

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شنوؤں بھگوان دی ہے

نہکنک ہر شبد بھنڈار

بیسواں بھاگ

متکرا

- ۰۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال بھگتاں نوت امرتسر ۱
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ میاں پُر امرتسر ۴
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بی بی گرمیج کور دے گرہ میاں پُر امرتسر ۶
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بی بی ویرودے گرہ بگھیاری امرتسر ۸
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بی بی سیوی دے گرہ ٹھٹا امرتسر ۱۰
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ اندر کور دے گرہ بوڑو امرتسر ۱۱
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۳
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۴
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۵
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سرجن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۶
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ مانگا سرائے امرتسر ۱۷
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۸
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۲۰
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ مینیاں امرتسر ۲۱

- ۲۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ بیبی جیتو دے گرہ بابو وال امرتسر ۲۲
- ۲۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ گردھارا سنگھ دے گرہ بلو وال امرتسر ۲۴
- ۲۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ بلو وال امرتسر ۲۵
- ۲۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ بیبی سورن کور دے گرہ سیدپڑ امرتسر ۲۵
- ۲۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ سیدپڑ امرتسر ۲۷
- ۲۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ کیسر سنگھ دے گرہ میسم پڑا امرتسر ۲۹
- ۲۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گرہ نور پڑ ۳۱
- ۲۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ نور پڑ ۳۲
- ۲۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ ورسا سنگھ دے گرہ ہر گوہند پڑا گرداس پڑ ۳۶
- ۲۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ دے گرہ گرکھ پڑا گرداس پڑ ۳۹
- ۲۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنگھ دے گرہ دنیا گرداس پڑ ۳۹
- ۲۷ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ دنیا گرداس پڑ ۴۱
- ۲۷ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ موہن سنگھ دے گرہ تارا چک گرداس پڑ ۴۲
- ۲۷ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ بنتا سنگھ دے گرہ پنج گرائیاں گرداس پڑ ۴۳
- ۲۷ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ پنج گرائیاں گرداس پڑ ۴۶

- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کا نشی رام دے گرہ سنیا گرداس پُر ۴۷
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ سنیا گرداس پُر ۴۸
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ سنیا گرداس پُر ۴۹
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ سنیا گرداس پُر ۵۰
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ دے گرہ سنیا گرداس پُر ۵۰
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ سنیا گرداس پُر ۵۱
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن کور دے گرہ سنیا گرداس پُر ۵۲
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سُر جیت سنگھ دے گرہ فیض پُر ا گرداس پُر ۵۲
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ حکم سنگھ دے گرہ فیض پُر ا گرداس پُر ۵۴
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ فیض پُر ا گرداس پُر ۵۵
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ فیض پُر ا گرداس پُر ۵۶
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۲ سادے گرہ ڈیڑ گرداس پُر ۵۷
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۶۰
- پہلی کنگ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۲
- ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۷

- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہر بنس کور دے گرہ مرٹ امرتسر ۶۹
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گرہ موڈھل امرتسر ۷۰
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس کور دے گرہ موڈھل امرتسر ۷۲
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۷۲
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۷۴
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ زرنجن سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۷۶
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہرنام کور دے گرہ ویرکا ام تر ۷۷
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ پشورا سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۷۸
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ سینل سنگھ دے گرہ ہر دو جھنڈے گرداس پُر ۸۰
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ سوہل گرداس پُر ۸۲
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ ڈڈواں گرداس پُر ۸۳
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہرنام کور دے گرہ لیل گرداس پُر ۸۷
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ بھوللی گرداس پُر ۸۸
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ مہنگا سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۸۹
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی باوی دے گرہ دوست پُر ا گرداس پُر ۹۱

- ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۲ بیبی دیپو دے گرہ اُچا گرداس پُر ۹۱
- ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۹۲
- ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرُو دے گرہ سدا گرداس پُر ۹۲
- ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۲ بیبی سدھرو دے گرہ سدا گرداس پُر ۹۳
- ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرُمیج کور دے گرہ کٹھیالی گرداس پُر ۹۳
- ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ ہیمراج پُر گرداس پُر ۹۵
- ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ گرہ ہیمراج پُر گرداس پُر ۹۵
- ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ حیات نگر گرداس پُر ۹۶
- ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہر بنس کور دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۹۹
- ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۲ بیبی سلکھنی دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۱۰۰
- ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۲ بلدیو سنگھ دے گرہ شون گرداس پُر ۱۰۲
- ۶ کنگ شہنشاہی سمت ۲ گرگھ سنگھ دے گرہ شون گرداس پُر ۱۰۳
- ۶ کنگ شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ دوست پُر گرداس پُر ۱۰۴
- ۶ کنگ شہنشاہی سمت ۲ دھرتا سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۰۶
- ۶ کنگ شہنشاہی سمت ۲ سردار سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۰۸

- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۰۹
- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ بکار سنگھ دے گرہ رسول پُر گرداس پُر ۱۱۰
- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ ڈیڑھ گرداس پُر ۱۱۲
- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ ڈیڑھ گرداس پُر ۱۱۵
- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گرہ گواڑ گرداس پُر ۱۱۶
- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنگھ گواڑ گرداس پُر ۱۱۶
- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ سُرچیت کور دے گرہ شکار ماچھیاں گرداس پُر ۱۱۸
- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پیارالی گرداس پُر ۱۲۰
- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ لائبھ کور دے گرہ پیارالی گرداس پُر ۱۲۰
- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ جسیر سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۱۲۱
- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۱۲۲
- ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ وہیلا گرداس پُر ۱۲۳
- ۸ سنگ شہنشاہی سمت ۲ ہرچندر کور دے گرہ کچھو کے راجے دے گرداس پُر ۱۲۴
- ۸ سنگ شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ منجیاں والی گرداس پُر ۱۲۷
- ۸ سنگ شہنشاہی سمت ۲ رویل کور دے گرہ کھوکھر گرداس پُر ۱۲۹

- ۸ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ بی بی پورو دے گرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۱۳۱
- ۸ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ کیشن کور دے گرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۱۳۳
- ۸ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ بی بی گرو دے گرہ چیماری امرتسر ۱۳۶
- ۸ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ جٹا امرتسر ۱۳۷
- ۹ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گرہ جٹا امرتسر ۱۳۸
- ۹ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ جٹا امرتسر ۱۳۹
- ۹ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ بی بی جیتو دے گرہ رمداس امرتسر ۱۳۹
- ۹ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ مڈی پُر امرتسر ۱۴۱
- ۹ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ بی بی ہندر کور دے گرہ مڈی پُر امرتسر ۱۴۲
- ۹ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ شنگارا سنگھ دے گرہ کھہرے امرتسر ۱۴۳
- ۹ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ کھہرے امرتسر ۱۴۵
- ۹ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گرہ کھہرے امرتسر ۱۴۶
- ۹ ٹنک شہنشاہی سمت ۲ گر میت کور دے گرہ مان امرتسر ۱۴۷
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۸
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۶۱

- ۲ مگھر شہنشاہ سمت ۲ عجائب سنگھ دے گرہ ہر رائے پُر بھنڈہ ۱۶۲
- ۴ مگھر شہنشاہی سمت ۲ ٹہل سنگھ دے گرہ رُوپوالی امرتسر ۱۶۲
- ۴ مگھر شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ رُوپوالی امرتسر ۱۶۴
- ۴ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پرکاش کور دے گرہ رُوپوالی امرتسر ۱۶۵
- ۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پھتوپڑا کپور تھلا ۱۶۵
- ۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پھتوپڑا کپور تھلا ۱۶۷
- ۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ ڈھلواں امرتسر ۱۶۹
- ۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بی بی چھندو دے گرہ لٹاں ۱۷۱
- ۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈوری کپور تھلا ۱۷۴
- ۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گرہ سُرخ پُر کپور تھلا ۱۷۵
- ۱۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بی بی بنت کور دے گرہ دریئے وال کپور تھلا ۱۷۷
- ۱۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ بستی شکار پُر کپور تھلا ۱۷۸
- ۱۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ جانگلا کپور تھلا ۱۸۰
- ۱۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ فقیر سنگھ دے گرہ مزید پُر کپور تھلا ۱۸۱
- ۱۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ نور پُر کپور تھلا ۱۸۲

- ۱۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گره ہرنام پُر کپور تھلا ۱۸۳
- ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بی بی پیار کور دے گره ڈھڈیاں کپور تھلا ۱۸۵
- ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بی بی پیارو دے گره ڈھڈیاں کپور تھلا ۱۸۷
- ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گره ڈھڈیاں کپور تھلا ۱۸۸
- ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ سرجیت کور دے گره گوسل کپور تھلا ۱۸۹
- ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ دولت سنگھ دے گره شیخ پُر کپور تھلا ۱۹۰
- ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گره کپور تھلا ۱۹۲
- ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گره کپور تھلا ۱۹۳
- ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ سکھدیو سنگھ دے گره کپور تھلا ۱۹۴
- ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بی بی امرت کور دے گره جیل گارڈن کپور تھلا ۱۹۵
- ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گره چرکھڑی محلہ کرتار پُر ۱۹۶
- ۱۲ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پریتم کور دے گره کرتار پُر جالندھر ۱۹۷
- ۱۲ مگھر شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس سنگھ دے گره کرتار پُر جالندھر ۱۹۸
- ۱۲ مگھر شہنشاہی سمت ۲ مگینہ سنگھ دے گره ماڈل ہاؤس جالندھر ۱۹۹
- ۱۲ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گره ماڈل ہاؤس جالندھر ۲۰۳

- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر دیال سنگھ دے گره جالندھر جالندھر ۲۰۵
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ درشن کور لوڈھے پتڑ جالندھر ۲۰۶
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن کور دے گره رڑکا جالندھر ۲۰۶
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بشن داس دے گره جالندھر جالندھر ۲۰۷
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گره کوٹلی کپور تھلا ۲۰۸
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گره کوٹلی کپور تھلا ۲۱۱
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ، گرچرن سنگھ دے گره جھنگلی جالندھر ۲۱۲
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پال سنگھ دے گره للیاں کلاں جالندھر ۲۱۴
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ مل سنگھ دے گره للیاں کلاں جالندھر ۲۱۵
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ نصیب سنگھ دے گره بوپارائے جالندھر ۲۱۶
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گره ہیر جالندھر ۲۱۸
- ۱۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گره ہیر جالندھر ۲۲۰
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بلوندر سنگھ دے گره ہیر جالندھر ۲۲۳
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سرون سنگھ دے گره ہیر جالندھر ۲۲۵
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گره ہیر جالندھر ۲۲۶

- ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ گاندھراں جالندھر ۲۲۷
- ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گرہ سرینہہ جالندھر ۲۲۹
- ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گرہ چیمہ کلاں جالندھر ۲۳۰
- ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ جنڈیالا جالندھر ۲۳۳
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ جمشیر کھیڑا جالندھر ۲۴۰
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ جمشیر کھیڑا جالندھر ۲۴۲
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ کھیڑا جالندھر ۲۴۴
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گرمیت سنگھ دے گرہ پھراالا جالندھر ۲۴۵
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۲ منسا سنگھ دے گرہ پھراالا جالندھر ۲۴۷
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بیبی چرن کور دے گرہ ماہل گیہلا جالندھر ۲۴۸
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گرمیت سنگھ دے گرہ پھراالا جالندھر ۲۵۰
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بیبی چرن کور دے گرہ پھراالا جالندھر ۲۵۲
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ سالار پُر جالندھر ۲۵۳
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ دینت پُر جالندھر ۲۵۴
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ مائی بھاگو دے گرہ بلگا جالندھر ۲۵۵

- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ کیہر سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۲۵۶
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پچھن سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۲۵۷
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گریج سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۲۶۶
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۲۶۷
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ آتما سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۲۶۷
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بی بی پورو دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۲۶۸
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پریتم کور دے گرہ ماہل گیہلے جالندھر ۲۶۸
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بی بی اودھی دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۲۶۸
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گرداور سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۲۶۹
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ بلاگا جالندھر ۲۷۰
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۲۷۰
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۲۷۱
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بی بی نچھتر کور دے گرہ گورایا جالندھر ۲۷۱
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پرکاش سنگھ دے گرہ چیمے کلاں جالندھر ۲۷۲
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ سنتو کھ سنگھ دے گرہ سوڈھیاں جالندھر ۲۷۳

- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ کنگ جالندھر ۲۷۵
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ دوسانجھ خرد جالندھر ۲۷۶
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ رجندر سنگھ پیارے لال دے گرہ دوسانجھ خرد جالندھر ۲۷۷
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ دے گرہ ڈاڈیاں ہوشیار پُر ۲۸۱
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۲ سنسار سنگھ دے گرہ ڈوڈا ہوشیار پُر ۲۸۲
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ رہانا کلاں ہوشیار پُر ۲۸۳
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پُرانی ڈرولی ہوشیار پُر ۲۸۵
- ۱۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ دے گرہ آدم پُر جالندھر ۲۸۷
- ۱۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ تارو سنگھ دے گرہ جنڈیرے ہوشیار پُر ۲۸۸
- ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ مرزیاں نال قادیاں گرداس پُر مرزے دے مزار اُتے ۲۹۱
- مرزے دے مزار اُتے ۲۹۲
- ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پریتم کور دے گرہ ٹھیکری والا گرداس پُر ۲۹۴
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۲ پال سنگھ دے گرہ مُنڈا امرتسر ۲۹۸
- ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ فروز پُر ۳۰۲
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۰۴

- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۱۶
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ار جن سنگھ جگجیت سنگھ سلیم پرا ہوشیار پڑ ۳۱۸
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ امریک سنگھ دے گرہ سرانیں ہوشیار پڑ ۳۲۱
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ امریک سنگھ دے گرہ سرانیں ہوشیار پڑ ۳۲۱
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ سرانیں ہوشیار پڑ ۳۲۲
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بلدیو کور دے گرہ کندھالا شیخ ہوشیار پڑ ۳۲۲
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بھجن کور دے گرہ بیرم پڑ ہوشیار پڑ ۳۲۳
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ترسیم سنگھ دے گرہ خردا ہوشیار پڑ ۳۲۳
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ مرزا پڑ دھاریوال ہوشیار پڑ ۳۲۴
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ روپووالی ہوشیار پڑ ۳۲۴
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سرندر سنگھ خیال سنگھ دے گرہ روپووالی ہوشیار پڑ ۳۲۵
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دھنا سنگھ دے گرہ کلیاں ہوشیار پڑ ۳۲۶
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ وطن سنگھ دے گرہ سرینہ پڑ ہوشیار پڑ ۳۲۷
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہم سنگھ دے گرہ ڈمانا ہوشیار پڑ ۳۲۸
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گرہ ڈڈاں ہوشیار پڑ ۳۲۹

- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گرہ ڈڈاں ہوشیار پُر ۳۳۱
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنچ ڈھیرا ہوشیار پُر ۳۳۳
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ پنچ ڈھیرا ہوشیار پُر ۳۳۵
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گرہ گالڑیاں ہوشیار پُر ۳۳۶
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سُر جیت سنگھ دے گرہ کالو چانگ ہوشیار پُر ۳۳۷
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دلجیت سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۳۳۹
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بوا دتا مل دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۳۴۰
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جیا لال دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۳۴۲
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۳۴۴
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۴۷
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سنتوکھ سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۴۸
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بی بی پیارو دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۰
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۳
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۴
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ روپ سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۵

- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پکن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۶
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۷
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سبھاگ ونٹی دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۸
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۹
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گر میت سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۵۹
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بی بی چرنی دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۰
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پال سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۱
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بی بی مائیو دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۲
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر جیت سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۳
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بال کور دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۵
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بی بی ننتی دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۶۷
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار وچ جیٹھووال امرتسر ۳۶۸
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ فوجا سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۳۷۳
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ آتما سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۳۷۴
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۳۷۵

- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دربارا سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۳۷۶
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جیون سنگھ، درشن سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۳۷۸
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گرے شاہ دے گرہ ملووال امرتسر ۳۷۹
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۳۸۰
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گربخش سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۳۸۲
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۸۵
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۰۵
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۲۲
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس کور چک مانی لدھیانہ ۴۲۷
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ چتر کور سدا گرداس پُر ۴۲۸
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ عدالت سنگھ آندلو لدھیانہ ۴۲۹
- ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ سبھرا امرتسر ۴۳۰
- ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دبرجی امرتسر ۴۳۱
- ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سندر سنگھ روسے گرداس پُر ۴۳۱
- ۳۰ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ میسم پُر ۴۳۲

- پہلی ماگہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۳۶
- ۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۴۷
- ۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ جیو جولائی گرداس پڑ ۴۴۹
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپڑ ۴۵۰
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپڑ ۴۵۲
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ بی بی مہندر کور دے گرہ شاہ والا فروزپڑ ۴۵۳
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپڑ ۴۵۵
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپڑ ۴۵۶
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ گرداس سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپڑ ۴۵۷
- ۱۸ ماگہ، شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپڑ ۴۵۸
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ بچن کور دے گرہ پداری فروزپڑ ۴۵۸
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ گرچن کور دے گرہ فروزپڑ ۴۵۹
- ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ، رٹول روہی والے، فروزپڑ ۴۵۹
- ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ کھیم سنگھ دے گرہ کوٹ کپورا ۴۶۱
- ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ دولت سنگھ دے گرہ پنج گرائیں فروزپڑ ۴۶۳

- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ دلپ کور دے گرہ سالسر فروزپڑ ۴۶۴
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ راج سنگھ دے گرہ مگتسر فروزپڑ ۴۶۴
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی پریم کور دے گرہ مدرسہ ۴۶۵
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ مل سنگھ دے گرہ اکال گڑھ ۴۶۷
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ اچھر سنگھ دے گرہ سیکھا ۴۷۰
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی ہرچندر کور دے گرہ سیکھا ۴۷۱
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی ہروندر کور دے گرہ رکھالا ۴۷۱
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ٹہل سنگھ دے گرہ ہسپتال روڈ ابوہر ۴۷۳
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ رتیوال گنگانگر راجستھان ۴۷۴
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ارجن سنگھ دے گرہ رتیوال گنگانگر راجستھان ۴۷۵
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ ۱ سی ۰ سی ۰ گنگانگر ۴۷۷
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی لچھو دے گرہ ۳ سی ۰ سی ۰ گنگانگر ۴۷۸
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ قابل سنگھ دے گرہ ۱۸ بی بی گنگانگر ۴۸۰
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی گنگانگر ۴۸۲
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ مہاں سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی گنگانگر ۴۸۶

- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سنگھ دے گرہ ۲۰ زیڈ گنگا نگر ۴۸۸
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ سرجیت سنگھ دے گرہ بن والی ۴۹۰
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ملکیت سنگھ دے گرہ بن والی ۴۹۴
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی دانو دے گرہ بن والی ۴۹۵
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی تیز کور دے گرہ بن والی ۴۹۷
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پپلی فروز پُر ۴۹۹
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ دے گرہ ڈوموالی ۵۰۲
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر کور دے گرہ کھوپر ۵۰۴
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بلبیر سنگھ سریس والا فروز پُر ۵۰۵
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ چرنجیت کور دے گرہ بہاؤدی ہسار ۵۰۶
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ پھلجیت سنگھ دے گرہ چندھڑ کلاں ۵۰۷
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ رگھبیر سنگھ دے گرہ چندھڑ کلاں ۵۰۹
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ گر بچن سنگھ دے گرہ چندھڑ کلاں ۵۱۱
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ آسا سنگھ دے گرہ کھانگ ۵۱۳
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی نہال کور دے گرہ کمال پُر لدھیانہ ۵۱۵

- ۲۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن کور دے گرہ رولی ۵۱۷
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۱۹
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۳۲
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلوندر کور سریس والا ۵۳۶
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ جیٹھو ننگل ۵۳۷
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گرہ بھولے کے ۵۳۷
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کندن سنگھ دے گرہ شاہ پڑ تھیڑی ۵۳۸
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ منہالا ۵۳۹
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سمندر کور دے گرہ چیمہ ۵۳۹
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پرکاش کور دلی ۵۴۰
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ نور پڑ ۵۴۲
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سنتوکھ سنگھ دے گرہ نور پڑ ۵۴۳
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گرہ نابھہ ۵۴۴
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ پٹیالہ ۵۴۶
- ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلدیو کیشن دے گرہ پٹیالہ ۵۴۸

- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ ستونٹ کور دے گرہ پٹیاہ ۵۵۰
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی کا کو دے گرہ چُپکی پٹیاہ ۵۵۱
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ بلدیو سنگھ، عجائب سنگھ دے گرہ بوٹا سنگھ والا پٹیاہ ۵۵۲
- ۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ موہر سنگھ دے گرہ بوٹا سنگھ والا پٹیاہ ۵۵۵
- ۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ چان سنگھ دے گرہ ہنڈولا کرنال ۵۵۷
- ۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ، جرنیل سنگھ دے گرہ کھرکا کرنال ۵۵۹
- ۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ قومی فارم کرنال ۵۶۰
- ۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ رن سنگھ دے گرہ اجیت نگر کرنال ۵۶۲
- ۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ سُرچیت کور دے گرہ اجیت نگر کرنال ۵۶۳
- ۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری گر کشیترا ۵۶۵
- ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ موہن سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری گر کشیترا ۵۶۷
- ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ دے گرہ سنورا کرنال ۵۶۹
- ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ سوداگر سنگھ دے گرہ بھٹھ ماجرہ کرنال ۵۷۰
- ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری کرنال ۵۷۲
- ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ ٹھیکری کرنال ۵۷۴

- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ رندھیر سنگھ دے گرہ ارنائے کرنال ۵۷۵
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ زرنجن سنگھ دے گرہ فارم کرنال ۵۷۷
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گر میچ سنگھ دے گرہ تھانیسر کرنال ۵۷۸
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بھان سنگھ دے گرہ نانک پرا کرنال ۵۷۹
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گرہ نانک پرا کرنال ۵۸۱
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سنتا سنگھ ترن تارن ۵۸۲
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ چببوال ہوشیار پور ۵۸۳
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گرہ بھام گرداس پور ۵۸۳
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سُرپ سنگھ دے گرہ ڈھڈی فریدکوٹ ۵۸۴
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ رُوپو وال ہوشیار پور ۵۸۵
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بش سنگھ، سیوا سنگھ دے گرہ گڑ گاؤں ۵۸۶
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہرنس سنگھ دے گرہ اوچلا کپورتھلا ۵۸۸
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ ہرنام سنگھ دے گرہ نور پور ۵۸۸
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بھگوان سنگھ اوڑمڑ ٹانڈا ۵۸۹
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ریشم سنگھ دے گرہ خیرامزہ جالندھر ۵۹۰

- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ منڈیانی لدھیانہ ۵۹۰
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ راج کور دے گرہ جلوڈ لدھیانہ ۵۹۱
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہنس راج دے گرہ مکیریاں ہوشیار پور ۵۹۲
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ٹکھ راج دے گرہ مکیریاں ہوشیار پور ۵۶۳
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پریم دیال دے گرہ میرٹھ ۵۹۴
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ زرنجن سنگھ دے گرہ اجتوال فروز پور ۵۹۵
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پریکی دیوی دے گرہ جھنڈے کیمپ جموں ۵۹۷
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ امرجیت کور جگجیت سنگھ سرمیل سنگھ سلیم پور ہوشیار پور ۵۹۸
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بکرم سنگھ دے گرہ تکھان ودھ فروز پور ۶۰۱
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ زرویر سنگھ زرنجن سنگھ دے گرہ کوچا نمبر ۹ لدھیانہ ۶۰۱
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہرنس سنگھ دے گرہ اجنود لدھیانہ ۶۰۲
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گردیپ سنگھ دے گرہ دبرجی امرتسر ۶۰۲
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سنگھ دے گرہ پریاں گرداس ۶۰۳
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ باوا سنگھ دے گرہ پریاں گرداس پور ۶۰۴
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلوندر سنگھ دے گرہ چند پراانا فروز پور ۶۰۵

- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ چندہ سنگھ دے گرہ لتوں کلاں لدھیانہ ۶۰۵
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ واگے ہوشیار پُر ۶۰۵
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ راجارام دے گرہ لاجپت نگر دلی ۶۰۶
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ جگت سنگھ دے گرہ چنواؤں، پوڑی گڑھوال ۶۰۶
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ دے گرہ شاستری نگر کانپُر نگر ۶۰۷
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کرپا سنگھ دے گرہ کان پُر ۶۰۹
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گردت سنگھ دے گرہ کان پُر ۶۱۱
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گر بجن سنگھ دے گرہ لال بنگلا کان پُر ۶۱۳
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی مایو میں شاہ کھاڑا ۶۱۵
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ستونت کور دے گرہ کان پُر ۶۱۷
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گربخش سنگھ دے گرہ مہو لکھنؤ ۶۱۸
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۲ محل سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۶۲۷
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اوم پرکاش کالرے دے گرہ جنگ پُرانویں دلی ۶۳۵
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ شکور بستی نویں دلی ۶۳۶
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ کھیڑی پٹیالہ ۶۳۶

- ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ ار جن نگر جالندھر ۶۳۶
- ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ۲ گرچرن سنگھ دے گرہ جنوا سنگرور ۶۳۷
- ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ بھگوان پرا جالندھر ۶۳۸
- ۲۱ پھلن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ شریف گڑھ کرنال ۶۳۸
- ۲۱ پھلن شہنشاہی سمت ۲ سنتا سنگھ دے گرہ شریف گڑھ کرنال ۶۳۹
- ۲۱ پھلن شہنشاہی سمت ۲ بنتا سنگھ دے گرہ مگل ماجرہ کرنال ۶۴۱
- ۲۱ پھلن شہنشاہی سمت ۲ آسا سنگھ دے گرہ کلسانی کرنال ۶۴۳
- ۲۱ پھلن شہنشاہی سمت ۲ سرین سنگھ دے گرہ کلسانی کرنال ۶۴۴
- ۲۲ پھلن شہنشاہی سمت ۲ پچن سنگھ دے گرہ چباہ کرنال ۶۴۴
- ۲۲ پھلن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ کلونی نمبر ۱ ہزاری باغ ۶۴۵
- ۲۲ پھلن شہنشاہی سمت ۲ سردارا سنگھ دے گرہ روئی لدھیانہ ۶۴۶
- ۲۲ پھلن شہنشاہی سمت ۲ کاکا سنگھ دے گرہ لبحڑا لدھیانہ ۶۴۶
- ۲۲ پھلن شہنشاہی سمت ۲ اندر سنگھ دے گرہ ہربنس پرا پٹیالہ ۶۴۷
- ۲۲ پھلن شہنشاہی سمت ۲ گر میج سنگھ دے گرہ ہربنس پرا پٹیالہ ۶۴۷
- ۲۲ پھلن شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ ہربنس پرا پٹیالہ ۶۴۷

- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ نصیب کور دے گرہ ہر بنس پُرا پٹیالہ ۶۴۸
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی امر دے گرہ ہر بنس پُرا پٹیالہ ۶۴۸
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ روڑا پٹیالہ ۶۴۸
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ برکت پُرا پٹیالہ ۶۴۹
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ میوہ سنگھ دے گرہ کلوندی انبالہ ۶۵۰
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پنجاب کور دے گرہ کلوندی انبالہ ۶۵۲
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ چنچل سنگھ دے گرہ مہون لدھیانہ ۶۵۳
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ، پاکھر سنگھ دے گرہ پھرالا جاندھر ۶۵۶
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ کھیڑا جاندھر ۶۵۶
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سُرندر سنگھ دے گرہ جنڈیالا جاندھر ۶۵۷
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلبیر کور دے گرہ جنڈیالا جاندھر ۶۵۷
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گنیشا سنگھ دے گرہ کوٹ کلاں جاندھر ۶۵۸
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ دھرم جیت سنگھ دے گرہ ٹھکروال جاندھر ۶۵۸
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی ٹھاکری دے گرہ فرالا جاندھر ۶۵۹
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ رنجیت سنگھ دے گرہ وڈالا جاندھر ۶۵۹

- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ تلوندر سنگھ دے گرہ، وڈالا جاندھر ۶۶۰
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گردیپ کور دے گرہ پبما جاندھر ۶۶۰
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ ڈھڈے جاندھر ۶۶۱
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ جنڈیالا جاندھر ۶۶۳
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ، تیج اندر سنگھ دے گرہ وڈالا جاندھر ۶۶۳
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی سما کور دے گرہ سُنڑ جاندھر ۶۶۴
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی بچن کور دے گرہ بوپارائے جاندھر ۶۶۵
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی بچن کور دے گرہ جمشیر جاندھر ۶۶۵
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس کور دے گھر کالا سنگھا جاندھر ۶۶۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ (۲۰۲۴ بکرمی) ہر بھگت دوار جیٹھوال ۶۶۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ جھٹ ۶۹۳
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بچن کور جھٹ ۶۹۳
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ کلونت سنگھ بستی پھانا ۶۹۴
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گر بنس کور چبا امرتسر ۶۹۴
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ جوگندر کور لوٹے کلونی انبالہ ۶۹۴

- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بال سنگھ بھگواں امرتسر ۶۹۵
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ اتم چند تلواڑا ہوشیار پور ۶۹۵
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ منشی رام میانی ہوشیار پور ۶۹۵
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی پرکاشو سالووال گرداس پور ۶۹۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی پنی سالووال گرداس پور ۶۹۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ منحیت سنگھ دیدارے والا فروز پور ۶۹۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ جرنیل سنگھ سلاں والی تلونڈی ہوشیار پور ۶۹۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گرچرن سنگھ جموں ۶۹۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ جموں ۶۹۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ سنت رام گوکلے چک جموں ۶۹۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر دیپ کور فتح ننگل گرداس پور ۶۹۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گردت سنگھ رام دوالی امرتسر ۶۹۸
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی مہندر کور سوسانا ہوشیار پور ۶۹۸
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی گرنام کور سوسانا ہوشیار پور ۶۹۸
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ جسونت سنگھ بھام ہشیار پور ۶۹۹

- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی پریتم کور بڈھے کوٹ گرداس پُر ۶۹۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ پرتاپ سنگھ سنیاں والا ۶۹۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ روڈے فروز پُر ۷۰۰
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ شام سنگھ ننگل فروز پُر ۷۰۰
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ تیز کور ولور فروز پُر ۷۰۱
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی گرمیز کور مکھن وندی امرتسر ۷۰۱
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سرندر کور آبیج ایم ٹی پنچوا ڈسپینسری چھینا والی امرتسر ۷۰۲
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ملکھا سنگھ ۳۶ جے ۰ بی گنگا نگر ۷۰۲
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ وچنت کور رڑکا جالندھر ۷۰۳
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ اجیت کور کڑالا کپور تھلا ۷۰۳
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سنگھ پنڈوری امرتسر ۷۰۳
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی چرنو بھسے امرتسر ۷۰۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہرنس سنگھ چونک موئی کروڑی گلی بوٹا سنگھ والی امرتسر ۷۰۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ گجے امرتسر ۷۰۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بھجن سنگھ دھینگا والی جموں ۷۰۵

- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی سورنو کرتو وال ڈھائے وال امرتر ۷۰۵
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ تارا سنگھ گمٹی بٹھنڈہ ۷۰۵
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ کشن جیت سنگھ لوہارا جالندھر ۷۰۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ موہن سنگھ قادیاں گرداس پُر ۷۰۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گیان چند پونا شہر ۷۰۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ نرندر جیت کور کھتیار پُر شاہ جہان پُر یو ۰ پی ۷۰۷
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سر جیت کور ویکے پُر امرتر ۷۰۷
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گرداس مل کلا امرتر ۷۰۷
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ روشن لال کلا امرتر ۷۰۸
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ مایا رام کلا امرتر ۷۰۸
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ نرندر پال کلا امرتر ۷۰۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ جوگندر کور بھولے جالندھر ۷۰۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گرتخت سنگھ لوڈووال لدھیانہ ۷۰۹
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ جھانکے امرتر ۷۱۰
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بجن کور دے گرہ بھگوان پُر امرتر ۷۱۲

- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی پرتیو دے گره سٹھیالا امرتسر ۷۱۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ تیجا سنگھ دے گره سٹھیالا امرتسر ۷۱۶
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سنگھ دے گره کھے امرتسر ۷۲۰
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جوت شبد ادھار مہاراج پورن سنگھ دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۲
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ امرجیت سنگھ دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُر جیت سنگھ دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بِن کور دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ رنجیت کور دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جاگیر کور دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُر جیت کور دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر جیت سنگھ دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سلکھن سنگھ دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بھان سنگھ دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۶
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریم سنگھ تے وریام کور دے گره جیٹھووال امرتسر ۷۲۶

- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریم سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۶
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ لیشر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۷
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بتا سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۷
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ اندر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۷
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ تارا سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۸
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہرچرن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۸
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جرنیل سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۸
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پرکاش کور دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۹
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بشن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۹
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریتم کور دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۲۹
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ڈاکٹر مانک سنگھ امرتسر ۷۳۰
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہرنس سنگھ بستی اڈا جالندھر ۷۳۰
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بتا سنگھ یو. پی. ۷۳۰
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ گردت سنگھ دے گرہ رام دوالی امرتسر ۷۳۱
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ کندن سنگھ پنڈوری وڑیچ امرتسر ۷۳۱

- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بلچندر کور دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۱
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ دوندر کور دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۲
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سرچیت سنگھ گرسرن سنگھ سلطان ونڈگیٹ امرتسر ۷۳۲
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ راج کور ناتھیوال فروزپُر ۷۳۲
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ناظر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جگجیت سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ گرپت سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بلوندر کور دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بجن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ کرم سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۳۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی جگیر کور کاٹھکڑھ پٹیاہ ۷۳۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ست پال فرید آباد ۷۳۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی بھندر کور کڑیاہ امرتسر ۷۳۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جوگندر کور گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۷۳۶
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ترپت کور گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۷۳۶

- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ کشمیر سنگھ سدا گرداس پُر ۷۳۷
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جاگیر سنگھ سدا گرداس پُر ۷۳۷
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار وچ جیٹھووال امر تر ۷۳۸
- پہلی وساھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار وچ جیٹھووال امر تر ۷۴۰
- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امر تر ۷۴۹
- ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امر تر ۷۶۸
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ چیل سنگھ دے گرہ ریزیدینسی روڈ جموں ۷۶۹
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بی بی رام کور دے گرہ چھب جموں ۷۷۱
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ لال چند دے گرہ جموں ۷۷۳
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ امرودیوی دے گرہ جموں ۷۷۵
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ دے گرہ جموں ۷۷۶
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گیان چند خیر ووال جموں ۷۷۷
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پھمن سنگھ دے گرہ جموں ۷۷۷
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ۷۷۹
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ جموں ۷۸۱

- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شکر آچاریہ مندر سرینگر ۷۸۲
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شاہی چشمہ سرینگر ۷۸۴
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پوتر استھان سری گرو ہر گوبند صاحب سرینگر ۷۸۵
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھرم ارتھ روڈ سرینگر ۷۸۷
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ درگاہ حضرت بل، آثار شریف، مولوی عبدل کبیر دے ساتھ سرینگر ۷۹۱
- مولوی عبدل کبیر نے اتر دتا ۷۹۲
- مہاراج جی ولوں سوال ۷۹۳
- درگاہ شریف وچ اک مسلمان نے دودھ دتا اُس پر تھائے ۷۹۴
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مسلمان درویش نال مندر کھیر بھوانی سرینگر ۷۹۵
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ تیز بھان دے گرہ شیخسر بخش نگر مارکیٹ جموں ۷۹۶
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام پیاری دے گرہ بدی پُر جموں ۷۹۶
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شو سنگھ بخش نگر مارکیٹ شیخ سر والا جموں ۷۹۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام چند دے گرہ بخش نگر مارکیٹ جموں ۷۹۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گردت سنگھ دے گھر چھمب والا جموں ۷۹۸
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ خزان سنگھ دے گرہ رنبیر سنگھ پُر جموں ۷۹۸

- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رنیاں رام دے گھر کلوائے جموں ۸۰۱
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سیوارام دے گرہ کلوائے جموں ۸۰۲
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پریتم سنگھ دے گرہ کلوائے جم ۸۰۲
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سنگھ دے گرہ ہنسا جموں ۸۰۳
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کچھن سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ۸۰۵
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کلونت سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۵
- ۱۸ شہنشاہی سمت ۳ بچن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۶
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کھیمو دیوی دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۶
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پریمی دیوی دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیلا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بنتی دیوی دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۸
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرتاپ سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۸
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۹
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پورن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۹
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہنس راج دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۰۹

- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ اندر سنگھ دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۰
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھیرو دیوی دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۰
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ راجو دیوی دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۱
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھر مو دیوی سئی کیمپ جموں ۸۱۱
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ چوڑھ سنگھ دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۲
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سنگھ دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۲
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ انگریز سنگھ دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۲
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سوہا سنگھ دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۳
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہرنامو دیوی دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۳
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پریم چند دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۴
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۴
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام لال دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۵
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ نانک چند دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۵
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ روپلا رام دے گره سئی کیمپ جموں ۸۱۶
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ جھنڈو رام دے گره جوڑیاں جموں ۸۱۶

- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شانتی دیوے دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۶
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیلو رام دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرا رام دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کیشن لال دے گرہ سئی کیمپ جم ۸۱۸
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ نندو دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۸
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۹
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بی بی پچنو دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۱۹
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گوڑہا رام سئی کیمپ جموں ۸۲۰
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کرپال سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۸۲۰
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دولت رام دے گرہ کوٹلی رائیاں جموں ۸۲۱
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ گھووالی جموں ۸۲۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مایا دیوی دے گرہ گھووالی جموں ۸۲۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوی سنگھ دے گرہ گھووالی جموں ۸۲۳
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کچھی دیوی دے گرہ سیڑ جموں ۸۲۴
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مایا کور دے گرہ سیڑ جموں ۸۲۴

- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرنام سنگھ دے گره سیڑ جموں ۸۲۵
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بھگت سنگھ دے گره کیر پنڈ جموں ۸۲۵
- پہلی ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۲۶
- ۱۶ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۳۰
- ۱۶ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۳۲
- ۱۷ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ جلوس چلن دے سمیں لکھت جیٹھووال امرتسر ۸۴۰
- ۱۷ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال جلوس دی سماپتی سمیں داشبد ۸۴۲
- ۱۸ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۵۶
- ۱۸ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۸۵۸
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۷۰
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۳ کپور سنگھ دے گره موگا فروزپڑ ۸۸۰
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۳ سُرین سنگھ دے گره ندھاں والی ۸۸۲
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۳ سلکھن سنگھ دے گره زکنا مونگلا فروزپڑ ۸۸۴
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۳ رام سنگھ دے گره فروزپڑ چھاؤنی ۸۸۵
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۳ گردیو سنگھ دے گره فروزپڑ چھاؤنی ۸۸۷

- ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۳ دلی دربار وکھے دلی ۸۸۸
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۹۰
- ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۹۹
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۰۱
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سوہن سنگھ دے گھر شاہ بکر فروزپر ۹۰۲
- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ کرنیل سنگھ دے گره شاہ والا فروزپر ۹۰۴
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ جرنیل سنگھ دے گره شاہ والا فروزپر ۹۰۶
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ بلونت سنگھ دے گره تلونڈی جلے خاں فروزپر ۹۰۷
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سُرین سنگھ دے گره ندھاں والا ۹۰۹
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گره بستی خلیل فروزپر ۹۱۰
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سلکھن سنگھ دے گره رُکنا مونگلا فروزپر ۹۱۲
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ گردیو کور دے گره گولے والا فروزپر ۹۱۵
- ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ کرپال سنگھ دے گره گولے والا فروزپر ۹۱۶
- ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ کھیم سنگھ دے گره کوٹ کپورا ۹۱۷
- ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہرچند سنگھ دے گره ہر رائے پُر بٹھنڈہ ۹۲۰

- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ جسونت سنگھ دے گرہ راجیانا فروزپُر ۹۲۰
- ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ منگل سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۲
- ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ کرم سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۴
- ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ گرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۵
- ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۶
- ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سروں سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۷
- ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ بھگوان کور دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۸
- ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ناظر سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۹۲۸
- ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ منڈیاں ۹۲۹
- ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ گردیو سنگھ دے گرہ گھڑواں ۹۳۰
- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۳ سُرجیت سنگھ دے گرہ گھڑواں ۹۳۲
- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۳۳
- ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۳۷
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۳۹
- ۵ آسُو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار دھیرپُر دلی ۹۵۱

- ۹ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ سوامی انند جی مہاراج آل انڈیا بھارت سادھو سماج ۲۲ پٹیل نگر دلی ۹۵۲
- ۹ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی ۹۵۴
- ۱۰ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ سوامی گرچرن داس دے نال ہم راج مشن پٹیل نگر نویں دلی ۹۵۶
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ ملتان سیوا سمتی آشرم دلی ۹۵۸
- ملتان سیوا سمتی، سوامی کرشنا نند سوامی گوہندا نند ہر دوار والیاں نال ۹۶۰
- ۲۳ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ پریتم سنگھ دے گرہ گلا امرتسر ۹۶۲
- ۲۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ سکھدیورام دے گرہ گلا امرتسر ۹۶۸
- ۲۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ جاگیر کور دے گرہ گلا امرتسر ۹۶۹
- ۲۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ گرگھ سنگھ دے گرہ گلا امرتسر ۹۷۰
- ۲۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گرہ گلا امرتسر ۹۷۱
- ۲۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ مساسنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۹۷۳
- ۲۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ دارا سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۹۷۴
- ۲۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۹۷۵
- ۲۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۹۷۷
- ۲۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۳ رادھا سوامی ڈیرہ بابا بگا سنگھ پرتاپ سنگھ دے نال ترن تارن امرتسر ۹۷۸

- پہلی سنگ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸۰
- ۲ سنگ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸۹
- ۳ سنگ شہنشاہی سمت ۳ ڈیرہ بابا جمیل سنگھ بیاس گرچرن سنگھ نال ۹۹۱
- ۱۳ سنگ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۹۳
- ۱۵ سنگ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۹۵
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۹۷
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۳
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ رسیلا رام سید پڑ والے نال ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۴
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ گرمیت سنگھ دے گرہ ہر دو پھرا لا جالندھر ۱۰۰۷
- ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ شاکاہاری کانفرنس دلی ۱۰۰۹
- ۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ ڈاکٹر او بنسن اسرائیلی نال شاکاہاری کانفرنس وچ لال قہہ دلی ۱۰۱۰
- ۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ اسرائیلی ڈیلیگیٹز دے ساتھ دلی ۱۰۱۱
- ۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ ٹھاکر سنگھ دے گرہ بیڑامین ۱۰۱۲
- ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ پچھمن سنگھ دھنگالی والے دے گرہ سئی کیمپ جموں ۱۰۱۵
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ کلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی سئی کیمپ جموں ۱۰۱۶

- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ دیوا سنگھ دھنگالی سئی کیمپ جموں ۱۰۱۸
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ گوڑہارام سیخ سر سئی خورد کیمپ جموں ۱۰۱۹
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ بیلا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۱۰۲۱
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ انگریز سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۱۰۲۲
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سنگھ دھنگالی سئی کیمپ جموں ۱۰۲۳
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ پورن سنگھ دھنگالی سئی کیمپ جموں ۱۰۲۵
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ بی بی مٹھی دیوی دے گرہ گھووالی جموں ۱۰۲۷
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ مایا دیوی دے گرہ گھووالی جموں ۱۰۲۹
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ سردار سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۰۳۰
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ کچھی دیوی دے گرہ سیڑ جموں ۱۰۳۲
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ صوبیدار تیج بھان دے گرہ بخش نگر جموں ۱۰۳۴
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ رام چند دے گرہ بخش نگر جموں ۱۰۳۵
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ شو سنگھ دے گرہ بخش نگر جموں ۱۰۳۶
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ چیف انجینئر آر ایل شرما جموں شہر ۱۰۳۸
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ رام کور دے گرہ چھب جموں ۱۰۴۱

- ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ جموں ۱۰۴۳
- ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۰۴۵
- ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۰۴۶
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ لال چند دے گرہ جموں ۱۰۴۸
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ کیسری دیوی دے گرہ جموں ۱۰۴۹
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۵۱
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۶
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۷
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۳ منی سُشیل کمار نال منڈی احمد گڑھ لدھیانہ ۱۰۶۹
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۰
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال اخبار رپورٹراں نال ۱۰۷۹
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۳ آتما سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۱۰۸۳
- ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۹۲
- ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۳ منی سُشیل کمار نال امرتسر ۱۰۹۳
- ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۹۵

- ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امر تسر ۱۱۰۵
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امر تسر ۱۱۱۳
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۳ سرت دھرم سمیلن ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۱۳۱
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امر تسر ۱۱۴۶
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۳ سرب دھرم سمیلن ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۱۶۲
- ۳۰ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امر تسر ۱۱۸۰
- پہلی ماگہ شہنشاہی سمت ۳ جین مندر بٹالا امر تسر ۱۱۸۱
- پہلی ماگہ شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا امر تسر ۱۱۸۷
- پہلی ماگہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امر تسر ۱۱۸۸
- ۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۳ منی سُشیل کمار جین سنت منڈلی دینا نگر ۱۱۹۶
- ۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۳ کیشن سنگھ دے گرہ الٹپنڈی گرداس پُر ۱۱۹۸
- ۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۳ بابو پُر باہر گرداس پُر ۱۲۱۰
- ۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۳ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۱۷
- ۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۲۸
- ۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۰

- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۱
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۲
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سنت سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۳
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بھاگ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۴
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۴
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ورسا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۶
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بی بی ہرنامو دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۷
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ میلہ سنگھ بی بی ننتو دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۲۳۸
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ راوی کنڈھے ۱۲۳۹
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت گرداس پُر ۱۲۵۱
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت گرداس پُر ۱۲۵۲
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ راوی کنارے گرداس پُر ۱۲۵۳
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اُجاگر سنگھ دے گرہ راج پُر حصے گرداس پُر ۱۲۵۵
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اُجاگر سنگھ دے گرہ ممیاں گرداس پُر ۱۲۵۷
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سردول سنگھ وزیر پُر جٹاں ملاح دے نال راوی کنارے گرداس پُر ۱۲۵۹

- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت گرداس پُر ۱۲۶۳
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت گرداس پُر ۱۲۶۹
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ گڑھی لاٹگری والا ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۷۰
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۷۱
- ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۷۲
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بھلائی پُر ڈوگراں ہر سنگت امرتسر ۱۲۷۵
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۲۹۹
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ گیانی گرنکھ سنگھ دے ٹیوہیل لئی نیہہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۳۰۲
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۳۰۲
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ گلزار سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۳۰۸
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سکھوندر سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۳۰۹
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بلونت سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۳۱۱
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالاگرو امرتسر ۱۳۱۳
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالاگرو امرتسر ۱۳۱۶
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سنتوکھ سنگھ دے گرہ جنڈیالاگرو امرتسر ۱۳۱۷

- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۱۳۱۸
- ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۱۹
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۱
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۸
- ۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۳۵
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۳ سُر جیت سنگھ دے جنم دن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۴۰
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بنس سنگھ دے نوت ماہل امرتسر ۱۳۴۲
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بنس سنگھ دے نوت ماہل امرتسر ۱۳۴۵
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ بھاگ سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۱۳۴۷
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سنگھ دے گرہ امرتسر ۱۳۴۸
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ گلو بوآ امرتسر ۱۳۵۰
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۳ لاجھ سنگھ دے گرہ چک فتح سنگھ والا ۱۳۵۲
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۳ جاگیر سنگھ دے گرہ رتے وال ۱۳۵۴
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ دے گرہ ۱ سی ۰ سی ۰ راجستھان ۱۳۵۶
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۳ مہاں سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۳۵۸

- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۳، ۲۵ بی بی راجستھان ۱۳۶۰
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۳ گردیال سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۳۶۴
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۳ رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۳۶۸
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ننٹا سنگھ دے گرہ پدم پُر راجستھان ۱۳۷۱
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ بی بی تیز کور دے گرہ بنوالی ۱۳۷۴
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ سُر جیت سنگھ دے گرہ بنوالی ۱۳۷۶
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ملکیت سنگھ گرہ بنوالی ۱۳۷۷

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوؤں بھگوان دی بے

★ ۳ اسو شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال بھگتاں نوٹ ★

۱ تن اسو کہے جن بھگتاں ملے سری بھگوانا، مورکھ موڑھ کلجک جیو دین دہانیا۔ دیا کرے مہربان شاہ سلطانا، دین دنی رہیا تڑپھانیا۔ ساچے سنتاں دے
 کے نام ترانہ، کلجک کوڑی کریا گنی تت لگانیا۔ گرگھیاں بخش کے چرن دھیانا، مٹھکھاں کوڑے دھندے رہیا لگانیا۔ گرگھیاں چرن دھوڑ کرا ایشانا، کلجک
 جیواں دُرمت میل رہیا لگانیا۔ لیکھا جان جیو جگت جہانا، لکھ چوڑا سی کھو جے تھاؤں تھانیا۔ زرگن زرویر زراکار پہریا بانا، بان زالا انیلا شبدی تیر چلایا۔ ست
 سروپی پرگٹ ہو کے دُھر دا کاہنا، نام بنسری اک سٹانیا۔ جو دھا سورپیر بن مرد مردانہ، بھيو اچھیدا اچھل اچھیدا آپ گھلایا۔ کلجک انت جگت واسنا جگت
 دے بیگانہ، دُھر دا سنگی سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ کوڑی کریا اندر ہویا دیوانہ، نام خُماری ست نہ کوئے رکھانیا۔ ساچا گھر نہ کسے پہچانا، گرہ مندر نہ کوئے رُشانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔ دُھر دا حکم کہے میں ورتاں مات، نو ست کھوج کھجایا۔ بھگتاں ملے اگئی دات، دو لتمند
 رہیا ورتانیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دڑے دڑے کرے رُشانیا۔ آتم پر ماتم دس ساک، سجن اکو رہیا جنایا۔ گھر سوامی کھول کے تاک، پڑدا ٹھا کر رہیا
 ہٹانیا۔ سنت سہیلا کر کے پاک، پوت اپنے نال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنا نیا۔ اسو تن کہے میں دساں حال، حالت

سب دی ویکھ دکھائیا۔ پُرکھ ابناشی وجاونہارا تال، دو جہان کرے شنوائیا۔ شاہ سلطان ہون بے حال، راج منتری نہ کوئے وڈیائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، ڈورُو اپنا ڈنک وجائیا۔ جس دی دیوے نہ کوئے مثال، مسل اپنی نویں لئے بنائیا۔ ساچے بھگتاں پُچھے آ کے حال، مُرید مُرشد لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ اَسو کہے میں آسا رکھی، نو سو چُرانوے چو کڑی جگ دھیان لگائیا۔ کس ویلے پر م پُرکھ دی ویکھاں گُرکھ سخی، ساجن مل کے وجے ودھائیا۔ کنت کنٹول پتپر میثور اکو نظری آئے پتی، پتیاں والا حصہ نہ کوئے رکھائیا۔ نرمل جوت ہووے پرکاش لوڑ رہے نہ موم بٹی، بُتخائیاں اندر کرے صفائیا۔ نام ندھانا اگمی دھار دے کے رتی، رتن امولک گُرکھ لئے بنائیا۔ جگت سماج من واسنا سادھو اُکٹھے کھٹے کوئے نہ کھٹی، کھٹکے اندر دین دُہائیا۔ چار جگ دی پچھلی پڑھ کے پٹی، سُنہیہرے سُن سُن خوشی منائیا۔ منزل چڑھ کے رمز حقیقی کسے نہ تھی، لاشریک نظر کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ اَسو کہے بھگتاں ہونا سچ ملاپ، ملنی ہر جگدیس کرائیا۔ کھجک شاہ سلطاناں چڑھنا تاپ، ترے گن مایا اگنی اگت تپائیا۔ منو آ من ہونا گستاخ، گرہ گرہ گھر گھر کرے لڑائیا۔ ساچے نام دا دے کوئی نہ چاک، چاکر چاکری حق نہ کوئے کمائیا۔ گوہند کرے پورا بھوکھت واک، واقف کار بن کے دین لوکائیا۔ سنت سہیلے کر اتفاق، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ ساچے منڈل پا کے راس، سرتی شبد کاہن ملائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، نور نورانہ کرے رُشنائیا۔ کھجک کوڑی کرپا اڈنی خاک، جگت سہارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کردا، قدرت دا مالک نظری آئیا۔ لیکھا جانے گرہ گرہ گھر گھر دا، لکھ چوڑا سی کایا ماٹی ہائی کھوج کھوجائیا۔ شبد اگمی نرگن دھار اگمی ہو کے پڑھدا، آتم پر ماتم راگ الائیا۔ سنت سہیلے گُرکھ سچّی پھڑدا، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ کرے کھیل نرائن نر دا، نر ہر پڑا سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تن اَسو کہے لیکھا نال تنہاں دے، جو ترے گن لیکھا گئے مُکائیا۔ پُرکھ اکال میل ملائے جنہاں دے، جنم جنم داروگ گوائیا۔ پر بھوات کر کے اک دوجے دے دلاں دے، دلدر اندروں دے کڈھائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجک جنہاں نال قول کیتے انتم ملانگے، وچھڑے دھر دے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اَسو کہے میں کھلدا ویکھیا تاک، طاقتور آپ گھلایا۔

گرگھیاں لہنا دینا شبدی کرے بے باق، پچھلا پورب جھولی پائیا۔ سرشٹ سبائی ہندی دے سے خاک، خالص روپ نہ کوئے وٹائیا۔ من واسنا سارے بن کے چاک، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ اپنی سمجھے کوئے نہ ذات، نور نور نہ کوئے رُشنائیا۔ سرشٹی درشٹی بنائی نار کمذات، کنت سہاگی مل نہ وجے ودھائیا۔ ساچا کھیرا کرے نہ کوئے آباد، اُجڑی دے سے جگت لوکائیا۔ تن مائی ہندا دے برباد، بندی خانہ نہ کوئے تڑائیا۔ شتوہ دریاے ڈبدا جائے جہاز، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ ساچا کھولے کوئی نہ راز، رمز وچ سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر درگاہیا۔ دُھر درگاہ دا اکو واسی، واسطہ بھگتاں نال رکھائیا۔ کلجک جیواں انتم رائے دھرم دوارے دیوے پھاسی، فیصلہ اکو اک منائیا۔ بچیا رہے نہ کوئے پنڈت کاشی، کچھہرے والیاں ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ بن گوہند شبدی ساچے منڈل پاوے کوئے نہ راسی، بن پُرکھ اکال دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ منوآ چھڈے نہ اندروں بد معاشی، بدلہ بدلے وچوں چکائیا۔ جگت خواہش ہوئی عیاشی، حرص ہو س نہ کوئے مٹائیا۔ پنا بھگتاں ساچی دے سے کوئے نہ داسی، درس پا کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بنا کے اک جماعتی، اکو سکھیا دے سمجھائیا۔ اسوتن کہے میں آساوند، آہستہ آہستہ دھیان لگائیا۔ حکمے اندر ہو پابند، بیٹھا سیس جھکائیا۔ سب دا مالک نظری آئے ہر خاوند، خاتون جگت رہیا ہنڈھائیا۔ گرگھ چاڑھ کے نوری چند، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ شاہ سلطاناں دیوے دنڈ، شبدی ڈنڈا ہتھ اٹھائیا۔ سب دی ننگی کر کے کنڈ، جگت کنڈیاں وچ پھسائیا۔ جن بھگتاں دے کے پرمانند، نجانند کرے رسائیا۔ جنہاں گایا سوہنگ چھند، شمع بُجھی دے جگائیا۔ جگت جنم دی پوری کر کے منگ، آسا اپنے وچ رلائی۔ مہربان ہو سورا سربنگ، سرتی شبد نال جڑائیا۔ روداس چمارے پائی گنڈھ، لیکھاکھے قلم شاہیا۔ پہلی ساون بھگتاں ٹھنڈ، امرت میگھ نام برسائیا۔ اسوتن بھنڈارا دیوے ونڈ، راتیں ستیاں اندر دے لکائیا۔ سرشٹی درشٹی خوار ہووے منوآ جنگ، جنگل پر بھاس دے سے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سورا سربنگ، سرب سلطان مہربان اکو نظری آئی۔

★ ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ میاں پُر ضلع امرتسر ★

درگاہ ساچی نہ عشق مجازی نہ حقیقی، حکمت عالم علم نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی شرع نہ شرعی، تن وجود پیار مُجبت نہ کوئے دکھائی۔ نہ کوئی بخشند نہ عزیز، زرگن سرگن نہ کوئے چترائی۔ جلوہ گر اک توفیقی، نورو نور بے پرواہی۔ نہ کوئی آسانہ کوئی منسانہ امیدری، واسنا رُوپ نہ کوئے وٹائی۔ نہ کوئی ڈھولا کلمہ گیت راگ نیتی، گھر گبھیر نہ کوئے سنائی۔ نہ کوئی پون ٹھنڈی سیتی، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ نیتز لوچن نین ویکھن والی ریتی، ناتا ناتا نہ کوئے بنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جلوہ گر نور خدائی۔ نہ حقیقی نہ مجازی، مُسل مثال نہ کوئے بنائی۔ نہ شرع نہ نمازی، سجدہ سپس نہ کوئے جھکائی۔ نہ کوئی دُھن نہ کوئی نادی، کلمہ حق نہ کوئے پڑھائی۔ نہ کوئی لیکھا پھولے حال ماضی، مُستقبل مجلس محبوب بے پرواہی۔ نہ کوئی سوال نہ کوئی جوابی، طالب طلبگار نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی مِتر نہ کوئی احبابی، محراب ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نہ کوئی میل ملاپ نہ ہووے شادی، شادیانہ حق نہ کوئے سنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایکنکارا اک اِکلا اپنی کار کمائی۔ نہ مجازی نہ حقیقی، پریم پیار عشق مُجبت والا محبوب نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی لوک پرلوک سلوک چوداں دے سے طبعی، زمیں اسماناں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نہ کوئی اکھراں والی دیوے سکھیا سیکھ، سنتھا حکم نال حکم نہ کوئے جنائی۔ نہ کوئی پیار کرن والا ویکھن والا میت، محبوب اِکو ایکنکارا اک دوارے سوبھا پائی۔ نہ کوئی درویش منگنہارا بھیکھ، نہ کوئی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی ایکنکارا کھیل اپارا درگاہ ساچی دھام نیارا نور نورانہ شاہ سلطانا وڈ مہربانا محو اپنی کار کمائی۔ مجازی حقیقی سمجھے کون، بدھی چلے نہ کوئے چترائی۔ گر اوتار جس دا ڈھولا گاؤن، انتم اوسے وچ اپنا آپ جان سمائی۔ جس دا لیکھا جانے نہ کوئی پون، پون سنیہہرا سچ درڑائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی منزل اپنی دھار اپنے وچ ملائی۔ نہ کوئی مُجبت نہ کوئی پیار، نہ کوئے ناتا جوڑ جڑائی۔ اِکو نور نور اُجیار، جس دا لکھ چوراسی پسا، وشن برہما شو بیٹھے سپس نوائی۔ اوس رمز نوں سمجھے کوئی نہ وچ سنسار، پاربرہم برہم اپنا رُوپ اپنے وچ لکائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائی۔ عشق حقیقی مجازی توں باہر (اتھاہ)، بے پرواہ نظری آئی۔ جو

آد جگادی سرب ملاج، بیڑا سب دا پار لنگھایا۔ جس درگاہ وچ وسے جلوہ گر خُدا، نُور نُورانہ ڈمگایا۔ اوتھے عشق سکے نہ کوئے کما، کامل مُرشد اِکو دے وکھایا۔ جس دے وچوں نکلے اوسے وچ گئے سما، ایکا دوآ رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے وچ لکایا۔ ساچے نام دی ساچی دھار، ہر سَنگُر اپنے وچ سمایا۔ جس نام نوں گاؤندے گئے گرو اوتار، پیغمبر شکر منایا۔ کایا مندر اندر سُنَدے رہے دُھنکار، بن رسنا جہوا وجدی رہے ودھایا۔ شاستر سمرت وید پُران اوسے دا کرن وِسْتھار، صِفتاں نال جگت وڈیایا۔ جس دی مہما پر اپار، اپر مپر سوامی اپنے وچ رکھایا۔ تِس دی خواہش بُدھی وچ سمجھے نہ کوئے جیو من دی وچار، بن انھو سمجھ کوئے نہ پایا۔ منزل چڑھ کے ویکھو منزل دُشوار، نو دوریاں توں پرے جس دی وجے ودھایا۔ سو نام آپ نرنکار، نرگن نرور اک اکھوایا۔ جس نوں کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہار، صِفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ سو نام اپنے ہتھ رکھیا کرتار، کرنی اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام اپنا آپ درڑایا۔ ساچے نام دانہ کوئی تن نہ وجود، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ اُس داناتا اِکو نال حق محبوب، مُجبت پُرکھ اکال نال پائیندا۔ جس دا جگت وِدیا وچ ملے نہ کوئے ثبوت، سَنگُر اشارہ شبد اک سمجھائیندا۔ جس دا ڈنکا آد جگاد جگ چوکڑی وجے چارے کوٹ، دہ دِشا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال وِشن برہما شو آپ سمجھائیندا۔ سو نام دتے اپنی منزل حق حدود، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کدی نہ ہووے نیست و نابود، فقیریاں وچ فقرہ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جدھر ویکھو ہر ہر دے اوس نام دانام وجود، جو صِفتاں اندر صِفتاں وچ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام اپنے وچ چھپائیندا۔ ساچے نام دی ڈیفینیشن جے کوئی جانے ڈائریکٹ، ڈیفیکٹ نظر کوئے نہ آتیا۔ منوآ من پائے اِفیکٹ، منزل حق نہ کوئے پُچایا۔ جو گرو اوتار پیغمبر پُرکھ اکال دین دیال کرے سلیکٹ، جگ چوکڑی اوہناں دے سمجھایا۔ کنیکشن کرے بنا اِلیکٹ، دُھر دا تھم اک درڑایا۔ ڈنکا وجائے اِپٹ وِیسٹ، گیسٹ اپنے لئے بنایا۔ جگت وچ ساچے نام دے کوئی بنے نہیں پروجیکٹ، جگ نیتز دھار نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام آد جگاد اِکو اک رکھایا۔

★ ۲۴ اسوشہنشاہی سمت ۲ بی بی گریز کور دے گرہ پنڈ میاں پڑ ضلع امرتسر ★

ست کہے پاربرہم ابناشی اچت، بے پرواہ تیری سرناہیا۔ کلج کوڑی کریا بدل دے رت، چار کٹ دہ دشا کو تیرا نام وجے ودھانیا۔ جن بھگتاں اجل کرکھ، ڈرمت میل مایا ممتا موہ مٹانیا۔ گھر سوامی آتم پر ماتم دے سکھ، گرہ گرہ اندر تیرا نور اکو نظری آہیا۔ سنت سہیلے اپنی گودی چک، چار ورن اٹھاراں برن جھگڑا دے مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ ست کہے میرے پر م پڑکھ ابناشی، ہر کرتے تیری وڈ وڈیاہیا۔ کلج انت میٹ اندھیری راتی، کوڑی کریا رہن نہ پانیا۔ نام بھنڈارا بخش امولک داتی، چار ورن اٹھاراں برن آپ ورتانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بن ساتھی، پاربرہم برہم میل لے ملاہیا۔ ساچا نام دکھا اکو ہائی، جگت دوارا لوڑ رہے نہ رانیا۔ امرت جام پلا بن کے ساتی، ساکھی اپنی دے سمجھانیا۔ منو آتن رہے نہ عاتی، بدھی بیک روپ بدلاہیا۔ تیرے نام دی بن اکھراں والی سندنے رہے پاتی، پتہر میثور شبد سنہیہرا دینا گھلانیا۔ گر اوتار پیغمبراں بھوکھتاں والی پوری کر آکھی، آخر اپنا حکم ورتانیا۔ سنت سہیلے گر چیلے بنا داس داسی، مہربان محبوب محبت وچ رکھانیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورب جنم چکا باقی، دست امولک کایا گوک آپ لکانیا۔ تیری منزل اگنی چڑھن گھاٹی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکانیا۔ ساچی منزل ویکھن تیری رہراسی، سورج چند دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نرمل نور جوت تیری پرکاشی، پرکاشت دے سرب لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ستجگ ساچی منگ گیا منگانیا۔ ست کہے پر بھ میرے گھر گمبھیر، بے انت تیری سرناہیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آہیا۔ کلج کوڑی کریا کرم اندروں بدل دے تقدیر، حکم سندیشہ اک سنانیا۔ نیتز رو رو کہے کبیر، منزل چوٹی چڑھ اخیر، سچ دوارے دے ڈھانیا۔ ثابت رہیا نہ کوئے شاہ امیر، سب دے نیتز وگے نیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھراہیا۔ صدی چوڑھویں محبوب منزل ملے نہ کوئے پیر، پیغمبر گھت کے گئے وہیر، دستگیر دست نہ کوئے ملاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست کہے موہے دے مان وڈیاہیا۔ ست کہے پر بھ تیرا حکم لوڑاں سچا، ست ستوادی تیرا راہ نکانیا۔ لکھ چوڑاسی دین دنی بھانڈا جاناں کچا، ماٹی خاکی تن وجود رہن کوئے نہ پانیا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن جوڑ سکا، ساجن ہو کے ویکھ دکھانیا۔ گر گوہنڈ نال تیرا قول اقرار پکا، کچی گنڈھ نہ کوئے پوانیا۔ ابناشی کرتے دین

دِیال پروردگار سانجھے یار کلجگ کوڑی کریا دے دھکا، دھرم دوار اینکار اِکو دینا پرگھائیا۔ ساکھیات زرویر نرگن دھار نظری آویں اِکھاں، جوتی جاتے پُرکھ پدھاتے نُورو نُور کر رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَچ سچا جھولی ڈاہیا۔ سَت کہے میرے دُھر دے صاحب سوامی، انتر انتر دھیان لگائیا۔ بودھ اگادھاشد انادا دے اگئی بانی، بن اکھراں نراکھر کر پڑھائیا۔ تیر نرالا انیالا مار اپنی کانی، کائنات سوئی سرتی دے اُٹھائیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا مست نہ رہے مستانی، مطلب دُھر دا دے سمجھائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکڑی چو جنت سادھ سنت دا بانی، نت نوت ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ ساچی منزل آتم پر ماتم دس رُوحانی، پڑدا آپ اُٹھائیا۔ بھيو ابھیدا کھول پنچ تت جسمانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سَت ستواد دینا درڑائیا۔ سَت کہے میرے دُھر دے خالق، خیر مُجت دے ورتائیا۔ سچکھنڈ نو اسی دھرنی مالک، مہر نظر اُٹھائیا۔ سرشی درشی اندر دس اِک عبادت، تیرا نام ڈھولا سارے صفت صلاحیا۔ جھگڑا رہے نہ نندک دُشٹ ساقط، سچن سارے لینے بنائیا۔ من بُدھی توں پرے دس لیاقت، بودھ اگادھ دے جنائیا۔ آتم پر ماتم ہووے واقف، بھيو ابھیدا دینا گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سچ ساچی منگ منگائیا۔ سَت کہے میرے پرم پُرکھ ابناشی، کرنی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں بالک سیوک تیرا داسن داسی، مان ابھمان نہ کوئے رکھائیا۔ ساچی منزل اپنی دس اگئی گھائی، بن پوڑی ڈنڈے دینا چڑھائیا۔ جن بھگتاں بچھے اپنی واتی، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، سَچ سچا چند چکائیا۔ اِکو تیرا نام ساچا ہووے سمرن پاٹھی، پوجا اِکو دینی وکھائیا۔ تیرا کھیل ویکھئے پر تھی اکاشی، گگن گگنتر وے ودھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پاربرہم پتر میثور پروردگار لہنا دینا چکا باقی، جھگڑا اور رہے نہ رائیا۔ سَت دوار پڑدا کھول تاکی، ساتھی ہو کے سنگ نبھائیا۔ آتم برہم پاربرہم سب نوں نرگن دھار دس ذاتی، چار ورن اٹھاراں برن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت ستواد شبد انادی برہم برہادی دینا سمجھائیا۔ سَت کہے پر بھ میں منگاں در حضور، گھر ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ جوتی جلوہ دے نُور، اندھ اگیان رہے نہ رائیا۔ جنم مرن دا بخش قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ منزل رہے نہ تیری دُور، گھر سوامی دینا سہائیا۔ تُوں سمترھ سرب کلا بھر پور، بے انت بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کریا تپے جگت تندور، اگنی اگت نہ کوئے بُجھائیا۔ من واسنا ہنکار ہویا غرور،

غُربت اندروں نہ کوئے کڈھائیا۔ کر کِریا سب دے انتر بخش نور، نرنتر برہم دے جنائیا۔ آسا نسا سچ دوارے پور، نرِاسا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت دوارا اک دکھائیا۔ سَت دوار بخش سری بھگونت، رحمت تیری نظری آئیا۔ توں دُھر دا سوامی کنت، کر نہار وڈی وڈیائیا۔ توں شبد اگمی دے منت، منتو اگلا دے جنائیا۔ گڑھ تئے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اکو نظری آئیا۔ بن تیرے بودھ اگادھا دے کوئی نہ پنڈت، جو آد جگاد جگ چوکڑی کرے پڑھائیا۔ سَت کہے تیرے دوارے اکو منت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سچ پریم دی دے ہمت، ہر ہر دے ڈیرہ لائیا۔ چار کنت دہ دشا تیری نظری آئے اکو سمت، دوجا دوار نہ کوئے دکھائیا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن ہووے ملت، میل ملاواں دُھر درگاہیا۔ سچ پریتی دے خلت، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کھج کوڑ خواری میٹ ذلت، نام ندھان اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پار اتار دُشت دُراچار اپرا دھی نندک، گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲۴ اسوشہنشاہی سمت ۲ بی بی و پرو دے گرہ پنڈ بگھیاڑی ضلع امرتسر ★

سَت کہے پر بھ بخش چرن سہارا، سہانک اکو نظری آئیا۔ دُھر دھام دے تیرا سچ دوارا، سچکھنڈ ساچا سو بھاپائیا۔ دیا باقی کملا پاتی جگے اگم اپارا، نرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ تیرے پریم پیار دا آوے سچ ہلارا، مُجبت وچ محبوب لینا منائیا۔ کھج کوڑی کِریا کرنا پار کنارہ، جوٹھ جھوٹھ نیا نوکا شوہ دریا رُٹھائیا۔ تیرے نام دانو کھنڈ پر تھی ہووے اک جیکارا، لکھ چوراسی تیرا ڈھولا گائیا۔ آتم پر ماتم کرے سچ پیارا، پار برہم برہم میلا لینا ملائیا۔ کوڑی کِریا گڑھ توڑ ہنکارا، ہوئے ہنگت دینی مٹائیا۔ سَت سچ کر اُجیارا، اُجل اپنا آپ سمجھائیا۔ ساچے نام دا لگا دے اک اکھاڑا، گوپی کاہن اکو روپ بدلایا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر تیرا تنگدے رہے سہارا، سَتجگ تیرا دوار پر کھج دھیان لگائیا۔ کِریا کر پار برہم پتر میثور نرگن نر ویر نرکارا، تیری اوٹ نکائیا۔ آد جگادی پرورد گارا، بے انت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سَتجگ ساچا مارگ دے درشتی سرشتی وچ سنسارا، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ تیرا صفتی بھریا رہے بھنڈارا، سری بھگوان تیرا نام جس رسنا

جہوا گا گا خوشی منایا۔ تختِ نواسی شاہو بھوپ شاہ محبوب وڈ سیکدارا، دو جہاناں والی تیرا جلوہ عالیشان دے دُھر درگاہیا۔ کرنی دے کرتے بن میت مُرارہ،
 قدرت دے قادر دے وڈیایا۔ لوکات مار جہات میٹ اندھ اندھیارا، کلج گگرم دینا گویا۔ دہ دشا دے دُھندھوکارا، چار کُنٹ ساچا چند نہ کوئے چکایا۔
 جگ چوکڑی بیٹے وارو وارا، اپنا پندھ مُکایا۔ شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن کہانی بانی کرے پکارا، اُچی کوک کوک سُنایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سمرتھ
 سوامی انترجامی کھیل دس اگم اپارا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ پڑدا اوہلا دے اُٹھایا۔ جاگرت جوت بن ورن گوت نام ندھان دے نظارا، عزم اندروں دے بدلایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ ست کہے پر بھ میری سُن اگمی کوک، گُریہیاں توں پرے رہیا
 جنایا۔ جگت مایا دین دُنی رہی پھوک، فاقے وچ دے لوکایا۔ جھگڑا دے چاروں کوٹ، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ وکار ودھیا جوٹھ جھوٹھ، متا موہ کرے
 لڑایا۔ تیرا دے نہ کوئی دُھر دا پوت، سپوت نظر کوئے نہ آیا۔ خالی دسدے بھانڈے پنج بھوت، نام ندھان سری بھگوان تیرا وچ نہ کوئے لکایا۔ شبد اگمی
 دُھر دا بھیج دُت، دُوتی دُشٹاں دے مٹایا۔ پچھلی چار جگ دی کرنی کرے منسوخ، اگلا حکم آپ ورتایا۔ جن بھگتاں درس پیاس دی دُور کرے بھوکھ، ترشنا
 دے مٹایا۔ گھر ساچا دے سوکھ، سکھ ساگر وچ سمایا۔ جو چرن پریتی تیری دُھر دی نیستی اندر گئے جھونج، آپ اپنا بھیٹ چٹھایا۔ تنہاں انتر رہے کوئی نہ
 دُوج، نام منتر اکو دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ ست کہے پر بھ آد جگادی دیون یوگ،
 یگتی اپنی دے سمجھایا۔ تیرے نام پیار دا ملے سچا رس بھوگ، دُوجی وست کوئے نہ بھایا۔ شبد اگمی دے چوگ، پُجلی نندیا توں جگت لینا بچایا۔ ہوئے ہنگتا
 رہے نہ روگ، ہنگ برہم دینا سمجھایا۔ تیرا درس ملے اموگھ، اندھ اندھیر دینا مٹایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت ڈگمگایا۔ پینڈا رہے نہ چوڈاں لوک،
 چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دبا یا۔ آتم پر ماتم دا اکو ہووے سلوک، سوہلا ساچا دینا سمجھایا۔ سچ دوا ریوں سکے کوئی نہ روک، رُکاوٹ کرے نہ کوئے لوکایا۔ جس
 دوارے وشن برہما شو منگدے کوٹی کوٹ، در ٹھانڈے سیس نوا یا۔ گر اوتار پیغمبر رکھ کے بیٹھے اوٹ، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ تس دوارے دی ابناشی
 کرتے دے مَوج، مجلس اپنے نال جنایا۔ جتھے بُدھی دی رہے کوئی نہ سوچ، جگت ودیا نہ کوئے پترایا۔ ویداں دی شاستراں دی کرنی پئے نہ کھونج، اکھراں

والی نہ کوئے پڑھائیا۔ زرگن نور حاضر حضور جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا درشن ہووے روز، روزے نماز توں لینا بچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دا ساچا بخش جوگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ست کہے پر بھ ساچا سب نوں دس جیون، جنم جنم دا لیکھا دے مکائیا۔ تیری چرن پریتی اندر کلجک جیو تھیون، نمو نمو کہہ کے سیس جھکائیا۔ تیرا نام سنیہڑا امرت پیون، اگنی اگت دینی بُجھائیا۔ بن تیرے قدماں کسے نہ نیون، پُرکھ اکال تیرا اکو اشٹ منائیا۔ ساڈھے تن ہتھ سب دی لیکھے لا سینون، رس اگتا دین چوائیا۔ تیرا نام اگتا رس پیون، ترشنا دینی بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا سچ دوار ستجگ ساچا دینا دکھائیا۔

★ ۲۴ آسوشہنشاہی سمت ۲ بیبی سیوی دے گرہ پنڈ ٹھٹھا ضلع امرتسر ★

۱۰. ست کہے سری بھگوان دھر دے سورے، سرب شکتی مان تیری وڈیائیا۔ چرن پریتی بخش اپنی دھوڑے، دھرم دوارا اکو دے دکھائیا۔ کلجک ناتا توڑ کرپا کوڑے، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ سنگھڑ سجان بنا مورکھ موڑھے، منمکھاں گرمت دے سمجھائیا۔ اکو درس کرنا تیرا حضورے، حاضر ہو کے لینا جگائیا۔ پنڈھ مکا نیرن دورے، دور ڈراڈا نیرن نیرا نظری آئی۔ رنگ چڑھا اپنے گوڑھے، تن وجود خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دینی سرنائیا۔ ست کہے پر بھ دین دیال سدا بخشندے، رحمت اپنی دے کمائیا۔ کلجک جیو اپرادھی گندے، ڈراچاراں کر صفائیا۔ نیتزہین سنساری اندھے، نج نین تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا موہ وکار توڑ پھندے، پھاسی جم دی دے کٹائیا۔ وچھوڑے وچ ہوئے مندے، چنگلیائی ہتھ کسے نہ آئی۔ بن اوڈھن سیس پھرن ننگے، سر ہتھ نہ کوئے دکھائیا۔ جگت ایشان کرن تیر تھ ت گنگے، امرت سرور نہ کوئے نہائیا۔ ساچی دست ملے نہ نام منگے، کرپا کر کے جھولی دینی بھرائیا۔ آتم پر ماتم بن سنگے، ابناشی کرتے سگلا سنگ بنائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنکاری ہنگے، ہنگتا اندروں دینی کڈھائیا۔ پرمانند سکھ ساگر دے انندے، نجاند کر رسائیا۔ من واسنا جھگڑے رہن نہ دنگے، دغے فریب توں لینا بچائیا۔ بن تیری کرپا ابناشی کرتے ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، وچھڑیاں میل نہ کوئے ملائیا۔

دو جہاناں پار کوئی نہ لنگھے، منزل حق نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دوارا دینا دکھایا۔ ست کہے پر بھ سُن دُنی فریاد، دین دین دہایا۔ تیرا کھیل سدا جگاد، آدانت تیرے ہتھ وڈیایا۔ پھری دروہی وچ برہما، برہمنڈ ورجنڈ رہیا گر لایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ سادھ، سواد نام رس نہ کوئے چکھایا۔ کایا کھیڑا سب دا ہندا دسے برباد، نام بھلو اڑی سچ نہ کوئے مہکایا۔ سرتی سرت نہ کھلی جاگ، سوانی اکھ نہ کوئے بدلایا۔ کلجک جیو ہنس ہوئے کاگ، مانک موتی چوگ نہ کوئے چُگایا۔ تیرا انھو کھیل سمجھ نہ کوئے دماغ، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ بن تیری کرپا سب دا بھجدا جائے چراغ، پرکاش سچ نہ کوئے دکھایا۔ پار برہم پتیر میثور کوڑی کریا بدل دے رواج، سنجگ ساچامات ٹکایا۔ دو جہاناں جگدیس اکو تیرے سیس سوہے تاج، تخت نواسی پُرکھ ابناشی اکو نظری آیا۔ ہر سنت سہیلے گرگھ گرگھ تیری چرنی جاون لاگ، من ممتا موہ مٹایا۔ ساچے پریم دا بخش ویراگ، ویری اندروں دے کڈھایا۔ گرگھیاں ہون وڈ وڈ بھاگ، بھاگ اپنا جھولی دے بھرایا۔ تیرے نام دا سُنن اگئی ناد، دُھن آتمک خوشی منایا۔ لیکھا رہے نہ سوال جواب، جھگڑا مکے جگت لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کھیڑا کر آباد، برباد دسے جگت لوکایا۔

★ ۲۴ آسوشہنشاہی سمت ۲ اندر کور دے گرہ پنڈ بوڑو ضلع امرتسر ★

ست کہے پر بھ دے وست اپار، اپر پیر سوامی اپنی دیا کمایا۔ سنجگ ورتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری خوشیاں نال سیو کمایا۔ کوڑی کریا رہے نہ کوئے و بھچار، دُراچار دینا کھپایا۔ ہر ہر دے اندر تیرے نام دا ہووے جیکار، دُھر دا ڈھولا شبد گایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بخش اک ادھار، ٹیک اک جنایا۔ من واسنا جگت کرے نہ کوئے خوار، دُشوار منزل دے کٹایا۔ گرہ گرہ نظری آئے نر نکار، نرگن کر رُشٹایا۔ خالی بھر بھنڈار، اتوٹ اٹھ ورتایا۔ گرگھ وچھوڑے اندر رووے نہ کوئے زار و زار، نیتزیر نہ کوئے وہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ست کہے پر بھ ست دھرم

دی دے دے دات، داتا اِکو نظری آئیآ۔ جن بھگتاں پوری کر خواہش، خالص اپنا رنگ چڑھائیآ۔ جگ چوکڑی جس دی کردے رہے تلاش، اُچے ٹلے پربت کھوج کھوجائیآ۔ منزل منڈل منڈپ پاوندے رہے راس، گونپی کاہن ویس وٹائیآ۔ سچ جوت دا دے پرکاش، نرگن نور کر رُشنائیآ۔ آسا نسا پوری کر آس، ترشنا جگت والی بُجھائیآ۔ سچ دوارے کر نواس، استھان بھومکا اک وڈیائیآ۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل تماش، بے انت تیری بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخش مان وڈیائیآ۔ ست کہے پر بھ کرپا کر دین دیال، دیاندھ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جن بھگت سہیلے ویکھ اپنے لال، گرگھ اپنی گود اٹھائیآ۔ پھل لگا نٹکے کاشٹ ڈال، رس اپنا نام چوائیآ۔ تیرے پریم دی جو گھالن رہے گھال، کیتی گھال لیکھے لائیآ۔ جیون دا مارگ دس سکھال، ساچی منزل دینا چڑھائیآ۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیآ۔ ترے گن رہے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ دوار دکھا اِکو دھرم سال، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیآ۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان در اِکو سوبھا پائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرا دیندے گئے احوال، راگاں ناداں سولہیاں ڈھولیاں وچ تیرا نام سمجھائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت ست ستوادی آ کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، وست امولک ڈھر دی دینی ورتائیآ۔ ست کہے پر بھ وست امولک دے بھنڈار، ور بھنڈ ملے وڈیائیآ۔ تُوں آد جگاد پروردگار، پاربرہم پتپر میثور اھوائیآ۔ تیرے در تے منگدے گئے بن بھگھار، گرُو اوتار جھولیاں ڈاہیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، چرن دھوڑی مستک ٹکا خاک رامیآ۔ تُوں انترجامی پُرکھ بدھاتا ویکھنہار، ویکھیں وگسیں تھاؤں تھانیا۔ کلجگ انت ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیآ۔ جن بھگتاں لوکماں لا نشان، نشانے پچھلے دے بدلایآ۔ تُوں دیونہارا داتا اک سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ کاغذ قلم شاہی تیرا دے نہ سکے بیان، بے انت کہہ کے شکر منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دینا ور، در خالی دینا بھرائیآ۔ ست کہے پر بھ بخش دے اپنی دات، دانی ہو کے جھولی پائیآ۔ دُکھاں والی میٹ اندھیری رات، سکھاں والا ساچا چند چکائیآ۔ جن بھگتاں سدا رہے پر بھات، اِکو رنگ دینا کرائیآ۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا اِکو دینا سمجھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، ساچا ڈھولا دینا درڑائیآ۔ مہربان پُرکھ سمراتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا اگئی ور، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست کہے پر بھ توں کرنی دا کرتا، قُدرت دا مالک نظری آئیآ۔ دُکھ روگ جنم کرماں ہرتا، حرص ہوکس دے مٹائیآ۔ غریب نمائیاں ونڈ درداں، دُکھیاں دُکھ دے چُکائیآ۔ جُگ جنم دیاں پھول فرداں، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھائیآ۔ پُٹھیاں سیدھیاں کر نرداں، نر نرائن بے پروا ہیا۔ جن بھگت سُہیلے آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت در ٹھانڈے کردے عرضاں، عاجز ہو کے سیس جُھکائیآ۔ مقروض ہو کے چُکا انہاں دا قرضہ، لہنا دینا پچھلا جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش سچی سرنائیا۔ ست کہے پر بھ تڈھ بن کرے نہ کوئی کرپا، کرپن دیوے نہ کوئے وڈیائیآ۔ لوکمت کٹ پینا، (پیریتی) لیکھا دینا چُکائیآ۔ بھاگ بنا گرسکھ ساچے سکھ دا، سکھیا اکو دینی درڑائیآ۔ جس دا لیکھا کوئی نہ لکھدا، اوہ لیکھ دینا پرگٹائیآ۔ پریم پیار بخش سدانت دا، نچ لوچن نین کر رُشائیآ۔ جھگڑا رہے نہ منوئے چت دا، ٹھگوری ٹھگ نہ کوئے کرائیا۔ ناتا جوڑ اپنے ہت دا، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جن بھگت تیری کرپا نال جگت جہان جتدا، ست سنتوکھ دھیرج دھرم دینا درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا دیوے جس جس دا، گرہ مندر اندر کایا جھولی دے بھرائیا۔

★ ۲۴ آسوشہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ست کہے پر بھ جن بھگتاں دے گیان، اگیان انتر رہن نہ پائیآ۔ دوس رین اکو بخش دھیان، پریم پریتی چرن کول سرنائیا۔ نرگن تیرا ڈھولا گان، آتم پر ماتم راگ الائیآ۔ ساچی دھوڑ کرن اِشان، دُرمت میل دھوئیآ۔ پُرکھ ابناشی تگن اکو کاہن، دو جہاناں والی نظری آئیآ۔ سچکھنڈ دوارا بخش حق استھان، بھومکا اکو اک درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ ست کہے پر بھ جن بھگتاں دس بھیت، بھاوناسب دی پور کرائیا۔ کوڑی کرپا کر کھیت، کھنڈا کھڑگ نام چکائیآ۔ چرن پریتی بخش ہیئت، دھوڑی ٹکے خاک رمائیآ۔ درشن دے نیتن نیت، نچ لوچن کر رُشائیآ۔ سچ دوارا لین پیکھ، پیکھت پیکھت وجے ودھائیآ۔ سچکھنڈ دوارے وسن اگے دیس، نرگن نرگن وچ سمائیآ۔ ساچا منتر نر منتر دس سندیش، انتر کر پڑھائیآ۔ درشتی نال بدل دے

لیکھ، سرشتی وچوں باہر کڈھائیا۔ توں آدجگادی ایکنکارا ایک، اک اکلّا سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں رکھی تیری ٹیک، سہارا اور نہ کوئے بنائیا۔ سورپیر سلطان ہو کے ویکھ، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے رنگ رنگائیا۔ ست کہے بخش دے ساچا نور، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرے مزدور، نام چاکری سیو کمائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا کر دور، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ درس دے حاضر حضور، ہر گھٹ بیٹھا نظری آئیا۔ تیرا میلا ہووے ضرور، ظاہر ہو کے پڑدا دینا اٹھائیا۔ تن رہے نہ کوئے غرور، غربت دینی گوائیا۔ ہنگتا گڑھ کر کے چورو چور، چرن کول بخش سرنائیا۔ آسا منسا سب دی پور، ترشنا وچ نہ کوئے بھٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگاد جگ چوکڑی حاضر حضور، ہر مندر جن بھگتاں دینا سہائیا۔

★ ۲۴ اسوشہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ست کہے پر بھ امرت برکھ میگھ، میگھلا دھار وہائیا۔ جن بھگتاں بدل ریکھ، رکھی منی ویکھن چائیں چائیا۔ سچکھنڈ دوارا دکھا اپنا دیس، سانجھ جگت نالوں تڑائیا۔ جس گرہ اکو رنگ رہے سدا ایک، دوجا روپ نہ کوئے بدلایا۔ ٹھا کر ہو کے دس بھیت، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، ڈر ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرہ اک جنائیا۔ ساچا گھر دس پر بھ آپ، سچکھنڈ دوارا دے جنائیا۔ جتھے توں میرا میں تیرا اکو ہووے دھر دا جاپ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم تیرا دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ دھر دا لیکھا لیکھے کر راس، رستہ اپنا اک جنائیا۔ جگت واسنا رہے نہ کوئے اداس، گرگھ گر گر بوجھ بوجھائیا۔ پون سواسی پوتر کرے سانس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک دکھائیا۔ ست کہے پر بھ تیرا مارگ دے سے اک، ایکنکار نظری آئیا۔ منو آدہ دس جانوں جائے ٹک، اٹھ اٹھ بھجے نہ واہو داہیا۔ بن قلم شاہی لیکھا دے لکھ، بھوش اپنے نال ملائیا۔ جنم جنم دے وچھڑے میل سکھ، سکھیا ساچی اک سنائیا۔ کلج کوڑی کرپا لہنا دینا دے نجھ، نرگن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ کروٹ

لے بدل دے پٹھ، ستمگھ ہو کے سوہا پائیا۔ بھگتاں میت مُرار بن مت، سبّجَن اِکو نظری آئیا۔ تیرا درشن کرن نت، سچ نیتز کر رُشنائیا۔ کایا مندر اندر ساڈھے تِن ہتھ وڑ وِچ، وچلا پڑدا دے چُکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی دُھر دے مالک سا بھجے پت، پتیر میشور اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچ کہے پر بھ جن بھگتاں دے ست، ست ستوادی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ گھر گھر اُپجے برہم مت، من مت نہ کوئے لڑائیا۔ تیرا ناؤں زرنکارا لین جپ، دُجارس نہ کوئے دکھائیا۔ تیرے ملن دی کھول کے اگھ، آخر تیرا درشن پائیا۔ در ٹھانڈے ہووے جس، صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ہووے وس، وصل یار اِکو نُور خُدا ئیا۔ بھگت بھگوان دا سانجھا ہووے حق، حقیقت وچوں لاشرک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلتک نرائن ز، مہاراج شیر سینگھ وِشنو بھگوان، سرب کلا سمرتھ، وست امولک دے دے وتھ، نام بھنڈارا آپ ورتائیا۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ست کہے پر بھ بھاگ لگا کایا کھیڑا، گرگھ کایا مندر اندر وجے ودھائیا۔ جگت واسنا کوڑی کرپا رہے نہ جھیرا، ست ست راگ الائیا۔ آون جاون کٹ لگھ چوڑا سی گیرا، جنم جنم نہ کوئے بھوائیا۔ ناتا جوڑ تُوں میرا میں تیرا، آتم پر ماتم سنگ بنائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا دو جہان کھلا رکھ ویڑا، ساچی منزل اپنا گھر دکھائیا۔ مایا متتا موہ رہے نہ کوئے اندھیرا، سچ گیان چند چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ ست کہے پر بھ بھگتاں کر بیک بُدھی، من مت رہے نہ رائیا۔ انتر انتشکرن ہووے شُدھی، کوڑ وکار دینا چکائیا۔ شبدی رمز لگا کجھی، انہو اپنا بھو کھلائیا۔ کوڑی کرپا اودھ جائے کمی، مہربان ہو سہائیا۔ گرگھ رہے کوئے نہ ڈکھی، وچھوڑا جنم کرم دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُجل کر کے مات مکھی، مُفت اپنے نام رنگن دینا رنگائیا۔ ست کہے پر بھو ساچی دے دے سکھیا، حکم اِکو اِک جنائیا۔ تیرے نام دی پوے بھچھیا، خالی جھولی دے بھرائیا۔

بھگتاں پوری کر اچھیا، نچ تیرا درشن پائیا۔ مان دوا وڈیاں نکلیاں، بردھ بالاں رنگ چڑھائیا۔ جو تیرے در دوارے وکیا، کرتے قیمت لینی پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ سبائی دس متھیا، سچھنڈ دوارا اکو اک دینا سمجھائیا۔

★ ۲۴ آسو شہنشاہی سمت ۲ سرجن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ست کہے پر بھ ساچے پریم دی دے داد، سرشٹی درشٹی اندر آپ لکائیا۔ چار گنت دہ دشا اکو تیرا نام لئے ارادھ، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچی منزل ویکھ اپنے گرگھ سچے سادھ، سنت سہیلے میل ملائیا۔ دُھن آتمک سنا اگما راگ، شبدی شبد تال وجائیا۔ بن رسنا جہوا بخش آپ سواد، امرت دُھر دا جام آپ پئیایا۔ کوڑی کرپا رہے نہ واد وواد، وکھ اندروں دینی کڈھائیا۔ سوئی سرتی دین دُنی جائے جاگ، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہر ہردے آوے آواز، چار ورن اٹھاراں برن اکو ڈھولا گائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ کاگ، ہنس گرگھ دینے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دوارا دینا پرگٹائیا۔ ست کہے پر بھ ساچے نام دا وجے ڈنکا، برہمنڈ کھنڈ سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال اک سہائے تیرا بنکا، پروردگار سانجھیاں نظری سب نوں آئیا۔ اکو مان تان در دوار دے راؤ رنکا، شاہ حقیر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بھيو ابھیدا کھول اپنے سنتاں، بھگوان ہو کے بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ بودھ اگادھ بن پنڈتا، نام نراکھر دے جنائیا۔ کلج کوڑی کرپا گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پڑدا دے اٹھائیا۔ ست دھرم کہے تیرے دوارے کردا متتا، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ سائیک ست کردے درشٹی والیاں سسکاں، سرشٹی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوارا دینا جنائیا۔ ست کہے ساچی دس اگم حدود، منزل حق بحق سمجھائیا۔ جتھے جاوے نہ کوئی تن وجود، تن مائی خاک نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو مالک ملے نہ ہر محبوب، نور نورانہ نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ ایکا دوج، ایکنکارا اکو حکم دینا سمجھائیا۔ تیرا بھيو بن تیری کرپا کوئی نہ سکے بو جھ، بدھی وان چلے نہ کوئی پتھرائیا۔ کلج کوڑی کرپا کلج انت سری بھگوانت کر نیست و نابود، سچ سچ گھر گھر دے لکائیا۔ جدھر تگاں نظری آویں موجود، لکھ چوراسی کایا

مندر اندر سو بھاپائیا۔ جن بھگت سہیلے کر محفوظ، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محل اٹل دس عرش عروج، تیری سرن اک تکائیا۔ ست دھرم کہے ساچی دے دے وست آپ، دھر مالک آپ ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا رہے نہ پاپ، پتت پنت دینا بنائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش اک گھلا تاک، دھرم دوارا دے پرگٹائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ کوئی ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ مانو مانو ہووے اتفاق، آتم آتم رنگ رنگائیا۔ پنجاں تٹاں سادھنا سادھ، صدق صبوری جوڑ جڑائیا۔ سب دے انتر اپنی دس یاد، بھرم بھلیکھا باہر کڈھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کلجگ جیواں کھیڑا اُجڑیا کر آباد، نام ندھان سری بھگوان بوٹا اک لگائیا۔ توں ہی توں ہی سب دے اندروں نکلے اک آواز، چار گنت دہ دشاوے ودھائیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیری شبدي دھار جیو جنت سادھ سنت نظری آئیا۔

★ ۲۴ اسوشہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

ست دھرم تیرا ویلا رہیا آ، سماں سے وچوں بدلایا۔ سنگر شبد بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا دھر درگاہیا۔ ساچا مارگ دے دکھا، رستہ اکو نظری آئیا۔ اپنا نور کر رشنا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ ساچی سکھیا دے سمجھا، بدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ خدی نوں میٹے آپ خد، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ کسے نوں رہن نہ دیوے جدا، جو ہر ہر رہے دھیائیا۔ ساچی بنت لئے بنا، گھڑن بھننہار بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا دے رڑھا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ سنجگ ساچی دھارا دے چلا، چلت ویکھے جگت لوکائیا۔ نام ندھانا دے سنا، سوہلا دھر داراگ الائیا۔ توں میرا میں تیرا سب نے لینا گا، گات گات خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال ہووے مہربان، مہرباں مہر نظر اٹھائیا۔ ساچا دس کے اک ایمان، دھرم اکو اک پرگٹائیا۔ نرگن سرگن دے کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ جوتی جاتا بن امام، عمل ویکھے کوڑ لوکائیا۔ کلجگ بدل دیوے نظام، نوبت سنجگ سچ و جائیا۔ دوجا رہے نہ کوئے حکام، حکم اپنا اک سمجھائیا۔ لیکھا جانے جگت جیو عوام، پھولنہارا تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں دیوے سچ استھان، دوارا دھر دا آپ درڑائیا۔ جس گرہ سے سری بھگوان، بھگت سہیلے لئے لگائیا۔ سدا جھلے اک نشان،

نشانہ اور نہ کوئے بنایا۔ گرگھ ہون نہ دیوے کسے غلام، جگت شرع زنجیر تڑایا۔ ساچا بخشے اک پیغام، ناؤں زرنکارا آپ جنایا۔ دُھر سندیشہ دے پیغام، جگت سُنّیاں لئے اٹھایا۔ چرن پریتی دے آرام، سکھ ساگر وچ سمایا۔ آون جاون لکھ چوراسی گیڑا کر آسان، حکمے اندر پار کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں بھگوان ہو کے لئے ملایا۔

★ ۲۴ آسوشہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرانے ضلع امرتسر ★

سَت دھرم کہے میرے شہنشاہ ساچے بھوپ، بھوپت بھوپ تیری سرنایا۔ کر پرکاش ست سروپ، جوتی جاتے زرگن جوت کر رُشایا۔ کجگ اندھ اندھیرا مٹے چارے کوٹ، دہ دشا وجے ودھایا۔ جھگڑا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، ساچے نام دا ڈھولا سرشی گایا۔ سنگر شبد اگمی بھیج دوت، دُتیا بھاؤ دے مٹایا۔ من واسنا کوڑی کر یا لومکات وچوں کرے کوچ، تن مائی کوچا گلی کر صفایا۔ سچ سہنجی ہووے رت، رُتری اپنا نام مہکایا۔ کرپا کر ابناشی اچت، بے پرواہ ویکھ وکھایا۔ بن ہر نامے خالی دسن بُت، کایا کعبے محبوب نظر کسے نہ آیا۔ جن بھگتاں اُجل کر لکھ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھ وکھایا۔ سنت سہیلا وچھوڑے وچ جھلے کوئی نہ دُکھ، دردیاں درد لینا ونڈایا۔ زرگن ہو کے اپنی گودی چک، سرگن میلا سہج سُبھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہو کے بچھ، پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا نام ندھان سری بھگوان دس اپنی تمک، تخم تاثیر دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوراسی ویکھ جُھک، انڈج جیرج اُتبیج سیتج پھول پھولایا۔ ست دھرم کہے پر بھ میرے گہر گمبھیر، گور تیری سرنایا۔ لکھ چوراسی بدل دے ضمیر، ضامن بن کے بے پرواہیا۔ جگت شرع توڑ زنجیر، مارگ اکو اک سمجھایا۔ جس منزل تے چڑھیا کبیر، بھگت سہیلے دے پہنچایا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیر، امر اپد دینا جنایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے تقدیر، تدبیر اپنی دینی سمجھایا۔ تیرے ہتھ نام شمشیر، شہنشاہ اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی دین دیال در دروازہ غریب نوازا دینا کھلایا۔ ست دھرم کہے میرے دُھر دے پروردگار، پاربرہم پتر میثور تیری اک سرنایا۔ بن

نیز اگھاں لوچن بخش اپنا دیدار، جلوہ گر کر نور رُشناییا۔ میں آد جگادی تیرا طلبگار، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھاییا۔ دستگیر بن مددگار، صاحب سوامی انترجامی ہو کے ویکھ وکھاییا۔ آون جاون لیکھا رہے نہ کوئے وچ سنسار، پورب لہنا دینا مُکاییا۔ بھگت سہیلے خدمتگار، خادم ہو کے پھیرا پاییا۔ دین دُنی دا بدل نظام، نانظم اعظم دینے مٹاییا۔ اکو ڈھولا دس جیکار، سوہلا ڈھر داراگ سٹاییا۔ نو نو چار تیرا ہوئے پیار، پاربرہم برہم پڑدا دینا اٹھاییا۔ ترے پنج رہے نہ کوئے آدھار، نو در پینڈا پندھ مُکاییا۔ در ٹھانڈے کھول کواڑ، جن بھگتاں پڑدا بجر کپاٹ تڑاییا۔ تیرا شبد اُتجے ناد سچی دھنکار، آتم راگ اک جناییا۔ امرت بخش ٹھنڈا ٹھار، نچھر جھرنا آپ جھراییا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اُجیار، زرگن نور نور رُشناییا۔ محل اٹل کھیل ہووے اپار، اپر مپر سوامی دینا سمجھاییا۔ آتم پر ماتم تیرے آدھار، اوٹ اکو اک رکھاییا۔ کھج انتم کر خبردار، بے خبراں خبر سٹاییا۔ واحد کلمہ تیرا یار، حق محبوب تیری پڑھاییا۔ الف یے دی رہے نہ کوئے گفتار، گُفت شنید دینا سمجھاییا۔ در دروازہ کھول دوار، در گاہ ساچی پندھ مُکاییا۔ جن بھگتاں دے دیدار، مُرید مُرشد مل کے وجے ودھاییا۔ صدی چودھویں کھیل تیرا اپار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سمجھ کوئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دھرم دوارا دینا پرگٹاییا۔ ست کہے میں ویکھاں دھرم دوار، در ٹھانڈا نظری آئییا۔ زرگن نور ہووے اُجیار، جوتی جوت جوت رُشناییا۔ تخت نواسی ایکنکار، پروردگار سو بھاپاییا۔ سجدے کرن پیغمبر گرو اتار، سیس جگدیس اک جھکاییا۔ وشن برہما شو بن بھکھار، خالی جھولی رہے وکھاییا۔ دیونہار اک داتار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا تھم چلے سدا جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کھج سکے نہ کوئے بدلاییا۔ سو خالق خلق کھیلے کھیل اپر اپار، بھيو ابھیدا آپ جناییا۔ جن بھگتاں دے دیدار، دیدا دانستہ نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پاوے سار، مہاسار تھی اکو نظری آئییا۔

★ ۲۵ اسو شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

سدا سہائی ہووے مہربان، سہانک اکو اک اکھوائیندا۔ دھرم پریتی دے کے دان، چرن کول اوٹ سمجھائیندا۔ دُھر دانام دس نشان، منزل حق حقیق
 پُچائیندا۔ بودھ اگادھ مہما اکھ دس مہان، صفت صلاحی راگ سمجھائیندا۔ جوتی جاتا وڈ امام، بھيو اچھیدا آپ گھلائیندا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا نوجوان، مرد مردانہ
 حکم ورتائیندا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل وچ جہان، برہمنڈاں کھنڈاں اپنا رنگ رنگائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہو پردھان، پرم پُرکھ آتم پر ماتم حکم
 منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، دوجا نظر کوائے نہ آئی۔ دو جہاناں پاوے سار،
 دین دنی ویکھ وکھائی۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا حکم اک سنائی۔ کوڑی کرپا کر خوار، ست دھرم دے پرگٹائی۔ مانو مانس دے آدھار، مانگھ اپنے رنگ
 رنگائی۔ سرشٹ سبائی کر کے خبردار، سرتی شبد نام لگائی۔ منزل دس اگم اپار، ساچے پوڑے دے چٹھائی۔ ڈکھیاں درد دے نوار، ہرکھ سوگ نہ کوائے
 رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دوار دے جنائی۔ در دوار وسے آپ، ایکنکارا دیا کمائی۔ آتم پر ماتم دُھر دا جاپ، چار جگ گراوتار پینمبر
 گئے سمجھائی۔ رُوح بُت ہووے پاک، پت پت پت ملے وڈیائی۔ بنا تند ستار دے اُتجے راگ، دُھن ناد اناد شنوائی۔ سوئی سرتی جائے جاگ، آلس نندرا دے
 چکائی۔ گرگھ رہے کوائے نہ کاگ، سوہنگ ہنسا جاپ جپائی۔ انتر انتر اُتجے ویراگ، زرت زرت منتر اک درڑائی۔ گھر سوامی ملے کنت سہاگ، پُرکھ ابناشی گھٹ
 نواسی کرے گڑمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے مکائی۔ دُھر دا لیکھا ایکنکار، اک اکلا آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی پاوے سار،
 دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لئے اُبار، گرگھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ نام بھبوتی دے کے دُھر دی چھار، شرع وچوں باہر
 کڈھائیندا۔ آتم پر ماتم کر پیار، زرگن دیا باقی جوت جگائیندا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت کوڑ بھجائیندا۔ شبد ناد دے دُھنکار، سُن سادھی پڑدا لاہندا۔
 کایا ماٹی رہن نہ دیوے اندھیار، زرگن نوری چند چکائیندا۔ بھگت سہیلے ساچی منزل دیوے چاڑھ، نو دوارے سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیندا۔ من واسنا کرے
 نہ کوائے خوار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن اپنے رنگے رنگ اول، جگ

نیز نظر کسے نہ آیا۔ سچھنڈ دوار وکھائے اپنا محلہ، گھر اکو اک سہایا۔ جھگڑا چکے جلا تھلا، مہینل ڈیرہ نہ کوئے لگایا۔ شبدی دھار پھڑ کے پلا، گرگھ اپنی گنڈھ پوایا۔ کرے کھیل آد پُرکھ ابناشی کرتا اک اکلا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ درگاہ ساچی ساچا دھام وکھائے نہچل دھام اٹلا، چھپر چھن چار دیوار نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت نت نوت جن بھگتاں پھڑائے اپنا شبدی ڈوری پلا، آر پار لیکھا دئے مکایا۔

★ ۲۵ آسوشہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ مینیاں ضلع امرتسر ★

ست کہے میں تیرا آساوند، آس آد آد رکھایا۔ تیرے تھم دا ہو پابند، جگ چوکڑی سیو کمایا۔ ڈھر دے مالک مل خاوند، خواہش میری پور کرایا۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی اکو دینی جنایا۔ تیرے نور دا چمکے چند، اندھ اندھیرا دینا گویا۔ آتما پر ماتا گاوے چھند، ساچا ڈھولا بے پروا ہیا۔ گھر ٹھا کر آوے اند، سچ دوارے وچے ودھایا۔ من وکارا کرنا کھنڈ کھنڈ، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ سرت سوانی رہے نہ رنڈ، کنت سہاگ مل کے وچے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دینا رنگایا۔ ست کہے پر بھ تیرے نام دی چڑھے رنگت، رنگن اکو دے وکھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹ سبائی تیری ہووے سنگت، سگلا سنگ اک جنایا۔ دوجے در کوئی نہ جاوے منگت، کھتری براہمن شور ویش بھچھیا دینی پانیا۔ سب دا لہنا دینا چکاؤنا کلجگ انت، انتکرن ویکھ وکھایا۔ سبجگ ساچی رت مولے بسنت، بہار گلشن وچ مہکایا۔ ہرکھ سوگ غم نہ رہے چنت، سکھ سچ دینا اچجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ست کہے پر بھ ہتھ رکھ میرے سر، پشت پناہ ہو سہایا۔ تیرا دھام ویکھاں تھر، سچھنڈ ساچا سو بھا پانیا۔ جس گرہ وسین زوریر نر، زرنکار ڈیرہ لایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دھاروں کرناں بن کے جانڈے کر، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہناں کارن کلجگ اتم آیوں پھر، فارغ سارے دتے کرایا۔ جن بھگتاں واسطے لائیں نہ چر، چری وچھنے جوڑ جڑایا۔ چار جگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گر اوتار پیغمبر

تیرا شبدی دسدے گئے چنھ، رُوپ رنگ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سمت سمتی لیکھا رہے گن، تھت وار اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دینا مُکائیا۔ ست کہے پر بھ تیری دھار اوٹی، دو جہاناں سمجھ کسے نہ آئیا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی جوت اکالن اک اگلی، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر جودھے سوربیر بھیج کے بلی، بل اپنا آپ پر گٹایا۔ بھگت سہیلا بن دا رہوں ولی چھلی، اچھل اچھل اپنی کار کمائیا۔ ہوکا دیندا رہوں کایا نگر دُھر دے کھیڑے اگئی گلی، اُچی کوک کوک سنایا۔ بن بھگتاں آتم پر ماتم تیرے نال کسے نہ رلی، میل ملا کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا جلیں تھلیں، ٹلے پر بت سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کوڑی کرپا جگت وکار چرن کول ہیٹھاں ملیں، ملین لُما کنجن دینا بنایا۔

★ ۲۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ بی بی جیتو دے گرہ پنڈ بابووال ضلع امرتسر ★

جیو جنت سمجھے کوئی نہ باقی، لیکھا اگلا نظر کسے نہ آئیا۔ بن سنگر پورے دُھر داشبد دے سے کوئے نہ ساتی، ساکھیات پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ بند کوڑا کھلے کسے نہ تاکی، جلوہ نور نہ کوئے رُشنائیا۔ منو آ مٹے نہ ہنکاری عاتی، کوڑ وکار نہ کوئے کڈھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال دی آد جُگاد بانی ساچی، دُھر داشبد وجے سچ نام ودھایا۔ نت نوت کرے کھیل سری بھگوان پنچ تت بُت وچ خاکی، خالص ثالث اپنا رنگ رنگایا۔ نام امولک کایا گوک وکائے دُھر دی ہائی، جگت ونجارا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نرگن نرؤیر نرکار نرکار الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ کرے کھیل کملاپاتی، پتپر میثور اپنا تھم ورتایا۔ جو نرگن سرگن سرگن نرگن بنیا رہے دُھر دا ساتھی، سگلا سنگی بہنہ رنگی اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ بھیترا لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیا۔ سادھ سنت پر بھ چاڑھے رنگ، رنگن اکو اک جنائندا۔ نج آتم دے کے پرمانند، پر م پُرکھ اپنا بھيو کھلایندا۔ شبد اگئی وجا مردنگ، ثریا توں پرے ہرے اپنا رُوپ درسا ئندا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سربنگ، بھيو چکا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال جن بھگتاں چرناں ہیٹھ

رکھائیندا۔ دھام نیارا اینکارا پروردگار سانجھا یارا سے سچھنڈ، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھا یار درگاہ ساچی اِکو نُورِ نظری آسیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد برہم برہما شبد اناد دُھر دا راگ الائنیدا۔ دُھر دا راگ شبد اگمی دُھن، جگت سرون سُنن کوئے نہ پائیا۔ جس نوں کھوجن کوٹن کوٹ رکھ مَن، مَنیشتر بیٹھے دھیان لگائیا۔ دُھر دی دھار اینکار جن بھگتاں دتے اپنا گن، اوگن اندرون باہر کڈھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے سچن چُن، چار ورن اٹھاراں برن وچوں اپنے رنگ رنگائیا۔ پاربرہم پتر میثور بھیو پاوے کون، پڑدا اوہلا کایا چولا بن شبد وچولا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دھرم داست دوارا، ست ستواد اپنا راہ جنائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ پڑدا کھول، بن اکھاں نظری آئیا۔ تیرے نام دا وجے اگمی ڈھول، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکائیا۔ سچھنڈ دوارے تول اِکو تول، تولنہارا اِکو نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سادھ سنت گرگھ وِردول، مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پاربرہم برہم وس سدا کول، جگت وچھوڑا کوڑ گڑیارا دینا مٹائیا۔ گو بند دھار کر پیار امرت بخش اگمی پائل، رسنا جھوارس سمجھ کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبراں نال جو دین دُنی دے مالک کیتا قول، اقرار اپنا پورا دے کرائیا۔ سرشی درشی بھلی اُپر دھول، اشی ایکا نُورِ نظرے نہ کوئے خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دے ساچا ور، دھرنی دھرت دھول تیرا بیٹھی راہ تکائیا۔ ست کہے پر بھ میرے دُھر دے پریم چوہی، مہربان تیری اک سرنائیا۔ شبدی دھار دو جہاناں بن کھوجی، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ تیرا بھگت نام و ہونا رہے کوئے نہ روگی، دکھیاں دکھ دینا مٹائیا۔ سچ پریم دی بخشی سو جھی، پتر سجان سگھڑ سچے دینے اٹھائیا۔ زرگن زرویر زراکار چکنے اپنی گودی، مہر نظر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جھگڑا چکاؤنا چوڑاں طبق چوڑاں لوکی، سچ سلوکی اک سنائیا۔ تیری منزل گرکھاں چڑھنی ہوئے نہ اوکھی، سچ سبھاؤ نو دوارے پار دینے کرائیا۔ زراکھر نام دھار بخش پڑھنی پے کوئی نہ پوتھی، اکھراں توں پرے زرگن ہرے تیرا جلوہ نُورِ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی سنگر ساچے جیو پنڈ کاچے تن وجود دینی وڈیائیا۔ ست کہے میرے ہر گھٹ مالک، بے پرواہ بے نظیر نظری آئیا۔ کرنی دے کرتے خلق دے خالق، مخلوق تیری اوٹ تکائیا۔ زرگن سرگن بن ثالث، صاحب سوامی ویس وٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا خالص، خالص

رُپ تیرا نور کرے رُشنا یا۔ جن بھگت اندر رہے نہ کوئی نندرا آلس، گیان نیتز دینا گھلایا۔ کوڑی کریا میٹ ٲگا رہے کوئی نہ کالکھ، دُرمت میل دینی دھوایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سچھنڈ دوار تیری سچی عدالت، عدل انصاف اِکو دینا دکھایا۔ جتھے وُکلا کرے نہ کوئے وکالت، حکمے اندر سارے بیٹھے سپس نوایا۔ اِکو گوہنڈ سَنگَر شبد دیوے شہادت، بری خانہ سب نوں دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوں بھگوان، تیری نُوری جوت سدا صحیح سلامت، جنم مرن کرم وِچ کدے نہ آئی۔

★ ۲۵ اَسو شہنشاہی سمت ۲۔ گردھارا سَنگھ دے گرہ پنڈ بلووال ضلع امرتسر ★

سَت دھرم گرکھاں دات، جگت جگت ہتھ کسے نہ آئی۔ دیونہارا آد جگاد، جگ چوکڑی سدا ورتائی۔ رکھنہارا ایتھے اوتھے لاج، سر اپنا ہتھ ٲگایا۔ اتم سریشٹ کر کے بھاگ، بھگوان اپنے رنگ رنگایا۔ دین دُنی دا جگا کے چراغ، گرگھ سچ کرے رُشنا یا۔ جگت ترشنا بُجھا آگ، اگلا پڑدا دے اُٹھایا۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، سَت سنتو کھ اِک جنایا۔ ساچے بیڑے چڑھائے جہاز، نام ندھانا اِک دکھایا۔ ساچی منزل پُچائے آپ، در ٹھانڈے دے بہایا۔ جتھے پوہ نہ سکے تینوں تاپ، ترے گن جھگڑا دے چُکایا۔ اتم پر ماتم ہووے جاپ، بن رسنا ڈھولا گایا۔ چنتا رہے نہ کوئے سنتاپ، سَت سنتوادی نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن پریتی جوڑ کے نات، نر نرائن اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگتتاں سَت دا جوڑ رشتہ، سَنگَر اپنے نال بندھایا۔ دیوے دُکھ نہ کوئے فرشتہ، رائے دھرم نہ ڈن لگایا۔ رُپ بنا کے ساچے سکھ دا، ساچی منزل دے پُچایا۔ جتھے چتر سَپت لیکھ نہیں لکھدا، چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ رس ملے پر م پُرکھ دے ہت دا، ابناشی کرتا ویکھ دکھایا۔ جھگڑا رہے نہ منوئے چت دا، چاترک امرت بوند دے پیایا۔ ساچا کھیل پُرکھ ابناشی اِک دا، گرگھ اِک اِک رہیا ترایا۔ جگ نیتز کسے نہ دِسدا، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ لہنا دینا مُکا کے پتھر اِٹ دا، اِشٹ نر گن جوت رہیا سمجھایا۔ حصّہ دیوے گوہنڈ والی چٹ دا، بن اکھراں لیکھے پایا۔ ویس وٹا کے دُھر دے پت دا، پتپر میثور گرگھ گود اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے نت نوت دا، جگ

چو کڑی اپنا ستم ورتائیا۔ جن بھگتاں ست سدا دوار، دربان ہو کے خوشی منائیا۔ لوکماں سیو ادار، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ چرن کول بن پنہار، پنگھٹ اکو ویکھ وکھائیا۔ خوشیاں نال پر بھ دا کرے اظہار، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ اچی کوک کرے پکار، توں ہی توں ہی راگ سنائیا۔ ساچا کر درس دیدار، دید عید چند چکائیا۔ اچی کوک بول جیکار، نعرہ اکو دے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلا گرگھ سنگر ہو کے رہیا تار، تار نہار سمر تھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔

★ ۲۵ اسو شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بلووال ★

جن بھگتاں لہنا دینا سدا ست دا، ست سنگر دے وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑی رت دا، رتن امولک دے وکھائیا۔ ڈھولا دس کے اپنے جس دا، سوہنگ کرے حق پڑھائیا۔ دیدار بخش پریم اکھ دا، آخر اپنا رنگ چڑھائیا۔ ہر جن اندر ہووے وسدا، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پڑکھ سمر تھ دا، دیونہار سچی سرنائیا۔ سچ سرنائی ایکنکار، اک اکلآ آپ رکھائیا۔ در ٹھانڈا کھول کواڑ، اگنی تت دے بھجھائیا۔ ممتا موہ نہ سکے ساڑ، ہنکار وکار نہ کوئے ودھائیا۔ نام ندھانا بخش کے دھار، دھرم دوارا اک سمجھائیا۔ پڑکھ ابناشی ڈھر دایار، مُجت اکو اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سکدار، سخر چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۵ اسو شہنشاہی سمت ۲ بی سون کور دے گرہ پنڈ سید پر ضلع امرتسر ★

ست دھرم کہے پر بھ کلج کوڑی کر یا میٹ گستاخ، لوکماں دھرنی دھرت دھول رہن مول نہ پائیا۔ کلج جیواں جنم کرم من وکار کر معاف، مہربان محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ جنم کرم دا لیکھا کر دے صاف، دُرمت میل دھوائیا۔ رُوح بُت اندر باہر گیت ظاہر کر دے پاک، پاکیزہ ہو کے نور خدائیا۔

ساچا کلمہ دُھر دا نغمہ کائنات دین دُنی دس اک آداب، سجدہ اِکو اک سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا واحد لاشریک نکلے اِک آواز، دُو جا راگ نہ کوئے الایا۔
 تیرے چرن کولوں پڑھنی پئے اِک نماز، پریم پریتی دُضو دے سمجھائیا۔ کایا کھیڑا اُجڑیا سب دا کر آباد، امرت میگھ آپ برسائیا۔ دُهن آتمک ہر ہر دے
 اُتےجے ویراگ، ویری کوڑے دے مٹائیا۔ تیرے نام دی ودیا نوں سمجھے نہ کوئے دماغ، بدھی توں پرے بودھ اگادھ دے جنائیا۔ سوئی سرتی سب دی جائے
 جاگ، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ گرگھ ہنس بنا کاگ، من واسنا نہ کوئے گر لائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشی درشی بدل دے سماج، رستہ وابستہ ہو کے اِکو
 اِک جنائیا۔ تیرا کھیل سدا آد جگاد، جگ چو کڑی اپنا حکم ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیرے نام دا وجے اِکو ڈنکانا، ناؤں نرنکارا دے درٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم کہے اِکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ دس دے ایکو پوجا پاٹھ،
 سمرن تیرا نام نظری آئی۔ جنم جنم دی کرم دی کرم دی کرم دی واٹ، پاندھی ہو کے کوئے نہ بھجے واہو داہیا۔ کوڑی کرپا کایا مندر اندر میٹ اندھیری
 رات، نرگن ہو کے ساچا نور چند کر رُشنائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم دس اپنی گاتھ، گہر گبھیہر بے نظیر ہو کے کر پڑھائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ
 سمراتھ، پار برہم پتپر میشور تیری وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھوکھتاں وچ جو گئے آکھ، آخر لہنا دینا سب دا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں اندر ساچے مندر کھول
 اپنا تاک، پڑدا اولہا نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نور جوت کر پرکاش، پرکاشت ویکھے سرب لوکائیا۔ ست دھرم کہے
 پر بھ لوکمت نرگن دھار آ، عالماں علم دے جنائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ بھری گناہ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ تُدھ بن دسے نہ کوئے ملاج، بیڑا کندھ نہ
 کوئے اٹھائیا۔ چار ورن نہ دئے کوئی سمجھا، جھگڑا مذہب نہ کوئے چکائیا۔ ہر ہر دے اندر ڈیرہ لا، نرگن ہو کے سوبھا پائیا۔ تُوں ہی جلوہ گر خُدا، نور نورانہ نور
 الایا۔ دین دُنی ہوئی بے وفا، وفاداری سب نوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج کوڑی میٹ صفا، پلپھ بدھی نظر کوئے نہ آئی۔
 ست دھرم کہے میرے ست پُرکھ صاحب سوامی نرنجن، نرکار تیری سرنائیا۔ داتا دانی بن درد دکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نام ندھانا دُھر دا دے
 انجن، نیتر لوچن نین ہووے رُشنائیا۔ تیرے چرن دھوڑ دا ہووے مجن، دُو جا سروور نہ کوئے دکھائیا۔ در درویش ہو کے سارے منگن، نیوں نیوں سیس

جھکائیا۔ کلج انت سری بھگونت پُرکھ اکال اپنے نام دی چاڑھ رنگن، رنگت اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم کہے میں بنیا درویش، گھر تیرے الکھ جگائیا۔ تُوں آد جگادی دیونہار ہمیش، زرگن سرگن جھولی سرب بھرائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت لینا ویکھ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ لوکات مار جھات ویکھ اپنا پردیس، جتھے پردیسی گرگھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ نظری آنتین نیت، دُور دُراڈا پندھ چکائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم کر ہیت، پاربرہم برہم میل لے ملائیآ۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے زرگن زرگن دس بھیت، بھيو اپنا دے کھلائیآ۔ جو دوس رین ایکا ایک رہے چیت، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ کوڑی کرپا کر کے کھیت، خادم اپنے لے بنائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے لے ویکھ، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ست ساچی منگ منگائیا۔ ست کہے میرے سرب گناں بھرپور، بھرم دینا گوائیا۔ کوڑی کرپا کڈھ ضرور، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ من واسنا رہے نہ کوئے مفرو، شبد ڈوری بندھ بندھائیا۔ جھگڑا دئی نہ رہے کوڑ، جھوٹھ اپرادھ دینا مٹائیا۔ چتر سنگھڑ بنا مورکھ موڑھ، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ جن بھگتاں بخش اگئی دھوڑ، مستک ٹکے نام دکھائیا۔ تُوں مالک آد جگادی حاضر حضور، حضراتاں دا حضرت نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوڑی بدلنا تیرا دستور، دست بدست سب دا لہنا دینا دے مکائیا۔

★ ۲۶ اسو شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ سید پر ضلع امرتسر ★

ست کہے پر بھ میل اپنے سنت سہیلے گرگھ، بھگت بھگوان زرگن سرگن ناتا لے جڑائیا۔ پاربرہم پتپر میثور اُجل کرگھ، پریم پیار مُجت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جنم مرن آون جاون لکھ چوڑاسی رہے کسے نہ دُکھ، پنت پنت ٹھانڈے سیت دے کرائیا۔ مات گر بھ اُلٹا ہونا پوے نہ رُخ، اگنی تت نہ کوئے جلائیآ۔ مہربان محبوب پروردگار سانجھے یار اپنی گودی چک، مُرشد ہو کے مُریداں ویکھ دکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس اپنی اگئی تک، شبد انادی ناد دُھن

کر شنوائیا۔ گرہ مندر کا یا اندر اک اگتا دے سُکھ، سُکھ ساگر کا یا گاگر اندر نظری آئی۔ پڑا اوہلا بھیو ابھیدا رہے کوئی نہ لگ، ٹھا کر ہو کے ٹھو کر اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وکھا ڈھر دا گھر، جس گرہ نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ سنت سُہیلے ویکھ اپنے میت، متر پیارا ہو کے میل ملائی۔ جنہاں نال جگ چو کڑی ستجگ تریتا دواپر کلج بدلدا آیوں ریت، مندر مسیت لیکھا دئیں چُکائی۔ دھام وکھائیں سدا انڈیٹھ، محل اٹل دئیں درڑائی۔ جس گرہ مندر اندر وسیں آپ جگدیس، جگدیشر ہو کے کھوج کھوجایا۔ تیرا لہنا دینا ہست کیٹ، لکھ چوڑا سی بھیو ابھیدا پڑا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے اکو ور، آتم پر ماتم تیری ساچی کرن پریت، پریم اکو لین منائی۔ ست کہے پر بھ جن بھگت سُہیلے ویکھ جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ترے گن پونہ سکے اگنی اگ، امرت میگھ دے برسائی۔ جگت دوارے پار کر حد، در ٹھانڈا اک جنائی۔ دے درس اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ہو کے میل لے ملائی۔ تیرے نام دی دُھن سُنن پئی انحد، انراگی ہو کے اپنا راگ دے درڑائی۔ نام نُماری جام حقیقی دے بد، مدُھر دُھن وجے سچ ودھائی۔ - - - - - کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، نرگن نوری چند کر رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں اندر باہر گپت ظاہر سننگر شبد ہو کے دے ساتھ، سگلا سنگ آپ نبھائی۔ آتم پر ماتم دُھر دا ڈھولا ہووے تیری گاتھ، نراکھر نر ویر نراکار نرنکار دے سمجھائی۔ ساچے سنتاں دُھر دے بھگتاں کھول اکھ، درشن دے سدا پر تلگھ، دُور نیڑا پندھ نہ کوئے رکھائی۔ سر شئی در شئی دین دُنی نالوں کر وکھ، ناتا اپنے نال رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگتن میتا ٹھانڈا سیتا، ست دوارا اینکارا گرہ مندر دینا وکھائی۔ ست دھرم کہے پر بھ بھگتاں دے اگنی دان، گرگھ سنت سُہیلے سجن جھولی دے بھرائیا۔ چرن دھوڑی بخش اگنی اشان، اندر باہر دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ سرت سوانی اپنی سخی اندر وڈ کے مندر چڑھ کے ویکھ ساچے کاہن، نرگن ہو کے نرگن میل ملائی۔ شبد نرالا مار اپنا بان، انیالا تیر چلائی۔ جھگڑا لکے جیو جہان، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی مل آن، باہر کھو جن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سنت سُہیلے در ٹھانڈے تیرا درشن پان، بن کعبیوں ساچا حج دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیشہ نریشا حکمی محم اک درڑائی۔ ست دھرم کہے پر بھ آجا بھگتاں دوار، در دروازہ آپ گھلایا۔ بن رسنا جہوا پتی دند کر گفتر، گفتر

شہید دے سمجھائی۔ تیری مہما مجلسِ وچ ہووے اپر اپار، جس نوں الف یے سمجھ سکے نہ رائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی ملے نہ کوئے وڈیائی۔ ساچے سنتاں دے دیدار، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ ڈھر دے مالک پروردگار، پاربرہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ کلج رین اندھیری چار کُنٹ سر شئی دے بے حال، بہیل ہو کے رہی گرائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، بن سنگر شبد پار نہ کوئے کرائیا۔ زرگن زویر ست سر پئی شاہو بھوئی بن دلال، لوکات مار جھات گرگھ سجن اپنے رنگ رنگایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلج تیرا دیندی گئی احوال، صفتاں وچ تیرا ڈھولا گایا۔ توں سب دا مالک خالق پرتپالک دین دیال، دیندھ اکو اک نظری آئی۔ کلج انت سری بھگونت پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی ست دھرم کہے میرا من سوال، سوالی ہو کے بنیتی دتی سنایا۔ ساچے سنتاں سدا سدا سد و سیں نال، نام ندھانا جاؤندا رہوں تال، مارگ جگ جیون داتے دندا رہیں سکھال، شبدی ست بنا کے اپنا لال، سدا وسائیں سچکھنڈ دوار سچّی دھرم سال، دوجا در نہ کدے دکھایا۔

★ ۲۶ اسو شہنشاہی سمت ۲ کیسر سنگھ دے گرہ پنڈ میسم پرا ضلع امرتسر ★

ست کہے پر بھ کلج کوڑی کریا میٹ بکھنڈ، چار کُنٹ دہ دشا دھرنی دھرت دھول اُپر رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑ وکار ہنکار دُرچار دے دند، ست ستواد برہم برہما دے سمجھایا۔ جن بھگتاں انتر نام دی پاٹھنڈ، امرت میگھ بوند سوانتی آپ چوائیا۔ جنم کرم دی وچھڑی آتم پر ماتم ٹٹی گنڈھ، دو جہاناں والی اپنا رنگ رنگایا۔ دُئی دویت اندھ اندھیر اندروں ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس ڈھر دا چھنڈ، سوہنگ ڈھولا شبد وچولا اپنا دے جنایا۔ رسنا جہوا کوئی نہ گاوے من وکاری گند، بتی دند تیرا نام دھیایا۔ کر پرکاش سر شئی در شئی اندر نو کھنڈ، ست دیپ تیرا نور ہوئے رُشایا۔ گرگھاں نج آتم دے سچ اند، پرمانند وچ سمایا۔ توں مالک خالق پرتپالک سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو ہو سہایا۔ کلج کوڑ کُٹب میٹ کاپی ونگ، کنجن گڑھ ستجگ ساچا دے سہایا۔ اگے نام دا وجا مردنگ، مرد مردانے سری بھگوانے اپنا ڈنکا اک وجایا۔ بھو ابھیدا رہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا دے

چُکائیآ۔ سنت سُہیلے ویکھ اپنے جن، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ست ستوادى جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کلج ویکھ اندھیری اندھ، سچ پرکاش نظر کوئے نہ آئیآ۔ من واسنا جگت منزل مکے کسے نہ پندھ، سچ دوارے چڑھ کے تیرا درس کوئے نہ پائیآ۔ بن سنگر شبد سرت سوانی سب دی ہوئی رنڈ، کنت سہاگی سنت نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ خوشی ہووے نہ بند بند، تیری بندگی بندخانے وچوں جگت باہر نہ کوئے کڈھائیآ۔ انتر نرتر ایکا منتر دے دُھر دا اند، پاربرہم پتر میثور مہر نظر اٹھائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش دے سنگ، اوچ نیچ راؤ رنک ذات پات جھگڑا رہن کوئے نہ پائیآ۔ کلج کوڑی کریا دھرنی دھرت دھول اُپر میٹ بھیکھ پکھنڈ، ست دھرم دا سچا راہ بن ملاح دے دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے جھولی دے بھرائیا۔ ست دھرم کہے میری انت اخیر نگار، پنے پنے سپس نوائیا۔ کرپا کر سرجنہار، صاحب سوامی تیرے ہتھ وڈی وڈیائیآ۔ چار کنت دہ دشا کوڑی کریا ہویا اندھیار، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ دین دنی ہوئی خوار، دین مذہب ذات پات کرے لڑائیآ۔ تیرا کلمہ حقیقت والا لاشریک سکے نہ کوئے وچار، مُجبت وچ مل کے تیرا درس کوئے نہ پائیآ۔ رسنا جھوا بتی دند پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، انتر آتم منزل چڑھ کے سچھنڈ دوارا اینکارا نظر کسے نہ آئیآ۔ کلج کوڑی کریا ساقت نندک میٹ دُشت دُراچار، بھگت سُہیلے گرگھ گر سکھ ہر جن اپنے رنگ رنگائیآ۔ صدی چوڈھویں جگت جگدیش پارسار، عیسیٰ موسیٰ محمد نیوں سجدیاں وچ سپس جھکائیآ۔ لہنا دینا چوڈاں طبقات دے نوار، سبق اکو اک سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دھرم در ٹھانڈے الکھ جگائیآ۔ ست کہے پر بھ ساچے بھگتاں دے اپنا مان، نام ندھانا جھولی پائیآ۔ امرت رس دا دے جام، نُماری اکو وار چڑھائیآ۔ دُھر سندیشہ دے پیغام، جگت ویدیا دی لوڈ رہے نہ رائیا۔ اپنی منزل دس حق مقام، درگاہ ساچی پڑدا دے اٹھائیآ۔ سچھنڈ دوار تیرا جھلدا ویکھن نشان، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے سپس جھکائیآ۔ وشن برہما شو دیوت سر منگن دان، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ اکو جودھا سور پیر شبد گرو بلوان، حکمے اندر حکم رہیا سنائیآ۔ جس دا کاغذ قلم لکھ نہ سکے بیان، بے انت بے انت کہہ کے سارے شکر منائیآ۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن نرگن ہو پردھان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر اپنا حکم ورتائیآ۔ سنت سجن گرگھ لکھ چوڑا سی وچوں بھال، سرتی شبد میلا آپ ملائیآ۔

جھکڑا مُکا کے شاہ کنگال، آتم پر ماتم بندھن لئے جڑائیا۔ اِکو سوہے تیرا سِجھنڈ دوارا سِچی دھرم سال، جتھے مندر مسجد شُودوالا مٹھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گُرگھ گُر گُر سِنگر اپنے رنگ رنگائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں کھول انتر اکھ، نچ نیز کر رُشائیا۔ اوہ دیونہار پُرکھ سمرتھ، داتا داتار وڈی وڈیائیا۔ حقیقت وچوں جھولی پا حق، حکم دُھر دا اک سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا گاؤن جس، جس دی صفت وید پُران شاستر سمرت رہے گائیا۔ تیرے نام دا ڈھولا گاؤن اکھ، اکھ اگوچر اگم اتھاہ سچ دوارے و بے اک ودھائیا۔ نرگن دھار ہو پرتکھ، سِنگر میل لے ملائیا۔ دُھر فرمانا ایکنکارا وچ جہانا نرُویر ہو کے اپنا نام دس، دہ دشا چار کُنٹ اِکو ڈھولا دے سمجھائیا۔ پاربرہم ہو کے برہم کر اپنے وس، وصل اپنا دے دکھائیا۔ سنت سبج گُرگھ لوکمت کلجگ انت صدی چودھویں رکھ، چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں و دیا ڈیرہ دے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، ایکا مارگ دس سچ، ست ستوادی ہو کے ست ست دکھائیا۔

★ ۲۶ اَسو شہنشاہی سمت ۲ گردیال سِنگھ دے گرہ پنڈ نور پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر م پُرکھ سبجگ ساچا کر پرکاش، کلجگ کوڑی کرپا اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ساڈا رہیا کوئی نہ داس، آتم پر ماتم مل کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دسے اندھیری رات، ساچا تیرا نور چند نہ کوئے چکائیا۔ آتم برہم پاربرہم پڑھے کوئی نہ گاتھ، صفتی ڈھولے گا گا سارے شکر رہے منائیا۔ نرگن نرُویر نرنگار تیری کرے کوئی نہ یاد، مندر مسجد شُودوالے مٹھ تیرا نور نظر کسے نہ آئیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ، سرتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سری بھگوان، داہوا تیری بے پرواہیا۔ کرپا کر والی دو جہان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا دھرنی دھرت دھول ہوئی (پردھان)، من واسنا اپنے نال رلائیا۔ سرشٹی دی درشٹی وچوں اکھراں والا کڈھ گیان، مایا ممتا موہ کیتا ہلکائیا۔ صاحب سوامی انترجامی

نرنتر تیرا جانے کوئی نہ اگتا نام، نراکھر دھار نہ کوئے درڑائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کر کر تھکے ایشان، دُرمت میل اندر باہر گپت ظاہر نہ کوئے دھوائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے نرگن ملے کوئی نہ آن، جوتی نور نہ کوئے رُشنائیا۔ پلو پھڑے نہ سرتی شبدی کوئی کاہن، پیتارام چاروں گنٹ پئی ڈھائیا۔ پیر پیغمبر نیتز نیناں نیر وہان، جُجرہ حق نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج کوڑ گُریارا دے مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ کلج ویکھ دین دُنی، دہ دشا دھیان لگائیا۔ ساچا دسیانہ کوئے رکھی مُنی، مُنیشر روپ نہ کوئے بدلایا۔ تیرے نام دی اگئی سُنے نہ کوئے دُھنی، دُھن آتمک راگ نہ کوئے جنائیا۔ لکھ چوراسی سرشٹی درشٹی اندر نرگن دھار ہو کے پنی، گن اوگن ویکھیں تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوار ایککار پروردگار ساچھے یار در درویش خادم ہو کے در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ صدی چوڑھویں تک، بیس بیس نال رلائی۔ حقیقت وچوں لبھے کسے نہ حق، شریکت وچ دے لوکائیا۔ جو شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی مارگ رہی دس، منزل چڑھ کے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ من واسنا نو دوارے جگت وکاراں وچ رہے نس، دوس رین بھججن واہو داہیا۔ نج نیتز لوچن نین کھلی کسے نہ اٹھ، پر تکھ ملیانہ روپ گسائیا۔ ساچا نام ملے کسے نہ ہٹ، چوڑاں لوک چوڑاں طبق رہے گر لائیا۔ کرپا کر مہربان محبوب پُرکھ سمرتھ، سچ سوامی تیری اکو اوٹ نکائیا۔ سچگ تریتا دواپر کلج بھوکھتاں وچ تیرا آؤنا آئے دس، سکھیا لوکمت جیو جنت جگت سمجھائیا۔ نرگن دھار نرویر پُرکھ شبد سرُپی ہو پرگٹ، جوتی جاتے نرگن نور کر رُشنائیا۔ ہر گھٹ اندر لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نام ندھان مار سٹ، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ امرت دھار نچھر نراکار دے رس، بوند سوانتی اپنی آپ چوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش آتم پر ماتم پار برہم برہم دس اپنا جس، وید پُراناں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی دین دیال ہو کرپال سچگ ساچا مارگ دے لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کر ست ستونت، ست ستوادی اپنی دیا کمائیا۔ مات لوک بنا اپنی بنت، کلج کوڑی کرپا دے مکائیا۔ گر گھ سچن اٹھا دُھر دے سنت، بھگت سہیلے جوڑ جڑائیا۔ بودھ اگادھ مہماناد شبد سنا اپنا منت، منتر اکو دے درڑائیا۔ لکھ چوراسی نظری آ دُھر دا کنت، آتم سیجا سچ ہنڈھائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، نرگن نرویر تیرا روپ اتر کدے نہ جائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے

ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے تیرے سچھنڈ دوارے کردے منّت، نیوں نیوں قدماں اُپر سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچگ سچا راہ اینکار بن ملاح چار ورنناں دینا سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر م پڑکھ سمرتھ، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ لہنا دینا پورب جھولی پا حق، حقیقت اپنی دے سمجھائیا۔ سچگ ساچے ساچا مارگ دس، دھرنی دھرت دھول اُپر ٹکائیا۔ ہر ہر دے آپ جا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ اکو منتر زرنتر تیرا ہووے جس، صفتاں والا صفتی ڈھولا آپے گائیا۔ گر کھ سنت سہیلا جن بھگت رہے نہ دکھ، صوفی فقیر لینا ملائیا۔ جو تیرے ملن دا کر کے بیٹھے ہٹھ، دھیرج انھاں دینا دھرائیا۔ گرہ مندر کایا مائی ساچی ہائی زرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دینا مکائیا۔ ساچے منڈل دس کے اپنی راس، گوپی کاہن سرتی شبد راس رچائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا من واسنا کر کے پاش پاش، فرماں بردار گر سکھ لینے بنائیا۔ جنہاں زرگن زرویر تیرے ملن دی رکھی آس، بن وچولا ساچا ڈھولا دینا سنائیا۔ اوہناں انتر رہے نہ اندھیری رات، لیکھا لکھ دے بن قلم دوات، زراکھ نال اکھر دے سمجھائیا۔ سچگ ساچی بخش دے دات، تیرا نام بھنڈارا وڈ سوغات، اکو نظری آئے پتاماں، دوجا اور نہ کوئے دسائیا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، گر اوتار پیغمبر سچ دوارے رہے آکھ، تیرا کھیل پڑکھ ابناش، سچگ تریتا دواپر کلجگ تیرا داس، جگ چوکڑی تھم چلے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں چرنی رہے لاگ، سچھنڈ دوار خوشی منائیا۔ ابناشی کرتے کلجگ کوڑی کر یا بچھا آگ، ترے گن پنج تت نہ کوئے تپائیا۔ اکو سمرن پوجا اکو دسدے پاٹھ، اکو کلمہ دے درڑائیا۔ اکو سروور ہووے تیرا تیرتھ تاٹ، دُرمت میل دے دھوائیا۔ اکو مندر مسجد شو دوالا نظری آئے ماٹھ، گرودوارا اکو دے سمجھائیا۔ زرگن ہو کے درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ بن مکے کعبیوں کایا مندر اندر کرا اپنا جج، ساچے جُجرے محبوب اپنا جلوہ کر رُشنائیا۔ کر بینی ست پڑکھ زرنجن لوکماں تیتوں رہے سد، سندیشہ دھر شبد وچ سنائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا پار کنارہ کر کے حد، مارگ سچا دے دکھائیا۔ مانو ذاتی اپنی بناید، پشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرے نام دی گاؤں سد، چھند اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے جھولی رہے دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اُچی کوک کرن پکار، ڈھولا تیرا نام لگائیا۔ جو سکھیا دے کے آئے وچ سنسار، مہاسار تھی ہو کے تیرا رتھ چلائییا۔ من واسنا کوڑی کر یا سب نوں

کیتا خوار، خالص روپ نظر کوئے نہ آیا۔ تیری منزل چڑھے نہ کوئے نرنکار، نرگن مل کے خوشی نہ کوئے منایا۔ چار ورن اٹھاراں برن صدی چوڈھویں
 ویکھی ہاہکار، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ پیغمبر بنیا نہ کوئے مددگار، دست بدست ہتھ نہ کوئے ملایا۔ سوئی سرتی سکیا نہ کوئے اٹھال، شبدی ناد نہ کوئے
 شنوایا۔ بن تیرے نامے ہوئے سرب کنگال، خالی دوارے دسن تھاؤں تھانیا۔ پُرکھ اکال سنگر شبد بنا دلال، حقیقت ویکھ حق حلال، حاضر ہو کے پھیرا پایا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن پر م پُرکھ پر ماتم اپنی آتم ویکھ وچ جہان، لوکمت نرگن دھار اپنا ویس وٹایا۔ ست دھرم دا دسے نہ کوئے نشان، جگت و دیا سب نوں کیتا
 بے ایمان، دھرم ایمان رہن کوئے نہ پایا۔ من شرع وچ بنے شیطان، تیرا گائے کوئی نہ گان، سچ پریتی تیرا ناتا نہ کوئے جڑایا۔ کلجگ انت سری بھگوانت
 نرگن زویر نرکار نرنکار بنیتی ارداس کر پروان، جگ چو کڑی دیونہارا دان، سبجگ تریتا دوپر کلجگ آد جگاد ویکھیں آن، نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل
 کھلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سبکھنڈ نواسی دو جہاناں ٹھکران، برہمنڈ کھنڈ پری لوء
 آکاش پاتال گگن لگنتر زمیں اسمان، رُو سس سور یہ چند منڈل منڈپ تیرے حکم اندر بھجن واہو داہیا۔

★ ۲۶ اسو شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ نور پُر ★

پیر پیغمبر کرن سجدہ، مقامے حق سیس نوایا۔ پروردگار تیرا دسے کوئی نہ بردا، خادم نظر کوئے نہ آیا۔ کھیل ویکھ گھر گھر دا، اُمت اُمتی کھوج
 کھوجایا۔ تیرا کلمہ کوئے نہ مندا، عالم علما سمجھ کوئے نہ پایا۔ کھیل ویکھیا نہ کسے تن وجود دا، پڑدا اولہا نہ کوئے اٹھایا۔ نور نظر آیا نہ حق محبوب دا، مُجت
 وچ نہ کوئے سمایا۔ جھگڑا پیا کایا کلبوت دا، شرع پئے لڑایا۔ درجہ ملے نہ سچے منصور دا، منزل حق نہ کوئے پچایا۔ کھیل کر دے اپنے دستور دا، دستگیر
 تیرے ہتھ وڈیایا۔ ویلا وقت آیا انت حضور دا، اماں دے امام ویکھ دکھایا۔ کر پرکاش اگئی نور دا، جوتی جوت ڈگگایا۔ کلجگ ناتا توڑ کوڑ دا، گڑھ ہنکار دے
 مٹایا۔ جھگڑا رہے نہ مور کھ موڑھ دا، سنگھڑ سبجے دے بنایا۔ ٹکا لا اپنی چرن دھوڑ دا، نکلیاں دا لیکھا دے مکایا۔ توں آد جگاد جگ چو کڑی عرض بنیتی سب

دی قبولِ داءِ کعبے دے مالک خالق تیرے آگے اک عرضویا۔ تیرا مارگ اک اصولِ داءِ اصل وصل دے دکھایا۔ تیری کرنی نہیں کوئی ادولدا، گر اوتار دین گواہیا۔ تیرا حکم سدا منظور داءِ دُھر فرمانا اک سمجھایا۔ پینڈا رہے نہ منمکھ مغرور داءِ شبدی ڈوری تند بندھایا۔ گڑھ رہے نہ کوئے غرور داءِ غربت سب دے اندروں دے کڈھایا۔ کھیل ویکھ حاضر حضور موجود داءِ ماضی ویکھن دا لیکھا دے مکایا۔ نظارہ دس اپنی منزله مقصود داءِ حق بحق اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ پیغمبر کہن ویکھ اخیر، آخر رہے جنایا۔ ثابت رہیا نہ کسے یقین، یکے بعد دیگرے سارے دین دُھایا۔ تیرا مسلہ سمجھے نہ کوئے آمین، عالم چلے نہ کوئے چترایا۔ جھگڑا پیا فرشتے خاکی زمین، ذرے ذرے تیرا نور نہ کوئے رُشایا۔ الف یے دیوے دلیل، کائنات رہی سمجھایا۔ من ہنکاری توڑے نہ کوئے فصیل، فیصلہ حق نہ کوئے کرایا۔ کلج کریا صدی چودھویں کر تبدیل، تبادلہ انت تیرے ہتھ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سجدیاں وچ بیٹھے سیس نوایا۔ پیغمبر کہن میرے اماں دے امام، عمل ویکھ جگت لوکایا۔ تیرا ساچا سمجھے نہ کوئے اسلام، اسم اعظم نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا ناؤں خالق خلق کرے بدنام، بدیاں وچ ویکھی لوکایا۔ حق سندیشہ سچ مجوب دُھر دے جُجرے دے پیغام، نغمہ اپنا نام سنایا۔ سچ دوارے بخش اک حمام، آب حیات حیاتی والا جام پیا۔ جھگڑا مکاتن خاکی وجود تمام، اخلاق اپنا دے درڑایا۔ تیرے قدماں اُتے قدیم توں سارے کردے آئے سلام، سے وچوں سماں دے بدلائی۔ گر اوتار تیرا دسدے آئے نام، ناؤں نرکارا جگت جنایا۔ کلج انت جیو جنت سمجھے نہ کوئے جہان، جہالت گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لایا۔ من مت ہوئی شیطان، شرع سریر اندر کرے لڑایا۔ پریم پیار محبت وچ دے نہ کوئے انسان، انسانیت وچ بہہ کے خوشی نہ کوئے منایا۔ جگت واسنا دین دُنی ہوئی غلام، مایا زنجیر نہ کوئے تڑایا۔ تیرا محل اٹل ویکھے کوئی نہ عالیشان، سچھنڈ دوارے چڑھ کے تیرا درس کوئے نہ پائی۔ جگت جُجریاں وچ ہندا حرام، مکہ کعبہ رہیا گر لایا۔ کرپا کر مہربان محبان، محبان بیدو تیری اوٹ تکایا۔ سب توں وکھرا تیرا کلام، کلماں نوں قائم کرنے والا اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ پیغمبر کہن پروردگار سچے شہنشاہ، تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ نرگن دھار بن جگت ملاج، نرگن نور کر رُشایا۔ ساچے مارگ دی دس حق صلاح، سفر پچھلا پندھ

مُکائیا۔ دینِ دُنی دا بخش گناہ، مہرِ نظر اک اُٹھائیا۔ ست سچ کر رواں، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ سنجگ ساچا مارگ چلے نواں، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے در تیرے آس رکھائیا۔ پیغمبر کہن میرے محبوب، جو تیری اوٹ اکو نظری آئیا۔ تیرا محل اٹل عرش عروج، اعظم عالیشان سو بھاپائیا۔ کلجگ انتم جگت واسنا دور کر دوج، دویت سب دے اندروں دے کڈھائیا۔ دین مذہب دی رہن نہ دے حدود، شرع وچ کرے نہ کوئے لڑائیا۔ ہر گھٹ نظری آ موجود، مجلس گھر گھر دے دکھائیا۔ کوڑی کرپا کر نیست و نابود، کلمہ اکو دے پڑھائیا۔ تیری خوشی دے وجد اندر اپنا بھل جان وجود، واحد تیرا ڈھولا گائیا۔ چار گنت بخش سلوک، صلح گل تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جھگڑیاں وچ نہ رہے مخلوق، خالق ہو کے ہو سہائیا۔ کر پرکاش ساچے کلبوت، کایا کعبہ دے دکھائیا۔ دُھر دانام حکمران کر مضبوط، جس آگے سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جگ چوکڑی تیرا دیندے گئے ثبوت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ انتم انت سری بھگونت سب دی جھولی پا حق حقوق، خالی رہن کوئے نہ پائیا۔ مُرشد ہو کے مُریدان کر محفوظ، چار گنت دہ و شاستر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، تیرا ایکا حکم ہووے محبوب، حدود رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ورسا سنگھ دے گرہ پنڈ ہر گوبند پُرا ضلع گرداسپُر ★

خون نالوں خون ہو یا پرایا، ساچا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جنہاں پر م پُرکھ سمرتھ سوامی اندروں بھلایا، تہناں اندر دُئی دتی بیٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا پئی مایا، بھرماں وچ بھلی لوکائیا۔ ساچا پریم بھائی بھائیاں وچ نظر نہ آیا، کرنی دے کرتے کھیل رچائیا۔ دُھر دا حکم ساچا بھانا نہ کسے میٹ مٹایا، جگ جگ مٹدی ویکھی لوکائیا۔ گوبند سورے لیکھ لکھایا، صدی بیسویں رہی گر لائیا۔ بُدھ بیسی نہ کوئے جنایا، گرگھ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں سے نال سہائیا۔ گھر دا خون ہو یا بیگانہ، دردی درد نہ کوئے ونڈائیندا۔ من نے دوسریاں نال لایا یارانہ، گھر وچ سوامی نظر کسے نہ آئیندا۔ سجنناں

نوں سبّجَن مارن طعنہ، مُجَبّت وِچ مُجَبّت نہ کوئے سمانیندا۔ ایہہ کھیل کرے سِری بھگوانا، گر شبدی تال وجائیندا۔ کلجگ جھولی پایا منگیا دانا، دات کوڑ گڑیاری
 سنگ رکھائیندا۔ چار گنٹ دہ دشا مایا متا لگے ترانہ، تریا پد نہ کوئے سمانیندا۔ اپنے اندر مار کے ویکھو دھیانا، کام کرودھ ہنکار گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ جے اکو سمر و
 سِری بھگوانا، دوجا رہن کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیندا۔ بیگانیاں نال لگی
 پریت، گھر دا نظر کوئے نہ آئی۔ ایہہ کلجگ دی دسی ریت، ریتوان سمجھ کوئے نہ پائی۔ جھگڑا پوا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں دتا لڑائی۔ پُرکھ ابناشی
 کروٹ بدل کے سب ول کر لئی پیٹھ، ستمکھ ہو کے نہ کسے سمجھائی۔ سب دی من دے ادھین ہو گئی نیت، بدھی بیک نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی حکمے اندر حکم رہیا بھوایا۔ گر گھو تسیں نہ بنیو کسے دے بیگانے، سارے اپنے لؤ بنائیا۔ تہاڈے ٹنن نہ
 کدے یرانے، ساجن دُھر دے لؤ ہنڈھائی۔ اوہ گر گھو سگھڑ سبجے سیانے، جو چار ورنان گنڈھ پوائیا۔ انھاں دے اندر اک دھیانے، پر م پُرکھ رہے منائی۔
 ۳۷ تنہاں نوں سنگر شبد مارے اپنے تیر کانے، انیالے آپ چلایا۔ سو گر گھو جو اپنا گھر سمجھالے، باہر لڑن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ اپنے میت مٹر بھین بھائی ساک
 سبجَن کایا مندر اندر بھالے، سرتی سرت وِچ سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی کھیلے کھیل نرالے، کلجگ کھیل دین دُنی آپ
 دکھائی۔ جگت ناتا تھاپیار، پریمی نظر کوئے نہ آئی۔ بیگانے ہو کے گھر دے کرن خوار، گھر دے وچوں گھر سمجھ کسے نہ آئی۔ ایسے کارن تہاڈے اندر پنج چور
 ہو گئے خبردار، شبد دی دُھن سُنن کوئے نہ پائی۔ ایہہ وی تہاڈے گھر دے باہر لیاں وستواں دے بن گئے یار، یارانے تہاڈے نالوں تڑائی۔ جے انھاں نوں
 بندھن پا لؤ پھیر تہاڈے وس ہو جائے سارا سنسار، دو چار یار رکھن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ اس توں اگلی ہور کچھ سمجھو گفتار، گفت شنید دیاں جنایا۔ تہاڈا سی
 جگت وہار، اندر چڑھ کے ویکھو منزل اوہ حق مینار، جتھے محبوب مل کے بیگانہ نظر کوئے نہ آئی۔

خون نال خون پایا جھکڑا، جھکڑے جھکڑے وچ لوکائیا۔ جے اس توں مارگ ویکھو اگلا، اگلا بچھلا نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر سنسار دے اپنا سگلا، ساتھی سارے سو بھاپائیا۔ پریم پریتی پیار اندر ہووے چار منگلا، گیت گو بند اکو کری شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے سچ سچ درڑائیا۔ خون نال کرے خون ویر، ویری پتا پوت نظری آئیا۔ ایہو کلج کرنی دا قہر، جو سنگر ار جن گیا سمجھائیا۔ جنہاں دے اندر صاحب سنگر دی ہو گئی مہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوہ ساریاں دے متر بن گئے اکو ویر، گھر دے باہر دے بیگانے رہن کوئے نہ پائیا۔ جنہاں سچ دوار دا ویکھیا اگئی شہر، شہنشاہ مل کے خوشی منائیا۔ اپنے خون دے خون دی ذرا ہور کرو سیر، صحیح اپنا آپ نظری آئیا۔ سنگر شبد سدا مہربان، آد جگاد جگ چوکڑی دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں نام بھگتی دے کے دان، دین اپنے رنگ رنگائیندا۔ کایا مندر سہا مکان، ساڈھے تن ہتھ وڈ وڈیائیندا۔ دست امولک دے کے دان، خالی بھنڈار آپ بھرائیندا۔ امرت سر کرا ایشان، دُرمت میل دھوائیندا۔ دیا باقی کملا پاتی جگا مہان، اندھ اندھیر گوائیندا۔ ساچی سخی میل کے دُھر دا کاہن، سرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ گیڑا کٹ کے لکھ چوراسی آون جان، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سہیلا اک اکیلا مہر نظر نال ترائیندا۔ سنگر شبد مہر نظر رہیا کر، کریم کرتا وڈ وڈیائیا۔ ہر سنت سہیلے سجن لئے پھر، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ کایا مندر اندر ساچے پوڑے جائے چڑھ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ توں میرا میں تیرا ساچا ڈھولا لوے پڑھ، آتم پر ماتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائیا۔ سگھنڈ دوارا دکھا کے اکو نرائن نر، درگاہ ساچی دھام دئے جنائیا۔ بھگت سہیلے سجن لے کے جاوے اپنے گھر، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی جن بھگتاں دیوے ساچا ور، مہر نظر نال نظریہ اندروں دئے بدلایا۔ سنگر نام شبد اگتا، اگم اگمرا اپنے وچ رکھائیندا۔ نہ مرینا نہ کدے جتا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ جگ چوکڑی پُرکھ اکال دین دیال پرگٹ کرے جو ہووے اوس دا سماں، سماں سے وچ بدلایا۔ اوس نام نوں نہ کوئی لالچ نہ کوئی طع، تماشا دین دنی ویکھ دکھائیندا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ غما، چنتا روگ نہ کوئے ستائیندا۔ نہ بند ہو یا کسے ہڈ ماس ناڑی چتا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوے ہر گھٹ وچ

سہا ئیندا۔ جننی لکھ کسے نہ جمّا، اگنی کُنڈ نہ کوئے تپائیندا۔ سو نام آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب نے متّا، جس نوں منّ کے مانس روپ پنج
تت پرّم پُرکھ آپ وٹائیندا۔

★ ۲۶ اَسو شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ گرگھ پُرا ضلع گرداسپُر ★

سنگر کرپاوسے کھیڑا، جن بھگت ملے مان وڈیائیا۔ مانس جنم بنھے بیڑا، جگت جہان نہ کوئے رُڑھائیا۔ بھيو چکا کے تیرا میرا، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ پریم
پریتی اندر دتے چاؤ گھنیرا، خوشیاں اندر نام وڈیائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، اگلا پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
بھگتاں لکھ چوراسی کٹے جیڑا، جنم مرن دا لیکھ دئے مُکائیا۔ سنگر کرپا ہووے اُجل کھ، ملے مان وڈیائیا۔ جگت چنتا رہے نہ دُکھ، دردیاں درد وندائیا۔ گھر
اُپجائے ساچا سنگھ، سجن صاحب سوامی بے پرواہیا۔ بھنڈارا دئے اٹھ، کھٹ کدے نہ جائیا۔ ہر سنت بنا کے اپنے سُنّت، ابناشی کرتا گود اُٹھائیا۔ پڑدا اوہلا
رہن نہ دیوے لگ، ستمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں جنم کرم دامیٹ کے دُکھ، آون جاون
لکھ چوراسی جم کی پھاسی دئے کٹائیا۔

★ ۲۶ اَسو شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنگھ دے گرہ پنڈ دِیا ضلع گرداسپُر ★

سنت کہے پر بھ کرپا کر چھیتی، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری ساچی منزل دا رہیا کوئے نہ بھیتی، وِدا والے کرن لڑائیا۔ تیرے پیار پریم دی
سمجھے کوئے نہ نیکی، مانکھ ہو کے اپنا آپ بھلائی۔ دین دُنی چار کُنٹ دیکھی، بھرے بھلی لوکائیا۔ تیرا راہ نکلن بھگت جن پردیسی، دیس چھڈ کے لوکماٹ اٹھ
اُٹھائیا۔ چرن پریتی بخش ساچی ٹیکی، سہارا اکو اک جنائیا۔ کلج کوڑی کریامات میٹیں، مٹی والی خاک نہ کوئے اڈائیا۔ کوڑ گڑیارے در توں چھیکیں، نیرن نیرا

رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ اپنا دس دے اگنی نُقطہ، گناہ دا لہنا دے مُکائیا۔ جس منزل تے تیرا پینڈا مکدا، محبوب سبھے دے لکائیا۔ پڑدا رہے نہ اوہلے لگ دا، نقاب پڑدا دینا چُکائیا۔ پریم ملے تیرے ساچے سکھ دا، دوجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ بن تیرے دو جہان کوئے نہ بچھدا، بچھلیاں دا سنگ اگے نظر کوئے نہ آئیا۔ بھگت ادھارنا تیرا کھیل تُچھ دا، دیاوان دینی مان وڈیائیا۔ جو تیرے دوارے دیوانہ ہو کے جُھکدا، چرن کول دھوڑ رمائیا۔ انت لیکھا مُکا دے اُس دا، جو اُسنت وچ تیرا نام گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو دس دے اپنی بھگ دا، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ ست کہے پر بھ ہر جن رہے کوئی نہ سٹا، سٹی ویکھاں جگت لوکائیا۔ مہربان محبوب تیتوں ویکھاں تٹھا، نظرے کرم نال جگائیا۔ سنت سہیلا لٹکے پھیر کدے نہ پُٹھا، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ رسنا کھائے کوئے نہ کٹھا، کوڑی کرپا دینی مٹائیا۔ سچ دوارے بن تیرے کہے کوئے نہ آ بھگت دوارے پُتا، پتا ہو کے گود نہ کوئے اٹھائیا۔ ساچے جیون دا سمجھے کوئے نہ مدعا، مُدتاں دے وچھڑے سکے نہ کوئے ملائیا۔ اپنا بھو کھول دے گجھا، گھر گمبھیر رمز لگائیا۔ بھگتاں بھاؤ رہے نہ دوجا، دُتیا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ نام بھنڈارا دے سدھا، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ تیرا لہنا دینا آد جگاد چو کڑی جگا، سبجگ تریتا دواپر کلجگ دیونہار گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرمل کر سرب دی بدھا، بدھی بیک دے بنائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں کر بدھ بیک، وویکی اپنی دیا کمائیا۔ سچ دوارے تیرا درشن لین پیکھ، بن اکھاں اکھ گھلائی۔ جنم جنم دی بدل دے ریکھ، کرم کرم دا گیرا دے مٹائیا۔ سچ وکھا اگتا دیس، جس گھر بیٹھا سو بھا پائیا۔ دو جہاناں بن کے نر نریش، دھر فرمانا اک سنائیا۔ جگ چو کڑی کر کر ویس، گر اوتار پینمبر ناؤں دھرائیا۔ انتم اپنا آپ کر دے بھیت، ناتا تے وجود تڑائیا۔ ساچی سیجا اپنی منزل آپے لیٹ، سو بھامان دے سہائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں سنگ کھیلے کھید، کھلاڑی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں لوکمت دتا بھیج، بھیج بھیج انھاں اپنا میل ملائیا۔ ست کہے پر بھ جنہاں لوکمت گھلدا، پنچ تت دے وڈیائیا۔ تنہاں اندر جوتی شبدی دھار ہو کے رلدا، گھر گھر اندر سو بھا پائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن آتم سیجا اکو ملدا، جتھے ملا موت دے نہ کوئے سزائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جنائے حساب حل دا، حالت سب دی دے بدلایا۔ بنا گرگھیاں کسے نوں پتہ نہیں کل دا، کلمے والے دین دُہائیا۔ جھگڑا

شروع ہون والا جل تھل دا، پل پل سمجھ کسے نہ آئیآ۔ تھم فرمان ملن والا پُرکھ اٹل دا، دُھر درگاہی دے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل ول چھل دا، اچھل چھل اپنی کھیل کھلایآ۔

★ ۲۷ آسوشہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دیا ضلع گرداسپُر ★

سَت کہے پر بھ بھگتاں کھلی رکھ درشٹ، درشانتاں دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ چوتھے جگ دی پوری ہو گئی کشت، لیکھا اگلا اپنالے بنایآ۔ لارا دیویں نہ کوئے سورگ بہشت، سچھنڈ دوارا اکو اک دکھائیآ۔ نو سو چرانوے دی پھول کے دیکھ فہرست، جگ چوکڑی پنڈھ مکائیآ۔ جو منگاں منگ کے گیا وششٹ، رام رام نال سمجھائیآ۔ سنکر شبد جگت واسنا بھوگے کوئے نہ گرہست، گرہ گرہ گھر گھر اپنی سیج ہنڈھائیآ۔ جس نوں بدھی والا سمجھ نہ سکے عشق، حقیقت وچوں اپنا حق دے جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیآ۔ سَت کہے پر بھ رنگ دے چولی، چولا رہن کوئے نہ پائیآ۔ بھگت سجن سہیلی بنا گولی، گولک خالی دے بھرائیآ۔ گرگھ رہے نہ کوئے مخولی، مکھ اُجل جگت کرائیآ۔ ہاسی کرے نہ کوئے دھولی، دھول اُپر ملے وڈیائیآ۔ سار سمجھ نہ کوئے روئی، پنڈت ودیا نہ کوئے درڑائیآ۔ تیرے پیار دی رت رہے سدا موئی، موٹا ہو کے کھیل کھلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سمجھ اپنی آونی، آون جاون اگلا دے مکائیآ۔ سَت کہے پر بھ جن بھگتاں دس اپنا آونا، آواگون وچوں باہر کڈھائیآ۔ ساچی سیجا دس سونا، جتھے ستیاں نہ کوئے اٹھائیآ۔ ساچا نام دس گاؤنا، جس نوں گا کے ملے بے پرواہیا۔ ساچا مندر دس سہاؤنا، جتھے نرمل جوت ہووے رُشائیآ۔ ساچا ناد دس وجاؤنا، بن تند ستار ہلایآ۔ ساچا رنگ دس چڑھاؤنا، بن لاری سو بھاپائیآ۔ ساچا ونج دس کراؤنا، وست امولک آپ ورتائیآ۔ ساچا دھام دس سہاؤنا، سو بھاؤنت تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ کرپا کرپا ابناشی کرتے اپنا میل ملاؤنا، ملاوٹ وچ ملی رہے نہ کوئے لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سدا اپنے گھر وساؤنا، جتھے وس کے اُجڑ کوئے نہ جائیآ۔

★ ۲۷ اسو شہنشاہی سمت ۲ موہن سنگھ دے گرہ پنڈ تارا چک ضلع گرداسپر ★

ست کہے پر بھ بھگتاں سنگ جوڑ، جوڑا دھرم دوار بنایا۔ شبد اگمی بٹھ ڈور، بندھن دُھر دا ایکا پانیا۔ واسنا رہے نہ من دی کوڑ، امرت وکھ دے بنایا۔ چار کُنٹ دی مکے دوڑ، ساہنک ست ست کرایا۔ منزل ملے حقیقی پوڑ، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ تیرا درشن تکیئے نال غور، گہر گمبھیر نظری آیا۔ تڈھ بن نظر نہ آوے کوئی اور، اورا راہ نہ کوئے جنایا۔ مانس جنم جائے سور، سوار تھ پرمار تھ اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا دینا ملایا۔ ست دھرم کہے پر بھ جن بھگت بنا دُھر دے سنگی، لوکمت نال رلایا۔ پریم پریتی انتر آتم جائے رنگی، رنگ اکو دے دکھایا۔ پٹھ پُشت نہ ہووے نکلی، سپس جگدیس ہتھ لکایا۔ وست نام شبد سدا دے انمنگی، انڈھی دولت جھولی پانیا۔ من واسنا رہے نہ اندر مندی، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ تیری پریتی سریشٹ سب توں لگے چنگی، کوڑ کڑیاں ڈیرہ ڈھایا۔ نجھر دھار بخش انندی، امرت رس کھ چوایا۔ ساچا مارگ دس ڈنڈی، او جھڑ راہ نہ کوئے بھوایا۔ جن بھگتاں آتم رہے نہ رنڈی، کنت سہاگی میلا لینا ملایا۔ جھکڑا مکا کے آون جاون لکھ چوراسی خانہ بندی، بندگی اپنی دینی سمجھایا۔ نیترا کھ رہے نہ اندھی، گیان لوچن اک گھلایا۔ منوآ پنجاں نال مل کے کرے نہ جنگی، شبد کھنڈا دینا چکایا۔ ساتھی رہے نہ کوئے پاکھنڈی، گرکھ میلنا سچ سبھایا۔ اپنے نام دی لا کے پابندی، سب دا میلا لینا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگ دینا بنایا۔ ست دھرم کہے پر بھ بھگتاں نال میل کے رکھ، رکھک ہو کے ویکھ دکھایا۔ اپنے ملن دی کھلی رکھ اکھ، جگت نیترا جھکڑا دے چکایا۔ آتم پر ماتم کر جس، صفتاں وچ تیرا ڈھولا گانیا۔ ہر دے اندر ہر جووس، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ بن تیری کرپا مانس جنم قیمت پئے نہ کوڑی ککھ، ٹکیاں وچ نہ کوئے وکایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سانجھا مارگ دے دس، داسن داسی ہو کے سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملایا۔ ست کہے پر بھ بھگتاں سنگ ہووے ساتھ، دُھر دا سنگ بنایا۔ مل کے گایئے تیری گاتھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ لہنا دینا چکا مستک ماتھ، جنم کرم اگلا دے بدلایا۔ سب کچھ سوامی تیرے ہاتھ، کر نہار وڈی وڈیایا۔ کلجک سمند ساگر نیا کر پار گھاٹ، کنارہ نر نکارا اپنا دے دکھایا۔ جتھے دسے نہ کوئے اندھیری رات، نرگن جوت کرے رُشنا یا۔ جھکڑا چکے دین مذہب ذات پات،

اوج نیچ وند نہ کوئے وندائیا۔ سچ پریتی جوڑ چرن کول نات، رشتے کوڑے دے چھڈائیا۔ اکو نظری آوے کملاپات، پتر میثور تیرا درشن پائیا۔ سانجھی بنی رہے جماعت، وچھوڑا روپ نہ کوئے بدلایا۔ اکو وکینے تیرے ہاٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر جن ساچے جوڑ جڑائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ بھگتاں نال پاگنڈھ، ٹٹی گنڈھنہار تیری وڈیائیا۔ امرت میگھ برسپا ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ سیئل دھار جوتی نور چاڑھ چند، روس دا لیکھا دے مکائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون کٹ پھند، بندھن اگلا دے تڑائیا۔ پاربرہم برہم اپنا ڈھولا دس چھند، شہنشاہ اکو تیرا نام دھیائیا۔ بنا رسنا رس توں دے اند، نج آتم رس چکھائیا۔ جگت دوارا کوڑی کرپا تیری مُجبت وچ جائیے لنگھ، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ کوڑی کرپا دئی دویت شرع رہے نہ کوئے اندر کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان سورے سربنگ، در تیرے اوٹ تکائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ بھگتاں نال جاواں رل، دین دنی جگت تجائیا۔ سرشی ویکھی کپٹ چھل، وکار ہنکار وچ لڑائیا۔ بن تیری کرپا گرہ ملے نہ نہچل دھام اٹل، سچ دوارا نہ کوئے دکھائیا۔ جھگڑا مُکا دے جل تھل، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت اکو تیرا نور نظری آئیا۔ اندر رہے نہ کوئے سل، کجگ کوڑی کل دے گوائیا۔ جس کارن جن بھگتاں لوکمت دتا گھل، گھائل کر کے اپنے نال لے ملائیا۔ تیرے دوار تیرا پرکاش دیک جوت ہو کے رہیا بل، گھر گھر کرے زشنائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن در ٹھانڈا تیرا لئیے مل، جگت دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ مانس جنم لکھ چوراسی دا اکو وار ملے پھل، دست امولک جھولی دینی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکال دین دیال تیرا وچھوڑا ہووے نہ کسے پل، پلک دے اندر اپنا نور دینا چکائیا۔

★ ۲۷ آسو شہنشاہی سمت ۲ بنتا سنگھ دے گرہ پنڈ پنچ گرائیاں ضلع گرداسپُر ★

آسو کہے پر بھ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ گئے لنگھ، جگ جگ تیرا دھیان لگائیا۔ سچکھنڈ دوار اینکار بیٹھا رہوں اپنی سچ پلنگ، ست ستوادی ہو کے اپنا لھم سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نام دا جاؤندے رہے مردنگ، زرگن سرگن ہو کے تیرا ڈھولا گائیا۔ سچ پریم دا بخش اگتا اند، کایا مائی چماں بھاگ

لگائیا۔ خوشی وکھاؤندا رہوں بند بند، بندگی اندر مچھندگی اک جنائیا۔ انت اخیر منگیئے ایہو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سر شئی در شئی اندر ویکھ سورے
 سرنگ، نرگن زرویر نرکار نرکار اپنا دھیان لگائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہوئی ننگ، ساچا تیرا نام اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکائیا۔ پھری دروہی وچ ورجھنڈ، نو کھنڈ
 رہی گرا لائیا۔ کلج کوڑی کر یا جوٹھ جھوٹھ ودھیانگد، سچ سنگندھ نظر کوئے نہ آئیا۔ من ہنکارا گھر گھر کرے جنگ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ ست دھرم
 کہے میں ویکھ ہو یا دنگ، خیرانی میرے اندر آئیا۔ کرپا کر سورے سرنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایکا نام و جا دو جہان مردنگ، اگمی ناد کر
 شنوایا۔ ماؤ ذاتی بھيو کھلا دے برہم ہنگ، آتم پر ماتم دے درڑایا۔ ترشنا کوڑی رہے نہ کوئے تم، تانس تر کھانہ کوئے ستایا۔ چنتا سوگ مٹا دے غم، گھر
 گمبھیر اپنا رنگ رنگائیا۔ پون سواسی لیکھے لا دے دم، جو جن تیرا نام دھیانیا۔ بھگت ادھارنا تیرا کم، سبجگ تریتا دو پر کلج ریتی چلی آئیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال ہو کے بیڑا بنھ، کھیوٹ کھیڈا ہو کے بیڑا بنے دے لائیا۔ بھاگ لگا کایا مائی چم، چم در شئی دے بدلایا۔ نام بھنڈارا دست امولک دے دھن، جگت
 خزانے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اندھ اندھیر مٹا اگیان انھ، جلوہ نور کر رُشائیا۔ دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاوے من، من دی منسا دے کھپایا۔ بھگت سہیلے سجن
 تار (جن)، تن مائی خوشی وکھائیا۔ ہر گھٹ نواسی ایکو رم، رام رحیم توں ہی نظری آئیا۔ تیرے گرہ شبدي دھار بھگت سہیلے جان جم، جماں دا جھگڑا دے
 مکائیا۔ کوڑی کر یا دے ڈن، ساچی و دیا اک سمجھائیا۔ سچ دوارا ویکھ لنگھ، بھگتاں مندر اندر پڑدا لاہیا۔ تیرا سدا رہے سنگ، وچھوڑے وچوں وچھوڑا دے
 کٹایا۔ جس دا لیکھا پُری اند، اند او سے دی جھولی پائیا۔ دوجا دے کوئی نہ سنگ، پُرکھ اکال تیری مل کے وجے ودھائیا۔ نرگن دھار پرگٹ ہو نِسنگ،
 نر اکھر اپنا حکم دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ست دھرم تیرے دوارے منگ رہیا منگائیا۔ ست دھرم کہے نو سو
 پُرائوے چوکڑی جگ رہوں اوہلے، سچھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ گر اوتار پیغمبراں سناؤندا رہوں ڈھولے، شبد انادی ناد و جائیا۔ سچ دوارے دے بنا کے رکھے
 گولے، حکم اندر حکم چلائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی پنچ تت چولے، چون اپنے دین سمجھائیا۔ تیرا نام فرمان دُھر دا رسنا جہوا بولے، انراگی راگ سناپیا۔ انتم
 گئے تیرے کولے، لوک مات ہوئی جدائیا۔ کلج انت سری بھگونت نرگن دھار بھاگ لا اُپر دھرنی دھرت دھولے، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ دین مذہب

ذات پات اُوچ نیچ راؤ رنک رہن نہ رولے، جھگڑا سب دا دے گوانیا۔ ہر گھٹ اندر تیرا نور مولے، جوتی جوت ڈگمگایا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر تولے، اقرارنامہ سارے رہے دکھایا۔ کل تیرا بھگت کوئی نہ ڈولے، اڈول اڈل دینا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستنام ساچی آس رکھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ نو نو چار گئے بیت، بیٹی کہانی شاستر سمرت وید پُران رہے جنایا۔ تیری کھج تون آگے دتے کوئے نہ ریت، انجیل قرآن پڑا نہ کوئے کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کرے نہ کوئے نصیحت، حکمے اندر حکم نہ کوئے درڑایا۔ تیرے حکم دی سارے کر کے گئے وصیت، اصلیت وچ تیرا راہ تکایا۔ دین دُنی آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوراہی تیری ملکیت، مالک اکو نظری آیا۔ دو جہان سہری بھگوان بن ساچے بھگتاں اپنی سمجھ سکیا نہ کوئے ولدیت، پتا پڑکھ اکال نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، ست سچ تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم کہے جگ چوکڑی گئے نٹھ، بن کے پاندھی پندھ مُکایا۔ میں بیٹھا رہیا کر کے ہٹھ، دھیرج دھار نال رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر جگ جگ مارگ گئے دس، سنجگ تریتا دواپر کھج تیرا حکم سنا یا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی اکھراں والا دے کے حق، صفتاں والی کر وڈیا یا۔ راگاں ناداں وچ گایا جس، ڈھولا بے پرواہیا۔ انتم کر کے سارے بس، بیٹھے نیوں نیوں سپیس جھکایا۔ کھج انت چلے کسے نہ وس، واسطہ سارے رہے پانیا۔ پرگٹ ہو پڑکھ سمرتھ، صاحب سوامی تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ بھوکھتاں دا پورا کر حق، لہنا دینا دے چکایا۔ نو سو پُرانوںے جگ تیرے اتے سب نوں رہیا شک، کھج انتم سنسا روگ دے گوانیا۔ کوڑی کریامات لوک وچوں باہر دے دھک، دھکا حکم والا لگایا۔ ست دھرم لوک مات دے رکھ، دھرم دوارا اک کھلایا۔ سنت سہیلا رہے کوئی نہ دکھ، گر کھ گر گر گر جوڑ جڑایا۔ گر سکھاں کرنا پکھ، جو تیری اوٹ تکایا۔ تیرا نعرہ جیکارا اک ہووے اکھ، اکھراں تون باہر دینا سمجھایا۔ مہربان محبوب پڑکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ سنت سہیلے گر کھ ہر جن بھگت زرگن تیرا راہ رہے تک، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹنک زراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی تیری مہاسدا اکھ، کتھنی کھ نہ سکے رانیا۔

★ ۲۷ اَسُو شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ پنڈ پیچ گرائیں ضلع گرداسپور ★

سَت دھرم کہے پر بھ کجگ جیو رہے کوئی نہ وِچ نندرا، آلس الکھ اگوچر دینی گوانیا۔ من وِکاری ہنکاری توڑ کے جوٹھ جھوٹھ دا چندرا، کُنجی نام دُھر دے رام دینی لگانیا۔ ساچی راس وکھاؤنی کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ بن بندرا، سرتی شبدی گونی کاہن نچانیا۔ نیتز نیر وہان تیرا کھیل ویکھ کے سرتیت اندرا، سَنگھاسن آسن سارے دین تجانیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک اک نندرا، نر نریش نظری آنیا۔ ساچے نام دا برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال مردنگ و جاکنگرا کنگرا، لکھ چوراسی اندر تیرا دُهن آتمک راگ و بے تھاوں تھانیا۔ مان وڈیائی بخش جگت جیو جہان پنکلا، کایا منزل ساچے پر بت دے چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت دھرم سَت دوارے آس رکھانیا۔ سَت دھرم کہے پر م پُرکھ پر ماتم تیری اِکو آس، آسا ترسنا کوڑی کریا دین دُنی دے گوانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر سنجھ سویر اِکو رنگ دینا رنگانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنے کر داس، پار برہم برہم مل کے و بے سچ ودھانیا۔ کجگ انت سری بھگونت اندر وڈ کے مندر چڑھ کے میٹ اندھیری رات، سَت سروپ شاہو بھوپ اپنا نوری چند کر رُشانیا۔ تُوں میرا میں تیرا شبد انادی برہم برہمادی دس جاپ، گر اوتار پیغمبر مل کے تیرا ڈھولا دُھر دا گانیا۔ من واسنا کوڑی کریا من وِکار ہنکار کر وناس، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیانیا۔ جھگڑا رہے نہ دین دُنی ذات پات، کملا پاتی پتپر میثور بھو ابھیدا دینا گھلانیا۔ نرگن ہو کے سرگن دینا چار کُنٹ ساتھ، دہ دِشا سگلا سنگ بنانیا۔ تیرا نام ندھان سری بھگوان سچ دوارے و بے اِکو ناد، نادی سَت گرکھ لینے پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا کھیڑا کر آباد، لوکات جڑ دے لگانیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ کرپا کرگن ندھان، بے انت تیری اوٹ رکھانیا۔ ساچا جھلے دھرم اِک نشان، نشانے کوڑے دے گوانیا۔ سنت سہیلے گر چیلے مل کے تیرا درشن پان، دید عید چند کر رُشانیا۔ صدی چودھویں شرع رہے نہ کوئے شیطان، شریعت وچوں اصلیت دے پرگٹانیا۔ من واسنا کرے نہ کوئے حرام، دُشٹ دُراچار نظر کوئے نہ آنیا۔ ممتا رہے نہ کوئے غلام، غُربت اندروں دینی کڈھانیا۔ اِکو سجدہ تیرے چرن کول ہووے سلام، نمستے کہہ کے سارے شکر منانیا۔ سَت دھرم داسَت ستوادی سب نوں دے دان، داتا ہو کے آپ ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نو اسی سچ دوارا دینا جنایا۔ ست دھرم کہے پر بھ آسانسا کر دے پوری، پاربرہم پر بھ تیرے ہتھ وڈی وڈیا نیا۔ ایکا جلوہ دس نور، نور نورانہ نور اکو نظری آتیا۔ جگت واسنا رہے کوئے نہ کوڑی، کوڑ کٹمب دینا مکایا۔ سب دے مستک کگا لاؤنا دھر دی دھوڑی، دُرمت میل دینی دھوایا۔ تن وجود رہے نہ کوئے غروڑی، نون سو اکھر دینا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال توں آد جگاد سدا دستوری، حکمے اندر حکم لینا منایا۔ ست دھرم کہے میں منگنہارا ایک، اینکار تیرا دھیان لگایا۔ سچ دوارے بخش اپنی ٹیک، دوجے در نہ کوئے بھوایا۔ گر اوتار پینمبراں پورا کر لیکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹایا۔ تیرے چرن کول اک آدیس، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ توں مالک خالق پر تپالک دو جہاناں اک نریش، نر نرائن اکو نظری آتیا۔ تیری دھار آد جگاد سدا شبد گرو دس دسمیش، دہ دشا وجے تیری ودھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت جوتی جامہ دھر دے راما تیرا نظری آئے بھیس، بھیکھ اوللا نوری اللہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سنت سہیلے جن بھگت صوفی سنت فقیر لے ویکھ، دکھرا ہو کے اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ دوارا تیرا دھر دا دیس، درگاہ ساچی مقامے حق حق حقیقت والی آد جگاد اکو اک پڑھایا۔

★ ۲۷ آسوشہنشاہی سمت ۲ کاشی رام دے گرہ پنڈ سنیا ضلع گرداسپر ★

ست دھرم کہے پر بھ سرشٹ سبائی رہی رو، نیتز نین نیر وہایا۔ تیرا بھو نہ دتے کو، پڑدا اوہلا نہ کوئے چکایا۔ مایا ممتا تیرے نالوں کیتا نر موہ، مہبت حق نہ کوئے کمایا۔ من واسنا کوڑی کرپا کرے دھروہ، دغے فریب نال لڑایا۔ تیرے دوارے دی دیوے کوئی نہ ساچی سو، سندیشہ دھر نہ کوئے سنا نیا۔ کایا مندر اندر ہووے کوئی نہ لو، جوتی نور نہ کوئے رُشانیا۔ پنچ وکار بنا کے گروہ، دھکا سب نوں رہے لگایا۔ آتم پر ماتم نرگن دھار تیرے نال سکے کوئی نہ چھوہ، پاربرہم میلا میل نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دھرم ڈھیہہ پیا سرنا نیا۔ ست دھرم کہے پر بھ دین دنی رہی گرلا، کرم گگرم نہ کوئے بدلایا۔ ساچا ملے نہ کوئے ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ نہ کوئے بدلایا۔ اکو تیری اوٹ رہے تکا، دو جہان دھیان لگایا۔ گر اوتار

پینمبر دین صلاح، دُھر سندیشہ اک الایا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا مالک زویر پُرکھ جاوے آ، ویس اولڑا روپ دھرائیا۔ جس دا لیکھا کھے کوئی نہ قلم شاہ، پڑدا اوہلا نہ کوئے چکایا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں پکڑے بانہہ، بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگایا۔ کلجگ انت سری بھگونت سچ کرے نیاں، عدل انصاف اپنا دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دھرم تیرا لیکھا ویکھ وکھانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ سر شئی مارے تیرے نام دا نعرہ، اچی کوک کوک سنایا۔ ساچا دے نہ کوئے منارا، محل اٹل نہ کوئے رُشنائیا۔ کرپا کر نر نر نکارا، شاہ سکدرا اکوٹوں ہی نظری آئی۔ کلجگ میٹ دھواں دھارا، ساچا چند دے چکایا۔ تیرے چرن کول نمستے نمسکارا، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ تیرا نام کھنڈا آد جگاد سدا دو دھارا، گرگھہ مستمکھ دوویں ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بخش حق پیارا، پریم پیار وچوں اپنی مُجت دے جنایا۔ ست دھرم کہے پر بھ کلجگ کوڑی کریا دے دے طلاق، ساتھ رہن کوئے نہ پانیا۔ دُھر دی دھار بخش اخلاق، ریتی نیتی نال گُرمائیا۔ نرگن سرگن بن سجن ساک، دُھر دا سنگ نبھانیا۔ جن بھگتاں انتر پریم ہو کے کھول تاک، پڑدیاں وچوں پڑدا دے اٹھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم بخش اتفاق، نفاق نظر کوئے نہ آئی۔ کلجگ رین مٹے اندھیری رات، رُتڑی رت کھول تاک، پڑدیاں وچوں پڑدا دے اٹھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم بخش اتفاق، نفاق نظر کوئے نہ آئی۔ کلجگ رین مٹے اندھیری رات، رُتڑی رت تیرے نال مہکانیا۔ ابناشی کرتے دُھر دے مالک آن کے بچھے وات، واقف کار ہو کے ویکھ وکھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم بنا اک جماعت، رنگ اکو دے رنگایا۔ ست دھرم کہے پر بھ سری بھگوان بن تیری کرپا جھگڑا چکے نہ ذات پات، جگت حالات نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے اُتے آد جگاد جگ چوکڑی سب نوں پورا وشواس، وشیاں وچوں اپنا وشا دے بدلایا۔

★ ۲۸ آسوشن شاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ سنیا ضلع گرداسپور ★

ست کہے پر بھ بھگتاں دس اپنا دھرم، ادھرمی رہن کوئے نہ پانیا۔ اتم سریشٹ کر کرم، نہکرمی ہو کے ویکھ وکھانیا۔ سفل کر مانس جنم، چوراسی گیڑ نہ کوئے بھوائیا۔ انتر سنسار ہے کوئی نہ بھرم، دویت دینا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نظری آئی اکو پُرکھ پر، پر ماتم اتم جوڑ جڑانیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات ورن، برن ونڈ

نہ کوئے وندائیا۔ سب نوں اِکو دے سرن، سرنگت دے سمجھائیا۔ نِج نیتِ درشن تیرا کرن، دوئے لوچن پیکھ و بے ودھائیا۔ تیرے نام دی منزل چڑھن، کوڑی کریا پندھ مُکائیا۔ چرن کول پلّو دُھر دا پھرن، سہارا اِکو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ست کہے پر بھ جن بھگتاں اپنا نام دس سچ، جوٹھ جوٹھ رہن کوئے نہ پائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دے بنائیا۔ اک اُچا برہم مت، وِدا دُھر دی دے سمجھائیا۔ انتر کھول اُکھ، پرتکھ نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں رکھ، رکھیا کر تھاؤں تھانیا۔ سر سمرتھ رکھ ہتھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ تیرے چرن کول جاون ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ گھر سرور وکھا اٹھسٹھ، امرت اپنا نام جنائیا۔ دُرمت میل دے کٹ، پتت پُنیت کر صفائیا۔ ساچے نام دا کھول کے ہٹ، گرہ ونجارے لے بنائیا۔ جن بھگتاں اُبلے کدے نہ رت، ساتک سانت ست کر دکھائیا۔ بن تیرے کوئی نہ جانے متگت، پڑدا اوہلا نہ کوئے چُکائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کر ہت، بھگت سہیلے انگ لگائیا۔ دوس رین وس چت، من دی ٹھگی دے گوائیا۔ سُنہنجنی گھڑی کر وار تھت، گھڑی پل اپنے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک زانن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، گھٹ مندر کر رُشنائیا۔

★ ۲۸ اَسو شہنشاہی سمت ۲ اجیت سِنگھ دے گرہ پنڈ سَنیا ضلع گُرداسپُڑ ★

ست کہے پر بھ جن بھگتاں دے اپنے نام دی رتی، رتن امولک ہیرے دے بنائیا۔ دھیرج سنٹو کھ دے ست ستی، ستوادی اپنی گنڈھ پوائیا۔ نام بھنڈارا دے ساچا لاہا لین کھٹی، کھکا لکھ چوڑاسی دے گوائیا۔ زِگن دھار پڑھا اپنی پٹی، جگت مکتب دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ زِگن دھار زِگن جوت جگا اگئی پتی، ست سرُپ کر رُشنائیا۔ مالک بن دُھر دا پتی، پتیر میثور مہر نظر اُٹھائیا۔ من واسنا پھرے نہ نسی، چار کُنٹ دہ دِشانہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کُج انتم پت رکھیں، جن بھگتاں ہو سہائیا۔ ست کہے پر بھ جن بھگتاں تھوڑی جہی مقدار، چوڑاسی وچوں نظری آئیا۔ جنہاں دا حقیقت وِچ حق وصل دا اِکویار، اصل تیرا نُور نُور کر رُشنائیا۔ مُجبت وِچ محبوب دے دیدار، زِگن جوت کر رُشنائیا۔ شرع کلیمیاں توں رکھ باہر، عبادت اپنی

دے سمجھائیا۔ واحد میلا ہووے پروردگار، شاہ محبوب تیری سرنائیا۔ در ٹھانڈے کھول کواڑ، پڑدا اوہلا دینا چکائیا۔ بن تیرے ساچا کرے نہ کوئے پیار، دُھر دا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ بھگت سہیلے تیرے خدمتگار، جگ جگ سیو کمائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کر کرپا آپ نرنکار، نرگن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ نواسی دُھر دے سکدار، سکھیا اپنی دینی درڑائیا۔

★ ۲۸ آسوشہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ پنڈ سنیا ضلع گرداسپر ★

سنت کہے پر بھ جن بھگتاں بن آقا، عقل دامالک بے پرواہیا۔ اپنے مندر دا کھول تاکا، قفل رہن کوئے نہ پائیا۔ اپنے نام دا دس ساکا، شبد کہانی اک درڑائیا۔ سچ دھام دا دس پاٹھا، پوجا اکو دے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ اٹھ ساٹھا، سروور دُھر دے دینا نہائیا۔ منزل بمنزل چکے واٹا، پاندھی پنڈھ نہ کوئے بھوائیا۔ تیرا دس ہووے ساکھیا تا، سخر چوٹی چڑھ کے منزل پڑدا دینا اٹھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتا، نین اپنے کر رُشنائیا۔ توں صاحب سوامی ساچا، سنگر اکو اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیری بدلدی رہی گاتھا، عدلی ہو کے اپنا عدل کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بن راکھا، رکھک ہو کے ویکھنا تھاؤں تھانیا۔

★ ۲۸ آسوشہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ سنیا ضلع گرداسپر ★

سنت کہے پر بھ جن بھگتاں دے نام سہارا، سہانک اکو نظری آئیا۔ جگت جہان کر پار کنارہ، نیا نوکا اپنا نام چلائییا۔ ساچا مندر دس دوارا، سچکھنڈ بہہ کے خوشی منائیا۔ دیا باقی نرگن جوت کر اجیارا، در ٹھانڈے ڈگمگائیا۔ امرت جام دے ٹھانڈا ٹھارا، رس نچھراک جھرائیا۔ شبد ناد دے سچّی دھکارا، انراگی راگ سنائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیارا، اگیان اندھ رہن نہ پائیا۔ تیرا دسے حق دوارا، حقیقت وچ تیرا نور نظری آئیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سکدارا، دُھر

فرمانا دینا سنایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت اکو توں ہی نظری آئیآ۔ سو کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں نام کر اُجیارا، مہر نظر اک اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچھنڈ تیرا گھر سچا دربارا، دوارا اکو اک دینا دکھایا۔

★ ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ پنڈ سنیا ضلع گرداسپور ★

سنت کہے پر بھ جن بھگتاں اپنے نام دی دے مستی، خماری دھر دی دے چڑھایا۔ اپنی دس اگمی ہستی، ہست کیٹ وچوں نظری آئیآ۔ کوڑی کریا جن بھگتاں اندروں نسدی، بھجے واہو داہیا۔ آواز نکلے توں ہی توں تیرے جس دی، تیرا نام ڈھولا گایا۔ نیند کھلے اندر لی اکھ دی، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ تیری کتھا کہانی لگے سچ دی، سچ دے سمجھایا۔ سو بھاؤ نئی دیہہ ہووے کایا ماٹی کچ دی، کنجن گڑھ دے بنایا۔ من واسنا نہ پھرے نچدی، شبد ڈوری تند بندھایا۔ دھار دس پر بھو پر تکھ دی، سوچھ سروپی اپنا درس کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سنت کہے پر بھ بھگتاں اندروں کھول پڑدا، باہروں نظر کسے نہ آئیآ۔ تیتوں اپنے مندر ویکھن چڑھدا، گھر سوامی ہو کے ویکھ دکھایا۔ سچ دوار دا بن بردا، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ توں مالک گھر گھر دا، بن تیرے گرہ سو بھا کوئے نہ پائیآ۔ تیرا کھیل جگ چوکڑی نرین نر دا، نر ہر تیری اک سر نائیآ۔ سنت کہے میں نیوں نیوں چرن کول سیس دھردا، جگدیس سنگ بنایا۔ بن بھگتاں تیرا نام کوئی نہ چیدا، لوکماں ڈھولا نہ کوئے گایا۔ کلجگ کوڑی کریا جھگڑا میٹ دے پپ دا، پتت پنیٹ دے بنایا۔ بن تیرے تیج کوئی نہ رکھدا، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن تیرے بھگتاں کایا کھیڑا کدے نہ وسدا، رت بسنت نہ کوئے سہایا۔

★ ۲۸ اسوشہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن کور دے گرہ پنڈ سنیا ضلع گردا سپر ★

سَت دھرم کہے پر بھ ساچے بھگت لین تیرا نام، بن بھگتاں نرنکار نہ کوئے وڈیا نیا۔ تیرے پیار دا پون جام، حقیقت ویکھ خوشی منا نیا۔ تیرا سندیشہ دیون تمام، طمع وچوں سر شٹی باہر کڈھانیا۔ بن پیسے ٹکیوں بن غلام، تیری چاکری سیو کمائیا۔ چرن کول رکھن دھیان، سر سجھیاں وچ نوانیا۔ ثابت دھرم رکھ ایمان، جگت دکھ سکھ تیری جھولی پانیا۔ جودھے سور پیر بن بلوان، جگت سماج نال لڑانیا۔ اکو ڈھولا تیرا گان، گا گا خوشی منانیا۔ ناتا توڑ جگت جہان، مہربان تیری اوٹ رکھانیا۔ چرن کول کر ایشان، اٹھسٹھ پنڈھ مکائیا۔ تیتوں منن اکو کاہن، دو جاکنت نہ کوئے ہنڈھانیا۔ تیرے دوارے کرن بسرام، سچ سنگھاسن سو بھاپانیا۔ بن تیری مہما ہور کرن نہ کوئے کلام، کلمہ دھر دا ڈھولا گانیا۔ قدم بوسی وچ سلام، صحیح سلامت تیری سیو کمائیا۔ تیرے سر نہ کوئے احسان، اُجرت منگ نہ کوئے منگانیا۔ کرپا کر وڈ مہربان، سَت دھرم تیری جھولی ڈاھیا۔ ساچے بھگتاں دے دان، انمل آپ ورتانیا۔ نرگن نور کر مہان، جوت جوت نال ملانیا۔ اپنی دس پچان، پڑدا دے اٹھانیا۔ جنم جنم دے وچھڑے کر پروان، پروانے دھر دے لے بنانیا۔ جسم دا اسم بن جھمان، مالک ہو کے ہو سہانیا۔ بن تیری کرپا کایا بستی دے ویران، ویری گھر وچ کرن لڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی منزل دس آسان، گھر سوامی ٹھا کر لے سیری بھگوان، آگے ہو ادھ وچکار نہ کوئے اٹکانیا۔

★ ۲۸ اسوشہنشاہی سمت ۲ سرچیت سنگھ دے گرہ پنڈ فیز پرا ضلع گردا سپر ★

جن بھگتو ستجگ دی رکھو آس، اصل روپ سب نوں نظری آنیا۔ کرپا کرے پڑکھ ابناش، سیری بھگوان دیا کمائیا۔ نرگن نور جوت کرے پرکاش، دو جہاناں ڈمگائیا۔ کوڑی کرپا کرے گھات، جوٹھ جھوٹھ دے گوانیا۔ کلج میٹے اندھیری رات، سَت ستوادی ساچا چند چکائیا۔ آتم پر ماتم دے ساچی گاتھ، سوہنگ ڈھولا حق پڑھانیا۔ پاربرہم برہم جوڑ کے اپنا نات، رنگ اکو دے رنگانیا۔ جھگڑا رہے نہ دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈانیا۔ نام بھنڈارا

دیوے دُھر دی گاتھ، انملڑی دولت آپ ورتائیا۔ صاحب سوامی انترجامی رکھنا یاد، یادداشت ساچی لیئی بنائیا۔ سوئے آپ فریاد، مات لوک ویکھ دکھائیا۔ وست امولک دیوے داد، خالی جھولی سرب بھرائیا۔ سوئی سرتی جائے جاگ، آلس بندرانہ کوئے رکھائیا۔ گرگھ ہنس بدھی رہن نہ دیوے کوئی کاگ، کاگوں ہنس دئے بنائیا۔ دُھر دے نام دی مارے اگئی آواز، شبدی راز آپ گھلائیا۔ کایا کھیڑا ہون نہ دیوے برباد، آباد اپنے نال کرائیا۔ بن رسنا جہوا امرت دیوے سواد، بوند سوانتی آپ چوائیا۔ تن مائی خاکی رہن نہ دیوے کوئی وواد، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ حیاتی نوں بدلن والا دیوے آب، جام دُھر دا اک پیائیا۔ جھگڑا مُکا کے پُن صواب، ساچے در دئے وڈیائیا۔ دُھر دے جُبرے دسے کرنا آداب، ڈنڈاوت بندنا اپنی دئے سمجھائیا۔ اکو ناؤں نرنکارا دسے واحد، واہوا اپنا حکم ورتائیا۔ ست دھرم کرے عائد، قاعدہ قانون نہ کوئے بدلایا۔ جن بھگتاں سمجھاوے سچ مفائد، مُفت مُفلساں آپ ورتائیا۔ دُھر دا حکم کر رانج، راجن راج اپنا حکم ورتائیا۔ کلج کرم کانڈ دا کڈھ کے انت نتانج، نتیجہ گر اوتار پیغمبراں دئے سنائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے تھوڑے ویکھ کے لایق، برخوردار اپنی گود بیٹھائیا۔ شبدی سنگر ہو کے کرے حمایت، ہم ساجن ہو کے میل ملایا۔ سچ دوارا بخشے عنایت، رحمت اپنی جھولی پائیا۔ کلج کوڑی کریا سنے نہ کوئے شکایت، شک وچ ویکھے سرب لوکائیا۔ چار جگ دے ناماں دی گر اوتار پیغمبراں ویکھے نمائش، حصیاں وچ حصے دئے درڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کر پیمائش، پیدائش والیاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ ساچی منزل دسے حق رہائش، رہنا سہنا اکو دئے سمجھائیا۔ جتھے من واسنا کدے نہ آوے تیش، عُصہ غم نہ کوئے ستائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے نالایق، نالش اندروں باہر دیوے کڈھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا سب دی کر کے ازمائش، اشٹ دے مالک ویکھے تھاوں تھانیا۔ گرگھاں اپنے گھر دی کر پیدائش، در دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ ساچی پئی پڑھا کے دسے اک جماعت، اول دوم سوم ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں ایکا حکم کرے ہدایت، جُجریاں اندر مُجرانہ کوئے لگائیا۔

★ ۲۸ اسو شہنشاہی سمت ۲ حکم سنگھ دے گرہ پنڈ فیڑپڑ ضلع گرداسپڑ ★

جن بھگت کہن پر بھ امرت دے آب حیات، حیاتی جگت دے بدلایا۔ سچ دوار یوں بخش نجات، پنجاور اپنا آپ کرایا۔ سدا سہیلا ہو کے دے ساتھ، سنگی دُھر دا بن کے بے پرواہیا۔ لہنا دینا ویکھ مستک ماتھ، پورب لیکھا دے چکایا۔ سرب گناں سمرا تھ، سرب سوامی تیری وڈ وڈیایا۔ ساچی منزل پوری کر دے گھاٹ، لیکھا اور نہ کوئے جنایا۔ پار برہم برہم تیری ذات، تیرا نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر اٹھا سری بھگوان، بھاگ سب دا دے بنایا۔ گرگھ تیرے بچے بال آنجان، بدھی والی نہ کوئے چترایا۔ چرن پریتی دے دُھر دا دان، دانشمنداں وچوں دانا اپنے لے پرگٹایا۔ سچ دوار بخش مان، ابھمان اندروں دے کڈھایا۔ تیرا نام اگئی سنن بناکان، راگ اپنا دے جنایا۔ سچ دوارا دکھا اگئی مکان، جس مقام وچ نرگن جوت کریں رُشانیا۔ تیرا سچ سنگھاسن شبدی دھار ویکھن آن، تیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ منزل چڑھ کے ہون پروان، پر م پڑکھ اپنے وچ لینا ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، سچ دوار اینکار بھگت سہیلے دُھر دی منگ منگایا۔ جن بھگت کہن پر بھ دے دے نام وکھرا انڈٹھ، جگت و دیا ہتھ کسے نہ آئی۔ بن اکھراں اکھ دے لکھ، لیکھیاں توں پرے اپنا لیکھا دے سمجھایا۔ جدھر تکیئے نرگن دھار آویں دس، وہ دشا تیرا نور ہووے رُشانیا۔ توں مالک بن دُھر دا پت، پتا پوت گود لینے اٹھایا۔ جن بھگتاں کر اپنا ہت، ہردم تیرا نام دھیایا۔ سکھیا اندر بنا لے دُھر دے سکھ، سختی نال اپنا حکم منایا۔ کروٹ لے بدل لا پٹھ، سنمکھ ہو کے درشن دے دکھایا۔ تیرا ناؤں ابناشی کرتا کہندے نت، نوت اپنی کار کمایا۔ سرب سوامی وس چت، چیتن سرتی دے کرایا۔ توں پار اتاریں جس، وید پُران اوسے دا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ آجا کایا مندر گرہ، گھر ٹھانڈے و بے ودھایا۔ تیرے نام دی لگی لے، لایق نالایق لے بنایا۔ ساڈے کول نہیں کوئی شے، شہنشاہ خالی ہتھ دین دُہایا۔ اکو تیرا رکھ دے بھے، بھو وچ بیٹھے سیس جھکایا۔ پنچ وکارا گڑھ ہنکارا نر نرکارا اندروں کر دے کھے، خیر خواہ ہو کے اپنا سنگ نبھایا۔ تیرا نام ندھانا اکو اندر رہے، رہبر ہو کے رستہ دے دکھایا۔ سچ سندیشہ دُھر دا کہے، حکم حاکم آپ جنایا۔ جھگڑا مُکا دے ترے گن ترے، ترے گن لیکھا رہے نہ

رائیا۔ اپنی شکتی دس دے شوئے، شکر برہما شو بیٹھن سیس نوایا۔ کوڑی کریا کردے لے، بھگتاں سنگ رہن نہ پائیا۔ اکو یاد تیری رہے، یادداشت دینی بنایا۔ جن بھگت سہیلے رہے کہہ، کوک کوک سناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں آد جگاد جگ چو کڑی سب نوں نام بھنڈارا وست دیں، دے دے اپنی خوشی منایا۔

★ ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ فیزپرا ضلع گرداسپر ★

جن بھگت کہن نہ ترسا، تڑپ وچ نہ رکھ جدایا۔ دیال ہو کے دیاکما، دین اپنے نال ملایا۔ پچھلی عادت دے بدلا، بدلہ سب دا دے چکایا۔ گرگھ ساچے لے اٹھا، گھر گھر اندر ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر بنا گواہ، پورب دی شہادت دے بھگتایا۔ آگے اپنے لیکھے لگا، سماں سماپت پچھلی کھیل وکھایا۔ تیرا نشانہ ویکھئے نوں، نوواں ستاں وچ دھانیا۔ کوڑا لالچ رہے نہ راء، طمع حرص ہو س نہ کوئے تڑپھانیا۔ بھاگ لگا کایا مائی چماں، چمن گلشن اپنا دے مہکایا۔ تیری بیج سہنجی سواں، ہر جن ساچا خوشی منایا۔ سچھنڈ دوار سدا رہواں، بن تیرے دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ چرن کول سرنائی ساچی بہواں، بھومکا اکو سو بھا پائیا۔ نت تیرا ڈھولا کہواں، گا گا شکر منایا۔ تیرے پرکاش نال جگا اپنی شمع، دیپک دیپ ڈمگایا۔ وست امولک تیرے در توں لوں، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ مہربان ویکھیں کتے کر نہ دیویں پراں، ناتا اپنے نالوں تڑایا۔ تیرے چرن کولاں بلہاری بلہار جاواں، جماں توں لینا چھڈایا۔ تیرا نام ندھانا گاواں نال چاواں، چاؤ گھنیرا دینا وکھایا۔ گل وکڑی پاواں بن ہتھیاں باہواں، انگیکار کر کے اپنے انگ لگایا۔ وچھوڑے وچ نکلن نہ دیویں ہاواں، ہم راہ ہو کے اپنا سنگ بنایا۔ جن بھگتاں سدا تیرے ملن دا دعوہ، دعویدار دینا بنایا۔ اپنے نال تول تول کے ساواں، سانجھے گھر دینا وسایا۔ جتھے جنم کرم دا پچھے کوئی نہ ناواں، لیکھا منگن والا نظر کوئے نہ آئی۔ سدا منگن تیریاں چھاواں، سر اپنا ہتھ لگایا۔ پُرکھ اکال جن بھگت اٹھاؤنے جوں پتر گود ماواں، مقابلہ اور نہ کوئے جنایا۔ مالک اکو تیری بیج راواں، دوجا اور نہ کوئے ہنڈھایا۔ سنگ دھر دا تیرے سنگ نبھاواں، سنگی ساتھی سرب تجایا۔ پریم پریتی اندر لے کے اگئی

لاواں، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سچھنڈ دوارے جاواں چاواں چاواں، غمی نیڑ کوئے نہ آئیا۔ تیرا پریم پیار رحمت والا سرُپ اک وکھاواں، تیرے آگے پڑدا لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں رہن نہ دیویں دو جہان نتھاواں، استھان چرن کول دینا وکھائیا۔

★ ۲۸ اسو شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ فیزپرا ضلع گرداسپر ★

جن بھگت کہن پر بھ ساڈی دُور کر تھکاوٹ، تھکے ماندے منگ منگائیا۔ ساچے نام دی کر سخاوت، رحمت مہر جھولی پائیا۔ من دی اندروں میٹ بغاوت، جھگڑا کرے نہ کوڑ لڑائیا۔ اپنا نور کر صحیح سلامت، سہ دے وچھڑے منگ منگائیا۔ پیار مُجبت دے اگئی نیامت، تھخہ یکطرف ورتائیا۔ کلج کوڑی کرپا کر قیامت، کامل مُرشد تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ سارے گئے تھک، آگے بل رہیا نہ رانیا۔ وکاری نکوں نہ لتھی نتھ، کُٹب کوڑ نہ کوئے مُکائیا۔ کر کر تھکے بہتا ہٹھ، ہٹھی ہو کے جوگ کمائیا۔ پاندھی بن کے رہے نٹھ، بجھے واہو داہیا۔ ساڈے رہیا کوئی نہ وس، چلی نہ کوئی چترائیا۔ بدھی والی کر کے بس، تیری اوٹ تکائیا۔ ہردے اندر وس، ہر مالک بے پرواہیا۔ تیرے چرن کول رہے ڈھٹھ، ناتا چھڈیا خلق پرانیا۔ اپنے کھاتے گھت، آپ اپنے نال ملانیا۔ جگ جگ تیرے نال آئیے وت، وطن بے وطن تیری اوٹ رکھائیا۔ توں صاحب سوامی کملاپت، پتپر میشور شہنشاہیا۔ لیکھے لا ساڈی رت، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ سچ دوارے دی دے مت، متیاں وچ نہ کوئے رکھائیا۔ اکو تیرا نام لینے رٹ، بنا رٹن توں رائیٹ دینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کھیل پُرکھ سمرتھ، آسا سب دی پور کرانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرے دین دا آیا موقع، مکے کوڑی وست پرانیا۔ جن بھگتاں اندروں صاف کیتا چوونکا، پوتر اپنا آپ تیرے نال بنائیا۔ امرت تیرا نام تراونکا، پوتر جل دھار وہائیا۔ توں آوننا نال شوونکا، سوربیر ہو کے پھیرا پائیا۔ گوہند دا پورا کر دے ڈھئیے والا ڈھونکا، لیکھا اگلا اپنے نال بنائیا۔ ساڈھے تن ہٹھ سہا دے اپنے پیار والا

پٹنا پاؤنٹا، جتھے چھڑ چھنّ دوجی اور نہ کوئے بھہائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن تیری کرپا جن بھگت سچ دوار کوئے نہ پہنچا، سچکھنڈ تیرا درس کوئے نہ پایا۔

★ ۲۸ آسوشہنشاہی سمت ۲ سادے گرہ پنڈ ڈیڑ ضلع گرداسپڑ ★

آتما نرگن اگئی نور، میٹیریل نظر کوئے نہ آیا۔ تیاں نال کھیلنا جس دا دستور، قدرت دے قادر دتا بنایا۔ اوہ چتر سگھڑ نہ موڑھ، اکو روپ رہی سمایا۔ نہ کرنی دے پھل اندر ہووے مجبور، سزا کرم نہ کوئے بھگتایا۔ جسدا مالک حضرت حضور، شہنشاہ بے پرواہیا۔ اوس دا میلا اپنے نال رکھے ضرور، تن وجود جگت لوکمت کائنات گڑمایا۔ اپنی محبت دا دے سرور، سد خوشیاں وچ رکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آتما ویس نہ کوئے بدلایا۔ آتما نرگن روپ نرکار، پرکاش وچوں نظری آیا۔ جس دا مالک اک سردار، ست ستوادی بے پرواہیا۔ جو دیکھے وگسے دیکھنہار، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ جنم کرم توں کر کے باہر، ناتا اپنے نال جڑایا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی کرن پکار، صفتاں والے ڈھولے گایا۔ آتما دا کتھنی والا نہیں اظہار، ودیا وچ نہ کوئے بنایا۔ خلق دا خالق مخلوق دا مالک جانے بھیو نیار، عرشے عظیم تعلیم اپنی اک جنایا۔ فرشے خاکی نہ کوئے وچار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم اپنا رنگ دکھایا۔ آتم کدے نہ ہووے وناس، مڑھی گور نہ کوئے دبا یا۔ نور نور دا سچ پرکاش، روعے رواں نظری آیا۔ کھیل دیکھ پر تھی آکاش، زمیں اسمان بھیو چکایا۔ پروردگار سدا ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ سدا اکو (نوں کرے) آداب، نمستیاں وچ سیس جھکایا۔ تن مائی پہن کے خاک، وجود وچ وصل کرے یار خدایا۔ محبت وچ سدا وجائے رباب، احباب ملے چائیں چانیا۔ جتھے نہیں کوئی سوال، نہیں کوئی جواب، رسنا رس نہیں کوئی سواد، الف یے والا نہیں الفاظ، ودیا والی نہیں کتاب، ہندسیاں والا نہیں حساب، آتما دا اوہ خطاب، جتھے رسنا جہوا مٹی دند ہو جائے لاجواب، محراب محبوب مل کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ جگت ودیا دا (نہیں) فساد، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آتم انتر نر نرگن نور دے سمجھایا۔ آتما نہ جمدی

نہ مردی، جیون مرن روپ نہ کوئے وٹائیا۔ سدا بھکھارن پروردگار دے در دی، درگاہ ساچی سیس نوایا۔ بن اکھراں توں بھیجے اپنی عرضی، آرزو اپنی دے سمجھایا۔ حکمے اندر پنج تت پہن کے وردی، فرض دُھر دا پور کرایا۔ درویش بنے اوس گھر دی، جتھے ہمیش جلوہ گر نور خدایا۔ واقف کار نہیں لکھن پڑھن دی، علم توں پرے اپنا راگ سنایا۔ جس دے کول منزل حق حقیقت چڑھن دی، مقامے حق سجدہ کر کر سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل نال کھلایا۔ تن ماٹی خاکی رہ جاوے جگت، دفن کفن نال کرایا۔ ناتا جگت والا جائے تٹ، خلق نالوں ہوئے جدایا۔ اپنی اوس نال مولے رت، جو رتڑی دا مالک بے پرواہیا۔ جس توں وچھڑی اوسے نال مل کے ہووے خوش، خوشیاں والا ڈھولا گایا۔ سو مالک خالق پرپالک اپنی دھارا لے چک، نرگن نور اپنے نور وچ ملایا۔ سب دا مالک صحیح سلامت دیکھے جھک، دو جہاناں پڑدا دے اٹھایا۔ جنم توں پہلاں مرن توں بعد آتما نرک سورگ دا جانے کوئے نہ سکھ دُکھ، بھکھ پیاس در دے مالک اوٹ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، پر م پڑکھ پر ماتم آتم اپنے رنگ رنگایا۔

صدی چودھویں دے کے گئے فرمان، حضرت ہو کے سرب جنایا۔ نظریہ دیکھ زمیں اسمان، پڑدا اوہلا بھیو چکایا۔ کرے کھیل دُھر امام، پروردگار دُھر درگاہیا۔ دین دُنی وگڑے نظام، نوبت حق نہ کوئے وجایا۔ ساچی منزل چلے نہ حق اسلام، اسم اعظم نورے نظر نہ کوئے کایا۔ خدی ہنکار تکبر کر کے قتل عام، قاتل مقتول دوویں ہون شودایا۔ جلوہ دے نہ کسے مہربان، مُجبت وچ محبوب ملن کوئے نہ جایا۔ ملا شیخ رسنا جہوا بتی دند پڑھن قرآن، کایا گرھے دا بھیو کوئے نہ پائیا۔ اکھراں دی لا کے بیٹھے میزان، رُوے رواں نہ کوئے شنوایا۔ دُھر دا سنے نہ کوئے پیغام، اگمی آواز جانے نہ کوئے الاہیا۔ صفتاں والی کرن کلام، کلمے حقیقی دا بھیو نہ کوئے سمجھایا۔ تن وجود دا غسّلس خانیاں وچ کرن حمام، انتر رُوح پاک نہ کوئے دکھایا۔ جگت واسنا کرن بسرام، سہنجی سیج نہ کوئے وڈیایا۔ ساچی درگاہ کرے نہ کوئے قیام، اپنی قیمت نہ کوئے پوائیا۔ دیناں مذہباں وچ ہو بدنام، بدی خدی اپنے نال رلائیا۔ کائنات دا وگڑ جائے نظام،

ساچا سبق نہ کوئے سمجھائیا۔ دُھر دا تھم نہ سمجھے عوام، شرع شرع کرے لڑائیا۔ اوس ویلے خود خُدا ہووے نگاہبان، کریم عظیم اپنا تھم ورتائیا۔ نورے ربی نوجوان، الاهی تھم آپ ورتائیا۔ طبی بن کے طبیعت ویکھے وِج جہان، انساناں وچوں انسان لئے اُٹھائیا۔ حق محبوب دا دے گیان، عُربت وچوں اُلفت لئے پرگٹائیا۔ حکمے اندر ہو کے تھمران، امر اپنا تھم جنائیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر سارے ہون خیران، خیرانی وِج دے لوکائیا۔ اکو سوریہ آوے مردان، مددگار اکو نال رکھائیا۔ کائنات چار گنٹ کرے اعلان، دُھر دا تھم حق سنائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سنائے اک پیغام، پیغمبراں دا پیغمبر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صدی چوڈھویں چوڈس چند رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں دیوے ہوکا، کوک کوک سرب سنائیا۔ دین دُنی سمجھو اپنا موقع، ویلا وقت دے گواہیا۔ ساچا کلمہ سنو دُھر سلوکا، صلح کُل رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا تھم اک سنائیا۔ حضرت مرزا صاحب دے متعلق ایہہ وِچار، جو بُدھی توں پرے کرن پڑھائیا۔ جو خود خُدا دا کرے اظہار، ظاہر ظہور صفتوں والی پڑھائیا۔ اُس دے نال اُس دی سانجھی گفتار، جو گُفت شنید تھم سنائیا۔ منزل بمنزل کردار ہے خبردار، غفلت نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ نور دا نور بنیا رہے مددگار، ولی اللہ عالمین عالم دا واحد اک سمجھائیا۔ مُجبت رکھدار ہے اگے یار، یارانہ اکو نال نبھائیا۔ جو زمانہ حال ماضی رہیا وِچار، مستقبل تھم رہیا سمجھائیا۔ بنا اکھراں توں خطو کتابت کردار ہوں وارو وار، دوس رین گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پیغمبراں راہیں خُدا خود کردار رہیا سدا خبردار، بے خبراں خبر پُچائیا۔ جو صدیاں دا صدمہ رہیا نوار، وچھڑیاں جوڑ جُڑائیا۔ اوسے مُرشد دے چرناں جاؤ بلہار، جس مُرشد نے مُعا دتا سمجھائیا۔ جو خود خُدا دا طلب گار، طالب علماں کرے پڑھائیا۔ اوس دا دیدا دانستہ کرو دیدار، قدم بوسی کر کے اپنی خوشی منائیا۔ اوس دا واسطہ اوس نال نرنکار، جو نرکار اکھوائیا۔ محل اٹل اُچ اگم اتھاہ درگاہ ساچی مقامے حق وسے سچکھنڈ دوار، سوبھاؤنت اپنی سوبھا پائیا۔ سبھے نال حضرت مرزا ملیا آن، جس دی جگت اکھاں نہ کرن پہچان، جلوہ سمجھ نہ سکے زمیں اسمان، جس دے اندر نوہ ندی طوفان، کھیل اندر جگت جہان میل اندر بخشے ہوئے انسان، رحمت وِج مُجبت دیوے دان، قیامت وِج آ کے کرے پہچان، صحیح سلامت اپنے وِج ملایا۔

اوہ مرزا محبوب، حق حقیقت رہیا درڑا آیا۔ سے عرش اُچ عروج، عالیشان مندر رہیا سہا آیا۔ جتھے سدا رہنا محفوظ، قداماں وچ بہہ کے خوشی منا آیا۔ سب نے چھڈ جانا کلبوت، خاکی تن سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جدھر دیکھو اوتھے مالک موجود، موجودہ ہو کے سب نوں رہیا سمجھایا۔ جس دا وجود توں پرے وجود، وجود دی وجہ جگت نہ کوئے جنا آیا۔ اوس دا تہاڈے ہر دے اندر ثبوت، ثابت ایمان اکو نظری آیا۔ اوس دی دین مذہب والی نہیں کوئی حدود، شرع توں پرے شاید اوہو نظری آیا۔ جس دا کھیل شرکن گرین شمال جنوب، چار کُنٹ وچے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، حق منزل مقصود، مقاصد سب دا دیکھ وکھایا۔ مرزے دا سدا تگدے رہو مزار، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ ستیاں جاگدیاں دیندا رہے دیدار، درس وچ دید کرے شنوایا۔ واحد دا واحد یار، یار دا یارانہ صوفیاں وچوں نظری آیا۔ محبت دا پیار پیار دا سردار، سردار دا سکدار ست دا مالک سو بھنیک سو بھاپایا۔

★ ۰۳ اسو شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

ست دھرم کہے میں بھگتاں تگاں در، گھر ٹھانڈا دیکھ وکھایا۔ جتھے ملے پُرکھ اکال نرائن نر، دو جہاناں والی بے پرواہیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا دیندا رہے ور، دھرنی ماتا سری بھگوان اپنا آپ جنا آیا۔ کایا ماٹی ساچے مندر دیکھے چڑھ، محل اٹل نرگن نر ویر نر اکار نر نکار سہا آیا۔ پریم پیار محبت پریتی اندر لئے پھڑ، آتم پر ماتم اپنا جوڑ جڑا آیا۔ سو سوامی انتر جامی نرگن دھار اپنی کھیل رہیا کر، کرنی دا کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیا آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دوارا اک سہا آیا۔ ست دھرم کہے میں جن بھگتاں دیکھاں گھرانہ، گھر گبھیہر دتا بنا آیا۔ جتھے دیکھ اک نورانہ، نورو نور نور رُشنا آیا۔ پریم پریت اک ترانہ، شبدی شبد ناد سنا آیا۔ آتم پر ماتم ساچا گانا، گا گا خوشی منا آیا۔ دیکھ جوت جگے مہانا، نرگن نور ڈگمگایا۔ ساچا مندر سوہے مکانا، محبوب دھر دا نظری آیا۔ جس دا حکم ہوئے مردانہ، چار کُنٹ دہ دشا آپ جنا آیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوانا، بھگوان ہو کے ویس وٹا آیا۔ جن بھگتاں

دیوے ساچا دانا، دولت دُھر دانام ورتائی۔ سچ دوارا دس کے اک ٹکانا، منزل پچھلی دے مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دوارا اک سہائی۔ ست دھرم کہے جن بھگتاں ہوئے دوار سہاونا، کرپا کرے آپ نرنکار۔ جنہاں آتم پر ماتم اکو ڈھولا گاونا، دوجا رسن نہ کوئے جیکار۔ ساچا اشٹ اک مناونا، ناتا توڑ دُنی سنسار۔ پُرکھ اکالا اک دھیونا، چرن کول سچ نمسکار۔ ساچا مندر اک سہاونا، نرگن گرہ ویکھ اپر اپار۔ دیا باقی اک جگاونا، کملاپاتی دیونہار۔ ساچی گاتھا اکو گاونا، سمرتھ پُرکھ توں ہی نرنکار۔ دُوبے در نہ سیس جھکاونا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اپر اپار۔ ست دھرم کہے جن بھگتاں گرہ سہنجنا، ہر کرتا آپ سہائی۔ جس دوارے ہر جو لنگھنا، گھر ٹھانڈے ڈیرہ لائی۔ پریم پریتی دیوے سچ اندنا، پرمانند اک جنائی۔ نرگن سرگن بنے سجننا، سگلا سنگ بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائی۔ ست دھرم کہے میں ہو کے ویکھاں نیواں، نیوں نیوں دھیان لگائی۔ جن بھگتاں مان ملے وچوں جیواں، جاگرت جوت ہووے رُشنائی۔ لیکھا چکے ساڈھے تن ہتھ سیواں، زویداس چمارا دے گواہیا۔ نام ندھانا سچ دوارے اوہناں مل کے پیواں، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ چرن کول سرنائی تھیواں، مان موہ ابھمان مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، میلنہار وڈی وڈیائی۔ ست دھرم کہے میں بھگتاں ویکھ ہویا خوشحال، خوشی خوشی وچوں پرگٹائی۔ جنہاں ملیا دین دیال، بندھن دین رہیا کٹائی۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ آ کے ویکھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائی۔ ساچا گرہ سچی دھرم سال، دھرم دوارا اک پرگٹائی۔ دیا باقی کملاپاتی بال کے بے مثال، جگت مسل نہ کوئے جنائی۔ ساچا مارگ دے سکھال، سکھیا اکو کرے پڑھائی۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ ست دھرم کہے میں اوہناں ویکھاں حال، جو اپنی حالت گئے بدلایا۔ پر م پُرکھ دے بن کے لال، گوہند شبدی گود سہائی۔ جنم جنم دی لیکھے پائے گھال، پورب لہنا آپ چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ رنگائی۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا بھگتاں مندر، گرگھ سوہنا ڈیرہ لائی۔ کوڑا دے کوئی نہ جندر، کھڑکی بند نہ کوئے کرائی۔ منو آ اٹھے نہ دہ دس بندر، واسنا جگت نہ کوئے ستائی۔ پرکاش لہے نہ سور یہ چندر، نرگن نور جوت رُشنائی۔ اندھیرا دے نہ ڈونگھا کھنڈر، نور نورانہ ڈمگائی۔ سچ دوارا اکو منگن، سچھنڈ ساچے سیس نوائی۔ پُرکھ اکال چاڑھ رنگن، تن وجود تیری

جھولی پائی۔ ساچا ڈھولا دس چھندن، راگ ناد وجے بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی آون جاون رہے کوئی نہ بندھن، بندگی اِکو دے سمجھائی۔ توں میرا میں تیرا
 ڈھر دا سجن، ساجن ہو کے ہو سہایا۔ کایا مائی بھانڈا بن تیری کرپا لوکمت کدے نہ بھجن، بھجن بندگی اِکو اک جنایا۔ اپنے نام کنڈے تول کے وزن، قیمت
 کرتے لے پائی۔ ڈھر فرمانے اندر فرمانا دے بدل، بدلی اپنے ہتھ رکھائی۔ توں بھگت سہیلا اک اکیلا آد جگادی کریں عدل، عدالت تیری نظری آئی۔ سب
 دی پوری کر سدھر، سدھنے توں پرے دے وڈیایا۔ ست دھرم کہے میں جن بھگتاں لاواں چندن، نام ٹکے نال وڈیایا۔ جنہاں دا لہنا دینا ہتھ سورے
 سرنگن، صاحب سوامی ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور سدا آد نرنجن،
 جوت نرنجن تیرا نور رُشایا۔

★ پہلی سنگ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگ کہے پر بھ بھگتاں لیکھے لا کرم، گکرمی رہن کوئے نہ پائی۔ سچ پریم دا دس اِکو دھرم، ادھرمی روپ نہ کوئے وٹائی۔ لیکھے لامانس دیہی جنم،
 چوراسی گیڑ دے کٹائی۔ بھلیکھا کوڑ رہے نہ بھرم، بھانڈا بھو دے بھنایا۔ بھاگ لگا کایا مائی چرم، چم درشتی دے بدلایا۔ جھگڑا رہے نہ کسے ورن، ذات پات
 نہ کوئے لڑائی۔ ساچی بخش اپنی سرن، سرنگت اک سمجھائی۔ مارگ دے ترنی ترن، تارنہار تیری وڈیایا۔ تیرا ڈھولا ساچا پڑھن، ڈھر دا نام دے سمجھائی۔
 شبد اگمی منزل چڑھن، پورب پچھلا پنڈھ مکائی۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار تیرا درشن کرن، نور ویکھ خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر اک اٹھائی۔ سنگ کہے پر بھ پورب جنم دے ویکھ رکھی، مہر نظر اک اٹھائی۔ چوتھے جگ بنا اگمی سکھی، سکھیا نام اک سمجھائی۔ جس دی دھار
 کھنڈیوں سکھی، والوں نئی سمجھ کوئے نہ پائی۔ سچکھنڈ نواسی دے کے اپنی چٹھی، حکم سندیشہ اک درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اک اٹھائی۔ سنگ کہے سری بھگوان، جن بھگتاں دے وڈیائی۔ ست دھرم دا دس نشان، نشانے پچھلے دے بدلائی۔ پورب لیکھا ویکھ مار دھیان، بن اکھاں

اگھ گھلائی۔ یاد کر جنگل جوہ بیابان، باؤن پڑدا رہیا اٹھائی۔ تیرا کھیل دو جہان، جگ چو کڑی سھم ورتائی۔ کلجگ انت مار دھیان، ویلا وقت دے گواہی۔ مہر نظر کر نگاہبان، محبوب ہو کے ہو سہائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے بخش مان وڈیائی۔ ست دوارے بخش دے دات، ہر کرتے تیری اوٹ تکائی۔ زرگن ہو کے دے ساتھ، سگلا سنگ بنائی۔ مہربان پُرکھ سمراتھ، تیرے ہتھ وڈیائی۔ ساچا ڈھولا دس گاتھ، آتم پر ماتم اک پڑھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائی۔ پورب لیکھا ویکھ جگت، دین دنی دھیان لگائی۔ میلا میل دھر دے بھگت، بھگون ہو کے جوڑ جڑائی۔ لیکھے لا اپنی رکت، بوند وچوں بوند سوانتی دے پٹکائی۔ وقت سہنجنا ہووے تیرا فرش عرش، دو جہاناں وے ودھائی۔ ریشیاں اُتے کر ترس، تڑپ پچھلی دے بُجھائی۔ تیرے سھم دا چلے اگمی برس، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ مہر نظر کہے پر بھ میرے گن ندھان، گنوت تیری وڈیائی۔ کر کرپا دے دے دان، نام ندھان اک ورتائی۔ باؤن کر کے گیا بیان، بن اکھراں اکھر جنائی۔ کلجگ اتم کھیل ہووے مہان، ابناشی کرتا آپ کرائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دے چکائی۔ پورب لہنا چکے مات، پُرکھ اکال دے وڈیائی۔ باؤن دس کے گیا گاتھ، ڈھولا سچ پڑھائی۔ زرگن ہو کے زرگن ویکھ اپنی ذات، دوجا سنگ نہ کوئے جنائی۔ شو جی تے اُپر کیلاش، بن اکھاں اگھ گھلائی۔ برہما کرے تلاش، بھجے واہو داہیا۔ وشنوں ہو کے داس، دھر دی سیو کمائی۔ پوری کر آس، نسا دے چکائی۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، کرتے تیرے ہتھ وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ کتک کہے جن بھگتاں ویکھ آپ، اپنی دیا کمائی۔ دھر دا بن ساک، سجن نور خدا ئی۔ مندر کھول تاک، پڑدا اگم اٹھائی۔ نور کر پرکاش، جوتی ڈگمگائی۔ شبدا گمی ناد، دھر دادے وجائی۔ پچھلی کر یاد، بھوکھت دے گواہیا۔ اُجڑیاں کر آباد، کھیڑا دے سہائی۔ ریشیاں سن فریاد، در دوارے جھولی ڈاہیا۔ بدل دے سماج، جھگڑا دین رہے نہ رائی۔ مانس جنم کر کاج، کرنی کرتے اپنی کار کمائی۔ دُرمت میل دھو داغ، پتت پُنیت وکھائی۔ گھر سوامی جگا چراغ، جوتی نور ڈگمگائی۔ اندر رہے نہ واد وواد، کوڑی کریا دے کڈھائی۔ اپنی پریت اندر کر وسماد، بسمل اپنے نام کرائی۔ پڑدا اوہلا کھول آغاز، بھرم رہے نہ رائی۔ تیرے چرن کول نماز، سجدہ اکو اک جنائی۔ توں خالق پر تپالک واحد، پروردگار نور خدا ئی۔ پورا کر اپنا عہد، قول اقرار رہے

جنایا۔ اوہ وقت آگیا شاید، شاہ پاتشاہ پڑدا دے اٹھایا۔ تیرا تھم ہووے رانج، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ رکھی کہن ساڈی کرنی دا دے نتانج، دُھر دا تھم اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان تھم سمجھایا۔ کتک کہے ریشیاں دا پکوان، کچیوں پکا دے بنایا۔ جنہاں دا میلاناں بھگوان، بھاگاں وچوں بھاگ دے سمجھایا۔ سرتی رہے نہ کوئی انجان، بدھ بیک آپ کرایا۔ سچ دوارے دے کے مان، بخشے چرن کول سرنایا۔ سچ پریتی دا پکوان، پاربرہم پر بھ لیکھے لایا۔ جس دا رس وشیاں والا جانے نہ کوئے انسان، رسنا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کرنی دا کرتا کرے کلیان، کلیاں توں باہر پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ کتک کہے پورب رکھی ہوئے جمع، شہادت جوتی والی بھگتایا۔ جنہاں دا جنم ہونا نواں، اکو تاریخ دے لکھایا۔ ساریاں دا سانجھا ہووے سماں، سہایت کوڑی وست پرایا۔ لیکھے لاکے پون سوامی دماں، دمن اپنا آپ کرایا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی چٹاں، میلا میلے دُھر درگاہیا۔ رہے نہ کوئے نکما، نکر من نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں نے پُرکھ اکال دین دیاں دُھر دا ٹھا کر اکو مٹاں، من توں پرے نرگن ہرے ساچے درے درس دے دکھایا۔ دین مذہب دا رہن نہ دیوے بٹہ، حد حدود جگت پار کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کتک کہے میں آیا تنگن، جگ چوکڑی ویس وٹایا۔ کی کرے کھیل پُرکھ سمرتھن، نرگن ہو کے ویس وٹایا۔ کی بھگتاں مارگ آیا دسن، نرور ہو کے کرے پڑھایا۔ کس دوارے آیا دسن، سچ مقام سو بھاپایا۔ جگت جنم دے وچھڑے آیا لبھن، چار کٹ دہ دشا کھوج کھوجایا۔ سنت سہیلے بنا کے سجن، صاحب اپنا تھم درڑایا۔ نج آتم دے کے پرماندن، نر نرائن اپنا بھيو گھلایا۔ دوجے در نہ کوئے جائے منگن، وست امولک آپ ورتایا۔ پُرکھ اکال چاڑھ کے رنگن، رنگت کوڑی دے بدلایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دس کے چھندن، سنسا اندروں دے کڈھایا۔ جگ چوکڑی ٹٹی آیا گنڈھن، آتم پر ماتم میلا سچ سبھایا۔ جن بھگتاں کا یا مندر آیا لنگھن، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سمجھایا۔ دُھر دا تھم دسے نر نرکار، نرگن سرگن کرے پڑھایا۔ رکھیاں منزل رہے نہ کوئی دُشوار، پاندھیاں پندھ دتا مکایا۔ دردی ہو کے درد دے نوار، دکھیاں دکھ گوانیا۔ ساچی منزل دیوے چاڑھ، جس منزل دا مالک اک اکھوایا۔ ساچا دس کے ہری دوار، ہر دا اپنا دے سمجھایا۔ جس نوں سمجھے نہ جگت سنسار، بدھی وان نہ کوئے

وڈیاں۔ سد کرنی کرتا کرے کھیل اپار، اپر پیر ہو کے اپنا سھم ورتاں۔ جن بھگت سہیلے میل کے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دے وڈیاں۔ لہنا دینا مُکا سدا جگ چار، دُھر دے سھم نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سکنک کہا میں آیا بھگتاں کول، اپنا پندھ مُکائیا۔ اُچی کوک وجاواں ڈھول، ڈھولا گاواں بے پرواہیا۔ جس دا سدا اگئی تول، تولنہارا سرشٹ سبائیا۔ سو بھگتاں رکھے اڈول، ڈولے سرب لوکائیا۔ دوارا اکو کھول، مندر اکو دے دکھائیا۔ جس دا بھيو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ سمجھ کسے نہ آئیا۔ سو خالق خلق کھیل کرے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول وچے ودھائیا۔ تیراں سو ستاسی رکھیاں دا پورا قول، اقرار توڑ نبھائیا۔ پریم پریتی پکوان اندر کھا کے کھٹے مٹھے چول، چاؤ سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک جنائیا۔ مارگ کہے میرا رستہ ایک، اکو دینا جنائیا۔ جن بھگتاں کر کے بدھ بیک، وویکی دھار دینی سنائیا۔ ست پُرکھ دی رکھنی ٹیک، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی اولٹا بھیکھ، شاستر سمرت دین گواہیا۔ سو ساچے سنتاں دُھر دے بھگتاں بدل دیوے رکھے، رکھیاں دیوے مان وڈیاں۔ گرکھو جاؤ اپنے دیس، پردیسی رہن کوئے نہ پائیا۔ درشن دا لاہا اک ویشیش، ویشیاں والے پار کرائیا۔ پر بھ دا آونا کدے نہ ہويا ہمیش، نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا راہ رہے ویکھ، نت نوت دھیان لگائیا۔ اوہ کرنہارا سچا ہیبت، ہتکاری اکو شہنشاہیا۔ جس کارن تھانوں دتا بھج، سو بھومکا دتی سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک دکھائیا۔ سچ دوارا وسدا، وسائے سری بھگوان۔ جو بھگتاں مارگ دسدا، جھگڑا مُکا زمیں اسمان۔ خوشیاں دے وچ ہسدا، شبدی کر فرمان۔ ڈھولا گاؤ آتم پر ماتم جس دا، دوجا اکھر نہ کوئے بیان۔ بھنڈارا لو اگئی رس دا، جس نوں چلھے نہ کوئے زبان۔ تھاڈے لوں لوں اندر رچدا، دوس رین نگاہبان۔ وچھوڑے وچ کدے نہ نسدا، میلا سدا رہے بھگت بھگوان۔ اُجل بھاگ ہووے کایا مٹ دا، ساڈھے تن ہتھ سوہے مندر مکان۔ پُرکھ اکال بھیس شبد اگئی جٹ دا، ونگے ٹیڈھے سدا کرن والا ترکھان۔ جگت سوانگی روپ نٹ دا، سمجھے کوئی نہ پنچ تت انسان۔ جس دے کول بھنڈارا اگئی وتھ دا، دیندا جائے ہو مہربان۔ اوہ جگ جگ تیج رکھدا، بھگت سہیلا سری بھگوان۔ سچ دوارے سدا وسدا، دوارکا واسی دے بیان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا برہم گیان۔ سکنک کہے رکھيو میں تگاں کد دا، قدیم

دھیان لگایا۔ مارگ ویکھاں بھگت بھگوان ید دا، دو جاراہ نہ کوئے تکایا۔ کس بدھ سنت سہیلے سد دا، پورب وچھڑے میل ملائیا۔ سچ دوارے آپے لنگھ دا، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ جھگڑا مکا کے کوڑ گڑیارے گند دا، سچ سچ نام سمجھائیا۔ پرکاش کر کے گرگھ چند دا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ وقت سہنجنا کر کے پریتی ٹھنڈ دا، وچھوڑا اگن دئے بھجھائیا۔ رس دے کے اپنے انند دا، انند انند وچوں دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی کہے میں بھگتاں جوگی، جوگی جوگیشر بیٹھے دھیان لگائیا۔ ہنگتا والے کوٹن کر کے روگی، دویت وچ دتے پھسائیا۔ جنہاں نوں مل گیا دھر دا پریتم چوٹی، چوچ نرالے رہیا دکھائیا۔ میں اوہناں دے در دی کھوٹی، کھو جن ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ جنہاں دا ٹھاکر دھر دا موٹی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جس دی یاد کردے گئے ویدی سوڈھی، دوس رین دھیان لگائیا۔ بھگتاں کھیلنا اوس دی گودی، گوداوری کنڈھا دئے ڈھائیا۔ ہر دا بھيو کی پاون لوکی، چوڈاں لوک سار نہ آئی۔ بدھی کر نہ سکے سوچی، سمجھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ جنہاں دے انتر آسا اکو لوچی، لوچن تنہاں دا دئے کھلایا۔ جن بھگتو ساچے سنتو تہاڈی شہادت پاؤندا جائے رواداس چمارا موچی، لیکھا لکھ لکھ قلم شاہیا۔ ویکھو کوئی وچار نہ کریو رکھ کے انگل اتے ٹھوڈی، تیویاں والا رپ وٹائی۔ تہاڈی منزل سب توں اچی چوٹی، چٹیک پر بھ دے نال لگایا۔ جتھے واسنا رہے نہ کھوٹی، کھوٹے کھرے دئے بنائیا۔ جموں والیو تہاڈے پکوان دی کھا کے روٹی، پورب لہنا دئے مکائیا۔ ایہہ مسل مثال جگت وچ رہ جائے موٹی، چار جگ سکے نہ کوئے بھلایا۔ بھگت بھگوان دے سانجھے بن گئے گوٹی، ورن برن نہ کوئے رکھائیا۔ دُرمت میل سب دی گئی دھوتی، جنہاں ملی سچ سرنائیا۔ آتم وچھڑی رہے کوئی نہ روتی، وچھوڑا دئے کٹائیا۔ گرگھ بنا کے دھر دے مانک موتی، منکا مکے نال جڑائیا۔ سنت سہیلا رہے کوئی نہ دوشی، زردوش دتے کرائیا۔ پر بھ دی مت نہ ہین نہ ہو چھی، ہوشیاری نال گرگھ لئے ترائیا۔ سچھنڈ دوارے جن بھگتاں تعداد تھوڑی کدے ہون نہ دیوے بہتی، بہتیاں وچوں تھوڑے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی منزل دس کے سوکھی، سکھالے اپنے گھر پچھائیا۔ سٹک کہے میں سکھلا ویکھیا راہ، رہبر اکو رہیا جنائیا۔ سنگر شبد بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ چار ورنناں دے صلاح، شوڈر ویش کرے پڑھائیا۔ اکو ملو بے پرواہ، ناتا توڑو جگت لوکائیا۔ آون جاون پنڈھ لو مکا، لکھ چوڑا سی لو کٹائیا۔ رائے دھرم نہ دئے سزا، پتر گپت نہ لیکھ دکھائیا۔ پُرکھ

اکال دی چرنی ڈگے آ، جو آدم توں آدم لئے اُچھائی۔ گر اوتار پیغمبر لو بنا گواہ، شہادت دُھر دربارے دین بھگتائی۔ جو سچ دوارے بیٹھے سیس نو، نمستے کہہ کے شکر منائی۔ جے اوہناں دا کہنا گئے بھلا، کدے نہ بھلو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے رنگ رنگائی۔ تنک کہے پر بھ اپنا رنگ رنگ انڈٹھ، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ کروٹ بدل بدل لے پٹھ، ستمکھ ہو کے سو بھاپائی۔ غریب نمائیاں نال کر ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائی۔ ٹھگوری کر کوئے نہ چت، چیتن سرتی دے کرائی۔ مالک بن دُھر دا پت، پتا پوت گود بہائی۔ سچ دوارے دے سکھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ جگت رہے کوئی نہ ڈکھ، کوڑ دلدر دینا گوائی۔ آون جاون جن بھگتاں پیندا جائے مک، مکمل اپنے وچ سمائی۔ جو تیرے نام دی گاؤندے تک، سوہنگ ڈھولا شہنشاہیا۔ اوہناں آ کے گھر گھر بچھ، چار کٹ دہ دشا کھوج کھوجائی۔ جے کرت کرم کر کے تیتھوں گئے رُس، مہربان ہو کے لے منائی۔ جے رستہ گئے گھتھ، مارگ دے سمجھائی۔ تیرے بھگت سہیلے تیرے نادی سوت، سٹیاں لے جگائی۔ تیرے نال موالے اوہناں رت، پھل پھلو اڑی آپ مہکائی۔ توں صاحب ابناشی اچت، پاربرہم پر م پُرکھ اکھوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہرکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پڑدا اوہلا رہن نہ دینا لگ، لگیاں نوں اپنے نال ملائی۔

★ ۲ تنک شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ست دھرم کہے پر بھ دتا بلوئا، ہل چل دُھر دی دتی مچائی۔ کلجک تپدا ویکھیا دھوئا، اگنی اگت رہیا لگائی۔ جگت سادھ دِسیا اوئا، بھرپور بھنڈار نہ کوئے بھرائی۔ جن بھگتاں ساچے نام وچ بدل کے کوئا، آتم پر ماتم دتا سمجھائی۔ مان دے کے دو جہان دونا، دویت وچوں باہر کڈھائی۔ لیکھا مُکا کے جگت اکشونا، کھونیاں والا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک دکھائی۔ ست کہے پر بھ حکم دتا فرمان، فرنیاں توں باہر کڈھائی۔ دھرم دا دس نشان، نشانے دتے بھلایا۔ آتم پر ماتم دا دے گیان، گیانیاں دا لیکھا دتا مُکائی۔ سچا مارگ دس سجان، گرگھ سنگھڑ دتے بنائی۔ بھرے بھلے نہ وچ جہان،

جہالت وِچ کدے نہ آئیا۔ چوڑاسی دا مول جامہ انسان، حیوان بُدھی نہ کوئے رکھائیا۔ سُنن والے سرون کان، سُنسپہرا سچ سُنائیا۔ کھیل ویکھ زمیں اسمان،
 خیرانی گگن منڈل چھائیا۔ تھم دے کے دُھر دا حکمران، فرمان اپنا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ ست کہے میں
 ویکھن لگا اگا، پچھلا دھیان بدلایا۔ تنگن لگا سورا سرگا، والی دو جہان شہنشاہیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ سگا گھگھا، گوہند گھر بھو کسے نہ آئیا۔ بن بھگتاں کسے نہ
 ملیا سدا، صدیاں دے وچھڑے روون مارن دھاہیا۔ جگت وِچ جگیا سو بن کے کرن دغا، فریاں وِچ فریاں نال سائیا۔ سچ دوار بن کرپا کسے نہ لبھا، کھوجیاں
 ہتھ کسے نہ آئیا۔ ملن وچھڑن دی سمجھے کوئی نہ وجہ، وجود وِچ نہ کوئے چترائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرے ہبھا، ہبھ کچھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جن
 بھگتاں بدل کے اندروں طبع، طیب ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماہیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھاں اگم
 سوانگی، نظر اٹھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ جس دی جگت جگ تا گھسی، آساں وِچ لوکائیا۔ سرشی درشی جس دے حکمے اندر باندی، بندنا وِچ بیٹھی سپس نوایا۔ اُس
 دی کھیل سدا دُھراں دی، دُھر مستک ویکھ دکھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں جھکھڑ آندھی، گرکھاں پوہ نہ سکے رانیا۔ اک دروپت کرشن پناپت جاندی، کرشن دا
 کاہن سب دا ہوئے سہائیا۔ آتمارہے نہ کوئی تھکی ماندی، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ جوتوں میرا میں تیرا ڈھولا گاندی، گہر گمبھیر مل کے اپنا لیکھا لئے چکائیا۔
 منزل وِچ بنا پئے نہ پاندھی، چوڑاسی وِچ نہ کوئے بھوائیا۔ اگنی تپنا پئے نہ کایا ہانڈی، دُکھ درد نہ کوئے ستایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ کرنی آپ کماہیا۔ ست کہے میں دھرم دا ویکھاں دروازہ، درے دربار سپس نوایا۔ دربان ہو کے مارا واجاں، ہو کا حق درڑائیا۔ میل
 ملاواں غریب نواز، غریب نمانے جوڑ جڑائیا۔ دین دُنی دا بدل کے سماجا، سمجھ دُھر دی دیاں درڑائیا۔ جتھے آتم پر ماتم دا ہووے کاجا، کرنی نال کرنی نہ کوئے
 ٹھکرائیا۔ نام دا بیڑا ملے جہاز، تٹ کنارے نہ کوئے اٹکائیا۔ گرہ ویکھے پُرکھ سمراتھا، گھر مندر سو بھاپائیا۔ جتھے آدانت دی اکو گاتھا، گر اوتار پیغمبر سکیا نہ
 کوئے بدلایا۔ سو کھیل کرے تماشا، نرگن نرگن جوت رُشائیا۔ من بُدھی دا سنساری ہاسا، بھگتاں اندر بھگتی دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ہوئے سہائی ناتھ انا تھاں، دین اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲ سکتک شہنشاہی سمت ۲ بی بی ہر بنس کور دے گرہ پنڈ مرٹ ضلع امرتسر ★

سَت دھرم کہے میٹوں مار اگمی آواز، شبدی رمز نال اٹھایا۔ اٹھ ویکھ اگلا راز، رازق رحیم رہیا سمجھایا۔ نویں جگ دی ساجن ساز، بھگت سُہیلے لے پرگٹایا۔ سچ دوار دادے کے راج، رعیت اکو لے بنایا۔ جس سوال دا جگ چوکڑی دتا نہیں کسے جواب، جواب طلبی وچ گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ اوس دا مالک بن کے آپ، آپ اپنی کھیل کرایا۔ صفتاں والا چھڈ کے جاپ، آتم پر ماتم ناتا دتا جڑایا۔ بنا آتم پر ماتم توں سر شٹی دا بنے کوئی نہ ساک، نرگن سرگن روپ نہ کوئے دکھایا۔ بنا پت توں سوہے کوئی نہ باپ، بنا باپ توں پوت نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے باپ، سنتاپ دُور دئے کرایا۔ جس دا چار جگ لیندے رہے خواب، خواہشاں اندر دھیان لگایا۔ سو ویکھے کھیل تماش، اکھاڑا دو جہان لگایا۔ جس دا دوسرا نہیں کوئی ساتھ، اکو واحد اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتاں دس کے اپنی گاتھ، سوہنگ ڈھولا دتا پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرانن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، لہنا دینا ویکھ پر تھمی آکاش، سر شٹی ساس گراس لیکھا لیکھے وچوں لے کڈھایا۔

جنم توں اگے دتا تلک، تلکن بازی دتی مُکایا۔ پکا کر کے اشٹ، درشٹ دتی گھلایا۔ براہمن اگے کدے کوئی نہ جاوے خسک، بھگتاں مل کے خوشی منایا۔ پریم پریتی دار ہے صدق، بھروسہ چرن کول سرنایا۔ سب دا لہنا رام وششٹ، پورب نظری آیا۔ نو جنم دی پچھلی پوری کر کے لکھت، بھوکھت دتا بنایا۔ خارج کیتا وچوں اوس لسٹ، جتھے دغیاں دی لڑایا۔ وکار کیتا نشٹ، نچا اک بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ تلک کہے میں ہون نہیں دینے طلاق، ناتا اگے نہ کوئے تڑایا۔ پنڈت رہن نہیں دینا کوئی چالاک، ادھین بھگتاں دینے بنایا۔ بھگتاں توں چلے سب دی شاخ، شناخت کرے بے پرواہیا۔ من بدھی دے ویکھنے گستاخ، جھگڑے تلتنے جگت لوکایا۔ گرکھاں ملنا ساکھیاں، سچ کر رُشٹایا۔ پورب لہنا میڈیا روداس دی قلم دوات، پنڈھ دتا چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا ہو سہایا۔ تلک کہے میں لا کر لگا، لگانا دھر دا دتا دکھایا۔ جتھے وسے اینکار

اگا، اگے اکیاں نال وجے ودھائیا۔ دُھر دا تھم جس دا چلے سکے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اوس دا میٹے کوئی نہ لکھا، لکھتاں دین گواہیا۔ سب توں وڈا مان گرسکھاں، گر کی ریتی جنائیا۔ انتر بھائی جگت جہان وکھا کے متھا، متھیا دے سر شٹ سبائیا۔ جنم مرن دا حکمے اندر رکھ کے چٹھا، دُوجے ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نوواں جہاں دے کرم کرم دا کڈھ کے سٹھ، اگے بھگتاں نال ملا کے بن بھگتی پار کرائیا۔

★ ۲ سنگ شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ مودھل ضلع امرتسر ★

سچ و ستھار اُتے کدے نہ شنکا، پُرکھ اکال ڈھولے سرب گائیا۔ جس دا سچھنڈ دوارا سوہے اکو بنکا، درگاہ ساچی مقامے حق حق وجے ودھائیا۔ جس دا کھیل آد جگاد جگ جگنتا، نت نوت اپنا تھم ورتائیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی بنائے اپنی بتا، دُھر دا مالک خالق بے پرواہیا۔ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا کھولے ساچے سننا، بھگت سہیلا پڑدا دے چکائیا۔ آتم پر ماتم میل ملائے نار کنتا، کنت کنٹول اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ صدی چودھویں گر اوتار پیغمبر ست دھرم پُرکھ اکال دین دیال تیرے در دا ہویا منگتا، اپنی جھولی اگے ڈاہیا۔ کلج کوڑی کریا گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم سرب دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اپنی چرن کول دس ساچی سمنا، اتر پورب پچھم دکھن جھگڑا رہے نہ رانیا۔ بیک بدھی دے مورکھ موڑھ آنجان نندا، رسنا جہوا بتی دند تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انتر جامی نرگن نر ویر نر اکار نر نکار اپنا تھم ورتائیا۔ شنکا کہے میری جگ جگ شکایت، ابناشی کرتے سدا سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ پریتی سب نوں دے عنایت، بخشش وچ رحمت جھولی پائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنناں سدا کر حمایت، ہم ساجن ہو کے اپنا میل ملایا۔ دُھر فرمان ساچے تھم دی دے ہدایت، نراکھر کر پڑھائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے گرکھ سجن ویکھ لایق، لیاقت وچ صداقت دے بنائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار پُرکھ ابناشی کر رہائش، ہر جن اپنے گھر وسائیا۔ دیناں بندھپ دین دیال تیری کر نہ سکے کوئے ازماکش، بے پرواہ بے انت

تیرا بھيو کوء نہ پائيا۔ جوتى جوت سرؤپ هر، آپ اپنى کرپا کر، ايکاست ستوادى اكو آس رکھائيا۔ شنکا کہے ميں اُچى کوک ديوں هوکا، تھم دُهر دا جگت سنايا۔ پُرکھ اکال دين دِيال دا گاؤ اک سلوکا، سو پُرکھ زرنجن سب دا پتامايا۔ هر پُرکھ زرنجن نال ملن دامانس جنم موقع، اينکار گرہ مندر گھر مل کے وجے ودھائيا۔ آد زرنجن پرکاش کرو زمل جوتا، جوتى جوت ڈمگائيا۔ ابناشى کرتا کاي کعبه حق مندر وکھائے اگى کوٹھا، جگت دوارے ليکھا دئے مُکائيا۔ سرى بھگوان مهربان دياوان بُدھى والى بدل کے سوچا، سمجھ شبد اشارے نال بدلایا۔ پاربرهم پتر ميشور آتم پر ماتم مارگ دسے سوکھا، اوکھاراه نہ کوء وکھائيا۔ جوتى جوت سرؤپ هر، آپ اپنى کرپا کر، کرے کھيل ساچا هر، صاحب سَنگر پُرکھ اکال آد جگادى دين دِيال ديانده ٹھا کر ٹھو کر اپنا نام لگائيا۔ شنکا کہے ميرى کرے نہ کوء شناخت، رُپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آيا۔ بنا پُرکھ اکال توں دوجى نہيں کوئى عبادت، بنا جگدیش سيس نہ کسے جھکائيا۔ بن ساچے نام نہيں رفاقت، بنگليگر نظر کوء نہ آيا۔ هر کا نام دُهر دى نيامت، رسپارس دئے چکھائيا۔ جن بھگتاں پوه نہ سکے کدے قياامت، قدیم دى ريتى لوکما ت چلى آيا۔ سَنگر شبد ايتھے اوتھے دو جہاناں دئے ضمانت، لکھ چوراسى وچوں برى لئے کرايا۔ پُرکھ اکال سمرتھ پروردگار سانجھيار سدا صحیح سلامت، علامت وچ کدے نہ آيا۔ جوتى جوت سرؤپ هر، آپ اپنى کرپا کر، مهربان مہر نظر اک اٹھائيا۔ شنکا کہے پُرکھ اکال اُتے هووے کى شک، شَنکوه نظر کوء نہ آيا۔ جو مالک حقيقت حق، تھم دُهر دا دئے سمجھائيا۔ جس نوں کتھنى سکے نہ کوء کتھ، شاستر سمرت ويد پُران انجيل قرآن کھانى باني گر اوتار پينمبر بے انت کہہ کے شکر منائيا۔ سو مالک خالق پرتپالک دُهر دامارگ اگما دس، ده دشا چار گنت چار ورن اٹھاراں برن اكو کرے پڑھائيا۔ جن بھگتاں زرنجن سرگن دھار ميلا هس هس، هستى وچ مستى دئے چڑھائيا۔ جنہاں دى کھولے اندروں اٹھ، نظرى آئے آپ پرتکھ، شنکياں وچوں کڈھ کے وکھ، ميلا ملا کے نام سچ، بھاگ لگا کے کايامائى کچ، ساڈھے تن کروڑ لوں لوں اندر رچ، رچنا اپنى دئے وکھائيا۔

★ ۲ سکنگ شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس کور دے گرہ پنڈ موڈھل ضلع امرتسر ★

ست کہے پر بھ سج کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوانیا۔ تیرے پریم وچ ہون سارے داس، خدی وچ رہن کوئے نہ پانیا۔ ڈھولا گاون سواس سواس، نام نرنتر دینا درڑانیا۔ لیکھے لاؤنا ہڈ ماس، ناڑی ناڑی کر رُشانیا۔ مانس جنم آوے راس، لیکھا چوڑا سی دینا مکانیا۔ پر ماتم ہو کے آتم وسنا ساتھ، سگلا سنگ بنانیا۔ چرن کول دے سہارا انا تھاں ناتھ، دین اپنی گود لکانیا۔ توں صاحب سوامی سدا سمراتھ، دیونہار اکھوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے گرگھ تیرا گاون جس، ڈھر دانام نرنکارا اکو گانیا۔

★ ۲ سکنگ شہنشاہی سمت ۲ گر نام سنگھ دے گرہ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیری اوٹ، پاربرہم پتپر میثور تیری اک سرنانیا۔ جگ چوڑی لوکمت پیٹے کوٹی کوٹ، نت نوت تیرا کھیل بے پرواہیا۔ سچ پرکاش بن تیرے دوسر ہوئے نہ نرمل جوت، جوتی جاتے تیرا نور نظر کسے نہ آتیا۔ بن تیرے نام ساچا دسے نہ کوئے سلوک، سوہلا ڈھولا راگ اناد نہ کوئے جنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری آس تکانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر م پُرکھ کرتار، قدرت قادر تیری نظری آتیا۔ جگ چوڑی پیٹے وچ سنسار، لوکمت تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ بھوکتاں وچ تیرا کردے آئے اظہار، سوہلے ڈھولے راگاں ناداں وچ شنوانیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، نگاہبان ہو کے دیکھ دکھانیا۔ سرشی درشی ہوئی شیطان، شرع وچ کرے لڑانیا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، عالم علم نہ کوئے جنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار اینکار تیری آس رکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در تیرے بنے بھکھاری، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر نرویر نرنرائن نرنکاری، نرادھار تیرا نور نظری آتیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچے سکداری، بھوپت بھوپ تیرے ہتھ وڈی وڈیانیا۔ دو جہاناں کر خبرداری، بے خبراں خبر پچانیا۔ نرگن نور کر اُجیاری، چار گنت دہ دشا نظری آتیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در

دروازہ غریب نوازا دُھر دا دینا گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن غریب نواز، نوازش وچ سپس جھکایا۔ جگ چو کڑی کردے آئے آداب، ادب نال قدم بوسی کر کے خوشی منایا۔ کلج انت سیری بھگونت چرن کول سرنائی گئے لاگ، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمایا۔ در دوارے ٹھانڈے مار آواز، بنیتی دتی سنایا۔ کلج انت سیری بھگونت سر شئی در شئی اندر لگی آگ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ صدی چو دھویں ساڈا پورا ہویا راج، رعیت رہن کوئے نہ پانیا۔ کرپا کر پُرکھ اکال دین دیال تیرا کھیل سدا آد، جگاد تیرے ہتھ وڈیایا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان و جا اگمی ناد، نوبت حق دے سنایا۔ کوڑی کرپا کائنات کر برباد، ساچا نام اک سمجھایا۔ ست دھرم سنجگ ساچا کر آباد، دین دنی رہے نہ کوئے لڑایا۔ شرع وچ ہووے نہ کوئے فساد، من کا منکا دے بھوایا۔ ہنس بدھی رہے نہ کوئی کاگ، کاگوں ہنس دے اڈایا۔ دیک جوت جگا چراغ، گھر گھر اپنا نور کر رُشایا۔ جگت ریتی بن مندر مسیتی بدل دے سماج، سسے دے مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر رہے آکھ، آخر دھیان لگایا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے دے وڈیایا۔ سگلی سرشٹ درشٹ کر رہاس، رحمت نال ترایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس جاپ، جگ جیون داتے دے سمجھایا۔ کوٹ جنم دے پورب میٹ پاپ، پوتر خاکی مائی تن وجود دے بنایا۔ ساچے بھگتاں دُھر دا سجن بن ساک، ساکھیات ہو کے نظری آیا۔ در ٹھانڈے دسیئے انت انت حالات، حالت بدلی سرب لوکایا۔ بن تیرے حکم کلج کوڑی کرپا کدے نہ پائے وفات، حیاتی وچوں زندگی نہ کوئے بدلایا۔ پھری دروہی کائنات، چار کُنٹ ہلکایا۔ زرگن ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نور نہ کوئے چکایا۔ شبد اگمی سنے نہ کوئے آواز، دُھر سندیشہ نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر اکٹھے ہو کے کہن، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ در دوارے بھچھیا ساچی آئے لین، لہنا دینا جھولی دے بھرایا۔ نقطہ رہے نہ این غین، بن اکھراں اکھر سب نوں دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنایا۔ دُھر دا حکم دس آپ، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ سرشٹ سبائی اکو ہووے جاپ، جگ جیون داتے دینا جنایا۔ رُوح بت دوویں کرنے پاک، پنت پُنیت دینے بنایا۔ نظری آؤنا ساکھیات، ستمکھ ہو کے سو بھاپایا۔ چار ورن دسے اک جماعت، دو جا رُپ نہ کوئے بدلایا۔ تیری صفت مہما دسے نہ کوئے لغات،

اکھراں وچ نہ وڈ وڈیاں۔ توں سب دا مالک خالق پرتپالک مائی باپ، پتا پڑکھ اکال اکھوایا۔ کلج انت سری بھگونت سب دی جھولی دے دے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتایا۔ آتم پر ماتم سانجھی کر دے گاتھ، وکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ من واسنا جھگڑا رہے نہ خواہش، خصوصیت اپنی دے سمجھایا۔ پاربرہم برہم تیرا ہوئے وشواس، کوڑ وشیاں توں لینا باہر کڈھایا۔ دو جہاناں منڈل منڈپ تیری پیندی دیکھئے راس، لکھ چوڑا سی سرتی شبدی گوپی کاہن نچایا۔ تیرے اُپر پر م پڑکھ سب نوں آس، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک گھلایا۔ دھرم دوار اگما کھول دے، کرپا سری بھگوان۔ نام جیکارا ایکا بول دے، گا گا خوشی ہوون دو جہان۔ ساچے کنڈے سب نوں تول دے، تولہارے نوجوان۔ لکھ چوڑا سی کوڑ و رول دے، ست سچ کر پہچان۔ ساچا نام اک انمول دے، انملڑی دست کر پردھان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سرشٹ سبائی ہونا مہربان۔ سرشٹ سبائی دیکھ آپ، ہر اپنی دیا کماں۔ کوڑی کرپا میٹ پاپ، پنت پنت دے بنایا۔ جو بھوکھتاں وچ آئے آکھ، اتم پورا دے کرایا۔ ہوں بالک نڈھے سیوک تیرے داس، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ حکمے اندر نرگن سرگن کھیل کر کے آئے تیرے پاس، سچھنڈ دوارے چرن کول ملی سرناں۔ آد جگاد جگ چوڑی نرگن نرگن تیرا منگدے ساتھ، سگلا سنگ بے پرواہیا۔ کلج انت سری بھگونت میٹ اندھیری رات، رتڑی اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرکھاں جوڑ شبدی دھار نات، رشتہ فہرستیاں توں پرے اپنا لینا بنایا۔ پورا کر اگما واک، واقف کار ہو کے دیکھ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کرن ارداس، بنیتی اک جنایا۔ سب دی پوری کر دے خواہش، خالص ہو کے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ٹھانڈے درے دربار دینا دان، داتے داتار در تیرے آس رکھایا۔

★ ۳ سنگ شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ ویر کا ضلع امرتسر ★

سنگر شبد کہے میرا گرکھاں نال ناتا، ناتواں روپ نہ کوئے بدلایا۔ آد جگاد جگ چوڑی نرگن سرگن دینا آیا ساتھ، سگلا سنگ دھرنی دھرت دھول اُپر وکھایا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دسدا آیا اگما گاتھا، بن میری کرپا جگت چلے نہ کوئے وڈیاں۔ سچ دوار ایکنکار بھیکو کھولدا رہیا پڑکھ سمرا تھا، بن سنگر شبد پڑدا

اوہلا نہ کوئے اٹھایا۔ صفتی صفت جناؤندا رہیا لکھاؤندا رہیا نال قلم دواتا، سیاہی نال شہنشاہ وڈیایا۔ سنت سہیلیاں سدا بندا رہیا راکھا، جن بھگتاں یاچک ہو
 کے سیو کمایا۔ جگ چوکڑی سب دیاں پوریاں کردا رہیا آساں، جو زرگن زرویر زرنکار اُپر اوٹ تکانیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پاؤندا رہیا راساں،
 گوپی کاہن اپنی دھار چلایا۔ دین مذہب ذات پات ورن گوت بناؤندا رہیا ذاتاں، حکمے اندر اپنا حکم جنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سری بھگوان دا مندا رہیا
 آکھا، حکمے اندر بھجا واہو داہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سب توں وکھرا دسیا ساکہ، ساکھیات ہو کے آپ سمجھایا۔ نوست بن صاحب سمرتھ دوجا رہے کوئی
 نہ آقا، مالک سب دا اکو بے پرواہیا۔ دین دُنی بن سچ و پار سب نوں دے گھاٹا، سنگر شبد کہے میرا ونج کرن کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سنا یا۔ سنگر شبد کہے بن میری کرپا، کرپن پار نہ کوئے کرایا۔ دین دُنی دی کٹے کوئی نہ بیتا، چار جگ دین گواہیا۔
 ساچا روپ دھرے نہ کوئے سکھ دا، سکھیا سچ نہ کوئے سمجھایا۔ میری دھار شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بانی بودھ کوئی نہ لکھدا، اکھراں والی نہ کوئے
 پڑھایا۔ زرگن زرویر زرنکار میرے بنا کسے نہیں دسا، ساکھیات نظر کسے نہ آیا۔ میرے کول بھنڈارا، سنگر شبد کہے، پُرکھ اکال دے جس دا، جگ
 چوکڑی سد ورتایا۔ باقی لہنا دینا کسے دا نہیں رکھدا، کرنی کیتی سب دی جھولی پانیا۔ سب توں وکھرا اشارہ دس کے نیترا کھ دا، آخر منزل دیاں چڑھایا۔
 وچھوڑا کٹا کے رہنا وکھ دا، واسطہ اکے نال جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنگر شبد کہے میتھوں پڑدا
 نہ کوئی اوہلا، چوری چور نہ کوئے کما یا۔ بن میری دھار گر اوتار پیغمبر بنے نہ کوئے وچولا، وچلا بھینو نہ کوئے گھلایا۔ تن وجود ماٹی خاک سدا گولا، سیوک ہو
 کے لوکمت اپنی سیو کما یا۔ جگ چوکڑی آد جگاد سدا سد سنگر شبد کہے تیرا وکھرا ڈھولا، جگ جگ اپنی کراں پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا حکم اک اپانیا۔ سنگر شبد کہے میری کیا کوئی کرے صفت، اکھراں نال کی وڈیایا۔ میرے حکم اندر سارے گرفت، باہر رہن کوئے نہ پانیا۔ کوئی
 سمجھ نہ سکے بن میرے پُرکھ اکال دا ایشٹ، دریشی جگت نہ کوئے گھلایا۔ آتم پر ماتم جان نہ سکے گرہست، گرہستی روون مارن دھانیا۔ بھروسا یقین نہ آوے
 صدق، بھگت بھگوان نہ کوئے ملا یا۔ جھگڑا پئے نہ دوئی نندک، زرویر روپ نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔

سَنگَر شبد کہے میں دیکھنہارا حال، ماضی پڑدا جگت گھلایا۔ دُھر دارکھ کے سچ سوال، بن پیمانے ناپاں لوکایا۔ چار ورن چار جگ دا پچھلا ویکھ احوال، دِیال سمجھ کسے نہ آئی۔ من بدھی سب گھالدے رہے گھال، گھالنا وچ لوکایا۔ کجگ انت بدل کے چال، نرالی اپنی کھیل کھلایا۔ نرگن جوت دا بن دلال، وچولا شبد آپ اکھوایا۔ بھگت سہیلے سچن بھال، گرگھ گر سکھ لے اٹھایا۔ ناتا توڑ کے کوڑ جنجال، جیون جگت حق سمجھایا۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، ویلے انت نہ کوئے سزایا۔ سچھنڈ دوارا اکو دتا وکھال، جس دا دوار نہ کوئے بدلایا۔ لکھ چوراسی وچوں کر بحال، گھر ٹھانڈے دتا ٹکایا۔ سَنگَر شبد کہے بن میرے کوئی نہ ملائے نال پُرکھ اکال، جوتی جوت نہ کوئے سمایا۔ کجگ انت ہو دِیال، دیناں اپنی گود اٹھایا۔ ساچا مارگ دس سکھال، منتر دُھر دا رہیا پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد گروگر سَنگَر آپ رکھوال، رکھک ہو کے رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔

★ ۳ سَنگَر شہنشاہی سمت ۲ نرنجن سنگھ دے گرہ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ★

سَنگَر شبد کہے بھگتاں لواں جوڑ، جوڑیاں وچوں جوڑی اپنے نال ملایا۔ دوسر دی رہن نہ دیواں لوڑ، لوڑیندا ساجن گھر دیاں ملایا۔ ساچے مارگ دیواں تور، جگ جگ سکھیا سچ سمجھایا۔ نام منتر فرنا دے کے پھور، فرماں بردار لواں بنایا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، کوڑی کریا دیاں مٹایا۔ منوآ من نہ پاوے شور، شوہر دُھر دا دیاں ملایا۔ میرے آگے چلے نہ کسے دازور، زوراوڑ بیٹھے سپس نوایا۔ حکمے اندر حکم دے کے نکور، نویں توں لواں دیاں بدلایا۔ جن بھگتاں نال اپنی پوری کر کے لوڑ، مارگ اگلا دیاں سمجھایا۔ دویت وچ میری نہیں کسے نال خور، خدی والیاں ڈیرہ دیواں ڈھایا۔ جگ چوڑی میرا کھیل اور کا اور، عورت مرد سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جے کوئی دیکھے تک کے غور، گھر گمبھیر ہو کے پڑدا لواں پانیا۔ بن بھگتاں کارج کسے نہ جاوے سور، سوہرے پیئے دوویں مارن دھانیا۔ جگ چوڑی پچھوں چلدا مُجبت والا دور، بن گر سکھاں ہتھ کسے نہ آئی۔ لکھ چوراسی وچوں سُستیاں نالوں گرگھ میرا چنگا جوہر، پُشت در پُشت جنہاں دی پریتی چلی آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سگلا سنگ بنایا۔ سَنگَر شبد کہے بن میرے رس ہوئے کوئے نہ مٹھا، کوڑ

گُریاری دے لوکائیآ۔ بن میرے تھم گُر اوتار پیغمبر لیکھ کوئے نہ لکھا، اکھراں جوڑ نہ کوئے جُڑائیآ۔ بن میری دھار سمجھ کوئی نہ چٹھا، وِدیا دی وِدیا نہ کوئے سمجھائیآ۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ لکھ چوڑاسی جیو جنت کڈھ نہ سکے کوئی سٹا، نتیجہ سچ نہ کوئے دکھائیآ۔ بنا پُرکھ اکال دوسر اور ناہیں پتا، بن میری پترکا سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جگ نیتز کدے نہ دسا، دشا حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سدا سدا سد بن کے دُھر دا مٹا، مٹر پیارا ہو کے مٹی اپنی دیاں سمجھائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت شبدی دھار سَنگَر بن وجودوں بن کے نکا، نکیاں توں وڈے رہیا بنائیآ۔ سچ پریم دالا نکا، نکیاں والے گُر توں کھسٹا دیاں چُھڈائیآ۔ اندرے اندر پا کے کھچاں، پیار مُجبت وِچ بدلایآ۔ اپنے ملن دیاں دے کے سکاں، سیکھ ساجن لے جگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، سدا مارگ دتے سدھا، او جھڑ راہ نہ کوئے بھوئیآ۔

★ ۳ سنک شہنشاہی سمت ۲ ہر نام کور دے گرہ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہے کرپا کیتی سَنگَر شبد، سرب دتا جنائیآ۔ اِکو دوار دا دسیا ادب، آداب دُھر دا دتا سمجھائیآ۔ جھگڑا مُکا کے دین مذہب، مذہباں توں پرے شرع نر نرائن دتی جنائیآ۔ جس دے گُر اوتار پیغمبر پوجدے قدم، قدم بوسی قدیم دی ریتی چلی آئیآ۔ اوتھے کوئی تیاں والا پیر نہیں جس وِچ لبھنا پئے پدم، چنھاں والا نشان نہ کوئے دکھائیآ۔ اِکو جوت جوت وِچ سارے بیٹھے مگن، وکھرا ڈیرہ نہ کوئے لگائیآ۔ بن رسنا جہوا مٹی دند دھار دے اندر اندر توں میرا میں تیرا چپن، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیآ۔ ایکا روپ ست سرُپ نرگن نرُور لبھن، جوتی جاتا نظری آئیآ۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں آیا سدن، ہوکا حق نام سنائیآ۔ لکھ چوڑاسی وچوں آیا لبھن، سنت سہیلے کر کر میلے اپنے نال ملائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی تن وجود بدن، بدلہ پورب جہاں دا رہیا چُکائیآ۔ شبدی اوڈھن سَنگَر سپس رہن نہ دیوے نگن، کنت سہاگ ہو کے نظر اُٹھائیآ۔ پریم پریتی ساچی ریتی دھرم دوار ایکنکار چاڑھ کے اپنی رنگن، انڈ ٹھڑا رنگ دے دکھائیآ۔ جن بھگت کہے بن سَنگَر شبد دوار دوجے در میں کدے نہ جاواں منگن، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ سارے

اوسے دے ملن دا وسیلہ یتن، بیتھار تھ سب دا مالک اِکو نظری آئیآ۔ جتھوں وِچھڑے اوسے دے جانا وطن، بے وطنان نوں وطن والے لئے بنائیآ۔ سِجھنڈ دوارا اگمی گھاٹ ڈھر دا پتن، جتھے پتیاں والی نہ کوئے پڑھائیآ۔ اِکو جوت پرکاش پُرکھ اکال سمر تھن، جس دا مالک پرتپالک جلوہ گر نُور خُدائیآ۔ جن بھگت سہیلے اوتھے سن، جتھے جنم کرم دا لیکھا رہے نہ رانیآ۔ سنساروگ والا نہیں کوئی بھرم، مائی چرم نہ کوئے وڈیائیآ۔ چوڑاسی وِج لینا نہیں پیندا جرم، جنم روپ نہ کوئے بدلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے کے ڈھر دی سرن، سرن اِکو دئے دکھائیآ۔ جن بھگت کہے سَنگَر شبد میرا پیتا، مِتر پیارے سارے دتے تجائیآ۔ جگ چوڑی بدلنا جس دی ریتا، مندر مسیتاں توں باہر ڈیرہ دتا لوئیآ۔ آد جگاد سدا ٹھانڈا پیتا، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں جو دیندا رہیا حدیثا، حکمے اندر حکم منائیآ۔ سو صاحب سوامی اینکار میرا جگدیشا، جن بھگت سہیلانیوں نیوں سپیس جھکائیآ۔ جس دا دیون والا خالی ہووے نہ کھیسا، اوتھ اٹھ نام بھنڈارا ورتائیآ۔ کوئی بدل نہ سکے اوس دا کیتا، کرنی دا کرتا اِکو نظری آئیآ۔ سدا سدر ہے ایتا، ترے گن حکمے وِج چلائیآ۔ سد سے دھام انڈیٹھا، سِجھنڈ ساچے سو بھاپائیآ۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر گھر دکھائے نزدیک، نیرن نیرا ہو کے پڑدا دئے اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں اپنے نام دا دس کے ٹیکا، بدھی توں پرے دتا سمجھائیآ۔

★ ۳ سنگ شہنشاہی سمت ۲ پشورا سنگھ دے گرہ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ★

سَنگَر شبد کہے اپنی کرنی نال بھگت کوئی نہیں بن دا، کمائی وِج کمی سب دے اندر نظری آئیآ۔ جس نوں کہندے جلاہا تانا تندا، اوس کبیر دا مالک کعبیاں توں پرے ڈیرہ لائیآ۔ جو لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جیو جنت مانو ذاتی من دا، انتر انتر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوگ ابھیاں پوجا پاٹھ میل کرے نہ اگمی چن دا، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیآ۔ سُنیا راگ کم نہیں آوند کن دا، سروناں ملے نہ کوئے وڈیائیآ۔ کوئی لیکھا نہیں لگدا تئاں والے گرو نوں دتے دھن دا، عرباں کھرباں وِج منسا پور نہ کوئے کرائیآ۔ جئاں چر سَنگَر شبد اپنی کرپا نہیں کردا، قدیم دے وِچھڑے میل ملائیآ۔ اِکو مالک سچ دوارے ساچے گھر دا،

بے گھرے گر اوتار پیغمبر نظری آئی۔ اپنی مہر نال مُجبت وِچ سب (نوں وردا)، واری واری اپنے انگ لگائی۔ جو کرنی من مت بدھی اندر جگت کردا، اوس نال سنگر دی سمجھ کسے نہ آئی۔ جس منزل سوامی ہو کے چڑھدا، رستیاں توں پرے راہ اپنا رہیا بنائی۔ جو نغمہ کلمہ نام بنا اکھراں توں بھگت سہیلا پڑھدا، اوہ بنا سنگر شبد سکے نہ کوئے سمجھائی۔ کلجک انت ایسے کارن چار کُنٹ دہ دشا ڈردا، سنگر آگے اکھ نہ کوئے اٹھائی۔ کیوں اوہ اپنی دیا نال دیا لو ہو کے کرپالو ہو کے اپنیاں بھگتاں آپ پھڑدا، بھگتی دا کھہرا دتا چھڈائی۔ چار کُنٹ دہ دشا پھر پھر آپ لبھدا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وِچ بھگت سہیلا لبھن کوئے نہ جائی۔ اِکو روپ دس اگئی ہر دا، ہر دے وِچ ہاردک دے ودھائی۔ جنم کرم وِچھوڑا میٹ چر دا، چری وِچھنے کایا کئی وِچ ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگائی۔ سنگر شبد کہے بن میرے کوئی نہ بنیا بھگت، جگت بھوتی کم کسے نہ آئی۔ اپنے پریم پیار دی دے کے شکت، شکتی اندر نام ٹکائی۔ مان وڈیائی دے کے اُپر دھرت، پنج تت خوشی منائی۔ جہاں چر نرگن ہو کے سرگن دے اندر نہ آواں پرت، پرما تدا بھید کسے نہ آئی۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ حقیقی پیار ولوں میں رکھ کے برت، برتن سب دے مؤدھے رکھے کرائی۔ گر اوتار پیغمبر بتھیرے گئے تڑپ، ٹھیک ٹھیک میرا ڈھولا گائی۔ چرن کولاں وِچ لٹک، نین مٹک مٹک بھوئی۔ میرے حکم دا اوہناں پچھے چڑھیا رہیا کٹک، سر سکیا نہ کوئے اٹھائی۔ میں ستا رہیا بن نیند دے (بے کھٹک)، آلس توں باہر ڈیرہ لائی۔ میرا فرمانا اگئی چٹک، چوڑے بھانڈے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ فرمانا دے کے سخت، سختی نال سمجھائی۔ جس ویلے آوے میرا وقت، سدھا بھگتاں نال میل ملائی۔ بھاویں مالک سارے جگت، جگت دا مالک آپ اکھوئی۔ پھر وی بھگتاں نالوں رکھ کے فرق، فرقیوں وِچ ونڈ ونڈائی۔ گر اوتار پیغمبر مڑ کے کوئی نہ آوے پرت، اک دوسرے دے پچھے یکے بعد دیگرے حکم نال گھلای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ سنگر شبد کہے میرے بن کاہدی پوجا، کس دا دھیان لگائی۔ ہور نہیں کوئی دوجا، تیجے نین نہ کوئے وڈیائی۔ بن میری کرپا ساچا در کسے نہ سوچھا، بدھی واناں بدھی دتی بھلای۔ کایا ماٹی سب دا بھانڈا مؤدھا، بن سنگر شبد سکے نہ کوئے اٹھائی۔ کایا گاگر ساگر ڈونگھا، بن سنگر شبد پار نہ کوئے کرائی۔ سنگر شبد کہے جس ویلے میرے وقت دا اِکو وے ہوگا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گر اوتار پیغمبر تھر تھر کمبن، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ جگت وِچ میں گونگا، دھر دی

دھار وچ میں دو جہان ڈھونڈا، پچیا رہن کوئے نہ پایا۔ بن بھگتاں دُوبے نال کدے نہیں کوندا، شبدي گلّ نہ کسے سمجھایا۔ جگ چوکڑی میرا لارا ہوں ہوں
 دا، ہوکیاں وچ سارے دتے ترسایا۔ بن بھگتاں بھیو دسیا نہ توں ہی توں دا، تہمت سب نوں دتی لگایا۔ مالک بن کے (لوں لوں) دا، لوچناں توں پرے لوچا
 بھگتاں ویکھ وکھایا۔ سنگر شبد کہے میں مالک بُت رُوح دا، جگ جگ اپنا حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن ز مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھیو کھلا دے سچ دوار اپنی جوہ دا، جگت جوہاں وچوں باہر کڈھایا۔

★ ۳ کتک شہنشاہی سمت ۲ سیٹل سنگھ دے گرہ پنڈ ہردو جھنڈے ضلع گرداسپور ★

پُرکھ اکال اپنی کرپا آپ کر، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ اپناشی کرتے پُرکھ اکال دین دیاں سانجھے یار کھول در، در
 دروازہ غریب نوازا چار ورن اٹھاراں برن اکو دے دسایا۔ سچ سروور امرت دھار نوست وکھا اک سر، دُرمت میل اندر باہر گپت ظاہر رہن کوئے نہ پایا۔
 سرشٹی درشٹی اندر اینکار اکو نظری آوے ہر، ہردے اندر وس کے اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا جگت وکار مایا ممتا موہ جائے جھڑ، ہوئے ہنگتا گڑھ
 دے تڑایا۔ ترے گن مایا اگنی اگت کوئی نہ جاوے سڑ، پنچ تت تتوت اپنا دے بُجھایا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیترا کایا مندر اندر ساچے چڑھ، ست
 ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دے وجایا۔ سنت سہیلے گرگھ سجن زرگن سرگن اپنے لا لڑ، شبدي ڈوری اگنی تند بندھایا، نہہو بھے خطرہ چکا ڈر، دین دنی
 دا درد دے مٹایا۔ گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے منگن ور، در درویش ہو کے سپس جھکایا۔ سچھنڈ دوار اینکار درگاہ ساچی مقامے حق تیرا گھر، حقیقت دے
 مالک شرکت دین دنی دے گواپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپال ہو کے کوڑی کرپا دے مٹایا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، ساچب سوامی
 تیری وڈیایا۔ دُھر دا مارگ چار ورن اٹھاراں برناں دس، دہ دشا کر پڑھایا۔ گرگھ ساچے سنتاں نچ نیتز کھول اکھ، اکھراں توں پرے نراکھر دھار دے
 سمجھایا۔ آتم پر ماتم کریئے وس، وصل یار ملے جلوہ گر نور خدایا۔ گھر پرکاش نوری دیک جوت جگے لٹ لٹ، اندھ اندھیر رہن کوئے نہ پایا۔ دُئی دوتی

شرع شرعی والا میٹ پھٹ، نام پٹی اک بندھائیا۔ دُرمت میل درد دُکھ بھے بھنجن ہو کے کٹ، کایا کٹاخش تیر انیلا اک چلائی۔ سچ دوار اینکار لوکمت کھول ہٹ، وست امولک اک ورتائی۔ دُھر دے مالک سرشٹی دے پرتپالک سب کچھ تیرے ہتھ، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ پُرکھ اکال کرپا کر دے آپ، آپ اپنی دیا کمائی۔ آتم پر ماتم دسدے جاپ، جگ جیون داتے جگتی جگت دے سمجھائی۔ گُر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ جو گئے آکھ، آخر سب دا لیکھا پورا دے کرائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا رہے نہ کوئی گستاخ، بدھی بیک سب دی نظری آئی۔ نچ گرہ کایا مندر اندر نرگن دھار کر واس، نواس استھان اپنا (لے بنایا)۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم دے دھرواس، پاربرہم برہم میلا لے ملائی۔ جھگڑا چکے پرتھی آکاش، اکل کل دھاری اپنا کھیل دینا دکھائی۔ تیرے در دربار جوڑ کے ہاتھ، نمو نمو کہہ کے سارے سیس جھکائی۔ منزل پوڑے چڑھا اپنے گھاٹ، ادھ وچکار دو جہان نہ کوئے اٹکائی۔ لکھ چوراسی آون جاون پنت پاون میٹ واٹ، اندج جیرج اُتبیج سیج ناتا رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کرنی دے کرتے اپنا رنگ دینا رنگائی۔ پُرکھ اکال کرپا سدا کردا، جگ جگ اپنی کھیل کھلایا۔ گُر اوتار پیغمبر گھدا، حکم سندیشے نال وڈیائی۔ بھيو گھلا کے نہچل دھام اٹل دا، اُچ اگم اتھا بے پرواہ اپنا پڑدا دے اٹھائی۔ نظارہ دس اگئی رنگ محل دا، محفل اپنے نال لگائی۔ مالک ہو کے جل تھل دا، مہینل کھو جے تھاؤں تھانیا۔ جھگڑا مُکاوے نت نوت دُئی دوتی سل دا، صاحب سلطان مہربان ہو کے اپنا حکم ورتائی۔ لیکھا رہن نہ دیوے کوڑ کُریارے کل دا، کالکھ اٹکا دُرمت میل دھووے سب دی شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا اندر ہر گھٹ اندر وسدا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ پُرکھ اکال کرپا کرن جوگ، جگ چوکڑی دیا کمائی۔ کرپا اندر بھگتاں کر سنوگ، دُھر میلا لے ملائی۔ کرپا اندر کٹ کے ہوئے روگ، ہنگ برہم دے سمجھائی۔ کرپا اندر پڑدا لاه کے چوڑاں لوک، چوڑاں طبق بھيو دے کھلایا۔ کرپا اندر میٹ کے ہرکھ سوگ، چنتا غم دے مٹائی۔ کرپا اندر آتم پر ماتم دے کے دُھر دا یوگ، جو گیشتر اپنا حکم ورتائی۔ کرپا اندر دے کے درس اموگھ، بھگت سہیلے اپنے گھر وسایا۔ کرپا اندر ساچے سنتاں دیوے اپنی مَوَج، مَوَجودہ ہو کے میل ملائی۔ کرپا اندر گرکھاں دسے کھوج، کھوجی ہو کے اپنا سنگ دے نبھائی۔ کرپا اندر گرکھاں پرگٹ کر کے نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا

نور کرے رُشناہیا۔ کرپا اندر من واسنا میٹ کے سوچ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ کرپا اندر اپنے نام دا دس سلوک، سوہلا ڈھولا اِکو دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کرے سدا جگ چار، ویکھے وگسے پاوے سار، بھگت سہیلے لئے اُٹھال، صوفیاں بنے حق دلال، سچ دوارا ایکنکارا درگاہ ساچی دھام نیارا، ٹھانڈا در کرپال ہو کے کرپانال وکھائیا۔

★ ۳ سنگ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوہل ضلع گرداسپور ★

سنگر شبد کہے جگ چوکڑی میرے محتاج، نت نت بیٹھے دھیان لگائیا۔ مانگت ہو کے منگدے رہن داد، خالی جھولی اک وکھائیا۔ دُھر سنجوگی بناؤندے رہن ساتھ، سگلا سنگ جنائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، دین ہو کے سپس جھکائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، جوتی جاتے تیری وڈ وڈیائیا۔ دین دُنی بدلدار ہوں سدا سماج، سے دی سمگری آپ ورتائیا۔ نرگن سرگن رچدار ہوں کاج، زوریر ہو کے اپنا کھیل کھلائیا۔ شبد اگئی دو جہان ماردا رہوں آواز، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ سجدیاں وچ دسدار ہوں آداب، نمستے وچ نمو نمو سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہربان محبوب مُجبت اندر تیرا راہ تکائیا۔ سنگر شبد کہے آد جگاد ایکا دانی، دیاوان اک اکھوائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر سدا نشانی، نشانے جگت گئے سمجھائیا۔ جس نوں سمجھنا نہیں آسانی، بُدھی واناں بُدھی دی چلے نہ کوئے چترائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں جوت نورانی، نور نورانہ دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جس دی جوہ ہووے نہ کدے بیگانی، لکھ چوڑاسی اندر بیٹھا سوہا پائیا۔ بھو ابھیدا جانے چارے کھانی چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن اپنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے جگ چوکڑی در درویش، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ منگتے رہے ہمیش، نیوں نیوں سپس نوایا۔ کہندے رہے ہو کے پیش، ویس انیک وکھائیا۔ سُنڈے رہے سندیش، دُھر فرمانا شبد الایا۔ دھردے رہے ویس، لوکمتا رُپ بدلایا۔ کھیلدے رہے کھیل، خالق خلق نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے جگ چوکڑی میرا حکم ہووے بلوان، بلدھاری اک

اکھوایا۔ جس دا ڈنکا وجے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ رہیا بھوایا۔ سیس نو اوندے گوپی کاہن، سپتارام چرن کول نیوں نیوں لاگن پائیا۔ پیغمبر کرن سلام، گُر گُردیو کہہ کے شکر منایا۔ سب توں وکھرا محل اٹل اُچ مکان، مقبریاں وچ ڈیرہ کدے نہ لایا۔ جتھے رسنا جھوا بٹی دند کرے نہ کوئے کلیان، اکھراں والا پتّریاں والا کلمہ نہ کوئے جنایا۔ اکو حکم سِری بھگوان، دُھر سندیشہ اگئی دھار لایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے انسان، بُدھی توں پرے گیان، شبدی شبد کھیل مہان، دو جہان نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ساچا حکم وچوں بدلایا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی گُردیو، دیو آتما دیاں وڈیایا۔ سرگن زرگن سارے کردے سیو، سیوک ہو کے ساچی کار کماپیا۔ میرا کھیل اکھ اھیو، اگم اگوچر سمجھ کوئے نہ آیا۔ گا نہ سکے کوئی رسنا جھو، بٹی دند نہ کوئے وڈیایا۔ دھام نیارا نہیل اٹل نہکیو، نہکرمی ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دارا اینکارا اکو اک وکھایا۔ ستگر شبد کہے میں کھیل دتاں کملاپاتی، پتپر میثور دیاں جنایا۔ لکھ چوڑا سی جوت جگاواں بن دیا باتی، نُور نور ڈمگایا۔ کلجگ انت حکم سِری بھگوانت میٹاں اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چکایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دس کے پوجا پاٹھی، سمرن جوگ ابھیاں دیاں سمجھایا۔ جن بھگتاں پچھاں واتی، وارث ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم تیرا ستجگ بنا کے سچا ساتھی، مہاسار تھی ہو کے ساتھ دیوے نبھایا۔

★ ۴ سنگ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ضلع گرداسپر ★

ست دھرم کہے کرپا کر پر بھ کنت سہاگ، پاربرہم پتپر میثور پروردگار تیری اوٹ نکایا۔ کلجگ کوڑی کریا کانتاں وچوں میٹ داغ، سچ سچ ست ستواد اپنا دے جنایا۔ ہنس بُدھی سب دی بنا کاگ، گرگھ گرگھ سنت سہیلے چار ورن اٹھاراں برن لے بنایا۔ گھر گھر گرہ گرہ مندر اندر دیپک جوت جگا چراغ، زرگن زرویر زراکار زرنکار اپنا نور کر رُشنائیا۔ ہر ہر دے اندر پریم پریتی ساچا بخش ویراگ، ویری اندروں کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دے گوائیا۔ بھگتی اندر بنا دُھر دے سچے سنت سادھ، سادھنا اپنا نام دے جنایا۔ مانو ذاتی تیتوں رہے آرادھ، بن پُرکھ اکال دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ توں سب دامالک خالق پرتپالک

واحد، جلوہ گر نورِ خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سَت دھرم در ٹھانڈے سیس نوایا۔ سَت دھرم کہے کرپا کر سِری
 بھگونت، بھگون تیری آس رکھایا۔ مایا بھلا کھج جیو جنت، ساچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ گرہ گرہ بنیا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھایا۔ نانک
 گوہند دھار چار ورن سبھے کوئی نہ ایک سنگت، کھتری براہمن شوہر ویش کرن لڑایا۔ بودھ اگادھاشد انادا اگئی بھیج اپنا پنڈت، دین دُنی دئے سمجھایا۔ من
 واسنا کوڑی کرپا کر کھنڈت، کھنڈا کھڑگ اپنا نام چکایا۔ ابناشی کرتے تیرے آگے میری مٹت، نیوں نیوں چرن کول لگاں سرناہیا۔ بن تیری کرپا چار کُنٹ دہ
 دشا کسے وچ نہ دے ہمت، جو جھگڑا دین مذہب دئے مکایا۔ شرع دی رہن نہ دے علت، علم عالماں دے سمجھایا۔ مانس جنم پا کے تیرا رہے کوئی نہ
 بندک، دُشٹ دُراچار و بچار کرم نہ کوئے کمایا۔ آتم پر ماتم اپنی دس اگئی ملت، پار برہم برہم لے ملاہیا۔ چوہر اسی وچ پھیر نہ ہووے ذلت، جوئی جون نہ کوئے
 بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سَت دھرم تیرے دوارے منگ منگایا۔ سَت دھرم کہے پر بھ کھج انت اخیر کر دے
 بدلی، لوکمت رہن نہ پایا۔ توں سچھنڈ نو اسی دُھر دا عدلی، دو جہاناں عدالت اک لگایا۔ گر اوتار پیغمبر تیری آسا رکھ کے گئے کد دی، جگ چوکڑی پچھلی
 دئے گواہیا۔ بھگتاں آتم دھار پیار اندر تیتوں سد دی، سندیشہ شبد نام سناہیا۔ - - - - - میٹ کوڑ گڑیار دُئی دوتی حد دی، جگت شرع نہ کوئے لڑایا۔
 دُھن سنا اپنے اگئی ند دی، دو جہاناں ڈنکا دے وجایا۔ کھج دین دُنی بھری ہنکاری مد دی، نام خُماری نظر کوئے نہ آہیا۔ جوٹھ جھوٹھ کرم و کار نہیں چھڈ دی،
 ترے گن ناتا نہ کوئے تڑایا۔ گھر گھر اگنی دے بلدی، تتوت رہی جلاہیا۔ ویکھ کھیل کلو اے کل دی، کالکھ مکے سب نوں رہیا لگایا۔ کوٹاں وچوں کوئی گرگھ
 آتما تیرا دوارا مل دی، ہتے بھل کے اپنا آپ گئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سَت ستواد در ٹھانڈے سیس نوایا۔
 سَت دھرم کہے میرے پُرکھ سمرتھ، سوامی تیری آس رکھایا۔ جگ چوکڑی چلا و نہارے رتھ، رتھ رتھو اہی تیری وڈ وڈیایا۔ ساچا مارگ دین دیال دو جہاناں
 آ کے دس، سِری بھگوان اگم کر پڑھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دین دُنی دے رس، رستہ داوستا ہو کے اکو اک دے سمجھایا۔ صفتاں وچ ڈھولا نام
 نغمہ تیرا گاون جس، پتی دند ساچی صفت صلاحیا۔ نچ نیترین کایا مندر اندر کھول اٹھ، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ نرگن دھار جوت نرکار سو پھ سرُپ درس

دے پر تکھ، پاربرہم پتپر میثور اپنا میلا لے ملائیا۔ تیری آتم پر ماتم رہے کوئی نہ وکھ، جگ جنم دی وچھڑی جوڑ جڑائیا۔ صدی چو دھویں رہی لنگھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست ستواد برہم برہما پاربرہم پر بھ تیری آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ میرے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنی دیا کمائیا۔ توں دیناں داتا سدا دیال، مہربان اکھوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سرشی درشی اندر ہوئی بے حال، بہبل ہو کے رہی گرائیا۔ بن سنگر شبد مُریداں پُچھے کوئی نہ حال، مُرشد نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر گوہند بن دلال، وچولا اکو سب دا آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کلجک ویکھ انت اخیر، میں رو رو دیاں دُہائیا۔ ساچا دسے نہ کوئی پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے دسے نہ کوئے پڑھائیا۔ شرع کٹے نہ کوئے زنجیر، لاشریک تیرے نال نہ کوئے ملائیا۔ واحد دسے نہ کوئے تدبیر، تقدیر تیرے نال سکے نہ کوئے بدلایا۔ جھگڑاپیا غریب امیر، امر اپد نہ کوئے دکھائیا۔ دین دُنی ہوئی دلگیر، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ لیکھا کئے نہ شاہ حقیر، چار کُنٹ دے دُہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، لوکمت ویس وٹائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ میرے دین دُنی دے مالک، دو جہاناں والی تیری بے پرواہیا۔ کائنات ویکھ اپنی خلق خالق، مخلوق انتر پڑدا آپ اٹھائیا۔ بن سنگر شبد دسے نہ کوئی ثالث، حقیقت حق نہ کوئے درڑائیا۔ چار ورن رہیا نہ خالص، ست ستواد وچ نہ کوئے سمائیا۔ من واسنا سب دے اندر عادت، عبادت حق نہ کوئے کمائیا۔ کوڑی کریا ممتا موہ ودھیا لالچ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہر گھٹ اندر اپنا نام اگما بخش نیامت، زرویر ہو کے ہو سہائیا۔ توں آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت صحیح سلامت، صاحب سوامی انترجامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجک کوڑی کریا دینی مٹائیا۔ کلجک کوڑی کریا میٹ سنتاپ، دُکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دا مالک بن آپ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم دس جاپ، جگ جیون داتے دے جنائیا۔ رُوح بُت دوویں کر پاک، پت پُنت دے دکھائیا۔ پاربرہم برہم دے سگلا ساتھ، دُھر دا سنگی نظری آئیا۔ بھولیاں انا تھاں ناتھ، بے انت تیری وڈیائیا۔ کلجک کوڑی کریا پار کر گھاٹ، پتن اپنا دے دکھائیا۔ جتھے اکو ہووے یاد، تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ابناشی کرتے سُن فریاد، مہربان ہو کے مہر اٹھ کھلایا۔ کلجک کایا کھیڑا اجڑیا کر آباد، نام دُھر

دے نال وسائیا۔ سوئی سرتی سرشٹ سبائی جائے جاگ، آلس نندرا وچ رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے ملن داسب دے انتر اُتےجے ویراگ، ویری دوتی دشمن اندروں دینے بھجائیا۔ پُرکھ اکال توں سب دامائی باپ، پتا پوت سپوت گود لینے اُٹھائیا۔ انت آخیری کل رہے نہ اندھیری رات، سَتجگ ساچا نام چند دینا چکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چار ورنال اٹھاراں برنال اِکو دینا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، کلجگ لیکھا دینا چکائیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ کلجگ کوڑی کر یا میٹ کوڑ، مگرم رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں بخش اپنی دھوڑ، گُرمگھ گُرمگھ پار لنگھائیا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، گُرم ت اک در سائیا۔ جوتی جاتے اپنا بخش دے نور، جوتی جوت کر رُشائیا۔ جگ بدلنا آد جگاد تیرا دستور، حکمے اندر حکم سَنائیا۔ گڑھ رہے نہ کوئے غرور، غُربت سب دی دینی مٹائیا۔ ساچے نام دا دے سرور، سرتی شبد نال جُڑائیا۔ توں سرب کلا بھر پور، بے انت اک اکھوائیا۔ سَت دھرم کہے میں ہویا مجبور، مُشکل اپنی دتی سَنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سپیس نوایا۔ سَت دھرم کہے میں آیا در ٹھنڈے، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ توں جگ جگ آد جگاد دست اموک نام ونڈے، اتوٹ اٹو ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا کر کھنڈ کھنڈے، نام کھنڈا اک چکائیا۔ دین مذہب دے رہن کوئی نہ دنگے، جھگڑا کرے نہ کوئے لوکائیا۔ مائس ذاتی سارے تیرے بندے، بندگی اپنی دے سمجھائیا۔ لیکھے لا چنگے مندے، وڈ داتے تیری وڈی وڈیائیا۔ بن تیرے نام اوڈھن سپیس پھر دے ننگے، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ سمر تھ سوامی آتم پر ماتم وس سنگے، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت دھرم دوار تیرا منگے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سَت دھرم کہے پر بھ میں منگن آیا منگتا، بیٹھا در حضور۔ گڑھ توڑ کلجگ ہوئے ہنگتا، عرض کر منظور۔ میل ملا کے چار ورن بنا سنگتا، بخش اگمی اپنا نور۔ جھگڑا مُکا دے کوڑے من دا، دہ دشا نہ پائے فٹور۔ پرکاش کر دے اپنے چن دا، گوہند پرگٹ ہووے حضور۔ جو کوڑ وکارے ڈن دا، سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ۔ کاپی ونگ بھتدا، دُھر فرمانا سناوے ضرور۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں صاحب سوامی سمر تھ سرب کلا بھر پور۔

★ ۴ سنک شہنشاہی سمت ۲ ہر نام کور دے گرہ پنڈ لیل ضلع گرداسپور ★

ست کہے تیرا حکم سدا سحنا، سخیاں دے کاہن گئے جنایا۔ جو جگ جگ تیج بھگتاں رکھدا، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ پریم پیار اندر ہندا، خوشیاں وچ دے وڈیاںیا۔ تیرا ڈھولا گا کے جس دا، صفتاں وچ صلاحیا۔ کلمہ سنا کے حق دا، حقیقت دے درڑاںیا۔ بھيو گھلاوے شک دا، شرع نہ کوئے لڑاںیا۔ جگ جگ کھیل تیرا تکدا، سبجک تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھانیا۔ سیوا کردا کدے نہ اک دا، سد بھجے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتاںیا۔ ست دھرم کہے تیرا حکم سدا امر، امر اپد دے دکھانیا۔ ڈونگھا ساگر گھر گور، گمبھیر بے نظیر دے جنایا۔ بن بھگتاں جانے کوئی نہ غیر اور، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ بن سنتاں آئے کسے نہ صبر، صبر وچ نہ کوئے لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تراںیا۔ ست دھرم کہے تیرا حکم آد جگادی، جگ جگ حکم منایا۔ سدا میٹے جھگڑا فسادی، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں سنتاں بنیا رہے امدادی، ویکھے وگسے تھاؤں تھانیا۔ غریب نمائیاں سنے فریادی، لکھ چوراسی کھوج کھوجانیا۔ جگ بدلنا جس دی وادی، وعدے پورے دے کراںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھانیا۔ ست دھرم کہے تیرا حکم سدا سدا دو جہان، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ بناں وچ پھر کے گئے رام، دوس رین بھجے چائیں چانیا۔ دھرنی سہا کے گئے تٹاں والے کاہن، گوپیاں راس رچانیا۔ حضرت بن کے گئے امام، نبی رسول وڈیاںیا۔ نانک گوہند دے پیغام، شبدی شبد سنانیا۔ کردے گئے سلام، جھک جھک سیس نوانیا۔ بندنا وچ تمام، ڈنداوت وچ لوکانیا۔ کلماں والی کلام، حکمے اندر سمجھانیا۔ حکمے اندر بدل نظام، نوبت دھر دی دے وجانیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے انسان، حکم دھر دا بے پرواہیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، صاحب سلطان دیا کمائیا۔ کلجک انت ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھانیا۔ بھگت سہیلے جگت پچان، گرگھ جوڑ جڑاںیا۔ سچ پریتی دے گیان، درشی اندروں دتی گھلانیا۔ نام بھنڈارا دے کے دان، دیاوان ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکائک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا مارگ دس آسان، مشکل لکھ چوراسی والی دور کراںیا۔

★ ۴ کتک شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھنبلی ضلع گرداسپور ★

جن بھگت کہے میرا سچا دھرم، دھرم آتما نال بنایا۔ ناتا جوڑ کے سنگر چرن، سنگر مٹاں پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس نوں ملیاں پھیر نہ ہووے جنم، جنم جنم دا گیرا دے مکایا۔ لیکھا رہے نہ کوئے کوڑ نگر، نہکرمی ہو کے پتت پُنیت دے بنایا۔ من وکار رہن نہ دیوے کوئی بھرم، بھے بھو اپنا اک دکھایا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات ورن، اوچ نیچ نہ کوئے لڑایا۔ سچکھنڈ دوارے بخشے اپنی سرن، گھر اکو اک دکھایا۔ جتھے پھیر نہ ہووے مرن، مر کے جیون دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ جن بھگت کہے میرا گھر بار، سچکھنڈ دوارا نظری آئی۔ جس گرہ وسے اک نرنکار، نرگن بیٹھا سو بھاپایا۔ بندنا کردے گرو اتار، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ وشن برہما شو کھڑے بھکھار، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جگ چوکڑی روون زارو زار، بن نیتز نیناں مارن دھاہیا۔ بھگت سہیلے منگن دھوڑی چرن چھار، سنت سہیلے ٹلے خاک رمایا۔ گرگھ کوکن وارو وار، گرگھ نیوں نیوں لاگن پائی۔ جس گرہ کرپا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر دیا کمایا۔ دو جہاناں بنیا رہے سیکدار، دھر فرمانا حکم سناپایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ لہنا دیندا آیا وارو وار، خالی نظر کوئے نہ آئی۔ سچکھنڈ دوارا اینکار دیا باقی کملاپاتی کر اجیار، آسن سنگھاسن پُرکھ ابناشن اک سہایا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، میت پیارا اکو اک اکھوایا۔ جن بھگت کہے میرا کو سچ دوار، جس دا دروازہ بند نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا در اک وڈیایا۔ جن بھگت کہے میرا مالک اینکار خود، ابناشی کرتا نظری آئی۔ جس نوں سمجھ نہ سکے من بڈھ، مت متوالی چلے نہ کوئے چترایا۔ جو ہر گھٹ اندر بیٹھا لگ، نرگن ہو کے ڈیرہ لایا۔ جس دی منزل کسے دے کولوں نہ جائے مک، چار کُنٹ دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ جس دانام ندھانا اکو اگئی تک، بھگت سہیلے مل کے گایا۔ سو دیونہارا ساچا سکھ، سکھ آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ جنم کرم دا میٹے دُکھ، دردیاں درد گوایا۔ سفل کرا کے جننی گُکھ، مانس جنم لیکھے لایا۔ سچ سہنجنی سہائے رت، ابناشی اچت بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کر اُجل گھ، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرناپا۔ جن بھگت کہے میرا مالک اینکار، اک اکلا نظری آئی۔ جس دا در ٹھانڈا دربار، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ گر اتار پیغمبر جس دے سیوادار، ننھے بچے ہو کے سیو

کمانیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی کرن پکار، کھانی بانی جس دا ڈھولا گانیا۔ سو کرنی دا کرتا سدا رہے سکدار، تھم دُھر دا اک منانیا۔ بھگتاں پاؤندا رہے سار، نت نوت ویس وٹانیا۔ کلج اتنم لے اوتار، نرگن جوت کرے رُشنانیا۔ سنت سہیلے لئے اٹھال، لکھ چوراسی وچوں آپ جگانیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اوج نیچ اکو گھر وسانیا۔ بچھنہارا مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھ وکھانیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی ڈال، پت ڈالی آپ مہکانیا۔ سچھنڈ دوار اینکار وکھا کے سچّی دھرم سال، دُھر دوارا دئے کھلانیا۔ جن بھگت کہے میرا ناتا نال پُرکھ اکال، دوجا سنگ نہ کوئے بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ساچے سنتاں سدا کرے سنبھال، سمبل وچ آ کے شبدی ڈنک وجا کے جوت جوت چمکا کے چمن گلشن گرمکھاں ویکھ وکھانیا۔

★ ۴ کتک شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداسپُر ★

سنگر شبد کہے جگ جگ بھگتاں چاڑھاں رنگن، رنگ رنگیلا آد جگاد اکو نظری آنیا۔ آتم پر ماتم دیواں سچ انندن، نجاند دُھر دا چھند دیاں سمجھانیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا میٹاں بندھن، بندگی پُرکھ اکال دین دیال دیاں درڑانیا۔ نام ندھان دو جہان درساواں اکو کنگن، نہہکرمی ہو کے کرم کانڈ دا کھسڑا دیاں چھڈانیا۔ مہربان محبوب ہو کے لاواں انگن، انگیکار کر کے کائنات دا جھگڑا دیاں مُکانیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ڈھولا ساچا چھندن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہو کے اپنا گھر وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلا اک اکیلا اپنے نال ملانیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتاں سدا ملاؤندا رہاں میل، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ پرکاش کردا رہاں دیپک بن باتی تیل، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پُرکھ اکال جتاؤندا رہاں دُھر دا سچن سہیل، سگلا سنگ کوڑ تجانیا۔ وکھاؤندا رہاں دھام نویل، سچھنڈ دوار سوبھا پانیا۔ اچرج اگم درڑاؤندا رہاں اپنا کھیل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک جنانیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتاں دیندا رہاں دات، دانی ہو کے آپ ورتانیا۔ نام بھنڈارا دُھر سوغات، سگناں نال جھولی پانیا۔ دین دُنی

دا بدل کے سماج، سچ سمگری اک دکھائیا۔ مانس جنم سوار کے کاج، کرنی دی قیمت آپے پائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پتت پُنیت لئے بنائیا۔ گھر میلا کنت سہاگ، ٹھا کر سوامی ہو کے جوڑ جڑائیا۔ ترے گن پوہ نہ سکے آگ، اگنی تت نہ کوئے جلائییا۔ کلج کوڑی کرپا مٹے اندھیری رات، راتی رتی اپنے نال دکھائیا۔ مُجبت وِج کر وساد، بسمل کلے وِج جنائیا۔ جُجرہ سمجھا کے حق محراب، نُوبت نام کرے شنوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میں رنگنہارا آد جگاد، جگ چو کڑی بھگتاں سیو کمائیا۔ دیکھنہارا برہم برہما، پڑا اوہلا دو جہان چُکائیا۔ سچ پریم دی بخشنہارا داد، وست اگنی جھولی پائیا۔ سوئی سُر ت کھلاؤنہارا جاگ، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ آتم پر ماتم بخشنہارا ویراگ، ویری اندروں دیاں مُکائیا۔ کوڑی کرپا کر تیاگ، سچ سچ اک سمجھائیا۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، ناگرک سچ دوار دے دیاں بنائیا۔ دُھر سنا اپنا ناد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اپنے گھر وسائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں دسے وسیرا، در ٹھانڈا اک سمجھائیا۔ جتھے سدا چاؤ گھنیرا، خوشیاں وِج وڈیائیا۔ ڈھولا گیت تیرا میرا، ست سرُپ نظری آئییا۔ مایا متا کوڑ کڑیا رہے نہ ڈیرہ، جوٹھ جھوٹھ جڑ اکھڑائیا۔ چوڑاسی والا کٹ کے گیڑا، در دوارا اک دکھائیا۔ جتھے دسے کوئی نہ سنجھ سویرا، رین اندھیری نہ کوئے چھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سدا کرے مہرا، مہرانا مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت سہیلے اپنے در سہائیا۔ ستگر شبد کہے کرپا کرے غریب نوازا، جن بھگت دیکھ دکھائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول دروازہ، دُور دُراڈے لئے بلاییا۔ پریم پیار مُجبت وِج نام اگنی مارے آوازا، سُر تال جگت نہ کوئے شنوئیا۔ ہوئے سہائی انا تھ انا تھان، دین اپنے گلے لگائیا۔ جنہاں گائی آتم پر ماتم دُھر دی گاتھا، گھر گمبھیر میلا لئے ملاییا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جن بھگتاں مانس جنم کر رہر اساء، رہبر ہو کے دیکھ دکھائیا۔ چرن پریتی سچکھنڈ دوار جوتی جوت دے دھرو اساء، شبدی شبد دھار سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں جگ جگ پوریاں کرے آساء، جن بھگت نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بی بی باوی دے گرہ پنڈ دوست پُر ا ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پر بھ متیئے تیرا کہنا، خوشیاں نال لینا منایا۔ درس بخش ساچے نیناں، نین کر رُشنایا۔ چرن دوارے بہنا، بہہ بہہ خوشی منایا۔ اپنا بھانا دس سہنا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ پورب جنم دا لیکھا تیتھوں لینا، صاحب سنگر جھولی دینا پائیا۔ کوڑی دھار کسے نہیں وہنا، جن بھگت سہیلے تیری اوٹ رکھایا۔ نام پدارتھ تیرا اگمی گہنا، روپ سروپ دئے بدلایا۔ تھہ بن ساری سرشٹی دے طرفینا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ناتا لینا جڑایا۔ جن بھگت کہن تیرے ہوئے داس، داسی روپ وٹایا۔ جھگڑا مکے پر تھی آکاش، گیڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ کرماں دا پورا ہووے کھات، ڈوگھے وہن نہ کوئے وہایا۔ تیرے نام دی ملے دات، داتار مل کے خوشی منایا۔ ساچی ہووے گاتھ، آتم پر ماتم راگ الایا۔ تیرا سہارا انا تھاں ناتھ، دین دیال تیری سرنایا۔ اپنے پن کھرنا گھاٹ، کنارہ اکو دینا دکھایا۔ جتھے رہے نہ بچھلی واٹ، اگلا پنڈھ نہ کوئے پھرایا۔ سدا وسیئے تیرے پاس، سچھنڈ دوارے سو بھاپایا۔ جن بھگت رہے نہ کوئے نراس، در ٹھانڈے سپس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارا دینا وسایا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بی بی دیپو دے گرہ اچا پنڈ ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پر بھ تیری ساچی سکھیا، سکھ کے خوشی منایا۔ سرشٹی جان کے کوڑی متھیا، ناتا تیرے نال رکھایا۔ پورب جہاں ویکھ لکھیا، کرماں ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ تیرا کھیل نت نوتیا، جگ جگ ویس وٹایا۔ کلجگ اتم کر ہتیا، ہتکاری ہو کے سنگ نبھایا۔ تیرا بھانا لاگے مٹھیا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ دھام دکھاؤنا سچ انڈھیا، جتھے دیپک جوت ہووے رُشنایا۔ بن تیری کرپا بھگتاں کارج نہ کسے نبھٹھیا، ڈھر دا سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا دینا ساچا ور، سچ ملے سرنایا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداسپر ★

جن بھگت کہن اکو تیرا چپنا جاپ، جپ جپ خوشی منایا۔ ساڈا ویکھیں نہ پنّ پاپ، مہر نظر منگ منگایا۔ جگت جنم دے میٹ سنتاپ، جھگڑے دینے گوانیا۔ ساڈی پریتی لیکھے لاؤنی آپ، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ آتم نال جوڑنا نات، ناتا پریتم لینا بنایا۔ تن وجود لیکھے لاؤنی خاک، پنچ تت سوبھا پایا۔ تیرے نال رہے اتفاق، دو جہان نہ ہوئے جدایا۔ پچھلا پورا کرنا واک، واقف کار ہو کے ویکھ وکھایا۔ بھگتاں اندر کھول کے تاک، پڑدا دینا اٹھایا۔ منوآ رہے نہ کوئے گستاخ، غصہ پورا دینا گوانیا۔ اپنے ملن دی دس کے جاج، یاچک ہو کے ویکھ وکھایا۔ ترے گن مایا پوہ نہ سکے آنج، اگنی اگت نہ کوئے لگایا۔ بھاگ لگاؤنا کایا مائی کاج، کنجن گڑھ سہایا۔ جن بھگت کہن پر بھ سدا سدا تیرے داس، بن سیوا دوجی کار نہ کوئے کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت ادھارنا تیرا کم خاص، خالص گرگھ آپ پرگٹایا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرو دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداسپر ★

بلہاری گھولی گھول گھمائی نو سو پچرانوے چوکڑی جگ پچھوں آئی واری، وارث ہو کے لینا بچایا۔ ساچے نام دی دے نھاری، خوشیاں رنگ چڑھایا۔ اندر رہے نہ گڑھ ہنکاری، ممتا موہ دینا مٹایا۔ منزل رہے نہ کوئے دشواری، مارگ دھر دا دینا سمجھایا۔ پار کراؤنا نرناری، نرائن تیرے ہتھ وڈیایا۔ سچ پریتی توڑ نبھاؤنی یاری، محبت اپنے گھر بنایا۔ ویلے انت نہ ہوئے خواری، سزا اور نہ کوئے بھگتایا۔ تیرا میل جوت نرنکاری، نرگن تیرے وچ سمایا۔ اکو بخشنا سچھنڈ دیواری، ٹھانڈا در سوبھا پایا۔ لہنا دینا چکاؤنا وڈ سنساری، سنسار ساگر وچوں پار کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں آد جگادی اک اتاری، تارنہارا بے پرواہیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بی بی سدھرو دے گرہ پنڈ سدّا ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن اسیں تیرے درس پیاسے، جگت ترشنا نہ کوئے ودھائیا۔ سد رکھی اکو آسے، آساوند ہو کے ڈیرہ لائیا۔ دُھر دا ملے پُرکھ ابناشے، ابناشی کرتا جوڑ جڑائیا۔ جس دے پریم پریتی والے ہاسے، غمیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ آد جگاد نہ کدے وناسے، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جن بھگتاں مانس جنم کرے رہا سے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نرگن ہو کے دسے پاسے، سگلا سنگ بنائیا۔ جگ چوکڑی دیکھے کھیل تماشے، نرگن سرگن سرگن نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ کھج انت سری بھگونت جن بھگتاں دے سچ بھرواسے، دھیرج دھرم دے جنائیا۔ خالی ہون نہ دے کایا ماٹی کاسے، نام بھنڈارا دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دس شنائے، شناخت وچ کدے نہ آئیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بی بی گرمیز کوردے گرہ پنڈ کٹھیالی ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پر بھ ویکھ کھج اندھیری رات، صدی چوڑھویں نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ دُھر دانام دیوے کوئی نہ دات، بن تیری کرپا اگئی دست نہ کوئے ورتائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سنے نہ کوئی فریاد، کھتری براہمن شودر ویش ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ کایا کھیڑا اُجڑیاں کرے نہ کوئے آباد، امرت آتم سنج ہرانہ کوئے کرائیا۔ آتم پر ماتم تیری کرے کوئی نہ یاد، سچ ترانہ سری بھگوانا تیرا ڈھولا راگ نہ کوئے گائیا۔ جگت وکارا کوڑ ہنکارا ودھیا پاپ، جوٹھ جھوٹھ چار کُنٹ دہ دشا ہوئی ہلکائیا۔ ماٹو ذاتی کوئی نہ سمجھے اپنا آپ، ہنگ برہم پڑا اولہا نہ کوئے اٹھائیا۔ سجن میت دیوے کوئے نہ ساتھ، پتا پوت میل نہ کوئے ملائیا۔ سچ سروور دسائے کوئی نہ تاٹ، گھاٹ پتن درگاہ ساچی نظر کسے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون پنت پاون میٹے کوئے نہ واٹ، رسنا جہوا بٹی دند پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ نرگن نور نرؤیر کایا مندر دسے نہ کسے پرکاش، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جن بھگت بیٹھے سیس نوایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ویکھ کھج اندھیرا اندھ، ست دھرم نظر کوئے نہ آئیا۔ نرگن نرگن آتم پر ماتم ڈھولا گائے کوئی

نہ چھند، سنسا بھرم گڑھ کوڑ نہ کوئے تڑائیا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون مکے کسے نہ پندھ، پاندھی ہو کے چار کُٹ دہ دِشامن واسنا بھجّی واهو داہیا۔ بیچ وِکار گھر
گھر گرہ لگایا جنگ، دوس رین اٹھے پہر ممتا موہ کرے لڑائیا۔ نچ آتم پر ماتم تیرے امرت رس دالنے نہ کوئے اند، پرمانند وِچ نہ کوئے سمائیا۔ رسنا جہوا
بتی دند مدھرا ماس لاؤندے گند، نخبھر جھرنا امیوں رس جام نہ کوئے پیائیا۔ مایا ڈسنی گھر گھر مارے ڈنگ، جگت ترشنا ترکھانہ کوئے بُجھائیا۔ دُئی دوتی شرع
شرعتی دین مذہب ذات پات اوچ نیچ ڈھاہے کوئی نہ کندھ، آتم برہم بھینو نہ کوئے کھلایا۔ بن تیری کرپا پُرکھ ابناشی دو جہاناں دیوے کوئی نہ سنگ، سگل
سرشٹی رووے مارے دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی کھجک انتم ہو سہائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کھجک
انتم ویکھ اندھیری رات رین، رحمت وِچ نظر کوئے نہ آئیا۔ ناتا تھامات پت بھائی بھین، ساک سبّج سین کوڑ کُٹمب ساچا میت نہ کوئے بنائیا۔ رسنا جہوا بتی
دند صفتی ڈھولے سارے تیرے کہن، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہر سنگت ساچے دھام نہ مل کے بہن، مندر مسجد شو دوالے مٹھ
گرُودوار دین دُہائیا۔ تیرا درس نرگن دھار کوئی نہ تنگے نچ نین، گیان اٹھ پر تکھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
۹۴ ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہن صدی چوڑھویں تکئیے تیرا راہ، رہبر اکو ویکھ وکھائیا۔ جو سب دامالک بے پرواہ، سد بے پرواہی وِچ سمائیا۔ جس نوں
کہندے جلوہ گر خُدا، اللہ اللہ نور رُشنائیا۔ سو شہنشاہاں دا شہنشاہ، پاتشاہاں دا پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی ناؤں دھرا، دھرنی دھرت دھول آپ سہائیا۔ سنت
سُہیلے ہر جن بھگت کوڑی کرپا وِچوں باہر کڈھا، جگت واسنا وِچ نہ کوئے پھسائیا۔ تیرے آگے رحمت وِچ سلامت وِچ امانت اک دُعا، دروہی کر کے سارے
رہے سٹائیا۔ پر م پُرکھ میرا آتم پڑدا دے اٹھا، کایا ماٹی اوہلا رہے نہ رانیا۔ جن بھگت سُہیلے در ٹھانڈے لے بلا، اگنی تت رہے نہ رانیا۔ منزل اگنی لے چڑھا،
جگت واسنا پندھ مکائیا۔ شبد انادی دُھن سنا، اگنی راگ الائیا۔ نرگن جوت کر رُشنا، بن تیل باقی دُھر دِپیک ڈمگائیا۔ سچکھنڈ دوار بہا، جس گرہ تتی وانہ لاگے
رانیا۔ اکو اپنا نام چپا، دُوجے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ انت کنت بھگونت پار برہم پتپر میثور اپنی نرگن جوت وِچ ملا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
نہ بھگتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، پورب وعدہ پور کر، نہ بھگرمی ہو کے اپنی نظر اٹھائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ ہیمراج پُر ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پر بھ تیری کرپا ملیا تن خاکی، وجود جگت رہے ہنڈھانیا۔ امرت جام دے بن کے دُھر ساقی، پیالہ مدُھر نہ کوئے اٹھانیا۔ من کرے نہ کوئے گستاخی، غصّہ اندروں دینا چُکائیا۔ دوس رین کر ساڈی راکھی، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جنم کرم دا لہنا رہے نہ باقی، آگے دھرم دوار نہ کوئے سزائیا۔ صاحب سنگر کایا مندر اندر کر تلاشی، مالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ ترشنا موہ نہ رہے بدمعاشی، بدلہ بچھلا دے چُکائیا۔ تیرا نام جیئے سواس سواسی، سوار تھ ایہو دینا درڑانیا۔ تُوں پُرکھ اکال سدا ابناشی، وناشی جیو لینے ترانیا۔ تیری کرپا انتر مینے تیری آکھی، آخر تیری اوٹ نکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ لُکائیا۔ جن بھگت کہن کایا جُسا ویکھ ضمیر، ضامن ہو کے لے بچائیا۔ تُوں مالک شاہ آمین، شہنشاہ اکھوائیا۔ دھرم دی سکھیا دے تعلیم، طلبیاں کر پڑھائیا۔ وچھوڑے وچ رہے نہ کوئے غمگین، خوشی اندروں دے بنائیا۔ دویت وچ کرے نہ تقسیم، کوڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تُوں شاہ شہانہ مالک اک عظیم، پاتشاہ بے پرواہیا۔ بھگت ادھارنا تیرا کھیل قدیم، قدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اپنا مارگ دس مہین، رہبر ہو کے آپ سمجھائیا۔ سب دے اندر دے یقین، بھروسہ دے بٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساچے پریم دی دے دے سکھیا، سکھیا سچ سمجھائیا۔ جو تیرے دھرم دوارے وکیا، قیمت کرتے لے پائیا۔ جگت جہان دے متھیا، تے سرب سرشٹ سبائیا۔ جگت واسنا وچوں جائے (نہ) بھٹیا، پت پُنیت دے بنائیا۔ کوئی نہ پوجے پتھر وٹیا، سل پاہن نہ سپس جھکائیا۔ تیری دھار ویکھے نرمل جوت چٹیا، جوتی جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھوکھت پورا کر لکھیا، لیکھا اپنے نال بنائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ گرہ پنڈ ہیمراج پُر ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن پر بھ ساڈی ویکھ نہ کرنی، کرتے قسمت دے بدلانیا۔ سچ دوار آئے دُھر دی چرنی، چرنودک امرت جام دینا پیاپیا۔ ساچی بخشنی اپنی سرنی، سرنگت اکو دینی سمجھائیا۔ اپنے نام دی تک دسنی پڑھنی، مارگ سچ دا اک دکھائیا۔ شوہ دریا دی دسنی ترنی، پار کنارے آپ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھیہہ پئے تیری سرناہیا۔ جن بھگت کہن ساڈے وچ نہیں کوئی بھگتی، بھگوان تیری آس رکھایا۔ تیرے ملن دی نہیں کوئی شکتی، شخصیت وچ نہ کوئے وڈیایا۔ توں مالک دُھر دا عرشی، جوت نُور رُشناہیا۔ اسیں خالی خالی بندے اُپر دھرتی، بن تیری کرپا دیا باقی نہ کوئے رُشناہیا۔ ساڈی بنیتی ایہو عرضی، خواہش تیرے اگے رکھایا۔ سانوں دسنی اپنی رضا اپنی مرضی، سدا اپنا سنگ بنایا۔ ساڈی آتما داسی تیرے گھر دی، گھرانے وچ لینا رکھایا۔ مُجبت چھڈی سرشی جگ دی، ناتا کوڑ دتا تڑایا۔ منزل مکی مذہباں حد دی، پار کنارہ تیرا دسے بے پرواہیا۔ اگے دھار رہن نہ دیویں الگ دی، وچھڑیاں میل ملاہیا۔ ایہہ کھیل تیرے سبب دی، جگ چوکڑی پچھوں نظری آہیا۔ جن بھگت آتما سدا رہے تیتوں لہدی، کھو جے تھاؤں تھانہیا۔ برہوں وچ رہے سد دی، ویراگن ہو کے دئے ڈہایا۔ تیج سہنجنی دیکھے اپنی آتم پلنگ دی، سہاونا روپ نہ کوئے وٹایا۔ ملے وڈیائی نہ تیرے انند دی، جگت رس کم کسے نہ آہیا۔ دھن بھاگ جے توں دھار بنائی سوہنگ چھند دی، آتم پر ماتم لیا جڑایا۔ بن تیرے درس ہور نہیں کچھ منگدی، آسا اور نہ کوئے رکھایا۔ دُجے دوارے کدے نہیں لنگھدی، در در الکھ نہ کوئے جگایا۔ اکو اوٹ سورے سرنگ دی، شہنشاہ تیری سرناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، خوشی بخش بند بند دی، بندگی اکو اک کرایا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ حیات نگر ضلع گرداسپور ★

جن بھگت کہن پر بھ دُھر دا دے بھرواسا، بھرم وچ جگت نہ کوئے بھلایا۔ تیرا نام سمریئے سواس سواسا، ساہ ساہ تیرا ڈھولا گایا۔ چرن کول دے نواسا، دھرتی دھرت دھول ہو سہایا۔ جنم کرم دی پوری کر آسا، لیکھا پورب دیکھ دکھایا۔ مانس جنم نہ آوے گھاٹا، نام بھنڈارا دینا بھرایا۔ چوراسی والی میٹ دے واٹا، جوئی جون نہ کوئے بھوایا۔ دُھر دا امرت جام پیا دے باٹا، رس نچھر آپ جھرایا۔ توں صاحب سوامی کملا پاتا، پتپر میثور اک اکھوایا۔ آتم پر ماتم جوڑ ناتا، پار برہم برہم میل لے ملاہیا۔ ایہتے او تھے دو جہاناں بن راکھا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ بن تیری کرپا تیرا بھیو کسے نہ جاتا، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔

گلجک میٹ کوڑی اندھیری راتا، نرگن جوتی چند کر رُشائیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ ابناشا، گھٹ نواسی اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی دیونہارا دُھر
 دی داتا، داتار ہو کے دے ورتائیا۔ جن بھگت کہن ہوں بالک توں پتا ماتا، سیوک اپنے لے بنائیا۔ سرب جیاں توں جوتی جاتا، جاگرت جوت کر رُشائیا۔
 مالک خالق پرتپالک نظری آسیں آقا، عقل بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ بند کوڑی کھول تاکا، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ نرل جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیر
 دے مٹائیا۔ سچ دوار کر نواسا، سچکھنڈ ساچے مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب کچھ تیرے ہاتھا، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔
 جن بھگت کہن ساڈا میٹ پچھلا اگلا پنڈھ، پاندھی ہو کے سیس نوائیا۔ بن تیری کرپا کتے نہ آوے انند، رس ویکھے جگت لوکائیا۔ کھانڈیاں پیندیاں گھس گئے
 دند، پرمانند وچ نہ کوئے سہائیا۔ کشا شکلا دا وینہدے رہے چند، بن نوری جوت نہ جوت کوئے رُشائیا۔ بن تیرے حکم کر سکے نہ کوئے پابند، بندھن نام نہ
 کوئے بندھائیا۔ دُھر دا ڈھولا دے چھند، آتم پر ماتم بوجھ بُجھائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا کر دے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا دُھر دا نام چکائیا۔ دین دُنی وچ رہ کے ہوئے
 تنگ، تنگدستی دے کٹائیا۔ تیرے ملن دی اک اُمنگ، آسا منسا تیرے اگے رکھائیا۔ بھو گھلا دے برہم ہنگ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ لالچ ترشنا رہے نہ تم،
 تاس اندروں دینی کڈھائیا۔ لیکھے لاؤنا پون سواس دم، دامنگیر ہو کے لینا چھڈائیا۔ چنتا ہرکھ سوگ رہے نہ غم، دُھر دی خوشی دینی پرگٹائیا۔ بھاگ لگاؤنا
 کایا مائی چم، ساڈھے تن ہتھ و جے ودھائیا۔ شبد راگ سناؤنا بن کن، انحد نادی ناد وجائیا۔ شکرانے اندر کہیئے تیرا دھن، دھن دھن دھن تیری بے پرواہیا۔
 وہ دِشاناہ بھجے منو آسن، منسا اندرے اندر مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت سہیلے بھگون تیری آس رکھائیا۔ جن بھگت
 کہن پر بھ گھر گمبھیر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کرپا کر بے نظیر، نظر توں پرے پڑا دے اٹھائیا۔ اپنے ملن دی انوکھی دکھری دس تدبیر، تقدیر دا جھگڑا دے
 مکائیا۔ تیرے نام دا امرت پیئے سیر، شیر خوار بچے لینے بنائیا۔ دُنی وچ ہوئے نہ کدے دِگیر، ست سنتو کھ دینا سمجھائیا۔ جھگڑا مکا کے شاہ حقیر، ایکو رنگ دینا
 رنگائیا۔ اندرے اندر بدل کے ضمیر، ضامن ہو کے پلو دینا پھڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرے اُتے اک یقین، بھروسہ تیرا نام نظری آئیا۔ سجدیاں وچ
 تیتوں کہہ کے آمین، کامل مُرشد تیری اوٹ رکھائیا۔ ہوں بالک نڈھے مسکین، بن تیرے یتیم جگت کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

جن بھگتاں وکھاؤنا اک در، دروازہ غریب نوازا کھول گھلایا۔ جن بھگت کہن کرپا کر پُرکھ اگم، الکھ اگوچر تیری اوٹ تکایا۔ کلجگ انت اخیر بیڑا بٹھ، صدی صدیوی دے دُہایا۔ عرض بنیتی ارداس سُن بناکن، سروناں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ہوں سیوک تیرے جن، جنیندی اکو توں ہی نظری آئی۔ جس نے بخشیا کایا ماٹی پنچ تت تن، من مت بُدھ نال کری گُرمایا۔ آتم پر ماتم دے کے دھن، نام خزانہ دتا بھرائیا۔ نرگن جوت چاڑھ کے چن، پرکاش پرکاش وچوں وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سدا سہیلے بن تیرے دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگت کہن تیرے اگے اک عرضوئی، عاجز ہو کے سیس جھکایا۔ دو جہان سری بھگوان ملے کوئے نہ ڈھوئی، سہانک نانک سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ کونٹاں وچوں تیرا بھگت سہیلا دے کوئی کوئی، لکھ چوڑاسی خالی کایا ماٹی ہائی نظری آئی۔ تیرے نام دی اک دروہی، طوبی طوبی سارے رہے سُنایا۔ بن تیری مُجبت آتم پر ماتم کسے نہ موہی، سرتی شبدی جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، بھگت سہیلے بھگوان تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگت کہن پُرکھ ابناشی سہا دے رُت، رتن امولک ہیرے گرگھ لے بنایا۔ سنت سہیلے سجن تیرے سُن، اپرادھاں توں لے چھڈایا۔ من واسنا بدل دے رُخ، بُدھی بیک دے بنایا۔ سچ نام دادے سکھ، سکھ آسن دے سمجھایا۔ اپنے ملن دی میٹ کے بھکھ، ترشنا جگت والی گوانیا۔ اُجل کر مات کھ، دُرمت میل دھوانیا۔ سُنل کر جننی لکھ، لہنا دینا اپنے نال بنایا۔ تیرا کھیل ابناشی اچت، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ دیناں انا تھاں دین دیاں میٹ دُکھ، دردیاں اپنا درد وندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت سہیلے تیرا راہ تکایا۔ جن بھگت کہن ابناشی کرتے آجا نیڑے، دُور دُراڈا پنڈھ مُکانیا۔ بھاگ لگا کایا کھیڑے، بند کوڑی کُنڈا دے گھلایا۔ آتم پر ماتم ڈھولے گایے تیرے میرے، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اکو منزل چڑھ کے دیکھیں گرو چیرے، چیل گرو اکو رنگ رنگایا۔ حقیقت وچ فیصلہ حق نیڑیں، ناتے کوڑ جگت تڑایا۔ مہربان محبوب کر مہرے، مُجبت وچ اپنا گھر وکھایا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر جوت سروپی لا کے بیٹھے ڈیرے، سبکھنڈ دوار اینکار اکو دینا وکھایا۔ لکھ چوڑاسی جنم چارے کھانی وچ بھوگے ہتھیرے، آون جاون دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کلجگ انت سری بھگوانت جن بھگت سہیلے بالک تیرے، تیرتھ تٹاں دا کھہرا دے چھڈایا۔ کایا مندر اندر جگت واسنا رہے نہ کوئے اندھیرے، اندھ اگیان دینا چُکایا۔ ایکو وار

ایکناک چاڑھ اپنے بیڑے، نیا نوکا ڈھر دانام دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان اپنی کر مہرے، رحمت وچ رستے آپ چلایا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیہی ہر بنس کور دے گرہ پنڈ غزنی پر ضلع گرداسپر ★

جن بھگت کہن ساڈی شردھا ہووے پوری، پورن سنگر مل کے وجے ودھایا۔ آتم پرکاش جوت ہووے اگنی نوری، نور نورانہ شاہ سلطانا نظری آیا۔ جس دے سچھنڈ دوار وسیئے سدا حضور، وچھوڑا رہن کوئے نہ پایا۔ دو جہاناں پنڈھ مکا نیڑے دوری، دور دراڈا نیرن نیرا نظری آیا۔ من واسنا جگت مٹے کوڑی، بدھ بیک دے بنایا۔ گڑھ توڑے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار غروری، غربت اندروں دے کڈھایا۔ چرن کول بخشے ساچی دھوڑی، ٹکا مستک نام لگایا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھی، ساچی و دیا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ آسانسا پورن ہووے جگ، ترشنا کوڑ رہن نہ پایا۔ کرپا کرے سورا سرگ، سنگر شبد بے پرواہیا۔ درس دکھائے اپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھایا۔ ترے گن مایا بھجائے اگ، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ سنگھن ٹیڈھی بنک جائے لگھ، بن منزل پنڈھ مکائی۔ نام ندھان وجائے مردنگ، انحد نادی ناد سنایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم ہو کے وسے سنگ، سگلا سنگ دکھایا۔ جھگڑا چکا کے دین دنی وچ ورجنڈ، برہمنڈ کھنڈ لیکھا دے مکائی۔ ست سوامی انترجامی دیوے اک اند، اند وچ پرمانند لئے پرگٹایا۔ خوشی کرائے بند بند، بندگی اکو اک سمجھایا۔ جن بھگتاں سدا رہے سنگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ساچا مارگ اک پرگٹایا۔ آسانسا پوری ہووے لوکما، پر لوک وجے ودھایا۔ صاحب سنگر پورا دیوے اپنی دات، نام بھنڈارا ایکناکارا آپ ورتایا۔ توں میرا میں تیرا دس اگنی گاتھ، بن اکھراں نراکھر دے سمجھایا۔ کلجک میٹ کوڑ اندھیری رات، نرگن ساچا چند کرے رُشانیا۔ من واسنا کر کے گھات، شبد کھنڈا اک چکائی۔ بن رسنا جہو مار آواز، سوئی سرتی لئے اٹھایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گھر وچ گھر کھول کے راز، پڑدا اوہلا دے چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت سہیلا اک اکیلا ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ نسا پوری ہوئے سدا گرگھ، گر سنگر دیونہار وڈیایا۔ جنم کرم دارہن نہ دیوے کوئی دُکھ، آون جاون پتت پاون دئے کٹایا۔ اُجل کرے پریم پریتی اندر مات کھ، سکھ ساگر وچ سمایا۔ سنت ساجن اپنی گودی لئے کچک، چار کُنٹ دہ دشا ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ منزل بمنزل پینڈا جائے مک، زمیں اسمان ہو مہربان لہنا دینا دئے مکایا۔ سو گرگھ سنت سہیلے پر بھ دی یاد وچ سدا خوش، جنہاں دے انتر انتر منتر اپنا دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پڑا اوہلا رہن نہ دیوے کوئی لگ، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اکو رنگ دکھایا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بی سکلکھنی دے گرہ غزنی پُر ضلع گرداسپُر ★

۱۰۰ جن بھگت کہن تیرے نام دا اک سہارا، سہانک اور نظر کوئے نہ آیا۔ کرپا کر پُر کھ اکال اینکارا، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیایا۔ سانجھے میت پروردگارا، لاشریک تیری سرنایا۔ جگ چو کڑی تیرا کھیل نیارا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر سیو لگایا۔ صدی چو دھویں چار کُنٹ دہ دشا ہویا دُھندوکارا، نرگن نرویر نرکار نرکار تیرا نور نہ کوئے چکایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی کرے پکارا، سوہلے ڈھولے راگاں ناداں وچ کرے شنوایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر روون زارو زارا، وشن برہما شو دیوت سُر مارن دھاہیا۔ بیس پیسے ہر جگدیسے تیرا کھیل ویکھئے اپر پپر اپر اپارا، پار برہم پتپر میثور پڑا اوہلا دینا اٹھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش ساچا دسے نہ کوئے سکدارا، شاہو بھوپ ست سرُپ تیرا روپ نظر کوئے نہ آیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، قلم شاہی کوک کوک گر لایا۔ دین دُنی سرشٹی درشٹی اندر ہوئی بے حالہ، حالت بدلی سرب لوکایا۔ ساچی دسے نہ کوئی دھرم سالہ، کایا کعبہ منزل حق نہ کوئے سہایا۔ ترے گن مایا توڑے نہ کوئے جنجالا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت سہیلے در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جن بھگت کہن سرشٹی درشٹی اندر رہی کوک، راو رنگ دین دُہایا۔ کلجگ مایا اگنی سب نوں

رہی پھوک، ساعت سَت نہ کوئے کرائیا۔ جھگڑاپیا چارے کوٹ، دہ دشا ورن برن کرے لڑائیا۔ بھيو سمجھے نہ کوئی کایا پنج بھوت، آتم برہم پاربرہم پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ سَت دھرم دھرنی دھرت دھول اُتوں کر گیا کوچ، کوچا کوچا صاف نہ کوئے کرائیا۔ تیرے نام دی دھار سکے کوئے نہ بوُجھ، گیانی دھیانی ودوانی پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ لیکھا مکے نہ ایک دوج، دویت شرع نہ کوئے تجائیا۔ تیرا نظر نہ آئے کسے سَت سروپ، سَت سنتوادی برہم برہمادی شبد انادی راگ سنن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت سہیلے پُرکھ اکال دین دیاں اپنے بنا سپوت، پتا پوت ہو کے اپنی گود اٹھائیا۔ شبد اگمی نوجوان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال بھیج اپنا دوت، دُتیا بھاؤ دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت سہیلے در تیرے اِکھ جگائیا۔ جن بھگت کہن کرپا کر پُرکھ سمرتھ، سوامی تیری آس رکھائیا۔ سرشٹ سبائی دسے خالی ہتھ، نام دست جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ تیرے ملن دی کھلی کسے نہ اِکھ، نج لوسن نہ کوئے رُشنائیا۔ دھرم رہیا نہ کسے دوار سچ، جوٹھ جھوٹھ وٹی ودھائیا۔ من واسنا سارے رہے نچ، کھجگ نٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ کرپا کر کے بھاگ لگا کایا ماٹی کچ، کچ کچ کنجن گڑھ دے بنائیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، رتی رت اپنا نام دے لکائیا۔ آتم پر ماتم ساچی دے برہم مت، جگت وِدیا دا لیکھا دے مُکائیا۔ چرن پریتی ساچی ۱۰۱
 نیتی دُھر دربار جوڑ اپنا نت، ناتے بدھاتے اپنے نال رکھائیا۔ جن بھگت کہن تیتھوں رہنا کدے نہیں وکھ، پرتکھ ہو کے درشن دے گوسائیا۔ صدی چو دھویں لینا رکھ، پریتم ہو کے کرنا اپنے وس، مُجبت وچ میلا لینا ملائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا ہو جائے جس، بھگت بھگوان مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے نام وتھ، دست امولک کایا گولک دینی لکائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دُھر دے مالک سچے سوامی، سَت سنتوادی تیری بے پرواہیا۔ توں ہر گھٹ انترجامی، لکھ چو راسی ویکھیں تھاوں تھانیا۔ گر اوتار پیغمبراں دے کے شبد اگمی بانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دتے بنائیا۔ سرت بنا کے اپنی سوانی، شبدی کنت کاہن نال پرنائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی اِکو جھی رکھیں جوانی، بردھ بال روپ نہ کوئے درسائیا۔ جگ چو کڑی تیری مہما صفتاں والی چلی آئی کہانی، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ بن بھگتاں ملیا کسے نہ پد نربانی، سبکھنڈ دوار بہہ کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ جن بھگت کہن کرپا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ در تیرے سیس نوائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے دیوانی، پورب لیکھا دینا بنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دسے فانی، فیصلہ حق دینا سنائیا۔

تیرے چرن کول وٹہ قربانی، بھگت سنت گرگھ گرسکھ در ٹھانڈے سیس نوایا۔ توں خالق خلق پرتپالک سب دا جان جانی، جانہار اک ہو جایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو روپ نظری آئی۔ جن بھگت کہن دئی دویت میٹ دے شرع، شریعت وچ رہن کوئے نہ پائی۔ اکو اشٹ تیرا بڑا، پُرکھ اکال دین دیال دو جہاناں دے سمجھائی۔ وشن برہما شو تیرے در کھڑا، گر اوتار پیغمبر بیٹھا سیس نوایا۔ تیرا ورن برن ذات پات نال نہیں کوئی دھڑا، سب دامالک اکو نور نور رُشنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دوارے سدا کھڑا، گھٹ بھیتڑ ڈیرہ لائی۔ تیرے چرن کول سرن سرنائی جن بھگت سدا ترا، تار نہار سمرتھ سوامی تیری اوٹ نکائی۔ تیرا نام شبد دو جہاناں کھرا، کھوٹیاں کھرے دئے بنائی۔ سچ دوار اینکار سنجگ ساچے کھول در، در دروازہ غریب نوازا اپنا اک دکھائی۔ جن بھگت کہن پُرکھ اکال دین دیال تیرا لڑ پھڑا، شبدی پلو اپنی گنڈھ پوائیا۔ توں مالک نرائن نرا، نر ہر تیرا کھیل ویکھ خوشی منائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ دوار اینکار تیرا دُھر دا گھرا، مقام حق درگاہ ساچی سچ مقام دینا بنائی۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۲ بلدیو سنگھ دے گرہ پنڈ شون ضلع گرداسپور ★

جن بھگت کہے تیرا کھیل اگمی چلتر، بن چاترک گرگھ سمجھ کسے نہ آئی۔ مہربان ابناشی کرتے بن آپ اپنا مٹر، آتم پر ماتم تیرا نور نظری آئی۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار ہو کے نتر، پڑدا اوہلا کایا چولا دے مکائی۔ منزل چوٹی حق حقیقی چڑھ سخر، دراں توں اُپر اپنا گھر دے دکھائی۔ کوڑی کریا من واسنا میٹ فکر، فاقہ آقا رہن کوئے نہ پائی۔ من واسنا بھجے نہ اُدھر اُدھر، ڈوری تند اگما لینا پائی۔ منا پئے نہ کوئی مٹھاں والا پتر، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئی۔ تیرے نالوں جاییے کدے نہ وچھڑ، وچھڑیاں میلا لینا آپ ملائی۔ جن بھگت سہیلے کہن اسیں بھریاں چکڑ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ بن تیری کرپا تیرا نام ہر دے وچ نہ ہووے ذکر، ظاہر باطن نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگت کہن پر بھ ہر ہر دے اندر و سیس،

وصل دینا یار خُدا نیا۔ نام ڈوری بندھیں رسی، رستہ بُھل کوائے نہ جائیا۔ دُھر دامارگ مرد مردانہ ہو کے دسیں، دہ دشا پڑدا آپ اُٹھانیا۔ ساکھیاں پرگٹ ہوویں ساہمنے اکھیں، نچ نیز لوجن نین اکھ کھلایا۔ سنت سہیلا تیرا دُھر دی سخی، سخاوت کر کے بغاوت اندروں دینی مٹانیا۔ آتم پر ماتم دھار کرنی پگی، پکوان کھا کے بچھ دینے بنایا۔ ساچی دست ساچے گھر ڈھکیں، پڑدا اوہلا آپ اپنے ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در سچ دوارا دینا سہانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کوڑی کرپا کر منسوخ، لیکھا رہن کوائے نہ پانیا۔ جھگڑا رہے نہ دوتی دوت، دُشمن کوڑے دینے مٹانیا۔ بھو مٹا دے جگت چھوت، اچھوت درِ شئی سر شئی دینی دکھانیا۔ کلج کوڑی کرپا کر دے کوچ، کوچا گلی کر صفایا۔ لیکھے لا جن بھگتاں پنج بھوت، بھوکھ اپنا دے درڑانیا۔ تیرے نالوں جان کدے نہ روٹھ، رُٹھیاں لینا منانیا۔ مہربان ہو کے تھ، تھمت کوڑ نہ لاگے رانیا۔ امرت جام پیانا گھٹ، گھٹنا گھاٹ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت سہیلے تیرے دوارے گئے پنج، پوج نیک ہو کے سمجھ اپنی دینی سمجھانیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ شون ضلع گرداسپر ★

جن بھگت کہن جنم جنم دا دتا نہیں جاندا جزیہ، فیصلہ اکو وار دینا کرائیا۔ بھرمن والا میٹ دے پر بھو قضیہ، ساتک ست دے کرائیا۔ تیری یاد وچ جگ چوکڑی بیت گنیاں صدیاں، صدمہ سکیا نہ کوائے گوائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت پار کردے رہے ندیاں، تیر تھ تھان اُتے پھیرا پانیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوٹ اپرادھ کیتے بدیاں، بدلے وچ بھگتدے رہے سزائیا۔ جنم کرم دا لیکھا رُلدا رہیا وچ رڈیاں، کرتے قیمت نہ کوائے پانیا۔ من ہنکار خُماری وچ رہیاں مدھیاں، نام رس نہ کوائے چکھانیا۔ جگت خواہش وچ جگدیاں رہیاں موم بتیاں، تیرا نور نہ کوائے رُشانیا۔ واسنا وچ رکھدے رہے حصے پتیاں، پتیر میثور تیرا روپ نظر کوائے نہ آنیا۔ ہٹھ وچ ہندیاں رہیاں ستیاں، ست ستواد در نہ کوائے کھلایا۔ ٹلدیاں رہیاں نال تولے ماشے رتیاں، رتن امولک تیرا روپ نہ

کوئے وٹانیا۔ اکھراں والیاں پڑھدیاں رہیاں پٹیاں، پٹیدار جگت گرو بے انت ہنڈھانیا۔ قلم شاہی نال کھدیاں رہیاں پھٹیاں، ہتھیاں انگلاں نال وڈیانیا۔ لکرماں دیاں بھردیاں رہیاں چٹیاں، گرگھ سخیاں رو رو مارن دھاہیا۔ جگت وکار وچ رہیاں اٹیاں، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھانیا۔ خواہشاں اندر پھریاں نٹھیاں، منزل پندھ نہ کوئے مکانیا۔ تیرا نام لہدیاں رہیاں وچوں ہٹیاں، شودوالے مٹھ مندر مسجد پھولے تھاؤں تھانیا۔ ساچیاں کھٹیاں کتوں نہ کھٹیاں، کھکا سکینا نہ کوئے مٹانیا۔ انت اک دوارے ڈھٹھیاں، نرگن سرن ملے سرنانیا۔ جگت و دیاہن ہر جن سدھے سادے جٹیاں، جٹا جوٹ ویس نہ کوئے وٹانیا۔ چھڈا دے کھیل بازی گر نٹیاں، نو آساگ نہ کوئے ورتانیا۔ ہوں سیوک بالک تیریاں پٹھیاں، پشت پناہ ہتھ رکھانیا۔ تیرے پریم پیار اندر تیاں، آشنا کو اک ودھانیا۔ گلوں لاه چوراسی رسیاں، پھاسی جم نہ کوئے پانیا۔ تیری سرنائی ہیٹھاں دسیاں، واسطہ جگت وچوں تڑانیا۔ بن جل میں تڑپن نہ ویراگن مجھیاں، ماچھوواڑا دے گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ویکھ نال اکھیاں، بن اکھاں اکھ کھلانیا۔ جنہاں دیاں گوبند لاجاں رکھیاں، سو گرگھ دھیان لگانیا۔ قول اقرار دیاں شرطاں جنہاں نال پکیاں، کچی گنڈھ نہ کوئے پوانیا۔ حقیقت وچ سچیاں، اصلیت وچ نظری آنیا۔ برہوں ویراگن تیریاں بچیاں، بچپن اپنی گودی پانیا۔ تیرے شبدی تیر انیالے پھٹیاں، پٹی نام دینی بندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنیاں فریاداں تیتوں دسیاں، اور دسن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ دوست پُرا ضلع گرداسپُر ★

ست دھرم کہے پر بھ جن بھگتاں کر دے پُشٹی، تصدیق شہادت اپنا نام بھگتانا۔ من وکار دار ہے کوئے نہ کشتی، دُرمت میل دینی دھوانیا۔ کلج اندر سبجگ کر دُستی، دُھر فرمانا حکم سنانیا۔ ساچے سنتاں نام بھنڈارا دے مُفتی، کرتے قیمت نہ کوئے لگانیا۔ جگت آلس نندرارہن نہ دے سُستی، سوئی سرتی لے جگانیا۔ دھار ویکھن پُرکھ اکال اگئی اوس دی، جس نور داما لک نرنکار توں ہی نظری آنیا۔ ایہہ کوئی منزل نہیں جو جن کوس دی، جنم جنم دا پینڈا

دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنت سہیلے تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگت کہن پر بھ اپنا سندیشہ دے گم نام، غماں توں باہر دے کڈھائیا۔ حضرتان توں پرے دے پیغام، پیغمبراں دے مالک اسم اعظم دے سمجھائیا۔ توں سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دا حکمران، دو جہان سری بھگوان بیٹھن سیس نوایا۔ چرن پریتی سچ دوارے بخش اک آرام، جگت عیش و عشرت دی لوڑ رہے نہ رایا۔ بردے سیوک تیرے بنیے غلام، چاکر سیوک ہو کے تیری سیوکمایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جامہ مہربان دتا انسان، ہنسا اندروں دینی کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری صفت مہما دا دے کے گئے بیان، کاغذ قلم شاہی نال لیکھا جگت لکھائیا۔ توں مالک خالق پر تپالک دُھر دا امام، امن دا مارگ دے جنایا۔ دین دُنی دا بدل نظام، کوڑی کریا کلج باہر کڈھائیا۔ تیرے چرن کوئل سجدہ کوٹن کوٹ پر نام، نمستے کہہ کے شکر منایا۔ توں سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مہربان، محبوبُ محبت دُھر دی دینی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ویکھ دین دُنی انتر گت، انتر کھوج کھوجایا۔ سرشٹ سبائی مھلی سنگر مت، گرمت سمجھ کسے نہ آئی۔ من واسنا جگت وکاری ہو کے رہے نٹھ، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ کایا مندر اندر کسے دوار دے نہ ست، ست ستوادی برہم برہادی تیرا بھیو کوئے نہ پانیا۔ گھر گھر در در ناڑ بہر ابلے رت، رتی رت تیرا نام نظر کوئے نہ آئی۔ تیرے ملن دی کھلی دے کسے نہ اکھ، جگت لوچن دوئے رو رو دین دُہائیا۔ کلج انت سری بھگونت زرن دھار ہو پرتکھ، پارکھو ہو کے بھگت سہیلے نام کسوٹی لے لگایا۔ توں صاحب سوامی انتر جامی آد جگاد پُرکھ سمرتھ، دو جہاناں والی زرن دھار نظری آئی۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرا گاوے جس، صفت صلاحی ڈھولے راگاں ناداں وچ شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سرب سوامی سب کچھ تیرے ہتھ، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت کہن پر بھ مہر نظر نال ویکھ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ کلج کوڑی کریا ودھیا بھیکھ، چار گنت رہی گر لایا۔ ثابت دے نہ کوئے دھاری کیس، موٹڈ منڈائے روون مارن دھاہیا۔ تیرا حکم آد جگاد جگ چو کڑی چلے ہمیش، دو جہان سکے نہ کوئے اٹھایا۔ گل پلو پاوندے وشن برہما شو ہمیش، دیوت سرنیناں نیر وہایا۔ ساچی دھار دے نہ کسے رکھی کیش، جگت گوردھن بھار نہ کوئے اٹھایا۔ ست سرُپ کسے نظر نہ آئے دس دسمیش، وہ دشا ہوئی ہلکایا۔ کوک

پُکارے باشک تشکا شیش، ساگو پانگ سُکھ نہ کوئے بنایا۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال لوکمت ویکھ اپنا دیس، لکھ چوڑا سی جیو جنت سارے دین دُہایا۔ مایا ممتا کوڑی کریا ہوئے ہنگتا میٹ رکھ، رکھی مُنی سیدھ سادھک سارے دے سمجھایا۔ تیرا ناؤں نرنکار اک و شیش، وِشیاں توں وِشو باہر دینا کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت سُہیلے در دوارے الکھ جگایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ویکھ کرپا ندھان، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ تیرا ساچا مندر دے نہ کسے مکان، کایا کعبہ پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا من واسنا پھرے جہان، جہالت اندروں نہ کوئے کڈھایا۔ تیرا نام بن رسنا جہوا سنے کوئے نہ کان، انحد نادی ناد نہ کوئے وجایا۔ من بدھی جگت وچار وچ ہوئی شیطاں، شرع وچ شریعت کرے لڑایا۔ کامل مُرشد پاربرہم پتپر میثور ابناشی کرتے دیناں بندھپ دین دیاں، دیاندھ ٹھا کر سُکھ ساگر دے دکھایا۔ تیرے چرن کول جھکدے زمیں اسمان، گر اوتار پیغمبر منگن دان، در درویش ہو کے خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جن بھگتاں آتم عرضوئی کر پروان، اٹھے پھر بن نگاہبان، صدی چوڑھویں کوڑی کریا میٹ حرام، کلام اپنی دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچ بھنڈارا دے دان، کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ مکے وچ جہان، جہالت علامت مایا ممتا موہ رہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ دھرتا سنگھ دے گرہ کلانور ضلع گرداسپر ★

جن بھگت کہن پر بھ درشن دینا اندن، انک کل دھاری اپنی دیا کمایا۔ آتم پر ماتم اپنا ویکھن نوری چنھ، چند سورج توں پرے کر رُشایا۔ جھگڑا رہے نہ ترے گن مایا تن، ترے گن اتپتے دے وڈیایا۔ جگ چوڑی پیتے گن گن، نو سو پُرانوںے پنڈھ مُکایا۔ پرگٹ ہو ابناشی کرتے چھن، سو پھ سروپی درس دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ چری وچھنے، سنجگ تریتا دواپر کلجگ راہ تکایا۔ صدی چوڑھویں وچار نہ گن اوگنے، اوگن تیری جھولی پانیا۔ تیرے نام شبد ڈھولے راگ سنگیت گیت بہن سنے، شاستر سمرت وید پُران رہے جنایا۔ دین دیاں آتم پر ماتم گھر

ٹھانڈے درشن دے ہنئے، اگے وقت نہ کوئے جنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگت سہیلے آپے تھوڑے چنئے، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے نام دی دے دھنے، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کوٹن کوٹ جنم کردے رہے بھال، بھالیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ روندے ویکھے شاہ کنگال، جگت پاتشاہ دین دُہائیا۔ بن مُریداں توں پُچھے نہ کسے دا حال، حالت بدلی سرب لوکائیا۔ چار کُنٹ چار ورن اٹھاراں برن پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ دُھر دا پلے نہ کوئے دلال، ونجارا ہٹ حق نہ کوئے دکھائیا۔ پدارتھ پلے نہ اگتا مال، نام ندھان نہ کوئے جنائیا۔ خالی دے مندر مسجد شو دوالے دھرم سال، دُھر دا مالک رُپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ پڑھ پڑھ پُستک گھالنا رہے گھال، کیتی گھال لیکھے کوئے نہ لائیا۔ تیرے اگے اک سوال، بینی وچ عرضوئیا۔ توں دیناں بندھپ دین دیاں، دیاندھ ٹھا کر اک اکھوائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کر پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ ساچا منتر انتر نرنتر اک سکھال، جگت و دیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھگت و چھل جن بھگتاں دس اپنی اگئی چال، چلت وچ دین دُنی رہی گر لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ پوری کردے اچھا، نچھاور تیرے اُتوں اپنا آپ کرائیا۔ سچ پریم دی پا دے بھچھا، بھکھک ہو کے جھولی دینی بھرائیا۔ تیرے پریم پیار دیاں اندر رہندیاں سکال، سخر چوٹی چڑھ کے ہونا آپ سہائیا۔ جن بھگت سہیلا تیری دھار وچوں تیرا رُپ نکا، نکیوں وڈا دینا بنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جگ نیتز سرشٹی درشٹی اندر جگت کسے نہ دسا، ست سرؤپ تیرا رُپ نہ کسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی در گھر ساچا دینا سہائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ لکھ چوڑاسی نالوں کر چوری، ٹھگی دین دُنی کمائیا۔ جن بھگتاں نرگن دھار ہو کے بھڑی، بھڑی بھڑی کر کے دین دُہائیا۔ ویکھیں مارگ گلی بھیڑی نہ رکھیں سوڑی، ساچا راہ دینا دکھائیا۔ من واسنا کایا اندر رہن نہ دیویں کوڑی، وکھ امرت رُپ بنائیا۔ تیرے نام دی ساچے مندر لگے پوڑی، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ دُھر شبد بھننا ڈوری، تندہی تند نہ کوئے کٹائیا۔ تیری منزل دے ہور دی ہوری، محبوب پڑدا حقیقت دینا اٹھائیا۔ آتم پر ماتم مل کے ساچی بنے جوڑی، جوڑا اکو لینا بنائیا۔ تیری پریت لگی نبھے توڑی، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر جن ساچے در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دے دے دست اگئی، لکھ اگوچر اگم

اتھاہ در تیرے منگ منگائیا۔ اپنی دھار دس دے نوں، چار جنگ دی گاتھا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم سیجا آ کے سوں، سچ سنگھاسن دینا سہائیا۔ کایا مندر اندر گھر ٹھانڈے آ کے بہویں، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرا راہ تئدے گئے جوت سروپ آونا اوتار چووی، چوویوں اوتار نہکٹنک نرائن ز تیرے ہتھ وڈیایا۔ اپنا نام حکم فرمان دو جہان اگلا کہویں، بچھلا لہنا دینا دینا چکائیا۔ جن بھگتاں ڈھولا اپنے نال ملا کے کہویں، بنا ملاپ توں جاپ کم کسے نہ آئیا۔ سچ دوار ایکٹار ہو کے رہویں، جن بھگتاں کایا مندر ڈیرہ لائیا۔ پریم پیار دی بچھیا جن بھگت دواریاں لویں، دوجا در منگن کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پڑکھ اگئی وست امولک آپ ورتائیا۔ جن بھگت دے دے نام رنگ رنگیلا، رنگ اپنا دے چڑھائیا۔ لوکمت جگت بھگت بن وسیلہ، کوڑ وکار وشیاں توں باہر لینا رکھائیا۔ گرگھ سجن تیرا قبیلہ، کامل مرشد ہو کے میلا لینا ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ لوک تیناں، ترے گن ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ بن تیری کرپا بن تیرے درس بھگتاں کسے کم نہ آوے جینا، جیون جی تیری جھولی پائیا۔ بن تیری چرن سرن دوسر ہو کسے نہیں نینا، سر مستک نہ کوئے جھکائیا۔ تیرے نام پیار دا امرت رس پینا، نچھر دھار دینی وہائیا۔ پڑکھ اکال دین دیال تیرے دوارے دے منگتے توں پاتشاہ نہیں کمینہ، قائم مقام بیٹھا سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ بچھلی بند کر تقسیم، حصیاں والا جھگڑا دے مکائیا۔ تیرے دوارے ساریاں دا اکو سانجھا ہووے ضمیمہ، جن بھگت سہیلے اکو گھر دینے بہائیا۔ کسے نوں لبھنا نہ پئے مکہ مدینہ، کایا کعبہ دینا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ٹھانڈا کرنا سینہ، کلج کوڑی کر یا گئی اگت بھجائیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ سردار سنگھ دے گرہ پنڈ کلا نور ضلع گرداسپور ★

جن بھگت کہن پر بھ اندروں کڈھ دے خدی، خود مالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ بڈھ بیبک نرمل کر بڈھی، بڈھ توں پرے اپنا نام درڑائیا۔ اپنی رمز لا گجھی، شبد اشارے نال سمجھائیا۔ بھاونارہے کوئے نہ دوجی، ایک رنگ دینا چڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے ودی سدی، کشنا شکلا پکھ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک جنایا۔ جن بھگت کہن ہر شبدی دس اشارہ، اچھیا سب دی پور کرایا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ ساچے نام دا دے بھنڈارا، بھنڈاری ہو کے آپ ورتایا۔ مائس جنم نہ آوے ہارا، ہر دے اندر ہر دم اپنا آپ یاد کرایا۔ اکو تیرا چرن کول دے سہارا، سہایتا دے کے سہمت اپنے نال کرایا۔ مورکھ گلدھ لیکھے لاؤنا گوارا، چتر سنگھڑ اپنے چرن لینا بنایا۔ من واسنا رہے نہ ہاہاکارا، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ اکو تکیئے تیرا دُھر دربارا، جس گرہ بیٹھا سو بھاپایا۔ دیا بائی کملا پاتی تیرا نور ہووے اجیارا، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ سو مندر سہائے سچی دھرم سالہ، دھرم دوارا اکو نظری آئی۔ جتھے پار اتاریں شاہ کنگالا، کوچھے کملے اپنے گلے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون ہو کے آسا پور کرایا۔ جن بھگت کہن تیرا دوارا ویکھئے سچکھنڈ، کھنڈن سب نوں دے کرایا۔ جتھے دین مذہب ذات پات دی نہیں ونڈ، آتم نرگن نور جوت کریں رُشانیا۔ پنج تت کایا مائی سریر نہیں کوئی سنگ، وجود تن نہ کوئے ہنڈھایا۔ من کامنا واسنا وچ پائے کوئی نہ ڈنڈ، ڈنڈاوت کر کے سپیس نہ کوئے جھکایا۔ پرکاش دیوے کوئے نہ سورہ چند، چند چاندنی تیرا نور جوت رُشانیا۔ تخت نواسی ساچے تخت بہیں سورے سرنگ، حکمران ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتاں سو صاحب دینا انند، جس انند وچوں تیرا انند مل کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صاحب سلطان دین بخشند، جن بھگت سہیلے غریب نمانے اپنے گلے لگایا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا نور ضلع گرداسپور ★

جن بھگت کہن اک منگیئے تیرا درس، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ کرپالو دیا لو ہو کے کرنا ترس، مہر نظر نال پار کرایا۔ تیرے حکمے اندر آگئے اُپر فرش، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائی۔ ساڈی منظور کر عرض، بینتی دتی سنایا۔ جنم جنم دا ونڈ درد، ڈھیاں دا ڈکھ گویا۔ پلے نام دام نہیں خرچ، خالی جھولی دینی بھرایا۔ تیتوں لجدے نہیں کسے مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ، چرچا کرے ساری لوکایا۔ تیرا نور تکنا چاہندے اسچرچ، ست سرُپ سو بھاپایا۔ جے

بھگتاں کارن آئیوں پرت، پرتاپ بھگتاں دے بنایا۔ اسیں چار جگ دے ناماں دا رکھدے برت، رس بھوگ اکو نام تیرا کھانیا۔ پورب لہنے دی ویکھ فرد، لیکھا پچھلا کھوج کھوجا گیا۔ جگ چوکڑی دے ضرب، اگلا جوڑ لینا کرایا۔ تیری جس دھار (نوں) لہہ نہ سکن ارب کھرب، تیری خبر سُن کے بے خبر خوشی منانیا۔ ہنکار وکار چھڈیا دربھ، دین دُنی دتی تجانیا۔ در ٹھانڈے کر کے عرض، سیس دتا جھکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دینا مُکانیا۔ جن بھگت کہن کچھ دے اپنی دھار، دھرم دوارا دے دکھانیا۔ قدیم دے قدماں توں وچھڑے یار، کرماں دا لیکھا ڈھانیا۔ تیری مُجبت وچ بے زار، بے دار دے کرایا۔ کرنی دا کرتا بن کرتار، فُدرت دا مالک ہو کے خالق اپنا پڑدا دینا اٹھانیا۔ تیرے چرن کول جن بھگت سدا بلہار، واری گھولی اپنا گھول گھمانیا۔ راہ تگدے رہے جگ چار، سنجگ تریتا دواپر دھیان لگانیا۔ انت انخیری آئی ساڈی وار، وارث ہو کے لینا ملا گیا۔ تیرے دوارے در دے خدمتگار، خادم ہو کے ساچی سیو کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت کہن ساڈی پوری کر انتظار، گریزاری وچ گرجے مندر دتے تجانیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ بلکار سنگھ دے گرہ پنڈ رسول پُر ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت کہن تیرا نور نظر آئے اصلی، جوتی جوت کر رُشانیا۔ کلج بھیکھ جگت بہہ نقلی، عقل بدھی دی کرن لڑانیا۔ بھرے بھلی سرشٹی سگلی، آتم پر ماتم پڑدا نہ کوئے اٹھانیا۔ دین دیال پُرکھ اکال تیتوں لبھنا پئے نہ وچوں جنگلیں، کایا مندر اندر پڑدا دینا چُکانیا۔ پریتم تیری پریت ملے رنگی، رنگ رتے اپنا نام رنگن دینا چڑھانیا۔ سرتی شبد ڈوری نال بٹھ لئیں، بندھن مایا ممتا موہ تڑانیا۔ مانس جنم ملیا تیرے پریم پیار انند لئی، جگت واسنا ہوئے نہ کوئے ہلکانیا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ لئیں، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری اوٹ رکھانیا۔ کوڑی کریا جگت وکار ہنکار وچوں کڈھ لئیں، ترشنا اگت نہ کوئے تپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں ہو سہانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ہوئے دُکھی دُکھیار، دردوند نظر کوئے نہ آئیا۔ ساکھیات ملے نہ کوئے گر

اوتار، پیغمبر دید نیند نہ کوئے گھلایا۔ چار گنت دہ دشا پھر پھر تھکے وارو وار، وارث ہو کے لوے نہ کوئے بچایا۔ پڑھ پڑھ تھکے رسنا جہوا وچ سنسار، پتپر میثور
 تیرا نور نظر کوئے نہ آیا۔ چار گنت دہ دشا ہو خوار، اپنی حالت گئے بدلایا۔ ڈھر دامالک مندر مسجد شو دوالے مٹھ نہ بلیا پروردگار، پاربرہم برہم جوڑ نہ
 کوئے جڑایا۔ صدی چو دھویں آئی ہار، ہر جن نیتز رو رو دین ڈھایا۔ کرپا کر کرنی دے کرتے آپ کرتار، مہربان ہو کے مہر نظر آپ اٹھایا۔ جن بھگت
 سہیلے منجھدھار وچوں کڈھ باہر، شوہ دریا جگت نہ کوئے رڑھایا۔ دین مذہب ذات پات اڈچ نیچ جھگڑا رہے نہ کوئے سنسار، آتم پر ماتم پر ماتم آتم پڑدا دینا
 اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے در دے سیوادر، یاچک ہو کے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت دے
 دیدار، نیتز لوچن اکھ گھلایا۔ جن بھگت کہن پر بھ کھج کوڑ ہو یا پسار، ناؤں نرکار نظر کوئے نہ آیا۔ چار گنت چار ورن چار یاری باہاکار، ہر دے ہر نہ کوئے
 وسایا۔ لگی اک جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، بہتر ناڑاں کایا ماٹی ہٹ سیٹل سیت نہ کوئے کرایا۔ ڈھر درگا ہی پتپر میثور درس ہووے نہ کسے میت مرار، متر پیارا یارڑا
 سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ ہوئے ہنگتا بنیا گڑھ ہنکارا، ہنگ برہم پاربرہم پڑدا سکے نہ کوئے چکایا۔ جگت واسنا بھریا کوڑ وکارا، ست دھرم سچ نشان نہ کوئے
 جھلایا۔ جن بھگت سہیلے کہن پر کھ اکال دین دیال کھج انتم ویکھ دوارا، انتشکرن دین دنی کھوج کھوجایا۔ بن تیرے دوجا کوئی نہیں سہارا، گر اوتار پیغمبر تیرا
 سہارا گئے سمجھایا۔ جگ چو کڑی شاستر سمتر وید پُران دیندے رہے اشارہ، شبد وچوں شبد دھار جنایا۔ کھج انت سیری بھگونت نرگن نرور پرگٹ ہووے
 ایکنکارا، کل دھاری اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت سہیلے بھاگ اپنا رہے منگ منگایا۔ جن بھگت کہن
 پر بھ ساڈا پورب دے دے بھاگ، لہنا دینا جھولی پانیا۔ سوئی سرشی وچوں جاییے جاگ، اکو تیرا نام دھیایا۔ دُرمت میل دھو داغ، پتت پُنیت دینا بنایا۔
 گھر دیک جوت جگے چراغ، کایا مندر اندر ہوئے رُشانیا۔ سوامی ملے کنت سہاگ، جگت وچھوڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس جاپ،
 جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ مایا ممتا موہ کوڑ وکار رہے نہ تینوں تاپ، ترے گن اتتے ٹھانڈے سیتے ست ستوادی اپنا راہ دے سمجھایا۔ ہوؤں
 سیوک خادم بالک تیرے چاک، چاکری آخری تیرے چرن کولان نظری آیا۔ منو آمن نہ رہے گستاخ، شرع شریعت وچوں دینا باہر کڈھایا۔ تیرا نام انتر

انتر ہووے اِکو جاپ، دوسر اکھر نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں ساچے سنتاں نرگن جوت درشن دے آپ، پرکاش وِچ پرکاش ابناش لینا ملائیا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڑھ ضلع گرداسپر ★

ہر سنگت وِچ کدے نہ رہے بھلیکھا، گرکھ بھلیا نظر کوئے نہ آئیا۔ جنہاں انتر پرِم پُرکھ پر ماتم دا چیتا، چیتن سرتی کر کے بیٹھے دھیان لگائیا۔ اوہناں دا مالک خالق پرتپالک اِکو نیتا، نچ نیتز لوچن نین بیٹھا اکھ کھلائیا۔ ترے گن مایا پنج تت لگن نہ دیوے سیکا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے شبد اگئی کھولے بھیتا، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ ہر سنگت وِچ کدے نہ ہووے بھرم، بھرم بھو سنگر شبد آپ بھنائیا۔ جنہاں دا صاحب سنگر لیکھے لگا جرم، جنم جنم دا جھگڑا گئے چکائیا۔ ست ستوادی ساچا بخشنے اِکو دھرم، دھرم دوارا اِکو دئے دکھائیا۔ جتھے کرنی دا رہے کوئی نہ کرم، نہہکرمی ہو کے دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں بھگتاں سنتاں پُرکھ اکال دی لئی سرن، سرنگت اِکو دئے دکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ورن برن، لکھ چوراسی پینڈا دئے مُکائیا۔ نیتز کھول کے ہرن پھرن، فُرنیاں وِچوں من اپنے بندھن وِچ رکھائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا اِکو ورن، کنت سہاگی صاحب سلطان محبوب مالک اِک ہنڈھائیا۔ سچ دوارے ٹھانڈے گھر سرن سرنائی دُھر دی پڑن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے میل ملائیا۔ جن بھگتاں بھلیکھا کدے نہ آوے نیڑے، بھانڈا بھرم رہن نہ پائیا۔ جنہاں دے بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ کھیرے، بند کوڑی کھڑکی پڑدا اوہلا گئے اٹھائیا۔ سمرتھ سوامی انترجامی اوہناں اُتے کرے مہرے، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ پنج وکار گڑھ ہنکار وِچ کدے نہ گھیرے، مایا ممتا موہ ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ جگت واسنا میٹ کے ہیرے پھیرے، پار برہم برہم میل دئے ملائیا۔ مائس جنم حق حقیقت لیکھا انت نیڑے، درگاہ ساچی دُھر دربار حکم حق سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگت

اپنے رنگ رنگا گیا۔ بھرم کہے میٹوں سمجھے کون، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میرا لیکھا پرے اُنجا پون، پون گرو میری بنت بنایا۔ کلجگ انت کھیل ویکھا
ہنکاری رو، من منو آنظری آئی۔ بھرم وچ وکاری جیو بلاؤن، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ گرگھ سنت بھرم گڑھ آون ٹڑاؤن، کوڑا ٹھیکر بھن وکھایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان مہر نظر نال ترایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے ست، ست ستوادی دیاں جنایا۔ کلجگ
اتم شبدی دھار دیواں برہم مت، پاربرہم ہو کے برہم دیاں سمجھایا۔ ترے گن مایا ساڑ نہ سکے پنچ تت، تتوت دیاں جنایا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، امرت
میگھ اک برسایا۔ مالک ہو کے پُرکھ سمرتھ، سوامی ہو کے کھوج کھوجایا۔ نام بھنڈارا دے کے وتھ، گرگھ سجن لوواں پرگٹایا۔ ساچے سنتاں نچ نیتز کھول
کے اٹھ، جلوہ نور کراں رُشانیا۔ بھگتاں رہن نہ دیواں وکھ، اتم پر ماتم پر ماتم آتم میلا میلاں سچ سُبھایا۔ تُوں میرا میں تیرا دو جہاناں مارگ دس، برہمنڈ
کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر دیاں سمجھایا۔ نخبھر دھار بنجشاں امیوں رس، جھرنا ڈھر دا آپ جھرائیا۔ حقیقت وچوں پرگٹا کے حق، حکومت کوڑ
دیاں بدلائی۔ سنجگ ساچا مارگ دین دُنی دس، دہ دشا دیاں سمجھایا۔ کسے نہ چلے کوئی دس، گر اوتار پیغمبر درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار در ٹھانڈے بیٹھن سیس
نویا۔ پرگٹ ہو آپ پرتکھ، کلجگ میٹ رین اندھیری مس، مست خُماری نام دیاں چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست
سندیشہ نر زیشا اینکار آپ درڑایا۔ سری بھگوان کہے سُن ست دھرم، ڈھر دی بان دیاں جنایا۔ کلجگ کوڑی کریا رہے کوئی نہ کرم، نہہرمی ہو کے لیکھا دیاں
مکانیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات ورن برن، دین مذہب کھہڑا دیاں پُجھدایا۔ تُوں ہی تُوں ہی سارے کرن، ڈھر دا ڈھولا اکو گایا۔ کایا مکتب پاٹھشالا ساچی
پڑھن، جتھے پڑھاؤن والا جگت نیتراں نظر کسے نہ آئی۔ سرن سرنائی صاحب سوامی اکو پرن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
سچ دوارا اینکارا اک اکلّا اکو دے سمجھایا۔ ست دھرم کہے سنجگ ساچا مارگ جاوے لگ، ابناشی کرتا آپ لگایا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں نر گن
دھار پرگٹ ہووے جگ، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ محکم دیوے سورا سربگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی ایٹھے اوتھے دو جہان نظر نہ آوے
حد، حدو اندر بند نہ کوئے کرائیا۔ سنجگ ساچا نام ندھان سری بھگوان دسے اپنا چھند، ڈھولا سوہلا نغمہ کلمہ آپ پڑھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن خوشی کرے

بند بند، بندگی اکو اک اپنی آپ دکھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے کے سچ اند، جگت وکاراں وچوں باہر کڈھائیا۔ منو آدہ دشا بھوں نہ پاوے ڈنڈ،
 واسنا وچ نہ کوئے ہلکائیا۔ ڈئی دویتی ڈھاہ کے بھرماں کندھ، گڑھ ہنکاری دے تڑائیا۔ بھگتن پیتا ٹھانڈا سپتا پڑکھ اکالا دین دایلا ہووے سنتاں سنگ، گڑکھ
 گڑسکھ سبجن اپنے رنگ رنگائیا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان وجائے اک مردنگ، وشن برہما شو دیوت سُر آپ سمجھائیا۔ گڑ اوتار پینمبراں پوری کرے
 آسا منسا اُمتگ، ترشنا پورب رہے نہ رائیا۔ اکو نام ندھان جنائے نو کھنڈ، ست دیپ اکو راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال
 صاحب بخشند، بخشش رحمت وچ ساچی کرنی کار کمائیا۔ ست دھرم پڑکھ اکال دیا کمایگا۔ سو پڑکھ نرنجن ویکھ دکھایگا۔ ہر پڑکھ نرنجن پڑدالا ہوگا۔ ایکنکار حکم
 سناویگا۔ آد نرنجن ڈگمگایگا۔ سری بھگوان ساچا تخت اک سہایگا۔ ابناشی کرتا دو جہاناں کھیل کھلایگا۔ پاربرہم پتر میثور اپنی دھار جنایگا۔ شبدی ست ڈلارا
 اک اٹھایگا۔ سچکھنڈ دوارا آپ سہایگا۔ تھر گھر ڈنکا نام وجایگا۔ وشن برہما شو اٹھ کھلایگا۔ کروڑ تینتیس نال رلاویگا۔ سُر نرنجن جن ویکھ دکھایگا۔ ترے گن
 مایا ڈیرہ ڈھاہویگا۔ پنچ تت پھول پھولایگا۔ گڑ اوتار پینمبر ساچی دھاروں آپ جگاویگا۔ کلجگ اتم رچ سویمبر، ساچی کرنی کار کمایگا۔ کوڑی کریا میٹ اڈمبر،
 سبجگ مارگ اک دکھایگا۔ سرب گناں ہو بھر تمبر، بھانڈا بھرم بھو بھناویگا۔ نام ڈھن سنا مدھر، سوئی سرتی آپ جگاویگا۔ جن بھگتاں پوری کر کے سدھر،
 سدھا اپنا راہ دکھایگا۔ دین مذہباں کر کے پدھر، ورن برن ڈیرہ ڈھاہویگا۔ ساچے نام دی کر کے قدر، قدرت قادر ویکھ دکھایگا۔ سچ پریتی اندر کر کے
 مگن، سنت سہیلے جوڑ جڑایگا۔ کوڑی اگ مول نہ تین، امرت میگھ اک برسایگا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم نام سارے چین، جگ جیون داتا ویکھ
 دکھایگا۔ گڑ اوتار پینمبر سچکھنڈ دوارے بیٹھ کے ہسن، گوہنڈ خوشیاں تال وجایگا۔ غریب نمانے کہن پڑکھ ابناشی آیار کھن، کوچھے کملے گود اٹھایگا۔ صدی
 چودھویں میٹ کے پن، پنت پاپی میل ملاویگا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دکھا کے اکو پتن، کنارہ دھر دا آپ سمجھایگا۔ چار ورن
 اٹھاراں برن پڑکھ اکال دی سایہ ہیٹھ وسن، جھگڑا شرع نہ کوئے رکھایگا۔ پریم پریتی اندر کرے سنگھن، سبجگ ساچی بنت بناویگا۔ گڑکھ گڑسکھ سنت سہیلے
 خوشیاں اندر اٹھ اٹھ نٹھن، دھر دارنگ آپ چڑھایگا۔ ست دھرم سبجگ ساچا مارگ آوے آپ پر بھ دسن، نرنجن جوتی جوت رشناویگا۔ ہر ہر دے آوے

وسن، لکھ چوڑاسی پڑدا اوہلا آپ چکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہویگا۔ کلج کوڑ کڑیارا کیگا۔ پُرکھ ابناشی بوٹا پٹیکا۔ اپنے شبدی وہن دھار وچ سٹیکا۔ سنجگ ساچا سویا اٹھیگا۔ لوکمت راہ بچھیگا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُپر آ کے رسیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج سنجگ سنجگ کلج دوہاں دا لیکھا سچکھنڈ سچ دوار بچھیگا۔

★ ۶ کتک شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڑھ ضلع گرداسپُر ★

سَت دھرم سَنگَر شبد دیا کماویگا۔ نرگن نرویر ہو کے آویگا۔ کلج کوڑی کریا میٹے قہر، ساتک ست ست ورتاویگا۔ کرے کھیل گبھیہر گہر، گورا ہو کے اپنا پڑدا لاہویگا۔ جگت واسنا وکھ رہے نہ زہر، امرت رس آپ چکھاویگا۔ انت اخیر کرے نہ دیر، دُور ڈراڈا پھیرا پاویگا۔ حکمے اندر دے کے گیز، گیز لکھ چوڑاسی آپ بدلاویگا۔ شاہ سلطاناں دیوے بھیڑ، بدھ مت آپ بھلاویگا۔ حکمے اندر جڑ اُکھیڑ، منہ دے بھار سٹاویگا۔ صدی چوڑدھویں جھکڑا دے نیڑ، حضرتان دا حضرت کار کماویگا۔ گھلا کر کے دھرت دھول دا ویہڑ، کوڑی کریا کرم کاند چکاویگا۔ منمکھاں بھیج کے دھرم رائے دی جیل، پھاسی ہاسی وچ رکھاویگا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے رنگ نویل، نکیوں وڈے آپ بناویگا۔ سچ دھرم دا بن کے سچ سہیل، سجن ہو کے انگ لگاویگا۔ جھکڑا رہے نہ گرو گریچیل، چیل گرو سرتی شبدی بھیو کھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے سنتاں ست دھار نال میل، ملاپ جاپ اپنا آپ آپ درڑاویگا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ دِیال سنگھ دے گرہ پنڈ گواڑ ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت تیری بدل جائے تقدیر، سنگر پورا دیا کمائیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں تدبیر، برہمنڈ کھنڈ حکمے اندر بھوائیا۔ امرت دے کے دُھر دا سپر، جگت ترشنا دے بُجھائیا۔ کرپا کرے بے نظیر، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ پاٹے چیتھڑ رہن نہ دیوے لیر، سریر مائی ملے وڈیائیا۔ لہنا دیونہارا شاہ حقیر، فقیر اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ جن بھگت تیری انتر بدلے دلیل، دلدار ہو کے آپ بدلائیا۔ چوڑاسی واسطے لبھنا پئے نہ کوئے وکیل، جگت عدالت نہ کوئے بھوائیا۔ سچھنڈ دوارے منظور ہووے اپیل، پاربرہم پر بھ لیکھا دے مُکائیا۔ گڑھ ہنکار دی توڑ فصیل، فیصلہ دُور دُراڈا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی ساچا گھر وکھائیا۔ جن بھگت تیرا دھام نیارا، نرگن نرِویر آپ بنائیا۔ جس گھر وسے اینکارا، جوتی جاتا سو بھاپائیا۔ چرن پریتی دے سہارا، دُجی اوٹ نہ کوئے جنائیا۔ جگ جنم وچوں کڈھ کے باہرا، ظاہرا اپنے نال رلائییا۔ دین دُنی رہے نہ دائرہ، دعوہ خارج دے کرائیا۔ اکو آتم پر ماتم دس کے نعرہ، نر نرائن میل ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچھنڈ دس کے دُھر دوارا، دُھر دربارے لئے بلاییا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنگھ پنڈ گواڑ ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت تیرا ایشٹ سری بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بے پرواہیا۔ سچھنڈ دوار تیرا اگم مکان، درگاہ ساچی مقامے حق نظری آئییا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس جھکان، نرگن ہو کے نرگن اگے جھولی ڈاہیا۔ وشن برہما شو منگن دان، نیر نیئاں بیٹھے نیر وہائیا۔ جس گرہ دیک جوت جگے مہان، تخت نواسی پُرکھ ابناشی اکو سو بھاپائیا۔ شبد سُت جس دانو جوان، سنگر دھار اپنی آپ پرگٹائییا۔ لیکھا جانے دو جہان، حکمران اکو شہنشاہیا۔ جس نوں سجدے کردے ز میں اسمان، برہمنڈ کھنڈ سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل مہان، نرگن سرگن ویس وٹائییا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس

دا ڈھولا گان، صفتاں وچ نرا کھر دھار اکھر لئے بنایا۔ جگ نیتز جس دی جیو جنت کر نہ سکے پہچان، سو پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی تیرا پتا مایا۔ چار گنٹ دہ دشا جس دا جھلدا دھرم نشان، ساچا دوار اینکار اکو اک پر گٹایا۔ گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ جس دا ڈھولا دین دنی سنان، سر شٹی در شٹی اندر گئے جنایا۔ سو صاحب سورا سلطان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ جو دھا سور پیر بن بلوان، بلدھاری آپ ہو جایا۔ صدی چو دھویں ویکھے مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال چو داس طبقات پڑدا دئے اٹھایا۔ حکمے اندر دیوے اک فرمان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا جن بھگتاں رہیا دکھایا۔ جن بھگت تیرا دوارا گم اتھا، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جس گھر بیٹھا بے پرواہ، پار برہم پر بھ اپنا ڈیرہ لایا۔ دوسر دسے نہ کوئے نشان، نشانہ کوڑ نہ کوئے جھلایا۔ جھگڑا رہے نہ زمیں سماں، سورج چند نہ کوئے رُشنایا۔ آد جگادی برہم برہادی شبد انادی ایکا ٹھکراں، دو جہاناں فرمانا آپ درڑایا۔ کلج انت سری بھگونت ہووے مہرواں، محبوب اپنی مُجت دئے سمجھایا۔ صدی چو دھویں حق حقیقت والا کرے نیاں، سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی عدالت اکو اک جنایا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ در شتاں وچ گئے جنا، ظاہر ظہور ہو کے بھیا ابھیدا دئے گھلایا۔ جس دے نام دی سدا لگدی رہی صد، ڈھولے سوہلے صفتاں وچ صلاحیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی جلوہ گر خدا، کائنات دا مالک پرتپالک خالق اکو نظری آیا۔ جس دے آگے عیسیٰ موسیٰ محمد کردے گئے دُعا، نیوں نیوں سجدیاں وچ سیس جھکا، چرن دھوڑی لگا خاک رمایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا نرگن زویر نرکار نرکار جوت کرے رُشنا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویس اولٹا آپ وٹایا۔ جس دا لیکھا جانے کوئی نہ، بے انت کہہ کے سارے گئے سنایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑدا اوہلا سکے نہ کوئے اٹھا، منزل حقیقی حق اگلا حکم نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ دوارا اینکارا جن بھگتاں آپ دکھایا۔ جن بھگت تیرا دوار سچھنڈ، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جتھے جھگڑا نہیں جیرج انڈ، اُن سچ سبتج ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک بھرم بھو والی نہیں کندھ، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے رکھایا۔ رسنا جہوا ہتی دند گاؤن والا نہیں کوئی چھنڈ، اکھراں والی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ تخت نو اسی پُرکھ ابناشی اکو بیٹھا سوہے سورا سربنگ، جوتی جاتا نور نورانہ نور نور کرے رُشنایا۔ جگت دپیک پرکاش نہ کوئے سورج چند، منڈل منڈپ رُپ نہ

کوئے دکھائیا۔ آتم دھار شبد پیار جوت نرنکار سچ دوار میل ملا کے سچکھنڈ اپنی دھار وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی سچ دوار بھگت سہیلا اک اکیلا اکو اک دکھائیا۔ جن بھگت تیرا دوارا سچ، ست ستوادی آپ بنائیا۔ جتھے آد جگاد جگ چوکڑی اکومت، پاربرہم پر بھ سکھیا سچ سمجھائیا۔ تن ناڑی وجود سر پر پنج تت نہ ابلے رت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلاکائیا۔ تس دوارے پر بھ چرن کولارے جانا وس، چھپر چھن لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرگن جوت ملنا جوت پرکاش، پرکاشت ہو کے اپنا نور کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم ایک منڈل پاوے راس، گوپی کاہن اپنا روپ دکھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرکھاں گرکھاں صوفی فقیراں دین وچوں مذہب وچوں شرع وچوں اسلام وچوں کلام وچوں کر کے بند خلاص، دھر دانام اگم بنام بن اکھراں نراکھر کایا مندر اندر آپ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا سحر، جن بھگتاں جنم مرن دا میٹھے فکر، من واسنا کرے کوئی نہ غدر، مانس جنم پوری کرے سدھر، سدھا سچکھنڈ دوارا ایتکارا نرگن دھارا جوت پسارا جلوہ گر اپنا گھر دکھائیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ سرجیت کور دے گرہ پنڈ شکار ماچھیاں ضلع گرداسپور ★

جن بھگت ست دھرم رکھ آس، سنت سہیلے گرگھ ملے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب دی مٹاؤ نہارا پیاس، جگت واسنا ترسنا دکھ رہے نہ رائیا۔ پورب کرم جنم دی پوری ہووے آس، نراسا آسا وچ بدلایا۔ مانس جنم کر کے رہراس، چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ نام بھنڈارا دے کے دات، انملڑی دولت آپ ورتائیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم گاؤنی دھر دی گاتھ، سوہنگ ڈھولا وجے حق ودھائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرا تھ، دو جہاناں والی ہوئے سہائیا۔ ساچی منزل چڑھنا اپنے گھاٹ، جگت دوارا نہ کوئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دا ویکھنا کھیل تماش، جتھے سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ اکو جوت نور پرکاش، جلوہ گر بیٹھا تیرا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت سہیلے در ٹھانڈے لئے بلایا۔

جن بھگت تیرا دوارا ہر چرن، جگت ایشٹ نہ کوئے منایا۔ کرپا کر کے کھولے ہرن پھرن، سچ نیتز نین ہوئے رُشانیا۔ منزل اپنی دے چڑھن، جگت دوارے نو پار کرایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم آد جگاد جگ چوکڑی بھگت بھگوان مل کے ڈھولا پڑھن، شاستر سمرت وید پُران والی کرن نہ کوئے پڑھایا۔ صاحب سمرتھ ساچی بخشے اکو سرن، سرنگت اکو دے سمجھایا۔ جھگڑا مُکا کے آون جاون مرن ڈرن، جم کی پھاسی دے کٹایا۔ لیکھا رہے نہ ذات پات دین مذہب ورن برن، شرع شریعت نہ کوئے لڑایا۔ سدھا سچھنڈ دوارے دے ورن، جس گرہ گر اوتار پینمبر بیٹھے در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ جن بھگت کلج ویکھ کوڑ اندھیرا، چاروں کُنٹ ساچا چند نہ کوئے رُشانیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال بٹھے کوئی نہ بیڑا، سرشٹی درشٹی اندر پھرے ہلکایا۔ من ہنکاری کرے میرا میرا، ممتا موہ نہ کوئے چُکایا۔ ابناشی کرتا کسے نہ دے نیرن نیرا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت کھو جن تھاؤں تھانیا۔ بن ساچے بھگتاں ساڈھے تن ہتھ و سیا کسے نہ کھیڑا، گھر مندر نہ وٹی ودھایا۔ سنگر شبد پنچ وکار چکاوے جھیرا، منمت رہے نہ کوئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اینکار جن بھگتاں لگائے دھام اگے ڈیرہ، جتھے ڈر بھو رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگت تیرا دھام اولا، سچھنڈ ساچا نظری آیا۔ جس گھر وسے پُرکھ اک اکلّا، جوتی جاتا نور خدایا۔ شبدی دھار پھڑائے سرتی پلا، نام ندھانا ڈوری تند گنڈھ بندھایا۔ سچ سندیش ناؤں نرنکار نرنگن دھار ایکا گھلا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم دے جنایا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت نال کر کے ول چھلا، اچھل چھل دھاری اپنا پڑدا لیا چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا نہپل دھام اٹلا، اُچ اگم اتھاہ بے پرواہ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہ سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈپارالی ضلع گرداسپر ★

سری بھگوان دین دنی دس سانجھاراہ، اویچ نیچ ذات پات دین مذہب کرے نہ کوئے لڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن دھار بن ملاح، کھ لکھ چوراسی کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئیآ۔ کھجگ انت سری بھگونت ہو آپ سہا، تڈھ بن سہائی سر ہتھ نہ کوئے لڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول رہی گرا، سنت سہیلے بیٹھے نین اٹھائیا۔ جن بھگت اپنا سیس رہے نوا، گرگھ چرن کول لاگن سچ سرنائیا۔ کرپا کر مہربان، محبوب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کھجگ کوڑی کریمٹ نشان، ست دھرم ستجگ ساچا دے دکھائیا۔ بودھ اگادھی بیک دے دو جہان، بھو ابھید اپنا آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ٹھانڈے ہو سہائیا۔ ابناشی کرتے توں دھر دامالک، ملّا کھجگ کوڑا رہن نہ پائیا۔ نرگن سرگن بن ثالث، سنگر شبد وچولا روپ وٹائیا۔ تیری حقیقت والی اک عدالت، دو جہاناں حکم سنایا۔ ساچے نام دی کریں سخاوت، وست امولک جھولی پائیا۔ کھجگ انت ساچا نام ملے نہ کسے نیامت، بن رسنا رس نہ کوئے دکھائیا۔ من ہنکاری کرے بغاوت، چارگنٹ لڑائیا۔ آتم پر ماتم میٹ آپ عداوت، عدل انصاف آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دات داتار اپنی آپ ورتائیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ لاجھ کور دے گرہ پنڈپارالی ضلع گرداسپر ★

جن بھگتاں ساچی سدا رہے اڈیک، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ ملے میل پُرکھ ابناشی ساچے میت، صاحب سنگر ہوئے سہائیا۔ نام ندھانا دیوے اگتا گیت، آتم پر ماتم ڈھولا دئے سمجھایا۔ دین دنی وچوں بدل کے ریت، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، سچھنڈ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ کایا ماٹی کرے ٹھانڈی سیت، ترے گن اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ بھرم رہن نہ دیوے ذات پات اویچ نیچ، راؤ رنک اکو گھر وسایا۔ دین مذہب دی میٹ کے لیک، مارگ اکو دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملایا۔ اڈیک اندر جوتے راہ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ تہناں سنگر

شبد بنے ملاح، بیڑا جگت جہان بنے دئے لگایا۔ ایٹھے اوتھے دو جہانا ہووے سہا، سہانک نانک اکو بے پرواہیا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی پینڈا دئے مُکا، جوُن اجوئی بھرم نہ کوئے بھلایا۔ ساچا مندر دئے وکھا، سچکھنڈ دوارا اک سہایا۔ جس گھر بھگت سہیلے سنت لئے بہا، گرگھ گر گر میل ملایا۔ تنہاں لہنا دینا چکا، سنجگ تریتا دوا پر کلجک جو بیٹھے آس رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر جن آشا پور کرایا۔ اڈیک اندر جو کھولن اکھ، بن اکھاں راہ تکایا۔ تنہاں پُرکھ اکال ملے سمرتھ، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ جس دا شاستر سمرت گاؤندے جس، وید گرنٹھ دین گواہیا۔ سو سوامی بھگتاں جھولی پائے حق، پورب لہنا ویکھ وکھایا۔ گرگھ سنت سہیلا راہ تگدیاں کدے نہ جاوے تھک، تھکاوٹ وچ کدے نہ آیا۔ جنہاں دے انتر نرنتر منتر اپنا نام دیوے سچ، سچ ساچا اپنا رنگ رنگایا۔ بھاگ لگا کے کایا مٹی کچ، ساڈھے تن ہتھ کنجن گڑھ دئے سہایا۔ لوں لوں اندر جائے رچ، رچنا اپنی دئے وکھایا۔ جنم کرم دی پوری کر کے آس، ترسنا کوڑی دئے مٹایا۔ جنہاں گرکھاں جیبا سواس سواس، سنمکھ ہو کے نظری آیا۔ اوہناں لیکھے لا کے ساس گراس، گھر اپنے دئے وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سدا ہو کے داس، سیوک اپنی سیو کما یا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ جسبیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداسپور ★

جن بھگت کدے نہ مردا، مُردیاں وچ نہ کدے سما یا۔ سچکھنڈ ساچی منزل چڑھدا، ڈھولا گاوے چائیں چانیا۔ درشن کرے نر ہر دا، نر نرائن مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت اندر دھردا، دھرم دوارے بہہ کے خوشی منایا۔ چرن کول دُھر دے پھڑدا، مستک اپنے نال چھہایا۔ دھرم دوار دا بن کے بردا، بندیخانے سارے جائے تجایا۔ واسی بن کے سچ دوارے دُھر دے گھر دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا در اک وکھایا۔ جن بھگت کدے نہ مویا، جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ جوت سروپی جوت ہو یا، جوت جوت وچ ڈگگایا۔ جس دا بھیو نہ جانے کو یا، جگت بُدھی سمجھ کسے نہ

آئی۔ سدا سدا سدا نواں زویا، سچ دوارے بیٹھا سو بھاپایا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ سویا، جاگرت جوت کرے زُشانیا۔ دُھر دے پیار اندر جائے موہیا،
 مُجبت اِکو نال رکھائی۔ جھگڑا مُکا کے ترے لو آ، لوک پر لوک کھسڑا دتا جھڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ جن بھگت جس
 کارن دیوے بھیج، بھجن بندگی اپنا آپ جپایا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نکھی دھار دے پرگٹائی۔ آتم سیجا مان کے تیج، تیج سُنہنجی ویکھ دکھائی۔ سچکھنڈ
 دکھائے اپنا دیس، دیس کوڑاوے دے مُکائی۔ جتھے رہے سدا ہمیش، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ مالک بن کے دُھر نریش، نر نرائن اپنا گھر دے سہایا۔ بھگت
 سہیلا کر کے اپنے پیش، پشت پناہ اپنا ہتھ رکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتی دا بھگت
 بھگوانت نال گرمیز، تیج اِکو اک سہایا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداسپور ★

جن بھگتاں بخشے اپنی سچ تصویر، اشٹ اِکو اک جنایا۔ بھيو گھلائے بے نظیر، نظر وچوں نظر دے بدلایا۔ نام کھنڈا دے شمشیر، شرع کوڑی بندھن
 دے مُکایا۔ حکمے اندر حکم منا کیر، قبل اپنا دتا سمجھایا۔ جن بھگتاں بخش کے نام جاگیر، دولت مند دُھر دے دتا بنایا۔ جتھے پُجے نہ کوئے غریب امیر، شاہ
 سلطان نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اِکو اک سہایا۔ جن بھگتاں بخشے نام ندھان، ردھ
 سدھ نہ کوئے وڈیایا۔ گھر ٹھا کر ملے آن، سوامی میلا سچ سُبھایا۔ ساچے جیون دادے کے دان، دانشمند لئے بنایا۔ ساچے گھر دی دے پچان، محل اٹل
 دے دکھایا۔ ساچے گھر دادے کے نام، سوہنگ ڈھولا دے پڑھایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چام، چمن دُھر دادے دکھایا۔ جن بھگتاں ملنا کر آسان، میل
 ملائے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہتھے اوتھے دو جہان نرگن سرگن
 نگاہبان، بن اکھاں آخر تک ویکھے چائیں چانیا۔

★ ۷ کتک شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ وھیلا ضلع گرداسپر ★

ست دھرم کہے پر بھ لوکمت لا جڑ، جڑ چیتن دین دُنی دے سمجھائیا۔ تیرے نام دا ڈھولا سر شئی در شئی اندر جاوے پڑھ، اینکار نرنکار اپنا بھو دے کھلایا۔ حقیقی منزل سنت سہیلے جاوَن چڑھ، جگت واسنا وچ نہ کوئے اٹکایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سچ دوار آپ کھڑ، دو جہاناں پڑدا اوہلا دے چکایا۔ در درویش ہو کے منگاں در، بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ کرنی دے کرتے کرپا کر، قدرت دے قادر تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انتر جامی تیری اوٹ اک رکھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ میٹوں لوکمت دے رکھ، ستجگ ساچے نال وڈیایا۔ کرپا کر پڑھ سمرتھ، تیری مہما اکھ دیاں جنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن میل ملاواں ہس ہس، خوشیاں اندر تیرا نام ڈھولا گیت دیاں پڑھایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سارے گاؤں جس، صفت صلاحی بے پرواہی اکو نظری آیا۔ سچ دوار اینکار نرنگن دھار کھول ہٹ، پروردگار سانجھے یار دست امولک کایا گوک دے ورتایا۔ تُوں آد جگاد سدا سدا سچ، ست سچ تیری آس رکھایا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ دے بنایا۔ من واسنا دہ دشا سکے نہ کوئے نچ، نو آٹ سوانگ نہ کوئے ورتایا۔ ست دھرم کہے پر بھ میری پوری کر آس، نرنگن جوت کر پرکاش، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ ست دھرم کہے کرپا کر شاہ سلطان، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ سر شٹ سبائی دے اک گیان، اگیان اندھیرا دے مٹایا۔ رسنا جھوٹی دند تیرا گیت گان، گا گا شکر منایا۔ کایا کعبہ سب دا کر پروان، پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔ ساچے مندر درشن دے آن، انک کل دھاری اپنا ویس وٹایا۔ گر اوتار پیغمبر دُھر دا دے کے گئے بیان، امام ہو کے اپنا پھیرا پانیا۔ سنگر شبد ہو کے کر کلیان، کلمہ کائنات دے درڑایا۔ گو بند سورا حاضر حضورا جودھا سور بیر بن بلوان، بلدھاری اپنا حکم اک ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نو اسی پڑھ ابناشی تیرے درے دربار درگاہ ساچی اکو اوٹ تکایا۔ ست دھرم کہے پر بھ میرے سری بھگونت، پاربر ہم تیری سرنا یا۔ ستجگ ساچا نام دے منت، منتر اکو دے پڑھایا۔ لکھ چوراسی نظری آ دُھر دا کنت، کنتوہل ہو کے ساچی سچ لے ہنڈھایا۔ اپنی مہما دس اگنت، بے انت اپنا کھیل دے سمجھایا۔ بھرے بھلا جیو جنت، سادھ سنت رہے گر لایا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، مایا متا موہ مٹایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت،

سرشتی درشتی اندر زرگن ڈھولا دینا سمجھایا۔ تیرا نام زرنکار کدے نہ ہووے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ دھار اپنا ناؤں لے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست ستواد برہم برہماد شبد انادی ناد سنایا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرے چرن کول آدیس، نمستے وچ سپس جھکایا۔ تیرا تھم چلے ہمیش، دو جہان نہ کوئے اٹایا۔ چرن کولاں جھکدے سدا وشن برہما شو ہمیش، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ گر اوتار پیغمبر وسا کے اپنے دیس، پردیس لوکمت دتا سمجھایا۔ زرگن سرگن کھیلن تیری کھید، جگت کھلاری ہو کے کے پھیرا پانیا۔ بھگت سنت گرگھ گرگھ شبدی دھار میل، زرگن اپنا نور کر رُشٹایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں بن سجن سہیل، کلج کوڑی کریا ناتا دے تڑایا۔ آون جاون پتت پاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی دھرم رائے دی کٹ جیل، بری خانہ مہر نظر نال دے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دھرم ست پرکھ زرنجن تیرے چرن کول بیٹھا سپس نوایا۔ ست دھرم کہے پر بھ میرے محبوب، محبت تیری بے پرواہیا۔ چار جگ تیرا ملدا رہیا ثبوت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دے گواہیا۔ تیرا محل اٹل اُچ عروج، عرش فرش تیرا کھیل نظری آیا۔ ساچی دس منز لے مقصود، مقصد سب دا ویکھ دکھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ کوڑی کریا چار گنت کر نیست و نابود، لوکمت رہن نہ پانیا۔ جدھر تگاں اودھر موجود، دشا خالی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دین دُنی کر محفوظ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سچ دوار اینکار زراکار گرہ مندر دس اپنی حدود، جگت حدیثاں کھسٹا دے جھٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زرائن زرا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لاکھ چوراسی کایا ماٹی تن وجود، کلبوت اپنے رنگ رنگایا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہر چندر کور دے گرہ پکھو کے راجے دے ضلع گرداسپُر ★

جن بھگت سچکھنڈ ویکھ سچا گھرانہ، جس گھر دا مالک اکو نظری آیا۔ دیک جوت جگے مہانا، تیل باقی نہ کوئے وڈیا یا۔ دھر دا مندر سوہے مکانا، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ کرے پرکاش نہ کوئے سور یہ بھانا، نور ظہور بے پرواہیا۔ دوسر دے نہ کوئے بیگانہ، ایکا اینکار بیٹھا سو بھ پانیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا

نشانہ، جگ چوکڑی لوکمت دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندهانا، نرویر نرکار نرکار اپنی دست جھولی پائیا۔ انتر آتم نرتر بخشے آگم ترانہ، جس دی سر تال سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس دی مہما کردے شاستر سمرت وید پڑانا، انجیل قرآن کہانی بانی اوسے دا ڈھولا گائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک والی دو جہاناں، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی اکیو ایک سو بھاپائیا۔ جس دا پریم پریتی والا میخانہ، مُجبت سب دے نال جڑائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج نرگن سرگن پہن دارہیا بانا، متوتت ویس وٹائیا۔ کلج انت سری بھگونت ہو مہربانا، درگاہ ساچی حق مقامے اپنا حکم ورتائیا۔ نام سندیشہ دیوے دُھر فرمانا، شبد انادی ناد جنائیا۔ جن بھگت اٹھ ویکھ مار دھیانا، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ میل ملایے سری بھگوانا، بھگوان اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا گھر اک پرگٹائیا۔ جن بھگت تیرا گھر سچکھنڈ دوار، لوکمتا تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ جس گرہ وسے آپ نرکار، کرنی دا کرتا ڈیرہ لائیا۔ حکمے اندر رکھ گرو اوتار، پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ وشن برہما شو بن بھگھار، بیٹھے سپیس نو ائیا۔ شبد آگمی اک جیکار، رسنا جہوا ہتی دندنہ کوئے ہلایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی ویدیا سنسار، چوڈاں ویدیا کم کسے نہ آئیا۔ چوڈاں لوکاں توں باہر چوڈاں طبقات کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ سو سوامی انترجامی کھیل کرے اپار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کار کمائیا۔ نام سندیشہ نر نریشا دیوے اینکار، اک اکلآ آپ درڑائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سچ پیار، سرتی شبدی شبدی سرتی اپنی کھیل کھلایا۔ غفلت وچوں آلس وچوں نندرا وچوں کڈھے باہر، حکمے اندر حکم کرے شنوائیا۔ لہنا دینا جنم کرم ورن برن ذات پات دین مذہب دے نوار، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا آپ کھلایا۔ سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی نرگن نرویر ہو خبردار، دُھر سندیشہ نر نریشا اپنا نام جنائیا۔ صدی چوڈھویں پاوے سار، کھیل کرے آگم اپار، اکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگننتر زمیں اسمان دیون والا ہلار، نام جھکولا دو جہاناں آپ لگائیا۔ جن بھگت اٹھ ویکھ نر نرائن میت مُرار، دُھر درگاہی سجن یار، اک اکلآ اینکار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر سوامی ملے آن، شبد آگمی دے فرمان، کوڑی کریا میٹے جیو جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا در وکھائے مکان، جس گرہ وسے نوجوان، مرد مردانہ شاہ سلطانا اپنا ڈیرہ لائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، حکم دیوے حکمران، حکمے اندر سرشٹ سبائی رہیا بھوائیا۔ کلج کوڑی کریا جگت میٹے نشان، ست دھرم کرے پروان، بھگت سہیلے میلے آن، گر چیلے اپنے رنگ

رنگایا۔ اٹھے پہر دوس رین ہووے نگاہبان، بن اکھاں کرے پہچان، بے پہچان رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اکو گھر دئے دکھائیا۔ جن بھگت تیرا سچکھنڈ دوار اولا، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس گھر مالک خالق بیٹھا اک اکلا، ایکنکار ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سدا رکھے اٹلا، نہچل دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی دیپ پرکاش ہو کے آپے بلا، نورو نور نور کرے رُشنائیا۔ شد اناد ہو کے اپنا سندیش آپے گھلا، حکمران ہو کے اپنا حکم منائیا۔ اپنی دھار نرگن سرگن پھڑائے پلا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کار کمائیا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل جلا تھلا، مہینل اپنا ویس وٹائیا۔ لکھ چوراہی انتر نرتر آتم پر ماتم ہو کے رلا، پاربرہم برہم اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دئی دوتی میٹے سلا، نام ندھانا سری بھگوانا انیلا تیر آپ چلائیا۔ جن بھگتاں دکھائے اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا اک محلا، جتھے محفل گر اوتار پیغمبر بیٹھے نرگن دھار رہے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت سہیلا اک اکیلا ایکنکار اپنی دھار وچ ملایا۔ جن بھگت سچکھنڈ دوارا تیرا گرہ، مندر اکو سو بھاپائیا۔ جس گھر آد نرنجن ابناشی کرتا رہے، رہبر ہو کے دیکھے جگت لوکائیا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی جس نے کیتے کھے، گر اوتار پیغمبر حکمے وچ بھوئیایا۔ وشن برہما شونیت نوت بھنڈارا دئے، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اپنا نام اگم کہے، نراکھر وچوں اکھر دھار پرگٹائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے شکتی شوئے، شاہ پاتشاہ بے پرواہ اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دوار ایکنکار جن بھگتاں رہیا دکھائیا۔ جن بھگت سچکھنڈ دوار تیرا سوہنا مندر، سہنجنا نظری آئیا۔ جتھے اندھیرا نہیں کوئی ڈونگھی کندر، بھوری بھور نہ کوئے بھوئیایا۔ وچا نہیں کوئی چندر، در دربان نہ کوئے اکھوئیایا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ منتر، نرتر اپنا نور کرے رُشنائیا۔ لیکھا دے نہ کسے لگننتر، زمیں اسماناں پینڈا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے بھگت بھگوان تیرا گھر سمجھائیا۔ جن بھگت تیرا گرہ اُچ اگم اتھاہ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جس دا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نوں کہندے جلوہ گر خُدا، پاربرہم پتپر میثور او سے دا ڈھولا گائیا۔ جس نے کوٹن کوٹ اپنے صفتی نام لئے دھرا، اللہ واکرورام کہہ کے اپنا جھٹ سارے رہے لگھائیا۔ ستنام دا ڈنک وچا، گر اوتار پیغمبر کرے شنوئیایا۔ سو سَنگھاسن پُرکھ ابناشن سہائے اپنا تھان، تھان تھننتر دیوے مان وڈیائیا۔ لوک مات

جنگ چوکڑی کر نہار نیاں، کلجک اتم لہنا دینا دے مُکائیا۔ جن بھگتاں پکڑے نرگن دھار بانہہ، سرگن لیکھا اپنے لیکھے لائیا۔ پھڑ کے ہنس بناوے کاں، کاگ بدھی نہ کوئے گر لائیا۔ اگما امرت جام دے پیا، نخبھر رس اک چوائیا۔ ساچا مارگ دے دکھا، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جگت واسنا وچوں باہر کڈھا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنگر شبد بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ منزل منزل دے پچا، سچ دوارا اک سہائیا۔ جتھے نرگن جوت رُشنا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جن بھگت اتم پر ماتم جوتی دھار لئے ملا، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ دوار بھومکال لئے سہا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ بھگت سہیلا پریم پریتی اندر اپنا آپ کر فدا، فیصلہ پر بھ دے ہتھ پھڑائیا۔ سچھنڈ دوار جائے سدھا، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ کلجک انت سری بھگونت مہربان محبوب مُجّت وچ جن بھگتاں سچ دوار دیوے گھیا، جتھے اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ملن دی آپے دس کے بدھا، مارگ دھر دے دے لگائیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ منجیاں والی ضلع گرداسپور ★

جن بھگت پُرکھ اکال کر پر نام، اتم پر ماتم نال ملایا۔ بھاگ لگے تیرے کایا مائی گرام، تن کھیڑا لینا سہائیا۔ اکو سمر ہر کا نام، ہر دے ہر ہر سچ و سائیا۔ ناتا کوڑ توڑ جگت تمام، طمع ترشنا دے مٹائیا۔ ساچے امرت دا پی جام، رسنا مد نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جن بھگت نام لے اگما رس، رستہ کوڑ دے تجائیا۔ اتم پر ماتم گا جس، دھر دا ڈھولا شہنشاہیا۔ سری بھگوان دے ہو وس، واسطہ جگت نالوں تڑائیا۔ نج نیتر لوچن کھول اٹھ، درشن کر پرتکھ گوسانیا۔ حقیقت وچوں لے حق، دھر دی دولت ونڈ ونڈائیا۔ ملے میل پُرکھ سمر تھ، سچھنڈ نو اسی جوتی جوت لئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے جگائیا۔ جن بھگت پُرکھ اکال رکھ سہارا، اکو آس رکھائیا۔ اکو نام بول جیکارا، ڈھولا دھر دا اکو گائیا۔ اکو ونج کر وپارا، اکو ہٹ سو بھاپائیا۔ اکو چرن کول کر نمسکارا، دو جا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ اتم پر ماتم میلا میل وچ سنسارا، پار برہم برہم ناتا

لے بندھائیا۔ محل اٹل ویکھ اُج منارا، سچکھنڈ ساچا نظری آئیا۔ جس گھر وسے ایکنکارا، اک اکلّا سوبھا پائیا۔ شبدی دھار گرو اوتارا، پیغمبر مل کے وجے ودھائیا۔ زرگن نور جوت اُجبارا، تت وجود نہ کوئے دکھائیا۔ سو ٹھا کر سوامی آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں میت مُرارا، دُھر دا سنگی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے دے سمجھائیا۔ جن بھگت اکو پریم دی رکھ سک، پریتی پر بھ دے نال لگائیا۔ دُجے در منگ نہ بھکھ، دیونہار پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ شبدی گوہند دھار بن سکھ، سکھیا سنگر ہتھ وڈیائیا۔ نج نیز نراکار آوے دس، لوچن نین کرے رُشائیا۔ مانس جنم جگ جت، جگ جیون داتا دے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم کر ہت، سرتی شبد نال جڑائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے دُھر دامت، میت مُرارا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سدا سدا سد درشن کرن، نج لوچن نین اٹھ گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں جگ جگ دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت پر بھ ویکھ پُرکھ سمرتھ، داتا سب دا نظری آئیا۔ چوڑاسی وچوں لئے رکھ، گپڑے وچ نہ کوئے بھوئیا۔ دست امولک حقیقت وچوں دیوے حق، لاشریک شرکت دے مٹائیا۔ ساچا مارگ دو جہاناں دس، رہبر ہو کے آپ سمجھائیا۔ آتم کر کے پر ماتم وں، واسطہ اکو گھر بنائیا۔ زرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ شبد اگئی سنا کے ناد، انادی دُھن آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے کر کے داس، بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت پر بھ نام دی رکھ اوٹ، دُوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نوں لبھدے کوٹی کوٹ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ جس دا پرکاش نرمل جوت، لکھ چوڑاسی آتم رہیا ڈگمگائیا۔ جس دی بدھی توں پرے سوچ، انھو تھم آپ سنا ئیا۔ جس نوں جھکدے لوک پر لوک، دو جہان سیس جھکائیا۔ جس دا نام سچ سلوک، سوہلے ڈھولے گر اوتار پیغمبر گئے گائیا۔ جس دا بھانا دو جہان سکے نہ کوئے روک، شاہ سلطان بیٹھے سیس جھکائیا۔ سو سوامی انتر جامی دیونہارا موکھ، مُفت اپنا نام ورتائیا۔ چنتا غم مٹاوے ہرکھ سوگ، سنسار رہن کوئے نہ پائیا۔ جنم جنم دا کٹے ویوگ، سنجوگی اپنا میل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ساچا راہ اک دکھائیا۔ جن بھگت ساچے نام دی چڑھے رنگت، رنگ رنگیلا اپنا آپ دے رنگائیا۔ دُجے در جانا پئے نہ بن کے منگت، بھکھک ہو کے بھیکھ نہ کوئے وٹائیا۔ ساچا میل صاحب سوامی کرے گرگھ سنگت، سگلا سنگ بنائیا۔

گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ سنگر شبد دین دیال کرپال آد جگادی بودھ اگادھا پنڈت، چار ورن اٹھاراں برن دے پڑھائیا۔ دُو بے در کرنی پئے کسے نہ منت، نیوں نیوں سیس نہ کسے جھکائیا۔ منوآ من نہ کرے علت، شرع وچ شریعت نہ کوئے لڑائیا۔ جن بھگتاں پر بھ اپنے ملن دی دیوے ہمت، حوصلہ اندرے اندر ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سچھنڈ دوار ایکنار دتے ساچی سمت، اتر پورب پچھم دکھن لیکھا دے مکائیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ رویل کور دے گرہ پنڈ کھو کھر ضلع گرد اسپر ★

سجگ ساچے ہو سوادھان، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی رہیا جگائیا۔ نام اگتا وست امولک جھولی پاواں تیری دان، دو لتمند ایٹھے اوتھے دو جہاناں دیاں بنائیا۔ دُھر دا ڈھولا گیت اگتا دیواں سچا نام، ناؤں نرنکارا آپ جنائیا۔ تھم سندیشہ دے وچ جیو جہان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کنت دہ دشا پڑدا دے اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم دس سچ گیان، سر شٹی در شٹی اندروں دے بدلایا۔ کلج کوڑی کر یا شرع رہے نہ وچ شیطان، چار ورن اٹھاراں برن بودھ اگادھ کر پڑھائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار میٹ نامو نشان، ست دھرم نہہکرمی تیری جھولی پائیا۔ بھگت سہیلے سنت ساجن گرگھ ویکھ آن، گرگھ دُھر دے اپنے رنگ رنگائیا۔ ذات پات دین مذہب جھگڑاپیا انسان، اوج نیچ راؤ رنگ دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ست ستوادی برہمادی نظر نہ آئے کسے سہری بھگوان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ منزل حق چڑھ کے میرا درس کوئے نہ پان، دُھر دا ایشٹ پُرکھ اکال نہ کوئے منائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند گاؤندے گان، راگاں ناداں وچ کرن شنوائیا۔ سچ سوامی انتر جامی ملے کسے نہ آن، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی پڑدا اوہلا نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سجگ ساچے تیری نیزا اٹھ کھلایا۔ سجگ ساچے اٹھ جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کلج ہنس بدھی ہوئی کاگ، ست سچ نہ کوئے وڈیائیا۔ من واسنا سر شٹی رہی بھاگ، اگنی اگت رہی جلائی۔ پر بھ ملن دا اُتجے نہ کسے ویراگ،

ویری اندروں نہ کوئے کڈھائیا۔ پھری دروہی وچ مات، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کوئی نہ دیوے کسے ساتھ، ساجن میت دین دنی نظری آئیا۔ کوٹن کوٹ رسنا جہوا ہتی دند پڑھ پڑھ تھکے پوجا پاٹھ، سمرن یوگ ابھیاں وچ من نہ کوئے کائیا۔ مانس جنم کسے نہ آوے راس، رستہ رہبر ہو کے نہ کوئے وکھائیا۔ چار گنت دہ دشا دے اندھیری رات، ساچا نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم کرے کوئی نہ یاد، صفتاں والے ڈھولے گا گا سارے شکر منائیا۔ کایا کھیڑا ساڈھے تن ہتھ دے نہ کسے آباد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچے دیوے ور، ور داتا دیا کمائیا۔ سنجگ ساچے اٹھ جودھے سوربیر مردانے مرد، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ لوکات مار جھات غریب نمائیاں ونڈ درد، دکھیاں دکھ دینا مٹائیا۔ شرع قصائی بنی کرد، قتل گاہ ویکھی لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر ٹھانڈے در کردے عرض، سچھنڈ دوارے پر بھ آگے سپس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار صدی چو دھویں ساڈا ہویا پورا فرض، ویلا وقت دے گواہیا۔ تیرا کھیل ویکھیے زرگن دھار جوت اسپرج، تت وجود ملے نہ کوئے مان وڈیائیا۔ تیرے ملن دی آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگتاں سدا غرض، گہر گبھیر بے نظیر اپنا درس دینا وکھائیا۔ لکھ چو راسی جیو جنت سادھ سنت پر بھ ویکھ پورب جنم کرم دی فرد، لہنا دینا سب دا دے مکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا لوکات جیو جنت رہے تڑپ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سنتو کھ شبد گیان دھیرج دھیر رہیا سمجھائیا۔ سنجگ ساچے ساچی دست نام لے انملی، دُھر خزانہ دیاں بھرائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ کُلی، کائنات کلمہ نعمہ حق دے سنائیا۔ دین دنی رہے نہ بھلی، مارگ دُھر دا دے جنائیا۔ امرت دھار نخبھرامیوں رس دے اگنی چلی، جام امام دے پیائیا۔ جن بھگتاں آتما وچھوڑے وچ رہے نہ رلی، دُھر دا میلا دینا ملایا۔ بھل بھلواری گر لکھ ساچے جائے بھلی، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، ست ستواد رہیا جنائیا۔ سنجگ ساچے جا کے ویکھ دھرنی دھرت، دھول اپنا آپ کائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری ہوئی شرط، بیس بیس وقت چکائیا۔ ایکا حکم چلے عرش فرش، دو جہاناں وچے ودھائیا۔ زرگن زرویر زراکار زرنکار تیرے نال آوے پرت، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں دیوے درس، بن اکھاں اکھ گھلائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، ہوس اگلی دے بُجھائیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اُتے کرے

ترس، رحمت نال سہمت کرے خُدا یا۔ چوتھے جگ سب دی پوری کرے غرض، عرض بینی سُن کے حکم دے سنا یا۔ نام کھنڈا نرگن دھار ہتھ تیرے دیوے کھڑگ، کھنڈاں برہمنڈاں بھے دے دکھایا۔ لوکات جاناندھڑک، پُرکھ اکال دین دیاں سر تیرے ہتھ رکھایا۔ اچی کوک آتم پر ماتم ڈھولا دسنا غرض، لکھ چوراسی جیو جنت دینا سمجھایا۔ جس دا نرالا راگ وکھری طرز، ترازو وچ تول نہ کوئے تُلایا۔ سنجگ ساچے تیری مدد کرے پُرکھ اکال دُھر دا مرد، دوجی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کوڑی کرپا لہنا دینا دے مکایا۔ سنجگ ساچے ساچے نام دا وجا ڈنکا، حکم دُھر دا اک جنایا۔ خبردار کر راؤ رنکاں، شاہ حقیر سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ سہا واحد اکو بکا، سچ گرہ دے دکھایا۔ پکڑ اٹھا ساچے سنتا، جن بھگتاں اٹھ کھلایا۔ میل ملا آتم پر ماتم ناری کنتا، سچ سہنجی سو بھاپانیا۔ سنجگ ساچی دھار بنا بنتا، گھرن بھنہنہار سمرتھ سوامی دیوے مان وڈیا یا۔ جھگڑا رہے نہ وچ جیو جنتا، بودھ اگادھ دے سمجھایا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، پار برہم برہم سب نوں نظری آ یا۔ دھرم وڈیالا کھول اگمی پنڈتا، چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اکو حکم منایا۔ دھرم دوار دکھا اوچ نیچ راؤ رنک ساچی سنگتا، سنگل شرع دے تڑایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار تیرا اندر باہر رنگدا، رنگ چلوں دے چڑھایا۔ لوکات تیرا راہ تکدا، دھرنی دھرت دھول دے ڈھایا۔ مارگ لا دھرم ست سچ دا، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سدا سدا سد جگ چوکڑی ہر گھٹ تھاں وسدا، خالی دوارا نظر کوئے نہ آ یا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ بی بی پورو دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداسپور ★

سنجگ ساچے ساچے دھرم دا کھول دوار، مات لوک دُھر سندیشہ دے سنا یا۔ سنگر شبد دا بن برخوردار، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرا مددگار، مہربان مہر نظر نال پار کرایا۔ جھگڑا دین ذنی نہ رہے وچ سنسار، ذات پات نہ کوئے لڑایا۔ سانجھا دس سرب پیار، مانو ذاتی دے سمجھایا۔

اشٹ مناک نرنکار، دیوت سُر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سرب جیاں دا سانجھیا، پروردگار نور خدائیا۔ سچھنڈ نواسی دس دُھر دا سکدار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے تھم اندر جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ سیو کمائیا۔ وارو واری آوندے پیغمبر گر اوتار، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ نام سندیشہ بول جیکار، چار کُنٹ کرن جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی بن لکھار، نر اکھر اکھر دھار بدلایا۔ سچ دوار دا کھول کوڑ، پڑدا اوہلا جان چُکائیا۔ تہناں دی سکھیا کلجگ جیو سمجھ نہ سکے گوار، بُدھ بیک نہ کوئے بنائیا۔ گھر گھر اندر کوڑی کرپا لوبھ موہ ہنکار، مایا ممتا رہی ستائیا۔ گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہووے وِہچار، تیر تھ تھ ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سرشی درشی اندر ہوئی خوآر، پریم پریتی ساچی ریتی سچ نہ کوئے کمائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جوٹھ جھوٹھ کیتا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے دیوے ور، لوکمت مار جھات، امرت بوند سوانت سب نوں دے پئیائیا۔ سنجگ ساچے اٹھ لے انگڑائی، سوادھان پُرکھ اکال رہیا کرائیا۔ لوکمت دین دُنی پئی دُہائی، ہاہاکار وِچ لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دی سکھیا گئے بھلائی، ساچے مارگ چل کے پر بھ دا درس کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا موہ کیتا ہلکائی، جگت واسنا ترشنا رہی تڑپھائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے ملے نہ کسے ماہی، محبوب مُجبت وِچ نہ کوئے سمائیا۔ آتم پر ماتم ہوئی جدائی، پاربرہم برہم میلانہ کوئے کرائیا۔ سرتی شبد نہ وجے ودھائی، گیت گو بند نہ کوئے سنائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاریے اپنا ڈنک دتا و جائی، راؤ رنکاں رہیا بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچے ست ستواد ساچا مارگ دے دکھائیا۔ سنجگ ساچے دین دُنی دے سندیش، ناؤں نرنکار اک درڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سب دا مالک اک نریش، پریم پُرکھ پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے روپ رکھ، رنگ رتزا بیٹھا ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ جس نوں جھکدے وِشن شو برہما مہیش، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سدا وِسیا سچھنڈ دیس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ گگن گگنتر اپنا تھم چلائیا۔ جس دانہ مچھ داہڑی کوئی کیس، موٹڈ مُنڈایا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جس نے سوت بنایا گو بند دس دسمیش، دہ دشا دا مالک اکو نظری آئیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سدا رہے ہمیش، گر اوتار پیغمبر سیوا وِچ رکھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ کوڑی کرپا حکمے نال بدل دے رکھ، مایا ممتا موہ ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دھرم دادھرت دھول اُپر سہنجا کر دیس، رت انگڑی نال رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے تھم

اک نریش، نراں دا نرائن آپ جنائیا۔ سنجگ ساچے ساچی دے دے سکھیا، ودیالا دُھر دا اک گھلایا۔ نام ندھان اگئی پا بھچھیا، بھکھک بنے سرب لوکایا۔ کلجگ چوتھے جگ پورا ہووے بھوکھت لکھیا، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ دین دنی درشٹی اندر جاچے مٹھیا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب نوں دس دُھر درگاہی پتیا، پتیر میشور سب دا پتا مائیا۔ جس دا حکم لیکھ فرمان کدے نہ مٹیا، نت نوت اپنی دھار چلایا۔ کرے کھیل سدا اندٹھیا، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار حکمے اندر جس نے اپنے کھاتے سٹیا، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے تیرا لہنا دینا اگلا اے نہ گیا، پچھلا پچھے جھولی پائیا۔ سنجگ ساچے ست دھرم دا دس ستواد، ساچی سکھیا جگت جنائیا۔ کوڑی کریا مٹے رواج، من واسنا رہے نہ رائیا۔ اُجڑیا کھیڑا کر آباد، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھایا۔ ہر ہر دے وچ پر ماتم آتم آوے یاد، پاربر ہم برہم میلانے ملایا۔ دست امولک کایا گوک نام ندھانا دے داد، دولتمند گرکھ دے بنایا۔ سوئی سرتی سب دی جائے جاگ، نچ نیتز لوچن نین اگھ گھلایا۔ انتر انتر برہوں وچھوڑے دا اُتجے ویراگ، ویری دوتی دشمن رہن کوئے نہ پائیا۔ گھر سوامی میل کنت سہاگ، سچ سہنجینی سو بھاپایا۔ ست دھرم دا وڈا ہووے سبھاگ، سنسار سچ وچ دے رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کریا دُرمت میل دھوے داغ، سنجگ تیرا نرگن نور جگائے چراغ، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ کیشن کور دے گرہ نواں پنڈ ★

سنجگ ساچے لوکات دس اکو نام، چار ورن اٹھاراں برن دے سمجھایا۔ سب دا مالک آد جگاد سری بھگوان، ابناشی کرتا نور خدایا۔ جس نوں جھکدے گر اوتار پیغمبر کرن پرنام، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ سچھنڈ دوارا جس دا حق مقام، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جوتی جوت نور مہان، نور نورانہ ڈمگایا۔ جس دا شبدی ست دلارا سب دا کاہن، مالک دو جہان اکھوایا۔ نت نوت لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوراسی کھوج کھو جائیا۔ کلجگ انت سری بھگوانت

کوڑی کریا دیکھے مار دھیان، دھرنی دھرت دھول اُپر پڑدا دے چُکایا۔ من واسنا سرشی درشی شرع ہوئی شیطان، ست دھرم نظر کوئے نہ آئی۔ دُھر دا تھم دیوے حکمران، نام سندیشہ اک سنایا۔ لوکات مار جھات دُھر سندیشہ دے پیغام، پیر پیغمبران توں پرے کر پڑھایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئے بُدھی وان انسان، نراکھر اکھر دھار وچ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے ساچا مارگ رہیا سمجھایا۔ سنجگ ساچے ساچی سکھیا دے سنسار، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا دے سنایا۔ مورکھ مگدھ جیو رہے نہ کوئے گوار، بیک بُدھی سب دی دے کرایا۔ ساچے نام دا چڑھیا رہے نمار، کوڑ گڑیاری مد نہ کوئے پیا۔ اکو ایشٹ دریشٹ نور نظر آئے نرنکار، توں ہی توں ہی سارے راگ الایا۔ دین مذہب دا جھگڑا ذات پات کرے نہ کسے خوار، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ شبد سندیشہ دے ایکا وار، ایکنکار حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے ست پرکھ نرنجن ست ستوادی ساچی سکھیا اک درڑایا۔ سنجگ ساچے دین دنی چار گنٹ دہ دشا اک دکھا سچّی دھرم سال، مندر مسجد شودوالا مٹھ اکو نظری آئی۔ جس گھر ٹھا کر سوامی ملے دین دیال، دیاندھ اپنی دیا کمایا۔ تس گھر سنت سہیلے گرگھ سجنّ سن پر بھ دے نال، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھایا۔ پاربرہم پتیر میشور مُریداں مُرشد ہو کے پچھے حال، مہربان ہو کے محبوب اپنا جوڑ جڑایا۔ جنم جنم دی کرم دی کرم دی کیتی کرنی لیکھے لاوے گھال، جنم مرن دار ہے نہ کوئے سوال، گیڑ چوراسی دے کٹایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت جگا بے مثال، مسل اصل اصلی دے سمجھایا۔ کلجگ کوڑی کریا بے حال، جوٹھ جھوٹھ وجے کوئی نہ تال، من ممتا موہ دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے تیرا ست دوار گھلاؤنہار ایکنکار، حکمے اندر حکم سنایا۔ سنجگ ساچے کوڑی کریا ناتا توڑ، سچ سچ نال ملایا۔ آتم پر ماتم دُھر دا میلا جوڑ، وچھڑیا رہن کوئے نہ پانیا۔ من واسنا لگرمال وچوں ہوڑ، ہوکا ہر ہر شبد سنایا۔ اندر رہے نہ تتاں والا چور، ٹھگی چوری یاری نہ کوئے کمایا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، نرگن نور جوت کر رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک تیرے انتر دے ٹکایا۔ سنجگ ساچے سچا بل دھار، بلدھاری دیا کمایا۔ سرشی دی درشی وچوں کڈھ کوڑ وکار، ہنکار لوبھ ممتا دے مٹایا۔ سب نوں نظری آئے ایکا ایکنکار، دوجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دا

ہوئے سانجھا جیکار، ساچا ڈھولا شبد وچولا اکو دے بنایا۔ دکھیاں دا دکھ نوار، ہنکاریاں دا توڑ ہنکار، سانجھا دکھا سچا گھر بار، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو کر پیار، منزل رہے نہ کسے دشوار، سچ دوارا ایکنکارا اکو دے دکھایا۔ جس گھر بیٹھے پیغمبر گر اوتار، سجدہ کرن نمستے وچ نمسکار، نیوں نیوں پُرکھ اکال لاگن پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ تیری ساچی سکھیا ساکھیاں سرشٹی درشٹی اندر نظری آئی۔ سنجگ ساچے ساچا مارگ دے ایک، ایکنکار رہیا درڑایا۔ نوست بخش ایک ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ سچھنڈ دوارا سب نوں دس ساچا دیس، لکھ چوڑاسی بھوناکم کسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی دین دیال نرگن سرگن بدلدا آیا بھیکھ، روپ رنگ رکھ نہ کسے سمجھایا۔ کلجگ انت جوتی جامہ سری بھگوانت دھرے اولڑا ویس، شبدی ڈنک راو رنگ اپنا آپ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ تیرا ست دوار، دھرنی دھرت دھول اُپر کرے پسار، کوڑی کریا دے نوار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار تت وجود رہن کوئے نہ پانیا۔ سنجگ ساچے سب دا سانجھا بن میت، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جھگڑا رہے نہ کسے مندر مسیت، شوڈوالے مٹھ پڑدا اوہلا دینا چکایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت بدل دے نیت، ریتی اگلی دے سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سارے گاؤن گیت، گہر گمبھیر بے نظیر مل کے وجے ودھایا۔ کایا ماٹی سب دی کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ تیرا مالک خالق پرتپاک سدا بیٹھا رہے اتیت، ترے گن حکمے اندر بھوایا۔ سو سوامی انترجامی سب دے وساں چیت، من چت ٹھگوری رہن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑا چکے ہست کیٹ، اوچ نیچ راو رنگ اکو گھر بہایا۔ پُرکھ اکال دین دیال چرن کول ساچی دس پریت، پریتم اپنا سارے لین بنایا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، کرے کھیل پر بھوانڈیٹھ، پروردگار سانجھا یار حکمے اندر حکم دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا نام سچ کلام دسے اک حدیث، حضراتاں توں آگے حضور اپنی دسے پڑھایا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ بی بی گرو دے گرہ پنڈ چپاری ضلع امرتسر ★

سجگ ساچے ست دھرم ملے منظوری، دیاوان دیا کمانیا۔ سیوا کرنی در حضوری، فرماں بردار روپ وٹانیا۔ مُجبت وچ لیکھے لگے مزدوری، چاکری اکو دے جنانیا۔ کلج کوڑا گڑھ تئے غروری، ہنگتا رہن کوئے نہ پانیا۔ من واسنا کڈھنی کوڑی، جوٹھ جھوٹھ دینا مٹانیا۔ ساچے بھگتاں سنتاں پنڈھ مکاؤنا نیڑے دُری، وچھڑیا رہن کوئے نہ پانیا۔ چتر سگھڑ بناؤنا مورکھ موڑھی، نگدھ انجان ملے وڈیانیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا ضروری، ناتا دُھر دا اک رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھانیا۔ سجگ ساچے ساچی دسنی نمسکار، ہر چرن ملے وڈیانیا۔ اشٹاں دا اشٹ ایکنکار، سرشی درشی دا مالک اک اکھوانیا۔ جس دی مہما گاؤندے رہے جگ چار، شاستر وید پڑاناں نال صلاحیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر کردے گئے دیدار، جوتی جاتا ڈمگانیا۔ سو شاہو بھوپ دو جہانا سکدار، شہنشاہ سچھنڈ اکھوانیا۔ کرے کھیل اپر اپار، اگم اتھاہ اپنی کار کمانیا۔ ساچا مارگ لاوے وچ سنسار، دھرم دوارا اک پرگٹانیا۔ کوڑی کرپا کرے خوار، متا موہ رہے نہ رانیا۔ گرگھ سجن بنے میت مُرار، گھر سجن رنگ رنگانیا۔ گر سکھاں کھول کوڑا، پڑدا اندروں دے چکانیا۔ ۱۳۶

زرگن جوت کرے اُجیار، اندھ اندھیرا دے مٹانیا۔ دُھر داشد سٹائے سچی دُھنکار، انادی ناد وجانیا۔ آتم پر ماتم مل کے ساچا منگلاچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سجگ ساچے ساچا راہ درسانیا۔ سجگ ساچے سنگر شبد رہنا ہوشیار، آلس نندرا رہن کوئے نہ پانیا۔ کلج کڈھ کوڑ کڑیار، جوٹھ جھوٹھ دینا مٹانیا۔ ست دھرم دا کرپسار، سرشی درشی دینی بدلانیا۔ آتم پر ماتم دس جیکار، سوہنگ ڈھولا دینا سمجھانیا۔ سب دا مالک ایکنکار، پُرکھ اکالا دو جہاناں پتاما نیا۔ جس نوں لہجہ دے رہے سدا جگ چار، چوڑی بن اکھاں اٹھ کھلانیا۔ سو کھیل کرے اپر اپار، آپ اپنا ویس وٹانیا۔ جوتی جاتا زرگن دھار ہو اُجیار، شبدی ڈنک راؤ رنگ آپ سٹانیا۔ سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں لئے اُبھار، گرگھ گر سکھ کھو جے تھاوں تھانیا۔ ایکا بخشے نام ادھار، چرن پریتی دُھر پیار، میل ملائے سچ سبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایٹھے اوٹھے دو جہاناں سیری بھگوانا شاہو بھوپ وڈ سکدار، حکم دُھر دا دو جہاناں آپ سمجھانیا۔

★ ۸ کتک شہنشاہی سمت ۲ جو گندر سنگھ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر ★

سجگ ساچے اٹھ پر بھ دے لال، لال گوپالا دین دیالا آپ اٹھایا۔ سر شٹی دین دنی ہوئی بے حال، شاہ کنگال رہے گر لایا۔ ساچا بنے نہ کوئے دلال، وچولا ہو کے وچلا بھو نہ کوئے کھلایا۔ چار کنت دہ دشا کوڑ گڑیار وجے تال، ڈنکا سچ نہ کوئے سٹایا۔ مریداں مرشد پچھے کوئی نہ حال، حالت بدلی سرب لوکایا۔ ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشٹایا۔ شاستر سمرت وید پُران دیندے گئے احوال، ڈھولا شبدی راگاں وچ گایا۔ صدی چو دھویں بنے نہ کوئے پرتپال، مالک ہوئے نہ کوئے سہایا۔ چار کنت دہ دشا بھگت سہیلے کرن بھال، بھگون ملے بے پرواہیا۔ سچھنڈ دوار دکھائے اکیو سچھی دھرم سال، در دروازہ غریب نوازا آپ کھلایا۔ کوڑی کریا وچوں کرے بحال، مار جھات لوکمت وچوں باہر لئے کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی سچ سندیش اک سٹایا۔ سجگ ساچے اٹھ ہو سوادھان، حکمے اندر لے انگڑایا۔ کجگ میٹ کوڑی کریا جگت نشان، نشانہ دھرم دے جھلایا۔ سب نوں نظری آئے اک سری بھگوان، بھگتاں دا مالک بے پرواہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن در درویش منگتے بنن آن، خالی جھولی سب دی دے بھرایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولے سارے گان، گا گا نو نو چار وجے ودھایا۔ آتم شکتی ملے مہان، بھگتی اکو اک درٹایا۔ مُجبت وچ محبوب ہووے مہربان، مہر نظر نال ترایا۔ دُھر داشد دیوے سچھی ڈھنکان، انحد نادی ناد وجایا۔ امرت رس انتر دیوے پین کھان، ترشنا کوڑی دے مٹایا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوار کرے پروان، پروردگار سانجھیا مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سہیلا اک اکیلا وقت دُھیلا دے مُکایا۔ سجگ ساچے اٹھ گہر گسبھیر، سنگر شبد دے وڈایا۔ جھگڑا مُکا کایاتت سریر، متتاموہ نہ کوئے لڑایا۔ شرع کٹ زنجیر، شریعت دُھر دی دے سمجھایا۔ ست دھرم دی دس تدبیر، طریقہ پر بھ دانام جنایا۔ دین مذہب دی میٹ لکیر، ورن برن نہ کوئے رکھایا۔ دُھر دارنگ رنگا شاہ حقیر، شہنشاہ ساچا دینا ملایا۔ جیسہڑا اندروں بدلے ضمیر، ضامن ہو کے لئے چھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتایا۔ سجگ ساچے اٹھ پچے ننھے، نرگن زرویر رہیا اٹھایا۔ جگت واسنا میٹ بے، بندگی اکو دے سمجھایا۔ تیرا سندیش سر شٹ سبائی مٹے، من کا منکا دے

بھوایا۔ کلجک جیورہن نہ اٹھے، نیز اٹھ دینی گھلایا۔ ملے میل سری بھگونے، بھاگ سب دا جھولی پایا۔ صدی چو دھویں جن بھگت جتنے جنے، جانکاری سب نوں دے کرایا۔ پُرکھ اکال بھاگ لگائے تہناں دے کایا مائی تے، پنج تت برہم مت دے اُجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر داراگ سنائے اگئی کئے، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتایا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر ★

ستجگ ست دھرم سہاونی رُتی، رُت سہنجی دینی بنایا۔ سب دی مت کرنی اُچی، نیچ رہن کوئے نہ پایا۔ سرتی رہے کوئی نہ سٹی، سوئی دینی اٹھایا۔ رمز رہے کوئی نہ لگی، پڑدا دینا چکایا۔ بھگت سہیلے گودی چکس، خوشیاں نال اٹھایا۔ سچ دوارے سٹیں، پر بھ چرن ملے سرناہیا۔ غریب نمائیاں پچھیں، اپنی سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ ستجگ ساچے دیویں دُھر دی خبر، بے خبراں آپ سنایا۔ جو بیٹھے کر کے صبر، صدق اوہناں توڑ نبھایا۔ مالک دسنا پُرکھ اکال شیر بڑ، بھجے وچ رکھے سرب لوکایا۔ آسا منسا پوری کرے سدھر، سادھ دُھر دے لئے بنایا۔ سچکھنڈ دوارے کرے قدر، قدرت دا مالک ہوئے سہایا۔ من واسنا دیوے بدل، ممتا موہ مٹایا۔ کوڑی کرپا کر کے قتل، سچ دوارا دے جنایا۔ دھام نیارے بہا کے پتن، کنارہ اکو اک سمجھایا۔ جن بھگت رہے نہ کوئے بے وطن، سچ دوارے دے کایا۔ منسا کر کے پوری آسن، اصل اپنا رنگ رنگایا۔ مہربان ہو پُرکھ ابناشن، ابناشی اپنے گھر وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل دس کے گھاٹن، در دروازہ اک سہایا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر ★

سجگ ساچے دھرم مارگ دسنا کلجک جیواں، جانکاری دھر دانام دینا کرائیا۔ لیکھے لاؤنی کایا مائی ساڈھے تن ہتھ سیواں، سینہ صاف دینا کرائیا۔ چلنا دسنا جگت نیواں، گرٹھ ہنکار نہ کوئے بنائیا۔ نرمل جوت پرکاش کرنا اگئی دیوا، نور سچ دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ کائیا۔ سجگ ساچے سچ دھرم دا دسنا رستہ، راہ اکو دینا دکھائیا۔ پر بھ دانام بن قیمت ہووے سستا، کوڈی ہٹ نہ کوئے دکھائیا۔ منو آ پھرے نہ دہ دس نسا، ڈوری شبد دینا بندھائیا۔ نام اتم پر ماتم سانجھا جس دا، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ میل بنیا رہے بھگتاں اپنی اکھ دا، نج نیز درشن پائیا۔ لہنا دینا سب نوں دینا حق دا، پڑدا اوہلا دینا چکائیا۔ جھگڑا دنی رہے نہ جگ دا، جاگرت جوت ہووے رُشائیا۔ سڑنا بُجھاؤنا ترے گن اک دا، امرت میگھ دینا برسائیا۔ جن بھگت دوارا دیکھنا سجد، سو بھامان آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ بی بی جیتو دے گرہ پنڈ رمداس ضلع امرتسر ★

سجگ ساچے ساچے دھرم دا کر پرچار، کلجک کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ دے مٹائیا۔ پوتر کر سرب استھان، گردر مندر مسجد شہود والا مٹھ پاک نظر کوئے نہ آئیا۔ شرع وچ دین دنی ہوئی شیطان، تیرتھ تٹاں و بھچار رہے کمائیا۔ بھے رکھے نہ کوئے سری بھگوان، نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے شرمائیا۔ ہر چرن پریتی کرے نہ کوئے دھیان، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ پڑھ پڑھ تھکا جیو جہان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بھجو کوئے نہ پائیا۔ اتم پر ماتم پر ماتم آتم میل ملے نہ کسے سری بھگوان، پاربرہم برہم ناتا نہ کوئے جڑائیا۔ کایا مائی ساچے مندر انجناد سنے نہ کوئے ڈھنکان، اگئی راگ نہ کوئے سنائیا۔ امرت آتم رس نچھرنا بوند سوانتی ملے نہ پین کھان، جگت ترشنا اک نہ کوئے بُجھائیا۔ من واسنا چار کٹ دہ دشا پھرے سوان، بدھ بیک ساچی ٹیک، اوٹ اک اکال نہ کوئے رکھائیا۔ سرشی درشی اندر ہوئی ویران، پنچ وکار اندروں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، سَہج ساچے تیری دھار لئے پرگٹایا۔ سَہج ساچے کلج کوڑی کریا کڈھ، لوکات دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائیا۔ بن ہر نامے سب دے خالی ہوئے ہڈ، مایا ممتا موہ ہوئی ہلاکایا۔ گر اوتاراں پیغمبراں داماگ گئے چھڈ، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ وشو دھار بنے کوئی نہ پر م پُرکھ دی ید، کھتری براہمن شوڈر ویش انتر زرنتر پڑا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ من وکار دئی دویت شرع زنجیر توڑے کوئی نہ حد، منزل چوٹی چڑھ اخیر، زرنج جوت درس کوئے نہ پائیا۔ سرتی شبدی زرنج دھار ہوئی اڈ، آتم پر ماتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ ترے گن مایا پنج تت گنی رہی لگ، ناؤں زرنکار امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ بھرے بھلا جیو جنت جگت جگ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیا۔ کسے درس نہ ہووے اُپر شاہ رگ، سچ دوارے مل کے وے نہ حق ودھایا۔ جگت وکارا پی پی تھکے مد، نام خُماری سچ نہ کوئے چڑھایا۔ کلج کوڑی کریا ساچے نام نالوں کیتا الگ، صفتی ڈھولے سارے گا گا شکر منایا۔ سَہج ساچے ساچا دھرم چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اکو دس، دہ دشا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ فرمان اک سمجھایا۔

۱۴۰ سَہج ساچے دھرنی دھرت دھول دے دھر فرمانا، حکم اگم اتھاہ بے پرواہ دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار سب نوں مٹنا پئے بھانا، راؤ رنک راج راجان شاہ سلطان سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش گاؤ آتم پر ماتم ساچا گانا، ہندو مسلم سکھ عیسائی پُرکھ اکال دین دیاں دھر دا رام اکو اشٹ منایا۔ جس دی صفت مہا جگ چوکڑی شاستر وید کرن پُرانا، انجیل قرآن اوسے دا ڈھولا گایا۔ سو سمر تھ سوامی انترجامی کھیلے کھیل دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گلگنتر اپنا حکم ورتایا۔ زرنج زرویر زراکار جوت سروپی پہریا بانا، آد زرنجن درد دکھ بھے بھنجن بھو ساگر پار کرایا۔

سَہج ساچے دھر دا نام ندھان جگت جیواں نیترا پانام انجن، اندھ اگیان اندروں دے کڈھایا۔ ساچی ڈنڈاوت پر نام دس دھر دی بدن، بندگی وچ مچھندگی کوڑی دے مکایا۔ دھر دا ٹکا نام جوت للائی مستک لا چندن، چند سورج توں پرے ہوئے رُشانیا۔ آون جاون لکھ چوراسی پنت پاون پار برہم پتر میثور کٹنہارا دین دینی دے پھندن، لکھ چوراسی جم دی پھاسی رہن کوئے نہ پائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان در ٹھانڈے اکو وست منگن، ناؤں زرنکارا ایکنکارا دھر دا کلمہ دے جنایا۔ کایا مائی تن وجود چاڑھے ساچی رنگن، رنگ رنگیلا موہن مادھو اپنی دیا کمایا۔ سَہج

ساچے ساچے نام دا وجے اک مردنگن، مدھر دُھن ہر بھگت سہیلا لئے سُن، سُن سادھی وچوں اگلا لیکھا دے جنایا۔ کلج کوڑی کریا رہے نہ کوئے اوگن، گونتاگن ندھان سری بھگوان وست امولک کایا جھولی دیوے پائیا۔ ایکانام شبد دو جہان لئے سُن، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر مل کے ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اینکار، کرنی دا کرتا کرنہار، قدرت دا مالک سرشٹ دا پالک خلق دا خالق دُنی دا دین، دیونہارا سچ تعلیم، سنجگ ساچے کلج اندر کر تریم، حکمے اندر حکم دینا پرگٹایا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ مدی پُر ضلع امرتسر ★

سنجگ ساچے لوکات بن بردا، پُرکھ اکال دین دیال سچکھنڈ نواسی رہیا جنایا۔ کوڑ کڑیا گڑھ ہنکارا توڑ گھر گھر دا، گرہ مندر اندر کایا مائی کر رُشنایا۔ سچ بھنڈارا دکھا امرتسر سروور نرائن نر دا، نر ہر اپنا پڑدا اوہلا دے چکایا۔ جن بھگت ساچا سنت گرگھ گر سکھ توں میرا میں تیرا ڈھولا ہووے پڑھدا، آتم پر ماتم مل کے وجے سچ ودھایا۔ سنت سہیلا سجن ساچی منزل ہووے چڑھدا، ادھ وچکار آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ دھرنی دھرت دھول اُپر حکمے اندر تیتوں گھلدا، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی دھر فرمانا آپ جنایا۔ جگت وقت چکا کپٹ چھل دا، دُھیلا رہن کوئے نہ پائیا۔ مقام دکھا سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی اٹل دا، نہچل دے مان وڈیایا۔ لیکھا ویکھ جل تھل دا، اندن اپنی سیو کمایا۔ کلیش رہے نہ کلواے کل دا، کلکاتی دینے کھپایا۔ جھگڑا رہے نہ دُئی دوتی سل دا، دوتی دشمن نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے تیری ساچی دھار پرگٹ کرے آپ نرنکار، بخشش کرے سرشی سنسار، درشی سب دی دے بدلا یا۔ سنجگ ساچے ساچے نام دی لے جا دُھنی، دُھن آتمک راگ دینا جنایا۔ آلس نندرا وچ رہے نہ کوئے رکھی مُنی، مُنیسٹراں دینا اٹھایا۔ تیرا مالک خالق پرتپالک وڈگن گنی، گہر گبھیر بے نظیر اکو نظری آیا۔ سب دی پکار ایٹھے اوٹھے دو جہان سدا رہیا سنی، انسنت سب دا پڑدا اوہلا دے چکایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سب دی بدل دے کوئی، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار دینا مٹایا۔ سچ پریم دی سب دے اندر لا دھونی، من

ہنکارا کوڑو وکارا دینا جلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَجگ تیرا سچ دوار پرگٹ کرے آپ نرِنکار، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنا تھم آپ سُنائیآ۔ سَجگ ساچے ساچے نام دی لے جا دُج، دھرم دا پوت دے بنائیآ۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں بھيو گھلا گجھ، پڑدا اوہلا دے اٹھائیآ۔ دُھر دا مالک لین بُجھ، پر ماتم مل کے وجے ودھائیآ۔ سچ دوارا جائے سَجھ، نیتز لوچن نین اکھ ہوئے رُشائیآ۔ کلج کوڑی نندرا وچوں جان اٹھ، آلس رہن کوئے نہ پائیآ۔ ساچے نام دا جام امرت پیون گھٹ، پیالہ مدُھر ہتھوں دین سُنائیآ۔ دُئی دوتی شرع شریعت نکلے پُھٹ، بند کواری بجر کپائی پڑدا دینا گھلائیآ۔ کر پرکاش نر مل جوت، جوتی جاتے نال ملائیآ۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، دین مذہب نہ کوئے لڑائیآ۔ چنتا مٹا کے غم ہر کھ سوگ، ساعتک ست دینا ورتائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ساچے نام دی دے کے چوگ، چُغلی نندیا توں دینا جُھڈائیآ۔ ہوئے ہنگتا رہے کوئی نہ روگ، گڑھ ہنکار نہ کوئے بنائیآ۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم تُوں میرا میں تیرا کرنا دُھر سنجوگ، سنجیدگی نال میلا دینا ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ست دوارے سچھنڈ دوار ست دھرم ساچی بخشے مَوَج، خوشی غمی وچوں باہر کڈھائیآ۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ بیبی مہندر کور دے گرہ پنڈ مدی پُر ضلع امرتسر ★

سَجگ ساچے دُھر دا نام لے وست، واسطہ سب دے نال رکھائیآ۔ اکو رنگ رنگنا کیٹ ہست، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ لہنا دینا سب دا دینا دست بدست، لیکھا مُکاونا تھاواں تھائیآ۔ جن بھگتاں نام نُماری رکھنا مست، سچ پیالہ جام پیائیآ۔ کوڑی کیریا لومکات وچوں کر کے نشٹ، ست دھرم دینا پرگٹائیآ۔ گرگھیاں جنم مرن دا رہے کوئی نہ کشت، گیز چوڑا سی دینا کٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھائیآ۔ سَجگ ساچے ساچے نام دی دے دُھنکار، دھرم دوارا اکو دے دکھائیآ۔ سرشٹ سبائی پوجا ہووے پر م پڑکھ نرِنکار، نرِگن نرِویر سرب منائیآ۔ دُتیا بھاؤ کر خوار، بھانڈا بھرم بھو بھنائیآ۔ سرب جیاں دا سا نچھا دس یار، جلوہ گر نور خدائیآ۔ سچھنڈ نواسی سب دا مددگار، ویری میت نظر کوئے نہ آئیآ۔ دیونہارا آد جگاد جگ چو کڑی نام

آدھار، گر اوتار پیغمبر سیوا لائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ ویکھدا آیا وارو وار، وارث ہو کے اپنا حکم منائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرپا کرے آپ داتار، داتا دانی ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سوامی انترجامی گھٹ بھیت لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ ست دھرم سرشٹ سبائی دے دے اگمارس، نام رسا دے جنائیا۔ من واسنا کر کے وس، وصل دس بے پرواہیا۔ نج نیز کھول کے اگھ، اکھراں توں پرے دس پڑھائیا۔ سچ دوار کھول کے ہٹ، نام امولک دینا ورتائیا۔ جھگڑا رہے نہ تیر تھ تھ، اٹھسٹھ نہ کوئے لڑائیا۔ سب دامالک کملاپت، پتیر میثور دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا گاؤندے جس، ڈھولے گیت نغمے راگاں ناداں وچ سنائیا۔ سو سب دالہنا دینا جگ چوکڑی دیونہارا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت نرگن سرگن کرے کھیل پڑکھ سمرتھ، دیونہار نام بھنڈارا و تھ، دولت دھر دی دھر دارام آپ ورتائیا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ شنگارہ سنگھ دے گرہ پنڈ کھہرے ضلع امرتسر ★

سنجگ ساچا سچکھنڈ کرے نمسکار، پر بھ چرن کول سیس جھکائیا۔ کرپا کر آپ نرنکار، نرؤیر دے مان وڈیائیا۔ لوکمت جاواں وچ سنسار، حکمے اندر تیری سیو کمائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کڈھاں باہر، دین دنی وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوٹھ جھوٹھ گڑھ توڑاں ہنکار، مایا ممتا موہ دیاں کھپائیا۔ ناری نر کرے نہ و بھچار، دُرچار نہ کوئے کمائیا۔ سرب جیواں بخشاں اک آدھار، کھتری براہمن شودر ویش وند نہ کوئے وندائیا۔ تیرا ناؤں چپاواں پر م پڑکھ اکال، اکل کل دھاری تیرا راہ وکھائیا۔ بھگت سہیلے گرگھ اٹھاواں لال، سنت ساجن کھوج کھوجائیا۔ کلجگ ریتی نیتی بدل دیواں چال، سنجگ ساچا دھرم دیاں پرگٹائیا۔ جو تیرے نام دی گھالن رہے گھال، چار ورن اٹھاراں برناں وچوں تیرے نال ملائیا۔ گر اوتار پیغمبراں وکھاواں دین دنی دا حال، حالت سب دی دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی ایکنکار سانجھے یار سنجگ تیرے ٹھانڈے دربار منگ منگائیا۔ سنجگ کہے پر بھو دھرم دا

دے دے بل، بلدھاری دے بنایا۔ کلجگ کوڑ وکار میٹاں کپٹ چھل، دھروہ جگت نہ کوئے کمایا۔ تیرا پرکاش کراں گھڑی گھڑی پل پل، جوتی جوت جوت جوت رُشانیا۔ دین مذہب ذات پات میٹاں دوتی سل، اوچ نیچ کرے نہ کوئے لڑایا۔ امرت آتم نخبھر جھرننا دکھاواں ساچا سرور جل، اٹھسٹھ تیرتھ بھجن دا لیکھا دیاں مکایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ایکا ویکھاں رنگ محل، سچ دوارا اکو اک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنجگ ساچا تیرے چرن کول در ٹھانڈے سیس نوایا۔ سنجگ ساچے ساچا بخشاں اکو نام، ناؤں نرنکارا دین دنی دینا درڑایا۔ پریم پریتی دیواں جام، امرت رس دینا چکھایا۔ کوڑی کریا لوکمت نہ رہے نشان، نشانہ شبد انیالا تیر اک وکھایا۔ سر ہتھ رکھے ابناشی کرتا مہربان، سری بھگوان اپنی دیا کمایا۔ کوڑی کریا چار کنت دہ دشانو کھنڈ ست دیپ رہے نہ کوئے طوفان، نام کھنڈا وچ برہمنڈاں جیرج انڈاں اکو دینا وکھایا۔ سب نوں نظری آئے مالک خالق پر تپالک سری بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سب دا پتا مایا۔ من بدھی دارہے نہ کوئے غلام، جھگڑا رہے نہ دین اسلام، رسنا جہوانہ کوئے کلام، کائنات پڑدا اوہلا دینا اٹھایا۔ ساچا مندر دس مکان، شودوالے مندر مٹھ جس دی پہچان، بن سنگر گرو دوارا نہ کوئے پروان، در دربارا درگاہ ساچی نظر کسے نہ آیا۔ ساچا نام سندیشہ بن رسنا جہوا دے زبان، بھيو ابھیدا کھول دھر امام، نظری آئے سب نوں ایکا کاہن، دوجا روپ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اک در سانیا۔ سنجگ ساچے ساچی سکھیا دے دے جگ، سخاوت نام بھنڈارا جھولی پانیا۔ دین دنی دی بھجے اگ، ممتا موہ نہ کوئے تپایا۔ ایکا نام ڈھولا گیت کلمہ نغمہ گاؤن چھند، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ سنت سہیلے گرگھ گر سکھ جن بھگت صوفی فقیر در ٹھانڈے لینے سد، سدا ہوکا اکو نام جنایا۔ گر اوتار پینمبر صدی چودھویں پیار مُجبت ناتا گئے چھڈ، ایہتے اوتھے دو جہان سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ تیری ساچی لائے حد، تیرے نام دا وجے ند، سنے لوک پر لوک برہمد، برہمانڈ اپنا حکم ورتایا۔ سنجگ ساچے ساچے نام دا لے بھنڈارا، لوکمت دینا ورتایا۔ کلجگ چيو مورکھ موڑھ نہ رہے گوارا، بیک بدھی دینی کرایا۔ سچا مارگ دس دھر دربارا، ایکنکارا دینا ملایا۔ منزل کسے نہ رہے کوئی دُشوارا، جوگ ابھیاں اکو دینا سمجھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سانجھا دسنا اک جیکارا، اکھراں والی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سنجھنڈ و سے سدا

سچی دھرم سالہ، سو سہاؤنا درساؤنا مناؤنا اک دوارا، دُوجے در درویش ہو کے منگن کدے نہ جائیا۔ جس گھر جس گرہ جس مندر سجدے کردے گرو اوتارا، پیغمبر نمستے کہہ کے شکر منائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ بھیتتر ویکھنہار سرب سنسارا، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت زرگن جوت بن ورن گوت زرگن زرویر پروردگار سانجھیا دُھر داسکدارا کلکی اوتارا، نہکلنک کل اپنی کھیل کھلائیا۔ جو جگت و دیا وسے باہرا، چوڑاں لوک نہ پاوے سارا، چوڑاں طبق ہاہکارا، زمیں اسماناں ویکھے اکھاڑا، گگن گگنتر حکمے اندر کرے کھیل نیارا، لیکھا جانے سدا چوکڑی جگ چارا، سبجگ تریتا دواپر کلجگ اپنے حکمے اندر پھرائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک پاربرہم پترمیشور کرے کھیل اپرا، اپرہم سوامی سدا نہکامی انترجامی لکھ چوڑاسی جیو جنت انتر انتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہتھے اوتھے دو جہان جوتی شبد سدا سکدارا، زرگن سرگن سرگن زرگن حکمے اندر اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ کھہرے ★

سبجگ کہے پر بھ بن تیری کرپا مٹے نہ کلجگ ڈکھ، دردیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ من واسنا کوڑی ترشنا مٹے نہ بھکھ، کامنا کوڑ نہ کوئے تچائیا۔ اُجل ہووے کسے نہ لکھ، بن تیرے نام ڈرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ بن ہر نامے آوے کسے نہ ساچا سکھ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہو کے سنت سہیلے گودی چک، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ من وکارا کوڑ ہنکارا شبد ڈنڈے کٹ، کھنڈا دُھر دا لے اٹھائیا۔ غریب نمائیاں اُپر مہربان ہو کے ٹٹھ، دیاوان ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ جو تیرے چرن کول گیا جھک، ڈنڈاوت کر کے سپس نوایا۔ اُس دا آون جاون لکھ چوڑاسی پینڈا جائے نک، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا نرمل جوت، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سبکھنڈ وساؤنا دُھر دے کوٹ، جس گھر دیا باقی کملاپاتی تیرا زرگن نور نور رُشنائیا۔ چنتا غم نہ ویاپے کوئی سوچ، حرص ہو س نہ کوئے ودھائیا۔ تیرے پریم دی مانن موچ، مجلس جن بھگت تیرے نال رکھائیا۔ پاربرہم

برہم آد جگادی تیری گوت، ورنناں برناں وچوں کھہڑا دینا جھڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستجگ کہے پر بھ بن تیرے تھم کلجگ نہ ہووے دُور، بلہین نہ مول اکھوائیا۔ تھم نال جوٹھ جھوٹھ میٹ کوڑ، کرپا کپٹ رہن نہ پائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے بخش اپنا نُو، نُو نُو رانہ سری بھگوانا اپنا نام دے چکائیا۔ شبدی کھنڈے توڑ گڑھ غرور، عُربت دُرمت دوویں باہر کڈھائیا۔ پرگٹ ہو کے نظری آ حاضر حضور، حضرتاں دے حضرت پیراں دے پیر رسولاں دے رسول اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست ستواد دُھر دی دھار اک جنائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کرپا کر آپ بھگونت، بھگوان ہو کے دیا کمائیا۔ میرے نال ملا ساچے سنت، بھگت سہیلے جوڑ جڑائیا۔ جنہاں دے انتر آتم تیرا ناؤں نیا منت، من کا منکا گئے بھوائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم وچ سمائیا۔ تیتوں کہہ کے بے انت بے انت بے انت، شکر اپنا رہے جنائیا۔ مالک خالق سرشٹ سبائی دُھر دے کنت، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل جگ چوکڑی آد انت، جگ چوکڑی سد چلے تیرے تھم رضائیا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گرہ پنڈ کھہرے ضلع امرتسر ★

ستجگ کہے پر بھ ساچا دے نام خنجر، کوڑی کرپا گھات دے کرائیا۔ دُھر دادے نام ندھان انجن، جگت اندھیرا دے مٹائیا۔ وڈیائی بخش آپ نرنجن، نرائن ہو کے ہو سہائیا۔ داتا بن درد دُکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ اکو دھوڑ بخش مجن، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ بھگت سہیلے تیتوں سدن، انتر آتم دھیان لگائیا۔ تُوں سچ دوارا آویں لگھن، بن کے دُھر دا پاندھی راہیا۔ تیرے پرکاش نال گرگھ دپیک جگن، اپنا نام کرن رُشنائیا۔ ساچی پریتی اندر رہن مگن، سرتی شبد وچ سمائیا۔ باہروں تئاں والا بدن، اندر تیرا نُو ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ چھڈ کے آئے تیرا وطن، بے وطنوں اپنے گھر لینا بلائیا۔ چوراسی وچوں مانگھ جنم دا اتم سریشٹ یتن، بیتھار تھ تیری سیو کمائیا۔ تُوں سوامی ہو کے آویں رکھن، رکھیا کریں تھائیں تھانیا۔ ویکھ دکھاویں اتر پورب پچھم دکھن، دشا کوٹ پڑدا

اوہلا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے تیرے آئے ساچے پتن، گھٹ کنارے اپنے دینا لگانیا۔

★ ۹ کتک شہنشاہی سمت ۲ گر میت کور دے گرہ پنڈمان ضلع امرتسر ★

سجگ ساچے سرشٹ سبائی دسنا اکو ٹھاکر، سچکھنڈ نواسی دینا سمجھانیا۔ جو پار کرے وچوں سنسار ساگر، آون جاون لکھ چوراہی ناتا دئے تڑانیا۔ کرے پرکاش کایا ماٹی گاگر، نرگن نور جوت رُشانیا۔ غریب نمائیاں سچ دوارے دیوے آدر، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈے ہوئے سہانیا۔ سجگ ساچے ساچے نام دا لے خرچہ، لوکمت خوشی منانیا۔ پُرکھ اکال دے نام دی دس چرچا، چار ورن دے سمجھانیا۔ دُھر دے مہم دا پا آگے پرچہ، جس نوں حل نہ کوئے کرانیا۔ مالک دس اُپر عرشا، ہر گھٹ و سیا نظری آتیا۔ بھيو کھول زمیں فرشا، پڑدا اوہلا دینا چکانیا۔ کلجک مٹے کوڑ اندھیرا گردہ، جگت وکار رہن نہ پانیا۔ جن بھگتاں میل ہووے دُھر دے ہر دا، ہر دے ہر لین وسانیا۔ نظر آوے جو وچھڑیا چر دا، جگت وچھنے جوڑ جڑانیا۔ بھيو دس پر ماتم پر دا، پریتم اکو دینا جنانیا۔ جو چار کنت دہ دشا دو جہان نرگن دھار پھر دا، جگت نیز نظر کسے نہ آتیا۔ بھيو گھلا دے گھر تھر دا، سنت سہیلے سچکھنڈ لے ملانیا۔ جس دے مہم نال جگ چوکڑی گیرا گڑدا، سجگ تریتا دوا پر کلجک اپنا روپ لین بدلانیا۔ او سے دے مہم نال لہنا دینا سب دا نہر دا، لیکھے وچوں لیکھا دئے جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دست دئے ورتانیا۔ سجگ ساچے ساچے نام دا دے ڈھنڈورا، چار کنتاں دے منانیا۔ کلجک مٹے اندھیر گھورا، کوڑی کریا دینی کھپانیا۔ مات دے نہ کوئی ٹھگ چورا، کوڑ حرام نہ کوئے کمانیا۔ ساچے نام دا اکو گاؤن سارے دوہرا، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم مل کے خوشی منانیا۔ سسے اُپر دس سو ہوڑا، ہنگ برہم آپ جنانیا۔ پُرکھ اکال دی گر اوتار پیغمبراں سدا لوڑا، بن سری

بھگوان لکھ چوڑاسی کم کسے نہ آئیا۔ پر بھ دا درشن جتنا ہووے اتنا تھوڑا، جن بھگت بنا درس جگ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ بھگت نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھو چکا کے تورا مورا، آتم پر ماتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا بن وچولا، سوہلا ڈھر دا دتا سمجھایا۔

★ پہلی گھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

آد جگاد جگ چوکڑی ڈھر دی عادت، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر بھجن واہو داہیا۔ توڑنا وچھوڑنا جگ چوکڑی پر بھ دی ڈھر دی نیامت، آمد خوشامد اپنے وچ چھپائیا۔ جن بھگتاں نیڑے آؤن نہ دیوے کدے قیامت، لیکھا جانے دو جہان تھاوں تھانیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار رکھے صحیح سلامت، صاحب سلطان مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوڑاسی وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر صوفی سنت فقیر پر بھ دی امانت، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا من کرے بغاوت، متا موہ وکار جگت لڑائیا۔ جنہاں دی صاحب سنگر شبد گردیو سوامی دیوے آپ ضمانت، ضامن ڈھر داہو کے لئے بچائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جگ چوکڑی سنج تریتا دواپر کلج بھجن، دوس رین اٹھے پہر واہو داہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نت نوت نرگن سرگن دھار نٹھن، تھت وار گھڑی پل سمجھ کسے نہ آئیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ سچ دوارے دات منگن، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بن ہر کرپا دوسر چڑھے کوئے نہ رنگن، رنگت حق نہ کوئے دکھائیا۔ کوٹن کوٹ کھیل کر کے گئے ترلوکی نندن، لوک پر لوک سوہلا ڈھولا گائیا۔ سرگن دھار کر کے گئے بدن، نمو نمستے کہہ کے سپس نوائیا۔ مستک ٹکے دھوڑی خاک رما کے گئے چندن، جگت دھار وچ سنسار آپ پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت بھجے، بن بن پاندھی راہیا۔ کوٹن کوٹ کال گئے لنگھدے، سماں سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے منگدے، در گھر ٹھانڈے سپس نوائیا۔ سجن ساک بنے رہے انگ دے، انگیکار تن ماٹی خاک تن وجود ہنڈھائیا۔ پرکاش لیندے رہے نور اگئی چن دے، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی پروردگار اکو رہے مندے، پر م پرکھ بے پرواہیا۔ ونج کراؤندے

رہے نام بھنڈارے دھن دے، وست امولک اک دکھائیا۔ راگ ناد سناؤندے رہے پنا کن دے، انحد نادى ناد وجائیا۔ کوڑی کریا بھانڈے رہے بھنڈے، بھرم گڑھ ٹڑائیا۔ حکمے اندر رہے چلدے، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ کایا ماٹی تن سریر رہے چھڈدے، وجود وصل نہ کوئے خدائیا۔ بن ماتا پتا رہے جدے، نور ظہور کر رُشنائیا۔ جھگڑے مُکا کے ہرکھ سوگ غم دے، چنتا چکھانہ کوئے تپائیا۔ انت بھروسہ جانے نہ کوئی اپنے دم دے، پنا دماں توں دامنگیر نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرے کھیل بے پرواہ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا آد جگادی اکوناں، ناؤں نرنکار رہیا اکھوائیا۔ جلوہ گر نور خُدا، واحد لاشرک بے پرواہیا۔ آتم نالوں ہووے نہ کدے جداء، پر ماتم ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لکھ چوراہی تٹاں والا چولا جگت رہیا ہنڈھا، گھٹ گھٹ بیٹھا سو بھاپائیا۔ محل اٹل کر رُشا، نرگن نور ڈگگائیا۔ شبد انادی ڈھولا گا، اکو کلمہ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی کھیل کھلائیا۔ مہربان ہر محبوب، مُجبت وچ کھیل کھلائیا۔ جس دا اعلیٰ عرش عروج، محل اٹل سو بھاپائیا۔ جس دی منزل حق مقصود، جلوہ گر نور رُشنائیا۔ جس دے انتر نہیں دوج، نر نتر ایکا رنگ رنگائیا۔ آد جگاد نہ ہوئے نیست و نابود، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کمائیا۔ تن سریر نہ تت وجود، جلوہ گر اک اکھوائیا۔ سو صاحب سوامی ہو موجود، انتر جامی پڑدا لاہیا۔ بن ہر کرپا کسے نہ آوے سو بھ، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گو بند دے کے گیا بیان، پچھلا لیکھا اک سمجھائیا۔ جنہاں چوہاں اٹھایا کاہن، بنے پاندھی راہیا۔ اک دا اندروں بدلیا دھیان، پچھلا لیکھا دے گواہیا۔ منو آشرع وچ ہو یا شیطان، شریعت کرے لڑائیا۔ شبد سُنسپہرا دتا نوجوان، نوبت ڈھر دانام وجائیا۔ لہنا دینا پھیر چکاواں آن، کلج ویلا وقت اپنے ہتھ رکھائیا۔ دس قدم دی سیوا کر پروان، اگلا جھگڑا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ جنہاں چکلیا اُچ دا پیر، پیر پیغمبر دین گواہیا۔ پچھلا لیکھا نال سریر، سریر نال دے وڈیائیا۔ مہا سنگھ نے گایا تقدیر پھڑا ہتھ تدبیر، تدبیر اپنا حکم منائیا۔ پریم پیار دا سچ زنجیر، مُجبت شرع وچ چھپائیا۔ من آشنا دا پُٹ پیا خمیر، گہر گسپھر ویکھ دکھائیا۔ ساڈھے تن سال آگے رہے بھیر، بیڑا پھیر دے بدلایا۔ تن ماٹی پائے چیتھر رہن نہ دیوے چیر، چیرے والا ہوئے سہائیا۔ جس ویکھی آخر اخیر، منزل ویکھے نور خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دُھر دا تھم آپ سمجھایا۔ دُھر دا تھم کہے گر اوتار پیغمبراں کیتا اکھ، در ٹھانڈے خوشی منایا۔ زرگن دھار آئے نٹھ، بھجے واہو داہیا۔ گرگھ کدے
 نہ ہووے یملہ جٹ، بھگت سہیلا نظری آئی۔ جنہاں دانام بھنڈارا کھلیا دُھر داہٹ، ابناشی کرتا آپ ورتایا۔ سو سنت سہیلے لاہا لین کھٹ، جنہاں دا کھٹکا اگلا
 پچھلا دتا چکایا۔ شبد اگئی مارے سٹ، سوئی سرتی دے اٹھایا۔ دُرمت میل دیوے کٹ، پتت پُنت آپ کرایا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، پڑدا اوہلا دے چکایا۔
 زرگن جوت لٹ لٹ، اندھ اندھیرا رہے نہ رایا۔ جنم کرم دا لہنا دینا سب نوں دیوے حق، حقیقت وچوں لاشریک کھوج کھوجایا۔ جو گوہند گیا دس، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ بھیترا ویکھ وکھایا۔ گھٹ بھیترا ویکھنہارا سب دی کرے کھوج، لکھ چوراہی
 چارے کھانی پھول پھولایا۔ نت نوت جگ چوکڑی جس دا اگڑا چوج، جگت و دیا من مت بدھ سمجھ کسے نہ آئی۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر سجدے
 کردے چو داں لوک، پر لوک سپس جھکایا۔ اُس دانام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ اک سلوک، سوہلا ڈھولا دُھر دا نظری آئی۔ سچ پریتی دُھر دی نیقی آتم
 پر ماتم دسے اکو جوگ، جوگیشتر تپیشتر منیشتر جس نوں ڈھونڈن تھاواں تھانیا۔ جن بھگتاں کر کے دُھر سنجوگ، جگ جنم دے وچھڑے میل ملایا۔ زرویر ہو
 ۱۵۰ کے دیوے درس اموگھ، پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔ ہوئے ہنگتا مایا متا کوڑی کرپا رہن نہ دیوے روگ، چنتا سوگ آپ مٹایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم کر
 کے دُھر سنجوگ، ساچا مندر دے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کرے بھگونت، بھگون اپنی دیا کمایا۔ جو آد
 جگادی سب دا کنت، برہم برہمادی رہیا سہایا۔ جس دانام ندھانا دُھر دا منت، منتر پڑھے جگت لوکایا۔ جو بودھ اگادھا اینکارا اکو پنڈت، دو جہاناں رہیا
 پڑھایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ دھار چار ورن اٹھاراں برن زرگن سرگن بنا دُھر دی سنگت، سگلا سنگ آپ رکھایا۔ جن بھگت سہیلا اک اکیلا در
 دوارے جائے کسے نہ منگت، مانگت ہو کے جھولی کوئے نہ ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ
 انت مکا جھیرا، جھگڑا دو جہان رہن کوئے نہ پایا۔ لکھ چوراہی جیو جنت زرگن سرگن دے گیرا، پار برہم برہم اپنا بھو دے گھلایا۔ کلجگ انت سری بھگونت
 لہنا دینا تھدھ بن چکاوے کیہرا، دُھر دا مالک خالق پر تپالک نظر کوئے نہ آئی۔ چار گنت دہ دیشا نو کھنڈ ست دیپ دسے اندھیرا، دُھر دا نور ساچا چند نہ کوئے

چکائیا۔ من واسنا کوڑی کریا ہوئے ہنگتا سرشٹ سبائی درشٹی اندر پایا گھیرا، وشیاں وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ جانے تیرا میرا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھیو کوئے نہ پائیا۔ ساڈھے تن ہتھہ کایا مائی دین دنی وچ اُجڑیا کھیڑا، محل اٹل سو بھا کوئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں وقت انت اخیری نیڑا، نیرن نیرا ہو کے دے سمجھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیری آسا اندر کر کے بیٹھے رہے وڈا جیرا، جیرج انڈج اُتہج سیتج اپنا آپ بھوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نر نرائن نرگن دھار ایکنکار پروردگار تیرا ہویا پھیرا، پاربرہم پتیر میثور اپنا پڑدا دے چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دوارے ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پروردگار بخش اخلاق، خاکی تن جگت ملے وڈیائیا۔ کوڑی کریا جگت واسنا حکمے اندر دے طلاق، اگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے اپنا کر اتفاق، دوجی رائے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر سوامی سجن بن چاک، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت بن کھنڈ پھیرا کوئے نہ پائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج نرگن سرگن ہو کے گئے آکھ، سوہلے ڈھولے راگاں ناداں نعمیاں کلیمیاں وچ تیرا نام صلاحیا۔ صدی چوڈھویں در دوارے ہوئے محتاج، بن اکھاں نیتزین رہے اٹھائیا۔ دھر دے سھم داشبیدی دے جواب، قلم شاہی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کچھ لہنا دینا یاد کر وچ بغداد، نانک نرگن نرگن نال شبد پڑھائیا۔ جس دی سنی نہ کسے آواز، لیکھا لکھ نہ کوئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے کہن آداب، بن سپس سپس جھکائیا۔ محل اٹل سوہے تیرا اک محراب، محبوب تیرا نور رُشنائیا۔ نرگن ہو کے دے امداد، بخشش وچ اپنا ترس کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ بھیو ابھیدا کھول آپ، تیرے ہتھ وڈ وڈیائیا۔ نرگن نور ساکھیات، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا بھیو کھلایا۔ چار جگ تیرا لیکھا لکھدے گئے کاغذات، اکھراں والی ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے بیانات، بیانا تیرا نام دھرائیا۔ بن تیرے کرے نہ کوئی نجات، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ ست دھرم دی صدی چوڈھویں ہوئی وفات، ساس گراس نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑ گڑیارے ملی شاباش، کلج اپنا رنگ وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیری کرے تلاش، صدی چوڈھویں لہیاں ہتھہ کسے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ راؤ رنگ جگت ونڈ وڈی چھوٹی کلاس، کالکھ ککا مول نہ کوئے دھوائیا۔ بن تیرے نام دھر دے جام خالی دے کایا تیج ت لاش، نالش میٹے کوئے نہ جگت لوکائیا۔ بن تیرے پوری کرے کوئے نہ

خواہش، خالص رنگ نہ کوئے رنگایا۔ سب دے برتھا دسدے سواس، ساہ ساہ تیرا نام نظر نہ آیا۔ جو ناک نرگن دھار گیا آکھ، بن اکھراں لیکھ بنایا۔ گوہند ماچھوواڑے لیا بھاکھ، بن نیناں نین اٹھایا۔ کرشن منگ کے گیا منگ ساچ، پدر گھر دھیان لگایا۔ رام سوں کے وچ پر بھاس، نین مؤند آکھ گھلایا۔ شو جھولی ڈاہی اُپر کیلاش، مستک دوویں ہتھ لگایا۔ برہے ہو کے کہا داس، چرن کول نیر وہایا۔ وشنوں ویکھ کے پرے آکاش، آخر اپنی آس سمجھایا۔ تیرا نور نرگن جوت پرکاش، تتوت نہ کوئے رکھایا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، پروردگار دینا سمجھایا۔ محمد دانت آخری سواس، سوامنٹ منگ منگایا۔ موسیٰ ڈگ کے ڈوگھے کھات، خادم ہو کے جھولی ڈاہیا۔ عیسیٰ گل لٹکا کے پھاس، پاؤں پھسلدے ویلے عرض سنایا۔ سب نے انت آخری اِکو کیتی ارداس، بیتی آرزو مضمون اِکو دئے سمجھایا۔ جس ویلے پر بھ پرگٹ ہوویں آپ، آپ اپنا ویس وٹایا۔ سرشی درشی اندر دس کے اِکو جاپ، جگ جیون داتے جگت دینی جنایا۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، پنت پُنت دینے بنایا۔ تیری مہر نال رُوح بُت ہون پاک، بھجن بندگی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم بناؤنا ساک، سجن کوڑے دینے تجایا۔ تیرا برہم تیری ذات، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ صفتاں والی تیری گاتھ، جگ چوکڑی تھم سنایا۔ انتم لہنا دینا سب دا کرنا صاف، نراکھ دینا جنایا۔ منوآ رہے نہ کوئے گستاخ، بدھی کرے نہ کوئے لڑایا۔ جن بھگت چڑھاؤنے اپنے گھاٹ، منزل دسنی بے پرواہیا۔ بھیا ابھیدا کھولنا پُرکھ ابناش، ابناشی ہو کے دیا کمایا۔ لکھ چوراسی اندر کایا مندر تیری پیندی ویکھے راس، نرگن نرگن گوپی کاہن کھیل وکھایا۔ جگ چوکڑی چلدے رہے تیرے تھم دا من کے واک، واکیا تیرا جگت سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر داستگ لینا بنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا ہووے وقت سہیلا، صاحب سوامی نظری آیا۔ آد جگادی اک اکیلا، ایکنار تیری وڈیایا۔ سد و سیں دھام ٹویلا، سچھنڈ اپنا نور کریں رُشانیا۔ بن شبدي دھار تیرا رہے نہ کوئی چپلا، گر چپلا تیرا روپ اپنا نظری آیا۔ بن تیری کرپا سرگن ہوئے کدے نہ میلا، نرگن جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ اِکو ہووے وقت سہیلا، سہنجنی رُت سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دینا جنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں در کھلوتے، درگاہ ساچی خوشی منایا۔ جن بھگت سہیلے کجگ انت رہن نہ سوتے، نشتیاں لینا جگایا۔ لکھ چوراسی وچ نہ کھاؤن غوطے، شوہ دریا نہ کوئے رُٹھایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں تیرے ملن دے ملدے موقع،

سَجگ تریتا دواپر کَلجگ چار ورن اٹھاراں برن ہتھ کسے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر تیری سوچ کوئی نہ سوچے، سوچ سمجھ توں پرے تیری وڈیائیآ۔ جو آیا سو تیرا درشن لوچے، دوس رین اگھ گھلایآ۔ بن تیری کرپا تیرے نام دا دیوے کوئی نہ ہوکے، حکم حق نہ کوئے سنایآ۔ تیرا بھانا پُرکھ اکال دین دیال جگ چو کڑی کوئی نہ روکے، گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر سدا سدا بھوئیآ۔ جن بھگتاں اگلے مارگ دسنے سوکھے، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ پڑھنے پین کسے نہ پوتھے، آتم پر ماتم ناتا دینا جڑائیآ۔ تیری منزل چڑھدیاں دین دنی کوئی نہ روکے، شرع آگے نہ کوئے اٹکائیآ۔ تیرے وچھوڑے وچ آگے مر گئے چوکھے، انگنت گنت نہ کوئے کرایآ۔ کَلجگ انت سری بھگونت جن تیرے بھگت دھر دے ویکھ لا پوتے، پتا گو بند شبد بنایآ۔ اکو سچھنڈ دوار بہاؤنے کوٹھے، جگت کٹیا دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ مہربان دیاوان تیرے دوارے کاہدے روسے، جگ جنم دیاں رُٹھیاں لینا منایآ۔ بنا تیری کرپا جنم کرم دے پاپ جان نہ دھوتے، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دینا رنگائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ سمرتھ، صاحب تیری وڈیائیآ۔ چرن کول دھر دی سرن گئے ڈھٹھ، در ٹھانڈے سیس جھکائیآ۔ تیری مہما آکھنا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیآ۔ شاستر سمرت وید پُران چارے کھانی تیرا گا گا تھکی جس، صفت وچ صفت صلاحیا۔ گر اوتار پیغمبر پیر تیرا نام کلمہ گئے رٹ، دوس رین دھیان لگائیآ۔ تیرے حکمے اندر دیناں مذہباں والا کھول کے ہٹ، ہٹوانے بن کے تیرا نام ورتائیآ۔ شبد اندر نام اندر کلمے کلام اندر تیتوں دسدے رہے و سیاگھٹ گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لائیآ۔ دین مذہب دی پا کے وٹ، تیرے نام نال نام گئے لڑائیآ۔ تیرا کھیل سمجھے کوئی نہ سچ، تیرا حکم بے پروا ہیا۔ کر کرپا جس دی کھولی اندروں اگھ، نچ نیز تیرا درشن پائیآ۔ اوسے اگھ توں ہو کے آگے وگھ، وکھرے دھام ڈیرہ لائیآ۔ جس دوارے دی دلہیز اُتے گر اوتار پیغمبر جان ڈھٹھ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ تھوڑا تھوڑا تیرے نام دا کلمہ گئے رٹ، رٹیاں وچ پئی لوکائیآ۔ انت بھروسہ تیرے اُتے گئے رکھ، لوکاں پر لوکاں آپ سنایآ۔ کَلجگ انت سری بھگونت زرگن دھار زرویر ہووے پرگٹ، پرگنا سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جس نے ساریاں نوں جامہ دتا بوند رکت، رت تن چولے نال وڈیائیآ۔ اوس دا بھيو کون سکے لبھ، چار جگ نہ کسے سمجھائیآ۔ تھوڑا تھوڑا شبدی بھار نال دتا دب، دبے نال اپنا حکم منایآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جنم لینا پیا وچوں بھگ، بھگون اپنا روپ نہ کسے جنایآ۔ ایسے کارن سارے گئے سد، نہہکنک کل کلکی تیری اوٹ

تکائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آویں جب، چپ جی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنیاں بھگتاں لویں لہہ، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ اوہناں نوں ویکھ خوشی ہوویں گد گد، گداگر کریں لوکائیا۔ چار جگ دیاں سنتاں تیتوں دسیا اُپر شاہ رگ، شاہ رگ توں پرے شہنشاہ اپنا پہلا گھر دینا دکھائیا۔ کوئی انحد ناد وے نہ ڈگاڈگ، دُھنی دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ تیری منزل دُور دُراڈی حد، جتھے تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ جن بھگتاں درشن دینا جگ جنم دی بُجھاؤنی اگ، اگنی اگ گوائیا۔ بن مکے کعبیوں کراؤنا حج، جُجرہ دُھر دا اک دکھائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرے آون دا سمجھے نہ کوئے سب، سبھا سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن دینی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سانجھ کے رکھے خط، جو شبدی شبد جنائیا۔ جنہاں دا لیکھ نرگن دھار آوے وت، بے وطن پھیرا پائیا۔ سب دا مالک ہو کے کملاپت، پتہر میثور رُپ وٹائیا۔ دین دُنی نالوں ہو الگ، دکھرا گھر سہائیا۔ جہنوں بُدھی سمجھے کوئی نہ جگ، چوڈاں ودیا نہ کوئے درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں جس دا جان نہ سکے پد، پراپسنتی مدھم بیکھری نگی نگی دُھنی راگ سٹائیا۔ جس دی منزلاں توں پرے شروع ہندی حد، جتھے گرو بیٹھے سیس نوائیا۔ اُس توں اگے سکے کوئی نہ ودھ، قدم قدم نہ کوئے بدلایا۔ جلوے والا کہہ کے رب، نوری نور کہہ صلاحی ۵۔ جوت جوت کہہ کے گئے جگ، جوتی جاتا نام صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے وچ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دسیئے اگے، اگا نظر کچھ نہ آئیا۔ تیری کرپا نال تئاں وچ نور ہو کے جگے، جگت کیتی رُشنائیا۔ تیرے نام دے سنائے ہوئے گائے چھندے، سوہلے راگ الائیا۔ خاکی ماٹی بنے رہے بندے، بندگی وچ تیری اوٹ تکائیا۔ پریم وچ رہے رنگے، رنگ تیرا نام سو بھاپائیا۔ دین دُنی وچ کردے رہے دنگے، تیرے تھم وچ لڑائیا۔ وشٹے نال اندروں رہے گندے، دس دس وچ صفائیا۔ تیرے نام دے سر جھلڈے رہے ڈنڈے، اپنا زور نہ کوئے پرگٹائیا۔ انتم منگدے گئے منگے، در تیرے سیس نوائیا۔ جس ویلے کھجک انتم آوے کنڈھے، ست دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ کوڑ گڑیا پھرن وچ در بھنڈے، من واسنا جگت ہلکائیا۔ مان رہے نہ تٹ سرور جمنا سُرستی گوداوری گنگے، اٹھسٹھ نہ کوئے وڈیائیا۔ سادھ سنت جگت وچ کرن دنگے، دغیاں والی لڑائیا۔ پھرے دروہی وچ برہمنڈے، چوڈاں طبق سبق حق نہ کوئے سٹائیا۔ بھے رہے کوئی نہ کھنڈے، امرت رس نہ کوئے چوائیا۔ آتم بن پر ماتم ہووے رنڈے، کنت سہاگی نہ کوئے ہنڈھائیا۔ گر اوتار

پینغمبر کہن پر بھو ساڈے وچوں جگت دی ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، صاف تیتوں دتا سنا گیا۔ تیرا کھیل دیکھن صاحب سورے سر بنگے، شہنشاہ تیری اوٹ تکا گیا۔ جو حکم دتا گو بند انت آخری اورنگے، شبدی شبد کر پڑھایا۔ اوس دا ویلا وقت کدے نہ لنگھے، سماں دماں والا سکے نہ کوئے بدلا گیا۔ اکو جودھا سور بیر ست ڈلار بھینگے، بھجا نظر کوئے نہ آ گیا۔ نو نو چار شبد دھار اُتے ٹنگے، ٹنگاں والے دین دہایا۔ سار پاوے جیرج انڈے، اُتہج سیج ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں کر کرپا رکھیں اپنے سنگے، سگلا سنگ بنا گیا۔ کرم مگرم دیکھیں نہ چنگے مندے، غریب نمانے لینے ترایا۔ تیرے پریم پیار وچ ہون رنگے، رنگا اکو ملنا ماہیا۔ کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا چلنا اپنے کندھے، کنڈھی والے لینے ترایا۔ جنہاں دے انتر زرتتر منتر تیرے پیار دے دھندے، دھندوکار وچوں باہر کرایا۔ اوہناں دا سیس جگدیش کدے ہووے نہ ننگے، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھایا۔ بن تیرے تیرا نام کوئی نہ ونڈے، ونڈنہار تیری وڈیا گیا۔ بن تیری کرپا ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، گنڈھنہار تیری سرنایا۔ جن بھگت چڑھاوے اپنے ڈنڈے، ڈنڈاوت اکو دینی سمجھایا۔ لکھ چوراسی رہے نہ پھندے، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ چتر گپت لیکھ نہ منگے، پچھلا لیکھا دینا مکا گیا۔ حساب لگاونا پئے نہ کسے کولوں پنڈے، جنم دی پتری نہ کوئے بنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسایا۔ گر اوتار پینغمبر کہن تیرے کول ساڈے نام دا گودام، گودڑیاں ساڈیاں وچ دتا لکایا۔ تیتوں من کے اک امام، امن وچ در تیرے سیس نوایا۔ بردے بن تیرے غلام، سجدہ سیس جھکایا۔ سُن کے تیرا کلام، کائنات درڑایا۔ پروردگار ساٹھے یار صدی چودھویں بدل جانا نظام، بن تیرے نہ کوئے سہایا۔ نبی رسول ہونے بدنام، بدی کرے لوکایا۔ ملا شیخاں پینے جام، ضامتی تیری وچ رکھایا۔ سجدہ کرنا حرام، ہرمت دینی اڈایا۔ محبت وچ ہوئے نہ کوئی قربان کر بلے پئے دہایا۔ اوس ویلے تیرا لبھن سارے نشان، نشانے اپنے اپنے لگایا۔ جھگڑا پئے وچ عوام، بدنام ہووے خدایا۔ تیرا حکم نہ سمجھے کوئی جو لیکھا بن اکھراں لکھیا بنام، موہر کوری اک لگایا۔ تیرا انت کہہ نہ سکیا کوئی گر اوتار پینغمبر والی زبان، بے انت کہہ کے سارے شکر منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل لینا کرایا۔ گر اوتار پینغمبر کہن کی دسیئے تیرا حال، حالانکہ توں سب کچھ رہیا جنا گیا۔ سانوں دسدا ساڈا سر پر کھانا انت کال، کلمہ کلام تیرا نام نشانی نظری آ گیا۔ دیناں مذہباں والا پا جنجال، جعلی کھیل دتا کھلایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ بنا کے دھرم سال، دھر دا دھرم دتا

ونڈائیآ۔ چھوٹے حصیاں وچ کر کنگال، کٹے کٹے دتا رکھائیآ۔ اسیں ویکھ کے ہوئے بے حال، بہبل ہو کے دیئے ڈھائیآ۔ توں سب دا مالک پُرکھ اکال، اک اکلّا نظری آئیآ۔ جگ جگ اپنا نام نرگن ہو کے سرگن دتا سکھال، صفتاں والی کر پڑھائیآ۔ ایہہ وی تیرا کمال، سب کچھ جان دیاں کملے دتا بنائیآ۔ دیناں مذہباں والا پا کے جال، گر اوتار پیغمبر کہن سانوں لیا پھسائیآ۔ ایسے کر کے اسیں کلج انت تیرے دیندے احوال، اپنا پلّو رہے پُھڈائیآ۔ پر بھ توں ساڈے نال چلی اپنی چال، اچھل اچھل ہو کے دتا دکھائیآ۔ تیرے حکمے اندر گھالن لئی گھال، گھلے آئے سدے گئے صدمہ سرب مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے رنگائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دسیئے کی، بھيو اگلا نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیرے بن دے رہے جگ چو کڑی پتر دھی، پتا پُرکھ اکال منائیآ۔ سندیشے دیندے گئے جنت جی، جیون جگت درڑائیآ۔ انت کچھ کے اکو لپہ، لیک دتی دکھائیآ۔ جیہڑا چار جگ دیناں مذہباں دی رکھاؤندا رہیا نیہہ، نت نت حکم ورتائیآ۔ پنج دا رہیابی، ساچی رت مہکائیآ۔ ویکھے خریف ربی، اپنا ویس وٹائیآ۔ پیغمبر کہہ کے گئے نبی، رسول ڈھولے گائیآ۔ جو مالک آد جگاد سبی، دو جہاناں اک اکھوائیآ۔ جس دے حکم اندر نوح ندی، ناداناں دئے رڑھائیآ۔ پیغمبراں دھار رہے بدھی، بندنا کرے سیس جھکائیآ۔ جو حکم دیوے سبی، سبناں آ منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی لاپیئے تیرا پڑدا، اوہلا سکے نہ کوئے چکائیآ۔ ساڈا ناتا جوڑ کے چیتن جڑ دا، بوٹا تیاں والا دکھائیآ۔ شبد اندر سمجھایا برہما سب نوں گھڑدا، وشنوں سیو کمائیآ۔ شکر ہو کے پھڑدا، سب دی کرے صفائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ سانوں دس کی کچھ ساڈے اندر دھردا، دھرنی دھرت دھول اُپر وڈائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و میں نئی جی بچیاں والی کھیل تہاڈے نال کردا، قدیم توں میری عادت چلی آئیآ۔ بھيو چھپاواں اپنے گھر دا، پڑدا اپنے نال رکھائیآ۔ غلام بناواں چرناں توں بیٹھاں اپنے در دا، دردی ہو کے درد ونڈائیآ۔ جیہڑا منزل میری چڑھدا، نوری جوت نور کراں رُشنائیآ۔ اوہ کی حال جانے پچھلا پر دا، پردیاں توں پرے پھیر اپنا آپ چھپائیآ۔ چرناں توں تھلے تھر گھر دوارا ملے میرا شبد ڈلارا سٹ گر اوتاراں پیغمبراں والا نام پڑھدا، بن اکھراں توں انھاں اندر جڑدا، جڑت نظر کسے نہ آئیآ۔ ایسے کر کے سب نوں گولا بنایا اپنے در دا، پولا وچوں لیا رکھائیآ۔ ابناشی کرتا ہو کے ست پُرکھ ہو کے سچ سنگھاسن اپنے دوارے وسدا، دو جاسنگ نہ کوئے رلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر بنا ونجارا اپنے جس دا،

ڈھولے دیاں سنایا۔ اوہناں کولوں وی پڑدا رکھدا، بھيو کونے نہ پانیا۔ کی ہویا جے گرسکھ تیاں والا ہو کے چھڈدا، آتم وچھوڑا نہ کونے کرایا۔ پُرکھ اکال دین دیال ایسے کارن کھیل کرے ٹھگ دا، چوری کردا نظر کسے نہ آیا۔ الاما جھلے سارے جگ دا، اپنیاں کولوں اپنا آپ بدنام کرایا۔ بدنام ہو کے نہ گھٹدا نہ ودھدا، جگت ترازو تول نہ کونے تُلایا۔ جس پیار اندر سدّ دا، اوسے وہار اندر دے بدلایا۔ سچ دواویوں کدے نہ کڈھدا، انت ہونے سہایا۔ جنہاں دے سبب ہتھ رکھ دا، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملایا۔ جن بھگتو تسیں نہ کریو سوگ، چنتا غم نہ کونے رکھایا۔ جگ جنم دا تہاڈا پورا ہویا جوگ، جگتی اکو نام دتی سمجھایا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ساچی چُگا کے چوگ، پُغلی نندیا توں باہر کڈھایا۔ نرگن ہو کے دیوے درس اموگھ، سرگن اپنا جوڑ جڑایا۔ سچکھنڈ دوارے بخشے ساچی مَوج، مجلس اپنے نال رکھایا۔ اگے ہون نہ دیوے ویوگ، وچھوڑا ایہتھے دے کٹایا۔ جنم مرن دا رہن نہ دیوے روگ، گربھ دے روگی پار کرایا۔ منزل رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دے ٹپایا۔ جتھے پڑھنا پئے نہ کونے سلوک، اللہ رام واہگرُو اوم کرشن ونڈ نہ کونے ونڈایا۔ اوتھے بھگتاں ہووے پہنچ، پہنچائے بے پرواہیا۔ جن بھگتو تہاڈے بنا پُرکھ اکال سدا اونت، جگت ملے نہ مان وڈیایا۔ گر اوتار پینغمبراں بندارہیا کھونت، کنت ہو کے نار ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سر ہتھ رکھن دا پر بھ نوں چاء، جگ چوکرئی کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں سدا بندارہیا ملاح، بیڑا اپنے کندھ لکایا۔ جلوہ گر اک خُدا، خادم ہو کے سیو کمایا۔ جنم جنم دے وچھڑے لئے ملا، میلا اپنے نال رکھایا۔ گرگھ بھلے ابناشی کرتا بھلے نہ، چوڑا سی لہنا دے مُکایا۔ گر اوتار پینغمبر شہادت وچ بنائے گواہ، عدالت اکو اک رکھایا۔ مہر نظر نال سب نوں بری دے کرا، کرماں دا گیڑ چُکایا۔ انت رو کے مارے کوئی نہ دہا، دھرم دوارا اک رکھایا۔ جس گھر بیٹھا شہنشاہ، پُرکھ اکال سو بھاپایا۔ آد جگادی پتا ماں، مالک اکو نظری آیا۔ جن بھگتو تہاڈا ویلا وقت ہندا رواں، راہ زن سارے دین گواہیا۔ اگے بدل جانا سماں، سمن سب دے رہیا کڈھایا۔ جنہاں دے اندر کوڑی طمع، لالچ وچ ہلکایا۔ اوہناں دا جنم ہونا نواں، کوکر سوکر روپ بدلایا۔ کسے پتہ نہیں سادھ سنت اپنا جانے کوئی نہ دماں، دامن اور نہ کونے پھڑایا۔ اگنی تت تپنا چما، چم درشی جگت ہلکایا۔ واچک گیان ہونا سکما، شبد بان اک اڈایا۔ کلج کوڑ گڑیا راہن نہیں دینا پما، پر م پُرکھ دیا کمایا۔ دین

مذہب دارہن نہیں دینا بٹا، بندگی اِکو دینی سمجھائی۔ جس کارن گوہند اِکو لایا کُنّا، کائنات سمجھ کسے نہ آئی۔ دونوں اگھاں والا جگت تہاڈے ساہمنے کیتا اٹھا، نیتراں والیاں نظر کوئے نہ آئی۔ ایسے دی شہادت انت دیوے چوواں سو تہیہ پتاں، پتت پاون بھيو گھلایا۔ جیسہڑا حکم رام نے متا، منسا ہن دے نال ملائی۔ جیسہڑا کرشن بدر دوارے سُنیا پنا کتاں، اوس دا لیکھا دے پرگٹائی۔ جس نوں موسیٰ مُنہ دے بھار ڈگا کہے نور نواں، نوبت حق وجائی۔ جس نوں عیسیٰ پھاسی اُتے یاد کیتا اخیری دماں، بن اگھاں اگھ گھلایا۔ جس محمد دا سوامنٹ لیکھے لایا چما، چشم دید کھیل کھلایا۔ جس گوہند سُت بنایا تئا، ماچھوواڑا سچ سہائی۔ جس نانک بغداد دا کھیل وکھایا بن چھپر چھتا، چار دیوار نہ کوئے وڈیائی۔ سو زرگن دھار آیا بھتا، بھجیا واہو داہیا۔ جن بھگتو تہانوں جگت دھار وچوں کر کے منع، منتر اگلا دتا سمجھائی۔ جس نوں پڑھیاں کوئی نیڑ نہ آوے جما، لاڑی موت نہ کوئے پرنائی۔ بھنڈارا دے کے دُھر دا دھنا، دھناڈھ اگلے دتا بنائی۔ تساں کوئی نام چکنا نہیں وزن تئاں، سیس گٹھ نہ کوئے لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا دتا بنائی۔ جن بھگتو لیکھا اگلا بنیا، ہر دیوے مان وڈیائی۔ جس نے تہاڈا آتم اپنی دھاروں جنیا، تئاں والا سریر مات پتا دے حصے پایا۔ اُس داشبدی تیر سُنڈے رہے انیالا انیاں، ہن سبجے تہانوں دتا لگائی۔ تہاڈے پچھے اوسے نوں بنیاں، جو تہاڈا دُھر دا پتا مایا۔ جگت اگھاں تہاڈیاں رہیاں نہ اٹھیاں، ان کھاندیاں سبجے ملیا آئی۔ دھنے نالوں تہاڈیاں چنگیاں مٹیاں، نت نوت سدا سدا درشن دیوے چائیں چانیا۔ تہاڈے گھراں دیاں کھا کے مُکر چپا کھنیاں، اپنا شکر منایا۔ لیکھا چکاوے اوہناں بچیاں ننھیاں، جس دی بل باون دے گواہیا۔ شبدی ڈور بندھا کے کتیاں، کرماں دا کانڈ مُکائی۔ جن بھگتو تہانوں وجاؤنیاں پین نہ ٹلپیاں، سنکھاں نال نہ کوئے شنوائیا۔ لبھنا پئے نہ مندر مسجد شودوالے مٹھ گر دوارے والیاں گلیاں، سدھا بازار ایکنکار دُھر دربار دتا وکھائی۔ جتھے آتما پر ماتما نال رلیاں، رل کے جھٹ لنگھائی۔ اوہ گرگھ سوانیاں کدے نہ ہوون کتیاں، کلپیاں توں پرے جنہاں نوں ملیا دُھر دا ماہیا۔ جس نوں سجدہ کیتا اعلیاں، اوہ عالم دا مالک بالم تہاڈا نظری آئی۔ جگ چو کڑی ولپا چھلیا، اچھل چھل دھاری کہے لوکائی۔ جس دے پچھے نانک دھار گوہند دتیاں بلیاں، بلدھاری ویکھ وکھائی۔ جن بھگتو تسیں اوس دی گود وچ بہہ کے پلپیاں، جو پالن ہار سرب اکھوائیا۔ جس نے پیار اندر وبار اندر شنگار اندر سنسار تہاڈیاں رُوہاں گھلپیاں، گھائل کر کے اپنے نال ملائی۔ دُنیا تہانوں کہے ایہہ مورکھ ٹولپیاں

جھلیاں، جنہاں دے اندر جھلک نورِ الٰہیہ۔ پُرکھ اکال کہے اینہاں میریاں دہلیزاں ملیاں، جتھے دوجا نظر کوئے نہ آئیہ۔ ایہہ اوس نورِ دیاں ڈلیاں، جس وچوں نورِ ظہور کرے رُشنائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیہ۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی گایئے تیرا ڈھولا، ڈھول اکوتوں ہی نظری آئیہ۔ ساڈا بدلدار ہوں بولا، صفتی نام جنائیہ۔ وٹاؤندار ہوں چولا، چولی اپنے رنگ رنگائیہ۔ رکھدار ہوں اولہا، سنگی ہو کے بھیو چھپائیہ۔ بندار ہوں تولا، ترازو اپنے ہتھ اٹھائیہ۔ پُرکھ اکال تیرا پڑدا کسے نہ پھولا، بھلکے کھان والے گر اوتار پیغمبر بنا کے لوکمت ساڈی سیو دتی لگائیہ۔ اپنا شبد وچ بنا کے وچولا، وچے وچ کری پڑھائیہ۔ تیرے نام دا پا کے رولا، رونق جگت وچ رکھائیہ۔ تینوں دس کے شاہ دولا، دولت دا مالک آئے سمجھائیہ۔ چار جگ دے اکونجا بونجا گر اوتار پیغمبر بھگتاں اکٹھا ہویا ٹولا، ٹوٹل اپنا رہے جنائیہ۔ بن تیری کرپا دین دنی دا میٹے کوئی نہ رولا، رول پاندھے جھگڑا نہ کوئے مُکائیہ۔ پھری دروہی اُپر دھولا، جگت سنت رہے گر لائیہ۔ من واسنا جیو جہان ہویا بولا، بورا ہو کے دئے دُہائیہ۔ توں نورِ خُدائی اولہا، عالمین تیری سرنائیہ۔ کھجگ اتنم سب تار دے جٹ یملا، جو چل آئے سرنائیہ۔ وجاؤنا پئے کسے نہ طبلہ، ڈھولک جھیننا نہ کوئے کھڑکائیہ۔ سب دا پینڈا مُکا دے اگلا، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیہ۔ بھوونا پئے نہ کسے جنگلا، تیرتھ تٹ نہ کوئے دکھائیہ۔ پار کرا دے غریب کنگلا، بن نکلیاں قیمت پائیہ۔ شبدی ڈوری اندر بندھ لا، بندگی اپنی دے سمجھائیہ۔ پریم پریتی اندر رنگ لا، رنگت اکو دے دکھائیہ۔ جنم جنم دی ٹٹی جن بھگتاں پر بھو گنڈھ لا، اپنی گنڈھ آپ پوائیہ۔ سنت سہیلیاں ساچی ٹھنڈ پا، اگنی تت بُجھائیہ۔ جگت وچھوڑا رنڈ گوا، کنت سہاگ نظری آئیہ۔ جنم جنم دا پندھ مُکا، لکھ چوڑا سی ڈیرہ ڈھاہیہ۔ در آیاں سچھنڈ بہا، جتھے ملے تیری سرنائیہ۔ سورج چند نہ کوئے رُشنا، جلوہ جوت دینا چکائیہ۔ گر اوتار پیغمبر بنے گواہ، سارے دین صفائیہ۔ جیہڑے جوڑے اوہ وچھڑن کدے نہ، بچھرت لئے ملائیہ۔ جنہاں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لیا گا، گہر گمبھیر اپنے گھر وسائیہ۔ نتھاویاں دے کے دُھر دا تھاں، درگاہ ساچی دئے لکائیہ۔ ناتا تڑا کے جگت والے پتا ماں، پُرکھ اکال اپنی گود بہائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائیہ۔ جن بھگت کہن پر بھ دیویں نہ لارا، اچھل اچھل تیرا بھیو کوئے نہ آئیہ۔ سری بھگوان کہے جن بھگتو میں تہاڈے بنا رہاں کوارا، دُھر سنجوگ نہ کوئے بنائیہ۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ گر اوتاراں پیغمبراں نال کردا رہیا اُدھارا، تاریخ طریقے نال

ودھائیآ۔ میرا انت نہ پاراوارا، بے انت کر کے رہے گائیآ۔ شبد ناد و جا نگارہ، نغے دتے سنائیآ۔ جوتی نور کر اُجیارا، برہمنڈ کھنڈ جیو پند دتا سمجھائیآ۔ تھوڑا جہا کر
 اشارہ، عیش و عشرت وچوں باہر رکھائیآ۔ اپنا نگا جہا دے کے چتکارا، چمن گلشن دتے مہکائیآ۔ اکھراں والیاں گوا کے واراں، وارث جگت دتا بنائیآ۔ آپ ہو
 کے بے اعتبارا، جگ جگ بیٹھا رہیا مکھ چھپائیآ۔ کلج انت ہو اُجیارا، اُجرت سب دی جھولی پائیآ۔ لیکھے لگے سب دا پہلی گھڑ دھاڑا، دھاڑیداراں دی دھاڑی جھولی
 پائیآ۔ نو گھڑ نوں دو بے لگنا دھرم اکھاڑا، کھڑکیاں کُنڈے دے کھلائیآ۔ جن بھگتو تہاڈا منگن آئے واڑا، اپنا پندھ مُکائیآ۔ جیسہڑا قول کیتا گو بند نال شکوہ دارا،
 تیر کھی اتے لکھائیآ۔ اٹھ دی پک نال جھلک نال فلک توں اُپر خلق دا وبارا، تعلق اکو نال جڑائیآ۔ جس دا حکم کٹک دا اکھاڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کرینے تیری صفت، چار جگ دے صفحے لئے اُٹائیآ۔ حکمے اندر سارے کر کے گرفت، در ٹھانڈے لئے
 بہائیآ۔ کوئی نہ سکے خسک، پلو گنڈھ نہ کوئے تڑائیآ۔ روندے ویکھے حقیقی مجازی عشق، دوویں دین دُہائیآ۔ پر بھو چار جگ دے ساڈے مگن لگے ایشٹ، تیری
 اک سرنائیآ۔ اُچی رو کے کہا یسو کرسٹ، چیک اڈیک وچ لگائیآ۔ میسوں یاد پھٹے اتے کہا مریم بیٹا دس ٹانک کے جست، جسم توں باہر اپنا آپ دکھائیآ۔ شبدی
 حکم دے کے گیوں خسک، آگے ہو نہ گنڈھ کھلائیآ۔ پروردگار کہا تیری میری بن اکھراں والی کھت، لیکھ نہ کوئے جنائیآ۔ یسو کہا کچھ دس بھوکھت، بھرم دے
 مٹائیآ۔ نوری نور کہا جس ویلے دُنیا دوہاں دی ہوئی نندک، نندیا وچ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دے دکھائیآ۔ یسو کہا کچھ دس
 ہور، ترشنا ترپت کرائیآ۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے ملا شیخ مسانک جگت نبی پنڈت پاندھے جگت سنت ہوئے چور، چوری گردر مندر مسجد نظری آئیآ۔ تہاڈے
 ہتھوں سب دی ٹٹنی ڈور، کچا تند تیرے گل لٹکائیآ۔ سب نوں میری پینی لوڈ، لوہڑا پوے جگت لوکائیآ۔ وچھڑیاں دے کوئی نہ جوڑ، ساچا میل نہ کوئے ملائیآ۔
 یسو ہن میں ہور پھیر میں ہور، جد ویکھوتے نواں نکور، نگا وڈا نظر کوئے نہ آئیآ۔ میرا کسے نال نہیں کوئی کھور، بے خبراں خبر پچائیآ۔ جس کارن تہانوں دتا
 تور، ترت اپنا حکم منائیآ۔ انت ایس جگ نوں چلے چھوڑ، چھٹی جگت لوکائیآ۔ مٹکی دینی پھوڑ، بھانڈا تن بھنائیآ۔ اوتھے جانا بھڑ، جتھے بھڑی بھڑی کردا نظر
 کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سمجھائیآ۔ یسو کہا میں تیرا غلام، خادم دُھر دا لینا بنائیآ۔ میری اچھیا پوری کرنی کام،

آسا تیرے نال ودھائیا۔ جس ویلے ہون لگا بدنام، بدی کرے لوکائیا۔ توں یارے یار پہنچنا آن، غم خوار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا جن بھگتاں دیوے دھر دا دانا، نام نرویر جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تہاڈا لوکات رکھ کے نشانہ، نشانے اُتے نشانہ آکے لگے پرواہیا۔

★ ۲ مگھر شہنشاہ سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

سجھنڈ دوارے وقت سہاوا، سوامی انترجامی خوشی منائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں پورا کرے دعویٰ، دعویٰ دار جو گئے سنائیا۔ جگ چوکڑی پورب لیکھا سب دا ویکھے ناواں، نر نر نکارا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلے در ٹھانڈے میلے نال چاواں، چاؤ گھنیرا اپنے در دکھائیا۔ تول ترازو نام کنڈا رکھے ساواں، سانول ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی ساڈھے تن ہتھہ گراواں، کھیڑا ہر جن سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار ساچا رنگ رنگائیا۔ سجھنڈ دوار رنگ رنگیلا، جگ نیز نظر کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں چھیل چھیل، شہنشاہ اپنا کھیل دکھائیا۔ نرگن دھار بھگت قبیلہ، کامل مرشد دے وڈیائیا۔ بھاگ لگے اُتے زمینا، ظاہر ظہور ویکھ دکھائیا۔ لہنا دینا جانے پورب قدیماں، قدرت دا مالک ویکھ دکھائیا۔ محل اٹل سہائے اک عظیمیا، عالیشان آپ اکو نظری آئی۔ کلج انت سبج ساچی کر ترمیماں، طمع کوڑ دے مٹائیا۔ جن بھگت بنا کے دھر دا نگینہ، نگاہ اپنی وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لوک تینا، پر لوک اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ عجیب سنگھ دے گرہ پنڈ ہر رائے پُر ضلع بھنڈا ★

سچ سندیش دیوے ہر سچا، سچ سچ جگت وڈیاں۔ گر اوتار پیغمبر جس داسدی دھار بچہ، بچپن سب دا اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگت سچن سہائی بن کے سکا، سگلا بھو مٹایا۔ پریم اندر رہن نہ دیوے کچا، کنچن گرھ اک سہایا۔ دیوے درس اپنی اکھا، اکھاں وچوں نظری آئیا۔ لہنا دینا چکاوے پنا ہتھھاں، سمر تھ ہووے سہایا۔ پریتی اندر پھرے ٹھا، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے وکھ دکھایا۔ ہر جن ساچا سچ سندیش، سنیہہڑا سچ سٹایا۔ پرم پُرکھ دا اکو اُپدیش، اُپماں توں پرے پڑھایا۔ گناں وچ ویشیش، ویشیاں دا گیر کٹایا۔ ویکھدار ہے ہمیش، سدا سدا گوسایا۔ بخشدار ہے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی لایا۔ بدلدار ہے ریکھ، جگ چو کڑی ڈیرہ ڈھاہیا۔ وساوندار ہے اپنے دیس، گھر سہنجنا اک سمجھایا۔ کردار ہے اگئی ہیت، ہتکاری ہو کے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لوکماں ویکھے پردیس، پردیسی ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔

★ ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ ٹہل سنگھ دے گرہ پنڈ روپوالی ضلع امرتسر ★

واچک شداں دا اگئی شبد اک، ایککار نرکار دے وڈیاں۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی رہی لکھ، نراکھ وچوں اکھ دھار پرگٹایا۔ جس دا نور ظہور جگت نیتراں نال نہ چے دس، دہ دشا حکم ورتایا۔ سو سوامی انترجامی ست سروپ سدا نک، وڈا وڈیاں دے وڈیاں۔ جس نے آد جگاد جگ چو کڑی دین دنی لئی جت، لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت اپنا حکم منایا۔ جن بھگتاں کرے پریمی پریتم ہو کے دھر دا ہت، ہتکاری ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ نج نیتر لوچن نین کھول کے درشن دیوے نت، دو جہاناں والی دین دیال اپنی دیا کمایا۔ ٹھا کر سوامی ہو کے بنے پُرکھ اکالا پت، پاربرہم پتر میثور اکو نظری آئیا۔ جنہاں نے ساچا شبد دھر دا لیا سکھ، اگلا پچھلا لیکھا دے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر شبد دے وڈیاں۔ سرب شداں دا شبد ایکو میت، سٹ ڈلارا پر بھ دا نظری آئیا۔ جس دانیت نوت سوہلا ڈھولا اکو گیت، جگ چو کڑی پیر پیغمبر گئے

گایا۔ جس نوں لبھدے ٹھا کر دوارے مندر مسجد وچ مسیت، شو دوالے گُردر بھجّی تھاول تھانیا۔ سو بیٹھا رہے سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئی۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ پڑدا لاہیا۔ جن بھگتاں دس کے حق پریت، پروردگار دے ملانیا۔ بھرم مٹا کے اوچ نیچ، اگم اتھاہ دے دکھانیا۔ کر پرکاش پنج بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کرے رُشانیا۔ ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا پھول پھولانیا۔ دُھر داشد کلجک جھگڑا میٹے جوٹھ (جھوٹھ)، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھانیا۔ سچ سہنجی کرے رت، سبجک سچ بھلواری آپ مہکانیا۔ حکم سنے ابناشی اچت، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی بُت، بُتخانے کوڑے کرے صفانیا۔ سنت سہیلے گرگھ سبجک اپنی گودی چک، سچ دوارا اینکارا اک دکھانیا۔ جس نے ساریاں شداں دی سانجھی اک سنائی تک، تخم تاثیر سب دی دے بدلانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن آسا ترشنا میٹے بھکھ، ترشنا ترپت دے کرانیا۔ جن بھگتاں سفل کرائے جننی کھ، پت پُنیت دے وڈیانیا۔ بھو کھلائے پڑدا اوہلا لگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شداں اک درڑانیا۔ ساریاں شداں دا اکو سنگ، سبجک تریتا دواپر کلجک دے گواہیا۔ اکو منن سورا سرنگ، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ گر اوتار پیغمبر جاؤندے گئے مردنگ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنا ڈھولا گانیا۔ جلوہ نور پرکاش کر کے گئے چند، سورہ چند نہ کوئے وڈیانیا۔ آتم پر ماتم دس کے گئے انند، نجاند پرمانند وچ سماںیا۔ ڈھولے گیت گا کے گئے بتی دند، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ سو صاحب سوامی ہو بخشد، بخشش رحمت اپنی آپ کمانیا۔ سرب شداں دا ہر شداں ترنگ، دو جہاناں ویکھ دکھانیا۔ آسا منسا پوری کرے امنگ، ترشنا کوڑی دے گوانیا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم اپنا پڑدا لاہیا۔ نرگن جوت چاڑھ کے چند، ساچا نور کرے رُشانیا۔ دُھر داشد سنا کے بنا کن، انحد نادى ناد و جانیا۔ لیکھا جان پون سواس دم، دامنگیر ہو کے لئے چھڈانیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی چم، چم درشی دے بدلانیا۔ سرب شداں داشد جو گرگھ لئے من، من کا منکا دے بھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سرب شداں دا ہر شداں ملاپ، گر شداں ملے وڈیانیا۔ بن رسنا جہوا چلے جاپ، جگ جیون داتا دے سمجھانیا۔ کوٹ جنم دے اتارے پاپ، دُرمت میل دھوانیا۔ رُوح بُت دوویں کرے صاف، پاکیزہ اپنا رنگ چڑھانیا۔ کایا مندر ساچے حجرے سہائے حق محراب، محبوب اپنا پڑدا لاہیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سچی آواز، دُھر داشد کرے شنوانیا۔ جیہڑا لبھے نہ کسے وچوں کتاب، پھولیاں ہتھ کسے نہ

آئی۔ جس نوں سجدے کردے سرب آداب، نمستے کہہ کے خوشی منائی۔ سو شبد جگ چوکڑی چلائے رواج، محتاج سارے لئے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ شبد اک پرگٹائی۔ بہہ شباں دا ہر شبد سوامی، اکھراں نوں نراکھ دھار سمجھائی۔ جس دی مہما کرے چارے بانی، پراپنتی مدہم بیکھری ڈھولا گائی۔ جو لہنا دینا چکائے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جو امرت رس نخبھر جھرننا جھرائے اگٹا پانی، تیرتھ تٹ لیکھا رہے نہ رانیا۔ سرتی شبد ملائے بن کے سچا پانی، کوڑ وچھوڑا دئے مکائی۔ اکو دسے پد زبانی، محل اٹل اک دکھائی۔ جتھے جگے جوت نورانی، نورو نور کرے رُشانی۔ رسنا جہوا بتی دند کتھے نہ کوئے کہانی، ورقہ ورقہ نہ کوئے اٹھائی۔ کھیلے کھیل پر م پرکھ شاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب شباں دا بنے آپ برہم گیانی، پاربرہم برہم کرے حق پڑھائی۔ ساریاں شباں دا ہر شبد نال سنجوگ، صفتی صفت صلاحیا۔ سب دا پورا کرے جوگ، جگتی اپنے کول رکھائی۔ لہنا دینا جان لوک پرلوک، سلوک اپنا دئے سمجھائی۔ جس دا میلانا نال نرمل جوت، سو شبد گرو بے پرواہیا۔ جس دا حکم سدا سدا سدا نواں فرمان دیوے روز، روزے بانگ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں کھوجی ہو کے لوے کھوج، کھوجت کھوجت ویکھے سرب لوکائی۔ سچ دوارے دے کے موج، مجلس اپنے نال بنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب شباں دا مالک اک، جس دی سارے رکھدے اوٹ، اوڑک او سے وچ سمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی دو جہان برہمنڈ کھنڈ ایکو شبد دسے بہت، ہتے گرو آں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

★ ۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ روپوالی ضلع امرتسر ★

صفتی شبد گاؤندے ایکو نام، ایکو ایک وڈیائی۔ سُن دے اک پیغام، صفتاں وچ صلاحیا۔ منڈے اک امام، نیوں نیوں سپس جھکائی۔ کہندے اک کلام، کلمہ جگت سُنائی۔ دکھاؤندے اک نشان، نشانے اپنے نال ملائی۔ بناؤندے جگت ایمان، حکمی دے صفائی۔ جس دا آد جگاد سچا انتظام، سو شبد سنگر وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مالک سب دا بن بھگوان، بھاگ جگ جگ دئے لگائی۔

★ ۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش کور دے گرہ پنڈ پھتو پر ضلع امرتسر ★

اکھری شبد نام دی شاخ، جگ چوکڑی دتی سمجھائی۔ گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، نت نت صفت صلاحیا۔ رسنا جہوا دس کے پاٹھ، ہتی دند وڈیائی۔ دین دنی سمجھا کے دھر دی ذات، ضامن بن کے آپ درڑائی۔ انت سب دامائی باپ، پتر میشور اک اھوائیا۔ جس داساچا سٹ شبد ایکا ایک گئے آکھ، آخر سب نوں کرے پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک وڈیائی۔ ساچے نام دی بولی شبد، شبد نام وڈیائی۔ جس نے ونڈے دین مذہب، اوچ نیچ دتے سمجھائی۔ سجدیاں وچ کرنا دسیا ادب، نمستے وچ سیس جھکائی۔ دھوڑی خاک دسی قدم، ریتی قدیم اک جنائی۔ سو سب نوں آوے سدن، دھر فرمان اک فرمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائی۔ ساچا حکم دیوے دھر دانام، صفتی نام لئے جگائی۔ بردے بنو اک غلام، غلامی جگت دیو مکائی۔ ساچا مارگ دسو اک آسان، آسانی نال سمجھائی۔ سارے کرو پروان، پروانے دتے پھڑائی۔ گر اوتار پیغمبر دین بیان، اپنا لیکھ چکائی۔ ویلا وقت پہنچیا آن، چوتھا جگ دئے گواہیا۔ ستجگ سچ ہونا بلوان، بلدھاری آپ اٹھائی۔ سب نوں گاؤنا پئے "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان"، بہہ شداں داشبد صاحب اکو دتا بنائی۔

★ ۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پھتو پر ضلع کیورتھلا ★

بیاس کہے میں رہیا بے آس، وید ویاس گیا لکھائی۔ ستج کہے میرا لیکھا لکھیا گو بند خاص، بن قلم شاہی لیکھ بنائی۔ انتم لہنا دینا دے ہتھ پڑھ ابناش، سرگن نرگن دتا سمجھائی۔ دین دیال پڑھ ابناش ویکھے کھیل تماش، خالق خلق بے پرواہیا۔ چار گنت دہ دشا کلجگ کوڑی کرپا اڈے خاک، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ آشنا منشا دا پورا ہووے بھوکت واک، واقع ویکھے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ملن دا کر اتفاق، جوڑا جڑے اگم اتھایا۔ جس دا بھيو سمجھے نہ کوئی کتاب، شاستر سمرت وید پڑان کھانی بانی بے انت کہہ کہہ صفت صلاحیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ساچا لیکھا جانے آپ، پڑدا اوہلا دو جہان سری بھگوان

آپ اُٹھائی۔ سنت سہیلا مرے نہ کوئی بے آب، آب حیاتِ حیاتِ وچوں آپ پیائی۔ مخاطب ہو کے جنہاں کرے خطاب، بنا خطا توں خطا معاف کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ بیاس کہے میں جگ چو کڑی رہیا مردا، مردا ہو کے مُرید مُرشد دھیان لگائی۔ گر اوتاراں دا در بنیا رہیا بردا، بندگی وچ نیوں نیوں سیس جھکائی۔ عرضاں ارداساں رہیا کردا، نیر نیناں نیر وہائی۔ چرن کول رہیا پھڑدا، جل دھارا رُپ بدلایا۔ بن رسنا جہوا رہیا پڑھدا، ناؤں صفتاں والا گائی۔ ساچی کرنی رہیا کردا، دوس رین سیو کمائی۔ بھو لبھانہ پُرکھ اکال دے گھر دا، سچھنڈ دوار اینکار میل نہ کوئے ملایا۔ جو آیا سو رہیا ڈردا، بھے وچ بھو جنایا۔ میں ہاڑے رہیا کڈھدا، رو رو دتی ڈھائی۔ کس ویلے ابناشی کرتا سچ دوارے سدّدا، بن حکمے حکم منائی۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت رہیا لبھدا، جل تھل ہتھ کوئے نہ آئی۔ دھن بھاگ دھاڑا ہویا اِنج دا، خوشی وچ خوشی دتی پرگٹائی۔ لہنا دینا جھگڑا گیا الگ دا، وچھوڑا جگت دے کٹائی۔ جس دا میلا دو جہان شبدی دھار سبب دا، جوتی نور کرے رُشنائی۔ اوہ مالک خالق پرتپالک جلوہ نور ہو کے دگدا، تت وجود نظر کوئے نہ آئی۔ لیکھا مُکا دے حقیقت حق دا، لاشریک بے پروا ہیا۔ سنسا روگ گیا شکّ دا، شکوا دتا مٹائی۔ نام بھنڈارا دیوے رس دا، رستہ اِکو رہیا سمجھائی۔ جس گرہ مندر سچھنڈ دوار گر اوتار پیغمبر وسدا، پر بھ چرن کول دھیان رکھائی۔ اوتھے ہوکا اِک سلوک اگئی جس دا، شاستر سمرت نہ کوئے پڑھائی۔ ابناشی کرتا دیاندھ ٹھا کر سوامی ہو کے جن بھگتاں تیج رکھدا، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ پڑدا لاه کے نج نیر اکھ دا، آخر اپنا میل ملایا۔ سو کھیل وکھائے پُرکھ سمرتھ دا، مہما اکھ آپ درڑائی۔ بھنڈارا کھول اپنے ہٹّ دا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رہیا ورتائی۔ سوانگ دھر اگے بازی گر نٹ دا، جگت سوانگی رُپ نہ کوئے دکھائی۔ گرگھاں نام انملڑے چولے رنگ رنگدا، رنگت اِکو دے چڑھائی۔ رس دے کے نج آتم اند دا، پرمانند وچ سمائی۔ بیاس کہا میں جو کچھ سمجگ تریتا دواپر کجگ رہیا منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا لیکھا پورا کرے سفری ہو کے سفر پنڈھ دا، پیئدا اگلا دے مکائی۔ ایہہ کھیل سورے سربنگ دا، الپگاں بیڑا پار کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ بیاس کہے میری پوری ہوئی آسا ترشا، ترکھا رہن کوئے نہ پائی۔ میں دیکھے برہما وشن شو کرشا، ناتھ تریلوکی پھیریاں گئے پائی۔ میرا لیکھ پردیش سندیش وچ کسے نہ لکھنا، قلم شاہی نیر رو کے مارے دھانیا۔ میں جگت دوارے جلدھار ہو کے

نہیں وکنا، قیمت کنبھ نہ کوئے رکھائیا۔ جگت نیتراں نال نہیں دسنا، کوٹن کوٹ سادھ سنت میرے وچ گئے تاریاں لائیا۔ میں اِکو پُرکھ اکال مٹنا پتتا، پتیر میثور بے پرواہیا۔ جس نے دو جہان شبدی حکم نال جٹنا، ویری دُشمن نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت خواری من واسنا گرہ گرہ پاوے پٹنا، پٹنے والا اپنا حکم گیا سمجھائیا۔ جس دا کھیل بُدھی والے نہ کسے نجھٹنا، جگت سیاست نہ کوئے پتھرائیا۔ سو صاحب سلطان ہو مہربان گرگھ ساچے سنت جناں کرنا پئے ساچا پتتا، ہتکاری ہو کے نرنکاری ہو کے جوت ادھاری ہو کے آتم پر ماتم سرتی شبدی میلانے ملایا۔ جس دا کھیل آد جگاد جگ چوکڑی نت نوتتا، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی حکم ورتائیا۔ جس نے دین دُنی سب نوں دسیا مٹھنا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ کوئی نہ جانے کلجگ کھیل کتتا، صدی سدیوی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ بیاس کہے میں دیکھاں اوہ بستی، جتھے بستیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تکاں اوہ ہستی، جس نے ہست کیٹ دتے بنائیا۔ جس نوں مالک کھندے عرشی، فرش اُتے اپنا کھیل دکھائیا۔ غریب نمائیاں بن کے دردی، دیناں انا تھاں اپنی گود اٹھائیا۔ جس دی تت وجود چولے والی سمجھے کوئے نہ وردی، فرضی نظر نہ کوئے دکھائیا۔ کلجگ کھیل دیکھے اندھیر گردی، گداگر ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ جس کولوں سرگن دھار نیت نوت ڈردی، گر اوتار پیغمبر بھانے وچ سجدے سپس جھکائیا۔ جس دی منزل بن پوڑی ڈنڈے گرگھ آسا چڑھدی، اگلا پینڈا پندھ مکائیا۔ سو دھار سچ پیار اندر جگت ساگر جائے تردی، تارنہارا دیا کمائیا۔ ویکھ کھیل اگئی ہر دی، خوشی اندر رچی دتی بنائیا۔ بیاس کہے میری پریتی اوس نرائن نردی، جس نوں نار پُرکھ کہہ کے سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جانے چوٹی جڑ دی، جل دھار ایکنکار گوہند پیار وچ رکھائیا۔

★ ۹ گھر شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پند پھٹو پورا ضلع کپور تھلا ★

بیاس کہے کرپا کرے پُرکھ ابناشا، گوہند دھار دے وڈیائیا۔ گرگھ رہے نہ کوئے نراسا، آسا منسا سب دی پور کرائیا۔ پُرکھ اکال اک بھروسا، پاربرہم سچ سرنائیا۔ مانس جنم ہوئے رہراسا، چوراسی پھاسی گیٹ کٹائیا۔ سیوک بنائے داسی داسا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی دیا کمائیا۔ جنہاں گوہند نیا آکھا، آخر پر بھ مل

کے خوشی بنائیا۔ لیکھا جانے جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سرتی شبدی جوڑ کے ناتا، آتم پر ماتم گنڈھ رکھائیا۔ گرہ مندر وکھا کے ساچا، سچھنڈ دوار دے سمجھائیا۔ لہنا دینا مکائے کایا مائی جیو پنڈ کاجا، پاربرہم برہم پڑدا دے اٹھائیا۔ پورب جنم لہنا دینا پورا کر گھٹا، نام وست امولک کایا گوک آپ ٹکائیا۔ آتم سیج سہنجنی کر کھٹا، کھٹا اگلا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ویکھ وکھائیا۔ بیاس کہے گرگھ ہوئے نہ کوئے بے گھ، مکھیئے دو جہان نظری آئیا۔ آتم پر ماتم جنہاں ملے سچا سکھ، ست ستوادی دیا کمائیا۔ پنچ وکار اندروں کڈھے کٹ، کایا کٹیا کرے صفائیا۔ شبدی دھار پئے پھٹ، ناد انادی ناد مٹائیا۔ امرت نچھر دھار دیوے گھٹ، بوند سوانتی اک چوائیا۔ پڑدا اولہا رہے نہ لگ، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ آون جاون جنم مرن لکھ چوراسی میٹ کے ڈکھ، درد ڈکھ بھئے بھجن اپنی گود اٹھائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آتم پر ماتم ہو کے لئے چک، چار کٹ دہ دشا جھگڑا دے مُکائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اگئی دس کے تک، ترت اپنے رنگ رنگائیا۔ سیج سہنجنی مولے رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگت سہیلا دُھر داسُت، ابناشی اچُت ہوئے سہائیا۔ مات گر بھ آوے نہ اٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال ہوئے سہائیا۔ بیاس کہے گرگھ کوئی نہ مارے دھاہ، دھول دھرم دیادے گواہیا۔ جنہاں ملیا بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نرگن نوری جوت کرے رُشنا، جلوہ گر ڈگمگائیا۔ محبوب بن آپ خُدا، خود غرضی دے کڈھائیا۔ صوفی سنت فقیر ہون نہ دیوے جُدا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ من واسنا پئے نہ کوئی وبا، وفات وچوں باہر رکھائیا۔ پر ماتم ہو کے کدے نہ کرے دغا، کوڑا ناتا نہ کوئے جُڑائیا۔ جن بھگتاں سدا ودھے اگا، آگن وچ خوشی ویکھے لوکائیا۔ پُرکھ ابناشی مہربان مہر کرے سدا، سدا اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے کھیل دی آپے جانے وجہ، وضاحت وچ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔

★ ۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھلواں ضلع امرتسر ★

بیاس کہے میں آس رکھی، سنجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگایا۔ چار جگ شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کہانی بانی گیتا گیان کتھا کہانی سُندا رہیا سچّی، گر اوتار پیغمبر نرگن سرگن دھار دئے سمجھایا۔ راہ تکدا رہیا کون ویلا پر م پُرکھ پر ماتم ویکھاں اپنی اٹھیں، لوچن نین اکو اک گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، گھر ساچے لئے ملائیا۔ بیاس کہے میں تکدا رہیا راہ، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ گر اوتار پیغمبر دسدے رہے نرگن نور خُدا، جوتی جاتا شہنشاہیا۔ جس دے نالوں آتم ہوئی جُدا، لکھ چوڑاسی وچ سمائیا۔ ڈھر دے نام دی گاؤندے گئے صدا، ہوکا ڈھولا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بیاس کہے میں ویکھاں بھگت، بن اگھاں اٹھ اٹھایا۔ جنہاں انتر آتم نرنتر اکو شکت، شخصیت دئے بدلایا۔ ناتا توڑ کوڑ کڑیاں جگت، بھگون وچ مل کے بھاگ اپنا رہے بنایا۔ جس دھار دا سمجھیا کوئی نہ ارتھ، کتھا وچ کتھنی نہ کوئے سمجھایا۔ کر سکیا کوئی نہ پرکھ، جگت بدھی کم کسے نہ آئیا۔ سو مالک خالق پرتپالک پاربرہم پترمیشور والی دو جہان عرش، فرش اپنا تھم ورتایا۔ پریکی پیاریاں اُتے کر کے ترس، پریتم ہو کے اپنا پڑدا دئے اٹھایا۔ جنم جنم دی کرم دی پورب میٹے حرص، ہوس اگلی دئے گویا۔ لکھ چوڑاسی وچ کوئی نہ پئے تڑپھ، جم کی پھاسی دئے کٹایا۔ صاحب سنگر دین دیال دیوے اپنا درس، نوری جوت کرے رُشایا۔ شبدا ناد اگما پوے کھڑک، تند ستار نہ کوئے ہلایا۔ لیکھے لاوے بوند رکت، مہر نظر اک اٹھایا۔ سُنہنجا ہووے وقت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میللا لئے ملائیا۔ بیاس کہے میں ویکھاں بھگت سہیلا تردا، جگ چوکڑی ابناشی کرتا آپ ترائیا۔ جو نرگن ہو کے سرگن سنت سہیلا پھڑدا، ہر جن اپنی گود اٹھایا۔ پر ماتم ہو کے آتم وردا، نار کنت کھیل کھلایا۔ خالی بھنڈارے بھردا، دیوے نام بھنڈارا بے پرواہیا۔ ساچی منزل چڑھدا، سچ دوارا اکو اک سمجھایا۔ جتھے دیپ اگما بلدا، سورج چند دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ دسم دوا ری توں اگے جن بھگتاں آپ کھڑدا، جتھے منزل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی ہر جن اپنے گھر وسایا۔ بیاس کہے پر م پُرکھ دی آد جگادی ریت، جگ چوکڑی چلی آئیا۔ جن بھگتاں دس پریت، پر م پُرکھ ہو کے اپنا پڑدا دئے اٹھایا۔ جھکڑا مُکا کے مندر

مسیت، کایا کعبہ دو دوآبہ اپنا آپ دئے سمجھایا۔ بیٹھا رہے سدا اہیت، ترے گن لیکھا دئے چُکایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ساچا گیت، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا درس دئے کرایا۔ کایا مائی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دئے بُجھایا۔ مان وڈیاں بنختے ہست کپٹ، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ بیاس کہے جنہاں صاحب سنگر پورے پایا درس، داسی داس نظری آئی۔ جنم جنم دی مٹے حرص، ہوس دو جہاناں دئے چُکایا۔ نام بھگتی سمرن پوجا پاٹھ دا اتارے قرض، مقروض لیکھا دئے مُکایا۔ کرے کھیل آپ اسپرج، جس نوں جگت و دیا سمجھ سکے نہ رایا۔ گرگھیاں بھگتاں نال سدا ونڈے درد، دردیاں دُکھ اپنی جھولی پائی۔ آتم پر ماتم ملن دی مٹے سدا عرض، فرض اپنا توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سر ہتھ رکھے نرنکار، کرنی دا کرتا آپ اکھوائیندا۔ در آیاں دیوے تار، تار نہار آپ اکھوائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر سنے سرب پکار، بنا سرون سو بھا پائیندا۔ بھگت و چھل بن گردھار، گہر گمبھیر اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اینکار اکو اک وکھائیندا۔ سنگر درس دی جنہاں لوڑ، آسا پوری دئے کرایا۔ راتیں سٹیاں دے جاگدیاں دیوے جوڑ، سرت شبد نال ملائی۔ ساچے مندر لا کے پوڑ، نام ڈنڈا ہتھ پھڑایا۔ سچ پریتی نبھا کے توڑ، ٹیاں لئے جڑایا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، نرگن جوت کرے رُشایا۔ جھگڑا مُکا کے پنچ چور، آسا ترشنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا مُکا کے مور تور، آتم پر ماتم پر ماتم اکو گھر وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی در گھر ٹھانڈا اک وکھایا۔ در گھر ٹھانڈا ویکھے ہر جن میت، جنہاں اپنی دیا کمائیندا۔ سوامی ہو کے وسے اندر چیت، ٹھگوری جگت نہ کوئے بنائیندا۔ لکھ چوراسی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پر کھنہار نیت، جیو جنت سادھ سنت ہر جن ہر ہر پڑدا آپ چُکائیندا۔ پچھلا لیکھا سب دا گیا بیت، اگلا لیکھا سمجھ کسے نہ آئیندا۔ بن سنگر پورے ساچی منزل چڑھائے نہ کوئے ٹھیک، ٹھیکر بھن نہ کوئے وکھائیندا۔ سنگر دھام سدا انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ کر کرپا مہربان ہو کے جنہاں دیوے حق پریت، پاربر ہم پتہر میثور اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اینکار کایا مندر اندر اک وکھائیندا۔

★ ۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بی بی چھندو دے گرہ پنڈ لٹاں ★

بیاس کہے میں ویکھے جگ چوکڑی چار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ گھلایا۔ آوندے جانڈے رہے گرو اوتار، نرگن سرگن روپ وٹایا۔ نام سندیشہ دے کے گئے وچ سنسار، شبدی ڈھولے سوہلے راگ الائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسدے گئے پیار، آتم پر ماتم بودھ اگادھ کر پڑھایا۔ سچ پریتی ایکو دسدے گئے اینکار، نر نرکار سب دا پتا مایا۔ سچکھنڈ نو اسی پڑکھ ابناشی کردے گئے چرن کول نمسکار، سجدیاں وچ سپس جھکایا۔ قلم شاہی شاستر سمتر وید پُران بن دے گئے لکھار، لکھت بھوکھت لوک مات دے گواہیا۔ نت نوت کھیل کرے اگم اپار، اکھ اگوچر بے پرواہ اپنے ہتھ رکھے وڈایا۔ کلجگ انت سری بھگونت کل کلکی لے اوتار، کوڑ کلیش پلچھ دے مٹایا۔ جس نوں لبھدے جل تھل مہینل ساچی دھار، سمنڈ ساگر نیر وہایا۔ سو سوامی انترجامی آپے جانے اپنی کار، کرنی دا کرتا آپ اھوایا۔ دین دنی توں وسے باہر، تن وجود مائی خاک سمجھ کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کھیل کھلایا۔ ست ستوادی کھیل اپار، اپر مپر سوامی آپ کر ایندا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبراں چرناں وچ کائیندا۔ سدا وسے سچکھنڈ سچے دوارا، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ نرگن نور کر اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ وشن برہما شو سیوادار، حکمے اندر سرب بھو ایندا۔ نو سو پُرانوں چوکڑی جگ ورتا وندا رہیا بن ورتار، بھو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ گھٹ نو اسی پڑکھ ابناشی اک اکلاینکار، پروردگار سانجھا یار حق حقیقت کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ساچی کار کمائیندا۔ ساچی کار کرے کرتار، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ نرگن زویر نرکار نرکار جوت کر اجیار، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال کرے خبردار، بے خبراں خبر پچھایا۔ سوئی سرتی جن بھگت سہیلے لئے اٹھال، گر چیلے جوڑ بڑایا۔ جھگڑا مکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنک اگو گھر بہایا۔ شبد وچولا ایہتھے اوتھے دو جہاناں بنا دلال، سچ و نجارا اگو دے دکھایا۔ آپے بچھنہارا مریداں حال، مرشد ہو کے ویکھ دکھایا۔ تن مائی خاکی سچ وجود حق محبوب محبت وچ دے ایکا دھرم سال، شو دوالا مٹھ مسیت مندر وند نہ کوئے وندایا۔ جس گرہ وچے شبد اگئی تال، تند ستار نظر کوئے نہ آیا۔ سو لیکھا جانے دو جہان، سری بھگوان وڈ وڈایا۔

کھج انت ہو پردھان، شبد اگئی دیوے اک گیان، نادان سرشٹی درشٹی دے اٹھایا۔ سنت سہیلے کر پروان، مہربان ہووے مہربان، پڑدا اوہلا کایا چولا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در دوارا اک درسایا۔ در دربارا دس ایکا ایک، اینکار دے سمجھایا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر رکھ کے گئے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک نام رمایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا سچھنڈ نواسی دو جہاناں زرگن سرگن رہیا ویکھ، پڑدا اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر چڑھ کے کھولے اگتا بھیت، بھو ابھید اپنا دے جنایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے چار وید، شاستر سمتر کوکن دین دہایا۔ اکھراں وچ لکھدے گئے لیکھ، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑایا۔ بن سنگر شبد وسے ساچے کوئی نہ دیس، پردیسی بیٹھی جگت لوکایا۔ جس درتے کوٹن کوٹ جھکدے وشن برہما مہیش، شکر شرع نہ کوئے دکھایا۔ جس دا مچھ داہڑی نہ کیس، مؤنڈ منڈایا روپ نہ کوئے دھرایا۔ جس دا ساچا سٹ ایکا دس دسمیش، گوبند سورا نظری آئی۔ اُس دانام وٹا وٹیاں وچوں وٹیش، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ جس دی مہما کر نہ سکے کوئی کتیب، کتجانے سار کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دین دیا لا کھج کوڑی کریا میٹے جگت جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشٹایا۔ جاگرت جوت جگے پر بھ ایک، اک اگلا بھو کھلایا۔ سچھنڈ دوارا سمجھائے دھر دا سچا دیس، لوآں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹے دہایا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے سنت ساجن صوفی فقیر سچ دوارے کر کے پیش، پیشتر اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ جس دا بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ لکھ کے گئے لیکھ، واک دا واقف کار اکو نظری آئی۔ ساچے سنتاں کرے ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس نوں لہدے کوئی کوٹ کیتی کیت، چار کنت جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت بھجن واہو داہیا۔ سو صاحب سنگر پُرکھ اکالا دین دیا لا سدا وسے جن بھگتاں دیس، گرکھاں اندر وڈ کے سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا حکم ورتایا۔ حکم ورتے آد جگاد، جگ چوکڑی نہ کوئے اٹھایا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر دسدے گئے یاد، سوہلے ڈھولے صفتاں والے کلمے نعمیاں وچ گانیا۔ پنا کن توں سناؤندے گئے آواز، دُھن آتمک راگ الاپیا۔ جس دی سجھیاں وچ پڑھدے گئے نماز، نمو نمو کر کے سپس جھکایا۔ سو کھج انت سری بھگونت چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش بدل دیوے سماج، حکم دھر دا

آپ سنائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو ویکھنہار جگاد، مدھ اپنا تھم تھم وچ بدلایا۔ صدی چو دھویں سننہارا فریاد، پیر پیغمبر جس دی کرن یاد، سو دیونہارا داد، وست امولک اُل آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اینکار اک اِکلا سرشٹ محلا اندر شٹ دے وکھایا۔ بیاس کہے میری آسا پٹی، جگ چوکڑی پندھ مُکایا۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال پکار سنی، ست ستوادی ملیا چائیں چائیا۔ بھاگ لگایا ساچے مندر دُھر دے گرہ اگمی کُلی، چھپر چھن نظر کسے نہ آیا۔ جس دی قیمت غنیمت وچ انملی، شاہ پاتشاہ جگت سکے نہ کوئے چکایا۔ جن بھگت نار وچ سنسار جگ چار جس کدے نہ بُھلی، اُبھل اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن اکو اک درسایا۔ سچ سنگھاسن گرگھ آتم گرہ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس گھر سوامی ٹھا کر ہو کے ہے، نرگن جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ ہووے لے، مرن جنم وچ گیڑ نہ کوئے بھوایا۔ اپنا بھانا آپے سہے، صاحب سنگر بے پرواہیا۔ شبدی تھم گرگھاس سچ کہے، بن رسنا جہوا متی دند آپ سنایا۔ دھن سُبھاگ جس کایا مندر اندر جگیا چراغ پُرکھ اکالا دین دیلا تِس دوارے وسے گرہ، گھٹ بھیتر سو بھاپایا۔ جس دا بھو جانے نہ کوئی شکتی (شوئے)، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گھرانہ سری بھگوانا اکو اک سہایا۔ سچ گھرانہ گرگھ گھر، کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ جتھے وسے نرائن نر، ناری پُرکھ روپ نظر کوئے نہ آیا۔ دیال ہو کے کرپال ہو کے سرتی لے پھڑ، شبدی جوڑ جڑایا۔ ساچے مندر سوامی انتر جامی ہو کے جائے چڑھ، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ امرت وکھائے آتم پر ماتم ساچا سر، جھرنا اگمی آپ جھرایا۔ نرگن نرگن لے ور، سرگن وجے تت ودھایا۔ سچ دوار اینکار نرگن دھار آپے کھڑ، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بھگت بھگوان کھیل رہیا کر، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک پرتپالک خالق آلس نندرا وچوں سنت سہیلا باہر کڈھایا۔

★ ۹ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ گرجن سنگھ دے گرہ پنڈ پندوری ضلع کپورتھلا ★

بیاس کہے میرا لیکھا وید ویاس، ویداں توں پرے پڑھائیا۔ جتھے بدھی کرے نہ کوئے قیاس، ودیا چلے نہ کوئے چترائیا۔ نظر آوے نہ کسے شاخ، شناخت جگت نہ کوئے کرائیا۔ کھوج کرے نہ ماٹی خاک، خلق پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ میں اوس دا ہویا داس، لکھ چوڑا سی داسی جس دی نظری آئی۔ دو جہاناں نرگن سرگن پاوے راس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اپنی رچن رچائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں دیوے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا ہو کے وسے ساتھ، جگ چو کڑی وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دی مہما گر اوتار پیغمبر بھوکتاں وچ گئے آکھ، شبد سندیشہ نام جنائیا۔ تس دا درشن تگاں ساکھیاں، سخی سلطان بے پرواہ نظری آئی۔ جس دی سمجھے کوئے نہ ذات، مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ صفت کر نہ سکے کوئی قلم دوات، کاغذ چلے نہ کوئے چترائیا۔ جس دی سجدیاں وچ پڑھن نماز، نمسکار کر کے سیس جھکائیا۔ سو صاحب سلطانا ہو مہربانا میرا کھولے اندروں راز، پڑدا دے چکائیا۔ جگ چو کڑی چلاؤ نہارا جہاز، نیا نوکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دیکھے کھیل تماش، پاربرہم پتر میثور اپنی کھیل کھلائیا۔ پنڈت پاندھالا نہ سکے کوئی حساب، گرہ نچھتراں وچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ شاستر سمرت رہے آکھ، آخر اکیو سب دا پتا مائیا۔ سو کلجگ میٹے اندھیری رات، زین اندھ دے گوائیا۔ آتم پر ماتم دے سب نوں گاتھ، ڈھولا سوہلا اکو اک پڑھائیا۔ نرگن زرویر نرکار نرکار ہو کے وسے ساتھ، سگلا سنگ دو جہان سری بھگوان آپ نبھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو سمرن پوجا پاٹھ، جوگ ابھیاں تت سادھن دے درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین ذنی کائنات، کلمہ نبی رسولان آپ سمجھائیا۔ بھگت بھگوان دی بنے اک جماعت، دوسر ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک کھلائیا۔ سچ دوارا کھولے پڑھ سمرتھ، کلجگ انت دیا کمائیا۔ جن بھگت سہیلے گرگھ گرگھ ہر جن کھولے انتر آکھ، نرنتر پڑدا دے اٹھائیا۔ من کامنا کر کے وس، منسا اپنے نال ملائیا۔ بھجر دھارا امرت دے کے رس، رستہ اگلا دے دکھائیا۔ کوڑی کرپا وکار ہنکار کر کے بھٹھ، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ جھگڑا مکا کے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ توں پرے کرے پڑھائیا۔ شبد سنائے اگئی دھن اناد انحد، اناہت اپنا بھجو چکائیا۔ آتم پر ماتم سچ دوارے کرائے جج، بن کھبیوں محراب

اپنی آپ وڈیاںیا۔ جوتی دپیک جن بھگتاں اندر جائے جگ، صوفی سنت فقیر ڈمگائیا۔ ترے گن مایا بھجھائے اگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ہنس بنائے پھڑ کے کگ، سوہنگ ہنسا جاپ چپائیا۔ لیکھا جانے جیو الپک، سرگ داتا بے پرواہیا۔ جگ جنم دے وچھڑے کرماں اندر رہن نہ دیوے الگ، نہکرمی ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم میلن داشدی بن سب، سرتی ست نال جڑائیا۔ اکو دے کے برہم مت، بھيو دے گھلایا۔ ہر جن ساچے سنت میل ملا کے نال سچ، سچ سچ سنجم اک درڑائیا۔ بھاگ لگے کایا مائی کچ، کچن گڑھ دے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جس دی مہاسدا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رایا۔

★ ۹ گھر شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ سُرخ پُر ضلع کپور تھلا ★

۱۷۵

بیاس کہے گرگھ بے آس کوئی نہ رہنا، نو نو چار و بے ودھائیا۔ نج نیتز لوچن درشن پائے اگئی نیناں، جگت اکھ پر تکھ ملے گوسانیا۔ سنگر شبد جس دھر دا نیا کہنا، حکمے اندر سیس نوایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تنہاں چکائے پورب لہنا، لہنیدار دینیدار ہر نرنکار اکو اک اکھوایا۔ سرشٹی درشٹی اشٹی اندر بھانا سب نے سہنا، چار ورن اٹھاراں برن سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم آپ ورتایا۔ بیاس کہے جن بھگتاں رہے کوئے نہ بیتا، پیریت نہ کوئے کمایا۔ جنہاں دا لیکھا پُرکھ اکال لکھدا، لیکھا لاوے تھاؤں تھانیا۔ سو روپ ست سروپ بنے دھر دے سکھ دا، سکھیا گوہند شبد سچ درڑائیا۔ جھگڑا مکے آون جاون لکھ چوراسی نت دا، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ اشٹ نظری آئے درشٹ اندر پُرکھ اکال اک دا، اینکار پروردگار سانجھ یار جلوہ نور خدایا۔ چار کنت دہ دشا بن دیدیاں دسدا، گہر گسپیر بے نظیر پڑدا آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن میل لائے ملایا۔ ہر جن میل کرے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیدا۔ کوٹ جنم دے میٹ سنتاپ، تاپ تینوں ڈیرہ ڈھانئیدا۔ جنم کرم دا لیکھا کر معاف، مفت اپنا رنگ چٹھانئیدا۔ منو آ رہن نہ دیوے گستاخ، شبدی حکم نال سمجھانئیدا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سانجھا دس کے جاپ، جگ

۱۷۵

چيون داتا جگت جگت آپ سمجھائيندا۔ شبد اگمى سنانا، دُهن آتمک راگ الائيندا۔ نرِگن نورِ جوت کر پرکاش، اندھ اندھيرا دُور کرائيندا۔ ساچے منڈل وکھا
 راس، نرِگن نرِگن گوپی کاہن اپنا ناچ نچائيندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ايکنکار اک اِکلا کر نواس، سچ سَنگھاسن شاہو شتاباس سوبھاپائيندا۔ ليکھا جان پر تھمی
 آکاش، گگن گگنتر نرتر منتر اپنا اک سمجھائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ساچی کرنی کار کمائيندا۔ بیاس
 کہے گرگھ سچن ساچے اُٹھ، لوکمت لے انگرائیا۔ سچ دوارے جھک، بن قداماں سپس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جاوے تھ، مہربان محبوب مہر نظر
 تکانیا۔ کرپا کرے ابناشی اچت، چیتن جڑ اپنے ليکھے پائیا۔ امرت جام پیا گھٹ، نچھر دھارا دے وھائیا۔ جوتی نورِ آوے پھٹ، رُو سس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 مانس جنم بھاگ نہ جائے کھٹ، سر اپنا ہتھ اُکائیا۔ سری بھگوان ہر سنت سہیلا بنا کے اپنا ست، سچ دوارا اک وکھائیا۔ جتھے رہے نہ اوہلا لگ، نرِگن نورِ جوت
 رُشنائیا۔ آون جاون پینڈا جائے مک، مکمل اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار ايکنکار اک اِکلا دُھر دا محلا آپ
 سہائیا۔ دُھر محل وکھ اتھاہ، ہر جن سچ خوشی وکھائیا۔ جتھے ملے اک ملاح، بیڑا نیا نوکا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ دُھر دا شبد دیوے صلاح، اکھریں ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیا۔ جنم جنم دے بخش گناہ، غُربت اندروں دے کڈھائیا۔ سچ درڑا کے ہر کاناں، ناؤں نرکار دے سمجھائیا۔ غریب نہانیاں دے کے ساچا تھاں، سچ
 دوار دے اُکائیا۔ دُھر درگاہی بن کے پتا ماں، پوت سپوتے اپنی گود اُٹھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا ايکنکار دیوے دو جہاناں ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے
 تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنگ نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت
 ایہتھے او تھے دو جہان سری بھگوان حق عدالت کرے سچ نیاں، حکم دُھر دا آپ سمجھائیا۔

★ ۱۰ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ بی بی بنت کور دے گرہ پنڈ درینوال ضلع کپور تھلا ★

بیاس کہے میرا امرت روپ جل نیر، پانی کہے جگت لوکانیا۔ چار جگ کسے نہ دتی دھیر، وہناں وچ بھجنا واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تکدا رہیا بے نظیر، بن اکھاں اگھ ملانیا۔ سمجھ آنہ سکی اوس دی تصویر، تصور نہ کوئے کرائیا۔ کچھ آشار کھی کبیر، انتر دھیان لگانیا۔ گنگا کٹے زنجیر، شمشیر بے پرواہیا۔

بینتی کیتی اخیر، آخر دتا درڑانیا۔ کھجگ انت بدلے تیری تقدیر، تدبیر دتی درسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھانیا۔ بیاس کہے میں کدے نہ ہويا بے آسا، قدیم توں قدم دھیان لگانیا۔ گر اوتار دے کے گئے بھر واسا، یقین اکو اک جنانیا۔ کھجگ انت سہری بھگونت آوے پُرکھ ابناشا، ابناشی اوناشی اپنا ویس وٹانیا۔ دو جہان دیکھے کھیل تماشا، کرنی دا کرتا اپنا کھیل کھلانیا۔ تیرا پورا کرے گھانا، پورب لہنا جھولی پانیا۔ جن بھگتاں مان وڈیائی دے وچ دوآبہ، ستلج پڑدا دے اٹھانیا۔ سچ محراب اچھا اگتا کعبہ، نور کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک ورتانیا۔ اپنا حکم ورتاوے اک، ایکنکار وڈی وڈیانیا۔ جن بھگت سہیلے سنت بنائے دھر دے سکھ، سکھیا سکھی اک درڑانیا۔ نہکرمی ہو کے لیکھا دے لکھ، لکھت بھوکھت نال وڈیانیا۔ سچ پریم دی بخش کے سک، سخر چوٹی دے چڑھانیا۔ سد دیوے درشن نت، نوت دیکھ وکھانیا۔ دھر دا مالک بن کے پت، پتیر میشور ہوئے سہانیا۔

زرگن دھار کھیل انڈھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سمجھانیا۔ بیاس کہے میں آساوند، جگ چوکڑی دھیان لگانیا۔ حکمے اندر ہو پابند، بھجناں واہو داہیا۔ ڈھولا گاؤندا رہیا چھند، میں تیرا توں میرا دھر دا ماہیا۔ منگدا رہیا سنگ، نیوں نیوں سپیس جھکانیا۔ ابناشی کرتے دینا اک اند، سکھ ساگر تیری بے پرواہیا۔ خوشی کراؤنا بند بند، بندگی اپنی اک درڑانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ چوکڑی گئی لنگھ، کھجگ کوڑی کریا انت دے دھانیا۔ بھو گھلاؤنا پاربرہم برہم ہنگ، ہم ساجن ہو کے اپنا میل ملانیا۔ شرع رہے نہ کوئی دوتی کندھ، کوڑ کُٹب دینا مکانیا۔ آتم ناتا اپنے نال گنڈھ، پر ماتم ہو کے جوڑ جڑانیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگانیا۔ ساچا رنگ دے اپار، اپر پیر در تیرے منگ منگانیا۔ ساچا بخش دیدار، نچ نیز اگھ کھلانیا۔ جگ چوکڑی مینے وارو وار، کھجگ انتم گیا آتیا۔ شاستر سمرت گئے ہار، وید پُران دین دھانیا۔ کھانی بانی رووے زارو زار، نیز نیناں نیر وہانیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ اچی کرن

پُکار، دروہی تیرا نام خُدا نیا۔ پُکھ ابناشی کِریا دھار، نر نرائَن تیری وڈیا نیا۔ سنت سہیلے لے اُٹھال، گرگھ گود اُٹھانیا۔ اُٹھ ویکھ مُریداں حال، مُرشد ہو کے دیا کمانیا۔ کلج کورُی کِریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ سانجھا منّ سوال، دویت بھاؤ نہ کوئے پرگٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں وس سدا نال، نالش اندروں دے مٹانیا۔ بیاس کہے میری آسا پوری، پر بھ یلیا بے پرواہیا۔ ناتا چھٹے دُنیا کورُی، سر شئی سنگ تجانیا۔ بدھ نہ رہے موڑھی، چنچل من نہ کوئے چترانیا۔ اکولے کے چرن دھوڑی، مستک اُکا خاک رمانیا۔ رنگ چڑھے اگما گوڑھی، دو جہان اتر کدے نہ جانیا۔ ملے پرکاش ساچا نوری، نر نرائَن کرے رُشانیا۔ در سوہواں حاضر حضورِی، گرہ ٹھانڈے ڈیرہ لایا۔ جگ جنم دی لیکھے پے مزدوری، گھال ویکھے چائیں چانیا۔ میری منسا آشا وچوں ہوئے پوری، پورن برہم دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائَن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا میلا میل کرے ضروری، ضرورت پچھلی ویکھ دکھانیا۔

★ ۱۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ بستی شکار پُر ضلع کپور تھلا ★

ستلج کہے میرے انتر گوہند رکھیا چرن، ہس کے خوشی منانیا۔ وچوں رویا دیوتا ورن، نیناں نیر وہانیا۔ ساچی بخش سرن، سنگرُو تیری سرنا نیا۔ بن ہتھاں لگا پھرن، اپنی آس ودھانیا۔ پریم دا کر کے پرن، پریتی نال سپس جھکانیا۔ توں ہی توں ہی لگا کرن، دُھر دا راگ سنانیا۔ ساچا ڈھولا لگا پڑھن، خوشیاں گیت الا نیا۔ بن لتاں باہواں لگا ترن، اپنی خوشی دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دے چکانیا۔ ستلج کہے گوہند پایا بھار، سہج نال دبایا۔ یاد آگئے جگ چار، وارتا بن اکھاں نظری آ نیا۔ جنہاں وچ لکھیا اظہار، حکمی صفت صلاحیا۔ جس ویلے پیتے نو نو چار، چار یاری دے گواہیا۔ پنجاں دا سکدار، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ ویکھے جل تھل دھار، ٹلے پر بت پھول پھولانیا۔ دو جہاناں وڈ سکدار، شاہ سلطانا روپ وٹانیا۔ نرگن نور کر اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگانیا۔ لہنا دینا ویکھ سرب سنسار، جگت جہان کھوج کھوجانیا۔ دیوت سُر سنے پُکار، پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ پڑدا لاہے دُو گھئی غار، گہر گھیر دیا

کمانیا۔ ورنہ زاروزار، دھیرج دھیر آپ دھرائیا۔ جس دا کھیل وارو وار، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ سو سوامی سرجنہار، دُھر دا مالک آپ اکھوائیا۔ سب دا لہنا دینا دیوے قرض اُتار، باقی ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ پتت پاپی لائے پار، پُنیت اپنے نال کرائیا۔ کل کلکی لے اوتار، کوڑی کریا دئے کھپائیا۔ گوہند شبد کر اجیار، شبد گوہند وڈ وڈیائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے سنسار، بے سمجھ کرے لوکائیا۔ سو کھیل کرے اگم اپار، اکھ اکھنا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگت وہن وچوں جن بھگت لئے اُبھار، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ دُکھیاں دا بن دلدار، دردیاں درد وندائیا۔ میل ملا کے اپنی دھار، دھرن پت ہوئے سہائیا۔ ایکا منزل دیوے چاڑھ، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ گھر دکھائے سچ دوار، دوار کا واسی جتھے سپس جھکائیا۔ جگ مگ جوت جگے اپار، نورو نور ہوئے رُشنائیا۔ بے آساں دا بیڑا کرے پار، بیاس بیٹھا جھولی ڈاہیا۔ دوہاں دا وچکار، لیکھا گوہند نال رکھائیا۔ جس دا لہنا جانے نہ کوئے آر پار، دھار دھار نال بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ستلج کہے میتھوں منگ منگ کے گئے لودھی، سجدہ کعبے ول کرائیا۔ حصہ پا گئے سوڈھی، گوہند ہتھ وڈیائیا۔ جھولیاں ڈاڈے گئے جوگی، جگیا سو راہ تکائیا۔ رس مان دے گئے بھوگی، وشیاں وچ ہلکائیا۔ ٹھا کر ماندے گئے موہی، مجلساں وچ وڈیائیا۔ مہاتما پھر دے گئے بودھی، بدھی وچ صفائیا۔ میری سوچ کسے نہ سوچی، سمجھ رمز نہ کوئے ملایا۔ تن ویراں نہا کے گیا روداس چمارا موچی، پاٹے چیتھر انگ پُھہائیا۔ کبیر پٹی دُھر دی جوتی، نین موند اکھ بدلایا۔ ناما بن کے دُھر دا گوتی، بے دیو گیا سمجھائیا۔ سیننی بھلاں دی توڑ کے ڈوڈی، میرے وچ دتی وہائیا۔ گنکا نے واسنا کڈھی کھوٹی، چلی مکھ وچ چوائیا۔ دھنٹا لے کے سُکی روٹی، جل کٹورا وند وندائیا۔ سپت رکھی وچ دھو کے گئے لنگوٹی، لیکھا پاہن اُتے لکھائیا۔ دُرگا راکھشاں دی سٹ کے بوٹی، حصہ نوواں گئی جنائیا۔ راما ند دی رُڑھ گئی لوٹی، جو گرو کبیر دا رہیا اکھوائیا۔ اہلیا دی رُڑھ گئی دھوتی، انچل ہتھ کسے نہ آئی۔ بھیلنی ساڈھے نو سال آئیو گوائی چوکھی، دھیان دھیان وچ بدلایا۔ بالمیک ڈھائی گھنٹے لکھی پوتھی، قلم پُٹھی کر چلایا۔ رام رام دی رمز سوچی، بچھا لکشمین ول کرائیا۔ راون نے دھرتی نوہاں نال نوچی، نو دن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کرشن اکاون دن ویکھدا رہیا ترلوکی، باون شبدی دھار ملایا۔ بل بھگتی کیتی بہتی، دے لگ کے جھٹ لنگھائیا۔ وید ویاسے دتی آہوتی، ہون ہر کا نام سمجھائیا۔ ریشیاں ملدی رہی بھوتی، چتر کٹی ہتھ کسے نہ آئی۔ ستلج کہے بنا گوہند میری کسے نہ کیتی مضبوتی، آر پار چرن نہ

کوئے لگانیا۔ اک پریم پیار وست دتی مُٹھی، انگلاں انگوٹھے نال دبانیا۔ ساچے جام دی دتی ٹھوٹھی، پیالہ کوڑ دتا بھنایا۔ ست دھرم دی دتی بوٹی، بوٹا جگت
 وچ لگانیا۔ میری پچھلی آسا جھوٹھی، آگے نین لیا اٹھانیا۔ اُس نے گھل کے شبد دوٹی، سُنسہرا دتا پُچانیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال بھاگ لگاوے میرے پوتیں،
 گرگھ اپنی گود اٹھانیا۔ تیری دھارا دیکھے سٹی، سُنٹیاں لے جگانیا۔ سہاوے ساچی رُچی، رچنا دے دکھانیا۔ رمز نہ رہے کجھی، پڑدا دے اٹھانیا۔ جس نوں سمجھے
 کوئے نہ بدھی، ودیا چلے نہ کوئے چترانیا۔ کلج اتنم اودھ جائے پگی، ویلا وقت دے گواہیا۔ ستلج کہے میری سوچھ کرنی بدھی، اکھ دینی کھلایا۔ گوہند کہا
 بیاس نال تیری رمز کجھی، ناتا اگلا اک جڑانیا۔ تہاڈے مدھ بھگتاں دی ہووے جھگی، چوہ جگی لے دُڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈی آسا نسا ہون نہ دیوے بدھی، نو نو جو بن وچ رنگانیا۔

★ ۱۰ گھر شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ جانگلا ضلع کپورتھلا ★

ستلج کہے میری جانے کوئی نہ ستا، ستیا نظر کسے نہ آئی۔ میری دھار دا نہیں کسے کوئی پتہ، پتن بہہ بہہ پھیریاں گئے پانیا۔ نرگن سرگن کر کے گئے
 متا، صلاح مشورے وچ لیاںیا۔ تن ماٹی وجود کھا کے گئے بھٹا، جل پی کے شکر منایا۔ میرا دکھ کسے نہ سُنیا رتا، دردی درد نہ کوئے ونڈانیا۔ سب کچھ دیکھیا
 اپنی اکھاں، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ کی لیکھا چار جگ دا دساں، پڑدا اوہلا مات اٹھانیا۔ کچھ وار گائی بھٹاں، ڈھولا بے پرواہیا۔ کچھ صاف کیتا پھٹاں، گرگھیاں
 رنگ رنگانیا۔ کچھ داغ دھویا پٹاں، پاٹل اپنا پڑدا پانیا۔ میں سچ سچ دساں، بھو ابھید کھلایا۔ خوشیاں وچ نچاں، بھجیاں واہو داہیا۔ ہو کے حکا بگا، سندیشہ دیاں
 درڑانیا۔ شبد دھار میرا گوہند ناتا پگا، کچا تند نہ کوئے بندھانیا۔ یاد ستھر لکھاں، یارڑا سچ دُڈیانیا۔ میرے اُتے نہا نہا گئے لکھاں، بن گوہند چرن شانت نہ
 کوئے کرائیا۔ ریشیاں نیاں ہتھاں نال سور یہ پانی جھٹا، بوند بوند پُکانیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں لہا کوئی نہ کھٹا، ساچی کھٹی ہتھ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے چرن دوارے ڈھٹھا، ڈھیہہ کے اپنا حال سنانیا۔

★ ۱۰ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ فقیر سنگھ دے گرہ پنڈ مجید پُرا ضلع کپور تھلا ★

نیر کہے میں تلیا نراکار، نرویر نظری آئی۔ ست نال کرے پیار، دھرم دیا آپ کمائی۔ بھرم بھو رہیا نوار، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائی۔ سچ نام کر جیکار، ڈھر فرمانا اک سنائی۔ بھگت وچھل ہو گردھار، ہرجن میلے تھاؤں تھائی۔ جنم جنم داروگ نوار، کرم کرم دا گیڑ کٹائی۔ جنم مرن دی تیج سوار، آون جاون پنڈھ چکائی۔ ساچا دس دھرم دوار، گھر ٹھانڈا اک دکھائی۔ جس منزل وسے آپ نرنکار، جوتی جاتا سو بھاپائی۔ گر اوتار پیغمبر کرن نمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا بھو اپنے ہتھ رکھائی۔ نیر کہے میں تلیا اوہ نرنجن، جو گھٹ گھٹ رہیا سمائی۔ چرن دھوڑ کرائے محن، دُرمت میل دھوئی۔ کایا ماٹی گڑھ بنا کے کنجن، سوہنا پارس رنگ رنگائی۔ نیر نام پائے انجن، اندھ اگیان مٹائی۔ داتا بن کے درد ڈکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائی۔ دو جہاناں ہو کے سجن، ہرجن ساچے جوڑ جڑائی۔ لکھ چوراسی وچوں آیا کدھن، جم کی پھاسی رہیا تڑائی۔ سچ پریتی پا کے بندھن، بندنا اک رہیا سمجھائی۔ نچ آتم دے اندن، اند اپنا رہیا دکھائی۔ شبد ڈوری پا کے تندن، تند ستار آپ ہلایا۔ انگیکار ہو کے لائے اپنے انگن، اکل کل دھاری اپنی کھیل کھلایا۔ جن بھگت دوارا آئے منگن، مانگت ہو کے پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتایا۔ نیر کہے میں ویکھیا نراکار، نردھن سردھن کھیل کھلایا۔ لیکھا جانے تت سریر آکار، کایا گڑھ بنک سہائی۔ ساچا کھول اک دوار، در دروازہ پڑدا لاہیا۔ محل اٹل سہا مینار، جُجرہ حق دئے وڈیایا۔ نرگن نور کر اجیار، اندھ اندھیرا رہیا مکائی۔ شبدی شبد دس پیار، سرتی ست وچ سمائی۔ منزل کٹ کوڑ دُشوار، ٹھانڈا گھر رہیا دکھائی۔ جس گھر بیٹھا ایکنکار، اک اگلا سو بھاپائی۔ بھگتاں بن کے میت مرار، گرگھ اپنی گود اٹھائی۔ امرت جل پیا کے ٹھنڈا ٹھار، کلجگ اگنی تت بُجھائی۔ نیر کہے جویں میری سطح سدا ہموار، ایسے طرح جن بھگتاں اکو دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کرے کھیل کرنیہار، کرنی دا کرتا اپنی کار کمائی۔

★ ۱۰ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ نور پور ضلع کپور تھلا ★

نیر کہے میرا آد جگادی اکو متر، ابناشی کرتا نظری آئی۔ جس دا عجب نرالا چلتر، چتر سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ مٹی غار وچوں میٹوں کر پوتر، پتت دتا ترانیا۔ رس دھار وچوں آیا نتر، سروپ ست بنانیا۔ اک وچھوڑے دا فکر، فقرہ ایسے دا ڈھولا گانیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں امرت روپ بنا کے میرا کیتا ذکر، آب حیات ناؤں دھرائیا۔ میں کدے نہ ہوواں بھڑ، جوٹھ جوٹھ کر اں صفائیا۔ بن میری دھار قلم شاہی سکے نہ کوئے لکھن، لیکھا جگت نہ کوئے بنانیا۔ سرشی ساری دے مستھن، میرا نیر نشٹ نہ کوئے کرانیا۔ مہا پرلو ہو کے سب نوں آواں جتن، دھرنی خاک کر اں صفائیا۔ جگ چوکڑی کھیل آواں نجھٹھن، پر بھ چرن دھو خوشی منانیا۔ جن بھگتاں اندر آواں وکن، گر کھال قیمت نام رکھانیا۔ ساچی دھار ہو کے آواں دسن، سہنجنا روپ بنانیا۔ کچھ لیکھا لکھیا کاہن کرشن، اپنا آپ پھپھانیا۔ پہلا حصہ پایا برہما وشن، شکر چلیاں گنڈھ رکھانیا۔ جگت کھیل بازی گر تلکن، تل دھار سمجھ کوئے نہ پانیا۔ بن میرے دو جہان و لکن، کوک کوک دین ڈھانیا۔ خالی بھنڈارے سارے دسن، رسیا رس نہ کوئے چکھانیا۔ گوبند میرا پایا حصن، ستلج اپنا چرن پھھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے بنانیا۔ نیر کہے میرا کوئے نہ جانے روپ، رنگ سمجھ کسے نہ آئی۔ میرا مالک اکو بھوپ، بھوپت بے پرواہیا۔ جس دا حکم چار کوٹ، وہ دشا ڈنک وجانیا۔ سو کلج انتم میٹے جوٹھ جوٹھ، کوڑی کر یا پنڈھ مکانیا۔ من واسنا کرے کوچ، کوچا گلی کرے صفائیا۔ دویتی رہن نہ دیوے دوج، دو آ ایک ایک رنگ وکھانیا۔ بھيو کھلائے گوجھ، جن بھگتاں پڑا اوہلا آپ اٹھانیا۔ نرمل کرے بڈھ، شبدی دھار نال سمجھانیا۔ دو جہاناں کارج کرے سدھ، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ کلج انت ساچے شبد اسو بہے کد، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ حکمے اندر حکم دا کرے یدھ، یدھشٹر کرشن نہ کوئے لڑانیا۔ نیر کہے کچھ وڈیائی دیوے مجھ، مجرا دین دنی وکھانیا۔ چار کنت بوٹا جاوے سنک، ہریاول رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتاں بخش کے اکو تک، سوہنگ ڈھولا دئے سمجھانیا۔ اجل کر کے کھ، کھ انتر کرے پڑھانیا۔ جنم کرم دامیٹ کے ڈکھ، چوراسی گیرا دئے چکانیا۔ گھر سوامی اچاوے سکھ، ساتنک ست ست کرانیا۔ سنت سہیلے گودی چک، گھر سہنجنے دئے دکھانیا۔ نیر کہے میرے پیر دی مولے رت، پیراں دا پیر اپنی کھیل کھلانیا۔ میں اوسے دا دھر داسٹ، ستیاں لئے جگانیا۔ لہنا دینا

دیوے کچھ، جو کشتو بالمیک گیا درڑا گیا۔ جس نے اپنی پٹ کے اک مجھ، مشکل کلج دتی دکھایا۔ سرشی درشی اندر آوے بھکھ، بھکھیاں سکے نہ کوئے رجا گیا۔ وقت سہنجا آوے ڈھک، بیس پسا دئے گواہیا۔ ست دھرم داناتا جاوے ٹٹ، پریم پیار نہ کوئے رکھایا۔ گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ پوے پھٹ، بھایاں نال بھائی کرن لڑا گیا۔ ساچا جام نہ ملے گھٹ، امرت ہتھ کسے نہ آ گیا۔ بن ہر نامے خالی ہون بٹ، بتخانے دین ڈھایا۔ نیر کہے اوس ویلے میرا مالک ہووے خوش، زرگن داتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں لئے بچھ، جگ وچھڑے میل ملا گیا۔ پڑا رہن نہ دیوے لگ، لگیاں لئے اٹھایا۔ جگت وکارا اندروں کڈھے کٹ، کایا کٹیاں کرے صفایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ دس کے ساچی ٹک، ترت اپنا نام پڑھایا۔ آگے آون جاون لکھ چورا سی گٹر گرکھاں جائے نک، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ نیر کہے میں امرت بن کے گھٹ، گھٹ گل وکڑی بھگتاں نال پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے دیوے سچ سچ، اپنا نام سمجھایا۔

★ ۱۰ گھر شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ ہر نام پر ضلع کپور تھلا ★

بیاس کہے کرپا کرے پڑکھ بدھاتا، سو پڑکھ زرنجن اپنے ہتھ رکھے وڈیا گیا۔ کلج میٹے کوڑ اندھیری راتا، ہر پڑکھ زرنجن شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شبد اگمی سناوے گا تھا، ایککارا اکو کرے پڑھایا۔ لکھ چورا سی جوتی ہوئے جاتا، آد زرنجن نور رشنا گیا۔ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا اگھلائے ساکھیا تا، ابناشی کرتا پڑدا اوہلا دئے اٹھایا۔ نام بھنڈارا دیوے اگمی داتا، سری بھگوان ہو مہربان نام امولک آپ ورتا گیا۔ رنگ رنگائے اگمڑا ساچا، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ سچکھنڈ دوارے سچکھنڈ نواسی دیکھے حق تماشا، لاشریک بھو اپنا آپے دئے جنایا۔ تھر گھر شبدي دھار گائے گا تھا، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ وشن برہما شو داسی داسا، سچ دوارے سیوک سیوک نظری آ گیا۔ گر اوتار پیغمبر جوڑن ہاتھا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج مئے آکھا، سر سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ شاستر سمرت وید پیران جھلے کوئی نہ تابا، تابعداری سارے رہے کمایا۔ لوک پر لوک دو جہان برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش ہوئے لاجوا با، سچ فرمان نہ کوئے

درڑائیا۔ نیتز نیناں نیر وہائے ست سرور آبا، سمند ساگر رہے گر لائیا۔ دروہی پھری مکہ کعبہ، مندر مسجد شودوالا مٹھ دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ رُوح بُت نظر نہ آئے کوئی پاکا، پتت پاون بھیو نہ کوئے گھلایا۔ بدھی سمجھے سچ نہ کوئی دُھر دا آقا، عقل و دیا چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اندر مندر کھلایا کسے نہ تاکا، تقدیرِ تقصیر نہ کوئے بدلایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سُنیا کسے نہ ساکہ، جگت و دیا وِچ پھسی لوکائیا۔ سچ دوارا دھام نیارا لبھاکسے نہ پاٹا، دھرم و نجارا وِچ نہ کوئے کرائیا۔ دین دُنی چار کُنٹ دہ دشا چیتھڑ دسے پاٹا، اوڈھن سیس نام نہ کوئے ٹکائیا۔ کوڑی کرنی پیا گھاٹا، نہکرمی میل نہ کوئے ملایا۔ آتم سیجا سویا کوئی نہ کھاٹا، سُہنجنا در نہ کوئے وڈیائیا۔ زرگن نور ملیا کسے نہ لائا، للاٹ ہوئی نہ کسے رُشنائیا۔ امرت جام ہتھ نہ آیا باٹا، نجھرس جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ جنم مرن منزل منزل اگلی چکی نہ واٹا، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سمرتھ سوامی جڑیا کسے نہ ناتا، ناتواں دسی خلق خُدا ئیا۔ صدی چو دھویں خالق مخلوق بنے کوئی نہ راکھا، سہانتا وِچ نام عنایت نہ کوئے کرائیا۔ کرے کھیل لکھنا الاکھا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ جس دا دُھر دا لحم اگئی شبد کسے نہ واچا، پرا پسنتی مدھم بیکھری گا گا سیس نوایا۔ سو سوامی انترجامی گہر گسبھیر بے نظیر کلجگ انتم ہووے ساکھیاتا، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان اپنا نور کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں صوفی سنت فقیراں دیوے آپ حیاتا، حیاتی وِچوں حیاتی دے بدلایا۔ جس دا لیکھا کھسے نہ کوئے کتابا، کُتب خانے رُوون مارن دھاہیا۔ سو میل ملائے دو دو آبا، آبرو سب دی رہیا سمجھائیا۔ جس نوں مسلیاں وِچ اصل گاؤندے حق جنابا، وصل دیوے یار خُدا ئیا۔ انرس انڈٹھ اندر شٹ بخشے اگم سوادا، رسنا جہوا پتی دند لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ بیاس کہے میں ویکھی اگئی بست، جتھے چھپر چھن نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال تگئی ہستی، ہست کپٹاں دے وڈیائیا۔ نام نُماری دے کے مستی، مست دیوانے دے بنایا۔ مالک ہو کے دُھر دا عرشی، فرشی اپنا پڑدا لاہیا۔ جن بھگتاں جگ جنم دی کھول کے ویکھے عرضی، پنا درقیوں ورقہ آپ اٹائیا۔ دھار جانے کلجگ کلو کل دی، کل کلکی ہو سہایا۔ کھیل ویکھے جل تھل دی، مہیئل اپنی دھار پرگٹائیا۔ کھمے اندر لحم نہ کرے جلدی، بھانے نال رانا لحم سٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کھیل کرے اچھل اچھل دی، دل چھل اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں مان وڈیائی بخش نہچل دھام اٹل دی، محل اِکو دے سہایا۔

جتنے آتم پر ماتم پر ماتم وچ رلدی، وجود ثبوت نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اپنے سوال حل دی، حالت جہالت کوڑی کریا دین دُنی دے بدلایا۔

★ ۱۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ بی بی پیار کور دے گرہ پنڈ ڈھڈیاں ضلع کپور تھلا ★

بیاس کہے بیاسا کیتا کلج کلا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ جھگڑا پیا پر بھ تیرا نام واگرؤ اللہ، علیحدگی سکے نہ کوئے مٹایا۔ نرگن دھار جوتی شبد پھڑائے کوئے نہ پلا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ چارگنٹ دہ دشا دھرنی دھرت دھول خالی دے محلا، نام بھنڈار ہر کرتار دین دُنی نہ کوئے ورتایا۔ من واسنا جیو جنت ہو یا جھلا، سادھ سنت کرن لڑایا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا گھر دے نہ کسے اکلا، مندر مسجد شودوالے مٹھ ونڈاں جگت دکھایا۔ کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ امرت رُپ دے کوئی نہ پھلا، وکھ وکار گڑھ ہنکار نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچھنڈ نو اسی تیری اوٹ تکایا۔ بیاس کہے بے آسا ہوئی دین دُنی، کلج انت رہی گر لایا۔ سچ پکار کسے نہ سنی، گر اوتار پیغمبر پلو گئے جھڈایا۔ آتمک اُچے نہ اگئی دُھنی، انحد نادی راگ نہ کوئے سنایا۔ سنت سہیلا ملے کوئے نہ گنی، جو اوگن کوڑے باہر دے کڈھایا۔ مایا متاسب دی چوٹی گئی مٹی، سیس جگدیس ہتھ نہ کوئے لکایا۔ بھاگ لگا دے نہ کایا کھیڑا کئی، کایا کعبہ نہ کوئے رُشنا یا۔ تیرا ڈھولا گیت گاؤندے رسنا جہوا مٹی، دند بلیس، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ ساچے تول آتم دے کوئے نہ ٹلی، من مت بدھ ناتا جگت رکھایا۔ سچ پریتی دُھر دی نیتی اندر گھولی گھول کوئے نہ گھلی، گھائل دیکھی جگت لوکایا۔ امرت دھار نہجھر رس بوند سوانتی سب دی دُلھی، رسیا رس نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلج انت سری بھگونت مہر نظر نال ترایا۔ بیاس کہے دین دُنی رہی گرلا، چار ورن اٹھاراں برن مارن دھانیا۔ سدھا ملے نہ کوئے ملاح، بن سنگر شبد پار نہ کوئے لنگھایا۔ جگت اندھیرا او جھڑ ہو یا راہ، رہر حق محبوب مُجبت وچ نہ کوئے سما یا۔ نرگن ہو کے سرگن پکڑے کوئی نہ بانہہ، سگلا ساتھ پُرکھ ابناش صدی چودھویں توڑ نہ کوئے نبھایا۔ کایا مندر اندر

ساڈھے تن ہتھ جیواں جتناں تیرا بھلیاناں، ناؤں نرنکار اینکار اپنے گھر نہ کوئے وسایا۔ بن تیری کرپا گھر گمبھیر بے نظیر اتم دیوے کوئے نہ ٹھنڈی چھاں، سمرتھ سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشاں وچ گئے درڈا، سر شئی دا مالک خالق پرتپالک اکو بے پرواہیا۔ کلجگ انت نرگن نرؤیر نرکار نرنکار پرگٹ ہووے آپ خُدا، خود مالک ثالث دو جہاناں نظری آئیآ۔ بھگت سہیلے صوفی سنت فقیر گرگھ سجن رہن نہ دیوے جداء لکھ چوراسی وچوں آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش ست دھرم دامارگ دسے سدھا، ڈنڈاوت بندنا نمستے سجدہ اکو دے سمجھایا۔ اپنے ملن دی نرگن سرگن دسے بدھا، بدن وجود تن مائی خاک سچ ثبوت آپ سمجھایا۔ جن بھگتاں بن کے دُھر دا پتا، پتپر میثور پاربرہم پر بھ اپنی گود اٹھایا۔ کھیلے کھیل وڈیوں وڈا نکلیوں نکا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا انڈٹھ اندر شٹ جگ نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ جنہاں دا لہنا دینا پورب لیکھ دُھر درگا ہوں لکھا، سو سنت سہیلا گرو گر چیللا اپنے رنگ رنگایا۔ پوری کرے اچھا، آسانسا دُھر دی ویکھ دکھایا۔ بھگت وچھل گردھار بن کے ایستھے اوتھے دو جہاناں کرے رچھا، رچھک ہو کے پشت پناہ اپنا ہتھ رکھایا۔ نام بھنڈار اینکار کر پیار وست امولک پاوے بھچھا، بھکھک بھچھک بھکھک رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد اپنا تھم سمجھایا۔ بیاس کہے بے آسی ہوئی کائنات، دُھر دا سنگی سنگ نہ کوئے بنایا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، ست دھرم بیٹھا لکھ چھپایا۔ جھگڑا پیا دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ راؤ رنگ کرے لڑایا۔ گر اوتار پیغمبر جو بھوکھتاں وچ گئے آکھ، سچ سندیشہ دُھر نریشا اک سنایا۔ سو ویلا وقت بھوکھتاں والا خاص، خالص ہو کے پُرکھ ابناشی ویکھ دکھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن مایا ممتا موہ وکار کوڑی پیندی راس، رستہ راہ بے پرواہ نہ کوئے دکھایا۔ ساچی وست بنا ہست وست نام دسے کسے نہ پاس، پاسا دین دُنی گئی بدلایا۔ کلجگ کوڑ گڑیار چلائے اپنا ہاٹ، جوٹھ جھوٹھ جگت وچ ونجارا رہیا کرایا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ جن بھگتاں درشن ہووے ساکھیات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگایا۔ بیاس کہے دروہی پھری سر شٹ سبائی خلق، بہڑی بہڑی کرے لوکایا۔ تیرا نور نظر نہ آوے کسے اُپر فلک، دھرنی خاک نہ کوئے وڈیایا۔ علم عالم پڑھ پڑھ تھکے یے الف، حرفاں والی ونڈ ونڈایا۔ تیرے نال سدھا دسے نہ کسے تعلق، ناتا کوڑ نہ کوئے

ٹڑائیآ۔ جلوہ نور نہ دے جھلک، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیآ۔ نواس دیکھے نہ بچھے پلک، اولے بیٹھابے پرواہیا۔ برہو و چھوڑے اندر وجے کوئی نہ کلک، ویراگی روپ نہ کوئے بنائیآ۔ من واسنا کرے علّت، سائتک ست نہ کوئے ورتائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجگ انت تیرے آگے سارے کردے مَنّت، گر اوتار پیغمبر سارے بیٹھے سیس نوائیآ۔ انت اخیر ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، طاقت سکے نہ کوئے ازمائیآ۔ جگت خواری دیکھ ذلّت، چار ورن اٹھاراں برن دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، چار کُنٹ دہ دشا تیری دھار دی اکو سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔

★ ۱۱ مگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی پیارو دے گرہ پنڈ ڈھڈیاں ضلع کپور تھلا ★

بیاس کہے میں دیکھاں جگت جہان، بن اکھاں اکھ اٹھائیآ۔ سچ دھرم دے نہ کوئے نشان، کوڑ گریارا ڈنک وجے تھاون تھانیا۔ مایا ممتا ہوئی پردھان، نام ندھان نہ کوئے وڈیائیآ۔ جگت ودیا والا گیان، حقیقت حق نہ کوئے سمجھائیآ۔ ڈھولے گاؤندے نال زبان، من ذبح نہ کوئے کرائیآ۔ جھگڑا پیا ہندو مسلمان، مسد حق نہ کوئے سنائیآ۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، دھرم ڈھرانہ کوئے بنائیآ۔ ممتا ودھی پین کھان، ترشنا ترپت نہ کوئے جنائیآ۔ بدھی وان مورکھ مگدھ ہوئے آنجان، حرص ہوس وچ لڑائیآ۔ بھیو کھلے نہ انجیل قرآن، وید پُران سار کوئے نہ آئیآ۔ چار کُنٹ شرع پھرے شیطان، شریعت اپنا ناچ نچائیآ۔ جوٹھ جھوٹھ ہو پردھان، حکم اپنا اک سنائیآ۔ ساچا راہ دے نہ کسے نوجوان، بردھ بال نہ کوئے سمجھائیآ۔ جگت وکار دے طوفان، رڑھدی جائے لوکائیآ۔ بیاس کہے میں ہو یا حیران، حیرانی میرے اندر آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر چھڈ گئے اپنی کمان، در دربان ہو کے بیٹھے سیس نوائیآ۔ منگاں منگن آگے سری بھگوان، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ مہر کر مرد مردان، مدد تیری نظری آئیآ۔ جیو جنت سرب گرلان، صدی چو دھویں دئے گواہیا۔ ساڈا بھوکھت لکھیا کر پروان، پروانہ اپنا نام پھرائیآ۔ پورا کر بیان، جھگڑا چکے لوکائیآ۔ نرگن ہو کے دیویں فرمان، آپ اپنی دیا کمائیآ۔ تیرا کھیل کوئی سمجھ نہ سکے آنجان، بدھی بھیو نہ کوئے پائیآ۔ کر کرپا

ہو آپ مہربان، محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں کر پہچان، گرگھ رنگ رنگائیا۔ بیاس کہے میرے نین شرمٰن، نیز اگھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن لہنا دینا لیکھ نہ کوئے مکائیا۔

★ ۱۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھڈیاں ضلع کپور تھلا ★

بیاس کہے برتھا دسی منکیاں مالا تسبیح، جٹا جوٹ رہے گر لائیا۔ نیز روون نہاؤن دھوون والے قصبی، قصبہ کایا گھر نہ کوئے وسائیا۔ ودیا لہ نہ سکی ہندی اردو فارسی عربی، پڑامات نہ کوئے اٹھائیا۔ جگ چوکڑی پر بھو تیرا نام سندا رہیا فرضی، انگنت گئے سنائیا۔ تیرے در پاؤندے گئے سارے عرضی، بینتیاں وچ سنائیا۔ توں صاحب سلطان کردا رہوں اپنی مرضی، مرید گر اوتار پیغمبر جگت بنائیا۔ کھیل کھیلدا رہوں اپنے گھر دی، گھرانے برہمنڈ کھنڈ ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انت کر ہمدردی، درد دینا نال ونڈائیا۔ کلجگ ویکھ کلا چڑھدی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ تیرا گیت پریم واسنا کوئے نہ پڑھدی، جگت خواہش رہی گائیا۔ تیری کھیل نرائن نر دی، ہر نر نکار سچے شہنشاہیا۔ جن بھگتاں ساچے سنناں ترشنا میٹ جگت پیاس جل دی، امرت اپنا جام پیائیا۔ کوڑی دھار مٹے تھل دی، اسگاہ پیئڈا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ بیاس کہے میں ویکھے جگت ویراگی، موہ وچھوڑے وچ نیر وہائیا۔ تیرے نالوں ہو کے باغی، باغبان جگت رہے اکھوائیا۔ اندروں ہو کے داغی، باہروں کرن صفائیا۔ سچ سنی نہ کسے آوازی، سوئی سرت نہ کوئے اٹھائیا۔ سمجھ آئے نہ کسے ماضی، حال حال کر کے رہے گر لائیا۔ ساچا لہے نہ کوئے نمازی، سجدہ سیس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ رسنا جہوا دے بنے پاٹھی، انتر رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ نہاؤن تیر تھ تاٹی، سرور پھیرے پائیا۔ مندر چڑھے کوئی نہ گھاٹی، پیئڈا کوڑ نہ کوئے مکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا دے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ چار ورنناں پٹی دسے نہ کوئے اک جماعتی، اکھڑ وکھڑ نہ کوئے درڑائیا۔ تیرے نام دی سنائے کوئے نہ ساکھی، ساکھیاں درس نہ کوئے کرائیا۔ جیہڑے گر اوتار پیغمبر تیری مندے گئے آکھی، انھاں نوں من کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جگت وڈیائی کسے دی دیوالی کسے دی وساکھی، تیری رمز کسے نہ

بھاکھی، جس دی رُتڑی نہ کوئے بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر تن ہنڈھا کے گئے ماٹی خاکی، بیخ ت تا جگت جڑائیا۔ تیرے نام دی گاتھا دس کے گئے ساچی، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ جگت کھیل دس کے کاچی، کاچی لگیا پھول دکھائیا۔ سُنسہڑا دے کے تیرا تیرے نام دی پاتی، پتیریاں والا پتن گئے بنائیا۔ تیری اوٹ رکھ پُرکھ ابناشی، ناش اپنا سریر کرائیا۔ تُوں صاحب سلطان سچھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ کلج انت سیری بھگونت پرم پُرکھ پرماتم پاربرہم پتیرمیشور پوری کر آسی، نراسی دھار رہے نہ رائیا۔ بیاس کہے تُوں سب دا کملاپاتی، پتیرمیشور نظری آئیا۔ کلج انتم میٹ وائی، پینڈا پنڈھ دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ تریتا دواپر کلج گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دو جہان تیری موڑ سکے کوئی نہ آکھی، اگھیاں توں پرے آخر اپنا حکم سنائیا۔

★ ۱۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ سُر جیت کور دے گرہ پنڈ گو سل ضلع کپور تھلا ★

بیاس کہے میں جگ چوکڑی دیکھے لنگھدے، نت نت اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گر اوتار تگے منگدے، پیغمبر جھولیاں ڈاہیا۔ بھگت سنت دیکھے کایا ماٹی رنگدے، نام بھبوتی خاک رامایا۔ اٹھ دیو سوامی دیکھے منڈے، جوگی جتی دھیان لگائیا۔ گڑھ ہنکاری دیکھے بھنڈے، سرتی شبد نال جڑائیا۔ پرکاش تگے اگئی چن دے، نرگن نور جوت رُشائیا۔ سنسے دیکھے خوشی غم دے، راج راجاناں کھوج کھوجائیا۔ بھنڈارے دیکھے اتوٹ اتوٹ دھن دے، بن اگھاں اگھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا پڑدا دے چکائیا۔ بیاس کہے جگ چوکڑی گئے بیت، سنجگ تریتا دواپر کلج رہن کوئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو چلا کے گئے تیری ریت، لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے کھانی تیری ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے گا گائے گیت، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی ناؤں پرگٹائیا۔ سچھنڈ دوارا ایکنکارا تیرا دھام دس کے گئے اتیت، ترے بھون دھنی تیرا بھيو گھلایا۔ کایا ماٹی تن وجود کر کے گئے ٹھانڈا سپت، امرت بوند میگھ سوانتی دھر دی اک چوائیا۔ مُردے مُرید مُرشد کر کے گئے سُر جیت، جیون جیون وچوں بدلائیا۔ جھگڑا مُکا کے گئے ہست کیٹ، اوج نیچ ڈیرہ ڈھائیا۔

سَت دھرم داماگ دس کے گئے مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوار ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوکڑی جگت کال گئے بیت، بیٹی کتھا کہانی سارے رہے گائیا۔ اگلا بھيو دتے کوئے نہ ٹھیک، ٹھاکر سوامی من کے تیتوں سیس رہے جھکائیا۔ کلمیاں والی پڑھن حدیث، حضرتان سجدے کر کے خوشی بنائیا۔ اگلا ویلا وقت سمجھے نہ کوئے قریب، بے نصیب دسے لوکائیا۔ تیرا کھیل نرالا عجب عجیب، پڑدا اوہلا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کلجگ اندر سَتجگ کس بدھ دیویں ترتیب، طریقہ اپنا دے سمجھائیا۔ بھگت سہیلے اٹھائیں غریب، کوچھے کملے انگ لگائیا۔ درشن دیویں ساچے نیتز دید، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ دُھر دے حکم دی کر تائید، نام اکو دے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے دویت شدید، شمع اپنا نام جگائیا۔ میری آسا منسا پوری کر اُمید، رنگ اپنا اک دکھائیا۔ جس دی گوہند دتی رسید، سَتجگ ہتھ پھرائیا۔ غفلت رہے نہ کوئے نیند، آلس دینا گوائیا۔ بیاس کہے پر م پڑکھ پر ماتم تیرے نام دی گاؤندے گئے سارے توحید، مم میت میرا تیرا تیرا میرا بھيو نہ کوئے مکائیا۔

★ ۱۱ مگھر شہنشاہی سمت ۲ دولت سنگھ دے گرہ شیخ پرا ضلع کپور تھلا ★

بیاس کہے بے آسا پھرے سارا جگ، چار کُنٹ دہ دشا نوست رہیا گر لائیا۔ کوڑ وکار مایا ممتا ترشنا لگی اگ، امرت میگھ بوئند سوانت نَجھر دھار نہ کوئے وہائیا۔ تیری آتم پر ماتم ہو الگ، کایا مائی تن وجود خاکی رہی گر لائیا۔ جگت کریا جوٹھ جھوٹھ ممتا ودھی حد، دُئی دویتی ڈیرہ کوئے نہ ڈھائیا۔ کلجگ انت اخیر سیری بھگوان ہوئی حد، چار ورن اٹھاراں برن نیتز روون مارن دھاپیا۔ گھر سوامی انترجامی پر م پڑکھ پر ماتم سکے نہ کوئے سد، اُچی کوک ہوکا حق نہ کوئے سنائیا۔ سَتجگ تریتا دوپر پچھلے گئے لنگھ، کلجگ انت دیکھ نور خدائیا۔ ساچی سچ سہنجنی دسے نہ کوئے پلنگ، نرگن میلا نرگن نہ کوئے کرائیا۔ ہوئے ہنگتا سرشٹی درشٹی اندر وجے مردنگ، ڈنکا ڈوروشاہ سلطان رہے وجائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے نہ کوئے ہنگ برہم، پاربرہم تیرا نور نہ کوئے چکائیا۔ مانو ذاتی ساچا جانے نہ کوئے دھرم، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ کرن لڑائیا۔ کھنکا پیا ورن برن، کھتری براہمن شودر ویش ساتک سَت نہ کوئے کرائیا۔ پڑکھ اکال دین

دِیال تُوں آد جُگاد کرنی کرن، قُدرت داما لک کرتا اک اکھوایا۔ گر اوتار پیغمبر جگ چو کڑی تیرے نال شبدی قول کر کے گئے پرن، اقرار دُھر دانام بنایا۔
 صدی چو دھویں کجگ انت سب نوں بخش اک سرن، سرنگت اک درڑایا۔ جن بھگت سہیلے سجن میت لگاؤنے اپنے چرن، چرنو دک دُھر دا اگما جام پیایا۔
 تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ساچی تک پڑھن، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاایا۔ محل اٹل اُچ منار درگاہ ساچی سچھنڈ دوار تیرے وڑن، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔
 منزل منزل محبوب تیری منزل چڑھن، چو داں طبق چرناں ہیٹھ دباایا۔ تیرا نور تیری دھار تیرا سرُپ تیری جوت (ورن)، دوجا کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست ستواد سچ دینا درڑایا۔ بیاس کہے چار کنت دسے اندھیرا، آسا وچ نہ کوئے لوکایا۔ جوٹھ
 جھوٹھ لگا ڈیرہ، کوڑی کریا ڈنک وجایا۔ لکھ چو اسی شوہ دریا دُبا دسے بیڑا، نیا نوکا نام نہ کوئے چڑھایا۔ تڈھ بن حقیقت وچوں حق کرے نہ کوئے نیڑا،
 لاشریک شرع سکے نہ کوئے بدلائیا۔ دین دُنی دعوے نال دیوے کوئی نہ گیار، حکمے اندر حکم نہ کوئے بدلائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ پنج تت سریر وساوے
 کوئے نہ کھیڑا، وست امولک کایا گولک اک اٹکایا۔ زرویر زراکار زرنکار تڈھ بن کوئی نظر نہ آوے نیرن نیرا، دُور دُراڈے گر اوتار پیغمبر تیرے چرن کول
 بیٹھے سیس نوایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم اتے کر مہرا، مہربان اپنی نگاہ اٹھایا۔ تیرا شبدی سٹ جو دھا سور پیر بہادر دُھر دا اگما شیرا، جس دی بھبک برہمنڈ کھنڈ
 پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان رُوس وشن برہما شو دیوت سُر جھل سکے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے جوت سرُپ تیرا کل کلکی
 اگٹرا ویس زرویر زراکار پھیرا، آوندا جاندا دو جہان نظر کسے نہ آیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ بے نظیر شاہ حقیر لاشریک تیرا بھیو پاوے کیڑا، شاستر سمرت وید پُران
 انجیل قرآن کہانی بانی لیکھا لکھ سکے نہ رانیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے چرن کول شبدی جوتی دھار لا کے ڈیرہ، گرہ دُھر دارہے سہایا۔ بیاس کہے پُرکھ اکال دین
 دِیال درد دُکھ بھنجن کجگ انت سری بھگونت دھرت مات ست دھرم دا گھلا کر ویہڑا، کوڑی کریا جگت وکار جوٹھ جھوٹھ دھرنی دھرت دھول اتوں باہر
 کڈھایا۔ بیاس کہے بے آسا ہوئی جگت سرتی، شبدی میل نہ کوئے ملائیا۔ نظر نہ آئے جوت اکال مورتی، مورت صورت سچ نہ کوئے سمجھایا۔ بن کنناں
 سرون ناد سُنے نہ کوئے دُھر دا تورتی، تریا توں اگے تیرا بھیو نہ کوئے کھلایا۔ ساچی رمز نہ کوئی جانے شبد سنگر دی، تتاں والے سریر من کے اپنا جھٹ

لنگھایا۔ تیرا حکم تیرا فرمان تیرا نام ندھان بانی دُھر دی، جگت اکھراں ملے نہ کوئے وڈیایا۔ کچھ کھیل گوبند انند پُر دی، پُریاں لوآں توں باہر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ من بدھی جگت وِدیاجتھے سمجھ وِچ نہ اُپڑدی، عاقل عقل چلے نہ کوئے چترایا۔ جس گرہ کوئی دھار الف یے اکھر نہ اُکر دی، ہندسیاں والا ہندسانہ کوئے بنایا۔ اوتھے کھیل پُرکھ اکال تیرے شبد پُتر دی، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ اُس دی دھار آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتاراں پیغمبراں اندر اُتر دی، اُتر پورب پچھم دکھن چارے دشا کو رنگ دکھایا۔ ساچی کھیل دے تیرے شکرانے شکر دی، خوشیاں وِچ رُچیاں دے دِڑایا۔ صدی چو دھویں گھڑی سہنجی تھت وار نہیں مکرن دی، مکمل اپنا حکم دے ورتایا۔ بیاس کہے نو سو پُرانویں چوکڑی جگ پچھوں میری آسا ہوئی پچھن دی، بیتی تیرے اگے دتی سنایا۔ اگے لوڑ نہیں زرویر پُرکھ تیرے لگن دی، پڑدے اوہلے دین دُنی دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، ساچی دھار نہیں رکن دی، بھانے اندر بھانا اک ورتایا۔

★ ۱۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ گردیاں سنگھ دے گرہ کپور تھلا ★

بیاس کہے میں جگ چوکڑی دوس ماہ ویکھے برکھ، گھڑی پل کھوج کھوجایا۔ چنتا غم مٹیا ہرکھ، سوگ وِچ جگت لوکایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھے جو رہے تڑپ، جدائی وِچ دین دُہایا۔ بھگت سنت رہے بھنک، انتر انتر خواہش رکھایا۔ جوگی جتی رہے لٹک، آپ اپنا بھیت کرایا۔ تیرا حکم منڈے رہے سخت، سر سکیانہ کوئے اٹھایا۔ جگ جگ تیرے حکم دا وینہدا رہیا لٹک، کٹڑے سبج تریتا دواپر رہیا کھپایا۔ اگے سکیانہ کوئے اٹک، زور بل نہ کوئے جنایا۔ کلجک انتم ویکھ سہاونا وقت، دھیان تیرے چرن لگایا۔ کرپا کر ابناشی فقط، فقرہ اپنا دے سنایا۔ نرگن نور ہووے درس، درشن تیرا اکو پانیا۔ مہربان ہو کے کر ترس، مہر نظر اٹھایا۔ حالت ویکھ اُتے فرش، عرش پینڈا آپ مکایا۔ ست دھرم ہو یا غرق، کوڑ گڑیا ڈنک وجایا۔ آتم پر ماتم مٹے کوئے نہ فرق، فقرہ سچ نہ کوئے سنایا۔ صدی چو دھویں سارے کیتے ترک، ثرت اپنا حکم منایا۔ نرگن زرویر ویکھ پرت، پتن بیٹھے دھیان لگایا۔ قول اقرار پوری کر شرط، شرع زنجیر

دے کٹایا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، قدم اپنے دے دکھایا۔ متا موہ میٹ گرد، گردش جگت دے بدلایا۔ بیتی منظور کر عرض، سچ دوارے دتی سنایا۔
 بھگت ادھارنا تیرا فرض، فیصلہ اپنا دینا جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ہووے نہ
 کوئے ناپڑد، سر اپنا ہتھ لکایا۔

★ ۱۱ گھر شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ کپور تھلا ★

بیاس کہے میں جل دھار وہناں وچ ہو کے رہیا وگدا، دوس رین بھجیا واہو داہیا۔ تیرا نور ظہور سنتاں بھگتاں اندروں رہیا لہدا، سبجگ تریتا دواپر
 کلجگ دھیان لگایا۔ اچی کوک کوک برہوں ویراگ اندر رہیا سددا، ہوکا تیرا نام جنایا۔ چار گنت دہ ویشا ویکھدا رہیا کد دا، قدیم توں قدرت دے مالک تیرا
 راہ تکایا۔ جگت نگارہ سندا رہیا سرگن دھار ند دا، نرگن نر ویر نرنکار تیری دھن نہ کوئے اُپجایا۔ کلجگ انتم ویکھ کنارہ صدی چو دھویں حد دا، ڈنڈاوت بندنا
 کر کے سیس نواہیا۔ ویلا وقت سہنجننا ہویا سب دا، صاحب سلطان دے وڈیایا۔ کلجگ نشہ میٹ کوڑ خُماری مد دا، دین دیا لا جام پیاہیا۔ سماج بدل دے دین
 دنی جگ دا، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ کوڑ انگیرا تیا نہ رہے اگ دا، امرت میگھ دے برسایا۔ لیکھا مُکا دے جن بھگتاں نال رہنا الگ دا، جگ جنم دے
 وچھڑے لے ملاہیا۔ پورب لیکھا ویکھ شبدی دھار گوہند پگ دا، پگ بخش سچ سرنایا۔ توں نور الہی دھر درگاہی رب دا، سچکھنڈ دوارے سو بھاپایا۔ جھکڑا مُکا
 جیو الپگ دا، سر بگ دیا کماہیا۔ کھیل دکھا اپنا جھب دا، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ ہنکار تھے من واسنا حد دا، ہمساجن ہو کے دے سمجھایا۔ کوڑی کریا تیرا نام کھنڈا
 بدھدا، کھڑگ اکو لے چکایا۔ تیری کیتی کرنی کوئے نہ ردا، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھ کھیل کلجگ دھار انج دا، پچھلا جھکڑا دے گواہیا۔

★ ۱۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ سکھ دیو سنگھ دے گرہ کپور تھلا ★

بیاس کہے بے آسے ہوئے پُری لوء برہمنڈ کھنڈ، دو جہان دھیان لگائیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، پاربرہم پتپر میثور تیری اوٹ رکھائیا۔ دین دُنی چاڑھ ساچا رنگ، آتم پر ماتم اپنی دھار سمجھائیا۔ نام بھنڈارا رہے منگ، وست امولک دے ورتائیا۔ دین مذہب ذات پات راؤ رنک ہو یا تنگ، تنگدستی دے تڑائیا۔ مایا ممتا جگت مارنی مارے کوئے نہ ڈنگ، وکھ امرت روپ دے بنائیا۔ غریب بنائیاں کوجھیاں کملیاں کٹ بھکھ ننگ، نام اوڈھن شبد سپس اپنا آپ لگائیا۔ امرت سروور وہے ساچی دھار گنگ، گنگا گوداوری جمنائستی جس نوں ویکھ کے سوبھاپائیا۔ کایا مائی اندر سچ پریتی دے انند، رس اپنا آپ دکھائیا۔ سرتی شبدی دھار جوڑا گئے تند، ایختے اوختے دو جہان ہوئے نہ کدے جدائیا۔ صدی چوڑھویں انت آخری رہی لنگھ، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سپس نوایا۔ گر اوتار کہن پُرکھ اکال وجا اک مردنگ، نام ڈنکا راؤ رنکاں دے سنائیا۔ شرع شریعت دُنی دویت بھرماں ڈھاہ کندھ، ہنگ برہم پڑدا دے چکائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس چھند، ساچا سوبلا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ منگن ڈھری دی دات، نام ندھانا دے ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میٹ اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کہن دے اگئی نام سوغات، ڈھری دا کلمہ دے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم دس اپنی ذات، نجات کوڑی کرپا کولوں دوایا۔ تیرے ملن دی سارے رکھن خواہش، ابناشی کرتے پاربرہم پروردگار اپنا میلا لینا ملائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیتوں کرے تلاش، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت سادھ سنت کھوجن تھاوں تھانیا۔ بن تیری کرپا ساچا ملے کسے نہ ساتھ، پچھلا اگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تیرے ہوئے داس، سیوک ہو کے ساچی منگ منگائیا۔ ویلا وقت جگت سہنجنا کر راس، رستہ وابستہ ہو کے دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دے اک پرکاش، پرکاشت ہووے سرب لوکائیا۔

★ ۱۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ بی بی امرت کور دے گرہ جیل گارڈن کپور تھلا ★

بیاس کہے تیرا کھیل دیکھیا سیری بھگونت، سنجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگایا۔ تیری یاد وچ تڑپدے گئے سنت، دوس رین لوکمتا گرا لایا۔ میل منگدے گئے ڈھر دے کنت، صاحب سلطان تیری اوٹ رکھایا۔ نام پڑھ کے منیاں منت، منتر تیرا کھ رکھایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہر ہر دے وچ وسایا۔ پیار کر کے جیو جنت، جگت جگت گئے دکھایا۔ تیرے دوارے دے بن کے پنڈت، سکھیا شبد ناد شنوایا۔ جھگڑا مکا کے جیرج اندج، اُتبیج سیتج منگ منگایا۔ تیرے دوارے دے بن کے منگت، بھچھیا منگن تھاؤں تھانیا۔ نام ندھان چاڑھ رنگت، رنگ رنگیلے بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑ گریارا کر انت، انتشکرن سب دا پھول پھولایا۔ کوڑ وکار ودھیا اگنت، گنتی سکے نہ کوئے گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بیاس کہے ساچی دے سے کوئے نہ نیا، نوکا پار نہ کوئے لنگھایا۔ ناتا ٹٹیا بھین بھنیا، پتا پوت میل نہ کوئے ملا لایا۔ ساچا لیکھا لکھے نہ کوئے ڈھر دی دہنیا، رائے دھرم دا مول نہ کوئے چکایا۔ چار گنت دہ دشا ساچا سجن ملے نہ کوئے سنیا، ساتھی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ بلھے وانگ گائے کوئی نہ دیا دیا، دہ دشا رہی گرا لایا۔ گو بند دا پورا ہو یا ڈھنیا، برکھ بیٹھے پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے جنایا۔ ساچا حکم دسدے آپ، پڑکھ اکال دیا کمایا۔ سیری بھگوان سرشی دا ویکھ پاپ، دین دنی دے ڈھایا۔ ساچا بھلیا سب نوں جاپ، راگ جگت والے گایا۔ رسنا دالین سواد، آتم رس تیرا نام نہ کوئے چکھایا۔ وکاراں وچ رہے جاگ، سرتی شبد نہ کوئے جڑایا۔ ہنس ہوئے کاگ، جوٹھ جھوٹھ کھ رکھایا۔ دُرمت میل دھو دے کوئی نہ داغ، پتت پتت اپنا آپ نہ کوئے بنایا۔ بن تیری کرپا کسے گھر نہ لگے بھاگ، گرہ مندر نہ کوئے وڈیایا۔ توں بھگت ادھارے جگاد آد، جگ چوکڑی ہوئیں سہایا۔ کلجگ انت بدل دے سماج، کھتری براہمن شودر ویش اکو حکم سنا لایا۔ منسا من نہ رہے وواد، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ ہر ہر دے وچ پاربرہم بخش اپنی یاد، جھگڑا مکے جگت لوکایا۔ تیتوں نبی رسول گرو اوتار پیغمبر کہن (واحد)، ایککار اکو اک اکھوایا۔ جس نے ساجن لیا ساز، وشن برہما شو اپنا حکم ورتایا۔ کلجگ انت سیری بھگونت جن بھگتاں رکھ

لاج، جو دوس رین ساچے نین تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا میلا سچ دوارے کنت سہاگ، ساجن ہو کے سگلا سنگ بنایا۔

★ ۱۱ مگھ شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ چرکھڑی محلہ کرتار پُر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں پر بھ دا حکم سُنیا انت یسا، بیس یسا دے گواہیا۔ چھتر رہے نہ کسے سیسا، شتر و بنے جگت لوکایا۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کوئے حدینا، حضرت ہر نہ کوئے ملائیا۔ جھکڑا رہے اُوچاں نیچاں، ذات پات دے دُہایا۔ غریب نمانے مارن چیکاں، اُچی کوک کوک سُنایا۔ بھگت سہیلے رکھن اُوڈیکاں، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جھکڑا پئے دین مذہب وچ شریکاں، شرکت سکے نہ کوئے مٹایا۔ بدل جان دین دُنی دیاں نیتاں، نیتوان اکھ نہ کوئے کھلایا۔ وڈیائی رہے نہ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا، چار گنت دے دُہایا۔ مُجبت رہے نہ رام سیتا، کاہن کرشن بیٹھے مکھ بدلایا۔ کاغذاں اُتے تیرے پیار دیاں لبھے کوئے نہ لیکاں، لائن پٹی سچ نہ کوئے پڑھایا۔ ساجن دے کوئی نہ بیتا، میت مُرار اَنگ نہ کوئے لگایا۔ چرن کول رکھے نہ کوئے پریتا، پریتم پروردگار سانجھا یار درس کوئے نہ پانیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں جیو جہانا ساچے نام توں خالی ہووے کھیسا، مایا ممتا موہ ہووے ہلکایا۔ نام ندھان سری بھگوان نہجھرس جگت جگت نہ جائے پیتا، ترشنامات نہ کوئے مٹایا۔ پچھلا ویلا وقت سارے یاد کرن بیتا، اگلا بھیو نہ کوئے کھلایا۔ ترے گن مایا پنچ تت چار ورن تپے انگیٹھا، اگنی اگت نہ کوئے بُجھایا۔ من وکاری کوڑا ہووے ریٹھا، رسیا رس انرس نہ کوئے چوایا۔ انت اخیر سب نوں بھگتتا پئے اپنا کیتا، کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک سرشٹی دا پرتپالک ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی پاربرہم پتپر میشور تیری آشا اک رکھایا۔ بیاس کہے میں روندانگیا جگت، جگ جیون داتا میل نہ کوئے ملائیا۔ وقت سہجنا سمجھے نہ کوئی فرش، عرش پندھ نہ کوئے مکایا۔ بن تیری کرپا میٹے کوئی نہ حرص، ہوس سکے نہ کوئے بُجھایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں راہ تگن تھوڑے تیرے بھگت، بہہ خلق بھرم وچ بھلایا۔ جنہاں کارن نرگن نر ویر نر اکار نر نکار ہو کے آئیوں

پرت، پتیر میثور اپنا ویس وٹایا۔ چار جگ دی شرع شریعت وچوں پوری کر شرط، گر اوتار پیغمبر خوشی منایا۔ تیرے حکمے اندر کدے نہ آوے فرق، فرقے کوڑے دے گویا۔ کلج کوڑی کریا کر ترک، ثرت اپنا حکم منایا۔ سچ دوارے تیرے اکو عرض، بنیتی دتی منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں تیرے کول فرد، پورب لیکھا سب دا ویکھ وکھایا۔

★ ۱۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریتم کور دے گرہ کرتار پُر ★

بیاس کہے کوٹن کوٹ جگ رہوں بناؤندا، سماں سے نال بدلیا۔ لکھ چوراسی گھاٹت رہوں گھڑاؤندا، وشن برہما شو سیو لگایا۔ جیرج انڈج اُتج سیتج ونڈ رہوں ونڈاؤندا، چارے کھانی ناؤں پرگٹایا۔ بھيو ابھیدا رہوں گھلاؤندا، شبد اگئی حکم جنایا۔ نرگن سرگن ہو کے رہوں آؤندا، گر اوتار پیغمبر کھیل کھلایا۔ نام ندھان رہوں سمجھاؤندا، نراکھر اکھر دھار وکھایا۔ دھر دا جاپ رہوں جپاؤندا، رسنا جہوا بتی دند ہلایا۔ پڑدا اوہلا رہوں چکاؤندا، کایا مائی کھوج کھوجایا۔ سنت سنگر رہوں وڈیاؤندا، بھگت وچھل بے پرواہیا۔ جوتی نور رہوں چکاؤندا، دو جہاناں کر رُشٹایا۔ سری بھگوان رہوں اکھواؤندا، آپ اپنا نام سمجھایا۔ انت کنت ہو کے سب نوں رہوں ملاؤندا، ویکھیں تھاؤں تھانیا۔ چوکڑی جگ پار لنگھاؤندا، حکم حاکم ہو ورتایا۔ جو گھڑیا بھن وکھاؤندا، ڈھاہ ڈھیری خاک بنایا۔ اپنا رنگ رہوں رنگاؤندا، اُجڑیاں دے وڈیایا۔ سادھاں سنتاں رہوں ترساؤندا، جگت جنگلاں وچ پھرایا۔ پوجا پاٹھ رہوں کراؤندا، لاریاں وچ اشارے رمز نال لگایا۔ تیر تھ تھال رہوں نواؤندا، ساچے کنڈھے دے وڈیایا۔ جام سیر رہوں پلاؤندا، امرت رس بنایا۔ اندروں وکھ رہوں کڈھاؤندا، سچ سچ اک سمجھایا۔ ساچا مندر رہوں سہاؤندا، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ گیان اُپدیش رہوں سناؤندا، شاستر سمرت ونڈ ونڈایا۔ دھر دا لیکھا رہوں لکھاؤندا، بن کاتب قلم چلایا۔ سب دا مان رہوں گواؤندا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اپنا نام رہوں ورتاؤندا، سچ بھنڈارا اک درساویا۔ ساچا مارگ رہوں لاؤندا، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ بھوکھتاں وچ رہوں لکھاؤندا، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ بیاس کہے اوہ ویلا وقت نظری آؤندا، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ کیوں نہیں اپنا کھیل

کھلاؤندا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ بھگت سُہیلے کیوں ترساؤندا، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ آسا منسا کیوں نہیں پور کر اؤندا، اماوس رین اندھیرا دے گوائیا۔ سچ دوارے منگ منگاؤندا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اکو تیرا ڈھولا گاؤندا، گھر گمبھیر نام صلاحیا۔ نیتز نین نہ اکھ شرماؤندا، ستمکھ ہو کے دیاں ڈہائیا۔ کھلی مینڈھی کیوں نہیں سیس گنداؤندا، کنت سہاگی نظری آئیا۔ ساچا در دوار ایکنار کیوں چھپاؤندا، بن چھپر چھن دے جنائیا۔ جتھے زرگن جوتی دیپ جگاؤندا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ اکو ایک ڈگمگاؤندا، نور نور کرے رُشنائیا۔ اگم اتھاہ آپ اکھواؤندا، اکھ اگوچر شہنشاہیا۔ ساچی کرنی کار کماؤندا، فُدرت دامالک آپ ہو جائیا۔ شبدی سٹ اک اٹھاؤندا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ڈیرہ ڈھاؤندا، بنیا رہن کوئے نہ پائیا۔ بیاس کہے تیرے ٹھانڈے در سیس نو اؤندا، جھک جھک لاگاں پائیا۔ نت تیرا راہ تکاؤندا، سمت سولاں دے گواہیا۔ بے آس رہن کوئے نہ پاؤندا، جو تیرے چرن دھیان رکھائیا۔ جگ چوکڑی تیری سیوا رہیا کماؤندا، بھجیا واہو داہیا۔ پتن تٹ کنار رہیا وڈیاؤندا، وڈے چھوٹے جوڑ جڑائیا۔ انتم ڈھیہہ کے سیس نو اؤندا، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بن تیرے بھگتاں میرا ساتھی نظر کوئے نہ آؤندا، نظر جگت لئی بدلایا۔ بے آس کر کے جگت جہان گاؤندا، سواس وچ نہ کوئے سمائیا۔ انتشکرن انتر کوئے نہ ویکھ وکھاؤندا، پڑدا اولہا نہ کوئے چکائیا۔ چار جگ دی بھل نہ کوئے بخشاؤندا، بخشش رحمت نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ بنیتی وار اننتی تیرے در سناؤندا، سٹیاں لینا جگائیا۔

★ ۱۲ گھر شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ کرتار پُر ★

بیاس کہے میں ویکھیا لہندا چڑھدا، پہاڑ دکھن دھیان لگائیا۔ جگت جہان تیرا سڑدا، اگنی اگت نہ کوئے بُجھائیا۔ کوڑ وکار وچ تپدا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ مایا ناگنی رُپ دھریا ڈسنے سپ دا، وکھ گھر گھر دتی بنائیا۔ جگت بھنڈارا بھریا پاپ دا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ لیکھا مکیا رُوح بُت پاک دا، پوتر نور نہ کوئے چکائیا۔ جھکڑا پیا پیتلا ماٹی خاک دا، بھیو ابھیدا نہ کوئے گھلائی۔ ناتا رہیا نہ سچ اتفاق دا، مُجت میل نہ کوئے کرائیا۔ ناتا جڑیا کوڑ نفاق دا، نصف توں

ہتے تیتوں گئے بھلایا۔ ویلا رہیا نہ دُھر اخلاق دا، خلق خالی نظری آئی۔ پڑدا بند نہ کھلیا تاک دا، جگت اندھیرا گیا چھایا۔ ویلا ویکھ گو بند بھوکھت واک دا، بن اکھراں گیا لکھایا۔ سہنجنا وقت نہ رہیا پر بھت دا، سدھیا کوڑ دے ڈھایا۔ لُ پیا نہ لکھت لکھی قلم دوات دا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نیز نیناں نیر وہایا۔ اگلا کھیل کسے نہ بھاکھدا، بھاشا وِج نہ کوئے جنایا۔ پنڈت پاندھا پتری وِج کوئے نہ وادھا، واک گئی نہ کوئے سمجھایا۔ جگت ناتا نہ رہیا کسے چاک دا، چاکری چاکراں وِج گوائیا۔ اخلاق نہ رہیا کسے کتاب دا، کرتب سچا گئے بھلایا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویلا دسے عذاب دا، سر دے ہتھ نہ کوئے اٹکایا۔ جگت سنتاں وقت ملیا نہ کوئی ملاقات دا، ساچا میل نہ کوئے ملایا۔ اتم ویلا سب دا آیا وفات دا، مڑھی گور نال کڑمایا۔ لہنا میٹے نہ کوئی نجات دا، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ بیاس کہے میں رو رو اتم آکھدا، آخر دیاں ڈھایا۔ بن تیرے بھگتاں تیرے نال ملیا کوئی نہ چا پدا، جپ جی پڑھ پڑھ تھکی لوکایا۔ اگلا ویلا تیرا پرتاپ دا، گرگھ پوت سپوتے گود اٹھایا۔ تیرا وہن گہن پڑھ کھ اکال کوئی نہ ناپدا، میٹوں پیمانیاں وِج رکھایا۔ ایہہ بچن میرا گستاخ دا، بیاس دوئے جوڑ کے سیس نوائیا۔ بن تیری کرپا جگ چو کڑی دا بچھلا لیکھا کسے نہ بھاکھدا، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میں سدا بھریا تیرے پریم پیار دی آس دا، آسا وِج اپنا جھٹ لنگھایا۔ ہن تیرا وقت قیاس دا، قسمت ساڈی دے بدلایا۔ پڑدا کھول اپنے آپ دا، جلوہ نور کر رُشنائیا۔ نام دس اپنے جاپ دا، اتم دا مالک اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سد میلا کر وِچھوڑے وِچوں ملاپ دا، مل کے وِچھڑ کوئے نہ جایا۔

★ ۱۲ گھر شہنشاہی سمت ۲ نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ★

گرگھ عرض ہووے منظور، جن بھگت دو جہان ملے وڈیایا۔ پڑھ اکال دین دیال سرب گناں بھرپور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مہربان ہو کے محبوب انتر نر متر دیوے اگلا نور، جوتی جاتا جوت کرے رُشنائیا۔ شبد انادی انحد و جاوے تور، تریا توں اگلا پڑدا دے اٹھایا۔ ناتا توڑ مایا متا کوڑ، وکار ہنکار دے گوائیا۔

نام نُماری چاڑھ سچ سرور، سرتی ساچے شبد ملائیا۔ کوٹ جنم دے بخش قصور، سپس جگدیس اپنا ہتھ لکائیا۔ بن چرناں توں بخش ساچی دھوڑ، دھول مستک دے لگائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، منو آچلے نہ کوئے چترائیا۔ جدھر دیکھن نظر آئے حاضر حضور، حضرتاں دا حضرت دُھر درگاہیا۔ گرگھاں دا سدا مقروض، جگ چوکڑی دیونہار ہو جائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ عروج، عرشی پریتم نور خدائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا زرگن زوریر موجود، مغلّس اپنی گود اٹھائیا۔ پنج وکارا کر نیست و نابود، دُھن انادی آتمک راگ سنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن وچوں رکھے محفوظ، شرع شریعت چھری کرد قتل گاہ نہ کوئے بنائیا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے حدود، آتم پر ماتم پر ماتم بھو ابھیدا دے کھلائیا۔ حق دکھائے منزل مقصود، سچ دوارا اک سہائیا۔ جس دی مہما صفت کرے ہزارا درود، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دا ڈھولا گائیا۔ سو صاحب سہیلا گرگھ اپنی گود اٹھائے پوت، پتپر میشور دیا کمائیا۔ کلجگ انت سہنجی کرے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ دیکھنہارا ابناشی اچت، چیتن جڑ کھوج کھوجائیا۔ اپنی دھاروں پے اٹھ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر دیکھے تھاوں تھانیا۔ صوفی سنتاں اُتے جائے تھ، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی دیا کمائیا۔ پڑدا اوہلا رہن نہ دیوے لگ، دُئی دویتی لیکھا دے چکائیا۔ شبد نشانہ تیر کدے نہ جاوے اُنک، انیالا بن چلے کمان آپ چلائیا۔ توں میرا میں تیرا بھگت بھگوان دس کے ٹیک، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھائیا۔ جنم جنم دار رہن نہ دیوے کوئی دُکھ، لکھ چوراسی جم کی پھاسی دے کٹائیا۔ آون جاون پینڈا جائے نک، مات گر بھ اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ لکنا پے نہ اٹا رُکھ، مایا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ صاحب سنگر شبدی دھار اپنی گودی لئے چک، ایکنکار اپنے گھر وسائیا۔ ایہتھے اوتھے میٹ کے ترشنا بھکھ، ساتک ست دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگر سچن اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت پوری ہوئے آسا، منسا اپنے وچ ملائیندا۔ مہربان ہو پُرکھ ابناشا، دین دیال دیا کمائیندا۔ چرن کول اُپر دھول دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ زرگن نور جوت کر پرکاشا، اندھ اندھرا میٹ مٹائیندا۔ شبد ناد و جا انادا، اگنی راگ سنائیندا۔ امرت نچھر دھار بخش بائا، بوند سوانتی کھ چائیندا۔ جنم جنم دا پورا گھانا، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر زرگن سرگن دیوے ساٹھا، سگلا سنگ آپ بنائیندا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ساچی گاتھا، گہر گمبھیر اپنا نام چائیندا۔ درگاہ ساچی جوڑ کے ناتا، بدھاتا اپنے گھر وسائیندا۔ کلجگ

انت میٹ اندھیری راتا، نرگن نوری چند چکائیندا۔ جنہاں پُرکھ سمرتھ مّیا آکھا، آخر اپنے وچ کائیندا۔ جگ چوکڑی صفتاں والا رہ جائے ساکھ، سبجگ تریتا دواپر کجگ اکھراں نال پرگائیندا۔ لیکھے لا کے تن وجود مائی خاکھ، خالص اپنا روپ درسائیندا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں دیونہار دلاسا، سمرتھ سر ہتھ اپنا آپ کائیندا۔ کروٹ وچ کدے نہ بدلے پاسا، ستمکھ ہو کے سوبھا پائیندا۔ مانس جنم چوراسی وچوں کرے رہر اساء، انڈج جیرج اُتبیج سیتج ڈیرہ ڈھاہندا۔ نام بھنڈار اینکار دیوے دُھر دی داتا، دانی ہو کے آپ ورتائیندا۔ مارگ دس اکو ساچا، اوج نیچ راؤ رنگ راہ اک سمجھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا مائی کاجا، کنجن گڑھ آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے اپنے رنگ رنگائیندا۔ جن بھگت بنیتی لائے لیکھے، لیکھا اگلا دے بنائیا۔ راتیں ستیاں دے جاگدیاں کڈھے بھرم بھلکھے، کوڑ وکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگ جنم دے وچھڑے رکھے چیتے، لکھ چوراسی وچوں اپنے نال ملایا۔ درشن دیوے نیتن نیتے، نچ نین کرے رُشائیا۔ اکو گھر بنائے سوہرے پیئے پیکے، پاربرہم پتر میثور دیوے مان وڈیائیا۔ سچ پریت جو صاحب سوامی کرے بھیسے، بھٹھ کھیڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر جن ساچے پُرکھ اکال دے دُھر دے بیٹے، جنہاں بچھے نرگن زوریر اپنا پھیرا پائیا۔ بن اکھاں بن لوئن بن نین دو جہاناں والی ویکھے، وکھری اپنی دھار سمجھائیا۔ سنت ادھارنا آد جگاد جس دے پٹھے، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ وسنہارا درگاہ ساچی سچکھنڈ دیسے، دیس دیسنتر کھوجے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ جن بھگت بنیتی رہی ہس، خوشیاں ڈھولے گیت گایا۔ میٹوں منظور کرے پُرکھ سمرتھ، دوسر آگے سیس نہ کدے جھکائیا۔ جس گر اوتار پیغمبر سنائی اپنی گتھ، سوہلے ڈھولے راگاں ناداں کر وڈیائیا۔ سو مارگ سچ سوامی انترجامی ہو کے رہیا دس، دہ دشا پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ آد جگادی ایکا اینکار وسے سچ، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی نظری آئی۔ لوں لوں اندر رہیا رچ، رچنا ویکھے سرب لوکائیا۔ سرب ویاپک پاربرہم پت پر میثور کملاپت، پت پاون اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں جانے مت گت، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ لیکھے لاوے بوند رت، رکت اپنے رنگ رنگائیا۔ جنہاں دے اندر گیا وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ سرشی درشی اندروں دیوے کڈھ، ایشی اکو سوبھا پائیا۔ نام ندھان سری بھگوان شبد اگئی لا کے سٹ، سوئی سرتی لئے جگائیا۔ سچ دکھا کے اک ہٹ، نام بھنڈار دے ورتائیا۔ جھگڑا رہے نہ کسے تیرتھ

تہ، گنگا گوداوری جننا سرتی جن بھگتاں چرناں ہیٹھ چھوہ کے اپنی آسا پور کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دا ڈھولا سوہلا راگ ناد گیت رہی رٹ، اُچی کوک کوک آد جگاد جگ چوکڑی سنجگ تریتا دوپر کلج رہی سناپیا۔ سو بھگتاں ول نیویں کر کے تگے اکھ، اُپر اکھ نہ کوئے اٹھاپیا۔ جنہاں دا مالک خالق پر تپالک پار برہم پتر میثور پُرکھ سمرتھ، سے دا سجن نظری آپیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں ہو مہرانا محبوب مُجّت وچ لے رکھ، گھر ساچے آپ سہاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گھرانہ سری بھگوانا سچھنڈ دوارا اکواک دکھاپیا۔ جن بھگت بینتی کہے میٹوں ملیا پُرکھ اتھاہ، اگم اگم نظری آپیا۔ جس دا جگ چوکڑی تگدی رہی راہ، سنجگ تریتا دوپر کلج نین اٹھاپیا۔ جس نوں وشن برہما شو دیوت سُر رہے گا، گر اوتار پیغمبر نیویں لاگن پاپیا۔ جگ چوکڑی بھجن داہو داہ، دوس رین گھڑی پل اپنا پنڈھ مکاپیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن لگنتر دھرنی دھرت دھول دیکھن تھل اسگاہ، جل تھل مہینل اپنی کار کماپیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں ملیا سچ سُبھا، صُبح شام وقت ونڈ نہ کوئے ونڈاپیا۔ جس نوں کہندے جلوہ گر نور خُدا، خلق دا خالق مالک نورِ الہیہ۔ سو ہووے نہ کدے جُدا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈاپیا۔ ہر جن ساچے دے دُھر دا ایکاناں، نغمہ کلمہ اک سمجھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُجّت وچ محبوب ہووے مہرواں، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جن بھگتاں جُڑے دُھر دا ناتا، من چنچل نہ کوئے چتر اپیا۔ کلج مٹے اندھیری راتا، سنگر ساچا شبد کرے رُشاپیا۔ رُوح بُت دوویں ہووے پاک، پتت پُنت کرے صفاپیا۔ کایا مندر اندر گھر ٹھا کر سوامی پر م پُرکھ ملے آقا، جتھے عقل بدھی دی چلے نہ کوئے چتر اپیا۔ نرگن نور جوت کرے پرکاشا، اندھ اندھیرا دے مٹاپیا۔ گھر مندر گرہ محل اٹل مینار دکھائے ٹھانڈا، اگنی تت نہ کوئے تپاپیا۔ جو سنگر حکم شبد حکم سچ کماندا، کرنی دی قیمت آپے لے پاپیا۔ لکھ چوراسی وچ گیڑ نہ کوئے بھواندا، جنم جنم ونڈ نہ کوئے ونڈاپیا۔ انت کنت بھگونت صاحب سنگر اپنا میل ملاندا، آتم پر ماتم پر ماتم وچ سہاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن آتم پر ماتم پریم پیار مُجّت دا نور رکھے سانجھا، دین مذہب ذات پات اُوچ نیچ شرع ونڈ نہ کوئے ونڈاپیا۔

★ ۱۲ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ جالندھر ★

بیاس کہے پُرکھ اکال تیرے دیکھے کھیل تماشے، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ گر اوتار کر کے گئے ارداسے، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ زرگن دھار سرگن منگدے گئے ساتھے، چرن کول منگ سرنایا۔ یاد وچ گاؤندے گئے سواسے، ساہ ساہ دھیانیا۔ تیرے مندے گئے آکھے، سر سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ نراکھر دھار وچوں اکھر لکھ کے گئے گاتھے، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی رنگ رنگایا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن جوڑ کے گئے ناتے، کایا ماٹی تن وجود جگت ہنڈھایا۔ دین مذہب ذات پات وڈے چھوٹے حکمے اندر ونددے گئے علاقے، اللہ واگرؤ رام کرشن تیرا نام سمجھایا۔ دین دُنی وچ چلاؤندے گئے ساکے، ساکھیات اپنی کھیل دکھایا۔ انتم دوویں جوڑ کے ہاتھے، در تیرے ٹھانڈے سیس نوایا۔ درویش ہو کے منگدے رہے اگئی ہاٹے، سچ دوارے جھولیاں ڈاہیا۔ بن تیری کرپا دو جہاناں کوئی نہ راکھے، برہمنڈ کھنڈ نہ کوئے سہانیا۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ تیرے لکھدے گئے ساکے، بھيو ابھیدا جگت کھلایا۔ کوڑی کرپا توڑدے گئے ناتے، مایا متا موہ مٹایا۔ تیرا نام ندھان انتر نرنتر اکو بھاکھے، بھاشا جگت گئے بدلایا۔ چرن پریتی رکھ وشواسے، وشیاں دا ڈیرہ گئے ڈھابھیا۔ بول بول کے گئے ساچے، سچ سنجم اک درڑایا۔ بھاگ لگا کے گئے کایا ماٹی کاچے، کنچن گڑھ سہانیا۔ جگت بُجھاؤندے گئے آنچے، آنچل اگن نہ کوئے لگایا۔ سب دی کردے رہے پڑتال جاچے، یاچک ہو کے سیو کمایا۔ بھيو ابھیدا کھولدے رہے پُرکھ ابناشے، ابناشی کرتے تیرا حکم سنايا۔ سنجگ تریتا دواپر جگ جگت گئے ناٹھے، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت چار کُنٹ دہ دشا چیتھر دسے پاٹے، پیت پیتمبر اوڈھن سیس نہ کوئے نکایا۔ دُرمت میل زرویر ہو کوئے نہ کاٹے، پتت پُنیت نہ کوئے کرایا۔ منزل پنڈھ مکے کسے نہ واٹے، لکھ چوراسی سرشٹی درشٹی اندر بھجے واہو داہیا۔ بن تیرے صدی چوڈھویں لہنا مکائے کوئی نہ باقے، حساب کتاب حق نہ کوئے سمجھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا کھیل سمجھیا ہاسے، ہستی مستی وچ عرشی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوکمت دیکھ اپنا گھر، سچ دوار پڑا آپ اٹھایا۔ بیاس کہے تیرے درتے دیکھے منگتے، وشن برہما شو جھولیاں ڈاہیا۔ زرگن دھار اپنا آپ دیکھے رنگدے، سرگن گر اوتار پیغمبر خوشی منایا۔ سنجگ تریتا دواپر دیکھے لکھدے، کلجگ واری انتم آيا۔ جھکڑے

ہوئے دینِ دُنی دینِ مذہب بند دے، بندگی حق نہ کوئے درڑائیا۔ بھلکھے گڑھ ٹٹے نہ ہوئے کندھ دے، دُئی دَویت نہ کوئے مٹائیا۔ سچ پرکاش دے نہ نوری چند دے، سور یہ چند کم کسے نہ آئیا۔ رس ملے نہ اگئی اند دے، رسنا جہوا کھا کھا تھکی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی در تیرے آس رکھائیا۔ بیاس کہے میں دساں کی کی حال، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ صاحب ستگر ملے نہ کسے دیاں، پرتپالک نہ کوئے سہائیا۔ ساچی گھالے کوئی نہ گھال، کوڑ گگرم کرن گڑمائیا۔ ترے گن توڑے نہ کوئی جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ مُریداں پچھے کوئی نہ حال، مُرشد انگ نہ کوئے لگائیا۔ کوڑی کریا چار گنٹ دہ دشا وجے تال، ست دھرم بیٹھا گھ چھپائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، ڈنک نگارہ رہیا وجائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے اگے رکھ کے گئے سوال، چار جگ دی بانی دئے گواہیا۔ کلج انت سری بھگونت لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت لینا سنجال، انڈج جیرج اتبج سیتج تیری جھولی پائیا۔ ہوئے بالے نڈھے تیرے ننھے ننھے بال، حکمے اندر لوکات حکمی سیو کمائیا۔ سار پاشا دین مذہب دی دسدے آئے چال، لیکھا تیرا ناؤں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ بیاس کہے میں دیکھیا جگت کوڑ گڑیار، چار ورن اٹھاراں برن دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ساچا ملے نہ کسے میت مُرار، پاربرہم پتر مینشور تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہوئے خوار، نو ست نہ کوئے وڈیائیا۔ پڑدا اوہلا بن وچولا کایا چولا سکے نہ کوئے اتار، اتر پورب پچھم دکھن تیرا نور کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سکھیا دے دے گئے ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ گر اوتار پیغمبر صدی چو دھویں در تیرے ٹھانڈے کرن پکار، بیس بیساناں شہادت رہیا بھگتائیا۔ سب دے انتر زنتر و سریا کرتار، قُدرت دا مالک کرنی دا کرتا قادر بیٹھا گھ چھپائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہر گھٹ دے ہنکار، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ بن بھگتاں تیرا بنے نہ کوئی میت مُرار، تیری سرشٹی درشٹی وچوں تیتوں بیٹھی بھلائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دیاں کلج انت سری بھگونت پاسار، ساجن ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں سنت سہیلے لے ابھار، گر گھ اپنے انگ لگائیا۔ دیناں انا تھاں دُکھیاں درد دے نوار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں تیرا زنگن رُپ آؤنا ہووے وچ سنسار، جگ چو کڑی تیری نت نوت سدا سدا آس رکھائیا۔ ایسے کارن گر اوتار پیغمبر تیرا کر کے گئے

انظہار، نہہکنک کل کلکی اوتار، اماں دا امام بے پرواہیا۔ جس دی کوئی نہ پاوے سار، جگت نظر نہ تئے سنسار، بھيو اھیدا سکے نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی تیرا حکم اک سکدار، سچ سکداری دو جہان نر نرنکار تیری نظری آئی۔

★ ۱۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر دیاں سنگھ دے گرہ جالندھر ★

بیاس کہے جگ چوکڑی کھیل دیکھیا اگئی ہر دا، ہر دو جہان اپنی کھیل گھلایا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے تخت ایکنکار ہو کے رہوں چڑھدا، تخت نواسی پڑکھ ابناشی اپنا ڈیرہ لایا۔ شبد سندیشہ سری بھگوان ہو کے رہوں گھلدا، نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ آپ پرگٹایا۔ نرگن ہو کے سرگن ویس رہوں دھردا، دھرنی دھرت دھول اُپر ڈیرہ لایا۔ گر اوتار پیغمبر اپنی دھار بنا کے بردا، حکمے اندر حکم دتا سمجھایا۔ وشن برہما شو ہو کے لکھ چوڑاسی جیو جنت گھاٹن رہوں گھڑدا، سچ دوارے بہہ کے اپنا رنگ دکھایا۔ جگ چوکڑی ساچی ترنی تارنہارے رہوں تردا، سچجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا بھيو کوئے نہ پائیا۔ چارگنٹ دہ دشا اپنا ڈھولاگیت راگ کلمہ نبی رسول ہو کے رہوں پڑھدا، کائنات دُھر فرمان آپ جنایا۔ بھيو گھلاؤندا رہوں ڈونگھے ساگر امرت سرودر سردا، نیر نرائن آپ اُبجایا۔ لیکھا جان دا رہوں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پریت جل تھل دا، زمیں اسمان اپنی کار کماپا۔ کھیل کھلاؤندا رہوں نت نوت اچھل اچھل دا، ول چھل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ پرکاش سہاؤندا رہوں نہچل دھام اٹل دا، جوتی جاتا ہو کے جلوہ گر کر رُشانیا۔ گھاؤ مٹاؤندا رہوں دئی دوتی جگت جہان سل دا، سلل ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ پاربرہم پتپر میثور سچکھنڈ نواسی ہو کے ہر ہر دا رہوں ملدا، گھٹ نواسی سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم ہو کے رہوں رلدا، تن وجود خاکی ماٹی ناتا تئیں والا تڑایا۔ ست سرُپ ہو کے نرگن دھار رہوں بلدا، دیا باقی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کلجگ انت سری بھگونت سوال دیکھ اپنے حل دا، حالت بدلی سرب لوکایا۔ گر اوتار پیغمبر بردا تیرے در دا، در درویش ہو کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی تیری آسا اک تکایا۔

★ ۱۲ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ درشن کور لوڈھے پتر ★

بیاس کہے میں تک تک گیا تھک، تھکاوٹ وچ دیاں دُہایا۔ حقیقت وچوں ملیا نہ کوئی حق، جگ چوکڑی حکومت گئے بدلائی۔ گر اوتار پیغمبر تیرا سہارا گئے دس، دو جہاناں حکم سنایا۔ بن اکھاں زوریر تیرا راہ رہیا تک، تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ صدی چوڑھویں پیا شک، شاید شرع رہی بھلائی۔ لبھیاں کسے نہ آوے ہتھ، سرشٹی کھوجے تھاؤں تھانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا رہے نٹھ، جگیا سو بھجن واہو داہیا۔ اکھراں والا تیرا نام رہے رٹ، نراکھ نظر کسے نہ آئی۔ نہاؤندے پھر دے تیر تھ تٹ، اٹھسٹھ پنڈھ چکایا۔ تلاش کردے مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گھڑی پل ونڈ ونڈایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرا جڑیا کسے نہ نت، ناتواں دے لوکایا۔ کروٹ دے کے بدلی اپنی اکھ، آخر پلو لیا جھڈایا۔ صفتاں والا کرا کے جس، جسم جگت جہان دتی وڈیایا۔ آپ ہو کے سب توں وگھ، وکھرے دھام سو بھاپایا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمر تھ، صدی چوڑھویں نہ کوئے سمجھایا۔ کراپا کر کے مہربان ہو کے جن بھگتاں تیج رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھایا۔ جنہاں تیرے ملن دا کیتا ہٹھ، جگت ناتا کوڑ ٹڑایا۔ اکو ڈھولا رہے رٹ، آتم پر ماتم وجے ودھایا۔ میل ملا کملاپت، پتر میثور ہو کے نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ایکا دینا ساچا ور، نہ ہکک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تَدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔

★ ۱۲ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن کور دے گرہ پنڈ رڑکا ★

بیاس کہے میں ویکھی دین دُنی جہالت، جگت اندھیرا نظری آئی۔ دُھر دی سمجھے نہ کوئے عبادت، نام ندھان نہ کوئے شنوایا۔ چلے نہ کوئے لیاقت، رفاقت توڑ نہ کوئے نبھایا۔ من واسنا جگت دے نزاکت، نعرہ حق نہ کوئے سنایا۔ بھرے بھلے تیری خلق خالق، مخلوق جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ ساچا دے کوئے نہ ثالث، ثالثی دُھر نہ کوئے وکھایا۔ زرگن نور ملے نہ کوئی خالص، خالص خالص سمجھ کسے نہ آئی۔ جن بھگت سہیلا لکھ چوراسی وچوں تیرا بالک، پاربرہم پر بھ گودی لینا اٹھایا۔ سچ سوامی بن کے دُھر دا پاک، پرورش کرنی چائیں چانیا۔ کوڑی کریا میٹ کے نالش، نام اکو دینا سمجھایا۔ جنم کرم دا کٹا رہے نہ

کالکھ، نوری چند دینا چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا دینا سمجھایا۔ در ٹھانڈا دسنا ایک، ایککار تیری سرنا یا۔ جن بھگتاں بخشیں ٹیک، چرن کول ملے وڈیا یا۔ بن اکھاں لین ویکھ، نج نیز کر رُشنا یا۔ بدھی کر بیک، دُرمت میل دھوایا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے تپا یا۔ آتم پر ماتم کر ہیت، ہتکاری بن کے ویکھ وکھایا۔ سچھنڈ جنا اپنا دیس، پردیسی گرکھ نال ملایا۔ بن قلم شاہی بدل دے لیکھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگایا۔ سچ دوارے ہو یا منگتا، درگاہ ساچی سیس نوایا۔ گرٹھ ہنکاری توڑ ہنگتا، ہنگ برہم سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈتا، پاربرہم برہم پڑدا دے اٹھایا۔ کلج انت اخیر جاوے لنگھدا، ویلا وقت دے گواہیا۔ ساچا بخش پریم اپنے اند دا، نج آتم خوشی منایا۔ پرکاش کر اپنے چند دا، نوری جوت ڈگگایا۔ بن تیرے کایا ماٹی چولی کوئے نہ رنگدا، گر اوتار پیغمبر در تیرے بیٹھے سیس نوایا۔ تیرا بھگت سہیلا بن تیری دھار کدے نہ جمدا، لکھ چوراسی جوئے نہ کوئے ہنڈھایا۔ جھگڑا مکا دے ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھانہ کوئے تپا یا۔ کی ہو یا جو گرکھاں ناتا جڑیا کایا ماٹی چم دا، چم درِ شٹی اندروں دے بدلایا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی گرٹھ ہنکاری بھنڈا، نون سو اکھراک پڑھایا۔ تیرا سنت سہیلا بن تیرے کسے نہ مندا، دوہی اوٹ ۲۰۷

نہ کوئے تکا یا۔ پڑدا لاہ دے نیز اٹھ دا، دوس رین ہوئے رُشنا یا۔ جھگڑا رہے نہ کلج کل دا، کوڑ ملیچھ دینا مٹایا۔ سرور بھر دے اپنے امرت سروپی جل دا، نجھہر جھرنایا۔ ہن ویلا نہیں ول چھل دا، اچھل اچھل اپنی ریتی دے بدلایا۔ جیسہرا بھگت سہیلا در تیرا ٹھانڈا ملدا، لکھ چوراسی گیرا دینا کٹایا۔ انت کنت بھگونت ہر جن تیری دھار رلدا، جوتی جوت جوت سما یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔

★ ۱۲ اکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بشن داس دے گرہ جاندھر ★

بیاس کہے میں ویکھی دین دُنی خواری، خالق خلق رہی گر لایا۔ درِ شٹی اندر سر شٹی ہاری، ہر جو تیرا بھو کوئے نہ پانیا۔ نرگن زرویر مٹی یاری، ستھ یار نہ کوئے ہنڈھایا۔ مُجبت حق نہ دے پیاری، ناتا نام نہ کوئے رکھایا۔ ساچی دھار توں ہو فراری، فرماں برداری گئے بھلایا۔ گر اوتار پیغمبر اں نال تیری

اقراری، قول پورب ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے کلجک رین ہووے اندھیاری، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن رووے زارو زاری، بن نیناں نیر وہائیا۔ صدی چوودھویں مُشکل بنی بھاری، بھرم گڑھ جگت نہ کوئے تڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جگت واسنا منوآ ہو یا اشتہاری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دوار اینکار اکل کل دھاری تیری آس رکھائیا۔ اکل کل دھاری پُرکھ اگم، اگمڑے دے وڈیائیا۔ کلجک کوڑ کڑیارا دے بھن، کھکے اندر تھم ورتائیا۔ بھاگ لگا کایا مائی تن، سرشٹی درشٹی اندر کر رُشنائیا۔ جوتی چاڑھ نوری اگما چن، سورج چن توں پرے جس دانور ڈمگائیا۔ دُھر داراگ سنا پنا کن، انحدادی ناد وجائیا۔ نہکرمی ہو کے کر اپنا کم، کلجک کوڑی کر یا کانڈ کھپائیا۔ جھوٹھی رہے نہ ترشنام، امرت جام اک پپائیا۔ دہ دشا نہ دوڑے منوآ من، نسا اپنی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے دے وڈیائیا۔ بیاس کہے توں مالک گھر گمبھیر، ہر گور تیری سرنائیا۔ وڈ داتا بے نظیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ مِصوَر کچھ نہ سکے کوئی تصویر، گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ کلجک انت ویکھ اخیر، آخر اپنی دیا کمائیا۔ دین دُنی بدل تقدیر، تدبیرنال وڈیائیا۔ نیتز روندے شاہ حقیر، تن سریر پئی لڑائیا۔ اندروں بدل جگت ضمیر، ضامن شبد نام بنائیا۔ دوتی والا پھٹے نہ کوئے خمیر، حق حقیقت دے درڑائیا۔ چار جگ دی شرع دے کٹ زنجیر، شناخت اپنی آپ سمجھائیا۔ ساچا جگ کر تعمیر، باڈھی بن کے سیو کمائیا۔ لہنا دینا مُکا غریب امیر، امر اپد اک سمجھائیا۔ تیرے ہتھ نام کھنڈا شمشیر، چار کُنٹ بھے رکھائیا۔ امرت آتم ساچی دھارا بخش اگما سپر، انرس اپنا رس چکھائیا۔ کلجک کوڑی کر یا اُتے پھیر لکیر، حرف حروف دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکرنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل آد اخیر، دِگِیر ویکھ سرشٹ سبائیا۔

★ ۱۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کوٹلی کپور تھلا ★

اوتار پیغمبر گر ہو اِکٹھے، سچکھنڈ دوارے مقامے حق بیٹھے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سچ سرنائی ڈھٹھے، پروردگار سانجھے یار نیوں نیوں لاگن پائیا۔ نام امولک بچن دسن سچے، شبد اگئی دھار درڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ اپنی اکھے، پُرکھ اکال دین دیاں اپنی اکھ گھلایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ

سنت کا یا ماٹی بھانڈے کچے، کنچن گڑھ نہ کوئے سُبھایا۔ سچ دست صدی چوڑھویں رہی نہ کسے ہتھے، چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی رہی گر لایا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار سب نوں رہی متھے، تن وجود خاکی ماٹی کرے نہ کوئے صفایا۔ تیرا نام ندھان سری بھگوان سچکھنڈ نو اسی زویر کوئی نہ دتے، دین مذہب ذات پات جھگڑا دے تھاؤں تھانیا۔ صدی چوڑھویں سارے ہوئے کھلے بکے، خیرانی زرنتر انتر آیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ تیرے نام دا چلا کے آئے ہتے، شبد اگما ہڈ ماس ناڑی چٹا جگت درڑا یا۔ انتم لاہا کوئی نہ کھٹے، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوکمتا ویکھ اپنا گھر، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ اٹھ ویکھ اپنی اکھ، دو جہان دھیان لگایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ رہیا کوئی نہ سچ، جوٹھ جھوٹھ کوڑی کر یا وٹی ودھایا۔ ترے گن مایا دین دنی رہی مچ، ذات پات بھرم گڑھ نہ کوئے تڑا یا۔ حقیقت وچوں ملے کسے نہ حق، دست اموک نام ندھان کا یا گوک نہ کوئے ٹکایا۔ نیتز روون تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سرتی مارے دھانیا۔ پھری دروہی مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گرودوار گر کاروپ نظر کسے نہ آیا۔ دُرمت میل کا یا مندر اندر سکے کوئی نہ کٹ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دُھر داسنگ نہ کوئے بنایا۔ کلجگ جگت سوانگی کھیل رچیا بازی گر نٹ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا بھے نہ کوئے کرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیال زرنگن آوت، وطن لوکمتا اپنا ویکھ دکھایا۔ ساڈی انت اخیر ہوئی بس، بسمل ہو کے تیرے وچ سما یا۔ آتم پر ماتم پار برہم دس اپنا جس، زراکھر اکھر دھار دے سمجھایا۔ تیرا نور تیتھوں رہے کوئی نہ وکھ، گھر سوامی انتر جامی اپنا میل ملا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیرے آگے اک عرضو یا۔ گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے رہے جھک، سچکھنڈ دوارے سیس نوایا۔ پار برہم پتر میثور ساڈا پینڈا رہیا ٹک، لوکمتا ویلا انت دُھر دا بھوکھت دے گواہیا۔ سرشٹ سبائی سانجھا یار بن اکو لکھ چوڑا سی کنت، کنت کنٹول آتم سچ سُنھنجی لے ہنڈھایا۔ من واسنا کوڑی کر یا گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پار برہم اپنا آپ دے سمجھایا۔ تڈھ بن بودھ اگادھا دے سے کوئی نہ پنڈت، وشن برہما شو کوٹن کوٹ در بیٹھے سیس نوایا۔ آد زرنجن ابناشی کرتے قدرت دے مالک من ساڈی منت، نمائے ہو کے اپنا سیس جھکایا۔ کلجگ انت سری بھگونت دین دنی دی بدل دے سمت، سے اندر بھانا دے ورتا یا۔ مانو ذاتی تیرا رہے کوئی نہ نندک، دُشٹ دُراچار دے

سمجھائیا۔ کوڑ گڑیا را کرے کوئی نہ علت، لا علم علم اپنا اکو دے سمجھائیا۔ تیرے بھگتاں خواری ہوئے کوئے نہ ذلت، ظاہر ظہور ہو کے پڑدا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دوارے تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر جوڑ کے ہتھ، بن ہتھاں سیس جگدیش جھکائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، والی دو جہان تیری سرنائیا۔ تیری مہما سدا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سچگ تریتا دواپر کلجگ تیرا چلا کے آئے رتھ، حکمے اندر سیو کمائیا۔ زرگن ہو کے سرگن دھرنی دھرت دھول اُپر آئے وس، بھو گھلا کے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کاغذ لیکھاناں قلم شاہیا۔ صدی چودھویں انت اخیر ساڈا چلے نہ کوئی وس، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ تیری حقیقت سمجھ کوئی نہ حق، حکمے اندر مٹے نہ کوئے رضائیا۔ تیری آتم پر ماتم تیرے نالوں ہوئی اڈ، اندر وڈ کے مندر چڑھ کے ساچا میل نہ کوئے ملائیا۔ بن ہر نامے پنج تت خالی دسن ہڈ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر کوڑا ڈنک رہیا وجائیا۔ سچ پریتی دُھر دی ریتی پاربر ہم پتر میثور تیری گئے چھڈ، زرنتر انتر تیرا نور نظر کسے نہ آئیا۔ کرپال کرپا بندھ ٹھا کر جگت وکار شبدی دھار نال اندروں کڈھ، من واسنا کوڑی کرپا میٹ جگت لوکائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راو رنک کھتری براہمن شوڈر ویش رہے کوئی نہ حد، برہم مت پاربر ہم اکو دے درٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اک اکلے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ویکھ ویلا وقت، تھت وار دئے گواہیا۔ ساڈا پورا کر بھوکھت، جگت رکھیشتر دین گواہیا۔ تیرا حکم اگتا سخت، دو جہان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے اٹھا بھگت، گرگھ گر گر اپنے انگ لگائیا۔ جنم کرم دی میٹ حرص، ہوس کوڑی دے بُجھائیا۔ مہربان ہو کے کر ترس، محبوب رحمت آپ کمائیا۔ کھیل ویکھ اُپر فرش، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ سچ بنیتی ارداس عرضوئی عرض، آرزو تیرے آگے لکائیا۔ جگ بدلنا تیرا فرض، جگ چوڑی تیرے حکم اندر بھجن واہو داہیا۔ ساڈی آسا منسا پوری کر غرض، غریب نمانے ہو کے جھولی آگے رہے ڈاہیا۔ تیرا کھیل آد جگادنت نوت اسپرج، بے انت کہہ کے سارے شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار دُھر دربار درگاہ ساچی دھام نیار، پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال اکل کل دھاری در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کر سجدہ، قدم بوسی خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال لاه پڑدا، پڑدا نشیں اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ جیو جنت اپنا آپ

جائے ہردا، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ بھے وچ کوئی نہ ڈردا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہو یا ہلکایا۔ سرتی شبد کوئے نہ پھڑدا، منزل حق نہ کوئے پُچایا۔ گھر
 گھر ویری میت سجن لڑدا، پتا پوت سنگ نہ کوئے بنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیرا نور کوئے نہ دھردا،
 دھرنی دھرت دھول دھرم داروپ نہ کوئے درسایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم ڈھولا کوئی نہ پڑھدا، نرگن نرگن جوڑ نہ کوئے جڑایا۔
 جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن ہو کے کھیل آپے کردا، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دے ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر بھکاری تیرے در دا، در درویش نر نریش خادم ہو کے بیٹھے سیس
 نوائیا۔

★ ۱۳ گھر شہنشاہی سمت ۲ ہندر کور دے گرہ کوٹلی ★

گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ کوڑی کرپا دے کڈھ، حکمے اندر حکم منایا۔ انت اخیراں توں پرے تیری وڈیایا۔ جگ چوکڑی بھوکھتاں
 وچ گئے سد، ہوکا تیرا نام منایا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، صاحب سنگر تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کر اکھ، در ٹھانڈے بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جھگڑا مکات
 اٹھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ دسویں کر جوت پرکاش، اندھ اندھیر دے چکایا۔ شبد اگنی و جاندا، دُھن آتمک راگ منایا۔ امرت جام پیا مدھ، سچ خُماری
 اک دکھایا۔ تیری آتم رہے نہ تیتھوں الگ، جگ جنم دے وچھڑے جوڑ جڑایا۔ کلجگ جیو دسن الپگ، مہربان مہر نظر نال پار کرایا۔ جگت وکارا شبدی بھار
 دے دب، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا نام نگارہ وچ سنسار جائے وچ، راؤ رنکاں ڈنکا اکو دے منایا۔ ترے گن مایا ممتا موہ بھجھے اگ، ترشنا ترپت دے
 کرایا۔ سنجگ ساچا مارگ دس، ست دھرم ناتا نال رکھایا۔ ہنس بدھی رہے کوئی نہ گت، سوہنگ ہنسا جاپ جپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، ست ستوادی اپنا بھو دینا کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن مانو ذاتی دس ایکو دھرم، ادھرمی رہن کوئے نہ پانیا۔ دین مذہب دارہے کوئی نہ بھرم،

بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ تیری دھاروں آتم دا ہووے جرم، جنم تئاں والا دیوے پتا مائیا۔ توں آد جگادی کرتا کرنی دا کرن، قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ گر
 اتار پیغمبر دیوت سُر وشن برہما شو کوٹن کوٹ تیری سرن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار اکو تیرا ڈھولا پڑھن، اللہ واگر رام نام ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیا۔ ساچی منزل حق محبوب مُجت تیری وچ چڑھن، سچھنڈ دوارے بہہ کے تیرا درشن پائیا۔ کلج انت سچ دوارے بنتی آئے کرن، جگ چو کڑی دی
 آسا اپنے نال لیا ئیا۔ دے وڈیائی لوکمت چار ورن، اٹھاراں برن بخش سرنائیا۔ مانس جنم مانو ذاتی مول نہ ہرن، ہر دے وس کے پتت پُنیت دے بنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں مالک خالق پریتپالک والی دو جہان دھرنی دھرن، دھول اول نور
 اللہ الہی دے دکھائیا۔

★ ۱۳ مگھر شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ، گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ جھنگی ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں دیکھے بہہ جوگی، انگنت نظری آئیا۔ جگت واسنا رہے روگی، ہوئے میل نہ کوئے دھوائیا۔ ترشنا دے رہے بھوگی، واسنا آگے نہ کوئے
 مٹائیا۔ ہلاؤندے رہے بودی، بدیاں نال گڑمائیا۔ بنے رہے دھاری دودھی، دوہاں پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ وڈیا اکھواؤندے رہے بودھی، بدھی بیک نہ کوئے
 کرائیا۔ انتر آتما سب دی دے روندی، ہنس مکھ نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال چکیا کسے نہ گودی، گوداوری کنڈھے گو بند گیا سمجھائیا۔ مونڈ منڈا گردن کیتی
 روڈی، روگ اندروں نہ کوئے مُکائیا۔ پنکھڑیاں والی کھلی کسے نہ ڈوڈی، کنڈا خار نہ کوئے کڈھائیا۔ ساچا ملیا نہ کوئی دھوبی، بستر دھار دے بدلایا۔ لہجے
 رہے پریتم چو جی، چُغلی نندیا وچ سائیا۔ پھر دے رہے بن کے کھوجی، تٹ کناریاں پھیرا پائیا۔ بھر ماؤندے رہے لوکائی لوکی، لگیا بھونہ کوئے کھائیا۔ تیاگدے
 رہے چڑیاں والی بوکی، بگل اندروں نہ کوئے کھائیا۔ مالا پھیر دے رہے پھوکی، فرنا من وس نہ کوئے کرائیا۔ ساتھی بنے رہے ناتھ ترلوکی، تئاں لوکاں توں
 باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ونج کردے رہے روکی، ہٹ سچ نہ کوئے کھائیا۔ دھار دسندے رہے بہتی، اپنا پنڈ نہ کوئے مُکائیا۔ چھڈ دے رہے روٹی، رٹا رسنا والا

بنائیا۔ تجدے رہے بوٹی، لوبھ موہ نہ کوئے کڈھائیا۔ پڑھدے رہے پوتھی، اکھریں ڈھولا گائیا۔ سب دی دھار ویکھی تھوتھی، تھر گھر بہہ کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ منگدے رہے موکھی، مکتی جھولی ڈاہیا۔ گھڑی لہدے رہے سوکھی، جگت وچھوڑا کر جدائیا۔ پھر دے رہے کوٹی، بجھے واہو داہیا۔ مُناؤندے رہے چوٹی، چوٹی چڑھ کے درس کوئے نہ پائیا۔ انت کرنی ہو کے ہوچھی، ہوشیاری اپنی جائے بھلائییا۔ تیری کھیل کسے نہ سوچی، اشٹ تئاں والا منائیا۔ کچھ منگ منگ کے گیا روداس چمارا موچی، رمبی آر نال گنڈھ پوئیا۔ جس دی کھیل سدا چوکھی، چوکھروان دے دکھائیا۔ اوہدی کرنی کسے نہ جوکھی، جگت ترازو نہ کوئے تئایا۔ منزل ڈاڈھی اوکھی، بن سنگر شبد نہ کوئے چڑھائیا۔ جس دی کھیل دھار نہ جست ٹانک آونٹی، ڈھپے وچ نہ کوئے بندھائیا۔ حکم دے کے پٹنا پونٹی، فرمان وچ سمجھائیا۔ کلج انت سرشٹی درشٹی ہووے اونتی، دھرم سُت نظر کوئے نہ آئییا۔ جھگڑا پئے اللہ واکرؤ رام کرشن خونتی، خاوند پتی سمجھ کسے نہ آئییا۔ کلج کوڑ گڑیار ڈاہ کے اپنی چوکی، چوہ جگاں دا جھگڑا دے پوئیا۔ وڈیائی رہے نہ اکھراں والے ناؤں کی، چار گنٹ پئے ڈہائیا۔ آبرو مٹے بھومکا والے تھاوں کی، تھان تھنتر مارن دھاہیا۔ پوجا مٹے تت گرو جگت پاؤں کی، نرگن زرویر اکو کھیل کھلائییا۔ منسا رہے نہ میں ہوں کی، ہم ساجن ویکھ دکھائیا۔ جگت واسنا تگے کاؤں کی، کوڑی کریا کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں آس ویکھے ٹھنڈی چھاؤں کی، شہنشاہ ہو کے ہوئے سہائیا۔ بیاس کہے نیا چلے اکو ناؤں کی، نر نرکار آپ چلائییا۔ کھید مگے کھیڑا پنڈ گراؤں کی، گھر گسبھیر دوارا اکو دے سہائیا۔ آسا منسا پوری ہووے چاؤ کی، چاؤ گھنیرا اک بنائیا۔ بیاس کہے میری لہر اُتجے دریاؤ کی، درے دربار سیو کمائیا۔ جس دے ہتھ عدالت نیاؤں کی، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ دیوے مان وڈیائی پتا ماؤں کی، مات پت آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کسے سمجھ نہ دیوے اپنے آد جگادی سبھاؤ کی، سبھا دے گھیسے گر اوتار پیغمبراں آسا وچ رکھائیا۔

★ ۱۳ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ پال سنگھ دے گرہ للیاں کلاں ضلع جالندھر ★

بیاس کہے تیتوں کھوجدے گئے تے، ترشنا ترپت نہ کوئے کرایا۔ ہٹھ رکھدے گئے تے، دھیرج تیرا نام نال رکھایا۔ مُجبت وچ ہندے رہے ستی، ست ستوادی تیرا راہ تکایا۔ نام بھنڈارا منگدے رہے رتی، رتن امولک دے بنایا۔ ٹلے پر بت چڑھدے رہے راہ اٹھیں، جگت نیتز نین اٹھایا۔ گھر بار چھڈدے رہے کروڑی لکھی، من ویراگ اُچھایا۔ ڈیرے لاؤندے رہے کئی لکھیں، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار تجایا۔ مریدا کھوجدے رہے جو گر اوتار پیغمبر اں دسی، دہ دشا دھیان لگایا۔ دوس رین رہے نی، بھج بھج پنڈھ مُکایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیتوں دسدے رہے کملاپتی، پتر میثور بے پرواہیا۔ زرگن جوت جگاؤندے رہے موم بتی، نور ظہور پڑیاں وچ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر اپنا رنگ رنگایا۔ بیاس کہے تیتوں لبدے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پر بت کھوج کھوجایا۔ اگنی سڑدے رہے ہاڑ، جل دھارا سیس کرایا۔ دُکھ سہندے رہے ناڑ ناڑ، ناڑ بہتر دے دہایا۔ کھوجدے رہے سدا جگ چار، چارے کھانی ویکھ وکھایا۔ چارے بانی کردے رہے پکار، اُچی کوک کوک سنایا۔ منزل کڈدے رہے دُشوار، دُوقی دُشمن اندروں باہر کڈھایا۔ تیرے نام دا منگدے رہے پیار، پریتم تیرا پریم ودھایا۔ ناتا توڑ کوڑ سنسار، سگلی سرشٹ تجایا۔ جگت چھڈ گھر بار، بھجے واہو داہیا۔ رہ کے زرادھار، فاقیاں وچ وقت لنگھایا۔ منگدے رہے دیدار، درس نین اٹھایا۔ کردے رہے پکار، پنے پنے سیس جھکایا۔ انتم سارے گئے ہار، تیرا بھيو کوئے نہ پانیا۔ گُفت شنید سُنڈے گئے گفتار، خُفیا ہو کے جگت لوکایا۔ مُجبت وچ ہو گرفتار، بندھن تیرا نام رکھایا۔ نام کھنڈا سر سہہ کٹار، ٹکڑا اپنا آپ کرایا۔ تیرا انت نہ پایا کسے پاراوار، پاربرہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر در بیٹھے رہے بن بھکھار، وشن برہما شو جھولیاں ڈاہیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ منگدے آئے وارو وار، نیوں نیوں اپنا سیس جھکایا۔ چارے بانی کرے پکار، چارے کھانی دے دہایا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر سمجھ کسے نہ آیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دین دُنی ہوئی خوار، مہر نظر نہ کوئے اٹھایا۔ کلجگ رین اندھیری میٹے کوئی نہ دھواں دھار، ست ستوادی تیرا ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ اگنی اگت لگی ناڑ ناڑ، امرت میگھ بوند سوانتی نچھر رس نہ کوئے چوایا۔ ساچا ملے نہ کسے حقیقی یار، جگت یارانے کوڑے

دیکھے لوکائیا۔ صدی چودھویں کلجک سنت روون دھاہاں مار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ منزل بچے نہ کوئی حق دربار، درگاہ ساچی دیکھن کوئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ رسنا
 جہوا بٹی دند سارے تیرا کرن اظہار، عرش عروج سمجھ کسے نہ آئیا۔ بیاس کہے تیرا کھیل دیکھ کرتار، حیرانی میرے اندر آئیا۔ سب توں وسیں ہو کے باہر،
 ہر گھٹ آپے ڈیرہ لائیا۔ آتم برہم تیری دھار، پاربرہم نور رُشائیا۔ تیرا شبد سچ سکدار، حکم دیوے بے پرواہیا۔ تیرا نور جوت اجیار، اجالا کرے سرب
 لوکائیا۔ دین مذہب ذات پات سرشٹی وچوں باہر نکال، درشٹی اکو دے دکھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ لیکھے لاشاہ کنگال، اوج نیچ اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ دوار اینکار
 گھر اگے آپ بہال، جتھے بہل ہو کے رووے مارے کوئے نہ دھاہیا۔ آگے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت
 جوت کر رُشائیا۔ بھگت سہیلے گرگھ لے اٹھال، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ دوس رین کر پرتپال، پرتپالک ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جگ چوکڑی جو تیرے نام
 دی گھالدے آئے گھال، لہنا دینا پورا دے کرائیا۔ تیرا درشن کرن بے مثال، مسل وچ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اگلا اپنا دس احوال، پچھلی پڑھے نہ کوئے
 پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے ننھے نکلے بال، سچھنڈ دوارے بیٹھے سیس نوائیا۔ توں بھگتاں ساچا گرہ اک دکھال، جتھے وکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ امرت آتم
 اگتا رس پیال، جو جگت سرووراں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ سچھنڈ دوار اینکار اپنی دس سچی دھرم سال، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 جس گھر وسیں زرگن نور کر اجیار، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، بیاس کہے میری انت بھجا پیاس، ساس سواس سموہ اپنے لیکھے پائیا۔

★ ۱۳ گھر شہنشاہی سمت ۲ مل سنگھ دے گرہ لڈیاں کلاں ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں پون بھوندے دیکھے پرندے، پون پون نال وڈیائیا۔ خونخار دیکھے درندے، دہشت وچ ڈرائیا۔ سیس دیکھے نوندے، اگھ نین شرمائیا۔
 نام دیکھے جپندے، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ دیوت سر دیکھے اندے، سنگھاسن سوہا پائیا۔ اوتار پیغمبر گر دیکھے مرگندے، گوبند ہتھ وڈیائیا۔ نہاؤندے

دیکھے پنڈے، پانڈے تاریاں لایا۔ بولدے دیکھے بندے، تری تری آواز سنایا۔ کھیل دیکھے ونگے ڈنگے، ڈونگر تھاں دھیان لگایا۔ جل ہوڑے دیکھے گھے، مجھ کچھ نال وڈیایا۔ سسیر سوعر دیکھے پگے، بھجن چائیں چانیا۔ جٹا جوٹ دھاری دیکھے منہ دے بھار ڈگے، دشا کوٹ اپنی آپ بھلایا۔ کملی والے دیکھے بھگے، جل دھارا نال چھہایا۔ تیرے پیار اندر دیکھے وکے، اپنا آپ مٹایا۔ نشانے تیر لگے دیکھے بکے، ہنوت دے گواہیا۔ لوکش آئے میرے اُتے سدھے، بالمیک بل وڈیایا۔ سپت رکھی پاؤندے گئے گدھے، تالی دوجیاں نال وجایا۔ گوہند چھپا کے کلنی گئے، جگرا اپنا گیا رکھایا۔ میرا لیکھا کھیا وید ویاس وید رگے، رگ رگ پڑا رہیا اٹھایا۔ ناد سنکھ دُهن سناؤندے رہے گھے، کوک کوک الاہیا۔ اڈدے رہے پکھیر و بن کے پدے، پدماں والے چکر رہے کھایا۔ بن تیری کرپا تیرے ملن دی کسے نہ لہجی بدھے، بدی دا بدلہ سکے نہ کوئے چکایا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں چرن پریتی دھام دے گھے، نگاہبان ہو کے دیکھ وکھایا۔ سچ سرنائی تیری ڈگے، آپ اپنا گئے مٹایا۔ سچ دوار اینکار پچا سدھے، سادھنا اور نہ کوئے وکھایا۔ سب توں چنگے وڈے ایڈے، اس توں آگے ہو نہ کوئے خدایا۔ پُرکھ اکال دین دیال بن کے دُهر دا پتے، پت پریشور اپنی گود اٹھایا۔ ساجن میت دُهر دے متے، متر پیارا اکو نظری آہیا۔ گر اوتار پیغمبراں تیرے ملن دے بھوکتاں وچ کلجگ انتم دن متھے، مستھیا سمجھ کے جگت لوکایا۔ پکڑ اٹھا ہر سنت سہیلا وسے جتھے، نرگن ہو کے سرگن میل ملاہیا۔ تیرا مارگ پر م پُرکھ آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ گھتھے، رہبر ہو کے رستہ دینا جنایا۔ بن تیری کرپا گھر کسبھیر بے نظیر جن بھگتاں کوئی نہ بچھے، پسچاتا پ وچ تڑھے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن سنت سہیلا گود کوئی نہ چھے، چار جگ دا پنڈہ نہ کوئے مکایا۔

★ ۱۳ گھر شہنشاہی سمت ۲ نصیب سنگھ دے گرہ پنڈ بوپا رائے ضلع جالندھر ★

بیاں کہے میں جگ چوکڑی گاؤندے دیکھے گیت، پاربرہم پتریشور تیرا نام دھیانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ چلاؤندے دیکھے ریت، حکمے اندر بیٹھے سیس نواہیا۔ چار گنٹ دہ دشا بھجڈے دیکھے ٹھیک، ٹھاکر سوامی تیرے بھانے اندر بیٹھے دھیان لگایا۔ نت نوت بدلے رہے تارتخ، طریقہ تیرا نام

درڑائیا۔ جگت اندھیرا میٹھے رہے تاریک، نرگن سرگن کر رُشنائیا۔ کلمہ نام دس کے گئے حدیث، گر اوتار پیغمبر سندیشہ سچ سنائیا۔ بھوکھتاں وچ کر کے گئے اڈیک، اکھراں وچ تیرا راہ تکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت آسا منسا پوری کر امید، بن تیری آمد چلے نہ کسے چترائیا۔ لکھ چوراہی جیو جنت سادھ سنت سٹا گوڑھی نیند، آلس نندرا وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سو صاحب سنگر تیری آس رکھائیا۔ بیاس کہے میں ویکھے کوئی کوٹ، بن اکھاں اکھ گھلائیا۔ بن تیرے شبدی لگے کسے نہ چوٹ، چوٹی چڑھ کے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم رہے نہ کسے لنگوٹ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کلجگ جیو آلیوں ڈگے بوٹ، سچھنڈ دوار نہ کوئے پچائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے تیری بے پرواہیا۔ نام خمار دے مدہوش، مدھر دُھن راگ سنائیا۔ بھو ابھیدا کھول چوڈاں لوک، چوڈاں طبق و بے ودھائیا۔ چارگنٹ دہ دشا ورن برن تیرے نام دا گائے اک سلوک، سوہلا ڈھولا ڈھر دا اک سمجھائیا۔ چنتا غم میٹ ہر کھ سوگ، دیناں انا تھاں دے مان وڈیائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی ملے دھر دا جوگ، سنجوگی ہو کے اپنا میل ملائیا۔ کرم کرم دا مٹے روگ، جنم جنم دی ڈرمت میل دھوائیا۔ تیرے دوارے ساچے گرہ جائے پہنچ، سنت سہیلے اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر ساجن میت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بیاس کہے میں کھیل اگتا دساں کی، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ستجگ ساچے رکھ نینہہ، کلجگ کوڑی جڑ دے اکھڑائیا۔ لہنا دینا چکا ساڈھے تن ہتھ سیں، روداس چمارا نال ملائیا۔ پڑدا لہ جگت جی، جیون جگت دے سمجھائیا۔ نام ندھان سری بھگوان نچ اگتا بی، پیتے جگ دا لیکھا دے مکائیا۔ جن بھگتاں جوت جگاؤنی پئے نہ کسے گھی، انتر آتم نور کر رُشنائیا۔ لہنا دینا ویکھ بیس اکیہ، ویہہ ائی گرداس گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی دو جہان وسیع، جگت پیمانے وچ حساب نہ کوئے لگائیا۔

★ ۱۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میرے کندھے دا کاہی کانا، سُنہنجی رُت وکھائی۔ ناتا جوڑ نال سری بھگوانا، بھاگ اپنا رہیا بدلایا۔ گوہند دے کے گیا نشانہ، نشانہ شبد تیر چلایا۔ جگت بُدھی سمجھے نہ کوئے گیانا، اکھراں وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ سو لیکھا جانے والی دو جہاناں، پار برہم پر بھ بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا مانا، چرن کول سچ سرنایا۔ پنڈھ مُکا کے آون جانا، در گھر ساچا اک وکھائی۔ جتھے بستر سچ لیف تلالی نہیں سرہانا، اوڈھن نظر کوئے نہ آئی۔ اوتھے بے آساں ملے ٹکانا، ٹکا اپنا مستک نام لگایا۔ کوڑی کریا وڈھنہارا ترکھانا، تگھے شستر نال لیا ئیا۔ جوت سروپی پہر کے بانا، بانی ہو کے ہوئے سہایا۔ لیکھے لائے گوہند والا دانہ، ماچھوواڑا بھل کدے نہ جایا۔ ننھی چوٹی دا گر سکھ بنیا نوجوانا، جوہنوتا نظری آئی۔ مایا ممتا موہ چھڈ جگت ٹکانا، بن قیمت اپنا آپ دتا وکایا۔ ہر شبد سمجھیا پینا کھانا، ترشنا کوڑ جگت مٹایا۔ گھر ویکھ سچ محل ٹکانا، در گاہ ساچی خوشی منایا۔ توں میرا میں تیرا گاہ کے گانا، جگت سنسا روگ چکایا۔ بستر سوہنا سچ سہانا، کاہی کانا نال وڈیایا۔ جس دی کرے نہ کوئی پہچانا، بے پہچان بے پرواہیا۔ وشٹ ویلے دا نقدی دتا اکو آنا، بھگتی روپ دتا بدلایا۔ نام ٹھاری کر کے مست دیوانہ، دیا باقی نور کرے رُشایا۔ آگے رہن نہ دیوے بیگانہ، گھر اپنے لئے وسایا۔ جن بھگتاں ناپے نہ کوئے پیمانہ، پیمانے لبریز کرے لوکایا۔ سچ دوارے دیونہارا مانا، منسا آسا پور کرایا۔ گرگھ سنگر گودی وچ بال آنجانا، وڈے نال وڈی ملے وڈیایا۔ جس نے لہنا دینا مول چکاؤنا، پورب لیکھا جھولی پائی۔ سو وقت کرے سُنہنجا سہانا، سوہنی رُت بنایا۔ ہر سنگت میلا کر کے زرنتر دیوے پینا کھانا، خالص امرت جام پیایا۔ بنا تھم توں دیہہ دا کدے نہ ہووے چلانا، چکن توں پہلاں اپنا کھیل وکھایا۔ ساچا دے کے نام ترانہ، تریا پد توں پرے لنگھایا۔ جیو دیاں دو جہاناں وچ پُرانا، شبدی کار دے بھگتایا۔ دو آبے والیاں پڑدا لاہنا، ایسے کارن پھیرا پائی۔ نویں جگ دانواں رنگ وکھانا، وصل دیوے یار خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ بھگتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کاہی کانا کر پروان، سیس دستار ویکھے مار دھیان، گل ڈپٹا نگاہ وان، دھوڑی چرن سچا ایشان، منمت دُرمت در رہن کوئے نہ پائی۔

ہار نہیں ہر سنگت ہر دا، ہار دک دئے ودھائیا۔ جو بنونتا آ گیا پھر دا پھر دا، پار برہم پر بھ اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں وچھوڑا کئے چر دا، چری وچھنے لئے
 ملائیا۔ ایہو کھیل تھر گھر دا، جو سچکھنڈ اندر اپنے چرناں وچ دکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا لہنا دینا نہر دا، اگلا سنگ بنائیا۔ در حال ویکھو آئے پدر دا، جو
 بیٹھا سیس نوائیا۔ جگت پتہ نہیں کھیل کدھر دا، قدرت دا قادر ہووے سہائیا۔ کچھ لہنا دینا ایدھر دا، اودھو کرشن گیا سمجھائیا۔ نانک ساڈھے تن سال رہیا
 وچر دا، گوہنڈ ڈھائی منٹ پنڈھ مکائیا۔ جس دا مول نرگن دھار وچوں نتر دا، جگت مایا نہ کوئے چھپائیا۔ فقرہ اگلا رہے نہ فکر دا، فقط اکو لئے ملائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ہار نہیں نہ کوئی پھول، موتی جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ ساچا میل کنت کنتوہل، پریم پریتی رہیا درڑائیا۔ جگ جنم
 نہ جاوے بھول، پورب ویکھے تھاؤں تھانیا۔ شکر مار کے اک ترسول، دھرنی گیا جنائیا۔ مالک آوے کنت کنتوہل، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں کولوں
 اپنے پیار دا منگے محسول، وصولی پچھلی لئے کرائیا۔ جھگڑا مکا کے قاتل مقتول، مکتیاں توں آگے ڈیرہ دئے دکھائیا۔ جتھے نرگن دھار ملے دھول، دھوڑ دا
 کھہرا دئے جھڈائیا۔ ست دھرم دا بنھ اصول، اصل اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہار کہے میں آیا آج ہر
 سنگت خاطر، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ شبد سنہیرے دیواں پاتر، نام سندیشہ اک درڑائیا۔ گرگھ سوہنے بن جاو چاتر، چاترک دھر دے نظری آئیا۔ گر اوتار
 پیغمبر خوشیاں نال آکھن، سندیشیاں وچ سنائیا۔ ابناشی کرتا بنیا ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہار کہن
 سانوں پاؤ گل، ہتھو ہتھیں ونڈ ونڈائیا۔ کچھ لہنا دینا مکے بل، باؤن گیا سمجھائیا۔ سرشی نال چھل، گرگھیاں نال گڑمائیا۔ پچھلے جنم دامیٹ کے سل، دکھرا دور
 دئے کرائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹ کے کل، کلمہ اکو دئے سمجھائیا۔ ہر سنگت اک دوجے وچ پریم پیار دی دھار اندر جانا رل، دکھرا نظر کوئے نہ آئیا۔
 جنہاں خاطر شاہ مخاہ آیا چل، خطرہ اگلا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، جن بھگتاں اندر اپنا نور ہو کے جاوے بل، بلی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

کلی کہے میں تنگدی رہی راہ، لال دالالن ویکھ وکھائی۔ جو آد جگادی دو جہاناں ملاح، بیڑا برہمنڈ کھنڈ پار کرائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر گئے گا، جگ چو کڑی راگاں ناداں وچ ڈھولے گائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی شہنشاہ، پاتشاہ اکو بے پرواہیا۔ جلوہ گر بن خدا، نور نورانہ کرے رُشائیا۔ ویکھنہارا تھاؤں تھاں، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ غریب نمائیاں پکڑنہارا بانہہ، لکھ چوڑاسی وچوں دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت سہیلے اپنی گود اٹھا، مہربان محبوب سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سو داتا دانی دیاکما، دیونہار سچی سرنائیا۔ میری نمائی دے بھاگ دے جگا، صدی چوڑھویں اکھ گھلایا۔ پڑدا اوہلا دے اٹھا، دئی دوتی ڈیرہ ڈھایا۔ وقت سہنجنا دے سہا، سو بھاونت اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ میں کلی کھٹاں میری قیمت سکے کوئی نہ پا، شاہ سلطان سمجھ کسے نہ آئی۔ خوشیاں نال ڈھولا گاواں بن رسنا جہوا بٹی دند کراں واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دوار رہیا سہایا۔ کلی کہے میں ویکھیا مار جھات، دو جہاناں توں پرے دھیان لگایا۔ جس دا لیکھا کھے نہ کوئی قلم دوات، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بے انت کہہ کے شکر منایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاالا والی دو جہاناں زرگن سرگن تکیا ساکھیاں، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا ویس وٹایا۔ گرگھ سجن میت مرارے سنے فریاد، پورب جنم لہنا دینا کھوجے تھاؤں تھانیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کردے گئے یاد، دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل دھیان لگایا۔ سو لال دی کلی اکلا کرن آیا آباد، دوجا سنگ نہ کوئے بنایا۔ پوری کرے پورب خواہش، آسا نسا اپنے وچ سمایا۔ ہر سنگت سنگ پاوے اگئی راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچایا۔ چار جگ ایسے سردل اُتے ٹیکدے رہن ماتھ، مستک ٹکے دھوڑی نال رمایا۔ لال دی لال ہو کے چمکے گاتھ، گہر گمبھیر دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمراتھ، مہما اکھ بودھ اگادھ دے جنایا۔

★ ۱۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ★

بیاس کہے میری ہسے ریت بالو، بالم ویکھ خوشی منایا۔ یاد آگیا لہنا دینا جگت پُت کالو، نانک سرگن ویکھ وکھائی۔ زرگن نانک بن کے پالو، پرتپالک ہو کے سیو کمایا۔ لالو دا یاد آیا آلو، وزن ڈھائی چھٹانک سمجھایا۔ پُرکھ اکال ہو دیا لو، دین دیا ل دتا درڑایا۔ جس ویلے سچا سچجگ ہو یا چالو، چالان سب دے

دے کر آیا۔ گرگھ ساچے سانچے ڈھالو، ڈھنیا گوبند رہیا سمجھایا۔ نام اوڈھن دے کے ڈھر دا سالو، پڑدا ایکنکار اکو پانیا۔ جن بھگتاں آگے رکھ سچ سوالو، تھم ڈھر دا اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمایا۔ بیاس کہے میری ریت بالو ہسے، ہستی دیکھ بے پرواہیا۔ خوشیاں وچ نئے، بچے واہو داہیا۔ میٹوں ہوئی ہوئی دتے، سنیہرے رہی سنایا۔ جل دیکھئے گرگھ ہوئے اکٹھے، ست سنگت روپ وٹایا۔ پُرکھ اکال دی چرنی ڈھٹھے، جو ڈگیاں رہیا اٹھایا۔ وک گئے اوس ہٹے، جس ہٹ دا ونجارا نہ کوئے سمجھایا۔ جنم مرن دے میٹ کے رٹے، جھگڑا اگلا رہے مکایا۔ سچ پریتی اندر رتے، رتن اموک نظر آئی۔ انھاں دے کول اوس ابناشی دے پتے، جس نوں پتیاں اُتے گر اوتار پیغمبر گئے منایا۔ اوہ نرگن ہو کے نرور ہو کے نرکار ہو کے بھگتاں دی کُلی دسے، کُلی دا مالک بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کھج راہوں گھتھے، ساچا راہ نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا بنایا۔ بالو ریت میں دتتاں کی حال، احوال دیاں جنایا۔ جس نے مُردے لئے جوال، جوالا جوت سیو لگایا۔ گرگھ لہے لال، لالن رنگ رنگایا۔ پوری کر کے گھال، کیتی تھائے پانیا۔ من بینی سوال، در آیا بے پرواہیا۔ اولڑی چل کے چال، سرشی دتی بھلایا۔ سنت ساجن رکھ شبدی نال، جوتی دھار کری گڑمائیا۔ پھل لگا گئے ڈال، رتڑی رت آپ سہنایا۔ اتم آپے کرے سنبھال، دوجا راکھا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ ریت کہے میں چھوٹی رتی، قطرہ قطرہ نظری آئی۔ میں دیکھ کے کملاپتی، پتن بیٹھی ڈیرہ لایا۔ جس دی کتھا کہانی سچی، سچ سنیہرہ رہیا جنایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی کچی، کنچن گڑھ دے وڈایا۔ بھگتاں دھار رکھ کے اچھی، اتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ کی سار پائے مین مجھی، بھگت سہیلا بھگتی توں پرے اپنا کھیل وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈا اک سہنایا۔ بیاس کہے بالو ریت دیوے ہوکا، تھم ڈھر دا رہی جنایا۔ میری سُنو کہانی چوڑاں لوکا، لگیا بھو رہی جنایا۔ جس دے کارن جگ چوکڑی جگاوندے رہے جوتا، جوتاں دا مالک پھیرا پانیا۔ جس دے کارن صاف کردے رہے چوڑکا، چار جگ سیو کمایا۔ اوس نوں ملن دا اکو موقع، ویلا وقت رہیا درڑایا۔ جس دے کول اگے نام دی نوکا، دو جہاناں پار لنگھایا۔ سچ دوار سہائے اگتا کوٹھا، کُلی بھگت دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنا آپ وکھایا۔ بالو ریت کہے میں دیکھیا ڈھر دا دردی، دعوے نال سمجھایا۔

کھجک میٹن آیا اندھیر گردی، گداگر نظر کسے نہ آیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں ویکھ کے عرضی، آرزو سب دی پھول پھولایا۔ اگے کرے اپنی مرضی، مریض
 ویکھے جگت لوکایا۔ کھیل کر نرائن ز دی، ز ہر اپنا حکم چلایا۔ دو جہاناں کلا رکھے چڑھدی، چڑھدا لہندا سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دا حکم آپ اُچھایا۔ بیاس کہے بالو ریت رہی پُکار، پنے پنے سیس نوایا۔ واجاں رہی مار، ہاڑیاں وچ جنایا۔ اکو کرو دیدار، گھر ساچے درشن پانیا۔ جن
 بھگتو تہاڈا ایہہ وبار، دوجی کھیل نہ کوئے رچانیا۔ پچھلے جمع کیتے ہار، ہار جت وچ بدلانیا۔ گر گھر رہے نہ کوئے دکھیاں درد گوانیا۔ جے انتر کرو پیار،
 بسنتر باہروں دے بُجھانیا۔ ساچا منتر کرو جیکار، لوک لیا جگت گوانیا۔ ایہہ سنجگ دی ساچی دھار، کھجک روپ رہی بدلانیا۔ اگے کوئی نہ اترے پار، اتر
 پورب پچھم دکھن نہ کوئے سہانیا۔ سہمت ہوئے گرو اوتار، پیغمبر خوشی بنانیا۔ لہنا کے جگ چار، چوکڑی بیٹھی سیس جھکانیا۔ حکم چلے اک نرنکار، نہ کوئی
 میٹے میٹ مٹانیا۔ بھگون بھگتاں کرے پیار، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سنایا۔
 سچ سندیشہ دیوے دُھر دی ریت، بالو اپنا حال جنایا۔ پُرکھ اکال کرو ہیت، متر پیارا اکو نظری آیا۔ جس نے رت بدلی چیت، چیتن سرتی دے کرایا۔
 جگت وکارا کر کے کھیت، نیت نیت درشن دیوے چائیں چانیا۔ کچھ لیکھا باقی جیٹھ، اگنی تہ رہیا تپانیا۔ مان ٹٹے وکاری سیٹھ، ہنکاری گڑھ آپ تڑانیا۔ جن
 بھگت بنا کے وکھرا لیکھ، لیکھے اپنے وچ لگانیا۔ وسا کے ساچا دیس، دیس دے مالک دے بنایا۔ اکٹھے کر کے بخشے ٹیک، ٹکا نام لگانیا۔ جن بھگتو نسیں آدانت
 دے ایک، اگے وچ سمانیا۔ جنہاں کارن بدلایا بھیکھ، بھکھشو بن کے پھیری پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا رنگ رہیا رنگانیا۔ بالو
 ریت کہے میں بھگتاں ویکھیا بلاؤندا، خوشی بلاں اُتے آیا۔ سٹیاں آپ اٹھاؤندا، ہلوانے نال جگانیا۔ بھکھیاں آپ رجاؤندا، امرت جام پیانیا۔ وچھڑیاں آپ
 ملاؤندا، جنم کرم پھول پھولایا۔ ساچی دھار آپ رکھاؤندا، رکھیا کرے تھاوں تھانیا۔ سنت سہیلے انگ لگاؤندا، انگیکار آپ ہو جانیا۔ ویلا وقت آپ سہاؤندا،
 سہنجنی گھڑی دے وڈیانیا۔ گر کھھاں مات لوک وڈیاؤندا، دو جہاناں ہووے سہانیا۔ کھیل کرے سچ نیاؤں دا، نیاکار اکو اک ہو جانیا۔ ہر جن ساچے رنگ
 رنگاؤندا، لال گلالا آپ چڑھانیا۔ جس کارن ہر سنگت ہار پہناؤندا، پناپنیاں توں گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے سمجھانیا۔ اپنا مان سری بھگوان جن بھگتاں جھولی

پاؤندا، اپنی منسا نہ کوئے رکھائیا۔ بن بھگتاں ابناشی کرتا کم کسے نہ آؤندا، دو جہان کما نظری آئیا۔ ایسے کارن گرگھ کئی بھاگ لگاؤندا، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دے وچھڑے اکو گھر وساؤندا، وکھرا در نہ کوئے بنائیا۔

★ ۱۴ گھر شہنشاہی سمت ۲ بلوندر سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں دُھر دا آساوند، آسا پوری دے کرائیا۔ تیرے تھم دا ہو پابند، دوس رین سیو کمائیا۔ اگئی نام دا دے چھند، ڈھولا اک سمجھائیا۔ بنا رسنا دے آوے انند، انند اپنا دے پرگٹائیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی وچ تیرا نام دھیائیا۔ جگ چوکڑی دا پچھلا اگلا مکے پنڈھ، سفران وچ نہ کوئے بھوائیا۔ دین دیال صاحب بخشد، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ رکھائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر گیا لنگھ، کلجگ انت رہیا گر لائیا۔ سیج سہنجی دے سے پلنگ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ جگت واسنا دُنی ہوئی رنڈ، بن ہر کنت خوشی نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ بیاس کہے میں سندا رہیا سلوک، مہما والا ڈھولا تیرا گائیا۔ تکدا رہیا لوک پر لوک، دو جہاناں اگھ گھلائی۔ تیرا بھانا کوئے نہ سکیا روک، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سپس نوایا۔ کلجگ انت سری بھگونت جوتی شبدی دھار سوچ، بدھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سرشی دُنیا کائنات کوئی نہ کرے ہوش، بے ہوش ہوئی لوکائیا۔ خالی دے کا یا مائی چڑی پوش، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا لے ملائی۔ بیاس کہے میرا اتم کٹ وچھوڑا، وچھڑیاں لے ملائی۔ نرگن دھار نرگن ہووے جوڑا، سرگن مل کے وجے ودھائیا۔ اگلا وقت رہ گیا تھوڑا، بن تیرے بھو کسے نہ آئیا۔ اپنے پریم دا دے بھورا، جگت بھنڈارے دا لیکھا دے مکائیا۔ میں تیرا نوجوان بانکا چھوہرا، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ توں سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہنگ برہم دتی وڈیائیا۔ اکو دس اپنا دوہرا، دوہاں مل کے وجے ودھائیا۔ تیرے اگے نہیں کوئی زورا، چرن کول ڈھیہہ کے منگ منگائیا۔ جھکڑا چکے تورا مورا، موہ مہبت اپنے نال بندھائیا۔ تیرا منتر فرنا پھرے پھورا،

فون اپنا رنگ رنگا گیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنی کرنی اندر پا موڑا، مہرے ہو کے اپنا درس دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک
 گھلایا۔ بیاس کہے میری آسا نہ جائے برتھی، وشواش دینا بندھایا۔ میٹوں رلاؤنا نہ نال کوڑی سرشتی، شرع وچ نہ کوئے پھسایا۔ میٹوں بہاؤنا نہ سورگ
 بہشتی، سورگ بہشت دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ میٹوں بناؤنا نہ من واسنا گرہستی، گرہ دُنی نہ کوئے لوکایا۔ میں اکو منگاں تیرا ایشی، ایشٹ دیوتوں ہی نظری
 آئی۔ لیکھا مُکاؤنا ٹانک جستی، نُور نُور وچ دکھایا۔ تیری مُجبت کسے دوارے نہ ملے وکدی، قیمت جگت نہ کوئے رکھایا۔ میں اوٹ رکھی اک دی، اینکار تیرا
 دھیان لگایا۔ تیری تار ستار انتر کھچدی، پریم رباب رہی وجایا۔ کچھ گھنڈی کھول وچ دی، پڑدا دے اٹھایا۔ کروٹ بدل اپنی پٹھ دی، ستمکھ ہو کے
 سو بھاپایا۔ میری آسا راہ تگے کت دی، کیتے جگ گئے وہایا۔ منسا پوری کرمت دی، نر نرائن دیا کمایا۔ خواہش رہے نہ ٹھگوری والے چت دی، ٹھا کر ہو کے
 جوڑ جڑایا۔ جدھر دیکھاں تیری جوت نُور دھار رہے دسدی، دہ دشا نظری آئی۔ کچھ لیکھنی وید ویاس والی چٹ دی، چٹے اُتے کالا گیا پائی۔ کچھ باقی روداس
 چمارے دی اٹ دی، بہتراں نال سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُجبت بخش اپنی سک دی، سخر چوٹی چٹھ کے میلا لینا ملایا۔ بیاس کہے
 میری چوٹی چٹھ جا سخر، وہنا وچوں پنڈھ مُکایا۔ میرا اگلاک جائے فکر، فاقہ کشی دے گویا۔ میں چل کے آیا ادھر، پینڈا پنڈھ مُکایا۔ کچھ وعدہ کرشن
 نال بدر، ٹھکھیاں گیا سمجھایا۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں پوری کرے سدھر، سدھر اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا
 دکھایا۔ بیاس کہے میرا لیکھا دس کھول، خالی ہتھ دیاں دہایا۔ آد جگادی تے ابناشی اچتے بول، اپنی آواز لگایا۔ جگ چوکڑی میں وہنا وچ کردا رہیا گھول،
 بھجیا واہو داہیا۔ میرا ت سکیا نہ کوئے وروں، متھن وچ نہ کوئے لیایا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت وجا کے گئے ڈھول، ڈنکا تیرا نام سنایا۔ انتم رہیا کوئی نہ
 کول، سارے کر کے گئے جدایا۔ میرے اندر پیندا ہول، دکھاں دیاں سنایا۔ سپت رکھی دا یاد آیا پچھلا قول، اقرار نامہ بھوج پتراں اُتے لکھایا۔ کچھ نانک
 چرناں دا چرنودک گیا ڈولھ، چلے تن ہتھ اٹھایا۔ کچھ روداسا میرے اندروں بالوریت گیا رول، مُٹھی ڈھائی وند وندایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ بیاس کہے میں منگاں تھوڑا، بہتی آس نہ کوئے رکھایا۔ رام دا پھریا گھوڑا، نیر نیناں نیر وہایا۔ میرے وچ

بچھلا رکھ کے پوڑا، اگلا مکھ گیا بدلایا۔ کناں توں ہو کے ڈورا، نیتز تیرے ول اٹھایا۔ واہو داہی پھیر دوڑا، دشا اپنی لئی بدلایا۔ اُچی کوکے دسدا جائے پُرکھ اکال دُھر دا چورا، لہیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دینا اٹھایا۔ بیاس کہے میں کی کراں تیری گنتی، انگنت تیری وڈیایا۔ سیتا اکیاں قدماں نال میٹوں رہی مندی، پچھے بھوں بھوں دھیان لگایا۔ ایہہ سیوا لگی رہی تن دن دی، آر پار نہ کوئے کرایا۔ دھار نظر آئی تیرے چنھ دی، زرگن نُوَر جوت رُشایا۔ اکھاں میٹ عرشاں اُتے منڈل راس گندی، تار تاریاں وچ رکھایا۔ ایہہ کھیل ہوئی چھن دی، جس نوں شاستر سمرت وید پُران نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان تیرے ہتھ سرب وڈیایا۔

★ ۱۴ مکھ شہنشاہی سمت ۲ سرون سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میری آسا لمبی، آئیو سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جس نوں سُن کے دھرت دھول دھول کسبی، ہلی واہو داہیا۔ جس ویلے لوکماں جگت سادھ ہوئے دمسبی، کُٹمب کوڑ نظری آئیا۔ دین دُنی خوشی بدلے وچ غمی، نمگین دین دُہایا۔ پُرکھ اکال اوس ویلے اپنی دھار چلاویں نویں، نو نو چار پنڈھ مکایا۔ دُنیا وٹوں گوڑھی نیند سویں، گرگھ بھگت لینے جگایا۔ غریب نمائیاں گھر بہویں، شاہ سلطاناں در دُرکایا۔ انحاں دی سار لوپیں، جو جگ جنم دے وچھڑے دھیان لگایا۔ انحاں سنگ روہیں، جو تیری اوٹ تکایا۔ نام بھنڈارا ساچی وست (دویں)، بن ہتھیاں آپ ورتایا۔ کچھ لہنا رکھیں یاد جس ویلے ارجن بیٹھا توی، راوی روی نال صلاح پکایا۔ جس ویلے پُرکھ اکال اپنے شبد دا بنیا کوی، لیکھا لکھت تیرے ہتھ پھڑایا۔ گرنتھ شاستر واک بھوکھت گر اوتار پینمبر اُس نوں جانن اوتار چووی، جگت دُنی سمجھ کسے نہ آئیا۔ دُھر دا ڈھولا بن وچولا اکو گویں، گھر گمبھیر اکو اپنا نام دینا پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ دکھایا۔ بیاس کہے میری آسا بہہ بہہ لمبی، منتی وچ ناپ نہ کوئے کرایا۔ پیار دی دھاروں آپے جئی، نکلی چائیں چانیا۔ سد جیوت بنا دی، ساس سواس نہ کوئے رکھایا۔ اٹھے پھر پھرے بھٹی، چار گنٹ دھیان لگایا۔ تیرا حکم سُننا چاہندی کٹھی، دُھر فرمانا دے درڑایا۔ توں شاہ پاتشاہ وڈا دھنی،

دھناڈھ اِکو نظری آئیآ۔ تیری دھار تھم والی مٹی، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ کلجک انت کریں نہ انھیں، نچ نیتر دینا گھلایآ۔ پریتم بن کے ساچا تئی، تند ستار دینا وجایآ۔ ویکھ و سیرا چھپر چھتی، چھہبر اپنا نام لگایآ۔ جیسہڑی دھوڑ بھیلنی رام چرن اپنی کئی بٹھی، ساڈھے تن سال گنڈھ پوایآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے وچ لگایآ۔ بیاس کہے میری آسانہ ویکھیں پُرانی، پوربلے جنم نال رلایآ۔ جہنوں لکھیا نہ کسے پُران پرانی، ویداں وچ نہ کوئے وڈیایآ۔ گر اوتار پیغمبر نہ ہوئے نگاہانی، سر ہتھ نہ کوئے کٹایآ۔ سارے تیرے آون دی دس کے گئے نشانی، نشاور اپنا آپ کرایآ۔ اکھراں والی گا کے کہانی، بانی تیرا نام پرگٹایآ۔ میری سدھراں والی جوانی مستانی، ہتھ کسے نہ آئیآ۔ تیرا کھیل گن ندھانی، گنوتے ویکھ وکھایآ۔ جگ چوکڑی میرے نال ہندی رہی شیطانی، شرع والا سنگل نہ کوئے کٹایآ۔ کلجک انت کر مہرانی، محبوب تیری آس رکھایآ۔ میری آسا نہیں بیگانی، بینتی اوہو چلی آئیآ۔ جھگڑا کیس نہیں دیوانی، نو سو چرانوے چوکڑی جگ بیتدیاں دیر نہ لگی رایآ۔ میرے وچوں آنچل دھو کے گئی آد شکت بھوانی، دُرگا اپنا پلو وچ پھرایآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا ساچے در کر پروانی، پر م پرکھ تیری آس رکھایآ۔

★ ۱۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میری آسانٹی، نگا ہو کے رہیا جنایآ۔ بھگت بھگوان دی ویکھاں سکھی، ستمگھ ہو کے درشن پایآ۔ جنہاں دی دھار گوہند لکھی، اگلا لیکھا اپنے نال رکھایآ۔ ساچی دے کے گیا چٹھی، بن کاغذ ٹکڑے ہتھ پھڑایآ۔ میللا ملے دھر دی اگئی، بیس اکیسا نال رلایآ۔ اوہناں جگت واسنا جائے جتی، ترشنا کوڑ نہ کوئے تپایآ۔ سمت شہنشاہی دی ہووے متی، متر پیارا ویکھ وکھایآ۔ ساچے نام دی دھار دس کے مٹھی، کلجک کوڑی کریا باہر کڈھایآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لہنا دے مُکایآ۔ بیاس کہے میری آسانہ چھوٹی نہ وڈی، دوہاں وچ سمائیآ۔ تیرے حکمے اندر بدھی، جگ چوکڑی راہ تکایآ۔ انت ویکھ ویہویں صدی، صد میاں والی دے دہایآ۔ میں کوئی دھار نہیں وہن والی ندی، جل اپنا روپ بدلایآ۔ میری جوت اوس نال جگی، جو جگت دا مالک اک

اکھوائیا۔ پریتی اوس نال لگی، جو قدیم دامالک دُھر درگاہیا۔ ستار اوس نال وٹی، جس دا تند نہ کوئے تڑائیا۔ اوس دوار بہہ کے سچی، جتھے سجن ملے شہنشاہیا۔ جس دی بدلے کدے نہ گدی، گداگر گر اوتار پیغمبر لئے بنائیا۔ ونڈ ہووے نہ ودی سدی، دوس اماوس نہ کوئے بنائیا۔ کرنی دو جہان نہ ہووے رڈی، قدرت دامالک اکو اکھوائیا۔ لوکات جگاں وچ زرگن دھار سرگن ہو کے آوے کدی کدی، نت درس نہ کسے دکھائیا۔ کھیل کرے اگئی چنگی، مارگ اپنا آپ پرگٹائیا۔ سچ نام وجامردگی، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ گرگھاں جن بھگتاں پٹھ ہون نہ دیوے نگی، پڑا اپنا نام رکھائیا۔ بیاس آسا کہے سب دی کٹے تنگی، جو بیٹھن سپس نوائیا۔ اُس دا جو دھا سور پیر سُت دلارا اک بھینگی، بنا بُجھاں توں سب دی کرے صفائیا۔ اپنا کھیل کرے بہہ رنگی، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ زرگن زرویر زراکار بن کے ڈھنگی، طریقہ اپنا اک پرگٹائیا۔ بیس پسا دھار بکرمی جس ویلے آوے پنجمی، پنجمیاں دے پنچے دئے لگائیا۔ اکھریار دیکھے بونجی، باون پڑا لاہیا۔ کھیلے کھیل نوپ شترنجی، شمع گل ہووے لوکائیا۔ جن بھگتاں پریم دی پا کے پھندی، آتم پر ماتم ناتا لئے جڑائیا۔ اگے مذہب دی رہن دیوے نہ کوئے پابندی، شرع وچوں باہر رکھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بنا کے سنگی، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار رہن نہ دیوے ڈرنگی، جھگڑا مکائے کھیل ترنگی، لیکھا جانے جگت چپو چرنگی، چار جگ دا پورب لیکھا لکھتاں والا ویکھ دکھائیا۔

★ ۱۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ گاندھراں ضلع جاندھر ★

بیاس کہے میرے نال صلاح کیتی بھاگیرتھ، اکانت ہو کے دھیان لگائیا۔ تیرا وہناں والا نیرتھ، جل پانی روپ نظری آئیا۔ کس بدھ بنے ساچا تیرتھ، تٹ کنار سو بھا پائیا۔ امرت رس ہووے سیرتھ، اگنی اگت بُجھائیا۔ اندروں کڈھے پیڑت، دُکھیاں درد مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا ہر گھٹ تھانیا۔ بیاس کہے بھاگیرتھ ہوئی دسیا چپ، بن رسن آواز لگائیا۔ تیرا کیوں بدلے رُخ، میٹوں دے سمجھائیا۔ کیوں نہیں پینڈا جاندا مک، بھجے واہو داہیا۔ میں ہو کے اگوں خوش، خوشی نال دتا درڑائیا۔ جگ چوکڑی میرا بھیسو سدا لگ، پڑا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سہاؤندی رہے رُت، اپنا روپ بدلایا۔

گر اوتار پیغمبر سنت بھگت میرا ونڈے کوئے نہ ڈکھ، دردی نظر کوئے نہ آیا۔ ترشنا بھجھائے نہ کوئی منسا والی بھکھ، انتر ترپت نہ کوئے کرایا۔ میں جگ چوکڑی سب نوں لیا بچھ، بنیتی آرزو آگے سنا یا۔ کون تارے اپرادھی سٹ، دیاوان دیا کما یا۔ سب نے بول کے اکو تک، ڈھر دا حکم دتا درڑا یا۔ جس ویلے آوے ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ ولس وٹا یا۔ اپنی گودی لئے چک، زرگن ہو کے انگ لگا یا۔ کرنی دا پینڈا جائے نک، کرتا ہوئے سہا یا۔ جنم پھیر ملے مانکھ، تت سریر وڈیا یا۔ پچھلی کیتی جائے ٹٹ، آگے اپنی گنڈھ پوایا۔ جل دھار وچوں پٹ، پٹنے والے نال جوڑ جڑا یا۔ جتھے سب دی جائے چھٹ، آون جاون رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا سچا اک گوسا منیا۔ بھاگیر تھ کہے تیتوں کہندے وھناں والا دریا، بھجیں واہو داہیا۔ کچھ مینٹوں دے سمجھا، کس بدھ پینڈا لئیں مکا یا۔ میلا ہووے بے پرواہ، اپنے وچ سما یا۔ میں وی تیرے کنڈھے بہہ کے چلیا نہا، نو منٹ سنگھاسن لایا۔ مینٹوں تھوڑا جہا اندر چانن دتا پا، نور ڈلک لگا یا۔ تھوڑا جیہا رس گیا آ، امرت روپ بدلایا۔ دھن اگئی دتی سنا، شبدي تال وجایا۔ پچھا دتا بھلا، کچھ آگا دتا دکھایا۔ سبھے پھر کے بانہہ، ہوندا دتا لگا یا۔ دس کے اپنا ناں، سو پڑکھ زرنجن کری پڑھایا۔ میں کر کے آگوں ہاں، سیس دتا نوایا۔ تیری کنڈھی بیٹھا آ، ڈیرہ کھٹاں اتے رکھایا۔ توں دس کیسوں رہیا گا، کون راگ الا یا۔ بیاس کہا میں اکو سمجھ کے پتا ماں، پڑکھ اکال رہیا دھیانیا۔ دو جاشٹ متاں کوئی نہ، چرن سیس نہ کسے جھکا یا۔ جو میری آسا رہے رکھا، بن پانی جیون جگت نہ کوئے ودھایا۔ پنجاں تئاں والے پہلے گرو لئے دھیا، انت ناتا گئے تڑا یا۔ مائی ہوئی سواہ، جوت وچ سما یا۔ میں اوسے آگے عرض دتی سنا، جس میری بنت بنا یا۔ اُس سبھے دتا جنا، حکمی حکم پرگٹا یا۔ جس ویلے زرگن دھار ہو کے جاواں آ، مینٹوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ جوتی جلوہ کر رشنا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ تیرا لیکھا دیواں مکا، مکمل اپنا رنگ چڑھایا۔ جلدھار وچوں اپنے نال لوواں ملا، ناتا ڈھر دا آپ رکھایا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آ، بھروسے نال رہیا درڑا یا۔ بھاگیر تھ میں اوسے داتا کاں راہ، جس تیتوں جھلک دتی چکایا۔ جھلاں بلیاں وچ میرا ہووے سہا، سہایتا کرے تھائیں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک زراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد اک ملاح، جو بیڑے پتن رہیا ترا، تار نہار وڈی وڈیا یا۔

★ ۱۴ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گرہ پنڈ سرہبہ ضلع جالندھر ★

بیاس کہے تیرا کھیل بے پرواہی، پاربرہم پتھر میثور انت کوئے نہ آئی۔ تیرا لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی کھے کوئے نہ قلم شاہی، کاغذ نیتر روون مارن دھاہیا۔ حکمے اندر گر اوتار پینمبر جس بنائے راہی، پاندھی بن کے لوکمت سبجگ تریتا دواپر کلجگ پھیریاں گئے پائیا۔ تیرے نام دی اگم اتھاہ بے پرواہ کردے گئے شنوائی، سچ سندیشہ نر زیشا دو جہان سنایا۔ تیری منزل دسدے گئے اُچ عالیشان ہائی، جس نوں جگت نیتر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اُچی کوک کوک رسنا جہوا بٹی دند دیندے گئے دہائی، تیرا ڈھولا راگ ناد نغمہ نر زائن اکو گائیا۔ نرگن نرگن انتر انتر نر نر لو اکو لائی، پر ماتم بل کے پر ماتم کھیل کھلایا۔ جس دا لہنا دینا کوئی جان نہ سکے ہندسیاں وچ اکائی، زیرو صفرا سمجھ کسے نہ آئی۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشاں وچ سرشی وچ کر کے گئے لکھائی، بودھ اگادھا بھو ابھیدا آپ جنائی۔ جس دا پڑدا اوہلا کوئی چک نہ سکے رائی، رعیت رنک راج راجان شاہ سلطان ویکھن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی تیرا کھیل اگم اتھاہی، الکھ اگوچر تیرا انت نہ کوئے سمجھائی۔ نمونستے کہہ کے چرن کول سیس رہے جھکائی، ڈنڈاوت وچ اپنی خوشی بنائیا۔ مہربان محبوب محبت وچ سچ سندیش دینا سنائی، انراگی اپنا راگ الاییا۔ در دوار ٹھانڈا نر نر نکار اک دکھائیں، دوجا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نو اسی شاہو شباہی، ڈھر سلطان ہو مہربان اپنی مہر نظر اٹھائی۔ بیاس کہے پاربرہم پتھر میثور گھر گسپھر، گور تیرا کھیل نظری آئی۔ آد جگادی نرگن سرگن دھار تیری بے نظیر، جگت نیتر لوچن نین اکھ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پاربرہم پروردگار سانجھے یار بدل دے تقدیر، تحریر تقریر دوہاں دا لہنا دے مکائی۔ تیرا نام ندھان نوجوان مرد مردان جس دے ہتھ سچ تدبیر، دو جہان بھو ابھیدا دے کھلایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پینمبر میٹوں دے کے گئے دھیر، دھروا سا لوکمت دھرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہو مہربان کلجگ انت صدی چودھویں آوے اخیر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پھیرا پائیا۔ جس نوں جھکدے پینمبر پیر، پرا پسنٹی مدھم بیکھری جس داگیت گائیا۔ اوہ لیکھا جانے کایا ماٹی تن وجود لکھ چوڑا سی ساڈھے تن ہتھ سریر، مانکھ مانس پڑدا دے چکائی۔ جس دے کول نام کھنڈا شمشیر، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیوے دلگیر، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در درویش ہو کے دُھر دی منگ منگایا۔ بیاس کہے میں راہ رہیا تکدا، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ دو جہاناں رہیا لہدا، کھوجت کھوجت ویکھ وکھانیا۔ کھیل ویکھدا رہیا سب دا، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ جو گھڑیا سو رہیا بھدا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ بن تیرے دیک دیک ساچا نور کوئے نہ جگدا، شمع گل دے لوکانیا۔ تیرا مارگ آد جگاد سدا سچ دا، گر اوتار پینمبر گئے درڑانیا۔ توں لوں لوں اندر رچدا، ساڈھے تن کروڑ تیری سرانیا۔ توں بن رسنا جہوا مٹی دند بھگتاں پریتی اندر ہندا، ہستی وچوں ہستی لیں پرگٹانیا۔ سچ اشارہ دے کے نج لوچن نیترن اکھ دا، پر تکھ ملے آپ گوسانیا۔ کلج انت اخیر ویلا وقت نہیں رہنا وکھ دا، وچھڑے لے ملانیا۔ سچ دوارا کھول اپنے نام ہٹ دا، ہٹوانا ہو کے سیو کمانیا۔ کوڑ گڑیاں جائے نندا، بھے وچ اپنا کھ چھپانیا۔ ست دھرم مارگ لگے تیرے جس دا، چار ورن اٹھاراں برن تیرا ڈھولا گانیا۔ سدا سدا انت نوت پر م پُرکھ توں بھگتاں تیج رکھدا، کلج انت ہو سہانیا۔ تیرا کھیل سدا سمرتھ دا، سمرتھ پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ بیاس کہے میں چرن کولاں اُپر بن سیس اپنا سیس رکھدا، جگدیش تیری اوٹ تکانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں مالک آد جگادی گھٹ گھٹ دا، گرہ گرہ اندر کایا مندر دین دُنی کر صفانیا۔

★ ۱۴ گھر شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ دے گرہ چیمہ کلاں ضلع جالندھر ★

بیاس کہے یاد آیا منڈی میرے وچ گوہند دھویا بھتھا، پانی پنچ ویراں آپ ہلایا۔ تیراں داسی نال جتھا، گرکھ سنگ لیاںیا۔ میٹوں اٹھا کے سنائی کتھا، شبدي حکم درڑانیا۔ اٹھ پیارے دلارے پر بھ دے بچے، بچپن تیرا دیاں سمجھانیا۔ چار جگ تیرا کھیل ہویا کچا، اٹاں پتھراں نال ٹکرائیا۔ آ امرت پی رتا، سچے ہتھ دی انگلی دتی چٹانیا۔ پھیر چک کے اُتے پٹاں، ہتھ چھاتی اُتے رکھانیا۔ گھاس دا پٹ کے گٹا، میرے وچ دتا رڑھانیا۔ اُنی انگلاں دا پھٹاں، سبھے دتا ٹکانیا۔ ادھ وچکاروں پھڑ کے کٹا، کھنڈا دتا پھھانیا۔ ایہہ کھیل میٹوں لگا اچھا، ویکھ خوشی منانیا۔ گوہند پھڑ کے اپنا بھتھا، میرے اُتے دتا ہلایا۔ میریاں گھل

گئیاں اندروں باہروں اگھال، دو جہان نظری آئی۔ بنا پُرکھ اکال ملیا کوئی نہ سنا، کوڑی دسی جگت لوکائی۔ میں جوڑ کے دوویں ہتھال، بندنا چرن لئی کرائیا۔
 کچھ دس اگلا پتہ، میٹوں دے سمجھائی۔ گوہند خوشیاں نال ہسنا، سجا چرن تن وار پتھر نال ٹکرائیا۔ اوسے ویلے وگن لگا ٹھکا، ہوا پانی زور لگائی۔ زرگن دھار پُرکھ
 اکال آیا نٹھا، جوتی جاتا پھیرا پائی۔ جس دے کول چار جگ دے لیکھ دا پٹا، جھسے گر اوتار پیٹنمبراں رہیا دکھائی۔ نشانہ بن کاغذ نظر آیا چٹا، شاہی ونڈ نہ کوئے
 ونڈائی۔ برہنڈاں کھنڈاں نالوں لما چٹھا، جیہڑا سبھے دتا جنائی۔ میں ہو کے ہکا بگا، ہتھ متھے اُتے ٹکائی۔ گوہند سبھے میٹوں لایا دھکا، ڈھائی قدم آگے دتا
 ودھائی۔ جتھے وچھی اگئی صفا، جس دی بنت نہ کوئے بنائی۔ پُرکھ اکال دسیا پتا، پتھر میٹور بے پرواہیا۔ وڈیوں وڈا نیوں نکا، دوویں دھارا کھیل کھلایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ سمجھائی۔ بیاس کہے میں دھکا کھادھا ڈھائی قدم، ہلار سمجھ کوئے نہ آئی۔ میرا کب گیا بدن، سرتی
 اندروں سرت بھوئی۔ میں ہتھ لگا ملن، اپنے آپ پچھتائی۔ نیز ہنچھو لگا کرن، موتی چھبر لائی۔ میں پردکھنا، وچ لگا پھرن، چاروں گنٹ بھجاں واہو داہیا۔
 پُرکھ اکال جوت دی دتی کرن، نور کیتا رُشنائی۔ اودھروں ساڈھے تن سال دا بچہ آیا ہرن، رنگ سُنہری رُپ وٹائی۔ گوہند ڈگا آ کے چرن، سیس سوہنا دتا
 جھکائی۔ میں اوس نال لگا لڑن، غصہ میرے اندر آئی۔ میں اس دی تگی سرن، ایہہ میرا ڈھر درگاہیا۔ دوجا ایٹھے کوئی نہیں دینا وڑن، ایہہ میری وڈیائی۔
 اپنے وچوں کوئی نہیں دینا ترن، ڈونگھے وہن دیاں وہائی۔ گوہند کہا میں کرنی دا کرن، کرتے دا حکم دیاں سمجھائی۔ گوہند پریمی سارے ترن، تیری چلے نہ
 کوئے چترائی۔ ساچی منزل میری چڑھن، جتھے ملے بے پرواہیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، ڈھر دا راگ لائی۔ بیاس کہے میں وچے وچ لگا سڑن،
 اگنی میرے اندر آئی۔ اودھروں بھجا آگیا دیوتا وڑن، نیوں نیوں لاگے پائی۔ اودھروں امرت میگھ جھرن لگا جھرن، بادل گھنگھور رہے دکھائی۔ اودھروں
 شکر کیلاش اُتوں لگا رُھن، نٹھیا واہو داہیا۔ میں اوہنوں ویکھ کے لگا چڑن، طبیعت لئی بدلائی۔ میرا دل لگا گرن، حوصلہ رہیا ڈھاہیا۔ اُلٹا گیرا لگا گرن، سکے
 نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھائی۔ بیاس کہے جس ویلے میرے وچ بھٹھا دھوتا، اپنی ہتھیں صاف کرائیا۔
 میں جاگیا اٹھیا سوتا، سرتی اکھ کھلایا۔ اودھروں نہاؤن آیا کھوتا، عمر نو سال دکھائی۔ اودھروں مچھلی مار کے غوطہ، جل پانی دتا ہلایا۔ اودھروں قافلے وچوں

وچھڑ کے آگیا ہوتا، دھون لمی لئی کرائیا۔ اودھروں لگڑہارا ہتھ وچ پھڑ کے ٹوکا، بھجیا واہو داہیا۔ اودھروں چوڑاں سال دا بڈھا ویکھیا جھوٹا، اکھاں لال کڈھ ڈرائیا۔ گوہند سب نوں ویکھ کے چرناں توں لاہیا کھوسا، پیر ننگے لئے کرائیا۔ آو رکھيو ٹھاڈا میرے نال ہُن نہیں کوئی روسا، سَتجگ دے وچھڑے کلجگ انتم لواں ملایا۔ پریم پیار اندر ٹھاڈے اندر جگاواں جوتا، نرگن نور کراں رُشائیا۔ ٹھاڈی جنم جنم دی مکے سوچا، لکھ چوڑاں دیاں کٹایا۔ ڈکھ بھوگیا ہنتا، انڈج جیرج اُتبیج سبتج پھیرا پائیا۔ ہُن میرے ملن دا مل گیا موقع، رام کرشن دئے گواہیا۔ ساچی نیا چڑھاواں نوکا، نام جہاز دیاں درڑایا۔ پھیر ڈھئیے دا لاونا ڈھونکا، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ دھاہیں مارے پٹنا پونٹا، نیتز نیناں نیر وہایا۔ میرا رُوپ (شبدی) دھار ہووے چوٹا، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھایا۔ چرن لگن نہ دیواں کوئی کھوٹا، کوڑ کڑیاں پرے ہٹایا۔ جن بھگتاں اندر ناتا جوڑاں اپنے موہ دا، مُجبت اکو گھر بنایا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا اک دو دا، ایکنکار اپنے نال ملایا۔ کھیل کراں جوتی شبدی دھار چھوہ دا، مہربان ہو کے مہر نظر اُٹھایا۔ منڈی توں فاصلہ تن کوہ دا، گوہند سبجے گیا سمجھایا۔ جتھے پرکاش نہیں کسے دیکھ لو دا، اندھ اندھیرا نظری آئیا۔ ایہدا لیکھا لکھنا جو ناتا جوڑیا چھبھی پوہ دا، بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ بیاس کہے میرے اندر غصّہ آیا روہ دا، ہوکا لے کے دتا جنایا۔ کتھوں میل ہو یا ایس گروہ دا، اکٹھے کنڈھے اُتے آئیا۔ گوہند اوس ویلے، بیاس کہے میٹوں شبد سنایا سوہنگ سو دا، جھگڑا اور رہیا نہ رانیا۔ جس ویلے چانن ہووے پُرکھ اکال دی لو دا، لوک پرلوک کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ بیاس کہے جس ویلے گوہند بھٹھا ملدا، باہروں کرے صفایا۔ اوسے ویلے برہما چلدا، اپنا پنڈھ مُکایا۔ اودھروں سورج جاندا سی ڈھلدا، باراں توں باراں منٹ لنگھایا۔ بیاس کہے میں بھریا سی جل دا، وہناں وچ اپنا انت وکھایا۔ اک ہلارا آیا چھل دا، ست ہتھ اُچا ہو کے اپنی دھار وگایا۔ گوہند ہس کے کہا ایہہ کھیل کلج کل دا، کوڑ وکار تیرے وچوں باہر کڈھایا۔ تیرے پریم اندر پیار ہو کے رلدا، پریتم ہو کے دیاں وڈیایا۔ لیکھا جاناں دین دُنی جگت تھل دا، اسگاہ پڑدے دیاں اُٹھایا۔ کُجھ شبد سندیشہ پُرکھ اکال پچھوں گھلدا، بیاسے تیتوں دیاں جنایا۔ جیہڑا جگ چوکڑی سب نوں رہیا چھل دا، اوہ میرا پتا مائیا۔ اوس دا بھانا کدے نہ ٹلدا، میری تٹاں نالوں ہوئے جڈایا۔ میں مالک بننا سگھنڈ دوارے اٹل دا، اٹل پدوی یعنی پائیا۔ شبدی دھار ہو کے جوت وچ رلدا، نرگن نرگن وچ اپنا آپ چھپایا۔

درگاہ ساچی رہواں پلدا، اپنا جو بن لواں ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی اپنا تھم ورتائیا۔ بھتھا کہے جس ویلے میدوں لگی انگل، میرے تن لئی انگڑائیا۔ وچوں نکلی گنجھل، دوتی ڈیرہ ڈھایا۔ میدوں سب کچھ لگا سنجھن، اکھ دتی کھلایا۔ اگلا لیکھا لگا بھجن، پڑدا دتا چکائیا۔ کچھ قول اقرار کیتا گو بند نال بدھن، بدھو شاہ اوسے ویلے ستمکھ ہو کے دے ڈھایا۔ ایس گو بند نے اپنے وار جانے پتن، گرکھ پت گود لئے اٹھایا۔ بیاس اک ویراں اکال پُرکھ نوں جاوے پچھن، ناتا جگت نالوں تڑائیا۔ پھیر سنت سہیلے آوے گودی چکن، بھگت بھگوان نال ملایا۔ جنم جنم دا میٹے دُکھن، دردیاں درد وندائیا۔ کھجک کوڑی جڑ آوے پٹن، شتوہ دریا وچ رڑھائیا۔ اوس ویلے گرکھ ورلے کوٹاں وچوں اٹھن، جنہاں اپنی دیا کمائیا۔ دُنیا توں آواں لگن، جگت نیتز درس کوئے نہ پائیا۔ پھیر تینوں آواں پچھن، لہنا دینا ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی ویکھنہارا مار دھیان، نگاہ اپنی وچ رکھایا۔

★ ۱۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میرے وینہدیاں بھجا آ گیا خرگوش، سدھ بدھ بھلایا۔ گو بند چرنیں ڈگا ہو بے ہوش، چارے ٹنگاں اُپر اٹھایا۔ سانس نال ہلے پوش، کھڑی دے ڈھایا۔ صاحب سنگر کچھ سوچ، اندرے اندر رہیا جنایا۔ کیوں جنم دتا مات لوک، جو نیاں وچ بھوائیا۔ میرے پچھے شکاری لگے بہت، بھٹی ذات اکھوائیا۔ فتورے اوہناں دے دوہت، کہلورے نال رلائی۔ گیاراں دن لگدا رہیا روز، اپنا آپ چھپایا۔ کردا رہیا کھوج، چاروں کُنٹ نین تکائیا۔ شبدي تھم اندر توں اپنی دسی مَوچ، کنڈھے بیٹھا دھر دا ماہیا۔ غریب اُدھارنا جس دا جوگ، دیناں دیا کمائیا۔ میں ایٹھے گیا پہنچ، چرن کول سیس جھکایا۔ بندنا کر ڈنڈوت، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ خرگوش پچھے آئے کتے چار، سوکر نام رکھایا۔ نیتز روپے زارو زار، کوک کوک سنایا۔ کرپا کر گو بند دھار، تیرے ہتھ وڈیایا۔ ساڈے نال گو بند کر پیار، سچ دیئے سنایا۔ نانک دے کے گیا لار، شبدي تھم نال درڑایا۔

لالو دوارے درشن کیتا آن، گھروں باہر ویکھ وکھائیا۔ نمرتا نال کیتی پرنام، بندگی سیس جھکائیا۔ اوس دتا فرمان، بھيو ابھید کھلائیا۔ جس ویلے گو بند بھٹھا لے کے آوے وچ جہان، چلہ دھر دا ہتھ اٹھائیا۔ تھانوں دیوے اک گیان، بھيو ابھید کھلائیا۔ ہووے مہربان، لہنا دینا دے مکائیا۔ کوکر کہن اوہ وقت پہنچیا آن، ساڈا انتر دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا وکھائیا۔ گو بند کہا ایہہ سوگر آئے نٹھے، اپنا پنہدھ مکائیا۔ خرگوش، نال ہوئے کٹھے، لیکھا پچھلا رہیا درٹائیا۔ تہاڈا پورب جنم نو نو وار ہويا جو بن والے وچھے، پنج سال توں ودھ عمر نہ کوئے بھگتائیا۔ اک واری مانس جنم ملیا آچھے، اچھی طرح درٹائیا۔ تیس میری چرنی ڈھٹھے، مہینے ساڈھے تن سیو کمائیا۔ تہاڈے مناں نے پائے رٹے، اندروں دتا بھڑکائیا۔ کس دے جال وچ پھسے، ڈوری لیا بندھائیا۔ چوری چوری میری کھیل ویکھ ہسے، پُجلی نیندیا خوشی بنائیا۔ جس ویلے میں پرگٹائے پنج ککے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھائیا۔ تساں پنجاں نے چوری کر کے گرکھاں دے کچھے، بھج گئے واہو داہیا۔ اوسے ویلے شبدي دھار میٹوں دسے، سنیہرا دتا پُچائیا۔ حکم اندر دے کے دھکے، داریوں باہر دتا کڈھائیا۔ تہاڈا لیکھا کیہرا کٹے، چوراسی وچوں کون جھڈائیا۔ تیس گیاراں وار آنڈیاں وچ بنے بچے، گھوگر پچھلے دیاں سمجھائیا۔ تن وار میرا باز تھانوں سٹے، چھٹی دن توں ودھ عمر نہ کسے بھگتائیا۔ انت ویر باز میری چرنی ڈھٹھے، نیوں کے سیس نوایا۔ کچھ کھیل دس سنگر سچے، در تیرے منگ منگائیا۔ میٹوں ایس دسدا ایہہ تیرے سکھ کچے، کچا تند نظری آئیا۔ کرپا بخش ایہہ وی تیرے بچے، لہنا دے مکائیا۔ گو بند کہا مہربان ہو کے کراں کٹھے، دیواں مان وڈیائیا۔ اینہاں نوں شہو دریا کوئی نہ سٹے، جل دھار نہ کوئے رڑھائیا۔ ایسے کارن بیاس دے آئے تے، کنارے اُتے ڈیرہ لائیا۔ گو بند اینہاں پت رکھے، ناتا جگت نالوں تڑائیا۔ سچھنڈ دوارے ڈھکے، جتھے پھیر نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا رہیا مکائیا۔ سو اناں پچھے آئے نو شکاری، ٹوپیاں پگال سرٹکائیا۔ اک داناں وچ گردھاری، گوپی چند پتا رہیا بنائیا۔ اوہدی پتھر ٹھا کر نال یاری، نت نت ایشان کرائیا۔ اوہدے گھر پر بھ دے ملن والی سدھراں بھری لاڑی، عمر اگی سال جنائیا۔ غریبی وچ سدا کرے داہڑی، محنت کر کے روٹی کھائیا۔ گو بند ویکھ اوہ وی منگن آگئی واڑی، سیس جھکا کے سیس نوایا۔ بانکے تیری سوہنی لگے داہڑی، داہڑی دا صدقہ کچھ خیر دینا پائیا۔ اسیں لوک گوار رہنا وچ پہاڑی، بدھی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ میرے ہتھ ویکھ

کہاڑی، بالن کٹ کے جھٹ لنگھایا۔ نال تکھی رکھی آری، سواگٹھ وچ لمبایا۔ میٹوں پر بھ دے ملن دی بیماری، ایہہ ڈکھ اٹھے پہر ستایا۔ ایسے بیاس وچ
 میں ٹھراں دن دہاڑی، روز نہا نہا کے واسطہ پایا۔ اٹھاراں سال رہی کواری، کنبھ وچ پانی رکھ کے جل پنڈے اُتے وہایا۔ میری بدھی نہ کسے دھاری،
 اندروں دھیرج نہ کوئے رکھایا۔ میں ویکھ کے سوکر درویش تیرے بھکھاری، بنیتی دتی سنایا۔ اینہاں نواں وچوں میرا پتی جس نے میٹوں کیتا ڈھیاری، پوش
 گوش نت رسنا نال لگایا۔ ویراگ وچ آ کے اتوں اپنی چٹی پاڑی، ٹکڑے دو دتے کرایا۔ تھلے وچھا کے نیتز رو کے ہوکا بھر کے دھاہاں مار کے کہا میری
 سدھراں والی کھاری، اتوں بھار دینا لہایا۔ بھکھی نوں پھردیاں لگھ گئی اچ دی دہاڑی، قیمت ہتھ نہ کسے پھرایا۔ میٹوں ایں دسدانہ تون پُرکھ نہ تون ناری،
 نر نرائن نظری آئی۔ ویکھیں کتے میٹوں دسدی نوں نہ اُجاڑیں، سوکراں نال شکاریاں دا لیکھا مکایا۔ میرے اُتے پھیر مُصیبت آوے بھاری، میٹوں رنڈی
 کہے لوکایا۔ میٹوں بناویں نہ مات و بھجاری، گکرماں تون لینا جھڈایا۔ بچھوں آ کے اوس دی ماں نے وانج ماری، سدو کر کے رہی ہلایا۔ اٹھ گھر نوں چلیے
 اتوں رات آئی کالی، اندھیرا رہیا چھایا۔ سدو کہا ماں میٹوں جگدی دے دیوالی، دیپ مالا سوہنی ویکھ وکھایا۔ ایہہ ڈکھیاں دا پالی، سوربیر بانکا وڈا بے پرواہیا۔
 جے پھل لا دیوے میری ڈالی، امرت رس کھوایا۔ میری لیکھے لگ جائے گھال گھالی، جیسہڑے نو سو چرانوے قدم چل کے ایہدے پاس آئی۔ میری بدھی
 اے بالی، نڈھی روپ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا رہیا مکایا۔ سدو کہے میرا ہاڑا، نیوں کے سیس نوایا۔ سندھو کہے میں
 ایس دا لاڑا، جوڑ جگت والا جڑایا۔ میرے کول نہیں کوئی بھاڑا، پتن پار نہ کوئے کرایا۔ سدو کہا ایہہ ڈھر دا سکدارا، میٹوں نظری آئی۔ کملیا بن جا چرناں دا
 بھکھارا، بھچھیا ڈھر دی دیوے پایا۔ پھیر لبھنا نہیں بیاس کنارہ، تٹاں وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ اوہ کر کے نمسکارا، دھوڑ چرناں نال چرناں اُتے اپنا سیس
 ٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو اہیدا رہیا کھلایا۔ بیاس کہے اوہناں دے پچھے ست آگئے منڈی دے سکدار، سنب گھوڑیاں والے
 ہلایا۔ سوہنے شستر تن سنگار، جو بن چھہر لایا۔ دُور کھلو گئے قدم نو دس پنچ چار، اک دُوبے ول دھیان لگایا۔ بیاس کہے میں ویکھیا اوہناں دا حال،
 اندرے اندر رہے گر لایا۔ گو بند ٹیڈھی اٹھ کر کے تھوڑا جہا دتا جمال، جمال دے کے اپنی پٹھ بدلایا۔ اوہناں نوں نظری آون ڈہ پیا کال، تیاں سالاں

دے اندر سب دی ہونی صفائیا۔ جیہاں وچوں کڈھ کے رومال، نیتراں دے ہنچھو صاف کرائیا۔ جھٹ بھٹھے نے کہا اچ میٹوں بناؤ دلال، میرے کارن گوہند تھ کنارے ڈیرہ لائیا۔ حیرانی وچ اندرے اندر کہن ایہہ کی ہویا کمال، سانوں کون خبر سنائیا۔ اودھروں اک چنیاں دا سوڈا کراؤن والا آگیا دلال، جو منڈی دا شاہ کار اھوائیا۔ اگھ پٹ کے نین تک کے ویکھیا اس دی پٹھ دے اُتے ڈھال، سوہنا رنگ چکائیا۔ کتے سانوں نہ دیوے مار، کھڑگ کھنڈا اٹھائیا۔ ہوئی جیہی آن کے کیتا سوال، ساتھیاں دتا جنائیا۔ چلو بھجئے گھوڑیاں والے اسوار، نال میٹوں لوٹکائیا۔ جھٹ بھٹھے کہا خبردار، گوہند کنڈھے آیا بھج کوئے نہ جائیا۔ اچ دا دن میرے ونڈے آیا، جو آیا پار لنگھائیا۔ گوہند دے ڈنڈے چڑھایا، پوڑی دو جہان نہ کوئے دکھائیا۔ تئیں مانس بندے تہانوں سنگر نظر نہ آیا، جو سب دا پتہ مائیا۔ ماردا نہیں مویاں نوں جوالن آیا، سد جیوت اپنے وچ سمائیا۔ اچرج اس نے کھیل کرایا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ ساریاں خوشی نال سپیس جھکایا، چرنی ڈگ کے چرن پُچھ کے چم درٹی لئی بدلایا۔ انھاں دے پچھے اک قصائی مچھلی پھرن والا آیا، جال موڈھیاں اُتے لکائیا۔ کُنڈیاں دا آگوں مُنہ بھوایا، نو سو نرہنوں اکو تند بندھائیا۔ ڈھائی ڈھائی تولے گوشت سب دے آگے لکایا، کانٹیاں نال دتا اٹکائیا۔ خوشیاں وچ اندرے اندر کرے صلاحیا، اپنا متا پکائیا۔ جے کرپا کرے بے پرواہیا، میرا پور دے بھرائیا۔ نو سو نرہنوں مین اکو وار دے پھسایا، بچ کے نکل کوئے نہ جائیا۔ پھیر کہے میں بیاس کنارے، آیا، پر بھ نے میری آسا پور کرائیا۔ ڈھائی رُپئے سینکڑا سب دا ل دیواں پوایا، پنچھیاں وچوں رقم تھوڑی لواں بنائیا۔ پھیر خوش ہووے میرے گھر والی جس دا نام مایا، عمر تینتی سال ہنڈھائیا۔ جس نے نواں بچیاں نوں جنم دواہا، چھوٹا اٹھاراں دن دا نظری آئیا۔ پھیر کہاں چھوٹے بچے نے میرا روزگار بنایا، سوڈا سچ کرائیا۔ سوچاں سوچدا چلدا چلدا او سے کنڈھے آیا، جتھے گوہند ڈیرہ لائیا۔ جھٹ او سے ویلے بھٹھا اپنی دھار نال اوہدا ہر دا سلدا، تیر نرالا دتا لگائیا۔ کچھ لیکھا دے کل دا، مجھیاں دے نو وٹے، ساڈھے تن جواے وچ لائے سٹے، ڈھائی ویسوا جھولی گھتے، اک نال من دی واسنا مارے پھلے، دوہاں نال بچیاں جھٹ لنگھائیا۔ چھیتی نال بچن دس دے پچے، تیرے یار کتھے کچے، جنہاں نال چوری اگھ ملائیا۔ او سے ویلے ماہیگر چرنی ڈھٹھے، رو کے دے ڈھائیا۔ میرے پاپ کون کٹے، میں پڑدا دیاں اٹھائیا۔ میں اپنے چاچے دے تن پت کٹے، جنہاں دے حصے پچھے اپنی کیتی پتھرائیا۔ ایسے گھاٹ اُتے

وارو واری آ کے سُے، پانی جل دتے رُڑھائیا۔ اودھروں بھونک پئے چارے کتے، ہوکا دے کے رہے درڑائیا۔ اوہنوں نظر آگئے اوسے ویلے میرے جنم
 ہوئے تن پُٹھے، اگا پچھا نظر کوئے نہ آئیا۔ اودھروں بھٹھے دانِشانہ پھیر چُھٹے، اپنا بل پرگٹائیا۔ سہیا خرگوش اپنیاں چاروں ٹنگاں اُلٹے، سدھا ہو کے کن
 ہلائییا۔ رو کے کہا گوہند ساڈے اپرادھ ویکھ نہ ہوویں غُصے، سارے دُکھیے تیرے اگے گُرائیا۔ دھن بھاگ جے تیرا درشن پایا ساچے جُسے، ساڈے جسم دے
 بدلاییا۔ تیرے بنا کوئی نہ پچھے، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے ٹکاییا۔ جگ جنم دے وچھڑے آگئے رُٹھے، رُسیاں لے مناییا۔ کرپا کر کے بنا اپنے پتے، پتا ہو کے
 دے وڈیاییا۔ بیاس کہے میں کھیل ویکھے ویلے اوسے، ستمکھ ہو کے اٹھ کُھلاییا۔ اودھروں ونجارا وپجن آگیا اک دُھسے، کئی لال پیلی بنائییا۔ سوہنی اُن نال
 گندے، ڈورے ڈھائی اُنکلاں رکھاییا۔ اوہدے پچھے تن آگئے گندے، سوٹے موڈھیاں اُتے ٹکاییا۔ اگے نوجوان سُرستی اسی قدم تے سٹے رہی دُنکے، ہتھ
 باجرے نال چُھہاییا۔ اوہدے کنیں سی ڈھائی تولے دے بندے، موتی نو نو جُڑاییا۔ وال چوٹی اُتے پچھوں اگے نوں گندے، لٹاں متھے اُتے لٹکاییا۔ اونے چر
 نوں چوواں کٹھے آگئے گنگے، اشاریاں نال اک دُوجے سمجھاییا۔ جے سانوں کجھ باجرہ پا دیوے جھولی وچ جھنگے، روژگا کر کے لئیے کھاییا۔ اونے چر نوں گوالن
 لے کے آگئی دُودھے، مٹکی سر دے اُتے اُٹھاییا۔ دو بڈھے آگئے دُڈے، ہتھاں نال چلن واہو داہیا۔ اودھروں مینڈک نو نکل کے باہر گدے، اپنی اپنی
 چھال وکھاییا۔ گوہند سب دیاں آساں بُجھے، کنڈھے اُتے بیٹھا بھار وکھی والا پاییا۔ اودھروں کنارے تلیا دُوجے، دو گج دین ڈھاییا۔ اندروں بڑا دُکھے، درد
 رہے سُناییا۔ گوہند اسیں ائی جنم دے کھکھے، گر ہر گوہند گیا سمجھاییا۔ جنگلاں وچ رہے لکے، پر بھاساں وچ جھٹ لنگھاییا۔ بن تیرے ساڈا پینڈا مول نہ لکے،
 اگلا پندھ نہ کوئے چُکاییا۔ اودھروں اوہناں دا مہاوت اگ رکھ رہیا سی اُتے حُتے، پھوک کجھ نال لگاییا۔ لکڑی دے تھان اوس بال دتے ککراں دے تیکے،
 جنہاں دے اندر نیچ دین ڈھاییا۔ بھڑی اسیں ادھ اسمانوں تُٹے، دھرتی اُتے اپنا آپ رُلائییا۔ ساڈی بات کوئی نہ پچھے، پھل بھل کم کسے نہ آئییا۔ پتہ نہیں
 گوہند کیہڑی گلوں ساڈے نال رُسے، دُور بیٹھا اٹھ نہ کوئے کُھلاییا۔ اُچی کوک پکار کہا بھڑی دروہی سنگر نالوں کدے نہ کسے دی تُٹے، جگت جیون کم کسے نہ
 آئییا۔ اودھروں تن چور آگئے جنہاں جانڈے راہی لُٹے، چاندی ترھیٹھ تولے جھولی پاییا۔ اودھروں اک سوانی آگئی جس نے شنگار کیتا اپنے سبجے گُٹے،

چوڑیاں لٹے والیاں پائیا۔ چور اوسے ویلے اوہدے اُتے تھٹھے، اپنا بل دکھائیا۔ اون لاه کے کنگن اوہناں اگے سٹے، دو ہتھیں تالی دتی وجائیا۔ اوہ دیکھو گوہند تہاڈی جڑ پٹے، جو میرا پتا مائیا۔ میٹوں آپے گودی چکے، بچی اپنی لئے بنائیا۔ اودھروں ٹوپی وچ روپے تیکے، بہڑی بہڑی کر سناٹیا۔ بھین کی توں وی ساڈے نال غصے، تیرے اگے واسطہ پائیا۔ جے پھڑ کے ساڈی اگنی اگت انگیار والی سواہ کر کے اوہدے چرناں اُتے سٹیں، دھوڑ بن کے خوشی لئیے منائیا۔ اودھروں دو نوجوان آگے راہ گھسے، پریشانی وچ پریشان نظری آئیا۔ اوہناں دے اندر اکو لہر اٹھے، ہوئی ہوئی رہی ہلایا۔ تہاڈے ویلے انت آخری چکے، چک کھوہ وانگوں پھیر نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ اک دُوبے نوں رہے پچھے، اپنا اپنا حال سنایا۔ اودھروں سٹھ سال دی مائی بُدھی تن بھن کے آگئی بھٹے، پائے چیتھڑ نال رکھائیا۔ دے پچھو جے تہانوں پار کنارے والا پچھے، پسچا تاپ دے مکائیا۔ تہاڈے اندر اوس دا پریم بھٹے، پھٹ جنم جنم دا دے مٹائیا۔ اوہ دیکھو سوکر اوسے دے تیر نال پھٹے، خرگوش خدی گیا گوائیا۔ اوسے نے تارے پتھر وٹے، مہر نگاہ نظر جدھر اٹھائیا۔ اوسے ویلے سارے اٹھ کے تھٹھے، بھجے واہو داہیا۔ بیاس نہانا ہو کے راہ دوہاں وچکاروں چھڈے، جل دھارا اگے پچھے نہ کوئے ہلایا۔ گوہند کہا نیڑے آیاں نوں آو میرے ڈڈے، پچھو دیاں وڈیائیا۔ اچ توں تہانوں اپنے لاواں اگے، اگلا پنڈھ مکائیا۔ چوراسی وچوں کڈھے، جم کی پھاسی دتی تڑائیا۔ پھیر جس ویلے آواں تئیں سارے آوسدے، میرے نال میرا سنگ بنائیا۔ میں منس بناؤنے سنت بناؤنے بھگت بناؤنے تئیں کھوتے گدھے، لو لھے لنگڑے سڈے اپنے نال ملایا۔ میرے پیار اندر بدھے، تئی واکدے نہ لگے، سدا رہو سجے کھبے، اگے پچھے سوہنا جوڑ جڑائیا۔ بیاس کہے میں پریشان ہو کے دوویں ہتھ بدھے، نیوں کے واسطہ پائیا۔ صاحب سنگر تیتوں کیہڑے لگدے چنگے، میٹوں دے سمجھائیا۔ کی جیہڑے نہاؤندے گوداوری گنگے، سُرستی جمنا تاریاں لائیا۔ گوہند کہا بن میرے پیار سارے گندے، نہاؤن دھوون کم کسے نہ آئیا۔ جیہڑے مُجّت وچ رنگے، کدے نہ ہوون ننگے، مندیاں دے مندے اپنے گھر وسائیا۔ بیاس کہا کی پھیر پائل دیویں نال کھنڈے، جل پانی کس بدھ ونڈیں، جام کیہڑا دیویں پیائیا۔ گوہند کہا اوہناں دے انتر زرنتر ہو کے میری دھار لنگھے، میں رہن نہ دیواں دورنگے، پھسا کے اپنے پھندے، دندے اگلے دیاں بنائیا۔ سدا رکھ کے ٹھنڈے، بنا بندگی توں پار کرا کے اپنے بندے، توں میرا میں تیرا ڈھولا سنا کے چھندے، اپنا رنگ دکھائیا۔ بیاس کہا کی پھیر وی آئیں

میرے کندھے، اپنا چرن بچھہایا۔ گوہند کہا تیرے توں پار میرے گرگھ چنگے، جنہاں نال مل کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ ایسے کارن گرگھو تہاڈے ناتے گنڈھے، کیتا قول بھل کدے نہ جایا۔ گرگھ گرگھ بھوایں تیتھوں کچھ منگے بھوایں نہ منگے، جس دا دینا او سے دی جھولی پائی۔ بیاس کہا تیری جو بن جوانی کیتھے تھان ہنڈھے، لکانا دے درسایا۔ گوہند کہا بیاس جتھے بے آسا کوئی نہ لنگھے، جگ نیز اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ اوتھے گرگھان دے اندر میرے سنگھاسن چنگے، جنہاں دی شال دوشال قیمت نہ کوئے رکھایا۔ بیاس کہا کی پھیر کریں چنگے، میٹوں دے درڑایا۔ گوہند کہا انج توں ایہہ بھتھے دھو کے پڑکھ اکال دے چرنیں ٹنگے، جگت شستراں والی نہ کوئے لڑایا۔ حکمے اندر کھنڈ برہنڈے، جتھے چمکے کوئی نہ چند پرچنڈے، اکو میرا نور کوڑ سارا دے مٹایا۔ میرا کھیل سمجھے کوئی نہ پنڈے، نہ کوئی جانے کیوں پتر چارے ونڈے، کھیل اپنے نال کرایا۔ بیاس کہا تیرا گرگھ اوس ویلے کی کچھ تیتھوں منگے، کی دست دیویں ورتایا۔ گوہند کہا میں اوہناں داتے اوہ میرے میں کوئی حساب کتاب نہیں ونڈے، ونڈاں وچ گرگھ نہ کدے رکھایا۔ جو چڑھ گئے میرے ڈنڈے، انت میرے وچ بہہ کے میرے ڈیرہ لایا۔ بیاسا چرن چم لا تیرے بھاگ ہو جان چنگے، چنگیاں گرگھان نال دیاں وڈیایا۔ ایسے کارن گرگھو تیسیں سنگر نال لنگھے، پتتاں اوتوں دتا ٹپایا۔ بیاس کہا گوہند اوہ ویکھ میٹوں کچھ دس رہیا سنجے، دوپر انت اخیر سمجھایا۔ راج راجان شاہ سلطان میٹوں سارے دسدے سر توں گنجے، پڑدا اُپر نہ کوئے لکایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سارے ہائے ہائے کردے پھڑ کے کندھے، کرماں دا بھار نہ کوئے ونڈایا۔ میں ویکھیا جیہڑے گرگھ تیرا پتن لنگھے، رنگن اگلی گئے رنگایا۔ اونے چر نوں ستھرے و جاوندے آگئے ڈنڈے، تیری تیری تیری بے پرواہیا۔ اودھروں پون چل پئی ٹھنڈے، سروں بودیاں رہی ہلایا۔ پون جھکولا دتا سارے پنڈیوں ہو گئے ننگے، دھوتی ہتھ کسے نہ آئی۔ اکھاں میٹ ہوئے شرمندے، نیز نین نہ کوئے گھلایا۔ بیاس کہا، کیوں مر گئے جیندے، اپنا آپ مٹایا۔ ہوئی جہی سارے رل کے کوندے، ہائے ہائے کر سنایا۔ اوسے ویلے ڈگ پئے بھار منہ دے، سر گوہند چرناں ول نظری آئی۔ بیاس کہا گوہند ایہہ نیڑے پُج گئے تیری بروہ دے، انھاں نوں پتہ نہیں ایہہ دُھر دا سچا ماہیا۔ میں شاستراں وچوں سنیا سب کچھ ہتھ پورے سنگر دے، بن سنگر لے نہ کسے وڈیایا۔ گوہند تیرے کھیل ذرا چھوہ دے، چھوہندیاں سب دا بیڑا پار کرایا۔ انھاں دے روگ مٹا دے لوں لوں دے، لوک پرلوک تیرا جس گایا۔

ناد سنا دے توں ہی توں دے، شبد انادی دُھن اُچائیآ۔ گوہند کہا بیاسا تیتوں پتہ نہیں ایہہ مالک وڈے تئاں ماہلاں والے کھوہ دے، ہٹ پٹھے سدھے بھوائیا۔ ایہہ کتے اوسے جوہ دے، جتھوں خرگوش نٹھ کے آئیآ۔ اودھروں کچھ سندیشے آگتے بھگت دھرو دے، دھروہ کریں نہ گرو گوسائنیآ۔ کی ہویا جے ایہہ مالک کھوہ دے، ہُن درویش تیری بروہ دے، در تیرے سیس نوئیآ۔ گوہند کہا مہر نگاہ نال لیکھے مُکاواں بیاس تیری رجوہ دے، وجوہ وجہ نال بنائیآ۔ سارے کہن پُرکھ اکال سَنگر گوہند کلجک انت اپنے کھیل وکھاؤنے شروع دے، شرع وچوں باہر کڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھیاں وچوں لیکھے اپنے لیکھے پائیآ۔

★ ۱۵ گھر شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ جمشیر کھیڑا ضلع جالندھر ★

۲۴۰

بیاس کہے میرے کنڈھے آگیا باگھ، گھ خون نال رنگائیآ۔ گوہند دا جگدا ویکھ چراغ، چراگاہاں وچ دسی رُشنائیا۔ گوہند شبدی اندروں ماری آواز، میری پچھلی سُر ت گھلائیآ۔ جاں ویکھیا میں بالی جس سگرپو دا کھوہیا تاج، ناڑی زور نال دبائیآ۔ رام دا بھل کے رام راج، اپنا بل ودھائیآ۔ اندر میرے میدوں دسیا داغ، پوتر صاف نہ کوئے کرائیا۔ میری کوک کے نکلی چانگ، بھبک دی بجائے تبھک کے حال سنائیآ۔ اودھروں جل دی آگئی کانگ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ بانس دی موٹی رُھدی آئی ڈانگ، ساڈھے تن ہتھ روپ بدلائیآ۔ اوہدے پچھے اک نظری آئی ٹانگ، پیر ادھا رہی وکھائیآ۔ جس دے وچ گوہند ملن دی تانگھ، آساناں بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا سمجھائیآ۔ بیاس کہے جس ویلے باگھ لگا رون، میں کروٹ لئی بدلائیآ۔ ایہتھے آیا کون، نیتز نیر وہائیآ۔ شبد سُنہیا دتا پون، میتوں دتا درڑائیآ۔ اودھروں آشنا نٹھی آئی راؤن، پنا سیس توں دے دُہائیآ۔ ہتھ مل کے آئی پچھتاؤن، پچھتاپ وچ دُہائیآ۔ پچھلا حال آئی سناؤن، پڑدا رہی چُکائیآ۔ جس ویلے میں رام نوں آیا ساں مُکاؤن، آپ مک کے اپنا آپ مُکائیآ۔ اوس ویلے رام نے شبدی ٹھم نال دھبھا لایا میری دھون، میتوں دتا درڑائیآ۔ تریتا دواپر تیتوں دتا سون، کلجک اٹھ گھلائیآ۔ جس ویلے شبدی گوہند دُکھیاں دا درد آیا ونڈون، غریب نمائیاں گلے

۲۴۰

لگائیا۔ سچھنڈ دوارے آیا پچاؤن، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ پورب لہنا سب دا آیا چکاؤن، لیکھا دے مُکائیا۔ کوڑی کر یا آیا ڈھاہن، سچ سچ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا کھیل آپ دکھائیا۔ بیاس کہے میرے وچ رُھدی آئی کنڈیاں والی چھاپی، ٹاہنیاں نو وند وندائیا۔ کنڈیاں دی نوک اُتے نو نو پاپی، جیسہڑے سنگر توں مکھ بھوائیا۔ گوہند اوہناں دی شبد دھار دکھائی پاتی، بن اکھراں دتا درٹائیا۔ میں ہس کے کیتی ہاسی، خوشیاں نال تالی دتی وجائیا۔ اودھروں منڈی والے راجے دی آگئی ماسی، جیسہڑی نو سال پہلے اپنا تن گئی تجائیا۔ اوہنوں انت اخیر گوہند ملن دی آسی، آسا اپنے نال رکھائیا۔ جس دے نال پنچ ذات دی داسی، آيو ستر سال وند وندائیا۔ اوہ جی سی وچ کاشی، پتا چندو ناؤں دھرائیا۔ نیویں گھر دی ذاتی، سیوا وچ وڈائیا۔ انت ویلے مرن لگی اوس نوں گل آکھی، میرا ملیا نہ گوہند ماہیا۔ سب توں پریت چنگی میری نال چاچی، جیسہڑی رام دا ایشٹ منائیا۔ جس نے ڈولی وچ پین لگی میٹوں صابن دی دتی سی گاچی، ہتھ میرے پھڑائیا۔ جناں چر نظر نہ آوے ساکھیتی، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ رانی کہا ایہہ میری گاچی صابن، آشا وچ دبا ئیا۔ انج ہوئی وڈ وڈ بھاگن، گوہند ملیا بے پرواہیا۔ میں ایس نوں آئی آکھن، تیری اوٹ تکائیا۔ اونے چر نوں گوہند کچی لکڑ دی بھن کے داتن، دنداں ہیٹھ دبا ئیا۔ اوہدی اندروں سرتی لگی پاٹن، پڑدا دتا اٹھائیا۔ ویکھیا کھیل گوہند نال پُرکھ ابناشن، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا دکھائیا۔ بیاس کہے میرے اندر رُھدے آئے ککھ، گھونسلا بنیا نظری آئیا۔ جس دے وچ اک پنچ، تن دن دی عمر دکھائیا۔ اُس دے کول کھان نوں کچ، دوجی وست نہ کوئے دکھائیا۔ نیڑے آ کے اُن تلیا نال اکھ، گوہند کنڈھے بیٹھا سوہا پائیا۔ تنھاں پیا ہس، خوشیاں وچ تالی دتی لگائیا۔ سورپیر ہن تے میٹوں رکھ، رُھدیاں پار کرائیا۔ میں اوہ تلونڈی والا جٹ، جس دی کھتی مھیاں دتی کھوئیا۔ بڑے جنم لئے کٹ، دکھ درد نہ کوئے وندائیا۔ ہن آگیا تیرے تٹ، کنارے اُتے ڈیرہ لائیا۔ بہڑی ہن نہ دیویں چھڈ، رو رو دیاں دھائیا۔ ایسے چر نوں پانی وچوں مار کے چھال ڈڈ، اوسے گھونسے وچ بیٹھی آئیا۔ گوہند میں دی نہیں ہونا اڈ، تیری اوٹ تکائیا۔ میٹوں چوراسی وچوں کڈھ، میں تیری جنم ویلے دی دایا۔ جیسہڑی سرپر گئی چھڈ، ناتا جگت تڑائیا۔ میٹھوں بھل ہوئی میں تینوں ٹیکیا نہیں سی متھ، بچہ سمجھ کے زمین اُتے دتا لٹائیا۔ گوہند آگوں پیا

ہس، تیری سیوا لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بیاس کہے میرے وچ رُھدا آیا بُور، بھجیا واہو داہیا۔ اوہناں وچوں اک پتا سی کھجور، جس دی نوک اگوں نکھی نظری آئی۔ اوہدے پئی سی دھوڑ، مٹی گھٹے نال وڈیائی۔ سوہنا بنیا پور، کٹھے ہو کے جھٹ لنگھائی۔ اوہناں ویکھیا گوہند کھڑا دُور، دُور دُراڈا ڈیرہ لائیا۔ نیڑے آیا نُور، نُور وچ رُشائیا۔ اوہناں رو کے کہا میں پتا نہیں کھجور، خوشی نال جنایا۔ میں اوہ پتھر جتھے موسیٰ ڈگا اُتے کوہ طور، اپنا آپ بھلائی۔ اوس ویلے میٹوں آیا غرور، ہنکار وچ سجدہ نہ کوئے کرائیا۔ اوس نے حکم دتا ضرور، میٹوں دتا درڑائی۔ تیرا لیکھا کلج گوہند میٹے جس نے تار نے مور کھ موڑھ، مگدھاں پار کرائیا۔ میری سانجھ کے رکھیں ایہہ دھوڑ، تیرے اُتے دتی لکائی۔ تُوں اترنا اوس دے پور، موسے کہا میٹوں پُری انند دا اسی نظری آئی۔ بیاس کہا میں خیران ہو یا میرا سڑنا فضول، پتہ نہیں ایہہ کیوں سب نوں پار کرائیا۔ گوہند ہس کے کہا بیاس میرا جگت اکھراں والا نہیں مضمون، گر اوتار پیغمبراں والا نہیں قانون، نہ معلوم اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی ویکھے سارے بالک بچے معصوم، چھوٹے وڈے اپنے رنگ رنگایا۔

★ ۱۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ پنڈ کھیڑا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے پھیر بھٹھاپیا بول، تن وار آواز لگایا۔ میٹوں سدیا آ میرے کول، تیٹوں دیاں درڑائی۔ سنگر دے چوہل، دُھر دے دیاں سمجھائی۔ ایس نے جوتی دھار جانا مول، شبدی رُپ وٹائی۔ انج دا یاد کر قول، اقرار دیاں سنائی۔ جس ویلے مڑ کے آیا اُپر دھول، نرگن ہو کے پھیرا پائی۔ ساچے دھام بیٹھا رہے اڈول، حکمے اندر حکم ورتائی۔ اوس ویلے بیاس بھوویں شاستر سمرت وید پُران گیتا جگت گیان انجیل قرآن کھانی بانی کناں و جاوے ڈھول، بن گوہند کرپا اکھ نہ کوئے کھلائی۔ بیاس کہندا بھٹھاپیا میرے دل نوں پیندا ہول، کی ایہو جیہی کار کمائی۔ بھٹھا کہے تُوں نہ سمجھ مٹول، میں سچ دتا درڑائی۔ کوئی حساب نہ لا سکے پاندھا رول، پنڈتاں چلے نہ کوئے پترائیا۔ اس دا بھو جانے کون، گن کون گایا۔ جس نوں جھکدے پون پون، پانی بسنتر سپس نوایا۔ ضرور

گرگھیاں پھیر اپنے نال آوے ملاؤن، میلا لئے کرائیا۔ چوہ جگاں توں وکھرا اپنا نام آئے چپاؤن، ڈھولا اِکو دے سُنایا۔ سِچھنڈ دوار آئے بہاؤن، مہر نظر اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اُجڑیاں آئے وساؤن، وسدیاں اُجاڑ کے خوشی منایا۔ بیاس کہے بھتھیا اوہ ویکھ اُدی آگئی بھمیری، کھمب لال رہی ہلایا۔ ایہدا میل ہویا تقدیری، اس دی تقدیر رہی جنایا۔ اُچی کوک کے بچھن لگی میٹوں دسو کیہڑی چنگی فقیری، جیہڑی فکر دے گویا۔ اودھروں اک مالن ریڑھدی آگئی گڈیری، ٹوکریاں بھلاں نال بھرایا۔ اودھروں مُسافر پیندا آگیا بیڑی، دے داروگ رہیا ستایا۔ اودھروں فقیر آگیا ہتھ وچ لے زنجیری، گلا سیس اُتے ٹکایا۔ بیاس کہے میٹوں ویکھ کے ہوئی دِگیڑی، پھیر اِکٹھے ہو کے ڈیرہ بیٹھے لایا۔ گوہند خوشی نال میرے مستک اُنکی پھیری، لکیر دتی کھچایا۔ اونے چر نوں رُڑھدی آگئی ٹہنی اک بیڑی، بیراں نال بھری سوہا پایا۔ اونے چر نوں ونجارا چوڑیاں والا مار کے آیا پھیری، ہوکا گراں گراں سُنایا۔ اونے چر نوں آوارہ پھردی آگئی وچھیری، عُمر دس مہینے بنایا۔ ساریاں رو کے کہا گوہند ہن نہ لا دیری، وچھڑے لے ملایا۔ اوہناں وچوں بھمیری کہا گوہند تیتوں چنگی لگے کیہڑی، سانوں دے سمجھایا۔ کس نوں چاڑھیں اپنی بیڑی، کس نوں وہیندے وہن وہایا۔ گوہند کہا تہاڈی پیار دھار میری، وچار پچھلی دیاں سمجھایا۔ جس تہاڈی جڑ اُکھیری، اوہ وی دیاں سمجھایا۔ ساریاں رو کے کہا ساڈے وچوں پاپاں بھری کیہڑی، سب توں وڈی نظری آیا۔ گوہند کہا ہن تہانوں بنا کے اپنی چیری، چری وچھنیاں ڈکھ گویا۔ پھرنا پئے نہ اندج جیری، اُتہج سیتج نہ کوئے بھوایا۔ پچھے سزا بھگت لئی بھیری، سنگر توں بھلیاں ملی سزایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا کھلایا۔ اوہناں وچوں وچھیری کہا میں اِجے دوک، بنیتی دیاں سُنایا۔ جس ویلے بل میرے چڑھیا لک، اپنا آسن لایا۔ میں تیں کوس تے جا کے گئی تھک، رو رو حال سُنایا۔ بل اُتر کے میٹوں ماریا دھک، منہ دے بھار سُنایا۔ میں رو کے کہا پُرکھ سمرتھ، میرا ہو سہایا۔ سری بھگوان کہا تیتوں سنداواں سچ، تھم دیاں درڑایا۔ ایہہ نہیں میرے ہتھ، ناتا گوہند نال جڑایا۔ تن جگ اپنے وچ لوواں رکھ، مات جنم نہ کوئے بھوایا۔ پھیر کر پرگٹ، آسن پلانا نہ کوئے ٹکایا۔ جس ویلے گوہند آیا بیاس تہ، کنارے ڈیرہ لایا۔ توں آپے آوونا تھ، اپنا پنڈھ مکایا۔ تیرا لہنا مکاوے جھٹ، جنم جنم دا گِیر کٹایا۔ رو کے کہا نال اکھ، اخیر دتا سُنایا۔ چرناں اُتے گئی ڈھٹھ، اپنا آپ مٹایا۔ گوہند پیٹھ

اُتے پھیر کے ہتھ، بچھوں دُنبِ دتی ہلایا۔ ہن اوتھے جا کے وس، جتھے میرے گرگھ ڈیرہ لایا۔ میں سب دا اگو گھر کرنا اکھ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، اکھ اپنا حکم جنایا۔

★ ۱۵ گھر شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کھیڑا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے گوہند میرے اُتے جُھہایا ہتھ، پنچہ پنجاں نال ملایا۔ میری کھول کے درِ شی والی اکھ، سرشی توں پرے دتا سمجھایا۔ نظری آیا اگم اتھاہ بے پرواہ پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پتپر میثور دو جہاناں والی شہنشاہیا۔ جس دی جگ چو کڑی سبجک تریتا دواپر کلج گر اوتار پیغمبر مہما گا کے گئے اکھ، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولیاں وچ سناہیا۔ سو سوامی انترجامی زرگن زرویر نرکار نرکار حکم دیوے سچ، سچ سندیشہ نر زریشا اگو اک جنایا۔ کلجک انت سری بھگونت ہونا پرگٹ، جوتی جاتا ظاہر ظہور زرگن نور کرے رُشناہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر جس نے اگو کھولنا ہٹ، وست امولک اپنی دئے ورتایا۔ لہنا دینا جھگڑا مکائے گنگا گوداوری جمنا سستی تیرتھ اٹھسٹھ، تٹ کنارہ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ نوجوان مرد مردان دُھر دانام چلائے اگمی رتھ، بن رتھواہی دُھر درگاہی اپنی کار کماہیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کر کے گئے آس، آسا منسا سب دی ویکھ وکھایا۔ اگوں رو کے کہا بیاس، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ پاربرہم پتپر میثور کون ہووے تیرا داس، یاچک کون اھوایا۔ گوہند سبجے کہا بھگتاں بنے ساتھ، آتم پر ماتم ہووے گاتھ، کنارہ سوہے اگو گھاٹ، پتن اپنا دئے وکھایا۔ جتھے دین مذہب نہ ذات پات، اوچ پنچ نہ کوئی شاخ، دوس رین نہ کوئے رات، گھڑی پل جگت واسنا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دھار دئے درڑایا۔ بیاس کہے جس ویلے گوہند دے ہتھ نے پایا بھار، بھو ساگر پار دتا کرائیا۔ میٹوں نظر آیا محمد نال چار یار، سنمگھ بیٹھا سوہا پائیا۔ پروردگار دا بن کے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کماہیا۔ نیوں نیوں کرے نمسکار، سجدیاں وچ بردا نظری آہیا۔ در درویش بن بھگھار، فاقہ کشی ویکھے جگت لوکایا۔ صدی چو دھویں دا کر اظہار، سندیشہ رہیا سناہیا۔ میرے اماں دے امام دُھر دے

سکدار، درگاہ ساچی تیری بے پرواہیا۔ کس بدھ انت نیڑا کریں آن، کلج کھیڑا ویکھ وکھائیا۔ حکمے اندر شبد اندر نغے اندر نام اندر کلے اندر دسیا اگئی کلام، کائنات توں پرے کیتی پڑھائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا، نوجوانا مرد مردانہ والی دو جہاناں ہووے ٹھمران، دُھر فرمانا اپنا آپ سناٹیا۔ کلج کوڑی کریا مایا متا میٹے نشان، گڑھ ہنکار دے تڑائیا۔ جن بھگت سہیلے صوفی سنت فقیراں لے پچھان، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سنگر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ بیاس کہے بھار نال میں گیا دہیا، ہوکا لے کے دتا سناٹیا۔ اوسے ویلے میٹوں صدی چوڑدھویں دا انت لہبھیا، پڑدا رہیا نہ رائیا۔ پتا پوت نال کرے دغیا، نار کنت بیج نہ کوئے سہائیا۔ مرید مرشد لٹنوں کسے نہ چھڈیا، گرو چیلانہ کوئے وڈیائیا۔ چاروں کنت کوڑ گڑیا را جوٹھ جوٹھ اڈے گھٹیا، ست دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنے حکم دا پورا کر کے پٹیا، لیکھا پر بھ دے ہتھ پھڑائیا۔ اتم میٹ دیناں مذہباں والے رٹیا، اتم برہم سب نوں دے جناٹیا۔ توں صاحب سمرتھیا، پڑکھ اکال تیری سرناٹیا۔ توں میرا میں تیرا اتم پر ماتم پار برہم برہم سمجھا ساچی گتھیا، رسنا جہوا بتی دند تیرا اگو نام دھیائیا۔ بن تیری کرپا مہربان محبوب محبت وچ کوئے نہ دسیا، وصل یار حق نہ کوئے کرائیا۔ بیاس کہے میں پھیر کھڑ کھڑ ہسیا، خوشیاں وچ خوشی لئی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا نیڑے کٹھیاں، اکھراں والا وکھر رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۱۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ گر میت سنگھ دے گرہ پنڈ پھر الا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں گو بند دے چرن ویکھے ننگے، ننگیاں اُتے پڑدا رہے پائیا۔ جس دی چھوہ نال تردے جان چنگے مندے، سب دا لہنا دینا مُکائیا۔ پریم دھار جان رنگے، رنگت اپنی آپ بدلایا۔ جنہاں نال مل کے کیتے دنگے، دغیدار ہو کے درشن پائیا۔ اوہ وی کیتے ٹھنڈے، اٹھ جنہاں اُتے ٹکائیا۔ ہندو مُسلم سب دی گنڈھے، جو چرن آون سرناٹیا۔ کئی جائے چوڑاسی پھندے، چوڑا ہے بیٹھا پار لنگھائیا۔ اگو سچ پریتی منگے، دو جی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ چھیتی نال پھیر

اپنا ہتھ مار کے سیس پھڑپھا اپنے کنگھے، کیساں وچوں دسمیش باہر کڈھائیا۔ تیری دھار نال دُشت ڈراچاری تارنے پنڈے، جو استیاں بیاسا وچ ڈکائیا۔ آگے رہن نہیں دینے رنڈے، ناتا دُھر دے کنت نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا رہیا گھلائی۔ بیاس کہے گوہند خوشی نال اپنا باہر کڈھیا خنجر، خنجر سارے دین ڈھائیا۔ بھجے پھرن وچ بنجر، بازو بازو نال چھہائیا۔ اُدھروں پھٹکاریا ہویا آگیا کخنجر، ویسوا در ڈرکائیا۔ کول دی لگا لنگھن، اگھ گوہند ول رکھائیا۔ گوہند ہتھوں لاه کے کنگن، اوہدے آگے دتا ٹٹائیا۔ اوس کر کے دونوں ہتھوں دی بدن، سیس دتا نوائیا۔ دھوڑی دا لاکے چندن، اپنی خوشی بنائیا۔ گوہند ہس کے کہا توں روداس نال ٹھگی کرن والا اوہ براہمن، جس دا برن نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بیاس کہے میرے وینہدیاں ریشم دے وپاری آئے سو داگر، گٹھاں اپنیاں بند کرائیا۔ بنے سوہنے اُچے لے بہادر، سورپیر سوہا پائیا۔ نال چچی ہوئی اک گاگر، رُپیا سینکڑے بینتی وچ ڈکائیا۔ اُتوں منہ بدھا نال چادر، بنا ڈھکن لئی اٹھائیا۔ گوہند کول آ کے کرم ہویا اُجاگر، قسمت دتی بدلایا۔ مہر نگاہ نال دکھایا کرنی دا کرتا قادر، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا رہیا گھلائی۔ بیاس کہے گاگر گھ کیتا بند، اندر نظر کچھ نہ آئی۔ اودھروں اندھیرا ہو گیا چمکن لگا چند، چو دھویں والا اکھوائیا۔ پون نے کیتی ٹھنڈ، سیت رہی ستایا۔ بیاس کہے اوہ آگئے میرے کنڈھ، کنڈھی ڈیرہ لایا۔ اوتھے نیڑے سی اک جنڈ، جیسوں ماتا کہہ کے جگت پوجا وچ رکھائیا۔ اودھروں سرپ آگیا کھلار کے پھن، اپنا بھے درڑائیا۔ جگت سو داگر سنن لا کے کن، کون آواز رہیا سنائیا۔ شبدری تھم آیا تھادے کول ایہہ دھن، جیہڑا دھن دا حصہ گنگو گیا چڑائیا۔ اوسے ویلے گوہند آگے گئے من، نیوں کے سیس نوائیا۔ گوہند کہا ایہہ اوہ دھن نہیں ایہہ گنگو دا من، دس سال پہلے سر سے توں پہلے دی عادت دتی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل بے پرواہیا۔

★ ۱۵ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ منسا سنگھ دے گرہ پھرالا ضلع جالندھر ★

گوہند کہے بیاس میں بچھلا لیکھا لکھدا، سب دا لہنا دینا پور کرایا۔ آگے نواں روپ دسنا سکھ دا، جس نوں چار جگ سکیا نہ کوئے پرگٹایا۔ جنہاں دے اندر پیار بخشا اک دا، ناتا جگت نالوں تڑایا۔ انتر ہو کے آپ دس دا، باہروں رنگ رنگایا۔ پیار پا کے کھچ دا، بندھن وچ بندھایا۔ پڑدا لاه کے وچ دا، وچوں اپنا نور چکایا۔ ویلا نہ رہے بچ دا، دکھ وچ نہ کوئے گرلایا۔ کسے دا ایشٹ رہن نہیں دینا پتھر اٹ دا، دوسر سیس نہ کوئے جھکایا۔ لیکھا پورا کراونا بھوکھ دا، بھوش وچ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا ورتایا۔ بیاس کہے کی کچھ دیویں سکھیا، میٹوں دے جنایا۔ گوہند کہے اے میں لیکھ نہیں اوہ لکھیا، جس نوں کوئی سمجھ اپنی کرے پتھرایا۔ پڑکھ اکال نے میٹوں دتی اگئی چھیا، بن کاغذ ہتھ پھڑایا۔ صرف میں پڑدا لاہنا گرگھاں اکیاں، اکیاں دے آگے اگئی اگئی ہور بندھایا۔ کرامات وکھاؤنی کھیل نیا، پڑکھ اکال کدے نہ بھایا۔ جیسہڑیاں پریم پیار اندر وکیاں، قیمت اگلی بچھلی گئی چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم آپ ورتایا۔ بیاس کہے کی اندر دیویں اشارہ، میٹوں دے درڑایا۔ شبدی دیویں ہلارا، سٹیاں لئیں جگایا۔ جوت دین چکارا، اندھ اندھیر مٹایا۔ امرت دیویں ٹھنڈا ٹھارا، جگت ترشنا آگ بھجھایا۔ گوہند کہا نہیں، بن میری کرپا دے سے کسے نہ پار کنارہ، سچ دوارے بہہ کے خوشی نہ کوئے منایا۔ مہربان ہو کے دیواں اک سہارا، سہانک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اچھل چھل میرا کھیل نیارا، نرکارا ہو کے ساکار نہ کدے سمجھایا۔ چھوٹیاں چھوٹیاں کتھا جنا کے واراں، وارث جگت دیاں بنایا۔ میرے نام دیاں شاخاں دھاراں، دھرنی اُتے چکایا۔ پر بھ دا کھیل سدا نیارا، زور ہو کے آپ دکھایا۔ جن بھگتاں بخش کے اک آدھارا، اگلا پینڈا دے چکایا۔ بن کرپا سنگر آگے کوئی کدھ نہ سکے ہاڑا، اپنا دکھ سناؤن کوئے نہ آیا۔ جگ چوکڑی پچھوں لگے ایہہ اکھاڑا، سوہنا رنگ پرگٹایا۔ غمی وچ خوشی دی دے بہارا، بہار وچ بھہار امرت آپ چوایا۔ بیاس کہا کی کھیل کرے نرکارا، کی اپنی کل ورتایا۔ گوہند کہا اوہدا روپ ہووے ہمارا، کمار نال مل کے اپنی کرے وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلایا۔ بیاس کہے میری پوری کھلی نہیں سرتی، سرت دے کھلایا۔ کچھ سمجھ نہیں انند پڑ دی، پڑی انند دے درڑایا۔ گوہند کہا جتھے اٹ پتھر نال کدے نہیں

جڑدی، میں اوس گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ ایہہ کھیل آد جگاد صاحب سنگر دی، جو میتوں رہیا دکھائیا۔ اگلی کتھا کہانی دُھر دی، تیتوں دیاں سمجھائیا۔ کلجک انت پُرکھ اکال دین دیاں اپنی کھیل کرنی چور دی، راہ جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ اوتھے وڈیائی نہیں چلنی کسے دے زور دی، طاقت نہ کوئے ازمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل اپنے منتر فُرنے پھور دی، پُھرتی سرتی سمجھ نہ کوئے پائیا۔

★ ۱۵ گھر شہنشاہی سمت ۲ بی بی چرن کور دے گرہ پنڈ ماہل گیہلا ★

بیاس کہے میں سُن کے تیری گاتھا، غُصّہ دتا گوائیا۔ ٹیک کے تیتوں ماتھا، مستک لیا بھکائیا۔ اگلا بچن دس ساچا، سچ دے درڑائیا۔ جس ویلے کلجک ہووے اندھیری راتا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ پیار رہے نہ پتر ماتا، پتا پوت نہ کوئے وڈائیا۔ جھگڑا پئے خادم آقا، رعیت راجے کرن لڑائیا۔ دھرم رہے کوئی نہ ناتا، ادھرم وجے ودھائیا۔ پھیر کس بدھ تیرا چلے ساکہ، بھید دینا گھلائییا۔ گوبند کہا میں نال لے کے آواں پُرکھ ابناشا، میلا اپنے نال ملائییا۔ چار جگ دیاں رہن نہ دیواں شاخاں، دیناں مذہباں کراں صفائیا۔ جن بھگتاں پوریاں کراں آساں، عرشی ہو کے دیا کمائیا۔ میرے کول رحمت دیاں راساں، نیامت نام جھولی پائیا۔ جے کوئی بدھی نال میریاں کرے قیاساں، میتوں سمجھ سکے نہ رائیا۔ صرف اک تیتوں دسنا میں سچھنڈ دوارے کیوں گیا ساں، تن وجود ناتا جگت تڑائیا۔ جوت وچ جوت مل کے کیوں رہیا ساں، اپنا آپ چھپائیا۔ اوتھے جا کے پُرکھ اکال دی چرنیں پیا ساں، پوت ہو کے پتا منائیا۔ نمانا ہو کے ڈھہا ساں، چھڈ مان وڈائیا۔ پُرکھ اکال کہا پچھلا لیکھا اپنا لیا کھاں، میں دیکھاں چائیں چائیا۔ گوبند کہا میں ماچھو واڑے پیا ساں، سب کچھ اپنا آپ لٹائیا۔ توں باپ ہو کے سٹا کیوں رہیا ساں، میری اکھ تیرا راہ نکائیا۔ پُرکھ اکال کہا شاباس توں میرے بھانے وچ پیا ساں، سکھ جگت والا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گوبند کہے بیاس کچھ لگا پتہ، بیاس کہا نہیں، رو کے دتا سنائیا۔ گوبند کہا میں لے کے آیا سنسیہرا سچا، سچ دیاں درڑائیا۔

جیہڑا گر سکھ چار جنگ دار ہیا کچا، انتم کچیاں توں پکے دیاں بنائیا۔ جوتی شبدی دھار ہو کے نٹھا، بھجیا واہو داہیا۔ جگت مسخرہ میٹوں کرے ٹھٹھا، سچ ٹھٹھیا دی سمجھ کسے نہ آئی۔ جس نے لہنا دینا سب دا مُکاؤنا کٹھا، کٹھے کر کے رنگ چڑھائیا۔ پُرکھ اکال روز روز نہیں تپاؤندا اپنا بھٹھا، انت وار کر مہر آویاں دے آوے دعوے نال دے پکائیا۔ کی ہویا گر کھو جے تہاڈا من کردارٹا، من محکم اندر سیو کمائیا۔ تہاڈے گل وچ پایا اوس نے شبد اگئی پٹا، جس دی ڈوری پٹنے والے دے ہتھ پھڑائیا۔ تہاڈی کوئی قیمت نہیں ٹکا، پیسیاں نال وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ گوہند کہا، بیاس، دس کی سنیا، اوس سر دتا ہلایا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند محکم نال گرکھ میرا چنیا، شبدی میل ملایا۔ بیاس رو کے کہا او بیاسا اوگنیا، اپنا مان دے تجائیا۔ پچھلا ویلا لنگھ گیا سرنائی ہن آ، سرنی ڈھیہہ کے خوشی منایا۔ دُھر درگاہی ویکھ ملاح، بیڑا تیرے وچوں تیرا پار کرائیا۔ بیاس بنا زبان توں کیتی ہاں، اندرے اندر دتا سنایا۔ سیس دتا نوا، چرناں اُتے لکائیا۔ کرپا کر میرے مہرواں، محبوب تیری اوٹ رکھائیا۔ گوہند کہا بیاس بہتا بولنا چنگانہ، جو آیا سو پار کرائیا۔ آگے اوہ وی تارنے جیہڑے کھاندے سور گاں، قصائی روپ بنایا۔ اوہ وی تارنے جنہاں ماتا نال کیتا جناہ، اس توں پاپی پرے نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ وی تارنے جیہڑے منہ گئے بھوا، پٹھ گئے وکھائیا۔ اوہ وی تارنے جنہاں کدے نہیں جیپاناں، پر بھ دی آس نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ وی تارنے جنہاں دھرم دا ویکھیا نہیں کوئی تھاں، ست سچ نہ کوئے سنایا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے گر لاؤندے وانگ کاں، نندیا کھ نال سنایا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے چوری چوری لاؤندے داء، مورکھ ہو کے پر بھ نوں موڑھ رہے بنایا۔ اوہ وی تارنے جنہاں دا اہے تائیں لکھیا نہیں کسے ناں، ہتے چوڑاسی وچوں نظری آئی۔ اوہ وی تارنے جنہاں نے مانس ہو کے مانس لئے کھا، خونخوار روپ وٹایا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے رہن بنے راہ، لیرے روپ بنایا۔ اوہ وی تارنے جنہاں صوفی سنت فقیر دتے ستا، اپنا محکم ورتایا۔ اوہ وی تارنے جنہاں مندر مسجد دتے ڈھاہ، انجیل قرآن گرنتھاں اگت لگائیا۔ اوہ وی تارنے جنہاں یاد وچ کڈھیا نہیں کوئی ساہ، سواس وچ نہ کدے لیائیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے دھرم دے چلے نہیں کدے راہ، جوٹھ جھوٹھ نال گڑمائیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے بھرا بھیناں رہے تکا، اکھ اکھ نال بدلایا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے کوکر سوکر روپ بٹھے وٹا، ٹیڈھیاں جوئیاں وچ بہکائیا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے بلاں وچ ڈیرہ بٹھے لا،

مٹی کھا کے جھٹ لنگھایا۔ اوہ وی تارنے جیہڑے بناپت رہے اکھوا، پت ٹہنی نال لہرایا۔ گوہند کہا، بیاس، میرا پُرکھ اکال میرے ساتھ، جیہڑا دوہاں دی چرنی ڈگا آ، اوہناں دے بخشے سرب گناہ، بن کے پتا ماں، کلج کوڑ گڑیا وچوں باہر کڈھایا۔ بیاس کہا ایہہ کھیل تیرا کدوں ہونا رواں، میٹوں دے سنایا۔ گوہند کہا تیرے کن وچ کچھ کہواں، ہور سُنن کوئے نہ پانیا۔ بیاس کہے میرا نہیں کوئی ماٹی چما، ساتھی سنگ نہ کوئے بنایا۔ گوہند کہا تیتوں سب کچھ دستاں بنا دماں، ساہ توں پرے اپنی راس دکھایا۔ دو توں پہلے آؤن والا سماں، سادھی دیاں کھلایا۔ اگلا لیکھا پھیر دستاں توں، دُھر دا حکم جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں میٹ کے کوڑی طمع، تمنا کو دے دکھایا۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۲ گر میت سنگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ★

۲۵۰

بیاس کہے میں بچھیا پھیر تیرے بھگت چین کی جاپ، جنہاں پُرکھ اکال نال ملایا۔ کس بدھ اترن پاپ، دُرمت میل دھوایا۔ پوتر ہوون پاک، اپنی کرن صفایا۔ بھاگ لگاؤن کایا ماٹی کاچ، کنچن لین بنایا۔ میٹ اندھیری رات، ساچا چند چکایا۔ پوری کرن آس، ترشنا جگت بُجھایا۔ لیکھے لگے سواس، ساہ ساہ خوشی بنایا۔ ساچا جڑے نات، چرن ملے وڈیایا۔ کس نہاؤن تیرتھ تاٹ، سر سرور سو بھاپایا۔ کس دی کرن یاد، کس دانام صلاحیا۔ کس توں منگن داد، جھولی کتھے ڈاہیا۔ کس کھیڑے ہون آباد، میٹوں دے سنایا۔ کس سُنن اگئی آواز، کون کرے پڑھایا۔ کس طرح کھلے راز، پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ کس پوجا کرن پاٹھ، کون ساز نال کھڑکایا۔ کس سجریاں وچ پڑھن نماز، روزے رکھ کے آس رکھایا۔ کس جنگلاں وچ کرن تلاش، ٹلے پر بت پھول پھولایا۔ کس متھے ٹیکن مندر مسجد ماٹھ، شو دوالے نک رگڑایا۔ کس دھونیاں تاؤن کاٹھ، اگنی خاک رمانیا۔ کس بھجن آٹھ ساٹھ، بن بن پاندھی راہیا۔ کس جاگن اٹھ کے رات، مالا منکیاں والی بھوایا۔ کس کسے کولوں بچھن بات، پر بھ داراہ تکایا۔ کس اوہناں دی ہووے ذات، مذہب دینا درسایا۔ کس دھوڑی لاؤن مستک خاک، ٹلے جگت دکھایا۔ کیہڑی منزل چڑھن گھاٹ، کس دوارے سیس نوایا۔ کس ڈھولے گاؤن بن کے بھاٹ، بھٹاں والا روپ وٹایا۔ کس بدھ پوری کرن

۲۵۰

خواہش، ترشنا جگت بُجھائیا۔ کس بدھ لیکھے لاون سواس، ساہ ساہ دھیائیا۔ کی جچی پڑھن رہراس، سولہیاں وِج سمائیا۔ کی آسا رکھن کسے اُتے کتاب، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن بانی صفتاں والی سو بھاپائیا۔ کس پریم دی وجاون رباب، تند ستار ہلایا۔ کی پیون حیاتِ آب، پریم رس چکھائیا۔ کس بدھ لین اپنا سواد، انتر پریم ودھائیا۔ کس نوں کہن گاڈ، خُدا وِاگرو اللہ کہہ کے کس دانام دھیائیا۔ کی تیرا ویکھن باز، کلغی توڑا اکھ ٲکائیا۔ کس بدھ درگاہ دا لبھن راج، پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ کی لیکھا لکھ کے گیا بھاردواج، ستاں رکھیاں وچوں دھیان لگائیا۔ کی منسا رکھی بھسند کاگ، ایہہ وی دے سنائیا۔ کیہڑا گج نوں دسیا جاپ، تندو آتند کٹائیا۔ کس بدھ پرہلا د کول آیا ساکھیا، نر سنگھ روپ وٹائیا۔ کس بدھ دھرو دا بنیا باپ، بال آنجانا گود اٹھائیا۔ کس بدھ بل دا دتا ساتھ، ویس ایکا روپ وٹائیا۔ کس بدھ جنک دی پچھی وات، گیان درشی اک دکھائیا۔ کس بدھ بدر دا کھادھا ساگ، سُدائے تندلاں بھوگ لگائیا۔ کس بدھ نامدیو دا پورا کیتا جاپ، کس بدھ تاریا سین نائیا۔ کس بدھ جلاہے دا تانا بنیا آپ، کسیر کایا قبر وچوں باہر کڈھائیا۔ کس بدھ روداس چمارا اُچا کیتا وچوں نیچی ذات، پانہا گنڈھ کے خوشی دکھائیا۔ کس بدھ نامے کیتا بھاگ سُبھاگ، چھپر چھن پُچھائیا۔ کیہڑا دھتے کھولیا راز، پڑدا دے چُکائیا۔ کس بدھ گنکا مار آواز، سوئی دتی اٹھائیا۔ جگ چوکڑی کیتا کھیل تماش، سبجک تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھائیا۔ کس بدھ کلجک انت اپنا دیویں ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ کی گرکھاں دیویں ذات، لہنا دینا جھولی پائیا۔ کس بدھ بھگت سہیلیاں کھلے تاک، پڑدا لین چُکائیا۔ کی اوہ سادھاں سنتاں دے بن چاک، پیراں پچھے پھیریاں پائیا۔ کی اوہ گرنتھاں نوں لین وایج، واکھ ہو کے کھوج کھوجائیا۔ کی اوہ کھوجن وِج پرہاس، پھرن واہو داہیا۔ کی اوہ دیناں مذہباں وِج تیری لبھن ذات، ایہہ وی دینا درڑائیا۔ گوہند کہا بیاس سب برتھا کھیل تماش، پر تھی دے دُہائیا۔ کی کریگا پوجا پاٹھ، کی کریگا تیرتھ تاٹ، کی کریگا پُستک کتاب، کی کریگا وجایا رباب، کی کریگا گایا گاتھ، جناں چر سنگر شبد نہ ساتھ رکھائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال ہووے میرا باپ، میں اوس دے نال آواں آپ، کوٹ جنم دیاں وچھڑیاں میٹ کے پاپ، پن سراپاں توں کر کے پاک، اپنی ملا کے ساچی ذات، پاربرہم برہم دا دے کے جاپ، مہر نظر نال مہربان ہو کے انتم انت بھگونت وِج ملائیا۔

★ ۱۶ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ بی بی چرن کور دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ★

گوہند کہا بیاس کلجک انت دا دساں سین، سین شین جس نوں سمجھ کوئی نہ پائیا۔ سرشی دی درشی ہوئی کمین، بدھ بیک نہ کوئے رکھائیا۔ واسنا ہوئے ملین، خواہش کوڑ وڈیائیا۔ راؤ رنگ ہووے غمگین، ہر دے خوشی نہ کوئے بنائیا۔ جھگڑا پوے نر مدین، دوہاں کرے نہ کوئے صفائیا۔ اوس ویلے پڑھ کال دین دیاں لیکھا جانے آپ مہین، مہربان دھر دا ماہیا۔ جن بھگت اٹھائے جو سجن قدیم، قداماں دے نال ملائیا۔ ساچی دے تعلیم، آتم پر ماتم دے سمجھائیا۔ دھر دا دے یقین، اشٹ دیواک دکھائیا۔ چاڑھ کے رنگ نوین، نواں جنم دے بدلایا۔ کوڑی کریا لوے چھین، مایا ممتا موہ مٹایا۔ سچ پریم وچ کرے لین، لو امر دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رنگت دے رنگائیا۔ بیاس کہا کی بھگت گورد مندر مسجد شودوالے مٹھ رکھن اوٹ، تیرتھ تھ دھیان لگایا۔ کیڑی ذات پات چنگی سوہنی گوت، ورن برن کیڑا دین وڈیائیا۔ کیڑے اشٹ دی کرن سوچ، کس اوتار پیغمبر گرو نال ناتا لین جڑایا۔ کس دی یاد کرن روز، صبح شام ڈھولا گایا۔ کس دا دیکھن چوچ، کس دا راہ تکایا۔ کیڑا دھارن یوگ، کون رنگ دکھائیا۔ کیڑا بھوگن بھوگ، ایہہ دینا سمجھایا۔ کس نال ہووے سنجوگ، ناتا مات بنایا۔ کس نال ہووے یوگ، وچھڑ خوشی دکھائیا۔ کس دا درشن کرن اموگھ، امرت رس چوایا۔ کی کھانا ہووے بھوج، بھوجن ملے وڈیائیا۔ کیڑی خوشی وچ مانن موع، اپنا آپ پرچایا۔ کس بدھ پیڈا مکاون لوک پرلوک، لکھ چوڑا سی ڈیرہ ڈھاہیا۔ گوہند کہا پڑھ کال آپے کرے اوہناں دی کھوج، لکھ چوڑا سی وچوں اپنا میل ملائیا۔ اکو ناتا جوڑ کے نرمل جوت، آتم پر ماتم لئے ملائیا۔ اکو شبد سوہنگ سو دے کے بہت، بہتیاں جاپاں توں لئے بچایا۔ اوہناں نوں کوئی لبھنا پئے نہ پوپ، پنڈت ملا اگھ نہ کوئے ملائیا۔ میں نام بھنڈارا دیواں تھوک، پرچوناں دی گنڈھ نہ کوئے کھلایا۔ جنم مرن دا کڈھ کے ہر کھ سوگ، چنتا دیاں گوائیا۔ سچ پریتی دے کے جوگ، جگتی دیاں درڑایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ساچی موع، مجلس اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در دیوے مان وڈیائیا۔ بیاس کہا کی بھگتاں ہووے رنگ، رنگت کون

رنگایا۔ کی بھگتاں ہووے سنگ، سگلا سنگ بنایا۔ کی بھگتاں دیوے اند، اند وچوں پرگٹایا۔ کی بھگتاں پاوے گنڈھ، ناتا لئے رکھایا۔ کی بھگتاں دیوے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھایا۔ کی بھگتاں میٹے پندھ، چوراسی پھند کٹایا۔ کی بھگتاں دتے چھند، اپنا نام سمجھایا۔ کی بھگتاں خوشی کرے بند بند، بندگی وچ لگایا۔ کی بھگتاں کرے پابند، مریدا اپنی اک جنایا۔ کی بھگتاں اندر جاوے لنگھ، جگت واسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کی بھگتاں سچ سہائے پنگ، سنگھاسن اکو ویکھ وکھایا۔ کی بھگتاں کرے اپنے ماند، بھيو ابھیدا دئے چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیاس پُرکھ اکال سدا بخشند، بخشش وچ اپنے گھر وسایا۔ بیاس کہا کس اتے رحمت کرے زرگن دھار جوتی، جوت اکال دئے وڈیایا۔ گوہند کہا آتما ساری اُس دی گوتی، لکھ چوراسی وچ سمایا۔ اوہدا جھگڑا نہیں سُنّت بودی، بودھی جینی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بُری نہیں تہمت دھوتی، جگت لباس نہ کوئے بھرمایا۔ جنہاں دی انتر سُرّت اٹھائی سوتی، سُنّیاں لئے جگایا۔ اوہناں دی چڑھ کے چوٹی، چوٹ شبد دئے سنایا۔ کڈھے واسنا کھوٹی، کھوٹیوں کھرے بنایا۔ بیاس، جنہاں رسنا ماس نہ لایا بوٹی، جکال بُچڑاں توں لئے جھڈایا۔ دُھر دی دھار پُرکھ اکال بھگتاں واسطے سوچی، دُوسر سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ ایسے کارن وڈیائی دتی رَدواس چمارے موچی، سَنکے ٹکڑے کھا کے جھٹ لنگھایا۔ جس نوں گاؤندے لوک پرلوی، پُرکھ اکال اوسے دا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں پڑھائے اپنے نام دی اگئی نام والی پوتھی، پوتھی پُستک چھاپیخانے والی صفیاں وچ نہ کوئے وکھایا۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ سالار پُر ضلع جالندھر ★

بیاس کہا گوہند کلجگ انت بھگتاں دی کیہڑی ہووے قوم، قیامت توں کون بچایا۔ کس دی گود بہہ کے سون، سنگھاسن کون وڈیایا۔ کی اوہ اگنی پوجن کہ پون، کی شاستراں اوٹ رکھایا۔ کی ٹھا کر مٹن کہ اوم، کس نوں سیس جھکایا۔ کی واہگرو اللہ رام کرشن گاؤن، کس دی جے کار سنایا۔ کیہڑا ایشٹ دیو مناؤن، سچ دینا سمجھایا۔ کس دے اگے بھوگ لگاؤن، سوار تھ اپنا پور کرایا۔ کس دی پوجا کر کے جھٹ لنگھاؤن، جیون سفل کرایا۔ کی ٹھا کر مندر مسجد

شودوالے مٹھ سر جھکاؤن، گُردوار خاک رماييا۔ کي شاستر سمرت ويد پُران گيتا گيان انجيل قرآن باني پڑھ کے من پرچاؤن، پرچہ جيون والا پاييا۔ کي اٹھسٹھ تيرتھ جا کے نہاؤن، گنگا گوداوری جمناسرتی کھوج کھوجاييا۔ کي پُن دان کراؤن، کي بھيٹا جگت گوساننیا۔ گویند کہا دین دُني دے ناتے سرب تجاؤن، جُھے کوڑ لوکاييا۔ اکو پُرکھ اکال مناؤن، جس نے سارے ایشٹ دتے پرگٹاييا۔ اوسے دی مہما کر کے سارے جھٹ لنگھاؤن، بنا پُرکھ اکال شاستر سمرت ويد پُران انجيل قرآن کھانی باني تيرتھ تھ کِنار گُر اوتار پیغمبر کم کسے نہ آييا۔ ايہہ سارے اوسے دا نشان، جس نے رچنا رچی دو جہان، کھیل کھلا زمیں اسمان، رَوَس کر پردهان، وشن برہما شو کر پروان، پرماتم آتم دے کے دان، ترے پنج کھیل کھیل مہان، لکھ چوراسی جیرج انڈج اُتبیج سیتج رچن دتی رچاييا۔ اوہناں سندیشہ دیوے نوجوان، آد جگادی مرد مردان، دو جہاناں نگاہان، نرؤیر نراکار نرنکار اپنی دیا کماييا۔ بیاس، ساچا نعرہ دس کے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آون جاون لیکھے مُکا کے تمام، نرگن نواں نور ملے امام، مانس جنم دا سفل ہووے کام، چرن دھوڑی اکو وار کرا ایشان، مہرنال دے گيان، اندھ اگیان اندروں دے کڈھاييا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں نوں اپنے در کرے پروان، تنہاں دا لیکھا ہور رہے نہ راييا۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دینت پُر اَضلع جالندھر ★

بیاس کہا کھجگ انت بھگت کیہڑی نہاؤن گنگ، گنگوتری دے سمجھاييا۔ کس دوارے مارن پنڈھ، سفری سفر وکھاييا۔ کس دامان اند، پُری اند والے دے درڑاييا۔ کیہڑا طریقہ کرن ڈھنگ، رستہ لین اپنایيا۔ کیہڑا پڑدا کجے ننگ، اوڈھن سیس ٹکاييا۔ کیہڑا یدھ کرن جنگ، شستر کون اٹھاييا۔ کیہڑا وجاؤن مردنگ، نگارہ ڈنک جُھہاييا۔ کیہڑا لبھن سنگ، اگلا سنگ بناييا۔ کیہڑا کسن تنگ، پاکھر اسوزین سہاييا۔ کس دے ہون پابند، چلن سچ رضاييا۔ کس بدھ پاؤن ٹھنڈ، تيرتھ کون نہاييا۔ ٹٹی لین گنڈھ، ناتا آپ جُڑاييا۔ بھيو کھلے برہم، پڑدا چکے بے پرواھيا۔ سکھالے ہوون دم، ساہ سواس وچ سماييا۔ مٹے چنتا غم، ہرکھ

سوگ ڈیرہ ڈھانیا۔ بھنڈارا ملے دھن، نام اگم اتھایا۔ چمکے نوری چن، جوت ہووے رُشانیا۔ گوہند کہا بیاس جے اکو میرا تھم لین من، دُو جے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میری دھاروں پین جم، پتا پُرکھ اکال دیاں دکھانیا۔ دو جہاناں چاڑھ کے چن، گرگھاں کراں رُشانیا۔ بھگت ادھارنا میرا کم، جگ چو کڑی سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک سمجھانیا۔ بیاس کہا اوہ دوارے کسیدے جھکن، سس کس نوانیا۔ کسدے کولوں پچھن، کتھے ملے بے پرواہیا۔ کس نوں سناون دُکن، کون دردی درد وندانیا۔ کس بدھ کوڑ کڑیاری جڑ پٹن، اندروں باہر کڈھانیا۔ جگت واسنا کوڑی باہر تھکن، اندر وکھ نہ کوئے چڑھانیا۔ منو آ کھیل نہ کرے پچھے کٹن، ترشنا ترپت دکھانیا۔ کس بدھ پینڈا اوہناں آوے (مگن)، جھگڑا کئے لوکانیا۔ گوہند کہا بیاس جے اکو میرے بن جان ستن، میرا ست اپرادھ نہ کوئے کمایا۔ آپے گودی آواں چکن، کوجھے کملیاں گلے لگانیا۔ درگاہ ساچی آواں ستن، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ سوہنی سہاواں رتن، رُتری اک مہکانیا۔ جیہڑے ایس نشانوں اکن، اگلے لیکھے دی سمجھ رہے نہ رانیا۔ شبدي دھار نالوں ٹٹن، ٹٹیاں نہ کوئے جڑانیا۔ جن بھگتاں حکمے اندر دے کے دُھر دا سخن، بچن قول اپنا آپ سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ساچے اپنی دیاوچ رکھانیا۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۲ مائی بھاگو دے گرہ پنڈ بلگا ضلع جالندھر ★

بیاس کہا گوہند کلج انت بھگتاں دی کی پچان، گرگھاں دا لیکھ دے سمجھانیا۔ کس دا کرن دھیان، ایشٹ کون منانیا۔ کس دا سُنن گیان، کون سچ پڑھانیا۔ کس دا رکھن مان، کس دی گود سہانیا۔ کس توں منگن دان، کس آگے جھولی ڈاہیا۔ کس توں لین امرت پین کھان، کس دوارے رس چوانیا۔ کس دا ڈھولا گیت گان، کس دے آگے سس نوانیا۔ کس دے چرن کرن پرنام، بندنا ڈنداوت کیہڑی تھانیا۔ کس دے ہون غلام، خادم ہو کے سیو کمایا۔ کس دا سُنن پیغام، کس دی چلن رضانیا۔ گوہند کہا، بیاس اٹھ ویکھ نشان، نشانہ دیاں دکھانیا۔ اوہ شبدا گئی سُنن گیان، چار جگ توں دکھری کرن پڑھانیا۔ اکو

اشٹ منن سِری بھگوان، جو سب دا پتا مائیا۔ سچ پریتی امرت رس پین کھان، دوجی ترشاناہ کوئے ودھائیا۔ سچھنڈ نواسی کر پروان، لیکھا سب دا دئے لگائیا۔
 انھاں نے ڈھولا گاؤنا "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان"، بھاگ اپنا لینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، ہر جن ساچے اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۲ کیہر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر ★

بیاس کہا انھاں دی کون جانے متنگت، کون دیوے وڈیائیا۔ کون سمجھاوے برہم مت، برہم پڑدا کون اٹھائیا۔ کون بھاگ لگاوے پیچ تت، تتو دئے
 وڈرئیا۔ کون رنگ رنگائے اپنی رت، لال گُلالا دئے چٹھائیا۔ کون مارگ دتے سچ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ کون سہائے کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ دئے بنائیا۔
 کون دیوے امرت رس، بن رسنا دئے چکھائیا۔ کون منوآ کرے وں، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ کون کھولے اندروں اکھ، نچ نیتر کر رُشناہیا۔ کون پڑدا دیوے
 ڈھک، اوڈھن سپس لکائیا۔ کون لکھ چوڑاسی وچوں لوے کڈھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کون سچ دوارے لئے سد، درگاہ ساچی دھام وکھائیا۔ کون
 حقیقت دیوے حق، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ کون میل ملائے نٹھ نٹھ، بھجے واہو داہیا۔ کون اوچاں نیچاں کھولے اکوہٹ، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ کون کھتری
 براہمن شوڈر ویش دین مذہب کھیڑا کرے بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ گوہند کہا بیاس ایہہ مہر کرے پُرکھ سمرتھ، دین دیال دیا کمائیا۔ اکو دے کے اپنا
 جس، ساریاں صفتاں او سے وچ سمائیا۔ نام دا کھول کے ہٹ، وست دئے ورتائیا۔ اکٹھے کر چار ورن اک دوارے لئے سد، در دربارا اک وکھائیا۔ سوہنگ
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے دس کے چھند، بند بند بندگی لیکھے لائیا۔ آگے دے کے سچھنڈ دا انند، جوتی جوت جوت وچ ملائیا۔ کرے کھیل سورا
 سرہنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھگت ادھارنا اوس کول نرالا ڈھنگ، جگ چوکڑی لئے بدلایا۔ کلجگ انت ہو بخشنڈ، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، دُھر دا بنا کے سنگ، سنگی ہو کے سگلا سنگ نبھائیا۔

★ ۱۶ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ چھمن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

کلی کہے بھاگ لگا میری جھگی، جھگے ہر سنگت دے وسائیا۔ میٹوں تیری ہتھ دھار نہ آئی چوہ جگی، سبجگ تریتا دواپر کلجگ راہ تکائیا۔ میرے مالک تیری یاد وچ ہو گئی بڈھی، جو بن جوانی دتی گوائیا۔ لتاں توں ہو گئی ڈڈی، بلہین اکھوائیا۔ ویکھدی رہی ودی سدی، کشنا شکلا پکھ دھیان لگائیا۔ سوچدی رہی نال بڈھی، عقل نال وڈیائیا۔ میٹوں رمز کوئے نہ سبجھی، بھو نہ کوئے کھلائیا۔ کیوں دھار رکھی گجھی، اپنا آپ چھپائیا۔ ہن سیر نہیں رہیا دڈھی، دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ لکوں ہو گئی کبی، سر نہ کوئے اٹھائیا۔ جگت و ہن وچ کھبھی، باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ رداں مار کے بھبی، ہوئیاں وچ جنائیا۔ تیرے بنا کرے کوئے نہ اگھی، اگن آتھن نہ کوئے سرنائیا۔ کسے دھار سنسار نہیں میٹی دوجی، جگت جھگڑا نہ کوئے مکائیا۔ شرع ختم نہ کیتی تہی، تیجے نین نہ کوئے رُشنائیا۔ میں جگ جگ راہ تنگ گجھی، ویکھاں اکھ اٹھائیا۔ کون میٹوں کرے گجھی، جگت ٹھنڈ وچوں بچائیا۔ بڑی ہوئی جھی، ڈکھاں دتا تپائیا۔ میں گھرک اپنی گجھی، دھون لئی چھلائیا۔ وڈیوں ہو کے نئی، اپنا آپ بدلایا۔ گر اوتاراں دیاں پڑھدی رہی چٹھی، جو اکھراں وچ گئے سمجھائیا۔ نشان وینہدی رہی اٹیں، پتھراں نال وڈیائیا۔ انت دہتھڑ مار کے پٹی، بہڑی کر سنائیا۔ میرے ہتھ نہ آئی اوہ متی، جس وچ متر پیارے مل کے خوشی منائیا۔ سمجھ نہ آئی تھتی، وقت نہ کوئے سہائیا۔ میری دھار نہ کسے نجھٹی، دردی درد نہ کوئے ونڈائیا۔ پریم دھار نہ دتی مٹھی، رسیا رس نہ کوئے چکھائیا۔ سب دے چرناں اُتے ڈھٹھی، جو تیرا نام سندیشہ لے کے آئی۔ میری اگن نہ ہوئی مٹھی، تپش نہ کوئے بُجھائیا۔ میٹوں سارے اکھراں والی پڑھا کے گئے پٹی، راگاں ناداں وچ دل پرچائیا۔ میں تھوڑی تھوڑی جگدی وینہدی رہی موٹتی، تیرے نور دی رُشنائیا۔ آنچل وچوں وینہدی رہی اکھیں، اپنی اکھ کھلائیا۔ بن دی رہی سخی، کاہن جوڑ ملائیا۔ جھلدی رہی پکھی، سوہنی سیو کمائیا۔ تپاؤندی رہی بھٹھی، پکواناں نال رجائیا۔ دیندی رہی کھٹی، جو اپنی ہتھیں کار کمائیا۔ پھر دی رہی نٹھی، چار گنٹ واہو داہیا۔ لہدی رہی ہٹی، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ کھوجدی رہی پتی، پتھر میثور بے پرواہیا۔ تیری کھیل کسے نہ دسی، بے انت کہہ کے گئے سنائیا۔ میں اتم

ماندی تھکی، تھکاوٹ وچ گرا لیا۔ بے توں صاحب سلطان حقی، حقیقت دا دُھر دا ماہیا۔ بے دردا ذرا درس تے دے جارتی، کیوں دُکھاں وچ تپایا۔ میں تیرے اُتے آس سٹی، تیری ہو کے نین اٹھایا۔ انت دُہتھڑا ماراں اُتے پٹیں، پٹے کھوہ کے رہی گرا لیا۔ بے کچھ نہیں دینا اپنے پیار دی دے دے چٹی، دُکھ سہہ کے تیرا شکر منایا۔ میں بنا ویکھیوں چار جگ تیرے سہارے وسی، دوجا کنت خصم نہ کوئے ہنڈھایا۔ توں اکھ ذرا نہ پٹی، نین نہ کوئے کھلایا۔ نہ میں گوالن نہ میں جٹی، نہ گھمبارن نظری آیا۔ نہ میں تولاماشہ نہ میں رتی، وزناں وچ وزن نہ کوئے پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا ویکھ وکھایا۔ جھگی کہے میں چراں وچھنی، وچھڑی لے ملا لیا۔ میں ویکھی تیری دین دنی، دُنیا دے مالک تیری بے پرواہیا۔ میں ویکھے تیرے رکھی مُنی، جنگلاں وچ پھرن مارن دھایا۔ میں ویکھے تیرے پنڈت گنی، ودوان رہے گرا لیا۔ میں ویکھے جنہاں چوٹی مُنی، مُنیشر جگت وچ اکھوایا۔ میں ویکھے جیہڑے بیٹھے وچ سنی، سادھی وچ اپنا آپ مٹایا۔ توں پکار کسے نہ سنی، بے پرواہ ہو کے سب نوں رہیا رُلا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت اپنی دے کمایا۔ کُلی کہے میٹوں جھگی کہے جگ، جگ چو کڑی نام دھرایا۔ میں سب کچھ دتا چھڈ، چھڈی جگت لوکایا۔ مندر مسجدیں توں ہو کے اڈ، وکھرا ڈیرہ بیٹھی لایا۔ میرے سب توں پرانے ہڈ، ہڈیاں دین دُہایا۔ میں تیرے پیار دا نشانہ بیٹھی گڈ، جس نوں چار جگ نہ کوئے اکھڑایا۔ توں جگ چو کڑی گر اوتار پیغمبر لوکات وچوں دتے کڈھ، حکمے اندر گھل کے حکمے وچ اپنے وچ ملا لیا۔ میرا نشانہ سارے گئے چھڈ، بنا جھگی کسے دے سرتے پڑدا کوئے نہ پانیا۔ وشنوں میرا گایا جس، پر بھ دا چرن جھگی اوس نوں نظری آیا۔ برہے میرا مانیارس، پر بھ چرناں تھلے ملی سرنا لیا۔ شکر میرا گایا جس، جس دے اُتے پڑدا دتا پانیا۔ میں جگت وچ کُلی کُکھ، سچھنڈ وچ تیرا نور نور رُشنا لیا۔ تینی اوتار اندر گئے وس، واسطہ تیرے نال جڑا لیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد میرے اندر وڑے نٹھ، پڑدا جگت وچوں پانیا۔ نانک گوہند میرے واسطے لیکھ لکھ کے گئے حق، حقیقت نال جنایا۔ بھگت سہیلے میٹوں دسدے رہے سچ، سچن ہو کے میرا سنگ نبھایا۔ چار جگ توں میٹھوں رہیا نچ، گر کھیاں نال مل کے جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دینا وکھایا۔ جھگی کہے کچھ یاد کر لے نامے والا چھڑ، چھپن والیا دیاں سمجھایا۔ تیٹوں کسے نہ لیا پکڑ، لبھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جگت نال جگت دی لا کے ٹکڑ، ٹا کرے وچ گر اوتار پیغمبر

دے پھسایا۔ بھگتاں نال بھگتاں وچوں ہو کے دکھر، دکھرے ہو کے بھگتاں میل ملائیا۔ میں وچھا کے بیٹھی رہی ستر، چار جگ دھیان لگایا۔ میرے روندی دے سک گئے اتھر، ہنچھو رہن کوئے نہ پائیا۔ پر بھو توں کیوں بنیوں ایڈا پتھر، پتھراں دے بناؤن والیا اپنی پتھری لے ہلایا۔ میں پڑھنا کوئی نہیں اکھر، ودیا وچ نہ کوئے وڈیایا۔ میں چڑھنا نہیں کسے سخر، چوٹیاں اُتے نہ ڈیرہ لائیا۔ رکھنا کوئی نہیں فکر، فقیریاں وچ تیرا نام دھیایا۔ میٹوں لوڑ نہیں بازاں تر، کلغی سپس نہ کوئے ٹکایا۔ میں کوئی چلاؤنا نہیں ذکر، فقرہ الف یے نہ کوئے پڑھایا۔ ٹلنا نہیں بننا پتل، کوڑی گنڈھ نہ کوئے دکھایا۔ تیرے وچھوڑے وچ ہوئی ستھل، پریتی سکے نہ کوئے تڑایا۔ کرپا کر کے میرے اندر وڑ کے میرے اندروں نکل، میں دیکھاں چائیں چائیا۔ آد جگاد دکھا اپنی شکل، جس نوں بے شکل کہے لوکایا۔ سمجھے کوئی نہ عقل، ودیا نہ کوئے وڈیایا۔ میرا یقین ہووے حقل، حکمت دے درڑایا۔ وچھوڑا کر دے قتل، دُھر دا پریم لے پرگٹایا۔ میں آئی تیرے پتن، توں دُھر دا سچا ماہیا۔ سچ سنیہہرا آئی دسن، اکو وار دیاں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب تیرے ہتھ وڈیایا۔ جھگی کہے میں دیکھ ہوئی جھلی، جھک اپنی دے دکھایا۔ میں ویراگن پھراں اگلی، توں ہی توں ہی راگ الاہیا۔ بھوری کو دکھاوے اپنی گلی، بڈھی توں چھوہری لئے بنایا۔ پر بھو میری مت نہ رہی جھلی، دے مان وڈیایا۔ ہن رہیں نہ اچھل اچھلی، چھل اپنا دے گویا۔ میں سپس دھر کے تلی، چوہتھے جگ دوارے تیرے آیا۔ جگ چو کڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیاں دندی رہی بلی، بلوان بلواناں نال لڑایا۔ لوکمت آئی تیری گھلی، حکمے اندر سیو کمایا۔ ڈیرہ لاوندی رہی تھلیں، اسگاہاں وچ اپنا آپ چھپایا۔ میرے وچ کسے نے بالی نہیں کدے تیل دی پلی، جگت نور نہ کوئے چکایا۔ جے کوئی اندر وڑ گیا تیرا گھلیا ولی، اوہ وی اکھاں میٹ کے جھٹ لنگھایا۔ سدا سدا وچھوڑے دی دھار میرے اُتے بنی، بیڑا بنے نہ کوئے کرایا۔ میں سب دیاں پھڑدی رہی کئی، آپ اپنا بل دھرائیا۔ لاوندی رہی گللیں، کتھا کہانی وچ وڈیایا۔ قداماں نال پچھے لگ کے چلی، بھجی واہو داہیا۔ اندر وڑ کے رلی، اپنا آپ چھپایا۔ انت پیش کوئے نہ چلی، سارے پلو گئے چھڈایا۔ ویراگن ہو کے جھلی، پھری وانگ شو دایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا لے ملائیا۔ جھگی کہے کچھ دیکھ لے نیواں ہو کے جھک، اسماناں توں پرے ڈیرہ دے تجایا۔ میرا تن وجود گیا سک، کھٹاں والا روپ وٹایا۔ مول نہ سکاں اٹھ، نر بل نظری آیا۔ میرے

کول نہیں کچھ، خالی ہتھ نظری آیا۔ برہوں ویراگن نوں آکے بچھ، اپنا پھیرا پائیا۔ کوئی پڑدا رہیا نہ لگ، روکے دیاں ڈہائیا۔ چار جنگ میرا میٹیا کسے نہ ڈکھ، دردی درد نہ کوئے ونڈائیا۔ میرے سارے نشانے گئے اک، جگت تیر کم کسے نہ آیا۔ جو آیا سو میرے اندر وڑ کے تیتھوں رہیا بچھ، کرپا کر بے پرواہیا۔ سارے ویکھے تیرے پُت، پتے بن کے جھٹ لنگھائیا۔ میں گودی رکھے چک، سوہنی سیو کمائیا۔ تیری رکھ کے اوٹ، بیٹھی راہ تکائیا۔ چھڈے قلعے کوٹ، جنگل ڈیرہ لائیا۔ رہی نہ کوئی مَوَج، مجلسِ دتی کھپائیا۔ تیری کردی رہی کھوج، کس بدھ ملے میرا ماہیا۔ لیکھا چکے میرا مات لوک، پر لوک دئے وڈیائیا۔ ختم ہووے سوچ، سمجھ دئے بدلایا۔ منسا پوری ہووے لوچ، لوچن اپنے نال رلائی۔ درشن کراں روز، وچھوڑا دئے کٹایا۔ میرا پورا کرے جوگ، جگتی اپنی اک سمجھائی۔ آئیو بھوگدے بہت، ناتا لوکمت رکھائی۔ انتم ہونا پئے فوت، لیکھا سب دادے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب وچھوڑا دئے کٹایا۔ پرکھ اکال کہا جھگی تیتوں کیہڑا ڈکھ، بن رسنا دے سمجھائی۔ کیہڑا چاہیں سکھ، مکھوں دے درڑائی۔ جھگی کہا تیرے درشن نال ہوواں خوش، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جے بہتی بخشش کریں میٹوں دکھا اپنے سوت، جو ڈھر دے بھگت نظری آیا۔ پرکھ اکال کہا کی انھاں گودی لویں چک، اپنی سیو کمائیا۔ جھگی کہا میں چھاتی لوواں گھٹ، پریم پیار ودھائیا۔ میرا سپرے پئے بھٹ، امرت رس چوائیا۔ گانا بٹھاں نال گٹ، مولی ساہمنے نظری آیا۔ اس توں پرے نہیں کچھ، جس نوں وڈا کر صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرانیا۔ پرکھ اکال کہا کیوں بھگتاں بنھے گانا، جھگی میٹوں دے جنایا۔ جھگی کہا انھاں دا مالک سری بھگوانا، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ جنہاں دے خاطر ولینے چھلینے توں پہریا بانا، اپنا ویس وٹایا۔ چھڈ کے دو جہاناں، گرگھ لئے ملایا۔ بخش کے سچا مانا، چرن دتی سرنائیا۔ ہو کے گن ندھانا، وست امولک دتی ورتانیا۔ رس دے کے پریم پیار بداماں، بدلاں وچوں بدلی دین کرانیا۔ ایسے سگن نوں منڈے گئے کرشنا راما، دوئے جوڑ کے واسطہ پائیا۔ تینی اوتاراں رکھیا دھیانا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہو نمانا، عرضاں گئے سنایا۔ نانک گوہند منگدے گئے کھانا، ایہو آس رکھائیا۔ توں سب نوں دتا اک نشانہ، شبد نشانے نال درڑائی۔ جس ویلے پرگٹ ہو کے آواں والی دو جہاناں، نرگن ہو کے کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں پہلوں بٹھ کے اپنا گانا، گرگھ ساچے لوواں بنایا۔ پھیر دس کے دھرم نشانہ، سچ نشانہ دیاں جھلایا۔

چرن کول کر پروانہ، پروانے دُھر دے لوں بنائیا۔ اُنھاں دے واسطے رکھیا سگن مہانا، چار جگ توں وکھراکھ نوں دینا لائیا۔ جس نے سبجگ ہونا پردھانا، پردھانگی چار کُنٹ بنائیا۔ او سے دا لیکھ لکھانا، دُھر دی لکھت دے گواہیا۔ چار ورن کرن پروانا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے جھگی جھگڑے والیئے ہور کی تیری منگ، میٹوں دے سمجھائیا۔ کسے گلّوں نہ ہوویں تنگ، دُکھڑے دیاں گوائیا۔ تیرے اندر پاواں ٹھنڈ، پچھلی اگنی دیاں بُجھائیا۔ جھگی کہا میں ہُن کھوپرے وانگ نہیں رہنا بند، امرت اپنے وِچ چُھپائیا۔ بھوویں سوئی اُتے اُتے ٹنگ، سیجاں اُتے دے چڑھائیا۔ روٹی دے لنگھے ڈنگ، پیٹ بھر نہ کوئے کھوائیا۔ رُلا دے وِچ ورجھنڈ، برہمنڈ دھکا لائیا۔ بدل لے اپنی کُنڈ، کروٹ دے دکھائیا۔ میری اک عرض، جنہاں نوں تُوں آپ سنایا اپنا چھنڈ، اپنا نام دتا درڑائیا۔ اوہناں دا لیکھے لالے بند بند، تیری بندگی توں پرے تیری اک سرنائیا۔ میں انھاں پچھے چار جگ کندی رہی رنڈ، رنڈی ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ انھاں پچھے پاؤن لگی ڈنڈ، اُچی کوک دیاں سنائیا۔ ٹٹیاں نوں اپنے نال گنڈھ، تیرے نالوں نہ ہوئے جدائیا۔ بھوویں نتاں وِچ میرے گھس جان دند، دندیاں پیہ کے پھیر وی واسطہ پائیا۔ وڈا ہو کے چھوٹیاں دے انند، انند وِچ تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے کی ہور تیرا خیال، میٹوں دے جنائیا۔ اپنا دس سوال، آسا باہر کڈھائیا۔ جھگی کہا جن بھگت بنا اپنے لال، لال رنگ رنگائیا۔ ویکھیں شہنشاہ ہو کے چھڈ نہ جائیں کنگال، غریب نہانیاں گود اُٹھائیا۔ بہائیں اوس سچی دھرم سال، جتھے گر اوتار پیغمبر بہہ کے تیرے درتے سپس جھکائیا۔ میں انھاں دُکھیاں داکیوں دسدی حال، چار جگ دے بیٹھے تیرا راہ تکائیا۔ اگے تھوڑا تھوڑا دے کے بھگتاں جمال، چھن وِچ آیا چھن وِچ گیا اپنا کھ چُھپائیا۔ کی ہویا بے ناتا توڑیا کال، مہاکال کولوں بچائیا۔ کدی ساہنے ہو کے جگت وِچ تُوں ابے تک کسے نوں نہیں پچھیا حال، چوری چوری اپنی کار کمائیا۔ کی ایہہ نہیں تیرے بال، جو تیرے پچھے سب کچھ بیٹھے گوائیا۔ گرنتھاں وِچ لکھاؤندا رہیاں میں بڑا پرتپال، گر اوتار پیغمبر بھے وِچ ڈرائیا۔ آپ لگ کے تڑپھاؤندا رہوں آنجان، دھرو ورگے جنگلاں وِچ بھوائیا۔ کی تینوں نہیں آؤندی اپنیاں دی پچھان، کیوں اکھاں بند کرائیا۔ جھگی کہے انھاں دے جھگے وِچ دیدے گیان، باہر کھوجن کوئے نہ جائیا۔ تُوں کوئی گدھے چراؤن والا نہیں بھگوان، سب دا پتا مائیا۔ جھگی کہے میں اوناں چر

کھان نہیں دینے بادام، گری تیرے مکھ نہ کوئے لگایا۔ کوئی گانے بٹھ کے اینہاں ویاہنی نہیں نار رکان، گر ہستی ہو کے آگے مارن دھاہیا۔ ایہہ تے اپنے چھڈن نوں پھر دے مکان، گھراں باراں نوں جیندے آگاں رہے لایا۔ اینہاں تیری صفتاں والی نہیں ویکھنی دکان، لاریاں والا اشارہ نہ نظری آئی۔ جے ہونا ایں تے ہو مہربان، نہیں تے جا اپنا مکھ چھپایا۔ بچے پالنے نہیں کوئی آسان، جھگی کہے بچھ میں جگ جگ دی بڈھری مایا۔ سب نوں سکھالا روان، روندیاں نوں ہساؤنا ایہہ وی وڈی چتر آئی۔ کرپا کر کے دے اپنا دان، داتا ہو کے جھولی پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تر آئی۔ جھگی کہے آینوے ڈر نہ دیویں دھرم رائے دی وئی، چتر گپت دا بھے نہ کوئے رکھایا۔ تیرے بچھے ناتا توڑیا بھیناں بھنیا، سگل کُٹمب تجایا۔ تینوں جان کے سچا سنیا، ساتھ تیرا لیا بنایا۔ توں چاڑھ اپنی نیا، ملاح ہو کے سیو کمایا۔ جے بھکھا ننگا ایں آہ لے گر مکھ دا اک اک رُپیا، رُپے دے بھپے چار جگ دے بھکھے بھر لے اپنے کپے، گر کھاں دے بھنڈارے کدی نہیں کئے، جو تیرے اتوں وکے، اوہ ایٹھے اوتھے سکے، صرف تیرے وچھوڑے وچ دُکھے، دوجا دُکھ لگے نہ رآیا۔ ایہہ جگت مایا وچوں بھکھے، تیرے بچھے ماتا گر بھ لٹکے رہے ٹھٹھے، جھگی کہے توں اچے وی اینہاں نالوں رُٹھیں، جیہڑے تیرے ویراگ وچ گئے کٹھے، انت لگ کے میری کٹھے، کٹھے ہو کے بیٹھے آئی۔ اک ویراں کہہ دے گر کھو تئیں میرے لاڈلے پتے، بچے تہانوں لیا بنایا۔ جھگی کہے پھیر میں کہاں میرے اندر آ کے تے، خوشیاں وچ رین لنگھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہا جھگی ہور کی منگنا، منگنیے منگ لا تیری واری آئی۔ جھگی کہے ہن کی سنگنا، جگ چو کڑی بتھیری اکھ شرمایا۔ اکو منگ اپنیاں بھگتاں نوں لا اپنے انگنا، انگیکار لے بنایا۔ جنہاں تیرا دوارا لنگھنا، دُوبے در کدے نہ جآیا۔ اوہناں بن جا دھر دا سجتا، ساجن ہو کے ہو سہایا۔ تینوں پتہ نہیں انت ایہہ کایا ٹھیکر سب دا بھجنا، تن وجود سدا نہ کوئے ہنڈھایا۔ اینہاں پھیر مات لوک دی جھگی وچ کسے نہیں وشنا، ماں پیو بھین بھرا ساک سجن نار کنت گھر نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ اکال تیرے دوارے نشنا، تیری اوٹ تکایا۔ جے اوس ویلے انھاں کولوں چھپنا، ہن کاہنوں رہیا بھٹکایا۔ پُرکھ اکال کہا جھگی میں ضرور اوہناں نوں گودی چکنا، جنہاں نوں گوداوری والے نال ملائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کر آئی۔ جھگی کہے میں ویکھیا پتھر اٹاں، جگت سانجھ نظری آئی۔ سبجگ

تریتا دواپر نکدا ویکھیا سٹا، تیرا کھیل کھوج کھوجایا۔ گر اوتار پیغمبر ڈٹھا، اندھڑی تیری سیو کمایا۔ کاغذ کورا ویکھیا چٹا، جس دا اکھر نہ کوئے بنایا۔ تیرا کھیل کسے نہ دسا، بُھلی رہی لوکایا۔ پُرکھ اکال میری جگ جگ دی ایہو اچھا، آسا دیاں سناپیا۔ جِناں چر غریب بنائیاں کو جھیاں کملیاں مورکھاں مگدھاں اُتے کریں نہ رچھا، رچھک ہو کے اپنی گود اٹھایا۔ اوناں چر تیرا چھڈنا نہیں پچھا، بھویں گھر توں دے دُرکایا۔ میں کیہرا اگے تیرا وصل جمال ڈٹھا، سُن سُن کے جھٹ لنگھایا۔ ویداں پُراناں شاستراں سمرتاں قرآناں انجیلاں گیتا گیاناں گروآں دے بیاناں دا پڑھدی رہی چٹھا، چٹھیاں وچ سُنسپہرے سُن کے تالیاں رہی لگایا۔ میٹوں نہیں سی پتہ کیہو جہا بھگوان بھگتاں دا پتا، جیہڑا جنم دیوے بنا پتا مایا۔ پر تیری یاد وچ جگ جگ پیندیاں رہیاں کچھاں، سکاں وچ اٹھایا۔ آس اٹھدی رہی اوس دے دوارے وکاں، جو قیمت لئے پانیا۔ جگ چوکڑی کتے نہ دسا، ہوئی نہ سچ رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ جھگی کہے پر بھ ویکھ میں زراں جوگن، اپنا ہٹھ نہ اچے تجایا۔ تیرا رس آئی بھوگن، ناتا بھوگیاں نالوں تڑایا۔ تیرے نام دی بن کے روگن، اپنا آپ دتا سکا پیا۔ میٹوں طعنہ دیون لوکن، بُری کہے لوکایا۔ ماڑی کر کے سارے ٹوکن، بُری کہہ کے پرے ہٹایا۔ پر میری اکو آس اپنے پچیاں دے سر اُتے دینا اوڈھن، پڑدا اپنا نام رکھایا۔ تھوڑے نظری آئے وچوں کوٹ کوٹن، جنہاں تیری اک سرناپیا۔ تیرا درس کر کے سچھنڈ دوارے تیرے پہنچن، پونچیاں توں پھڑ کے لینا چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جھگی کہے پر بھو بھگت تیرے قبیلہ، بنس سر بنس نظری آپیا۔ توں انھاں اک وسیلہ، دُھر دا سچا ماہیا۔ سر اوڈھن دے دے پیلا، گو بند رنگ رنگایا۔ سد تیرے رہن ادھینا، اگے نہ ہوئے جدایا۔ ٹھانڈا کرنا سینہ، وچھوڑا اگت بُجھایا۔ انھاں مثال نہیں جل پینا، تڑپ جھلن نہ کوئے جدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ جھگی کہے جھگڑا سُن کے آگے گر اوتار، گھے گھے پھیرا پانیا۔ ککھاں سڑیئے سانوں دے دکھاں، ڈُپیاں نوں تارن والا ماہیا۔ جھگی کہے جاؤ ویکھو اپنے مندر مسجد مٹھ شو دوالے دھرم سال، لہجو بے پرواہیا۔ غریباں دا مالک کدی بیٹھا نہیں اوڑھ کے دوشتاں، بُکھا ننگا گھر گھر پھیرا پانیا۔ دو جہاناں نالوں اوہنوں چنگے اپنے لال، جنہاں دے پچھے لال گو بند دے لیکھے لایا۔ میرا مالک بے مثال، مسلیاں وچ مسد نہ کوئے سمجھایا۔ جھگی کہے اون چھڈ دتے جیہڑے جھکا کھاندے حلال، گواراں

دھکا دتا لائیا۔ اوہ لئے بھال، جنہاں دی گوہند شہادت دئے گواہیا۔ میٹوں آس دسدا انھاں دے سدا وسنا نال، اکٹھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ جھگی کہے تہانوں وی سانوں وی ساریاں نوں اگے گیا نال، مٹول وچ اپنی مٹک چھپائیا۔ ذرا دیکھو اُتے اسمان، اوس توں پرے مارو دھیان، اپنا سچکھنڈ دیکھو مکان، اوس توں چنگا ایہہ نشان، جتھے آیا مہربان، محبوب ہو کے مُجّت وچ ملائیا۔ باؤن دا دھیان، کنیا دا پکوان، بھگتاں دا بھگوان، گر درشن پچھے گھر گھر درشن رہیا دکھائیا۔ بل نے انک کیتا دان، ساچے در نہ ہو یا پروان، بالی کنیا کول اک نشان، اوس ویلے دا مندری پنچ پنچ نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کچھ تھیں دیو بیان، سارے کہن سیری بھگوان، ساڈے وچ نہ آوے دھیان، تیرا کھیل مہان، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ سیری بھگوان کہے ہر سنگت اکو وار دے کے دان، پار کرا کے دو جہان، پچا کے اوس استھان، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جھگی کہے جگ چوکڑی سدا نادان، حکمے اندر سیو کمائیا۔ بنا پر بھو دے ایہہ کدے کر نہ سکن پچھان، بے پچھان پڑا نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جھگی کہے پر بھو میں بڑا دیکھیا جھمبلا، جھبے جھبے دھیان لگائیا۔ دُنیا دا دیکھیا میلا، سر شٹی بھری بہہ لوکائیا۔ تیتوں تکیا وہلا، حکمے اندر وشن برہما شو رہیا بھجائیا۔ سیری بھگوان کہے کملیے میں اک بنایا چیل، شبدی دھار پر گٹائیا۔ جس دے رنگ کھیل کھیل، اچرچ رچن رچائیا۔ جھگی کہے کیوں میرا ڈیرہ لایا وچ جنگل بیلا، اُجاڑ باگھ بلے رہے ڈرائیا۔ جگت عاشقاں چاڑھ کے تیل، سگن جگت والا منائیا۔ میرا پیار دسدے رہے مجنوں لیل، شیری فرہاد نال وڈیائیا۔ سوہنی مہیوال قول اقرار کیتا اُتے پتے کیلا، کیلا پھل سب توں چنگا نظری آئیا۔ ہیر رانجھا بن گئے سجن سہیلا، جگت پیار نال وڈیائیا۔ سسی پٹوں ویکھ کے رنگ نولیا، میں تاڑی دتی لگائیا۔ پر بھو چار جگ بنا تیریاں بھگتاں میں سب نوں اپنے وچوں باہر دکھلیا، جگت واسنا والا میرے اندر رہن کوئے نہ پائیا۔ کیوں کچھن دا آیا ویلا، مہیوال ہو کے انت دھیان گیا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا ویکھ دکھائیا۔ جھگی کہے میٹوں پاؤندے رہے وچ درختاں والی جھنگی، دکھتاں نال جھٹ لنگھائیا۔ رکھدے رہے ننگی، پڑا پانہ کوئے ڈھکائیا۔ ہندی رہی ٹھنڈی، جگت سیت نال ٹھرائیا۔ اک دن گوہند دادو دیہریوں جاندیاں پے گیا اک ڈنڈی، اپنا قدم اٹھائیا۔ اوتھے ڈیرہ لا کے کنڈھی، جو گندر سنگھ بیٹھا دھونی تائیا۔ اُس دی ماتا چوڑاں دن پہلے ہوئی سی رنڈی، سوگ پتا والا ستائیا۔ گوہند نیڑے آ کے کرپان کڈھ کے ننگی، ڈھال اُتے کھڑکائیا۔ اوسے ویلے چنتا

والی اوہدے اندروں آسا نٹھی، بھگی واہو داہیا۔ ڈر دے نال اوہدی من واسنا گوبند چر نیں ڈھٹھی، سیس دتا جھکائی۔ بھے وچ نکل پیتشاب ٹٹی، موت ساہنے نظری آئی۔ گوبند ہوئی جہی اوہدے اُتے کٹار مٹھ رکھی، سبھے دتی دبا۔ جس ویلے پُرکھ اکال بھاگ لگاؤنا کھی لکھیں، تیرا میلا لوں ملائی۔ اوس ویلے تیری نار اوہ بنی جیسہڑی تیرے نال نہیں منگی، سریر دوہاں جانا تجائی۔ پھیر بناؤنا اگلے سنگی، اوس دی رام توں منگ منگی، بھیلنی دے نال رہ کے جھٹ لنگھائی۔ دوہاں دی جوڑی بنا کے چنگی، گر اوتار پیغمبراں دینی دکھائی۔ مریدا انساں کھان پین دی رہے تنگی، داداں انساں داتا دُہر دا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی اپنا حکم اپنے ہتھ رکھائی۔ بیاس کہے جھوٹے میں وی آگیا پھر دا، نوگھر دا بنیا پاندھی راہیا۔ کچھ لیکھا یاد کر چر دا، میں وی دیاں سنائی۔ تیتوں پتہ جس ویلے گوبند میرے نالوں وچھڑا، کنڈھے اُتے ہوئی جدائی۔ تیرا روپ سی اوس ویلے چھاپیاں والی ککر دا، تیرا انگ انگ کٹ کے جھوٹے لئی بنائی۔ اودھوت بھنگو پہلوں نہا کے پھیر چکر نال لبردا، آسن تیرے وچ رکھائی۔ کوئی بچن سنیا سی توں میرے متر دا، تیتوں دے جنائی۔ جس ویلے گوبند وچھوڑا کیتا سی پیر والے کھوسے جوتے چھتر دا، چھتر دھاری دتے مٹائی۔ ناتا توڑ کے جگت واسنا بھڑ دا، کوڑی ترشنا باہر رکھائی۔ اوس ویلے کوئی سادھن نہیں سی لکھن دا، پنا روداس دے قلم ہتھ نہ کسے پھڑائی۔ توں نہیں دیکھیا میرا حال پٹن دا، کس طرح دتی دہائی۔ جھگی کہا میں تیتھوں پہلاں حال دساں کرشن دا، جتھے کشتی والا نظر کوائے نہ آئی۔ نہ کوئی چیلہ سی سکھیا سکھن دا، نہ سکلیا کسے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اندر اپنا کھیل کھلایا۔ جھگی کہے آمیرے ونگے ٹیڈھے ویر، تھٹھے سدھے تیتوں دیاں وڈیائی۔ کی تیتوں اپنے مان نیر، پانی جل دھار نال وڈیائی۔ کی تیرے وچ وسدا خواجہ پیر، ورن تیرا سنگ نبھائی۔ ذرا اندر دیکھ اپنی دلیل، تیتوں دیاں درڑائی۔ تہاڈیاں وہنا وچ رڑھ کے گئے شاہ حقیر، اپنا آپ مٹائی۔ تساں لہاج نہ کیتا نال کبیر، زنجیر دتے پوائیا۔ پرہلا نہ دتی دھیر، اپنی سیو کمائی۔ ہن کیوں لگی پیر، بھجیا واہو داہیا۔ بھراوا اگے کیہڑی ایختے بھگتاں دی بھیر، کوٹاں وچوں تھوڑے نظری آئی۔ جنہاں دے سرتے اپنے نام دا بنھنا چیر، چیرا دینا سجا۔ جنہاں دے چرناں دی اوٹ ننگن کوٹن کوٹ رانجھا ہیر، عاشق معشوق منگن سرنائیا۔ انھاں دی کسے دے ہتھ نہیں تقدیر، نتھ نہ کسے پھڑائی۔ جھگی کہے جھگی والے نے چاڑھنے چوٹی اخیر،

جیسہڑی جُگیں دھار ہتھ کسے نہ آئی۔ ویرانہ ہو دِگِیر، بھین ہو کے تیتوں آکھیا بھائی۔ اینہاں دے آگے آکے کڈھ لکیر، بن نک دے نک گھسائی۔ ایہہ اوس پر بھو دے فقیر، جو بنا فقیریاں توں پار لنگھائی۔ ایہہ سچھنڈ دے امیر، دولت دے دھنی دتے بنائی۔ ایہتھے کنی دے بھیر، آگے اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے پائی۔ جھگی کہے میدنوں بنایا لچھو، کچھمن سنگھ اکھوئی۔ میں کچھ پر بھ دا حال دسوں، دسں لئی منگ منگائی۔ جن بھگتو ایس نے تہاڈے تارنے پشو، جنہاں دا دُدھ دودھ کے ہلٹ ہل جوہ کے پکوان رہے بنائی۔ ایہہ لیکھا لکھ کے گیا یسُو، مسیح وسیع کر کے سمجھائی۔ کچھ آسا رکھی کچھو، جس ویلے مندر اپٹھ ٹکائی۔ کلج انت کرم دھرم شرم جگت نٹھو، کوڑی کریا وجے ودھائی۔ پُرکھ اکال دین دیال جگت واسنا جڑ پٹو، پٹنے والا نال ملائی۔ گرگھ بھگت کسے دے بھاڑے دارہن نہ دیوے ٹو، اوہناں دا بھار اپنے کندھ ٹکائی۔ سوانگی بنو اگتا نو، نو آ ہو کے کھیل کھلایا۔ سنت سہیلے درگاہ ساچی سٹو، سٹاں سہے جگت لوکائی۔ اپنی کرنی توں کدے نہ ہٹو، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ہر جن وِرا لالا کھٹو، جس کھکا دتا چکائی۔ جھگی کہے جس ویلے میرے وِج بہہ کے گرگھاں کہو بچو، تہانوں بچے لیا بنائی۔ پھیر میں خوشیاں نال نچوں، ٹپوں گدوں چائیں چانیا۔ بنا ہسیاں توں ہسوں، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ لہنا دینا پور کراؤں لچھو، لچھا مولی دے گواہیا۔ جھگی کہے جن بھگتو تہاڈے نال مل کے سدا وسوں، گھر دُھر دے ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر دے سب دے نام انیالے تیر نال پھٹو، پھٹ گھائل آپے لئے بچائی۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۲ گرمیز سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

جھگی کہے گرگھو وساؤ اپنا جھگا، اُجڑیا رہن کوئے نہ پائی۔ سب دا مالک ہویا اگھا، اُنگی اشارے نال نہ کوئے سمجھائی۔ تہاڈے جیون دا سمجھائے مدعا، مُدّت توں وچھڑے لئے ملائی۔ ایسے آس نوں رکھ کے گیا بُدھا، دھیان نال دھیان جنائی۔ کچھ آسا رکھے گوبند والا کجا، پڑدیاں وچوں پڑدا پھول پھولائی۔

تھوڑی جہی مَنت کر کے گیا بابا بڈھا، تک دین والا تل نظر اٹھایا۔ جس نے بھاگ لگاؤنا بڈھا، سر سُدھا صاحب سلطان بے پرواہیا۔ اُس دا بھو رہنا گجھا، بن بھگتاں سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ سرگن توں زرگن رُوپ دھارنا دُوجا، دُو بے توں بن جائے تیجا تیجے دا گجھا، بھگت سارے لئے ترایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔

★ ۱۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں ★

جھگی کہے جن بھگتو ویکھو میرے گکھ، اپنی قیمت نہ کوئے رکھایا۔ میتھوں نہیں وکھ، غریباں دا غریب میرے اندر ڈیرہ لایا۔ اک دے ہوو وِس، دُو بے دی آس مٹایا۔ درشن پاؤ ہس، ہستی بے پرواہیا۔ ایتھے نہیں بس، اگے ہوئے سہایا۔ اگے نہ جاوے نٹھ، سچ دوار ٹکایا۔ سچ دوار نہ پاوے وٹ، اکو جہی دے وڈیایا۔ مانس جنم دا لاہا جاؤ کھٹ، ڈھیہہ کے اکو وار سرنا یا۔ جنم مرن توں جاؤ بچ، چوراسی پھاسی نہ کوئے لٹکایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، پُرکھ سمرتھ، سمیاں دا مالک نظری آیا۔

★ ۱۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ آتما سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

جھگی کہے میٹوں پچھوں اشارہ دیندا چند، اکھاں رہیا ہلایا۔ کچھ میٹوں سنا چھند، جو پر بھ بھگتاں کرے پڑھایا۔ میں کہا دُور دُراڈا نہ پا ڈنڈ، بن چرناں توں ملے نہ کسے وڈیایا۔ اوہ رو کے کہے میٹوں کھمے وچ دتا ٹنگ، بدھانہ کوئے چھڈایا۔ میں سد منگاں رہیا منگ، درشن دے پر بھ گوسانیا۔ جھگی کہے میں ایسے کر کے اپنے اندر کیتا بند، بن بھگتاں نظر کسے نہ آیا۔ سب ول کر کے کنڈ، برہمنڈ رہیا بھلایا۔ تھوڑیاں پا کے ٹھنڈ، بہتیاں رہیا ستایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر درگاہیا۔

★ ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بی بی پورو دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

چند کہے کیوں بیٹھا چھپ، چھپری اندر ڈیرہ لایا۔ کیتا اندھیرا گھپ، جوتی نور نہ کوئے رُشائیا۔ جھگی کہے بس وے ویرا چپ، اینویں دیں ڈھایا۔ صرف تارن آیا بھگت اپنے پُت، اپنی گود اٹھایا۔ سب توں بیٹھا لگ، اکھاں والیاں توں اکھ لئی بدلایا۔ چند کہا ایہہ میٹوں وڈا دکھ، بنا ویکھیاں دیاں ڈھایا۔ جھگی کہے پہلوں گردھارے گوتم کولوں پچھے، جس نال دھروہ لیا کمایا۔ رکھی کہے بھگتاں وچوں باہر کڈھوگٹ، جو نیتز اکھ لئے بدلایا۔ بھگتاں وچ بھگت مل کے بھگتاں دی منگن سکھ، بھگتاں دا بھگت ویری نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ویکھ دکھایا۔

★ ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریتم کور دے گرہ پنڈ ماہل گہیلے ضلع جالندھر ★

جھگی کہے پر بھ دسیں دھار چنگیری، مندیوں چنگے دینا بنایا۔ ویکھیں کتے کپڑے رنگاویں نہ نال گیری، گردش وچ بھوایا۔ تیری مہر نظر اک بٹھیری، ہور آس نہ کوئے رکھایا۔ جے آتما بنا لئیں اپنی چیری، چری وچھنی نال ملایا۔ آپے چڑھ جائے تیری بیڑی، بیڑا اگے نہ کوئے رُٹھایا۔ صاحب سنگر ہُن نہ لائیں ڈیری، ڈیریاں وچ رہ کے کئی جنم دتے لنگھایا۔ سزا بھوگی بٹھیری، ہندی رہی جدایا۔ جنہاں پچھے ماری پھیری، پھر کے لینے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسایا۔

★ ۱۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۲ بی بی اودھی دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

جھگی کہے جن بھگتو تہاڈا ایہہ وبار، میں نمائی سیو کمایا۔ سانجھا ایہہ یار، یرانے دھر دے توڑ نبھایا۔ کلکی ایہہ اوتار، کلا رہیا بھوایا۔ رسولوں دا سکدار، امام نور خدایا۔ ایہدے حکم دا کرو انتظار، حکمے اندر حکم بدلایا۔ چرن دھوڑی منگو چھار، شہنشاہ شاہ دے بنایا۔ جگت بھکھ نہ ویکھو کنگال، جوت جمال

کرے رُشنایَا۔ جُھگی نہیں بھگتاں دی دھرم سال، دین دِیال ڈیرہ لایَا۔ جگ جنم دے تہاڈے ویکھ کے حال، نُن دی حالت دے بدلایَا۔ مہربان ہو کے مہربان، مہر نظر اٹھایَا۔ سارے اِکو وار بولو "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے"، بے جیکار دو جہان کرایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، نر اوتاری کھیل اپاری کرپال دِیال ہو کے اپنی آپ دکھایَا۔

★ ۱۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ گرداؤر سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ★

جُھگی کہے میٹوں بناؤنا آسان، قیمت جگت نہ کوئے لگایَا۔ میرے اُتے آپ مہربان، پاربرہم بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پچھے بنے مہمان، نرگن ہو کے ویس وٹایَا۔ سچ پریتی دیوے دان، بخشش آپ کرایَا۔ جگت دیوے وڈیائی مان، ناتا موہ تڑایَا۔ گرگھیاں کرائے پہچان، ہر جن سنگ بنایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنے ہتھ رکھے وڈیایَا۔ جُھگی کہے میرے اُتے لگے کوئی نہ دم، دمڑیاں لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں سیوا وِچ پورا کراں کم، نکمی ہو نہ جھٹ لنگھایَا۔ راج راجاناں گھروں دے کے ڈن، تختاں اُتوں لاہیا۔ اگئی آواز سنا کے کن، چوٹیاں دیواں مُنایَا۔ چھڈن دولت دھن، ویراگی رُپ بدلایَا۔ اندروں پھیر کے من، منسا دیاں بھوایَا۔ اگنی لاکے تن، تن تندور تپایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دیوے مان وڈیایَا۔ جُھگی کہے راج راجاناں چھڈا گھر بار، فقیر دیاں بنایَا۔ تجاؤن محل اٹل منار، سکھ آسن ڈیرہ ڈھاہیا۔ آون وِچ اُجاڑ، جنگل ڈیرے لایَا۔ میں اوہناں کراں پیار، چھپر ہو کے سیس سہایَا۔ میل دیواں نرنکار، جو میرے اندر وڑ کے دھیان لگایَا۔ رساں توں کر کے باہر، رسیئے نال جڑایَا۔ ککھیاں دا محل اُسار، لکھیاں دے مالک اپنے وِچ چھپایَا۔ دتاں سچ وہار، نرمانتا نال وڈیایَا۔ اِکو لہے پروردگار، سانجھیا ر نور خُدا یَا۔ جس دے ملیاں اُترو پار، جگت شوہ دریا نہ کوئے رُڑھایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دتا آد جگادی اِکو ور، وار تا اپنی رہی سُنایَا۔

★ ۱۷ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ بگا ضلع جالندھر ★

جھگی کہے جو جگت تیاگی بن کے آوندے جوہ، پر بھاساں وچ ڈیرہ لایا۔ اوہناں نوں سچی دیواں سوہ، سہج نال سمجھایا۔ جے پوتر کرنا روج، پاپاں پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ اکال اِکو منو سچا سنگرُو، گردیو سوامی بے پرواہیا۔ جس دی دھار اپنی دھار وچوں ہندی شروع، شرع سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جس نے تارے پر ہلاد دھرو، دھروہ بھگتاں نال نہ کدے کمائیا۔ اوہدے دوارے گیا کوئی نہ مُرُو، سچھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ منتر اِکو دُھر دا پُھرُو، فرنا اور رہن نہ پانیا۔ چوڑا سی وچ جم پھیر نہ مرُو، مر جیوت رُوپ وٹایا۔ پُرکھ اکال دے چرن پھڑُو، دھوڑی ٹکا مستک چُھہایا۔ ساچی منزل اگئی چڑُو، جتھے آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ کنت کنتوہل اِکو ورُو، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچا ہری دوارے سدا ترُو، تارنہارا پار کرایا۔

★ ۱۷ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ★

جھگی کہے جو شاہ سلطان میرے اندر آ کے وسدے، وصل کراواں دُھر درگاہیا۔ نزاکت وچ ہسدے، فراخت وچ وڈیائیا۔ لیاقت وچ نسدے، بھججن واہو داہیا۔ لہنے دینے لین جگت حق دے، خالی جھولی دیاں بھرائیا۔ تُوں ہی تُوں ہی راگ چیدے، من دا منکا بن مالا لین بھوایا۔ لیکھے مکن کوٹ پپ دے، پتت پُنپت دیاں کرایا۔ سنت سہیلے کدے نہ اگدے، تھکاوٹ رُوپ نہ کوئے دکھایا۔ مارگ دستاں سچ دے، کوڑ گڑیارے پنڈھ مکائیا۔ ڈھولے سناواں اگئی جس دے، وید پُراناں توں پرے کراں پڑھایا۔ اشارے دیواں اگئی اگھ دے، نچ نیتز لوچن نین گھلایا۔ پیار بخشاں پُرکھ سمر تھ دے، پُرکھ اکال دیاں ملائیا۔ سچ گھرانے ویکھاں وسدے، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لھم اِک دکھایا۔

★ ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

جھگی کہے جس میرے اندر لایا ڈیرہ، ڈیرہ کوڑا گئے ڈھاپیا۔ وسیا کایا کھیڑا، کھڑکی بند کھلایا۔ چکیا اندھ اندھیرا، پرکاش جوت رُشائیا۔ سنجھیا تیرا میرا، میرا تیرا بھیو کھلایا۔ ڈبیاں بنھیا بیڑا، نوکا نام چڑھایا۔ کھلا کیتا ویڑا، کایا کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ سنگر چرن وکھایا نیڑا، دُور ڈراڈا پنڈھ مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ رکھایا۔ کُلی کہے جو میرے اندر وڑدا، اپنا مان مٹایا۔ منزل حقیقی چڑھدا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ درس اگئی کردا، نُوری جوت جوت رُشائیا۔ سرن چرن کول پڑدا، مان موہ تَجایا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا پڑھدا، سو پُرکھ زرنجن رہیا سمجھایا۔ جگت جہان دُتر پار کردا، دُتیا بھاؤ نہ کوئے وکھایا۔ اِکو روپ ویکھے ہر دا، ہری ہر ہر دے اندر نظری آئی۔ اگلا مارگ ملے دُھر دے گھر دا، گرہ مندر پڑدا دئے اٹھایا۔ جتھے دِپک جوت اگئی بلدا، زرنگن جوت ہووے رُشائیا۔ جھگی کہے میرا متر اوس دوارے پھدا، بہہ کے سوہنا آسن لایا۔ جتھے جگت وکار نہیں کوئی دبا، بھے دیوے نہ کوئے لوکایا۔ پیالہ نظر نہ آوے کوئی مد دا، امرت امر رس پیایا۔ انت کنت بھگونت سنت بے انت پُرکھ اکال دین دِیال اپنے گھر سد دا، صدقے واری ہوں گھولی گھول گھمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پڑدے والا لوک وہار جگ دا، بھگت سہیلے کوٹاں وچوں لہدا، سب اپنا نام رکھایا۔

★ ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۲ بی بی نچھتر کور دے گرہ گورایا ضلع جالندھر ★

جھگی کہے گرگھو تہاڈی جھگی کایا ماٹی چم، ہڈ ماس ناڑی مل کے دتی سہایا۔ تہاڈے انتر پون سواسی دم، اٹھے پہر ساہ چلایا۔ بھجن نٹھن والا من، بدھی سوچن والی نظری آئی۔ سنن واسطے سروں کن، اکھاں نیز جگت تکایا۔ سنگھن واسطے ناسکا بیڑا دتا بنھ، کھان پین دا طریقہ مکھ دتا وکھایا۔ تسیں بنو ساچے جن، بھگت اپنا ناؤں دھرایا۔ کوڑی کریا بھانڈا دیو بھن، جوٹھ جھوٹھ پنڈھ مُکایا۔ نام بھنڈارا تہاڈے اندر دھن، انملا نظری آئی۔ جوتی نور دے

چن، دوس رین کرے رُشنا یا۔ اِکو پُرکھ اِکال لُو من، مانس ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ پھیر آؤنا پئے نہ کسے تن، ناتا تئاں والا تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بنک دوارا دئے سہائیا۔ جھگی کہے جن بھگتو تہاڈی کایا مائی جھگی سوہنی صاف، نہاتی دھوتی نظری آئیا۔ اندروں واسنا کرو صاف، صفا کوڑ دیو مٹائیا۔ مایا ممتا کرو صاف، لوبھ موہ وکار تجانیا۔ من ہنگتا کرو صاف، نون س اکھر جھولی پائیا۔ اِکو کرو اِکے دا جاپ، اِیکو نام دھیائیا۔ اِکو میٹنہارا پاپ، پتت پُنیت وکھائیا۔ اِکو نوارے روگ سنتاپ، ڈکھڑے درد گوائیا۔ اِکو کرے پاک، رُوچ بُت پوت وکھائیا۔ اِکو کھولے تاک، پڑدا دئے اُٹھائیا۔ اِکو بنے ساک، سجن شہنشاہیا۔ اِک دے بنو داس، داسی ہو کے سیو کمائیا۔ اِکو مٹو پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا سب دا پتا مائیا۔ اِکو ویکھو راس، سرتی شبدی گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ اِکو نور تلو پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اِکو مندر کرو داس، سچکھنڈ ساچا درگاہ ساچی رہیا سہائیا۔ سری بھگوان دے رہو ساتھ، پاربرہم برہم اپنا میل ملائیا۔ اوسے وچ ملاؤ اپنی ذات، جس وچوں ہوئی جُدا ئیا۔ اوہ مالک خالق پرتیالک آد جگادی آپ، دوجا نظر کوائے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی سب دا لہنا دینا دیوے ساکھیات، طریقہ ڈھنگ وکھرا وکھرا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۷ گھر شہنشاہی سمت ۲ پرکاش سنگھ دے گرہ جیمے کلاں ضلع جالندھر ★

بیاس کہے پر بھ بخش اگئی ست، ست ستوادی ہو کے دیا کمائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ اُچا برہم مت، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ ست دھرم جُڑا ساچانت، ناتا کوڑ گڑیار رہن نہ پائیا۔ نرویر ہو کے نرکار ہو کے نرکار ہو کے کھیل کر پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ آپ جنائیا۔ تیری آتم پر ماتم تیتھوں ہوئی وکھ، جگ جنم دے وچھڑے لے ملائیا۔ سچ دوارا اِیکنکارا کھول اپنا ہٹ، شبد بھنڈارا دُھر دربارے دے ورتائیا۔ نرگن ہو کے چار ورن اٹھاراں برن چار گنٹ اپنی دھار تھ، دوس رین اٹھے پہر دُھر دی سیو کمائیا۔ دُرمت میل جو اٹھسٹھ رہی پھیل شبد سنگر ہو کے کٹ، کایا کٹیا اندر گھر گھر کر صفائیا۔ تن وجود حق محبوب

وکھا ساچاٹ، سر سرور اکو اک پرگٹایا۔ من وکار ہوئے ہنکار گڑھ کوڑ گڑیا جائے ڈھٹھ، لوبھ موہ ہنکار رہن کوئے نہ پائیا۔ سنت سہیلے گرگھ سجن رکھ، گوہند ہو کے اپنی گود اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سہیلے اک اکیلے سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری اوٹ اک تکایا۔ تیری اوٹ رکھی اکال، اکل کل دھاری ویکھ وکھایا۔ سرشی درشی اندر ہوئی بے حال، بیوہ روپ ہووے خدایا۔ ساچا لے نہ کسے جلال، جلوہ نور نہ کوئے رُشٹایا۔ بن تیری کرپا لیکھے لگے کسے نہ گھال، کیتی گھال تھیں کوئے نہ پائیا۔ دُنیا اندر دُنیدار ہوئے کنگال، نام ونجارا ساچا ونج نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُکھیاں درد ویکھ آن، چھری کرد شرع بنی تصایا۔ شرع کہے میرا کلجگ انت فتور، فتویٰ سب اُتے دتا لایا۔ گھر گھر بنا کے گڑھ غرور، ہنکار دتا پرگٹایا۔ ناتا جوڑ کے گڑیا کوڑ، کُٹم موڑھ دتا وکھایا۔ کسے دے انتر نرتر اُتجے نہ نام تور، تریا دی منزل حق نہ کوئے وکھایا۔ سمرتھ پُرکھ توں سارے ہوئے دُور، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ صاحب ستنگر دیوے نہ کسے دھوڑ، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ نرگن دھار آتم جوتی ویکھے کوئے نہ نور، ورن گوتی جھگڑاپیا لوکایا۔ پاربرہم پتر میثور پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال دین دیال نرگن نرور نراکار کرپا کر حاضر حضور، حضرت سوامی ہو کے انترجامی اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ انترجامی پُرکھ بدھاتے، تیری اک سرنایا۔ کلجگ کوڑی کرپا توڑناتے، سچ سچ میل ملایا۔ چوتھے جگ دے ویکھ انتم کھاتے، صدی یسویں کھوج کھوجایا۔ گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے گاتھے، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑایا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھے، پڑدا اولہا دے چکایا۔ تیرا شبد کوئی نہ واچے، واچک گیان رہیا گر لایا۔ مانس جنم ہووے نہ کسے راسے، رستے چل کے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ مہربان ہو پُرکھ ابناشے، ابناشی اپنی دیا کمایا۔ کلجگ انتم میٹ واٹے، وٹا لگا نام خدایا۔ ست دھرم چلا ساچا راتھے، دُھر دا حکم آپ درڑایا۔ کلجگ انت سری بھگونت میل ملا اپنے سنت گرگھیاں پورے کرگھاٹے، کسے دی منزل رہے نہ ادھواٹے، چرن کول اُپر دھول صاحب ستنگر پُرکھ اگم اینکار اکو بخش حق سرنایا۔

★ ۱۷ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ سنتو کہ سَنگھ دے گرہ پنڈ سوڈھیاں ضلع جالندھر ★

بیاس کہے گوہند دے کے گیا سندیشہ، صدیاں دا پہلے بھو چُکائیا۔ کلجگ انت کھیلے کھیل نر زیشا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس دا تھم چلے آد جگاد جگ چو کڑی ہمیشہ، گر اوتار پیغمبر سکے نہ کوئے اٹائیا۔ سیس جھکاؤندے برہما وشن شوگنپت گنیشا، دیوت سُر دھیان لگائیا۔ پیغمبر سجدیاں وچ کرن آدیا، خاک قدماں دھوڑ رمائیا۔ سو جگ چو کڑی نت نوت بدلے اپنا بھیا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل کھلایا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت نیڑنہارا لیکھا، برہمنڈ کھنڈ لہنا دینا دئے چُکائیا۔ دو جہاناں بن کے آوے نیتا، نر نرکار سچا شہنشاہیا۔ جس نوں سارے کرن آدیا، ڈنڈاوت نمستے وچ سیس جھکائیا۔ سو ویکھ وکھانے لوکمت پردیسا، پردیاں توں پرے اپنی کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرُویر دیا کمائیا۔ نرگن نرُویر آپے (آپ)، پر بھ کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی شبدی شاخ، جوت دھار رُشائیا۔ نت نوت دسے اگتا پاٹھ، سنجگ تریتا دوپر کلجگ کرے پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان بانی جس دی مہما والی گاؤندی گاتھ، ڈھولے صفتاں والے سُنایا۔ سو کھیل کھلایے پُرکھ سمرتھ، سوامی انترجامی پڑدا اپنا دئے اٹھایا۔ کرنا کراؤنا جس دے سب کچھ ہتھ، قُدرت دا مالک نظری آئیا۔ نرگن دھار ہووے پرگٹ، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھولے اکوہٹ، نام ندھان سیری بھگوان دئے ورتائیا۔ جن بھگتاں نج نیتز کھول اگئی اگھ، لوچن دُھر دے کرے رُشائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔ دین دُنی نالوں کر کے وکھ، وکھرا دھام اک وکھائیا۔ جس گرہ دیک جوت جگے لٹ لٹ، اندھ اندھیر نہ کوئے وکھائیا۔ شبد سنا اگئی انحد، نادی ناد دئے جنائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا جوتی جاتا انت ہووے پرگٹ، کنت سہاگی ویس وٹائیا۔ - - - - - کنت سہاگی آوے ایک، ایککار وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں بخشے ٹیک، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ آتم پر ماتم کرے ہیت، پار برہم برہم میلانے ملایا۔ کوڑی کرپا کرے کھیت، سچ سچ اک سمجھائیا۔ درس وکھاوے نیتن نیت، نج نین اگھ کھلایا۔ لکھ چوڑا سی وچوں لئے ویکھ، ویکھنہارا پڑدا لاہیا۔ جنم جنم دی بدل دیوے رکھ، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ جس دی یاد کر کے گیا گوہند دس دسمیش، شبد ترانیاں وچ گائیا۔ سو دھار اولٹا ویس، نرگن نور کرے رُشائیا۔ سمبل وسے اگے دیس، جس نگری دی ونڈ نہ کوئے کرائیا۔ مچھ داہری نہ

کوئے کیس، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کرے سدا ہیئت، ہتکاری دُھر دا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے رکھے دُھر دی چھایا ہیٹھ، کلجگ اگنی اگت نہ کوئے تپائیآ۔

★ ۱۷ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع جالندھر ★

اگنی اگت نہ سکے پوہ، صاحب سنگر دئے وڈیائیآ۔ جو پُرکھ اکال دا گیا ہو، ہر ہردے وچ سمائیآ۔ کرے پرکاش ساچی لو، لوآں پُریاں توں باہر ڈیرہ دئے دکھائیآ۔ دھار رہن نہ دیوے دو، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیآ۔ شبد سناوے اگنی سو، ہنگ برہم دیوے درڑائیآ۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، مالک ملے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ سر رکھے ہتھ نرکار، کلجگ انتم دیا کمائیندا۔ نرگن نور جوت اجیار، اُجلے گرگھ ویکھ دکھائیندا۔ سچ پریتی دے آدھار، پورب لیکھا جھولی پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ باہر، جم کی پھاسی آپ تڑائیندا۔ منڈل راسی کر کے پار، سچھنڈ نواسی سچ دوارا اک سہائیندا۔ جوت پرکاشی ایکنکار، اک اگلا ویکھ دکھائیندا۔ ساچی منزل گھائی بھگتاں کرے پار، ادھ وائی پنڈھ نہ کوئے جنائیندا۔ کلجگ رین اندھیری راتی میٹے وچ سنسار، نرگن نور چند چکائیندا۔ جاگت سووت دیوے درس دیدار، مہربان مہر نگاہ نال پار کرائیندا۔ سنت سہیلے گرگھ سجن، جن بھگت کرائے دھوڑی مجن، دُرمٹ میل دھووے اندر باہر بدن، بدلہ جنم جنم دا دئے چکائیآ۔ غریب نمانے آئے رکھن، دین دُنی وچوں کرے وکھن، نام بھنڈارے بھرے سکھن، نام اگتا آئے دسن، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ جاپ ہر جن جپن، جگ جیون داتا پُرکھ بدھاتا جاگرت جوت بن ورن گوت کایا کوٹ ساچے مندر اندر کرے رُشائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا جانے لوک پرلوک، گرگھیاں مٹا کے ہرکھ سوگ، چنتا چکھا وچوں باہر رکھائیآ۔

★ ۱۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ ڈسانجھ خرد ★

جھگی کہے پر بھ جن بھگتاں ول جھاکیں، انڈھ اپنا پڑدا آپ اٹھایا۔ پر ماتم ہو کے آتم کھولیں بند کواڑی تاکی، پڑدا اوہلا کایا چولا رہن کوئے نہ پایا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی خاکی، خالق پر تپالک ہو کے اپنی دیا کمایا۔ نام بھنڈارا امرت دینا بن کے دُھر داساکی، سبجن سہیلا اک اکیلا نظری آئی۔ کرپا کر مہربان محبوب پُرکھ ابناشی، پروردگار سانجھے یار تیری آس رکھایا۔ نرگن نور جوت ہووے پرکاشی، اندھ اندھیرا دینا مٹایا۔ شبد اگئی ناد سنا انحد نادی، دُھن آتمک راگ سنا یا۔ من واسنا کوڑی کرپا کر بربادی، جگت وکار ہنکار رہن نہ پایا۔ جوٹھ جھوٹھ جان تیاگی، ست سچ دے اُچھایا۔ بن تیری کرپا سوئی سرت کسے نہ جاگی، جوتی شبدی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ رُوح بُت دوویں کرپا کن پاکی، دُرمت میل اندروں باہروں دے دھوایا۔ تیری کھیل دو جہان کسے نہ جاتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جھگی کہے پر بھ جن بھگتاں دے اگئی درس، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ اگلی پچھلی مٹے حرص، ترشنا کوڑی دے بُجھایا۔ ملے وڈیائی اُتے فرش، عرشی پریتم ہو سہایا۔ منظور کر بنیتی عرض، خواہش دلیل دتی درٹایا۔ سچھنڈ نو اسی کر ترس، رحمت اپنی آپ کمایا۔ دیناں انا تھاں ونڈ درد، ڈھیاں ڈکھ گویا۔ شرع چھری نہ کوہے کرد، قتل گاہ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ویکھ دکھایا۔ جھگی کہے جن بھگتاں کھول دے اندرلا راز، رحمت آپ کمایا۔ پڑھنی نہ پئے کوئے نماز، روزیا وچ جھٹ نہ کوئے لنگھایا۔ بدل دے سماج، سمگری سچ دے ورتایا۔ سوئے جاون جاگ، آلس نندرا ڈیرہ ڈھایا۔ اُتجے اک ویراگ، ویری اندروں دے کڈھایا۔ ہنس بُدھی نہ رہے کاگ، سوہنگ ہنسا جاپ چپایا۔ لوکمت کر وڈ وڈبھاگ، بھاگ حصہ اپنا دے ورتایا۔ جو چرن سرن سرنگت سرنائی گیا لاگ، جگت ترشنا آگ دے بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ست دوارے اکو منگ منگایا۔ جھگی کہے جن بھگتاں اندر دے دے اپنے نام دی تُو، تریا توں پرے ترت اپنا درس دکھایا۔ اکو جلوہ نکلن تیرا نور، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ آسا ترشنا میٹ کوڑ، بھانڈا بھرم دینا بھنایا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، پُرکھ اکال دین دیال اپنے دھندے لایا۔ نرگن زرویر نرکار نرکار اپنی کرپا کر ضرور، ضرورت سب دی پور کرایا۔ تیرا حکم سدا منظور، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کایا ماٹی اگنی تت نہ

تپے تندور، ترے گن لیکھا دینا مُکائیا۔ منوآ پائے نہ کوئے فتور، فیصلہ حق دینا سُنائیا۔ گڑھ رہے نہ کوڑ غرور، ہنگتا دینی مٹائیا۔ جدھر دیکھن اودھر حاضر حضور، حضرت ہو کے اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جھگی کہے صاحب سوامی دُھر دے گردیو، گردیو آتما تیرا دھیان لگائیا۔ نام بھنڈارا دے اپنا میو، انریئے رس دے چکھائیا۔ تیرا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی جہو، صفتاں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک سد نہچل دھام و سین نہکیو، سنگھاسن آسن پُرکھ ابناشن سو بھاپائیا۔ پار برہم پتر میثور کھول اپنا بھیو، پڑا انتر زرنتر رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اینکار اک اکلے دینا پرگٹائیا۔ اک اکل کھول دروازہ، جھگی تاک بند نہ کوئے کرائیا۔ تیرا نام غریب نوازا، رکھک ہو کے ہو سہائیا۔ شاہو بھوپ بن راجن راجا، رعیت گرگھ ویکھ دکھائیا۔ بن تیری کرپا کرپا ندھان کوئے نہ جاگا، آلس نندرا وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ کرپا کرپال ہو کے جن بھگتاں دُرمت میل دھو داغا، دغیاں توں لینا بچائیا۔ تیرے نام دارس مان سچ سوادا، سدا دا امرت دینا گھ چوائیا۔ جو چرن سرن ہر سرنائی لاگا، لگن اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم آد جگاد جگ چو کڑی نیت نوت سنجگ تریتا دواپر کلج گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر نرگن سرگن سرگن نرگن سکیا نہ کوئے اٹائیا۔

★ ۱۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ رچندر سنگھ پیارے لال دے گرہ پنڈ ڈسناجھ خرد ★

بھگت جھگی کہے میری بدل دے ریکھا، رکھیاں نیاں دانانا دیواں تجائیا۔ تیرا میت مُرار اکو دیکھاں، جس اندر تیرا نور نظری آئیا۔ رہے نہ کوئی بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ توں مالک نر نریشا، نر نرائن تیری سرنائیا۔ کچھ لہنا دینا چکا دس دسمیشا، گو بند منگ منگائیا۔ سچ پیار دی قبول کر بھڈیا، بھٹڑ ہو نہ گھ بھوائیا۔ میں تیرا اگئی نور نرالا دیکھاں، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ ناتاٹٹ جائے ملا شیخاں، دستگیر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا دے ملائیا۔ بھگتاں نال جوڑ ناتا، ناتواں ہو کے دیاں ڈھائیا۔ دین دُنی وٹے (پاسا)، سگی جان تجائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتے

پڑا دینا اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر شہد اگئی کرن باتاں، بھو ابھیدا رہیا کھلایا۔ کلج رین اندھیری راتا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ انت آخیری پوریاں کر آسا، آہستہ آہستہ ویلا گیا آئی۔ دین دیال تیرے اُتے بھرواسا، پُرکھ اکال دے وڈیایا۔ تیرا گرہ مندر ویکھاں ساچا، جس گھر وجے اک ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا دینا ملائی۔ ساچا میل ملاؤنا آپ، اپنی دیا کمائی۔ کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوئی۔ درس دکھاؤنا ساکھیاں پڑا اوہلا نہ کوئے رکھایا۔ امرت بوند پیاؤنا سوانت، رس رسیئے دینا چکھایا۔ نام ندھان و جاؤنا ناد، انراگی راگ الاہیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، کوڑ اندھیرا دینا مٹایا۔ بینتی تیرے چرن کول پاس، دھول اُپر منگ منگایا۔ لہبھیاں ہتھ نہ آویں کسے پر بھاس، ٹلے پر بت دین دھایا۔ جگ چوکڑی جگت دی پیندی ویکھی راس، گوپی کاہن ناچ دین نچایا۔ سینتا رام کڈے ویکھے بن باس، بالمیک صفتاں کردا رہیا قلم نال شاہیا۔ بن تیری کرپا پوری ہوئی نہ آس، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ انت آخیر بے نظیر شاہ حقیر در ٹھانڈے درگاہ ساچی میری اک ارداس، عرض بینتی دتی سنایا۔ مہربان محبوب مُجبت وچ دیا کرنی آپ، جگت سنیہڑے دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ تیرا ناؤں پُرکھ ابناش، گھٹ گھٹ رکھیں واس، ویکھنہارا سواس سواس، ساہ ساہ اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میلا لینا ملائی۔ میل وچ دس مُجبت پیار، پیارے پریتم اپنا رنگ رنگایا۔ تیری سناں اگم سگفتار، کُفت شنید دینا جنائی۔ پڑا اوہلا دے اُتار، اُتر پورب چچم دکھن ہوئے رُشایا۔ جگاں دے وچھڑے یار، مہر نظر اک اٹھایا۔ میٹوں تیرے اُتے اک اعتبار، بے اعتبارا بن کے توں آپے پھیرا پائی۔ دُکھاں وچ تیرا اظہار، سگھاں وچ تیری پکار، مسگھاں وچ دیاں سنایا۔ کرپا کر پروردگار، لوکمت دے ادھار، ادنے اعلیٰ ویکھ دکھایا۔ بھگت سہیلے سنت سجن گُرگھ گُرگھ صوفی کر خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ تیری منزل ویکھن اُچ منار، جتھے زرن نور جوت اُجیار، دیا باقی کملاپاتی تیرا اپنا آپ سو بھاپایا۔ منزل رہے نہ کوئے دُشوار، سطح انتر کر ہموار، بن اکھاں دے دیدار، ستمگھ ہو کے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا رنگ رنگایا۔ جھگی کہے بھاگ لگا جن بھگت کایا گڑھ، گڑھی چمکویر یاد کرائیا۔ جیہڑی منگ منگی گو بند دکھن دشا کھڑ، بن آواز دتی سنایا۔ اوہ پاتی پترکا بن اکھراں والی پڑھ، جس دا حرف حرف نہ کوئے جنائی۔ مہربان ہو کے کرپا کر، کرپال تیری اک سرنایا۔ بھگت سہیلے میل اپنے در، درگاہ ساچی دے

وڈیا گیا۔ کوڑی کر یا جائے جھڑ، ہنگتا گڑھ دے تڑا گیا۔ نام چلا شبدی تیر کمان اگما پھڑ، جس نوں ویکھے کوئے نہ جگت لوکایا۔ آر پار آپے کر، بجر کپائی دے چرایا۔ تیرا نشانہ نرائن نر، دو جہان نہ کوئے کھپایا۔ پڑدے وچوں دکھا اپنا گھر، گھرانے کوڑے دے جھڈا گیا۔ چار کٹ دہ دشا آوے ڈر، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملا گیا۔ گڑھی کہے میں کی دساں حالت چمکوڑ، چم درشتی سمجھ کسے نہ آ گیا۔ گو بند تلیا نال غور، پڑکھ اکال اکھ ملا گیا۔ تیرا کھیل اگما ہور، اور کا اور دتا دکھایا۔ تیرے ہتھ انھاں دی ڈور، جنہاں بھیٹا رہیا چڑھایا۔ لگی پریتی نبھاؤنی توڑ، ٹٹی گنڈھ پوایا۔ پڑکھ اکال تیری لوڑ، لوڑیندے سجن آس رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو دینا کھلایا۔ گڑھی چمکوڑ کہے میں کی دساں حال، حالت وچلی دیاں جنایا۔ اگوں سندیشہ دتا پڑکھ اکال، اکل کل دھاری دتا جنایا۔ گو بند میرے لال، تیرے لال اپنی گود اٹھایا۔ انھاں نال کھیل کراں کمال، کلج اتنم ویکھ دکھایا۔ جس ویلے بن کے آواں دین دیاں، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ تیری شبدی دھار رکھاں نال، جگ نیتز نظر کسے نہ آ گیا۔ سچ بنا سچی دھرم سال، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگایا۔ دے کے نام سکھال، توں میرا میں تیرا پڑدا اوہلا اندروں دیاں چکایا۔ جوتی جلوہ دے جلال، نورو نور کراں رشنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گڑھی کہے گو بند دسیا پھیر، شبد اگما گم سنایا۔ کس بدھ کریں اپنی مہر، محبوب دینا جنایا۔ کتنی لاویں دیر، ویلا وقت کون اھوایا۔ کس بدھ گیڑیں گیڑ، چکر پھرے لوکایا۔ لہنا دینا دینیں نیڑ، دھر دا حکم ورتایا۔ پڑکھ اکال کہا گو بند ہن تیتوں جانا پئے ندیڑ، ناتا پچھلا دینا چکایا۔ کلج اتنم پھیر لیاواں گھیر، شبدی جوت گنڈھ پوایا۔ گرہ مندر گھر رکھاں نیڑ، دو جا دھام نہ کوئے وڈیا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیرا رہیا کھلایا۔ گڑھی کہے گو بند خوشی نال پیا ہس، واہوا تیری بے پرواہیا۔ میں سب کچھ کر کے تیرے وس، اپنا پلو لیا جھڈا گیا۔ اگے ندیڑ جاواں نس، پچھلا پنڈھ چکایا۔ اوتھے خاک کر کے اپنی بھس، بھسم قسم نال بدلایا۔ توں میرا میں تیرا گا کے جس، تیرے وچ سما گیا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، کی تیری بے پرواہیا۔ کجھ اگلا بھو دس، تھوڑا سماں بہتی منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا دے درڑا گیا۔ پڑکھ اکال کہا سُن گو بند، شبدی سُن دیاں جنایا۔ پھر مات پتا دی ہوویں کدے نہ بند، تت وجود نہ کوئے دکھایا۔ تیرا مالک اک مرگند،

محبوب نور خدایا۔ جیہڑا مالک نہیں اک ہند، برہنڈاں کھنڈاں دا داتا نظری آئیآ۔ تیری میٹے چند، سگلا سکھ دکھائیآ۔ بھاگ لگا کے جیو پنڈ، سمبل نگری دے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ پُرکھ اکال کہا سُن اگئی راز، بن اکھراں دیاں سنائیآ۔ تیرے نال مل کے بدل دیواں سماج، کلج کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیآ۔ سنجگ سچ رواج، رعیت اپنے نام رنگ رنگائیآ۔ کسے سیس رہن نہ دیواں تاج، راج راجان دین دُہائیآ۔ دین مذہب کراں لاجواب، شرع سر نہ کوئے اٹھائیآ۔ جگت ملے نہ کسے حیات آب، آبرو سب دی خاک ملائیآ۔ ست ستوادی برہم برہادی ہو کے کھولاں اکو تاک، دو جہان سری بھگوان پڑدا دیاں اٹھائیآ۔ اچ دا پورا کراں واک، کوئی رہن نہ دیواں گستاخ، بنا بھگتاں ہوئے نہ کوئے معاف، سزا سب نوں دیاں بھگتائیآ۔ جو کچھ کہنا سوہن آکھ، گوہند کہا میں تیرے چرن کول داس، توں مالک خالق پرپالک آپ، پاربرہم تیرے ہتھ وڈی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی بھگت سہیلا اک اکیلا ایکنکار ہر زرنکار کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنا کھیل کھلایآ۔ گڑھی کہے میں کیتی آپ نمسکار، نیوں کے سیس جھکائیآ۔ واہوا تیرا ہویا دیدار، دید ہوئی رُشنائیآ۔ رو کے کہا پکار، اچی کوک سنائیآ۔ کچھ بھو دس ساچھے یار، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ جیہڑے جھو بے نال تلوار، پھٹ گھاؤ کھا کے خوشی منائیآ۔ کس بدھ انھاں نال کریں پیار، مُجبت کون جنائیآ۔ گوہند کہا ذرا کر خیال، تیتوں دیاں سمجھائیآ۔ سدا بن دلال، وچولا ہو کے سیو کمائیآ۔ میلاں نال پُرکھ اکال، عقلاں توں پرے جس دی پڑھائیآ۔ سچکھنڈ بہاواں سچی دھرم سال، دھرم دوارا اکو دیاں دکھائیآ۔ جس ویلے پتر مشور بدلے اپنی چال، زرگن ہو کے ویس وٹائیآ۔ اوس ویلے انھاں لیاواں نال، مانکھ جنم دوائیآ۔ انتر دے کے شبد گیان، برہم و دیا اک پڑھائیآ۔ چرن پریتی سچ دھیان، نگاہ نگاہ وچوں بدلایآ۔ ناؤں رکھا کے بھگت میلاں وچ جگت سری بھگوان، بھاگ اگلا دیاں سنائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انتم لہنا دینا مُکاوے آن، پورب لیکھا سب دا لیکھے پائیآ۔

★ ۱۸ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ ڈاڈیاں ضلع ہوشیار پور ★

گڑھی چمکوڑ کہا میں انت سُنیہ سندیش، جو پُرکھ اکال گوہند دتا سُناٹیا۔ جس دا لکھیا کسے نہ لیکھ، کاتب قلم نہ کوئے اُٹھایا۔ بھيو پانہ سکے برہما وشن
 ہمیش، شکر سار کوئے نہ آیا۔ سُن سکے نہ دیس پردیش، برہمنڈ کھنڈ سمجھ کسے نہ آیا۔ ابناشی کرتے دیاوان ہو کے کہا میں کھیل کراں سدا ہمیش، سبجگ
 تریتا دواپر کلجگ اپنا حکم ورتایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ہو نریش، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ گر اوتار پینمبراں دیواں بھج، کھکے اندر حکم منایا۔ جوتی جلوہ
 دے کے تیج، کایا ماٹی کراں رُشناٹیا۔ نرگن ہو کے لوآن ویکھ، بن اکھاں اگھ کھلایا۔ تیری سیوا دس دسمیش، دو جہاناں پور کرایا۔ جس ویلے کلجگ انتم جوتی
 جاتا دھر کے آواں بھیس، کل کلکی ناؤں دھرایا۔ سمبل وساں اگے دیس، جس دی بنت سمجھ کسے نہ آیا۔ شبدی جوتی دھار کھیلاں کھیڈ، نر ویر نر اکار نر نکار
 ہو کے اپنی کار کماٹیا۔ لہ سکن نہ چارے وید، شاستر سمرت نہ کوئے سمجھایا۔ انجیل قرآن نہ پاوے بھید، چارے بانی پڑدانہ کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماٹیا۔ دھر سندیشہ دے نر نکار، نرگن دھار دتا جنایا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، پُرکھ بدھاتا ہو کے کھیل کھلایا۔ میں
 ویکھیا توں وارے سٹ چار، چار یاری جھوٹھے جگ دی جڑ پٹایا۔ انتم لہنا دینا دیواں نور، کیتی گھال لیکھے لایا۔ پرگٹ ہو وچ سنسار، سنسا اگلا بچھلا دیاں
 مٹایا۔ تیرا شبدی کر جیکار، جوتی جلوہ کراں رُشناٹیا۔ محل اٹل اُچ منار، سچ دوار دیاں سُہانیا۔ دھر سندیشہ دے کے ایک وار، اگم اتھاہ کراں پڑھایا۔ کلجگ
 انتم کر خوار، کوڑی کر یا دیواں ڈھایا۔ سبجگ ساچا کر پیار، ست ستوادی حکم سُناٹیا۔ دھرنی دھرت دھول اُپر کر پیار، مہربان ہو کے دیاں رکھایا۔ چار ورن
 اٹھاراں برن اک سنا کے نام جیکار، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم کراں پڑھایا۔ منزل رہے نہ کوئے دُشوار، اوکھی گھاٹی پار کرایا۔ صدی چو دھویں میٹ
 اندھیار، نرگن نور کراں رُشناٹیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو کر کے گئے گفتار، کُفت شنید دیاں جنایا۔ ساچا مارگ اگم اپار، اپر پیر ہو کے دیاں درڑایا۔ کھتری
 براہمن شوڈر ویش دس کے اک منار، دھر دا مندر دیاں دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھایا۔ گوہند کہا میری ویکھ اگمی
 گڑھی، گرکھ سوہنے نظری آیا۔ جنہاں تیرے پریم دی پٹی پڑھی، جگت ویدیا نہ کوئے پڑھایا۔ سپیس قداماں اُتے ویکھے دھری، دھرتی نالوں کرن جڈایا۔

تُوں سچکھنڈ دوارے انھاں کھڑیں، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ پر ماتم ہو کے انھاں آتم وریں، وچولا ہو کے دیاں جنائیا۔ مُجّت وِچ پریم دی لاؤنی جھڑھی، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ منزل حق محبوب کھڑیں، پروردگار دُھر درگاہیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی وچوں کرنا بری، جم کی پھاسی رہن نہ پائیا۔ میرے کولوں اپنی سیوا تیری سری، سرہند شہادت دے گواہیا۔ پُرکھ اکال کہا تیری گھال چار جگ نالوں بڑی، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ مہربان ہو کے میں بھاگ لگاواں تیرے گرکھاں گھریں، گرہ گرہ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوہند کہا میتوں نہیں کچھ لوڑ، خالی ہتھ دتے دکھائیا۔ میری پریتی نبھے توڑ، اپنا رنگ رنگائیا۔ گرکھ ساچے لینے جوڑ، جوڑے دُھر دے دینے دکھائیا۔ باہر کڈھنے وچوں مڑھی گور، گھر گمبھیر اپنے گھر وسائیا۔ تُوں کچھ ہور نہیں میں کچھ نہیں ہور، تُوں میرا میں تیرا تیرا نور میری جوت رُشنائیا۔ میں تیرے حکمے اندر رہیا دوڑ، مات لوک بھجھاں واہو داہیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکال دین دیاں میرے گرکھاں جائیں بھڑ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن تیرے ہتھ اگنی ڈور، شبدی تار تند نال بندھائیا۔

★ ۱۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ ڈوڈا ضلع ہوشیار پُر ★

جھگی کہے جن بھگتاں کر سنجوگ، دُھر سنجوگی دے وڈیائیا۔ وچھوڑا جنم نہ رہے روگ، کرم دا ڈیرہ ڈھائیا۔ دے درس اک اموگھ، سوچھ سروپ نظری آئیا۔ جنم جنم دا پورا کر جوگ، جگ چو کڑی تیری آس رکھائیا۔ ساچے نام دی بخش مَوَج، خوشی کایا مندر پرگٹائیا۔ آتم رس رسیے دے بھوگ، کوڑی واسنا باہر کڈھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی نور ڈگگائیا۔ بند کوڑی کھلے سوت، سوئی سرتی لے اٹھائیا۔ بھاگ لگا کایا کوٹ، کنجن گڑھ سہائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں تیری اوٹ، تیرے ہو کے تیری آس رکھائیا۔ ناتا تٹا دین دنی لوک، سرشی نہ کوئے وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاون سچ سلوک، نام نہانا اک دھیائیا۔ سوامی انترجامی ہو کے کر چوج، کایا چولی اندر بھاگ لگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے کھوج، گرکھ اپنے گھر بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر تیری بھگوان، بھاگ سب دا دے بدلایا۔ گرگھال اُپر ہو مہربان، اپنی دیا کماہیا۔ کوڑی کرپا میٹ جہان، جہالت اندروں دے کڈھائیا۔ اٹھے پہر دوس رین تیرا نام گان، گا گا شکر منائیا۔ نج نیتز لوچن درشن پان، وجے سچ ودھائیا۔ کایا کعبہ وکھاسچ مکان، مندر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیڑا دینا وسایا۔ ساچا کھیڑا وسے کایا بنک، گرہ وجے نام ودھائیا۔ گھر سوامی ملے کنت، ٹھاکر اپنا پھیرا پائیا۔ چولی چاڑھے رنگ بسنت، دُرمت میل دھوایا۔ نام جنائے بن کے پنڈت، بودھ اگادھ سمجھایا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، چرن پریتی اک بندھائیا۔ در ٹھانڈے تیرے مٹت، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جھگڑا تڑانا لوں زندک، گرگھ سجن لے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سر ہتھ رکھ سوامی، ہرجن ساچی منگ منگائیندا۔ پاربرہم پر بھ انترجامی، اک تیری اوٹ رکھائیندا۔ توں میرا میں تیرا دس اگمی بانی، سوہلا ڈھولا وچولا اک رکھائیندا۔ امرت رس نجھر جھرنا ساتک ست دے پانی، کلج کوڑی کرپا اگن بھجھائیندا۔ سرتی شبدی میل ملا دھر دا ہانی، چارے کھانی تیرا راہ تکائیندا۔ ساچی منزل دس آسانی، اگے ہو نہ کوئے اکائیندا۔ توں پر م پڑکھ شاہ سلطانی، شہنشاہ در تیرے الکھ جگائیندا۔ ہرجن ساچے در ٹھانڈے کر پروانی، پر م پڑکھ پر ماتم تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیندا۔ مائس جنم بن تیری کرپا قیمت نہ کوئے دوانی، مائی خاک جگت زلاکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ساچی منزل دے رُوحانی، در ٹھانڈا اپنا آپ دکھائیندا۔

★ ۱۸ گھر شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ رہیانا کلاں ضلع ہوشیار پور ★

جن بھگت کہے میں تیرا بردا، بندی خانہ دے تڑائیا۔ بھو کھلا اپنے گھر دا، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ امرت جام پیا اگمی سردا، رس رسے دے چوایا۔ نت نوت تیری آسا کردا، بھروا سا بخش سچ سرنائیا۔ سر چرن کولاں دھردا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر مردا، جیون تیری جھولی پائیا۔ چار کنت دہ دشا تیرا ست سروپ لہدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سنگر سر میرے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری اکو

آس، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جنم جنم دی ترشنا بُجھاپیاس، اگنی اگت دے بُجھایا۔ آتم ہو کے پر ماتم ہو کے نرِگن نرِگن دے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جایا۔ جگ جیون داتے پُرکھ بدھاتے ساچی منزل دس اپنا گھاٹ، تٹ کنار اینکار اکو دینا دکھایا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر کھڑے جوڑ کے ہاتھ، سچ دوارے خالی جھولی اپنی ڈاہیا۔ اوہ منڈل تیرا نرِکار ویکھنا خاص، جتھے خالص گرکھ سوبھا پانیا۔ نہ کوئی گویاں والی راس، نہ کوئی کاہن ناچ نچایا۔ نہ کوئی سپتا رام والا بناس، جنگل جوہ اُجاڑ نہ کوئے بھوایا۔ نہ کوئی سنساری وِدیا والی تلاش، اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی پر بت دے کیلاش، سگھاسن روپ نہ کوئے بدلایا۔ اکو تیرا منگاں نور جوت پرکاش، جس وِج مل کے اپنا آپ چھپایا۔ سگھنڈ دوار اینکار پُرکھ اکال دین دیاں گھر ٹھانڈا دینا آپ، دوجے در دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ توں میرا میں تیرا جن بھگت کہے من چاؤ گھنیرا میں سوہنگ جیبا جاپ، کوٹ جنم دے اترے پاپ، پاربرہم پتر میثور نظری آیا اکو باپ، پتا پوت گود لینا اُٹھایا۔ جوں بھاوے توں لینا راہ، تیرا درس کراں ساکھیات، ست ستوادی اپنا پڑدا دینا اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہرجن ساچا در ٹھانڈے منگ منگایا۔ ہر بھگت کہے میری ارداس، پر بھ بنیتی اک جنایا۔ سد سیوک رکھنا داس، گڑھ ہنکار دینا تڑانیا۔ دوس رین وسنا پاس، جاگت سووت ہونا سہانیا۔ شبد اگنی دسنی بات، نام ندھانا اک درڑانیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ساچا چند نور کر رُشانیا۔ سمر تھ سوامی صاحب سنگر میں تیرے نام دی گا کے گاتھ، چڑھیا اوس راتھ، جس دار تھوا ہی بے پرواہیا۔ کلجگ ڈونگھا وہن سر شٹی کسے نہ آویں ہاتھ، بھاگ ویکھے نہ کوئے ماتھ، ناتھ تریلوکی بیٹھے مکھ چھپایا۔ کلجگ انت سری بھگونت پاربرہم پتر میثور کرپا آپ، دُرمت میل کاٹ، قیمت پا اپنے ہاٹ، جگت ونجارے لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سب کچھ تیرے ہاتھ، ہر ہر دے وس کے دھام اگما دس کے، گھر ٹھانڈا دینا دکھایا۔

★ ۱۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پُرانی ڈرولی ★

بیاس کہے میرے سلطان، سو پُرکھ نرنجن تیری بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو مہربان، مہبان بیروتیری اوٹ تکائیا۔ ایکنکارے دے دان، داتے دانی تیری آس رکھائیا۔ آد نرنجن ہو پردھان، جوتی جاتے جلوہ نور کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے دُھر دے کاہن، لکھ چوڑاسی گوپی لے پرنائیا۔ سری بھگوان سچ جُھلا اک نشان، دو جہاناں اپنا آپ پرگٹائیا۔ پاربرہم برہم میلا میل آن، نرور نراکار اپنی کار کمائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو پردھان، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ سچجگ تریتا دوپر کھج تیرا دے کے گئے بیان، لیکھ لیکھے نال درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر گا گا تھکے گان، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحیا۔ توں بے انت بے پرواہ کرپا کر والی دو جہان، جہالت کوڑی کریا دے کڈھائیا۔ ورن برن دین دُنی ہوئی حیران، ہر ہر دے نظر کسے نہ آئیا۔ کوڑی کریا شرع پھرے شیطان، چار گنٹ دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان ہو مہربان، در ٹھانڈا اک دکھائیا۔ بیاس کہے کرپا کر میرے بھگونت، بھگون تیری اوٹ رکھائیا۔ کھج بھلے جیو جنت سادھ سنت، پاربرہم پتر میشور تیرا بھيو کوءے نہ آئیا۔ ترے گن مایا کوڑی کریا گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھيو ابھیدا سکے نہ کوئے درڑائیا۔ بودھ اگادھا دسے کوئے نہ پنڈت، چارے کھانی چارے بانی نیتز رووے مارے دھاہیا۔ گر اوتار پیغمبر بھکھیا منگ کے گئے انت، انتشکرن سب دا ویکھ دکھائیا۔ تڈھ بن صدی چوودھویں بنائے کوئی نہ بنت، سچ سوامی انترجامی ساچا راہ نہ کوئے جنائیا۔ سچ دوار ایکنکار ملے کوئی نہ سنگت، دُئی دوتی شرعی ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ در درویش تیرے در کرن مٹت، مہربان محبوب مہر نظر لیئی اُٹھائیا۔ جگ چو کڑی میٹنی چنت، جگت غم نہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بیاس کہے میرے پتر میشور میت، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کمائیا۔ کھج کوڑی کریا بدل دے ریت، سچجگ ساچا دے پرگٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ شو دوالا مٹھ مندر مسیت، گرودوارا اکو دے درڑائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ اوچ پنچ، راو رنک ونڈ وچ ور بھنڈ برہمنڈ دے درڑائیا۔ کایا ماٹی مانو ذاتی سب دی کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت دے بُجھائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی دس اپنا گیت، اگم اتھاہ بے پرواہ ساچا منتر دے درڑائیا۔ تیرا کھیل ویکھئے انڈیٹھ، کروٹ بدل اپنی پٹھ، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ توں میرا میں تیرا دو جہاناں

سانجھا تیرا گیت، گہر گمبھیر بے نظیر تیرا راگ الایا۔ اکو چھتر جھلے تیرے سیس، جگدیس دو جہان تیری شہنشاہیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا نشانہ دے کے گئے ٹھیک، واک بھوکھتاں وچ درڑا نیا۔ سو آسانسا پوری کر امید، نرگن ہو کے ہو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوا نیا۔ بیاس کہے کرپا کرگن ندھان، گنوتے تیرے ہتھ وڈیا نیا۔ سچ جھلا اک نشان، نشانے جگت دے گوانیا۔ اکو تیرا ناؤں گاوے رسنا جہوا زبان، مٹی دند صفت صلاحیا۔ لکھ چوڑاسی نظری آدھر داکا ہن، مہربان اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ ہر گھٹ و سیا نظری آرام، سچھنڈ نواسی اپنا پھیرا پانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا سُنڈے رہے پیغام، کلمہ نعمیاں وچ سنا نیا۔ سو مالک خالق پر تپالک جلوہ گر وڈ امام، نور ظہور دے چکایا۔ نانک گو بند جس نوں کر دے گئے پر نام، منتر درڑاؤندے گئے ست نام، واکرؤ کہہ کے واہو اتال وجایا۔ سو دین دُنی دا بدل دے نظام، جھگڑا رہے نہ وچ عوام، اکو گاون تیرا نام، ناؤں نر نکار اک سمجھایا۔ شرع دار ہے نہ کوئے غلام، نرگن ہو کے ویکھ مار دھیان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پڑدا اولہا آپ چکایا۔ جگ بدلنا تیرا حکم آسان، نہ کوئی میٹے وچ جہان، گر اوتار پیغمبر سیس جھکان، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری آس رکھایا۔ بیاس کہے کرپا کر پروردگار، جلوہ گر تیری وڈیا نیا۔ کوک سُن محمد یار، چار یاری دے دُہانیا۔ اُمت اُمتی ہا ہاکار، نمازاں روزیاں وچ دُہانیا۔ مُجبت ملے نہ کسے دوار، در دربار نہ کوئے وڈیا نیا۔ خالی دے بھنڈار، حقیقت حق نہ کوئے ورتانیا۔ کائنات ہوئی گوار، عقل عقل مند نہ کوئے بنانیا۔ کپت سُنے نہ کوئے گفتار، باطن درس کوئے نہ پانیا۔ باہروں ویکھدے جگت مزار، نرگن میاں نظر کسے نہ آ نیا۔ مخاطب کرے نہ کوئے سنسار، تعاقب حق نہ کوئے جنانیا۔ چوڈاں طبق روون زارو زار، ساچا سبق نہ کوئے پڑھایا۔ چوڈاں صدیاں دا اظہار، کھیل ویکھ دُکھیاں دے دلدار، بے دردی اپنی دیا کمایا۔ ویلا وقت وچار، کوڑی کرپا ویکھ سنسار، ساچا چند نہ کوئے اُجیار، نورانہ نور نہ کوئے چکایا۔ تیرے چرن کول نمسکار، بیاس کہے میں روواں زارو زار، گو بند دے کسے نہ دھار، گرگھ تھوڑے پاون سار، لکھ چوڑاسی گوڑھی نیند سوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ندھ بن لائے کوئی نہ پار، پار برہم پتر میثور پریم پریتی اندر پیا پریتم ہو کے اپنے رنگ رنگایا۔

★ ۱۹ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بجھن سنگھ دے گرہ آدم پُر ★

بیاس کہے کرپا کر سورے سربنگ، ہر کرتے تیرے ہتھ وڈیاں۔ سرشٹی درشٹی اندر چاڑھ اگما رنگ، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ نام ندھان وجا مردنگ، کایا مندر اندر گرہ گرہ کر شنوایا۔ بھيو گھلا ہنگ برہم، پاربرہم پر بھ پڑدا دے چکایا۔ دین دنی دا اکو دس دھرم، ورن برن رہے نہ کوئے لڑایا۔ ساچی پوجا تیرا چرن، اشدیو سوامی دھر دا نظری آئی۔ آد جگادی کرنی دا کرن، کرتا پُرکھ ناؤں دھرایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نام دا ڈھولا پڑھن، تیرا دھیان لگایا۔ کلج جیو جگت واسنا وچ لڑن، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ انتر نیتز کھول ہرن پھرن، ساچے لوئن کر رُشانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دنی دی دھارا دے بدلایا۔ نیتز لوچن نین کھول پر بھ اکھ، درشٹی سرشٹی دے بدلایا۔ سارے گاؤں تیرا نام جس، دوس رین دھیان لگایا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری مس، سبجگ ساچا چند چکایا۔ سب کچھ تیرے ہتھ، پر م پُرکھ توں دیونہار گوسانیا۔ دُرمت میل کٹ، پتت پُنیت دے بنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دس کے اپنا ہٹ، نام ندھان سری بھگوان دے ورتایا۔ جھگڑا رہے نہ اٹھسٹھ، مندر مسجد شودوالے مٹھ نہ کوئے لڑایا۔ توں مالک خالق پرتپالک پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی انتر جامی گھٹ گھٹ نظری آئی۔ گر اوتار پیغمبر تیرا لیکھا گئے دس، وہ دشا کر جنایا۔ نرگن دھار ہو پرگٹ، جوتی جاتے پھیرا پانیا۔ ست دھرم سبجگ لگا ست، کلج کوڑ گڑیا جڑ اکھڑایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دے برہم مت، دنی دویٹی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سنگر تیرے ہتھ وڈیاں۔ تیرے ہتھ وڈیائی دھر نرنکار، سچھنڈ نو اسی تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں سارے ہوئے خوار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے پکار، درگاہ ساچی کوک کوک سناہیا۔ کرپا کر پروردگار، بے پرواہ اپنا پڑدا دینا اٹھایا۔ لوک مات بن سکدار، حکم اپنا اک چلاہیا۔ نرگن نور کر اجیار، جوتی جاتا ڈمگایا۔ ہوں بالک خد متگار، تیری سیوا آئے کمایا۔ سب نوں دس کے تیرا اک انتظار، لیکھا لکھتاں وچ لکھایا۔ اماں دے امام دین دنی دے سکدار، خوشی غمی دے بدلایا۔ چوداں طبق ہاباکار، چوداں و دیا دئے ڈھایا۔ ساچا اسم نظر نہ آوے حقیقی یار، شریکت وچ دے لوکایا۔ مہربان محبوب اپنا کھیل کر اپار، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک قادر قدیم دے تیری اوٹ رکھایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حکم دے دے پُرکھ سمرتھ، شبدی شبد فرمان جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا لوکمت وچوں جاوے نس، دھرنی دھرت دھول رہن کوئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم سرشٹی درشٹی اندر دس، آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا نام ندھان سری بھگوان سچ جیکار لگے الگھ، الگھ اگوچر پڑدا اولہا بن وچولا دے اٹھائیا۔ ہر ہر دے اندر پرگٹ کر سچ، ہر گھٹ اندر زرگن نور کر رُشنائیا۔ دُرمت میل چار ورنال اندر کٹ، گھٹ گھٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ سب کچھ تیرے ہتھ، کرن کراونہار تیری وڈیائیا۔ جوڑ کے دوویں ہتھ، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار اینکار نو نو چار دکھا ایکوہٹ، دوجا در نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۱۹ گھر شہنشاہی سمت ۲ تارو سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیرے ★

سَت کہے کلجگ کوڑی کرپا لگا دُکھ، چار ورن اٹھاراں برن رہے گر لائیا۔ انتر آتم ملے نہ کسے سکھ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ پھری دروہی مانس دیہی مانگھ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا اندروں کڈھے کوئے نہ پُٹ، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ سجن میت رہے لٹ، پریم مُجت ناتا گئے تڑائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر آئی پُھٹ، اشٹ ہر نہ کوئے منائیا۔ ترشنا موہ وکار لگی بُھکھ، آسا متا وچ ہلکائیا۔ پڑدا اولہا کایا مندر کسے نہ چکے لگ، ست جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ کوڑا لیکھا دینا مُکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کیتا اندھ، نچ نیز لوچن نین نہ کوئے رُشنائیا۔ من واسنا کئے کسے نہ پنڈھ، دین دُنی بھجے واہو داہیا۔ آتم سیجا سہائے نہ کوئے پلنگ، سچ سنگھاسن بیٹھ خوشی نہ کوئے منائیا۔ دُھن انادی سنے نہ کوئے مردنگ، شبد اگئی آواز نہ کوئے جنائیا۔ جوتی نور چمکے کوئے نہ چند، بھيو ابھید نہ کوئے کھلائیا۔ سچ سماوے نہ کوئے پرمانند، نجاند نہ کوئے رسائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند گا گا تھکے چھند، ڈھولے راگاں ناداں وچ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر پڑدا دے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھ پر م پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی انتر جامی تیری آس رکھائیا۔ سچ دست رہی کسے نہ ہتھ، چار گنٹ دہ دشا خالی دے لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو مارگ گئے دس، ستجگ

تریتا دواپر کلجک سیو کمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ گئے تھک، تھکاوٹ وچ بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ من واسنا کسے نہ ہووے
وس، منسا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ حقیقت وچوں ملے کسے نہ حق، شاہ حقیر پڑدا نہ کسے اٹھائیا۔ زرگن نور جوت ہووے پرگٹ، کایا ماٹی ہٹ بھاگ نہ کوئے لگائیا۔
شد اگمی وجے کوئے نہ سٹ، سوئی سرتی نہ کوئے اٹھائیا۔ دُرمت میل دیوے کوئی نہ کٹ، پتت پُنیت نہ کوئے بنائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں ورنان
برناں کڈھے کوئے نہ وٹ، آتم انتر زرت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جگت نشان ملے نہ سچ سچ، جوٹھ جھوٹھ گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کچن روپ دے نہ کایا ماٹی کچ،
ساڈھے تن ہتھ وجے نہ سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہربان محبوب محبت وچ اپنا پریم دے ودھائیا۔ کلجک کوڑی
کریا میٹ جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ نکائیا۔ ترشنا لگی میٹ اگت، امرت میگھ نام برسائیا۔ ہنس بدھی رہے کوئی نہ گت، مانک موتی دُھر دانام دے
چُکائیا۔ اپنے ملن دی گیان نیز کھول اکھ، پر تکھ ہو گوسانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو تیرا نام جیکار بولن اکھ، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ آتم پر ماتم دھار
رہے کوئی نہ وٹھ، پار برہم برہم میلا لینا ملایا۔ تیرا مارگ آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت سدا سچ، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی دے جنائیا۔ گر اوتار
پینمبر تیرا بھو گئے دس، ڈھولیاں گیتاں کلماں نعمیاں وچ گائیا۔ تیری مہما سدا اکھ، بدھی سمجھ سکے نہ رانیا۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں حقیقت وچوں
دے حقیقی حق، لاشریک پروردگار ساچھے یار در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ نچھر دھار امرت بوند سوانتی دے رس، رستہ وابستہ ہو کے اپنا دے دکھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجک انت سری بھگونت، آتم پر ماتم میلا کرنا نار کنت، تیرا میرا میرا تیرا بھو رہے نہ رانیا۔ کلجک کوڑی
کریا رہے نہ لوکماں، ماتر بھومی کر صفائیا۔ ست دھرم دی بخش دات، سبجک ساچا راہ چلائی۔ ہر ہر دے اندر کر پرکاش، پڑدا دُئی دوتی لاہیا۔ امرت رس
دے آب، حیاتی وچوں حیاتی دے بدلایا۔ مانو ذاتی اکو کرے آداب، سجدہ حق دے درڑائیا۔ سچ مندر اگم دکھا محراب، محبوب اپنا پڑدا لاہیا۔ جُگ چوکڑی
سبجک تریتا دواپر گر اوتار پینمبر تیرا دس دے گئے حساب، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کوڑی کریا دینی
مٹائیا۔ کلجک کوڑی کریا ویکھ جہان، جہالت وچ دے جگت لوکائیا۔ دھرم رہیا نہ کوئے نشان، گُرم وچ وڈیائیا۔ ورن برن ہوئے حیران، دھیرج دھیر نہ

کوئے دھرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرلان، بہڑی بہڑی کر سنایا۔ تیرتھ تھ نیتز نیناں نیر وہان، گنگا گوداوری جمنائستی دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن بھرے بھلا سرب انسان، حقیقت حق نہ کوئے جنایا۔ تیرا منتر نرنتز فرنیاں توں پرے دتے نہ کوئی بناکان، دُھن آتمک راگ نہ کوئے سنایا۔ مایا ممتا سب نوں کیتا بے ایمان، بیوہ دسی جگت لوکانیا۔ سچ پریتی دُھر دی نیتی نرگن ملے کوئے نہ آن، سرگن رنگ نہ کوئے رنگنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پُرکھ اکال دین دیال صاحب سمرتھ پروردگار سانجھے یار، جوتی جاتے دیکھ دکھانیا۔ کلج کوڑی کریا چارگنٹ دے سنسار، سنساری سر نہ کوئے اٹھانیا۔ انتر دے نہ کسے پیار، پریتی پریم نہ کوئے ودھانیا۔ منزل ملے نہ کسے حق نظر آئے نہ حقیقی یار، شرع زنجیر نہ کوئے کٹانیا۔ نرمل جوت نہ کوئے اُجیار، بنا تیل باقی نور ڈگ نہ کوئے مگانیا۔ دُکھاں وچ دُکھی ہوئے دُکھیار، دردیاں درد نہ کوئے ونڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھانیا۔ کلج کوڑی کریا رہے نہ دھرت، دھرنی دھول دھول ملے وڈیانیا۔ چننا سوگ مٹا ہرکھ، ساتک ست دے ورتانیا۔ مہربان کر ترس، غریب نمانے دین دُہانیا۔ توں مالک والی اعلا عرش، پریم نور خدانیا۔ نرگن دھار دیکھ پرت، پتپر مشیور بے پرواہیا۔ جوٹھ جھوٹھ من واسنا کوڑ کریا سب نوں کرے غرق، گہر گبھیہر بے نظیر تیرا بھے نہ کوئے رکھانیا۔ گر اوتاراں دی سکھیا ساریاں کیتی ترک، پیغمبراں سپس نہ کوئے جھکانیا۔ دین مذہب پے گیا فرق، ذات پات کرے لڑانیا۔ سر شئی وچ در شئی وچ اگلا سال دے بڑا سخت، دُکھاں وچ رووے لوکانیا۔ راج راجان شاہ سلطان پینا بخت، سر ہتھ نہ کوئے لکانیا۔ اتر پورب چڑھنا کٹک، پچھم ہاہاکار رکھانیا۔ کچھ لہنا دینا فریدی کھٹک، مسودی نال ملانیا۔ گر اوتار پیغمبر دیکھن اُپر عرش، جو بھوکھت گئے لکھانیا۔ کھیل ہونا اُتے فرش، دھرتی خاکی دے دُہانیا۔ مہربان کر ترس، رحمت تیری بے پرواہیا۔ چھری چلے جگت مول نہ کرد، قتل گاہ نہ کوئے بنانیا۔ پرگٹ ہو مردانے مرد، مدد تیری منگ منگانیا۔ سچ بینی نمستے وچ عرض، آرزو دتی سنایا۔ بنا بھگتاں ساچے سنتاں صوفی سنت فقیراں تیری کسے نہیں غرض، بے غرضی وچ لوکانیا۔ تیرا کھیل ہونا اسپرج، جگت بدھی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت لکھ چوڑاسی جیو جنت آتم پر ماتم دھار تیرے کول فرد، فرد ظلم شبدي دھار حکمے اندر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر مایات تن وجود کر پیار، وچ سنسار سانجھے یار دینا سنا یا۔

★ ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ مرزیاں نال پنڈ کادیاں ضلع گرداسپُر ★

گوشے نہ جڈا، سجدہ خُدا رحمتے الٰہیہ۔ مٹے کائناتے وٹا ملے حیاتے ابا، آب حیات تیری رحمت نظری آئی۔ مُجتے غذا صحمتے سدا، ظمیرے زماں کر رُشائیا۔ اُولے ازاں بے خبرے نواں، محبوبے مُجتے جلوہ گر تیری رُشائیا۔ نُوْرے نزا ظہورے جہاں عظیمیے اشاں، عالیشان درے دربار سو بھا پائیا۔ مرزائے محبوب مُجتے عروج منزلے مقصود، درگاہ ساچی پڑا دے اٹھائیا۔ لیکھے لگے تن وجود، خاکی کلبوت تیرا جلوہ ثبوت، غمے غم دے مٹائیا۔ نُوْرے سب، رازق رِزق رحیم اکھوائیا۔ مٹائے صدی گوائے خُدی وبائے ردی، جلوہ نُوْر کرے رُشائیا۔ چوڑھویں صدی محبوبے میہدی مرزائے مالکان واحدے والی دو جہان، سبق الہام، چوڑاں طبقے کلام، کائنات ایکا رنگ وکھائیا۔ تن خاکی ماٹی وجودے غلام، مُجتے اسلام، حضرتے پیغام، وصیتے میدان، سلام اِکو نُوْر خُدا یا۔ بُت پرستی حرام، واحدے امام، دین دُنی دا مالک اِکو نظری آئی۔ دولت خانہ دُعا گھر، ڈاک خانہ رحمت بے پرواہیا۔ تحصیل ضلع اوسے دی بنا پر، جس رُوح بُت وچ لُکائیا۔ اوس نوں نلکو مذہب ماٹی باپ پسر پدِ واحد خُدا کر، خود اپنا آپ اوسے دی جھولی پائیا۔ جس جُدا کر کے کیتا گدا گر، کائنات سر شئی دُنیا جگت واسنا گلی گلی دتا پھرائیا۔ انت اوسے اُتوں اپنا آپ فدا کر، واحد اگے دُعا کر، مُفساں رضا کر، نماز تیرے در قبولے قدرت قادر کادیاں نُوْر نظری آئی۔ کادیاں قدرت نُوْرے مرزا، مزار ویکھے جگت لوکائیا۔ سنسار والی نہ مسجد نہ گرجا، گرہ بیٹھا نُوْرے خُدا یا۔ جس دی چار جگ گر اوتار پیغمبر کردے گئے چرچا، چرچاں وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ جنہاں نوں سچ کلام دا سچ نام دا سچ پیغام دا سچ امام دا دُھر در گاہی مل گیا خرچہ، کائنات وچوں قائم نظری آئی۔ جیون وچ زندگی وچ محبوب ملن دا صدقہ، بیخ ت خاکی وجود تن ملی بُت وڈیائیا۔ جس نوں اڈیکدا سنسار کد دا، قدیم دا راہ تِکائیا۔ اوہ وقت سہاونا کرے اِنج دا، اجل

توں اک غزل نال سارے لئے بچائیا۔ نبیاں نال میلا مُرشدان مُرشدان نال مُریداں جوڑ ہندا سب دا، صدیاں دے وچھڑے مہر نگاہ پار کرائیا۔ جو مُجبت وچ پیارا اپنا محبوب کایا کعبے اندر سدّ دا، اُس دے اندر اگمی عرشی اوہ رباب وچّدا، جس نوں تند ستار نہ کوئے ہلائیآ۔ مالک اوہناں پیاریاں سدّ دا، جنہاں دا وجود وجد وچ دئے وکھائیآ۔ سو صوفی اوس دی مُجبت خوشی وچ نچّدا، ملنگ ہو کے اندر رنگ چڑھائیآ۔ سب دا لیکھا پورا ہونا حج دا، حاضر ہو کے مرزے دا محبوب مرزے راہیں سب نوں درس وکھائیآ۔ جو ہر اک اندر وسدا، سریر اندر بے نظیر بیٹھا اپنا نور کرے رُشنائیا۔ بنا مُرشد توں تلاش کیتیاں کھوجیاں لہجیاں کسے نہیں لہجدا، رحمت نال سہمت ہو کے احمق پار کرائیا۔ دُئی دویتی شرع شریقی جھگڑا مُکا کے جگ دا، پیاریاں پھیر حقیقت والے دوارے سدّ دا، لاشرک ہو کے محکم اگمی اک سنائیآ۔ ایسے کارن سچائی دا سچ سدا ودھدا، سدا سدا ملدی رہے وڈیائیآ۔

★ مرزے دے مزار اُتے ★

مرزا صاحب حق زیارت، ضعیف جواں ایکا نظری آئیآ۔ جس دی صفت کرے نہ کوئے عبارت، جگت تعلیم نہ کوئے وڈیائیآ۔ سب توں پاک کایا عبارت، جس وچ محبوب مل کے مُجبت لئی نبھائیآ۔ لہجہنی پئی نہ کوئے سفارش، وچولا وچ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جلوے ہویا تُعارف، نور نور نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کھیل کھیل وچوں سمجھائیآ۔ حق زیارت مقامے حق، مُجبت دا مالک نظری آئیآ۔ جگت آشارہے کوئے نہ شک، شکوہ من نہ کوئے چترائیآ۔ مل کے واحد ایک یک، یکطرف ہو کے خوشی منائیآ۔ ویکھ انوکھی اٹھ، پر تکھ بے پرواہیآ۔ تہتہ لگا کے اندر گیا ہس، باہروں مُسکراہٹ نظر کسے نہ آئیآ۔ پیار مُجبت وچ ہویا بے وس، واسطہ اکے نال جڑائیآ۔ آب حیات ملیا اگتا رس، رستے وچوں رستہ دتا نور خُدائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نظر نظر نال ملائیآ۔ مرزا تن ماٹی خاکی نہیں مزار، جگت رنگ نہ کوئے وڈیائیآ۔ مل کے حقیقی یار، حکمت دین دُنی گیا سمجھائیآ۔ پیغمبراں دا سردار، مقامے حق حق بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ جس دا سارے کردے گئے انتظار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں وچ اظہار، سندیشے دیندے گئے گر اوتار،

پینغمبر پیغامِ وِج سنایا۔ سو نوری نورِ نرکار، ساڈھے تن ہتھ کرے اُجیار، محل اٹل سہائے اک منار، محبوب ہو کے مُجبت وِج رکھایا۔ بن اگھاں کر دیدار، قدم بوسی دُھر پیار، خاموشی وِج اپنا حال سنایا۔ انت چھڈنا پئے سنسار، رُوح بُت سدا نہ رہے پیار، تیرا نور تیرے اختیار، اختلاف وِج رہن کدے نہ پایا۔ تیرا بر خوردار تیرے کلمے دا آدھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نورے نوراں والی دو جہان، اسم ازاں مہربان عالیشان شہنشاہ آپ اپنے رنگ رنگایا۔ اچھا سو جو اچھی طرح جائے جان، عقل توں اگے دھیان لگایا۔ جتھے وسے نگاہان، محبوب بے پرواہیا۔ پینغمبر جس دا جگت نشان، کلمے کائنات پڑھایا۔ رسولاں دا امام، سدا بدلنہار انتظام، نظام اپنے ہتھ رکھایا۔ صدی چوڑھویں دیکھے مار دھیان، اگئی کلمے دا دئے کلام، کائنات سکھیا اک عوام اتر پورب پچھم دکھن اگو حکم ورتایا۔ مرزا مرزے کرے پرنام، جس دا نواس حق مقام، کھیل زمیں اسمان، اعلیٰ ادنیٰ دیکھ دکھایا۔ سو اپنھا جس مُرشد مُرید بنا کے دید وِج دتا اک نشان، عید وِج اعلیٰ ملیا آن، وچھوڑا رہن کوئے نہ پایا۔ ایہنوں سدا کھیسے خوشخط، خطوط خطا وِج نہ کوئے لیا۔ اندر کھاتے اپنے رکھ، عالماں فضلاں اگے لگایا۔ جو مُجبت جان حق، حقیقت داراہ تکایا۔ اوہناں نوں دیئے ہتھ، جنہاں نوں وصل ملے یار خدایا۔ دین مذہب توں ہو کے دکھ، شرع زنجیر تڑایا۔ خدوند کریم رحیم رحمتاں دا مالک سمجھ کے سچ، اگو اوٹ رکھایا۔ جس دے سب کچھ ہتھ، وس خلق خدایا۔ نبی رسول پینغمبر گر اوتار صوفی اوسے دا بھيو رہے دس، پڑدا رہے اٹھایا۔ رل مل کے مرزے دے محبوب دا مزار اُتے گائیے جس، جو حاضر ہو کے حضور دُھر دا نور نور نورانہ کرے رُشانیا۔ شکرینے وِج سدا نوازش، نوازش وِچوں شکر یہ شکر منایا۔ اندر من کرے کوئی نہ سازش، جگت واسنا نہ کوئے لڑایا۔ بُجھے لگی آتش، ساتک ست رکھایا۔ پیار مُجبت ہووے خالص، اگو رنگ رنگایا۔ کچھ تھوڑا لیکھا مرزا صاحب آيو بالک، چوڑاں ورکھ تن ماس نال ونڈایا۔ پیغام دتا خلق خالق، خود حکم حکم وِچوں جنایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی آنجان، جگت اکھراں نہ کوئے لکھایا۔ قلم شاہی اٹھی نہ کسے کاتب، کتجانے دین دہایا۔ جس ویلے خدا نے مرزے دا کیتا آپ تُعاقب، پچھے ہو کے پشت پناہ ہتھ لگایا۔ بھيو کھول اپنی معرفت، معاف کر کے گستاخ غصہ تن رہیا نہ رانیا۔ اپنے کلمے دی دے کے نیامت، اگلا بھيو گھلا کے قیامت، متر دوست مُرید خدا دی دس کے امانت، جھولی سبھے دتے لگایا۔ نال کہا مرزا تیرے نال محبوب مل کے دیوے انھاں دی

ضمانت، بری گھریں گھریں کرائیا۔ اینہاں کرے نہ کوئے ممانت، جنہاں دا اندر صحیح سلامت، ثابت مُرشد جنہاں نوں نظری آئیآ۔ جگت واسنا کوڑی کریا مذہب پرستی رہے نہ کوئے علامت، سچ نال سچ دا میل ملائیآ۔

★ ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۲ پریتم کور دے گرہ ٹھیکری والا ضلع گرداسپُڑ ★

جھگی کہے میری پوری ہووے آس، جگ جنم دی آس رکھائیآ۔ کوڑی ترشنا بھجھے پیاس، ممتا موہ ترپت کرائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی ملے پُرکھ ابناش، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ ساچے منڈل دکھاوے راس، بن گوپی کاہن نچائیآ۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے خاص، خالص اپنے رنگ رنگائیآ۔ لیکھے لا کے پون سواس، نرنتر انتر اپنا نام دئے سمجھائیآ۔ کایا مندر دُھر دے کعبے کر کے واس، نواس استھان اِکو دے درڑائیآ۔ جس گرہ ہووے جوت پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ امرت رس نچھر دے کے آب حیات، حیاتی دئے بدلایآ۔ کلج کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ست ستوادی ساچا راہ دکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جو گئے آکھ، بھوکھتاں وچ لکھت درڑائیآ۔ سو لہنا دینا لیکھا پورا کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی دیا کمائیآ۔ ہر جن سنت سہیلے پار کرائے جگت گھاٹ، پتن اینکارا اِکو اِک دکھائیآ۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم دس اگئی گاتھ، گہر گسپھر بے نظیر نام ندھانا سیری بھگوانا اِک درڑائیآ۔ کوٹ جنم دے پورب میٹ کے پاپ، پتت پُنیت دئے بنائیآ۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار جوتی جاتا درشن دیوے ساکھیات، کاغذات دا جھگڑا دئے مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دیوے مان وڈیائیآ۔ جھگی کہے میرے جاگن بھاگ، ملے مات لوک وڈیائیآ۔ نرگن دیپک جوت جگے چراغ، کوڑ اندھیرا دئے گوائیا۔ شبہ اگئی سنائے ناد، دُھن انادی آپ پرگٹائیآ۔ نچھر رس دئے سواد، امرت بوند سوانت چوائیا۔ نام ندھان سنائے راگ، انراگی تال وجائیآ۔ جن بھگتاں سوئی سُرتی جائے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ترے گن مایا میٹے آگ، اگنی اگت نہ کوئے تپائیآ۔ ہنس بُدھی بنائے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیآ۔ گھر سوامی ٹھاکر دُرمت میل دھووے داغ، امرت میگھ اِک برسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیآ۔ جھگی کہے میرے انتر

ہووے پرکاش، پرکاشت ویکھاں جگت لوکائیا۔ میں جگ جگ بنی رہی داس، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ گر اوتار پیغمبراں گئی آکھ، انتر آشا اک درڑائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ رہی بھاکھ، نسا نسا وچوں باہر کڈھائیا۔ کون میری کرے نجات، سر میرے ہتھہ لکائیا۔ کوک کوک رہی آکھ، دروہی دروہی کر خدائیا۔ سارے پا کے گئے وفات، تن مائی ہوئی جدائیا۔ ہر شبد سنائی اگئی بات، بن اکھراں دتا پڑھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت سیری بھگونت پڑکھ اکلا دین دیالا جوتی جاتا آوے آپ، پاک پوت پوتر اپنا پھیرا پائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار سمبل رکھے واس، محل اٹل بن چھپر چھن آپ سہائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھے کھیل تماش، چوڈاں لوک چوڈاں طبق بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ جن بھگت سہیلا اک اکیلا نرگن سرگن دھار نظر آئے ساکھیات، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیترا نتر پڑدا آپ اٹھائیا۔ جس دی مہما صفت لہے نہ وچوں کسے لغات، کاتب قلم شاہی لکھے نہ نال قلم دوات، کاغذ بھو نہ کوئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جگت پٹی پڑھا جماعت، حکم سندیشہ شبدی دتا آکھ، آخر اخیر نراکھ دھار وکھر ہو کے اپنے وچ چھپائیا۔ شاستر سمرت وید پیران انجیل قرآن کھانی بانی پر بھ ملن دی نئی جی جانج، طریقہ ڈھنگ تھوڑا تھوڑا سمجھائیا۔ ایس توں پرے جن بھگتاں دتے اپنا واقعات، واقف کار اپنے لئے بنائیا۔ جنہاں نوں پڑھنی نہ پئے کوئی کتاب، کتب خانیاں توں پرے سبق بن اکھراں آپ جنائیا۔ سچ منارا حجرہ حق وکھا محراب، محبوب ہو کے مجبت اپنی دئے درڑائیا۔ دو جہاناں متر پیارا بن احباب، رباب بن تند ستار دے وجائیا۔ جھگی کہے میرا وسدا کھیڑا ہووے آباد، ملے مان جگت وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جھگی کہے میں بھگتاں ویکھاں چڑھدا رنگ، رنگت ملے بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم ہووے سنگ، وے نام ودھائیا۔ آتم سیجا سوہے پلنگ، سنگھاسن پڑکھ ابناشن دئے سہائیا۔ دھن آتمک وے مردنگ، انحد نادی راگ الاہیا۔ بھو کھلے برہم ہنگ، پڑدا دئے چکائیا۔ کرے پرکاش بنا سورج چن، نور نورانہ نظری آئیا۔ راگ سنائے بنا کن، اگئی آواز جنائیا۔ بھانڈا بھرم دیوے بھن، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پنچ وکارے دیوے ڈن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکائیا۔ دیوے مان وڈیائی پنچ تت وجود تن، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سو بھاپائیا۔ دست اموک نام بھنڈارا دیوے دھن، دولت دھر دی جھولی پائیا۔ خوشی نال ملائے غم، چنتاں روگ نہ کوئے ستائیا۔ لیکھے لاوے پون سواس دم، دامنگیر ہو کے

پلو اپنا نام پھڑائی۔ من واسنا کوڑی کریا رہے نہ بھرم، برہم و دیا اک پڑھائی۔ لہنا دینا رہے نہ کوئی کانڈ کرم، نہکرمی ہوئے آپ سہائی۔ جھگڑا مکائے ورن
 برن، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیا۔ رنج نیتز کھول کے ہرن پھرن، فُرنے من دے بند کرائیا۔ ساچی منزل دسے چڑھن، انتر انتر پینڈا دے مکائی۔ سچ دوارے
 دسے کھڑھن، ڈنڈاوت بندنا سجدہ اک سمجھائی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا دسے پڑھن، جگت و دیا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جیوتیاں جگ جیوت دسے مرن، مر
 جیوت روپ وٹائی۔ سنسار ساگر پار کنارہ دسے ترن، تارنہار ہوئے سہائی۔ جھگی کہے میں اوسدے پکڑاں چرن، جو چرنو دک ڈھر دا دے پیاہیا۔ جس نوں
 گر اوتار پیغمبر سجدے کرن، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ وشن برہم شو مستک ٹکا دھوڑی لا کے درس کرن، نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری
 لوء آکاش پاتال گگن گلنتر ڈرن، رُو سس سورج چند بھجن واہو داہیا۔ سو پڑکھ اکلا دین دیا لا جن بھگتاں نال پورا کرے پرن، پر م پڑکھ پر ماتم آتم اپنا رنگ
 رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگر نور خدائی۔ جھگی کہے میٹوں امرت دیوے رس، رستہ اگلا دے دکھائی۔
 ۲۹۶ میری منسا کرے وس، واسطہ اپنے نال جڑائی۔ میرے خالی دیکھے ہتھ، وست اگئی دے ورتائی۔ میری کھولے نیتز اکھ، جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ میرا لہنا دینا
 جگت دھار ککھ، قیمت نہ کوئے رکھائی۔ سب نالوں ہو کے دکھ، واسطہ پر بھ دے آگے پائی۔ محل اٹل اُچ منار راج راجاناں شاہ سلطاناں جاوَن ڈھٹھ، جن
 بھگتاں کھی سدا ملے مان وڈیائی۔ سوہنا لگے تیر تھ تھ، کنارہ اکو دینا دکھائی۔ جتھے نام تیرے داہٹ، ہٹوانے گر اوتار پیغمبر بیٹھے خوشی منائی۔ توں صاحب
 سنگر مالک خالق پرتپالک پڑکھ سمر تھ، صاحب سنگر تیری آس رکھائی۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، سرن سرنائی گئی ڈھٹھ، میرا وجود نہیں تھ، اپ تیج
 وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نہ کوئے رکھائی۔ لکڑی کاٹھ میری کٹ، اُتے مٹی خاک دتی سٹ، پڑدا پا کے جھٹپٹ، پٹنے والے توں کیتی جدائی۔ کلج
 انت صدی چو دھویں رکھ، تیرے کول حقیقت حق، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی انتر جامی شاہ پاتشاہ شہنشاہ تہدھ
 بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جھگی کہے پر بھ دس اپنا راہ، رہبر ہو کے دے دکھائی۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ مالک ہو کے بن ملاح، خالق
 ہو کے خلق پار لنگھائی۔ کلج کوڑ اندھیرا گیا چھا، چار گنت نہ کوئے رُشنائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرودوار ہندے گناہ، تیر تھ تھ نہ رہی صفائی۔ تیرا

ناؤں سرِ شئی درِ شئی وچوں گئی بھلا، من واسنا ہوئی ہلکائی۔ آتم پر ماتم نالوں ہوئی جداء، نرگن نرگن میل نہ کوئے ملائی۔ بھگت اُدھارنا سنت اُبھارنا گرگھ سوارنا
 گرگھ اُٹھارنا صوفیاں چلاؤنا اپنی رضا، رحمت وچ رحم دے کمائی۔ تیرے پیاریاں رائے دھرم نہ دیوے سزا، پتر گپت لیکھ نہ سکے وکھا، لاڑی موت نہ سکے
 کھا، تن مائی خاک تن وجود اپنے لیکھے لائی۔ توں پروردگار خُدا، کدے نہ ہوویں جداء، مہربان محبوبِ مَحَبَّت وچ پڑدا دینا چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نو اسی گھٹ گھٹ تیرا نورِ نظری آئی۔ جھگی کہے کرپا کر میرے سوامی، سمبل سوہنی رت سہائی۔ اکل کل انترجامی، انتر
 ویکھ خلق خُدائی۔ چار ورن بھلیا دھر دی بانی، مایا ممتا ہوئی ہلکائی۔ جھگڑاپیا جگت کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیتج دے دُہائی۔ تیرے نام دی ہوئی بدنامی، اللہ
 واگرُورام نام گاڈ کہہ کے کرے لڑائی۔ سچ دھرم نہ رہی نشانی، نشانہ اپنا گئے بھلائی۔ من واسنا ہوئی ابھمانی، من کا منکانہ کوئے بھوئی۔ ہنگتا ہوئے بھرے
 گیانی، اگیان اندھیر نہ کوئے مٹائی۔ جلوہ ملے نہ کسے نورانی، رُوحانی منزل نہ کوئے دکھائی۔ جھگڑاپیا جگت جسمانی، غلامی سکے نہ کوئے کٹائی۔ سارے کہندے
 اسیں وسدے دیس انامی، بدنامی تیری رہے کرائی۔ پنا سنگر شبد مالک بنیا نہ کوئے زمیں اسمانی، جگت کلامی جگت دُنی وڈیائی۔ جھگی کہے میری جھولی پانیکامی،
 جن بھگتاں نال میرا ناتا لینا جڑائی۔ میری جوہ نہ رہے بیگانی، گرہ مندر دینا دکھائی۔ تیرا نرگن نور دسے نورانی، ظہور بے پرواہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک میں
 دیندی رہی قربانی، سیوک ہو کے سیوکمائی۔ کلجک انت ہوئی نہانی، ڈھیہہ کے چرنی سیس نوائی۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرگھیاں گرگھیاں صوفیاں ساچی
 منزل دے رُوحانی، آتم پر ماتم نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائی۔ جھگی کہے میرا انتر آ کے ویکھ،
 وچھوڑے وچ دیاں دُہائی۔ بدل دے میری ریکھ، قسمت دے اُٹائی۔ دھر کے آ بھیکھ، اولٹا ویس وٹائی۔ تیرا لیکھا لکھ کے گیا گوہند دس دسمیش، پُرکھ اکال
 دین دیاں گرگھیاں نالوں نہ ہوئے جدائی۔ تینوں جھکدے وشن برہما مہیش، شکر سیس نوائی۔ پیغمبر گرو اتار کرن آدیس، نیوں نیوں لاگن پائی۔ شاستر
 سمرت وید پُران انجیل قرآن دیوے سندیش، بے خبراں خبر سنائی۔ چار ورن اٹھاراں برن جگ چوکڑی منگن ٹیک، دھوڑی مستک خاک رامائی۔ توں آد
 جگادی صاحب سنگر ایک، ایکنکار تیری اوٹ رکھائی۔ سچ سہا اپنا دیس، سمبل سو بھاپائی۔ گرگھیاں دے بھیت، پڑدا آپ چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، در ٹھانڈے پڑدا لاہیا۔ جھنگی کہے میرا کھلا کردے دیہڑا، صاحب سنگر دے وڈیاںیا۔ بھاگاں بھریا ہووے کھیڑا، کھڑکی کُنڈی دے کھلایا۔ نظری آویں نیرن نیرا، دُور دُرڈا پندھ مُکایا۔ جھکڑا رہے نہ تیرا میرا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ پر ماتم آتم کھیل گُرو چیرا، چیل گُرا کو گھر وسایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت تیرے حکمے اندر گیڑا، چوڑاسی وچ بھوایا۔ صدی چوڑھویں حقیقت وچوں کر حق نیڑا، پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔ کوڑی کریا ڈوب بیڑا، جوٹھ جھوٹھ دے مٹایا۔ سنجگ ساچا چار ورن اٹھاراں برن اکو راہ بتھیرا، بہنہ مذہباں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوایا۔ جھنگی کہے میرا کرم کر معاف، دُکھ رہے نہ رانیا۔ پورب لہنا کر صاف، کوڑ روگ مٹایا۔ میں سدا رہواں داس، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ جو پیغمبر گُرو گئے آکھ، اوتاراں نال ملایا۔ اوس دا کھولاں راز، پڑدا دیاں اٹھایا۔ کلج مٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چکایا ۔ سچ دوار کر نواس، نواس استھان اکو دے سمجھایا۔ جس گرہ مندر گھر سوامی ٹھا کر کرتا نرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اکو رنگ رنگایا۔ نام ندھان سری بھگوان جن بھگتاں دے کے ساچی دات، داتا دانی خالی جھولی دے بھرایا۔ جھنگی کہے میری انت آخری بات، پورا کر اپنا واک، بھگت سہیلے بنا ساک، سجن دُھر دا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، منوآ رہے نہ کوئے گُستخ، پُرکھ اکال اپنا دے وشواش، وشیاں وچوں جگت و شیشتا نال باہر کڈھایا۔

★ ۲۸ گھر شہنشاہی سمت ۲ پال سنگھ دے گرہ کُنڈا پندھ ضلع امرتسر ★

بیاس کہے پُرکھ اکال کول اگئی چٹھی، جس نوں واچن والا نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند شبد دھار اگئی لکھی، حرف حروف سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سمت شہنشاہی متی، مٹر پیارا رہیا درڑایا۔ جس دی دھار انوکھی اگئی، اینکار دتی سمجھایا۔ ورن برن توں باہر سنگر سکھی، سکھیا ساکھیاں درڑایا۔ جیہڑی آد جگاد جائے نہ بھٹی، ورن برن نہ ونڈ ونڈایا۔ کھیل اگئی انڈٹھی، جگ نیتز نہ کوئے رُشٹایا۔ جگت دوار کدے نہ وکی، قیمت کرتا آپے پانیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سٹگر بے پرواہیا۔ بیاس کہے میں ویکھیا اکھر نرالا، نرگن نرؤیر نرکار دتا درٹائیا۔ مارگ دسیا پُرکھ اکالا، دین دیال دتا سمجھائیا۔ سبج ساچی اولڑی چلے چالا، دو جہان وجے ودھائیا۔ ابناشی کرتا پاربرہم پتپر میثور ہوئے رکھوالا، پروردگار سانجھیا دین دیال دیا کمائیا۔ گرگھ گرسکھ سنت سہیلے سچ بہائے سچی دھرم سالہ، دھرم دوار اینکار اکو اک پرگٹائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں پڑدا دے اٹھائیا۔ نام ندھان سری بھگوان نوجوان سنائے اگنی ترانہ، تریا توں پرے تار ستار اپنی آپ ہلائی۔ دُھن آتمک راگ اگم اتھاہ جنائے گانا، بن رسنا جہوا مٹی دند ڈھولا آپ الائی۔ دُھر سندیشہ نریشاکلمہ کلام دیوے اک پیغام، نغمہ اکو اک جنائیا۔ کھیل وکھا کے حق مقاما، نور نورانہ نور دے چکائیا۔ ساچا مارگ دس آسانا، محل اٹل دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گرگھ اپنے رنگ رنگائیا۔ بیاس کہے دُھر دی چٹھی دھرم فرمان، فُرنیاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ گرگھ ویکھے پتپر سگھر سجان، سنت سہیلے دُھر دے میلے لئے ملائی۔ انتر آتم دے کے برہم گیان، پاربرہم برہم وڈیا اک سمجھائیا۔ کوڑی کریا میٹ نشان، دھرم ایمان اکو اک دکھائیا۔ سچ دوارا اینکارا نام ندھانا دے کے دان، کوڑا ابھمان دے گوائیا۔ چرن دھوڑ مورکھ موڑھ کرا اشان، دُرمت میل دے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈا اک دکھائیا۔ بیاس کہے میں تگے گرگھ گرسکھ، گوہند میلا سبج سبھائیا۔ جنہاں دا لیکھا گیا لکھ، پورب لہنا جوڑ جڑائیا۔ پرما تم ہو کے آتم کرے ہت، پاربرہم برہم اپنا رنگ چڑھائیا۔ ابناشی کرتا ہو کے وسے چت، من چت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔ نرؤیر ہو کے درشن دیوے نت، نج نیتز لوچن نین اکھ گھلائی۔ ٹھا کر سوامی پُرکھ اکال بن کے پت، پتپر میثور گود اٹھائیا۔ پورا کر بھوکھ، بھوکھت لہنا دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اینکار اکو اک وڈیائیا۔ بیاس کہے میں گرگھیاں ویکھنا چڑھیا رنگ، رنگت اکو نظری آئی۔ شبدی گوہند دیوے سنگ، سنگل شرع نہ کوئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال لاوے انگ، انگیکار بے پرواہیا۔ نام ندھان وجاوے مردنگ، ناد اکو اک سنائیا۔ بھيو گھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا دے چکائیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی چم، چم درشی دے بدلائی۔ کوڑی کریا میٹ کے ترشنا تم، اگنی اگ دے بھجھائیا۔ جنم مرن ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھانہ کوئے بنائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے پون سواسی

دم، دامن ہو کے ضامن ہو کے پلّو اپنے نال گنڈھائیا۔ جھگڑا رہے نہ منو آمن، من کا منکا دئے بھوائیا۔ ساچا نام سنا کے بنا کن، کرنی دا کرتا اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی سچ دوارا اک سہائیا۔ بیاس کہے میں گرگھ تکنے آپ، اپنی اٹھ کھلایا۔ جنہاں دے انتر اکو جاپ، توں ہی توں ہی راگ الاٹیا۔ پُرکھ اکال من کے باپ، پتا پوت گنڈھ پوائیا۔ جنم جنم دامیٹ روگ سنتاپ، سنسے گئے چُکائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پوتر ہو کے سیس جھکائیا۔ سچ دوارے بن کے داسی داس، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جنم مرن دی پوری کر کے آس، آسا وچ بھرواسا، بھرواسے وچ مل کے سرب گنتاسا، گن دُھر دا جھولی پائیا۔ جگ چوکڑی ویکھدا رہیا کھیل تماشا، سبجگ تریتا دواپر کلجگ گئے پنڈھ مُکائیا۔ انت کنت بھگونت صدی چو دھویں پوری کرے خواہشا، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھہ ٹکائیا۔ بیاس کہے میں گرگھیاں تکاں راہ، رستہ ویکھاں جگت لوکائیا۔ روپ بنا کے تھل اسگاہ، بھجیاں واہو داہیا۔ اٹاں پتھراں نال ٹکرا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ساچے بھگتاں ویکھاں آ، آپ اپنی اٹھ کھلایا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال ملاح، بیڑا گوبند کندھ ٹکائیا۔ جوتی شبدی سچ صلاح، مارگ اکو اک پرگٹائیا۔ دوسر جانے کوئی نہ، بھيو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ سنت سہیلا رہے جگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس نوں کہندے واحد خُدا، جلوہ گر لاشریک نور خُداٹیا۔ امام اماما بے پرواہ، کدے نہ ہووے بے وفا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو جن بھگتاں بھگوان ہو کے رہیا ملا، کرے کھیل اللہ الاہ، عالمین اپنی دھار سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ بیاس کہے جس سہایا اگتا سچا تھاں، دھرنی دھرت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی جامہ رہیا پا، شبدی دھارا کھیل کھلایا۔ گرگھ گرگھ سنت سہیلے جن بھگت رہیا اٹھا، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ پڑدا اولہا بن وچولا شبدی رہیا چُکا، چار کُنٹ دہ دشا بن نیتز لوچن نین کرے رُشنائیا۔ امرت رس دُھر دا جام حقیقی رہیا پیا، پاربرہم پتر میثور بوند سوانتی آپ چوائیا۔ بیاس کہے میرے تٹ کنارے ڈیرہ لا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر اپنی کار کمائیا۔ بیاس کہے میں ویکھاں حاضر حضور، ہر داتا بے پرواہیا۔ جس دا حکم سدا منظور، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پنڈھ مُکا کے نیڑا دُور، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ میٹے کرپا کوڑ، جوٹھ جھوٹھ کرے صفائیا۔ جن بھگتاں بخش کے اپنا نور،

نور نورانے چند چکائیا۔ شبد اگئی دے کے تور، ترت اپنی کرے پڑھائیا۔ منو آ رہے نہ کوئے مفرور، ڈوری شبدی تند بندھائیا۔ گڑھ ہنکار توڑ غرور، غربت اندروں دئے کڈھائیا۔ نام خُماری دے سرور، سرتی شبد نال ملائیا۔ آسا منسا جن بھگتاں کر پور، پورب لہنا جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سیوک بن مزدور، چاکر ہو کے ساچی سیو کمائیا۔ گرگھاں چاڑھ کے رنگ گوڑھ، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ چتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، بندے اپنے لئے پرگٹائیا۔ جنم جنم دے بخش قصور، لکھ چوراسی وچوں پار لنگھائیا۔ جیہڑا جلوہ دتا موسے کوہ طور، سو نور گرگھاں اندر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار اِکو اک دکھائیا۔ بیاس کہے میرے تٹ کنارے لگا بھاگ، صدی چودھویں خوشی منائیا۔ گرگھ جگدا دیکھیا چراغ، چراگا ہاں ہووے رُشنائیا۔ جس دے اندر دُھن انا، انا دی آپ وجائیا۔ سُن اگئی آواز، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ بدل کے جگت سماج، ساچی سکھیا دتی درڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اِکو جاپ، جگ جیون داتا دئے درڑائیا۔ جنم جنم دا کرم کر معاف، دھرم اِکو دے سمجھائیا۔ پاربرہم برہم دس کے اپنی جات، ذات پاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ پورا کر گو بند بھوکھت واک، واقف کار گرگھ اپنے لئے بنائیا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، پڑدا اندروں دئے چکائیا۔ صاحب سنگر نرگن نرور نرکار نرکار نظری آئے ساکھیا، سوچھ سرُپی شاہو بھوپئی شاہ پاتشاہ اپنی دیا کمائیا۔ بیاس کہے میں دیکھاں کھیل کائنات، چار کُنٹ دہ دشا بنا اگھاں اگھ گھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ بیاس کہے گرگھ سوہنے سہاؤنے لگن چنگے، چار ورنناں وچوں سو بھا پائیا۔ جنہاں دے انتر نر نر نرگن دھار ہو کے لنگھے، سچ سنگھاسن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤندے چھندے، ساچا ڈھولا بے پرواہیا۔ تنہاں سہائے میرے کنڈھے، کنڈیاں وچوں میٹوں باہر کڈھائیا۔ گرگھاں نال میرے تٹ ٹھنڈے، اگنی کوڑ جگت بُجھائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے آئے میرے ونڈے، گنتی اکٹریاں وچ نہ کوئے گنائیا۔ اندروں دسدے نور خدائی بندے، باہروں پنجاں تتاں والے سو بھا پائیا۔ میں تھلیا پُرکھ اکال اوہناں سنگے، سگلا سنگ بنائیا۔ گو بند چاڑھے چندے، نور ی چند کرے رُشنائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے اپنے نال گنڈھے، بن ڈوری تند بندھائیا۔ سچ پریتی چرن دھوڑی نال رنگے، مستک ٹکے آپ جُھبھائیا۔ منزل حقیقی لاشریکی ہر جن پیارے لنگھے، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا دُھر دربارا اِکو اِک وکھائیآ۔ بیاس کہے میں دوارا تھیا ایک، اینکار دِتا جنائیآ۔ جتھے سب نوں ملے ٹیک، نکلیاں والی قیمت نہ کوئے پائیآ۔ مالک خالق پرتپالک والی دو جہاناں نر نریش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکال ڈیرہ لائیآ۔ جگ چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کلجگ جس دا اولٹرا ویس، گر اوتار پینمبر اپنا کھیل کھلایآ۔ جس دی یاد وچ فریاد کر کے گیا دس دسمیش، دہ دشا اکھ کھلایآ۔ سو صاحب سنگر آد جگاد جگ چوکڑی سدا رہے ہمیش، ہمساجن بھگتاں نظری آئیآ۔ جس نوں جھکدے وشن شو برہما ہمیش، ہمیشہ سیس نوائیآ۔ سو وسنہارا سچھنڈا گمڑے دیس، درگاہ ساچی سو بھاپائیآ۔ کلجگ انت سری بھگوانت جوتی جامہ دھار کے بھیکھ، ویس اولٹرا آپ وٹائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا بدلے رکھ، رکھی منی سارے دین دھائیآ۔ بیاس کہے جس دا کسے نہیں پایا بھیت، بھو سکیا نہ کوئے کھلایآ۔ جن بھگتاں بخش کے چرن پریتی ساچی ٹیک، مہربان محبوب مُجت وچ مہر نظر اٹھائیآ۔ بیاس کہے میں سب کُجھ رہیا دیکھ، بھاگ لگا ماجھے دیس، پردیسی ہوئی جگت لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی اپنی جوت دھر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا کھیل کرے ویشیش، ویشیاں والا سمجھ کوئے نہ پائیآ۔

★ ۲۹ گھر شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ ضلع فرور پُر ★

جھگی کہے میرا واسا اگمی جنگل، جس دی جگہ نہ کوئے سمجھائیآ۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہے دُھر دا منگل، ناد انادی دُھن اُپجائیآ۔ گر اوتار پینمبر بہہ کے منگن، در ٹھانڈے سیس نوائیآ۔ سچ پریم دی چاڑھ کے رنگن، رنگ رنگیلا تنگن دُھر درگا ہیا۔ ڈنڈاوت کر کے بدن، سجریاں وچ سیس جھکائیآ۔ لگ کے اوس دے انگن، انگیکار اکھوائیآ۔ رس لے کے پرماندن، نجاندن خوشی بنائیآ۔ دُھر دا ڈھولا گا کے چھندن، راگ اگمی اِک سنائیآ۔ سچ سندیشہ نر نریشا دسن، دہ دشا کر شنوائیآ۔ پیار مُجت وچ ہسن، ہستی اپنی لین بدلایآ۔ سد میرے انتر نرنتر ہو کے وسن، روپ رنگ رکھ نہ کوئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیآ۔ جھگی کہے میرا گھر اول، جگ چوکڑی نظر کسے نہ آئیآ۔ جس گرہ وسے پُرکھ اکال اِک اکلا، اینکار ڈیرہ لائیآ۔ شبدی دھار پھڑائے

پلا، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائی۔ دھر سندیش نر نریش اینکار ایکا گھلا، نام ندھان سری بھگوان دے درڑائی۔ گرہ دکھا کے نہچل دھام اٹلا، محل اٹل کرے
 رُشنائیا۔ جوتی دھار ہو کے بلا، دپیک نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دے سہائیا۔ جھگی کہے میرا گرہ نرالا، نرکار دتا
 بنائیا۔ سچ دوار سچی دھرم سالا، دوارا اکو دتا وڈیائیا۔ مُریداں پُچھے مُرشد حالا، احوال سب دا ویکھ دکھائیا۔ لیکھے لائے سب دی گھالا، قیمت کرتا اکو پائیا۔
 مارگ دس دھرم سکھالہ، پڑدا اوہلا دے چُکائی۔ سنت سہیلا بن رکھوالا، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔
 جھگی کہے میرا دوارا دھر دا بھگت، لوکمت نظری آئی۔ سب توں اُجل دے جگت، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ وڈیائی ملے فرش، عرش وے ودھائیا۔
 پوری ہووے حرص، ہوس دے بُجھائی۔ کرپا کر ابناشی کرتا کرے ترس، رحمت آپ کمائی۔ نرُویر ہو کے آوے پرت، پتر میثور پھیرا پائیا۔ پوری کر کے
 شرط، شرع دین دُنی دے بدلایا۔ امرت میگھ امیوں رس دیوے ورکھ، وکھ کوڑی کرپا باہر کڈھائی۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ سنت سہیلے لئے پرکھ، نام کسوٹی
 لئے لگائی۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے دیوے درس، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جھگی کہے جن
 بھگت میرا دوار، در ٹھانڈا نظری آئی۔ جس گرہ وسے آپ نرکار، نرُویر ہو کے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت کر اُجیار، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ شبد اناد دے
 دھنکار، اگمی راگ سنائی۔ بنا سخیاں توں منگلاچار، گیت گو بند الایا۔ منزل رہے نہ کوئے دُشوار، حق حقیقت دے سمجھائی۔ جھگڑا چکے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ،
 ٹلے پر بت ڈیرہ ڈھاہیا۔ جدھر دیکھاں تگاں سمرتھ پھرے سدا نال، دھر دا سنگی اپنا سنگ نبھائی۔ لہنا دینا مُکا کے شاہ کنگال، غریب نمانے کو جھے کملے اپنے
 رنگ رنگائی۔ جگ چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کھجک جس دی کردی رہی بھال، ویراگن ہو کے بھجی واہو داہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرُگن نور تھیا پُرکھ
 اکال، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلایا۔ سچ دوارا جس دی سچی دھرم سال، در دروازہ دے کھلایا۔ جن بھگتاں چرن پریتی دیوے دان، دیاوان جھولی پائیا۔
 منسا من رہن نہ دیوے ابھمان، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھاگ لگا کے کایا سچ مکان، مقامے حق دے دکھائی۔ ساچی جھگی جگلیں کرے پروان، میری آسا پور
 کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈا دے دکھائی۔ جھگی کہے جن بھگتاں دیکھاں گھر، گرہ مندر وے ودھائی۔ در

سوامی سوہے ہر، ہر دے اندر ڈیرہ لائیا۔ شبدری دھار لئے پھر، سرتی اپنے نال جڑائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے اندر جائے چڑھ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ اپنی کرپا دیوے کر، کرنی دا کرتا پڑدا دے اٹھائیا۔ امرت نہا گئے سر، ڈرمت میل دے دھوائیا۔ بھگت بھگوان اکو سوہے در، دروازہ اندروں دے گھلایا۔ کوڑی کرپا پٹ کے جڑ، چیتن سرتی دے دکھائیا۔ خوشیاں نال دیوے ور، وارث ہو کے ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچا اک سہائیا۔ جھگی کہے جن بھگتاں ویکھاں کایا جھگی، کلی کلا دھاری آپ بنائیا۔ جس وچ کھیل کر کے من مت بدھی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رجو طمعو ستو دتی وڈیائیا۔ شبدری رمز رکھ کے گجھی، اشارہ نام ندھان چھپائیا۔ اپنی دھار رکھ کے گنگی، ناد دھن نہ کوئے شنوائیا۔ کلجگ انت جس ویلے اودھ پگی، ویلا وقت گیا آئیا۔ ابناشی کرتے اپنی کھیل آپے سنجھی، بنا سوچ سمجھ دتی کھلایا۔ جن بھگتاں اپنے نال میل کے رچی، رچنا اپنی دتی دکھائیا۔ کایا مائی کر کے سنجھی، سچ سنجم دتا درڑائیا۔ نرگن دھار جوت نرکار رہے نہ لگی، پڑدا اوہلا دتا اٹھائیا۔ جن بھگت بنا کے دھر دے کھی، کھیئے اپنے آگے لگائیا۔ بھاگ لگا کے ماتا لکھیں، آون جاون دتا کٹائیا۔ ایتھے اوتھے رکھ کے سکھی، آتم پر ماتم وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہرکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں منزل دے کے اچی، اُچ آگم اتھاہ بے پرواہ سچکھنڈ دوار اینکار نرکار نرکار اپنے گھر وسائیا۔

★ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گوہند کہے پر بھ ویکھ کھیل کلج کل دی، نر ویر نرکار نرکار اپنا دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ سوامی حکم دے جلدی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھر فرمانا اک جنائیا۔ مہربان محبوب مُجت وچ چار گنت دہ دشا اگت بھجاواں بلدی، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان ویکھ دکھائیا۔ دھار ویکھاں سمند ساگر ٹلے پر بت چوٹی جل تھل دی، اسگاہ پڑدے دیاں اٹھائیا۔ مایا ممتا جگت ترشنا سرشٹی درشٹی پھرے چھلدی، ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا کرے لڑائیا۔ جگت تقدیر بے نظیر شاہ حقیر کسے نہ ملدی، مہربان محبوب تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ اپنی کھیل چھڈا چھل اچھل دی، دھار دس آگم اٹل دی، اوچو

اوج دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوہند کہے پر بھ کھجک ویکھ کوڑ گڑیار، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اینکار، اکل کل دھاری اپنی دیا کمایا۔ صدی چوڑھویں گرو اتار پیغمبر انت اخیرى گئے ہار، تیرے در بیٹھے سپس نوایا۔ حکم سندیشے اندر اکوست ڈلار کرتیار، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سپتے اپنا حکم ورتایا۔ میں جودھا سورپیر بلکار، نوجوانا مرد مردانہ دو جہاناں تیری سیو کمایا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجک شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی صفتاں والا میرا تیرا کردے گئے اظہار، پڑدا چک کے حق حقیقت نہ کوئے درڑایا۔ کرپا کر سرجنہار، تیرے در کراں نمسکار، حکم دے ایک وار، بن کے جاواں خد متگار، خادم ہو کے تیری سیو کمایا۔ دین دنی دی بدلاں دھار، جھگڑا مکاواں وچ سنسار، دین مذہب دی رہے کوئے نہ خار، ذات پات راؤ رنگ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ سندیشہ نر نریشا ایک دیواں ایک وار، دوجی دستاں نہ کوئے گفتار، میل ملا کے سانجھے یار، جھگڑا دویت دیواں مٹایا۔ سچکھنڈ تیرا دربار، جتھے جھکے گرو اتار، پیغمبر سجدے کر گئے ہار، دھوڑی خاک چرن کول رمایا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے سب کچھ تیرے اختیار، بے اختیار کھجک انت دے لوکایا۔ ساڈا بھوکھتاں والا پورا کر وبار، اچی کوک کوک گئے پکار، کل کلکی تیرا اک اتار، جس نوں سمجھے نہ کوئے سنسار، بدھی کرے نہ کوئے اظہار، عاقل عقل نہ کوئے چترایا۔ اچی کوک کہاں پکار، سُن سوامی دُھر دے یار، پتا پوت دے پیار، مہربان ہو کے مہر اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم دے درڑایا۔ گوہند کہے پر بھ میرا ماچھوواڑے والا ویکھ حکم ناما، جو بن اکھراں دتا لکھایا۔ جس دی اکھراں والی نہیں کلاما، کائنات نہ کوئے جنایا۔ جس وچ جھگڑا نہیں دین اسلاما، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کوئی نام نہیں وڈیا کرشنا رام، عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند دھار نہ کوئے جنایا۔ اکو منگیا تیرا ست سروپ دا اگئی جامہ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا پھیرا لینا پانیا۔ ویکھیں کتے گوہیاں والا بنیں نہ کاہنا، لکھ چوڑاسی تیرا نشانہ، نرگن نور جوت مہانا، شبدي گوہند سورا ست تیرا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال مینوں آوندا جوش، شبدي ہو کے چین لین نہ پانیا۔ سچکھنڈ نواسی کیوں بیٹھا خاموش، بھيو ابھیدا دے گھلایا۔ سرشٹی اندر ویکھاں دوش، نردوش لکھ چوڑاسی انتر انتر ویکھ وکھایا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا کایا مائی چھری پوش، بچھلا لیکھا دینا مکایا۔ ایک نام دی لا کے چوٹ،

چوٹی چڑھ کے سارے دینے اٹھائیا۔ کوڑی کریا من واسنا اندروں کڈھ کے کھوٹ، ممتا موہ دینا گوائیا۔ ہوئے ہنگتا کٹ کے روگ، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا ہووے جوگ، جگت جوگیشر منیشر تیشتر اپنا راہ نہ کوئے دکھائیا۔ ست ستوا دی برہم برہادی شبد انادی دس کے ڈھر دی کھوج، مارگ راہ پندھ دینا سمجھائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دیاں سمجھائیا۔ آتم پر ماتم دس کے اگم سلوک، صلح کل دینا ملائیا۔ گوبند کہے پر بھ میں سودا کرنا روک، جگت ادھار نہ کوئے جنائیا۔ چھڈ کے تیرا سچھنڈ ڈھر دا کوٹ، قلعہ اپنا لینا پر گٹائیا۔ جتھے تیرا نور جگے اگمی جوت، دپیک اور نہ کوئے رُشائیا۔ تئاں وانگ پھیر مرنا پئے نہ سرشی والی موت، اگنی بھیٹ نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا حکم دینا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوبند نہ کر جلدی، شبدی شبد جنائیا۔ میری کھیل آد جگاد ول چھل دی، اچھل چھل دھاری اپنا ناؤں دھرائیا۔ کسے نوں خبر نہ دتی اپنے پل دی، پلکاں دے پچھے بہہ کے اپنا حکم سنائیا۔ جیہڑی دھار گر اتار پیغمبر سنیہرا گھدی، نبی رسولاں کلہیاں نال سمجھائیا۔ اوس دی کھیل کدے نہ ٹلدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو اپنا رہیا کھلائیا۔ گوبند میٹوں پچھ لین دے تینی اتار، در ٹھانڈے آپ بہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے تیار، طرح طرح دیاں جنائیا۔ ویکھ کھڑے چرن دوار، بن سیس سیس جھکائیا۔ میں حکم دین لگا اپنی دھار، رسنا جھوانہ کوئے ہلائیا۔ اٹھو ویکھو اپنا سنسار، دین دنی راہ تکائیا۔ اپنے ویکھو متر پیار، سجن لو اٹھائیا۔ کس نوں دیندے رہے دیدار، ستمکھ ہو کے سوبھاپائیا۔ آگے کیہڑا کرے سنجال، میٹوں دیو جنائیا۔ کیوں کوڑی کریا بدلی چال، چالاکی سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جیہڑا کلمہ نام آئے تئیں سکھال، کیوں بھلی سرشٹ لوکائیا۔ کی تئیں جان نہ سکوسب دا حال، گھٹ گھٹ نہ ویکھ دکھائیا۔ موڑ کے میٹوں جواب دے تھاں دسو سوال، حکمے اندر طلب کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے کھیل دکھائیا۔ گر اتار پیغمبر اکٹھے پئے بول، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ ساڈا پورا ہویا قول، آگے لیکھا رہیا نہ رانیا۔ تیرا حکم سندیشہ سنا کے آئے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول سیو کمائیا۔ کسے نال نہیں ماریا رول، ست سچ سچ سمجھائیا۔ توں بیٹھا رہوں آپ اڈول، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ تولدا رہوں اگتا تول، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ اتار پیغمبر کہن ساڈی سن اک ارداس،

عرض بنتی دینے جنایا۔ تیرا نام شبد کلمہ سنہرہ دے کے خاص، خالص تیرا نام آئے جنایا۔ آپ بن کے داسی داس، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ زرگن نور کر پرکاش، شبدی ڈھولا ڈنک سنایا۔ انت آگئے تیرے پاس، ناتا ت جگت تڑایا۔ بھوکھتاں وچ لکھ کے واک، لیکھا تیرا آئے جنایا۔ سو ویلا وقت ویکھ آپ، کی ساتھوں بچھ بچھایا۔ ساڈے اُتے رہیا نہ کسے وشواش، وشیاں وچ لوکایا۔ شاستر سمرت انجیل قرآن وید پُران سمجھ کتاب، کتجانیاں وچ لکایا۔ منزل رہی نہ حق محراب، محبوب تیرا میل نہ کوئے ملایا۔ تیرے حکمے اندر کلج رہن دتا کوئے نہ پاک، پوت روپ نہ کوئے دکھایا۔ بن تیری کرپا کھلے کسے نہ تاک، پاک چاک روپ نہ کوئے بدلایا۔ اسیں چھڈ کے سب دا ساتھ، تیرے چرن دھیان لگایا۔ وست رہی نہ ساڈے پاس، تُوں آپے دے کے آپے اپنے وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرایا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر کیہڑا مارے پھیرا، لوکات دیو سمجھایا۔ کون مٹاوے انت اندھیرا، کلج کوڑ کڑیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کون بھوکھلائے تیرا میرا، پڑا اندروں دے چکایا۔ تینی اوتار دسو کر کے وڈا حیرا، حکم سری بھگوان آپ سنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تہاڈے وچوں کیہڑا کرے نیڑا، اُمت جا کے ویکھے چائیں چانیا۔ چوواں طبقات کیہڑا سہنجا کرے کھیڑا، سہاونی رت بنایا۔ کیہڑا بھئے بیڑا، اپنا بل پرگٹایا۔ کون کرے مہرا، دین دنی لئے بچایا۔ دھرت مات دا پوتر ہووے ویہڑا، پاپ صاف دے کرایا۔ پیغمبر کہن ساڈا وقت بیتیا ہتھیرا، آگے ہمت رہی نہ رانیا۔ بن تیرے سہائے کوئی نہ ویلا، جگت اندھیرا نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ فرمان اک سنایا۔ پُرکھ اکال کہے میں پھیرا کہواں وار دوجی، پیغمبراں رہیا سنایا۔ دسو کس نوں کلا سبھی، اپنی اپنی دھار دیو درڑایا۔ کون جا کے پوت کرے بدھی، سرشتی اندروں دے بدلایا۔ سچ پریم دی لاوے رچی، رچنا اکو دے دکھایا۔ واسنا من رہے نہ دکھی، ہنگتا گڑھ تڑایا۔ جیو جگت ترشنا وچ رہے نہ بھکھی، ترپت دے کرایا۔ میری رمز رہے نہ لگی، پڑا دے اٹھایا۔ اٹھو کوئی تا دیو مچھیں، مشکل جگت حل کرایا۔ اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈی اودھ لگی، مکمل دینے درڑایا۔ ساڈی صفحہ جگت چوں اٹھی، لوکات نظر نہ آیا۔ تُوں سب دے اندر مت پا کے پٹھی، کلمے دتے بھلایا۔ شبدی دھار تیرے نالوں رٹھی، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آیا۔ سنتاں نوں بھرم بھلیکھا پا کے ترے کٹی، ویدا وچ لڑایا۔ تھوڑی جہی امرت دھار نبھر کسے بھٹی، پھٹ دین مذہب وچ پھسایا۔ دسم دوار دی معمولی

پوہ پُھٹی، پھٹیاں اُتے دتے سوائیا۔ اپنے نام دی نئی جہی دس کے ہٹی، جگت و نجرے و نڈاں وچ رکھائیا۔ ایسے کارن انتم سب نوں بھرنی پئی پٹی، سزا وچ لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں دس کے اکھراں والی پٹی، عبارتوں وچ اپنا نام دتا سمجھائیا۔ اندر رکھ کے جوت دی موم ہٹی، گھٹ کیتی رُشنائیا۔ دے کے نئی اکھی، آخر اپنا آپ چھپائیا۔ تن ماٹی سب داساڑ کے لکھیں، مٹی گور وچ دبا ئیا۔ اسیں کتھا کہانی دئیے سچی، صاحب تیرے آگے سنائیا۔ چار جگ ساڈی پریتی جگت نال کچی، کنجن گڑھ نہ کوئے سہائیا۔ ایسے کارن تیرے آون دی رمز دسی، کلجک ویلا وقت درڑائیا۔ اسیں سب کچھ دیکھدے اپنی اکھیں، مندر مسجد شودوالے پھول پھولائیا۔ کسے دوارے ملے نہ کملا پتی، پتپر میثور نظر کسے نہ آئیا۔ من واسنا دُنیا پھردی نٹھی، ترشنا وچ ہلکائیا۔ دُرمت میل ساتھوں جاوے نہ کٹی، بہڑی کر کے دئیے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دینا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کہندا تہیجی واری، وارتا سب نوں رہیا دُہرائیا۔ اوتار پیغمبر کرو کوئی ہوشیاری، دُھر فرمانا رہیا سنائیا۔ آتم پر ماتم دی جوڑو مات وچ یاری، یارانہ میرے نال لگائیا۔ دین مذہب رہے نہ کوئے سنساری، اکو برہم دینا جنائیا۔ سُرتی رہے نہ کوئے کواری، شبدي کنت دینا دکھائیا۔ اگن رہے نہ بہتر ناڑی، امرت میگھ دینا برسائیا۔ دُھر دی دسئی اِک سِکداری، شہنشاہ اِکو دینا دکھائیا۔ جس دی کھیل اگم نیاری، دو جہاناں آپ کرائیا۔ ساچے نام دی کرو کوئی جیکاری، جیسہڑا نام چار جگ نہ کسے سمجھائیا۔ اپنی میٹو جا کے آپ بے اعتباری، اعتبار اپنا لو بنائیا۔ اوتار پیغمبر کہن دوئے جوڑ تیرے چرن نمسکاری، نمو کہہ کے سیس نوئیا۔ قُدرت دے قادر تیرے قدماں بلہاری، سجدہ کر کے خوشی بنائیا۔ اسیں انت اخیر کہہ کے آئے اپنی واری، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ وڈ امام آوے سِکداری، دو جہاناں شہنشاہیا۔ سب دی میٹے مات لاچاری، کوڑ گڑیار ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے دیکھ اپنی لوکائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر و کوئی دھارو جا کے جُسا، پنج تت دیاں وڈیائیا۔ دین دُنی دیکھ کے کیوں نہیں تہانوں پریم دا آوند ا غُصہ، اپنا بل ودھائیا۔ سارے کہن ابناشی کرتے تُوں کیوں ہُن اپنی واری لکا، اسیں دے کے آئے شہادت تیری گواہیا۔ بن تیری کرپا پینڈا کسے نہ مُکا، اگلا پندھ نہ کوئے چکائیا۔ سو ویلا وقت جہان دُھکا، صدی چوڑھویں دے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر و کر لو سُدے بازی، سب نوں دیاں سمجھائیا۔ بے کوئی تہاڈے وچوں

مات لوک جاوے میں خوشی ہوواں راضی، رازق رحیم ہو کے دیا کمایا۔ اک سندیشہ دیواں خاصی، خواہش سب دی ویکھ وکھایا۔ ویکھو لوک مات جا کے بنیو نہ کوئی نمازی، نمازاں وچ نہ دھیان لگایا۔ ویداں پُراناں دا بنیو کوئی نہ پاتھی، مندرراں وچ ڈیرہ لایا۔ سوانگی نہ بنیو کوئی تیرتھ تائی، جلاں نال وڈیایا۔ رام کرشن دی گاؤ کوئی نہ ساکھی، پچھلا لیکھانہ کوئے ڈھرایا۔ چار جگ دی پڑھسو کوئی نہ پاتی، گرنٹھاں پھول پھولایا۔ جگت منزل نہ ویکھو گھاٹی، پُرانے راہ نہ پھیرا پائیا۔ پچھلے ساتھی نہ لہیو جماعتی، اکھراں گنت نہ کوئے گنایا۔ اکو جا کے میرے نام دی مہما دسٹی ساچی، سجن اکو دینا سمجھایا۔ کوئی پوجے نہ پنجاں تٹاں والا بت خاکی، نرگن جوت اشٹ منایا۔ منٹھاں والی جا کے نہ ہنڈھائیو کوئے حیاتی، کھان پین دا سنندھ نہ کوئے بنایا۔ ویکھو کتے جا کے من نہ لو سندھیا پرہاتی، اٹھے پہر اکو رنگ وکھایا۔ کسے دی بنیو نہ جا کے داسی، سیس نہ کسے جھکایا۔ آسرا تکیو نہ قلم دواتی، شرع نہ ونڈ ونڈایا۔ کئی جہی دین مذہباں والی پھیر نہ کھولیو ہائی، ہٹوانے بن کے جانا چائیں چانیا۔ اوتار پیغمبر کہن پرہ کی کتھا کہانی آکھی، ساڈی سمجھ وچ نہ آئی۔ اسیں دین والے سندیشے تیرے نام دی پاتی، بنا تیری پترکا ساڈی چلے نہ کوئے چترایا۔ پُرکھ اکال سچھنڈ نو اسی بن تیرے کوئی نہ دے کملاپاتی، پتر میشور دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم دینا ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر، میں اکو حکم سنایا۔ تسیں ویکھو حق سومبرو، کی ہر جو کل ورتایا۔ پُرکھ اکالا وڈ بھر تمبرو، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ میری دھار نکلے کسے نہ امبرو، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھایا۔ انت اخیر ی ویلا جے کچھ منگنا منگ لو، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اپنا آپ رنگ لو، رنگت دیاں چڑھایا۔ جے لوڑتے میرا سنگ لو، دو جہاناں سنگ نبھایا۔ اپنی پریتی میرے نال گنڈھ لو، گنڈھی پھیر نہ کوئے تڑایا۔ جے سکھ لینا میری دھار وچ مل کے اند لو، بنا سچھنڈ دو جا دھام نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنایا۔ اوتار پیغمبر کہن پر بھو سانوں کچھ آگئی یاد، بینتی کر کے دینیے جنایا۔ اسماں سب نے ویکھیا تکیا گو بند کیتی اک فریاد، ماچھو واڑے سولاں تیج ہنڈھایا۔ چار جگ دے ستیاں دی سچھنڈ دوارے گھل گئی سب دی جاگ، نیرا اکھ بند نہ کوئے کرایا۔ ڈھولا گایا تیرا وچ ویراگ، ویری متر سجن سرب تجایا۔ میرا ہویا وڈ وڈ بھاگ، بنس سربنس تیری جھولی پائیا۔ خوشی ہوئی آج، پاٹے چیتھڑتے وکھایا۔ تیرے نام دا وچا کے ناد، خوشی اپنی لئی بنایا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال

توں مار اگئی آواز، تھم دتا سناٹا۔ گوہند شہدی دھار اگے سُت تیرا میرے اندر راز، دوجا سمجھے کوئے نہ رانیا۔ کلجگ انت تیرے نال مل کے دین دُنی دا بدلاں رواج، کلجگ جھگڑا کوڑ دیاں مٹانیا۔ حکمے اندر دسیا گوہند سمجھیں نہ خواب، سچ فرمانا آپ جناٹیا۔ گوہند اوسے ویلے تیرا تھم پیار نال لکھ لیا اوس وچ کتاب، جس دا حرف سمجھ کسے نہ آتیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پر بھو ویکھنا چاہندے تیرا گوہند والا سماج، خوشی نال دھیان لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دینا دکھانیا۔ پُرکھ اکال کہے تساں سوہنی دتی دلیل، بچھو نڈھیو تہانوں دیاں وڈیانیا۔ تہاڈی عرض بننی مٹاں اک اپیل، اپر میر سوامی ہو کے دیا کماتیا۔ جس کارن بستر پہنے نیل، گوہند رنگ چڑھانیا۔ شہدی دھار کہہ کے آمین، عملاں توں رہت دتی دکھانیا۔ بنس سر بنس وار نہ ہويا غمگین، چنتا دتی گوانیا۔ میری دُھر دی لے تعلیم، چار ورناں کری پڑھانیا۔ سچ دوارا دس عظیم، عالی جاہ دتا درڑانیا۔ گر اوتار پیغمبر و تسیں بھوکھت دا لیکھا لکھدے آئے قدیم، جو قدرت دا مالک رہیا درڑانیا۔ جے سارے کرو تسلیم، نیوں کے سپس دیو جھکانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال تیرے اسیں عزیز، بالے نڈھے نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر تھم پرگٹانیا۔ گر اوتار کہن پیغمبر سانوں منظور، خوشیاں نال سناٹیا۔ در ٹھانڈے تیرے حضور، حضرت سپس نوانیا۔ کلجگ انت بدل دستور، سبجگ سچا راہ چلایا۔ جھگڑا رہے نہ ممتا کوڑ، کوڑ واسنا دے گوانیا۔ پتر سنگھڑ بنا مورکھ موڑھ، دُھر دا نام اک جناٹیا۔ تیرے چرناں دی سارے منگن دھوڑ، گیت گوہند دے الاٹیا۔ دُھر دا جوتی بخش نور، اندھ اندھیر دے گوانیا۔ امرت رس دے سرور، ترشنا ترکھا دے بُجھانیا۔ ہنگتا گڑھ توڑ غرور، نون س اکھراک پڑھانیا۔ اسیں سارے تیرے مشکور، شکر یے وچ خوشی بناٹیا۔ موسیٰ کہے جس طرح میٹوں نور دتا اتے کوہ طور، ظہور وچ اپنا آپ دکھانیا۔ عیسیٰ کہے میٹوں ہونا نہ پے مجبور، مجبوری پچھلی دینی کٹانیا۔ محمد کہے حکم بدلنا تیرا دستور، دست بدست سپس نوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو دینا کھلایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و پھیر نہ کریو روسا، میں سب نوں دیاں سمجھانیا۔ میں کوئی چلہ تیر نہیں رکھنا گوشہ، کمان ٹنک کندھ نہ کوئے اٹھانیا۔ میں کوئی ونڈ ونڈن نہیں جانا لوک پر لوکا، حصہ مذہب نہ کوئے بناٹیا۔ میں کوئی صفت والا نہیں سناؤنا سلوکا، اللہ واکرؤ رام کرشن اوم انک میرے نام صفتاں وچ وڈیانیا۔ ایسے کارن جھگڑا پیا لوکا، انتر سب دا دتا ہلایا۔ پریم پیار توں کر کے

کھوکھا، خُدی وِچ دِتا لڑایا۔ ایسے کارن میٹوں اپنے جان دا ملیا موقع، منگ تہاڈے کولوں منگایا۔ جے اے وی تہاڈے وِچوں جان دا رکھے کوئی شوکا، سر دیواں ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر تھم چلایا۔ گر اوتار پیغمبر اک دُجے نال ہوئی ہوئی کرن صلاح، بنا رسنا جہوا ہتی دند رہے سنا یا۔ دسو ساڈے وِچوں کیہڑا بنے ملاح، بیڑا جگت جہان بنے لایا۔ کون بنے سہا، سہایتا کرے تھاوں تھانیا۔ کوڑی کریا دے گوا، سچ سچ دے پرگٹایا۔ تینی اوتار نین رہے شرما، اکھ پر تکھ نہ کوئے کھلایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد منہ وِچ انگلاں رہے پا، طوبیٰ طوبیٰ طوبیٰ کر جنایا۔ زرگن نانک ویکھے اکھ اٹھا، لوچن اپنا اک کھلایا۔ اشارے نال گوہند دتا سمجھا، اٹھ میرے نور رُشایا۔ گوہند جو دھا بانکا آگے گیا آ، سب نوں رہیا سنا یا۔ گر اوتار پیغمبر و میں سب توں چھوٹا تہاڈا نکا بھرا، پتا پُرکھ اکال منایا۔ تیس بھرا و کیوں رام اپنا آپ آئے اکھوا، کاہن بن کے گوپیاں جگت ہنڈھایا۔ کیوں دنڈاں آئے پوا، ایشٹ جگت بدلایا۔ موسے جے توں نکیا جلوہ گر خُدا، کیوں اپنی دسی پترایا۔ عیسیٰ جے پھاسی آئیوں لٹکا، کیوں خُدا نوں خود اپنا روپ سمجھایا۔ محمد اے چار یاری آئیوں جنا، دعویٰ چوڈاں طبق و نڈایا۔ چوڈاں صدیاں دی حد بنا، اپنا آپ لیا مٹایا۔ گوہند کہا میں نانک نور کر رُشنا، سب نوں دتا سمجھایا۔ پتا پُرکھ اکال آپ بنا، سیوک ہو کے سیو کما یا۔ جیہڑا میٹوں کہے خُدا، پر میثور کر کے ڈھولا گایا۔ اوس نوں دیواں اوہ سزا، چوڑاسی وِچوں نہ کوئے جھڈایا۔ اکو پُرکھ اکال دی منگدا رہیا دُعا، اکو اوٹ تکایا۔ ہن تیس سارے کٹھے ہوئے آ، بیٹھے تھاوں تھانیا۔ کوئی اٹھو بل دھارو کلج وِچوں سنجگ کرو رواں، مارگ ست وکھایا۔ کوئی پر بھ دا نام دسو جا کے نواں، جس دی گرتھ دین نہ کوئے گواہیا۔ میں سب نوں پُرکھ اکال دے ساہمنے کہواں، پڑدا اوہلا نہ کوئے رکھایا۔ سچ کرنیوں کدے نہ بھواں، ایہہ سکھیا میرے اندر آ یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوہند پر بھ دے چھوٹے ست، ستیاں دے جگایا۔ اسیں سارے بڑے خوش، خوشیاں وِچ رہے جنایا۔ اپنے اپنے نام کلمے و لوں اسیں ہو گئے چپ، آگے کرے نہ کوئے پڑھایا۔ دین دنی دا میٹ جا کے دُکھ، دردیاں درد و نڈایا۔ اودھروں بول پیا پر بھ ابناشی اچت، پروردگار نور خُدا یا۔ سارے گوہند نوں ملو جیہی پا کے گھٹ، پریم نال گلے لگایا۔ کھوں آکھو عیسیٰ موسیٰ محمد دیناں مذہباں دی کڈھ دے جا کے بھٹ، جھگڑا دویت رہے نہ رانیا۔ وکار گڑیار اندروں کڈھ کٹ، کھنڈا شبد نام کھڑکایا۔

جھگڑا رہے نہ کا یا بیخ ت سب دی اکو مولے رت، رُترى اپنے رنگ رنگاىا۔ جوتى جوت سرُپ هر، آپ اپنى كِرپا كر، سد ديوى مان وُڏياىا۔ گو بند كہے پر بھ تيرا ميں اِك بُھينگى، بھومى اُپر سوبھاپاىا۔ سرشى درشى ويكھ تنگى، اوڏهن سيس نہ كوئے اُكايَا۔ من واسنا هوئى گندى، دُرمت ميل نہ كوئے دھواىا۔ سچ ملے نہ كسے اندى، نورى چند نہ كوئے چكاىا۔ دين مذہب نہ مٹے ونڏى، جھگڑا ذات پات نہ كوئے گواىا۔ من كامنا پھرے پڪھنڏى، بھجے واھو داھيا۔ ساچے حكَم دى سمجھے نہ كوئے پابندى، بھے سر نہ كوئے ركھايَا۔ كِرپا كر سورے سرينگى، پر بھو تيرے ہتھ وُڏياىا۔ ميں كھيل ويكھاں وِچ وِر بھنڏى، برہنڏى كھوج كھوجاىا۔ اكو چاڙھ كے تيرے نام دى رنگى، رنگت اگلى دياں وكھايَا۔ دُرمت ميل كڏھ دُرگندھى، سگندھى سچ نام سايَا۔ اكو ڏھولا دس كے چھندى، ہندو مُسلم سڪھ عيسائى كراں پڙھايَا۔ ديناں مذہباں دى ننگى ننگى ڏنڏى، ڏنڏاوت سڪھو پُر كھ اكال سچے شهنشاھيا۔ جس دے دوارے كدے نہ هووے تنگى، ڏك درد نہ لاگے رايَا۔ ديوى وست سدا اننگى، ديونہار بے پرواھيا۔ گو بند كہے ميٺوں نظرى آگيا اُچھ ميٺوں نظرى آگيا پُچھ ليكھا لہنا دينا چھبى پوہ دينا گرگھ پنھنجى، پنچے پنچ پنچ وار اُٹھايَا۔ ايہہ دھار نر نر نر اوس ويلے ميرے نال گنڏھى، جس ويلے ماچھو واڙے ڏيرہ لايَا۔ جوتى جوت سرُپ هر، آپ اپنى كِرپا كر، ساچا حكَم اِك ورتايَا۔ گو بند كہے ويكھيو گر اوتار پينمبر و ميرات نہ سمجھيو وجود، ٻڌ ماس ناڙى چڙانہ كوئے وكھايَا۔ مير اوسيرا وِچ محبوب، جو مالڪ ڏھر درگاھيا۔ جس داسب توں نرالا جوت اڪالا كلبوت، كلياں توں پرے كرے پڙھايَا۔ ميٺوں ايٺتے اوتھے دو جہاناں ركھ محفوظ، مہربان سر اپنا ہتھ اُكايَا۔ ھُن ميں كوئى نہيں جا كے پڙھنا ہزارا درود، كلياں والا كلام نہ كوئے سناىا۔ جدھر ويكھو اودھر سدا موجود، مُفلساں پار كراىا۔ گلج كوڙى كريا كر نيست و نابود، سنجگ ساچا دياں وكھايَا۔ اكو ڏنكا و جا كے چارے كوٺ، نام نر نر ادياں سناىا۔ جوتى جوت سرُپ هر، آپ اپنى كِرپا كر، ديونہارا ساچا ور، مير مالڪ اِك گوساھيا۔ گو بند كہے گر اوتار پينمبر و ميں كھيل دساں اپار، اڀر مہر سوامى رھيا جناىا۔ ساچا حكَم ورتے وِچ سنسار، نہ كوئى ميٺے ميٺ مٺايَا۔ مير اسنگ نبھاوے آپ كرتار، قُدرت دا مالڪ كرنى دا كرتا كر يم قادر نور خُداىا۔ ميں ليكھا لڪھا ونا بھيو گھلا ونا پڙدا لاھنا وِچ سنسار، سنسارى بھنڌارى جس نوں سمجھے كوئے نہ رايَا۔ جوتى جوت سرُپ هر، آپ اپنى كِرپا كر، ڏھر دا حكَم اِك ورتايَا۔ گر اوتار پينمبر كہن، گو بند كى درسا وينگا، سچ دے سمجھايَا۔ گو بند كہے ميں تهاڙے كھولنے اوہ نين، جنہاں نيناں

توں پرے بے پرواہ نظری آویگا۔ اک پر بھو دے نام دی دس رسائن، ڈھکیاں دکھ دردیاں درد ایکو ایک مٹاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا حکم ورتاویگا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوہند توں دس دسنا کی کچھ، تھوڑا جہا دے سمجھائی۔ گوہند کہے جس نے نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ تھانوں دے کے کایا والے بت، بُتخانیں وچ دتا بھوئی۔ پیار نال وہار نال میٹوں بنا کے ست، ستیاں دتا اٹھائی۔ ہن جھولی پا کے میری سب کچھ، کچھو کچھو خیران سارے دتے کرائیا۔ تیئی اوتار پیغمبر و بھادیں تئیں سارے جاو رٹھ، میں سب نوں دتا سمجھائی۔ میرا پرکھ اکال دین دیال میرے اُتے رہیا تھ، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائی۔ ہن میں نہیں رہنا چپ، رہن دینا نہیں اندھیرا گھپ، نور نور دینا چکائی۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ پچھوں سمت شہنشاہی دو توں چھبی پوہ نوں پہلی وار ہن خوش، خوشیاں دا رنگ دینا دکھائی۔ اس توں پچھوں سرشتی دے کھ وچ پینا تھک، دکھاں وچ دے دہائی۔ آپ پھیر جانا لگ، بن گرکھاں نظر کسے نہ آئی۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی اوس ویلے اسیں نیڑے آئیے ڈھک، دُور دُراڈا پندھ مکائی۔ گوہند کہا جے میرے کول آ کے شیر وانگو جانا بک، پھیر لینا پندھ مکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائی۔ گوہند کہے حکم چنگا کہ فرمان، میٹوں دیو سمجھائی۔ سنگر شبد چنگا کہ تئاں والا انسان، کیہڑا سنگر لو منائی۔ پر بھ دا درشن چنگا کہ پڑھنا گیان، اکھراں نال رکھائی۔ لینیاں ٹکراں پر بھ دے بھیجے لہنے کہ ملنا بھگوان، ایہہ وی دینا سنائی۔ وست لینی کہ کھوجنی دکان، ہٹو ہٹ پھول پھولائی۔ منزل لینی کہ بند کرنی زبان، کتاں وچ انگلاں پا کے اندھیرے وچ اندھیرا کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائی۔ گوہند کہے گر اوتار پیغمبر دسو یار، چار جگ دا پچھے دھیان لگائی۔ کیہڑی چنگی سب توں کار، کرنی دیو دررائیا۔ کی جنگلاں وچوں لہے زرنکار، پہاڑاں پر بتاں اُتے ملے گوسائیا۔ کی تھلاں وچ دے دیدار، کہ جلاں وچ جوڑ بڑائی۔ کی مندر مسجد شودوالیاں مٹھاں وچ کرے پیار، کہ گردواریاں وچ گودی رہیا اٹھائی۔ کی تئاں کناریاں اُتے دُرمت میل رہیا اُتار، زمرل روپ بنائی۔ کی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں وچوں ہووے ظاہر، گرنھیاں وچوں پرگٹ ہو کے اپنا رنگ دکھائی۔ سارے دسو بول پنا زبان، کلام اپنی اپنی جنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن طوبی ساڈی اوہ مالک سب دا امام، لہیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ اسیں چار جگ دے اوہدے غلام، سیوا کر کر جھٹ

لنگھایا۔ جگ جگ ساڈے ہتھوں کھوہ کے انتظام، اک توں دُوجے دُوجے توں تچے تچے توں چوتھے ہتھ پھڑایا۔ آپے سانوں گھلّ کے آپے کرے بدنام، اچرج کھیل رچایا۔ آپے کلمہ نام دے کے سنائے اپنی کلام، آپے کرے پڑھایا۔ آپے سجدہ دس سلام، سپس دے جھکایا۔ اسپس ہار تھکے، گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ بنا کے، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن اندر ڈھکے، پڑدا پتھراں اٹاں والا پائیا۔ دروہی جے ملیا تے ملیا اپنے پتے، پتہر میثور اپنی دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ انت اسپس ہو گئے ہکے بکے، حیرانی ساڈے انتر آیا۔ پتہ نہیں کیہڑے داریوں آ کے جن بھگت بنا لئے اپنے سکے، سجنّ آپ اکھوایا۔ ساچا مارگ اکو دسے، توں میرا میں تیرا ڈھولا لینا گایا۔ مُصیبت وِچ کسے نہ گھتے، پڑھن لکھن دا لیکھا دتا مُکایا۔ شبد تیر نرالے انیالے نال پھٹے، پھٹ کر کے پٹی اپنا نام بندھایا۔ سچ پچھو گو بند دے سریر بدلے شبدی روپ بن کے آیا اوسے دے وٹے، وٹاندر سمجھ کسے نہ آیا۔ وچولا وِچ کوئی نہیں جیہڑا سوڈا کر اوسے نال ٹکے، قیمت جگت والی پائیا۔ حساب کتاب نہیں کوئی جمع تفریق لیکھا وِچ بٹے، کسر نال کسر نہ کوئے اڈایا۔ اپنی کھیل اپنے ہتھ رکھے، اگلا بھيو ابھید کسے نہ دسے، سارے گر اوتار پیغمبر درتے کر کے اکتھے، اکتھیاں کولوں پڑدا اگے پائیا۔ پوہ چھبھی سب نے لے کے آونے چار جگ دے پچھلے سامبھے ہوئے بھتے، جیہڑے جنم توں پہلوں گر اوتار پیغمبر دتے چھکایا۔ کچھ لیکھا دسناترے دتے، دتاترے حال سنایا۔ کچھ حکم ملنا اگلے کتے، کتک کتک نال وڈایا۔ کچھ درشن سنگھ نے ہتھ وِچ رکھنے تن گتے، نو اٹھاراں وند وندایا۔ لال سنگھ نے لیاونے پنچ ٹکے، ٹانک وند نہ کوئے وندایا۔ پنچھی سنگھ آونے نٹھے، ناں اکی پوہ درڑایا۔ چھبھی پوہ ہر سنگت نو سوچرانوے قدم بھگت دوار توں پچھے کر اکتھے، وقت چار جوڑ جڑایا۔ کیشن سنگھ نے ہتھ وِچ رکھنے نکے پنچ وٹے، پُرکھ اکال دے اتوں دینے سنایا۔ گرگھ سنگھ نے کپڑے پاونے پھٹے، روداس اپنا روپ بدلایا۔ امرجیت دھاگا پا کے سوئی دے وِچ نکے، ساڈھے تن ہتھ لمبا لینا کرایا۔ گرمیز سنگھ چوڈاں بادام لے کے پکے، پکی گندھ لال ٹاکی نال رکھایا۔ تیج بھان لکھ کے چھ کھکھے، سر پکڑی اُتے سہایا۔ سُرندر سنگھ مستک دھوڑ لا کے گھٹے، پنچ نشان لینے اُچھایا۔ سروپ سنگھ دو سیب کٹ کے ادھے، ٹکڑے گل لینے اٹکایا۔ منگل سنگھ رنگ کے کٹی جھگے، چار انگلاں نیلی دینی دکھایا۔ موتا سنگھ نگئی پیریں نٹھے، قدم پنچھی پنڈھ مُکایا۔ گر درشن بستر لے کے چٹے، چنگے گو بند چرن بھیٹ چڑھایا۔ جسبیر کور سوارتی

کیسر رکھے، سُنتری پریم سنگھ اکھوایا۔ ہر بنس کور کھنڈ دے مار کے تن پھکے، مٹھا مکھ دے سہایا۔ تارا سنگھ ڈھائی قداماں رَوداس نوں اگے دھکے، ہتھ سنگھ گرمکھ پٹھ اُکایا۔ بخشیش سنگھ لے کے چٹھو وٹے، گنڈھی ہلدی پنج رکھایا۔ سُر جیت سنگھ نو گلاس پانی چھٹے، ہتھ چلی نال بھرایا۔ انگریز سنگھ چڑھ کے اُتے سکے، ڈھولے یاد وِج گایا۔ چیل سنگھ پہن کے کپڑے اچھے، نو قدم پُٹھے پیریں چلے واہو داہیا۔ آسا سنگھ لے کے چٹے وچھے، دوہاں نال دھوڑ دے ڈھمایا۔ کشمیر کور کچا تند اک کٹے، پچھلے جنم دا چھوٹا ویر نال سہایا۔ پال سنگھ کاپی لے کے ہتھے، نواں ڈھولا لے گایا۔ امیر چند گولے نو چھڈے، زمین اُتوں اسمان چڑھایا۔ دلپ سنگھ پریم سنگھ جرنیل سنگھ جوئے کے تن گڈے، نتھان ہتھ وِج اُکایا۔ سُر جن سنگھ امریک سنگھ سو سو میٹر چک کے سر ڈگے، سو سو جنم دا لیکھا لین گوایا۔ خوشیاں والے اگے آون نٹھے، بھجن واہو داہیا۔ کھیل سارے ہونے اُکٹھے، سُن کے بھل کوئے نہ جایا۔ ہر چرن پھوٹو نو کھچھے، نو موکھ نال وڈیایا۔ اگے کوڈیاں بھر کے نال سکے، سو داگر سنگھ بھینڈا دے چڑھایا۔ تیاں داتریاں دے دندے کر کے نکھے، سُر جیت سنگھ بٹالیوں لے کے آیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں اک دُوبے نوں پیار نال کھچھے، مُجبت سانجھی دے بنایا۔ صاحب سنگھ پھرے پچھے اگے، وچے وِج اپنا آپ گھمایا۔ اودھم سنگھ کالا دھاگا بنھ کے گٹے، تیر کچھہرا دینا دکھایا۔ سب توں شوقین گرمکھ مس سنگھ گھٹے وِج لٹے، دھوڑ مستک نال چھہایا۔ ایسے کارن ہر سنگت اکو وار پُرکھ اکال دی چرنی وکے، قیمت اکو جیہی پانیا۔ پار کرا کے وڈے نکے، بردھ بالاں دے وڈیایا۔ جن بھگتو تہاڈے جنم جنم دے کرم کرم دے لیکھے کر کے چٹے، صاف سوتھرے دیاں بنایا۔ تہانوں جن والی ماں کدے نہ پٹے، نیتز نین نیر نہ کوئے واہیا۔ تسیں اوس تھان ٹکے، جتھے ٹکیاں والا گرو نظر کوئے نہ آیا۔ اوس دی گودی لٹے، جتھے لٹاں والا تھہر کوئے نہ پانیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دے گرگھو اکو وار کڈھ کے سٹے، سٹے بازی جگت توں لینا بچایا۔ تہاڈے لیکھ کسے قلم شاہی نال نہیں لکھے، دُھر دے حکم نال بدلایا۔ کیوں تسیں میری سکھیا اکو سکھے، ناتے جگت والے تڑایا۔ تسیں اگے تے میں تہاڈے پچھے، سیوا کر کے خوشی منایا۔ پھیر مڑنا نہیں کسے پچھے، مات لوک نہ پھیرا پانیا۔ اکھاں بند نہ جانیو دو جہان ایویں پئے دے، نکی جی کھیڈ نظری آیا۔ تہاڈا نور نورانہ سوہنا دے، وہ دشا کرے رُشنا یا۔ تسیں گرگھو پر بھو پریم پیار دی چڑھ گئے چکھے، جگت چکھا نہ کوئے جلا یا۔ جگ چوکڑی لہدے رہے جسے، جسم توں باہر اسم اپنا

دے دکھایا۔ تہانوں نہیں پتہ کیہڑی دھار نال تہانوں اندروں کھچے، رسنا والی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ کھیل کر کے تہاڑے وچے وچے، وچولا ہو کے آپ جڑایا۔ لیکھے لا کے لہو مجھے، بوند رکت دے وڈیایا۔ ایہہ رمز کیہڑا بُجھے، چار جگ آگے ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوئی نام بھگتی پوجا پاٹھ سمرن دے لین نہیں آیا بُجھے، مہر نظر نال نظریہ اندروں دے بد لایا۔

★ ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے میرا حکمی کاج، چار جگ توں وکھری دھار سمجھایا۔ سنجگ ساچے ست دھرم دا وڈا رواج، چار ورن اٹھاراں برن اگو گھر گڑمایا۔ سچ پریتی دُھر دی بھگتی نام انملا دیواں داج، جگت واسنا کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ ساچی نیا دُھر دے نام چڑھا جہاز، جیون جگت پار لنگھایا۔ آتم پر ماتم دس سچ سماج، تن مائی خاک مات سنگ بنایا۔ نام اگمی سنا اک آواز، سوئی سرتی شبد اٹھایا۔ حکمے اندر کھول کے راز، پڑدا اوہلا دیاں چکایا۔ جن بھگتاں ساچی ساجن ساز، ساجن ہو کے دیاں وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم رہیا ورتایا۔ سنگر شبد کہے میں دینا اوہ اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ نرگن چاڑھ کے نوری چند، جوتی جوت کراں رُشنائیا۔ بھيو گھلا کے برہم ہنگ، پار برہم دینا ملایا۔ ناتا جوڑ کے سرشٹی تن، من اپنے رنگ رنگایا۔ گرگھاس بیڑا بنھ، کھیوٹ ہو کے کندھ اٹھایا۔ نام بھنڈارا دے کے دھن، دھنی ساچے دے دکھایا۔ حکمے اندر بنا کے جن، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسایا۔ سنگر شبد کہے میری اگمی دھار، دھرنی دھرت دھول جگ جگ آپ چلایا۔ حکم دیوے نر نرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ سنجگ ساچی کرنی کار، قدرت قادر حکم سنایا۔ نو کھنڈ دا اک بوہار، دیپ ست وچے ودھایا۔ مارگ دس پر اپار، اپر پر سوامی دے سمجھایا۔ بن سنگر شبد کوئی نہ لاوے پار، جگت کہانی کھہڑا نہ کوئے جھڈایا۔ ساچا ہووے نہ کوئے منگلاچار، گیت گوہند نہ کوئے الا یا۔ دُھر دا حکم سچی سرکار، پُرکھ اکال

آپ درڑائیا۔ بھگت بھگونت دا کھیل اپار، بدھی جگت نہ کوئے سمجھائیا۔ سماج وچوں منزل دُشوار، رواج وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے میرا گرگھ اکو دُلجا، دُلھن دُھر دی پریتی نظری آئیا۔ لہنا دینا پورب چکاواں مولہ، بچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان دا آدجگادی اک اصولہ، گر اوتار پیغمبر سکے نہ کوئے بدلایا۔ جگت کھیل سرشئی درشئی وچ اصولہ، حکمے اندر ونڈ ونڈائیا۔ بنا ہر کرپا ہر ملے نہ کنت کنتوہلا، انڈھڑا رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ ابناشی کرتا دین دِیال مہر اندر دیوے اپنا جھولہ، ہلارا اینکارا اکو اک وکھائیا۔ چرن پریتی بخش کے دھولہ، دھوڑی خاک دے رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملائیا۔ سنگر شبد کہے نو نو چار بچھوں جن بھگتاں جوڑ جوڑاں، دو جہان ملے وڈیائیا۔ اپنی پوری کراں لوڑا، لوڑیندے سجن ویکھ وکھائیا۔ باقی جواب ملے کورا، دُھر فرمانا اک سنایا۔ گرگھیاں اپنے ہتھ رکھے ڈورا، ڈوری شبدی تند بندھائیا۔ ہر جن ویکھے بانکا چھوہرا، سورپیر سو بھاپائیا۔ جس داناتا جڑیا مور اتورا، میں ممتا گیا مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشے اک سرنائیا۔ سنگر شبد کہے میرا حکمی اک ملاپ، نرگن نرگن سرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ سانجھا دس کے جاپ، توں میرا میں تیرا کری پڑھائیا۔ سنجگ دا مارگ تھاپ، تھاپی جن بھگتاں پشت پناہ لگائیا۔ ناتا جوڑ کے دُھر داساک، سجن ساجن ویکھ وکھائیا۔ نرتر دوہاں دی اکو ذات، برہم پاربرہم درڑائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، سندیشے حکمے اندر درڑائیا۔ سو پورا کرے واک، واقف کار دُھر درگاہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک دوارے وسے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ جس آشنا نوں رکھ کے گیا تریلوکی ناتھ، راما وشیشٹ نال صلاح پکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کردے گئے جھاک، نین نقاب وچوں اٹھائیا۔ نانک نرگن سرگن کہہ کے گیا ساکھیاں، بن ہر کنت نہ کوئے وڈیائیا۔ گوہند سب نوں دے جواب، ڈوری پُرکھ اکال ہتھ پھڑائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا چکاوے بن کے مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ ساچی وست امولک دیوے راس، بھنڈارا دُھر دا اک ورتائیا۔ مُجت وچ پریتی اندر پیار کر کے داسی داس، سیوا سیوک نال جڑائیا۔ سانجھا اکو گرہ واس، نج گھر وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا بخش اک دھرواس، دھرم دا دھرم دے بنایا۔

★ ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ار جن سنگھ جگجیت سنگھ سلیم پُرا ضلع ہوشیار پُڑ ★

شبد گوہند کہے کھیل ہووے مہانا، مہاگنت نہ کوئے گنایا۔ جوتی جوت جگے دو جہاناں، نُور نُورانہ کرے رُشنایا۔ پُڑھ اکال دین دیاں پہر کے بانا، بانی ہو کے ویکھ وکھایا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گانا، گہر گہچھیر بے نظیر پڑدا اوہلا دئے اُٹھایا۔ برہمنڈ کھنڈ دتے اک ترانہ، نام ندھانا سچ درٹایا۔ گر اوتار پیغمبر کرن پروانا، خوشیاں اندر خوشی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ گوہند شبد کہے پر بھ اگئی دتے گیت، ساچی سکھیا اک درٹایا۔ جگ چوکڑی بدل کے ریت، دُھر دامارگ دئے وکھایا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، مست خُماری دئے چڑھایا۔ مانو ذاتی بدل کے نیت، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ اگنی تت کر کے ٹھانڈا سیت، بوند سوانتی کھ چوایا۔ سچ دوار بخش پریت، پریتم اِکو دئے ملا یا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اُوچ پنچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حاضر ہو کے کرے پڑھایا۔ ساچے نام دی کر تبلیغ، طمع ترشنا دئے گوا یا۔ آسا نسا گر اوتار پیغمبراں پوری کر اُمید، مہربان سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی اپنی کار کما یا۔ گوہند شبد کہے ساچا اُتجے اک جیکارا، بے جیکار کرے لوکایا۔ وشن برہما شو لاوے نعرہ، گر اوتار پیغمبر خوشی منایا۔ برہمنڈاں کھنڈاں لگے پیارا، دو جہاناں سو بھاپایا۔ دھرنی دھرت دھول ملے سہارا، دھول پڑدا دئے اُٹھایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت بنھے دھارا، دھرم دوار اک وکھایا۔ امرت رس بخشے اگم بھہارا، زرویر زراکار زرنکارا آپ اُپجایا۔ گرہ مندر دس اک دوارا، پڑدا اوہلا دئے چُکایا۔ ٹھاکر سوامی میل گرور گر دھارا، پروردگارا دتے جلوہ نُور خدایا۔ پاربرہم برہم پتہر میشور کر پیارا، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ ست سرُپی و جا اک نگارہ، سوئی سرتی دئے اُٹھایا۔ بھو ابھیدا کھولے کھولنہارا، خالق خلق دئے جنایا۔ ساچی سخیاں گرہ مندر اندر ہووے منگلا چارا، ناد وجے بے پرواہیا۔ کوڑی کریا مٹے وچ سنسارا، سچ سچ دئے پرگٹایا۔ اندھ اندھیر نہ رہے غبارا، غُربت مٹے جگت لوکایا۔ پروردگار ملے سانجھ یارا، پُڑھ اکال دیا کما یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک سہایا۔ گوہند شبد کہے ساچا کھیل دتساں اگم، خالق خلق پلک دئے کھلایا۔ ترسنا کوڑ میٹ کے تم، طمعور جو ستو ویکھ وکھایا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے غم، چنتا اندروں باہر کڈھایا۔ لیکھے لا کے پون سواسی دم، دامنگیر ہو کے پلّو لئے پھڑایا۔ بھاگ

لگا کے کایا مائی چم، چم درشتی دے بدلایا۔ گھر ساجن ملے ہم، پاربرہم برہم جوڑ لوڑیندا لئے جڑایا۔ نہکرمی ہو کے کرے اپنا کم، کرم کانڈ دا لیکھا دے چکایا۔ سرشٹ سبائی دے کے اکو نام، نمستے دُھر دی دے سمجھایا۔ تُوں میرا میں تیرا اگئی سنا کے راگ ساچے کن، کرنی دا کرتا پڑدا دے اٹھایا۔ سنسار ساگر وچوں بیڑا دیوے بٹھ، نیا نوکا اپنی اک چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ دکھایا۔ گوہند شبد کہے دین دُنی بدل جاوے تقدیر، طبع سب دی ویکھ دکھایا۔ شرع رہے نہ کوئے زنجیر، شریعت کرے نہ کوئے لڑایا۔ چار درناں اکو دے تعلیم، طلبے سارے لئے بنایا۔ دین مذہب ونڈ نہ رہے تقسیم، حصہ دے نہ جگت لوکایا۔ بھيو گھلاوے مالک آد قدیم، قُدرت دا قادر دیا کمایا۔ محل اٹل دکھا کے اک عظیم، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ سنگر شبد کہے گوہند کھیل اول، اللہ الہ دے گواہیا۔ لیکھا جانے پُرکھ اکال اکلا، دُوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، سمنڈ ساگر پھول پھولایا۔ پھیرا پائے وچ جھلاں، ڈلاں غاراں کھوج کھوجایا۔ کر کے ول چھلا، اچھل چھل اپنی چال چلایا۔ دیک جوت ہو کے بلا، نرگن نور کرے رُشنايا۔ شبدی دھار اندر رلا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم پھڑائے پلا، نرگن نرگن جوڑ جڑایا۔ سچ سندیش نر نریش اپنے حکم اندر گھلا، گھائل کرے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ گوہند شبد کہے ساچا دھرم دا ہووے قانون، جگت دھار نہ کوئے درڑایا۔ ساچے نام دا ہووے مضمون، کرے حق پڑھایا۔ سَتجگ بالا نڈھا اٹھاوے معصوم، سر اپنا ہتھ لکایا۔ اپنا حکم دے نہ معلوم، بھيو ابھیدا دے جنایا۔ کلجگ کوڑی کریا لوکماں وچوں ہونجھ، جُجرہ حق دے دکھایا۔ نیتی رہے نہ کوئے دُوج، دُتیا بھاؤ نہ کوئے بنایا۔ اکو پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھیاں سرشتی درشتی اندر لئے بوجھ، بُجھیا دیک آپ جگایا۔ سچ دکھا کے منزل حق مقصود، محبوب اپنا دے ملایا۔ چار کونٹ دہ دشا دے موجود، محفل پریم پیار بنایا۔ شبدی دھار دے ثبوت، ثابت صورت دے درڑایا۔ لیکھے لاونہارا تن وجود، بے پررواہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمایا۔ گوہند شبد کہے میں سب دا بننا وارث، لیکھا اکو گھر بنایا۔ قدیم دی یاد وچ بھارت، بھاون سب دی کھوج کھوجایا۔ ساچے نام دی بدل کے عبارت، اکھراں نال اکھر دینے پرگٹایا۔ اکو وار کرا کے

زیارت، جزیے ٹیکس توں لینے چھڈائیا۔ جن بھگتاں سچ پریم دی بخش لیاقت، مورکھ موڑھ مگدھ لینے ترایا۔ آتم پر ماتم دس رفاقت، نفاق اندروں دینا کڈھائیا۔ من پلچھ نہ رہے ملاوٹ، پردیش دیش دینا دکھائیا۔ چار ورنناں اک ڈنڈاوت، بندگی دُھر دی دینی سمجھائیا۔ جتھے ملے نام سخاوت، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ جگت واسنا رہے نہ کوئے علامت، نسا من نہ کوئے ہلاکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی ویکھ وکھائیا۔ گوہند شبد کہے میرا اکو اک ہوکا، حکم دُھر دا اک جنائیا۔ سری بھگوان دا سچ سلوکا، سوہلا سب نوں رہیا درڑائیا۔ آتم پر ماتم ملن دا موقع، پورب لیکھا دے مکائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کوٹھا، ساڈھے تن ہتھ وے ودھائیا۔ جن بھگت رہے کوئی نہ سوتا، سوتیاں دیاں اٹھائیا۔ پورب جنم میٹ کے روسا، رٹھیاں لوواں منائیا۔ پیار دس کے پر م پُرکھ دے موہ دا، مُجبت اکو نال بندھائیا۔ کھیل کر کے آتم پر ماتم چھوہ دا، نرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔ جاپ دس کے سوہنگ سو دا، سرتی شبد وچ سمائیا۔ کر پرکاش اپنی لو دا، لوئن دُھر دا دتا کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوہند شبد کہے میں دسنا ڈھولا ایک، ایککار دیاں درڑائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر رکھن ٹیک، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جگ چوڑی بدلے بھیکھ، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ کلجگ دیوے حق سندیش، دُھر فرمانا حق سنائیا۔ مالک بن کے نر نریش، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، جنم مرن نہ ونڈ ونڈائیا۔ سو سوامی انترجامی کھولے بھیت، ابھیو دے درڑائیا۔ جن بھگتاں کر کے ہیبت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں لبھدے گئے کوٹن کوٹ کیتی کیت، قطعیاں وچ پھیرا پائیا۔ اشارہ کر کے گوہند دس دسمیس، وہ دشا گیا درڑائیا۔ سو مالک رہے ہمیش، نرگن سرگن دھار چلائی۔ کلجگ انت سری بھگونت صدی چوڑھویں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرکار دھار کے ویس، بھیکھ اپنے وچ چھپائیا۔ سچ سنہیہڑا دیوے سندیش، حکم حکمرانا آپ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے ویکھ، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ بھاگ لگا ساچے دیس، وٹی حق ودھائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ کھیلیا کھیل وار انیک، انک کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سمبل وسیا دُھر دے دیس، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی شبدی دھار کرے ہیبت، ہتکاری ہو کے نرکاری ہو کے نرکاری ہو کے نرکاری ہو کے تِج سواری ہو کے اپنی کار کمائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت امریک سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ★

سنگر شبد کہے پر بھ پاربرہم گھج کر یا صاف کر کوڑا، چار کٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ رہن کوئے نہ پایا۔ آتم پر ماتم گیان دے مورکھ گلدھ موڑھا، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اک سناٹیا۔ چرن پریتی دھر دی نیتی سچھنڈ نو اسی پرکھ ابناشی بخش چرن کول دھوڑا، مستک ٹکا ایکنکارے اکو دے لگایا۔ امرت رس نچھر جھرنا ست ستوادی بخش سرورا، صاحب سوامی انترجامی ترشنا بھکھ دے مٹایا۔ زرگن جوت بن ورن گوت زراکار زرنکار بخش اپنا نورا، پروردگار سانجھے یار جلوہ اپنا کر رُشناٹیا۔ گر اوتار پیغمبراں واک بھوکھت کر پورا، پاربرہم پتر میثور تیری اوٹ نکایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں صوفی فقیراں نام امولا رنگ چاڑھ گوڑھا، ایٹھے اوٹھے دو جہاناں اتر کدے نہ جایا۔ مرد مردان سری بھگوان جودھا بن سورا، سور پیر بے نظیر اپنی دیا کماٹیا۔ دین دنی جگت وانا متا موہ کیتا مجورا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گرہ گرہ کرے لڑایا۔ دھر دے مالک خالق پرتپالک پنڈھ مکا دورن دورا، نیرن نیرا ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سمرتھ سوامی حاضر حضورا، حضرت ہو کے پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ ساچا ناد سنا اپنی تورا، تریا توں پرے ترت اپنا میلا لے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنگر شبد منگ منگایا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت امریک سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ★

سنگر شبد کہے پر بھ پاربرہم اگنی ٹھا کر، گہر گمبھیر تیری اوٹ رکھایا۔ دین دنی ویکھ گہرا ساگر، جگت واسنا ڈبی وچ لوکایا۔ کرپا ندھان کرپا کر بھاگ لگا کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ بھو اپنا دے گھلاٹیا۔ جیواں جنناں سادھاں سنتاں نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل اندروں باہروں دے دھوٹیا۔ ساچے نام دا ونج کرا سرشٹ سبائی بن سوداگر، سودا اکو ہٹ وکایا۔ تیرے پیار دی ہر جُجرے اندر اُتجے اک عبادت، جُجرے کوڑے دے مٹایا۔ عقل توں پرے اپنی دس نام والی لیاقت، گنونت گن اپنا دے درڑایا۔ سچ جُبت حق توفیق بخش اک نیامت، نر نرائن پر تکھ اپنی اکھ اٹھایا۔ بن تیری مہر کرپا کوڑی کرپا کرے نہ

کوئے ممانت، سرشٹی اندروں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ واسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تڈھ بن ہوئے نہ کوئے سہائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سرائیں پیارا سنگھ دے گرہ ضلع ہوشیار پُر ★

سنگر شبد کہے میرے بھگوان، آد نرنجن تیرا راہ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا چار کُنٹ میٹ نشان، نشانہ اپنا دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہر دے اندر تیرا ڈھولا گان، پھردے پھردے تیرا راہ تکائیا۔ جگت واسنا جھگڑا رہے نہ کوئے جہان، جہالت اندروں دے کڈھائیا۔ تُوں مالک کایا مکان، کعبہ گھر دا دے دکھائیا۔ جتھے دیک جوتی جگے مہان، شبد ناد کرے شنوائیا۔ امرت رس ملے اگتا پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ شرع شیطان، من چنچل نہ کوئے چترائیا۔ سچ پریم دا دس اک ودھان، ودیا توں پرے کر پڑھائیا۔ تُوں سب دا مالک اینکار آد جگادی نوجوان، بردھ بال رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا گا کے گئے گان، شاستر سمتر وید پُران قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر ساجن تیری بے پرواہیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بلدیو کور دے گرہ کندھالا شیخا ★

سنگر شبد کہے میرے مالک پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دیندھ ٹھا کر دین دیاں، اپنا پھیرا لینا پائیا۔ جگت واسنا سرشٹی وچوں نکال، کال مہاکال تیرے در تے بیٹھے سیس جھکائیا۔ تُوں آد جگادی دو جہاناں حکمران، شاہ سلطانا اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبراں دیندار ہوں دان، جگ چوڑی سنجگ تریتا دواپر کلجگ جھولی آپ بھرائیا۔ کلجگ انت سری بھگوانت مہربان ہو مہربان، منت کر کے در ٹھانڈے سیس نوایا۔ چار کُنٹ دہ دشا ایکا تھم کر

پردھان، پردھانگی اِکو دے دکھائیا۔ توں لکھ چوڑاسی سخیاں دا پر ماتم آتم دا کاہن، دُھر دا داتا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بجن کور دے گرہ پنڈ بیرم پُر ★

ستگر شبد کہے پر بھ تیرے اگے میری عرض، بنیتی کر کے دیاں سنائیا۔ سب نوں دے تیری غرض، تڈھ بن ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ صدی چوڑھویں پورا کر اپنا فرض، فیصلہ حق دینا سنائیا۔ کلجک دشا دیکھ ہوئی اسچرج، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جھگڑا پیاز نو مرد، مدد وچ ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ دیناں انا تھاں دُکھیاں ونڈے کوئی نہ درد، بھوساگر پار نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست پُر کھ نرنجن درد دُکھ بھے بھنجن، سب تیرا راہ تکائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ترسیم سنگھ دے گرہ پنڈ خردا ★

ستگر شبد کہے میرے صاحب سوامی، سلطان دُھر دے دے وڈیائیا۔ توں گھٹ نواسی انترجامی، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ تیرا نام اگما دُھر دی بانی، بان انیلا تیر چلائییا۔ جھگڑا مُکا دے چارے کھانی، خالص اپنا حکم ورتائییا۔ تیرا پد اک نربانی، نر ویر ہو کے دینا سمجھائییا۔ منوآ کرے نہ کوئے شیطانی، شرع توں لینا بچائییا۔ ساچی منزل دسّ رُوحانی، آتم پر ماتم ناتا لینا جڑائییا۔ لکھ چوڑاسی جھگڑا رہے نہ کوئے دیوانی، پورب لیکھا دینا مٹائییا۔ پُر کھ اکال دین دیال سمر تھ تڈھ بن کرے نہ کوئے مہربانی، محبوب ہو کے مُجبت وچ گود نہ کوئے اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سدا سدا سد چرن دھیان لگائییا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ مرزا پُر دھاریوال ★

سنگر شبد کہے پُرکھ اکال ویکھ دھرنی دھرت دھول، دھول دے ڈہانیا۔ پورا کر اپنا اقرار قول، ویلا وقت دے گواہیا۔ سرتی اندر سنگر ہو کے مول، شبدی اپنی رت اک سہانیا۔ مانو ذاتی کر اچھل، مانس رہے گر لائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس اگما بول، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ کایا مندر اندر بن جگت نگاریوں وجا دے ڈھول، ڈنکا اکو کر شنوائیا۔ گھٹ سواسی وس کول، اوہلا پڑدا دے اٹھانیا۔ مایا ممتا رہے کونے نہ گھول، جھگڑا دئی رہے نہ رانیا۔ تیرا بھو نہ جانے کوئی پنڈت پاندھارول، ملا شیخ سمجھ کسے نہ آئیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک ہمدردی ہو کے اپنا پڑدا کھول، حق جناب نقاب رہن کونے نہ پانیا۔ دین دنی تول اپنے تول، نام کنڈا سچ ترازو ایکا ہتھ اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں دو جہاناں والی ہو کے آپے پھول، گھٹ گھٹ انتر نرتر منتر اپنا نام جنانیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ رپووال ضلع ہوشیار پُر ★

سنگر شبد کہے پر بھ ساچی دے سکھیا، لکھ چوراسی جیو جنت آتم برہم درڑانیا۔ نام بھنڈارا دست امولک پا بھچھیا، نرتر منتر اپنا دے سمجھانیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ دھام وکھا اک انڈھیا، سچھنڈ دوار اینکار درگاہ ساچی دے درڑانیا۔ دین دنی جگت سنسار دس متھیا، لوکما تھر رہن کونے نہ پانیا۔ جن بھگتاں دھر دے سنتاں پوری کر اچھیا، مایا ممتا موہ کوڑ مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ سنگر شبد کہے میرے پر م پُرکھ کرتا، کرنی دے مالک تیرے ہتھ وڈیانیا۔ کرپا کر اینکار، اکل کل دھاری اپنی دیا کمانیا۔ نام ندھانا بول ست جیکار، بے جیکار کرے لوکانیا۔ سنج ساچا ست دھرم دے آدھار، ادر اندر وڈیا دے پڑھانیا۔ من واسنا کوڑی کریا رہے نہ کونے و بھچار، وکار پنچ دشت دوت نہ کونے ستانیا۔ ہر ہر دے ایتجے تیری دھار، توں ہی توں ہی سارے راگ الایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم گھر سوامی ٹھا کر دے وکھال، پڑدا اوہلا بن وچولا شبدی دھار چکانیا۔

سنت سہیلے گرگھ سجن ویکھ اپنے لال، جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلجک جو بیٹھے راہ تکائیا۔ صاحب سواسی انترجامی مرشد ہو ویکھ مریداں حال، بے عیب خدا جلوہ گر تیری آس تکائیا۔ صدی چودھویں سرشٹ سبائی کرے حال حال، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، کلمہ حق نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دینا چکائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سُرندر سنگھ خیال سنگھ دے گرہ روپو وال ضلع ہوشیار پُر ★

سنگر شبد کہے کرپا کر اتم وار ایک، انتشکرن سب دا ویکھ دکھائیا۔ دین دنی بخش اپنی ٹیک، ٹکٹسی اکو نام لگائیا۔ سچ مُجّت ہر مہربان محبوب ہو کے مریداں کر بھیٹ، مرشد ہو کے مفلّساں پار لنگھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا نام اک جہاز دینا دکھائیا۔ زرگن ہو کے سرگن چار ورن اٹھاراں برن ویکھ، پڑدا اوہلا بن وچولا آپ اٹھائیا۔ بھاگ لگا دیا کما لوکما سمبل دیس، جس گھر رہیں سدا ہمیش، وشنوں شیش سارے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے چکائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ زرگن ہو کے کٹ دے پیتا، سرگن بخش مان وڈیائیا۔ ایشٹ دیو پُرکھ اکال اک دا، اینکار سب نوں نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑی وکھ دا، وکھ امرت دے بنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن روپ بنا ساچے سکھ دا، سکھیا شبد نام پڑھائیا۔ ناتا جوڑ اپنے ہت دا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ بن تیری کرپا مانس جنم کوئے نہ جت دا، چوڑاسی پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ گر اوتار پینمبر تیرا لیکھا گیا لکھدا، صفتاں وچ صفتی کر وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ست سروپ اگمی پت دا، پتر میشور ہو کے پار برہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دھنا سنگھ دے گرہ پنڈ کلاں ضلع ہوشیار پُر ★

پُرکھ اکال دینِ دُنی میٹ دُکھ، سنسے روگ وِچ دسے جگت لوکائیا۔ انتر آتم پر ماتم دے ساچا سکھ، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جگت ترشنا مایا ممتا رہے کوئی نہ بُکھ، امرت میگھ دینا برسائیا۔ سنت سُہیلے گرگھ سجنِ نرگنِ زرویر ہو کے گودی چک، چار ورن اٹھاراں برناں وچوں آپ اٹھائیا۔ دُئی دویت شرع شریعت ذات پات اُوچ نیچ راؤ رنکاں دس اپنی اکو تک، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیا۔ پاربرہم پتپر میثور تیرے کول سب کچھ، انڈھٹی دولت دے ورتائیا۔ کلج جیو بخش اپرادھی ابناشی اچت، چیتن سرتی سب دی دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ دوارے ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دینِ دُنی اُتے کر مہر، غریب نمائیاں گود اٹھائیا۔ کلج کوڑی کرپا لہنا دینا نیڑ، ہر ہر دے وچوں باہر کڈھائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ دھر دے کھیڑ، محل اٹل اکو سو بھاپائیا۔ نظری آدور دُراڈے نیرن نیر، نچ آتم پر ماتم پڑدا دے اٹھائیا۔ شبد اگئی گھر آکیہر، شیر بھبک اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی در تیرے ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دینِ دُنی دس دے اکو راہ، اینکار آپ سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم وکھا سچا راہ، رہبر ہو کے پڑدا لاہیا۔ دُھر دانام ندھان سیری بھگوان اک سنا، انسنت سچ سندیشہ دے درڑائیا۔ کلج جیواں بخش گناہ، رحمت وِچ اپنا ترس کمائیا۔ تیتھوں ہوئے سارے بے وفا، من واسنا بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ سب دے انتر امرت آب حیات پیا، نچھر رس دُھر دا جھرنا دے جھرائیا۔ توں واحد اللہ واکرؤ رام گاڈ اک خدائے خدی دا جھگڑا دے چکائیا۔ جگ بدلنا تیری سدا ادا، کلج وچوں سبجگ دے پرگٹائیا۔ غریب نمائیاں زرویر ہو کے ہو سہا، سہایتا کر کے عنایت نام بھنڈارا دے ورتائیا۔ ہر بھگت سُہیلے تیتھوں رہن نہ مات لوک جداء وکھرا ستھر نہ کوئے وچھائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں کر کرپا لے ملا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ تیری جوت اندر بن ورن گوت جان سما، اُوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچا مندر دُھر دربارا سچھنڈ درگاہ ساچی دینا دکھا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹنک نرائن

نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گر اوتار پیر پیغمبر سنت بھگت جگ چوکڑی برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء آکاش پاتال گگن گگنتتر سب تیرا تنن راہ، بن رسنا جہوا
بتی دند رہے دھیا، دھیان وچ اندھ اگیان بیٹھی جگت لوکائی۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ وطن سنگھ دے گرہ سرینہ پڑ ضلع ہوشیار پڑ ★

سنگر شبد کہے پر بھ میری اک ارداس، آد جگاد دیاں سنائی۔ سر شٹی در شٹی دیکھ کھیل تماش، لوکات دھیان لگائی۔ ست دست رہی کسے نہ پاس، خالی
دے جگت لوکائی۔ دین دنی ہوئی اداس، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائی۔ گر اوتار پیغمبر جو رکھ کے آئے تیری آس، جگ چوکڑی راہ نکائی۔ کرپا کر کے
نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائی۔ بن تیری کرپا کارج کدے نہ ہووے راس، رستہ رہبر بن کے نہ کوئے سمجھائی۔ ساڈا رہیا نہ کسے وشواس،
وشیاں وچ دیکھی لوکائی۔ کرپا کر سرب گنتاس، بے انت بے پرواہ اپنی دیا کمائی۔ ہوں سیوک بالک نڈھے بچپن وچ تیرے داسی داس، آد جگاد سیو کمائی۔
کجگ انت سری بھگونت بن تیرے کارج آوے کوئی نہ راس، رکھیا کرے نہ کوئے تھاؤں تھانیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت لیکھا ویکھ پون سواس، پرا پسنتی مدھم
بیکھری توں پرے کھوج کھوجائی۔ صاحب سوامی پڑکھ اکالے دین دیا لے چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دس اپنی گاتھ، کتھا کہانی دو جہانی
دھر دی بانی دے درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائی۔ سنگر شبد کہے پڑکھ اکال میرے انتر
آئی حیرانی، خوشیاں نال دیاں درڑائی۔ تیرے حکمے اندر کجگ خوب ہنڈھائی جوانی، جو بن اپنا دتا دکھائی۔ رنگ راجاناں اندر بھر کے بے ایمانی، شرع شیطانی
نال وڈیائی۔ چار جگ دا جھگڑا دین مذہب دا پیا دیوانی، دعویدار گر اوتار پیر پیغمبر رہے اکھوائی۔ تیرا جلوہ دے نہ کسے نورانی، نورو نور نہ کوئے رُشائی۔ چار
جگ دی بچھلی گاتھا پڑھ پڑھ تھکے کہانی، تہتہ لگا کے سارے گھ رہے بھوائی۔ پڑکھ اکال دین دیاں تیرے نام دی ہووے بدنامی، بدلا دے جگت لوکائی۔
پرگٹ ہو شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائی۔ منزل دس اکو روحانی، رُوح بت مل کے وجے ودھائی۔ شبد سندیشہ دے اگم پیغامی، پیغمبراں توں پرے سکھیا

دے سمجھایا۔ جگت چو رہے نہ کوئے حرامی، کامی کرودھی دینے کھپایا۔ بنا تیرے کسے دی کرنی نہ پئے غلامی، سجدہ سیس نہ کوئے نوایا۔ اپنے ملن دی منزل دس آسانی، احسان سر نہ کسے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا دو جہانی، جہالت کوڑی کرپا جگت دے گوانا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہم سنگھ دے گرہ پنڈ ڈمانا ضلع ہوشیار پُر ★

سنگر شبد کہے سُن دھر دے ٹھانڈے یار، پروردگار دیاں درڑایا۔ حکمے اندر دین دُنی کر دے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ واحد مالک دھر دے واقف کار، واقعہ ویکھ جگت لوکایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے دس کے گئے تیری دھار، نرگن نرور تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی دھرت دھول رووے دھاباں مار، نیتز نیناں نیر وہایا۔ کرپا کر سرجنہار، سر قداما اُتے اُکایا۔ دین دُنی دا جھگڑا نوار، نورتی پرکرتی دے کرایا۔ گر اوتار پیغمبر بن رسنا جہوا کرن پکار، شبدی دھار کوک اک سنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب کچھ تیرے اختیار، بے اختیاری دے مکایا۔ دُنیا وچ رہے نہ کوئی دُراچار، دُرمت میل سب دی دے دھوایا۔ استری مرد کرے نہ کوئے و بچار، جگت گڑیار ناتا نہ کوئے جڑایا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، بھگت سہیلے ویکھ اپنے لال، دین دیال دیا کمایا۔ کلج اندر سنجگ بدل دے اپنی چال، سوئی سرتی دے اٹھایا۔ امرت جام دے پیال، پیا پریتم ہو کے دے دکھایا۔ سب دے سرتے کوکے کال، سجن میت دے کوئی نہ نال، ساک سجن نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سنگر شبد اکو آس رکھایا۔ سنگر شبد کہے میرے صاحب سجن سمرتھ، گہر گمبھیر بے نظیر تیری سرناہیا۔ نرگن دھار ویکھ کھیل ہو پرگٹ، گھٹ گھٹ انتر کھوج کھوجایا۔ ناڑ بہتر سب دی ابلے رت، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ جھگڑا پیا من مت، گرمت سارے گئے گوانا۔ حقیقت ملے کسے نہ حق، دست اگم نہ کوئے دکھایا۔ جھگڑا پیا مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرودوار نہ کوئے وڈیایا۔ نیتز روندے اٹھسٹھ، تیرتھ تھ رہے گرلایا۔ کر کرپا دین دُنی دے سچ، ست نال کر گڑمایا۔ پاربرہم پر بھ پر میشور کملاپت،

توں اِکو نظری آئیآ۔ جوں بھویں توں لینا رکھ، صدی چودھویں چوداں لوک چوداں طبق چوداں وِدیآ بیٹھی نین شرمائیآ۔ ایکنکار اِیکو دس اپنا جس، منوآ سب دا ہووے وس، وِکاری رہے کوئی نہ رس، ہنکاری بُرج جان ڈھٹھ، نرنکاری تیری جوت جگے لٹ لٹ، نور نور کر رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ساچا نعرہ اِیکا دس اَلکھ، جسمنوں کوئی نہ سکے لکھ، چار جگ توں ہو کے وکھ، سمرتھ اپنا حکم ورتائیآ۔

★ ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈاں ضلع ہوشیار پُر ★

ستگر شبد کہے پر بھ جن بھگتاں اندر دے اپنا رس، رستہ بھلی سرشٹ سبائیآ۔ دوس رین اِکو تیرا گاون جس، سو پُر کھ نرنجن ڈھولا بے پرواہیآ۔ اپنے ملن دی کھلی رکھ اَکھ، نیتز لوچن پڑدا لاہیآ۔ نظری آسدا پرتکھ، سنمکھ ہو کے درس دکھائیآ۔ تیرے نالوں رہن کدے نہ وکھ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ اِکو دے برہم مت، برہم وِدیا اِک پڑھائیآ۔ وست امولک جھولی پا سچ، کوڑی کریا دینی تجائیآ۔ تیرا نام جیکارا بول کے اَلکھ، آپ اپنی خوشی بنائیآ۔ ساچا مارگ ڈھر دا دس، دہ وِشاناہ کوئے بھوائیآ۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، ونجارے اپنے لے پرگٹائیآ۔ ناڈ بہتر نہ اُبلے رت، رتن امولک ہر جن ہیرے لے اُپجائیآ۔ جگ چو کڑی پچھوں تیرا کھیل پُر کھ سمرتھ، سنجگ تریتا دوا پر کلج تیرا دھیان لگائیآ۔ بودھ اگادھ مہما دس اَکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیآ۔ گھر سوامی تیرتھ وکھا اٹھسٹھ، امرت سروور اِک پرگٹائیآ۔ گن ندھان وجاند، انحد اپنی آواز سنائیآ۔ ساچی جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیآ۔ کلجگ مایا ممتا موہ وچوں رکھ، رکھک ہو کے ہو سہائیآ۔ کروٹ دے نہ جاویں نٹھ، نرگن اپنا پھیرا پائیآ۔ تیرا راہ دُور دُراڈے رہے تک، نیرن نیرا ہو کے پڑدا دے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر بھگت ہر جن ہر دے وس کے ہر مندر دے سہائیآ۔ ستگر شبد کہے پر بھ بھگتاں نال کر اپنا پریم، پریتی آتم پر ماتم جوڑ جڑائیآ۔ سنت اُدھارنا تیرا نیم، نرنکار تیری بے پرواہیآ۔ کچھ یاد کر کیتا قول اقرار کُنٹ ہم، ہم کُنڈ دے گواہیآ۔ اِکو بن ساک سجن سین، دوجی آس نہ کوئے تکائیآ۔ تیرا نور نظری آوے عین، ظہور اپنے کر رُشنائیآ۔ توں مالک اعلا یا مین، عظیم تیری وڈیائیآ۔ بھگتاں سمجھیں نہ کدے طرفین، دُتیا بھاؤ نہ کوئے

رکھائیا۔ سدا تیرے ویراگ اندر رہن، ویری اندروں دینے کڈھائیا۔ اپنے نام دی دس کے رسین، پارس لینے پرگٹائیا۔ کلجگ انت اخیر نیز رو کے سارے پاوندے وین، وہناں وچ زڈھائیا۔ میں سچ دوارے آیا تیرے کہن، ست بنیتی دتی سٹائیا۔ بن تیری کرپا آوے کسے نہ چین، سکھ ساگر نہ کوئے سہائیا۔ جھگڑا مکا جگت ہندوین، جس کارن گوہند دھار پرگٹائیا۔ کچھ لیکھا لکھیا بالمیک وچ رمان، رام پر تھائے رام ہوئے سہائیا۔ کچھ وید ویاسا دس کے گیا راہ سکھین، برندو وچ بندرا بن سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتاں نال ہوویں نہ وکھرا، دوجا در نہ کوئے سہائیا۔ لارا دیویں نہ نام اکھرا، اپنا میلا لینا ملایا۔ پٹی پڑھاویں نہ نال انگلاں سٹراں، رتے پھول پھولایا۔ بھوری نام نہ دیویں قطرہ، کاتب بن نہ لیکھ سمجھائیا۔ یدھ وچ بنیں نہ اٹھرا، اپنی عادت لینی بدلایا۔ میرا لیکھے لاؤنا وچھایا ستھرا، یارڑے تیری سچ ہنڈھائیا۔ کچھ بیان دتا کرشن جن کنارے متھرا، متھن کر کے دتا درڑایا۔ کچھ لیکھا دسیا اہلیا بنی پٹھرا، سلا رام چرن جھہٹھائیا۔ میرے صاحب سوامی سجن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں تیرا دوار کدے نہیں تجنا، تیرے نالوں نہ ہووے جدائیا۔ بنا بھگتاں تیرا دیپ کدے نہیں جگنا، لوکمت نہ کوئے رُشنائیا۔ ستجگ ساچا لوکمت نہیں لگنا، بن گرگھیاں تیرا نام نہ کوئے دھیائیا۔ تیرے حکم اندر کسے نہیں بھھنا، شرع وچ سرشتی ہوئی ہلاکایا۔ اکو کرنی نہیں کسے بندنا، گر اوتار پیغمبراں راہ نہ کوئے تجائیا۔ ابناشی کرتے تیرا دوارا بنا بھگتاں سچھنڈ کسے نہیں لنگھنا، ساتھی ہو کے سنگ نہ کوئے بنایا۔ بھکھاری ہو کے نہیں منگنا، در ٹھانڈے سپس جھکائیا۔ تیرے نام دا پنہنا نہیں کسے کنگنا، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ بنا بھگتاں توں تیتوں سارا جگ پینا دجھنا، ڈنکا تیرا حکم سٹائیا۔ چوراسی والا پا کے پھندنا، پھاسی سب دے گل لٹکائیا۔ کھیل وچ ور جھنڈنا، برہنڈ ویکھ وکھائیا۔ تیری پریتی کوئی کچا تند نہیں تندنا، جگت ڈوری نہ کوئے کٹائیا۔ بن بھگتاں دس کس نوں توں اپنا پریم ونڈنا، کس دی جھولی دیویں بھرائیا۔ کس دا چولا رنگنا، صاحب دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لٹکائیا۔ سنگر شبد کہے بھگتاں نال کریں نہ چوری، ول چھل نہ کھیل کھلایا۔ میں گل دساں کوری، سچ دتا درڑایا۔ پُرکھ اکال جنہاں نے تیرے اُتے رکھی ڈوری، ڈنڈاوت کر کے سپس جھکائیا۔ توں انھاں نوں آپے بہڑیں، تیتوں لبھن کوئے نہ جائیا۔ جگت وکارا انھاں اندروں ہوڑیں، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ ناتا آتم پر ماتم جوڑیں، ہووے نہ کدے جدائیا۔

پر بھو تیری کرپا ہو نہیں جانی تھوڑی، انگنت بھنڈارا نظری آیا۔ سچ دوارے دا سچ سوامی بنیں گھوری، گھر گھر اندر پھول پھولایا۔ جن بھگت لوک مات بنا اپنے موہری، مہر اپنا نام لگایا۔ ساچے مارگ جاویں توری، ثرت اپنا راہ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن نہ کدے وچھوڑیں، وچھڑیاں اپنا میل کرایا۔ سنگر شبد کہے بھگتاں نال کدی نہ کریں دوت، بھادنا اور نہ کوئے دکھایا۔ ساچا پریم کرنا عنایت، بخشش جھولی پانیا۔ چرن کول دے رہیائش، رحمت اکھ اٹھایا۔ انھاں دی کریں نہ کدے ازمائش، سر اپنا ہتھ لگایا۔ ساچے نام دی کریں ہدایت، جگت والی نہ کوئے پڑھایا۔ چوڑا سی وچوں باہر کڈھیں کر کے رعایت، بھجن بندگی حساب نہ کوئے لگایا۔ تیرے چرن دوارے آکے رہے نہ کوئی نالائق، لایق مورکھ گلدھ لینے بنایا۔ اکو تیری منگن حمایت، ہم ساجن ہو کے ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ رائے دھرم دی پئے نہ کوئی جرات، جرم وچ بندھن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی شرع شریعت، شریعت وچ نہ کسے پھسایا۔ تیرے اتے اک اُمید، اُمید آسالی رکھایا۔ تیرا بدلے نہ کدے قانون قواعد، قاعدہ اپنا دینا درڑایا۔ توں مالک پُرکھ اکال پروردگار واحد، وعدے خلاف نہ کدے اکھوایا۔ تیرا نو سو چرانوے چو کڑی جگ پھیر آونا نہ ہووے شاید، پچھلا لیکھا سب دا دینا مکایا۔ تیرے درس دا اکو ہووے مفائد، مفلساں پار کرایا۔ لیکھا لکھیں نہ نال کسے قلم دوات، مہر نظر اک اٹھایا۔ چار ورن دی ویکھ بیٹھی جماعت، طلبے دھر دے نظری آیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم کردے اکو وار سچ ہدایت، خداں توں پار دینا کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اپنے گھر وسایا۔

★ ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ★

سنگر شبد کہے پر بھ ویکھ کلج اندھیری راتی، رُتری رُت ابناشی اچت نہ کوئے سہایا۔ ست پُرکھ نرنجن پار برہم پتر میثور آتم پر ماتم دے کوئے نہ ساتھی، ست ستوادی ساچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ساچی منزل اگم اتھاہ بے پرواہ تیری چڑھے کوئی نہ گھائی، محبوبُ محبت وچ مل کے درس کوئے نہ پانیا۔

سَت سوامی انترجامی کرپا کر کملاپاتی، گہر گمبھیر بے نظیر دیاوان اپنی دیا کمائی۔ گر اوتار پیغمبر سنجگ تریتا دواپر کلجگ کلمہ لکھ کے گئے قلم دواتی، بھوکھت کھت اشٹ درشٹ سرشٹ وچ سمجھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جھگڑا پیا ذات پاتی، دین مذہب راؤ رنک راج راجان شاہ سلطان سانک ست نہ کوئے کرائیا۔ کرپا کر دیناں ناتھ ناتھ انا تھی، دیال ٹھا کر مہربان صاحب سنگر اپنا حکم ورتائی۔ غریب نمائیاں جگت کوچھیاں بچھے کوئے نہ واتی، واتا ورن بدلایا سرب لوکائی۔ امرت ویلا کسے نہ سمجھے سچ پر بھاتی، تیرا ناؤں زرنکار رسیا رسک نہ کوئے چکھائی۔ گرہ مندر اندر دیپک جوت جگے نہ باقی، ساڈھے تن ہتھ ڈونگی کندر اندھ اندھیرا نظری آئی۔ کرپا کر پروردگار سانجھے یار سچھنڈ نواسی، ست پُرکھ زرنجن اپنا پھیرا پائی۔ گر اوتار پیغمبر اں پوری کر آکھی، آخر اکھر نام دکھر اپنا اک درڑائی۔ جگت جیواں جگیا سوآں بدل دے حیاتی، جیون وچوں جیون دے بدلایا۔ آتم پر ماتم سگل بنا ساتھی، جگت وچھوڑا دینا کٹائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا کھیل ویکھیا بھجھاتی، زرنگن سرگن سرگن زرنگن اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سمرتھ مہما اکھ بودھ اگادھ دینی جنائی۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکال ساچا دے کوئی نہ نور، ڈھر دا چند نہ کوئے چکائی۔ اگنی ناد نہ اُتجے تور، تریا توں پرے تڑت تیرا میل نہ کوئے کرائیا۔ سرشٹی درشٹی گرھ بنیا ہنکاری غرور، غربت اندروں نہ کوئے کڈھائی۔ ناتا جڑیا جوٹھ جھوٹھ کوڑ، مورکھ موڑھ چتر سنگھڑ سچھے بیٹھے تیتوں بھلایا۔ من واسنا سارے کرن قصور، تیری قسم کھا کے جگت وہار بنائی۔ گر اوتار پیغمبر اں دا بھل گئے دستور، ساچے مارگ چل تیرا درس کوئے نہ پائی۔ مانس جنم سب دا جاندا دے فضول، فضل رحمت اپنی دے کمائی۔ کرپا کر ڈھر دے کنت کنتوہل، جیو جنت سری بھگونت تیرا نور نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی شاہو شاماسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ رکھائی۔ سنگر شبد کہے کلجگ میٹ کوڑا ڈھنڈو کارا، دھرم دوار ایکنکار اکو دے گھلایا۔ تیرے نام دا چار کٹ اُتجے جیکارا، ٹوں ہی ٹوں ہی سارے راگ الایا۔ بن تیری کرپا دے نہ کوئے کنارہ، سنسار ساگر نیا پار نہ کوئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبق روون زارو زارا، حضرت محمد چار یاری نال ملایا۔ عیسیٰ موسیٰ کڈھن ہاڑا، طوبی طوبی رہے سنائی۔ ساچا دے نہ کوئے دوارا، درویش نیناں نیر وہائی۔ کرپا سری بھگوان ویکھ اپنا سنسارا، زرنگن ہو کے پھیرا پائی۔ زمیں اسماناں برہمنڈاں کھنڈاں ساچا دے آدھارا،

سچ دوارا اک دکھایا۔ کلج مورکھ موڑھ چو رہے نہ کوئے گوارا، بُدھ بیک و شیش نر نریش دینی کرایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بخش سہارا، سر صاحب سنگر اپنا ہتھ لکایا۔ پتھر میثور بے پرواہ کلج کوڑی کریا سٹ ڈونگھی گارا، گہر گمبھیر بے نظیر شاہ حقیر پڑدا دے اٹھایا۔ بن تیرے دوجا کوئی نہ کرے پار اتارا، اتر پورب پچھم دکھن سارے تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مایا متا موہ وکار جگت ہنکار ترے گن پنج تت لگا اکھاڑا، گنی اگت سورے سر بگ تڈھ بن مات نہ کوئے بھجھایا۔

★ ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ★

پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبر اں کرے اشارہ، سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی رہیا اٹھایا۔ اٹھو ویکھو کلج کوڑی کریا وچ سنسارا، چار کنت دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ رہے گر لایا۔ چار جگ دا تہاڈا ساچے نام والا بھلے سرب جیکارا، پریم پریتی اندر ڈھولا حق نہ کوئے گایا۔ ساچی منزل ویکھے نہ کوئی نرگن جوت نظارہ، شبد ناد دھن نہ کوئے شنوایا۔ مایا متا موہ ودھیا وکارا، گڑھ ہنکارا دین دنی نظری آیا۔ وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پاوے کوئے نہ سارا، سمجھ وچ رمز نہ کوئے لگایا۔ بانی بودھ کھولے نہ کوئے کوٹا، پڑدا اولہا اندروں نہ کوئے چکایا۔ اٹھسٹھ رووے زارو زارا، تیرتھ تھ رہے گر لایا۔ دھرنی دھرت دھول کرے پکارا، اچی کوک کوک سنایا۔ ست دھرم نہ رہیا مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرودوارا، من واسنا دین دنی پھرے ہلکایا۔ چار کنت دہ دشا تلو ویکھو کھیل پر اپارا، پاربرہم پتھر میثور رہیا درڑایا۔ دھر دا سجدہ کرے نہ کوئے نمسکارا، ڈنڈاوت وچ بندنا وچ بندگی نہ کوئے کمایا۔ مانس جنم مانو نہ کسے سدھارا، منکھاں اندر مانگھتا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی تھم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھ کے رہ گئے ہکے بکے، لوکمت بنا اکھاں اٹھ گھلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشی درشی اندر پیندے دھکے، دھرنی دھرت دھول دھیر نہ کوئے دھرایا۔ ناتے تٹ گئے پتا پوت سکے، مات گود نہ کوئے سہایا۔ سچ دوارے کوئی نہ وسے، کوڑی کریا بیٹھے سارے ڈیرہ لایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سارے پڑھ پڑھ

تھکے، مکے مدینے بجھے واہو داہیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر تیرا پڑدا کوئی نہ چکے، چاکری وچ روون مارن دھاہیا۔ کلج کوڑ گڑیارا ویکھ ویکھ ہسے، ہستی سب نوں دتی بھلایا۔ نو دواریاں اندر نوجوان ہو کے وسے، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ من واسنا وچ سارے پھسے، فرماں بردار نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا گیا نہ تت اٹھے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نہ کوئے درڑایا۔ ہوئے ہنگتا وک گئے ہئے، قیمت کرتا نہ کوئے پائیا۔ مانس جنم رُل گیا گھٹے، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ سنگر درشن ساچے نیز نال نہ کوئی تئے، تقدیر سکیا نہ کوئے بدلایا۔ سچ سرنائی کوئی نہ ڈھٹھے، ڈھاہ ڈھیری خاک اپنا آپ مٹایا۔ جگت وکار ہنکار لوبھ و بچار وچ سارے پھسے، بھرماں وچ ممتا رہی گر لایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھ کے اک دُوبے نوں رہے دسے، سچ اشارے نال جنایا۔ سب کچھ لہنا دینا پھڑائیے پُرکھ اکال دے ہتھے، اپنا پلو لئیے چھڈایا۔ جنہاں نے ساڈے ناتے پیار والے چھڈے، مُجبت دُھر دی گئے تڑایا۔ اوہناں نوں درس نہیں دینا کدے، قداماں دے اُتے سیس نہ کوئے جھکایا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے گرکھ بھگت سہیلے لبھے، جنہاں انتر آتم اک دھیان نظری آئیا۔ سچ دوارے بہہ کے سچے، سچن ویکھن بے پرواہیا۔ دُھر فرمانے اندر بدھے، بندنا اندر سیس جھکایا۔ سچ دوارے سوہنے سچے، سچ سوامی مل کے خوشی بنایا۔ دیک جوت ہو کے جگے، نور نور نال رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیا جگت جہان، ویکھی سرب لوکایا۔ ست دھرم دسے نہ کوئے نشان، نشانہ اگلا گئے بھلایا۔ ساچی سخی ملیا کوئی نہ کاہن، پیتا سرتی رام نہ کوئے پرناہیا۔ بنواسی جیو انسان، سنیا سی بیراگی ویراگی تیاگی سارے مارن دھاہیا۔ جلوہ تیا نہ حق امام، ملا شیخ مسانک رہے گر لایا۔ ساچا کلمہ نہ سنیا دُھر کلام، الف یے دا لیکھا نہ کوئے مکایا۔ من واسنا دُنیا ہوئی غلام، کائنات بندھن نہ کوئے تڑایا۔ ویکھ کے ہوئے خیران، پریشان دسے خلق خدایا۔ وگڑیا دسے نظام، حکومت حق نہ کوئے کمایا۔ محمد کہے صدی چوڑھویں وقت پہنچیا آن، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ گوہند کہے بیس پیسا ہو یا پردھان، حکمران دُھر درگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کرے سری بھگوان، مہربان دیا کمایا۔ لیکھا جانے جیو جہان، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حکم آپ منایا۔

★ ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ★

پُرکھ اکال ویکھ سرشٹی دی درشٹی انتر، انتکرن سب دا ویکھ وکھانیا۔ فُرنا پُھرے نہ کوئے اگے منتر، منتو حل نہ کوئے کرائیا۔ دِپک جوت نہ جگے
 زِمنتر، زِراکار نہ کوئے رُشانیا۔ بھاگ لگے نہ کایا مندر، کعبہ حق نہ کوئے جنانیا۔ من واسنادہ دِشا بھوے بندر، بندگی وِچ بندہ بندھن نہ کوئے تڑانیا۔ نیز
 روندے سوریہ چندر، رُو س رہے گُرائیا۔ دھاپیں مارے آکاشاں والا امبر، سوَمبر سچ نہ کوئے رچانیا۔ کوک پکارے اُپر منگل، دروہی نور خُدانیا۔ ممتا کٹے
 کوئی نہ سنگل، شرع زنجیر نہ کوئے کٹانیا۔ کوڑی کریا میٹے کوئی نہ دنگل، دغا چھکے نہ جگت لوکانیا۔ ساچے لائے کوئی نہ انگن، انگیکار نہ کوئے اکھوانیا۔ نام
 ندھان چڑھے نہ رنگن، رنگت کوڑی دئے مٹانیا۔ ساچا لے نہ پرماندن، نجاند نہ کوئے وکھانیا۔ ٹٹی آوے کوئی نہ گنڈھن، آتم پر ماتم جوڑ جڑانیا۔ ساچا
 ڈھولا گیت انوکھا نغمہ نام سُنائے کوئی نہ چھندن، کلمہ کائنات نہ کوئے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک ورتانیا۔ گر اوتار
 پیغمبر و تلو دھرنی دھول دھرت، دھرم دوارا دیو وکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ساڈی پوری ہوئی شرط، ویلا وقت دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال کہے جودھے
 سوریہ مردانے بنو مرد، مدد دیواں تھانیں تھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ابناشی کرتے تده بن ونڈے کوئی نہ درد، ڈکھیاں ڈکھ نہ کوئے مٹانیا۔ پُرکھ اکال کہے
 گر اوتار پیغمبر و اگلا کھیل کرو اسپرج، اچرج اگمی کار کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان ہتھوں سٹ دتی دیناں مذہباں والی چھری کرد، قتل گاہ نہ کوئے
 وکھانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرے اگے اکو عرض، بینتی کر کے سیس جھکانیا۔ کلج کوڑی کریا سرشٹی وچوں کڈھ مرض، بیماری خواری رہن کوئے نہ پانیا۔
 دُھر دے نام دی مار رمز، اشارہ اکو اک وکھانیا۔ سب دی بدل دے سمجھ، بڈھ بیک دے بنانیا۔ تیرے ہتھ سہجگ دا جنم، کرم کوڑ دے گوانیا۔ سب
 دی چنتا میٹ بھرم، بھے اپنا اک وکھانیا۔ تیرے نام دا چار گنٹ دہ دشا ہووے اکو دھرم، مانو ذاتی دینا سمجھانیا۔ جھگڑا رہے نہ کسے ورن، برن کرے نہ
 کوئے لڑانیا۔ پُرکھ اکال تیری اکو سرن، جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر منگ کے گئے بھوکھتاں وچ تیرا گ الاانیا۔ توں کرنی دا کرتا قدرت دا مالک سب نوں
 بخش اپنی سرن، چرن دھوڑی دے رمانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم سارے مل کے ڈھولا پڑھن، اکو تیرا نام دھیانیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن، سچھنڈ دوارے ساچے وڑن، جوتی جوت بن ورن گوت اپنے وچ لینا سماںیا۔

★ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گرہ پنڈ گالھڑیاں ضلع ہوشیار پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرے نام دی کر کے آئے کھت پڑھت، پڑدیاں وچوں پاربرہم تیرا بھو کھلایا۔ کجگ انت سری بھگوان تیرے نام دا لیندے سارے دھرت، دھروائی سادھ سنت بیٹھے ڈیرہ لایا۔ کیتا عہد پورا ہویا شرط، قول اقرار تیرے ہتھ پھڑایا۔ توں جودھا سوربیر اینکارا اکو مرد، پاربرہم پتر میثور نظری آئی۔ غریب نمائیاں لوکمت ونڈ درد، دیناں انا تھاں دکھیاں ہو سہایا۔ سب نوں تیری دے غرض، راہ تگے جگت لوکایا۔ دھر بینتی من عرض، چرن کول وچ سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے مکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دنی رہی رو، جاگت سووت رہے گر لایا۔ ساچے نام دا تٹا موہ، مجت کوڑ جگت وڈیایا۔ تیرا بھو نہ جانے کو، کاگ بدھی ہوئی ہلکایا۔ سچ پرکاش نہ دے لو، اندھ اندھیرے بھجن واہو داہیا۔ آتم پر ماتم بھو سمجھن دو، دو آیکے وچ نہ کوئے سماںیا۔ تیرا کوئی نہ جاوے ہو، ہوکا حق نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھایا۔ سرشٹ سبائی انتر آتم ویکھ سب، پڑدیاں وچوں پڑدے دے پھولایا۔ مہربان ہو کے پھیرا پا جھب، دُور دُراڈے دیر کوئے نہ لایا۔ گھر گھر گرہ گرہ تیتوں رہے لہ، سنت سہیلے بھجن تھاؤں تھانیا۔ ناؤں نرنکار ایکا اینکار و جاند، نادی دُھن دے شنوایا۔ کوڑی کرپا لوکمت وچوں بدھ، بدلہ چکے خلق خدایا۔ سنت سہیلے سجن سد، بھگت بھگوان جوڑ جڑایا۔ کی ہویا جے تیرا پیار مجت پریم نیم اندر گئے چھڈ، واسنا وچ سمجھی وست پرائیا۔ توں صاحب سلطان سمرتھ سوامی سورا سرگ، بخشنہار اینکار اکو اک اکھوایا۔ جن بھگت سہیلے بنا اپنی یڈ، یاد پچھلی کھوج کھو جائیا۔ کرپا کر کے انتر آتم دے انند، رس اگما کھ چوایا۔ تیرے تھم دے ہوون سارے پابند، شرع زنجیر دے کٹایا۔ توں میرا میں تیرا آتم

پریتی دُھر دی ریتی دس کے اک دھیان، من ہنکار وکار دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں بخشے مان وڈیائیا۔ جن بھگت پر بھ تارے مات لوک، لُیا بھيو آپ گھلایا۔ مائس مائس وچوں کر کے کھوج، مانگھ اپنا پڑدالا ہیا۔ چرن پریتی دے کے دُھر دا جوگ، جوگیشتر ساچے لئے پرگٹایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے چُکایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس سلوک، سوہنگ ڈھولا دئے سمجھایا۔ من بُدھی دی رہن نہ دیوے سوچ، سمجھ رمز وچ چُھپایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی ساچے مندر دُھر دے کوٹ، کنچن گڑھ اندر وڈ پُرکھ اکال آپ سہایا۔ ہوئے ہنگتا مایا متا کوڑی کریا رہے نہ روگ، ست دھرم دا سچا راہ اکو دئے دکھایا۔ نام ندھان سری بھگوان دے کے ساچی جوگ، چُغلی نندیا توں لئے بچایا۔ چرن کول اُپر دھول دس کے ایک اوٹ، اوٹک اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے نام نُماری، مدرا رس نہ کوئے دکھایا۔ محل اٹل دکھائے اُچ اٹاری، سچھنڈ ساچا نظری آئی۔ جس گھر جگے جوت نرنکاری، دیا باقی نہ کوئے رُشٹایا۔ شبد سنائے دُھن بن تال تلواڑے اپنی دھاری، انحد نادی ناد وجایا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی دیوے ٹھنڈی ٹھاری، ٹھا کر ہو کے سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بھگت وچھل بن گردھاری، گند منوہر اپنا رنگ چڑھایا۔ جاگت سوت دیوے درس دیداری، نچ نیتز کر رُشٹایا۔ مائس جنم انت ہونی نہ پئے خواری، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ چتر گپت لیکھ نہ کوئے دکھالی، پورب لہنا اپنے ہتھ رکھایا۔ جن بھگتاں جگ جگ پر بھ ساچے تیج سواری، کلجگ انت ہوئے آپ سہایا۔ جنہاں دے انتر نرتر دتی نام جیکاری، دُھر دا ڈھولا اک درٹایا۔ تہناں سنسار ساگر وچوں جائے پار اُتاری، گھاٹ کنارہ تٹ اکو چرن کول دکھایا۔ جن بھگت سہیلا گرگھ کوئی نہ جنمے دوجی واری، چوراسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ مات گر بھ اگن کوئے نہ ساڑی، جگت گنڈ نہ کوئے تپایا۔ کرپا کرے آپ نرنکاری، نر نرائن دُھر درگا ہیا۔ کلجگ انت بھگت ادھارنا پر بھ دی واری، وارتا گر اوتار پیغمبر گئے لکھایا۔ سو لہنا دینا پورب قرض مقروض ہو کے سب دا رہیا اُتاری، اُتر پورب پچھم دکھن ہر بھگت سہیلے ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا نام شبد ادھاری، ادھار اپنے سب نوں پار کرائیا۔

★ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دلچیت سنگھ دے گرہ تلواڑا ضلع ہوشیار پُڑ ★

سری بھگوان کہے جن بھگت اُدھاراں کلجگ انتم آپ، نرگن نرگن ہو کے دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے دیواں سچا ساتھ، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ آتم نور جنا کے اپنی ذات، ظاہر ظہور کراں رُشنائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ساک سجن سین اک اھوائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ساچا چند نام چکائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے آس، ترشنا کوڑ دیاں گوائیا۔ صاحب سوامی انترجامی ہو کے وسوں پاس، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ سب دا لیکھے لاواں سواس سواس، جو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے دا ڈھولا گائیا۔ سچ دوارا کھول کے تاک، دُھر مندر دیاں دکھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر رہے جھاک، راہ لوکمت ویکھ دکھائیا۔ کون بھگت جنہاں دیوے پر بھ اپنا ساتھ، نر اکار ہو کے ساکار ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگتاں رہن نہ دیواں توٹ، ترکئی دا لیکھا دیاں مکائیا۔ گرگھ آلیوں ڈگا رہے کوئی نہ بوٹ، پھر باہوں گود بہائیا۔ ساچے نام دی لا کے چوٹ، چٹک اپنا اک جنائیا۔ اندروں کڈھ کے کریا کھوٹ، گھر سچ کراں رُشنائیا۔ پریم پیار دی دے کے مونج، موجودہ ہو کے درس دکھائیا۔ سب توں وکھرا دس کے جوگ، جگتی اپنا نام سمجھائیا۔ جنم مرن دا رہن نہ دیواں بوجھ، بھار سب دا اپنے کندھ اٹھائیا۔ آگے ہووے نہ کدے ویوگ، وچھڑیاں میل ملائیا۔ پچھے بہ آوی لئی بھوگ، پر بھ دا راہ تکائیا۔ آگے آتم پر ماتم کر سنجوگ، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت کدے نہ ہووے نراس، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ اندر وڈ دیواں وشواس، وشو اپنی کھیل دکھائیا۔ ساچے منڈل دکھاواں راس، سرتی شبدی گوپی کاہن رنگ رنگائیا۔ سب دے پُجاں نرگن ہو کے پاس، سرگن پڑدا آپ اٹھائیا۔ اسے دھرتی دا لہنا کچھ خاص، کھکے وچ جنائیا۔ رام کٹ کے محکم والا بناس، پنچوٹی دا وٹا ایٹھے گیا لگائیا۔ اُس دے اُتے لکھ کے سچے گاتھ، "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے" جیکار سمجھائیا۔ دھرم دوار دی کر ارداس، بے پرواہ نال صلاح پکائیا۔ محکم دے سرب گنتاس، کی تیری بے پرواہیا۔ اودھروں رو کے کہا بیاس، دھاپیں مار جنائیا۔ میں پُرکھ اکال دا درشن کرنا ساکیات، ویلا وقت دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار

کمانیا۔ پُرکھ اکال کہے دُھر دے رام دا رام لیکھناں بھگت رام بنباسی، ابناشی اگلا رام اپنی دھار سمجھانیا۔ جس ویلے رام کسے نہ ملیا پنڈت کاشی، تٹ کنارے نظر کسے نہ آئیا۔ کھلج ہووے اندھیری راتی، پر بھاتی و بے نہ کوئے ودھانیا۔ نور نظر نہ آئے اکاشی، دھرنی دھول نہ کوئے رُشانیا۔ اوس ویلے کھیل کرے آپ سرب گھٹ واسی، نو اسی اپنی دیا کمانیا۔ بچن سُن کے بیاس دی نکل گئی ہاسی، خوشیاں وچ سپس نو انیا۔ ویلا وقت کیہرا آسی، کون گھڑی و بے ودھانیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے ساچی بھگتی دی چڑھے کوئی نہ گھائی، منزل ہتھ کسے نہ آئیا۔ سادھ سنت مُکاوے کوئی نہ واٹی، وٹیاں وچ رُل کے سارے اپنا آپ دین تجانیا۔ اوس ویلے کھیلاں کھیل اپنی ذاتی، دوجا سنگ نہ کوئے بنانیا۔ جن بھگت سہیلا سجن ہووے داس داسی، جس دی داستان اگے نہ کسے لکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دھار اگم اپار آپے واچی، وچن پروچن اور نہ کوئے سمجھانیا۔

★ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بوآ دتا مل دے گرہ تلواڑا ★

بیاس کہے پر بھ جن بھگتاں کھول پڑدا، انتر اوہلا رہے نہ رانیا۔ ہر جن تیری منزل جائے چڑھدا، من واسنا سکے نہ کوئے اٹکانیا۔ درشن پاوے تیرے گھر دا، جس گرہ نرگن نور جوت رُشانیا۔ توں ہی توں ہی رہے پڑھدا، پر ماتم تیرا ڈھولا گانیا۔ امرت رس لوے تیرے سروور سر دا، بوند سوانتی دینی گھ چوانیا۔ کھلج کوڑا لیکھا مُکا کل دا، ممتا موہ رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں جھگڑا رہے نہ کپٹ چھل دا، اچھل چھل دھاری دینی مان وڈیانیا۔ بن تیری کِرپا نام سندیشہ کایا مندر کوئی نہ گھل دا، رسنا پڑھ پڑھ سرون سُن سُن تھکی سرب لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت لینے جگانیا۔ بیاس کہے سری بھگوان میں تگاں کھلج چار کُنٹ اندھیرا، نرگن نور جوت چند نہ کوئے رُشانیا۔ جگت واسنا ممتا موہ رگڑیا اٹا گیرا، مارگ سچ ست نہ کوئے دکھانیا۔ ترشن وکار پیا جھیرا، ہنگتا گڑھ وچ لڑانیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راو رنگ کرے نہ کوئی حق نیڑا، پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ سوامی انترجامی پاربرہم

پتہ میثور ملن کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک ورتائی۔ بیاس کہے پر بھ بھگتاں دی انتر ویکھ خواہش، باہروں سمجھ کچھ نہ آئی۔ جیسہڑے دوس رین تیری کرن تلاش، اٹھے پہر بہیل ہو کے ڈھولے گائی۔ توں ہی توں ہی مارن اک آواز، آپ اپنا گئے گوائیا۔ اوہناں دا اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کایا کجے کھول راز، رزق رحیم دے وڈیائی۔ انتر مٹے اندھیری رات، زرگن نور جوت کر رُشنائی۔ ساچے نام دی بخش اگمی دات، جو آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر اں رہیا ورتائی۔ بنا رسنا جہوا توں دس اپنی گاتھ، نراکھر وچوں اپنا نام درڑائی۔ اوکھی منزل رہبر ہو کے مٹا واٹ، جیون جگتی ساچی بھگتی ست سچ اک سمجھائی۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، سب کچھ تیرے ہاتھ، جن بھگت سہیلے تیرے داس، سیوک ڈھر دے نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ سری بھگوان کہے بیاس میں اپنی دیا کماوانگا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناش ہو کے دیکھ دکھاوانگا۔ گھٹ نواسی زرگن دھار ویس وٹاوانگا۔ جگ جنم دی پوری کر کے آسی، بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگاوانگا۔ مانس جنم کر رہا سی، رستہ ڈھر دا اک دکھاوانگا۔ جتھے اکو پوے راسی، گوپی کاہن اپنی کھیل پرگٹاوانگا۔ جنم جنم دی میٹ کے واٹی، لکھ چوراسی پندھ مکاوانگا۔ ناتا جوڑ کے زرگن دھار کملپاتی، پتہ میثور ہو کے نظری آوانگا۔ گر اوتار پیغمبر اں جو لیکھا لکھیا قلم دواتی، شہادت وچ وید پُران شاستر سمتر انجیل قرآن کھانی بانی سرب بھگتاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر دکھاوانگا۔ ساچی کرنی پر بھ کار کمائیگا۔ کلجگ انت پاوے سار سری بھگونت، دیناں انا تھاں دین دیال آپ اٹھائیگا۔ مہما دس اگنت، ڈھر دا ڈھولا نیا منت، ست ستوادی آپ سناویگا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہر جن میل کے ساچی سنگت، سگلا سنگ سور سربنگ آپ اکھوایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ بیاس کہے میری پچھلی اک عرضوئی، بینتی کر کے دیاں سنائی۔ پُرکھ اکال تڈھ بن ملے کوئی نہ ڈھوئی، ڈھر دی دھار نہ کوئے بندھائی۔ کلجگ سرشی گوڑھی نیند سوئی، سوئی سرتی نہ کوئے اٹھائی۔ جوٹھ جھوٹھ لوبھ وکار پھری دروہی، بھڑی بھڑی کرے لوکائی۔ جن بھگت سہیلے دے لوکات نہ کوئی، جو تیرا نام تیرے کولوں سُن کے خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دینا کھائی۔ بیاس کہے کچھ میری پچھلی داستان، پورب لیکھا دیاں درڑائی۔ کچھ لہنا دینا کرشنا کاہن، سری بھگوان بھگون تیرے در

سُنائی۔ جس دا لکھیا نہیں کسے بیان، قلم شاہی نہ ونڈ ونڈائی۔ اُس نے اُنکلاں دا لا کے نشان، پنچے میرے وچ پھرائیا۔ میٹوں سمجھ کے بال نادان، اگلا حکم دتا جنائی۔ شبد اگئی بول کے بنا کان، میرے اندر دتا لکائی۔ میں سُن کے ہویا حیران، پریشانی وچ اگھ کھلایا۔ نیوں کے لگا سپس جھکان، چرناں اُپر اپنا آپ لکائی۔ اگوں سُن ہور فرمان، فرماں بردار کہہ کے میٹوں دتا سُنائی۔ تیرا وہن وگدار ہے وچ جہان، سنجگ تریتا دواپر کھجگ تیری کھیل رہیا دکھائی۔ بیاس کہے میں ہس کے کہا کچھ دے دے میٹوں دان، داتا ہو کے جھولی پائی۔ کاہن کہا میں بھو کھولاں مہان، مہما کتھ درٹائی۔ جس ویلے کھجگ انت اخیر ست دھرم دا رہیا نہ کوئے نشان، کوڑ کڑیاں وجے ودھائی۔ اوس ویلے نرگن دھار ایککار کھیل کرے سری بھگوان، وشو اپنا پڑدا لاہیا۔ تیرا لہنا دینا انت اخیر چکائے آن، مہربان ہو کے دیکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی بنتی کر پروان، پرم پڑکھ پر ماتم ہو کے آتم دھار دے وڈیائی۔

★ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جیالال دے گرہ تلواڑا ★

بیاس کہے میری آسا بہہ پُرانی، پُران شاستر وید میری دین گواہیا۔ گر اوتار تیرے بن کے آئے بانی، جگ چوکڑی سیو کمائی۔ سنت بھگت تیری دسدے رہے کتھا کہانی، خوشیاں والے ڈھولے گائی۔ مہما کہندے رہے پون پانی، سندیشے دُھر دے اگم جنائی۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ تیرا کردے گئے دھیانی، بن اکھاں اگھ کھلایا۔ کاتب لیکھ لکھدے گئے بن بہہ ودوانی، تیری مہما صفت صفت سمجھائی۔ رکھی مُنی تپی ہٹھی میرے تٹ کنارے تیری لبھدے گئے نشانی، نچھاوڑ اپنا آپ کرائیا۔ جوگ ابھیاں اندر تیری کھوجدے رہے جوت نورانی، نرگن زوریر تیرا راہ تکائی۔ جیو جنت منگدے رہے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائی۔ تُوں بے پرواہ ہو کے سچکھنڈ و سدا رہوں شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا آسن لائی۔ میرے انتر جگ جگ آوندی رہی حیرانی، پریشانی انتر انتر ودھائی۔ کوئی بھو نہ آیا پروردگار تیری کھیل مہانی، ابناشی کرتے تیری تیرے ہتھ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مکائی۔ بیاس کہے میں وینہدا رہیا جل جل دھار، پانی اپنا روپ دکھائی۔ رڑھدا رہیا ٹلے پربت اُچے وینہدا رہیا ڈوگھی غار، تھلاں وچ اپنا پھیرا پائی۔ کھوجدا رہیا پڑکھ اکال

ابناشی کرتا دُھر دایار، اپنی آسا اپنے نال رکھائی۔ ویکھدا رہیا گرو اوتار، پیغمبروں دھیان لگائی۔ کردا رہیا شبدی تکرار، بچھدا رہیا بھو الاہیا۔ مینوں سارے سندیشہ دے کے گئے اپنی وار، اوتار تینی گئے درڑائی۔ پیغمبروں ویکھیا اپنی دھار، بن اکھا اگھ گھلایا۔ گرو کر کے گئے اظہار، اعتبار تیرے اُتے رکھایا۔ میری کسے نہ سنی پکار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ گوہنت سندیشہ دتا ایکا وار، شبد انادی ناد وجایا۔ آلس نندرا وچوں کر کے خبردار، حکم دتا جنایا۔ کلجک انت سیری بھگونت زرگن زرویر کھیل کھیلے زراکار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شبدی دھار اپنا حکم ورتایا۔ جس نوں جگت بدھی سمجھے نہ کوئے سنسار، عقل و دیا چلے نہ کوئے چترائی۔ اپر مہر سوامی اپنا کھیل کرے اپار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دا پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ سو دین دایلا وڈ کرپالا اگم اگمڑی کرے کار، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنی کل ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دئے مکائی۔ بیاس کہے کوٹ کوٹن تپیشتر میرے آوندے رہے کنارہ، تٹ بہہ کے خوشی منایا۔ گاوندے رہے سناوندے رہے پر م پُرکھ دیاں وارا، وارتا تحریر وچ تقریر وچ درڑائی۔ میں کردا رہیا نمسکارا، نیوں نیوں سیس بھکائی۔ بچھدا رہیا دوارا، کون گرہ ملے بے پرواہیا۔ حکمے اندر شبدی دھار کردے گئے اشارہ، دُھر دی سینت نال سمجھائی۔ جس ویلے کل کلکی لئے اوتارا، امام اماں اپنا ویس وٹایا۔ سو دو جہاناں پاوے سارا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگننتر ویکھ وکھائی۔ چار جگ دا پورب قرضہ لاہے اُدھارا، لیکھا سب دا دئے مکائی۔ گھٹ بھیت ویکھے وگسے پاوے سارا، انتر کھوجے تھاؤں تھانیا۔ سچ سوامی ہو کے دیوے سہارا، سمر تھ ہو کے اپنی دیا کمائی۔ تیری دھار وچوں اپنی دھار دا دئے بھہارا، امرت میگھ بوند سوانتی لکھ چوائیا۔ جس دا جانے نہ کوئے نظارہ، جگت و دواناں سمجھ کوئے نہ آئی۔ سو کھیل کرے زرنکارا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ زرگن ہو کے پاوے سارا، صاحب سوامی اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے گھلایا۔ بیاس کہے میں کوٹن کوٹ ویکھے جتی ستی، تپیشتر دھونیاں گئے تپائی۔ میڈے رہے نیتز لوچن نین اکھیں، جگت واسنا درشتی بند کرائیا۔ پیار مُجّت وچ بن دے رہے سخی، سیوک ہو کے ساچی سیو کمائی۔ رہندے رہے جھگی پا کے لکھیں، محل اٹل جگت تجائی۔ گھال گھال دے رہے ہتھیں، دوس رین ہتھ جوڑ سیس نوائیا۔ پڑھدے رہے نام اکھراں والی پٹی، سطران والا جوڑ جڑائی۔ مالا منیاں والی کھنڈے رہے کھٹی، کھکا اندروں نہ کوئے چکائی۔ سچ وست دی

لجھدے گئے ہٹی، ونجارے بن کے پھرے چائیں چانیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال میل ہو یا نہ کسے کملاپتی، پتن بیٹھے سارے روون مارن دھاہیا۔ شبدی دھار کسے نہ نیز پٹی، سچ سمجھ نہ کوئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پورب لیکھا دے دکھانیا۔ بیاس کہے میرے تٹ کنارے لاؤندے گئے دھیان، سُن سادھییاں وچ سماںیا۔ کردے گئے اِشان، امرت سر سرور بناںیا۔ کھو جدے گئے رام، رمتا ہو کے بھجے واہو داہیا۔ لُکدے گئے کاہن، گھنیا اُکھ اُٹھانیا۔ توڑدے گئے مان، اِبھمان گئے مٹانیا۔ راہ تددے گئے تیرا بھگوان، دوس رین اُکھ کھلانیا۔ میں دیکھ کے ہندارہیا خیران، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ ستمکھ ہو کے کسے درس نہ دتا آن، سوچھ سرُپ نہ کوئے وٹانیا۔ تھوڑا بھگت دے کے گئے فرمان، نام سندیشہ اک جناںیا۔ اِشٹ دیو سوامی تیرا اتم سریشٹ وچ جہان، شاستراں تول اگے تیری پڑھانیا۔ جنہاں اُپر ہوویں مہربان، محبوب ہو کے دیا کمانیا۔ سو سبھ ملن آن، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ میری بینتی کر پروان، چوتھے جگ دیاں دُہانیا۔ صدی چودھویں چار گنٹ دہ دشا پھرے شیطان، شرع کرے لڑانیا۔ ہر دے دے نہ کسے دسیا رام، مکھوں رام رام سارے گانیا۔ گھر نظر نہ آوے سخیاں دا کاہن، دُھر دے کاہن درس کوئے نہ پانیا۔ حق پیغمبر ملے کوئی نہ آن، محبوب مُجبت وچ حُجرے نہ کوئے سہانیا۔ رسنا جہوا والے ڈھولے گان، من واسنا جھٹ لنگھانیا۔ سَنگر کرے نہ کوئے پروان، پر م پُرکھ نہ کوئے ملاںیا۔ بھرے بھلے جگت و دووان، و دیار تھی سچ نظر کوئے نہ آںیا۔ بیاس کہے میں منگاں ایکو چرن دھیان، اِبھمان اور نہ کوئے رکھانیا۔ کرپا کر میرے مہربان، مہر نظر اک اُٹھانیا۔ میرا پورب لیکھا چکے وچ جہان، در ٹھانڈے سپس نوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن دوسر اور نظر کوئے نہ آںیا۔

★ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر دے گرہ تلواڑا ★

بیاس کہے پر بھ سب دی پوری کر بھوانا، بھواوی بھے بھو نہ کوئے جناںیا۔ نرگن ہو کے اتم پکڑ دامنا، دامنگیر ہو کے اپنا میل ملاںیا۔ من ہنکاری دُشٹ رہے نہ راونا، رام رمیا ہو کے دے وڈیاںیا۔ اِکو نام ندھانا تیرا سب نے گاونا، گہر گسپیر بے نظیر دینا سمجھانیا۔ پتپر میثور اِکو راونا، رنگت دُھر دی دینی

چڑھائیا۔ کلج کوڑی کریا جگت وکار پندھ مُکاونا، لوکمت دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائیا۔ کایا مائی ساچا مندر دُھر مقام اک سہاونا، سوبھاؤنت دپیک جوت کرے رُشنائیا۔ امرت رس جن بھگتاں جام پیاونا، نام نُماری دینا چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ بیاس کہے پر بھ بخش دے اپنا نُور، نُور نُورانے ہر جن ساچے دے بنائیا۔ اپنے نام دی دے دے تُو، تریا توں پرے میل لے ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ کریا کوڑ، موہ وکار دینا گوائیا۔ ساچے چرناں بخش کے دھوڑ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ اپنا درس دینا ضرور، سوچھ سرُپ بدلایا۔ چار کُنٹ دہ دشا دے حاضر حضور، پڑدا اولہا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیا۔ بیاس کہے جگ گئے بیت، تیرا دھیان لگائیا۔ گا گا تھکائیت، ڈھولے ڈنک وجائیا۔ سوں سوں تھکا نیند، غفلت وچ اپنا آپ مٹائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ بدلدی دیکھی ریت، ریتوان تیری وڈیایا۔ نظارہ ویکھیا مندر مسیت، شو دوالے مٹھ کھوج کھوجائیا۔ جلوہ تکیا اوچ نیچ، ہست کیٹ پڑدا لاپھیا۔ کلمہ نام سُنیا حدیث، حضرت گئے سنائیا۔ کریا کر انت جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ بھگت سہیلے بنا اپنے میت، متر پیارا ہو کے دے وڈیایا۔ تیرے اُتے اک اُمید، آمد وچ پریم ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ رحمت وچ کر بختیش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت ستوادی اپنی دیا کمائیا۔ دیا کما دے سوامی میرے، بے آس رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں انتر ہوون چاؤ گھنیرے، بھگون ہو کے ملنا چائیں چانیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا مائی ساڈھے تن ہتھ کھیڑے، گرہ مندر اندر خوشی دینی دکھائیا۔ تیرے تٹ کنارے لائے ڈیرے، میرا تٹ کنارہ گئے تجائیا۔ پُرکھ اکال جے پچھیں کیہڑے کیہڑے، کوٹاں وچوں بہن تھوڑے نظری آئیا۔ جنہاں ڈھولے گائے تیرے میرے، تیرا میرا راگ رہے الائیا۔ انت حقیقت وچوں حق کر نیڑے، سمر تھ اپنی مہر نظر اُٹھائیا۔ شبد اگئی چاڑھ بیڑے، نیا نوکا جگت نہ کوئے دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیتی تیرے اگے سنائیا۔ بیاس کہے میری انتم اکو لوڑ، لوڑیندے سجن پور کرائیا۔ ہر جن وچھڑے اپنے نال جوڑ، پورب وچھوڑا دے کٹائیا۔ گرکھ رہے نہ کوئی اندھیرے گھور، جگت واسنا نہ کوئے ہلاکائیا۔ سچکھنڈ نواسی آپے بہرہ، پُرکھ ابناشی ہو کے دیا کمائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سدا تیری لوڑ، آسا وچ بیٹھے دھیان لگائیا۔ ہر دے اندر زرنتر ہو کے وس کول، بسنتر اگنی دے بُجھائیا۔ سُرتی شبدی جا مول، مولا ہو

کے اپنا بھيو گھلایا۔ پچھلا یاد کر قول، رام راما گیا درڑایا۔ لیکھا لہنا دینا مُکا دھرنی دھرت دھول، واسطہ رہی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کر اڈول، ڈولدی دے سے سرب لوکانیا۔ بیاس کہے ویکھ قول اقرار، کرنی کرتے پڑدا آپ اٹھانیا۔ جس دے وچ بھگتاں نال پیار، بھگوان ہو کے خوشی بنانیا۔ سنت سہیلے لے اُبھار، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ ست ستوادى بنا یار، یارڑا ہو کے رنگ رنگانیا۔ تیرا کردے رہے انتظار، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ توں کیتا آن بے دار، ستیاں لیا اٹھانیا۔ مانس جنم تیج سوار، سرتی شبد ملانیا۔ ہر جن رہے نہ کوئے گوار، مورکھ موڑھاں دے وڈیانیا۔ تیرا ناؤں سچا نرنکار، نرور تیری سرناپا۔ میرا لہنا دینا قرضہ دے اتار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ بیاس کہے اپنا لیکھا ویکھ اوس اگمی پھر، جس دا رُپ نظر کسے نہ آیا۔ جس دے کارن گوہند ستا ستھر، تیری تیج سہانیا۔ جن بھگتاں نالوں رہیں کدے نہ وکھر، دُجے در نہ ڈیرہ لایا۔ اوہناں تیری چوٹی چڑھنا سخر، منزل تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اوہناں دا کر فکر، جو تیرے نام دا فقرہ گانیا۔ اوہناں دی آتم دھاروں نکل، باہر کھو جن کوئے نہ جانیا۔ کلجک جیو چار گنٹ دہ دشا پٹن، نیتز روون مارن دھانیا۔ بن تیرے بھگتاں لیکھا کوئی نہ آوے نچھٹھن، جگ چوکڑی رہی سمجھانیا۔ سب دی پوری کر دے منسا آسا اچھن، اچھیا وچ بھچھیا دے پانیا۔ تیرا بودھ اگادھا بودھ کسے لیکھ وچ نہ آوے لکھن، قلم شاہی چلے نہ کوئے چترانیا۔ لکھ چوراسی وچوں جگت نرالے تیرے بھگت دسن، دشا وچوں اپنا حصہ رہے ونڈانیا۔ جو سدھے تیرے دھرم دوارے آ کے وکن، قیمت انھاں لینى پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ بدھاتے دات اپنی دینی ورتانیا۔ بیاس کہے جن بھگتاں اندروں کڈھدے وکھ، امرت رس دے چوانیا۔ مالک ہو کے پو دس، دید اندر کر رُشانیا۔ بن قلم شاہی لیکھا دے لکھ، نراکھر دھار میل ملانیا۔ اگے جگ بیتڑے کت، گنتی گنت نہ کوئے گنانیا۔ تیرا کھیل ہووے نت نوت، جگ چوکڑی تیری بے پرواہیا۔ کلجک انت جن بھگتاں کر ہت، ہتکاری ہو کے میل ملانیا۔ جنہاں تیری سکھیا لئی سکھ، سچا ڈھولا تیرا نام گانیا۔ اوہناں دا مالک بن پت، پوت اپنی گود اٹھانیا۔ بھيو ابھیدا کھول انڈٹھ، جگت نیتراں توں پرے کر رُشانیا۔ سد رہن تیری چھایا ہیٹھ، کلجک اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔

بیاس کہے میرا انت آخری لیکھا مکاونا مہینہ جیٹھ، سمت تن شہنشاہی نال وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، جن بھگت وسا اپنے دیس، پردیسی گرگھ رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

اگی پوہ کہے میں چڑھیا اچھا، چار جگ دی اچھیا پور کرائیا۔ حکم سندیشہ دیواں سچا، زمیں اسماناں آپ سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دا اکو بچہ، شبدی سٹ دلارا کھیل کھلایا۔ جس دا حکم آد جگاد کدے نہ ہووے کچا، ڈھر دا پکا رنگ دینا چڑھایا۔ گر اوتار پیغمبراں اکو حکم دتا، دشا توں باہر دتا جنایا۔ سچ پریم پیار دا تیار کر لو بھتا، سنگھڑ سچھی سوانی روپ بنایا۔ جس داس جگ چوکڑی کدے نہ چھھا، رسنا جہوانہ کدے لگایا۔ ہانڈی وچ کدے نہ پکا، اگنی تاء نہ کوئے تپایا۔ نیز نین جگت نہ لبھا، سرشٹ درشٹ وچ دھیان نہ کوئے رکھایا۔ جس نوں کھاونہارا آد جگادی اکو ابا، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس دی کدے نہ بدلے طبع، طبیعت سب دی دئے بدلایا۔ بھے وچ رکھے دتا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سو لہنا دینا مول چکائے ہبھا، ہر سجن شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ اگی پوہ کہے میری کوئی نہ جانیو ودی سدی، سدھ بڈھ دے جنایا۔ مان وڈیائی کرے نہ کوئی جگت بڈھی، بڈھی واناں دیاں سمجھایا۔ اپنی رمز رکھے کوئے نہ گجھی، گھوریاں دیاں اٹھایا۔ پر بھ دی دھار رہے نہ لگی، لوک پر لوک وچے ودھایا۔ گر اوتار پیغمبراں دھار اٹھاوے سٹی، اینکارا اکو دئے انگڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا دکھایا۔ اپنا لیکھا دتے ہر نرنکار، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ جگ چوکڑی وینہدا رہیا سنسار، سنساریاں توں پرے ڈیرہ لایا۔ حکمے اندر کردا رہیا وبار، وباریاں دا مالک نور خدایا۔ سندیشہ دیندا رہیا وارو وار، شبدی دھار اکھراں وچ پرگٹایا۔ صفتاں وچ صلاہاں دا کردا رہیا اظہار، ملاحاں دا روپ گر اوتار پیغمبر جگت اکھوایا۔ دیندا رہیا بھنڈار، بھورا بھورا جھولی پائیا۔ کردا رہیا اُجیار، نور جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی حکمے اندر ہر کرتا آپ ورتایا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سنتو کہ سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کرن تیاری، زرگن دھار سچھنڈ دوار خوشی بنایا۔ جوتی نور پرم پڑکھ دی بن ناری، اگم اگمڑے دھام اپنا ہار شنگار بنایا۔ سیوا کرن الکھ اگوچر اگم اپاری، پتپر میثور بے پرواہ اگم اتھاہ ویکھنا چائیں چانیا۔ جگ چوکڑی جس دی بنی رہی پنہاری، سنجگ تریتا دواپر کلجک چاکر ہو کے سیو کمانیا۔ شاستر سمرت وید پڑان گیان گیتا انجیل قرآن کھانی بانی جس دا صفتاں والا منگدی رہی بھنڈاری، در درویش ہو کے سیس نوانیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر زرگن سرگن دھار جس نوں کردے رہے نمسکاری، برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سیس نوانیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ زرگن جوت کرے اجیاری، واحد لاشریک حق محبوب بے پرواہیا۔ حکمے اندر حکم سندیشہ شبدی سنگر دیوے ایکو داری، اک اکلّا سچ دوارا درگاہ ساچی دھام نیارا سچ دوارے آپ سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی گھٹ نواسی اپنا حکم ورتانیا۔ گر اوتار پیغمبر سچھنڈ دوارے لین انگڑائی، جوتی دھار وچوں جوت پرگٹانیا۔ کلجک انت صدی چودھویں رت سہنجنی لوک مات آئی، دھرنی دھرت دھول ویکھن اکھ اٹھانیا۔ نو نوو چار جس دی یاد وچ اپنی آسا منسا جگت لنگھائی، برہمنڈاں توں پرے جس دا دھیان لگانیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی زرگن داتا پڑکھ بدھاتا اپنی کھیل رہیا رچائی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتانیا۔ حکم سندیشہ نر زیشا دیونہارا تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر گگن گگنتر اپنا بھیو گھلایا۔ تینی اوتار کہن ساڈی واری آئی، وارتا پچھلی یاد کرائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے میرا حضرت بے پرواہ نور الاهی، لاشریک شرع توں باہر اپنا حکم جنانیا۔ نانک گوہند کہے چرن کول ملے سرنائی، صاحب سلطان سری بھگوان سر اپنا ہتھ لگانیا۔ سچ سندیشے اندر رہیا بھلائی، مہربان محبوب اپنی کار کمانیا۔ رل مل سارے گاؤنا چائیں چائیں، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا اگم اتھاپیا۔ پچھلا لہنا دینا دینا مکائی، چار جگ دا لیکھا پر بھ دی جھولی پانیا۔ اگے چلنا ایکا حکم رضائی، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سنگر پڑکھ اکال دین دیال دھر دا مالک پرتپالک خالق اکو نظری آئی۔ گر اوتار پیغمبر کہن بنا سچ سوانی، سہنجنی دھر دی نظری آئی۔ سمرتھ سوامی لبھنا اکو ہانی، جو دھر دا بانی بے پرواہیا۔ جس دے حکمے اندر وشن برہما شو سیو کمانی، دیوت سُر بیٹھے سیس نوانیا۔ کھیل

رچیا چارے کھانی انڈج جیرج اُتبیج سیتیج ونڈ ونڈائیآ۔ صفتاں وچ بول کے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری دتی گائیآ۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت نشانی، ترے گن مایا بیج
 تت گڑمائیآ۔ جوتی شبدی کھیل مہانی، مہا کتھ کتھ سٹائیآ۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ جس دے چرن کول کردے آئے دھیانی، نچ نیز نین اگھ گھلایآ۔ سو حکمران
 شہنشاہ شاہ سلطانی، دو جہاناں والی اک اھوائیآ۔ حکم سندیشے اندر دے کے قربانی، فرماں بردار سارے رہیا اٹھائیآ۔ بن اگھاں لوکات مار دھیانی، چار کٹ دہ
 وِشا جیو جنت سرب گڑلایآ۔ جگت وستو رسنا جہوا مٹی دند پیٹ ادھار کھاندے رہے مہانی، شکر مہربان کرائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت لہنا دینا چکاوے دو
 جہانی، زرگن سرگن زرگن اپنی کھیل کرائیآ۔ سیوالائے آد شکت دُھر دی دھرم بھوانی، دُرگا اشٹ رُپ نظر کوئے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈا ناتا
 تٹا بیج تت تن وجود نظر نہ آوے کوئے آلے جاویدانی، شرع شریعت دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ اکو حکم دیوے پُرکھ اکالا دین دِیالا جس
 نوں سمجھ نہ سکے کوئی بانی، شاستر سمرت وید پُران گرتھ انت کہن کوئے نہ پائیآ۔ بُجھ نہ سکے کوئے ودوانی، چوڑاں لوک چوڑاں وِدیا رہی گڑلایآ۔ جس دے
 پچھے دے کے آئے قربانی، کرلیلاں وِچ اپنا آپ مٹائیآ۔ سو سمرتھ سوامی ساچا مارگ دتے آسانی، احسان سر نہ کوئے چڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا اک اگلا سچ محلا ست ستوادی آپ سہائیآ۔ گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ اک دُوبے نوں کرن اشارے، بن اگھاں
 اگھ اٹھائیآ۔ اٹھو ویکھو لوکات جگت نظارے، بے نظیر سب دی نظر رہیا بدلایآ۔ صدی چوڑوہویں جگت دین دُنی پچنی اوس کنارے، جس دا گھاٹ پتن نظر
 کوئے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن جس دی یاد اندر اسیں لکھدے آئے بھوکھت سارے، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائیآ۔ سو لیکھاگن لگا دُھر دربارے، درگاہ
 ساچی اپنا حکم ورتائیآ۔ کرنا کھیل وِچ سنسارے، سرشٹی درشٹی توں باہر اپنا بھو گھلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 سندیشہ نر نریشا زرگن نر ویر نر اکار اپنا اک سٹائیآ۔ گر اوتار پیغمبر اک دُوبے نوں رہے دس، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیآ۔ اک دے ہوئے وس، دُوجا نظر کوئے
 نہ آئیآ۔ سب کچھ اکو دے ہتھ، دیونہارا بے پرواہیآ۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ جو چلایا رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیآ۔ جس دا نعرہ ڈھولا گاؤندے رہے اگھ، اگھ
 نرنجن صفتاں نال وڈیائیآ۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا کھول اگما ہٹ، ونجارے سب نوں رہیا بنائیآ۔ جھگڑا مُکا کے چار ورن اٹھاراں برن دین دُنی نالوں کر کے

وگھ، وگھرا حکم رہیا سنایا۔ ساچی رچنا رہیا رچ، کلج کوڑی کریا ڈیرا ڈھاہیا۔ لیکھا مکا کے مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گرو دوارے توں باہر اپنا گھر بنایا۔ جتھے نرگن نور جوت ہووے پرکاش، حق محبوب جگت نہ کوئے دکھایا۔ بھگت سہیلے اک اکیلے لکھ چوراسی وچوں کر کے داسی داس، سیوا وچ سیوک دھر دی سیو لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبراں کر کے سوادھان، سچھنڈ دوار نرگن جوت بن ورن گوت آلس وچ رہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بی بی پیارو دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن سری بھگوانا، پاربرہم پتر میثور اگتا حکم دے جنایا۔ تیرے حکمے اندر کھیل دیکھدے رہے دو جہاناں، جگ چوکڑی تیرا دھیان لگایا۔ کلج انت سری بھگونت سنیا دھر فرمانا، اگم اگمڑے دتا جنایا۔ سمت شہنشاہی لوکمتا پردھانا، اک نالوں دو وجے ودھایا۔ اسان کرنا تیار تیرا پکوانا، کچا پکا روپ نہ کوئے وٹایا۔ کس وست دا ہووے کھانا، سرگن روپ نہ کوئے سمجھایا۔ اسیں کھوج کھوج تھکے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کھوج کھوجایا۔ ساچا لبھیا نہ کوئے نشانہ، نشانے جگت گئے بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی بنیتی کر پروانا، پروردگار ساچھے یار حق خدا واحد تیری اوٹ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کرن دھیان، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ کرپا کر سری بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ کس وست دا پکے سچھنڈ دوارے پکوان، جس نوں رسنا جھوا بتی دند سواد نہ کوئے بنایا۔ سدا سدا سدنت نوت تیتھوں لے کے دان، لوکمتا مار جھت پنج تت تن خاک جگت وجود ہنڈھایا۔ ساڈی اچھیا تیری بھچھیا بن تیری کرپا کرے نہ کوئے پروان، نگاہبان دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ چار گنٹ دہ دشا تیر تھ تھ شریعت وچ پھرے شیطان، شام اندھیرا ورن برن نظری آیا۔ حجرے حق حق محبوب تیرا پڑھے نہ کوئے کلام، کائنات قدرت دے مالک تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ لکھتاں وچ بھوکتاں وچ دس کے آئے دھر امام، امام دا امام نور خدا آیا۔ جس نے دین دنی دا بدل دینا نظام، ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شوڈر ویش رہن کوئے

نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ستّ دیپ مانو ذاتی مانئش مانکھ دسنا ایکو نام، اینکارا گرہ مندر اندر کایا مائی اکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سُنہیہرا اک سمجھائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر کرو سرتی، سُر دُھر دی دیاں جنائیا۔ درشن کرو اکال مورتی، جو اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس دی کھیل سدا حاضر حضور دی، زرگن سرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی آواز شبد اگمی تُو دی، تریا توں پرے اپنا حکم دئے جنائیا۔ جس دے کول وست امولک چرن دھوڑ دی، جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر اں ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دات بخش کے جوت اگمی تُو دی، نور نورانہ کرے رُشنائیا۔ سو کجگ انت سری بھگونت کھیل میٹے کرپا کوڑ دی، کوڑ کُٹب دئے گوائیا۔ دھار چلائے اپنے دستور دی، دست بردار سارے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جاؤ جاگ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی اکو تلو کنت سہاگ، دین مذہب دا لیکھا دیو تڑائیا۔ دُنیا دا چھڈو رواج، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی توں باہر کرے پڑھائیا۔ تہاڈی سرشٹی سدا محتاج، تہاڈے اُتے پُرکھ اکال دا راج، رعیت ہو کے سیس دینا جھکائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک واحد ماری اک آواز، ازاں بانگ نہ کوئے سنائیا۔ چرن کول اُپر دھول سارے ہو مُمتاج، نوازش وچ سیس دینا جھکائیا۔ پڑدا اوہلا کھولے تہاڈا راز، رحمت رحیم رحمان آپ کمائیا۔ چھبھی پوہ جس نے گر اوتار پیغمبر اں بدل دینا سماج، سمگری تہاڈی تہاڈے کولوں اپنی جھولی پائیا۔ حکمے اندر شبد اندر چار جگ دا پورب پچھلا پچھے جواب، اگلا حکم آپ سنائیا۔ جس دھار وچوں اکھراں والی بنائی کتاب، سو زراکھر تہاڈے دین دُنی تہاڈی کرے لاجواب، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اکو حُجرہ اکو دکھائے محراب، گر دوارا اکو سوبھا پائیا۔ جس گرہ مندر اندر محل اُچ اٹل منار شاہ پاتشاہ شہنشاہ سے حق نواب، پاربرہم پتپر میثور بیٹھا سوبھا پائیا۔ اوتھے لوڑ نہیں اپ تیج وائے پر تھی آکاش، رجو طمعو ستو گن کم کسے نہ آئیا۔ سو سوامی صاحب سنگر پُرکھ اکالا دین دیا لا اپنا ورتے سوانگ، سوانگی ہو کے اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی دھار پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، دُھر فرمانے سیس نوائیا۔ جگ چوکڑی چکے ساڈا لہن، دینا دیوے بے پرواہیا۔ سمرتھ سوامی اسماں درشن تکتا عین، حاضر حضور نظری آئیا۔ جس نوں لہ نہ سکے شاستر سمرت وید پُران بالمیک والی رمان، روداس چمارا جس دی دئے گواہیا۔ جگ چوکڑی جس دا نام اک

رسائے، رسیئے گرگھ بھگت لئے پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جس وہایا وہن، اتر پورب پچھم دکھن چار گنت دھار بند نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر فرمانا اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے انتر آئی حیرانی، نرتر تھم رہیا جنائیا۔ کلجگ شرع دسی شیطانی، ساچے مارگ چلے نہ کوئے لوکائیا۔ جگت جگیا سوآں اندر آئی بے ایمانی، سنت بھگونت مل کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ ساچا نام نشانہ تیر مارے کوئی نہ کانی، دئی دوتی پڑدا پار نہ کوئے کرائیا۔ امرت رس نچھر جھرنا دیوے کوئے نہ پانی، بوند سوانتی جام نہ کوئے پیائیا۔ انحد نادی دُھن آتمک راگ سنائے کوئی نہ بانی، ڈھر سندیشہ نہ کوئے درڑائیا۔ نرگن جوت جگے نہ کوئے نورانی، دیا باقی نہ کوئے رُشنائیا۔ رسنا جہوا پر م پُرکھ پر ماتم تیری پڑھدے سارے کہانی، ڈھولے راگاں ناداں وچ سنائیا۔ منزل حق چڑھے نہ کوئی تیرا درس کرے نورانی، انسانی جوانی کم کسے نہ آئی۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئی بدنامی، تیر تھ تٹ رہے گر لائیا۔ دھرنی دھرت دھول آئی بانی، ہار وچ دے لوکائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھ کلجگ جھگڑا چار جگ دا انت میٹ دیوانی، گر اوتار پیغمبر شہادت سارے رہے بھگتائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر تیری لاشریک نظری آئے اوہ نشانی، جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند حکمے اندر گئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، سچ دوار اینکار اپنا کھیل پرگٹائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر کرو یاد، پورب لہنا دینا جنائیا۔ جس کارن تہاڈا پنج تت کھیڑا کیتا آباد، تت تتاں نال ملایا۔ شبد اگمی اندر دے کے آواز، سرتی اپنے رنگ رنگایا۔ دین مذہب دا کر کے کاج، کرنی دا کرتا گیا سمجھایا۔ کلجگ انت سیری بھگونت پُرکھ اکالا دین دیا لا سمر تھ سوامی کھیل کرے بدل دیوے سماج، سماں سماپت اپنے ہتھ رکھایا۔ تئیں لیکھا لکھ کے آئے نال قلم دوات، شاہی شہادت رہیا بھگتائیا۔ اُس داسب دے کولوں منگنا جواب، جواب طلی لئے کرائیا۔ کس بدھ کٹھے ہو کے سارے کرو آداب، سجدہ سپس جھکائیا۔ لیکھا دسو اپنا آپ، صلاحیر دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ کون جیو میٹ کے روگ سنتا، سنسے گیا گوائیا۔ کون ایشٹ دیو سوامی کر کے اپنا جاپ، جگ جیون داتے مل کے تہاڈی کرے وڈیائیا۔ کون رُوح بُت کر کے پاکی پاک، پتت پُنت اپنا آپ دے دکھایا۔ کون بسمل ہو کے ہویا وسماد، ہم بستر سو بھاپائیا۔ کون انرس دیوے سواد، رس اکو اک چکھایا۔ ہن لیکھا نہیں بدر دا کھانا ساگ، سوانگ ہور دتا بدلایا۔ اگے بھگت سہیلے تہاڈی رکھدے تانگھ، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔

ہُن تہاڈے کولوں پُرکھ اکال نے کھانا کھاج، جس دی خواہش سمجھ سکے نہ کوئے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا حکم دے فرمایا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

دُھر شبد کہے سُنو گرو اوتار، پیغمبراں دیاں درڑائیا۔ چھبھی پوہ دا دوس لینا وچار، جس دا لیکھ نہ کوئے سمجھایا۔ پورب جنم دی بھوکھتاں والی اپنی ویکھو وچار، اکھراں توں باہر جس دی پڑھائیا۔ جس اچھیا نال منگاں منگدے گئے کل پرگٹ ہووے کلکی اوتار، نہہکنک کنک سب دے دے گوائیا۔ اماں دا امام ہوئے سرجنہار، جھگڑے تمام دے چکائیا۔ زرگن نور جوت دا کرے اجیار، جس نوں جنمے کوئی نہ پتاماںیا۔ جگت دوارا رکھے نہ کوئے آدھار، گرنھتاں اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ مندرراں کرے نہ کوئے پیار، اٹاں پتھراں نہ کوئے وڈیائیا۔ اکو اپنا نام شبد کرے جیکار، جس شبد نال گر اوتار پیغمبر لئے بنائیا۔ حکمے اندر حکم کر لیکھا جانے سرب سنسار، سنساری بھنڈاری دیبان والے اپنا حکم منایا۔ کھیل کرے آپ کرتار، کرنی دا کرتا ویس وٹائیا۔ جس نوں کھوجدے گئے لہدے گئے سدا جگ چار، چوکڑی اوٹ تکائیا۔ جس دا گرہ مندر لکانا سچھنڈ دوار، درگاہ ساچی بیٹھا سو بھاپایا۔ بن دیوے باقی کملا پاتی ہو اجیار، زرگن نور ظہور کرے رُشناںیا۔ بے خبراں کر کے خبردار، جگت ستیا لئے اٹھائیا۔ تس سوامی دا سماں بدلن دا سوہنا جہا توہار، پوہار دینا درڑائیا۔ کچھ لیکھا دتا عیسیٰ نوں ایتوار، عنایت وچ بخشش جھولی پائیا۔ سوم دا سماں منگدے گئے جگ چار، وست ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ وقت سہیلا رکھیا اپنے ہتھ زرنگار، زرگن اپنے وچ چھپایا۔ انت سندیشہ دے کے ایکار وار، اینکار رہیا درڑائیا۔ ساریاں مل کے آؤنا سچ دربار، در دربار اک جنائیا۔ تہاڈے نال بھگتاں دا کرے پیار، وچولا بن کے اپنی خوشی بنائیا۔ ملنی دا وقت ہونا چار، سورہ چڑھدے توں لہندے گھ بھوائیا۔ چار جگ توں وکھرا ہونا وہار، جس نوں بدھی نہ کوئے سمجھایا۔ تساں بن کے آؤنا ہونہار، نوجوان رُپ وٹائیا۔ جے کنت تکنا ہووے بن کے آؤنا نار ٹیہار، جو بن بنتی رُپ سہائیا۔ بن دیوے باقی زرگن جوت دا ویکھنا اجیار، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔

کھیل کرے آپ کرتار، کاریا کرم اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل انوکھا اک دکھائی۔ گر اوتار کہن کی رچنا آپ رچاویگا، ہر شبد کہے کلج ویکھ جھوٹھا وہن، کی زرگن جوت پرگٹاویگا۔ پُرکھ اکال کہے میں تہاڈا چکاواں لہن دین، اگلا لیکھا سب نوں آپ سمجھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا بھيو آپ گھلاوانگا۔ ڈھر دا بھيو آپ گھلاوانگا۔ پڑدا اوہلا حق چکاوانگا۔ گر اوتار پیغمبراں آپ سمجھاوانگا۔ سچ سوّمبر اک رچاوانگا۔ کلج کوڑی کریا میٹ اڈمب، دھرم دوارا اک پرگٹاوانگا۔ سوہنا سہا کے ڈھر دا مندر، سچکھنڈ دوار وڈیاوانگا۔ بن بھگتاں جس دے لنگھے کوئی نہ اندر، لگھ چوڑا سی جوئیاں وچ پھراوانگا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، جوتی نور ڈمگوانگا۔ گرکھاں توڑ کے بجر کپاٹی جندر، چنتا غم سرب گواوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دہ دشا اکو حکم مناوانگا۔ دہ دشا دیاکماویگا۔ پُرکھ ابناشی کھیل رچاویگا۔ جیو جنت سمجھ کوئے نہ پائیگا۔ سادھ سنت سرب تڑپھائیگا۔ جل میں وچھوڑا آئیگا۔ ساچی تلقین اک کرائیگا۔ بن بھگتاں یقین کسے رہن نہ پائیگا۔ گر چیلہ رہے نہ کوئے ادھین، فرار سب نوں آپ کرائیگا۔ جھکڑا پئے زردین، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیگا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنی دھار چلے مہین، مہینہ پوہ خوشی منائیگا۔ گرکھاں دے کے ساچی تعلیم، سکھیا سنھتا سبق اکو اک پڑھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر مندر دس اک عظیم، عالی توں اعلاشناں دی شان بے پچان مہربان اکو دیاکماویگا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اک نشان، نشانہ ڈھر دا دیاں جنائی۔ جتھے میلا بھگت بھگوان، گر چیلہ اکو روپ نظری آئی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گان، وجے سچ ودھائی۔ پر ماتم آتم کرے پروان، پروانہ ڈھر دا دے پھرائی۔ پار برہم برہم دے کے اک گیان، برہم و دیا اک سمجھائی۔ اکو مندر دس مکان، مقبریاں توں کھہڑے دتے جھڈائی۔ ڈھر دا مالک نظری آئے امام، حکمران شہنشاہیا۔ جس نوں سارے کردے آئے سلام، سجدیاں وچ سیس

جھکائی۔ سُن کے دُھر پیغام، کلمے مات لوک سنائی۔ سو مالک دو جہان، نرگن زرویر اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھان، گنونا جھولی پائی۔ اٹھ کے ویکھو رام کاہن، سب نوں دیاں جنایا۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیل مہان، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دے وڈیایا۔ ہر شبد کہے بھگت بھگوان دا ویکھو سگلا رنگ، رنگت اکو رہیا چڑھائیا۔ آتم سبجا بیٹھ پلنگ، سچ سنگھاسن دے وڈیایا۔ نام ندھان وجامردنگ، کوڑی اچھیا باہر کڈھائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا میل ملائیا۔ ناتا توڑ کے بندی خانہ بند، بندگی اکو رہیا سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاؤنا چھند، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لو آں جانا لنگھ، سچھنڈ دوار وڑنا چائیں چانیا۔ جگت کٹار کرنا پئے نہ کوئے جنگ، شبد سورپیر دے بنایا۔ انتر انتر نرنتر دے کے اک انند، پرمانند وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ ہر شبد کہے بھگت بھگوان دا ہندا ویکھو ملاپ، مل مل خوشی منائیا۔ ملیاں رہے کوئی نہ پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم بنے ساک، سرشٹ سبائی سگلا سنگ تچائیا۔ جو بھوکتاں وچ آئے آکھ، آخر اوہو کار کمائیا۔ دُنیا نوں پڑدا پا کے صاف، اوہلا لیا رکھائیا۔ جن بھگتاں کر مُعاف، جنم جنم دی دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا سوہلا دُھر دا ڈھولا سوہنگ دس کے جاپ، آتم پر ماتم ناتا دتا جڑائیا۔ ساچی دھیرج دے وشواس، وشوا اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دتا مٹائیا۔ مانس جنم کر کے راس، رستہ اگلا دتا وکھائیا۔ گرگھ چڑھن اپنے گھاٹ، دُجے پتن کوئے نہ جانیا۔ آون جاون لگھ چوڑا سی جم کی پھاسی مٹے واٹ، گرہ مندر ساچے دے پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پوری کر کے آس، آسرا اکو دتا وکھائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ رُپ سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے جن بھگتاں ہوئے سدا کرپال، کرپاندھ اپنی دیا کمائیا۔ سچ دوار وکھا اک دھرم سال، دُھر دے دھام دے وڈیایا۔ جتھے سوہن شاہ کنگال، راؤ رنگ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا وسے نال، دین دیا کمائیا۔ مانس جنم لیکھے لائے گھالی گھال، گھائل کر کے کوڑ گڑیا دے مٹائیا۔ آپے

ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد ہو کے بچھے چائیں چائیا۔ جنہاں دے اندر سچ پریتی دا وجے تال، پریتم ہو کے دے وڈیاںیا۔ ناتا توڑ کے جگت جنجال، جاگرت جوت دے سمجھایا۔ انت پوہ نہ سکے کال، جم کا بھے نہ کوئے ڈرائیا۔ سب دا پورا کرے سوال، لیکھارہن کوئے نہ پائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دے کے گئے احوال، سو داتا دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سہایا۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکال مہربان، سد مہر نظر اٹھایا۔ جگ جگ دینا آیا دان، سنت سہیلا نام ورتایا۔ بندا آیا کاہن، گرکھ گوی جگت ہنڈھایا۔ جھلاؤندا آیا نشان، کوڑ نشانے جگت بدلایا۔ گاؤندا آیا گان، سنجگ تریتا دواپر کلجگ نام شنوایا۔ کردا آیا خیران، خیرانی وچ کرے لوکایا۔ کلجگ انت پورا کرے جو دینا آیا پروان، پروانے پچھلے ویکھ دکھایا۔ جو دھا سوربیر بن بلوان، بلدھاری پھیرا پائیا۔ سو لہنا دینا چکائے آن، انک کل دھاری ویس وٹایا۔ جن بھگتاں کر کلیان، قلم شاہی توں پرے لیکھا دے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چڑھاؤنہارا سچ بان، مہربان ہو کے محبوب اپنی سیو کمایا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے جگ جگ جن بھگت سہیلا چنگا، چنگی پر بھ دے نال وڈیاںیا۔ جنہاں دے چرن چھے گنگا، گوداوری خوشی منایا۔ جگت ڈھولا گائے چھندا، ساچا راگ سنایا۔ لیکھے لگا جنم دا کیتا دھندا، بندگی بندنا والی درڑایا۔ پار کنارہ نظری آوے کنڈھا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ پُرکھ اکال دیوے اک اندا، نج آتم خوشی بنایا۔ امرت میگھ بر سے ٹھنڈا، کوڑی تپت بُجھایا۔ ٹٹیاں پاوے گنڈھاں، وچھڑیاں لئے جڑایا۔ لیکھے لائے مندا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ آگے جم دا توڑ کے پھندا، پھاسی دے گوانیا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہما، پار برہم اپنے وچ ملایا۔ لیکھے لگے جنما، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان پروان کرے کایا مائی چما، چرم دا جرم گُرم دا کرم اپنے لیکھے پائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر کرنی تیار رسوئی، رسوآ جس دا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دارس جانے نہ کوئی، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائی۔ جیسہڑی وست کسے نہیں بوئی، اُتبیج روپ نہ کوئے وٹائی۔ پانی دھار کسے نہیں چوئی، رسپارس نہ کوئے بنائی۔ کچھ آسامنگ منگی لوئی، کپیر جلاہا دئے گواہیا۔ کچھ محمد کیتی دروہی، خود خدائے دھیان لگائی۔ انت گوہند کیتی عرضوئی، بیتی گیا سنائی۔ تڈھ بن ملے کوئے نہ ڈھوئی، ڈھوآ ہتھ نہ کوئے پھڑائی۔ چار جگ جس سرشی درشی اندروں ٹوہی، گھٹ گھٹ دیکھ دکھائی۔ اپنی جوت اک بلوئی، لوئن دتے گھلانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سنائی۔ سنگر شبد کہے کی وست کرو تیار، واستک دینا سمجھائی۔ کس بدھ بھوگ لگاؤ نرنکار، نرکار ہو کے دینا درڑائی۔ کی اوڈھن دیو اُتے آہار، پڑدا کون رکھائی۔ کی عرض دیو گزار، بیتی سچ سنائی۔ کس بدھ کرو نمسکار، بن سیس سیس جگدیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری کی دکھائی۔ سنگر شبد کہے کی وست جو سب توں ہووے اچھی، اچھی طرح دینا سمجھائی۔ کس دوارے ہووے رکھی، کون گھر وڈیائی۔ کیہڑی لے کے آوے سخی، سُخن پچھلا پور کرائی۔ کون دیکھے اکھیں، بن نیزنن گھلانی۔ ساچے مارگ آوے نٹھی، بن کے پاندھی راہیا۔ کیہڑی صفتاں والی پڑھو پٹی، کی پٹنے والا گیا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا کون دکھائی۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر کون بنے رسویا، رسم اگلی دئے سمجھائی۔ کون روپ ایکا اینکار ہویا، ہوکا دے کے دیو درڑائی۔ کون سچ پرکاش کرے لویا، لوک پرلوک پڑدا دئے اٹھائی۔ کون ساچی نیند بن غفلت سویا، آلس باہر کڈھائی۔ کون کس بدھ لے کے آئے ڈھویا، ڈھولا گاوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھے توں اگے ہویا، اگے توں پچھا سب نوں یاد کرائی۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سُبھاگوئی دے گرہ جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دا بھو جن اگما رس، رسنا رس نہ کوئے چکھائیآ۔ جس نوں آسا نہیں کوئی رو سس، سورج چند دا تیج نہ کوئے وڈیائیآ۔ جگت جہان نہ آوے ہتھ، سرشی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ اپنے انتر رکھے پُرکھ سمرتھ، دوسرے نہ کوئے وڈیائیآ۔ سبجگ تریتا دوا پر کجگ لبھ لبھ گئے تھک، کھوجیا واہو داہیا۔ حقیقت وچوں ملیا کوئی نہ حق، لاشریک اپنے وچ سمائیآ۔ تھکے ماندے سارے گئے اک، عقل بُدھی دی چلی نہ کوئے چترائیآ۔ انت کنت بھگوئی انت چرناں اُتے سپس دتا رکھ، جگدیس تیری بے پرواہیا۔ نرگن دھاروں سانوں کر کے دکھ، لوکمت سرگن تت دتا ہنڈھائیآ۔ صفتاں والا گواؤندا رہوں جس، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی راہ چلائیآ۔ اپنا ناؤں دسں الکھ، ڈھولے گھر گھر دتے سنائیآ۔ اسیں دسں کے آئے پُرکھ اکال ہووے پرگٹ، نرگن نرویر نرکار نرکار جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ سچ دھرم دا کھولے ہٹ، دوارا اکو اک سہائیآ۔ جتھے راؤ رنگ جان وں، اوچ نیچ ذات پات جھگڑا رہے نہ رائیا۔ اکو نام بھنڈارا دتے سچ، کھتری براہمن شودر ویش آپ ورتائیآ۔ اپنا کھیل کرے پرتکھ، پاربرہم برہم دا مالک ہو گوسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نریشا اک درڑائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دسیئے اوس دی روزی، رازق رحیم رحمان اکھوائیندا۔ پر بھ مالک ڈھر دا چوجی، جگ چوکڑی کھیل کھلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر بنا کے کھوجی، آپ اپنا آپ چھپائیآ۔ حکم سندیشہ دے کے لوک پر لوکی، برہمنڈ کھنڈ ڈنک وجائیآ۔ توں میرا میں تیرا دسں کے اک سلوکی، وشن برہما شو دھار پرگٹائیآ۔ پنچ تت بنا کے کوٹن کوئی، کوٹ گڑھ بنک دوارا آپ سہائیآ۔ اتم سب دی چڑھ کے چوٹی، چوٹ شبد نام لگائیآ۔ اتم پر ماتم بن کے گوتی، پاربرہم برہم اپنا روپ سمجھائیآ۔ جن بھگتاں منزل دسں کے سوکھی، اگلا پیئڈا پندھ مکائیآ۔ ساچا میل ملا کے نرگن نور جوتی، جوتی جاتا دیا مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی آپے دتے روزی، وست اپنی آپ درڑائیآ۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے میں ویکھی دھرنی بھومی، بھومکا سوہنی نظری آئی۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے نجومی، ودیا وچ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ بھگت دوار کوئی کھیل نہیں معمولی، نہ معلوم اپنی کار کمائی۔ چرن دھوڑ جنہاں مستک دیوے دھولی، دھرم دوار اک دکھائی۔ انصاق وچ کدی نہ کرے بے اصولی، اصل دی نسل دے پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتائی۔ دھرنی کہے میں ہوئی وڈی، وڈ وڈے دتی وڈیائی۔ میں سرشٹ سبائی چھڈی، چھڈی جگت لوکائی۔ دست امولک جن بھگتاں پریم دھار لہجی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جس دے وہن وچ وہندی نو سو نڑھنوی ندی، ندیاں توں پار سمجھ کسے نہ آئی۔ اوسے دے تھم اندر بدھی، بندنا وچ بیٹھی سیس نوئی۔ سچ پریت پریم والی لگی، پیا پریا کر کے رہی بلائی۔ اوسے دی بھگتاں دی بھگتی والی ویکھی دھار سچی، سجن ملیا دھر درگاہیا۔ میرے اُتے پون ٹھنڈی وگی، سانک ست رہی کرائی۔ چار جگ دی بُجھی اگی، کوڑی تپت نہ کوئے تپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر رہیا اٹھائی۔ دھرنی کہے میں ویکھیا سچا دھرم، دوارا دھر دا نظری آئی۔ میرا اچا ہویا کرم، نہکرمی ہویا سہائی۔ سنساکیا بھرم، بھانڈا دتا بھنائی۔ وڈیائی دتی تیرے اُتے بھگتاں لیا جرم، جنم پر بھ دے لیکھے لائی۔ اکو ڈھولا پڑھن، ساچا راگ الائی۔ اکو دی رکھن سرن، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائی۔ سو تیرے اُتے چرن آیا دھرن، دھول رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے آیا پھرن، پاندھی ہو کے پھاندی ہو کے نام ڈوری تند بندھائی۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گریت سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن بھگت سہیلے پر بھ دے تگے بال، بالی بدھ ملی وڈیائی۔ جنہاں دے انتر بدل گئی چال، چال نرالی دتی دکھائی۔ اکو مندے پُرکھ اکال، دوجا اشٹ نہ کوئے منائی۔ اٹھے پہر خوشیاں وچ وجاوندے تال، طلب اور نہ کوئے رکھائی۔ بنیتی اندر اپنا دسدے حال، احوال پچھلا نال ملائی۔ پورب

جنم دی پوری کر کے گھال، کرماں دا لیکھا رہے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھہ لکائیا۔ گر اوتار پینمبراں وچوں بولے دوارکا
 واسی، فرمان اک سنائیا۔ جن بھگت دی سیوا خاصی، خالص رنگ رنگائیا۔ جس دا ایشٹ اک ابناشی، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ سو اترے پار گھاٹی، منزل کے
 جگت جدائیا۔ جس پورب مٹی آکھی، دواپر دے گواہیا۔ اکلوتا بیٹا جس نوں جنمیا بدر دی چاچی، لہنا اوسے دا ویکھ وکھائیا۔ اوہ ودیا پڑھ کے کاشی، کشمیر بیٹھا
 ڈیرہ لائیا۔ زرگن درشن ہويا راتیں، نور نور جوت رُشائیا۔ اُس منگی اک داتی، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ جویں سُداما تیرا ساتھی، اندرلا سنگ بنائیا۔ جے میری
 کریں راکھی، سر اپنا ہتھہ لکائیا۔ میں گاواں تیری ساکھی، نخن بچن رسنا نال الائیا۔ تُوں دُھر دا کملا پاتی، پتہر میثور نظری آئیا۔ سِری بھگوان کہا میں متاں
 آکھی، کجھ انت اخیر اپنے رنگ رنگائیا۔ تیری بدل کے جیون والی حیاتی، حضرتاں دے پچھوں تیرا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے زرنکار، زرویر دیا کمائیا۔ سُدامے دا چچازاد پیار، پورب لیکھ پر گٹائیا۔ بھگوان دے آدھار، عدل آپ کمائیا۔ جگ وچوں
 جگ دی بدلی کر سنسار، سمند ساگر کھیل وکھائیا۔ بھگت سہیلا بن مرار، مراری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پچھلا کیتا قول اقرار، اپنا توڑ نبھائیا۔ کرماں دا جنم سُدھار،
 دیوے مان وڈیائیا۔ کل کلکی لے اوتار، کل کلیمیش گوائیا۔ بالا نڈھانھانگی دس گفتار، کُپت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک
 زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا چکاوے بھگت بھگوان کرشن سُدامے یار، یار دا اُدھار، چچازاد وچار، وچار دا پِسا، ہری کا دوار، تن دا شنکار،
 گر میت نظری آئیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بیبی چرنی دے گرہ جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے بھگتو تلو مول، مل قیمت کوئے نہ پائیا۔ پچھلی کرنی جاؤ بھول، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہر مارگ اک اصول، اپناؤ تھاؤں تھانیا۔ جس دا
 حکم اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ شکر مستک لا کے دھول، خوشی رہیا بنائیا۔ ہتھوں سٹ ترسول، ترے بھون دھنی درشن پائیا۔ جس دا پنگھوڑا ہر

بھگت رہے جھول، ہلارا دو جہاناں باہر دکھائیا۔ بن کے کنت کنتول، سچ سُنہنجی رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 سَنگَر شبد کہے ہر بھگتی ویکھو رنگ، رنگت اگئی دیاں درڑائیا۔ آتم پر ماتم مانو انند، انند انند وچوں دکھائیا۔ ساچا ڈھولا گاو و بن رسنا جہوا دند، تُوں میرا میں تیرا
 راگ الائیا۔ جنم جنم دا میٹے پندھ، آون جاون دے چکائیا۔ خوشیاں دا اکو دے چھند، نام وچولا بن آپ سمجھائیا۔ زرگن سرگن و سے سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔
 جن بھگت دوارا جائے لگھ، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ پریم رنگیلا ویکھ پلنگ، بن پاوا چول دے سہائیا۔ سچ ناد و جا مردنگ، راگ اپنا دے اُپجائیا۔ بھيو کھلا کے
 برہم ہنگ، ناتا جگت نالوں تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن مینا ٹھانڈا سپتا سدا اپتتا سد بھاونا سب دی ویکھ دکھائیا۔
 سَنگَر شبد کہے تکو کھجگ انتم ریتی، ریتواناں دیاں درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر و دھیان مارو مندر مسجد مسیتی، گرودوارے ویکھ دکھائیا۔ کایا دے نہ کوئے ٹھانڈی
 سیتی، اگنی تت سب نوں رہی جلائییا۔ من داسنا ہنکاری ہوئی نیتی، وکاراں وچ لڑائییا۔ آتم دے نہ کوئے ٹھانڈی سیتی، امرت میگھ نہ کوئے برسائییا۔ پُرکھ
 اکال دین دیاں سمرتھ سوامی اپنی دیاکیتی، جن بھگتاں ہو یا سہائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑی لا باغیچی، باغبان ہو کے ٹہنی رہیا مہکائییا۔ گرگھ دھار کر اتیتی،
 ترے گن لیکھا رہیا چکائییا۔ ہر جن آتما سدا جیتی، جت ہار وند نہ کوئے وندائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، جنہاں انتر نر نتر ساچے نام منتر دی دیوے پریتی، پریتم ہو کے توڑ نبھائییا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پال سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

سَنگَر شبد کہے کھیل ویکھو کرنی دا کرتا، کی کی اپنا رنگ دکھائیا۔ مالک بن کے دُھر دا بھرتا، داتا دیاوان ہو جائیا۔ مان وڈیائی دیوے ساچے بھگتاں،
 بھاگ اپنا اپنے وچوں دکھائیا۔ ایکا رنگ رنگائے ساچی سنگتا، سنگل شرع زنجیر کٹائییا۔ جھگڑا رہے نہ دویت بھاو من دا، منسا کوڑی رہیا گوائیا۔ لہنا دے کے
 ساڈھے تن ہتھ تن دا، سریر اخیر اپنے رنگ رنگائییا۔ گرہ سہا کے گرگھ جن کا، جن اپنے گھر وسائییا۔ بھے رہیا نہ کوئی ڈن کا، رائے دھرم نہ دے سزائییا۔

میل ملایا پاربرہم برہم کا، ناتا نرگن نرگن نال رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا رنگ
وکھائے چھپر چھن کا، انڈھڑا آپ چڑھایا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بیہی مایو دے گرہ جیٹھووال ★

ستگر شبد کہے ہر صاحب گن ندھان، آد جگاد وڈی وڈی وڈیا۔ مہربان ہو کے دیوے اگما دان، دست امولک نام بھنڈارا آپ ورتایا۔ پریم پریتی اندر
بھگت سہیلے کر پروان، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دھرم دوارے دا اک وکھا سچا نشانہ، نشانے کوڑے دے بدلایا۔ توں میرا میں تیرا انتر آتم دس کے سچ گیان،
نر نتر روپ انوپ درسایا۔ سو سنت سہیلے گرگھ سوہنگ ڈھولا گان، جنہاں آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، صاحب ستگر دیا کمایا۔ صاحب ستگر پڑکھ اتھاہ، اکل کل دھاری ہر اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی چلائے راہ، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ گر
اوتار پیغمبر بنائے ملاح، نیا نوکا نام ہتھ پھرائیندا۔ صفت صلاح بے پرواہ اپنی آپ جنا، شاستر سمرت وید پُران لوکات وڈیائیندا۔ انتم سب دی خاکی مائی کر
سواہ، نرگن نرگن رنگ چڑھائیندا۔ سو سوہلا ڈھولا رہے گا، توں ہی توں ہی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
ساچی کار کمائیندا۔ گر اوتار پیغمبر ڈھولا گاون سوہنگ سو، دوجی کرن نہ کوئے پڑھایا۔ جس دھار وچوں نکلے انتم اوسے وچ گئے سوں، آلس ندرانہ کوئے
بنایا۔ ست سرپ گئے ہو، ہوکا دے کے جگت لوکایا۔ دیناں مذہباں نالوں توڑ کے موہ، مُجّت پر بھ دے نال رکھایا۔ نرگن دھار ہو کے نرگن گئے چھوہ،
شہنشاہ وچ اپنا آپ سما۔ جو بھگتاں اندر جگ جگنتر کرے لو، لوسن انترلا دے کھلایا۔ دوجا اور نہ جانے کو، ہر کا بھیو کوئے نہ پائیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دایالا
لے کے آیا ڈھو آ ڈھو، نام ندھانا رہیا ورتایا۔ امرت رس نہجھر جھرنا بوند سوانتی دیوے چو، چار جگ دے وچھڑے لئے ملایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
بھگوان، جوت سرپ وڈ بھوپ آپے ہو، گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت سنت سہیلے پار کرایا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہرچیت سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ انت اندھیر ہويا اندھ، ساچا نام ہر کا چند نہ کوئے چکایا۔ کوڑی کریا جگت واسنا من وکاری دے گند، آتم پر ماتم پر بھ دا ڈھولا کوئے نہ گایا۔ ساچا سوہلا ناد انادی بن رسنا جہوا سنے کوئی نہ چھند، پار برہم برہم بھو نہ کوئے کھلایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی سب نوں سٹا دے کر کئڈ، کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ سریر اپنی کروٹ نہ کوئے بدلایا۔ نیتز روندی ویکھی جمنا سرتی گوداوری گنگ، اٹھسٹھ تیر تھ دین ڈھایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ وجے نہ کوئی حق مردنگ، نام نگارہ اینکارا نہ کوئے سٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوار در ٹھانڈے بیٹھے سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ ویکھی اندھیری رات، بھنڑی رین نہ کوئے سہایا۔ کسے دا لیکھے لگا دے نہ پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھیاں وچ تڑپ رہی لوکایا۔ سچ سروور امرت آتم مارے کوئی نہ ٹھاٹھ، نچھر رس ڈھر دا جھرنانہ کوئے جھرایا۔ سچ دوار اینکارا صدی چوڈھویں ملے نہ کسے ہاٹ، گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ سارے روون مارن دھاہیا۔ ست سنتو کھ دھیرج سرشٹ سبائی ٹٹایت، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ کھتری براہمن شو در ویش ورن برن دین مذہب ذات پات جھگڑا پایا منمت، گرمت گہر گمبھیر بے نظیر سارے گئے بھلایا۔ تیرے ملن دی پُرکھ اکال کھلی کسے نہ اٹھ، جگت نیتز ہندیوں تیرا درس کوئے نہ پایا۔ توں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ سمر تھ، کلجگ انت کوڑی ریکھ جگت بھیکھ دے گویا۔ جگ بدلنا تیرے ہتھ، سنجگ ساچا لے پرگٹایا۔ سرشٹی درشٹی اندر اکو نام اپنا دس، دو جی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ اکو تیرا دوارا سب نوں سبھے حق، لاشریک جلوہ نور کر رُشٹایا۔ بھوکھتاں اندر سنجگ تریتا دوار پر کلجگ تیرا آؤنا آئے دس، نہ کھنک کل کلکی اپنا ناؤں پرگٹایا۔ موہ وکار جگت ہنکار کھیڑا کر بھٹھ، ست سچ دھرم اک پرگٹایا۔ ہر ہر دا تیرا نام لئے جپ، کوٹ جنم دا پپ دینا گویا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نعرہ دس اٹھ، الکھ اگوچر ام اتھاہ بے پرواہ اپنا پڑدا دینا اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دین دنی ویکھی سڑدی، چار گنٹ دھیان لگایا۔ تیری منزل کوئے نہ چڑھدی، رُوح بُت دوویں رہے گر لایا۔ انتم بازی دے ہر دی، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ ایہہ کھیل کلجگ کل دی، جس گیانی دھیانی ودوانی دتے بھلایا۔ کوئی سبھے نہ دھار نرائن نر دی، وشیاں والے گرُو سارے رہے

منایا۔ سمجھ آئی نہ تیرے گھر دی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بانی پڑھ کے جھٹ لنگھایا۔ جو آتم پر ماتم تیرا درشن کردی، جوتی جوت جوت وِچ رُشٹایا۔ اوہ من واسنا کدے نہ لڑدی، جھگڑا کرے نہ جگت لوکایا۔ سچکھنڈ دوارے اکو چڑھدی، جس دی منزل بے پرواہیا۔ بن سیس سیس چرناں اُتے دھردی، دھرنی دھرت دھول دا لیکھ مُکایا۔ وسنیک بنے اوس گھر دی، جس گھرانے وچوں گُر اوتار پیغمبر لوکات پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سنگر تیری اوٹ رکھایا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن ساری سرشٹی ویکھی، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ کوٹن کوٹ بنے بھیکھی، ویس گُر وُآں والا وٹایا۔ قلم شاہی نال بنے لیکھی، لیکھ تیرا رہے جنایا۔ جنگلاں وِچ بن پردیسی، بھججن واہو داہیا۔ ماٹی کھیہہ نال کھیڈ رہے کھیڈی، دھوئی خاک رمایا۔ تیرا دسے کوئے نہ بھیتی، بھوجل وِچ دسے لوکایا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیری جانے کوئی نہ نیکی، جس لکھ چوراسی وچوں مانس جنم دتا بنایا۔ نرگن آتما اپنی بنا کے بیٹا بیٹی، گھر ساچے دتی وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پر بھو امام، عملاں توں رہت ویکھ وکھایا۔ دین دُنی دا بدلایا ویکھیا نظام، نوبت حق نہ کوئے وجایا۔ من واسنا کوڑی کریا سارے ہوئے غلام، غُربت اندروں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ ساچا سجدہ کرے نہ کوئے سلام، حق محبوب نہ کوئے منایا۔ جدھر تکیئے ویکھیے گھر گھر دسے حرام، ہر کے پوڑے چڑھ کے تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پر بھو سانوں سب نے کیتا بدنام، بدی نیکی سب تیری جھولی پانیا۔ صدی چودھویں اسیں بن گئے عام، عوام وِچ نہ کوئے وڈیایا۔ اتم دین دُنی دا کھسٹا چھڈ کے تمام، تیری چرنی بیٹھے سیس نوایا۔ کلج میٹنا سنجگ لاؤنا پُرکھ ابناشی تیرا کام، ساڈی چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگادی مہربان، سری بھگوان مہر نظر اٹھایا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بال کور دے گرہ جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرے بھگتاں جائے بلہار، جو سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار تیرا دھیان لگانیا۔ اسیں سکھیا دیندے آئے سبجگ تریتا دوپر کلج چوکڑی جگ چار، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نال سمجھانیا۔ تیرا نام ڈھولاگیت سنگیت گاؤندے رہے اگمی وار، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ الایا۔ حکمے اندر سُنہیہڑا دیندے رہے جگت سرشی سنسار، کائنات مخلوق خلق سنانیا۔ واحد لاشریک تیرا کردے رہے اظہار، پاربرہم پتپر میثور تیرا پڑامات اٹھانیا۔ تیرے نام دا بول کے اک جیکار، ناؤں نرنکار رہے سنانیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت سرشٹ سبائی ساری ہوئی بے حال، سرتی شبد نہ کوئے ملانیا۔ بن ہر نامے ہوئے کنگال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھیرج دھیر نہ کوئے دھرانیا۔ بن تیری کرپا ساچا نام ملے نہ کسے سچا دھن مال، اتوٹ اتٹ دست نہ کوئے ورتانیا۔ جگت مایا توڑے نہ کوئے جنجال، شرع شریعت وچوں باہر نہ کوئے کڈھانیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا دسے نہ دُھر دا دھرم سال، جس گرہ چھپر چھن نہ کوئے جھہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر چار جگ دے بیٹھے سپس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال سمرتھے، صاحب تیری سرنانیا۔ کلجگ انت اخیر ساڈے کچھ نہیں ہتھے، دوویں خالی ہتھے رہے دکھانیا۔ ناتاٹھیا تیرتھ اکھسٹھے، گنگا گوداوری جمناسرتی رہی گر لایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ سارے ہوئے ہکے بکے، حقیقت نظر کسے نہ آیا۔ دین دُنی بھل گئی دُھر دے مارگ دسے، شاستر سمتر وید پُران پڑھ کے تیرا شکر نہ کوئے منانیا۔ من واسنا کوڑی کریاست دھرم دی کر کے ہتے، اتیاچاری دُشٹ وکاری جگت جیو بنے گوساننیا۔ تیرے نام پیار مَحبت وچ بن بھگتاں رنگ کوئی نہ رتے، رُتری رُت نہ کوئے مہکانیا۔ جگت جگیا سو جگت رساں وچ سٹے، نیتز نین اکھ نہ کوئے کھلانیا۔ کرپا کر ابناشی اچتے، پاربرہم پتپر میثور تیری اوٹ رکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے پنجاں تیاں والے نہیں پر بھو کوئی جُسے، وجود نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال دین دیاں دیندھ ٹھا کر سوامی دُھر دا حکم اک پر گٹانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرے اگے ارداس، نینتی حق سنانیا۔ مہربان سرشی دا ویکھ تماش، بھرے بھلی سرب لوکانیا۔ ساچی دست نہ کسے پاس، کلجگ کوڑی کریا نال کرے لڑانیا۔ تیرے اُتے رہیا نہیں کوئی وشواش، وشیاں وچ دُبی

سرب لوکانیا۔ شاہ کنگال سارے دسن اداس، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ منزل پوڑھی چڑھے کوئی نہ گھٹ، سچ دوارا لنگھ کے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی کر کر پاٹھ، پاٹھشلا وچوں دین دیال نظر کسے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی پاربرہم کملاپات، پنت ادھارن دینن اپنے رنگ رنگائیا۔ بن بھگتاں ساچے سنتاں تیرا دیوے کوئی نہ ساتھ، سرشٹ سبائی ناتا بیٹھی تڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار جگ وچ تُوں میرا میں تیرا جگ سب نے گائی تیری گاتھ، سوہنگ ڈھولا دُھر داراگ الائیا۔ اللہ رام واکرؤ اوم کرشن تیرا اکھراں والا جاپ، نراکھر وچوں جگت دتا پرگٹائیا۔ آتم پر ماتم تیرا دُھر داساک، بن آتم پر ماتم تیرا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکڑی سرشٹ سبائی پتا باپ، پتپر میثور نظری آئیا۔ کلج انت سری بھگونت نرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر کوڑی کریا دے مٹائیا۔ تیرا درشن کرینے ساکھیات، سوچھ سرؤپ شاہو بھوپ اپنا آپ دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ کر دے رچھیا، رچھک ہو کے دیکھ دکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن پا بھچھیا، نام ندھان سری بھگوان اکو دے ورتائیا۔ ساڈا پورا کر بھوکھت لکھیا، کلج اتم لہنا دینا دے مکائیا۔ سرشٹ سبائی دین دُنی دے مستھیا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ بن تیری کرپا جگت جہان نہ جاوے جتیا، گر اوتار پیغمبر کوٹن کوٹ گئے پھیریاں پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی وقت سُنھنا دے دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا چلے نہ کوئی زور، جورؤ زر ہو یا ہلاکائیا۔ کلج دیکھ اندھ گھور، اندھیرا چاروں کُنٹ چھائیا۔ من واسنا پایا شور، شرع وچ شرع کرے لڑائیا۔ پُرکھ اکال انت اخیر تیری تیری لوڑ، لوڑیندا ساجن اکو نظری آئیا۔ بن تیری کرپا وچھڑیاں کوئی نہ سکے جوڑ، ناتا حق نہ کوئے جڑائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ چار کُنٹ دہ دشا سارے مچاؤن شور، ہوکیاں وچ دے لوکانیا۔ لیکھا کئے نہ مور تور، تریا پد تون آگے تیرا راہ نہ کوئے دسائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی تیتوں کوئی نہ سکے بہرے، تیریاں صفتاں والے ڈھولے گا کے سارے شکر منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن تیری سب نوں لوڑ، بن لوڑ اک تُوں ہی نظری آئیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ بی بی ننتی دے گرہ جیٹھووال ★

جگ چوکڑی پر بھ بدلدا آیا آپ، آد پُرکھ ابناشی کرتا اپنی دیا کمائی۔ نت نوت جیو جنت سادھ سنت دسدا آیا جاپ، جگ جیون داتا ناؤں نرنکار اک درڈائی۔ گر اوتاراں پیغمبراں دیندا آیا ساتھ، نرگن ہو کے سرگن سنگ بنایا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دسدا آیا گاتھ، چار جگ دی سکھیا اک سمجھائی۔ اک اکیلا جن بھگتاں دیندا آیا ساتھ، سدا سدا سنگ اپنا آپ نبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سمرتھ مہما اکھ کھ سنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھوکٹ شرع زنجیر، دین مذہب لیکھا دے مکائی۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، حکم اپنا دے سمجھائی۔ صدی چوڑھویں بدل دے تقدیر، تیرے ہتھ وڈی وڈیائی۔ ٹوں مالک خالق پر تپالک بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ سارے بیٹھے تیری لنگھ دلیز، در دوارے سپس جھکائی۔ ہوں بالے نڈھے تیرے عزیز، بالے دھر دے نظری آئی۔ پریم پیار محبت دی اکو دس تمیز، تمنا دین مذہب دے چکائی۔ تیرے پریم پیار دا کھانا ویکھئے لیز، جس دارس رسنا نہ کوئے چکھائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلج ایسے آشا وچ کردے گئے اڈیک، جگ چوکڑی دھیان لگائی۔ سو پُرکھ اکال دین دیال آگئی ۳۶۷

تریک، طریقہ اپنا دینا جنائی۔ سچکھنڈ دوارے دے اسپس و سنیک، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ کیوں لوکمت وچ آئے بن گئے شریک، ہندو مسلم سکھ عیسائی روپ وٹائی۔ سب نوں دے اک توفیق، تابعداری تیری منن چائیں چائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر امید، زمیں اسماناں اکو کر رُشائی۔ تیرا حکم چلے ٹھیک، ٹھاکر ہو کے لینا منائی۔ ٹوں میرا میں تیرا چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ گاؤن گیت، سوہنگ ڈھولا اک الائیا۔ جس وچ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو نظری آئی۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم تیری اُتجے پریت، دوجی ریت نہ کوئے دکھائی۔ سدا رہیے اتیت، ترے گن ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نو اسی در ٹھانڈے منگ منگائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچے نام دا بخش بھنڈارا، بھنڈاری وشنوں منگ منگائی۔ ساچے پریم دا دے کٹارا، شکر سنگھاری دھیان لگائی۔ ساچے نام دا کر اُجیارا، برہما برہم ویتا نیتز نین اٹھ گھلائی۔ چار جگ تیرا پیارا، چارے کھانی تیری سیو کمائی۔ چارے بانی گاؤے تیری وارا، ڈھولے صفتاں والے صفت صلاحیا۔ حکمے اندر تیری اوتارا، جگ جگ پھیریاں گئے پائی۔ سر

نِوَاوَن عیسیٰ موسیٰ محمدی یارا، سجدیاں وِچ ملے وڈیاںیا۔ نانک گوہند کرے تیرا اِظہارا، شبد انادی ناد سُنایا۔ تیرا کھیل اگمّ اپارا، الکھ اگوچر کہن کوئے نہ پانیا۔
 بھوکھتاں وِچ دے کے گئے اِشارہ، لکھتاں وِچ وڈیاںیا۔ کَلجگ انت کل کلکی لئے اوتارا، انترجامی بے پرواہیا۔ جس دے سب کچھ ہووے اختیار، بے اختیار
 ہووے لوکانیا۔ گر اوتار پیغمبر اوسے دا منگن دوارا، در ٹھانڈے سپس جُھکانیا۔ جگ چوکڑی دے کے گیوں لارا، حکمے اندر حکم سُنایا۔ سو ویلا وقت سُنہننا
 دے سنسارا، سچ سوامی گیا آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا من ہاڑا، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ چھبھی پوہ سہاگ ویکھئے دہاڑا، وہار خوشیاں نال منایا۔ چھڈ کے جنگل جوہ
 اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پر بت ڈیرہ ڈھانیا۔ اکو تگیئے بھگت دوارا، جس گھر بھگت بھگوان مل کے خوشی منایا۔ بھگتاں لے کے آئیے اپنی دھارا، بن ہتھ سپس رکھانیا۔
 بن تیرے کوئی نہ ویکھئے پروردگارا، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر جگ چوکڑی تیرا بنیا رہیا پنہارا، سنجگ تریتا دواپر کَلجگ چارے کھانی چارے بانی اٹھسٹھ تیر تھ پانی تیرے چرن کول اُپر
 دھول دھرم دوارے آس رکھانیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار وِچ پنڈ جیٹھووال ★

اِگی پوہ کہے میں ہو یا پروان، پران ادھاری دے وڈیاںیا۔ سندیشہ دے کے دُھر فرمان، فرماں بردار لیا بلایا۔ دس کے سچ گیان، اندروں کرمی پڑھانیا۔
 ہو کے مہربان، مہر اٹھ کھلایا۔ بخش کے دُھر دا دان، دھوڑی مستک دتی چُھہانیا۔ توڑ کے مان اِہمان، نرمانتا وِچ وسایا۔ میں ویکھ کے ہو یا حیران، حیرانی
 میرے انتر آئیآ۔ جو دھا سوریر بن بلوان، بلدھاری اپنی کل ورتانیا۔ لہنا دینا دیوے دو جہان، پورب سب دا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ اِگی پوہ کہے میرا اکیاں دا سرتاج، شہنشاہ اکو نظری آئیآ۔ جس دا آد توں اک سماج، انت اک وڈیاںیا۔ جگ چوکڑی ویکھ کھیل
 تماش، شرع جگت اُپجایا۔ گر اوتاراں دے کے دات، پیغمبراں آپ سمجھانیا۔ جوڑ کے دُھر دانات، ساجن اک اکھوانیا۔ دس کے اپنی گاتھ، کرے حق

پڑھائیا۔ بن کے داسی داس، سیوک سیوا سچ کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ اکی پوہ کہے یاد آئی گوہند منگ منگی، وقت سہنجنا رہیا سہائیا۔ جس ویلے سرشٹی درشٹی ہووے تنگی، پڑدا سکے کوئے نہ پائیا۔ ساچے نام دی چار گنت ہووے تنگی، تنگدست دے لوکائیا۔ اگنی کرے کوئے نہ ٹھنڈی، جگت تپش نہ کوئے بُجھائیا۔ میرے لیکھ دی ویکھنی سندھی، سند تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تیتوں ویکھن توں پُرکھ اکال دُنیا ہو جائے اندھی، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ واسنا ہو جائے گندی، سگندھی سکے نہ کوئے پرگٹائیا۔ گروآں چیلیاں وچ پئے بھنڈی، ورجھنڈی دے دُہائیا۔ صاف رہے کوئے نہ ڈنڈی، ڈنڈاوت سچ نہ کوئے کرائیا۔ سادھ سنت ہون پکھنڈی، بھیکھادھاری رُپ بدلایا۔ گوہند کہا میری دھار بخشنی پنہجھی پنہجھی، پنہجھی پچھلی یاد کرائیا۔ جیہڑی دست ہر بھگت دوار پہلے سال ونڈی، امولک اپنی گولک وچوں باہر کرائیا۔ اُس دارس جان سکے نہ کوئے پکھنڈی، بن گرگھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ اکی پوہ کہے میں ویکھاں گوہند سورا، سرتی توں پرے دھیان لگائیا۔ جس دا بچن ہووے پورا، پچیاں نوں وار خوشی بنائیا۔ پُرکھ اکال جس دے حاضر حضورا، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ کلجک ناتا توڑے کوڑا، کوڑ کُٹمب دے مُکائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے رنگ گوڑھا، دُرمت میل دھوائیا۔ نام ندھان دے سورا، خُماری اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچ اپنے رنگ رنگائیا۔ گوہند کہے میرے گرگھ پنچ اٹھن جوان، جوہنوتے نظری آئیا۔ سٹھاں سالاں توں اُپر سارے کراں پروان، ندیڑ توں لیکھا اگلا اگلے اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہتھ ڈنگوریاں والے نشان، پال سنگھ للیاں توں چل کے آئیا۔ آتما سنگھ مار دھیان، ڈنڈا ساڈھے تن ہتھ اٹھائیا۔ جیون سنگھ پچھلا لیکھا آوے چکان، پورب لہنا پور کرائیا۔ دیوے حکم حکمران، بھگوان سنگھ نال ملایا۔ ابناشی کرتا ویکھے آن، آپ اپنی اکھ کھلایا۔ بنتا سنگھ کر پروان، پنچ گر انیا وچوں لئے اٹھائیا۔ گوہند کہے میرے پنچ ہور ترکھان، باڈھی پچھلے نظری آئیا۔ جنہاں میٹوں لیا پہچان، میرے ہو کے میرا ڈھولا گائیا۔ دوس رین کرے دھیان، نیز اکھ کھلایا۔ جنہاں وچوں ہر بھجن سنگھ ہويا پروان، نو وار کر ایشان، نو جنم دا پچھلا لیکھ مُکائیا۔ مل سنگھ نال ندھان، بشن سنگھ ہوئے پروان، بلونت سنگھ کر بلوان، پرگٹ سنگھ پرگٹ ہو کے ناتا لئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گوہند کہے میرے پنچ ہور جوان، سوہنے بانکے نظری آئیا۔ بلی سنگھ وڈ

بلوان، اجیت سنگھ بٹالیوں نال ملائیا۔ ناظر سنگھ ماڑی مُصطفا کر پروان، بوٹا سنگھ جوڑ جڑائیا۔ پتھواں نال ہووے پروان، ہر بنس سنگھ و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہنہار سچی سرنائیا۔ گو بند کہا میرے تیج ہور پنچے، پنجاں دیاں جنائیا۔ جنہاں وچوں ادھے سروں ہون گنجے، تیجا سنگھ پہلا نظری آئیا۔ گردھارا سنگھ او سے نال بچھے، پچھلی گنڈھ پوئیا۔ بھنتا سنگھ نمانا ہو کے آس رکھے، آساسب دی ویکھ دکھائیا۔ بھاگ سنگھ جموں وچوں نٹھے، بچھے واہو داہیا۔ ہرچرن سنگھ چرن آ کے ڈھٹھے، ملے مان وڈیائیا۔ سب دے ناتے جڑ گئے سکے، شک پچھلا رہیا نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر رہیا اٹھائیا۔ گو بند کہے میرے مہربان، میں سب کچھ دیاں جنائیا۔ سچ دس کون چکے سچ نشان، نشانہ کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ ہووے وڈ بلوان، سور پیر اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم دینا سنا ئیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا نشانہ اٹھاوے بھگت، دُجا ہتھ کوئے نہ لائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا نہیں وقت، ویلا سب دا گیا وہائیا۔ آتم پر ماتم دا ڈنکا و بے جگت، جاگرت جوت ہووے رُشنا ئیا۔ بھگت بھگوان دا رہن نہیں دینا فرق، فرقہ اندروں دینا بدلائیا۔ جگت و ہارا کر کے ترک، ثرت اپنا رنگ رنگائیا۔ ستمکھ ہو کے دینا درس، حرص دینی مٹائیا۔ جیہڑا نشانہ اُپر عرش، اوہ فرش دینا جھلایا۔ سمت شہنشاہی دا سہانا ہووے برس، سلطانا اکو سو بھا پائیا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، دُکھیاں روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گو بند کہے سچ نشانے لاوے کون ہتھ، پُرکھ اکال دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیواں دس، دُھر دا حکم جنائیا۔ تن مالویوں آون نس، دوآبہ دو ونڈ وڈائیا۔ تن ماجھے وچوں کرن جھٹ، اپنی لے انگڑائیا۔ کان پُروں اک آوے نس، اگلا پنڈھ مٹائیا۔ ساچا کرے اکھ، شبدی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مالویوں آوے سنگھ گجن، سجن کپور نال رلا ئیا۔ جاگیر سنگھ آوے نال ہسن، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ دوآبے وچوں گردیو آوے ٹپن، سیو پچھلی پور کرانیا۔ تارو سنگھ ساچا نام آوے چین، سوہنگ ڈھولا دُھر دا گائیا۔ پشورا سنگھ میل آوے کٹن، نال گرانام بندھن پائیا۔ اوتار امرت رس آوے چکھن، شمع بچھی پھیر جگائیا۔ اوتار سنگھ کان پُروں آوے نچن، مکھ گھنگٹ لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ اگی پوہ کہے میں بولاں کوک گج، سچ سچ جنائیا۔ کیوں پچھے دتے چھڈ، ساتھی ہور نظری آئیا۔ جنہاں دے سرتے نہیں

پگ، چوٹی سپیس رہے گندائیا۔ پریم اندر رہے لہ، تگن تھاؤں تھانیا۔ پُرکھ اکال کرپا کر جھب، پچھلا اگلا پندھ مُکائیا۔ حکمے اندر اپنے سد، سدھنے دے ساتھی نظری آئیا۔ جنہاں قصائیاں گھر لنگھایا جھٹ، روزگار جگت والا بنائیا۔ اوہناں دے اندر لگا پھٹ، ٹکڑا ٹکڑا دے ڈھانیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، تیری اک سرنائیا۔ پُرکھ اکال کریں نہ وکھ، وکھرا گھر نہ کوئے بنائیا۔ بول کے دینے سچ، سُنیہڑا سچ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ اگّی پوہ کہے میٹوں یاد آئی وششٹ والی سوئی، جو رام ہتھ پھڑائیا۔ جس دی لال سنگھ نال جوئی، پچھلا سنگی ویکھ وکھائیا۔ راج نرین سر رکھ کے کالی ٹوپی، پٹا اگو نام سنائیا۔ پر بھ دے حکم دی سوچ کسے نہ سوچی، سمجھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ حکمے اندر سُرسی نُور دی مُنننی نہیں چوٹی، واسنا کھوٹی دینی گوائیا۔ پُرکھ اکال دوارے ہووے کوئی نہ دوشی، نردوش دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ اگّی پوہ کہے میٹوں تیرے دسدے سارے پتر دھی، دھیان سب دے ول لگائیا۔ تیرا لہنا دینا جی جی، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری حد پار کرے کوئی نہ لیہ، لایق بن کے دتے نہ کوئے چترائیا۔ سبجگ ساچے سانجھی رکھنی نیہ، استری پُرش اگو جہی دینی وڈیائیا۔ پریم پیار دا برکھے مینہ، میگھلا اپنی دھار دھانیا۔ اگے دس کرنا کی، سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیواں حق صلاح، حقیقت وچوں درڑائیا۔ بھگتاں بن ملاح، بیڑا پار کرائیا۔ جتھے استری پُرش دا لیکھانہ، آتم برہم سرب سمجھائیا۔ در آیاں بخش کے سرب گناہ، پنتاں پُنیت دیاں کرائیا۔ ساچی منزل دیاں چڑھا، جتھے سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اگّی پوہ کہے پر بھ پننجھی دس ہور سیوادار، جیہڑے سیوا سچ کمائیا۔ جنہاں دے گل وچ اک اک ہووے ہار، ہر دے تیرا نام دھیانیا۔ پُٹھی سرتے بدھی ہووے دستار، پچھا اگے نال بدلایا۔ ہتھھاں وچ ہودن ہتھیار، مرضی آپو اپنی اٹھائیا۔ ایہہ کچھ دُرگا دا وار، ا ششٹج ویکھے چائیں چائیا۔ پُرانے مٹر اوہدے یار، گرگھ سوہنے نظری آئیا۔ پنچ مالویوں لینے اٹھال، چار دوآبہ سو بھاپائیا۔ چھ مانجھے وچوں مددگار، پنچ جموں جوڑ جڑائیا۔ دو دیوں لینے بھال، گرگاؤں وچوں اک رلائیا۔ اک اٹار سیوں لینا اٹھال، پونے دی ونڈ اک سمجھائیا۔ آد شکت جوڑ کے ہتھ کر نمسکار، دھر دی بھوانی رہی جنائیا۔ انھاں داناں گوہند دی نکلے وچوں دھار، قلم شاہی لیکھ نہ کوئے لکھائیا۔ گپتاں نال

گپتاں دا ہووے پیار، بچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ تیرے دوارے منگی منگ بن بھگھار، بچھیا دینی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ اگی پوہ کہے جے استری مرد دا سانجھا حق، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ پنہجھی مرداں نال پنہجھی اسطریاں رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چٹے رومال سب دے ہون ہتھ، مہا سنگھ دا لیکھا نظری آئیا۔ سچے کھبے ہر سنگت دے لین نٹھ، سیوا کرن چائیں چائیا۔ ماجھے وچوں اوہ لینے جیہڑے بے دعویٰ لے کے آئے جھٹ، مرداں توں استری روپ بدلایا۔ انھاں دا بچھلا جامہ گوہند دینا کٹ، ایہہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے درشن دا لاہا جان کھٹ، ترس وچ بیڑا پار کرائیا۔ جیہڑا نو سو چرانوے قدم تیری دھار آوے ٹپ، ٹپے پڑھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ تیرا اوہناں نال ناتا جڑے پک، زرگن زرگن ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان اکو روپ نظری آوے سچ، کچ دا ونج نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اگی پوہ کہے میتوں آگیا فرمان، ہر فرنا دتا بدلایا۔ جیہڑے پنہجھے ترکھان، باڈھی جگت جنایا۔ اوہناں دے ہتھ وچ ہووے تیر کمان، رنگ لال کالا دین وکھائیا۔ جیہڑے پنہجے ہون بلوان، گل قمیض نہ کوئے چھہایا۔ جیہڑے پیارے ہوئے پروان، بستر پیلے رنگ رنگایا۔ جیہڑے گنجے نوجوان، پگڑیاں کجھیاں وچ ٹکایا۔ پنہج کرن اک دھیان، ہتھ چھاتی اُتے رکھایا۔ نو پھڑ کے سچ نشان، سچی ران اُتے ٹکایا۔ پنہجھی پنہجھی سُن سچا فرمان، سیوا کرن چائیں چائیا۔ سب دا کھیل ویکھے بھگوان، بھگتاں دی چال نرالی دے وکھائیا۔ اس توں وڈا میدھ ہونا نہیں کوئی گھسان، دو جہاناں دی گھنمن گھیری وچوں باہر کڈھایا۔ گر اوتار پیغمبر نو سو چرانوے قدم تہانوں بچھے ملن آن، دھر دے بھتے سپس اٹھایا۔ ہر سنگت دا اس توں پہلوں پکيا ہووے پکوان، پکا ردھا کچا پکا پر بھ اپنے لیکھے پائیا۔ سواد رس دے نہ کوئے زبان، ماڑا چنگا کہہ نہ کوئے سنایا۔ گر گھ مل کے سارے اکو وار کھان، اڈو اڈی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب دی راکی کرے سری بھگوان، نگاہبان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھوجن ویلے پنہجے پیارے باہر کچھ لین کرپان، گھ باہر ول تکایا۔ ہر بھگت سہیلے سوہنگ ڈھولے گان، نعرہ اکو اک جنایا۔ پُرکھ اکال ہووے مہربان، شبد سندیشہ دے درڑایا۔ کھان پین دا سوہنا سچیا ہووے دیوان، دیوان خانے سارے دے کھپایا۔ کھیلے کھیل نوجوان، مرد مردانہ آپ کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہر بھگتو تہانوں خوشیاں نال ورتان، ورتان دی وارتا نالوں نال لکھایا۔ جھک کے ویکھن زمیں اسمان، بے زبان

دھیان لگایا۔ غریب نمانے کو جھے کملے پر م پڑکھ دے بنے سرب مہمان، مہمانی اِکو وار کھوایا۔ جس نے کھادھا اُس پھیر نہیں آؤنا وِچ جہان، جنم مات لوک نہ کوئے رکھایا۔ سب دا آؤنا کرے پروان، گرگھ تیرا گو بند والا نشان، دو جہاناں نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ مہراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، کلنک نیہہ نر نرائن، ناری پڑکھ پرکھ اپنے ہتھ رکھایا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ فوجا سنگھ دے گرہ پنڈ ملووال ضلع امرتسر ★

درگاہ ساچی محمد کر سجدہ، نیر بن نین نیر وہایا۔ پروردگار سانجھے یار کھیل ویکھنا تیرے گھر دا، گرہ مندر وِچ ددھایا۔ میں درویش تیرا بردا، بندگی وِچ بندھن گیا تڑایا۔ تیرا کلمہ آیا پڑھدا، کائنات جگت سنائی۔ سر قدم اُتے دھردا، قدیم دے قادر سیس نوایا۔ صدی چودھویں عرضوئی کردا، عاجز ہو کے منگ منگایا۔ جگت جہان ویکھیا سڑدا، اگنی تت تپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ محمد کہے میرے پروردگار، جلوہ گر نور الایا۔ میں تیرا خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائی۔ سدا خوشیاں دا اظہار، ظاہر ظہور تیری وڈیایا۔ پچھے نو نو چار میتے وِچ سنسار، جگ چوکڑی پنڈھ مکایا۔ تیرا ہونا سچ وبار، پوہ چھٹی راہ تکایا۔ میں عرض رہیا گزار، گزارش وِچ سیس جھکایا۔ ادھ وِچ بیٹھے میرے چار یار، منزل چڑھ درس نہ پائی۔ تیرا حکم وِچ دُشوار، دُشمن اور نہ کوئے جنایا۔ اوہ روون زارو زار، دروہی کرن خدایا۔ جے کرپا کرے میت مُرار، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ اسیں وی سنگ چل کے لوک مات اوہناں دا کرینے دیدار، جنہاں دی دید پڑکھ اکال ویکھ وکھایا۔ چھڈ گئے مقبرے مزار، مسیتاں مندریں توں ہو کے باہر، قلندراں توں پلے گئے چھڈایا۔ اِکو ڈھولا گا کے تیرا ویکھن سچ دربار، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در بنیتی دتی سنائی۔ محمد کہے میرے (احباب)، دھوڑی خاک اِکو اک رمایا۔ سچ پریتی بخش آب، آب حیات تیرا پریم نظری آئی۔ میں بھن نہیں کھادھا کوئی کباب، کعبے وِچ دے کے آیا ڈھایا۔ اِکو تیرا سجدہ اِکو تکیا احباب، سچ رباب تیرا نام وجایا۔ تیری صفت دی لکھ کے کتاب، تیس بتیسا ڈھولا گایا۔ اتم ہو کے

لاجواب، سرِ قدموں اُپر اُٹکایا۔ جس چار یاری نوں دتا خطاب، مخاطب ہو کے سارے دین دُہائیآ۔ بن تیری کرپا منظور ہوئے نہ کسے آداب، دُور دُراڑے بیٹھے دھیان لگایا۔ تیرے ہتھ لہنا دینا حساب کتاب، کُتجانہ نہ کوئے چھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم دینا درڑایا۔ پروردگار کہے سُن محمد ننھے، حمد اپنی دیا جنایا۔ صوفی سنت فقیر جس نے اپنی دھاروں جنے، جنک سِپتری نال ملایا۔ بھگتاں دھار پچھے پُرکھ اکال مئے، خوشیاں رنگ دکھایا۔ اوہ آون تیرے کنے، دھوڑی چھار سپس اُٹکایا۔ ڈنڈاوت وچ پین لے، بھجائ اُنکلاں تک ودھایا۔ سواس لئے کوئی نہ دے، دامنگیر اکو ویکھ دکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھ یار صاحب سوامی انترجامی اینکار اکو مئے، مناسب دی پور کرایا۔ محمد کہے میرے انتر آیا اظہار، زیووزل دیاں جنایا۔ تیری سُن اگئی گُفتار، گُفت شنید ویکھ دکھایا۔ چار جگ توں دکھرا تیرا ساچار، صدیاں دا لیکھا رہیا مُکایا۔ قدیم دے قادر پروردگار، تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل ویکھاں اپر اپار، درگھر ٹھانڈے خوشی منایا۔ نال سوہون چار یار، بھگت سہیلے سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، مہربان اپنا تھم ورتایا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ آتما سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

عیسیٰ کہے میں آساوند، یوحنا اپنے نال ملایا۔ تیرے تھم دا ہو پابند، پاکیزہ تیری سیو کمایا۔ ماندا رہیا انند، صلیب لے کے خوشی بنایا۔ گاؤندا رہیا چھند، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ لہندا رہیا سنگ، جلوہ گر خدایا۔ منگدا رہیا منگ، صدی ییسویں دئے گواہیا۔ پورب لیکھا گیا لنگھ، اگے سوہنی رت سہایا۔ تیرا کھیل سورے سربنگ، میں سب نوں گیا درڑایا۔ جس ویلے آوے مالک میرا خاوند، باپ پرتاپ لئے پرگٹایا۔ میں نچاں بن ملنگ، بھجائ واہو داہیا۔ سچ سہاوانی ہوئے نہ کوئے پلنگ، کھٹیا کھاٹ نہ کوئے وڈیایا۔ گاؤندا آواں چھند، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ جتھے تیرے بھگت سہیلے ہوون چند، نور نور نال رُشٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ اُٹکایا۔ عیسیٰ کہا جس ویلے تیرے نام دا وجے گھڑیاں، میری گھڑی دئے وڈیایا۔ سٹیاں لئے

اٹھال، نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ حکم دے دین دیاں، دیاندھ آپ جنائیا۔ انت آخری کر کے بھال، جگ وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ سمبل سہا کے سچ استھان، تھان تھانتر ویکھ دکھائیا۔ بھگت سہیلے لبھے وچ جہان، جہالت وچوں اپنی امانت باہر کرائیا۔ کٹھے کر اک میدان، جگت میداناں دا ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ میں کھیل ویکھاں مہان، میری آسا پچھلی چلی آئی۔ دو جہاناں یدھ ہووے گھمسان، گھنمن گھیر وچ لوکائیا۔ میں اوتوں آواں اسمان، زمیں اُتے ویکھاں گرگھ نوجوان، دُھر دے چیلے سو بھاپائیا۔ جنہاں دی اندروں اِکو رس بولے زبان، توں ہی توں ہی ڈھولا گائیا۔ میں صرف یوحنا نون دسیا میٹوں حکم دیوے رحمان، میرا مالک بے پرواہیا۔ جس دا کلج انت ڈھولا ہونا "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان"، بے بے جیکار کر کے گر اوتار پیغمبر سپس نوائیا۔ جس بھگتاں نال مل کے ہونا جگت نالوں بے پہچان، سنساری اکھ نہ کوئے تکائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، مہربان دینی وڈیائیا۔ چھبھی پوہ دا دوس مہان، وقت چار وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پروردگار میرے محبوب، پرورش کیتی تیری وچ حدود، خداں توں باہر تیرا کھیل سو بھاپائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

موسا کہے میں ویکھن آواں اگمی اسم، اسماناں توں پرے پنڈھ مکائیا۔ جلوہ تگاں بنا چشم، نور نور نال وڈیائیا۔ میرا دسن والا ہونا نہیں کوئی جسم، وجود کلبوت نہ کوئے رکھائیا۔ میں اوس نور دی قسم، جس نون قسم کھا کے خداوند کہے لوکائیا۔ جس دی مہر نال بھگت سہیلے میٹوں دسن، سنت سہیلے نظری آئی۔ کچھ ہور منگاں منگدے برہما وشن، شکر سپس جھکائیا۔ گر اوتار کاتب بن کے لکھن، صفتاں نال صلاحیا۔ سب دی پوری کرے اچھن، مالک بے پرواہیا۔ کلجک انتم کھیل بازی تلکن، پیر سمبھل کوئے نہ پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا سارے و لکن، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے تھوڑے نکلن، نکلے وڈے اِکو رنگ نظری آئی۔ جنہاں دا پُرکھ اکال دُھر دا دسے متن، ساتھ رگھ ناتھ رہیا نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، دُھر دا کھیل آپ ورتایا۔ موسیٰ کہے میرا حل ہوئے مسد، دلائل مسائل نہ کوئے رکھایا۔ حقیقی یار دا ہوئے وصل، وصف اور نہ کوئے وڈیایا۔ بھو کھولے اصلا، اصلیت دے جنایا۔ جس میتوں حکم دتا موسیٰ اک وار خوشی نال ہس لا، پھیر ویلا کدے نہ آئی۔ میں سجدے وچ کہا جوں بھاوے توں رکھ لا، رکھک ہو کے دیا کمایا۔ پروردگار حکم دتا میرے حق اللہ، عالم توں پرے دتا سمجھایا۔ جس ویلے مالک بن کے آواں حق خدا، خدی دا ڈیرہ دیوا ڈھاپیا۔ پھیر رہن نہ دیواں جدا، جز ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ خوشیاں داسماں دیاں دکھا، وقت سہنجنا سو بھاپایا۔ دُھر دے کلمے نال دیاں سمجھا، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ جس ویلے دُھر دا حکم ہو یا رواں، فرمان اکو اک درڑایا۔ اوس ویلے تیتوں کہواں، موسیٰ ہس کے خوشی لینی منایا۔ اوہ ویلا وقت آگیا سماں، چھبھی پوہ دے گواہیا۔ توں درگاہ ساچی چوں جن بھگتاں وچ آن کے لینا دما، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ میرے نور دی نور اُتے شمع، دوجی اور نہ کوئے رُشٹایا۔ چنتا سوگ رہے نہ غما، غفلت ندرانہ کوئے دکھایا۔ اپنی رکھنی کوئی نہ طمع، تمنا امت والی نہ کوئے جنایا۔ جس کارن گر اوتار پیغمبر کرنے جمع، جماعت سب دی اکو دینی دکھایا۔ دین مذہب دا توڑنا بنا، تہاڈا لیکھا تہاڈے ہتھ پھڑایا۔ موسیٰ کر کے نمسکار مٹا، دُھر دے یار تیرے ہتھ تیری سب وڈیایا۔ بن تیری مہر گر اوتار پیغمبر کما، لوکات چلے نہ کوئے پتھرایا۔ تیری دھاروں نوری پت جتا، کوہ طور دتی سرنایا۔ انت آخری آواں بھنا، بھجاں واہو داہیا۔ کرپا کر میرے بھگونا، بھگون تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری آد جگادی دھار بھگت بھگوان سہائے سماں، سمن سب دے رہیا کڈھایا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ دربارا سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

پیغمبر کہن اسیں بیٹھے رہے کر کے صدق، صبر وچ تیری آس رکھایا۔ تیرا نام کلمہ دے کے آئے سبق، سکھیا کائنات درڑایا۔ حد ونڈ کے آئے چوواں طبق، شرع زنجیر پوایا۔ نور دا نور نالوں پا کے فرق، فرقیوں والا راہ دکھایا۔ صدی چو دھویں لا کے شرط، شرطیہ تیرا نام سمجھایا۔ پروردگار آوے

پرت، پتیر میثور ویس وٹایا۔ سو نو اسی اُپر عرش، فرش دے سہایا۔ سب دے اُتے کرے ترس، رحمت کرے نورُ خدایا۔ چھری قصائی دے کوئے نہ کرد، قتل گاہ دے مٹایا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں دکھ دے مٹایا۔ اپنا کھیل کرے اسپرچ، جس نوں سمجھے نہ کوئے لوکایا۔ سبج تریتا دواپر کلجک چار جگ دی پچھلی ویکھے فرد، گر اوتار پیغمبر سارے لے بلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسماں ویکھیا نہ تیرا گرہست، سچ دوار سیو نہ کوئے کمایا۔ لوکماں آوندے رہے تیری وچ فہرست، جگ جگ اپنا پھیرا پاپا۔ مجازی وچوں حقیقی دسدے رہے عشق، عاشق معشوق آتم پر ماتم رُپ درسایا۔ انتم سارے تن وجود چھڈ کے آئے کھسک، تھر رہن کوئے نہ پاپا۔ کلجک انت اپنی دھاروں سارے گئے تلک، سچ دوارے نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار ایسے کارن رہے ولک، بن اکھاں نیتر رو رو دین دُھایا۔ ساڈی خواری ہوئی ذلت، ہمسواری سمجھے کوئے نہ پاپا۔ تیرے دُھر دربار ساڈی منت، دوئے جوڑ واسطہ پاپا۔ سانوں بخش اوہ ہمت، حوصلہ دے دکھایا۔ اسیں آکے ویکھئے تیرے بھگتاں دی ساچی سمت، جس دوارے بیٹھے سوہنے نظری آیا۔ انتر غمی نہ ہووے چنت، روگ سوگ نہ کوئے دکھایا۔ انخاں وچ ہووے کوئی نہ نندک، سارے تیرا ڈھولا گایا۔ پریم پیار نال اسیں اوہناں نال جاییے چٹ، گل وکڑی سوہنی پاپا۔ ایہہ سماں ہونا چار توں اُتے اک منٹ، گھڑی عیسیٰ کلاک والی کھڑکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ پیغمبر کہن ساڈے امام، آمد وچ تیرا درشن پاپا۔ بردے ہوئے غلام، سیوک سیوا سچ کمایا۔ تیرا کھیل ویکھئے تمام، نیتر لوچن نین اکھ اٹھایا۔ تیرے جھلدے ہون نشان، نشانے گرگھ سوہا پاپا۔ گاوندے ہون گان، ڈھولا بے پرواہیا۔ نچدے ہون وچ میدان، سوہنی خوشی بنایا۔ استری مرد دوویں ہون پروان، اکو مان دیوے وڈیایا۔ پنچ ویکھئے نوجوان، ہرجن سوہنے سوہا پاپا۔ پنچ تیرے باڈھی اوہ ترکان، جو دھرم دوارے سوہا پاپا۔ پنچ تیرے اوہ بلوان، جیہڑے زور زیر زبر دُنیا والی بیٹھے گویا۔ تیرے پنچ اوہ نشان، جیہڑے نشانے اپنے گئے بدلایا۔ پنجاں کر پروان، دیویں مان وڈیایا۔ نوواں بن کے کاہن، سوہنا رنگ چڑھایا۔ پنچھیاں میلا آن، پنچھیاں کر کلیان، دُھر دی بنت بنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسماں ویکھنا ایہہ گھسمان، دھوڑ اڈے چائیں چانیا۔ توں سانوں کرنا پروان، سری بھگوان تیری بے پرواہیا۔ اسیں

وسنا نہیں کسے مکان، شرے میدان تیرا درشن پائیا۔ بولنا نہیں نال زبان، دُھر دی دھار نال شنوائیا۔ ٹھیک سے نال پہنچئے آن، سر دینا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا ویلا وقت دینا دکھائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جیون سنگھ، درشن سنگھ دے گرہ پنڈ ملووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پہنچنا وچ قدام، قدیم دی آسا پور کرائیا۔ انت اخیر میٹنا صدمہ، پچھلا روگ چکائیا۔ جن بھگت تھوڑے دسنے وچوں پدماں، ارباں کھرباں نہ کوئے وڈیائیا۔ جنہاں دے کارن پڑکھ اکال نے سانوں سدنا، لوکمت دیا کمائیا۔ نام نگارہ اکو وچنا، ساچی خوشی لینی پرگٹائیا۔ بھگت بھگوان مل کے سوہنا سچنا، ہر سچن رنگ رنگیائیا۔ دُھر دا دیک بن تیل باقی جگنا، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ اکو رنگ ویکھنا اعلیٰ ادنیٰ، جو آن پر بھ سرنائیا۔ پڑکھ اکال نے چھپنا وچ بدنا، تیاں والا پڑدا پائیا۔ باہروں ویکھیاں کسے نہ لبھنا، بھرے رہے لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسماں گرگھاں دے نال اگانھ ودھنا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ قدام نال پور کرائیا۔ انت پہنچنا اوس پتنا، جس پتن دا مالک اک اھوائیا۔ سرتے چکیا ہویا ہونا بھتتا، بھتا اگم اتھایا۔ جا کے بھگت دوارے رکھنا، اپنی بھیٹ چڑھائیا۔ جس دارس ہر سنگت چکھنا، گرگھاں خوشیاں نال کھوائیا۔ اسماں سیوا کردیاں مول نہیں ہٹا، بھجنا چائیں چائیا۔ جس چھڈیا پاؤٹا پٹنا، پٹی اپنی دے درڑائیا۔ گرگھاں چاڑھ کے ساچا وٹنا، مستک ٹکا دے چھہائیا۔ اندر وڑدیاں ساریاں سوہنگ ڈھولا رٹنا، زبان بند نہ کوئے کرائیا۔ ایہہ ایہو جی ہونی گھٹنا، چار جگ پچھے ویکھن وچ کدے نہ آئیا۔ اس نوں کوئی کہہ نہ سکے رسنا، ودیا وچ ودوان نہ کوئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا اوہ پورا ہونا بچنا، جیسہڑا بن قلم دوات شاہی دتا لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا مارگ اک دسنا، دسے توں اگلا انک آپ بدلائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گرے شاہ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن اسیں مستی وچ ہوئے کھیوے، کھیوٹ کھیٹا ویکھ بے پرواہیا۔ جس دانام رس دو جہان پیوے، جگ چوکڑی خوشی منایا۔ جس دے نور نال لوکات جگ جگ دیوے، دیک اندھ کر رُشانیا۔ اُس دے کارن عرشاں دے اُتوں آئے دھرنی اُتے ہوئے نیوں، نیوں نیوں درشن پانیا۔ اُس دا بھگت سہیلا آد جگاد جگ چوکڑی سدا جگ جیوے، چوڑا سی وچ کدے نہ آئی۔ بلہاری اوسے دے قدام کھیوے، اکو اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل اک دکھایا۔ گر اوتاراں پیغمبراں میلا ویکھ ہویا دھر دا، وجے سچ دکھایا۔ اودھروں دھیان آیا ڈرگا، ا شنبھج اگھ کھلایا۔ جس دا منتر سدا پھر دا، اوہ مالک بے پرواہیا۔ جس دا روپ پچے سنگر دا، ست ستواد وچ سمایا۔ اوہ لہنا دینا چکاوے سب دا دھر دا، پورب دے مکایا۔ اُس دا حکم کدے نہ مڑ دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اوہ بھنڈارا گن بھر پور دا، اوگن دے چکایا۔ اوہا درشن حاضر حضور دا، حضرتاں کرے پڑھایا۔ اوہا پرکاش اگنی نور دا، نرگن نور ڈمگایا۔ اُس دا کھیل سدا دستور دا، عدل انصاف آپ کمایا۔ سب دی منسا پور دا، بھوانی کہے میٹوں نشانی یاد پچھلی آئی۔ گرٹھ توڑے سدا غرور دا، غربت دے گوانیا۔ روپ دھار آپ مزدور دا، سیوا بھگتاں جگت کمایا۔ جھگڑا میٹے کلج کوڑ فٹور دا، فتویٰ سب دے اُتے لایا۔ ویس وٹا کے حق محبوب دا، محبت سب دی آپ پرنایا۔ جھگڑا مکا کے تن وجود دا، وجہ اپنی دے سمجھایا۔ آد جگاد جس نوں کوکدا، دیوے اک دھایا۔ اوہا کھیل ویکھنا موجود دا، کس بدھ بھگتاں ہوئے سہایا۔ جس دا نشانہ نہیں کسے تیر بندوق دا، نام انیالا تیر چلایا۔ جس دا حکم نہیں چوک دا، لیکھا چکے جگت لوکایا۔ اوہ مالک دے دو جہاناں کوٹ دا، کٹیا ساڈھے تن ہتھ اپنے رنگ رنگایا۔ ول چھل کر کے پنچ تت کا یا بھوت دا، بھوت بھوکہ سارے ویکھ دکھایا۔ لیکھا جانے اپنی منزل مقصود دا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ میری آشا اوہو بوجھ دا، منسا ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم آپ ورتایا۔ ڈرگا کہے میرا ایشٹ بھوانی، سرشی وچ سنا یا۔ میری کلج ایہہ نشانی، دیوے باقی نال رُشانیا۔ میری بات کسے نہ مانی، منن وچ کسے نہ آئی۔ ہر دا تگے نہ کوئے نور نورانی، جلوے وچ نہ کوئے سما یا۔ میری جوہ ہوئی بیگانی، ویری دے لوکایا۔ میں بیٹی اک سنانی، ویلا انت ویکھ دکھایا۔ پڑکھ اکال کر مہربانی، مہر نظر اک

اٹھایا۔ سگھر دسے نہ کوئے سوانی، سُجھی رُوپ نہ کوئے بدلایا۔ میری آشنا دسے پُرانی، نواں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ توں دُھر دا ٹھکرانی، ایکا حکم دے سنایا۔
 میں ویکھاں نین دھیانی، اگھ پر تکھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا پور کرایا۔ دُرگا کہے میرا لہنا کر دے پورا، پاربرہم تیری
 بے پرواہیا۔ سچ پرکاش بخش کے نورا، نور اکو اک دکھایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ کے کوڑا، کوڑ کُٹب دینا گویا۔ تیرے چرن دی منگاں دھوڑا، دھوڑی ٹکے
 خاک رمایا۔ میں سوہنا پاواں رنگا، چوڑا، لال رنگ تیرا رُوپ درسایا۔ توں ویکھیں حاضر حضورا، ہر اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 میری آسا اپنے لیکھے لایا۔ دُرگا کہے میں وساں سچ درگاہ، سچ دوارے دھیان لگایا۔ میں چھڈے تھل اسگاہ، بیٹھی کھ بھوایا۔ میں پربتاں وچوں ماری ہا،
 ہوکا دے کے رہی سنایا۔ سُن میرے بے پرواہ، تیرے ہتھ وڈیایا۔ انت ہوئیں سہا، سہایتا منگن درتے آئی۔ جیہڑیاں کنجکاں نوں کواریاں رکھ کے کھانا
 رہی کھوا، خواہ خواہ اپنی کار کمایا۔ ہو کے بے وفا، وفاداری دتی چکایا۔ اتم رو کے ماراں دھاہ، اُبھے ساہ سنایا۔ ستاں ستونیاں توں دیوے لئیں جگا، چار گھ
 چار چار لگایا۔ میں ڈھولا لوواں گا، سوہنا راگ سنایا۔ پچھلا لیکھا تیری جھولی دیواں پا، قدماں اُتے سیس نوایا۔ سدھی بھگت دوارے جاواں آ، سیوا کر کے
 جھٹ لنگھایا۔ اندر چرن رکھن لگیاں پریم دے دیک لینے جگا، ماچس گرگھ سنگھ ہتھ پھرائیا۔ پاٹے چیتھڑاں دا روداس دا لہنا دینا چکا، چٹے بستر اوتھے دینے
 بدلایا۔ میں ویکھاں نال چا، چاؤ گھنیرا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن تیرے
 چرناں ہور کتے نہیں بچا، بچیا نظر کوئے نہ آئی۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر نال مل بھوانی دُرگا، دو جہاناں حکم سنایا۔ ویکھنا کھیل اگئی سنگر دا، ست ستوادی پُرکھ ابناشی رہیا درڑایا۔ جیہڑا وچھوڑا ہویا انند پُر دا،
 بھجے واہو داہیا۔ اوہو شبدی دھار آیا مُردا، نرگن نر ویر پھیرا پائی۔ جس دا سوہنا سنگ جڑ دا، گرگھ سجن نال ملایا۔ راگ دس اگئی سُر دا، ستیاں لیا اٹھایا۔

کرے کھیل ہو ر دے ہو ر دے ہو کا دے کے جگت جنایا۔ لشکر جڑنا نہیں کوئی ٹھگ چور دا، بھگت سہیلے نظری آئیآ۔ ناتا جڑنا اکو ڈور دا، گنڈھ اپنا نام رکھایا۔ کیشن سنگھ اک ٹھنا بھن کے لیاونا بوہڑ دا، پتے اکی رنگ وکھایا۔ اُتے پڑدا ہووے دوہر دا، دو جہان ملے وڈیایا۔ کلجگ لیکھا مکے اندھ گھور دا، ساچا نور کرے رُشانیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال کرے کھیل اپنی لوڑ دا، دُو بے سمجھ کسے نہ آئیآ۔ ناد شبد و بے گھنگھور دا، ہر سنگت ڈھولا گائیآ۔ دُنیا وقت دے سے مخل دا، مکھیئے گرگھ پار لنگھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ڈنکا و جاونا اوس ڈھول دا، جو انحد توں پرے اپنی آواز سنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دُھر دے بنے ساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ پُرکھ اکال ساڈی مٹی آکھی، بیتی لیکھے پائیآ۔ سُنیہرے والی پاتی، گوہند دینی جنایا۔ سُنہنجی ہونی راتی، بھنڑی رین ملے وڈیایا۔ کرے کھیل کملاپاتی، پتہر میشر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ نو بناؤنے بھائی، بھٹاں وانگ اپنا راگ سنائیآ۔ پنجاں ہتھ پھڑاؤنی اوہ بائی، جیہہڑا بائا گوہند اپنے وچ گیا چھپائیآ۔ جل اُتے جگاؤنی اوہ بائی، جس نوں بے وطن سمجھ سکے کوئے نہ رائیآ۔ گوہند دے انگیٹھے والی اک سو اک نال رکھنی پاتھی، بیہو اگلا دے جنایا۔ ایہہ سیوا کرے تیاں والے دی چاچی، بسنت کور وڈ وڈیایا۔ آنج لاوے رام کاشی، کشمیر دا پچھلا نظری آئیآ۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشی، پاربرہم پر بھ اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ پنچ گرگھ گیر و کپڑیاں نال بنائے ویدانتی، ویدیا دا بھنڈارا آپ جنایا۔ پنچ دھرم دے بنائے پاٹھی، جو سب دے اگے مل کے نعرہ لائیآ۔ لیکھا جانے ہر صاحب کملاپاتی، کامل مُرشد نور خدایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکمے اندر نویں دسی جائے ساکھی، سُخن پچھلے ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیوے باقی، باقاعدہ پچھلا مول چُکائیآ۔ اٹھے پہر اکو جہی کر پر بھاتی، بھاونہ اپنے نال ملائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہہکنک نرائن نر، سکھنڈ دا سچا مل گیا ساتھی، جس نے اسو اُپر پاؤنی کاٹھی، کاٹھ گڑھ توں جگیر کور دا جنم دینا بدلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن کچھ اگے دے گھائی، منزل سوہنی دتی بنائیآ۔ سوہنی ونڈ ہونی علاقے، تن خاکی رنگ رنگائیآ۔ ایہہ کھیل دے اتفاتی، اگے سمجھ نہ کسے سمجھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو سارے مل کے خوشیاں وچ لنگھائیے راتی، جماعتی ہو کے اکو نام دھیائیآ۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۲ گر بخش سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن اسماں اگلی دست لیئی وچ جھنگے، بھگتاں دے بچھوں جھولی ڈاہیا۔ کچھ گوبند دا لیکھناں گنگے، پُت سنا سنگھ دا نظری آئیآ۔ جس دے ساتھی ہونے اگلی مُنڈے، اگلی سال توں وڈھ عمر نہ کوئے رکھائیآ۔ سب نے پگڑیاں وچ رومال ہونے ٹنگے، لڑ دو باہر ودھائیآ۔ اک اک بھل گلاب سب نے لینے سُنکھے، ویلا وقت چار سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دست لیئی چنگی، چنگی طرح جنائیآ۔ اگلی گرگھ ہتھیار پہنن جنگی، کھنڈے کرپان ہتھ اٹھائیآ۔ بڈھا اوہناں دا کوئی نہ بنے سنگی، اگلی چالی دے اندر نظری آئیآ۔ سب نے رکھنے اُتے کندھی، موڈھیاں اُتے ٹکائیآ۔ جیکاریاں وچ پاؤنی بھنڈی، تُوں ہی تُوں ہی راگ سنائیآ۔ اگلی قدم تے جا کے تلوار سب نے کرنی ننگی، ہتھ اُپر لینا اٹھائیآ۔ دُرگا دیکھے اپنی چنڈی، چنڈال رہن کوئے نہ پائیآ۔ گرگھ پوجے کوئی نہ جنڈی، جٹا جوٹ نہ کوئے منائیآ۔ اک دوجے دے سارے بن سنبدھی، سگلا سنگ رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دیکھنے سچے لاڑے، ہرجن بانکے نظری آئیآ۔ جنہاں دے موڈھیاں اُتے ہون کھاڑے، ونڈ ستاں والی گنئیآ۔ کھلے چھڈے ہون داہڑے، صاف ستھرے آپ بنائیآ۔ وٹ مچھاں نوں ہون چاڑھے، اکھ لال رنگ رنگائیآ۔ پُرکھ اکال دے کڈھن ہاڑے، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ کسے نوں دُکھ نہ لگے جاڑے، ہوا پون نہ کوئے ٹھرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنے ہتھیاں نال دبائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا پورا ہووے حج، حاجت اور رہے نہ رانیآ۔ ستاں بیبیاں کول ہون چھج، نویں نکور نظری آئیآ۔ ستاں دے ہتھ وچ ہون پانی دے جگ، امرت بھر کے خوشی منائیآ۔ ستاں دا ایہہ نعرہ ہووے تُوں ہی رب، پتہر میثور نظری آئیآ۔ ستاں دا سوہنا ہووے اکو جہاگد، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں چاہندے کرنا آدر، خوشیاں سیو کمائیآ۔ ستاں بیبیاں دے سر تے خالی ہووے گاگر، امرت دُھر دا لے کے آئیے چائیں چانڈیا۔ ستاں کول ہووے اُتے چٹی چادر، نیتہر تھوڑے نظری آئیآ۔ ستاں کول لکھیا ہووے پر بھو تیرے نام دے سرب سو داگر، ونجارے گرگھ نظری آئیآ۔ ستاں دا لیکھا چکے جیہڑا قول اقرار کیتا نانک نال بابر، بندھن بدیاں

لئیں جھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیئے سچے ہوکے، تھم اک سنایا۔ ستاں گرگھاں دے ہتھ وچ ہوون ٹوکے، تکھی دھار بنایا۔ ست چڑھے ہون اُتے کھوتے، چھمبھ دا لیکھا بچھلا دے چکایا۔ ستاں نے بھلکاریاں پائیاں ہوون اُتے جھوٹے، نتھاں ہتھاں وچ لکایا۔ ستاں کسے ہون لنگوٹے، پنچن ٹپن کڈن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دے بنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں پچھلی ہور اڈیک، لیکھا دیئے جنایا۔ ست بیبیاں لڑدیاں ہون وانگ شریک، طعنے ہوئی ہوئی سنایا۔ ستاں متھے وچ لا کے لال لیک، سچے توں کھبے لین بنایا۔ ست گلاساں وچ پانی پن لا کے جھیک، اکو وار دین مکیا۔ ست سوئی دھاگے نال پر بھ دا نام لکھنا لا کے نیچھ، سوہنا تند پوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دیکھئے ٹھیک، ٹھا کر دی بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستاں بیبیاں دے کسے ہوون قمر کسے، دُپٹے لک نال بندھایا۔ ستاں دے کول ساڈھے تن ہتھ دے ہوون رستے، وڈھ گھٹ نہ کوئے جنایا۔ ست مٹھیائی دے لاوندیاں آون گفے، خوشیاں نال کھایا۔ ستاں دی سوہنگ سوہنگ دھار چپے، اکو نام دھیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ست دیکھنے سورے، بھورے موڈھے اُتے لکایا۔ ستاں دے کھلے ہوون جوڑے، وال پٹھ اُتے لکایا۔ ستاں دے متھے لال ہوون گوڑھے، سوہنا رنگ چکایا۔ ستاں دے مستک ہووے دھوڑے، مٹی خاک سوہا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دے بنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستاں دے ہتھیں ہوون کڑے، سچے ہتھ لگایا۔ ستاں دے ست چھاپے ہوون پھڑے، کندیاں والے کندھ لکایا۔ ستاں دے ہتھ لکھت والے نام ہوون پھڑے، لال شاہی نال رنگایا۔ ست اک دوجے نال ہوون جڑے، تھکڑی پگال والی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیکھئے مار جھاک، سوہنی خوشی بنایا۔ ستاں بیبیاں دے سر تے ہووے اک پر ات، خالی مکھ اُپر رکھایا۔ ستاں دے ہتھاں وچ ہووے اک اک دات، لوہا لکڑی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ستاں دے ہتھ وچ ہووے اک اک چاک، نام لکھن دی خوشی اندر پر گٹایا۔ ستاں دے ہتھاں وچ ہووے اک اک کتاب، پڑھ پڑھ پر بھ دا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دے دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دیکھئے آگے آگے، اپنا پنڈھ مکایا۔ ست گرگھ تکیئے ننگے کا کے، عمر نو سال توں وڈی نہ

کوئے بنایا۔ ستاں دے وکھڑے ہون علاقے، گھرانہ اک نہ کوئے دکھایا۔ ست سویر توں بھکھے رہن فاتے، رسنا ان نہ کوئے لگایا۔ ست خوشیاں نال چلاؤن پٹاکے، اپنی خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اپنا رنگ رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستاں بیبیاں بنھی ہووے دھوتی، ساڑھی جگت کہہ کے گایا۔ ستاں دے ہتھ وچ ہووے اک اک روٹی، وڈی چھوٹی نہ کوئے سمجھایا۔ ستاں نے لاہ کے بانہہ اُتے ٹنگی ہووے کوٹی، بٹن پڑدے وچ چھپایا۔ ستاں دے ہتھ وچ ساڈھے تن ہتھ دی ہووے سوٹی، زمیں نال ٹھکرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں گرکھ ویکھنے ستے، جو ستیا وچ نظری آیا۔ ہتھاں وچ ہون خالی نو پانی والے بتے، دوہاں کول دو پنجاں نال پنج سو بھاپایا۔ ستاں نے سراں تے چکے ہون پھٹے، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ ستاں نے خالی بوتلاں وچوں پٹے ہون گٹے، ہتھیلیاں اُتے ٹکایا۔ ستاں نے پھڑے ہون وٹے، پتھر ہتھاں وچ دبا یا۔ ستاں دے کھلے ہون چھتے، بودیاں والے نال ملایا۔ ستاں نے جیکارے بلانے فتح، محکم دھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، عجب کھیل آپ ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستاں بیبیاں دا رنگا ہووے چوڑا، سہاگ سب دا دینا بنایا۔ ستاں دے ہتھ وچ اک اک ہووے موڑھا، بیٹھن وچ وڈیایا۔ ستاں دے اُتے ہووے ڈپٹا لال رنگ دا گوڑھا، ڈرگا ویکھ خوشی منایا۔ ستاں دے کول ہووے اک اک نگا جہا کٹورا، رسی نال بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا محم اک سنا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی پوری ہووے تانگھے، آسا خوشی بنایا۔ ستاں دے ہتھ وچ ہون ساکھے، سجے کھبے ہتھ اٹھایا۔ ستاں دے کول لے ہون ڈھانگے، دس فٹ توں گھٹ نہ کوئے لمبایا۔ ستاں نے بختیاں نوں لائے ہون گانڈھے، نویں نکور نہ کوئے پایا۔ ستاں دے منہ وچ ہون مول نہ داندے، بڈھڑے جگت سو بھاپایا۔ ست بنے ہون پاندھے، بغلیں کتاب کجھاں وچ لٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ونڈ دے ونڈایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ویکھئے تیری مرضی، مزہ ویکھئے چائیں چانیا۔ ستاں بیبیاں دے ہتھ وچ ہووے اک اک کڑچھی، کچھڑ بچہ نہ کوئے اٹھایا۔ ستاں دے ہتھ وچ ہووے اک اک برچھی، برچھا گردی دین مٹایا۔ ستاں دے کول ہووے اک اک پرچی، جس اُتے لکھیا ہووے گوبند تو نہی پتا مایا۔ ستاں نے ڈھا کے چکی ہووے چرخی، تکلا سدھا نال کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک

اُٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی آسا ہووے پوری، پورے صاحب دینی کرایا۔ اک مجھ ہووے وچ بوری، ہر جیت سنگھ اُس دے آگے سو بھاپایا۔ سنگھن
 سنگھ سرتے چکی ہووے پھوڑھی، صفحہ سب دی بند کرایا۔ سُر جیت کور آگے بچھے اپنی کیتی ہووے جوڑی، ریشیاں دامن گوانیا۔ وریام کور چھٹا کٹ کے
 چوری، چورما پر بھ نوں دیوے کھوانیا۔ بھان سنگھ جھاڑو نال کرے مزدوری، صاف سُستھرا تھاں بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک
 اُٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جیہڑے گر گھ رہندے بگھے، آسن چرن کول رکھایا۔ انھاں دے ہتھ وچ خالی ہون کھے، چھپنی ڈھکن نہ کوئے کُٹایا۔ دربارا
 سنگھ کٹورالے کے ددھے، پنچے سچ سُبھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں رمزاں بچھے، گجھار ہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لائے بال جوان سارے بڈھے، بڑھاپے وچوں آپا آپ پر گٹایا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال امرتسر ★

چھبھی پوہ کہے میرا پورا ہویا سوال، نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا سوالی خوشی منایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوئے اسیں خوشحال، خوشیاں وچ مل کے
 دھر دا ڈھولا گایا۔ پُرکھ اکال کہے میں ویکھے اپنے لال، بھگت سہیلے سوہنے سو بھاپایا۔ پاربر ہم پتہر میثور ہو کے بچھیا حال، آتم برہم لیکھا دتا چُکایا۔ سبجگ
 تریتا دوا پر کلجگ جو گھالدے رہے گھال، سرگن ہو کے نرگن سیو کمانیا۔ سو سنت سہیلے لوکات ویکھے آن، بے پچان پھیرا پانیا۔ جنہاں دا درشت اشٹ
 سرشت وچ ایک مالک سری سلطان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبکھنڈ دیوے مان وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 خوشیاں دیکھیا دہاڑا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اپنا تال وجایا۔ جگ چوکڑی ساڈا پورا ہویا ہاڑا، نرگن نرور نرکار نرکار آگے جو رہے واسطہ پانیا۔ پُرکھ
 اگما بن مائی چٹا دین دیال سمرتھ سوامی سانجھیا یار ویکھیا اوہ لاڑا، جس داتن وجودت کلبوت سمجھ کسے نہ آیا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ جس دا دیندے گئے
 لارا، کل کلکی اپنی کل انت ورتایا۔ بھگت سہیل لکھ چوراسی وچوں آپ ویکھے اپنا لاڑا، دُلھا دُلھو اپنے نال ملایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے اک پیارا، دین

مذہب ورن برن وچوں باہر دتا کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی اپنا حکم ورتایا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن اسیں لے کے آئے اوہ بھتتا، جس وچ بھرم رہے نہ رانیا۔ جگ چو کڑی کسے نہ ڈٹھا، جگ نیتز نظر کوئے نہ پانیا۔ رس کوئے نہ جانے پھکا
 مٹھا، جہوا چلے نہ کوئے چترانیا۔ جن بھگتاں خاطر گو بند دے کے گیا چٹھا، ماچھو واڑے سچ سمجھانیا۔ میرا پر م پُرکھ پر ماتم آوے اکو پتا، ڈھر دا مالک
 بے پرواہیا۔ جس داروپ نہ وڈا نہ نکا، جوت سروپی سو بھاپانیا۔ شبدی دھار ایکنکار کرے کھیل ہر سمر تھا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی کار کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھی ساری کھیل، ہر خالق خلق کھلایا۔ آتم پر ماتم کردا جائے میل،
 پار برہم برہم میلا سچ سمجھانیا۔ شبدی سنگر چاڑھدا جائے تیل، سچ سوامی انترجامی اپنا رنگ رنگانیا۔ لکھ چوراسی آون جاون پنت پاون کڈا جائے جیل، رائے
 دھرم نہ دے سزایا۔ جس دا سوہنا وقت ہو یا سہیل، سہنجنے دے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 اسیں لے کے آئے کھانا، ڈھر درگاہوں ڈھر درگاہی دتا پچانیا۔ جن بھگتاں رل مل ساچا کھانا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اگے مٹنا پئے سب نوں بھانا، کتک
 ڈھر دی دے گواہیا۔ جھگڑاپینا راجارانا، شاہ سلطاناں دے ہلایا۔ لیکھا کوئے نہ جانے جیو جہانا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کہن کوئے نہ
 پانیا۔ حکمے اندر گر اوتار پیغمبر صوفی سنت فقیر من دے گئے بھانا، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پروردگار سانجھیا پار برہم پتر میثور
 چھبی دوس کرے سہانا، رتڑی سہنجنی آپ سہانیا۔ جوت سروپ شاہو بھوپ نرگن دھار ایکنکار اکل کل دھاری پھر کے اپنا بانا، نہکٹک راؤ رنگ ڈنکا اک
 وجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا کھیل ویکھ وکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شاباس، گرگھ وڈ وڈیانیا۔ سب دی پوری پنی آس، بچیا رہن
 کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دا وہار خاص، چار جگ نہ کوئے سمجھانیا۔ لیکھا کھے نہ نال کوئی قلم دوات، کاتب چلے نہ کوئے وڈیانیا۔ جس دا کھیل او سے دے
 ساتھ، سو سوامی آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جن بھگتو تہاڈا ویکھیا اگئی یار، گر اوتار پیغمبر خوشی منانیا۔
 جیکاریاں وچ سارے اُپر کھڑے کر دیو اپنے ہتھیار، ہتھو ہتھ ملے وڈیانیا۔ اک اکلا ملیا میت مرار، پتر میثور بے پرواہیا۔ ڈرگا چرن کول جس دے کرے

نمسکار، در ٹھانڈے سپس جھکائیآ۔ بن کے جھاڑو بردار، دوس رین سیو کمائیآ۔ گر اوتار پیغمبر سنے نہ کوئے گفتار، چو داں لوک چو داں طبق نہ کوئے شنوائیا۔ آگے ایکا حکم چلے نرنکار، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سوہنگ شبد ہونا جیکار، بے جیکار کرے لوکائیآ۔ اچی کوک جن بھگت بانہہ دیو ہلار، جو دھر دا مالک بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر جس دے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیآ۔ سو کھیل کرن آیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سارے بیٹھے سپس جھکائیآ۔ سوہنا ویلا وقت لیا وچار، سمت شہنشاہی دو بے ودھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بھتے کر کے لیائے تیار، جگ نیتز نظر کوئے نہ آئیآ۔ گر گھو سوا اٹھ نوں سب نے ہونا تیار، کھانا اکو وار کھوائیا۔ غفلت وچ رہے کوئی نہ باہر، حکم وچ حکم نہ کوئے بدلایا۔ کھان توں پہلوں اگی لوو جیکار، پنچ پیارے مکھ باہر رکھائیآ۔ نگی کڈھ لینی تلوار، طوبی طوبی خلق دے دھائیآ۔ سمجھل سکے نہ پیر کوئی سرکار، جگت سیاست دے دھائیآ۔ ایہہ کھیل کرے کرتار، قدرت دا مالک اپنا کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیا سب دا اکھیں حال، حالات پر بھ نے دتا جنائیآ۔ جنہاں نوں لکھ چوراسی وچوں لیا بھال، سرشی نالوں وکھرے دتے بنائیآ۔ جھگڑا مکا کے شاہ کنگال، اوچ پنچ دا ڈیرہ ڈھائیآ۔ اللہ واگرو نام ست رام دا اکو دس جیکار، آتم پر ماتم دتا سمجھائیآ۔ جس وچ دین مذہب دا نہیں کوئی وچار، دتیا ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں نیوں نیوں کریئے نمسکار، در ٹھانڈے سپس نوئیآ۔ جن بھگتو تہاڈا بھگتاں دا دربار، بنا سیری بھگوان خالی نظر کدے نہ آئیآ۔ جنہاں "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان" بولیا پنچ وار، لوکات جنم وچ نہ آئیآ۔ جھگڑا مکا کے تیرتھ تٹ کینار، آتم سروور دتا نہائیآ۔ کایا مندر دس کے سچا گردوار، کعبہ اکو دتا درڑائیآ۔ جتھے اٹھے پہر ہووے شبد ڈھنکار، دوس رین اگی ناد سنائیآ۔ امرت آتم ملے ٹھنڈا ٹھار، انڈھڑا جام پیائیآ۔ نرگن دیا بائی کملا پاتی جوت کرے اجیار، باہر ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا مندر ساچے اندر سوال، ساچے اندر ڈیرہ لائیآ۔ سوئی سرتی لئے اٹھال، سنگر داتا بے پرواہیا۔ گر گھو تہاڈے نیڑ نہیں آوٹا کال، مہاکال نہ اٹھ وکھائیآ۔ تہاڈا دوارا اکو سچھنڈ سچی دھرم سال، جتھے دوجار ہن کوئے نہ پائیآ۔ جگ چوکڑی سارے کردے آئے اظہار، صفتاں نال صلاحیا۔ جس ویلے کجگ انت سیری بھگونت جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اک اکلآ آوے ایکنکار، پروردگار سانجھیاں اماں دا امام نور خدائیآ۔ سب دا لہنا دینا پورب جنم دا لئے وچار، لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے گر گھ آپ اٹھائیآ۔ سو

ویلا وقت سہنجنا سوہنا لیا سنبھال، سبھا سوہنی نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوہند رنگ اپار، اپر پیر سوامی دتا دکھائی۔ ماچھوواڑے والی دھار، دھرنی دھرت دھول سوہا پائی۔ جس پری انند دتا اُجاڑ، اُجڑیاں دے وسائی۔ سب دی اندروں اکھ اگھاڑ، پڑدہ دے چکائی۔ ساچی منزل چاڑھ، سچ دوارے دے لکائی۔ میلا کر کے ایکا ایکنکار، ناتا جگت دیوے تڑائی۔ جن بھگتو تساں خوشیاں نال کھانا اچ آہار، جو تہاڈا امرت روپ نظری آئی۔ چار جگ داسانہ کے رکھیا جو پیار، مُجّت وچ تہاڈی انتر آتم دے لکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو تہاڈی اوہ اگئی روٹی، جیسہڑی چار جگ ہتھ کسے نہ آئی۔ سرشی کھا کھا تھکی جگت بوٹی، آتم رس نہ کوئے چکھائی۔ باہروں جگدی وینہدے جوتی، اندر نور نہ کوئے رُشائی۔ اکھاں نال اکھراں والی پڑھدے پوتھی، نراکھر ویکھن کوئے نہ پائی۔ چار کُٹ دہ دِشا نو کھنڈ ستّ دیپ سنکھیا ودھی کوٹن کوٹی، بہہ گنتی نظری آئی۔ جن بھگتو تہاڈے بنا چڑھیا منزل کوئی نہیں چوٹی، سارے ادھ وچکار بیٹھے ڈیرے لائی۔ کرپا کر کے جے کسے نوں تھوڑا جہا دسیا دسم دواری کوٹی، اشارے نال سمجھائی۔ اوہ ہوئے دا ہو گیا روگی، ہنگتا وچ اپنا آپ مٹائی۔ گر کھو تہاڈے اندروں زرتھر ہو کے کڈھے دُرمت میل واسنا کھوٹی، کھوٹیاں توں کھرے لئے بنائی۔ تہاڈے مُشا جنم واسطے اچ دی اکو دہاڑی بہتی، بہتی بھگتی دی لوڑ رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال پار کرائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن تسیں سوہنے دے جوان، جوہنوتے نظری آئی۔ جنہاں دا اکو اک ایمان، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائی۔ ناتا جوڑ سری بھگوان، گھر ساچے سوہا پائی۔ ملیا گرہ جتھے دیک جوت جگے مہان، دوسر اور نہ کوئے رُشائی۔ جن بھگتو تسیں سارے اچ گر اوتاراں پیغمبر اں پار برہم پتپر میثور دے بنے مہمان، مہمانی کھا کے خوشی بنائی۔ انت بولو جیکارا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو ویشیاں وچوں باہر کڈھائی۔ سارے پریم نال اپنا سانہ لو سامان، سسے اندر سب کچھ پور کرائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پُرکھ ہو یا مہربان، مہربان ہو کے مہر نظر اک اٹھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کری سری بھگوان، پار برہم پر بھ اپنی دیا کمائی۔ سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی ساڈی بینتی کری پروان، عرض عرضوئی جگ چوکڑی لیکھے لائی۔ ساڈا لیکھے لایا در پکوان، جو دھر درگاہ توں لے کے آئی۔ جیسہڑا جنم توں پہلوں سچکھنڈ اندر دیندا دان، مات لوک ہتھ نہ کسے

پھڑائی۔ سبج تریتا دوپر کلجک اسماں اوس دا کیتا نہیں بیان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سکے نہ کوئے سمجھائی۔ نوست چار کُنٹ دہ دشانہ دے کوئی نشان، ست سرُپ نہ کوئے دکھائی۔ صدی چودھویں اسیں ہو گئے حیران، حیرانی ساڈے اندر آئی۔ کریا حکم شاہ سلطان، دُھر فرمانا اک درڑائی۔ چار جگ دے پچھلے اُٹھو میرے بال نادان، ننھے بچے لوں جگایا۔ پریم اندر ہوو سوادھان، حکم وچوں حکم سنائی۔ دھرتی اُتے ویکھو مار دھیان، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ کلجک جیو سرب گُران، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ تہاڈے نام دی لٹی گئی دکان، اللہ رام واگرو اوم کرشن بھے نہ کوئے رکھایا۔ گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہوئے بدنام، بدی کر کر سارے شکر منایا۔ تیر تھ تھ سچ نہ کوئے اِشان، گنگا گوداوری جمنا سُستی رہی گُرایا۔ تہاڈا رہیا نہ کوئی غلام، سیوا سچ نہ کوئے کمایا۔ انتر جے کوئی نہ نام، رسنا سارے کرن پڑھایا۔ منو آ شرع وچ ہو شیطان، چار کُنٹ رہیا ستایا۔ حقیقی سُنے نہ کوئے پیغام، پیغمبراں سیس نہ کوئے نوائیا۔ جھگڑا پیا پین کھان، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے مٹایا۔ ست دھرم نہ رہیا نشان، نشانے سارے گئے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسماں حکم سُنیا بنا کان، ابناشی کرتے دتا درڑایا۔ چھڈو وسیرا اُپر اسماں، چلو زمیں اُتے خوشی منایا۔ تہانوں سانجھا دساں کلام، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ جو بھوکھتاں وچ دے کے آئے پیغام، سندیشے مات سنایا۔ اُس دا وقت پہنچیا آن، بے خبراں خبر جگایا۔ ذرا ویکھو مار دھیان، نیتز لوچن نین اکھ گھلایا۔ ساچے چڑھے نہ کوئے بان، کوڑی کریا رہی گُرایا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بنا سمجھ سچ سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم دتا اگئی، شبدی دھار جنایا۔ سرشٹ سبائی ہوئی نکمی، نکر من رُپ بدلایا۔ من واسنا پھرے بھتی، بجھے واہو داہیا۔ جھگڑا پیا غریب دھنی، سانجھا گھر نہ کوئے دسایا۔ سنسار اکھ ہوئی انھی، پُرکھ اکال درس کوئے نہ پائیا۔ اکھر پڑھدے صفیاں اُتے پٹیں، پنجاں دا مالک ویکھ نہ خوشی منایا۔ دین مذہب پئی بئی، حد حدود نہ کوئے تڑایا۔ چکر بھری دے کئی، پتت پُنیت رُپ نہ کوئے دکھایا۔ ساچی کھیل کسے نہ مٹی، نسا موہ وچ ودھایا۔ دُھر دا راگ سُنے کوئی نہ کئیں، صفتاں والے ڈھولے پڑھ پڑھ وقت لنگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم دتا اتھاہ، بھوری اپنی وچ بھوایا۔ اُٹھ کے تگ بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمایا۔ جس نوں جگ چوکڑی آئے دھیا، اللہ واگرو رام کہہ

کے ڈھولے گائیا۔ سو کھیل کرے خُدا، خود اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں میل کرے سدھا، دُجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اِکو رنگ رنڱائے وڈا نڱا، بردھ بال نہ کوئے جنائیا۔ جن بھگتاں بن کے دُھر دا پتا، گُرمکھ ساچے گود اُٹھائیا۔ نرِگن ہو کے کرے اچھا، سرِگن اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن اسیں حکمے اندر آئے بججے، چلے واہو داہیا۔ ساڈے پڑدے اوہو کجے، جو آد جگادی دُھر درگاہیا۔ سدا رہے سچے کجے، آگے پچھے ہوئے سہائیا۔ اُس دے چرناں وِچ سارے سچے، سوہنا در وڈیائیا۔ پریم پریتی اندر مدھے، مدھر دُھن اگئی گائیا۔ لوکمت آ کے اُس دے بھگت سُہیلے لبھے، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا سُنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم دتا جلدی، چھیتی دتا اُٹھائیا۔ لوکمت دیکھو اگت بلدی، کھجک انت نہ کوئے بُجھائیا۔ ساری کھیل دے سے چھل دی، کپٹ وکار وِچ لوکائیا۔ پر بھ دی دھار نہچل دھام اٹل دی، دُھر سندیشہ آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھو آپ گھلائی۔ گُر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم دتا نرِنگار، نرِگن آپ جنائیا۔ امرت بھٹتا لے کے جاؤ وِچ سنسار، بھجّو واہو داہیا۔ وقت سُنھنجا ہووے چار، چھبھی پوہ ملے وڈیائیا۔ تہاڈا لہنا دینا دیواں قرض اُتار، آد شکت بھوانی باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ ا شٹبُجج دُرگا تیرا لیکھا تیری جھولی دیواں ڈار، پورب مول چُکائیا۔ سارے ہو جاؤ خبردار، سچ دوار لو اَنگڑائیا۔ نرِگن جوت ہو اُجیار، جگت رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ سچ دوارے پہنچنا آن، بے پہچان حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ گُر اوتار کہن سانوں حکم دتا بھٹتا چکو اوہ، جیسہڑا جنم توں پہلوں دیاں کھوائیا۔ جس نوں کھا کے میری دھار جاو ہو، نرِگن سرِگن رُپ بدلایا۔ آتم ہو کے پر ماتم جاؤ چھوہ، پر ماتم چھوہ کے گُر گرشد جنائیا۔ جگ چوکڑی جو منگدے رہے موہ، مُجبت دیاں سمجھائیا۔ سارے نیتز کھول کے تلو اگئی جوت دی لو، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں توں باہر دیاں سمجھائیا۔ غور نال دیکھو جتھے بھگت بھگوان اک نہیں دو، دوہاں دی دھار اِکو نظری آئی۔ دہاڑا ہووے سُنھنجا سمت شہنشاہی چھبھی پوہ، ودی سُدی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سب دی دست اگئی پچھلی کھوہ، امرت رس رُپ دیاں بدلایا۔ ساچے بھگتاں اندر دیواں چو، سیوا تہاڈے کولوں کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم آوے ہوکا، اگئی آواز جنائیا۔ جھکڑا چھڈ دیو چو داں لوکا، چو داں طبقال ڈیرہ

ڈھاہیا۔ کوئی واپے نہ بچھلا پوتھا، پُستک سب دے ہتھ پھڑائیا۔ سارے میرا نام سُن لو سوکھا، جیہڑا چار جگ نہ کسے جنایا۔ گر اوتار پیغمبر و میرے بھگتاں نال سب نوں ملے مَوّع، پہلوں دتی نہ کسے وڈیائیا۔ دُھر دا حکم کسے نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پر بھ دی سوچ کوئی نہ سوچا، سمجھ وچ سمجھ نہ کوئے بدلائیا۔ آو اُٹھو سب دی پوری کراں لوچا، لوچن نیناں دیاں درسائیا۔ جنہاں دی خاطر تہاڈا وقت بیتیا چوکھا، چارے جگ لنگھائیا۔ سب نال کردا رہیا دھوکھا، اپنا بھو نہ کسے کھلائیا۔ صفتی نام دا لو اوندا رہیا گھوٹا، سچ سچ سمجھائیا۔ اپنے آپ دا کردا رہیا ٹوٹا، اللہ توں واکر و ونڈا و نڈائیا۔ کدی بندا رہیا چھوٹا، رام دو اکھراں وچ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھو آپ کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم دتا نال زور، خوشی نال اُٹھائیا۔ حکمے اندر تور، ترت دتا درڑائیا۔ دُھر دا بھتالے جانا کول، کل بھگتاں دتی دکھائیا۔ رہنا سدا اڈول، ڈل کوئے نہ جائیا۔ رہے نہ کوئی انہول، بُھلیاں رہیا سمجھائیا۔ تولے کوئی نہ تول، اٹل دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم آیا شتابی، شرع وچوں سب نوں باہر دتا کڈھائیا۔ میرے نام دی لے جاو ساچی بھاجی، بھجن بندگی اکو دتی سمجھائیا۔ میں نویں سا جنا ساچی، ہر جن بھگت لے اُٹھائیا۔ دیکھو گر اوتار پیغمبر و کوئی ڈھولا جا کے گایو نہ اپنا ماضی، بچھلا راگ نہ کوئے الائیا۔ میرا نام سچا چار جگ دا تازی، جس دی تحریری تقریر نہ کوئے بدلائیا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے آوازی، دُھناں وچ نہ کوئے شنوائیا۔ وسے نہ کسے محرابی، بند نہ کوئے کرائیا۔ چکھے نہ کوئے سوادی، رس نہ کوئے درڑائیا۔ گنتی والی نہ ہووے آبادی، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گاوے کوئی نہ ڈھاڈھی، رباب سُر نہ کوئے سنائیا۔ جانے کوئی نہ گاڈی، گر اوتار پیغمبر رہے گر لائیا۔ اکو دھار میری آدی، آد پرکھ رہیا سمجھائیا۔ جس ویلے نو سوچرانوے چوکڑی جگ دی کرنی ہووے بربادی، بدلہ سب دا دیواں چکائیا۔ میری کھیل اگمی ڈاڈھی، ڈنڈوت کرن والا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں سب توں وکھرا باڈھی، گھٹن بھننہار ہو جائیا۔ سب توں وکھرا سواگی، میری سمجھ کسے نہ آئی۔ شبد سندیشیاں وچ تہاڈی ودھاؤندا رہیا تا نگھی، آشا بھوکھ وچ بدلائیا۔ تہاڈی دھار میری باندی، بندھن پریم وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں اکو دتا دھکا، خوشیاں نال ہلایا۔ سارے ناتا باہمی جوڑو سکا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو سچ پکوان پکا، سچکھنڈ دواویوں

لو اٹھایا۔ دیکھو کوئی لے کے جانیو نہ مدینہ مکہ، مندرائ مٹھاں وچ لکائی۔ کوئی گردوارے پھرے نہ نٹھا، بھجے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دساں بچن سچا، حکم اک درڑایا۔ جنہاں بھگتاں نوں جگت جہان کرے ٹھٹھا، کوڑ کہہ سمجھایا۔ اوہ میرا دُھر دا بچہ، جو سوہنگ ڈھولا گایا۔ میں لوں لوں اندر رچا، رچنا اپنی دتی دکھایا۔ جیہڑا پریتی اندر کچا، چرن کول نہ لاگے رایا۔ جو جگ جنم دا اچھا، تہاڈا چھڑیا اپنے نال ملایا۔ جے تہانوں نہیں اگلا پتہ، آؤ اکو وار سمجھایا۔ بن اکھاں دیکھو بھگت دوار اکو سچا، سجن بیٹھا دُھر درگاہیا۔ جس دے پرگٹ ہون دی جانے کوئی نہ وجہ، نہ معلوم سارے رہے سنایا۔ کوئی جکارا لاوے فتح، کوئی اللہ کہہ کے رہیا گایا۔ کوئی رام کہے ساڈا سکا، کوئی اوم کہہ کے جھٹ لنگھایا۔ کوئی کرشن ٹیکے مٹھا، دھوڑی خاک رمایا۔ کوئی دُرگا ایشیو سیوا کرے ہتھاں، اپنی سیوا لگایا۔ پُرکھ اکال کہے میں اکو حکم دساں، انت آخری آپ جنایا۔ میں اوہناں دے اندر وساں، جیہڑے میرا دھیان لگایا۔ لوکات پت رکھاں، رکھیا کراں تھانوں تھانیا۔ وسیرا دیکھاں وچ کھٹاں، کلیاں وچوں لوں اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر و اوہناں لئی لے کے جانا بھٹتا، بھرم دینا گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بھٹتا لے کے گئے آ، پنچے چائیں چانیا۔ دیکھیا کھیل بے پرواہ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دتا درڑایا۔ خوشیاں اندر ڈھولا لیا گا، بھگتاں نال وبتی ودھایا۔ بچھلا بولا لیا بدلا، وچولا اکو نظری آئی۔ جس نے چولا لیا بدلا، جوتی نور کرے رُشنائی۔ پڑدا اولہا لیا رکھا، نظر کسے نہ آئی۔ ویلا وقت رہیا سہا، سہنجی رت وبتے ودھایا۔ سو ویلا گیا آ، جس دا جگ چوڑی راہ نکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دا بھٹتا بھگت دوارے لیا لگا، ٹکیاں والی قیمت کوئے نہ پائی۔ پُرکھ اکال دے حکمے اندر دتا ورتا، گرکھ ساچے کھاؤن چائیں چانیا۔ جس دا بھيو جانے کوئی نہ، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سارے کرن والے ہاں وچ ہاں، دُھر فرمان نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال اپنی دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرکھاں خوشیاں نال چھکے پرشادے، پرشاد بھگتاں دتا ورتایا۔ لہنے دینے چکائے گوہند پُرکھ اکال والے دادے، دعوہ بچھلا پور کرایا۔ اگلے کھیل اپنے سنگ گانڈھے، دوجی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی سیوا دتی لگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سیوا کیتی نال پریت، پریتم دیکھ خوشی منایا۔ بھگتاں دی سوہنی دیکھی ریت، چار ورن اکو درتے سوہا پائی۔ جھکڑا چھڈ مندر مسیت، کایا کعبے خوشی بنایا۔

توں میرا میں تیرا گاؤں گیت، ڈھولا ڈھر در گاہیا۔ سارے اندروں دے سے سپت، باہروں اگن نہ کوئے تپانیا۔ من واسنا آئے جیت، تپی جگت لوکانیا۔ پریم دا ڈھولا گاؤں گیت، گوہند توں ہی پتا مانیا۔ بیٹھ کے اک اہیت، ترے گن لیکھا لیا مکانیا۔ سیری بھگوان کر بخشیش، رحمت دتی کمانیا۔ خوشیاں نال دتی اسپس، اشیر واد اک درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا پور کرانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈی اک ارداس، عرضوی سچ سنانیا۔ اسپس تیرے بھگت ویکھنے خاص، سانوں سارے دے دکھانیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں آئی ایہہ رات، رتڑی وڈ وڈیانیا۔ تیری ورتائی اگئی دات، داتے تیرے ہتھ وڈیانیا۔ اسپس تیری کئی جیہی شاخ، چھوٹے بالے نڈھے نظری آئی۔ تیرا لیکھا لکھدے آئے قلم دوات، کاغذ نال شاہیا۔ اشاریاں نال دسدے آئے جگت جماعت، دیناں مذہباں وچ پڑھانیا۔ کھا کے آئے رسنا جہوا بھات، بھوجن جگت وڈیانیا۔ کردے آئے پاٹھ، سمرن وچ سمرن تیرا نام بنانیا۔ کھولدے آئے ہاٹ، وست ورتائی ڈھر در گاہیا۔ پُرکھ اکال تیری سمجھی اک نہ بات، پڑدا اندروں نہ کوئے چکانیا۔ جگ چوکڑی بدلدا رہوں رواج، سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیری سیو کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر دینی اٹھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسپس ویکھنے بھگت ڈلارے، دُلھے ڈھر دے نظری آئی۔ جنہاں دے پچھے ساڈے پورے کیتے لارے، جگ چوکڑی لیکھ چکانیا۔ سوہنے سبجے دسن لاڑے، ناری پُرش روپ نہ کوئے بدلانیا۔ جنہاں دا کھیل ویکھیا دن دہاڑے، درگاہ ساچی وٹی اک ودھانیا۔ اوہناں دامانس جنم لگا کارے، کرتے قیمت آپے پانیا۔ ساڈے پورے ہوئے ہاڑے، ہو کے دتے مٹانیا۔ خوشیاں نال یتے جگ چارے، اگے سمجھ کسے نہ آئی۔ ساڈے ڈھڈاں دے اترے اچارے، اندرلا ڈکھ دتا گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو دس، کیہڑے چنگے کیہڑے مندے، سانوں دے دسانیا۔ کیہڑے وسدے تیرے سنگے، کیہڑے بیٹھے گھ بھوانیا۔ کیہڑے مانس تے کیہڑے بندے، کیہڑی استری روپ بدلانیا۔ کیہڑے سچھنڈ دوارے ٹنگے، کیہڑے جوئیاں وچ رکھانیا۔ کیہڑے تیرا دوار لنگھے، چرن بہہ کے سوہنا پانیا۔ پُرکھ اکال کہا گر اوتار پیغمبر و جیہڑے چڑھ گئے میرے نام دے ڈنڈے، ڈنڈوت بندنا توں کھہڑے دتے چھڈانیا۔ اوہ ایتھے اوتھے دو جہان سارے چنگے، بڈھے نڈھے اکو رنگ رنگانیا۔ سچے گھر وچ پُرکھ اکال ونڈ کوئے نہ ونڈے، شاہ حقیراں اکو گھر بہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو سانوں پیا کچھ شک، شک دے مکایا۔ اسیں کدھر لئیے تک، کون اکھ کھلایا۔ پُرکھ اکال کہا پہلوں چرن جاؤ ڈھٹھ، پھیر دیاں درڑایا۔ پچھلا لیکھا چھڈو مندر مٹھ، شو دوالے دھیان نہ کوئے لگایا۔ پھر میریاں بھگتاں دا دیکھو اکھ، جو چاروں کُنٹ سو بھا پائیا۔ ایہہ ساریاں توں اتم تے سریشٹ جنہاں دے اندر میرے نام دا سچ، دوجی کرن نہ کوئے پڑھایا۔ اکو توں ہی توں ہی رہے جپ، آپ اپنا بھیٹ کرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں دیکھ لین دے اینہاں دے مستک متھ، تیرے اندر وڑ کے دیکھ دکھایا۔ تینی اوتار کہن ایہہ بیٹھے اُتے لکھ، لکھاں اُتے بیٹھے لکھاں دا ڈیرہ گئے ڈھاہیا۔ پیر پیغمبر کہن ایہہ سب توں ہوئے وکھ، کلکیاں کلاماں توں پلو گئے چھڈایا۔ گر وگردیو کہن انھاں دے اندر وڑ گیا سچ، جھوٹھی کرپا گئے تجایا۔ پُرکھ اکال نوں من کے باپ، پوت سپوتے بن کے سو بھا پائیا۔ جھگڑا رہیا نہ کسے پاپ، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں چٹھدی جائے مستی، گر گھ نظر دی دھر دے آئی۔ نو کھنڈ وچوں بھگت دوارا جگت نوں دے سے چھوٹی بستی، اگا سکے نہ کوئے سمجھایا۔ اسیں کتھا کہانی دسیئے سچ دی، سارے رہے درڑایا۔ جتھے پُرکھ اکال دی اکو جوت جگدی، دوجی ہووے نہ کوئے رُشانیا۔ اوتھے قیمت کوئے نہ لگدی، درشن کیتیاں پار لنگھایا۔ ایہہ کوئی دھار نہیں کھتری براہمن شو در ویش نائی کینے جٹ دی، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں ٹوئے بھٹ دی، جگت سوانگی ویس نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ کوئی نظر نہیں بیرونی اکھ دی، پر تکھ کھیل دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر و بھگتاں دے اندر پر بھ دی دھار دیکھو نچدی، جو نچے کدے چائیں چانیا۔ انھاں نوں لوڑ نہیں کسے سچ والے کھٹ دی، پٹنے دا مالک اکو نظری آئی۔ جس نوں مدد پُرکھ سمرتھ دی، دُوبے آس نہ کوئے تکایا۔ اوہ جانے گھٹ گھٹ دی، گھاٹے سب دے پور کرایا۔ گر گھو سنسار سرشی وچ دکھاں دی اگ مچ دی، تہاڈا دکھ اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آہ کجھ بیٹھے دسن اندھیرے، کیوں اکھاں بند کرایا۔ پُرکھ اکال کہے اینہاں دے رام چندر توں پہلاں دے ڈیرے، راما دئے گواہیا۔ کرشن کہے ایہتھے میرے دوارے کھیڑے، کھڑکی کُنڈا دیاں کھلایا۔ موسیٰ کہے اکیاں دے اندر میرے جھیڑے، جو میتوں نظری آئی۔ عیسیٰ کہے اینہاں وچوں تھوڑے بتھیرے، جو گنتی وچ ست سو بھا پائیا۔ محمد کہے

بتیاں دے میرے نال رہے جھیڑے، کدی مٹن تے کدی مکھ جان بھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گرو نانک کہے
 ایہناں وچوں دسدے سوڈے باز، کھوٹے کھرے اپنا کھیل دکھایا۔ گو بند کہا ایہناں وچوں دسدے چوری کھو اوندے میرے باز، چوری چوری میتھوں آپ
 چھپایا۔ کچھ ایٹھوں دساں دی کھلی جاگ، جنہاں نوں اندر پری توں باہر اپنا میل کرایا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دی ساجن لئی ساز، سجن سارے لئے
 بنایا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں چلا کے اپنا رواج، رواداری ساری دتی مٹایا۔ کیشن سنگھا کی کھاج دا آیا سواد، سچ دینا بھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 پر بھو تیرا کڈا چنگا سماج، جو سے وچوں اپنا سماں بیٹھے بدلایا۔ ساڈے ہوئے دھن بھاگ، بھگوان تیرے نال چل کے تیریاں دا درشن پانیا۔ سانوں آس
 دسد اہناں دے اندر اوہ سواد، جیہڑا سماں توں ہتھ کسے نہ آیا۔ انھاں دا خوشیاں والا مجاز، مذاق وچ ہتھ جگت لوکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو انہناں
 دا ویکھ کے جھگڑا فساد، اچ دا ویلا سانوں رہیا بتلایا۔ سرشی دی کسے نہیں کرنی امداد، دماغ سارے فیل کرایا۔ چلدے ڈبے جہاز، بیڑے دینے رڑھایا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دی رکھنی لاج، لاجاوت اپنے ہتھ رکھے وڈایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آسیں ویکھنے وڈے چھوٹے، سارے
 اکو رنگ نظری آیا۔ سب نے سورپیراں والے کسے لنگوٹے، جگت بھے بیٹھے چکایا۔ اندرو اندر سب نے اپنے نام پر بھو والے سوچے، ماتا پتا والے نام
 سارے گئے بھلایا۔ اوس دوار پنہچے، جتھے بچیاں کسے پوجا پاٹھ دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ گر کھو ویکھو کتے بھانہ وک جائیو دوجے، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ
 وچ رکھایا۔ کتے بند نہ ہو جائیو دین مذہب والے نکے جیسے کجے، برہمنڈ کھنڈ تھانڈے چرناں بیٹھاں دبانیا۔ تھانڈی رمز کوئی نہ بھجھے، پر بھو دا دوار کوئی نہ
 بھجھے، بن بھگوان توں بھگتاں نوں کرے کوئی نہ اگھے، گنگے دسی سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی
 دھر دا اکو نظری آیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گر کھو ایویں آگے کردے نہ رہو ارداسے، متھا خاک نال رگڑایا۔ سارے ڈر گئے تھانڈے ہتھاں وچ ویکھ کے
 نکھے گنڈاسے، دھار دھار گئے بدلایا۔ سانوں خوشی ابناشی کرتے ساڈے بچن کیتے ساچے، سچیاں سانوں جگت وچ دتا بنایا۔ جے روداس دے بستر نہ ہندے
 پاٹے، غریباں نوں کدے نہ گل لگایا۔ گر کھاں دے کدی کھلے نہ کردا جھانڈے، جنگلاں وچ پھرن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ تسیں تے تھانڈا پُرکھ اکال اکو جاگے،

گھر گھر وچوں پھڑ کے اپنے کول لیا۔ تساں کیوں پھڑے دو سووتاں والے سانگھے، دونہ راہاں اُتے پیر نہ کوئے کُکائی۔ تہاڈے لے لے کوئی ویکھن والے نہیں سی ڈھانگے، دیناں مذہباں دے ڈھنگیاں توں دتا جھڈائی۔ تئیں جگ جنم دے تھکے ماندے، بھجن بندگیاں کر کر اپنا آپ لیا کُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا کُکائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیری کڈی وڈی تڑپ، مُردیاں دئیں تڑپائی۔ پُرکھ اکال کہے میں تہاڈے پچھے آیا پرت، پتر میثور ہو کے خوشی منائی۔ میری کوئی پچیاں والی نہیں شرط، شرع دے اصول دیاں بدلایا۔ بنا بھگتاں کدے کسے نوں ملن نہیں آیا اُتے دھرت، دھرنی اُتے پھیرا نہ پائی۔ کدی نہ لبھا کسے نوں وچوں چرچ، چرکھیاں والیاں دین گواہیا۔ گر گھو تہاڈے جنم دا میرے کول خرچ، کھاؤ کھٹوتے خوشیاں نال اپنا جھٹ لنگھایا۔ جدھر ویکھو گے اودھر ونڈاں درد، دُکھیاں دا مالک نظری آئی۔ بھگت اُدھارنا پر بھو دا فرض، گر گھ اپنے گھر وسا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کما ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ویکھیا تیرا عجب طریقہ، تکیا کھیل بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگتاں سکھیاں میرے کولوں پریتا، پریتم اکو رہے منائی۔ جنہاں دا اندر ہو یا ٹھانڈا سیتا، سیتا رام اوہناں دے گھر وچ سو بھاپائی۔ بھگتی دا بھنڈارا بھر دتا اوہناں دی جیب وچ کھیسے، پیسا دے گواہیا۔ جس دوارے تے چرن دھوڑی منگے موسیٰ عیسیٰ، اچھیا اپنی رہے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرے بھگت رتے کہ بھگھے، اندروں ویکھئے دھیان لگائی۔ سکھی کہ دُکھے، دُکھی ہو کے رہے گر لائی۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و میں تہاڈے لاریاں دے پچھے اپنی گودی چکے، کوارے اپنے نال پرنا ئیا۔ تئیں ہن ہو جاؤ پرے سنگھاسن دی گٹھے، میں چاروں کُنٹ سب نوں گودی لواں کُکائی۔ جس میرا نام چھیا اوہنوں دھرم رائے کدی نہ ٹنگے پُٹھے، جہاں وچ نہ کوئے بھو ئیا۔ جگت مایا کوئی نہ لُٹے، لُٹیرے سارے اندروں دتے کڈھائی۔ اوہناں دی پریتی پتر میثور نالوں کدے نہ لُٹے، جنہاں دی ٹٹی لئی گنڈھائی۔ اٹھے پہر اکو نام جُٹے، جوٹیاں گر کھیاں نال رکھائی۔ او گر سکھو تہاؤں وی نہیں رہن دینا سکے، سارے اکو گھر وسا ئیا۔ بنا میری کرپا گر اوتار پیغمبر کوئی نہ کسے نوں پچھے، پچھا پرت کے ویکھن کوئے نہ آئی۔ جنہاں نے اچ تاء دتے اُتے چُٹھے، اکھاں لال کڈھ ڈرائیا۔ جنہاں دے تئے جُتے، اوہناں نے اپنی منزل لئی کُکائی۔ ساریاں نوں در آیاں نوں اکو جہا پچھے، فرق وچ نہ

کوئے جُدا ئیا۔ اَجے وی اِک سَو اَوْتانوے اِنھال وِچوں رُسے، جے نال لَواں تے روون مارن دھاہیا۔ بن پر بھ دی کرپا کسے کم نہیں آوُندا بیچ تے دا بٹے، مٹی خاک نہ کوئے وُڈیا ئیا۔ اگے گیاں کوئی نہ بچھے، سچ دوار نہ کوئے بہا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ نال رنگا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو روٹی کھادھی کہ دال، سارے دیو سنا ئیا۔ غمی خوشی دا دسو حال، پڑدا دینا چُکائیا۔ پُرکھ اکال کہے جنہاں دے میں وساں سدا نال، انتر ہو کے زرنتر رُپ درسا ئیا۔ اوہناں اُتے کوئی نہ کرے سوال، جواب طلبی نہ کوئے کرائیا۔ اوہ میرا تک کے جمال، جنم مرن دا لیکھا گئے چُکائیا۔ سدا کراں اوہناں دی پرتپال، پرتپالک ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جیہڑے تہاڈے اوہ تہاڈے چلے گئے نال، بھگت بھگوان نال اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ایہہ اوٹری جی چال، بھگتاں نوں پتہ نہیں آپے اوہناں دی سُر ت رہیا سنبھال، ماں پیو نوں پتہ نہیں تے آپے رہیا اٹھال، پیو پت نوں رمز نہیں آپے بنائے اپنے لال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک بے پروا ہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیہڑے بیٹھے نال پاوے، کھتا سجا دے سمجھائیا۔ گو بند کہا پہلوں میٹوں میٹ لین دیو جنہاں دتے بے دعوے، بدلی دیاں کرائیا۔ پُرکھ اکال کولوں سارے کرا دیواں سانوے، کُنڈے اِکے دیاں تُلایا۔ جنم جنم دے بدل کے ناویں، نوں جنم دیاں دکھائیا۔ جو سوہنگ ڈھولا گاوے، گا گا خوشی بنا ئیا۔ اوہ پُرکھ اکال پتیر میثور اِکو راوے، دُوجی سیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ گو بند کہے پر بھو اوئے تیرے بھگت کوئی کئے وچھے نہیں لاویں، جمن والی ہور نہ کوئی مائیا۔ تیرے بنا اِنھال دی آتما نہ کوئی بناوے، پر ماتما بنا تن وجود کم کسے نہ آئیا۔ بن تیری کرپا پت سرب گواوے، چلے نہ کسے چترائیا۔ مُردے مرد نہ کوئے جواوے، جیون جگت نہ کوئے بدلا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں کھڑھئے کس دروازے، دربان ہو کے خوشی بنا ئیا۔ کیہڑے وقت سُنھنجنے جاگے، آلس ندرانہ کوئے بنا ئیا۔ پُرکھ اکال کہے پہلوں میرے بھگتاں نوں مارو اِک آوازے، واجا ڈھولک نہ کوئے کھڑکائیا۔ اوہناں دے صاف کرو اِرادے، پوتر لَو کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں مات لوک وِچوں ڈردے بھاجے، پلو آئے جھڈائیا۔ سانوں پتہ لگا توں پرگٹ ہو یا دیس ماجھے، جو گو بند آیا درڑائیا۔ رچیا اگمی کا جے، کھیل نور خُدا ئیا۔ اوہ کڈھ لئے جیہڑے وِچ دو آوے، دغا کسے نال نہیں کمائیا۔ کچھ لیکھا کھیا نانک بابے، ہتھ چھاتی اُتے ٹکائیا۔ کچھ گو بند ہتھ اُتے رکھ کے بازے، واج دتی لگائیا۔ میرے

غریب نوازے، تیرے اگے ڈھانپا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے میرے سیس اُتے ہووے تاجے، تاجاں والے دیاں مٹائیا۔ بھگتاں نال چلے اک رواجے، رضا وچ سارے لواں چلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کس بدھ کراویں حاجے، حضرت دے درٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا جو بھگتاں دی رل جائے جماعتے، جہاں توں دیاں پُھڈائیا۔ جو پکوان کھالئے میریاں بھگتاں دیاں سرتے چکیاں ہونیاں پراتے، پنتاں توں پار دیاں لنگھائیا۔ جس طرح وڈیوں چھوٹا چیر کے کردا داتے، اصل داروپ دئے بدلایا۔ ایسے طرح گرکھو تہاڈے پورے کردا گھاٹے، گھٹیاں وچ رُلدیاں سچھنڈ دوار دیاں بہائیا۔ تہاڈے کھا کے پریم والے باٹے، امرت رس دیاں چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرے بھگت کیہڑے، اوہناں دی قسم دے دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جیہڑے میرے بھگت دوار دے آگئے وچ دیہڑے، سارے اکو چہے دیاں بنائیا۔ جنم جنم دے چکے جھیڑے، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ آووتکو ہو کے اگے نیڑے، نیوں نیوں دیاں دکھائیا۔ جیہڑے میرے محم دے آگئے گھیرے، گھریاں توں باہر ٹپائیا۔ اوہ سچن بن گئے میرے، میں اوہناں دا پتا مائیا۔ جنہاں دے جگ چو کڑی وڈے جیرے، صدی چو دھویں راہ تکائیا۔ پھڑ کے باہوں ماں پیو وچوں نکھیرے، بھیناں بھائیاں ناتے دتے تڑائیا۔ دے کے اپنے گیڑے، ناریاں نال کنت دتے لڑائیا۔ اوہ آگئے ایس دیہڑے، جنہاں نوں بُرا کہے لوکائیا۔ پُرکھ اکال اوہناں پچھے بڈھا نڈھا ہو کے مارے پھیرے، اپنا جو بن اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے سنگھاسن دی کیہڑی چول، پر بھ سبھے دے سمجھائیا۔ کتھے بہیں کنت کنتوہل، کنت دُھر درگاہیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے رہن دا میرے بہن دا بھگتاں دے اندر مول، جتھے ویکھن کوئے نہ جائیا۔ اوتھے وڑاں اوتھے چڑھاں جتھے مینوں کوئی نہ جائے بھول، بھلیاں نوں اپنے نال رلائییا۔ آد جگاد بھگت اُدھارنا بنیا اک اصول، اصل نال وصل یار کرائیا۔ محم اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں کدے نہ جاواں بھول، بھلیاں اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا بن لیکھ نہ کسے دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیری کتھے اوہ لکھت، جیہڑی بن اکھراں دین پڑھائیا۔ سانوں سندیشے دتے نال بھوکھت، جس نوں سبھے کوئے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال کہے جے پچھنا پہلوں اپنیاں دیناں مذہباں نوں میرا دسو اشٹ، پھیر نیویں ہو کے سیس نوائیا۔ میں کوئی گرو نہیں جو بھوگاں

جگت گرہست، گرہستیاں دا مالک خالق پرپالک سب دا پتا مائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر ماتا اسیں ایسے کر کے منگدے آئے وقت، بے وقت منگ نہ کوئے منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے ہُن ویکھ لو سہنجنا میرا بھگت، جو بن بھگتی دتا بنائیا۔ جنہاں دے کارن آیا فقط، فقرہ اپنا نام سنا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر و جیہڑی تساں لیاندی وست، پریم نال ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگتو سیری بھگوان جگ جگ ڈاڈھا، ڈنڈوت بندنا سجدہ سب نوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے نہیں میں پریم پیار مُجّت وچ سب نالوں ٹھانڈا، بھلیاں نوں اگنی وچ تپائیا۔ میں دو جہاناں سانجھا، ونڈ وچ حصّہ نہ کوئے جنا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھوتوں کی پیندا کھاندا، کی دست تیری بھیٹ چڑھائیا۔ ابناشی کرتا کہے جیہڑا میرا نام گاندا، میں اوسے نوں اپنا آپ ترپت دکھائیا۔ میں کوئی پنڈت نہیں ملا نہیں گر نتھی نہیں نہ جگت والا پاندھا، نہ کوئی حساب کتاب سمجھائیا۔ میں کوئی منگدا نہیں گو ڈھانڈا، سیرا منڈا کھا کے خوشی نہ کوئے بنا ئیا۔ میں کوئی جل پانی نال نہیں نہاندا، اپنا آپ پوتر دھوتی کچھہرے نال نہ کوئے رکھائیا۔ میں کوئی پہن دا نہیں تیڑ سلوار پجما، چیتھڑ گل نہ کوئے رکھائیا۔ میں کسے دا تایا چاچا تے بھچھڑ نہیں ماما، جگت سجن ساک نہ کوئے اکھوائیا۔ میں کوئی مجھیاں گائیاں چارن والا نہیں کاما، بلیاں وچ اپنا پھیرا پائیا۔ میں کوئی ڈھولک کھڑکاؤن والا رکھیا نہیں دامم، دماں توں باہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ میں کوئی دیناں مذہباں والا رکھیا نہیں ودھانا، ودیا نال اپنا جھٹ نہ کوئے لنگھائیا۔ جد آواں تے وکھرا پھر کے جامہ، جگ چوکڑی اپنا تھم ورتائیا۔ جیہڑا بھلیا اوہ بیگانہ، گر اوتار بڈھے اُف لک دھوہ دھوہ آہ آہ بھار سہا نہ جاندا، دین مذہب کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ گر کھوکتے سمجھ نہ لو ڈراما، دُھر دا نشانہ رہیا جنا ئیا۔ کتے جان نہ لو ایہہ پنجاں تئاں والا انسانا، پورن سنگھ کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جے سمجھوتے ایہہ وشنوں بھگوانا، تہاڈا پتا مائیا۔ تہا تھوں کوئی کھان نوں منگدا نہیں بدانا، بداماں نال اپنا بل نہ کوئے ودھائیا۔ نہ ایہہ گوپیاں والا شاما، نہ بناں والا راما، نہ پڑھن والا کلاما، نہ سلاماں وچ سیس جھکائیا۔ جے ویکھو شہنشاہاں دا شہنشاہ شاہاں دا سلطانا، نتئیاں نوں رہیا جگائیا۔ اچ گر اوتار پیغمبر و اٹھو میں بھگتاں نوں دین آیا انعام، نام ونڈ کے ہتھ رکھ کے کنڈ، کنڈیاں توں باہر لنگھائیا۔ کوئی نہ دیوے دنڈ، کوئی نہ کرے بھیکھ بکھنڈ، دوٹی دُشت دینے کھپائیا۔ ایہہ گرگھ میرے چند، چندرما سورہ جنہاں دا درشن پائیا۔ درشن سنگھ پھیر کے ویکھ کنڈ، ایہہ کوئی بھیکھ نہیں

پکھنڈ، انھاں دا مالک اک بخشند، دُھر دا صاحب اک گوسانیا۔ کی آکھوگے بڈھا، کی آکھوگے نڈھا، کی آکھوگے دُڈا، سٹا کہ جاگدا، سب دے ساہمنے نظری آئی۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہائے اُف صدی چودھویں کوئی نہ ملے ڈھوئی، ڈھو آئے کے ملن کوئے نہ آئی۔ ساڈا رہیا نہ کوئی، کوئی کوک کوک گر لائی۔ پتہ نہیں ایس بھگتاں دی آتما کس طرح موہی، مُجّت وِج لئے پھسائی۔ کیہڑی دھار اندر بوئی، یج دُھر دا لیا پرگٹائی۔ جو ایہدے ورگی ہوئی، سوہنگ ڈھولا رہے گایا۔ سری بھگوان کہے میرے بھگتاں دی آتما سدا نُوں نروئی، نرگن نظری آئی۔ کیوں میرا بھیت جانے کوئی، سب کچھ کول ہندیاں سارے دتے بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نُوں نہ دے ڈر، ڈردیاں نُوں ہور نہ دے ڈرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو پچھے وی تیتھوں آئے ڈردے، چار جگ دھیان لگایا۔ تیرا نام آئے پڑھدے، پڑدیاں وچوں باہر کڈھائی۔ بنے رہے بردے، سیوا جگت کمائی۔ دُنیا نال آئے لڑدے، ڈانگاں سوٹے کہاڑیاں برچھے دتے دکھائی۔ ایہہ تیرے کھیل سی پچھلے سال پر دے، تھوڑے اگے دتے کرائیا۔ ہُن دیکھو گھرانے گھرانیاں نال سارے لڑدے، لڑدیاں نہ کوئے جھڈایا۔ جن بھگتاں کاج ایسے طرح سردے، جگت شرع وچوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ساڈا دُھر دا آیا لنگر، تیرے حکم نال لیا۔ کسے رکھیا نہیں مندر، مٹھاں مسیتاں نہ کوئے پچپائی۔ سدھا رکھیا بھگتاں دے اندر، سبھے دتا لگایا۔ اگے ہُن توں کھول دے اوہناں دا جندر، تیری واری آئی۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگت نہیں اوہناں دے تار دینے پشو ڈنگر، جیہڑے میرے گرکھاں دا درشن پائی۔ میں ہُن نہیں آیا کسے کولوں سنگن، جگت والا شرم حیا سارا دتا گوائیا۔ ضرور توڑا نگا بھگتو تھادے بندھن، بندگی توں بنا اپنے بندے بنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جے پر بھو کرپا کرے اسیں وی اک دات آئے گرکھاں کولوں منگن، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی بنیتی دینی کروائی۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و اپنی دسو خواہش، سارے بھگت دھیان لگایا۔ سارے کہن پر بھو چار جگ دی ساچی آس، تیرے اگے رکھائی۔ جنہاں نے پیتا اک اک گلاس، اوہناں گوہند دی نو نُوں سال سیو کمائی۔ جنہاں کھوتیاں اُتے مارے پلاک، اوہ محمد دے یار دین گواہیا۔ عرب وچوں ہويا اتفاق، اتھے لہنے دا بنیا ساتھ، ساتھی جھوٹیاں والے نانک دے ویلے دے قصائی، جنہاں انتم نانک دے نام دی پائی دُہائی، ہتھوں چھری کڈھ پرے

رکھائی، آس اِکو رہے تِکائی۔ شبد اگئی آواز آئی، نُن ہونی پئے جدائی، جس ویلے آوے دُھر دا ماہی، تہاڈا بیڑا دئے ترائی۔ لال رنگ دئے چڑھائی، ہتھ واگاں دئے پھڑائی، جنہاں نوں مار دے رہے بن قصائی، قسم تہاڈی پچھلی دئے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھوکیوں موڈھیاں اُتے رکھائے بھورے، کیوں ہتھاں وِچ پھڑائے کتورے، کیوں لال چڑھائے چوڑے، کیوں ویس وٹائے موڑھے، کیوں مستک لائے دھوڑے، کیوں رنگ چڑھائے گوڑھے، کیوں اِک دُوبے نال جوڑے، سانوں دے درسائی۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ سر سے دے سگی، گوہند نوں چھڈ گئے وِچ تنگی، ادھ وِچ جا کے منگ اِک منگی، اندھیری رات جس ویلے بھلی ڈنڈی، اندروں واسنا نکلی مندی، دُہائی دے کے کہا اسیں پھیر بیئے تیرے سگی، شبد گوہند کہا تہاڈی بات چنگی، گوہند دے دوارے کوئی ڈنگراں والی نہیں منڈی، سو دا ہتھو ہتھ نہ کوئے وکائی۔ جس ویلے آوے میرا سورا سر بنگی، میں اوس دا ہوواں بھینگی، اوہ وی تہاڈے نال رلاواں جنہاں دے منہ وِچ نہیں دندی، اوہ وی ساتھی جنہاں نے چرنے تند نہ پائی تندی، سب دا لہنا دیاں مُکائی۔ گر اوتار کہن پر بھ دس اگئی بات، بھو دے گھلایا۔ جنہاں فاقہ کٹیا دوس رات، تیرا دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ ساتھی تر لوکی ناتھ، دواپر دئے گواہیا۔ اوس ویلے جنگل وِچ آئی اِک رات، بنواس وِچ جھٹ لنگھایا۔ اگلے دن گھنٹیا شام ویلے ملیا آپ، اپنے بھنڈارے وِچوں اُنھاں نوں دتا کھوایا۔ نالے کہا شاباس، تہاڈا اگلا لیکھا دیاں درڑایا۔ جس ویلے آیا شماں دا شام آپ، تہاڈا بنے باپ، بھگتاں دا ودھائے پرتاپ، سوہنگ چپائے جاپ، سب نوں کرے پاک، اندروں کھولے تاک، شبد سُنہیہڑا دیوے بنا ڈاک، سب دا پورا کرے بھوکھت واک، جگت کلاک سب نوں دئے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جنہاں ہتھیار پہنے جنگی، جنگجو لئے بنایا۔ دُرگا کہے میں اوہناں دے بھیٹ کیتی اپنی ڈنڈی، کتاں دا بُندا نال رلایا۔ جس ویلے کلجگ انت آوے سر بنگی، بنا سُر اں تالاں توں اپنا نام دئے جپایا۔ جیہڑا اوس دی حد گیا لنگھی، لنگھدیاں پار کرائیا۔ جتھے دین مذہب ذات پات اوچ نیچ رہے نہ کوئے پابندی، پابند بنا رسنا جہوا بتی دند آتما پر ماتما دا دئے کرائیا۔ جس دے نال جگ چوکڑی ہنڈھی، گر اوتاراں دھار گنڈھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگتو کچھ آیا صبر، کہ بھگھے بیٹھے ایویں پر بھو دھیایا۔ جن بھگت کہن اسیں اوسے دا سُر، جوں بھاوے توں اپنے نال لئے چلایا۔ گر اوتار پیغمبر و میں شیر بر، بھگھیاں نوں سدا رجاہیا۔ کیوں

بھگتاں دے پھراں سدا مگر، تکزٹا ہو کے پاسے مار کے اندروں توڑ کے جندر، من بٹھ کے بندر، مٹی دا سہا کے مندر، داہڑی کھول کے اپنا روپ نہ کوئے
 وکھایا۔ میں کوئی لاؤندا نہیں متھے نوں چندن، کسے دی کردا نہیں بدن، جے آواں تے بھگتاں نوں سچھنڈ دوارے ٹنگن، ادھ وچکار نہ کدے رکھایا۔
 جنہاں نے کھبے توں سبے کیتے ننگن، اوہناں دامانس جنم اگلا بدل گیا بدن، جامہ باقی دتا مکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھایا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن کیوں گرگھ لڑدے ویکھے وانگ شریکاں، دھکا اک دوجے نوں رہے لگایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر اوہ ایس لڑدے ہن اسیں
 دیناں مذہباں دیاں بھگتیاں نہیں تریکاں، کسے عدالت وچ جا کے سلام دُعا نہ کسے جنایا۔ اسیں رہنا نہیں وچ اوچاں نیچاں، اکو پر بھ دے رنگ سمایا۔ جے
 لگن تے اوس دے نال پریتاں، جو پریتم ہو کے توڑ نبھایا۔ جس دا بھگت بھلوڑی غنچیاں توں باہر گلشن والا باغیچہ، سوہنا نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں پتہ لگا لکھاری نے پھڑ لئے تن گتے، ونڈ ٹھم والی ونڈایا۔ پُرکھ اکال کہے تہاڈے تیاں
 لوکاں دے پاڑ دتے پٹے، پٹیداری رہن کوئی نہ پائی۔ سب نوں سوا کے اُتے پھٹے، گرگھیاں دے کولوں سچھنڈ ٹکایا۔ جیسہڑے اُتوں لال نے سٹے ٹکے،
 ٹکیاں دی قیمت سنگر نام دے چکایا۔ جس نے مارے وٹے، وٹنا دُھر دا دے چڑھایا۔ جس نے سوئی تاگا پایا نٹے، جگت چوراسی وچوں باہر رکھایا۔ جس
 نے تند کٹیا نال ہتھے، پچھلے جنم دا لہنا دینا چکایا۔ جنہاں نے پھڑے خالی بستے، نو جنم دے وچھڑے لئے ملائی۔ جنہاں نے پٹے ڈکے، ایہہ گوہند دے
 باہروں دُشمن تے اندروں پریم ودھایا۔ ایہہ سارے مسلمان چاچے تایاں دے بھرا سکے، ملیں کوٹلے وچ سو بھاپایا۔ جنہاں دا اندر سوہنگ دھار جے، اوہ
 رواداس دے گوانڈھی سو بھاپایا۔ بھگھے ننگے جس نے کر لئے پکے، کچے تند دے گانڈھے نہ کوئے تڑایا۔ جنہاں نے توں ہی ساڈا مائی باپ ڈھولے جے،
 سٹیاں لئے جگایا۔ جنہاں دے ہتھ وچ رستے، رستیوں گھتھے پھڑ کے بٹھ کے راہے لئے پائی۔ جنہاں دے دستارے سر اُتے پٹھے، مات گر بھ دے وچ پُٹھا
 سر نہ کدے لٹکایا۔ جنہاں دے سراں اُتے رومال چٹے، چٹی دھاروں پار لنگھایا۔ جنہاں پر بھ ملن دی سکے، تنہاں ہار گل چھہایا۔ جن بھگتو ایہہ ویلا ملدا
 کدی تے کتے، قیمت وچ ہتھ کدی نہ آئی۔ پر بھو نوں کدی نہ بھاؤندے دغے، دغیاں والیو اندروں دغے لینے کڈھایا۔ جنہاں دے ہتھ پھڑائی چٹے،

چٹک اگلا لئے لگائیا۔ جس دے تاگا بدھا کالا گئے، اوہ گو بند دے تیراں سال چرن گھٹ کے جھٹ لنگھائیا۔ جیہڑے ساچے دوارے آئے سدھے، مکھ اگھاں دھیان لگائیا۔ جنہاں دے موڈھیاں اُتے برچھے کھئے، سوئی اُپر نہ کوئے ٹنگائیا۔ جس نے سرتے رکھے چھے کھئے، چھیاں شاستراں توں ودیا باہر دتی سمجھائیا۔ ایہہ سب کچھ ویکھ کے جگت لوکائی دی باہرلی دھار پئے، ہائے ہائے کر سنائیا۔ مایا ممتا موہ کہے اسیں جائیے کتھے، کون گھر سو بھاپائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے ہن نہ گو بچھے، پچھا لیا چھڈائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال سب دی کرے رچھے، آد دا بڈھا مدھ دا ڈڈا، انت دا جو بنوتا سو بھاپائیا۔ اوئے گر گھو کوئی مٹوگے گگا، کسے کولوں لووگے بھگا، یاد رکھو میرا شبد سرو پی چگھا، جگاں دا لیکھا رہیا مکائیا۔ تہاڈا نام شبد نال بھٹاں گڈا، جیہڑا دو جہاناں اڈا، اچا ہو کے تہاڈے اندر وڑ کے گدا، جس دی یاد کر کے گیا بڈھا، گو تم بڑ دے تھلے سیس نوایا۔ پُرکھ اکال نے اوس دا سوار دتا پنج تت دا جھگا، نام بھنڈارا دے کے سدھا، سدھیاں توں پرے دتا دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو توں کیہڑے کئے رچھا، کجھ سانوں بھیت دس گجھا، پُرکھ اکال کہے اوئے گر اوتار پیغمبر و میرا کھیل کدے نہ مکا، میں سب نوں رکھاں سکا، بڑا خوش ہوواں تے بھگتاں نال تہانوں بھنڈارا کھواواں رُکھا، کھان پین والا گرو میرے درتے کدے نہ پائیا۔ میرا نور اکو بھٹا، جس دا جو بن کدے نہ ٹٹا، جگت جہان جائے نہ لٹا، بھٹاں جگت وچوں دئے کڈھائیا۔ جنہاں نے اوتوں کیتیاں سٹاں، اوہناں دے اندر ہو کے پچھاں، رسیاں نال کدی نہ رُساں، وچھڑیاں لواں منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کرنی رہیا کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گر گھو اسیں سارے اکو اکال دی جوتی، جوتاں والی دئے ڈھائیا۔ سویرے سانجھی کریئے سارے روٹی، کھانا بھگت میدنوں دین کھوایا۔ ریت چلے نہ سادھاں دی جیندیاں دین والی موچھی، موچھیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاڈے اک ڈنگ دی پریتی بہتی، جگاں دا گیڑ گوائیا۔ ایہہ کوئی دینی نہیں آہوتی، پاؤنی نہیں بھبوتی، ایہہ کھیل سب توں کسوتی، جس دی قسم نہ کسے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں دتی سوچنا سوچی، ساڈی اندروں بدل گئی رچی، اسیں ویکھن آئے کس بدھ بھاگ لگا ہر بھگت دوارے پر بھ دے پتیں، پتن بیٹھے سارے پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرماں دا لیکھا رہیا مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر و کی ہندا کرم، ذرا بھگتاں دیو سنائیا۔ بھگت کہن ساڈی آتما دا پر ماتا دے وچوں ہو یا جنم، نہکرمی وچ سمائیا۔ تیاں والا سریر ماتا پتا دا بھرم، رکت بوند جوڑ

جڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے بھگتو میرا تہاڈے نال پرن، پاربرہم ہو کے برہم اپنے وچ سمائیا۔ تئیں اِکے دی لگے سرن، جو چکاوے مرن ڈرن، ترنی ترن داتا بے پرواہیا۔ گرگھ کہن پر بھو اسیں تیرا ڈھولا لگے پڑھن، دُجے دوارے کدی نہیں لگے وڑن، رستہ اور نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اِک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو کی تیرے بھگت، ساڈا سنگ بناؤن گے۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ میرا اگئی وقت، اوہ سوہنا وقت سُہاؤن گے۔ جے تئیں نرگن دھار آئے جگت، تہاڈی جوت رنگ رنگاؤن گے۔ شہنشاہی دا دُجا سمت، سے دا وقت سُہاؤن گے۔ رہے نہ کوئی فرق، فرقہ اندرون سرب تجاؤن گے۔ اِک دُجے دا کر کے درس، ترشنا ترپت کراؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر کے اِک دکھاؤن گے۔ جن بھگت ساچا میل ملاؤن گے۔ تئیں آئے اتوں عرش، جوت دھار اپنا کھیل کھلاؤن گے۔ اوہ دیکھن اُپر دھرت، بھگت دوارے سوہنا پاؤن گے۔ ایہہ کھیل ہووے اسپرج، اچرج لیل اِک درڑاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے در سوہنا پاؤن گے۔ گر اوتار پیغمبر و تہاڈا سانجھا ہووے بھوجن، گھر اِکو وجے ودھائیا۔ ہنگتا دا رہے کوئی نہ روگن، کوڑ گڑھ دینا تڑائیا۔ من واسنا کٹ کلجوگن، کلمہ دُھر دا دینا سمجھائیا۔ نام دس اگادھ بودھن، بدھی بیک دینی کرائیا۔ سنا کے سچ سلوکن، سوہلا حق اپنا نام درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک درڑائیا۔ دُھر دا حکم کہے سارے بھگت گرگھ گرگھ خوشیاں نال سویرے تیار کرن پرشادا، سیوا سچ سچ کمائیا۔ پورا ہووے گر اوتار پیغمبر اراں ارادہ، حرص ہو س رہے نہ رائیا۔ کھان پین دا لیکھا ہووے سادہ، جگت والی نہ کوئے وڈیائیا۔ لیکھا جانے شاہو بھوپ راجن راجا، دُھر درگاہ دا پتہ مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر اراں بھگتاں سنگ کھواوے پکوان، پکوان تول بعد دیوے داد اندر امداد، سوئی سرتی جائے جاگ، ملے محبوب اِک واحد، جس دا سب دے نال پورا ہووے عہد، معاہدہ اگلا نہ کسے سمجھائیا۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گرگھو تئیں کھٹن آئے، نیڑے ہو کے بولے بلھا۔ مُرشد دی میں سار نہ پایا، اپنے اندر بھلا۔ کوڑا جگت ویس وٹایا، ویس وٹایا چلھا۔ ہتھو ہتھ نہ کسے کچھ پھڑایا، متا وچ رُلا۔ ویکھ حیران ہویا، شبد نوں ملیا سہلا۔ گرگھ سوہنے نچے پٹے کدے، خوشیاں وچ کوئی نہ تھکے۔ بچھلا لہنا مول چکایا، کوئی نہ جائے مدینے مکے۔ چرن دھوڑ اِشان کرایا، کھہڑا چھڈایا تیر تھ اٹھسٹھے۔ کایا مندر شبد اُپایا، جھگڑا گیا مندر مٹھے۔ چار جگ دے وچھڑے، کر کرایا کیتے اکتھے۔ وقت اخیر تے، پر بھ کدے نہ تہا تھوں نٹھے۔ جن بھگتو خوشیاں نال نچو، نچ نچ خوشی بناواں۔ لکھ چوڑا سی گیتڑ چوں بچو، قداماں نال پار لنگھاواں۔ آگے پچھے نٹھو، دو جہاناں پندھ چکاواں۔ جے سوہنگ ڈھولا رٹو، سچھنڈ سدا بہاواں۔ اکو اکو نام جیو، اکو اکو جاپ جیو، دوجا جاپ نہ کدے سناواں۔۔۔ بھنگڑا ویکھ آیا شکر، تن رما بھبوتی۔ چار جگ دے چھڈ کے مندر، چھڈی دھونیاں والی آہوتی۔ نام جپ کے سور یہ چندر، لگ کے ویکھن چارے کوئی۔ دھر دے سلسلے دی سار نہ آئی، بھولا ناتھ کہے میں کیتھوں بوٹی پیتی۔۔۔ آ شکر تیتوں سچ وکھاواں، کی پیتا انھاں پیالہ۔ تہاڈے ہتھیاں وچ نہ کدے پھڑاواں، نہ کدے رکھاں کسے دھرم سالا۔ دھر در گاہوں جنہاں دا لگا ناواں، اوہناں دا بن کے دین دیا۔ چار جگ دے لیکھے مُکاواں، اکو دسیا سوہنگ نام سکھالہ۔۔۔ جن بھگتو کھٹن آئے کھٹ کے جانا، ستمگھ سوہنا درس۔ جنم جنم دا لیکھ چکائے، میٹے اگلی پچھلی حرص۔ غریب نمانے رنگ رنگائے، دیوے وڈیائی اُپر دھرت۔ گر اوتار پیغمبراں لیکھا پور کرائے، پوری کرے شرط۔ بنا پُرکھ اکال توں، کوئی نہ آوے پرت۔۔۔ گرگھ کہن توں کی دینا، سانوں دے دس۔ اسیں تگدے اپنیاں نیناں، وچوں ہتے گئے نس۔ اوکھا ہو گیا مننا تیرا کہنا، جہاں چر اندر نہ جاویں وس۔ مُشکل ہو جائے بھانا سہنا، دھیرج رہے نہ کسے ہٹھ۔ کرپا کر کے جے بخشن آئیوں، وست بھنڈارا اکو گھت۔ پُرکھ اکال کہے، نو سو چرانوے چوکڑی پھیر نہیں آونا پرت۔۔۔ گرگھ کہن اسیں ویکھن نہیں آئے ڈھول ڈھمکا، جگت ڈگانہ کوئے وڈیائی۔ ساڈا ناتا جوڑ لے پکا، آگے ہوئے نہ کوئے جدائی۔ درس کرا دے بنا اکھاں، راتیں نٹتیاں لے ملائی۔ جے پُرکھ اکال سچا، در آیاں پار کرائیا۔ جیہہڑا تیرے چرنوں نٹھا، اوہدا ہو سہائی۔ سانوں دُنیا کرے ٹھٹھا، چرنی لگیاں دی توڑ نبھائی۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگت سہیلا کیتا اکتھا، آگے ہووے نہ کدے

جُدا ئیآ۔ بھنگڑا پاؤندے ہو جاؤ باہر، خالی میدان دیو کرائیا۔ آگے دا کچھ ہور وہار، مٹی سَنگھ دی نسا پور کرائیا۔ لہنا دینا سدا جنگ چار، دُھر دی دھار چلی آئیآ۔
 کرے کھیل آپ نر نکار، دُوجے سمجھ نہ کوئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔

مہر نظر کہے سُنو سچ فرمان، دُھر دا دھرم دیاں جنائیآ۔ چوڑا سی بیسیاں مرداں دی جگہ آگے آؤن وچ میدان، مٹی سال توں چھوٹی آگے قدم نہ کوئے
 اٹھائیآ۔ سُنن حکم سری بھگوان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے پھر دے تردے، جگ چو کڑی اپنا بیٹھے پندھ مکائیآ۔ حکم دتے مالک
 دُھر دے، سچ سندیشہ اک درڑائیآ۔ کھج کھیل دیکھنے کل دے، کل مالک آپ سمجھائیآ۔ جیہڑے گوبند بچن کیتے مل دے، قیمت کرتا دے چُکائیآ۔ جو جگ
 چو کڑی آئے رلدے، تھوڑی بھگتی سیو کمائیآ۔ سنساری دھار اندر آئے بھلدے، اگلا پندھ نہ کوئے چُکائیآ۔ اوہ کھیل دیکھن نر گن دے، نر ویر دے سمجھائیآ۔
 ایہہ لیکھے سارے انند پڑ دے، جس نوں سمجھ سکے کوئے نہ رائیآ۔ جس ویلے گوبند وہیر تردے، قلعہ کوٹ تجائیآ۔ اوس ویلے ماتا گجری دے اندر فُرنے
 پُھر دے، وچے وچ دبا ئیآ۔ کچھ بچن کیتے لوڑ دے، سٹ دُلا رے آپ درڑائیآ۔ اگلا بھو کھول دے، میٹوں دے جنائیآ۔ گوبند کہا ایہہ کھیل آگم اتول دے،
 جس دا تول نہ کوئے تُلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دیکھن آئے نظارہ، جگاں دا لہنا
 مکائیآ۔ پور بلا لین آئے اُدھارا، اقرار پر بھ نال کرائیا۔ اچ کھا بھگتاں دا بھنڈارا، لہنا رہے سمجھائیآ۔ اگو گوبند سٹ دُلا رے، پُرکھ اکال دا گیا جنائیآ۔ جس ویلے
 کھج انتم ہووے اندھ اندھیارا، جگ نور نظر نہ آئیآ۔ ہا ہاکار کرے سنسارا، سر شئی در شئی اندر گُرا ئیآ۔ دھرم رہے نہ کسے دوارا، دھیرج دھیر نہ کوئے
 دھرائیا۔ پتا پوت نہ کرے پیارا، نار کنت نہ سو بھاپائیآ۔ سادھ سنت کرن و بھچارا، ملا شیخ کوڑ گُرمائیآ۔ پنڈت پاندھے پر بھ دے نام دا منگن بھاڑا، قیمت نکلیاں
 والی پائیآ۔ کھج کوڑی کریا دا گھر گھر لگے اکھاڑا، سر شئی در شئی دے نچائیآ۔ گر اوتار پیغمبر اں چلے کوئی نہ چارا، چاروں کُنٹ رہی گُرا ئیآ۔ کھیل کرے آگم
 اپارا، اکھ اگوچر بے پروا ہیا۔ جس دا سارے منگدے گئے سہارا، نیوں نیوں سیس جُھکائیآ۔ بھوکھتاں وچ لیکھ چو ویاں اوتارا، جس نوں جنمے کوئی نہ مائیآ۔ کاغذ

قلم نہ لکھنہارا، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کرے کھیل کُپت ظاہرا، چوری ٹھگی وچ لوکایا۔ وکھرا ہو کے سب توں نیارا، نرگن اپنی کل ورتایا۔ اک بنائے بھگت دوارا، دُھر دربارا دئے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے دُھر دے نٹھے، بھجے واہو داہیا۔ ساڈے پیٹھے چکے تھک گئے گردن والے پٹھے، ناڑی ناڑی دئے گواہیا۔ جن بھگت سُہیلے ویکھے لوکماں سچے، پریتی صاحب سنگر نال رکھایا۔ آ گئے اوسے دے کول نئے، جس دی منزل آگے نہ کوئے دکھایا۔ اک مُجبت وچ پھسے، دُجی کرن نہ کوئے پڑھایا۔ وک گئے اکوہٹے، قیمت جگت والی رہے گواہیا۔ تُل گئے اکو وٹے، دُجا ترازو نہ کوئے اٹھایا۔ کریا کھیل پُرکھ سمرتھے، چھبھی پوہ وٹی ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی ماتا گجری آئی وچار، گزریا حال دینا سٹایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے وید چار، پُران اٹھاراں نہ پڑدا لاہیا۔ گیتا گیان نہ اٹھ سکی اگھاڑ، شاستر چھ نہ کوئے وڈیایا۔ انجیل قرآن نہ سکیا کوئی اٹھال، باہوں پھر نہ کوئے اٹھایا۔ گر نتھال وچوں نہ آئی بھال، پنتھال والے دین دُہایا۔ جس دا جگت کھیل کمال، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ اوہ جانے مُریداں حال، دُھر دا مالک نظری آیا۔ تھم دتا دُھر کرتار، قُدرت دا مالک آپ جنایا۔ گوہند ہو کے آپ تیار، قدم اپنا لیا اٹھایا۔ ساچا فتح بول جیکار، جیکارا اکو دتا لگایا۔ گجری اٹھ کے دین لگی پیار، پُتر کہہ کے ہتھ اٹھایا۔ گوہند کہا میرے اندر پُرکھ اکال، توں ہُن نہیں میری جمن والی مایا۔ میں چھڈ جانا گھر بار، جھکڑے دینے مٹایا۔ میں بن جانا کنگال، گرکھال دے اندر وڈ کے جھٹ لنگھایا۔ میں اکو دا بننا لال، جس دا جمال نہ کوئے مٹایا۔ میرے کدی نہیں کئے سال، میری آویں نہ کوئے گواہیا۔ میں وسنا اوس دھرم سال، جتھے ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گجری پھیر کہا آ میرے لاڈلے لال، گل وکڑی لواں پایا۔ گوہند کہا میٹوں پُرکھ اکال گودی لیا بٹھال، شکھ بہتا رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گجری کہے سُن میرے بانکے نوجوان، بچن نکا دیاں سٹایا۔ ایہہ سوہنے دسن مکان، جو سکھال لئے بنایا۔ ایہہ وڈے وڈے پہلوان، جو بھکھے مر کے جھٹ لنگھایا۔ اوہ وڈے وڈے پردھان، مانجھے والے گئے کھ بھوایا۔ اوہ سُنن والے فرمان، نیویاں رہے پانیا۔ باہر ہندی قتل عام، چاروں گنٹ پئے دُہایا۔ پُرکھ اکال کھیل کرے کمال، اپنی کل ورتایا۔ گوہند کہا دھن بھاگ بے چھٹن لگا جنجال، ناتا جگت نالوں تڑایا۔ پھل گن لگا

میرے ڈال، چار گنٹ محک دئے مہکائیا۔ میرا انت اک سوال، سُن لینا میری جگت والی مائیا۔ مینتوں اچ توں نہیں کہنا میرا لال، پُتر آکھ نہ کدے بلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ گجری کہا گو بند اوہ ویکھ ہاتھی گھوڑے، بدھے نظری آئیا۔ گو بند کہا میں ہتھوں لاه دتے کنگناں دے جوڑے، خاک وچ رلائی۔ میں سُنے اوہ دوہرے، جو دوہرا رنگ چڑھائیا۔ کیوں تیغ بہادر پیا رہیا وچ بھورے، بھورا کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ کیوں گرو گرنٹھ وچ کاغذ رکھے کورے، بن ارجن سمجھ کسے نہ آئیا۔ اک پُرکھ اکال دی لوڑے، دُجا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گجری کہے ہُن چلنا کیہڑے راہ، رستہ نظر کوئے نہ آئیا۔ کی بندھن لوں بندھا، بھار سر اٹھائیا۔ گو بند کہا میں سب کچھ جانا لئا، جگت وست دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سب نوں خالی ہتھ دینے دکھا، آپ گرگھاں دے اندر وڑ کے جھٹ لنگھائیا۔ جے کوئی پیار نال اپنی مُجّت دیوے کھوا، اوہ نوں کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ توں اچ توں میری نہیں نوری ماں، تیاں والی دیاں سمجھائیا۔ میری اوس نے پکڑی بانہہ، جس نالوں نہ ہووے جدائیا۔ ہوکے وچ گجری دی نکل گئی دھاہ، ہتھ چھاتی اُتے رکھائیا۔ کیوں پُری انند دتا جھڈا، دوہتھڑ مار کے دتی دُہائیا۔ جیہڑا خوشیاں نال دتا وسا، اوہ آپے دتا ڈھاہیا۔ اگے سرسا وگے دریا، پون ٹھنڈی نال رلائی۔ گو بند کہا سب کچھ دے بھلا، ہوس نہ کوئے ودھائیا۔ بیڑے پار کراؤن والا میں اکو بڑا ملاح، جو آد جگاد پتن تے بیٹھا نظری آئیا۔ میرے بنا کدی کم نہ آوے کسے دے خُدا، پر ماتما ملن کسے نہ آئیا۔ میں شبد گو بند ہو کے پہلوں سب دا صاف کراں راہ، رستہ دیاں بنائیا۔ پھر اوہناں لوں اٹھا، جنہاں اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچ دوارے لوں ملا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ تینتوں اگلا لیکھا دیاں سنا، بنا لکھ کے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اک اٹھائیا۔ گجری کہے میں ویکھاں چار چو پھیر، انت اخیر دھیان لگائیا۔ چھڈن لگیاں نہیں لگی دیر، دُھر دا حکم دتا سمجھائیا۔ گو بند کہا ایہہ میں چھیڑی نگی جی چھیڑ، چھیکڑ سب نوں دیاں کھپائیا۔ میرا سمجھے کوئی نہ گیز، لکھ چوڑا سی رہیا بھوائیا۔ پُرکھ اکال میرے اُتے رکھنی مہر، محبوب اکو نظری آئیا۔ میں کسے دی چلن دینی نہیں زبر زبر، جو رُو زر دینا مُکائیا۔ میں بَر ہونا شیر کیہر، گھیرے وچ رکھاں لوکائیا۔ لہنے دینے دیواں نیڑ، جھگڑا دیاں چکائیا۔ ایہہ میری نگی جی کھیڈ، پُری انند توں شروع کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا ورتائیا۔ گجری

دے اندر آیا اک اُتہا، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ نیتز ہنچھو دتا وکھا، مکھ نال ہوکا اک سنائیا۔ اوسے ویلے گوہند رومال چٹا ہتھ وچ دتا پھڑا، جل دھار صاف کرائیا۔ جے میتوں ماں بنن دا چا، دوجی واراں پھیر بھی نال ملایا۔ میں لبھنا کسے نہیں تھاں، ایویں کرنی نہیں جھوٹھی ہاں، اشارے نال درڑایا۔ میں مندر اگئی رہاں، جتھے جو بن ملدا نواں، بڑھاپا روپ نہ کوئے بدلایا۔ پُرکھ اکال دتے جے سماں، جے حکم کرے تے بھگتاں سب کچھ دیواں، دیندیاں توٹ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گجری کہا میتوں اندر بھل گئی اک زنجیری، جیسہڑی سوہنی نظری آئی۔ گوہند کہا اودھی کڑی ویکھ آخیری، جو نظر کسے نہ آئی۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکال میرے نال آگیا تقدیری، تقدیر بھگتاں دے بدلایا۔ کسے دی رہن نہیں دینی میری پیری، لیکھے سب دے دینے مکائیا۔ بھگتاں نوں وکھاؤنی نہیں کوئی گلی بھیرٹی، کھلے راہ پار لنگھائیا۔ کی ہو گیا جے دل کر کے پرہلا د نوں تارن دا بہانہ بنایا کیرٹی، اوسے کیرٹی نے ماچھو واڑے وچ آکے میرا کھیل ویکھنا آخیری، آخر وچ اوسے نوں گرگھ لینا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ گجری کہا میرا اندر رہ گیا اک ڈپٹا، جو تیرے پتا دتا بنایا۔ گوہند کہا میں اوس دے کارن مڑ کے آواں نٹھا، اچرج کھیل بنایا۔ بھیکھ دھاراں جگت والا جٹا، جٹاں جوٹاں سمجھ کسے نہ آئی۔ گرگھاں دے ہر دے پھٹاں، تیر نرالا اک چلایا۔ وست امولک اندر گھتاں، انملڑی آپ ورتائی۔ لکھ چوڑاسی کولوں بچاں، پڑدے اوہلے پڑدا آپے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ گجری کہا میرے انتر اک پیاسا، سچ دیاں سمجھائیا۔ گوہند ہُن توں کیوں نہیں لنگھیا پیاسا، چار جگ دا لیکھا دے درڑایا۔ گوہند کہا اک قدم چکن نال پر بھو دے بھگتاں نوں پوے گھاٹا، ایسے کر کے قدم نہ آگے ٹکائیا۔ جس ویلے کلج دی مُکاؤنی واٹا، جھگڑا مُکاؤنا لوکائیا۔ اگئی امرت دا لیاؤنا باٹا، گروآں پیغمبراں سر اٹھائیا۔ روداس دا ویکھ کے چیتھڑ پاپا، پاربرہم دا میلا لینا ملایا۔ نواں بنا کے ساکہ، ساکھیاں کراں رُشنائیا۔ توں ہُن میرا من لے آکھا، آگے اکھراں والا، گوہند پھٹیاں اُتے سون والا، کھاپی کے نہاؤن والا، رسنا نال گاؤن والا، فارسی پڑھاؤن والا، کاشی وچ گر سکھ پچاؤن والا، ہتھیاں وچ کتاباں پھڑاؤن والا، سطر اں اُتے انگلاں چلاؤن والا، ورتے اُلٹاؤن والا، ارداسے سدھاؤن والا، پھر کدے نہ آئی۔ جے آواں تے سب دا لیکھا مُکاؤن والا، اکو پُرکھ اکال دا ڈھولا گاؤن والا، دوجا جاپ نہ کوئے جپائیا۔ غریب

نمائیاں کوجھیاں کملیاں پھڑ کے باہوں سچھنڈ دوار پچاؤن والا، جوہاں جنگلاں دا گیڑ مُکائیا۔ پُری لوءِ آکاش پاتال برہمنڈ کھنڈ ہلاؤن والا، ہلونا شبد اک درڑائیا۔ رُسیاں نوں مناؤن والا، پُٹھیاں ٹنگیاں نوں بچاؤن والا، لنگڑے اندھیاں نوں راہے چلاؤن والا، جگت وکارا گندے مندیاں نوں گودی بہاؤن والا، بنا بندگی توں بندیاں نوں بندے بناؤن والا، بنا ڈنڈیاں توں گرگھ پریم دی منزل ٹپاؤن والا، پاربرہم اپنا رنگ دکھائیا۔ گجری کہا او گوہند کہو جہا ویلا گزرا، میرا اندر دے دھائیا۔ گوہند کہا ایہہ میریاں بھگتاں دا ویکھیں پھیر جُرا، مُجھ مل کے بلنی بھگوان نال کرائیا۔ انھاں دا سوہوے جُره، جنہاں نوں حُبت کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گجری کہا میرے اندر پیندا ہول، ہولی ہولی دیاں جنائیا۔ گوہند کہا میرا پُرکھ اکال نال قول، دُشٹ دمن دیاں درڑائیا۔ توں نہ بن انھول، اگلی اگھ گھلائی۔ میرا وگڑیا نہیں کُجھ رتی چول، کوٹاں گن بہتا نظری آئی۔ میرا پرکاش ہونا اُپر دھول، دھرنی دھرت سوہا پائیا۔ ہن میں صرف پنجاں نوں دے کے جانی پائل، امرت رُپ درسائیا۔ جس ویلے سری بھگوان نال مل کے آواں بھگتاں کول، نیڑے ہو کے درس دکھائیا۔ اوتھے کی کوئی ڈھولی و جاوے ڈھول، ڈگیاں نال ڈنکا نہ کوئے کھڑکائیا۔ میں ہر گھٹ جاواں مول، ایہہ میری بے پرواہیا۔ بن کنڈیوں تول کے تول، اپنے تئڑ دیاں چڑھائیا۔ سب دا کر کے بھار ہول، آپ بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سوہا پائیا۔ گجری کہا میٹوں کُجھ ہو گیا سنسا، سچ نال جنائیا۔ گوہند میٹوں ایس جاپیا میرا وچھڑ جانا بنسا، سر بنس سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ گوہند کہا ایہہ میرے صاحب دی بتا، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ وار میں آیا وچ جنتا، جگت جیو ویکھ دکھائیا۔ میرا لیکھا نہیں کوئی گنتا، اگنت دین دھائیا۔ میں اک نہیں گرگھ چار جگ دے اگھے تارنے بنا کے پر بھو دی سنگتا، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ او گجری تیرا پت نہیں ہووے کسے دا منگتا، منگن دوارے کسے نہ جائیا۔ ہن تھوڑا جہا کھیل ویکھنا اشارے والے جنگ دا، جنگجو گرگھ لئے بنائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبراں اُتے ویلا آیا تنگ دا، تنگی سکے نہ کوئے کٹائیا۔ دُنیا وچ جھگڑا پیا بھکھ ننگ دا، بھکھیا نہ کوئے رجا ئیا۔ ستگر و پاتشاہ ہو کے غریباں دے گھر پُرکھ اکال پھرے منگدا، گھر گھر جھولی ڈاہیا۔ ایہہ کھیل اوہو پُری انند دا، جس دا انند ہتھ کسے نہ آئی۔ جو ٹٹیاں گنڈھدا، گنڈھنہار گوپال سوامی سب نوں دے سنائیا۔ اوہ جس نے کھیل کرنا برہمنڈ کھنڈ دا، نو کھنڈ اپنا ڈنک وجائیا۔ ایہہ لیکھا نہیں

کسے کچے تند دا، تندى تند ستار نہ کوئے درڑا ئیا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر دے اندر اپنا رنگ رنگا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گو بند اسیں سُنیا اک سلوک، جو صلح کُل دتا سمجھایا۔ گو بند کہا ویکھو ہو یو کوئی نہ ڈرپوک، دیناں مذہباں والیو اپنا پینڈا لینا مُکائیا۔ سارے گرُ اوتار پیغمبر بنا گو بند توں متھے اُتے ہتھ رکھ کے کرن لگے سوچ، سوچی سوچ سمجھ کسے نہ آئیا۔ گو بند کھول کے اپنا نیتز لوچن لوچ، لوچا سب دی رہیا درسا ئیا۔ او جے نُسیں بھگت دوارے گئے پہنچ، پوچا پا کے کرے نہ کوئے صفائیا۔ ایتھے کوئی ماریا نہیں جاندا نردوش، دوشیاں در آیاں پار کرائیا۔ ویکھو کوئی سنگ وِچ رہو نہ خاموش، اپنا حال دینا درڑا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اساں جھگڑا پایا چڑی والا پوش، دس کے چو داں لوک، چو داں طبق پھر دے رہے مار کے لنگوٹ، اللہ واہرُ رام گا گا ساڈے تھک گئے ہونٹ، انت مل کے نرمل جوت، جتھے ورن نہ کوئے گوت، بنا پُرکھ اکال دے کوئی نہ اوٹ، جس نوں گو بند پتا لیا بنا ئیا۔ گر سکھو ایس توں پرے ہور نہیں کوئی جوگ، بنا سنگر شبد توں کسے نال نہ کریا سنجوگ، بنا پار برہم برہم نال بھوگے کوئی نہ بھوگ، ڈھر دارس اندر وس نہ کوئے چکھایا۔ گجری کہے گو بند میرے آئیڑے، تیتوں دیاں درسا ئیا۔ پُری انند نوں پئے گھیرے، زور دُشمن رہے جنا ئیا۔ گر سکھ ویکھ تیرے کیہڑے کیہڑے، بیٹھے بل ودھایا۔ گو بند کہا میرے دو چار ہتھیرے، جنہاں دے میرے نال نیڑے، انھاں نوں مار مُکاوے محم کیہڑے، محم دا مالک پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جیسہڑے چڑھ گئے میرے بیڑے، اوہ وسدے سدا صاحب دے نیڑے، گھیرے وِچ کدے نہ آئیا۔ تھوڑا سماں رکھ لے جیرے، پرکاش ہونا وِچ اندھیرے، کلج رین اندھیری نظری آئیا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ گجری کہے گو بند انھاں دا کدوں ہونا او نتریاں دا سیاہ، صفحہ دسین مٹا ئیا۔ گو بند کہا میٹوں نال لے آون دے اپنا باپا، جس دی آپا بھیٹ کرائیا۔ اجے میں اوس دا نکا جہا کاکا، کایا کنجن اندر ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے میرے پُرکھ اکال دا دین دِپال دا ہونا وڈ پر تاپا، پرتاپی رہن کوئے نہ پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سانجھا دسنا جاپا، جگ جیون داتا ہو کے ویکھ دکھایا۔ اوس ویلے پھیر ویکھیں کھیل تماشہ، کھلی اکھیں دیاں دکھایا۔ ساری دُنیا دا اُلٹا کے پاسا، پشت پناہ بھگتاں ہتھ دکھایا۔ نالے دیواں آپ شاباسا، چاروں گنٹ ویکھاں چائیں چائیا۔ بن کے داسی داسا، سب دی سیوا لوں کما ئیا۔ میرا نُور دا اکو ہونا پرکاشا، جوتى جوت ڈگمگایا۔ ساتھ ہووے پُرکھ ابنا شہا، سوہنا جوڑ

جڑا گیا۔ سب دا پورا کراں گھاٹا، خالی جھولیاں دیواں بھرائیا۔ جیہڑا امرت چکھایا وچ باٹا، اوہدا لہنا کلجگ دیاں مُکائیا۔ اگلا دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جو رکھی اندر آسا، اوہ وی پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گوہند کہا چھڈ دے دین دُنیا، دُنی ول دھیان نہ کوئے لگائیا۔ میرا مالک اک وڈگن گُنیا، جو داتا بے پرواہیا۔ جس نے پکار میری سُنیا، پھڑ باہوں لیا اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی رہیا پُنیا، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، جھگڑا مُکائے رکھیاں مُنیاں، مُریداں نالوں مُرشد مُرشدان نالوں مُرید سارے دئے سمجھائیا۔ گجری کہا دس کس طرح بھلنا، بھل وچ ہوئے لوکائیا۔ گوہند کہا بن گرکھاں توں ساچے کنڈے کسے نہیں تُلنا، کنڈے ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ پنا سنگر شبد کسے داپینا نہیں ملنا، دین دُنی دئے دھائیا۔ اک جگت وکاری اندھیر جھلنا، چاروں کنٹ دئے ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گجری کہا ہائے کس طرح پار کراں دروازہ، پچھے مُڑ مُڑ دھیان لگائیا۔ گوہند کہا آگے ویکھ تیرا غریب نوازا، سچکھنڈ نواسی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جیہڑا تیرے پُت نالوں پوتریاں نوں پہلوں مارے واجاں، شبدی تھم اک درڑائیا۔ جس نے رچنا نواں کاجا، سوارتھ پرمارتھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دا سُنیہڑا دے کے آیا نانک وچ بغدادا، بدی والے سرب سمجھائیا۔ اُس دا کھیل ویکھنا تماشا، تماشین ہو کے اپنی کار کما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک وکھائیا۔ گجری کہے کڈا سوہنا پُر اند، سوہنیاں دتا بنائیا۔ اچ کر دروازے بند، کیتی سرب جدائیا۔ گوہند کہا او جگت ماتا گائیے اوس دا چھند، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نے دتا ایہہ جیو پنڈ، پنج تت کری گڑمائیا۔ دے کے دھارا امرت سندھ، ساگر وہن دتا وہائیا۔ اوہ گجریئے ہن نہیں تیری بند، پُرکھ اکال میرا پتا مائیا۔ ایہہ تتاں والی تیرے پچھے بھیج دینی اپنی چند، زندگی گرکھاں لیکھے آئیا۔ پھیر پرگٹ ہو کے آؤنا وچ ہند، ہندو تُرک دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جیہڑی رباب سنگر نانک وجائی کنگ، کنگرے کنگرے دینی کھڑکائیا۔ جگت ماتا اک گل پہلوں میری ساریاں کرنی نند، نندک بنے لوکائیا۔ جس ویلے میرا مالک پُرکھ اکال تھم دیوے مرگند، فرمان دُھر وڈیائیا۔ پھیر نہ میٹوں نہ میرے بھگتاں نوں کسے نوں رہے کوئی چند، چنتا دینی گوائیا۔ چرناں ہیٹھ بہہ کے کوٹن کوٹ سُرپت راجا اند، وشن برہما شو انگلی دے اشارے نال بھوائیا۔ پر بھگتاں گر سکھاں ساچے سنتاں دا بن بخشد، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ دین دُنی چار کنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ اک لگائے

تھم دی نگی جہی چنگ، ساری سرشی دینی جلائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم رہیا ورتائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آگئے بھجے، بھجن بندگی چھڈی سرب لوکائیآ۔ اوہ پُرکھ اکال پروردگار سانجھیا ساڈے پڑدے کجے، اوڈھن اپنا سیس رکائیآ۔ پھر اسیں او سے دے تھم دے بدھے، چلیے سچ رضائیآ۔ او سے دے تھم نال آگئے سدے، بیٹھے پندھ مکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر سارے کہن اسیں اچ کھا کھا بڑے رتے، اٹھن دی واہ نہ رائیآ۔ ساڈے پیٹ بھر بھر تھے، چرناں بھار نہ کوئے اٹھائیآ۔ گو بند کہا ذراتکو سارے آگے، پنج تت بیٹھا رکھت نظری آئیآ۔ بھجوتھو دوڑو جیہڑے مارگ تہانوں دے، جا کے ویکھو تھاوں بائینا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وارتا عبارتاں والی نہ کوئے لکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کوئی ہن پڑھنی نہیں الف یے، قلم شاہی نہ رنگ رنگائیآ۔ سدھا لاؤنا پروردگار نال نینہ، دوجے سنگ انگ نہ کوئے جڑائیآ۔ تن ماٹی اوہ کتھے گئی جیہڑی کیتی کھیہ، خالص روپ نرگن جوت بن ورن گوت بن کایا قلعے کوٹ بگھنڈ دوار اینکار پروردگار سانجھے یار اپنے وچ ملائیآ۔ دسو تہاڈے کدھر گئے یار، جیہڑے بنائے ہونہار، جگت دے سکدار، تیاں دے دلدار، سچے دربار نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک ورتائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دینے کیسوں، ہور کوئی سنن والا نظر کوئے نہ آئیآ۔ پُرکھ اکال کہے او کی لبھن چلے میتوں، تے ممتا جگت کھوج کھوجائیآ۔ گو بند کہا نہیں میں سب دیاں حداں بھنوں، ونڈ رہے نہ کوئے لوکائیآ۔ جو اڑیا او سے نوں شبد دے تھم نال ڈنوں، ڈنکا وجے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتائیآ۔ گجری کہے ذرا آجا نیڑے جھک، کن نال کھ لگائیآ۔ کی ساڈا دانہ پانی ایتھوں گیا تک، میتوں دے سمجھائیآ۔ گو بند کہا نہیں نہیں ایہہ کھیل او سے دا جس دا میں بنیا پت، پتا پُرکھ اکال نظری آئیآ۔ توں پڑھ لے او سے دی تک، کن وچ گو بند سوہنگ ڈھولا دتا سنائیآ۔ گجری سن کے ہو گئی چپ، اند وچ، پرمانند وچ، ست دے چند وچ، دین دیال بخشند وچ، بن دھیان گئی سائیآ۔ باہر سنے نہ کوئی ڈنڈ، سورے اک دوجے دی وڈھن کنڈ، نالے گاؤں ڈھولے چھند، گو بند اچی چڑھ کے ویکھے جنگ، جگت نظر کسے نہ آئیآ۔ ایہہ سوہنا پُر اند، جس نے بھگتاں دی منگی منگ، جنہاں کارن آوے سورا سربنگ، ستیاں لئے جگائیآ۔ گجری کہا اوہ کیہڑا ڈھنگ، طریقہ دے در سائیآ۔ گو بند کہا جدھر ویکھ ویکھ ویکھ جگت ماتا تن وار بچن کہہ کے دتا دس، خالی نظر کوئے نہ آئیآ۔ کی

ہویا جے توں میٹوں شکم وچوں تئاں والا گوہند جمیا بھار اٹھایا پیٹ، کھیوٹ کھیٹ پُرکھ اکال اِکو دُھر دا ماہیا۔ جس نوں میں اندر رہیا چیت، اوس نال میرا ہیت، میں اوس دے رن وچ ہونا کھیت، کھتیاں دا لیکھا دینا مُکائیا۔ گجری کہا اِج چلیوں کیہڑے پردیس، کر فقیری ویس اپنا پنہدھ مُکائیا۔ گوہند کہا میں وسن چلیا بھگتاں دے دیس، جتھے رہواں سدا ہمیش، نہ کوئی کل نہ کلیش، جگ چوڑی سارے یاد رکھے دسمیش، وہ دشا دا مالک ہو کے نظری آئیا۔ میرا شبد سروپی پیچ، پیچاداری جگت دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا رنگ رہیا رنگائیا۔ گجری کہے دس کیہڑے چلیے راہ، رستہ دے سمجھائیا۔ گوہند پچھا لیا بھوا، ہاں ہوں نہ کوئے سنائیا۔ جدھر کھڑے بے پرواہ، اودھر جانا چائیں چائیا۔ میں اِج توں اوسے دی بھینٹا دتا کرا، اپنا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ ناتا لیا تڑا، کیتی جگت جدائیا۔ اگلا کھیل کرے جس نوں جانے کوئی نہ، لیکھا کھت نہ کوئے درڑائیا۔ حکمے اندر دیاں سنا، شبد نوں خدائیا۔ دوہاں نوں نیہاں ہیٹھ دینا دبا، تیری جھولی پائیا۔ دوہاں نوں میدان وچ سوربیر دیاں بنا، سُر نہ جھکن تھائیں تھائیا۔ آپ اپنا اپنے دے لیکھے لا، لایق پتر ہو کے سیو کمائیا۔ گرگھ سجن سارے دینے تجا، لشکر گھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ ننگی پیریں بھجنا واہو داہ، چیتھڑ پُرانے رہیا دکھائیا۔ سولاں سچ ستر لینا ہنڈھا، یارڑا سچ اک بنائیا۔ اک سنیہڑا دینا سنا، انسنت آپ سمجھائیا۔ تیری کھیل میرے شہنشاہ، خوشیاں نال پور کرائیا۔ جے سنیں تے چڑھے چا، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گجری کہا ایہہ کی دسیا حال، واج بچھ بچھ دتی لگائیا۔ ویکھیں میٹوں اکھاں نال نہ دینی وکھال، میتھوں جھلی نہ جائے جدائیا۔ گوہند کہا چھڈ دے کوڑا جنجال، متا موہ نہ کوئے ودھائیا۔ دُھر دا حکم لینا پال، پال سنگھ دا لیکھا پھیر بنائیا۔ تئاں والا اوسے دا بال، بن بہادر تیغ چلائیا۔ پھیر پھل لگے ساچے ڈال، ڈالی ڈالی رنگ چڑھائیا۔ جس ویلے کلجک سب دے سرتے کوئے کال، حکم سارے جان بھلائیا۔ دھرم رہے نہ کسے دھرم سال، گردوار دوار نہ کوئے وڈیائیا۔ کسے کم نہ آوے ڈھال تلوار، دغیدار دے لوکائیا۔ گوہند کہا میرا بچن کوئی نہ سکے پال، سچ روپ نہ کوئے سمائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئے بے حال، چاروں گنت کوک گرلائیا۔ جیہڑا سنگر شبد دلال، اوہ میرا روپ نظری آئیا۔ بھگت سہیلے لئے بھال، چوڑاسی وچوں لئے اٹھال، سب دا پورا کرے سوال، جو سوالی درتے آئیا۔ گر اوتار پیغمبراں رہے نہ کوئی مجال، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جتھے توں میرا میں تیرا سانجھا وجے

تال، تلوڑا اکو دئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ گوہند کہا میرے سورپہر بہادر، جودھے گرگھ نظری آئی۔ جنہاں نوں جنگ بہادر دیوے آدر، سب توں پہلوں شہیدی پا کے اُمیداں وچ آس رکھایا۔ اوس دے اُتے چٹی چادر، اوس دا مالک کریم قادر، قدرت دا کرتا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ انند پُری وچوں گوہند تَرن لگا، لگے بدھے نال ملایا۔ پُرکھ اکال نے دتا سدا، دُھر فرمان درڑایا۔ گلوں چولا لاه دے جھگا، انت آخری تیرا ویکھ وکھایا۔ اپنا آپ کر دے ننگا، سوہنا رنگ چڑھایا۔ میرے پریم دا لے مزہ، رس ویکھ نور خدایا۔ تیرے کول نہیں آونی قضا، دو جہان تیرے چرناں ہیٹھ دہایا۔ گوہند توں میرا اکو نور دیک جوت جگا، دو جہان کرے رُشایا۔ ویکھیں میریاں بھگتاں نال کدے نہ کریں دغا، دغے بازی دین دُنیا وچوں دینی کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیایا۔ گوہند کہا پر بھو میں تیرا پتر بال جوان، سوہنا بانکا نظری آئی۔ جدوں ویکھیں نوجوان، جوہنوتا سوہنا پائی۔ سرشٹ سبائی بناواں اک میدان، مدھ وچ دوجا سنگ نہ کوئے رلائی۔ تھم تیرا میرا ہوئے فرمان، فُرنا سب دا بند کرایا۔ توں میرا رہنا نگاہان، نیترا اھ کھلایا۔ میں کسے دی مٹی نہیں آن، گر اوتار پیغمبر انگلاں نال بھوایا۔ ایہہ کوئی کتھا نہیں آیا سنان، جو ورتے ورتمان، سو لیکھا دئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد دے ڈنکے نال سرشٹ سبائی لئے اٹھایا۔ گوہند کہے گجری نہ کر انتر کلیش، جھگڑا دے مُکایا۔ گوہند تیرا رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئی۔ میں ہو گیا اوس دے پیش، جو پشت پناہ میری ہتھ ٹکایا۔ میں ہُن وسنا اوس دے دیس، جس نوں سچھنڈ کہہ کے سارے رہے گایا۔ میں آد جگاد جد ویکھو اک دا ایک، جو بھگتاں دیواں ٹیک، گرگھیاں بُدھ کراں بیک، ترے گن مایا نہ لاوے سیک، اندر وڑ کے دیواں بھیت، او جگت ماتا گجری کیوں ارجن سر وچ پائی ریت، کھلڑے کیس دتے وکھایا۔ ویکھ ساڈے اوس نے کھئے لیکھ، جس دانہ کوئی روپ تے نہ کوئی ریکھ، تئاں والا تت نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایڈا رنگ رہیا رنگایا۔ گوہند کہا میٹوں نین لین دے نپ، گجری دیاں جنایا۔ دو جہان لین دے گھت، پنڈ کوڑ لوکایا۔ ناتا جوڑ لین دے پک، کدے نہ ہووے جدایا۔ پرکاش کر لین دے سچ، زرگن نور جوت رُشایا۔ میں مڑ کے نہیں آونتا تئاں والا سرپر کچ، کنجن گڑھ بھن کے

خوشی منائی۔ اوس دالینا رس، جو رستے رہیا بھوایا۔ اوس دے نال مل کے جن بھگت دوارے جانا وس، واسطہ اِکو نال جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ گجری کہا گوہند میتوں تیرا بڑا آوے موہ، مُجّت نظری آیا۔ تیتھوں سب کچھ لیا کھوہ، اند پُری خالی دے وکھایا۔ گوہند کہا جگت ماتا توں ویکھیں میرے شہنشاہ دا شہنشاہی سمت دو، دو جہاناں توں پرے نظری آیا۔ جس دی وار تھت و دیاں سُدیاں والی نہیں دھارنا والی چھٹی پوہ، پوہ دا مہینہ تیرا ٹھر نہ جائے سینہ، تیرا گوہند اِک نگینہ، جس دی قیمت کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ رہیا رنگایا۔ گجری کہے میری دُدھیں آگیا سیر، ہس کے حال سنا یا۔ گوہند کہا میری بدل گئی تقدیر، تدبیر پر بھ جنایا۔ میں چڑھ گیا چوٹی اخیر، جتھے منزل اِکو نظری آیا۔ اوتھے گر اوتار پیغمبراں دی لگی کوئی نہیں بھیر، تھلے بیٹھے سیس نوا یا۔ اوتھے میرے سرتے نہیں کوئی چیر، سیس دستار نہ کوئے سہایا۔ نہ کوئی کمان نظری آوے تیر، کھنڈا کٹار نہ کوئے لٹکایا۔ نہ کوئی مذہباں والی زنجیر، جگت حد نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی دُکھ درد نہ بھیر، چنتا روگ نہ کوئے ستایا۔ نہ کوئی شاستراں گرنٹھاں دی بنھنی پئے بیہ، نہ گرنٹھاں کرے پڑھایا۔ میں اوس دا پیتا سیر، جس نوں سیری بھگوان کہہ کے سارے سیس نوا یا۔ پھیر کڈھ کے گاترے وچوں شمشیر، شہد روپ جنایا۔ میں پہنے بستر نیل، نیلے والا روپ وٹایا۔ پھیر پُرکھ اکال دے آگے کرنی اِک اپیل، دتی سچ سنا یا۔ میرے نال سانجھی کرے دلیل، آگے نوں پچھن کچھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ ورتا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جس ویلے اسیں پُری اند پُجے، ویلا وقت ویکھ وکھایا۔ ساڈے اندر بھیو نہ رہے دُوج، دُتیا روپ نہ کوئے جنایا۔ سانوں اِکو دوارا سچھے، جتھے وسے دُھر دا ماہیا۔ جس بھیو کھلائے گھے، فرمانا اِک درڑایا۔ اسیں اوہلے رہے لکے، میدان وِچ کوئے نہ آیا۔ ساریاں دے بل نکلے، کر بلے والے رہے گر لایا۔ بناں والیاں دے بناں والے مان ٹئے، تیر کمان کندھیاں اُتے اُٹھایا۔ رتھو اہیاں دے رتھ کسے نہ جتے، سو راس ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ گلوں پھاسی والے رستے کسے نہ ٹئے، لٹکدے اوسے طرح نظری آیا۔ محمد ورگے ویکھے جسے، طوبی طوبی دین دُہایا۔ پُرکھ اکال اُتوں ویکھے نال غصے، کیوں بیٹھے اٹھ شرمایا۔ گر اوتار پیغمبر و تاء دیو مچھ، مشکل سب دی ویکھ وکھایا۔ ہن کسے دے رہن نہیں دینے نہیر نے اُستری وِچ کچھ، لباں سکے نہ کوئے کٹایا۔ وقت ویلا آخری

ڈھکے، بھو ابھید آپ گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر و تئیں اے تک اک دُوبے نال (رُسے)، دین مذہباں وِچ وڑ کے جھگڑے وِچ لوکایا۔ جس ویلے گوہند داشبدی نور بھٹے، ہووے اک رُشانیا۔ اوس ویلے بھگت بننے پچے، سچ سنجم اک رکھایا۔ گر سیکھ رہن نہیں دینے لکے، لُکیاں لئے جگایا۔ سنت سہیلے گرگھ سجن پار کرنے سکے، اپنے کندھ اٹھایا۔ آپ وڑ کے دُوبے دے جُے، جسم دا اسمِ اسمِ دی قسم بن چشمِ دینی بدلایا۔ لیکھے لاؤنے انڈٹھے، جیہڑے لیکھ کسے نہیں ڈٹھے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ہو گئے اوہلے، چوری چُپکے ویکھ دکھایا۔ گوہند کس طرح اپنے بھگت جڑاؤندا پتے، پچے چھوٹیاں حکم شبد کرایا۔ کس طرح ٹکڑ کھاوے رُکھے، بھگھے رہ کے جھٹ لنگھایا۔ جاں تلیا گوہند سورا اکو بکے، بکل وِچ سارے لئے چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا رہیا درڑایا۔ گجری کہے گوہند میں اک نو دن دی سکا کے رکھی موٹی، ترن لگیاں مکھ سگن دیواں لگایا۔ گوہند کہا ویکھیں جگت ماتا بھولی، بھرم وِچ نہ پانیا۔ ایہہ تیری موٹی نہیں میرے گرگھاں دی کٹی جائے سوئی، جم کی پھاسی رہن کوئے نہ پانیا۔ بے شک ایہہ بڑی سی کوئی، توں چیر پھاڑ کے ٹوٹے کر کے دُھپے دھر کے اندروں باہروں دتی سکایا۔ میں منزل ویکھاں چڑھ کے جتھوں میرے بھگت سہیلے آؤنے پڑھ کے، اکو دُھر دا نام دھیانیا۔ ہن تساں ساریاں نے بھانے جانے جر کے، پُری انند نوں چھڈ کے، میٹوں کہہ میں واری گھولی صدقے، سیوک سیوادار خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے رنگ وِچ اپنا رنگ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیا اوہ سماں، سوہنا نظری آئی۔ گوہند نوں کہندی کی اماں، جو امڑی جگت اکھوایا۔ جس نے جنم دتا مائی چما، تن وجود دکھایا۔ ساہ والا ویکھدی دما، نیناں نال تکایا۔ چنتا وِچ کرے غما، غمگین ہو کے اپنا اندر اپنے وِچ دکھایا۔ گوہند کہا گجری کوئی نہ کریں طمع، تمنا جگت نہ کوئے رکھایا۔ میرا پُرکھ اکال دین دیال میٹوں کردا منع، دُھر فرمانا اک سنایا۔ او اٹھ میرے لاڈلے چٹا، میرا نور تیری رُشانیا۔ تیرے کول بھنڈارا میرے نام دا دھنا، دھناڈ دُھر دا دتا بنایا۔ جس دے وِچ رہے کوئی نہ بنا، لیکھا سب دا دینا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا چلے حکم رضایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھ کے کیتی صلاح، اکٹھے ہو کے متا پکایا۔ کی حکم دیوے بے پرواہ، دُھر دا مالک شہنشاہیا۔ گوہند کہا جاؤ اپنا پکڑو راہ، پر بھ چرن دوارے بہہ کے جھٹ لنگھایا۔ میں

کدی نہیں ہوں والا فنا، پھل سب نوں دیاں کھوایا۔ حکمے اندر کدے کراں نہ نانہہ، جو دھا ہو کے خوشی منایا۔ میٹوں پُرکھ اکال نے دسیا اوہ داء، گر اوتار پیغمبر و چار جگ نہ کسے سمجھایا۔ میں کوئی ہتھ وچ مالا نہیں لینا پھڑا، منکا منکا نہ کوئے بھوایا۔ تٹاں اُتے نہیں دینے بہا، وہناں وچ نہایا۔ جنگلاں وچ نہیں دینے بھجا، ٹلیاں اُتے چڑھایا۔ گچھا دے اندر نہیں دینے دھکا، اندھیرے گھپ چھپایا۔ سر وچ پاؤنی نہیں سواہ، اگنی نہ کوئے تپایا۔ مہر نظر نال سب دے اکے وار بخش گناہ، تٹاں گناں دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ اندر وڑ کے سب دے رھواں، رھعائش نظر کسے نہ آئی۔ سدا پر بھ دا حکم لے کے آواں نواں، پچھلی کراں نہ کوئے پڑھایا۔ لکھ چوڑا سی وچوں جن بھگتاں دے وچ بہواں، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جس ویلے پیغمبر اں دا انت بدلایا سماں، سمجھ توں باہر رمز دیاں لگایا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گو بند کہا گر اوتار پیغمبر و جاؤ چلے، ایہہ چلتر بے پرواہیا۔ دسو اپنے جا محلے، محفل لو لگایا۔ تسیں سدا آئے سُن لو کَلّے کَلّے، کلیاں وچ پر بھ نوں گئے گایا۔ میرا دوارا ایکنکارا پرورد گارا ہر نرکارا سانجھا یارا سانجھا یار ہو کے ملے، اک توں دو دو توں اک، دوہاں دی پوری سک، جس دا لیکھا سکے نہ کوئے لکھ، لکھتاں وچ بند نہ کوئے کرایا۔ تہانوں دے کے اکھراں والی نگلی جہی چٹ، سمجھا کے اک دوجے نوں دیو بھٹ، پٹ پٹ مردی رہے لوکایا۔ گر اوتار پیغمبر پرمانند گو بند ولے تگن بٹ بٹ، اکھاں اکھاں پچھے چھپایا۔ گو بند آون لگیاں اند پری دی پٹ کے اک اٹ، اپنے چولے اندر لئی چھپایا۔ سر سے وچوں آ کے اوہدے اُتے پائی اک چھٹ، تبا انگلی نال چوایا۔ اوہ رو کے پئی پٹ، دتی انت ڈھایا۔ میرا لیکھا اگلا دے لکھ، تیرے ہتھ وڈایا۔ میٹوں دسدا تیتھوں وچھڑ جانے سارے سکھ، اگلا ساتھ نہ کوئے دسایا۔ گو بند کہا نہیں میری میرے گرکھاں نال نہیں کوئی وتھ، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گو بند نے کمر کسایا کچھ، سجا چرن تن وار ٹھکرایا۔ تینوں اوتھے دیواں سٹ، جتھے چار ورن سپس نوایا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئی بھٹ، بھگت دوارا کہہ کے سارے ڈھولا گایا۔ پھر آواں اوہدے وچ، نال پُرکھ اکال ملایا۔ گرگھ رہن نہ دیواں کوئی زچ، چوڑا سی داگیر نہ کوئے بھوایا۔ سب دے اندر بنا مندر اندھیری کندر توڑ کے جندر، اپنے نام دی لکیر دیواں کچھ، لائن عین غین شاستر سمرت وید پُران رمان انجیل قرآن دکھا نہ سکے تے، گرنتھاں وچوں گرہ نہ کوئے سمجھایا۔ کڈھ کے وچوں کوڑے وہن، ساچی سنگت وچ دساں بہن، اوچ نیچ رہے نہ کوئے طرفین،

سارے بنا کے بھائی بھین، اپنے رنگ دیاں رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ گو بند کہے گر اوتار پیغمبر و جاؤ اوس دے پاس، جو پاربرہم اکھوائیا۔ ایہہ میرا کٹے داکم خاص، کمر کسا دتا کھچائیا۔ میٹوں کسے دی لوڑ نہیں سب نوں دتا جواب، پہنچو ڈھر درگاہیا۔ میں اکو نوں کرنا آداب، اکو نوں سپس نوائیا۔ اکو رکھے لاج، اکو بے پرواہیا۔ اوسے نے رچیا کاج، اوہو ویکھ وکھائیا۔ جس دا آد جگاد شبد اک سماج، دوجا سچ نہ کوئے جنائیا۔ میں اوسے دا محتاج، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میٹوں خوشی ہوئی آج، سب نوں دیاں درڑائیا۔ او گو بند کہا گر اوتار پیغمبر و میں کوئی لوہا لنگڑا نہیں اپہاج، سوریر سوہنا بانکا نظری آئیا۔ بنا میرے پُرکھ اکال دا، کوٹ سچھنڈ دا، برہمنڈ دا، جیرج انڈ دا، اُتھج سیتج دا، آتما پرماتما دا، زرگن سرگن دا، تت سریر دا، بے نظیر دا، شاہ حقیر دا، پنج پیر دا، کدے نہ چلے راج، حکومت کرن والا سترگر شبد بنا نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ کوئی لیکھا نہیں چالاک دا، کوئی حساب نہیں قلم دوات دا، ایہہ کوئی جھگڑا نہیں شودوالے مندر مسجد مٹھ محراب دا، ایہہ کوئی حکم نہیں دوزخ بہشت پُن صواب دا، ایہہ کھیل اوس حقیقی جناب دا، جو لاشریک آد جگاد نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی اتم فتح، گو بند چلے پٹھ بھوائیا۔ گو بند کہا پر بھ دا سوت دلارا اکو گے، گجاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس دا نور دو جہان جگے، میرے اندر کرے رُشنائیا۔ میں کوئی گو بند سترگر بن کے سون نہیں آیا اتے کسے منجے، ستھر یارڈا سچ ہنڈھائیا۔ جس نے میرے پڑدے کجے، قائم مقام بیٹھا درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ سارے اوسے دے حکم اندر تئیں آئے بدھے، بندنا کر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جس نے گو بند کہا پُری انند چھڈن توں پہلوں میرے گلوں لہائے جھگے، پڑدا اپنا اتے پائیا۔ اوس دے حکم اندر پھیر آئے سدے، بستر پہن ویکھ نین اپنی اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک سنائیا۔ گو بند کہا ماتا گجری جگت والی اٹھ، چلیے چائیں چاننیا۔ میٹوں گانا بٹھ سچے گٹ، پھڑ باہوں خوشی منائیا۔ میں انھاں دی جڑ دیواں پُٹ، جیہڑے دکھیاں رہے دکھائیا۔ میں بھگتاں گرکھاں سب کچھ، پہلے اپنا گھرانہ دیاں لٹائیا۔ جے پُرکھ اکال میٹوں لے پُچھ، تے اپنا آپ اوسے دے آگے ٹکائیا۔ ماتا جگت اک ویراں پھیر سُن لا انند پُر چھڈن لگیاں توں پڑھ لے اک تنک، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ماتا گجری جگت والی کھول دے اپنی گت، دھیان پُرکھ اکال ول لگائیا۔ گو بند تاء دے کے سچی مچھ، مشکل بھگتاں پار کرائیا۔ کلجگ انت جس ویلے کویلے دا ویلا

گیا ڈھک، بھرے بھلے لوکائیا۔ پیار رہے نہ مات پُت، پتا پُوت ہوئے جُدا ئیا۔ من واسنا لگے ڈُکھ، ترشاناہ کوئے بُجھائیا۔ بن پر بھ دی کرپا جننی بھگت جنے نہ اپنی گُکھ، ساچا نُور نہ کوئے پر گٹائیا۔ سادھ سنت ست وچ ملن والے سارے جانے لُک، کتھا کرن والے پڑھ پڑھ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں اوس دھاروں پھیر آؤنا اُٹھ، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے لُک، اپنا آپ چُھپائیا۔ زرگن دھار بن کے سُت، سہاؤنی ساچی رُت، ابناشی اچُت اپنے نال ملائیا۔ بھگت سہیلے گودی لینے چک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گجری کہا میٹوں اک ویراں نیناں وچو وع لین دے نیر، اکھاں ہولیاں لواں کرائیا۔ میٹوں ڈُکھ لگے جس ویلے گرکھ گھتی جان وہیر، اندروں باہر چائیں چائیا۔ گوہند کہا کھنڈا کھچ کے میں پھیر دتی کیر، ایہتھے دا لیکھا ایہتھے دتا مکائیا۔ اگے بدل دیواں تقدیر، محکم سناواں دُھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا محکم اک ورتائیا۔ جگت ماتا سچ درڑاوانگا۔ محکم دُھر دا اک سناوانگا۔ اگلا لیکھا ویکھ وکھاوانگا۔ شبدی دھار گوہند اکھواوانگا۔ پُرکھ اکال نال رلاوانگا۔ ساچا دیس اک سہاوانگا۔ نر نریش ہو کے پھیرا پاوانگا۔ پچھلا میٹ کے لیکھ، نُوری راہ اک دھراوانگا۔ بھاگ لگا کے سمبل دیس، ڈنک وجاوانگا۔ پھیر کر اگئی کھید، سمت شہنشاہی ورتاوانگا۔ جیہڑے انند پُری وچوں دتے بھیج، پھیر اپنے نال رلاوانگا۔ خوشیاں نال دے کے اک سندیش، سوہنا سوانگ آپ پر گٹاوانگا۔ سارے کر کے ایک دے ایک، اکو ڈھولا راگ سناوانگا۔ چرن پریتی بخش کے ٹیک، ٹکے دھوڑی مستک سب دے خاک رماوانگا۔ میں چھڈ کے سچکھنڈ دیس، پردیسی ہو کے مات لوک بھگت سہیلے رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ جگت ماتا تینتوں کہندے سارے گجری، دُدھ پیاون والی بنا مایا۔ تیری انند پُری باہروں اُجڑی، اندروں وسدی نظری آئیا۔ جے میری رمز کسے بُجھ لئی، بُجھارت جگ اگے رکھائیا۔ ایہتھے کھیل میری نہیں نک گئی، اگلا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ پھیر میں پرت کے آؤنا اک پُرکھ اکال دے نام دی تک لئی، دُوجا ڈھولا کوئے نہ گائیا۔ اس دیہہ اندر بے نظیر اندر باہروں آ کے بھگت دوارے وچ سکھ لئیں، جتھے بھگت سہیلے ہو کے خوشی منائیا۔ گر اوتار پیغمبر ایہہ بجھے آؤنے اوتھے بھگتاں دے ٹک لئی، پہلوں ٹوکرے سراں اُتے بھار اُٹھائیا۔ گجری اوسے ویلے خوش ہوئی، خوشی وچ تالی دتی لگائیا۔ پریم پریتی دے نشے وچ گٹ ہوئی، ڈکھڑا لیا گوائیا۔ گوہند نے اندر دکھایا ویکھ دین

دُنی دی لُٹ ہوئی، تیرا پُت لُٹی کدے نہ جائیا۔ جے آواں تے گرگھھاں دے سُکھ لئی، اپنی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوہند دا اوہ وقت ویکھیا سہاونا، سوہنی خوشی بنائیا۔ بھگتاں دا پکڑیاں دامن، دامنگیر نظری آئیا۔ پور کرائی کامنا، بھاونہ ویکھ رکھائیا۔ چھبھی پوہ رنگ رنگاونا، رنگت چڑھے نور خُدا ئیا۔ ستائی پوہ سب نے کھادھا کھاونہ، کھا کھاپلی وڈیائیا۔ خوشیاں وچ گر اوتار پیغمبر اں بھگتاں دے اندر وڑ کے کہا تَساں پریم دا بھنگڑا پاونا، دُھر دے ڈھولے گائیا۔ جس کارن گوہند ویس وٹاونا، پڑدا دے چُکائیا۔ ساڈی انت آخری اِکو کامنا، اُچی کوک دیئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بینتی لگے سنان، سُن بے پرواہیا۔ ویکھیا کھیل مہان، خوشی دُھر درگاہیا۔ کلجگ کوڑ لگا پچھتان، رووے مارے دھاہیا۔ کوڑ راجا کوڑی پر جا کوڑا دے جہان، کوڑی سرب لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گوہند جے سب دی اِکو وار لاہویں مکان، گھر گھر رون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سیاپے کرن جوں ماییاں دے پُت مرے جوان، بہڑی بہڑی جگت وچ دُہائیا۔ اسیں ویکھئے خوشیاں نال کس بدھ وجے دوہتھڑاں والا تال، تلواڑا تیرا نام بنائیا۔ ماجھے والیاں دا جے بے دعویٰ دتا پاڑ، اینہاں دا سُن ہاڑ، ہاڑے کر کے رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گوہند کہے کلجگ کوڑی کرپا کرو سیاپا، ماجھا پہلی ونڈ ونڈائیا۔ دُوجا حکم ملے دوآبہ، دوہرا تال وجائیا۔ تیجا مالوے پورا ہووے خواہا، جو ڈلے گوہند گیا سمجھائیا۔ چوتھے جموں اُچی کوک مارے چانگاں، بہڑی بہڑی کر سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈیاں پورن ہون تانگھاں، آسانسا پور کرائیا۔ گوہند شبد کہے میرے پُرکھ اکال دا ایہہ سوانگا، دُوجا سمجھے کوئے نہ رائیا۔ جن بھگتاں بھنگڑا پایا پھڑ کے سوٹے ڈاگاں، کھنڈا کھڑگ نال چمکائیا۔ بیبیاں پٹن نال زوراں مار کے چانگاں، سوہنا سنگ رکھائیا۔ ایہہ گوہند دے پریم دیاں تانگھاں، امرت رس اک وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھگوان اپنا کھیل رکھائیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن حکم آیا جوابی، سوال کرن دا وقت رہیا نہ رانیا۔ شرع توں باہر دسو جتھے عشق حقیقی ہووے نہ مجازی، دوہاں توں اگلی دھار سمجھانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھو بن کے پاندھی، بن قداں قدم اٹھانیا۔ کیوں بنا پُرکھ اکال سب دی پت جاندی، سر ہتھ نہ کوئے رکھانیا۔ وڈیائی دسو نوکھنڈ پر تھی سچے تھاں دی، تھنتر دیو ڈرٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حکم آ رہیا شتابی، کھتری براہمن شودر ویش سمجھ سکے نہ رانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کیوں ہون دتی خرابی، کھوٹے کھرے ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ کیوں جھگڑا پے گیا ہندی اردو انگریزی فارسی پنجابی، پنجاں توں باہر سمجھ نہ کوئے سمجھانیا۔ کیوں جگت اندھیر جھلیا آندھی، اندھی ہوئی جگت لوکانیا۔ کیوں لالچ ودھیا سورن چاندی، کیوں سورہ چند سیس نوانیا۔ کیوں شاستر سمرت وید پُراناں سرتی باندھی، کیوں ایشاں وچوں ایشٹ بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حکم آوندا چھیتی چھیتی، شاید دا وقت رہیا نہ رانیا۔ میٹوں دسو کیہڑے اندر دے بھیتی، مندران توں پرے ڈیرہ لائیا۔ کیہڑی دسے بدی نیکی، نئیاں وڈیاں وچ دیو سمجھانیا۔ کیہڑی کھیل اگمی ویکھی، بن اکھاں اکھ گھلانیا۔ کیوں کلج کوڑ گڑیاں ہویا بھیکھی، پکھنڈی وچے ودھانیا۔ کیوں سچ دوار یوں ہوئے پردیسی، پراپنتی مدھم بیکھری گا کے خوشی منانیا۔ کیوں سرشٹی درشٹی ہوئی وحشی، انسان حیوان روپ بدلانیا۔ کیوں سادھ سنت جگت مارن شیخی، من ہنکار نال چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھنہارا ساچا ہر، کیوں ترشنا ودھی من راجے دی بیٹی، گھر گھر رہی پرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھيو آپ گھلانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے اتے آوندی جاوے زردی، ذرا ذرا بھيو نہ آنیا۔ ساتھوں سانجھ ہوئی نہ اپنے گھر دی، دین مذہب نہ کوئے سمجھانیا۔ ساڈی اُمت نہ سدھی چلدی، چلتر اں وچ لوکانیا۔ ایہہ کھیل کلج کل دی، اکلے پُرکھ اکال ورتانیا۔ چار کُنٹ اگنی بلدی، چار ورن نہ کوئے بھجھانیا۔ ایہہ کھیل اچھل اچھل دی، جس دے ہتھ وڈی وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حکم چھیتی رہیا بھیج، بھجن بندگی دی سدھ رہی نہ رانیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اپ تیج وائے پر تھی اکاش دا کھہرا رہیا

جھڈا گیا۔ اپنے ہتھ رکھ ڈھر دا لیکھ، کھت بھوکت وچوں پرگٹا گیا۔ دو جہاناں رہیا ویکھ، جگت نیز نظر کسے نہ آ گیا۔ اک ہور دے دتا سندیش، ڈھر درگا ہی آپ جنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ڈھر حکم آوے ویکھو کھیل اندر جن کا، گرگھ کیہرا نظری آ گیا۔ جس دا پیار نہ ہووے تن کا، تیاں والی نہ سیو کمایا۔ انتر اکو پُرکھ اکال ہووے مندا، لوک لیا پرے ہٹا گیا۔ پجاری رہے نہ سورہ چن دا، ڈھولا اور نہ کوئے گایا۔ سروتا رہے نہ سرون کن دا، انتر انتر خوشی بنا گیا۔ جگ چوکڑی انت اخیر جاوے لنگھ دا، کلج کوڑ کوڑ مٹا گیا۔ رس لوے کون اگمی پلنگ دا، سچ سہنجی سو بھاپا گیا۔ آتم انتر کون رنگدا، رنگ اگما اک چڑھایا۔ گر اوتار پیغمبر و پُرکھ اکالا دین دیا لا بھکھا نہیں مائی چم دا، چم درشی توں پرے اشی اکو اک اھوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اک حکم ہور دتا سٹھالہ، جلدی جلدی دتا درڑا گیا۔ جگ چوکڑی پر بھ دا کھیل نرالا، نرکار آپ سمجھایا۔ انتم آکے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دے سمجھایا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر چار جگ دے کے گئے حوالہ، احوال اپنا دے سمجھایا۔ سنج سچ بدل کے چالا، چال نرالی دے دکھایا۔ اگی منکیاں دی سب گرکھاں دے ہتھ وچ ہووے مالا، منکے منکے اُتے سوہنگ دھار لکھایا۔ خالی رہے نہ کوئی بڈھا بالا، رنگ اکو اک چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں دتے اگلا وقت، جھٹ پٹ جنا گیا۔ کھیل ویکھنا وچ جگت، ہر کرتا آپ دکھایا۔ کس بدھ تڑدے پھر دے بھگت، بھگون سیوا اک کمایا۔ ابناشی ملن آوے اوتوں عرش، عرشی پریتم پھیرا پانیا۔ مان رکھائے اُپر دھرت، دھول دے وڈیا گیا۔ گوہند دی پوری کرے شرط، شرع دا لیکھا دے مکایا۔ دین مذہب دی رہے کوئی نہ تڑپ، کلمہ ونڈ نہ کوئے ونڈا گیا۔ قصائی بنے کوئی نہ کرد، قاتل مقتول لیکھا دے چکایا۔ نانک نرگن دھار دی من کے عرض، پورب لہنا جھولی پانیا۔ سب دا پورا کر کے فرض، فرض اپنا نال رکھایا۔ گرکھاں نال ونڈے درد، دردیاں دکھ گوا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں حکم دیوے نال غصے، زور نال جنا گیا۔ سارے پھر پھر ویکھو لکھ چورا سی جے، حصے بے ونڈاں وچ پھرایا۔ کیہڑے ملے تے کیہڑے رُسے، لیکھا دینا جنا گیا۔ کیہڑے میرے پریم پیار مُجّت وچ جے، آتم پر ماتم جوڑی رہے بنا گیا۔ کیہڑے گوڑھی نیند سٹے، سٹیاں نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک سٹا گیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن

سانوں سھم آیا اک اخیر، آخر دتا جنایا۔ اٹھو بھجو نٹھو چلو گھت وہیر، پھرو واہو داہیا۔ میرے ملن دی جو دس کے آئے تدیر، طریقے لو ازمایا۔ کس بدھ لیکھا مکے شاہ حقیر، اعلیٰ ادنیٰ بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے انتر لاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے آپ جگایا۔ سولاں ہاڑ دینی رپوٹ، زبانی کلام نہ کوئے بنایا۔ اس توں پہلاں سب کچھ لینا سوچ، پھیر گنجائش رہے نہ رانیا۔ کھول کے ویکھنے اپنے چوڈاں لوک، چوڈاں طبقات کُنڈا لاہیا۔ جیہڑے لکھ کے آئے سلوک، اوہ سوہلے پھول پھولایا۔ سب نے جانا پہنچ، اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ فرمانا اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اساں ابجو جانا نٹھ، بھجنا واہو داہیا۔ ویکھنے مندر مسجد مٹھ، شودوالے کھوج کھوجایا۔ پھیرا پاؤنا تیر تھ تھ، چاروں کُنٹ پنڈھ مکایا۔ جگت ودیا کھول کے ہٹ، ہٹوانے اندروں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی کار مکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں جا کے ویکھنا پر بت چوٹی، جنگل جوہاں کھوج کھوجایا۔ سب دے اندر تگنی واسنا کھوٹی، کھوٹے کھرے پھول پھولایا۔ کون بنیا پر بھ دا گوتی، گو تم کہے ایہہ سیوا میری بن آیا۔ کس دا میل ہو یا نال جوتی، جوتاں والے جس دے وچ سما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار مکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں چڑھنا اُپر پہاڑ، بن قداماں قدم اٹھایا۔ ویکھنی ڈوگھی غار، بھوری بھوری پھول پھولایا۔ سانوں کسے اُتے رہیا نہیں اعتبار، بے اعتباری وچ دُہایا۔ سارے اکٹھے ہو کے کر دیئے نمسکار، نیوں کے سیس جھکایا۔ توں کریں کرائیں کر نیہار، کرتا پُر کھ تیرے ہتھ وڈایا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، تیری سیوا مکایا۔ انتم گئے ہار، چلے نہ کوئے چترایا۔ ایہو بینتی کرنی سولہ ہاڑ، دوجی آس نہ کوئے بنایا۔ کرپا جے دیویں اک ادھار، سر اپنا ہتھ لکایا۔ تیرا ویکھئے خوشی دا منگلاچار، سوہنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار کُنٹ ویکھئے پاپ، پتت ہوئی جگت لوکایا۔ تن رہیا نہ کوئی پاک، نیتز نین نہ کوئے شرمایا۔ سگلا بنے کوئی نہ ساتھ، ادھ والے دسے لوکایا۔ اسیں ہننے دیئے آکھ، آخر تیری اوٹ تکایا۔ بن تیری کرپا سارے رہن گُستاخ، پریم پریتی نہ کوئے بنایا۔ کلجگ ہوئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ بن تیری مہر جھکڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑایا۔ سانوں اکو چاؤ تیرے بھگتاں دی ویکھئے جماعت، جتھے دوجی پٹی نہ کوئے پڑھایا۔ انھاں

دا درشن کریئے ساکھیات، جو تیرا نام دھیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ پُرکھ اکال کہے جے بھگت ویکھنے میرے، میں ممتا دیو گوانیا۔ دین مذہب دے رکھیو کوئی نہ جھیرے، جھگڑا نظر نہ آوے نور خدانیا۔ پریم پیار دے چڑھ کے بیڑے، ساچا بیڑا دینا سہانیا۔ ستاراں ہاڑ آوندانیڑے، بھج بھج اپنا پنندھ مکانیا۔ پر م پُرکھ دے بھگت سہیلے گرگھ گرگھ اکو رنگ رنگے ہوئے جیسہڑے، چیلگر بھیورہے نہ رانیا۔ اکی قدم تے گرگھ اک اک منکا پھیرے، اکیاں اکیاں دا لیکھا دے چکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سمجھانیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگت پھیرن اپنا منکا، منکا من پر بھ دے بھوانیا۔ ایہہ لیکھا باہروں سر پر تن کا، اندروں جن جن کا کھیل دکھانیا۔ تھاں ہووے نہ چھپر جھن کا، محل اٹل نہ کوئے وڈیانیا۔ کھیل ہووے پُرکھ اگم کا، اگمڑی کار کمانیا۔ لیکھا لاوے سواس دم کا، دامن اپنا نام پھرانیا۔ ناتا تڑا کے کایا ماٹی چم کا، چم درشی دے بدلانیا۔ بھیو گھلا اگمی برہم کا، پار برہم پر بھ میل ملانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ ستاراں ہاڑ کہے گر اوتار پیغمبر ویکھیو آپ، پر بھ اپنی خوشی دکھانیا۔ بھگتاں دے اندر ہووے اکو جاپ، رسنا اوہو ڈھولا گانیا۔ ہتھاں وچ اک اک مالا ہووے صاف، کھبے توں سبے ہتھ لٹکانیا۔ اک اک مندری ہووے چھاپ، لوہا کنگن پانیا۔ پُرکھ اکال بنائے وڈ پرتاپ، پرتاپی بے پرواہیا۔ مہر نظر نال بنائے پارجات، ذاتی توں پرے ڈیرہ لانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ ستاراں ہاڑ کہے گر اوتار پیغمبر ویکھیو سو دا نقدی، ادھار دا کھاتہ نہ کوئے رکھانیا۔ پُرکھ اکال بن کے دردی، دردیاں درد وڈانیا۔ جیسہڑی رسنا سوہنگ ڈھولا آوے پڑھدی، اُس دا کرم دے گوانیا۔ سدا منزل دیوے چڑھدی، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھ دیاں بھگتاں مالا اکو دن پھرنی، مڑ کے پھرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ منزل اوہ اگمی چڑھنی، جتھے چڑھ چڑھ کوٹن کوٹ تھکے، اگے راہ نہ کوئے دکھانیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں دلی اٹاریسی کان پُر دکھو دکھرے ہونے جتھے، سوہنا روپ دکھانیا۔ بستر ہونے چٹے، چینک پر بھ دا اندروں نظری آنیا۔ کھلے داڑھے سب نے ہون چھڈے، گوبند دے گواہیا۔ جے آون تے گرگھو گھروں ہو کے پکے، نہیں تے آون دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پھیر کاہنوں ایویں خرچ کرنے ٹکے، ٹکیاں والی اپنی قیمت پانیا۔ سو گرگھ سورا جو انتر انتر چے، دھر دا نام لانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا پھیر دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہے جس ویلے بھگت سہیلے آؤن گے، ہر بھگتی کر دکھایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤن گے، گاوت وچے ودھایا۔ درس انوکھے رُوپ وچ پون گے، جس دا ویس نہ کوئے سمجھایا۔ ساڈھے پنج دا وقت سہاؤن گے، سوہنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال پار کرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہہ کرنا کیوں وہارا، پر بھ سانوں دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہے چار جگ توں وکھرا ستاراں ہاڑا، بھگتاں پچھے منایا۔ جس دامن رہنا اگے جگ چارا، چار جگ مئے سرب لوکایا۔ سانجھا لگنا سب توں نعرہ، نر نرائن دینا درڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ جن بھگتو سب نے آؤنا نال پریم، پریتی اک بنایا۔ سبجگ دا ساچا نیم، تہاڈے نال مل کے دے جنایا۔ ایہہ اوہ مالا مالا جیہڑی گوہند نے اکیاں منکیاں والی پھڑی اُتے کُنٹ ہیہم، ہماچل دے آنچل وچ ڈیرہ لایا۔ ویکھیا کول نین، بن نین نین کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا دکھایا۔ جن بھگتو بن کے آؤنا پریم پیار دے بھینگی، خوشیاں وچ ڈھولا گایا۔ تہاڈے نال مل کے سدا کھیل کرنی بہرنگی، جس دارنگ نہ کوئے سمجھایا۔ کسے دی رہن نہیں دینی کوئی بندی، بندیخانے دینے تڑایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دی سدھی کر کے ڈنڈی، ڈنڈاوت اکو دینی سمجھایا۔ کوئی گرگھ سوانی ہر سنگت وچ رہن نہیں دینی گندی، کوڑ گڑیا وچ وڑن کوئے نہ پائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت دی پریم پیار دی دھار اکو چنگی، جس دا یار نور خدایا۔ میں اوس دا جو اندروں میرا سنگی، باہروں جپھیاں پاؤن والیاں نوں ہتھ کدے نہ آئی۔ میرے کول کسے وست دی نہیں کوئی تنگی، ویلے نال سب نوں دیاں ورتایا۔ اچے پاؤن لگا وچ سنسار دے بھنڈی، بھنڈاں وانگ اپنا کھیل کرایا۔ تہانوں تہیاں نوں جاندا گنڈھی، گنڈھ اپنے ہتھ رکھایا۔ اکو وست مُجبت والی تہاتھوں ونڈی، گرگھاں دی گرگھاں اندر ٹکایا۔ تہانوں نہیں پتہ سچھنڈ پُرکھ اکال نال کیہڑی کیتی سندھی، اوہ سند میرے اندر دتی ٹکایا۔ حکم دی لا کے پابندی، بنا حکم توں باہر نہ کدے کڈھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے دکھایا۔ جن بھگتو جاگنا جاگن ویلا آیا، سُنیاں وچ سُنّا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس نے لکھ چوڑا سی جنم دواہا، وشن برہما شو سیو لگایا۔ اوہ بھگتاں دا سدا پتا مایا، سنت سہیلے اپنی گود اٹھایا۔ دوس رین جس دا دائی دایا، آد جگاد جگ چوڑی سیو کمایا۔ اوس اپنا ویس وٹایا، کلجگ ویسوا دھار رہن کوئے نہ پائیا۔ سمت توں سمت بدلدا جائے بدلی وچ عدلی اپنا حکم

سُنا یا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں دے آد جگاد جگ چو کڑی
نیت نوت کر کر ہت سدا سدا سد کارج کردا آیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس کور چک معافی ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ لوکمت ویکھئے کہ سورگ بہشتی، چو داں لوک دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال کہے جتھوں تک میرے نام دی دیناں مذہباں وچ
چلا کے آئے کشتی، نوکا جیو جگت جنایا۔ کلمے والی اپنی جا کے ویکھو سر شئی، چار گنٹ دہ دشا پھول پھولا آیا۔ ساچی دھار ویکھو برہم گرہست دی، پار برہم مل
کے سچ سہنجی کون سہایا۔ سچ دست امولک نام جس جس دی، تنہاں دی جھولی دینی پائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ خبر سناواں پُرکھ اکال اک دی،
پروردگار سانجھیاں جلوہ گر نور خدایا۔ جس دی کتھا کہانی آد جگاد جت دی، ہار وچ کدے نہ آیا۔ جس نوں سبجگ تریتا ڈا پر کلجگ شاستر سمرت وید پُران
گیتا گیان انجیل قرآن بانی لکھتاں وچ آئی لکھدی، قلم شاہی کاغذ سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھم اک درڑایا۔ گر اوتار
پیغمبر کہن کی کچھ ویکھئے جا، پُرکھ اگے دے درڑایا۔ پُرکھ اکال کہے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے تلو اپنے اپنے تھاں، جو پاک پوت آئے بنایا۔
جتھے اکھراں والا میرا رکھ کے آئے ناں، سطران وچ سمجھایا۔ تیر تھ تٹاں جا کے ویکھو پچھلا گراں، پورب لہنا دے درڑایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کون پکڑے
تھاڈی بانہہ، سبجن ہو کے سنگ نبھایا۔ انت اخیر بے نظیر تھاڈے کولوں مگے اک نیاں، انیائے دا لیکھا دے مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کھم دُھر دا اک منایا۔ گر اوتار پیغمبر و جا کے ویکھو اپنا دین، دیاندھ درڑایا۔ ساچی مئے کوئی نہ این، کھمے اندر سیس نہ کوئے نوا یا۔ تھاڈا کلمہ کرے نہ
کوئے تسلیم، ساچی تسبیح بن متعصبی ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ حقیقت اُتے کسے نہ رہیا یقین، یا مین رسنا ڈھولے گایا۔ نیت تلو سب نوں بھلی سچ تعلیم، جگت
ادھیائے وڈیایا۔ محل اٹل اگم اتھاہ ویکھے نہ کوئے عظیم، درگاہ ساچی مقامے حق سچکھنڈ دوار جوتی دھار مل کے اپنا میل نہ کوئے ملا یا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھایا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ چتر کور پنڈ سدا ضلع گرداسپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو دس دے اگئی رستہ، زرگن ہو کے جائے چائیں چانیا۔ ساڈا پستکاں والا بنیا رہے بستہ، بنا اکھراں توں نراکھر دینا درڑا یا۔
دوس رین تیری خوشی اندر دھار دی دھار ہو کے جاوے نسا، بھج بھج اپنا پنڈھ مکا یا۔ جو اکو تیرا نام پُرکھ اکال چپدا، جگ جیون داتے راہ تکا یا۔ سدا بھبو
کھلاؤنا اندر لی اکھ دا، باہر لوچن چلے نہ کوئے وڈیا یا۔ تلتنا بھنڈارا اگئی سچ دا، جو اندر دتا ورتا یا۔ لہنا دینا ویکھنا حقیقت حق دا، دُھر دے حاکم تیرے کھکے اندر
سیو مکا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سنجگ تریتا دوپر کھجگ تیرا انت انیری راہ تندا، صدی چو دھویں دھیان لگا یا۔ لہنا دینا ویکھنا پُرکھ سمر تھ دا، پاربرہم کی اپنی
رچن رچا یا۔ اکو ڈھولا سوہلا سُننا سنکر شبد سچ دا، کھجگ کوڑی کریا دے مکا یا۔ منوآ من واسنادہ دشا ویکھنا نچدا، نوآ ہو کے اپنا سوانگ ورتا یا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک لگا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تکیئے کی، سب کچھ دے سمجھا یا۔ پُرکھ اکال کہے پہلوں ویکھو سب دی ساڈھے
تن ہتھ سیں، جو مانو مانگھ ونڈ ونڈا یا۔ پھیر ویکھو جو اپنا نچ کے آئے بی، نام کلمہ جگت سمجھا یا۔ کون بنیا شبدی دھار تہاڈا پتر دھی، ناتا تئاں والا ماتا پتا دی
جھولی پانیا۔ ساچے مارگ چل کے ویکھی اکو لہ، جس دی لیک نظر کسے نہ آ یا۔ جنہاں دے کارن لوکات کھانا آندا پرہ، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں
پرے دھیان لگا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل ویکھئے وسیع، جو وصیت وچ سب کچھ تیری جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا
ہتھ رکھا یا۔ پُرکھ اکال کہے میں تہاڈی پٹھ دیواں ٹھوک، پشت پناہ ہتھ رکھا یا۔ جا کے ویکھو مات لوک، کھجگ کی کی کرنی کار مکا یا۔ ست پریم دا گائے نہ
کوئے سلوک، ہر دے ہر نہ کوئے وسا یا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا کوٹ، کنچن گرٹھ نہ کوئے وڈیا یا۔ شبد ناد نہ وجے چوٹ، آتمک دُھن راگ نہ کوئے سنا یا۔
من واسنادہ دور نہ ہووے کھوٹ، کھوٹے کھرے نہ کوئے اُچا یا۔ ملے پرکاش نہ نرمل جوت، اندھ اندھیرا دے لوکا یا۔ جھگڑا پیا ورن گوت، دین مذہب
کرے لڑا یا۔ پر بھ ملن دی کسے نہ آوے سوچ، بے سمجھ ہو کے مانس جنم رہے گوا یا۔ جاوگر اوتار پیغمبر واپنے اپنے گراہے جانڈے لوروک، جے نہیں
رُکدے تے میٹوں دیو سنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھبو ابھیدا آپ کھلا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ساڈی نمستے، جگدیس سیس

جھکائی۔ اسیں لوکمت جائیے ہسدے، نرگن نور نور سمایا۔ کھیل ویکھیے سرشٹی دُنیا کائنات جگ دے، چارے کھانی پھول پھولائی۔ بھو کھلایے اپنی ونڈی حد دے، پڑدا اوہلا آپ اٹھائی۔ تیرے تھم اندر جگ چوکڑی کوٹن کوٹ لد گئے، اپنا وقت وہائی۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر پُرکھ اکال دین دِیال اپنا سنگ دے، سگلا سنگ بنائی۔ تیرے کھیل ہنگ برہم دے، پاربرہم تیرے ہتھ وڈیائی۔ اسیں ماٹی بھانڈے ویکھیے چم دے، تئاں اندر پھول پھولائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہرا تیرا سُن خوشی منائی۔ پُرکھ اکال کہے سارے جاو اٹھ، بنو پاندھی راہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھو لٹ، چار کُنٹ ہوئی ہلکائی۔ من واسنا سب نوں لگا دُکھ، جگت طیب شفا نہ کوئے کرائیا۔ بھرے بھلا مانو ذاتی منکھ، پاربرہم برہم میل خوشی نہ کوئے بنائی۔ پڑدا اوہلا آگے رہے کوئی نہ لگ، لگیا بھو دینا جنائی۔ کون اِکو پُرکھ اکال دے نام دی پڑھے تک، سوہنگ ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھم اِکو اک سمجھائی۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۲ عدالت سنگھ آندلو ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن اٹھو سارے چلیے، چلت پر بھ دا ویکھ وکھائی۔ سچ سنیہرا سب نوں گھللیے، تھم دیوے شہنشاہیا۔ نوست ڈیرہ ملیے، خالی نظر کوئے نہ آئی۔ نرگن دھار ہو کے وچ سنسار دے رلیے، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جو بن جوانی وچ کدے نہ ڈھللیے، اِکو رنگ پرگٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رچنا آپ وکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرے در موجود، منفس ہو کے سپس نوایا۔ پہلوں کیہڑی جائیے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن راہ تکائی۔ پُرکھ اکال کہے چارے کُنٹ بن کے جاو دوت، اپنا بل رکھائی۔ جا کے ویکھو پنچ تت کایا کلبوت، کعبے والیو کایا جُھر پھول پھولائی۔ ساچے نام دا دیو ثبوت، صبر صبری کھوج کھوجائی۔ تھم نال دسنا سب دا مالک اِک محبوب، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اوتاراں لنگھنی اپنی حدود، ورنناں برناں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ کھوج کے ویکھنی حقیقی منزله مقصود، شرکت وچوں باہر رکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر دے وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر چار کُنٹ دا ویکھو راہ، چوتھا جگ دے دہائی۔ سرشٹ سبائی من واسنا ہوئی تباہ، تابعداری سچ نہ کوئے کمائی۔ رسنا نال اللہ واکرُو رام سارے رہے گا،

جہوانال ڈھولے گائیا۔ آتم پر ماتم کر کے چڑھے کسے نہ چا، چاؤ گھنیرا نہ کوئے جنائیا۔ جگت واسنا دُنیا دُنیا مذاق رہی اڈا، اخلاق دِتا تجائیا۔ پُرکھ اکال نال دغا رہے کما، گردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ بہہ کے کوڑی کرنی کار کما ئیا۔ صدی چو دھویں کلجگ کوڑ گڑیاری پی پی و با، روگ سکے نہ کوئے گوائیا۔ انت اخیر تھم دیوے خُدا، خُد غرضی وچوں باہر کڈھائیا۔ جا کے ویکھو چار گنٹ دہ دشا کس دوارے لگی سبھا، جو سیدھا پر بھ دا نام دھیائیا۔ ناتا توڑ کوڑ گڑیاری ہوا، پر بھ ساجن ہو کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھم سندیشہ اک سنائیا۔

★ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سبرا ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن اسیں جائیے ضرور، ضرورت پر بھو تیری ویکھ وکھائیا۔ جگ چو کڑی تیرے نام دے سیوا وچ مزدور، چاکری کر کے تیری خوشی منائیا۔ پنڈھ مکائیے نیڑے دور، دو جہان چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ تیری جوت دا کریئے نور، نور ظہور اک رُشنائیا۔ موسیٰ کہے میں ہُن نہیں جانا اُتے کوہ طور، بن چشماں چشم دینی گھلا ئیا۔ عیسیٰ کہے میتوں تیرا اسم اکو قبول، دوجا نہ معلوم کھیل نہ کوئے جنائیا۔ محمد کہے تیرا تھم شبد کلمہ نییاں رسولاں دا قاتل مقتول، جنم کھڑگ کھنڈا کٹار دھار تیری نظری آ ئیا۔ پہلوں اپنیاں چرناں دی دے دھول، سچھنڈ دوارے دیا کما ئیا۔ پھیر اگلا دس اپنا سچ اصول، اصلیت دے درڑا ئیا۔ ساڈے جان آون دا وقت ایویں نہ جائے فضول، قیمت اپنے گھر رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے تیس پچے ننھے معصوم، بالے چار جگ دے نظری آ ئیا۔ اس کھیل نوں سمجھے نہ کوئے علوم، علم دے وچ نہ کوئے درڑا ئیا۔ پُرکھ اکال دا سب توں وکھرا قانون، قاعدے والی دھار نہ کسے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔

★ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ پنڈ دبرجی ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی پُشت پناہ دے دے تھاپی، تھپکی اکو دے لگایا۔ جے ساڈا لہنا دینا مکاؤنا باقی، دین دیاں ویکھ دکھایا۔ ہن اسیں جانا نہیں پا کے تن خاکی، تیرا نور جوت رُشانیا۔ پڑھنی نہیں کوئی جا کے ساکھی، ڈھولا اکھری نہ کوئے گایا۔ دیناں مذہباں اندر مار کے آؤنی جھاکی، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے پھول پھولایا۔ یاد کرا کے آؤنی گوہند والی انت آخری پاتی، جس دا لیکھ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ تک کے آؤنا جو پر بھو تیرے در دا بنیا فسادی، فیصلہ تیرے ہتھ پھڑایا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں بنیا رہوں امدادی، مہربان سر اپنا ہتھ لکایا۔ کلجگ انت سری بھگونت سانجھے کنت دین دُنی دی ویکھ کے آئیے بربادی، بدلے وچ عدل تیرا منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوارے رہیا درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے اُتے رکھیں ہتھ، نگاہ مہراک اٹھایا۔ پُرکھ اکال صاحب سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیایا۔ سب کچھ تیتوں آن کے دیئے دس، دہ دشا پھول پھولایا۔ کون بھلا کون گائے تیرا جس، کون تیری اوٹ رکھایا۔ کون کھول کے اندروں اکھ، نیز لوچن نین جگت نالوں پچھے ہٹایا۔ کس دوارے ملے ست، سچ نال وجے ودھایا۔ کھوج کے آئیے پنج ت، چارے گنت پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کماپیا۔

★ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۲ سُندر سنگھ پنڈ رو سے ضلع گرداسپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال تیرے چرناں ہوں واری گھولی، گھول گھما کے سیس نوایا۔ اپنی دھار بنا نال وچولی، وچلا پڑدا دے اٹھایا۔ سب توں اتم سریشٹ اتم پر ماتم پر ماتم اتم نوں دس سچ بولی، انبولت اپنا راگ سناپیا۔ نام کنڈا دے جس نال سرشٹ سبائی جائے تولی، اتول اتل تیرے ہتھ وڈیایا۔ کرپا کر کرنی دے کرتے اسیں ویکھے کھیل گل، خالق تیری خلق پھول پھولایا۔ تیرا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سبجگ تریتا دواپر کلجگ شبد نام انمل، دو جہاناں قیمت کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھمے اندر نام ندھان اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے حکم دی انت اڈیک، جگ

چو کڑی راہ نکائیآ۔ سو ویلا وقت ہو یا ٹھیک، ٹھاکر دُھر دے تیری بے پرواہیا۔ اگے تیری دس کے آئے تعریف، صفتاں وچ صلاحیا۔ اکھراں راہیں دسدے آئے پریت، پریت میل نہ کسے ملائیآ۔ توں ہر گھٹ و سیں چیت، چیتن سرتی لئیں کرائیا۔ بدل دیویں ریت، ریتوان تیری وڈیائیآ۔ تیتوں لہدے مندر مسیت، شو دوالے مٹھ کھوجن تھاؤں تھانیا۔ تیرا کھیل انیالا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میتوں آ کے دینا جواب، منگ اکو وار منگائیآ۔ جگت محل ویکھنا اُچ محراب، دوارا دراں والا پھول پھولائیآ۔ سجن میت ویکھنا احباب، تن رباب کون وجائیآ۔ سجدیاں وچ کرے کون آداب، نمستے کہہ کے شکر کون منائیآ۔ سب نے آ کے دسنا صاف، سچ سچ درڑائیآ۔ جیہڑے تہاڈا نام لیندے ہون سواس سواس، اوہ وی دینے جنائیآ۔ مہر نگاہ نال کر دیواں معاف، معافی منگن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں بالک تیرے داس، جاکھ ہو کے سیو کمائیآ۔ شہد رضائی تیرا کھیل تماش، بدھی توں پرے تیری وڈیائیآ۔ توں رچنا رچی آد جگ چو کڑی جگاد، جگ دالمک سو بھاپائیآ۔ نوری اللہ بن کے واحد، واگرؤ اپنا نام دھرائیا۔ کلجگ انت اخیر اپنے آپ نوں کر کے انتخاب، خواب سب دے پور کرائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پریاں لوآں گگن پاتالاں بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ اکال روپ وٹائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن سب کچھ تیرے ہاتھ، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ بھوکھتاں وچ جو آئے آکھ، آخر سب کچھ تیری جھولی پائیآ۔ انت لہنا دینا مکا دے حساب کتاب، باقی نظر کوائے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے دوارے اک آداب، ڈنڈاوت بندنا گرؤ مہاراج، آتم برہم بنا سماج، جگت سمگری لیکھا دینا مکائیآ۔

★ ۳۰ پوہ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ میسم پُرا ★

ورن کہے میری ایہہ لوہڑی، دیوتیاں وچوں پر بھ دتی وڈیائیآ۔ سب توں کر کے چوری، بوند سوانتی میری جھولی پائیآ۔ دست دتی زوری، زوراور بے پرواہیا۔ ہتھ پھڑ کے ڈوری، مہر نظر اٹھائیآ۔ دیوت ویکھ ایہہ لگی دھار کوڑی، دھار اسر کرے لڑائیآ۔ خدی ہنکار دی رلی جوڑی، جھکڑے وچ وڈیائیآ۔

ساچی دست کسے نہ ملی بھوری، بھرماں وچ اپنا آپ گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال دیا کمانیا۔ ورن کہے ساچے دوس ملی وڈیائی، میرے انتر وٹی ودھانیا۔ بوند سوانتی پر بھ نے جھولی پائی، بھنڈارا دتا بھرانیا۔ شبد اگمی آواز سنائی، سندیشہ دھر درگاہیا۔ سر شٹی نال ناتا رہیا جڑائی، جگ جیون داتا اپنی دیا کمانیا۔ پریم پیار محبت وچ وجدی رہے ودھائی، ساچا گھر آپ جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ ورن کہے میں امرت لے کے رس، رسیا ہو کے سیس نوایا۔ جوڑ کے دوویں ہتھ، بندنا وچ خوشی منانیا۔ کھول کے اپنی اکھ، تکیا بے پرواہیا۔ سو خوشیاں وچ گیا ہس، غمی روپ نہ کوئے بدلانیا۔ شبد اگمی دتا سچ، سچ دتی سرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کھلانیا۔ ورن کہے ساچے دوس موہے دتا دان، دیونہار دیا کمانیا۔ میرے انتر بخش گیان، بھو ابھیدا دتا کھلانیا۔ تیرا لہنا دینا زمین توں اُتے تھلے اسمان، حکمے اندر بندھن پانیا۔ اوچاں نیچاں رہنا وچ درمیان، حکمے اندر سیو کمانیا۔ بن تیری دھار اُتے نہ کوئے پکوان، رازق رازق رحیم تیرے ہتھ دے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنایا۔ ورن کہے حکم دتا دھر درگاہ، دھر دی دھار جنانیا۔ سچ سندیشہ اک سنا، میری بنت لئی بنانیا۔ دست امولک اک دکھا، دکھری دھار درڈانیا۔ وایو اندر جل ملا، تھلاں دینی وڈیانیا۔ کھیل کرنا وچ جہاں، حکمے اندر سیس نوایا۔ تیری پشت پناہ سدا رہواں، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ سدا جگ بدلدا رہواں نوواں، چوڑی اپنی کھیل کھلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دست آپ ورتانیا۔ ورن کہے میٹوں سد کے پاس، اپنے وچوں آپا دتا جنانیا۔ ساچی دست پونجی لے راس، دست امولک آپ ورتانیا۔ میری مہر تیرے ساتھ، جل پانی روپ وٹانیا۔ دھرت توں جاوے آکاش، آکاش توں دھرت اُتے سہانیا۔ اگما کھیل تماش، تھیوں دتا درڈانیا۔ ورن کہے اوہ پوہ دا دن آخری خاص، اگلی تھت نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکانیا۔ ورن کہے میٹوں آئی اگمی بانی، بلہین دتی جنانیا۔ کھیل دکھایا پون پانی، بسنتر بھو چکانیا۔ نظری آئی اگم نشانی، نشانہ دتا درڈانیا۔ میرا کھیل دھر جگت جہانی، جوتی جاتا ہو کے ویکھ دکھانیا۔ بخشش کر کے امرت رس جیوت جگ پانی، جھولی دتی بھرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ سمجھانیا۔ ورن کہے میرے اُتے کرپا کری، کرپال دتی وڈیانیا۔ میرے انتر لو دتی ہری، لو ہری آپ کرانیا۔ ایہہ ویکھ دیوتیاں اوکھی ہوئی

گھڑی، دُکھ اندرے اندر منائیا۔ جھگڑے وِچ لڑائی ہوئی بڑی، مورکھ ہو کے جھگڑا پائیا۔ پُرکھ اکال کولوں منگ منگی کھری، جھولی اگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ورن کہے میں منگتے کیتی آس، انتر دھیان لگائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سب نوں دے دات، جھگڑا کرے کوئی نہ رائیا۔ دوسر ہووے نہ کوئی گھات، گھاؤ اور نہ کوئے لگائیا۔ سب کچھ تیرے ہتھ پُرکھ ابناش، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ورن دوویں جوڑ ہاتھ، بُھجاں اگے ودھائیا۔ تیری جھولی پاواں دات، ساڈھے تن سیر ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوکڑی رہوے تیرے ساتھ، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ورن کہا کتھے رکھاں سانجھ، سچ دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ جل ساڈھے تن سیر، کہاوت جگت والی بنائیا۔ بخشش والی مہر، تیری جھولی پائیا۔ بن میرے بھگتاں سب دا ہندار ہے بھیڑ، خوشی غمی وِچ بدلایا۔ دیوتیاں کولوں چھڑائی چھیڑ، سگھڑ سیانے مورکھ دینے بنائیا۔ ورن کہا کی لیکھا دسین نیڑ، لحم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہا نہیں لہنا چکاواں پھیر، سبجگ تریتا دواپر کلجگ انت ہنڈھائیا۔ چار جگ دارکھ کے گیڑھ، گیڑے وِچ ویکھاں لوکائیا۔ کلجگ اتنم بن کے آواں سنگھ شیر، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیا۔ شبدي دھار جنم لوواں نہ وِچوں کسے جیر، جیرج انڈ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ورن کہے میرے انتر کیتی لو ہری، لوڑیندا سجن پایا۔ خُماری بے انت چڑھی، خوشیاں رنگ رنگیا۔ سہنجی ہوئی گھڑی، دین دیاں دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ورن کہا تیری بخشش ساڈھے تن سیر پانی، پون پانی جس دی سیو کمائیا۔ پُرکھ اکال شبد سنائی اگمی بانی، بان نرالا دتا لگائیا۔ ایہہ لیکھا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سبتج نال رلائییا۔ بن اس دے ہوئے ویرانی، ساچا سکھ نہ کوئے اُپجائیا۔ ورن کہے میرے اندر آئی خیرانی، پریشان ہو کے سیس جھکائیا۔ کرپا کر میرے شاہ سلطانی، مہر نظر اٹھائیا۔ اس جل دی کی کہانی، میٹوں دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس ویلے میں بھگتاں دا بن کے آیا بانی، پاربرہم ہو کے ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لحم آپ ورتائیا۔ پاربرہم کہے میرا کھیل تماش، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کلجگ اتنم آوتا خاص، خالص اپنا نور کراں رُشنائیا۔ بھگتاں بناں داس، ساچا رنگ رنگائیا۔ تیری پوری کراں آس، منسا نال ملائییا۔ بھگتاں ہو

کے داس، ساچی سیو کمائی۔ دھرم پریتی دے وشواش، اپنے گھر بہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائی۔ ورن کہے پر بھو
 میرے اندر کیتی لو، اپنی دیا کمائی۔ شبدی دھار لیا موہ، مُجّت وچ جڑائی۔ ساچا جاپ دے کے سوہنگ سو، سرتی دتی بدلائی۔ ورت کر نرموہ، اپنے رنگ
 رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ ورن کہے میٹوں کیتی لو ہری، اپنی دیا کمائی۔ باقی تے اوکھی آئی گھڑی، دیوت کرن
 لڑائی۔ میں پر بھ دے اگے مت کری، ایہہ کی کھیل دتا رچائی۔ پُرکھ اکال کہا مول نہ ڈریں، سر تیرے ہتھ رکھائی۔ ایہہ کھیل کرنی کلج گھر گھریں، پچیا
 رہن کوئے نہ پائی۔ سرشی کرنی دین مذہب شرعی، شرع وچ ہلکائی۔ ثابت رہے نہ کوئے صحیح، ست سچ نہ کوئے سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد اپنے رنگ رنگائی۔ ورن کہا پر بھ ہری کیتی لو، ہر مندر دتا دکھائی۔ امرت رس چو، بوند سوانت پلائی۔ مارگ دس کے دو، جھگڑا پریم ونڈ ونڈائی۔
 سرشی نال کر کے دھروہ، بھگتاں رنگ رنگائی۔ دھر فرمانا تھم دتا اوہ، جس نوں نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ ورن کہے میں اگے ہو، سیس دتا جھکائی۔ پر بھو
 تیرا کھیل جانے کو، کون ویکھ دکھائی۔ پُرکھ اکال کہا میں جنہاں بخشاں اپنا موہ، اپنے رنگ رنگائی۔ سو میرا چرن کول پیون دھو دھو، اپنی میل گوائی۔
 سرشٹ سبائی لڑے ہو کے دو دو، جھگڑا رہے لوکائی۔ شکھ رہے نہ کسے گروہ، ہنگتا وچ دہائی۔ جو میرے جاوے ہو، ہر دے وڑ کے ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ گھلای۔ ورن کہا بھگتاں کیہڑی ہووے دھار، پر بھ ساچے دے جنائی۔ کیہڑا وقت ہووے سنسار، کون تھت
 وڈیائی۔ کون در ہووے دربار، دروازہ کون گھلای۔ کون گاوے منگلاچار، دھر داگیت سنائی۔ کون ویکھے وگسے پاوے سار، مہر نظر اکھ اٹھائی۔ پُرکھ اکال کہا
 میں سب کچھ کر نیہار، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ جس ویلے جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کلج انتم ڈنک وجائی۔ چاروں گنٹ ہووے دھواں دھار، ساچا چند نہ
 کوئے چکائی۔ امرت میگھ برسے نہ کوئی نال پیار، دکھیاں درد نہ کوئے ونڈائی۔ سرشی درشی وچوں اپنا ایشٹ جائے ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ گر اوتار
 پیغمبر اُچی کوک کرن پکار، سچ سچ سنائی۔ کرپا کر پُرکھ اکال، تیرے ہتھ وڈیائی۔ اوس ویلے آواں نرگن دھار، جوتی جوت کر رُشائی۔ جن بھگت سہیلے لواں
 اٹھال، سرتی شبدی آپ جگائی۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، ایکا رنگ رنگائی۔ بھگت دوار بنا سچّی دھرم سال، در اکو دیاں دکھائی۔ توں میرا جل رکھنا سنجال،

جگ چو کڑی نہ کسے پھڑایا۔ کلجگ انت اخیر جن بھگتاں دیاں پیال، امرت رس بنایا۔ دین دُنی ہوئے بے حال، بہبل ہو کے مات گر لایا۔ ورن کہے میں پھیر کیتا نہیں کوئی سوال، سر دے کے اپنا سر بچایا۔ تیرے ہتھ تیری او لڑی چال، توں داتا بے پرواہیا۔ دیناں بندھپ ہونا دین دیال، دیاندھ تیری اوٹ رکھایا۔ ورن کہے میں کہواں لوہری لوہری کہے جہان، لوہری کہن والا لوڑیندا سجن کوءے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نویں بھلوڑی دادے کے دان، واڑی اپنی آپ سہایا۔

★ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

برہما کہے شکر دس کھیل پوری، شکا وچ نہ کوءے رکھایا۔ جگ چو کڑی جیہڑی کھیل رہی ادھوری، ساچا رنگ نہ کوءے رنگایا۔ بنی رہی کوڑی، جگ چو کڑی پندھ مکایا۔ بھو دس کیوں تن بھوت لائی دھوڑی، خاکی خاک رمایا۔ کیوں جٹا جوٹ بدھی جوڑی، ول ہتھاں والا پوایا۔ تیرا نور اگئی نوری، نور نورانہ نظری آیا۔ کس بدھ کھیل ہوئی ضروری، ضرورت دے جنایا۔ کس دی کریں مزدوری، کس بدھ سیو کمایا۔ کس دی سرن رہیں حضوری بیٹھا سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیشہ رہیا سنایا۔ برہما کہے شکر کچھ کھول کے دس بھیت، چار جگ سمجھ کسے نہ آیا۔ کس بدھ پر ماتم رہیا چیت، چیتن اپنا آپ کرایا۔ کیہڑا لگا ہیت، ہتکاری دے درڑایا۔ کس بدھ دسے نیتن نیت، گھر ساچے سو بھاپایا۔ کی ڈنداوت کریں آدیس، سندیش کی سنایا۔ کی تکس نر نیش، شہنشاہ شاہ پاتشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنایا۔ شکر کہے سُن برہما، برہم توں پرے دیاں جنایا۔ جتھے رہے کوئی نہ بھرما، بھرما گڑھ نہ کوءے دکھایا۔ جگت کانڈ نہ ہووے کرما، نہہکرمی رنگ رنگایا۔ ناتا ہووے نہ ماٹی چرما، چم درشی نہ کوءے دکھایا۔ اکو پڑکھ اکال دی ملے سرنا، سرنگت اک جنایا۔ نمسکار ہووے اُپر چرناں، دوجا اشٹ نہ کوءے منایا۔ بھے بھو رہے نہ ڈرنا، نر بھے ہوئے سہایا۔ اکھر پئے کوئی نہ پڑھنا، نراکھر دھار جنایا۔ پوڑی ڈندا پئے کوئی نہ چڑھنا، منزل سچ دے دکھایا۔ کھڑگ کٹار پئے نہ لڑنا، شبدی ڈنک اک وجایا۔ کھمے اندر بھانا پئے

جرنا، دُجراہ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا درڑائیا۔ شکر کہے برہے کی کھول کے دساں، دسں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ میریاں اپنیاں نہیں کوئی اکھاں، اکھاں اوہ جیہڑیاں دتیاں بے پرواہیا۔ او سے دے درتے وساں، گھر ٹھانڈے سپس نوایا۔ سر چرناں اُتے گھتاں، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ برہما کہے شکر توں تکدا، جو تئیا دے جنایا۔ میں کھیل سمجھنا حق دا، حقیقت دے درڑائیا۔ اوتھے اشارہ نہیں کوئی اکھ دا، پر تکھ رُپ گوسانیا۔ کھیل اگما سچ دا، کوڑا رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ مارگ اکو دسدا، دہ دشا توں پرے کرے پڑھائیا۔ کی پر بھ تیرا تیرے وچوں تیتوں دسدا، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ کس بدھ تیج تیری رکھدا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کی ڈھولا دسیا جس دا، صفتاں نال صلاحیا۔ کیہڑی منزل اندر رکھدا، کون دھام دئے ٹکائیا۔ کس ویلے آپ چکدا، چک کے گود سہائیا۔ کس ویلے دکھرا دسدا، وینہدیاں نظر نہ آئیا۔ کس ویلے بھنڈارا دیوے رس دا، اگمی جام پیاٹیا۔ کھیل دس پُرکھ سمرتھ دا، سچھنڈ نواسی کی کی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شکر کہے میں کراں کی بیان، رسنا جہوا کم کسے نہ آئیا۔ میرا پر م پُرکھ سلطان، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جس دی بھومکا اگم استھان، سنگھاسن آسن اپنا آپ سہائیا۔ ایکا نام سنائے اگمی دھکان، انراگی راگ جنایا۔ میرے اُتے ہو کے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بن اکھراں توں دے کے گیان، سبھے دتا پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا دتا گھلاٹیا۔ شکر کہے برہے کی دساں بھگونت، برہے سار کوئی نہ آئیا۔ مالک دُھر دا کنت، سجن دُھر درگاہیا۔ میں ویکھ نہ سکیا انت، بے انت کہہ کے سپس نوایا۔ کرپا کر کے میرے انتروڑ کے میتوں دسیا اپنا منت، توں میرا میں تیرا سوہنگ شبد دتا سمجھائیا۔ لیکھے وچ نہیں کوئی گنت، اکھراں جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ سنا ہاہا نہیں کوئی بنت، ٹپی ہوڑا نہ کوئے وڈیائیا۔ وڈیا والا نہیں کوئی پنڈت، برہے تیری چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم دتا سنائیا۔ شکر کہا برہے میں کی بولیا بول، میتوں دے جنایا۔ برہے کہا ایہو وست میرے کول، پر بھ دُھر دی جھولی پائیا۔ دوویں تُل گئے او سے تول، جس دا ترازو نظر کسے نہ آئیا۔ برہے کہا شکر کی ہور وست تیرے کول، پڑدا دے اٹھائیا۔ شکر کہا میرا میرے اندر گیا مول، دُجرا رُپ نہ کوئے جنایا۔ توں میرا میں تیرا ایہو دس کے بول، انبولت راگ سنائیا۔ برہے کہا شکر آ دوویں

کرے قول، اقرار اپنے وچ چھپایا۔ کچھ ریتی چلے اُپر دھول، تیری میری گنڈھ نظری آئی۔ پُرکھ اکال سچھنڈ دوارے بیٹھا رہے اڈول، جگت دوارے
 ویکھن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ شکر کہا تیرا میرا ہو یا اقرار، ناتا اپنا لیا جڑایا۔ توں میرا میں تیرا پر
 پُرکھ دا جیکار، جیکار وچوں پیار، پیار وچوں وہار نظری آئی۔ کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر رہیا جنایا۔ دوہاں نوں کر کے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ نو سو
 چرانوے چو کڑی جگ ایہہ بچن اندروں نہیں کڈھنا باہر، چار جگ نہ کسے جنایا۔ جس ویلے زرگن ہو کے آواں وچ سنسار، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ تہاڈا
 پورب لہنا لوں وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنایا۔ وشن برہما برہما وشن، وشنا نظر کسے نہ آئی۔
 اپنی دھار آپے دسن، اپنا نور رُشایا۔ پُرکھ اکال کولوں بچھن، بے پرواہ دینا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سمجھایا۔ برہما
 کہے شکر کی سنی ہو خبر، چھیتی دے سنایا۔ شکر کہا اوہ جبر، جابر بے پرواہیا۔ برہے کہا نہیں اوہ ضرور ساڈی پوری کرے سدھر، ساڈی آسا اپنے نال
 رکھایا۔ جگت وہار چلنا نال عدل، عدالت اپنی اک رکھایا۔ تت وجود بنا سجن، پنچ ملے وڈیایا۔ من مت بدھ پدارتھ دینا رتن، اموک وچ لکایا۔ جگت
 کھیل کرنا اپنے یتن، یتھارتھ سیو کمائی۔ آتما دا بنا کے وطن، برہم دینا لکایا۔ من دا سہا کے پتن، کھیل دینا کرایا۔ آپے سب دی تیج آوے رکھن، بے پرواہ
 پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ساچی کار کمائی۔ شکر کہے برہے میٹوں پے گئی ٹھنڈ، سیتل دھار نظری آئی۔ برہے کہا میرے نال پا
 لے گنڈھ، گنڈھ سکے نہ کوئے گھلایا۔ پُرکھ اکال کہا جس دے نال تہاڈی جاوے ہنڈھ، اوہ ضامن وچ رکھایا۔ شکر کہا میں تیرا لاڈلا چند، اپنی دھاروں لیا
 پرگٹایا۔ برہے کہا میں تیرا سوچھ سروپ دا اگمی دم، دامن پھڑ کے خوشی منایا۔ کچھ سانوں دس اپنا کم، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ دھر فرمانے کہا سری
 بھگون، اگمی حکم سنایا۔ میرے نال کئی لو بنھ، ناتا دھر دا جوڑ جڑایا۔ جتھے چلے نہ چترائی کوئی واسنا من، ممتا موہ رہے نہ رانیا۔ کچھ سُننا پے نہ سروں کن،
 ہر دے انتر دیاں درڑایا۔ کچھ لہنا پے نہ دھن، جگت وچ نہ ونڈ ونڈایا۔ راہ تگنا نہ پے سور یہ چن، اکو نور جوت ہووے رُشایا۔ تہاڈا سب توں اتم
 سریشٹ کم، گنڈھ اپنے نال جڑایا۔ دے سکے نہ کوئے ڈن، سزا وچ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ برہے شو

گنڈھ لئی پا، پاربرہم نال ملائیا۔ خوشی لئی منا، ڈھولا اکو گائیا۔ توں مالک بے پرواہ، ہوں یاچک سیو کمائیا۔ اس دا کچھ بھيو دے گھلا، کس بدھ کار کمائیا۔ آگوں کہا شہنشاہ، ڈھر فرمانا دتا درڑائیا۔ شکر بھبھوتی مل چرن کول سواہ، سوار تھ تیرا دیاں بنائیا۔ اس گنڈھ نوں اپنا ہتھ لاء، ہتھ لاکے ہتھ نال پھہائیا۔ پھیر نیتراں آگے ٹکا، چاروں طرف بھوائیا۔ گاؤندا جابن رسنا زباں، سوہنا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک سنائیا۔ شکر پھڑ کے گنڈھ اپار، بنیاں اگھاں آگے ٹکائیا۔ ویکھیا آر پار، نظر نظر نال بدلایا۔ اوہدے وچوں آیا جیکار، ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ توں میرا میں تیرا دوجا جانے کوئے نہ کار، کرنی دا کرتا آپ سمجھائیا۔ نین کھول کے ویکھیا اوتھے ملی اگئی دھار، دھرم دی دھار آپ سمجھائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کر تیار، ہنگ برہم دتا درڑائیا۔ سوہنگ روپ نظر آیا جوت نال جوت ہوئی اجیار، اجالا دین دایلا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شکر کہا برہمے میں ویکھیا ایہہ جوڑ، جو گنڈھ لئی پوائیا۔ اندر ہورتے باہروں ہور، دوویں کھیل کھلایا۔ حکمے اندر سانوں رہیا تور، ترت اپنا حکم منائیا۔ اس دے آگے نہیں زور، زوراؤر شہنشاہیا۔ سانوں اس دی سدا لوڑ، سر ساڈے ہتھ ٹکائیا۔ لگی نبھاوے توڑ، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو رہیا کھلایا۔ برہمے کہا شکر بچھ گنڈھ دا کی بھا، بھگوان دے جنایا۔ سری بھگوان کہا میں تھانوں لیا اپنا، اپنے رنگ رنگایا۔ ایہہ گنڈھ وچ گواہ، شہادت دتی رکھائیا۔ سوہنگ اکھر دتا لکھا، جو لیکھا بن قلم شاہیا۔ جس نوں جانے کوئی نہ، زرنجن زرنجن کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شکر کہا پر بھو ایہہ منکا دے اک، اینکار دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اس دی دھاروں سب کچھ لینا سکھ، سکھیا دیوے ڈھر درگاہیا۔ لیکھا بنے پتا پت، پوت سپوتے گود اٹھائیا۔ زرنجن کرے ہت، سرگن جوڑ جڑائیا۔ جس دا لیکھا برہمے دینا لکھ، چار جگ دے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دتا چکائیا۔ برہمے کہا شکر بچھ اس گنڈھ دا کی وچار، پر بھ ساچے دے سمجھائیا۔ شکر کر کے نمسکار، بندنا اندر سیس جھکائیا۔ کرپا کر میرے زرنکار، کچھ موہے دے درڑائیا۔ کیوں گنڈھ پائی اپار، اپر مہر سوامی بھيو کھلایا۔ پُرکھ اکال کہا میں کھیل کھیلنا زرنجن سرگن اک توں دو ہو اجیار، دو توں اک اپنا روپ وٹائیا۔ دو اک دا میلا وچ سنسار، دو آیکا جوڑ جڑائیا۔ جگ چوکڑی ورتے کار، کرنی دا کرتا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم

سندیشہ اک سمجھائی۔ حکم دے سری بھگوان، بھگون دیا کمائی۔ شکر تیتوں دتا دان، مہر نظر اٹھائی۔ توں اس نوں کر پروان، تیری جھولی دتا پائی۔ چار جگ رہے نشان، جگ چوکڑی حکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک سمجھائی۔ شکر کہا اس دا کارج دس، ہر کرتے بھيو گھلایا۔ پُرکھ اکال کہا اس دے نال جگ چوکڑی میرا کرن جس، صفتاں والا نام صلاحیا۔ انتر لبھن رس، کھوجن چائیں چانیا۔ گھلاون خاطر اکھ، دوس رین سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑا آپ چُکائی۔ دُھر دا پڑا کھول آد زرنجن، ہر کرتا آپ جنایا۔ شکر تیتوں دساں کرنا بھجن، اپنا نام دِرٹایا۔ تیرے انتر میرے پریم دے ناد وچن، دُوجی اور نہ کوئے شنوایا۔ اکو نظری آواں سچا سچن، ناتا کوڑ اور دوسایا۔ سچ پریتی اندر رہنا مگن، ست سنتو کھ وچ سمائی۔ جگ چوکڑی کال مات لکھن، اپنا پنڈھ مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائی۔ شکر کہا دسیا کھیل سکھالہ، مہر نظر اٹھائی۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ منکا نہیں تیرے پریم دی مالا، مالک ہو کے تیرے ہتھ پھڑائی۔ جگت ریتی چلے چالا، مائس مانکھ راہ دکھائی۔ صفتی دھار بنے دلالا، دیاوان نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکم ورتائی۔ شکر کہا کیہرا کرنا چاپ، جگ جیون داتے دے جنایا۔ پُرکھ اکال کہا توں میرا میں تیرا سوہنگ تھاپن دتا تھاپ، بنا پر ماتما آتما دُوجی دست رہن کوئے نہ پائی۔ سدا سہیلا ہو کے وساں ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ سبجگ تریتا دواپر کھجگ رسنا والے جہوا والے صفتاں والے لکھتاں والے بھوکھتاں والے بدلے جانے پاٹھ، زرنجن سرگن سرگن زرنجن اپنا حکم ورتائی۔ منکا منکا سب نے بھواونی گانٹھ، انگلی پوٹے نال ملایا۔ شکر بن میری کرپا کسے دی مگنی نہیں واٹ، جگت ریتی وچ جگت دیاں بھوایا۔ شکر کہا دس پُرکھ سمرا تھ، ایہہ کیوں اپنی رچن رچایا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ میرا کھیل تماش، دھندے وچ رکھاں لوکائی۔ نت نوت جگ چوکڑی بھگت سہیلے اٹھاواں خاص، خالص اپنے رنگ رنگایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دیواں دُھر وشواش، وشا اپنا دیاں سمجھائی۔ زرنجن نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دیاں مٹایا۔ شکر کہے میں دیکھاں تیرا حکمے والا کیلاش، جس دا روپ رنگ نظر کسے نہ آئی۔ ہوں سیوک داسی داس، یاچک ہو کے سیو کمائی۔ اک اگمی دس بات، میرے صاحب منگ منگائی۔ توں کوئی لیکھا کھیا نہیں نال قلم دوات، حکمے اندر دتا دِرٹایا۔ ابناشی کرتے کہا شکر میرا سب توں دکھرا بھنڈارا کاغذات، جس دا روپ رنگ رنگت وچ نہ

کوئے دکھائیا۔ اوس دے اُتے سارے دکھاں حالات، حالت دو جہاناں اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ شکر کہا میرے جگدیش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا ذرا نیتز میٹ، تیتوں دیاں دکھائیا۔ انتر پڑھ اک حدیث، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ پڑھن نال شکر دی نعلی چیک، چیک چھاڑا دتا پائیا۔ اگلیاں جگاں دے آون والے زرگن توں سرگن گر اوتار پیغمبر پر بھ دکھائے ٹھیک، بنا سمے توں سماں آپ جنائیا۔ نظری آئے نزدیک، بیٹھے پندھ مکائیا۔ ابناشی کرتے اتوں اکھاں دتیاں نیٹ، انگلاں نال دبائیا۔ نوری نظر آیا واحد لاشریک، نور نورانہ دُھر در گاہیا۔ جس دے وچ حق توفیق، توحفے وچ دے وڈیائیا۔ اکھاں نوں ہور دبایا شکر نوں ایں جلیبا جویں نو سوچرانوے چوکڑی جگ گئے بیت، دیر لگی نہ رائیا۔ چار گنٹ اندھیرا دسیا تاریک، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ابناشی کرتے نالوں تٹی دکھی پریت، پریت وچ لوکائیا۔ کسے دی کرے نہ کوئے تصدیق، دھرم دی شہادت نہ کوئے بھگتائیا۔ جگت واسنا سب نوں رہی گھسیٹ، مالا منکے سارے دین دُہائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے نہ کوئے قریب، دُور دُراڈے روون مارن دکھائیا۔ ایہہ کھیل دکھ عجیب، شکر اندر واسطہ دتا پائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ میری ترتیب، جگ چوکڑی رہیا بھوائیا۔ شکر کہا کچھ میری اُمید، آسا وچ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دتا سنائیا۔ شکر کہے برہے ایس گنڈھ دی کر پڑتال، اپنا دکھیاں لگائیا۔ برہے کہا میں منگ منگاں کولوں پُرکھ اکال، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ بن کے بچہ نکھا لال، چرن کول سیو کمائیا۔ روکے دسماں حال، بہل ہو گرا لائیا۔ کرپا کر دین دیاں، مہر نظر اٹھائیا۔ ایہہ تیری دست کس پدھ رکھنی سنبھال، سمے دے مالک دینا جنائیا۔ من بنیتی میرا سوال، سوالی ہو کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہا برہے کر خیال، پار برہم دے جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کمال، ہر کرتا آپ کرائیا۔ منکے منکے نال میری گھالنی گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھائیا۔ برہما کہے میں گنڈھ دکھی اولی، اول نظری آئیا۔ میتوں نظر آئی اگلی، دوجا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ پُرکھ اکال کہا برہے ایہوں رکھ شکر دی اُتے تلی، اتوں اپنی تلی نال دبائیا۔ میرے پریم دی دے دیو بلی، بھیتا مُجبت وچ رکھائیا۔ پھیر دیکھو میری اگلی گلی، جتھے ہو کالے دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ برہے گنڈھ شکر تلی دتی رکھ، رکھ کے خوشی

منایا۔ اُتوں دتا دب، سبھے بھار لکایا۔ دوہاں نوں نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا اخیر دسیا جھب، مدھ دا لیکھا دتا مکایا۔ اس دے درمیان گر اوتار پیغمبر سارے منکیاں والے پر بھ نوں رہے بھج، بھجن دی بھاجی جھولی پائی۔ آپ وکھرا ہو کے جگ، ریتی مات وچ پر گئی۔ کھیل کر سر بگ، زرگن نور دھار سمجھایا۔ منکا مالا کھیل واسنا جگ، ہر کرتا دے وڈیایا۔ برہے ویکھ کہا اوہ شکر ویکھ لگی اگت، چاروں کُنٹ نہ کوئے بُجھایا۔ ساچا در کسے نہ پئے لہ، نیتزہین ہوئے لوکایا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں پڑا کوئی نہ سکے کج، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا ابھیدا آپ کھلایا۔ پُرکھ اکال کہا برہے اُتوں دب نال زور، شکر اُپر دے اُٹھایا۔ دوہاں نوں نظری آیا ہور دا ہور، زرگن زور نور خدایا۔ جگ چوکڑی بنیا دسیا چور، چوری چوری کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا تور، دھر در گاہی حکم سنایا۔ اپنے ہتھ رکھ کے ڈور، ڈوری اپنے نال بندھایا۔ اتم میل کے اپنا جوڑ، دونا دا اک دتا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کمایا۔ پُرکھ اکال کہا برہے اُتوں چک لے ہتھ، شکر اپنا ہتھ دے دکھایا۔ دوہاں ہتھاں اُتے لکھیا نظر آیا وکھ وکھ، سوہنگ روپ الاہیا۔ ہتھ نال ہتھ ملا کے پر بھ چرن گئے ڈھٹھ، ہتھ چرناں اُتے چھہایا۔ پر بھ نے چرن چکے جھٹ، دوہاں نے تھلے دتے لکایا۔ ۴۴۲

ابناشی کرتے کہا توں میرا میں تیرا لوو رٹ، روٹین رٹن کھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ایہہ میرا آد دا جس، انت میرے نال سمایا۔ آگوں برہما بولیا جھٹ، بنیتی دتی سنایا۔ توں میرا میں تیرا اس توں آگے ہور کچھ دس، سکھیا سچ جنایا۔ شکر کہا جوڑ کے دوویں ہتھ، تیری بے پرواہیا۔ سانوں وست دے وتھ، دھر دی جھولی پائی۔ جو تیرا نام اکھ، اوہ پُرکھ اکال دے سمجھایا۔ ابناشی کرتا پیا ہس، سر دوہاں دے ہتھ لکایا۔ بچھو ہن جاؤنس، سیوا کر کے جھٹ لنگھایا۔ اک سر شئی کرو اُتیت، اک سنگھار کے صاف دیو کرانیا۔ ایہہ حکم دتا سچ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ کھیل کراں ناتا جوڑ کے پنچ تت، لکھ چوراسی ونڈ ونڈایا۔ انڈج جیرج اُتے سبج سبج وکھ وکھ، بھانڈے اپنے دیاں گھڑایا۔ زرگن نور دھار اندر رکھ، ناتا دھر دا آپ جڑایا۔ زرگن سرگن ہو کے آواں پر تکھ، اوتار پیغمبر گرو روپ بدلایا۔ دھر دا نام سندیشہ دیواں جھٹ، شاستر سمرت وید پُراناں وچ جنایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ کھیل کر جگت و نچارے ہٹ، لوکماں ونج دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ برہے کہا کی رکھیے تیری یاد، دھر فرمان جنایا۔ شکر کہا کھول

دے راز، پڑدا آپ اُٹھایا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ منکا رکھنا سانجھ، نو نو چار نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ شکر کہا اس منکے دا کی بھیت، منگھ نوں لوڑ رہے نہ رایا۔ برہے کہا میں کچھ لیکھا کھننا وچ چار وید، ودیا توں پرے کر پڑھایا۔ شکر کہا کی اس دا ہووے ہیت، ہتکاری دے جنایا۔ برہے کہا میں تکنا نیت نیت، زرگن نور اکھ کھلایا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ میرا تہانوں وچا پیچ، دوہاں نوں گنڈھ دتی پوایا۔ اس دے وچ نہیں چھیک، سُرآخ آر پار نہ کوئے بنایا۔ جگت نیتز سکے کوئے نہ ویکھ، تہاڈے وچ دتا چھپایا۔ کلجگ انت آخیری نو نو چار پچھوں تئیں میتوں کرنا بھیت، اپنے وچوں باہر کڈھایا۔ میں بن کے کھیوٹ کھیٹ، ساچی کرنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ سنایا۔ ابناشی کرتا کہے ایہہ منکا نہیں گنڈھ، دُھر دی دھار آپ جنایا۔ جگ چوکڑی ایسے دا جگت ریتی بنیا رہنا پکھنڈ، ساچی منزل نہ کوئے دکھایا۔ اس دے نال کم کر دے رہنے رسنا بتی دند، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ شکر برہے اکو تہانوں دسیا ڈھنگ، تہانوں آگے دسن دی آگیا نہ کوئے رکھایا۔ جس ویلے نو نو چار جاون لنگھ، پاندھی اپنا پندھ مکایا۔ میں زرگن ہو کے آواں سورا سربنگ، لوکمت پھیرا پایا۔ لگھ چوراسی وچوں جن بھگت بناواں اپنا سنگ، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ نام بھنڈارا دیواں ونڈ، اینکارا ہو کے آپ ورتایا۔ برہے تہاڈی لیکھے لاواں اپنی دتی گنڈھ، گنڈھ بھگتاں نال پوایا۔ دو اک دی کر کے ونڈ، اکیاں دا جوڑ جڑایا۔ توں میرا میں تیرا لکھ کے چھند، سوہنگ ڈھولا دینا سمجھایا۔ میرا نور چمکدا ویکھو میرا بھگت سہیلا چند، میری جوت جوت رُشٹایا۔ جنہاں دے اندر دینا اکو پرمانند، دوجا رس نہ کوئے دکھایا۔ خوشی کرنا بند بند، بندگی اک درڑایا۔ رسنا نال پاؤنی نہیں ڈنڈ، اچی کوک نہ کوئے الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا پور کرایا۔ شکر کہا پر بھ بھگتاں دی کی ہووے پچان، کلجگ انت دے سمجھایا۔ برہے کہا اوہ برہم میرا مہان، نور نور رُشٹایا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے جھگڑا پئے شرع شیطان، شریعت وچ ڈھایا۔ ساچا سنے نہ کوئے فرمان، کلمے کائنات جائے بھلایا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوار سرب گران، بیٹھن سیس نوایا۔ جو دھا سورا رہے نہ کوئے بلوان، بلدھاری بل نہ کوئے پرگٹایا۔ جگ چوکڑی جو منگدے گئے دان، آسانسا نال رکھایا۔ سو دیواں وچ جہان، زرگن ہو کے پھیرا پایا۔ سنت سہیلے وشن برہما شو ویکھنے نال دھیان، ہر دھیانی دے درڑایا۔ جیہڑا تہانوں نہیں دسیا بیان، اوہ بھو دیاں کھلایا۔ نو

سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں میرا ڈھولا ہندا "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان"، بن میرے مات سکے نہ کوئے چلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے برہما شکر اٹھیاں لوو گھٹ، پٹھیاں مٹھیاں نال دبا ئیا۔ بولنوں ہو جاو چپ، چرن دھیان رکھائیا۔ ویکھو اندھیرا گھپ، کلج انت دیاں سمجھائیا۔ کوٹاں وچوں میرے بھگت سہیلے دھر دے پُت، ننھے بچے سو بھاپائیا۔ جنہاں پڑھنی میری اکو تھک، جو تہانوں دتی سمجھائیا۔ تساں گنڈھ بٹھی گھٹ، اوہناں دی جھولی دینی پائیا۔ اندروں دھار پینی پُھٹ، توں ہی توں ہی ڈھولا گائیا۔ پڑدا اولہا رہے نہ لگ، بھيو دیاں گھلا ئیا۔ اک منکے نال دو اے ایکے دا ہووے سکھ، اکیاں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اٹھاں ہور دیو دت، اپنا بل ودھائیا۔ دبا دیاں نو نو چار دی پار دسی حد، نو نو چار رہیا نہ رائیا۔ چاروں گنٹ لگی اگ، گر اوتار پیغمبر نہ کوئے بھجائیا۔ سندیشیاں وچ گئے سد، بھوکتاں وچ منگ منگائیا۔ ایہہ کھیل ویکھ پُرکھ سمرتھ، نیز رو رو نیر وہائیا۔ شکر کہا پر بھو ساڈی ہوئی بس، بھڑی بھڑی گر لائیا۔ برہما چرن کول گیا ڈھٹھ، دھوڑی لگا خاک رمائیا۔ جو کچھ سو تیرے وس، چلے نہ کوئے پترائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا گاوندے ویکھے جس، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ تیرا دھیان لگائیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا ویا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سب کچھ تیرے ہتھ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، تیری بے پرواہیا۔ تیرا منکا سانجھ کے رکھئے ڈھک، اندروں باہر نہ کدے کڈھائیا۔ جس ویلے تھم دیویں یک، دھر فرمانا آپ سنائیا۔ اسیں لے کے آئے نٹھ، جس دوارے منگ منگائیا۔ تیری بھینٹا کرئے جھٹ، چرناں وچ لگائیا۔ سانوں بھگتاں دے وتھ، نو نو چار دے گواہیا۔ جنہاں تیرا ڈھولا گاؤنا جس، تیرا نام دھیائیا۔ توں اوہناں ہونا وس، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ سوہنگ دھار اُپر رکھ، من کا منکا جوڑ بھرائیا۔ آپ نال ہونا پرکھ، آد توں انت نظری آئیا۔ کسے نوں سمجھ نہیں آونی ککھ، کٹھاں توں ہوئی کرے لوکائیا۔ تیری مہما صفت کوئی گانہ سکے بھٹ، بنا بھگتاں توں بھٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ شکر کہے میں تیا کی اگاڑ، اگا نظری آئیا۔ برہمے کہا سمت شہنشاہی اپار، نظری آئے تریلوکی توں باہر، تیاں گناں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بھگت سہیلے لینے اٹھال، جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، دین دیاں دیا کمائیا۔ دوس دے ستاراں ہاڑ، لیکھا جانے گرو کرتار، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جن

بھگتاں دئے ادھار، اندر باہر کرے پیار، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ سوہنگ شبد دی چلے دھار، تُوں میرا میں تیرا ہووے جیکار، دو جہان سُن سُن خوشی منائیا۔
 ویکھن آؤن گُرو اوتار، پیغمبراں لے کے نال تسبیاں لین اٹھال، کسبیاں کسب دین سمجھائیا۔ چلو تکیئے اک جمال، جس دا نور بے مثال، جن بھگتاں رہیا
 وکھال، وکھری کار کمائیا۔ جس دی کردے رہے بھال، بھینٹا کردے رہے وال وال، نکا وڈا سمجھ کچھ نہ آئیا۔ سو سچ دوار سہا کے دھرم سال، جن بھگتاں
 کرے سنبھال، گرگھ ویکھ کے اپنے لال، بنا لالچ توں اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پُرکھ اکال کہا وشن برہما
 پھڑو اپنے کن، بلوئے زور نال لگائیا۔ ویکھو میری منزل چڑھ، سبھے دیاں دکھائیا۔ نرگن دھار وچوں لینا پڑھ، کراں سچ پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پیار لینا ور،
 دست تہاڈی جھولی پائیا۔ کھیل دکھاواں اگے گھر، گھر انہ دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔
 پُرکھ اکال کہا وشن برہما شو تے کن اپنے کھچو، بن ہتھاں زور لگائیا۔ اوسے ویلے سوہنگ دھار نکلی اوہناں وچوں، جوت جوت وچ گھمائیا۔ پُرکھ اکال کہا تے
 دو ہتھڑاں نال پٹو، اپنا بل دھرائیا۔ اوسے ویلے پھڑ کے کہا میرے چرن ٹکو، ٹکے دھوڑی دیواں لگائیا۔ کچھ اگلی سکھیا سکھو، سبھے دیاں سمجھائیا۔ کچھ لکھنا
 میتھوں سکھو، لیکھ دیاں درڑائیا۔ آہ لے لو میری چٹو، چٹی دھار اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلائیا۔ شکر کہے
 میرے کن نوں ہندی پیر، بہتا لیا کھچائیا۔ برہما کہے میرے اندر نہ رہی دھیر، درد نہ کوئے ونڈائیا۔ وشنوں کہا ساڈی بنی تقدیر، تدبیر دتی سمجھائیا۔ پُرکھ اکال
 کہا تے نک نال کڈھو لکیر، لائن سدھی سدھی پائیا۔ کھوں کہو تُوں پاتشاہ اسیں تیرے وزیر، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ تُوں شہنشاہ اسیں فقیر، در منگتے جھولی
 ڈاہیا۔ تنے کہن اسیں ہوئے ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا کہو تیرے حکم دا سانوں یقین، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سارے مٹو سوہنگ
 تیری سچ تعلیم، اس توں پرے نہ کوئے پڑھائیا۔ مارگ اک مہین، بن کرپا رہبر چل سکے کوئے نہ رانیا۔ ایہہ کھیل آد قدیم، قدماں اُتے ڈھٹھیاں رہیا
 جنائیا۔ جگ چوکڑی کرنا تبدیل، وچولا اپنا نام بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ شکر کہے میرا منکا
 دیوے ہلارا، سچ سچ میٹوں رہیا ہلائیا۔ کلج آیا انت کنارہ، ویلا وقت وقت نال وڈیائیا۔ اپنا پورا کر ادھارا، قرضہ دے چکائیا۔ پُرکھ اکال لے اوتارا، کل

کلکی ویس وٹایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے سنسارا، سنساری رو کے دئے ڈہایا۔ ہوئے جیو گوارا، سنگھاری مارے دھاہیا۔ کر نمسکارا، دھوڑی رہے رماہیا۔ پُرکھ اکال کہے نہ کریو گریزارا، اپنا آپ کھایا۔ میرا آد جگاد و وہارا، جگ چو کڑی کھیل و کھایا۔ سر شئی جگ جگ لا لاکارا، دھندے وچ وڈایا۔ کلجگ انت کھیل نیارا، نرگن نرور آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ برہما شو کہن پر بھہ اسیں منکا کرنا پیش، پچھلا لے کے آیا۔ جس دے اُپر تیرا لیکھ، سوہنگ ست سماہیا۔ کچھ لیکھا دس کے گیا دسمیس، گوہند دھر دا ماہیا۔ پُرکھ اکال میرے گرکھاں کرے ہیت، نیتن نیت ویکھ و کھایا۔ لکھ کے اگما لیکھ، سانوں گیا پھڑایا۔ اس دا کسے نہ دسو بھیت، بنا پُرکھ اکال دوسر اور نہ کوئے جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھایا۔ برہما کہے گوہند میرے نال کیتی بات، راہ جانیاں مل کے خوشی منایا۔ اوہ ماچھو واڑے دی رات، میٹوں پچھلی نظری آیا۔ شکر کہا میٹوں یاد آ گیا واک، جو گوہند گیا سناہیا۔ تئیں کھول کے رکھو جاگ، آس نندرا نہ کوئے بناہیا۔ پُرکھ اکال کھولن آونا تاک، لوکماں پھیرا پانیا۔ جنہاں چوہ ورنان نوں وڈیائی دتی میں پہلی وساکھ، اک ست بیخ چھ جوڑ جڑایا۔ اوہناں دا جھگڑا بنا پُرکھ اکال نہ مٹنا ذات پات، دھرم دوار نہ کوئے سہایا۔ برہے کہا گوہند آہ ویکھ ساکھیاں، میں سیوا وچ دیاں و کھایا۔ توں میرا میں تیرا پر بھ لکھ کے دتا بنا قلم دوات، میری شکر نال گنڈھ پوانیا۔ سو توں وی دتا آکھ، سچ دتا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈایا۔ گوہند خوشیاں نال کر کے ہاسا، آگے بھجا واہو داہیا۔ سچ پریم دا بخش دلاسا، دھیرج نال ملاہیا۔ میں پچھن چلیا کولوں پُرکھ ابناشا، اپنا پنڈھ مکایا۔ کس ویلے سر شئی دا ویکھیں کھیل تماشہ، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ میٹوں رکھنا سدا ساتھ، دھر دا جوڑ جڑایا۔ بن کے رہنا راکھا، سر میرے ہتھ لکایا۔ ٹیکاں جا کے ماتھا، چرناں سیس جھکایا۔ اک دو کر کے باتاں، پھیر آواں ایسے تھانیا۔ میں بہتیاں مارنیاں نہیں واٹاں، پاندھی روپ نہ کوئے بناہیا۔ میں سچ سنیہرا آکھاں، اکو وار سمجھایا۔ جس پورا کرنا بھوکھت واکا، واقف کار لوکایا۔ اُس نال جوڑنا ناتا، چھڈنی کوڑ لوکایا۔ اُس نے تہاڈا ویکھنا کھاتہ، برہے شو بھل رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماہیا۔ گوہند کہے میٹوں رہیا بھاکھ، راہ جاندا دیاں جناہیا۔ تھانوں جاواں آکھ، سبے سچ سمجھایا۔ جس ویلے آوے کملاپات، پتر میثور بے پرواہیا۔ اوس ہونا بھگتاں ساتھ، دوجے در

نظر نہ آئی۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائی۔ آتم پر ماتم بناوے سچا ساک، سجن ہووے نور خدائی۔ سب دی پوری کرے آس، ترشنا دے مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائی۔ گوبند کہے وشن برہما شو کریو نہ کوئے چالاکی، چال نرالی دیاں سمجھائی۔ پُرکھ اکال لگنا ساڈھے تن ہتھ تت خاکی، سمبل ملے وڈیائی۔ میری نگلی جہی پاتی، سُنہیڑیاں وچ وڈیائی۔ بھگتاں دا ہونا ساتھی، اگلا سنگ بنائی۔ جس دے گرگھ دھرم دے ہونے پاٹھی، نام جیکارا اک لگائی۔ تہاڈی دوہاں دی لیکھے لاوے پیار والی گاٹھی، گنڈھ بھگتاں نال پوائی۔ اگی اگی دی میٹ کے وائی، دو آیکا اپنا روپ سمجھائی۔ ایہہ کھیل ہووے بہدھ بھانتی، پاربرہم پر بھ ویکھ دکھائی۔ بڑی سُنہنجی دسدی برہمے شو سمت شہنشاہی تن دی اوہ راتی، جس نوں ہاڑ ستاراں کہہ کے گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنا کھیل شبدی شبد جذباتی، آزادی گرگھماں نال پرنائی۔

★ ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

منکا کہے میں مالا بن کے رہیا پھر داء، جگ جگ بھجیا واہو داہیا۔ میرا گیڑا رہیا گڑ داء، پٹھا سیدھا روپ بدلایا۔ گھر لہجدا رہیا پریتم پر داء، دوس رین کھوج کھوجائی۔ میں وچھڑیا رہیا چر داء، برہما شو دین گواہیا۔ میں کسے نہ وسیا ہر داء، آسن سچ نہ کوئے لگائی۔ کلا کلا ہو کے رہیا کرداء، اُپروں نیچے راہ بنائی۔ کھے اندر رہیا رڑھدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ بنائی۔ منکا کہے میری بن گئی مالا، شکر جگت دتی دکھائی۔ کسے کھیل سمجھیا نہ ماضی حال، رواجی جگت لوکائی۔ اوم شکر دی چدے رہے چاپ والی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائی۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ و سیریا رہیا کرتارا، کرتا میل نہ کوئے ملائی۔ صفتی نام دا لیندے رہے سہارا، اشارہ دیوے دھر درگاہیا۔ سب توں باہر جس دا کنارہ، نیا نوکانہ کسے دکھائی۔ سو کھیل کرے اگم اپارا، اپنا تلحم ورتائی۔ وقت لنگھا کے نو نو چارا، جگ چوکڑی پندھ مکائی۔ نرگن نر ویر لے اوتارا، پاربرہم پر بھ اپنا ولس وٹائی۔ جن بھگتاں دے سہارا، سیر اپنا

ہتھ لگائیا۔ انتر آتم کر اُجیارا، اندھ اگیان مٹائیا۔ میل ملا کے دُھر دربارا، درگاہ ساچی دئے دکھائیا۔ جس گرہ بیٹھا پروردگارا، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ منکا کہے کیوں بنی مالا اٹھوتری، اٹھان تھان نال گڑمائیا۔ اس نوں جانے برہما دی چھو کری، برہم ویتا جس سمجھائیا۔ شکر دی آسا والی پوتری، پتن بہہ کے دھیان لگائیا۔ برہے دی منسا والی دوہتری، دوہرا رنگ رنگائیا۔ شکر نے سانہ کے رکھی وِج جودڑی، برہما گودڑی وچوں باہر کڈھائیا۔ تھوڑا جہا اشارہ دتا سری بھگوان دامودری، تریتے جگ شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنی کھیل کھلائیا۔ منکا کہے کیوں مالا ہوئی اُجاگر، منکا منکا ونڈ ونڈائیا۔ وشن برہما پر بھ دے بنے سچ سو داگر، نام دست جھولی پائیا۔ بیٹھ کے انت اگاگر، پریم والی گنڈھ پوائیا۔ پار کنارہ کر کے ڈوگھے ساگر، در ساچے سو بھ پائیا۔ بنا سواس چلے آواز بن آندر، انتشکر نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رُپ دتا سمجھائیا۔ منکا کہے میرا اوہ رُپ، گنڈھ دُھر دی نظری آئی۔ برہما شکر جس نوں جان ست سرُپ، سو مالک اک اکھوائیا۔ جس دس کے اپنی کوٹ، گرہ مندر دتا درڑائیا۔ بنا کے اپنے پوت، شبدی حکم سنائیا۔ لیکھا رکھنا نال پیج بھوت، ت جوت جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ منکا کہے میری مالا رہی جگ چار، چوکڑی سیو کمائیا۔ ہتھ پھری گرو اوتار، پیغمبراں گل لٹکائیا۔ کردے رہے پکار، انتر انتر ڈھولا گائیا۔ واہوا قدرت دے یار، تیری بے پرواہیا۔ میں کھیل ویکھدا رہیا سنسار، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ سب منگتے ویکھے بھگھار، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ منگدے رہے دیدار، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ ریتی دسدے گئے سنسار، مندر مسیتی سو بھ پائیا۔ انت کہہ کے کوک پکار، اُچی ڈھولا گئے جنائیا۔ نو نو چار دا اک سردار، شہنشاہ اکھوائیا۔ جو آوے اپنی دھار، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ سب دی دیوے پیج سوار، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ پورب لہنا دینا دئے نوار، نورتی وِج پر کرتی دئے بدلائیا۔ سرب جیاں دا سانجھ یار، ہو کے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں لاہے اُدھار، قرضہ مول چکائیا۔ تھت سہنجنی اک وچار، ویلے وقت نال وڈیائیا۔ گرگھماں کر پیار، بھگتاں دئے صلاحیا۔ منکا کہے ساچے سنتاں دے من دا بن کے یار، یاد اپنی وِج رکھائیا۔ میرا قرضہ دئے اتار، پورب جھولی پائیا۔ برہما شو کر نمسکار، نیوں کے سیس جھکائیا۔ بھگت سہیلے توں میرا میں تیرا کرن جے جیکار، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیو جلائی ضلع گرداسپور ★

منکا کہے میرا کسے نہ آیا حساب، چار جگ بھیو نہ کوئے کھلایا۔ میری مہا لکھی نہیں کسے کتاب، گرنتھ شہادت نہ کوئے بھگتایا۔ ساچا دے سکے نہ کوئے جواب، پڑدا اولہا نہ کوئے اٹھایا۔ جیہڑے مالا منکا پھیر دے گئے آپ، ہتھیں کنگناں وانگ سجاویا۔ کردے گئے پر بھو دا چپ، ٹوں ہی ٹوں ہی ڈھولا گایا۔ منگدے گئے کر کے ہاتھ، خالی جھولی آگے ڈھاپا۔ لے کے دھر دی دات، تھوڑی تھوڑی مات ورتایا۔ بن کے داسی داس، سیوا جگت کماویا۔ منکا پھیر کے سواس سواس، ساہ ساہ دھیایا۔ انت ملن دی رکھ کے آس، سارے گئے سٹایا۔ پر بھہ نرگن نور جوت پرکاش، آد جگاد رُشٹایا۔ کدے نہ ہووے وناس، جنم مرن وچ نہ آویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ منکا کہے میٹوں گر اوتار پیغمبر رہے رکھدے، مالا میری نال بنایا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا رہے چپدے، پنا سوہنگ توں دو جاساں نہ کوئے کڈھایا۔ ہر دے اُتے میٹوں رہے رکھدے، پریتی نال لکایا۔ بھنڈارے بھر دے رہے جس دے، صفتاں نال صلاحیا۔ میں ویکھے کھیل پڑکھ سمرتھ دے، جو اگئی کار کماویا۔ جس نے جگ جگ راہ چلائے ستجگ تریتا دواپر کجگ رتھ دے، رتھو ہی ہو کے تھم ورتایا۔ سارے اوسے دے چرناں بیٹھاں وسدے، اوسے دانام جپ کے جھٹ لنگھایا۔ منکا کہے جس ویلے نو سو چرانوے چو کڑی جگ ٹپدے، پٹے پڑھ پڑھ تھکے لوکایا۔ اُس ویلے نعرے سننے پیندے اک الگھ دے، الگھ اگوچر آپ جنایا۔ جن بھگتاں درشن ہون پرکھ دے، پر بھہ ملے بے پرواہیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا چپدے، دو جاراگ نہ کوئے الاویا۔ منکا کہے اسیں بچن دسیئے سچ دے، سچ سچ سٹایا۔ جو پر بھہ دی چرنی وسدے، در ٹھانڈے ڈیرہ لایا۔ اسیں اوتھوں دُور دُراڈے نسدے، ساڈی چلے نہ کوئے چترایا۔ جو مارگ سانوں دس دے، دہ دشا سیو کماویا۔ جنہاں دے انتر پریم رس دے، رستہ اپنا دئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کار آپ کماویا۔ منکا کہے جگ چو کڑی رہے لنگھے، اپنا پنڈھ مُکایا۔ اک مالا پھیری سنجے، سندھیا وقت سہایا۔ اک منکا دکھایا گو بند مادھو داس بندے، دکھا کے اپنے وچ چھپایا۔ اشارے نال کہا ایہہ سارا کھیل ہتھ سورے سر بنگے، دو جاساں کوئے نہ پایا۔ جس ویلے صدی بیسویں لنگھے، اپنا پنڈھ مُکایا۔ دین دُنی ودوانی ہون اندھے، جگت ودیا اگھ نہ کوئے کھلایا۔ مُلا شیخ

مسانک پنڈت گرنتھی ہوون گندے، پتت پُنیت نہ کوئے جنایا۔ سچ پیار دے وچن جندے، کوڑی کریا در گھلایا۔ مالا منکے سب دے رہن ٹنگے، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ بن اوڈھن سیس ہونے ننگے، پڑدا سکے کوئے نہ پانیا۔ پھرے ڈہائی وچ ورجنڈے، برہمنڈ جگت گر لایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈے، ادھ واٹے دے لوکایا۔ اوس ویلے لکھ چوراسی وچوں پُرکھ اکال دین دیال بھگت سہیلے بناؤنے چنگے، چنگی طرح اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دیال سدا بخشندے، بخشش رحمت اپنی آپ کمایا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروز پُر ★

گوہند کہے میں پُر انند توں ہویا دکھرا، دکھری دھار چلایا۔ میں اوہلے ہو کے نالوں اکھراں، اکھیاں توں پرے ڈیرہ لایا۔ پھوڑھیاں توں دُور وچھا کے ستھرا، ستھرا یارڈا اک سہانیا۔ نیز ہنچھو چھڈ کے اتھرا، ست سروپی دھار وہانیا۔ جگت نشانہ چھڈ کے پتھرا، پتن ملیا بے پرواہیا۔ کھوجیاں ہتھ نہ آواں جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ رکڑا، تھلاں وچ اکھ نہ کوئے ملایا۔ صفت دستاں نہ وچ سٹراں، مہماگنت نہ کوئے وڈیایا۔ سرشٹی نالوں ہو کے بے وطن، وطن ملیا دُھر درگاہیا۔ جس دا چار جگ کر دے رہے بیتا، بیتا یوگ اپنی سیو کمایا۔ میٹوں چنگا لگا اوتھے و سنا، جتھے وصل نور خدایا۔ میرا روپ سمجھیا کسے نہ اصلا، اصل بھیو نہ کوئے چکایا۔ رس اگمی جانے کوئی نہ رسنا، رستہ لبھے نہ کسے لوکایا۔ رسنا جہوا بتی دند کرے کوئی نہ جسنا، صفتاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ میں تجیا دُنی والا پٹنا، گھر اکو ویکھ دکھایا۔ جس گرہ دی کوئی نہ جانے گھٹنا، گھاٹی چڑھ نہ پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا دُھر داسنگ بنایا۔ گوہند کہے میرا کوئی نہ جانے پُر انند وچھوڑا، وشا سمجھ کسے نہ آیا۔ میرا جانے کوئی نہ جوڑا، جوڑی کس دے نال بنایا۔ میرا تلکے کوئی نہ گھوڑا، جو چلے واہو داہیا۔ میں اوس دا بانکا چھوہرا، جس نوں شہنشاہ کہہ کے سارے گایا۔ جس نرگن توں سرگن سسے اُپر لایا ہوڑا، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ ہنگ برہم بنا کے پوڑا، منزل اپنی دتی دکھایا۔ مُجت پیار دی رکھ کے لوڑا، ناتا دُنی نالوں تڑایا۔ محم دے کے اکو کورا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھانیا۔ مان دے کے بانکا چھوہرا، شہرت

اپنی اک سمجھائی۔ کر پرکاش اندھیر گھورا، نور نور نال چکائی۔ ساچا بل دے کے جورا، جورو زر زیر کرائیا۔ پڑدالاہ کے تورا مورا، آپ اپنے انگ جڑائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائی۔ گوہند کہے کیوں پری اند چھٹی، ناتا لیا ٹڑائی۔ کیوں گوہند چلی نہ گدی، آگے گروت نہ کوئے وڈیائی۔ کیوں شبدی دھار بدھی، حکمی حکم شنوئی۔ کیوں کھیل کیتایدی، یک نعرہ اک سنائی۔ ایہہ ویلا وقت آوند اکدی، قدیم توں پر بھ دی ریتی چلی آئی۔ میری دھار اوس نال بدھی، جس نوں بندنا کر کے سارے سیس جھکائی۔ جس دا حکم کدے نہ ہووے رڈی، بدلی وچ نہ کوئے بدلایا۔ اوس دے پریم دی سچی صدی، سدے دے کے خوشی بنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم میرے اندر ورتائی۔ گوہند کہا کیوں ہو یا پُر اند الگ، سمجھ کسے نہ آئی۔ کھوج سکے نہ کوئے جگ، بھیو سکے نہ کوئے درڑائی۔ راز سکے نہ کوئے لہ، سمجھ وچ نہ کوئی چترائی۔ جگت واسنا میٹ کے حد، مایا خواہش دتی تجائی۔ پُرکھ اکال دا کر کے جج، حاجت اپنی ویکھ وکھائی۔ سچ دوارے منگ کے منگ، منگی خوشی رائی۔ کرپا کیتی سورے سرنگ، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ شبد اگئی حکم دتا سونیلے نہیں کسنا تنگ، زین پاکھر خوشی نال ٹکائی۔ حکمے اندر دے کے ڈھنگ، طریقہ اگلا دتا سمجھائی۔ جگت گوہند تیرا شستراں والا جنگ، جگت کھیل لوکائی۔ تیرا بھگتاں والا اند، اپنے وچ چھپائی۔ گرگھاں والا سنگ، جوت شبد وڈیائی۔ زرگن نور دس کے ہنگ، پاربرہم پڑدالاہیا۔ جس دھاروں آئے جم، تن وجود ملے وڈیائی۔ بھاگ لگے ماٹی کچ چم، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائی۔ گوہند کہے کیوں تجیا گھر بار، گھرانہ دتا تجائی۔ اوٹ رکھ کے اک یار، یارانے کوڑے دتے مکائی۔ پریم پریتی پہن ہتھیار، ہتھ جوڑ سیس نوئی۔ پُرکھ اکال کھچ کٹار، کرتب اپنا دتا درڑائی۔ اس دالہنا دینا برس دو چار، پنج ست توں ودھ نہ ونڈ ونڈائی۔ اگلا کھیل نال زرنکار، زرگن سرگن وچے ودھائی۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا بنے ہتھیار، جس دی سمجھ کوئے نہ دھار، کٹار تلوار کم کوئے نہ آئی۔ لہنا دینا مکاوے سرب سنسار، کوڑی کریا کرے خوار، گرگھ سجن لئے ابھار، انتر باہر کرے پیار، زرنتر نور کر اجیار، منتر اک جیکار، دھر دا حکم اک ورتائی۔ گوہند کر کے نمسکار، منگی منگ در بھکار، سب کچھ تیرے اختیار، دیونہارے سرجنہار، بے پرواہ تیری بے پرواہی

تیرے وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن کرے اپنی کار، کرنی دا کرتا کائنات اپنا کھیل وکھایا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فرور پُر ★

گو بند کہے پُرکھ اکال جانے وجیا، شاستر سمرت سمجھ کسے نہ آئی۔ جس کارن پُری انند تھیا، ناتا کوڑ تڑائی۔ سچکھنڈ دوارے ساچے سبجیا، سبجن پایا بے پرواہیا۔ جس دانام دامہ وجیا، چوٹ اگئی لائی۔ او سے دا آیا سدیا، گھر اوہو ویکھیا چائیں چانیا۔ سچ پریم دا ویکھ کے مزیا، انند اپنا لیا بنایا۔ جس میرا پڑدا کجیا، اوڈھن سیس دتا کائی۔ اوس دے حکم اندر آد جگاد لگیا، دوس رین سیو کمایا۔ سچ محبت دی پی کے مدھیا، مدھر دُھن اوسے دانام دھیایا۔ نرگن نروریر نرکار نرکار سبجن میت مُرارا اکو لہیا، جس نال مل کے آد جگاد جھٹ لنگھایا۔ ایہتھے اوتھے نرگن سرگن کدے نہ کرے دغیا، دغا فریبی دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اپنا رنگ چڑھایا۔ گو بند کہے کیوں چھڈیا جگت مندر، منتو سمجھے کوئے نہ رانیا۔ میں لنگھیا اوس اندر، جس دا قفل بند نہ کوئے کرائیا۔ اگئی ویکھی رنگن، نرگن نور جوت رُشانیا۔ گر اوتار پیغمبر کوٹن منگن، انگنت وشن برہما شو جھولیاں ڈاہیا۔ پُری انند نالوں میتوں آیا چنگا انندن، انند ویکھیا دُھر در گاہیا۔ ساچی دھوڑی دی لا کے چندن، مستک اپنی رکھ بدلایا۔ بنا ہتھاں توں کر کے بدن، بندے دی بندگی توں پرے پار برہم وچ سمایا۔ گا کے ڈھولا چھندن، سوہنگ سرُپ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم رہیا ورتایا۔ گو بند کہے کیوں پُری انند وچوں ہويا بھگوڑا، بھاجڑ دتی پائی۔ اکو ہتھ پھڑا کے ڈورا، ڈوری اوسے نال جڑایا۔ جس دا کھیل براہمن گوڑا، برہما ویتا سمجھ نہ رانیا۔ جگ چوکڑی جس دانام ورتیا بھورا بھورا، بھور بھور گر اوتار پیغمبر گئے کھایا۔ بنا تتاں توں اوس دا بنیا چھوہرا، بانکا نور نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اندر کھیل ورتایا۔ گو بند کہے کیوں پُری انندوں نٹھا، خوشیاں ڈھولا گائی۔ کیوں گر سکھاں سر سے کھیل کھیلیا اٹھا، خلق پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ کیوں دے کے دھیرج

ہٹھا، ست سنتو کھ دتا بندھائیا۔ پُرکھ اکال کس بدھ مارے میرے اندر سٹاں، شبدی شبد تھم سٹائیا۔ تیرے سریر دا ہونا وٹا، بدلی شبد نال بدلائیا۔ مڑ کے کرنا پئے نہ رٹا، جھکڑا جھکڑنا پئے نہ نال لوکائیا۔ جیہڑا میرا نام نور لبھدے رتا، بھورا بھورا سرب ورتائیا۔ پھیر سب کچھ دیواں تیرے ہتھاں، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ ہن چھڈ دے مندر مینارے اٹاں، لکھاں نال نہ کوئے وڈیائیا۔ پھیر میں تیرے اندر وساں، جس نوں سمجھے نہ کوئے جگت شاستر شرع والی دھائیا۔ اپنی رچنا تیرے نال مل کے ویکھاں بنا اکھاں، رکھک ہو کے رکھیا کراں تھاوں تھائیا۔ قول اقرار کراں سچا، سچ سچ دیاں جنائیا۔ اصل وچ وصل وچ توں میرا شبدی پوت پکا، ست دلارا نرگن نظری آئیا۔ ایہہ کایا دا بھانڈا کچا، انت ناتا جائے چھڈائیا۔ گوہند سیس نوا کے کہا اچھا، تیرے تھم اندر تیری سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک سمجھائیا۔ گوہند کہے اندر پُر چھڈ دیاں کیتی فریاد، فرماں بردار ہو کے سیس نوایا۔ مینٹوں رس دے جو اگئی آد جگاد، جگ بدل کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال مار آواز، دھر دی دھار اندر جنائیا۔ توں میرا میں تیرا ایہہ گا اپنا راگ، دوجا سنن کوئے نہ پائیا۔ سچ محبت وچ سدا رکھنی آس، آسا وچ بھروسا دتا بندھائیا۔ میری پون تیرا سواس تیرا سواس میرا پرکاش، وچ پر تھی آکاش سیس نوایا۔ دساں کھیل بن تٹاں میل نرگن نرگن تماش، خالق ہو کے خلق وچ کھلایا۔ مہربان ہو کے دیواں شاباس، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہو کے دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب گنتاس، گونتا گہر گبھیر بے نظیر نظر توں پرے، کرے کھیل اپنا ہرے، ہری ہر ہر ہر گوہند تھم ورتائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیہی مہندر کور دے گرہ شاہ والا ضلع فرور پُر ★

گوہند کہے پُری انند دا آیا چیتا، چیتن ہو کے دیاں جنائیا۔ تھم سنیہ پُرکھ اکال ہونا سب دانیتا، نر نرکار دھر در گاہیا۔ لکھ چوراسی دیکھے اپنے کھیتاں، چار گنت دہ ویشا پھیرا پائیا۔ برہمنڈا کھنڈاں کرے وینتا، پُریاں لو آ تھم ورتائیا۔ لکھ چوراسی جانے لیکھا، اندج جیرج اتبج سیتج پھول پھولا ئیا۔ کوڑی کر یا میٹے

بھیکھا، اِکو ڈنکا نام سُنایا۔ پڑدا لاہے دیس پردیسا، دو جہاناں بھيو چُکایا۔ شاہو بھوپ بن نر نریشا، نر نرائن تھم ورتایا۔ جس نوں سارے کرن آدیسا، سچ دوارے سیس جھکایا۔ سو سدا رہے ہمیشہ، جگ جوکڑی اپنی کار کمايا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، گرگھ اپنے گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دئے اٹھایا۔ گوہند کہا پُری اند اگمی آئی خبر، دُھر سندیش سُنایا۔ جس دا پرکاش دو جہاناں اُتے امبر، آدانت سدا رُشَنایا۔ اوس دتا پیالہ صبر، مدُھر جام پیایا۔ رُپ دس اگمی بر، بابر شاہی دتی کھپایا۔ لیکھے لا اپنا بنس سر بنس ٹبر، لیکھا پچھلا مول چُکایا۔ جیہڑی منگ محمد منگی وٹن لگے وچ قبر، کعبے دے مالک قائل ہو کے تیری آس تکایا۔ صدی چودھویں دینی بدل، بدل وچ عدل تیرا نظری آيا۔ جگت واسنا کر قتل، نام کھنڈا شمشیر شرع کرے صفایا۔ اوس دا کرنا متن، بیتھار تھ گوہند سیوا لایا۔ جس دا اِکو آد جگادی وطن، بے وطن ہو کے بے وطن اپنے گھر پُچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اِک سمجھایا۔ گوہند کہا میری انت انتر سدھر، صدیاں دی پچھلی دیاں جنایا۔ کوڑی کریا دیکھ غدر، نیتز نین اٹھ کھلایا۔ بنیتی وچ کہا کرپا کر کر عدل، پُرکھ اکال تیری سرنايا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے آویں میرے وطن، گھرانے ڈیرہ لایا۔ پھیر بنا کے تیرا پتن، کنارہ دُھر دا دیاں سُنایا۔ نظارہ دیکھاں بن نیتز اکھن، اٹھیاں پکھیاں توں ڈیرہ پرے لایا۔ تیج مات آواں رکھن، سچ سچ اپنی کار کمايا۔ سچ دیہرے آواں وسن، مندر محبوب ہو کے محل دیاں سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اِک رنگایا۔ گوہند کہے شبد اگمی کایا اندر پھریا، بھجیا واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دی دسی ساچی کریا، پڑدا دتا اٹھایا۔ گیرا اِکو وار گڑیا، گردش رہی نہ کوئے لوکایا۔ پریم پریتی بھل کھریا، پنکھڑی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گھر دیکھ اگتا تھریا، سچ دوار سوہنا پانیا۔ جو جگ جوکڑی چریں وچھڑیا، سبھے دیکھ دکھایا۔ اپنی دھار وچوں نکلیا، نرگن نور جوت رُشَنایا۔ تھم نال کہا گوہند اپنے سکھ لیا، جنہاں دیواں مان وڈیایا۔ گوہند کہا پہلوں میٹوں بھکھ پا، گرکھاں نوں رس دیاں چکھایا۔ جنم جنم دی ترکھ مٹا، ترسنا دیاں گوانیا۔ ساچا مارگ اِک لگا، اِکو رنگ رنگایا۔ ہن امرت جام جاواں پیا، امرت رس چکھایا۔ دوجی وار تیری چرنی دیاں لگا، لگے مستک اپنا نام لگایا۔ پُرکھ اکال کہا کچھ خوشی نال کھوا، اپنی دست ورتایا۔ گوہند کہا میٹوں سد لین دے گواہ، باون آواز لگایا۔ اوس آ کے سیس دتا جھکا، چرن دھوڑی چھار جھہایا۔ پر بھو اوہ ویلا وقت لین دے آ، مریدا پُرشوتم تیری

مریادا دُھر دی چلی آئی۔ جس ویلے زرگن نور جوت کریں رُشنا، گوہند شبدی دھار اپنا نام ڈنک لئیں وجا، گرگھ گر سکھ ہر بھگت سہیلے سبھے میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن ز مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا کھیل کھلا، کھیل وچ اپنا آپ کھلایا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فرور پُر ★

گوہند کہے کیوں چھڈیا جگت انند پُر قلعہ، چار دیواری دتی تجائی۔ پُرکھ اکال تھکم اکو ملا، دُھر فرمانا دتا درڑائی۔ شبدی دھار رہنا نہ ڈھلا، تت سکھ نہ کوئے پترائی۔ میرے تھکم دا کٹنا چھلا، چلہ تیر کمان سہائی۔ سہنجن ہونے ویلا، دُھر دے وقت وجے ودھائی۔ تیرا مالک اک اگلا، سگھنڈ نواسی نظری آئی۔ جو منگنا منگ کے لے لا، دیونہار دیا کمائی۔ جو کہنا رسنا نال کہہ لا، ہر سُن کے خوشی بنائی۔ گوہند کہا میں تیرا بھانا سہنا، دوجی آس نہ کو ودھائی۔ تیرے چرن کولاں رہنا، ایہو میری وڈیائی۔ تیرے دھام دوارے بہنا، استھان اکو سوہا پائی۔ درس کراں بن نیناں، تیری اکھ میری رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لینا بنائی۔ گوہند کہے میدوں اگئی لگا لگا، بن ہتھاں دتا کسے لگائی۔ میرا روپ ہو گیا نکا، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائی۔ لیکھ انوکھا لکھا، لائن سطر ڈھائی ونڈ ونڈائی۔ پُرکھ اکال کہا اٹھ میریا سکھا، سکھیا تیتوں دتی درڑائی۔ گوہند کہا دُھر دے بن دھرنی توں میرے پتا، دھرم دا ساک نہ کوئے بنائی۔ سدا میرا پوریں بچھا، بچھوتا رہے نہ کوئے لوکائی۔ میں تیرے دوارے وکا، قیمت آپے لینی پائی۔ پُرکھ اکال کر کے ہتا، مہر نظر اک اٹھائی۔ اگلا کرایا چیتا، پڑدا دتا چکائی۔ جس ویلے ہوواں اکو نیتا، ز نرائن ویس وٹائی۔ تیرا میرا میرے گھر ہووے ایکا، اینکار ہو کے کھیل کھلایا۔ سکھ اُدھارنے تیرا مُجّت والا ہووے ٹھیکا، دوجی شرع نہ کوئے بنائی۔ تیرا گرگھ پھیر جنمے نہ مائی پیٹا، اگنی اگن نہ کوئے تپائی۔ توں شبدی گوہند ست سچ دا کھیوٹ کھیٹا، ملاح دُھر دا دیاں دکھائی۔ آد دا بُجیا، تھکم دا بیٹا، شبد دی شبدی سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی دے کے ست سچ دی بھیتا، گوہند بھاؤ بھیتا اپنے وچ رکھائی۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپور ★

گوہند کہے کیوں چھڈیا گوہند کھیڑا، اکھاڑا جگت والا بنا گیا۔ کیوں پیا دوتی جھیرا، جھگڑے وچ لڑا گیا۔ کیوں سر سے ڈوبیا بیڑا، اپنا لیکھا بھیٹ کر آیا۔ کیوں اپنا بنس نکھیڑا، دُھر دی ونڈ ونڈا گیا۔ کیوں جگت ہو یا اندھیرا، رین اندھیری چھایا۔ کیوں اتم ہو یا پھیرا، آگے گرو نہ کوئے وڈیا گیا۔ کیوں گوہند بن کے چیرا، چری وچھئے جوڑ بڑا گیا۔ کیوں ناؤں دھرایا سنگھ شیرا، شرع توں باہر پرگٹا گیا۔ کیوں بن وڈ دیرا، دو جہاناں رہیا بھوایا۔ کیوں چھپا کے اپنا چھرا، جلوہ نور کیتا رُشنا گیا۔ کیوں شبدي بن کے کيسہرا، بھبک دتی سنا گیا۔ کیوں زوریر ہو کے کرے مہرا، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتا گیا۔ گوہند کہے کیوں پُر اند چھڈیا گراں، گرہ اپنی وکھایا۔ شبدي سنگر شبد کرائی ہاں، رسنا جہوا ونڈ نہ کوئے ونڈا گیا۔ کی سکیھا دتی ماں، جگت ماتا ہو کے رمز لگایا۔ کیوں ہلونی پھڑ کے بانہہ، پچیاں وانگ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتا گیا۔ گوہند کہے یاد آئی پُرانی، پورب دیاں جنایا۔ جس ویلے زرگن نانک سرگن نانک پہلی وار سنائی اپنی بانی، اپنا نام جنایا۔ کھیل دس کے پرے چار کھانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے ڈھولا گایا۔ شبد سنگر دس ہانی، اکو رنگ رنگایا۔ اپنا پریم امرت پانی، جام دُھر دا دتا پلا گیا۔ گھر بنا سنگھڑ سبھی سوانی، سوہنا رنگ رنگایا۔ پُرکھ اکال کر مہربانی، مہر نظر اٹھایا۔ دس جامے بن کے رہنا بال آنجانی، تئاں والا سر پر ہنڈھایا۔ پھیر زرگن دھار آوے جوانی، جو بن اگلا لینا ہنڈھایا۔ جس دی چار جگ دس نہ سکن نشانی، بھیسو سکے نہ کوئے گھلایا۔ اوس ویلے تیرا پیار نام مُجّت میری ہووے مہمانی، رس اگتا اک وکھایا۔ ایہہ کھیل پرے دو جہانی، سر شئی دار چیتا برہما بھیسو کوئے نہ پانیا۔ کوئی جلوہ نہیں جسمانی، تئاں نال سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جان جانی، جانہار اپنی کھیل کھلایا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ گرداس سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فرور پُر ★

گوہند کہے پُر اند پیا رو، بن نیز نیناں نیر وہایا۔ تده بن میری وات نہ پُچھے کو، سہانک نانک نظر کوئے نہ آئیآ۔ کیوں ناتا توڑیا مُجّت موہ، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ میرے اندر تیرا چرن گیا چھوہ، سرن ملی سر نایا۔ دھرنی نے اپنا پاپ لیا دھو، دُرمت میل گوانیا۔ تیرے پرکاش دی ہوئی لو، بن لوچن نظری آئیآ۔ کیوں سب کُچھ لیا کھوہ، خالی بھنڈارے دتے بنایا۔ میرے نال کر کے دھروہ، دُھر داناتا لیا جڑایا۔ کُچھ امرت رس اپنا چو، گہر گمبھیر دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک کرایا۔ گوہند کہے پُر اند وہائے نیر، چھہبر پریم لگایا۔ کیوں بدل دتی تقدیر، تدبیر کی بنایا۔ میں بن کے حقیر، شہنشاہ تیرے چرناں سپس جھکایا۔ ساچے پریم دا دے سیر، امرت رس چکھایا۔ ایہہ تیرا ورشا تیری جاگیر، تیرے نام لگایا۔ جتھے گرگھیاں دی رہندی بھیر، اوہ خالی دوارے رہے گر لایا۔ برہوں وچ میری اندروں نکلے پیڑ، دھیرج دھیر نہ کوئے آئیآ۔ واسطہ پاواں کدھ لکیر، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ توں لیکھا جانے شاہ حقیر، شہنشاہ نور خدایا۔ تیرے آگے واسطہ حق آمین، کامل مُرشد ہو سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ گر گوہند کہے پُر اند ماری دہا، کوک کوک سنایا۔ میتوں دے کوئی نہ راہ، رہبر تیری جھلی نہ جائے جدایا۔ تیرے بنا کم نہ آوے خلق خدایا، خادم ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا لیکھا دے بدلا، بدلی وچ عدلی رُپ وٹایا۔ ٹھانڈے در ہو سہا، سہایتا عنایت وچ جھولی پائیآ۔ کیوں بیٹھا گھ بھو، بن کروٹ لے اگڑایا۔ میں واسطہ رہیا پا، تیرے چرناں سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ گوہند کہے پُر اند ماری چیک، اُچی کوک کوک سنایا۔ ہُن کد رکھاں اڈیک، دُھر دے مالک دسنا ماہیا۔ کون ویلا وقت تاریخ، طریقہ دینا جنایا۔ میرا انتر ہووے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نبجھایا۔ گوہند کہا جس ویلے تیرا میرا سانجھا ہویا سیت، پُرکھ اکال، اکو ڈھولا دے سمجھایا۔ توں بیٹھا رہنا سیت، ترے گن وچوں اپنا گھ چھپایا۔ اپنے انتر رکھنی میری پریت، باہر سرشٹی ہوئے ہلکایا۔ ساچے نام دی دے وصیت، اصلیت دتی درڑایا۔ جس ویلے دین دنی دی بدلی نیت، نیتوان نظر کوئے نہ آئیآ۔ گر اوتار

پینغمبراں رہے نہ کوئے اہمیت، مان چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ اوس ویلے سچ پیار دی بدلا ولدیت، ویس اویسا رُپ وٹائیا۔ سچ انند دی بنا ملکیت، پور پورن برہم درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر؛ نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان اپنا تھکم ورتائیا۔

★ ۱۸ ماگھ، شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُر ★

گوہند کہے پُر انند کڈھیا ہاڑا، ہائے ہائے کر سٹائیا۔ کتھے چلیا دُھر دا لاڑا، لاڑی موت جگت کرے گڑمائیا۔ میٹوں دے کے لارا، بیٹھا کھ بھوائیا۔ اگلا دے سہارا، سبھے رہیا جنائیا۔ جس ویلے آواں نرگن دھارا، نر ویر نال مل کے ویس وٹائیا۔ ڈنک وجاواں اپر اپارا، اپر پیر سوامی خوشی بنائیا۔ تھکم دیواں وچ سنسارا، مہاسار تھی ہو کے آپ سمجھائیا۔ تیرا پورب لہنا دینا لیکھا جگت وچاراں، وچلا پڑدا آپ چکائیا۔ بھاگ لگاواں اوس دوارا، جس دوارے اپنا رنگ دکھائیا۔ ساچا انند کر اجیارا، پُر پُریاں توں باہر پرگٹائیا۔ جتھے بھگتاں ملے سہارا، سب نوں اپنے گھر وسائیا۔ میل ملا کے سر جنہارا، سر سر دے وڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کرپا کر کے پار کنارہ، انند اپنا دے دکھائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بچن کور دے گرہ پنڈ پدری ضلع فروزپُر ★

گوہند کہا پُر انند رو کے کڈھے ترلا، طرح طرح سمجھائیا۔ صاحب سنگر سد رکھ اپنے چرناں، چرن دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ گوہند کہا اکو دُھر دا ڈھولا پڑھ لا، بن و دیا دیاں جنائیا۔ توں میرا میں تیرا یاد کر لا، یادداشت اپنی لے بنائیا۔ سچ دوار اکو مل لا، قدیم دا اگلا پنڈھ مکائیا۔ سچ انند انند اوس کر لا، جتھے مک کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی اپنا بھو کھلائی۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ گرچرن کور دے گرہ فروزپُر ★

گوہند کہا پُر اند ہائے، بہڑی بہڑی کر سناٹیا۔ تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئے، نیا نوکا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُپر پکڑے کوئے نہ باہنے، سگلا سنگ نہ کوئے بناٹیا۔ ساچا رنگ نہ کوئے دکھائے، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ڈھر داگیت کوئے نہ گائے، انراگی راگ نہ کوئے سناٹیا۔ پُرکھ اکال نہ ویکھن آئے، بن گوہند گرہ نہ کوئے وڈیائیا۔ پُر اند کہے کیوں بیٹھا کھ چھپائے، چھپر چھن دے سہائیا۔ گوہند کہا ایہہ حکم بے پرواہے، دیونہارا ڈھر درگاہیا۔ ہن تیرا میرا سنگ رہے نہ رائے، اگلا سنگ اک بناٹیا۔ جس ویلے مہربان محبوب کرپا کرے خدائے، خود مالک اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن دھار گوہند شبد نال رلائے، لوکمت نرگن نور کرے رُشناٹیا۔ سچ اند پُر اک وسائے، جس وچ بھگت بہہ کے سوہا پائیا۔ ورن برن نہ ونڈ ونڈائے، ذات پات نہ کوئے رکھائے، اوچ نیچ نہ کوئے اکھوائے، رنگ راجان نہ کوئے چترائیا۔ اکو ڈھولا سب نوں دے سناٹے، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آٹیا۔ ویلا وقت دے وڈیائے، بھگت دوار و بے ودھائیا۔ تیری آسا منسا پور کرائے، اماوس اندھیر دے گوائیا۔ ساچا نوری چند چکائے، نرگن جوت کرے رُشناٹیا۔ بھگت سہیلے سنگ رکھائے، گرگھ اپنے گھر لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی دھار جوت اجیار، سچ وچولا آپ اکھوائے، جگت رولا رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی کرتار کور دے گرہ، رٹول روہی والے، ضلع فروزپُر ★

گوہند کہا میرا سچا اند پُر، پُریاں لوآں توں پرے نظری آٹیا۔ جتھے پُرکھ اکال وسے ڈھر، سکھنڈ نواسی بیٹھا سوہا پائیا۔ در درویش منگتے اوتار پیغمبر گر، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ راہ تگن دیوت سُر، وشن برہما شو اٹھ اٹھائیا۔ نرگن نراکار نر ویر نال جڑ، اپنا آپ بدلائیا۔ وست بھنڈارا رہے کوئی نہ تھڑ، اتوٹ اٹھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ ساچا اک درسائیا۔ گوہند کہا میرا اند پُر اگمٹا احاطہ، چار دیواری نظر کوئے نہ آٹیا۔ چھپر

چھن نہ کوئی چھاتا، باڈھی بنت نہ کوئے بنایا۔ نہ کوئی نظری آوے تاکا، کوڑ بند نہ کوئے کرایا۔ نہ کوئی ویکھ سکے خاکہ، روپ رنگ نہ کوئے سمجھایا۔ جس گھر وسے پُرکھ ابناشا، نرگن داتا بے پرواہیا۔ سچ پریتی دے بھروسا، نام صبوری صدق بنایا۔ نرگن نور کر پرکاشا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ سب توں وکھرا رکھیا اپنا کھاتہ، دوجا ونڈ نہ کوئے کرایا۔ سو وسدا رہے آد جگدا، جگ چو کڑی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ انند اپنا اک وکھایا۔ گو بند کہا میں انند پُر ویکھیا اگئی چنگا، چنگلیاں بُریاں وچوں باہر نظری آیا۔ جتھے بیٹھا سورا سر بگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا آسن لایا۔ اکو نام و بے مردنگا، دوجا تال نہ کوئے سنایا۔ اکو ڈھولا اکو چھندا، کلمہ اکو اک صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دے وڈیایا۔ گو بند کہے میں ویکھیا انند پُر اعلیٰ، عالیشان نظری آیا۔ جس دامارگ سچ سکھالہ، بھگتاں دتا درڑایا۔ جتھے نور اک نرالا، بن تیل باقی کرے رُشایا۔ جتھے وسن شاہ کنگالا، راؤ رنگ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے رہیا ٹکایا۔ گو بند کہا میں ویکھیا انند پُر انوکھا، پرم پُرکھ دتا جنایا۔ جس گھر ہووے کوئی نہ دھوکھا، بھرم وچ نہ کوئے بھلایا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، اکھراں اکھ نہ کوئے تکایا۔ مارگ دے سوکھا، ابناشی کرتا دے چڑھایا۔ جھگڑا رہے نہ چو داں لوکاں، چو داں طبق نہ کوئے وڈیایا۔ اوتھے اکو اگئی سُنیا سلوکا، تُوں میرا میں تیرا نام دھیایا۔ شبد دھار سنگر ہوکا، محم فرمانا اک سنایا۔ ہوئے پرکاش ساچی جوتا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ دو جہان توں وکھرا کوٹھا، کانات توں باہر دتا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دے وڈیایا۔ گو بند کہے میں انند پُر تلیا بنا اکھاں، ست سُنجننا نظری آیا۔ جتھے پُرکھ اکال بیٹھا سخا، سہانک نانک دُھر درگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر منگدے لکھاں، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ اکو نام جیکارا لگے سچا، سوہنگ دُھن اک شنوایا۔ کایا ماٹی دے کوئے نہ بھانڈا کچا، تن وجود نہ کوئے وڈیایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمر تھا، مہربان اپنا ڈیرہ لایا۔ دیوے محم اکھنا اکھا، اکھ اگوچر اپنی کار کمایا۔ چلنا پئے نہ تیر کمان بھٹھا، جگت کٹار نہ کوئے اٹھایا۔ اکو ملے اگئی و تھا، وست امولک دے ورتایا۔ تُوں میرا میں تیرا سب توں اتم ہووے کتھا، رسنا کتھنی کتھے کوئے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمر تھا، سمر تھ سوامی انترجامی گھر اپنے سو بھاپایا۔ گو بند کہے میں انند پُر دا ویکھیا انند، انند دُھر دا نظری آیا۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے وکھایا۔ نہ

کوئی شستر نہ کوئی سند، سندھیا رُوپ نہ کوئے دکھائی۔ نہ کوئی دین مذہب پابند، شرع شریعت زنجیر نہ کوئے بندھائی۔ نہ کوئی دویت دُئی کندھ، بھرماں وِچ نہ کوئے بھرمانیا۔ نہ کوئی صِفتاں والا چھند، اِکو ڈھولا رہیا گائیا۔ نہ کوئی جگت کٹار جنگ، من واسنا نہ کوئے لڑائیا۔ اِکو نظری آئے سورا سربنگ، دُھر دا داتا بے پرواہیا۔ پریم پریتی چاڑھے رنگ، رنگت اپنا نام رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سدا سدا سد دیوے سکلا سنگ، ساتھی ہو کے اپنا ساتھ نبھائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کھیم سنگھ دے گرہ کوٹ کپورا ★

گوہند کہے انند پُر توں اگلا دیکھیا سنگھ، دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تجائیا۔ جگت واسنا دین دُئی رہیا کوئی نہ دُکھ، ممتا موہ تن وجود نظر کوئے نہ آئی۔ نرگن نرُویر نرِاکار نرِاکار اُجل کیتا کھ، دُرمت میل دین دِیال پاربرہم پر بھ اپنی آپ دھوائیا۔ پُرکھ اپناشی گھٹ نواسی اپنی گودی لیا چک، بچھنڈ دوار ایلنکار اپنا رنگ چڑھائیا۔ پڑدا اوہلا نرگن سرگن رہیا کوئی نہ لُگ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنی دیا کمائیا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے لیا بچھ، مہربان محبوب مُجبت وِچ بلائی۔ میں نرگن دھار ہويا خوش، شبدی ڈھولا راگ سنائی۔ اکل کل دھاری توں میرا میں تیرا پُت، بنا پتیر میثور دُجا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ کوڑی کریا ناتا تٹا پنچ تت کایا بُت، سرشی درشی وِچوں باہر ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سہائی۔ گوہند کہے انند پُر توں آگے دیکھیا گھر اگما، الکھ اگوچر دتا دکھائی۔ جس دھاروں بن مات پتا دے جئا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ سد جیوت رہاں بنا دماں، جنم مران نہ رُوپ وٹائی۔ وسدا رہاں بن کایا مائی چئا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رجو طعمو ستو جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ نت جو بن ہنڈھاواں جگ چوکڑی نواں، رُوپ رنگ ریکھ بھیکھ پر بھ دے ہتھ پھرائیا۔ کھیل وِچ دیکھدا رہاں سماں، سنجگ تریتا دواپر کلج دُھر دی کار کمائیا۔ لیکھے لاکے سٹ دُلا رے چوہاں، چار جگ دا لہنا دتا مکائیا۔ مایا ممتا رہی نہ کوئی طمع، گھر گرہ گھرانے دتے تجائیا۔ لوڑ رہی نہ تیل باقی والی شمع، شمشان بھومی وِچوں باہر ڈیرہ لائی۔ سد اِکو ڈھولا کہواں،

توں میرا میں تیرا پُرکھ اکال پتا مایا۔ سوہنگ دھار وچ رہواں، دوجا رنگ نہ کوئے بدلائیآ۔ سچ سنگھاسن اگئی سیجے سواں، ستھر یار اک ہنڈھائیآ۔ امرت رس پریم پریتی اندر پیواں، ترشنا بھکھ جگت نہ لاگے رانیآ۔ بن سیس جگدیس دوارے رہواں نیواں، سچھنڈ دوارے درگاہ ساچی سوہا پائیآ۔ اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار ڈھولا گاواں، گیت گوہند اکو نام بنائیآ۔ ساچی سیجا صاحب سوامی انترجامی اکو راواں، نار بھتار کنت، کنت کنتوہل سُت ڈلارا اکو کھیل وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دتا وکھائیآ۔ گوہند کہا انند پُر توں اگلا ویکھیا گرہ، مندر دُھر دا نظری آئیآ۔ جتھے سو پُرکھ زرنجن زرنجن ہو کے بہے، ہر پُرکھ زرنجن ہو کے اپنی کار کمائیآ۔ ایکنکار ہو کے اپنی دھار وہے، آد زرنجن ہو کے زرنجن نور کرے رُشائیآ۔ ابناشی کرتا ہو کے اپنا حکم کہے، سری بھگوان ہو کے ویکھے چائیں چانیا۔ پاربرہم پتر میثور ہو کے اپنی دست آپے دے، داتا دانی دین دیال وڈی وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس نے آد جگاد جگ چوکڑی کوٹن کوٹ کیتے لے، سرگن زرنجن اپنے وچ چھپائیآ۔ وشن برہما شو جس دی سرنی ڈھے، در دوارے بھکھک ہو کے منگن تھاؤں تھانیا۔ کوٹن کوٹ جگ شدی دھار اچھا اندر جس نے کیتے لے، اُتپت وچ اُپما جگت بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہائیآ۔ گوہند کہا انند پُر توں کھیل ویکھیا اگلا، بھيو ابھیدا کہن کوئے نہ پائیآ۔ جتھے آد جگاد جگ چوکڑی اکو چار منگلا، دوجا راگ ناد نہ کوئے سنائیآ۔ شرع زنجیر رہے کوئی نہ سنگلا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ دُھر دا سجدہ اکو ہووے بندنا، نمونستے رُپ نہ کوئے بدلائیآ۔ مستک دھوڑی جگت للائی لائے کوئی نہ چندنا، سرگن دھار نہ بندھن پائیآ۔ دین دیال سمرتھ سوامی پُرکھ اکالا اکو ایک ایک بخشنا، بخشش رحمت اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جس دا دوارا بن بھکھارا لال ڈلارا ہو کے منگنا، خوشیاں نال وست امولک دُھر دی جھولی آپ بھرائیآ۔ ست ستواد اپنی دھار دی چاڑھے رنگنا، رنگت وچ رُپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھائیآ۔ سچھنڈ دوار ایکنکار اک اگلا سہائے اپنا انگنا، انگیکار اکو نظری آئیآ۔ جس دی چرن دھوڑ گر اوتار پیر پیغمبر کرن مجنا، بھگت سنت گرگھ گر سکھ صوفی بیٹھے راہ تکائیآ۔ جس دا نام نگارہ دو جہاناں تال وچنا، واجب اپنا کھیل کرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وڈیائیآ۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ دولت سنگھ دے گرہ پنج گرائیں ضلع فرور پُر ★

گوہند کہے اند پُر توں آگے ویکھیا نور، نور نورانہ نظری آیا۔ پُرکھ اکالا حاضر حضور، ہر جو بیٹھا سوہا پایا۔ میری عرض بنیتی کر منظور، مہر نظر اک اٹھایا۔ جگ چو کڑی بھگت ادھارنا میرا دستور، نت نوت نرگن سرگن سیو کمایا۔ پریم پریتی اندر ہوواں مجبور، مشکل وچ خوشدل ہو کے رنگ رنگایا۔ نام نخاری دیواں سرور، سرتی شبد نال جڑایا۔ سچ بھنڈارا بھراں بھرپور، اتوٹ اتوٹ ورتایا۔ سنت سہیلے ویکھاں ضرور، ظاہر ظہور ہو کے کراں رُشٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اینکار دھر دربارا اک دکھایا۔ گوہند کہے اند پُر توں آگے ویکھیا دھر دا گھر، مندر سوہنا نظری آیا۔ جتھے دے نرگن ہر، ہری بیٹھا سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دیوے ور، دست امولک جھولی پائیا۔ حکمے اندر سب کچھ رہیا کر، کرنی دا کرتا کھیل کھلایا۔ محل اٹل اُچ منارے چڑھ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ ساچی سکھیا بن لکھیاں سب دے آگے دیوے دھر، دھر فرمانا اکو اک درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہاشو توں میرا میں تیرا لین پڑھ، سوہنگ ڈھولا سارے گایا۔ نرگن نال نرگن دی لگے جڑ، نرگن سرگن ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بھنڈ دوار دیوے مان وڈیایا۔ گوہند کہے اند پُر توں آگے تکیا راہ، دو جہاناں پرے نظری آیا۔ جس دا ابناشی کرتا اک ملاح، بیڑا اپنا نام چلایا۔ صوفیاں جس نوں کہا خدا، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ جس دا نام ترانہ دھر دی صدا، راگاں ناداں باہر سوہا پائیا۔ اُس دی سمجھے کوئی نہ وجہ، واحد اپنی کار کمایا۔ نرگن دھار سب دا ابا، بال آنجانے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ دو جہان جس نے حکمے اندر بدھا، بندگی وچ سارے سیس نوائیا۔ گوہند کہے میں اوس دا سُنیا سدا، شبدری حکم وچ شنوایا۔ سچ بھنڈ دوار گیا بھجا، مات لوک وچوں اپنا پندھ مُکایا۔ کسے نال نہیں کیتا دغا، کوڑ فریب نہ کوئے ہلکایا۔ سچ دوارا دھر دا لبھا، ناتا تٹا کوڑ لوکایا۔ پُرکھ اکال دین دیال پریتی وچ لگا چنگا، سچ سوامی انترجامی اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ دے وڈیایا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ دلپ پ کور دے گرہ سالسر ضلع فروزپور ★

گوہند کہا اند پرتوں اگلا ویکھیا حق محلا، جس دی باڈھی بنت نہ کوئے بنائیا۔ پروردگار وسیا اک اکلآ، اللہ جس نوں کہہ کے سارے گائیا۔ دھام سہا کے نہچل اٹلا، دیونہار سرب وڈیائیا۔ شبدی دھار پھڑا کے پلا، اپنی گنڈھ پوائیا۔ اوس دی دھار وچ رلا، جگ نیتز نین ویکھن کوئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل اچھل اچھلا، شاستر سمرت وید پوان انجیل قرآن کھانی بانی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ سچ دوار درگاہ ساچی مقامے حق اکو ملا، مالک محبوب ویکھ خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو اک سہائیا۔ گوہند کہا اند پرتوں بعد، اند اند وچ سہائیا۔ نرگن دھار ہو آزاد، دو جہاناں بھجاں واہو داہیا۔ جن بھگتاں کرا پچھلی یاد، یادداشت اگلی رہیا جنائیا۔ بھو ابھیدا کھول آغاز، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے راز، رحمت حق کمائیا۔ دھر داشد اگئی مار آواز، سوئی سرتی سٹی آپ اٹھائیا۔ بھو گھلا پڑکھ ابناش، راہ مارگ رہیا دکھائیا۔ جس دا لحم پر تھمی آکاش، ہر گھٹ رکھے نواس، نرگن نور جوت پرکاش، آتم پر ماتم اپنی دھار جنائیا۔ اوس گھر گرہ مندر سہاونے کیتا نواس، چھڈی سچ جگت پر بھاس، یارڑے پوری کیتی آس، ناتا توڑ کے پون سواس، پندھ مکا کے پر تھمی آکاش، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے کر آباد، نرگن دھار نرگن کری امداد، آمد وچ اپنے وچ سہائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ راج سنگھ دے گرہ مکتسر ضلع فروزپور ★

اند پرتوں اگلا گھر وسیا سہنجنا، گوہند ویکھ خوشی منائیا۔ پڑکھ اکال ملیا آد نرجنجا، ابناشی کرتا دھر درگاہیا۔ ست پریتی کرایا مجنا، سروور اگم اتھاہ نہائیا۔ ٹھا کر ہو کے ملیا سجنجا، سگلا سنگ بنائیا۔ بندگی دس کے اپنی بھجنا، بھاؤ بھو پڑدا دتا اٹھائیا۔ بچھنڈ دوارے سدا و سنا، تھر گھر وجدی رہے ودھائیا۔ کرنا کھیل پر تھمی آکاش، دو جہاناں سو بھاپائیا۔ نرگن نور جوت ہووے پرکاشنا، شبدی اپنا ڈنک سنائیا۔ نرگن دھار ویکھنا کھیل تماشا، طبع ترشنا کوڑ مٹائیا۔ جس دی آد جگاد

جنگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر کردے گئے اُپاسنا، لوکمت دھیان لگایا۔ سو لیکھا جانے سرب گن تاسنا، گھر گمبھیر نور خُدا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سہایا۔ گو بند کہے انند پُر توں اگلا ویکھیا سنگ، ہر سنگی دُھر درگاہیا۔ چاڑھ اگئی رنگ، رنگت دتی بدلا یا۔ آسا منسا پوری کر اُمنگ، ترشنا دتی مٹا یا۔ توں میرا میں تیرا اٹنا کے چھند، سوہنگ ڈھولا دتا جنایا۔ نور وچ نور چاڑھ چند، نور نور وچ سما یا۔ سچ دوار دادے انند، انند پُری دا لیکھا دتا مُکایا۔ جھگڑا رہیا نہ کوئی جنگ، کھڑگ کھنڈا نہ کوئے کھڑکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے گھر سو بھا پانیا۔ گو بند کہے انند پُری دا کر کنارہ، پتن پچھلا دتا تجا یا۔ ویکھیا کھیل نر نرکارا، سچھنڈ دوار وچے ودھایا۔ جوت سرُپ اگم اپارا، الکھ اگوچر سو بھا پانیا۔ سچ سنگھاسن شاہ سکردار، شہنشاہ اپنا حکم ورتا یا۔ شبدی شبد اک جیکارا، دُھر سندیشہ راگ الا یا۔ مندر محل اٹل اُچ منارا، درگاہ سچ مقامے حق سو بھا پانیا۔ کوٹن کوٹ در درویش کھڑے گر اوتارا، پیغمبر سیس نوا یا۔ وشن برہما شو کرن نمسکارا، دھوڑی ٹکے مستک خاک رما یا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سمرتھ سوامی انترجامی دیونہارا، دے دے اپنی خوشی بنا یا۔ گو بند کہے میں ویکھیا سچا گھر بارا، پچھلا بھل گیا پیارا، اگے اپنا آپ پر بھ دے وچ سما یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن کرے وہارا، بوہاری ہو کے دھار اپنی آپ بدلا یا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی پریتم کور دے گرہ پنڈ مدرسہ ★

گو بند کہے انند پُر توں ویکھی دھار اگلی، دو جہاناں پرے دھیان لگایا۔ ناتا توڑ سر شئی سگلی، دُھر سوامی انترجامی مل کے خوشی منایا۔ پھیر ستر یار سچ وچھاؤنی پے نہ وچ جنگلیں، اُچی کوک نہ کوئے سنا یا۔ دست اگم اتھاہ اکو منگ لئی، در ٹھانڈے سیس نوا یا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنے رنگ رنگ لئیں، رنگت اکو اک چٹھایا۔ سچ دوارے ساچے سد لئیں، صدقے داری ہوں گھولی گھول گھمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ گو بند کہے پُر انند توں اگلا ویکھیا رستہ، جگت جہان پگڈنڈی دتی تجا یا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تکیا ہندا، ہستی وچ مستی رہیا چٹھایا۔ نام

پیالہ دیوے اپنے رس دا، رسنا توں باہر صفت صلاحیا۔ اشارہ دے اگئی اٹھ دا، جگ لوچناں توں نین لیا بدلایا۔ کھیل دس سچھنڈ پر تکھ دا، درگاہ ساچی دھام نیارے پڑدا دتا اٹھایا۔ بھنڈارا کھول نور نورانے ہٹ دا، ونجارا ہو کے ونج دتا کرایا۔ پڑدا لاه کے لکھ چوراسی انتر آتم گھٹ گھٹ دا، چارے کھانی لیکھا دتا سمجھایا۔ ناد و جا کے انحد اپنے ند دا، پراپنتی مدھم بیکھری لہنا دتا مکایا۔ حکم دے کے کھیل دسیا الگ دا، تٹاں والا نانا دتا تڑایا۔ جوڑا دسیا سورے سرگ دا، دوجا سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کمایا۔ گوہند کہا اند پڑ توں آگے لیا تک، ہر کرتا نظری آیا۔ زرگن دھار صاحب سمرتھ، پروردگار بے پرواہیا۔ حقیقت وچوں دسے حق، پر تکھ روپ گوسانیا۔ سچ جیکارا بول الگھ، الگھ اگوچر اپنا آپ دتا درڑایا۔ میں چرن کول بن دھول گیا ڈھٹھ، بن دھوڑی مستک ٹکا ساچا لیا رمایا۔ صاحب سنگر پکڑ اٹھایا جھٹ، بن ہتھاں ہتھ لگایا۔ تینوں رہن نہیں دینا وکھ، اڈرا گھر نہ کوئے بنایا۔ نانا توڑ کے ماس ناڑی ہڈ، جوتی دھار وچ سمایا۔ کی ہو یا پری اند آیا چھڈ، سچھنڈ سوہنا مندر اک سہانیا۔ جتھے آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت میری چلے ید، پشت پناہ اپنا ہتھ ٹکایا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پڑان انجیل قرآن کھانی بانی کوئی نہ سکے لہ، کھوج وچ کھوجن کوئے نہ جانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ زر زیشا زرگن زرویر آپ سنانیا۔ گوہند کہا اند پڑ توں آگے تلیا ایکنکار اوہ، اوڑک جس دی سارے اوٹ تکایا۔ سرشٹی درشٹی نالوں بیٹھا ہو زرموہ، موہ مجت زرگن زرگن نال رکھایا۔ جس دا لیکھا اور نہ جانے کو، کوٹن کوٹ جگ سمجھ کسے نہ آئی۔ گر اوتار پینمبر جس دی سندنے رہے سو، سو صاحب سوامی انترجامی اپنا بھو گھلایا۔ سچ پرکاش کر اگئی لو، لوئن توں پرے کرے رُشانیا۔ جس دی دھار سدا دو، زرگن سرگن ویس وٹایا۔ پر ماتم ہو کے آتم جاوے چھوہ، شہنشاہ ہو کے دست امولک نام ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نو اسی گھٹ جوت پرکاشی، زرگن نور کرے رُشانیا۔ گوہند کہا اند پڑ توں آگے تلیا اک اکال، اکل کل دھاری نظری آیا۔ جس میںوں بنایا لال، لال گلالا رنگ چڑھایا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جاگرت جوت وچ سمایا۔ میری لیکھے لا کے گھال، کیتی گھال تھیں پائی۔ سچھنڈ دوارا دکھا پئی دھرم سال، سچ سنگھاسن آسن دتا لگایا۔ جھکڑا مکا کے کال مہاکال، دین دیال دتی وڈیایا۔ میرا حل ہو یا سوال، منسا موہ دتا چکایا۔ تٹاں

وچوں لیا جوال، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ بالا نڈھا بنا نوجوان، جو بن اپنا دتا دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر
 نریشا نرگن سرگن آپ سنائیا۔ گو بند کہا اند پرتوں اگے کھلایا ویکھیا تاک، طاقتور پڑدا آپ اٹھائیا۔ جس دادے کے آئے بھوکھت واک، واقعہ ویکھے چائیں
 چائیا۔ صاحب سوامی ہو کے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، سوہنگ ڈھولا دتا درڑائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر
 کردے گئے جس دا جاپ، جگ جیون داتا جگتی جوگ اک جنائیا۔ گو بند کہے جس دی صفت وچ صفت گئے آکھ، آخر اپنی کار کمائیا۔ کلجگ اتہم دیوے دات،
 داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ کوڑی کر یا میٹے اندھیری رات، سبجگ ساچا چند نور رُشائیا۔ جن بھگت بنائے سچ جماعت، جملہ اکھر وکھر اکو نام پڑھائیا۔ محل
 اٹل اُچ منارا سہائے اک محراب، محبوب ہو کے محبت وچ آسن لائیا۔ سچ سنیہہرا سنگر ہو کے دیوے آپ، گرگھ گر گر آپ جگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے دھر دا ساتھ، سنگی ساتھی ہر کرتا اکو نظری
 آئیا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ مل سنگھ دے گرہ اکال گرہ ★

گو بند کہے پرتوں چنگا سچکھنڈ، درگاہ ساچی و بے سچ ودھائیا۔ جس گرہ مندر اندر بیٹھا نرگن روپ سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پروردگار سانجھا
 یار نور خدائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن نہیں کوئی ونڈ، تت وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ اکھراں والا نہیں کوئی گاون والا چھند، راگ نادگیت سنگیت و بے نہ
 کوئے ودھائیا۔ اکو جوت نور اگنی چڑھیا چند، روس سور یہ گھ نہ کوئے دکھائیا۔ جھگڑا نہیں کوئی دین مذہب اوچ نیچ راؤ رنگ، ذات پات وچ ورجھنڈ، لوک
 پر لوک گنت نہ کوئے گنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی ایکنکار اک اکل سچ سگھاسن سو بھاپائیا۔
 گو بند کہا اند پرتوں اگے ویکھیا مقامے حق، حقیقت اکو نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت پڑکھ اکال ملے سمرتھ، پاربرہم پتر میثور اکو نظری آئیا۔

جس دا چار جگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے جس، رسنا جہوا بیتی دند سوہلے ڈھولے راگ سنائیآ۔ سو سوامی
 انترجامی گھٹ نواسی نرگن نرویر نرکار نرکار سچ دوارے رہیا وس، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نور جوت کر زشنائیا۔ کوٹن کوٹ دیوت سُر رکھ من سادھ
 سنت صوفی فقیر بے نظیر چرنی رہے ڈھٹھ، بن سیس جگدیش سارے رہے جھکائیآ۔ چارے کہانی چارے بانی انتر نرتر منتر جس دانام رہے رٹ، بودھ اگادھ
 شبد اناد ڈھر دی دُھن کرے شنوائیا۔ سو صاحب سنگر دین دیالا پُرکھ اکالا مارگ لاوے سچ، کلجگ کوڑی کریا چار کُنٹ چار ورن اٹھاراں برن دے گوائیا۔ کر
 پرکاش کایا ماٹی پنج تت کچ، آتم برہم پاربرہم بھو اچھیدا اچھل اچھیدا پڑدا دے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ
 دوارے دیوے مان وڈیائیآ۔ گوہند کہا اند پُر توں آگے دیکھیا آگم دوار، جس دا بھو نہ کوئے کھلایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے وید چار، شاستر سمرت کہن کوئے
 نہ پائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس در دے بھکھار، بھکھک ہو کے بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ سو دوارا اینکارا رکھے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت آد جگاد نہ کوئے تپائیآ۔ نرگن
 سرگن وست دیوے داتا دانی بن تھار، تھر گھر پڑدا اولہا دے چکائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نرویر نرکار نرکار، کل کلکی ویس وٹائیآ۔ جس دی آد
 انت جگ جگنت پاوے کوئی نہ سار، مہاسار تھی ہو کے دو جہاناں سری بھگوانا اپنا رتھ چلایا۔ کوڑ کریا جگت مایا ممتا میٹے وبچار، دُرمت میل اگنی تت بھجائیآ۔
 کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن اٹھاراں برن دے اک پیار، سرتی شبدی ناتا دے جڑائیآ۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک سادھ سنت اکو گھر
 دے وکھال، جس گرہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچھنڈ نواسی سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی اپنا
 شبدی ناد وجائیآ۔ گوہند کہے اند پُر توں آگے منزل حقیقی چڑھیا، پُرکھ اکال دتی وڈیائیآ۔ بن اکھاں بن اکھراں نراکھر اکو پڑھیا، جس نے بھو اچھیدا دتا کھلایا۔
 سچ دکھایا ڈھر دا گھریا، گرہ مندر وجدی دسی ودھائیآ۔ نرگن نور جوت پرکاش پروردگار اکو کریا، ظہور ظہور وچوں پرگٹائیآ۔ چرن کول سچ سرنائی بن سیس
 دھر پڑیا، جوتی جوت بھیت کرائیا۔ مہربان محبوب مُجبت وچ حکم اگما کریا، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک دتا سمجھائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا چار ورن
 اٹھاراں برن من واسنا سرشتی درشتی اندر کیوں لڑیا، بھاونامتا موہ ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیش نر نریش

زرِ گن دھار آپ سنائیا۔ گوہند کہے میں سُن اگئی فرمانا، بن رسنا جہوا بیتی دند جو پر بھ نے دتا جنائیا۔ بھيو ابھیدا کھول دو جہاناں، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لو آں
 گگن گگنتر اں پڑدا دتا اٹھائیا۔ جس وچ سَتجگ داسَت وکھایا اک نشانہ، سَت دھرم دا سچا راہ جنائیا۔ کھجگ کوڑی کر یا میٹے وچ جہانا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار
 رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دوسر دے نہ کوئے بیگانہ، تہ سریر تن وجود مائی خاک ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایکا نام ایکا دان دیوے دُھر سری
 بھگوانا، سَت ستوادى اپنا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار کُنٹ دہ دشا ورن برن اپنا رنگ چڑھائیا۔ گوہند کہا
 پُرکھ اکال دتا دُھر سندیشہ، سندھی ہتھ کسے نہ آئیا۔ تخت نواسی بن زرشا، نر نرائن دتا سمجھائیا۔ گوہند شبد سنگر پورا آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن جگت وجود
 کھیل بنائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت میٹے لیکھا، بھرم بھلیکھا کوڑی کر یا دئے کڈھائیا۔ کھجگ انت چو داں صدیاں محمد ٹھیکا، ٹھا کر سوامی انتر جامی سب دا پورب
 لہنا دئے مکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ رہن نہ دیوے بھیکھا، سچ سچ لوک مات دئے اُچھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھرم دوارا
 اکو اک وکھائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال دیوے دُھر فرمان، حکم اندر حکم بدلایا۔ جھکڑا میٹ زمیں آسمان، دین دُنی دئے بدلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن مانو ذاتی
 شبدی سنگر اک گیان، من واسنا نہ کوئے لڑایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پار برہم برہم بھيو کھول مہان، مہما اکھ پُرکھ سمر تھ دے سمجھائیا۔ ایکا نام دتے گن
 ندھان، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سچ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی دتے
 کرتار، قدرت دا مالک دیا کمائیا۔ کھجگ کوڑی کر یا لوک مات نوار، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ سچ سچ سَت دھرم ڈنک وجے سنسار، راؤ رنگ کر شنوائیا۔ اکو پُرکھ اکال دا
 ہووے جیکار، گر اوتار پیر پینمبر جس دا ڈھولا گائیا۔ سچ دوارے آتم کرے نمسکار، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ویکھے وگسے ویکھنہار،
 گھٹ گھٹ اندر کایا مندر پھول پھولائیا۔ گوہند وچولا شبدی شبد سنسار، سرتی سرت اکال مور ت اکل کل دھاری اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چو دھویں کر
 خوار، بیس پیسے دے ادھار، سَتجگ سچ کر اُجیار، کھجگ اندھ اندھ کوڑی کر یا دے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایختے اوتھے دو جہاناں زرِ گن رُپ سری بھگوانا، سرشٹ سبائی درشٹی اندر دیوے دانا، دیاوان دین دین اکو اک اکھوائیا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ اچھر سنگھ دے گرہ پنڈ سیکھا ★

گوہند کہے میرا میلا نر نر نکار، سچھنڈ نواسی دُھر دا پتا مائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا سیو ادار، سنجگ تریتا دواپر کھجک جگ جگ کھکے اندر سیو کمائیا۔
 نرگن سرگن سرگن کھیل وچ سنسار، لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے کھانی پھول پھولائیا۔ چارے بانی شبد اگتا بول جیکار، نام ندھانا سری بھگوانا برہمنڈاں
 کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالاں آپ سناٹیا۔ لیکھا جان پیغمبر اوتار، بھگت سنت صوفی فقیر انتر نر نتر پھول پھولائیا۔ شبد اناد بودھ اگادھ شاستر سمرت وید
 پُران انجیل قرآن کھانی بانی بول جیکار، چار کُنٹ دہ دشا اکو نام سچ شنوائیا۔ سچ سہیلا اک اکیلا پرم پُرکھ پرماتم آتم کھیل کھلائے اگم اپار، الکھ اگوچر بے پرواہ
 اپنی کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دُھر دی سیو لگائیا۔ گوہند کہے سچھنڈ نواسی میرا اکو میت، متر پیارا
 نظری آئیا۔ جس دی سمجھ نہ سکے کوئے ریت، ریتوان بے پہچان بن روپ رنگ ریکھ سچ دوارے سو بھاپائیا۔ سو سوامی انتر جامی پُرکھ اکالا دین دایالا بیٹھا
 رہے اہیت، کوٹن کوٹ وشن برہما شو دیوت سُر اپنی سیو لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم نرگن نر ویر نر کار نر نکار دس اگتائیت، سوہلا ڈھولا دُھر داراگ
 سناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ گوہند کہے سچھنڈ نواسی میرا اکو سجن، صاحب سنگر نظری
 آئیا۔ جس دے تال نگارے شبد اگم وچن، انراگی اپنا راگ سناٹیا۔ جس داتن وجود ماٹی خاکی نہیں کوئی بدن، اپ تیج وائے پر تھی آکاش جوڑ نہ کوئے
 جڑائیا۔ مقامے حق بیٹھا اپنی منزل، محبوب ہو کے مُجّت وچ کھیل کھلاٹیا۔ جس دے دیک گرا اوتار پیر پیغمبر لوکات سنجگ تریتا دواپر کھجک نرگن سرگن
 دھار جگن، جاگرت جوت بن ورن گوت نرگن نور کرے رُشناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا سدا سد اپنا حکم
 ورتائیا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی ہر چندر کور دے گرہ پنڈ سیکھا ★

گوہند کہے سچھنڈ میں ویکھیا پڑکھ اکالا، اکل کل دھاری بیٹھا سوہا پائیا۔ جس دا زرن گن نور جوت اجالا، دیا باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی نت
نوت حکے اندر بدلدار ہے چالا، چال نرالی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دین دنی نام سندیشہ دیندار ہے سکھالا، پاربرہم برہم بھیو ابھید اپنا آپ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اینکار اک اکلا سچ محلا درگاہ ساچی اک وڈیائی۔ گوہند کہے سچھنڈ دوارے تکیا پروردگار، پر م پڑکھ پر ماتم
نظری آئیا۔ جو اک اکلا واحد سرب سوامی متر یار، درگاہ ساچی حق مقامے ڈیرہ لائی۔ مہربان ہو کے میٹوں بنایا اپنا خدمتگار، خادم ہو کے خود ساچی سیو
کمائیا۔ زرن گن سرگن دے آدھار، کایا ماٹی پنج تت تن وجود اپنا رنگ رنگائی۔ شبد انادی بول جیکار، ڈھر فرمانا سری بھگوانا اپنا دتا سنائی۔ ورن برن ذات پات
اوج پنج راو رنگ وچوں کر کے باہر، ایک رنگ ڈھر دا دتا رنگائی۔ ساچی سکھیا دے کے بھکھیا سچھنڈ دوارے دتا سکھال، من مت بدھی توں پرے کیتی
پڑھائی۔ پریم پیار محبت وچ زرن گن دھار بنا کے اپنا لال، جوتی جوت اپنی گود اٹھائی۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں صاحب سمر تھ ہو کے کرے سنبھال، مہربان ہو
کے مہر نظر اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ زرنیشا ڈھر دا نام اک درٹائی۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی ہر وندر کور دے گرہ پنڈ رکھالا ★

گوہند کہا سچھنڈ دوارے تکیا پڑکھ ابناشی، پر م پڑکھ بیٹھا سوہا پائیا۔ سرشی وچ دیکھیا ہر گھٹ نواسی، گرہ گرہ اندر اپنا زرن گن جوت کرے رُشائیا۔
برہمنڈاں کھنڈاں ویکھیا اگم جوت پرکاشی، پاربرہم پتر میشور اپنی کھیل وکھائی۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بنیا داسی، سیوک ہو کے ڈھر دی سیوا منگ منگائی۔ سو
صاحب سنگر پڑکھ اکالا دین دیالا میری پوری کرے آسی، آسا وچ آشنا اپنی نال ملائی۔ لوکات کلج انت سری بھگونت کھیل وکھائے اپنی گھاٹی، پتن کنارہ
تٹ دوچار ہن کوئے نہ پائیا۔ بیس بیس ہر جگدیشا صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک میٹے واٹی، زرویر ہو کے اپنا تھم ورتائی۔ نوست دیوے نام

سندیئہ اگئی پاتی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سب نوں دے سنایا۔ جھکڑا کئے اوچ نیچ راو رنک دین مذہب ذات پاتی، آتم برہم پاربرہم بھيو مانکھ ذاتی دے جنایا۔ نچھر دھارا امرت بوند دیوے سوانتی، امیوں رس اپنا آپ ورتایا۔ کوڑی کریا من واسنا میٹ اندھیری راتی، نرگن نرگن جوت نور کرے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے تھم ورتایا۔ گوہند کہے سچھنڈ دوارے ویکھیا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اکو نظری آیا۔ جس نوں کھندے سارے بے پرواہ، بے انت کر کے رہے گایا۔ جو کھکے اندر تھم رہیا ورتا، دُھر فرمانا اک سنایا۔ سو کھج انت سیری بھگونت نرگن دھار بنے ملاح، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر بیڑا آپ چلایا۔ گر اوتار پیغمبر جس نوں بھوکھتاں وچ آئے گا، لکھتاں وچ شہادت گئے بھگتایا۔ سو نرگن نور جوت کرے رُشا، کل کلکی ویس وٹایا۔ جس نوں جنمے کوئی نہ ماں، پتا پوت نہ گود اٹھایا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے دو جہاں، پڑدا اوہلا آپے دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر پُرکھ اکال اکل کل دھاری اپنی کل ورتایا۔ گوہند کہے سچھنڈ دوارے ویکھیا سیری بھگوان، بھگوان بیٹھا سو بھاپایا۔ جس دا جھلدا دھرم نشان، زمیں اسمان سیس جھکایا۔ کوٹن کوٹ بیٹھے کاہن، سیتا دے رام دین ڈھاپایا۔ کوٹن کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد منگن دان، درویش ہو کے الکھ جگایا۔ نانک نرگن کر پرنام، نرائن مل کے وجے ودھایا۔ گوہند کہا میں اُس دا جو دھا سوربیر سٹ بلوان، شبدی اپنا ناؤں جنایا۔ کھج انت صدی چوڑھویں لوکماں ہوواں پردھان، پر پُرکھ ٹھا کر سوامی دیوے مان وڈیایا۔ کوڑی کریا موہ ممتا مایا وکار ہنکار میٹاں وچ جہان، سچ سچ دھرم مارگ اک لگایا۔ بدھی بدل دیواں انسان، شرع رہے نہ کوئے شیطان، چار ورن اٹھاراں برن اکو دھرم دساں ایمان، نام بھجن بندگی اکو دیاں سمجھایا۔ سب دا ایشٹ اکو ہووے سیری بھگوان، دُوجے مئے کوئی نہ آن، کلمہ کائنات کرے نہ کلیان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم پاربرہم برہم بھيو اہید انبھو دریشٹی دیاں کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بدلا آیا ودھان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اپنا تھم ورتایا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ٹہل سَنگھ دے گرہ ہسپتال روڈ ابوہر ★

گوہند کہے سچھنڈ ویکھیا اگتا دھام، دو جہاناں وکھرا سوہا پائیا۔ جس گرہ وسے سب توں نیارا رام، پاربرہم پر بھ اپنا آسن لائیا۔ حکمے اندر جگ چو کڑی بدل دیوے نظام، سنجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دے کے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ نرگن سرگن کر پردھان، تن ماٹی خاکی ویکھ وکھائیا۔ امرت رس پیا کے جام، سچ خُماری شبد چڑھائیا۔ دُھر دا کلمہ دے پیغام، کائنات کرے شنوایا۔ سو لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوڑاسی پھول پھولایا۔ صدی چوڈھویں حکم دیوے حکمران، دُھر سندیشہ اک درڑایا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھ حرام، من واسنا متتا کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار اک سمجھایا۔ گوہند کہے سچھنڈ نو اسی صاحب میرا سلطان، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جو کلجگ اتم کوڑی کرپا میٹے نشان، سنجگ ساچا مارگ چار ورن اٹھاراں برن اک وکھائیا۔ شرع شریعت وچ رہے نہ کوئی بے ایمان، آتم پر ماتم بودھ اگادھ دُھر داناد دے سنایا۔ توں میرا میں تیرا پاربرہم برہم دس کے ایمان، دھرم دوارا ایکنکارا سرشٹی درشٹی اندر دے پرگٹایا۔ انت اخیر بے نظیر ساچی دس اگئی کلام، کائنات دے سمجھایا۔ شبدی گوہند جودھا سورپیر مرد مردان، نوجوان حکم منایا۔ سب دا لہنا دینا پورا لیکھا کرے جو دے کے گئے بھوکھتاں وچ بیان، مالک خالق پر تپالک ویکھ وکھائیا۔ دین مذہب دا رہن نہ دیوے کوئی غلام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دارنگ اک رنگایا۔ گوہند کہے میرا پر م پُرکھ پاربرہم، پتپر میثور دُھر درگاہیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی کدے نہ لئے جرم، جوتی جاتا جلوہ گر نور خدایا۔ جس دا سمجھے کوئی نہ ورن برن، ذات اذاتی رُپ نہ کوئے وٹایا۔ سو قدرت دا مالک کرنی کرن، کرتا پُرکھ آپ اکھوایا۔ کلجگ انت دھرم ویکھے اُپر دھرنی دھرن، دھول دھول کھوج کھوجایا۔ ساچا رہیا نہ کسے پر ن، پر م پُرکھ اوٹ نہ کوئے تکایا۔ من واسنا جیو ہنکاری لٹن، نون س اکھر کرے نہ کوئے پڑھایا۔ ساچی منزل کوئے نہ آوے چڑھن، کایا مندر اندر پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ چار گنٹ دہ دشا دے اندھیری کندر، سچ نام نرگن جوت نہ کوئے رُشائیا۔ گوہند کہے چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی اندر دے ننگن، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکایا۔ دھوڑی ٹکا مستک کوئے نہ لاوے چندن، لکھ چوڑاسی وچوں جم کی پھاسی نہ کوئے کٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر دین دیال دیندھ ٹھا کر سوامی انتر جامی ہر گھٹ انتر ویکھ دکھانیا۔ گو بند کہے سچھنڈ نو اسی میرا محبوب، مُجّت وچ سدا سماںیا۔ جس دا اُچ عرش عروج، مقامے حق نور رُشناںیا۔ سو لیکھا جانے کایا کلبوت، پنج ت پھول پھولانیا۔ کلج انتم کوڑی کریا ویکھ وجود، حکمے اندر حکم دے بدلائیا۔ کوڑی کریا دسے چارے کوٹ، دہ دشا ہوئی ہلکانیا۔ جیو جنت سادھ سنت من واسنا مارن جھوٹھ، ست سچ سکے نہ کوئے اپنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال صدی چو دھویں انت کرے نیست و نابود، نہ معلوم اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوڑا سوا جیو جنت گھٹ گھٹ انتر نر نتر جانے منز لے مقصود، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنے ہتھ رکھانیا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ رتے وال ضلع گنگا نگر راجستھان ★

گو بند شبد کہے پُرکھ اکال رہیا دس، دو جہاناں والی دین دیال دیا کمانیا۔ چار گنت دہ دشا رہیا کسے نہ کوئی وں، من واسنا دین دنی ہوئی ہلکانیا۔ سچ نیتز لوچن نین کھولے کوئی نہ اکھ، پرتکھ ملے نہ کسے گوسانیا۔ حقیقت وچوں کھوجے کوئی نہ حق، پڑدا اوہلا سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جگت و دیا پڑھ پڑھ گئے تھک، من واسنا بندھن کوئے نہ پانیا۔ ناڑ بہتر گھر گھر ابلے رت، رتن امولک ہیرا نظر کسے نہ آئیا۔ دین دنی درشتی سرشتی ست نالوں ہوئی وکھ، ست سروپ ست ستوادی سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ گو بند شبد کہے کی دساں بیان، بے انت بے پرواہ اپنی کھیل کھلایا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا دو جہان، نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنا حکم ورتانیا۔ سچ سندیشہ نر نریشا دھر درگا ہی دیوے فرمان، حکم حاکم اک درڑانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن انتر نر نتر نرویر ہو کے کرے پہچان، من مت بدھی توں پرے کھوج کھوجانیا۔ لہنا دینا جھگڑا مٹائے زمیں اسمان، چوڈاں لوک طبق سبق بن اکھراں اک درڑانیا۔ کرپاندھ ٹھا کر سوامی کھیل کرے سری بھگوان، خالق خلق بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک سنایا۔ گو بند شبد کہے میں دساں کی، کہن کچھ نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ستجگ بنھنہارا نینہہ، کلج کوڑی کریا جڑ

رہیا اُکھڑا گیا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑا سی جنت جی، جیون جگت برہمنڈ کھنڈ دے بدلایا۔ جھگڑا مکا کے ساڈھے تن ہتھ رودا سے سین، سچ سوامی انترجامی بھو
 ابھیدا دے گھلایا۔ امرت میگھ برسے اگتا مینہ، بوند سوانتی کملاپاتی پتیر میثور آپ پیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست
 ستوادی ہو سہایا۔ گوبند شبد کہے دھر دا حکم دیوے دیال، دین دیال دیا کمایا۔ جس گرا اوتار پینمبر اپنی دھاروں لئے اٹھال، نرگن وچوں نرگن لئے اُپجایا۔
 ست دوارا کھول کے اکو دھرم سال، دھرم دامارگ رہیا پرگٹایا۔ کجگ کوڑی کرپا بدل دینی چال، مایا ممتا موہ وکار رہن کوئے نہ پانیا۔ نام ندھان دو جہان
 دینا بے مثال، جس دی مسل پچھلی نظر کوئے نہ آیا۔ چار گنٹ دہ دشا ورن برن اکو ڈھولا گان، دھر داراگ برہم برہماد دے سنایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کمایا۔ گوبند شبد کہے دیوے حکم حکمران، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ دست امولک دے کے دان،
 داتا ہو کے رہیا سمجھایا۔ کوڑی کرپا میٹ وچ جہان، جہالت رہن کوئے نہ پانیا۔ مانو مانکھ مائس میل ہووے انسان، حیوان بدھی نہ کوئے بنایا۔ ہر گھٹ انتر
 نرتر نور جگے مہان، دیک دیا بن باقی تیل ڈمگایا۔ شبدی ناد سنائے سچی ڈھنکان، انحد نادی راگ سنایا۔ امرت رس دیوے پین کھان، جگت کوڑی ترشنا بھکھ
 دے گویا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دھر داکنت، لیکھے
 لائے ہرجن گرگھ ساچے سنت، بھگت بھگونت اپنے گھر وسایا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ارجن سنگھ دے گرہ رتیوال ★

گوبند شبد کہے میرا مالک پڑکھ ابناش، آد جگادی دھر درگاہیا۔ جو دو جہاناں کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈمگایا۔ سو پڑکھ نرنجن اپنا کرے کھیل تماش، ہر
 پڑکھ نرنجن لئے پرگٹایا۔ ایکنکار منڈل منڈپ پا کے دھر دی راس، آد نرنجن دیا باقی کملاپاتی آپ جگایا۔ ابناشی کرتا دیکھے کھیل تماش، سری بھگوان پرگٹ
 ہو کے اپنی دھار چلا گیا۔ پاربرہم پر بھ اپنی پوری کرے آس، نرگن نر ویر نرکار نرنکار اپنی کل ورتایا۔ وشن برہما شو بنا کے ساتھ، سگلا سنگ اُپجایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ گو بند شبد کہے میرا سوامی، پر م پُر کھ پر بھ دیا کمایا۔ گھٹ نو اسی انترجامی، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ ساچے نام دی دھرم نشانی، زرگن سرگن آپ ورتایا۔ کلجگ انت بھيو ابھیدا کھولے کوڑی کر یا میٹے بے ایمانی، شرع شیطانی ڈیرہ ڈھایا۔ جن بھگتاں منزل دسے اک آسانی، احسان سر نہ کوئے رکھایا۔ نو جیون دی نام ندھان دے جوانی، ناتا توڑ کے ہوئے ہنگتا ہنگ برہم دے سمجھایا۔ بخش کے پد زبانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے رنگ آپ رنگایا۔ گو بند شبد کہے میں پر م پُر کھ دی ویکھاں کار، کرنی کرتا آپ کمایا۔ جس نوں ویکھدے رہے سدا جگ چار، جگ چو کڑی دھیان لگایا۔ در درویش ہو کے منگدے رہے بن بھکھار، نر نریش دیونہار نر نکار اپنی کار کمایا۔ جوتی جاتا پُر کھ بدھاتا پرگٹ ہو کے وچ سنسار، مہاسار تھی دھرم رتھ آپ چلایا۔ کھتری براہمن شو در ویش آتم پر ماتم دسے اک پیار، پار برہم برہم پڑا دے اٹھایا۔ دُتیا بھاؤ نہ رہے جگت دُتر دھار، الکھ نر جن گم اتھاہ اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ گو بند شبد کہے پر بھ دیونہارا سکھیا، اگڑی کرے پڑھایا۔ جس دا لیکھ کسے نہ لکھیا، کاتب چلے نہ کوئے پتر ایا۔ دین دُنی دسے مستھیا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ پریم پریتی پیار مُجبت وچ بنے دُھر داتیا، متر پیارا ہو کے اپناسنگ بنایا۔ جس نے سنجگ تریتا دوا پر کلجگ آد جگاد جگ چو کڑی نت نو ت نچھیا، زرگن سرگن سرگن اپنا تھم ورتایا۔ جگ نیز چار ورن اٹھاراں برن من واسنا جگت در شی اندر کسے نہ دسیا، بھرے بھلی لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی پار برہم پتر میثور اپنی کھیل ورتایا۔ گو بند شبد کہے پر بھ کرے کھیل اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول و بے ودھایا۔ زرگن زور ہو اجیار، اُجالا کرے جگت لوکایا۔ کوڑی کر یا میٹے دھواں دھار، دھرت دھول دھرم دے سہایا۔ ساچے نام داسِت جیکار، ہر ہر دے دے وسایا۔ من واسنا رہے نہ کوئے وکار، ممتا موہ دے چُکایا۔ ماؤ ماؤ دے آدھار، اُدر دا لیکھا دے مُکایا۔ نو نو چار دا قرضہ دے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جاتا پُر کھ بدھاتا کرنی دا کرتا کھیل کرے اپار، قُدرت دا مالک بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہاناں سچکھنڈ نواسی سدا سکدار، نام سندیشہ فرمانا دھر دو جہاناں آپ سنائیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ ۱ سی ۰ سی ۰ ضلع گنگانگر ★

گوبند کہے میں دیکھیا گھر گبھیہر گن ساگر، اگم اتھاہ نظری آئی۔ جس دانام ونجارا اک سو داگر، جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبراں ونج کرائیا۔ نرگن دھار جودھا سور پیر بہادر، نر بھے بھو سرب دکھائیا۔ دین دنی دیکھے اپنا ساگر، لکھ چوراسی جیو جنت پھول پھولائیا۔ نرگن سرگن نر ویر نر اکار نر نکار دو جہاناں سدا حاضر، حضور حضرت اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑا آپ چکایا۔ گوبند کہے پر بھ دیکھیا سرب گناں بھر پور، اونتہ نظر کوئے نہ آئی۔ وشن برہما شو جس دانور، دیوت سُر چک چکایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا پور، جگ چوکڑی بیڑے رہیا چڑھائیا۔ لوکمت نیت نوت میٹے کوڑو کوڑ، سچ سچ دے وڈیایا۔ سدا سہیلا حاضر حضور، گرہ گرہ اندر سو بھاپایا۔ چتر بنائے مورکھ موڑھ، بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگایا۔ ساچے سنتاں دے کے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے مستک خاک رمایا۔ من واسنا توڑ غرور، گر لکھ اپنے رنگ رنگایا۔ نام نُماری دے سرور، جگت ترشنا دے بھجھایا۔ مہبت ونج بنے مزدور، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ سدا سہایا۔ گوبند کہے پر بھ دیکھیا دیال دین، دیاندھ اکھوایا۔ جس دا مارگ آد جگاد مہین، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ نر اکھر سچکھنڈ دوار یوں دے تعلیم، اکھراں والی لوکمت پڑھایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ کردا آیا ترمیم، بدلی ونج عدلی اکو اک اکھوایا۔ دین مذہب کردا رہیا تقسیم، حصیاں ونج اپنا حکم چلایا۔ جن بھگتاں بخشدا رہیا یقین، یک اپنا گھر دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرناہیا۔ گوبند کہے پر بھ تگیا بے نظیر، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیدا۔ جس دی سمجھ سکے نہ کوئے تصویر، تصور موصور نہ کوئے کرائیدا۔ منزل چڑھے نہ کوئے اخیر، چرن کول گر اوتار پیغمبر بہہ بہہ شکر منائیدا۔ سو جھگڑا مکاوے شاہ حقیر، اوچ نیچ اکو گھر وسائیدا۔ کلجگ ونج سنجگ

ساچی بدلے تقدیر، تدبیر اپنا حکم ورتائیندا۔ جھگڑا رہے نہ کسے پیغمبر پیر، پراپسنتی مدہم بیکھری حکمے اندر آپ سمجھائیندا۔ سجدے کرن شاہ فقیر، حقیر اپنے دھندے لائیندا۔ دین دُنی بدل دیوے ضمیر، من واسنا کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ شرع رہے نہ کوئے زنجیر، کھتری براہمن شودر ویش اِکو رُپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچا راہ دکھائیندا۔ گوہند کہے پر بھ تلیا انتر جامی، لکھ چوڑاسی ویکھ دکھائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر گاؤندے آئے بانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ناؤں دھرائیا۔ جس رچنا رچی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ جس سر سرور اٹھسٹھ تیرتھ بخشیا پانی، امرت رس اپنا آپ دکھائیا۔ سرت شبد شبد سرت ست دوار بنا ہانی، نرگن نرگن میل ملائیا۔ لیکھا جانے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس دا بھو سمجھے نہ کوئے جگت ودوانی، نیرا اکھ تک سکے کوئے نہ رانیا۔ سو شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکال دُھر دا حکم دیوے فرمانی، پاربرہم پتر میشور اپنی کل ورتائیا۔ کھجگ کوڑی کریا دھرنی دھرت دھول اُپر رہیا خاک چھانی، چار کُنٹ دہ دِشا طے مان نہ کوئے وڈیائیا۔ انت اخیر بے نظیر صدی چوڑھویں میٹے جھوٹھ نشانی، ست سچ دھرم اپنا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اُپر کرے مہربانی، مہربان ہو کے محبوب اپنی مُجت وچ رکھائیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی لچھو دے گرہ ۳ سی ۰ سی ۰ ضلع گنگا نگر ★

گوہند کہے پُرکھ اکال بیٹھا نہپیل دھام اٹل، سچکھنڈ دوار اینکار درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ نرگن نور دپیک جوت رہیا بل، آد جگادی برہم برہادی ڈگمگائیا۔ شبد اگئی دُھر سندیشہ رہیا گل، نام ندھان سری بھگوان اِکو اِک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جاؤرل، دُتیا رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھو گھری پل، من واسنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ پندھ مکاؤ جل تھل، ہسینل اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا ویکھو کھجگ کوڑی کریا کل، ورن برن روون مارن دھاہیا۔ مایا ممتا کپٹ وکار کرے چھل، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ پنچ وکارا گھر گھر دے ول، نام کھنڈا وچ برہمنڈاں ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ دُئی دویت شرع شریعت میٹے کوئے

نہ سل، صاحب سوامی مل کے خوشی نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نام سندیشہ نر نریشا نرگن نر ویر رہیا سنایا۔
 گوہند کہا ویکھیا سچھنڈ اُج منارا، بن چھپر چھن سوہا پانیا۔ جس گرہ و سیا سو پُرکھ نر نجن اگم اپارا، ہر پُرکھ نر نجن ڈیرہ لایا۔ ایکنکارا کر پسارا، آد نر نجن جوتی جاتا
 ڈمگنایا۔ ابناشی کرتا جانے اپنی دھارا، سری بھگوان ست ستوادی کار کمانیا۔ پاربرہم بن سکدارا، حکمے اندر حکم ورتانیا۔ وشن برہما شو سیوادارا، در ٹھانڈے
 سیس جھکانیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن نمسکارا، مستک ٹکے دھوڑی خاک رمانیا۔ کھانی بانی کرے پکارا، جگ چو کڑی نیتز نیناں نیر وہانیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ کلج
 کوڑی کریا ویکھ پسارا، چار کنت دہ دشا اندھیرا چھانیا۔ ساچا سچن ملے نہ کوئے میت مُرارا، پر م پُرکھ پر ماتم آتم جوڑ نہ کوئے جڑانیا۔ پڑھ پڑھ تھکے شاستر
 سمرت وید پُران انجیل قرآناں، راگاں ناداں سولیاں ڈھولیاں وچ گانیا۔ بھو کھلے نہ والی دو جہانا، گہر گسپھر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھیا درس کوئے
 نہ پانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہوئے ویرانا، ویری گھر گھر اپنا ڈنک وجانیا۔ بن تیری کرپا ساچی دے نہ کوئے دھرم سالا، دھرم دوار ایکنکار اپنا دے
 دکھانیا۔ جتھے آد جگاد جگ چو کڑی سنجک تریتا دواپر کلج جھلدا رہے نام نشانہ، لوآں پریاں نظری آتیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت توں نظری آتیں
 اکو کاہنا، مالک خالق پرتپالک بے پرواہیا۔ کلج کوڑی کریا بدل دے زمانہ، سنجک سچا راہ چلانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور،
 مہربان محبوب سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ گوہند کہے پر م پُرکھ داتلیا ایکا دھام، دوارا دُھر دا سوہا پانیا۔ جتھے کدے نہ ہووے شام، بن سورج چند ہوئے رُشانیا۔
 جس دا بدل نہ سکے کوئے نظام، آد جگاد اکو حکم ورتانیا۔ گر اوتار پیغمبراں دیوے پیغام، شبد سندیشہ نام سنایا۔ دین دُنی کرے انتظام، لکھ چوڑاسی اپنے کارے
 لایا۔ آتم پر ماتم کر غلام، مُجت وچ اپنا رنگ چڑھانیا۔ ہر گھٹ ہووے جانی جان، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجانیا۔ کلج انت سری بھگوانت مہما اگنت سارے
 گان، گا گا تھکی سرب لوکانیا۔ منزل چڑھ کے مندر وڈ کے درس کوئے نہ پان، حرص وچ ہو س سکے نہ کوئے مٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، گوہند سورا حاضر حضورا، دُھر دی منگ منگانیا۔ گوہند کہے پر بھ دا ویکھیا گھر اگم، اگڑی کھیل دکھانیا۔ جتھے ہڈ ماس ناڑی نہیں چم، چم
 درشی رُپ نہ کوئے بدلایا۔ نہ کوئی ترشانا کوئی تم، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ ہر کھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ نہ کوئی مرے نہ پئے جم،

جننی گود نہ کوئے سہائیا۔ نہ کوئی پون سواس دم، ساہ ساہ ڈھولا نہ کوئے گائیا۔ اک اکلّا ایکنکار اپنا آپ بیٹھا مل، دوجا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُرکھ سمرتھ مہما اکھ، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ گوبند کہے پر بھ دوارا نگیا ایک، اک اکلے دتا دکھائیا۔ جتھے سب نوں ملے ٹیک، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ زرگن دا ساچا دیس، پردیسی سرگن اپنے وچ سمائیا۔ جگ چوکڑی کرے اولٹا ویس، لوکات پھیرا پائیا۔ نام ندھانا دے سندیش، سوئی سرتی دے اٹھائیا۔ کلجگ انت کوڑی کر یا میٹے کلیش، کائنات کلمہ حق حقیقت اک سمجھائیا۔ حکمے اندر حکم سنائے دیس پردیس، دو جہاناں آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی درشی اندر لے ویکھ، انتر زرنتر منتر اپنا اک اچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک زرائن زر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت رہے ہمیش، جنم مرن کرم کانڈ وچ کدے نہ آئیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ قابل سنگھ دے گرہ ۱۸ بی۔ بی۔ بی۔ ضلع گنگا نگر ★

گوبند شبد کہے صدی چودھویں کرے پکار، دروہی تیرا نام خدائیا۔ کرپا کر پروردگار، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ ناتا ٹٹا محمدی یار، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ ڈھر دا کلمہ سکے نہ کوئے وچار، کائنات پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ امرت رس ملے نہ تیری دھار، آب حیات جام نہ کوئے پیائیا۔ ساچا رہیا نہ کوئے خد متگار، خادم ہو کے سیو نہ کوئے کمائیا۔ اُمت اُمتی گئی ہار، رسول پیغمبر دین گواہیا۔ نبیاں سنے نہ کوئے گفتار، گفت شنید کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ سچ بنیتی تیرے اگے زرنکار، زرگن زرویر دتی سنائیا۔ مقامے حق کھول کواڑ، درگاہ ساچی پڑدا دے اٹھائیا۔ تیرا اکو نظری آئے سچکھنڈ دوار، جس گرہ بیٹھا سوبھا پائیا۔ جوت نور کر اجیار، نور نورانہ چند چکائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹ اندھ اندھیار، ساچا مارگ اک دکھائیا۔ من واسنا کرے نہ کوئے و بچا، آتم پر ماتم بھو دے گھلائی۔ ساچی منزل ملے حقیقی یار، لاشریک اپنا پھیرا پائیا۔ صدی چودھویں تیری طلبگار، پیغمبر تیرے طالب علم گئے سمجھائیا۔ انجیل قرآن کرے اظہار، صفتاں وچ تیرا ڈھولا گائیا۔ اماں دے امام سکدار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ گوبند شبد کہے صدی چودھویں

رہی کوک، دروہی تیرا نام خُدا نیا۔ جھگڑا پیا چارے کوٹ، دہ دشا ساچا رنگ نہ کوئے رنگ نیا۔ کوڑ وکارا ودھیا جھوٹھ، مایا ممتا ہوئی ہلکانیا۔ ست دھرم کر کے
 کوئج، دھرنی دھرت دھول توں پرے ڈیرہ لائیا۔ ساچی دسے نہ کوئے بوئج، سوئج سمجھ نہ کوئے وڈیائیا۔ جھگڑا پیا ایک دوئج، ایک رنگ نہ کوئے سمایا۔ پڑدا
 لاه کایا پنچ تت بھوت، تن ماٹی خاکی کر صفائیا۔ دین دُنی کر سلوک، صلح کل تیری اک سرنائیا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی مُجت دا محبوب، سچ محراب دے
 سہائیا۔ جدھر تگن اودھر موجود، حاضر حضور ولس وٹائیا۔ کلج کوڑی کر یا کر نیست و نابود، ست دھرم دا سچا راہ وکھائیا۔ سنجگ سچے سچا دے وجود، وصل
 اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین مذہب ذات پات ورن برن کلج انت آخری میٹ حدود، بندھن رہن کوئے نہ پائیا۔ گوہند
 شبد کہے صدی چودھویں نیتر رہی کھول، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ توں میرا میں تیرا گادے بول، راگ اگما اگو گائیا۔ دھر دے مالک آمیرے کول، لوکمت
 پھیرا پائیا۔ دُنی سٹی جگت انہول، تیرا نام نہ کوئے دھیائیا۔ دھر دا ڈنکا و جا ڈھول، نگارہ اگو ہتھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا پورا کر قول، جو بھوکتاں وچ
 گئے سمجھائیا۔ ہر گھٹ انتر آ کے مول، مولا ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ تیرا بھيو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ مسانک سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، دین دیال تیری آس رکھائیا۔ گوہند شبد کہے صدی چودھویں منگاں رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔
 کرپا کر سورے سرنگ، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹ بھیکھ پکھنڈ، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم برہم دس چھند، ساچا
 راگ اک الاہیا۔ دوت رہے کوئے نہ کندھ، ست ستوادی راہ چلائی۔ نرگن نور جوت چاڑھ چند، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ مہربان ہو بخشند، مہر نظر اک
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوایا۔ گوہند شبد کہے صدی چودھویں اپنی دسے خواہش، بھيو رہی کھلایا۔
 گر اوتار پیغمبراں دس کے گئے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ بھوکتاں وچ گئے آکھ، پرگٹ ہووے نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دی ورن برن نہیں کوئی ذات،
 روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیا۔ سو کلج میٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چکائیا۔ تیری ترکھا میٹے پیاس، بے آس دے گوائیا۔ نرگن نور جوت کرے
 پرکاش، اندھ اگیان دے چکائیا۔ جھگڑا میٹے ذات پات، دین دُنی وچے ودھائیا۔ ساچی منزل دسے اپنا گھاٹ، کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اِکو اِک سُبھائیَا۔ گو بند شبد کہے صدی چو دھویں بن نیتز رہی تک، بن اگھاں اگھ اُٹھائیَا۔ کس ویلے میرا دیوے حق، پورب لہنا جھولی پائیَا۔ پُرکھ اکال ہووے پرگٹ، امام اپنا ویس وٹائیَا۔ کوڑی کرپا میٹے کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سانگ ورتائیَا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، چار ورنناں اٹھاراں برنناں اِکو گھر وکھائیَا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سارے نام لین چپ، جیون جگتی دے بدلایَا۔ کر پرکاش دُھر دا سچ، ست ستوادی رنگ چڑھائیَا۔ لیکھا جان کایا ماٹی کچ، کچن گڑھ دے سُبھائیَا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، پروردگار دُھر درگاہیا۔ اپنا نعرہ دتے اگھ، جیکارا اِکو اِک جنائیَا۔ جس توں آتم رہے کوئے نہ وگھ، برہم پاربرہم مل کے وجے ودھائیَا۔ دوہاں دا سانجھا ہووے جس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلا مارگ دیوے دس، جس نوں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کہن کوئے نہ پائیَا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی۔ بی۔ ۰ ضلع گنگا نگر ★

ہر شبد اگئی سٹ، آدن انتا اِک اُپجائیَا۔ جس دی دھار ابناشی اچت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیَا۔ تھر گھر سہاوے ساچی رت، سچکھنڈ بیٹھا سیس جھکائیَا۔ پرگٹ ہوئے بن کایات بت، نرگن نرور بنت بنائیَا۔ جس نوں جننی رکھے کوئی نہ گکھ، پُرکھ اکال اِکو پتاماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنی کل وکھائیَا۔ ساچا شبد ہر دُلارا، دُلجا اِکو نظری آئیَا۔ جس دا مالک اینکارا، اِک اِکلا بے پرواہیا۔ سچ پرگٹائے اپنی دھارا، آپ اپنا بھو گھلایَا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی وجے ودھائیَا۔ کرے کھیل اگم اپارا، اگھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا پڑدا آپ اُٹھائیَا۔ ساچا شبد اگم اتھاہ، بے پرواہ آپ پرگٹائیندا۔ اِکو پُرکھ اکال دیوے صلاح، ساچی سکھیا اِک سمجھائیندا۔ نرگن نرور بن ملاح، بیڑا دُھر دے کندھ اِکائیندا۔ سچ وکھا کے ایکا تھاں، تھان تھنتر آپ سُبھائیندا۔ دین دیال بن کے پتاماں، پوت سپوتتا

گود لکھنڈا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیندا۔ دُھر داشد آدی ایک، اینکار بنت بنایا۔ وشن برہما شو دیوے ٹیک، ٹکے مستک آپ لگایا۔ ترے پنچ کھیلے کھید، اپنی کار کمایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال وسائے دیس، پردیش اپنا بھيو چُکایا۔ مالک ہو کے دُھر نریش، ہم دیوے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی آد جُگادی اپنی کار کمایا۔ ساچا شبد آد جُگاد، جُگ کرتا دے وڈیایا۔ کھیلے کھیل برہم برہما، برہمانڈ اپنی کار کمایا۔ دُھر وجائے ایکاناد، اگنی راگ سناپا۔ چارے بانی دیوے داد، پراپنتی مدہم بیکھری ڈھولا گایا۔ چارے کھانی کھولے راز، انڈج جیرج اُتھج سیتج سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمایا۔ ساچا شبد نرگن دھار، نرور پُرکھ اُچایا۔ جس دا کھیل اگم اپار، کرنی کرتا آپ درڑایا۔ نرگن سرگن پاوے سار، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ جُگ چوکڑی لے اوتار، گر اوتار پیغمبر رُپ وٹایا۔ سچ سندیشہ دیوے وارو وار، ہم ایکا دُھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر شبد ناووں پرگٹایا۔ سنگر شبد دین دیاں، دیاندھ اکھوائیندا۔ جس دے حکمے اندر کال مہاکال، رائے دھرم سیو کمائیندا۔ ترے گن مایا جگت جنجال، پنچ تت بندھن آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑا اوہلا آپ چُکائیندا۔ شبد گرو سدا بلوان، اک اکلا اک اکھوائیندا۔ جُگ چوکڑی جھلائے نشان، سبجگ تریتا دواپر کھجگ آپ ہنڈھائیندا۔ سرشی درشی اندر دیوے گیان، ویدا اگم اتھہ سمجھائیندا۔ نراکھر وچوں اکھر کر پردھان، کائنات ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر شبد اکو اک سو بھاپائیندا۔ سنگر شبد نور ہر دا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ نہ جتے نہ مردا، مر جیوت رُپ نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی اکھر و دیا پڑھدا، نہ کوئی سلوک سوہلے ڈھولے راگ ناد جنایا۔ جو چاہے سو جُگ چوکڑی کردا، کرنی دے کرتے دتی مان وڈیایا۔ نرگن توں سرگن رُپ دھردا، ویس وٹاوے چائیں چانیا۔ لکھ چوراسی اندر وڑدا، گھٹ گھٹ ویکھے تھاووں تھانیا۔ سرت سوانی ہانی بن کے پھڑدا، سوئی موئی آپ جگایا۔ بھيو کھلاوے ساچے گھر دا، تھر گھر دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی شبد گر اک اکھوائیا۔ شبد گرو گھر گبھیر، گور اپنی کار کمائیندا۔ جس دا لیکھا بے نظیر، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیندا۔ جس نے بھگت سہیلے بنائے

شاہِ حقیر، کبیر اُچی کوک کوک سنائیندا۔ جو بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی آپ پر گٹائیندا۔ کٹ دیوے شرع زنجیر، لاشریک میل ملائیندا۔ بخشش کر اک تو فین، توحفے گھر گھر آپ پُجائیندا۔ آتم دا بن کے دُھر رفین، من فریق پرے ہٹائیندا۔ جس دی کھیل اندر جگ چو کڑی گئے بیت، سو سنگر شبد اپنی کار کمائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک بدلنہارا نیت، نیتی وان اپنا حکم ورتائیندا۔ سنگر شبد کسے ہتھ نہ آوے مندر مسیت، گرودوار ویکھن کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچا شبد پتت پاون، پُنیت اک اکھوائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چو کڑی سارے گاؤں، صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر پکڑن دامن، دامنگیر دو جہان بن جائیا۔ جو سرگن بنے زرگن ضامن، سوشد وڈی وڈیائیا۔ ترشنا میٹ کے کامٹی کامن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شبد اکو اک سمجھائیا۔ ساچا شبد سدا سد ایک، اکو اک اکھوائیندا۔ جس دی دو جہاناں ٹیک، ٹکے مستک سرب لگائیندا۔ سب نوں کر نہار بیک، دُرمت میل دھوائیندا۔ نیت نوت وٹائے ویس، اپنی کل دھرائیندا۔ سچ وکھائے اگتا دیس، در دروازہ آپ گھلائییندا۔ جن بھگتاں اندروں کھول کے بھیت، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ پُرکھ اکال دساوے نیتن نیت، نج نیترا کھ گھلائییندا۔ تس شبد گرودانہ کوئی مچھ داہڑی نہ کوئی کیس، مونڈ منڈایا نہ روپ بدلاییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا آپ اٹھائیندا۔ سنگر شبد سدا بہرنگا، رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیا۔ زرگن دھار سرگن سنگا، سگل سرشٹ سمائیا۔ پریمیال دیوے اگم اندا، گھر امرت رس چکھائیا۔ بجر کپائی توڑ جندا، زندگی وچوں زندگی دئے بدلایا۔ رس وکھا کے پرماندا، پر م پُرکھ نال ملائیا۔ مُجبت وچ چڑھائے ڈنڈا، ڈنڈاوت اکو دئے سمجھائیا۔ جگت وکارا کڈھے گندہ، کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم دے دُھر دا چھندا، ساچا ڈھولا اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر شبد کھیل کرائیا۔ سنگر شبد کھیل انوکھا، جگ چو کڑی کھیل کھلائییندا۔ کسے نال نہ کرے دھوکھا، دُکھدیاں پار کرائیندا۔ آد جگاد کدے نہ سوتا، آلس نندرا ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ اکو پرکاش تنگے نرمل جوتا، جوتی وچوں اپنا آپ پر گٹائیندا۔ جس دا کھیل برہمنڈ کھنڈ کوٹن کوٹا، پُری لوء حکم ورتائیندا۔ جو گھر گھر اندر لاوے چوٹا، سوئی سرتی مات اٹھائیندا۔ سو سنگر شبد آد جگاد جگ چو کڑی نیت نوت اکو بہتا، ہتے گر و آں ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جس دا نام ندھانا ہوکا، حکم دُھر دا اک

سنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوشد اک پرگٹائیندا۔ ساچا شبد آد پرکھ دی دھار، پر م پرکھ وڈیائیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سیس نواپیا۔ وشن برہما شو بن بھکھار، منگن چائیں چانیا۔ جگ چوکڑی بن پنہار، سبجگ تریتا دواپر کلجگ سیوار ہے کمایا۔ سو لہنا دینا جانے نو نوچار، چار کنت دہ دشا پھول پھولایا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی صفتاں وچ کرے اظہار، ڈھولے سوہلے راگاں ناداں وچ گایا۔ سو شبد سب دا سانجھا یار، مُجبت آتما نال رکھایا۔ منزل دُور کرے دُشوار، پینڈا اگلا دے چُکایا۔ بنا سنگر ویکھ سکے نہ کوئی وچ سنسار، جگ نیتز لبھن کوئے نہ پائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، سمند ساگر دین دُہایا۔ جس اُپر کرپا کرے آپ کرتار، قُدرت دامالک دیا کمایا۔ تس بن اکھاں دے دکھال، گھر ٹھانڈے میل ملاپا۔ دُھر دا شبد جگ چوکڑی دُھر دا دتے کلام، کلمہ کائنات درڑایا۔ پیغمبراں دے پیغام، سندیشہ اک سناپا۔ بدل دیوے نظام، حکمے حکم بھوایا۔ جس شبد نے کلجگ انت میٹنی اندھیری شام، جوٹھ جھوٹھ دے مٹایا۔ اوہ شبد سدا مہربان، مہر وچ سماپا۔ سُنیا جائے نہ کسے کان، رسنا نال نہ کوئے وڈیائیا۔ دُھن آتمک سچی دُھنکان، دُھر دی دھار شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد دُلا رے دتا ور، آپ اپنا وچ کُکایا۔ ساچا شبد بن گرو اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ سکے سمجھ، بُدھی وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ اُنھو اشارے والی رمز، رازق رزق رحیم آپ سناپا۔ جیسہرا چلدا نہیں کسے نال قدم، منزل دو جہاناں پندھ مُکایا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں کرے عدل، انصاق اپنا حکم ورتایا۔ جو گرو اوتار پیغمبراں دیوے بدل، بدلی سب دی دے کرایا۔ جس دے اگے چلے نہ کوئی یتن، یتھارتھ سارے بیٹھے سیس نواپا۔ جس نے لکھ چوڑاسی کیتی بے وطن، وطن اپنا آپ چھپایا۔ جگ جگ اوہ جن بھگتاں تیج آوے رکن، شبد گرو ویس وٹایا۔ سنت سہیلے آوے چکن، بن گودی گود اٹھایا۔ غریب نمائیاں آوے بچھن، جو بیٹھن دھیان لگایا۔ کوڑی کریا آوے جڑ پٹن، جھگڑا دے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک شبد گرو وڈیائیا۔ شبد گرو آد جگادی سچا، جس دا ساجن بے پرواہیا۔ جس نے گرو اوتار پیغمبر سہایا کایا ماٹی بھانڈا کچا، کنچن گڑھ وکھایا۔ کیتا پرکاش پنجاں تیاں، ترے گن اپنا رنگ رنگایا۔ دُھر سندیش دتا پتہ، پتہر میشور دتا درڑایا۔ آتم پر ماتم بنایا سکا، ناتا دتا جڑایا۔ اوہ سنگر شبد نظر نہ آوے جگت والیاں اکھاں، نج لوچن نور کرے رُشناپا۔ اوس شبد نوں کدے کہو نہ ایٹھا، جو منزل منزل گھر نہ دُھر

پُچائیا۔ ساچا چند اکو پُرکھ اکال دا بچہ، جس نوں دُجی جنمے کوئی نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھا، سمرتھ سوامی انترجامی گھٹ بھیترا لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دیکھ وکھائیا۔

★ ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ مہاں سنگھ دے گرہ ۲۵ بی ۰ بی ۰ بی ★

جو گر گوہند دا سکھ، سکھیا وِچ سدا سمائیا۔ اوہ ضرور انتر اپنا جانے بھوکھ، باہروں پچھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اُس دے نرگن دھار اندر نچ سرُپ پئے دکھ، پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ پریتم ہو کے مالک اک، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ نام ندھانا دے کے چٹ، دُھر سندیشہ آپ پرگٹایا۔ گوہند سدا گرکھاں دے رہندا وِچ، وِچھوڑے وِچ کدے نہ آئیا۔ آد جگادی دُھر دا پت، بالک گرکھ گود اٹھایا۔ جس دا کھیل نیت نوت، جگ چوکرٹی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ کھلایا۔ جو گوہند سکھ لیا اپنا، اپماں اپنی وِچ لگایا۔ اُس دا وِچھوڑا رہے نہ را، دُتیا بھاؤ نہ کوئے جنائیا۔ سرتی شبد لئے سما، سماپت کرے باہروں لوکائیا۔ نرگن نور کرے رشنا، جوتی جوت ڈمگائیا۔ شبدی ناد دُھن شنوا، اگم کرے پڑھائیا۔ بھيو ابھیدا آپ کھلا، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ سو سورا بے پرواہ، حاضر حضورا ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دُور دُراڈا پندھ مُکا، لوکماں اپنا پڑدا اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ سدا سمائیا۔ گوہند سنگر کدے نہ وِچھڑے، وِچھوڑے وِچ کدے نہ آئیا۔ سد گرکھاں دی پریم دھاروں نکلے، باہروں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ پورب لیکھے جانے پچھلے، کرماں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پڑدے کھولے وِچلے، ہوئے روگ گوائیا۔ جو گوہند دی سکھیا ساچی سکھ لئے، سو سکھ سنگر وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر درگاہیا۔ گوہند سنگر سدا میلا، نرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔ سرتی شبدی کھیل گروگر چیل، تیاں وند نہ کوئے وندائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں اندر باہر گپت ظاہر دُھر درگاہی بن کے سجن سہیلا، صاحب سوامی انترجامی اپنا جوڑ جڑائیا۔ بن گر سکھاں توں گوہند کدے نہ بیٹھے وِہلا، سد گرکھاں اندر وڑ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگایا۔ جیہڑا گوہند دا سکھ بنیا، آپ اپنا گیا بدلایا۔ اوہ

نرگن دھاروں جنیا، ناتامات پت تڑائیا۔ اوس نر اکھر اِکو پڑھیا، جس دی وِدیا دُھر درگاہیا۔ ترے گن وِچ کدے نہ سڑیا، متا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ سرن سرنائی
 اوس دی پڑیا، جتھے ملے مان وڈیایا۔ رہے بھو کوئی نہ ڈریا، بھیانک روپ نہ کوئے پرگٹایا۔ امرت نہاوے ساچے سریا، دُرمت میل دھوایا۔ گوہند دا سکھ
 سدا گوہند دے گھر وڑیا، وچھوڑا رہن کدے نہ پانیا۔ نہ جیندا نہ مریا، مر جیوت اوسے وِچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دے
 دکھایا۔ گوہند دا سکھ بننا بڑا اوکھا، چار ورنان سمجھ کوئے نہ آیا۔ اوہ جھگڑا چھڈ جائے چوڑاں لوکاں، چوڑاں طبقال پندھ مکایا۔ اوہ سُن لئے اک سلوکا، دوجا
 پچن سرون سُنن کدے نہ جانیا۔ اوہ رکھے اِکو اوٹا، اوٹک اِکو دھیان لگایا۔ اوہدے اندر گوہند دی نام لگے چوٹا، چوٹی چڑھ کے درس دکھایا۔ تیرے وِچ نو
 جنم دی کھوٹا، کھوٹ اندروں نہ کوئے کڈھایا۔ گوہند دے آنے وچوں باہر ڈگا بوٹا، پھڑ کے وِچ نہ کوئے رکھایا۔ توں پوستی ہو کے اندر پُری توں باہر
 گھوٹن گھوٹا، بھنگ پی کے جھٹ لنگھایا۔ اک دن گوہند شبد دا تیرے اندر وچا سوٹا، تیری سُرتی دتی ہلایا۔ توں گھر جا کے ڈھاہ دتا پیو دا بنایا کوٹھا، وسدا گھر
 برباد دتا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ گوہند سکھ سدا ملاپ، ملنی وِچ وڈیایا۔ جس دے انتر
 نر نتر منتر اپنا دیوے جاپ، کرائے سچ پڑھایا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، سنتاپ دے گوائیا۔ سچ سننہرا جائے آکھ، بن اکھراں آپ درڑایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے مکایا۔ گوہند سکھ سدا پیاسا، انتر دھیان لگایا۔ گوہند اُس دا سدا راکھا، دوس رین سیو کمایا۔ دوہاں دے
 انتر کھیل کرے پُرکھ ابناشا، آپ اپنی ونڈ ونڈایا۔ گوہند ملن دی ایس جنم اِجے نہ آئی جاچا، منزل راہ نہ کوئے دکھایا۔ اوہ لبھیا نہ پوجا پاٹھا، جیہہرا بن رسنا
 جہوا ڈھولا گایا۔ اِجے کھلیا نہ اندروں تاکا، نو دوارے پندھ نہ کوئے مکایا۔ گلاں باتاں والا سُنیا ساکھ، ساجن مل کے خوشی نہ اندر پرگٹایا۔ گوہند ستگر سچے
 سکھاں دے سدا ساتھ، سنگی ہو کے اپنا سنگ بنایا۔ انتر پریم دادے بھرواسا، بھرماں وچوں باہر کڈھایا۔ گپت ظاہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ جس نے
 گوہند شبد واچا، شمع اپنی گیا جگایا۔ من واسنا کدے نہ ناچا، ترشنا جگت نہ کوئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نت
 نوٹ اپنی کھیل کھلایا۔ گوہند جس سکھ نوں دے پیار، پریم ہو کے دیا کمایا۔ اوہدے انتر کر اُجیار، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ وچھوڑے وِچ وچھڑیا رہے نہ

کر، ساچا رنگ دینا رنگایا۔ جن بھگت کہے پر بھ میرے سمر تھ، سچ سوامی تیری آس رکھایا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ اگن رتھ، چار ورن اٹھاراں برن سڑدی دے لوکایا۔ من واسنا دین دنی درِ شئی اندر رہی نس، جگت واسنا بھجے واہو داہیا۔ ساچا تیرا نام کسے نہ آوے ہتھ، مندر مسجد شو دوالے مٹھ تیر تھ تھ دین گواہیا۔ ناڑ بہتر کایا مائی ساڈھے تن ہتھ کعبہ زرگن نور ملے کسے نہ سچ، پر تھ تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ تیری آتم تیرے نالوں ہو کے وکھ، پنجاں تیاں اندر وڑ کے تیرا نام بھلایا۔ مہربان محبوبِ مُجبت وچ کھول اپنی اکھ، نچ نیز لوچن نین کر رُشایا۔ تیرا بھگت سہیلا سچ دوارے تیتوں لہہ، ٹھاکر سوامی مل کے وجے ودھایا۔ جگت وکارا کوڑ کُٹمب ممتا موہ دیوے چھڈ، ناتا جوڑے ڈھر در گاہیا۔ گرہ مندر اندر نام ندھان سری بھگوان تیرا جاوے وچ، ناد انادی اپنی دُھن سناپیا۔ نچھر دھارا امرت امیوں اپنا دے رس، رسنا جہوا چکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچا دوارا دینا وکھایا۔ جن بھگت کہے پر بھ میرے داتار، دین دیال تیرے ہتھ وڈیایا۔ کرپا کر سر جنہار، سر سر رزق سبایا۔ تیرا لہنا دینا دسدے گئے گرو اوتار، پیغمبر صفتاں وچ صلاحیا۔ بھگت سہیلے منگدے رہے وارو وار، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ تیرے اگے جھولیاں ڈاہیا۔ کلجگ انت ویکھ وچار، سری بھگوت دیا کمایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شو در ویش ہر دے اندر ودھیا و بچار، کوڑی کریا وچ جگت لوکایا۔ ساچا منتر سکے نہ کوئے اچار، اُجرت وچ پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک گرنتھی پننتھی تیری دھار سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگایا۔ جن بھگت کہے پر بھ میرے ڈھر دے سوامی، پُرکھ اکال دین دیال تیری بے پرواہیا۔ پار برہم پتر میثور انتر جامی، گھٹ نواسی تیری شہنشاہیا۔ شبد اگئی سنا اپنی بانی، انیالا تیر چلایا۔ چرن پریتی بخش ڈھر دا پد زبانی، در گھر ساچے وجے ودھایا۔ گاتھا رہے نہ چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری منزل دینی مکایا۔ جھگڑا چکے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج لکھ چوراسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ اپنے ڈھر دے نام دی دے نشانی، جو ایٹھے اوتھے دو جہاناں تیرا گرہ وکھایا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھ مہربان محبوب دو جہانی، مہر نظر اکھ اٹھایا۔ بن تیری کرپا تیرا بنے نہ کوئے برہم گیانی، جگت و دیا وچ رلی لوکایا۔ اپنی منزل حقیقت والی دس آسانی، اصل وچ وصل یار دینا خدایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں میل کر جوت نورانی، آتم پر ماتم اپنے رنگ سمائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ سرُجیت سنگھ دے گرہ بنوالی ★

جن بھگت کہن پر بھ ابناشی اٹھ، سچکھنڈ نو اسی ہو سہائیا۔ کلجگ انتم آ کے تھ، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ سر شئی اندر رہیا کوئی نہ سچ، جوٹھ جھوٹھ وٹی ودھائیا۔ ست دھرم دا پینڈا گیا نک، کلجگ کوڑی کرپا رہی گر لائیا۔ بھرے بھلا مانو منگھ، پڑدا دُئی نہ کوئے چکائیا۔ انتر آتم ملے کسے نہ سکھ، جگت ترشنا اگ رہی تپائیا۔ شبد اگئی لگے کوئی نہ چوٹ، سوئی سرت نہ کوئے اٹھائیا۔ ملے پرکاش نہ نرمل جوت، اندھ اندھ نہ کوئے مٹائیا۔ من واسنا سارے رہے سوچ، بدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ جھگڑا پیا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چو داں لوک، چو داں طبق رہے گر لائیا۔ ساچی بخشے کوئی نہ اوٹ، سر سرتھ ہتھ نہ کوئے کائیا۔ اندروں نکلے کسے نہ کھوٹ، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو کے دیا کمائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلجگ کوڑی کرپا میٹ پکھنڈ، دھرم دوارا دے گھلائی۔ سچ پریم دا بخش اند، دکھ درد ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرے نام دا گایے چھند، دوجی ودیا نہ کوئے وڈیائیا۔ کھیل ویکھ اپنا ور بھنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ بن تیری کرپا ساچا چڑھے نہ کوئے نورنی چند، کلجگ اندھ اندھیر نہ کوئے گوائیا۔ مہربان ہو کے آتم پر ماتم اپنے نام رنگ، دُرمت میل دے دھوائیا۔ گپت ظاہر وس سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ بھيو گھلا برہم ہنگ، نرگن نور کر رُشنائیا۔ ترشنا میٹ بھکھ ننگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت دے بنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دیناں اُتے دیا کر، دیال ہو کے ویکھ دکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا آوے ڈر، کلجگ ممتا موہ رہی ڈرائیا۔ وکار اگنی وچ رہے سڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ دوس رین پکار رہے کر، سچ بنیتی اک سنائیا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ گر اوتار پیغمبر دتے گھل، نام سندیشہ اک سنائیا۔ صدی چو دھویں کلجگ سب دے نال کرے چھل، کپٹ وکاری رُپ وٹائیا۔ جھگڑا پیا جل تھل، ٹلے پر بت رہے گر لائیا۔ کسے نہ دے

نہیچل دھام اٹل، ساچی منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ زرگن ہو کے آ، سرگن دیا کمائیا۔ صدی چوڑھویں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ست دھرم دی ساچی دے صلاح، دُھر فرمانا تھم سنائیا۔ کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھاہ، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ ساچا منتر نام اک درڑا، ہندو مسلم سکھ عیسائی مل کے ڈھولا گائیا۔ ڈنکا دو جہان وجا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کر شنوائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر سمجھا، کائنات کلمہ اک سنائیا۔ بھيو ابھیدا پڑدالاہ، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ زرگن نور جوت کر رُشنا، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ تیرا لیکھا بے پرواہ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن روون مارن دھاہ، ہاہاکار کر سنائیا۔ ساچی منزل حقیقی چڑھے کوئی نہ، زرگن تیرا نور نظر کسے نہ آئیا۔ کرپا کر محبوب مہرباں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے گنوتے تیرا ڈھولا رہے گا، گیت گو بند اک الایا۔ توں سب دا مالک پر تپالک اللہ رام واگرُو خُدا، خُدی دا ڈیرہ دے ڈھاہیا۔ محل اٹل اک سہا، جن بھگتاں اندر سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ لوکمت آ کے ویکھ، کلجگ انتم پھیرا پائیا۔ چاروں گنٹ ودھیا بھیکھ، کوڑ پکھنڈ کرے لڑائیا۔ مالک دے نہ کسے زریش، زرنائن نہ نظری آئیا۔ جیسہڑی دھار بٹھ کے گیا گو بند دس دسمیش، پنچم اکو رنگ رنگائیا۔ تِس دا پاوے کوئی نہ بھیت، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس کارن ار جن سنگر سر وچ پائی ریت، گنی تت تپائیا۔ تِس دا سمجھے کوئی نہ کھیل، خالق خلق بھيو نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچ ور، بھگت سہیلے تیرا راہ تکائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ انتم ویکھ اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ جھگڑا پیا دین مذہب ذات پات، پتپر میثور تیرا میل نہ کوئے کرائیا۔ سچ دھرم دے چڑھے کوئی نہ راتھ، منزل حق نہ کوئے پُچائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے کوئے نہ نات، پاربرہم برہم مل کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ ساچی ملے کسے نہ دات، دُھر دی وست نہ کوئے ورتائیا۔ کلجگ بھیکھ ویکھیا بھہاننت، چار گنٹ ہوئی ہلکائیا۔ توں میرا میں تیرا زرگن زرویر آ کے دس اپنی گاتھ، بودھ اگادھ کر پڑھائیا۔ توں صاحب سوامی انتر جامی پُرکھ سمرتھ، جگ چوکڑی کھیل کھلائیا۔ سنجگ ساچا دس، اگلا رنگ دے رنگائیا۔ من واسنا کر دے دس، بدھی بیک آپ بنائیا۔ سچ دھرم دا کھول ہٹ، نام ونجارا دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا سچا ور، بھگت سہیلے در ٹھانڈے سپس نوایا۔

جن بھگت کہن پر بھو کرپا ندھان، پتپر میثور تیری آس رکھائیا۔ سچھنڈ نو اسی ہو نگاہبان، زرویر اپنی دیا کمائیا۔ کلج بھلے جیو بال انجان، مایا متا موہ ہلکائیا۔ گھر گھر شرع ہوئی شیطان، شریعت کرے لڑائیا۔ آتم برہم بھلیا گیان، ودیا وچ جگت جیو ہلکائیا۔ دھرم دے نہ کسے نشان، نشانہ تیرا گئے بھلائییا۔ کایا کعبہ نظر نہ آئے حق مکان، مقامے حق چڑھ کے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ کرپا کر جودھے سورپر نوجوان، مرد مردانے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھگت سہیلے تیرا راہ تکان، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ توں مالک خالق پر تپالک دو جہانا دھر دا کاہن، ابناشی کرتا نظری آئییا۔ انت اخیر بے نظیر نام ندھانا دے دان، وست امولک کایا گولک دے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو دے دے وست اپار، ناؤں زرنکارا دے سمجھائیا۔ انتر زرنتر کر پیار، مجبت اپنے نال جڑائیا۔ ساچا مندر دے دکھال، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیا۔ کرپا کر دیناں بندھو دین دیاں، دیاندھ تیری آس رکھائیا۔ جگ چوکڑی بدلدا آئیوں چال، سچجک تریتا دواپر کلج اپنا تھم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں دین ذنی ہوئی بے حال، بہیل ہو کے رہی گر لائیا۔ بن مرشد مریداں کوئے نہ پچھے حال، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ اپنے لال، گرگھ گودڑی وچوں اپنی گودی لے ٹکائیا۔ توں آد جگادی سدا پر تپال، پر تپالک تیری بے پرواہیا۔ سچ بینی من سوال، سارے جھک کے سیس نو اییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، ہر سنت سہیلے جن بھگت تیرا بیٹھے راہ تکائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر ٹھا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگت جہان ویکھ ڈونگھا ساگر، بن تیرے پار نہ کوئے لنگھائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا ساگر، ساڈھے تن ہتھ وچے نہ کوئے ودھائیا۔ نام ونجارے کر پچے سو داگر، وست امولک دے ورتائیا۔ کوجھے کملیاں زمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل دھو اییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، جن بھگت سہیلے در تیرے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر، نردھن سردھن دیا کمائیا۔ توں آد جگادی دین دیاں، ٹھا کر دھر دا بے پرواہیا۔ سچ پریتی نبھے تیرے نال، ایہتھے اوتھے دو جہاناں سو بھاپائیا۔ تیرا شبد گرو ہووے دلال، نام وچولا لے بنائیا۔ اندر باہر وس نال، کھو جن دی لوڑ رہے نہ رانییا۔ تیرے نام دا وچے تال، انحد نادی راگ دے سٹائیا۔ کچھر جھرنا امرت رس بوند سوانتی دے پیال، نام خماري اک چڑھائیا۔ جلوہ جوت دا دے جمال، نورو نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، ہر سا جن تیرے ہتھ وڈیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا نکیا اک سہارا، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر پار کنارہ، بھو سا گر بیڑا دے ترا۔ تیری اوٹ رکھ کے گئے گرو اوتارا، پیغمبر بھوکھتاں وچ گائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت کل کلکی لے اوتارا، امام اما پھیرا پائیا۔ کوڑی کرپا میٹے دھندوکارا، ساچا نور کرے رُشنا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بخشے چرن پیارا، پریم ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ اندر کھول کے بند کوڑا، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، بھو ابھیدا آپ گھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، جن بھگت سہیلے بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ جن بھگت کہن پر بھ آ کے ویکھ، زوریر دیا کمائیا۔ مات لوک تک اپنا دیس، پردیسی گرگھ تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جامہ دھار بھیکھ، ویس اولٹا آپ وٹائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے رُپ رنگ رکھ، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے سندیش، سوہلا سچ دے سمجھائیا۔ تیتوں جھکدے وشن برہما شو گیش، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرے چرن کوئل آدیس، مستک دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ پرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں نال کر ہیئت، ہتکاری ہو کے اپنا جوڑ جڑائیا۔ تیرا درشن تکیئے نیت نیت، نج نیز کر رُشنا۔ نام ندھانا دے سندیش، کلجگ ستیاں لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے گھر لے وسائیا۔ جن بھگت کہن اسیں ویکھ ویکھ تھکے، دُور دُراڈے دھیان لگائیا۔ گر اوتارا پیغمبراں قول اقرار کر سچے، زنگن ہو کے پھیرا پائیا۔ تُدھ بن پت کوئے نہ رکھے، سر ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ سب دے چیتھر پُرانے پھٹے، نو جو بن رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ دُرم ت میل نہ کوئی کٹے، پت پُنیت نہ کوئے وکھائیا۔ ساچا مارگ چار ورن اٹھاراں برن آتم پر ماتم کوئی نہ دتے، وہ دشا بھو نہ کوئے گھلائیا۔ کلجگ رین اندھیری ویکھ مسے، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جن بھگت کہن اسیں تیرے چرن کوئل ڈھٹھے، اشٹ اکو رہے منائیا۔ کرپا کر پرکھ سمرتھے، صاحب سنگر تیتوں مل کے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت صفتاں والا جسے، جس وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرا ہی گائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ملکیت سنگھ دے گرہ پنڈ بنوالی ★

پُرکھ اکال کہے جن بھگتو گوہند سورا رہیا جاگ، آلس نندرا جگت نہ کوئے رکھائیندا۔ تہاڈے انتر نرنتر دُھر منتر اُچاوے اک ویراگ، ویری کوڑے اندروں باہر کڈھائیندا۔ بن رسنا جہوا امرت رس دیوے سواد، من واسنا کوڑی کریا گنی تت بُجھائیندا۔ مہربان ہو کے مُجبت دی دیوے داد، آدانت سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ نو نو چار دی رکھے یاد، اُبھل بُھل وچ کدے نہ آئیندا۔ کھج کوڑی کریا کرے برباد، سچ سچ لوکمت پرگٹائیندا۔ تہاڈے کایا مندر اندر وجائے رباب، بن تند ستار آپ ہلائیندا۔ ساچی بندنا سجدہ دتے اک آداب، نمونستے دُھر دی آپ درڑائیندا۔ سچ سرنائی جاو لاگ، لاگت کرتا نہ کوئے لگائیندا۔ کھج انت اخیر بے نظیر گوہند سب دی پکڑے واگ، چار ورن اٹھاراں برن اپنا حکم سناائیندا۔ پتت پاپیاں دُرمت میل دھوے داغ، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر زیشا اکو اک سناائیندا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو گوہند سنگر رکھو ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی دئے لگائیا۔ انتر باہر کرے بیک، پتت پُنیت لئے بنائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچم پنچ نہ کوئے ہلاکائیا۔ سچکھنڈ دوار دکھائے اکیو دیس، جس گھر وشن برہما شو بیٹھے سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا اکو رہیا ویکھ، ویکھنہارا دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے ساچے سنتو سچ دی ویکھو دھار، گوہند اکو نظری آئیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، سنجگ تریتا دوا پر کھج رہیا ہنڈھائیا۔ نر گن سر گن سر گن نر گن پرگٹ ہووے وچ سنسار، ترے پنچ میلا سچ سبھائیا۔ دیا باقی کملا پاتی کرے آپ اُجیار، مندر اندر ایکا سو بھا پائیا۔ سو تہاڈی لیکھے لائے جنم جنم دی کیتی کار، پورب لہنا جھولی پائیا۔ مانس جنم نہ جاو ہار، ہار جت وچ بدلایا۔ میل ملائے نال اینکار، اک اگلا دُھر ملاہیا۔ کھیوٹ کھیٹا بن کے خبردار، بے خبراں لئے اٹھائیا۔ ساچی منزل دیوے چاڑھ، گھر گھرانے وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچا دے کے درس دیدار، دید عید کرے رُشنائیا۔ میلا ملیا رہے اگم اپار، اتھاہ اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سنگر میتا سجن اکو اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گرگھو گوہند کرو دھیان، سرتی سرت وچوں بدلایا۔ جو دیونہارا سچ گیان، اگیان اندھیرا دئے مٹائیا۔ دھرم دکھاوے اک نشان، جو دو جہاناں رہیا جھلائی۔ گوپی کاہن جس

نوں سپیس جھکان، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سو جودھا سور پیر بلوان، اک اکلا تھم ورتائیا۔ کلجگ انت کرے پچان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ سچ پریتی
 ڈھر دی نیتی دیوے اگما دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ گرکھ مورکھ موڑھ رہے نہ کوئے انجان، سنگھڑ سچجے دے بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سہیلا اک اکیلا اکل کلدھاری اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر سکھو گو بند سکھیا جاؤ سکھ، ساکھیات دے وڈیائیا۔ اُس دا پورا ہونا
 بھوکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دو جہاناں ہووے جت، فتح ڈنکا اک وجائیا۔ جن بھگتاں کرے ہت، گرکھاں اپنے رنگ رنگائیا۔ ڈھر دا مالک بن کے پت،
 پوت سپوتے اپنے گھر وسائیا۔ پڑدالاہ کے گھر نچ، نچ نیتز کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا مالک اپنی دیا
 کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے گو بند تلو بے نظیر، جو نظریہ سب دادے بدلایا۔ جو ہر گھٹ منزل چڑھ کے بیٹھا اخیر، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ دین دنی دی جس بدل
 دینی تقدیر، تبتر میٹے خلق خدائیا۔ جس دے ہتھ نام کھنڈا شمشیر، کوڑی شرع دا ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ جن بھگتاں پیا کے امرت رس سپر، رسنا توں باہر اپنا
 رس چکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے امیر غریب، سب دا بنے پتا مائیا۔ جو گر سکھ ہو یا عزیز، عاجز اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر گو بند شبدی دھار گرکھاں کرے آپ تصدیق، دوجی شہادت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی دانو دے گرہ بنوالی ★

پُرکھ اکال کہے گو بند شبد سورا سر بنگا، سب دا مالک نظری آئی۔ جس دا وسدا رہے سدا پُر انداء، اند اپنی دھار پرگٹائیا۔ پرکاش ہندار ہے بن سور یہ
 چندا، بن منڈل منڈپ سو بھا پائیا۔ لگدا رہے دو جہانوں چنگا، ساچا نور کر رُشنائیا۔ میٹدا رہے بھیکھ بکھنڈا، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گرکھاں نام اگمی دیوے
 ڈنڈا، ساچے پوڑے آپ چڑھائیا۔ دین دیاں بن بخشندا، بخشش رحمت سدا کمائیا۔ من واسنا میٹ کے دھندا، سرتی شبد نال جڑائیا۔ دئی دوتی ڈھاہ کے کندھا،
 کنت کنتوہل دے ملائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ وچ سمائیا۔ پُرکھ اکال کہے گو بند شبد اکو پوجا، سل پوجس کم کسے نہ آئی۔ بھاؤ

رہے نہ دُتیا دُوجا، گھر اِکو وجے ودھائیا۔ سدا سہارا اِکے سَنگَر دا، جو سَت سَت وِچ سماِیا۔ جس دا منتر دو جہان پُھردا، فُرنے من دے دے گوائیا۔ اوہ سَکھ
 وکھائے سچ اندر پُردا، جو پُریاں لوآں توں باہر لیا بنائیا۔ جس گرہ گیا گرگھ کدے نہ وِچھڑدا، وِچھڑیاں سوہنا جوڑ جُڑائیا۔ کرے پیار ساچے مَتر دا، مَتر پیارا
 جس یارڑے سچ ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر ساچا اِک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند شبد سب دا سرتاج، سر سر رِزق سبائیا۔
 غریب نمائیاں غریب نواز، کو جھے کملیاں گلے لگائیا۔ نام وست امولک دیوے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ کلجک میٹے اندھیری رات، سَجگ ساچا چند
 چکائیا۔ دُھر دھرم دی دتے گاتھ، واہوا اِکو نام سمجھائیا۔ جس دی مہما کردے کوٹن جاپ، صفتاں وِچ صلاحیا۔ سو شبد گرو گرو گوہند آپ، دُوجا نظر کوئے
 نہ آئیا۔ سب دا بن کے مائی باپ، گودی دُھر دی لئے سُبھائیا۔ گرگھماں چرن پریتی جوڑ کے نات، کوڑ کُٹب دے تجائیا۔ جدھر ویکھن اودھر وسے ساتھ،
 سگلا سنگ بنائیا۔ نرگن ہو کے وسے پاس، پُشت پناہ ہتھ لکائیا۔ گرگھماں دی من سدا ارداس، ہردے اندر ڈیرہ لائیا۔ شبد سنا گئی انحد اناد، نادی دُھن اُپجائیا۔
 امرت رس دے سواد، کوڑی ترشنا دے چکائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، گھر مندر کرے رُشناائیا۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، مہر مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند شبد سرب دا میتا، مَتر پیارا نظری آئیا۔ جگ چوکڑی جو بدلا
 آیریتا، نت نوت اپنا تھم ورتائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید پُران اٹھاراں دھیائے
 گیتا، سو گوہند دُھر دا سچا ماہیا۔ جو لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت پر کھنہارا نیتا، نیتوان اپنی کھیل کھلائیا۔ گرگھماں نال سدا لگائے آتم دھار پیریتا، پریتم ہو
 کے اپنا رنگ رنگائیا۔ سو کلجک انت جھگڑا مکائے مندر مسیتا، مسلہ اِکو دے سمجھائیا۔ شرع رہے نہ دُئی شریکا، شرتکت کوڑی دے کڈھائیا۔ اِکو تاج ویکھے
 صاحب جگدیشا، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک بلائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے بیس پیسا، پڑدا اوہلا دے اُٹھائیا۔ پنڈھ مکا کے اوچاں نیچاں، ماؤ اپنے رنگ رنگائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوں بھگوان، سب دے وسنہار نزدیکا، نچ گھر نچ آتم نچ
 گرہ نچ مالک ہو کے سو بھاپائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی تیج کور دے گرہ بنوالی ★

گوہند شبد کہے میں جگ جگ لیکھا میٹاں جگ، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ گرکھاں درشن دیواں اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں گکت، من واسنا کاگ نہ کوئے گرلائیا۔ ممتا موہ میٹاں اگت، ترشنا ترکھانہ کوئے تپائیا۔ سچ دوارے لواں سد، گھر ساچا اک سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر دس کے اگتا پد، پتپر میثور دیاں ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہائیا۔ گوہند شبد کہے میں گرکھ سبجن دیواں تار، تارنہارا اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی پاواں سار، سبجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حکم منائیا۔ بھگت سہیلے سبجن لواں اٹھال، سنتن اپنا پڑدا لاہیا۔ گرکھ بنا کے دھر دے لال، مہر نظر اک رکھائیا۔ گرکھاں مایا توڑ جگت جنجال، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ جھگڑا مکا کے شاہ کنگال، راو رنگاں اگو گھر وسائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں نرگن سرگن بناں آپ دلال، شبد وچولا اپنا ویس وٹائیا۔ سبجھنڈ دوار دکھاواں دھر دی سچی دھرم سال، جتھے پُرکھ ابناشی بیٹھا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دے سہائیا۔ گوہند شبد کہے میں بھگتاں چاٹھاں رنگ، گرکھاں دیاں وڈیائیا۔ سہاواں آتم تیج پلنگ، جس دی باڈھی بنت نہ کوئے بنائیا۔ توں میرا میں تیرا گاواں چھند، نرتر انتر اپنا نام جپائیا۔ بن سورہ چند چاٹھ کے چند، نرگن نور کراں رُشنائیا۔ خوشی کراواں بند بند، بندھن کوڑا دیاں تڑائیا۔ ننگی ہون نہ دیواں کنڈ، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ جو گرکھ گرکھ میرا دوارا آوے لنگھ، شتوہ دریا نہ کوئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گھر اک سہائیا۔ گوہند شبد کہے میں گرکھ پار اتاراں پور، پورب لہنا سدا چکائیا۔ سد وساں حاضر حضور، دور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سچ وچ سمائیا۔ پریم پریتی بخش چرن دھوڑ، دُرمت میل دیاں دھوائیا۔ رنگ چاٹھ اگتا گوڑھ، لال لال لواں اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام ندھانا دے کے تریا توں پرے نور، ترت اپنا گھر دکھائیا۔ گوہند کہے میں گرکھاں دا آد جگادی سبجن، میت پیارا دھر دا نظری آئیا۔ چرن دھوڑ کراواں محبن، پنت پنت دیاں بنائیا۔ لوکمت لجا آواں رکھن، کلجگ ہواواں آپ سہائیا۔ بیڑا لاواں پتن، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کمائیا۔ گرکھاں دے اندر آواں وسن، نج آتم بہہ کے سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دا میلا آواں دسن، سگلا سنگ بنائیا۔ تیر انیلا آواں کسن، چلہ

دُھر دا نام بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند کہے جن بھگت گرگھ میرا میت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ گھر وکھا کے ٹھانڈا سیت، سچکھنڈ دوار دیاں جنائیا۔ جتھے بیٹھا رہواں اہیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دا سوہنا سُهَنجنا گیت، گا گا شکر منائیا۔ آتم پر ماتم دس اگمی پریت، پتہر میثور دیاں ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گوہند سنگر کہے گرگھ آس میرے نیڑے، نیرن نیرا نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا مکاواں جھیرے، جھگڑا اور رہے نہ رائیا۔ گرہ وکھاواں ساچے کھیرے، بند کوڑی کُنڈا لاہیا۔ پُرکھ اکال چڑھاواں بیڑے، نیا نوکا اِکو نام وکھائیا۔ کلجگ کوڑی رین مٹ جان سرب اندھیرے، اندھ اگیان دیاں گوائیا۔ گھر اِکو وسن گروگر چیرے، چیلگر اپنا کھیل وکھائیا۔ بھیرے نہ تیرے میرے، تُوں میرا میں تیرا اِکو رنگ دیاں رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیشہ نر زیشا نرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ گوہند کہے گرگھ تیرا میرا اِکو رُپ، نور نور وچوں پرگٹائیا۔ دُھر دا مالک سب دا بھوپ، پتہر میثور نظری آئیا۔ جس دا کھیل چارے کوٹ، دہ دشا حکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے جھوٹھ، ست دھرم دے اُپجائیا۔ گرگھ بنائے اپنے پوت، دھرم سپوتے گود اٹھائیا۔ گرہ وکھائے اوچو اوچ، محل اٹل ہووے رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ دُتیا دُوج، دُو آیکا پڑدا دے چکائیا۔ گرگھ کھاں دیوے ساچی سوچھ، رمز سمجھ وچ لگائیا۔ کر پرکاش کا یا پنج بھوت، پنچم شبد دُھن کرے شنوائیا۔ گھر سوامی کرے بیک بُدھ، ٹھا کر ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ دست اموک دیوے سب کچھ، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جس گوہند نوں یاد کردے رہے چارے جگ، سنجگ تریتا دواپر کلجگ انت اخیر دھیان لگائیا۔ سو صاحب سُهیل اک اکیلا شبدی دھار نر اکار نر ویر ہو کے بھگتاں جائے چُج، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے دین دُنی نالوں بدل دیوے رُخ، رہبر ہو کے رستہ اپنا آپ سمجھائیا۔ پریم پیار مُجت وچ گودی لئے چک، چار ورن اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار بنا کے اپنا ست، سوئی سرتی لئے جگائیا۔ نال ملا کے ابناشی اچت، گرگھ چاترک تر کھائے بُجھائیا۔ گوہند سنگر گرگھ کھاں سدا دیوے سکھ، جگت دُکھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین دُنی وچوں اُجل کرے گھ، جو گرگھ گوہند گائیا۔ سفل

کرے جننی گکھ، دهنّ دهنّ جنیندی مائیا۔ انت دے کے ساچی اوٹ، اوٹک اپنا رنگ چڑھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جنم مرن گُرکھاں میٹے سوچ، آسا نسا پوری کر کے لوچ، لوچن اپنے نال جڑائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں سچکھنڈ دوارے دیوے دُھر دی موچ، مجلس پر بھ دے نال لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کر پرکاش نرمل جوت، جن بھکتاں گُرکھاں گُرکھاں ساچے سنتاں پار کرائے چوڈاں لوک، پر لوک توں پرے نرگن ہرے نرؤیر نرکار اپنے گھر لئے وسائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ پپلی ضلع فروزپور ★

دُھر سندیشہ دیوے سری بھگوان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اگئی شبد الایا۔ نرگن دھاروں گر اوتار پیغمبر ہوو سوادھان، پاربرہم پتیر میثور بے پرواہ اپنا تھم ورتائیا۔ بن نیتز لوچن نین اکھ مارو دھیان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال مات لوک دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سرشٹی دی درشٹی اندر رہیا نہ ست گیان، مایا ممتا موہ وکار ہوئی ہلکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن صدق صبوری دے نہ کوئے ایمان، نرگن نرؤیر نرکار نرنکار درس کوئے نہ پائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکا جیو جنت جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت گرہ مندر اندر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ دین دُنی اوچ نیچ راؤ رنک ذات پات شرع ہوئی شیطان، آتم برہم پاربرہم بھو نہ کوئے کھلائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ بھوکھتاں وچ جو دے کے آئے بیان، دُھر سندیشہ نام ندھانا سری بھگوانا اک جنائیا۔ تس کلمے دی کرے نہ کوئے پچان، منزل حقیقی چڑھ چوٹی جڑ بھو نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی اپنا تھم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر لوکات ویکھو مار جھات، جھاکا دُھر دی آپ جنائیا۔ مانو مانو دے نہ کوئے اتفاق، پریم پریتی سچ نہ کوئے نبھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا دے اندھیری رات، نرگن نوروی چند نہ کوئے چکائیا۔ جو لیکھا لکھ کے آئے نال شاہی قلم دوات، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ سچ پریم دی پا کے آئے راس، نرگن سرگن گوپی کاہن نچائیا۔ سمرن دس کے آئے پوجا پاٹھ، جوگ ابھیاں جگت جگت جنائیا۔ سچ سروور دس کے

آئے تیرتھ تاٹ، امرت رس سو بھاپائیا۔ کلجک جیو جنت انتر نر نتر کرے نہ کوئی واس، ناتا سارے رہے تڑائیا۔ جا کے ویکھو کھیل پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ دھرنی دھرت دھول صدی چو دھویں ہوئی اُداس، بہل ہو کے دئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا حکم اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو دین دُنی، نو ست کھوج کھوجائیا۔ سچ پکار کسے نہ جائے سنی، شاہ کنگال روون مارن دھائیا۔ منزل چڑھیا دسے نہ کوئے رشی مُنی، بھيو ابھیدانہ کوئے کھلائیا۔ کایا مندر اندر کسے نہ اُتجے اگنی دُھنی، آتمک راگ نہ کوئے سنائیا۔ جگت و دیا سر شٹی بنی گنی، پڑدا اوہلا انتر نہ کوئے اٹھائیا۔ مایا ممتا موہ وچ رُلی، دھیرج دھیر نظر کوئے نہ آئیا۔ بھاگ لگا دسے نہ کسے کایا کُلی، محل اٹل سو بھاکوئے نہ پائیا۔ من واسنا در شٹی بھلی، سر شٹی اشٹ حق نہ کوئے منائیا۔ جیہڑی نام دست دے کے آئے انملی، بن قیمت مات ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا نر ویر نر اکار نر نکار آپ سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو اپنے دین مذہب، محبوب مُجت وچ سنائیا۔ نو ست دسے غضب، گہر گبھیر ویکھ وکھائیا۔ کلجک کوڑی کر یا سب نوں کیتا تعجب، حیرانی وچ لوکائیا۔ مندر مسجد مٹھ شودوالے گرودوار رہیا کوئے نہ ادب، سیس جگدیس نہ کوئے نوایا۔ سچ ۵۰۰

دوارے چلے کسے نہ قدم، قدرت دا قادر مل کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ من واسنا سارے کرن تصادم، عدل انصاف ہتھ کسے نہ آئیا۔ ڈھر دے نام دی نر اکھر دھار پڑھے کوئی نہ غزل، نغمہ نام نہ کوئے سنائیا۔ صدی چو دھویں سب دے سر اُتے کوئے اجل، کال نگارہ رہیا وجائیا۔ جا کے دین دُنی دی عادت عبادت وچ دیو بدل، کوڑی کر یا میٹو کوڑی شاہیا۔ لیکھا نچکے مقتول قاتل، قتل گاہ ڈیرہ ڈھاپیا۔ درگاہ ساچی دھام نیارا سچھنڈ وکھاؤ اکو پتن، جتھے کھیوٹ کھیٹا بیٹھا بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نر گن سر گن جن بھگتاں آوے تیج رکن، ویس انیکا اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا حکم اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر نو کھنڈ پر تھی ویکھو دیپ ست، ست ستوادی آپ جنائیا۔ کسے ہر دے اندر رہی نہ برہم مت، برہم پار برہم مل کے وجے نہ کوئے ودھائیا۔ ناڑ بہتر اُبلے رت، اگنی تت سرب جلائیا۔ نچ نیر گیان کھلے کسے نہ اٹھ، پر تکھ ملے نہ پر بھ گوسائیا۔ آتم پر ماتم توں ہوئی وکھ، پڑدا دُئی نہ کوئے چکائیا۔ کلجک کوڑ کڑیا کھولیا ہٹ، من ونجارا ترشنا رہیا ورتائیا۔ دُئی دویت شرع شرعیت میٹے کوئی نہ پھٹ، پیٹی نام نہ

کوئے بندھائیا۔ دُرمت میل چار ورن اٹھاراں برن سکے کوئی نہ کٹ، کٹاکش تیر نہ کوئے چلائیآ۔ دُھر فرمانا سچ سندیشہ ساچا دیو دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ نر نریشا نرگن اکو اک سنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو جا کے مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار، دھرنی دھرت دھول اُپر کھوج کھوجائیآ۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ گرنٹھی پنٹھی پاووسار، اندر وڈ کے مندر چڑھ کے کھوج کھوجائیآ۔ سب دے انتر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، ست وچ ست نہ کوئے سمائیآ۔ پڑھ پڑھ تھکے وید چار، پُران اٹھاراں ڈھولا گائیآ۔ گیتا گیان کر اُچار، اٹھاراں دھیائے ڈنک وجائیآ۔ انجیل قرآناں بول نعر، حقیقت حق حق سنائیآ۔ بانی بان انیالا دسن جگت ہٹھیار، من کا منکا نہ کوئے بھوئیآ۔ سب دے انتر و سیریا کرتار، قُدرت دامالک نظر کسے نہ آئیآ۔ چار گنٹ دسے و بچار، جھگڑا پیا پُرکھ نار، پتا پوت نہ کوئے وڈیائیآ۔ آتم پر ماتم مل کے ہوئے نہ کوئے منگلا چار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اک سمجھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو کلجک جا کے کوڑ پکھنڈ، چاروں گنٹ نظری آئیآ۔ آتم سب دی ہوئی رنڈ، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ دُھر دا ملے نہ پرمانند، نجاند نہ کوئے رسائیآ۔ جوتی نور نہ چمکے چند، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیآ۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے کوئے نہ چھند، بھرے بھلی سرب لوکائیآ۔ دُئی دویتی ڈھاپے کوئی نہ کندھ، پڑدا اندروں نہ کوئے اٹھائیآ۔ کایا چولی چڑھے کسے نہ رنگ، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیآ۔ آون جاون لکھ چوڑا سی مکے کسے نہ پنڈھ، لیکھا اگلا نہ کوئے مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ سمجھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کلجک اندر سنجگ دسو ساچی دھار، دھرم دوارا اک دکھائیآ۔ ساچا شبد بولو اک جیکار، نام ندھانا دینا سنائیآ۔ ذات پات دین مذہب اُوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان جھگڑا رہے نہ وچ سنسار، آتم برہم برہم ویتا جنائیآ۔ مائو مائو ہووے اک پیار، منگھتا وچ منگھ کرے نہ کوئے لڑائیآ۔ سب دا اشٹ ہووے ایکا اینکار، اکل کل دھاری اکو نظری آئیآ۔ جس دا نور ظہور تینی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت اٹھاراں دے آدھار، صوفی سنت میل ملائیآ۔ سو سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی سرب جیاں دا سانجھ یار، پروردگار نور خدائیآ۔ سنجگ ساچا سچ دھرم کرے

جیکار، کلج کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ حکم اندر حکم ورتے آگم اپار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی برہم برہما دیونہار سچا فرمان، حکمران اکو نظری آئیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ ڈوم والی ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و کلج کوڑی کرپا دیکھو سماج، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کھوج کھوجائیا۔ مایا دھاری بھرے بھلے سنت سادھ، ملا شیخ پنڈت پاندھا حقیقت وچ نہ کوئے سمائیا۔ ڈرمت میل اندروں دھوئے کوئی نہ داغ، باہروں بگ بیڑا روپ سرب وٹائیا۔ من واسنا چار کنٹ دہ دشا سرشتی دی درشتی کرے ناچ، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ ہوئے ہنگتا لگی آج، تن وجود رہی جلائیا۔ دوارے وسے کسے نہ ساچ، جوٹھ جھوٹھ گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ سنگر شبد سکے کوئی نہ واچ، رسنا جہوا بٹی دند پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ کوڑی کرپا میٹے نہ کوئی اندھیری رات، صدی چوڑھویں رہی گر لائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج جو دس کے آئے گاتھ، سو سمرن ہر دے ہر جن نہ کوئے وسائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم ملے نہ کوئے پُرکھ ابناش، کرنی دا کرتا ناتا نہ کوئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، حکم اندر حکم سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و جا کے دیکھو بن اکھاں اکھ کھول، ڈھر درگاہی آپ جنائیا۔ ساچے کنڈے تلیا نہ کوئے تول، آپ اپنا بیٹھے گوائیا۔ جو میرے نام دامار کے آئے ڈھول، دین دنی جگت سنائیا۔ سو وست رہی نہ کسے کول، کایا مائی بھانڈے خالی نظری آئیا۔ کلج من واسنا ماریارول، ممتا وچ دنی کیتی ہلکائیا۔ اس دا بھيو کوئی سمجھ نہ سکے پاندھا رول، ملا شیخاں رمز نہ کوئے لگائیا۔ تیس ہر گھٹ انتر جا کے دیکھو مول، ڈھر دا مولا حکم سنائیا۔ جو بھوکھتاں وچ سنجگ تریتا دواپر کلج تہاڈے نال کیتا قول، اقرار نامہ رہیا دکھائیا۔ جھگڑاپیا اُپر دین دنی دھول، دھرت دھول دھرم داراہ تکائیا۔ کوئی کرے نہ بھار ہول، مہر نظر نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر و دھرتی دی سُنو کوک، کوک کوک سنائیا۔ جگت ترشنا دتا پھوک، اگنی تت تپائیا۔ سانت رہیا نہ چار کوٹ، کوڑ کٹمب وٹی ودھائیا۔ ست دھرم

کر گیا کُوج، کُچا گلی دیوے گواہیا۔ پریم رہیا نہ کسے کایا پنج ت بھوت، بھوکھ اپنی شہادت رہیا بھگتایا۔ تہاڈا پریم پیار سب دے اندروں گیا رُوٹھ، کروٹ
 سکے نہ کوئے بدلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ناتا جڑیا جوٹھ جھوٹھ، پنج وکارا ناں ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست
 ستوادی کھیل وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر و جا کے ویکھو مندر مسجد شو دوالے مٹھ، پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑا ویکھو تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سستی دے
 دہانیا۔ سادھاں سنتاں ویکھو دھیرج جت، ست ستوادی رہیا سمجھایا۔ ماٹو ذاتی ویکھو برہم مت، کون پر بھ نوں مل کے اپنا رنگ بنایا۔ من واسنا گت لگی
 ویکھو اٹھ تت، تتوت رہی جلائی۔ حکم دیوے پُرکھ سمر تھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ آ کے میٹوں دسنا سچ، پڑدا اولہا نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی حکم ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و اٹھ کے جاؤ نٹھ، ویلا وقت گیا آئی۔ کلجگ کوڑی کریا کھیڑا
 کرنا بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ ست دھرم دانواں کھولنا ہٹ، ستجگ ساچا اک اُپجایا۔ چار ورن اٹھاراں برناں اکو نام دینا دس، بنا پُرکھ اکال دوجا اشٹ
 نہ کوئے رکھایا۔ جو گوہند دے کے آیا مت، سو پڑدا دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر زیشا نرگن
 سرگن آپ سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر و جاؤ بنا قدم، تن وجود نظر کوئے نہ آئی۔ تہاڈا نہیں کوئی تئاں والا بدن، جوتی شبدی دھار کھیل کھلایا۔ جا کے مات
 لوک ویکھو وطن، بے وطن دیو سمجھایا۔ کلجگ کوڑی کریا لگی اگن، انت اخیر نہ کوئے بھجھایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ کرن
 بیستن، بیتھار تھ دُھر دارنگ نہ کوئے رنگایا۔ بن کرپا انتر آتم لگے کسے نہ لگن، نج نیز لوجن نین اکھ نہ کوئے رُشانی۔ کوڑ نکارے ہر گھٹ اندر وچن، ست
 دھرم نہ کوئے شنوایا۔ سچ پریم دی اکو جا کے دسو بدن، بندگی سجدہ میرا نام سمجھایا۔ دین دیال صاحب پُرکھ اکال سدا بخشنن، بخشنہار بخشش رحمت اپنی
 آپ کمائی۔ جگ چو کڑی گر اوتار پیغمبر حکمے اندر کرے نہ کوئے اُلگھن، بھانے وچ سارے بیٹھن سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ست دھرم دا جنائے اکو بھجن، بھاؤ بھاؤ بھگتی اپنے وچوں پرگٹایا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ جاگیر کور دے گرہ پنڈ کھوپر ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و کرو صلاح، مشورہ نرگن دھار جنائیا۔ سرشٹ سبائی دسوارا، رہبر ہو کے پڑدا دینا چُکائیا۔ دین دُنی بنو ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ سچ جیکارا دینا سنا، انسنت راگ الائیا۔ گھر گھر انتر ویکھنا جا، نر نتر پنڈھ مُکائیا۔ چار جگ دی بانی بنے گواہ، شہادت دُھر دی دے بُھگتائیا۔ لیکھا ویکھنا تھاؤں تھاں، تھان تھنتر پھول پھولائیا۔ پُرکھ اکالا رہیا درڑا، دین دِیالا دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر اں حکم دیوے ساکھیاں، ظاہر ظہور کرے شنوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھو رُوح بُت ماٹی خاک، تن وجود کھوج کھوجائیا۔ کون دوارے کھلا تاک، کون گرہ وجے سچ ودھائیا۔ کون کرے کوڑ بلاس، کون ممتا وچ ہلکائیا۔ کون رکھے اِکو آس، پیاس پریم دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُرکھ اکالا دین دِیالا ٹھاکر سوامی دُھر دی دھارا اِک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہن دینا کوئی نہ پڑدا، اوہلا نظر کوئے نہ آئیا۔ حال ویکھنا گرہ گرہ گھر گھر دا، بند کواڑی کُنڈا لاپھیا۔ کون ساچا منتر نام پڑھدا، ہردے ہر وسائیا۔ کون بھے وچ پھرے ڈردا، سپس جگدیش جھکائیا۔ کون اگنی تت ہووے سڑدا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ کون جگت وکارے ہووے لڑدا، خدی تلبہر جوڑ جڑائیا۔ کون میری منزل ہووے چڑھدا، ساچے پوڑے اپنا قدم ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا کھیل اِک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کسے دی رہن نہ دینی خدی، خادم ویکھنے چائیں چائیا۔ پتت رہے کوئی نہ بُدھی، وویکی بھيو دینا کھلائیا۔ انتر پھول کے ویکھنی رُچی، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ کلجگ دھار رہے نہ دُجی، دُتیا بھاؤ دینا مٹائیا۔ دُھر پیار وچ رہے کوئی نہ دُکھی، دُکھ شکھ وچ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اِک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو دُھر دی سکھیا، سرشٹ سبائی پھول پھولائیا۔ پورب ویکھو اپنا لکھیا، بھوکھت دے گواہیا۔ من واسنا جگ جیو کون جتیا، جاگرت جوت وچ سمائیا۔ پُرکھ اکال من پتیا، پتر میثور اوٹ نکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساجن دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر اٹھ کے جاؤ جلدی، جل تھل مہیئل ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی اگت بلدی، بالوریت رہی تپائیا۔ من واسنا

سب نوں چھلدی، اچھل چھل سمجھ کسے نہ آئی۔ دھار دسو نہچل دھام اٹل دی، مارگ اکو اک دکھائی۔ اوڈھ مکے انتم کلجگ کوڑے کل دی، آگے اور نہ کوئے وڈیائی۔ دھار پیاؤ امرت رس اگئی جل دی، بوند سوانتی اک ٹپکائی۔ کسے خبر نہیں اچ کل دی، بھرماں وچوں بھرم نہ کوئے مٹائی۔ جو آتم پر ماتم نال رلدی، تس دارستہ دینا درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جانے جل تھل دی، ہیسل اپنا تھم ورتائی۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بلیر سنگھ سریس والا ضلع فروزپور ★

کلجگ کوڑی کرپا ویکھو کرنی، اپنی کار کمائی۔ پر بھ دی پئے کوئے نہ سرنی، اوٹ اک نہ کوئے تکائی۔ جھکڑا پیا ورنی برنی، برہم مت نہ کوئے سمجھائی۔ آتم پر ماتم ملے ٹک نہ پڑھنی، شاستر سمتر ڈھولے گائی۔ منزل حقیقی ملے نہ چڑھنی، جگت واسنا پنڈھ نہ کوئے مکائی۔ ساچی تاری ترے نہ کوئی ترنی، جگت ساگر پار نہ کوئے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل ویکھ دکھائی۔ ساچا کھیل کلجگ کوڑی دھار، کوٹ کوٹ گر لائی۔ کوڑ کوڑ پسا، کٹمب دے ڈھائی۔ کسے ملے نہ میت مرار، ہر سجن ڈھر درگاہیا۔ دین دنی روندی زارو زار، گریازار لوکائی۔ چاروں کنت دھواں دھار، بھر میاں بھرم بھلایا۔ مستک دھوڑی کسے نہ ملے چھار، ٹکا نام نہ کوئے لگائی۔ سچ دوارے دیوے نہ کوئے آدھار، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلایا۔ ساچا کھیل کھیلن جوگ، جگتی اپنی آپ بنایا۔ ہوئے لا کے سرشی روگ، ہنگتا وچ پھسایا۔ گھر گھر دے کے چنتا سوگ، غمی وچ تپائی۔ ساچی ملے نہ کسے موج، ہر کا پریم نہ کوئے کمائی۔ بدھی ہوئے نہ کوئی بودھ، بھيو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ من واسنا دُنیا جگے چوگ، ترشنا تریپت نہ کوئے کرائی۔ پُرکھ اکال ملے کسے نہ اوٹ، ساچی سرن نہ کوئے لگائی۔ بن ہر کرپا انتر نکلے کسے نہ کھوٹ، کھوٹے کھرے نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت

مایا وچوں کرنا اتیت، ترے بھون دھنی تھم سنائیآ۔ کایا مائی تن وجود کرنا ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ من واسنا سب دی لینی جیت، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیآ۔ ایک رنگ رنگاونا ہست کپٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دین دیلا پُرکھ اکالا پروردگار سانجھیا درگاہ ساچی مقامے حق اپنی ساچی کار کمانیآ۔ گر اوتار پیغمبر جا کے کرو خیال، تھم تھم وچ جنائیآ۔ کوڑی کرپا رہے نہ کوئے دلال، شبد وچولا اک بنائیآ۔ حقیقت دسنی حق حلال، بے مثال دُھر داراہ سمجھائیآ۔ کلج اندر سنجگ بدل دینی چال، چال نرالی اک وڈیائیآ۔ جو سنت سہیلے سنجگ تریتا دواپر کلج دُھر دے نام دی گھالنا آئے گھال، کیتی گھال لیکھے لینی لگائیآ۔ سچکھنڈ دوار وکھاؤنا اکو دھرم سال، دوجا در نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر زیشا نر ہر اپنا اک سمجھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جا کے لینا کھوج، ہر کھوجی رہیا جنائیآ۔ پریم پیار دا دسنا چوج، چوجی پریتم دئے وڈیائیآ۔ نج نیتز کھولنا لوچ، لوچن اکو دینا وکھائیآ۔ آتم پر ماتم دینی مَوج، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسنا اک سلوک، سوہلا دُھر دا اک درڑائیآ۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبقال پندھ مُکائیآ۔ چوڈاں و دیا سکے کوئی نہ روک، الف یہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ سچکھنڈ دوارا دسنا اکو دُھر دا کوٹ، بنک دوارا سچا سوہلا پائیآ۔ نام ندھانا گھر گھر اندر لاؤنی چوٹ، سوئی سرتی جگت اٹھائیآ۔ نرمل پرکاش کرنا جوت، جوتی جاتا رہیا جنائیآ۔ کلج انت آلیوں کلج جیو ڈگے بوٹ، شبدی دھار کر پیار لینے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لوک پر لوک، پراپسنتی مدھم بیکھری توں پرے اپنا تھم سنائیآ۔

★ ۲۵ ماگ شہنشاہی سمت ۲ پُھلیت سنگھ دے گرہ چندھر کلاں ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو جا کے ویکھو میرے داس، جو داستان میری رہے سنائیآ۔ جنہاں دے اندر گپت ظاہر وساں پاس، دوس رین گھڑی پل اپنا رنگ رنگائیآ۔ نرمل نور جوت کراں پرکاش، اندھ اندھیرا کوڑو مٹائیآ۔ شبد اگنی سناواں ناد، انحد ناد دی دُھن اُپجائیآ۔ بھيو گھلا کے برہم برہما، پاربرہم ہو کے

نظری آئی۔ بن رشنا جہوا کراواں یاد، صفتاں وچ صفت وڈیائی۔ کوڑی کریا کر برباد، ست سچ جھولی پائی۔ ترے گن بُجھاواں آگ، اگنی تت گوائیا۔ گھر میل ملاواں سوامی کنت سہاگ، پتیر میثور دُھر در گاہیا۔ ساچا کھیڑا ہووے آباد، رت بسنت آپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سمجھایا۔ جن بھگت ویکھو میرا داس داسی، دہ دشا کھوج کھوجایا۔ دیوے حکم پُرکھ ابناشی، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ منڈل منڈپ ویکھو راسی، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ ہر گھٹ اندر منزل چڑھو گھائی، نو دوارے پندھ مکائی۔ امرت بوند ویکھو سوانتی، نچھر جھرنا جھرے کس کس تھانیا۔ میل ملاواں کملاپاتی، پت پتونتا دُھر در گاہیا۔ نام سندیشہ دیو دُھر دی پاتی، نراکھ اکھراں وچ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک جنایا۔ داسی داس ویکھو میرا بھگت، لکھ چوراہی کھوج کھوجایا۔ جس دا سُنجننا ہووے وقت، ویلا وقت دے وڈیائی۔ لیکھے لگی ہووے بوند رکت، پنچ تت لے وڈیائی۔ انتر ہووے اکو وست، نوری نور نور رُشنائیا۔ بن اکھاں نچ نیتز دینا درس، ترشنا کوڑ جگت بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جو جن ہووے پر بھ کا داس، آپ آپا بھیٹ کرائیا۔ چرن کول لے نواس، جگت بھومکار ہے نہ رایا۔ لیکھا کئے پر تھی آکاش، گگن گلگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اتم لہنا دینا دیوے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا ہو سہایا۔ نرمل جوت کر پرکاش، پرکاش پرکاش وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ گرگھ داس صاحب سنگر دا چیللا، چیللا گر اکو رنگ سمایا۔ سُنجننا ہووے گرہ مندر ویلا، واہوا وے نام ودھایا۔ دھام دکھائے اک نویلا، جس گھر بیٹھا سو بھاپایا۔ آد نرنجن چاڑھ کے تیل، جوت نرنجن دے وڈیائی۔ لیکھا جانے اک اکیلا، اینکارا نور خدایا۔ جو ایٹھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن سدا سجن سہیلا، سگی ساتھی اک اکھوائیا۔ ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے لے پربت بیلا، سمنڈ ساگر لے ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ جو سنت سہیلا صاحب سنگر پُرکھ اکال دا بنے داس، دست بدست لہنا دے چکایا۔ پورب جنم کرائے یاد، لیکھا دُھر دا آپ درڑایا۔ دُنی وچوں بدل دیوے سماج، اتم پر ماتم بھو کھلایا۔ نام ندھان سنانا، انحد انراگی راگ سنانیا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، مانکھ مانو دیا کمائیا۔ پڑا لاه کے برہم برہماد، پاربرہم برہم جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک اُچجایا۔ داس بن دا جس انتر دیوے چا، چاؤ

گھنیرا اک سمجھائی۔ صاحب سنگر بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا ڈھر درگاہیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے تراء، رائے دھرم نہ دئے سزائی۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، پنت پنت لئے اٹھائی۔ لہنا دینا دئے مُکا، نرگن نرور نرکار نرکار اپنے گھر وسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ داس بنے جو سنگر مینا، متر پیرا دئے وڈیایا۔ تن مائی کرے ٹھانڈا سپتا، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ دیا کمائے ترے گن امتیا، ترے بھون دھنی ہوئے سہانیا۔ کوڑی کرپا اندر ست بدل دئے رینا، ریتوان پڑدا آپ چکایا۔ لیکھے لائے پچھلا پورب جنم بیتا، اگے چرن کول دئے سرنايا۔ ساچا کلمہ نام دس ڈھر حدینا، حضرت ہو کے کرے اک پڑھانیا۔ لہنا دینا مُکا کے اوچاں نیچاں، ذات اذاتی اپنا بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سہیلا اک اکیلا ایکنکار اپنی کار کمایا۔ داس بن دا جس انتر پیرا، پریمکار روپ لئے بدلایا۔ تس دا میلایے نر نرکار، نرکار اپنا جوڑ جڑایا۔ کایا کعبے کھول کواڑ، قدرت دا قادر بھيو چکایا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، اندھ اندھیر دئے مٹایا۔ منزل دُور کرے دُشوار، گھر ٹھا کر سوامی مل کے خوشی بنایا۔ گرگھ داس سنسار ساگر ہووے پار، نرمل کرم اُجاگر کرے ہر رگھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن سرگن سرگن کھیل کرے وچ سنسار، مہاسار تھی سنجگ تریتا دواپر کلجک بن رتھوا ہی رتھ چلایا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ رگھپیر سنگھ دے گرہ چندھڑ کلاں ★

گر اوتار پینغمبر ساچے بھگتاں کرنی پہچان، کلکاتی وچوں دیکھ وکھانیا۔ جنہاں دے انتر اک دھیان، نج نیز راہ نکانیا۔ مالک من سری بھگوان، در ٹھانڈے سیس جھکانیا۔ ناتا توڑ دنی جہان، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گان، سوہنگ سچ ودھانیا۔ تہناں لیکھا مُکا ونا زمیں اسمان، درگاہ ساچی سچ دوارا دینا جنانیا۔ جھگڑا رہے نہ آون جان، چوراسی پنڈھ مُکانیا۔ سچ وکھا ونا مندر مکان، جس گرہ نرگن نور ہووے رُشانیا۔ امرت رس دینا پین کھان، ترشنا بھکھ گوانیا۔ چرن پریتی ڈھر دی نیتی دینا دان، وست امولک اک ورتانیا۔ جھگڑا رہے نہ جگت شیطان، من واسنانہ کوئے ہلکانیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جن بھگت ویکھو لوکمت جگ، جگ جیون داتا رہیا جنائیا۔ جو راہ تنگن سورے سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھیان لگائیا۔ درس لوچن اُپر شاہ رگ، نو دوارے جگت لوکائیا۔ منزل حقیقی چڑھ کے حد، کوڑی کرپا ڈیرہ رہے ڈھاہیا۔ دُھر دے نام دا گاوندے سد، چھند آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال دی بن گئے ید، پشت پناہ ہتھ دینا لگائیا۔ گرگھ رہن نہیں دینا کوئی الگ، جگ جنم دا وچھڑیا لینا ملائیا۔ سچ دوارے شبدی ستم اندر لینا سد، ہوکا اکو اک سنائیا۔ نام بھنڈارا دے کے مد، مدھر دُھن دینی سنائیا۔ شبد اگمی وجاند، انحد نادی راگ اُچھائیا۔ بن رسنا جہوا دینا سواد، بوند سوانتی کھ پکائیا۔ جس دھار وچوں لکے آد، انت اوسے وچ دینا سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہہرا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ساچے بھگتاں ویکھو مات، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دے انتر میری یاد، نج آتم دھیان لگائیا۔ برہو وچ مارن آواز، کوک کوک سنائیا۔ اوہناں دے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کھولنا راز، پڑدا دُئی رہن نہ پائیا۔ پنج وکارا کرنا برباد، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہوئے نہ کوئے ہلکائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا سوال جواب، ستم اکو دینا سنائیا۔ شبد گرو کر امداد، سنگر پُرکھ اکال دینا ملائیا۔ سچھنڈ دوارا پنا بھگتاں کدے نہ ہووے آباد، دُجا وڑن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دی داد، وست امولک ہتھ پھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر لوکمت سنت سہیلے لینے لہ، لکھ چوڑا سی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دے اندر دین مذہب دی کوئی نہ دے حد، منزل تنگن بے پرواہیا۔ خوشیاں وچ ہوون گد گد، گداگر من نہ کوئے بھوائیا۔ پریم پریتی اندر کوڑی واسنا کرنی بدھ، نام کھنڈا اک کھڑکائیا۔ کر پرکاش ماس ناڑی ہڈ، تتوت نور رُشنائیا۔ اوہناں وڈیائی دینی لوکمت جگ، صدی چوڑدھویں کھوج کھوجائیا۔ نام پیالہ دینا مدھ، امرت رس دینا چکھائیا۔ پوہ نہ سکے اگنی اگت، ترے گن ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ساچے بھگتاں اندر جانا وڑ، بن پاندھی پنڈھ مُکائیا۔ سچ دوارے جانا کھڑ، نج گھر اپنا قدم لگائیا۔ دھرم دوارا کھول کے در، پڑدا اوہلا دینا چکائیا۔ اک جیکارا بول کے ہر، ہر دے اندر ہر جو دینا پرگٹائیا۔ توں میرا میں تیرا پیار مُجبت کر، کرم کانڈ دا جھگڑا دینا چکائیا۔ آتم پر ماتم پھڑاؤنا لڑ، پلو دُھر دی گنڈھ بندھائیا۔ گرگھ سنت سہیلا جن بھگت لینا ور، ناتا دُھر دا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، ساچا لیکھا اک لکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر گرگھ گر سکھ کوئے نہ دیکھو غریب، جگت مایا نہ کوئے وڈیائی۔ اوہ میرا ننھا بچہ عزیز، جو دوس رین دھیان لگائی۔ منشا جنم جس نوں آئی تمیز، تمنا کوڑی گیا گوائیا۔ اکو جھکا سپس جگدیش، سر سر اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ اکو نام سنے حدیث، اکو ڈھولا رہیا گائیا۔ سد بیٹھا رہے اتیت، ترے گن پندھ مکائیا۔ توں میرا میں تیرا گاوے گیت، ہر ہر دے وچ سمائیا۔ مانس جنم جاوے جیت، جگ جیون داتا اپنے رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کہے گر اوتار پیغمبر و میں شبد سنیہرا دسنہارا ٹھیک، ٹھا کر ہو کے اپنا حکم منائیا۔ بھگت سہیلا سنت ساجن گرگھ گر سکھ جس دے انتر زرتنگی آتم پر ماتم پریت، تس پریتم دیوے مان وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کنگ نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن ٹھانڈا سیت، گنی تت نہ کوئے تپائیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ گرچن سنگھ دے گرہ چندھڑ کلاں ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر جن بھگتاں دین دنی میٹو سوگ، چنتا غم رہے نہ رائیا۔ جگت ناتا تے ویوگ، کوڑ گڑیارا پندھ دینا مکائیا۔ آتم پر ماتم ہووے سچ سنجوگ، ڈھر دا میلا لینا ملایا۔ چرن پریتی دس کے یوگ، ساچی جگتی دینی سمجھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی کوٹ، بنک دوار دینا سہائیا۔ ڈھر دے نام دی لا کے چوٹ، سوئی سرتی دینی اٹھائیا۔ اندر رہے کوئی نہ کھوٹ، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ آلیوں ڈگے اٹھاؤنے بوٹ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ کر پرکاش زمل جوت، اندھ اندھیرا دینا چکائیا۔ امرت رس دینا امگا بھوگ، بھوگ بلاساں وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ دوارے دی بخشنی مَوج، میلا محبوب نال کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا لیکھا دے دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جن بھگتاں چاڑھو اگئی رنگ، رنگت نظر کسے نہ آئی۔ جو سنجگ تریتا دواپر کھجک منگاں آئے منگ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ تنہاں مانس جنم برتھامات جائے نہ لنگھ، مانو پڑدا دینا اٹھائیا۔ حکم دیوے سورا سر بنگ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ سچ پیار مَجت وچ بخش اک انند، انند آتما وچوں پرگٹائیا۔ ساچا نوروی چڑھے چند، رَوس توں بنا کر رُشنائیا۔ گرگھاں خوشی ہوئے بند بند،

بندی دے بندھن دیوٹڑا ئیا۔ سچ دوارا ویکھنا لنگھ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ آتم سچ سہاؤنی پلنگ، سچ سَنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کروٹ لے بدلنی کنڈ، ستمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ کرپا کرے دین دیاں صاحب بخشند، پاربرہم پتیر میثور اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ ست ستوادی آپ سنا ئیا۔ گر اوتار پینمبر جن بھگت ویکھو میرے چاترک، جو انتر رہے بللائیا۔ جا کے کوڑی ترشنا میٹو ترکھ، ترپت دیو کرائیا۔ سچ دوار پیلو دُھر دے سکھ، جو سکھیا اندر ساکھیا پر بھ داراہ تکائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا سچھنڈ دوار یوں دتا لکھ، لوکمت سکے نہ کوئے بدلایا۔ اوہناں دا مالک پرتپالک اینکارا اک، اکل کل دھاری نظری آئیا۔ جو انتر آتم پر ماتم ہو کے کرے ہت، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں سب دا لہنا دینا دے نچھ، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست پُرکھ نرنجن رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پینمبر جن بھگتاں اندر تنگو منزل اخیر، پوڑی پوڑی راہ نہ کوئے وکھائیا۔ جس گرہ ملے پیراں دا پیر، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ گرہ مندر بدل دیوے تقدیر، حکم حکم وچوں پرگٹایا۔ ساچی دس آپ تدبیر، طریقہ طرح طرح سمجھائیا۔ شرع کٹ زنجیر، شام اندھیرا دے گوائیا۔ جس منزل تے چاڑھیا کبیر، کایا قبر وچوں باہر کڈھائیا۔ ۵۱۲

روداس دے ویکھ کے پاٹے چیتھڑ چیر، درگاہ ساچی دتی مان وڈیائیا۔ لیکھا مُکا کے شاہ حقیر، حضرت اپنے رنگ رنگائیا۔ پڑدا کھولو بے نظیر، جگت نظر توں پرے دینا وکھائیا۔ جتھے سچ نام دی دولت دھرم خزانہ جاگیر، اتوٹ اٹھ رکھائیا۔ دیونہارا شاہ امیر، غریب نمائیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنا ئیا۔ گر اوتار پینمبر کہے پُرکھ اکال جا کے ویکھو بھگھے ننگے، وشنوں سیوا کم کسے نہ آئیا۔ برہم تیری برہم دھار کرے دنگے، من واسناناں لڑائیا۔ کیوں دھرم رائے پھڑ پھڑ ٹنگے، دیوے جگت سزائیا۔ چوڑاسی وچوں کھوجو مندے چنگے، جنہاں اندر پریم گوسائیا۔ جو رس مانے پر م پُرکھ انندے، سامتک ست وچ سائیا۔ جا کے کٹو کرماں دے پھندے، گُرمی رہن کوئے نہ پائیا۔ کچھ لیکھا لکھیا وچ دوا پر سنجے، دھیان پر بھ دے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سنا ئیا۔ گر اوتار پینمبر لوکمت جا کے ویکھو جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑے پربت جل تھل، بناں وچ اپنا پھیرا پائیا۔ کیوں سرشی خاک وچ گئی رل، درشی وچ ہلکائیا۔ روگ سوگ کسے نہ سکے ٹل، تقدیر سکے نہ کوئے بدلایا۔ کھجک کلوا کرے

چھل، من چنچل نال ملائیا۔ کسے نہ دے نہچل دھام اٹل، سچھنڈ دوارے سو بھا کوئے نہ پائیا۔ کیوں کرنی دا کرتا بھگتاوے پھل، پورب لیکھا نال ملائیا۔ کیوں ہر ہردے اندر جگت اگنی رہی بل، امرت میگھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو کیوں دین دُنی گئی بھل، ابھل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دکھاں وچ گئی رُل، شکھ سادھن نہ کوئے بنائیا۔ مانس جنم نہ پئے مل، سادھنا سادھ نہ کوئے کرائیا۔ ساچے کنڈے کوئی نہ جاوے تل، نام ونجارا روپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ایہتھے اوتھے دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پڑیاں لو آں آکاش پاتالاں گنگن لگننتر اں صلح کل، صحیح سلامت صاحب سنگر اکو نظری آئیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ کھانگ ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر لوکمت لو تک، سنت بھگت گرگھ گر سکھ صوفی فقیر کھوج کھوجا ئیا۔ چار کنت دہ دشا ویکھنا حقیقت حق، لاشریک پروردگار سانجھیا ر سچھنڈ نواسی اپنا حکم منایا۔ کون انتر نر نتر ہو کے میرا نام رہیا جپ، پُرکھ اکالا دین دیالا اکو راہ تکا ئیا۔ ہردے انتر نر موہ ہو کے وسائے سچ، ست ستوادی سیس جھکا ئیا۔ پڑدالاہ کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ روپ رہیا بنا ئیا۔ کون من واسنا جگت ترشنا رہیا نچ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکا ئیا۔ سرشٹی دی درشٹی ویکھ سب کچھ آ کے دینا دس، بھو ابھیدا دینا کھلا ئیا۔ کون آتم انتر نچھر مانے رس، بوند سوانتی کون ٹپکا ئیا۔ دُھر دا درشن کرے نچ نیتز کھول کے اگھ، آخر منزل چڑھ کے ویکھو ڈھولا گائیا۔ کون کوڑی کریا وکے جگت ونجارے ہٹ، پڑدا اوہلا دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اک اکلا ایکنکار اکو ایک سنا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر جن بھگت سہیلے لینے لہ، گرگھ گر گر کھوج کھوجا ئیا۔ جنہاں دے انتر و بے میرے نام داند، انراگی اپنا راگ سنا ئیا۔ دین دُنی داناتا بیٹھے چھڈ، بچھٹی کوڑ لوکا ئیا۔ ہو یا پرکاش کایا ماٹی ہڈ، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھایا۔ مل کے میل سورے

سرگ، درگھر ٹھانڈے خوشی منایا۔ نور تگن اُپر شاہ رگ، نو نو چار ڈیرہ ڈھایا۔ ترے گن پوہے کوئے نہ اگ، ممتا موہ نہ کوئے ستایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندے دھر داسد، چھند اکو نام بنایا۔ پر م پُرکھ دی بن کے ید، یدی میرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اک جنایا۔ جا کے تگ پینمبر گر اوتار، اوتر دھاری آپ جنایا۔ کون حقیقی کرے پیار، لاشریکی شرکت رہیا گوانیا۔ ساچے کلے دا کرے اظہار، نام ندھانا دھر درگاہیا۔ منزل دُور کر دُشوار، دوتی دُشمن اندروں رہیا بھجایا۔ میللا کے دھر نرنکار، نرگن سرگن وچ سمایا۔ بن تیل باقی دھر دا دیا کر اُجیار، کملاپاتی مل کے وچے ودھایا۔ سو سنت سہیلا گرکھ سجن لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت وچوں لینا بھال، گرہ گرہ اندر پڑا اوہلا چک کے دیکھنا چائیں چانیا۔ بھو رہن دینا نہ کوئی شاہ کنگال، شہنشاہ سلطان مالک خالق پرتپالک اپنا تھم ورتایا۔ صدی چوڑھویں چوڑاں طبق دسن بے حال، چوڑاں لوک رہے گر لایا۔ ساچی گھالے نہ کوئے گھال، گھائل دسے سر شئی سر سر چوٹاں کھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا تھم اک ورتایا۔ گر اوتار پینمبر سارے لہنے گر سکھ سجن، ساجن دھر دا آپ جنایا۔ جو دھوڑی کردے مجن، دُرمت میل دھوایا۔ جنہاں دے اندر نوری دیک جگن، جوتی جوت ہووے رُشانیا۔ سچ پریتی پُرکھ اکال دین دیال کولوں منگن، چرن کول ملے سر نایا۔ کایا ماٹی چولا تن وجود خاکی رنگن، رنگت اکو دینی دکھایا۔ تھم دیوے سورا سرنگن، سچکھنڈ نو اسی اپنا تھم ورتایا۔ دین دُنی جا کے اکو دسو بدن، بندگی وچ مچھندگی رہن کوئے نہ پانیا۔ دھر دی چرن دھوڑی ٹکا لاو وچندن، جوت للائی کر رُشانیا۔ کوڑی کر یا کھج کرنی کھنڈن، کھنڈاں پُریاں وچ اکو تھم ورتایا۔ کرپا کرے درد ڈکھ بھے بھجن، غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اکو گھر وسایا۔ ساچے سنتاں نیت نام پاوانا انجن، وست اموک اک دکھایا۔ کرے پرکاش جوت نرنجن، آد نرنجن پڑا لاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا مالک دیا کمایا۔ گر اوتار پینمبر گرکھ لینے جوڑ، جوڑی دھر دی آپ بنایا۔ سچ پریتی نبھاؤنی توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ کوڑ وکارے وچوں سر شئی دینی موڑ، من واسنا نہ کوئے ہلکایا۔ کرنا پرکاش اندھ گھور، جلوہ نور کر رُشانیا۔ زور رہے نہ پنچ چور، کام کردھ لو بھ موہ ہنکار مایا ممتا ترشن اگن نہ کوئے لگایا۔ مانس رہے نہ کوئی ڈھور، روداس چمارا دے گواہیا۔ میرا نام ساچی وست لے جانیو کول، کل مالک رہیا سناہیا۔ چار گنٹ دہ

دشا ڈنکا و جاؤنا اگئی ڈھول، دو جہاناں دینا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھرنی دھرت دھول بھار کرنا ہول، ہولی ہولی ڈھر دا تھم سنایا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے دیکھنے ساچے سنت، ست ستوادی بھیو چکائیندا۔ جنہاں دا پر م پڑکھ پر ماتم اکو کنت، کنوہل ساچی سچ سہائیندا۔ ساچی چولی چاڑھے رنگ بسنت، پراپنتی مدھم بیکھری توں پرے اپنی بانی دھار جنائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہومے ہنگت، ہنگ برہم بھیو گھلائییندا۔ جھگڑا مکا کے بہشت جنت، سچھنڈ دوارا اک وکھائیندا۔ جتھے کھیل کرے سری بھگونت، بھگون اپنی دیاکھائیندا۔ دوجے کرنی پئے نہ کسے مٹت، سر سمرتھ ہتھ آپ ٹکائیندا۔ گر اوتار پیغمبر و صدی چودھویں انت اخیر پریم پیار محبت وچ سارے کر لوہنت، حوصلہ اپنا نام بٹھائیندا۔ شرع شریعت وچ کرے کوئی نہ علت، عالم فاضل بھرے بھر نہ کوئے بھلائییندا۔ گر اوتار پیغمبر نرگن دھار سچھنڈ دوارے سارے کرن پڑکھ اکال دین دیال آگے مٹت، نیوں نیوں در ٹھانڈے سیس جھکائی۔ کلج کوڑ خواری میٹنی ذلت، ظاہر ظہور کر رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جگت ادھارنا تیری صفت، مہماگنت سکے نہ کوئے گائیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ بیہی نہال کور دے گرہ کمال پُر ضلع لدھیانہ ★

ہر کرپا ہوئے سچا سنبدھ، گر شبد دے وڈیائی۔ مہربان محبوب دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائی۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، سنساکایا مندر اندر دے گوائیا۔ نام ڈوری ٹٹی پریت گنڈھ، آتم پر ماتم سو بھاپائی۔ بھیو گھلا کے ہنگ برہم، پار برہم ہوئے سہائیا۔ میٹ کے ترشنا طم، کام کرودھ دے چکائی۔ جھگڑا رہے نہ خوشی غم، چنتا روگ نہ کوئے ستائی۔ جنہاں دے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کریں اپنا کم، دامن ہو کے ضامن ہو کے اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت آتم پر ماتم ناتا نرگن سرگن ساچی دھار بندھائی۔ پڑکھ اکالا دیوے شکت، شخصیت اندروں دے بدلایا۔ جگ چوکڑی دیکھنہارا ویلا وقت، نیت نوت کھیل کھلائی۔ دیاکھاوے ساچے بھگت، بھگون اپنا رنگ چٹھائی۔ گڑھ

توڑ کے ہوئے ہنگت، درِ شئی اندروں دے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میللا لئے ملایا۔ سو پُرکھ نرنجن کرنہارا ملاپ، آتم پر ماتم ویکھ دکھایا۔ مہربان ہو کے دیوے اپنا جاپ، جگ جیون داتا پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ ترے گن مایا میٹے تاپ، ترشنا ترپیت دے کرائیا۔ رُوح بُت آپے کرے پاک، پتت پُنیت بنایا۔ اندر باہر گپت ظاہر ہووے ساتھ، سگلا سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتایا۔ آتم پر ماتم کرے میلا، ملنی جگدیش اپنے ہتھ رکھایا۔ اکو رنگ رنگائے گرو گُر چیللا، گو بند اپنی دیا کمائیا۔ صاحب سوامی سدا سہیلا، سجن اکو اک اکھوایا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل اوہلا، اوٹڑی چال چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا آپ کھلایا۔ آتم پر ماتم میلن دا ڈھنگ، ہر کرتا آپ درڑایا۔ اندر پریم پریتی چاڑھ کے رنگ، ترشنا سچ ول ددھایا۔ سو آتم نرگن نرور کولوں منگے منگ، اپنی جھولی آپ پھیلایا۔ دیونہار سورا سربنگ، سبھے سبھے دے ورتایا۔ کوڑ واسنا رہے نہ کوئے گند، پرمانند وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو اھیدا اچھل اچھیدا گھر ساچے آپ کھلایا۔ آتم دیوے آپ پیار، مُجبت اک جنایا۔ چوٹ اگئی مارے نرنکار، نرگن نرور آپ اٹھایا۔ جگ چوکڑی کھیل کرنہار، کرتا پُرکھ بے پروا ہیا۔ کجگ انت سیری بھگونت، دس کے اپنی دھار، دھرم دوارا رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر لئے جڑایا۔ پُرکھ اکال کہے سو آتم جڑدا، جس جوڑی دھر بنایا۔ ایہہ کھیل اگئی شبد سنگر دا، جس دے ہتھ دتی وڈیایا۔ اوہ لہنا دینا مُکاوے اندھ گھور دا، گھور اندھیر کرے رُشٹایا۔ لیکھا مُکاوے من ٹھگ چور دا، چورستیاں وچوں باہر کڈھایا۔ تھم درڑائے اپنے زور دا، دھر فرمانا اک سٹنایا۔ ہردے اندر آپے بہڑ دا، بہڑی کردے لئے چھڈایا۔ جنہاں نوں اپنے بھانے اندر تورا، تریاں توں پرے لئے ملایا۔ ایہہ لیکھا دھر سنجوگ دا، جگ چوکڑی بنت بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچي بدھی آپ سمجھایا۔ ساچي بدھی سنگر فرمان، فُرنے اندروں بند کرائیا۔ چرن پریتی اک دھیان، بے نظیر نظر دے اٹلایا۔ آتم ملادا ہووے ساچے کاہن، نام بنسری اک سٹنایا۔ سرتی میلا دھر دے رام، کایا بن وچوں آپ کرائیا۔ پیغمبراں والا اگم پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے آپ سٹنایا۔ نرگن سرگن ستنام، واہوا گرو آپ پرگٹایا۔ سبجگ بدل دیوے ودھان، دھر دی کرنی کار کمائیا۔ من توں پرے اک نشان، سبھے دے پرگٹایا۔ بن

اکھراں دے گیان، اگھیاں دی اگھ کھلایا۔ توں میرا میں تیرا ساچا ناتا وچ جہان، جیون وچوں جیون دے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم ملن دا ملاپ آد جگادی آپ، شبد دا پرتاپ، اگم دا واک، واقف کار کرنی دا کرتا، قدرت دا مالک، خلق دا خالق، درشت دا ایشٹ، سرشت دارا، آتم دا ملاح، بے پرواہ اپنے نال جڑایا۔

★ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن کور دے گرہ پنڈ روٹی ★

پڑکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سرشت سبائی ویکھو آپ، انتر انتر دھیان لگایا۔ کون گرگھ گر سیکھ ہر جن ہر بھگت دیوے دھر دا ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ کون آتم پر ماتم چے جاپ، کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کون روح بت کرے صاف، پتت پتت روپ وٹایا۔ کون بند کواڑی کھول کے تاک، نج نیتز اگھ اٹھایا۔ کون کوڑی کر یا جوٹھ جھوٹھ ناتا جوڑ سجن ساک، مایا ممتا وچ ہلکایا۔ کون من واسنا ہو یا گستان، بھے بھو نہ کوئے رکھایا۔ کون جگت وکارے وکیا ہاٹ، جوٹھ جھوٹھ جھولی پانیا۔ جا کے ویکھو پر تھی آکاش، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگایا۔ کون دھر دا شبد رہیا وچ، ہر ہردے وچ لکایا۔ کون سیوک بن کے دھر دا داس، دھرم دوارے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوار اینکار اپنا حکم سنایا۔ گر اوتار پیغمبر سرشت سبائی ویکھو حالت، بھيو ابھیدا دیاں جنایا۔ سچ کرے نہ کوئے عبادت، بندگی وچ بندہ نہ کوئے سنايا۔ ممتا موہ لگی علامت، عالم علما سچ عمل نہ کوئے کمایا۔ دھر دا نام ملے نہ کسے نیامت، امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانت نہ کوئے پیايا۔ کوڑی کر یا کرے بغاوت، بغلیگر کوڑ لوکایا۔ ست دھرم پئی عداوت، عدل انصاف نہ کوئے کمایا۔ صدی چوڑھویں سب دے سرتے کوئے قیامت، کال نگارہ ڈنک وجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ فرمانا اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر دین دنی دا ویکھو جا کے دھرم، صدق ایمان نظر کوئے نہ آیا۔ من واسنا سرشی درشی اندر ہو یا بھرم، شرع دویت پنڈہ نہ کوئے مکایا۔ جنم کرم دا پورب لیکھا چکے نہ کسے ورن، برن اٹھاراں رہے گر لایا۔ درگاہ ساچی حق مقام ملے کوئی نہ سرن، سرنگت مات لوک نہ کوئے جنایا۔ سچ

دوارا دسے نہ کوئے سچا چرن، چرنودک رس لکھ نہ کوئے چوایا۔ نیز کھلیا نہیں کسے ہرن پھرن، کلجک چو جنت سادھ سنت رہے گر لایا۔ رسنا جھوا بتی دند شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی اکھراں والے ڈھولے پڑھن، نراکھر وست امولک جھولی کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر دین دُنی دا دیکھو بھوگ، کامنا وچ لوکایا۔ ساچا دسے نہ کوئے سنجوگ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ برہم دھار پار برہم نالوں ہویا ویوگ، وچھڑیاں آگے نہ کوئے ملایا۔ ساچا گائے نہ کوئے سلوک، سوہلا ہر نہ کوئے سمجھایا۔ جھگڑاپیا چو دواں لوک، چو دواں طبق رہیا گر لایا۔ چو دواں ویدیا کرے کوئے نہ کھوج، انہو پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ سچ دوارے مانے کوئے نہ مَوَج، مجلس حق نہ کوئے دکھایا۔ ہوئے ہنگتا سر شٹی در شٹی اندر لگا روگ، دَویت دُور نہ کوئے کرایا۔ نام ندھان رس ملے کسے نہ چوگ، چُغلی نندیا اندروں باہر نہ کوئے تجایا۔ سچ پریتی بخشے کوئے نہ جوگ، جلگت جو گیشتر نظر کوئے نہ آیا۔ بھاگ لاوے نہ کوئی بنک دواری کوٹ، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے وڈیایا۔ شبد لگے نہ کسے چوٹ، چوری ٹھگی سارے رہے کمایا۔ نظر نہ آئے کسے نزل جوت، ورن گوت پندھ نہ کوئے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا حکمے اندر حکم سنا یا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے دیکھو دین دُنی دا درد، دُکھاں وچ رووے لوکایا۔ سچ بنیتی سنے کوئے نہ عرض، مہر نظر نہ کوئے اٹھایا۔ کلجک رشی مُنی من واسنا رکھ کے غرض، گھر بار رہے تجایا۔ ایہہ کھیل پر بھ دا اسپرج، جس نوں سمجھے کوئے نہ رایا۔ اپنی بھوکھتاں والی دیکھو فرد، جو سنجگ تریتا دوا پر کلجک دتی سمجھایا۔ صدی چو دھویں شرع قصائی ہووے کرد، نکھی دھار ہر درڑایا۔ کوئی نہ میٹے دین دُنی گرد، اندھ اندھیر نہ کوئے چُکایا۔ جو دھے سور پیر مردانے بنو مرد، لوک مات مارو جھات دیکھو تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی کھیل دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر دین دُنی دا دیکھو جھگڑا، ماؤ ماؤ کرے لڑایا۔ مور کھ گدھ ہویا جگیا سو سگلا، جاگرت جوت نہ کوئے جگایا۔ لیکھا جانے نہ کوئے اگلا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ سچ وست نام امولک کسے ہتھ نہ آوے جنگلا، جوہ اُجاڑ پہاڑے پربت سارے روون مارن دھانیا۔ کسے کایا گڑھ ہووے نہ چار منگلا، گیت گو بند نہ کوئے شنوایا۔ سچ ڈنڈاوت سمجھے کوئے نہ بندنا، سجدے وچ سپیس جگدیس نہ کوئے نوایا۔ کائنات سر شٹ سبائی انتر ملے کسے نہ پرماندنا، نجاند دا رس نہ

کوئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر در گاہی رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو دین مذہب سارے رہے رو، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ سچ پرکاش دے سے کسے نہ لو، اندھ اندھیر نہ کوئے گوائیا۔ اگلا لیکھا سمجھے نہ کو، کوک کوک رہے گر لائیا۔ دُرمت میل سکے کوئے نہ دھو، پتت پُنت نہ کوئے بنائیا۔ امرت رس نچھر جھرنا سکے کوئے نہ چو، چور یار ٹھگ وکار گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ سر شئی نالوں کرے نہ کوئے نرموہ، مُجت پر بھ دے نال جڑائیا۔ آتم پر ماتم سکے کوئے نہ چھوہ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر فرمانا ایکا رانا ایکنکار اکو اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو کایا مندر، مانو ذاتی کھوج کھوجائیا۔ پڑدا چکو اندھیری کندر، زرگن نور کرو رُشنائیا۔ بجر کپاٹی توڑو چندر، تالا رہن کوئے نہ پائیا۔ منو آدہ دشا بھجے نہ بندر، بندگی اکو دینی سمجھائیا۔ آتم رس دیو پرمانندن، پر م پُرکھ سمجھائیا۔ ڈھر دی پریت ٹٹی سارے گنڈھن، نام گنڈھ دینی پوائیا۔ دیوے حکم سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ جنائیا۔ سچ حکم دی حکم اندر گر اوتار پیغمبر کرے نہ کوئے اُلنگھن، بھانے اندر ساچی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دیاں آد جگاد جگ چو کڑی نیت نوٹ صاحب سلطان سورا سرنگن، پاربرہم پتیر میثور پروردگار سانجھا یار، جلوہ گر نور خدائیا۔

★ پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کرن نمسکار، ڈنداوت بندنا سجدہ سیس جھکائیا۔ سچکھنڈ نواسی آد جگادی ایکنکار، سو پُرکھ زرنجن تیری بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ زرنجن تیرا ویکھ ٹھانڈا دربار، ایکنکار وجے ودھائیا۔ آد زرنجن تیرا اگم اتھاہ جوت نور اجیار، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سری بھگوان تیرا حکم سدا سکدار، پاربرہم تیرا بھو کوئے نہ آئیا۔ شبدی ست تیرا دلار، دولا ڈھر دا نظری آئیا۔ وشن برہما شو خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ اسیں چار جگ دے پنہار، سنجگ تریتا دواپر کلج ویکھ وکھائیا۔ تیرا نام سندیشہ دیندے رہے وارو وار، جگ چو کڑی ویس وٹائیا۔ نام اگنی بولدے رہے جیکار، زرگن سرگن سرگن زرگن بھو گھلائی۔

شاسترِ سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی تیرا اظہار، صفتاں وِچ سوہلے ڈھولے راگ الایا۔ چار کُنٹ دہ دشا پھر دے رہے وِچ سنسار، پر تھم پر تھمی اُپر سیو کماہیا۔ لیکھا ویکھدے رہے لکھ چوڑا سی جیو جنت اندر باہر، کُپت ظاہر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، سچکھنڈ نواسی تیری اک سرناہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن انت انت اک نمسکار، بے انت سیس جگدیس جُھکایا۔ اسیں نکلیے تیری وچوں دھار، جنن والی نظر کوئے نہ آیا۔ پنچ تت ہووے نہ کوئے آکار، ترے گن بندھن نہ کوئے رکھایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگننتر ویکھئے اگم اپار، اپر پیر تیری سیو کماہیا۔ تیرا حکم فرمانا ڈھر دربار، درگاہ ساچی نظری آیا۔ مقامے حق حق اقرار، اکل کل دھاری توڑ نبھایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک جو سندیشہ بھوکھتاں وِچ دے کے آئے پُرکھ اکال، صاحب سوامی تیرا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر سیس نواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرے آد جگادی بردے، بندگی وِچ سدا سیس نواہیا۔ اسیں سیوک تیرے گھر دے، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ نہ جمدے نہ مردے، جیون مرن رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ تیرا نور ہو کے کایا تت سریر اندر وڑدے، کایا مائی سو بھا پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم نرگن نر ویر ڈھولا پڑھدے، دوجا گیت نہ کوئے الایا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن اگم اتھاہ بے پرواہ تیری سیجا چڑھدے، دوجا کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ نر ویر نرکار نرکار مورٹ اکال تیرا درشن کردے، دوجی دیدِ نظر نہ آیا۔ مالک رہے نہچل دھام اٹل دے، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ تیرے حکم اندر سدا رہے پلدے، بردھ بال جوان رُپ نہ کوئے بدلاہیا۔ انت ویکھئے کھیل کلجک کل دے، اکل کل دھاری تیرے اگے ڈھائیا۔ پڑدالاہ دے مہینل جل تھل دے، ٹلے پر بت چوٹی سمنڈ ساگر ڈونگھی دھار بھور تیرا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، گرہ مندر منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی بنیتی کر منظور، آرزو تیرے اگے رکھائیا۔ تُوں مالک خالق پر تپالک حاضر حضور، نبی رسول تیری سرناہیا۔ گر اوتاراں کر قبول، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ چرن کول دے دے اپنی دھول، دھوڑی ٹکے مستک خاک رماہیا۔ تیرا آد سمجھیا نہ کسے مول، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی کنت کنتول، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جگ بدلنا تیرا اصول، اصلیت اپنے وچوں پرگٹائیا۔ تیرا نام شبد حکم معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی چو دھویں کوئے نہ جائے بھول، اُبھل دینا درڑائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن دھار نرگن دھاروں کر وکھ، لوکمت بندھن پائیا۔ توں میرا میں تیرا دو جہاناں گا کے آئیے جس، صفتاں وچ تیرا راگ الائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر کھول کے آئیے اکھ، پرکھ تیرا نور درسائیا۔ من واسنا تیرے نام کریئے وس، واسطہ تیرے اگے پائیا۔ ست دھرم دا کھولئیے ہٹ، چار ورناں اکو وست ورتائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دوتی رہے کوئے نہ وٹ، حد حدوڈ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سنجگ ساچا مارگ آئیے دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ حقیقت وچوں تیرا لبھے حق، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھگت سہیلے گرگھ سنت ساچا راہ رہے تک، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجائی مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آو نیڑے، سبھے دیاں جنائیا۔ پہلوں دین مذہب دے چھڈو جھیرے، دُتیا بھاؤ نہ کوئے رکھائیا۔ نرگن دھار وسو میرے کھیڑے، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جیہڑا آد جگاد جگ چوکڑی حقیقت حق نیڑے، کوڑی کرپا ڈیرے ڈھاہیا۔ سو سوامی انترجائی لیکھا جانے ظاہر گپت اندھیرے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا آپ کھلایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آو اگے، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر نیتز نیویں اگے ودھے، بن چرناں سپس جھکائیا۔ نرگن دھار دیک بگے، جوتی جوت ہووے رُشنائیا۔ کوئی کرے نہ کسے نال دغے، جگت فریب نہ ونڈ ونڈائیا۔ تسیں سارے میرے حکمے اندر بدھے، بندنا سب نوں دیاں سمجھائیا۔ اکو دے کے پرماندے، نجاند وچ رکھائیا۔ جو لوکمت آتم پر ماتم پریتی ٹٹی جا کے گنڈھے، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ سانجھا نام جا کے ونڈے، اکھراں وکھری دھار نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگت سہیلے چکے اپنے کندھے، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کمائیا۔ سنت سہیلے چاڑھے اگے ڈنڈے، پوڑی پوڑا میرا نام لگائیا۔ گرگھ نیتز رہن مول نہ اندھے، نج نیتز نین اکھ کھلایا۔ آتم پر ماتم دُھن آتمک راگ سناوے چھندے، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ گر سکھاں تن وجود کایا ماٹی جاون رنگے، جگت بھوتی لوڈ رہے نہ رائیا۔ سب دی آسا اکو پُرکھ اکال دی پریم پریتی منگے، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ ویکھو کھیل سورے سربنگے، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ بجر کپاٹی توڑو جا کے جندے، زندگی وچوں زندگی دینی بدلایا۔ دھرنی دھرت دھول پاپ اپرادھاں نال کبے، نیتز رو رو دے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

دُھر فرمانا اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کرن صلاح، بن مشورے مشورہ اک بنایا۔ سارے اٹھو تلو ویکھو لوکمت دارا، بن نیتز نین گھلایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی ویکھو گواہ، جو شہادت انت دے بھگتایا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشاں وچ درشتی وچ سرشتی آئے سمجھا، نام ندھانا سری بھگوانا کلمہ واحد اک جنایا۔ جس دے نال بخشے جان سرب گناہ، کوڑی کریا ہوئے فنا، میلایا دُھر درگاہیا۔ اوس دارہیا کوئی نہ تھاں، تیرتھ تھ روون مارن دہا، اٹھسٹھ رہیا کرلایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ سر سکے نہ کوئے اٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک جنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ ابناش، ہر کرتے تیری سرنایا۔ ہوں بالک ننھے تیرے داس، بچے بچن تیری گود ڈکایا۔ جگ چو کڑی ویکھیا کھیل تماش، حکمے اندر سیو کمایا۔ پریم پریتی اندر رکھ کے داس، واسطہ تیرے آگے پایا۔ توں مالک داتا گھر گمبھیر سرب گنتاس، بے انت تیری دڈیایا۔ کلج کوڑی کریا ویکھ پر تھی آکاش، چو داس لوک دین دُہایا۔ چو داس طبق سچ دست نہ کسے پاس، چو داس ویدیا رہی کرلایا۔ چو دس چند نہ دیوے کوئی ساتھ، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکے سمرن پوجا پاٹھ، شاستر وید پُران پھول پھولایا۔ تیرا نام خزانہ کسے نہ ملیا ہاٹ، ونج کرن کوئے نہ آئی۔ آتم پر ماتم جوڑے کوئی نہ نات، پریتم پریم نہ کوئے نبھایا۔ صدی چو دھویں کوئی نہ بچھے کسے وات، گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پلو آئے جھڈایا۔ دین دُنی دا جھگڑا پیا ذات پات، اوج نیچ کرے لڑایا۔ آتم سیجا ساچا بستر ملے کسے نہ کھاٹ، سکھ آسن سکھ نہ کوئے اُپجایا۔ امرت بوند نہ دیوے کوئے سوانت، اٹھسٹھ تیرتھ رہے کرلایا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے تیرا درس پائے نہ کوئی اکانت، سچ سروپی ملن کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پُرکھ اکال کہے تیری اوتار ہوو خبردار، خبر اگلی دیاں سنایا۔ جس نوں سمجھے نہیں جگ چار، چارے وید سار نہ آئی۔ برہما بول نہ سکیا بنا زبان، اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی گیان، ویدیا توں باہر کرے پڑھایا۔ سو سندیشہ دیواں ہو کے والی دو جہان، نرگن نرور کر اں پڑھایا۔ ویکھو پرے زمیں اسمان، بے پہچان کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری نرگن دھاروں اٹھیا ستا، آلس رہیا کوئے نہ رایا۔ پُرکھ اکال دین دیال ساڈا انت اخیر پیڈا مُکا، آگے وقت رہیا نہ رایا۔ تیرا سُنہننا ویلا دُھکا، جو دین دُنی آئے سمجھایا۔ ہن بھیو رہے نہ لکا، پڑدا

دینا اٹھایا۔ سر شئی دی در شئی اندر لکھ چوڑاسی بھریا دکھا، دردیاں درد نہ کوئے ونڈایا۔ من واسنا ہو یا بھگھا، ترشنا ترپت نہ کوئے کرایا۔ جننی بھگت جنے کوئی نہ لکھا، نور نور نہ کوئے رُشایا۔ دس دس ماس سب نوں لکنا پیا پٹھا، اگنی تت تت تپایا۔ توں کرپا کر ابناشی اپتا، کلجگ انتم ویکھ وکھایا۔ سر شئی انتر تیرا منتر کوئی نہ دسا، دہ دشا کوڑ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ست ستوادی دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی چٹھی، بن اکھراں دیاں وکھایا۔ جیہڑی قلم شاہی کاغذ نال کدے نہ لکھی، اکھراں جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جس دی دھار اندر گر اوتار پیغمبر پر بھ دی سکی، سکھیا گو بند اک درڑایا۔ اوہ کھیل سدا انڈھی، جگ نیز باہر رکھایا۔ پُرکھ اکال دی سب توں وکھری متی، منتر پیارا گو بند دس کے آیا سچے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھ لو چار جگ دا پچھلا لیکھ، ہر کرتا آپ جنایا۔ جس شبدی دھار اندر بدل دے رہے بھیس، ویس اینکا روپ وٹایا۔ آوندے رہے لوکمت دیس، دشا اپنی ڈیرہ لایا۔ درشن کردے رہے نیت نیت، نج نیز اٹھ کھلایا۔ ساچے نام دا بچھدے رہے بھیت، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ اُس دا لیکھا انت اخیر بے نظیر دس کے گیا گو بند دس دسمیس، دُشت دمن اپنا روپ بدلایا۔ جس دامالک اک نریش، نر نرکارا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑا آپ اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر و پچھلی چٹھی دا ویکھو مضمون، مجموعہ سمجھ کسے نہ آیا۔ جس دا دو جہاناں توں وکھرا قانون، قاعدہ رمز نہ کوئے لگایا۔ اوس دے انتر اک اصول، اصلیت رہیا سمجھایا۔ جس دے وچوں حکم نکلے معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ تہاڈا مالک اکو کنت کنتوئل، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو کچھ لینا سو اوسے توں کرنا وصول، وصل یار اکو نور خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا فقرہ اک سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا نام کلمہ سنیا کلام، کائنات آئے درڑایا۔ تینوں دس کے سب توں وکھرا رام، نیارا رہے جنایا۔ چوڑاسی لکھ دا من کے کاہن، گوپی ہو کے سیو کمایا۔ مقامے حق دا من کے اک امام، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ بردے بن غلام، خادم ہو کے دھوڑی خاک رمایا۔ صدق صبوری رکھ ایمان، بھروسہ آئے بندھایا۔ تیرے نام دا نغمہ بول زبان، پراپسنتی مدھم بیکھری کری پڑھایا۔ لیکھا دس کے جیو جہان، جہالت اندروں دتی گویا۔ تیرا سمجھا کے اک نشان، نشانے کوڑے آئے بدلایا۔ سر شئی در شئی اندر دے کے گیان، جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، دست اموک جھولی پائیا۔ گر اوتار پیغمبر و دست اموک دیواں سوہنگ سو، سوئی سُر ت دینی جگائیا۔ نرِگن دھار جانا ہو، ت بندھن نہ کوئے پائیا۔ تہاڈا بھیو نہ جانے کو، بدھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ اپنی دھار نرل جوت دیواں لو، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں توں باہر کراں رُشائیا۔ سرشٹ سبائی کسے نال نہ کریو دھروہ، دویت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لکھ چوڑاسی کایا مندر اندر وڑ کے لیئنی ٹوہ، آتم سیجا پھول پھولائیا۔ امرت رس نَجھر دھارا دینا چو، بوند سوانتی اِک ٹُکائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار نالوں کر نر موہ، ناتا اِکو نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اِک سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سُنو حکم بے نظیر، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلج کرنا انت اخیر، آخر دیاں سمجھائیا۔ دین دُنی دی بدل دینی تقدیر، تدیر اِکو اِک دکھائیا۔ پہلوں اپنے شرع دے کٹو زنجیر، شریعت جگت رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال سب دا سانجھا پیر، جو پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ جس دی جگت نیز نظر نہ آئے تصویر، تصوّر کر نہ کوئے سمجھائیا۔ کوڑی کریا جھکڑا میٹو ہست کیر، اُوچ نیچ رہے نہ رائیا۔ من وکار رہے نہ بھیڑ، دُرمت میل دیو دھوائیا۔ کایا کپڑ مِیلا رہے کوئے نہ چیر، پوت پاک دیو بنائیا۔ بنا تہاڈے مات لوک وِچ دسے نہ کوئے فقیر، جو فقرہ دُھر دا دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جھک کے کرن سلام، نمستے سیس جھکائیا۔ پر بھو سُنیا تیرا پیغام، پیغمبراں رہے نہ کوئے چترائیا۔ سیس نوائے بناں والا رام، بنسری والا کاہن نین اُٹھائیا۔ نانک نرِگن کرے پرنام، گوہند سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال کلج انت بدل نظام، عدل عدالت اِک لگائیا۔ ساڈے نام ہوئے بدنام، بدیاں وِچ لوکائیا۔ تینوں سکے نہ کوئے پہچان، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ نیز روندے ویکھ وید پُران، انجیل قرآن رہی گُرائیا۔ کھانی بانی ہوئی خیران، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جگت ودیا ہوئی پردھان، من انتر کرے لڑائیا۔ تیرا دسے نہ کوئے سچ نشان، نشانے کوڑے جگت شاہیا۔ کرپا کر سری بھگوان، بھگوان دیا کمائیا۔ جو دھے سُر بیر نوجوان، مرد مردانے تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیشہ اِک سُنائیا۔ سچ سندیشہ دے دے پُرکھ اگم، اگمرا حکم جنائیا۔ سرشی ویکھ ترشنا طم، کامنا وِچ ہلکائیا۔ جھکڑا دسے خوشی غم، چنتا سوگ نہ کوئے مٹائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا ہر دے وسائے کوئی نہ جن، جنم وچوں جنم نہ کوئے بدلایا۔ گڑھ ہنکاری

بھانڈا سکے کوئی نہ بھن، بھرم بھو نہ کوئے مٹائیا۔ بھاگ لگا دے کسے نہ تن، کوٹن کوٹ کلجک سادھ بیٹھے ڈیرے لائیا۔ لیکھا جانے نہ کوئے ہنگ برہم، پاربرہم تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر انت اخیر صدی چو دھویں ٹھانڈے در پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار تیرے دوارے دروہی دروہی رویئے چھم چھم، چھہبر بن اکھاں نیر لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک ویکھ اپنی لوکائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ہو دو جوان، جو بن اکو دیاں رنگائیا۔ سارے میرا اشٹ مٹو ایمان، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ جس دا سچھنڈ دوارا دھرم جھلے نشان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تھر گھر کھیل کرے مہان، گر گھر گر گر میل ملائیا۔ سو سندیشہ دیوے دُھر فرمان، فرماں برداراں آپ جنائیا۔ جا کے ویکھو جگت جہان، نو ست کھوج کھوجائیا۔ سب دے اندر شرع وڈی شیطان، چھری کوڑ جگت قصائیا۔ مایا ممتا کیتا بے ایمان، بیوہ دے لوکائیا۔ ترشنا میٹے کوئی نہ طعام، تمنا پور نہ کوئے کرائیا۔ گھر گھر ہندا ویکھو حرام، حجرہ حق نہ کوئے سہائیا۔ جو اپنی دے کے آئے کلام، کلمہ میرا نام سمجھائیا۔ اُس دی کرے نہ کوئی پہچان، پریتم پریم نہ کوئے لگائیا۔ اپنا ویکھو وگڑیا ہویا ودھان، بدیاں وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک اُچجائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو کی کریئے دھرتی جا، جگہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا تھاوں تھان، تھان تھنتر دے دُہائیا۔ پیار رہیا نہ پتر ماں، پتا پوت کرے لڑائیا۔ ناری کنت ناتا رہی تڑا، ساچا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ ایہہ کی کھیل کیتا خُدا، خُدی تکبری وچ لوکائیا۔ تُوں آد جگادی مہرواں، محبوب تیری سرنائیا۔ گو بند کہے جگ بدل دے تُوں، نو تُو چار پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکالے تیری سچے سواں، سہنجنی رت بنائیا۔ میں ویکھاں گھنیرا چواں، چاو گھنیرا نظری آئیا۔ سچ سنگھاسن تیرے تھم اندر اکو بہواں، جتھے دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در درویش ہو کے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے گو بند سُت دُلا، سُتیاں دیاں جگائیا۔ اُٹھ ویکھ میرے ہُلا، برہمنڈاں کھنڈاں توں پار دیاں دکھائیا۔ جس منزل چڑھیا نہ کوئے چُبار، گھر بہن کوئے نہ پائیا۔ تگیا نہ کسے کنار، نیا تٹ نہ کوئے لگائیا۔ سو کھیل کرے نر نکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دے تھم اندر وشن برہما شو کروڑ تیتیس دیوت سار، گر اوتار پیغمبر بھجن واہو داہیا۔ سیوا کرن سدا جگ چار، چارے کھانی چارے بانی چارے ورنان دے جنائیا۔ سو لیکھا جانے دُھر دربار، درگاہ ساچی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، ست پُرکھ زرنجن دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر و اپنی پھول کے ویکھو پُستک، پُشت پناہ ہتھ لگائیا۔ جس وچ میرے نام دی کردے آئے اُست، اکھراں نال جوڑ جڑائیا۔ میٹوں ویکھ کے دسو منشاں وچوں کپھرا تہاڈا گر سکھ، گرگھ روپ بدلایا۔ جس دے اندر تہاڈے وچھوڑے دا دُکھ، درد پریم ودھایا۔ میٹ کے ترشنا بھکھ، آسا اک جنایا۔ ویکھو پڑدا اولہانہ رکھیو لگ، میں ہر گھٹ ویکھن والا اک گوسائیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ گر اوتار پیغمبر و تہانوں لیا مول نہ بچھ، دھار وچوں نہ پھیر پرگٹایا۔ ہن رہن دینا نہیں چپ، لہنا سب توں منگ منگایا۔ اٹھو ویکھو جا کے کلجگ اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کوئے رُشائیا۔ تہاڈی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن والی دُھر دی بانی گئی لگ، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کیوں میں تہانوں بنایا سرت، تہاڈے سرت گر سکھ دتے سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر بن اکھاں توں اکھاں رہے پُٹ، لوکات ویکھ وکھایا۔ جدھر تنگن اودھر منگھ، گرگھ کوٹاں وچوں ویرلا نظری آئی۔ سب دی انتر زرنتر پریتی دھار گئی ٹٹ، رسنا والی باہروں دے پڑھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال نال مل کے ہویا کوئی نہ خوش، پڑھ پڑھ ویدیا جھٹ لنگھایا۔ پنج وکار اندروں کڈھیا کسے نہ کُٹ، نام کھنڈا نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی دھار جنایا۔ گر اوتار پیغمبر و لوکات دھرو دھیان، دیادھرم نظر نہ آئی۔ ساچا رہیا نہ کوئے گیان، رسنا گوشت وچ لوکایا۔ مندر ویکھے نہ کوئی چتر سجان، سوئی سرت نہ کوئے اٹھایا۔ نادی سنے نہ کوئی دھنکان، انحد ناد نہ کوئے جنایا۔ زمل جوت جگے گھر نہ کسے مہان، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ آتم پر ماتم ملے کوئی نہ آن، وچھوڑا پندھ نہ کوئے چکایا۔ سہائے مندر نہ کوئے مکان، ساڈھے تن ہتھ وجے نہ کوئے ودھایا۔ رسنا جھوا پتی دند سارے گان، انراگی راگ نہ کوئے سٹایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و کیوں کایا مندر اندر کلجگ کوڑا وڑیا شیطان، شرع کرے لڑایا۔ کیوں دین دُنی ہوئی بے ایمان، بیوہ روپ بنایا۔ کیوں بدلا جائے نظام، نوبت حق نہ کوئے سٹایا۔ اکو وار اکٹھے دے دیو میٹوں بیان، شبد اشارے منگ منگایا۔ نہیں تے انت آخری چرنی کر سلام، سجدے وچ اپنا آپ مٹایا۔ کہہ دیو سب کچھ تیرے ہتھ بھگوان، صدی چو دھویں ساڈی چلے نہ کوئے چتر ایسا۔ اسیں دے دے آئے بلیدان، جگ جگ سیو کمایا۔ ایسے کر کے تیرے آگن وچ دس دے آئے جہان، بھوکتاں وچ الایا۔ کلجگ انت کنت بھگونت پرگٹ ہووے والی دو جہان، جو سب دا پتا مایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پور دینا کرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دنی دی کر بدلی، بدلہ چکے جگت لوکایا۔ توں پُرکھ اکال دُھر دا عدلی، انصاف تیرے ہتھ نظری آئی۔ بھگت سہیلے گرکھ سجن سنت دُلا رے کڈھ لئیں، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ شبدی تھکم اندر سچ دوارے سد لئیں، سدا دُھر دا اک سنایا۔ پُرکھ اکال اوہناں پڑدا کج لئیں، جو تیرا نام دھیایا۔ اپنی پریم پریتی اندر بٹھ لئیں، بندگی اپنی دینی سمجھایا۔ نرگن ہو کے نرگن دھاروں جم لئیں، تٹاں والی نہ بنیں جنیندی مانی۔ گر سکھاں جنم پایا نہیں کسے چم لئی، آتم پر ماتم لینا جڑایا۔ پُرکھ اکال کل کلکی توں کلجک اتم آؤنا اپنے کم لئی، کل کلکیش دینا گوانیا۔ سب نوں اپنے پریم اندر رنگ لئیں، رنگت اکو دینی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور اکو اک جنایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر جاو مات، اپنی بھومی ویکھ دکھایا۔ جتھے ونڈاں ونڈ کے آئے دین مذہب ذات، تت وجود حد بنایا۔ لیکھا لکھ کے قلم دوات، کاتب بن کے سیو کمایا۔ اگلا دس حالات، ہر ہر دے آئے جنایا۔ سو ویکھو اپنا جا کے بھوکھتاں والا واک، واقف کار رہیا سمجھایا۔ اپنے اپنے دین مذہب دا کھولو اندروں تاک، بجر کپاٹی پڑدا رہن کوئے نہ پانیا۔ سب دی پوری کرنی آس، نر اسانظر کوئے نہ آئی۔ ویکھو بنو نہ کوئی گستاخ، غصہ گلہ نہ کوئے جنایا۔ سو پُرکھ نرنجن ہر گھٹ انتر لئے واچ، واچنہار تھاوں تھانیا۔ ویکھنہارا کایا مائی تیخ تت کاچ، کنچن گڑھ پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر جاوگے، کلجک اتم اپنا پنڈھ مکایا۔ لکھ چوراسی ویکھ دکھاوگے، نرگن ہو کے پھول پھولایا۔ دین مذہب دا پنڈھ مکاؤگے، جھگڑا ذات رہے نہ رانیا۔ سب نوں اکو اشٹ سمجھاوگے، اللہ واگرو رام کرشن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو ڈھولا گاؤگے، جیکارا اک سنایا۔ اکو سجدہ سپیس جھکاؤگے، ڈنڈاوت بندنا اکو اک درڑایا۔ اکو گرہ بہہ خوشی مناؤگے، مندر مسجد شو دوالا ونڈ حد نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک پرگٹاؤگے۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو لوک مات جاواں گے، جگ جیون داتے تیرے آگے سپیس جھکایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاواں گے، گا گا جگت سنایا۔ نر ویر نر اکار نر نکار جوت سروپی تیرا درشن پاواں گے، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ تیرے ٹھانڈے در خوشی بناواں گے، دوجے محل اٹل نہ کوئے رُشنا یا۔ سچکھنڈ دوارا اک سہاواں گے، مقامے حق سو بھاپایا۔ پروردگار تیرا نور چکاواں گے، ابناشی

کرتے تیری مات رُشناییا۔ پہلی چیتر اُٹھ اُٹھ دھاواں گے، چار گنت پنڈھ مُکائییا۔ سمت شہنشاہی دا شاہانہ رنگ چڑھاواں گے، دو جہاناں وجے ودھائییا۔ ترلوکی نوں پھڑ ہلاواں گے، تیجا سال دئے گواہیا۔ دیوت سُر سرب جگاواں گے، بچیا رہن کوئے نہ پائییا۔ لوکمت چارے گنت پھول پھولاواں گے، اتر پورب پچھم دکھن پڑدا لاہیا۔ تیرے نام دا ڈنکا اک وجاواں گے، اگئی راگ سنائییا۔ کوڑی کریا جن بھگتاں ناتا آپ نڑاواں گے، ممتا موہ نہ کوئے ہلکائییا۔ تیرا رنگ مچھٹی ہر کرتے اک رنگاواں گے، دوجی وار اتر نہ جائیا۔ چارے ورنان جوڑ جڑاواں گے، کھتری براہمن شودر ویش میل ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب سوامی تیرے سرن ملے سرنائییا۔ تیری سرن اک تکاواں گے۔ پر بھ تیرا ڈھولا گاواں گے۔ شبد وچولا نام رکھاواں گے۔ پڑدا اوہلا سرب اٹھاواں گے۔ گرکھاں دے اندر وڑ کے، امرت جام اک پیواواں گے۔ صوفیاں دے درتے کھڑ کے، سُخن اک سناواں گے۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھ کے، آتم پر ماتم جوڑ جڑاواں گے۔ اللہ ہو انا ہو اِس تُوں پرے تیرا درشن کر کے، کلیاں دے ڈیرے ڈھاواں گے۔ جو شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی لوکمت آئے دھر کے، دھرم استھان ویکھ دکھاواں گے۔ جو جیو پرانی جگت ودوانی تیرے پیار تُوں گئے ہر کے، ہر دے سب دے پھول پھولاواں گے۔ جو تیری پریتی اندر پر ماتم آئے مردے، مُردے جیوت جگت کراواں گے۔ سارے بن کے تیرے بردے، بندے بندگی والے اٹھاواں گے۔ جیہڑے من واسنا لڑدے، سب نوں دھرم رائے نال جڑاواں گے۔ گر اوتار پیغمبر کہن سمت شہنشاہی وچ تن اسماں شاہ سلطان ویکھنے لڑدے، صلح دی صلاح پرے ہٹاواں گے۔ ایہہ کھیل پُرکھ اکال تیرے گھر دے، دوجے خبر نہ کسے جناواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نواواں گے۔ گر اوتار پیغمبر وجے در میرے سیس نواؤگے۔ اشٹ اکو اک مناؤگے۔ سرشٹ سبائی ویکھ دکھاؤگے۔ لسٹ اپنی ویکھ پچھتاؤگے۔ کیوں پنچ تت سریر اندر آئے بھوگ کے گرہست، وجود پاک نہ کوئے بناؤگے۔ انتم کر کے اوس نوں نشٹ، نشانہ میرے نال چلاؤگے۔ میرا حکم آد جگادی سخت، سر آگے نہ کوئی اٹھاؤگے۔ اگلے سمت دا ویکھو وقت، واقف کار ہو کے پڑدے لاہوگے۔ کی حالت ہووے جگت، جگاں دے وچھڑے گرگھ میرے نال ملاؤگے۔ جنہاں نوں دُھر دی دھار کہے بھگت، بن بھگتوں پار کراؤگے۔ میری آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار اگئی

شرط، شرع دے وچوں سنت سہیلے باہر رکھاؤگے۔ جنہاں دے کارن نرگن زرویر ہو کے آواں پرت، پتر میثور من کے سپس جھکاؤگے۔ نہ کوئی سوگ رہے نہ ہرکھ، چنتا غم ڈیرہ ڈھاؤگے۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ تہاڈی لین لگا پرکھ، کس بدھ اپنا پورا تول تلاؤگے۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرکھ اکال تیرا کھیل اسپرج، اچرج وچ اچرج ہو کے بن سپس سپس نواؤگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اک اگلا ایکنکارا پروردگارا سانجھیا را ڈھر دربارا آپ درڑائیا۔ پرکھ اکال کہے لوکمت کرو تصدیق، حکم حکم وچوں سناٹیا۔ کلجگ اندھیرا دیکھو تاریک، نوری چند نہ کوئے چمکائیا۔ ساچے نام دی جو پا کے آئے بھیکھ، خالی ہتھ دے لوکائیا۔ جھگڑا پیا اوچ نیچ، دین مذہب کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم سمجھے نہ کوئے پریت، پر م پرکھ میل نہ کوئے ملائیا۔ سوہنگ گائے کوئے نہ گیت، نانک نرگن نالوں ہوئی جدائیا۔ لیکھا مکے نہ کسے سپس، سر سر دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ گھر ملے نہ کسے اتیت، ترے گن پندھ نہ کوئے مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ سب نوں تیری اڈیک، پچھلا لیکھا گئے بھلائییا۔ کس ویلے آوے لاشریک، شرکت کوڑی دے گوائیا۔ شبد وچولا بنائے نیچ، دو جہاناں بھيو چکائیا۔ لکھ چوراسی بدلے نیت، من واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہرا اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ کی اشارہ دتا پہلی چیت، چاترک ہو کے دھیان لگائیا۔ سانوں سچ دا آوے ہییت، ہتکاری ہو کے دینا سمجھائیا۔ بن تیری کرپا کھولے کوئی نہ بھيو بھیت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن چارے کھانی چارے بانی پڑدا آگے نہ سکے اٹھائیا۔ کی کھیل کرنا لوکمت دے دیس، دستر دینا سمجھائیا۔ کی حکم کرنا نریش، نر نرائن آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، سچ سندیشہ اک سناٹیا۔ پرکھ اکال کہے گرو اوتار پیغمبر ننھے بچے، بالے پچھلے نظری آئیا۔ تیس مہبت وچ سچے، پیار وچ وڈیائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے بھن کے آئے کچے، تن وجود کر جدائیا۔ میرے گھر وچ آ کے دے، سچھنڈ جوت وچ سماٹیا۔ جتھے کوئی پرکاش نہیں رُو سے، سور یہ چند نہ کوئے رُشناٹیا۔ نہ کوئی سچگ تریتا دوپر کلجگ دُنیداری دے پٹے، سنساری بھنڈاری سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی من واسنا کھلے ہٹے، کوڑ و نجارا ونج نہ کوئے جنائیا۔ اکو مل کے جوت پرکھ سمرتھے، سچھنڈ بیٹھے سو بھاپائیا۔ اٹھ کے دیکھو انت اخیر کلجگ تہاڈے دیناں مذہباں دے رٹے، جھگڑا سکے نہ کوئے مکائیا۔ کچھ لیکھا دسنا جو چھبسی پوہ لکھاری ہتھ

پھڑائے ترے گتے، گت مت تہاڈی دیاں جنایا۔ نو سو پُرا نوے چوکڑی جگ تسیں سر شئی دُنیا کائنات دے بنے رہے چچے، اگے تہانوں سب دا بابو دیاں
 وکھایا۔ تہاڈے بھوکھت کرنے سچے، سچ نال ملائیا۔ اگو دھار کر کے پکے، دُھر دی گنڈھ دینی پوایا۔ گر اوتار پیغمبر دیناں مذہباں وچ پھیر کوئی نہ پھسے،
 لوکمت اگھ نہ کوئے اٹھایا۔ پُرکھ اکال نے سب توں لینا اگلا حقے، حق اپنا لینا جنایا۔ جو ہر ہر دے وچ وسے، سو سب دا بنے پتا مایا۔ کھتری براہمن شودر
 ویش سب نوں اگو نیتز تے، اگھ وچو اگھ نہ کوئے بدلایا۔ جگ چوکڑی صفتاں والے سالاہاں وچ گا کے آئے پٹے، گا گا خوشی منایا۔ کلجگ انت سری
 بھگونت صاحب سلطان والی دو جہان لکھ چوراہی جیو جنت سادھ سنت زرگن سرگن دھار تیج رکھے، پتپر میثور اپنی دیا کمایا۔ جن بھگتاں چیتھر پُرانے رہن نہ
 دیوے پھٹے، اوڈھن نام دوشالہ اپنا سیس لکایا۔ دوجی وار کہا شبد آیا گو بند دے وٹے، جس دی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سنگرُو دی قیمت کوئی نہ پاوے ٹکے، ہٹاں
 وچ نہ کوئے وکایا۔ کرپا کر کے مہربان جس ول تگے، تقدیر دے بدلایا۔ گر کھیاں سمرن پوجا پاٹھ دے کرن نہ دیوے رٹے، روٹین وچ اپنا نام جپایا۔ کسے
 نے مننے نہیں سل پتھر وٹے، اکھراں توں باہر نرا کھر دھار سمجھایا۔ جنہاں دے اندر پُرکھ اکال وسے، اوہ دوسر سیس نہ کدے جھکایا۔ جو امرت نام سنگر
 رس چکھے، تس دی رسنا نہ ہوئے ہلکایا۔ جو صاحب دا درشن کرے اپنی اگھے، اوہ اگھ نہ جگت بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 پُرکھ سمرتھے، دُھر سوامی دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرا حکم چنگا، چار جگ سرناہیا۔ اودھروں دھاہاں مار کے رو پی گنگا، نیتز نیناں نیر وہایا۔ جننا
 سُرستی لکھ کر کے ننگا، کوک کوک سناہیا۔ گوداوری کہے گو بند میرے اندر ہندا دنگا، دغیباز بنی لوکایا۔ کچھ میرا لیکھا لکھ کے آئیوں اُپر کنڈھا، ندیڑ گنڈھ
 پوایا۔ پنج ویراں پھیر کے کھنڈا، میری اندروں سُر ت گھلایا۔ میں تیتوں پہلوں سمجھن لگی تیاں والا بندہ، بندگی وچ نہ سیس نوایا۔ توں ڈھولا گایا سوہنگ
 چھندا، میں اپنا آپ گئی بھلایا۔ میرے انتر آیا اک اندا، جو اندپری توں باہر دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ
 کرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سوادھان ہویا شکر، اپنی لے انگڑایا۔ میرا ڈنکا وے نہ کسے کنکر کنکر، کِنکا نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ دھریا روپ بھینکر، بھوپت
 بھوپ نہ کوئے پتھرایا۔ ساچا رہیا کوئے نہ منتر، منتو حل نہ کوئے کرایا۔ پُرکھ اکال بنائی بتر، سب دا مان رہیا مٹایا۔ اپنا حکم دے نرتر، سر شئی دی در شئی

دتی بدلایا۔ پرکاش ہووے نہ کسے اندھیری کندر، نرگن نور نہ کوئے رُشنایا۔ بھبوتی ملیاں تھے کسے نہ چندر، خاک کم کسے نہ آئی۔ من واسنا بھوے بندر، بندگی توں باہر دکھایا۔ مستک دھوڑی لگے کسے نہ چندن، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ ساچی کرے کوئی نہ بدن، بندیخانے وچ دے سے لوکایا۔ بنا پُرکھ اکال توں کوئی نہ آوے ٹٹی گنڈھن، ساچا میل نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سندیشہ اک سمجھایا۔ گر اوتار پینمبر کہن اٹھ کھلوتا برہما، پاربرہم دھیان لگایا۔ ساچا رہیا کوئی نہ دھرما، دھرنی دھرت دھول گرلایا۔ جھگڑا پیا ورنناں برناں، اورن نہ کوئے دکھایا۔ پُرکھ اکال دی رہے کوئی نہ سرنا، کوٹن اشٹ جگت منایا۔ ساچے راہ کسے نہ چڑھنا، بھرے بھلی لوکایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا کسے نہ پڑھنا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے کرائیا۔ ملے وڈیائی نہ پر بھو دے چرناں، سرن نہ ملے سرنا یا۔ کلجگ انت سرب کچھ سب نے ہرنا، چلے نہ کسے چترایا۔ برہما کہے میں اوس دا پلو پھڑنا، جو آد جگادی پتا مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ وشنوں کہے میں دیکھاں کی ویشال، ویشیا وچ لوکایا۔ ساچا دے نہ کوئی لال، جو نادی سٹ اکھوایا۔ ترے گن مایا پیا جنجال، مات لوک نہ کوئے تڑایا۔ مانو ذاتی ہوئی بے حال، بہبل ہو کے رہی گرلایا۔ ساچی دے سے نہ کوئی دھرم سال، دھرم دوارا سو بھا کوئے نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی کنگال، نام دھن نہ کوئے ورتایا۔ پھل رہیا نہ کسے ڈال، سنمل رکھ لہرایا۔ انتم سب دے سرتے کوئے کال، کلو نگارہ رہیا وجایا۔ پُرکھ اکال بدلن والا چال، چال نرالی اپنی اک سمجھایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے لئے بھال، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگایا۔ آپے دیکھے مریداں حال، مرشد ہو کے کھوج کھوجایا۔ کرپا کرے دینا بندھپ دین دیاں، دیاندھ اپنی دیا کما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کما یا۔ گر اوتار پینمبر کہن پُرکھ اکال کرنی کردا، قدرت داما لک نظری آئی۔ کلجگ انت ویس اگما دھردا، دھرنی دھرت دھول دھول سہایا۔ جس دے آگے چارا کوئی نہ چلدا، چاروں گنٹ سیس نوایا۔ سو کھیل کرے آگم اتھاہ اٹل دا، بے انت بے پرواہیا۔ جن بھگت انتر آتم سنگھاسن ملدا، سوہنی سہنجینی سچ سہایا۔ جھگڑا مکا کے کوڑ وکار اچھل چھل دا، ست سچ دے سمجھایا۔ ساچا مندر دکھاوے جتھے جوتی دیک پک بلدا، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رایا۔ امرت رس دیوے آگے جل دا، پون پانی توں باہر لئے وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

ہر کرتا بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبر و لیکھا دینا پئے اخیر، آخر شبدی دھار سمجھائیا۔ لوکمت گھت کے ویکھو وہیر، چاروں کُنٹ بھجّو واہو داہیا۔ ساچا کھیل بے نظیر، نظر توں پرے رہیا جنایا۔ اپنے دین مذہب دی ویکھو جاگیر، جو تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ مار کے شرع لکیر، حد دتی درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، (ور داتا) سرب سچ سکھدائیا۔ گُر اوتار پیغمبر جا کے ویکھو اپنے کوٹ، بنک دوارے پھول پھولائیا۔ دین دُنی دی آکے دینی روٹ، لیکھا حقوق سنائیا۔ کس گرہ وجے سچ نام دی چوٹ، ڈنکا شبد شنوائیا۔ کس اندر بھریا ہنکار وکار کھوٹ، من واسنا ہلکائیا۔ کس مندر جگے اگئی جوت، نرگن نور نور رُشنائیا۔ کس گھر ہرکھ سوگ دی سوچ، چنتا غم ستائیا۔ کس دوارے پر بھ ملن دی مَوچ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ کس دوارے جگت واسنا بھوگ، ترشنا وچ ہلکائیا۔ کس دوارے جھگڑا گیا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق ڈیرہ ڈھاہیا۔ کس دوارے میل ملاوا ہووے نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ملے چائیں چائیا۔ لوکمت گُر اوتار پیغمبر سب دے اندر کروکھوج، باہر ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن صاحب سمرتھ تیری مہما اکھ سانوں اکو تیری اوٹ، اوڑک تیرے اگے سیس نوائیا۔ ساڈی رہوے کوئی نہ سوچ، سمجھ تیرے وچ سمائیا۔ تیرا ڈھر دا حکم اکو بہت، فرمانا دے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن گُر اوتار پیغمبر تیرے نام دالے کے جوگ، جگت جگیا سوآں آئے جنایا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دھرنی دھرت دھول کہے میرے کٹ گناہ، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی دیا کمائیا۔ تیرا نام ندھان مرد مردان نوجوان سری بھگوان اک سناں، چار کُنٹ دہ دِشا نوست وجے ودھائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد برہم برہما دِشا اپنی دُھنہ، انحد نادی آتمک راگ سنائیا۔ جگ چو کڑی پچھلے بخش گناہ، سیس جگدیس تیرے قدم لکائیا۔ صدی چو دھویں انت نہ رُلا، مورکھ نگدھاں توں پلو دینا جھڈائیا۔ میں تیرا نام نہیں گاونا اتے بلاں، ہر دے اندر اک آواز اٹھائیا۔ مہربان محبوب

توں صاحب سلطانا صلح کلا، کل مالک دُھر در گاہیا۔ جگت جگیا سو تیری دھار بھلا، ابھل ویکھ دکھایا۔ تیرا نام بھنڈارا امرت رس سب دے اندروں ڈلھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میری عرض، آرزو پچھلی دیاں جنایا۔ جگ چو کڑی سب نوں تیری رہی غرض، گر اوتار پیغمبر اوٹ تکایا۔ توں غریب نمائیاں کوچھے کملیاں ونڈا رہوں درد، دیناں انا تھاں ہو سہایا۔ بھگت ادھارنا تیرا فرض، دُھر دی کھیل چلی آئی۔ ساچے سنتاں مقروض لاہنا قرض، حساب بے باق دینا کرایا۔ شبد اگمی اپنا نام دس انادی طرز، تریا توں پرے کر پڑھایا۔ سچ جیکارا تیرا سناں شبد انادی بول گرج، کوگ رہن کوئے نہ پایا۔ توں جو دھا سوربیر مردانہ مرد، مدد تیری اک تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، میرا لیکھا دینا بدلایا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میری سُن پکار، پنے پنے سہس نوایا۔ راہ تگدی رہی تیرا جگ چار، چارے گنٹ اکھ گھلایا۔ سندیشہ دیندے گئے گر اوتار، پیغمبر راہ جنایا۔ لیکھا لکھدے گئے اپنی وار، وار تا وچ لیکھ بنایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے سنسار، سنساری بھنڈاری دین دُہایا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیایا۔ کلجگ ویکھ اندھ اندھیار، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ ساچا رہیا نہ کوئی دھرم دوار، کوڑی کریا گھر گھر اپنا ڈنک وجایا۔ زنو مرد کرے و بچار، مایا ممتا موہ ہلاکایا۔ سرشتی شرع توں ہوئی باہر، شاید تیتوں ملن کوئے نہ آئی۔ کھیل دکھا دے گپت ظاہر، پڑا اولہا دے چکایا۔ صدی چو دھویں تیری وار، واہوا تیرے ہتھ وڈیایا۔ قدرت دے قادر کرنی دے کرتے توں آد جگادی مختیار، مُفت اپنی دیادے کمایا۔ میں رو رو بن اکھاں کراں گر بہازار، بن نیناں نیر وہایا۔ ڈنڈاوت وچ کراں نمسکار، بندنا وچ سہس جھکایا۔ بنیتی سُن میری سرکار، جگ جگ تیری شہنشاہیا۔ کوڑی کریا دے نوار، جھگڑا جوٹھ رہے نہ رانیا۔ بنیتی تیرے سچ دربار، درگاہ ساچی اک سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ہولا بھار کرایا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میری سُن لے کوگ، نہکرمی کرم کمایا۔ کلجگ مایا دتا پھوگ، بن اگنی اگ لگایا۔ دھرم رہیا نہ کسے کوٹ، کایا کٹیا نہ کوئے سہایا۔ ساچا نظر نہ آئے کوئے سپوت، پتا پڑکھ اکال نہ کوئے منایا۔ جھگڑا پیا کایا پنچ بھوت، تت وجود ہووے لڑایا۔ پڑکھ اکال دین دیال ہو کے تھ، مہر نظر اک اٹھایا۔ جو جگ چو کڑی تیرے نالوں گئے رٹھ، سو بھگت سہیلے لے ملایا۔ توں مالک خالق پر تپالک ابناشی اچت، چیتن دھار تیری نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، اِکو دے دُھر دا ور، میری ریکھا دے بدلایا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میں کراں پکار آج، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ تیرے در کھڑی محتاج، لوڑوند دُھر دی چلی آئی۔ زرگن ہو کے رچیا کاج، سرگن ساچا راہ دکھایا۔ میری انت آخیری رکھ لاج، لچیا دین دُنی گویا۔ تُوں شاہ سلطان گرو مہاراج، پانتاشہ تیرا نام صلاحیا۔ میرا ڈبدا بیڑا پار کر جہاز، جہالت کوڑی دے مٹایا۔ ست دھرم دادس اک رواج، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ رہے نہ رانیا۔ پریم پریتی اندر پرگٹا اپنا سماج، سچ سمگری جھولی پانیا۔ بھگتاں بھگتی اندر کر کاج، فُدرت اپنا رنگ رنگایا۔ شبد اگمی اندر دے آواز، باہروں سروں سُنن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دیکھ دکھایا۔ دھرنی کہے میری دھوڑی خاک دیکھ بھسم، تیرے چرناں چھوہ کے خوشی منایا۔ میں آدج گادی سمجھیا اِکو اسم، عالیشان تیری سرنایا۔ گر اوتار پیغمبر تیری سوگند کھا کے گئے قسم، قاعدے نال درڑایا۔ کلجک انت سری بھگونت دُھر دا دلجا اِکو ہونا کنت دُنی دی دھار خصم، جسم نظر کوئے نہ آئی۔ میں راہ نکاں تیرے پریم پریتی والے چشم، دُور دُراڈا دھیان لگایا۔ کون ویلا پت آویں رکھن، دُھر دے مالک دُھر درگاہیا۔ لوکات دیکھ اپنا وطن، بے وطن لے اٹھایا۔ صدی چودھویں کسے نہ چلے کوئی یتن، یتھارتھ دیاں جنایا۔ کسے دا پورا ہوئے نہ سمرن بھجن، بھجن بندگی وچ پندھ نہ کوئے مکایا۔ کوٹن کوٹ گھر بار جگت دوارے تجن، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں پھیرا پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بن تیری کرپا کوئی نہ رکھے لجن، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ من واسنا سرشتی ہوئی کگن، کاگ ہنس نہ کوئے بدلایا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑے لبھن، جو تیرا راہ تکایا۔ کایا مندر اندر دیک جوت ہو کے جگن، زرگن نوڑ جوت رُشانیا۔ تیرے پریم پیار دا اِکو منگدے سگن، سگلا سنگ بنایا۔ آتم پر ماتم گئی رہے لگن، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے کلجک وقت دے تھوڑا، بیٹھا پندھ مکایا۔ صاحب سوامی میٹ اندھیرا گھورا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا رہے تت نہ چورا، چاروں کُنٹ کر صفایا۔ بھيو گھلا دے تورا مورا، مہر نظر اک اٹھایا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم بنیا رہے سچا جوڑا، جوڑی اپنے نال بنا یا۔ شبد اگمی بخش انادی گھوڑا، لوآں پُریاں باہر دوڑایا۔ میرا بھاگ کر متھورا، متھیا دے سرب لوکایا۔ بسدھا کہے میرا گوہند والا کاغذ اِجے کورا، جو میتوں گیا پھڑایا۔ اقرار قول

کیتا جس ویلے آواں بن کے بانکا چھوہرا، نوجو بن روپ بدلایا۔ بھيو گھلا کے گاواں اکو دوہرا، دوہاں جوڑ جڑایا۔ جن بھگتاں اپنے ہتھ وچ رکھاں ڈورا، ڈوری
 پُرکھ اکال نال بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سرن منگی اک سرنایا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میری ارداس، بنیتی اک
 سٹایا۔ کرپا کر شاہو شباہس، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ دین دُنی دی منزل کر دے راس، رستہ اک اُچھایا۔ تیرے اُتے تیری سرشٹی کرے وشواس، کوڑ
 وشیاں دا ڈیرہ ڈھایا۔ میری پوری ہووے آس، ترشنا دینی مٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک دُجے دا دیون ساتھ، مذہب دین نہ کوئے لڑایا۔ تیرے نام
 دا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہووے اکو پاٹھ، پوجا اکو دے جنایا۔ اکو تٹ کنارہ دے گھاٹ، اکو پتن بیٹھا دے دُھر دا ماہیا۔ میری انت آخیری میٹ دے
 واٹ، واتا ورن دے بدلایا۔ تیرے گرہ نہیں کوئی گھاٹ، گھاٹا میرا پورا کرایا۔ جن بھگتاں نال جوڑ کے نات، رشتہ اکو دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھایا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میں تیری یاچک، یکے بعد دیگرے سیو کماہیا۔ میں چھڈے و دیا دے واچک، انتر
 دھیانی ویکھ وکھایا۔ کلجک مٹا دے کوڑا نائک، نوٹے اپنا سوانگ بدلایا۔ اکو روپ دس دے واسک، وصل دس یار خدایا۔ تیرے توں بنا رہے کوئی نہ
 عاشق، معشوق مشورہ نہ کوئے بناہیا۔ لیکھے لاسرب سواستھ، پون پون کھوج کھوجایا۔ مانکھ رہے کوئی نہ ناستک، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ تیرا دھرم دوارے اکو
 پاٹھک، شبدی سنگر سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا مارگ دے سمجھایا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرا کر پورا اقرار، اک اکلے
 بے پرواہیا۔ جس تیرا ستھر ہنڈھایا یار، یارانے وچ گیا سماہیا۔ میری روندی دی سُن پکار، پورن برہم گیا درڑایا۔ کل کلکی لئے اوتار، آوٹا چائیں چانہیا۔ ویکھنا
 جگت جیو منجھدھار، چارے کٹناں کھوج کھوجایا۔ تیری آسا نسا پوری کرے سنسار، سنساروگ دے چکایا۔ سوئی سوئی کرے خبردار، موئی موئی آپ اٹھایا۔
 جس ویلے دروہی دروہی کرے چار یار، سنگ محمد نال بناہیا۔ چوڑاں طبق ہاہاکار، ساچا سبق نہ کوئے پڑھایا۔ منزل سب نوں دے دُشوار، دُشمن دوتی گھر گھر
 ڈیرہ لایا۔ سنگر شبد نہ کرے کوئی وچار، وچلا بھيو نہ کوئے گھلایا۔ اوس ویلے کرپا کرے آپ نرنکار، نرنران دُھر درگاہیا۔ دھرنی کہے سو وقت پہنچیا آن،
 ویلا دے گواہیا۔ کرپا کر میرے بھگوان، بھاگ حصہ تیری جھولی پائیا۔ ساچا بخش اک دان، دولتمند دے ورتایا۔ توں سب دامالک اکو کاہن، لکھ چوڑا سی آد

جُگاد پرناٹیا۔ سنجگ ساچا مارگ دسّ جہان، پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دینا دکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرے اُتے کر دے رحمت، چرن کول سرناٹیا۔ میری آشنا تیرے پیار وچ سہمت، سہم اگلا دے چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ دھوتی تہمت، جگت ونڈ نہ کونے وڈیائیا۔ مورکھ رہے کوئی نہ احمق، سب نوں ساچی سکھیا دے جنائیا۔ تیرے نام دی اگم نیامت، سرشٹی درِشٹی اندر دے اُکائیا۔ توں مالک صحیح سلامت، جگ جگ ویس وٹائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر میٹ علامت، ممتا موہ ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنجگ سچ بنا بناوٹ، گھٹن بھنہنہار سمرتھ تیری اوٹ رکھائیا۔ دیناں مذہباں رسم رواجان اندر میری ہوئی تھکاوٹ، اگے پنہ نہ کونے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری جگ جگ دسّ کے گئے کہاوت، شبد اشارے نال سمجھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکالا دین دایلا پروردگار سانجھا یار آ کے میٹے عداوت، عدل انصاف اک کمائیا۔ جھگڑا مذہب نہ دین کرے بغاوت، بغلگیر سب نوں لئے بناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سب دی شبدی دھار دے ضمانت، ضامن ہو کے چوڑاسی وچوں پار کرائیا۔

★ ۲ پھلن شہنشاہی سمت ۲ بلوندر کور پنڈ سریس والا ★

دھرنی دھرت دھول دھول کہے پر بھہ ویکھاں تیرے میت، متر پیارے نر نرنکارے کھوج کھوجائیا۔ جو کلجگ اندر بدلن تیری ریت، کھیل اگما اک پرگٹائیا۔ سد بیٹھے رہن انیت، ترے گن لیکھا جگت چُکائیا۔ ڈھولا گاون ٹھانڈا گیت، توں میرا میں تیرا رہے سناٹیا۔ دُھر دا کلمہ سُن حدیث، حضرت اکو سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل ویکھ جگدیس، جگدیشر وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں اندر سچ پریت، پار برہم برہم تیرے نال رکھائیا۔ میں نت نوت رکھدی رہی اڈیک، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو کر کے گئے نصیحت، محکم سندیشہ دُھر جنائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت پرگٹ کرے اگمی اصلیت، اصل اپنا کھیل دکھائیا۔ جس نے آتم دھار سب دی بدل دینی ولدیت، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آٹیا۔ ساچے بھگتاں اپنے نام دی کر وصیت، حق حقوق اگلا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔

★ ۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بے ٹھو نکل ★

دھرنی دھرت دھول کہے تیرے بھگتاں منگاں سنگ، ساتھی ساچے دے اُپجائیا۔ کلج اودھ رہی لنگھ، بیٹی صدی دے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر و جا کے گئے مردنگ، نام ڈھولا سوہلا تیرا راگ سمجھائیا۔ شبدی دھار دوڑا کے گئے ترنگ، چار گنٹ دہ دشا کھوج کھوجا۔ کھیل کھیل کے گئے سور پیر بھینگ، بھجباں اپنا بل پرگٹائیا۔ تیرے نام دا دس کے گئے انند، نجاند وچ سمجھائیا۔ دُئی دویٹی ڈھاہ کے کندھ، نہکرمی گئے وڈیائیا۔ سچ پرکاش چاڑھ کے چند، چند چاندنی اک جنائیا۔ تیرا کھیل سورے سربنگ، سد تیرے وچ سمائیا۔ میں منگدی اکو منگ، دھرنی دھرت دھول دھول واسطہ پائیا۔ دُئی دویٹی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ ساچا ڈھولا سوہلا نغمہ نام دس دے چھند، گیت سہاگی اک سنائیا۔ میرا خوشی ہووے بند بند، بندنا وچ سیس نوایا۔ تیری سرن سرنائی آواں لنگھ، نمرتا وچ بنئی اک جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دھرم دوار دینا پرگٹائیا۔

★ ۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ★

دھرنی دھرت دھول کہے میرا بھگتاں جوڑنا ناتا، ناتواں ہو کے دیاں دُہائیا۔ پریم پریتی رکھن ساکا، سجن میلا سچ سبھائیا۔ میرا کھلیا رہے تاکا، بند کواڑ نہ کوئے کرائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں پرکھ سمرا تھا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ تیرے نام دی سن کے گاتھا، میرے انتر نرتر بن فرنے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میں بھگت سہیلا ویکھاں تیرا سجن، ڈھر دا پیتا نظری آئیا۔ جنہاں دے پڑدے آویں کجن، نت نوت ویس وٹائیا۔ تیری دھوڑی کرن محن، جگت سروور نہاؤن کوئے نہ جائیا۔ پریم پریتی اندر رہن مگن، مارگ اکو دے سمجھائیا۔ تیرا تک اگتا وطن، وارتا تیری رہے گائیا۔ کلوا کرے کوئی نہ یتن، ظاہر ظہور ہوویں سہائیا۔ جنہاں پت آئیوں رکھن، پتیر میثور پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا میلا لینا ملائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرا بھگتاں ہووے میل، ملنی جگدیس کرائیا۔ ویکھاں پرکاش بن

باقی تیل، جوتی جوت ڈمگائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے سجن سہیل، پیتا اتیتا ڈھر در گاہیا۔ جو وسے دھام نویل، جس دا اچرج اگمٹا کھیل، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑ دا دے چکائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کندن سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ پڑ تھیڑی ★

دھرنی دھرت دھول کہے تیرے گرکھ ویکھاں بن اکھاں کھول کے اگھ، آخر اکو دھیان لگائیا۔ جنہاں دے انتر ہوویں پرتکھ، گھر سوامی ملیا صاحب
گوسانیا۔ آتم کر کے اپنے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ ڈھولا سانجھا کر کے جس، وید پڑاناں پرے کریں پڑھائیا۔ تیرا کھیل پڑکھ سمرتھ، تیری مہما سدا
اکھ، جگ چوکڑی گا گا تھکی تیرا انت کہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں ہوویں وس، امرت دیویں اپنارس، شبد تیرا نیلا ماریں کس، جگت کوڑا پار کرائیا۔ نرگن دھار
ہو پرگٹ، کایا مندر اندر کھول کے ہٹ، وست امولک دیویں گھت، مہربان محبوب ہو کے آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا کھیل
سدا اکھ، رسنا جہوا بٹی دند کہن کوئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے تیرے بھگتاں اندر ویکھاں پڑدا، پاربرہم پر بھ بھو دینا گھلائییا۔ جنہاں نوں مارگ ملیا تیرے گھر
دا، گھرانے کوڑے گئے تجائیا۔ سو سنت سہیلا تیری منزل چڑھدا، جگت دوار نہ کوئے اٹکائیا۔ سچ دوارے اینکارے تیرے کھڑدا، بند کوڑا کُنڈا لاہیا۔ جھگڑا
رہے نہ سیس دھڑ دا، لیکھا مکے ناری نر دا، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ لیکھا مکے کلج کوڑی کل دا، منوآ پھرے کوئی نہ چھلدا، اچھل اچھل تیری سیو کمائیا۔
ٹوں آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر گھلدا، حکمے اندر اپنا حکم بدلایا۔ تیرا کھیل نہچل دھام اٹل دا، سچھنڈ نو اسی پڑکھ ابناشی اینکار اپنی کھیل دکھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ منہالا ★

دھرنی کہے میں تیرے گرگھ ویکھے لال، نمٹے نظری آئی۔ لیکھا مُکا کے کال مہاکال، کل کلکی راہ تکائی۔ پورب جنم دی گھال گھال، سیوا تیری جھولی پائی۔ شبد گرو بنا دلال، ونج دُھر دا ونڈ ونڈائی۔ سدا ویکھیں مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائی۔ کلجگ انت بدل دے چال، چلت رہن کوئے نہ پائی۔ سب دا حل کر سوال، بھو ابھیدا دے کھلانی۔ اک دکھا سچی دھرم سال، دھرم دوارا اک پرگٹائی۔ جھگڑا رہے نہ جگت جنجال، جیون جگت دے بدلانی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سجن دُھر درگاہیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میں تیرے بھگت تگاں سورے، سورہ چند جس نوں سیس نوایا۔ اوہناں دے انتر جوتی نورے، نور نورانے ڈمگائی۔ ناتا توڑ سرشی والے کوڑے، کوڑ کُٹمب گئے تجائی۔ تیرا چرن کول مستک لا کے دھوڑے، دھول دُھر دی خاک رمائی۔ پتر سنگھ سجان ویکھے موڑھے، مورکھ نظر کوئے نہ آئی۔ جنہاں دے قول اقرار بچن سخن کیتے پورے، پورب جہاں ویکھ وکھائی۔ شبد اناد وجے تیری تورے، ثریا توں پرے تیری سکھلانی۔ جدھر تگاں جن بھگتاں حاضر حضورے، ستمکھ بیٹھا سو بھا پائی۔ کایا مائی تت وجود چولی چاڑھے رنگ گوڑھے، رنگ اولٹا آپ رنگیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اینکارا پروردگارا سانجھے یارا دینا وکھائی۔ دھرنی دھرت دھول کہے میں تیرے سنت سُہیلے ویکھے، وکھری دھار چلانی۔ جنہاں دے اندر اکو سرتی چیتن ہو کے چیتے، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائی۔ سُت انادی بن کے بیٹے، پتا پوت گود سہانیایا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن سچ اگمی لیٹے، آلس نندرا نظر کوئے نہ آئی۔ روپ نظر نہ آئے کوئی ریکھے، لیکھے وچ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔

★ ۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ سمندر کور دے گرہ پنڈ چیمہ ★

پُرکھ اکال کہے اٹھ دھرنی دھرت دھول سوانی، ستری دیاں اٹھائی۔ توں چار جگ دی سُندی آئی بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ویکھ وکھائی۔ بھار چکدی رہی چارے کھانی، اندج جیرج اتبج سیتج اپنے کندھ لکائی۔ شاستر سمرت وید پُران سناؤندی رہی کہانی، کہاوت دُھر درگاہیا۔ اٹھسٹھ سرور سینے اُتے لکاؤندی

رہی پانی، جل جل وچوں پر گٹائی۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ لبھدی رہیوں شبد اگٹی ہانی، جس دی آبو سکے نہ کوئے سمجھائی۔ جس دے حکمے اندر کھیل دو جہانی، نرگن سرگن کھیل وکھائی۔ جس دے کارن گر اوتار پیغمبر تیرے اُتے دے کے گئے قربانی، قبریں والے دین گواہیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل ویکھ بنا جسم اسمِ اسمانی، بن چشم دید رُشنائیا۔ ساچی منزل تک رُوحانی، رحمت وِج درڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول صدی چو دھویں تیری مُجبت ہوئی بیگانی، میت پیارا میت نہ کوئے بنائی۔ نیز رو کے کہے آد شکت بھوانی، بُجھاں والی دئے گواہیا۔ تیئی اوتار تیرے اُتے کھا کے گئے مہمانی، لوکماں پھیرا پائی۔ پیغمبر رکھ کے گئے نشانی، مقبرے کعبے والے بنائی۔ گرو اُپدیشک بنے گیانی، وِدیا برہم سمجھائی۔ پُرکھ اکال دا کھیل جگ چو کڑی سدا مہمانی، مہما اپنے ہتھ رکھائی۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے وِدوانی، وِدیا وِدت نہ کوئے وِڈیائی۔ پُرکھ اکال دین دِیال ایکا ایکنکار کٹنہار غلامی، غُربت وچوں باہر کڈھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے در آپ سہائی۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پرکاش کور دلی ★

پُرکھ اکال کہے سُن دھرتی، دھرم دوارا دیاں وکھائی۔ جس دے جگ چو کڑی وچھوڑے اندر ڈھولے رہی پڑھدی، گیتاں نال وِڈیائی۔ ویراگن ہو کے رہی مردی، برہوں وِج گرا لائی۔ انتارو ہو کے رہی تردی، جگت جہان ویکھ وکھائی۔ اوہ کھیل وکھاوے کلجگ کوڑ گڑیارے کل دی، کلماں توں باہر کرے پڑھائی۔ جس گرہ اکو جوت بلدی، بل باؤن دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گرہ آپ سہائی۔ دھرنی دھرت دھول اُٹھ وکھاواں نیڑے، نیرن نیر جنائی۔ لکھ چو اسی بھگت سہیلے کیہڑے، جو بھگون وِج سمائی۔ چڑھ کے شبدی بیڑے، بن وِجھ مہانے تاریاں لائی۔ انتر ہون چاؤ گھنیرے، خوشیاں ڈھولے گائی۔ میں سد وساں اوہناں دے وِیہڑے، دُجے در نظر کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک سہائی۔ دھرنی دھرت دھول تیرے اُتے سہایا مندر، گرکھ ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائی۔ جس دے وساں سدا اندر،

انتشکرن ڈیرہ ڈھاہیا۔ چاڑھ اگئی رنگن، دُرمت میل دھوایا۔ سکھا کے اکو بدن، بندہ بندی کھانیوں باہر کرائیا۔ جھکڑا مُکا کے جوہ جنگل، جاگرت جوت کراں رُشانیا۔ گھر سچ سنا کے منگل، منگلاچار دیاں وڈیایا۔ شرع توڑ کے سنگل، سنگ اپنے نال بنایا۔ کرے کھیل سورا سرنگن، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ دھرنی دھرت دھول ساچی دھوڑی دالے لے چندن، مستک آپ رمانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دسے ننگن، پڑدا اولہا رہن کوئے نہ پانیا۔ کچھ لہنا دینا ویکھ روداسے والے ننگن، پنڈت نال وڈیایا۔ سو سورا کھیل کرے ور بھنڈن، برہمنڈن کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ مندر اک سہانیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے بھگتاں دا گرو دوار، گوہند شبد نظری آیا۔ جتھے دسے نہ کوئی چار دیوار، چھپر چھن نہ کوئے چُھہانیا۔ سوریہ چن نہ کوئے اُجیار، رُو سس نہ کوئے وڈیایا۔ پتا پوت نہ کوئے گفتر، گُفت شنید نہ کوئے پڑھانیا۔ رسنا جہوانہ کوئی جیکار، ڈھولا گیت نہ کوئے سنانیا۔ کلمہ نغمہ کرے نہ کوئے اُجیار، اُجرت منگے کوئے نہ تھاؤں تھانیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرنی دا کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ چرن پریتی بخش پیار، ریتی اپنے نال جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک وسایا۔ دھرنی دھرت دھول ویکھ میریاں بھگتاں گھر، مندر سوہنا نظری آیا۔ جتھے دسے نرائن ز، دُھر کنت بے پرواہیا۔ بھے چکائے بھو ڈر، بھرماں گڑھ تڑانیا۔ سرتی شبدی پھڑائے لڑ، پلو گنڈھ نام پوانیا۔ نرل دیا باقی کملا پاتی اکو دھر، جوتی جاتا کرے رُشانیا۔ لہنا دینا مُکائے تینی اوتر، پورب لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دست آپ ورتانیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرت دھول ساچے بھگت دی مہما کردے پیغمبر گرو اوتار، شاستراں نال وڈیایا۔ جنہاں دا ناؤں سدا جگ چار، چوکڑی کرے رُشانیا۔ سو سجن سہیلے ویکھیں وچ سنسار، ہر کرتا آپ دکھانیا۔ جنہاں دے اندر میرا دربار، درگاہ ساچی روپ بدلانیا۔ اٹھے پہر ناد دُھن جیکار، انراگی راگ سنانیا۔ سدا امرت ملے ٹھنڈا ٹھار، پریم رس نال ورتانیا۔ نرگن جوت ہووے اُجیار، نورو نور کرے رُشانیا۔ ساچا بھگت بھگون دے آدھار، دوجی اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیونہارا سدا دیدار، نین نرالا اک کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ سمرتھ ہو ٹکانیا۔ دھرنی دھرت دھول ساچے بھگتاں لا چندن، دھوڑی خاک رمانیا۔ تیری لیکھے لگے بدن، بندگی اک جنانیا۔ سچ دوارے آئی منگن، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دی ٹٹی

آیا گنڈھن، ناتا دُھر دا جوڑ جڑا ئیا۔ نام وجاوں آیا مردنگن، سندیشہ اکو اک سُنایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ساچے تھم دی کرے نہ کوئے اُلنگھن، بھانے اندر بھانا منّ کے سُکر منایا۔ ایہہ کھیل وچ ورجھنڈن، بھنڈی وچ لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا دُھر درگا ہیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرت دھول ویکھ میرے لاڈلے لال، گرگھ نظری آئی۔ جنہاں دی لکھ چوڑاسی وچوں کیتی بھال، کھو جے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا رہیا نہ شاہ کنگال، کملے کوچھے گلے لگایا۔ پورا کر سوال، اگلا پڑدا دئے اٹھایا۔ جس دی جگ چوکڑی کردے رہے بھال، سو نرگن اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ایکو رنگ چڑھایا۔ دھرنی دھرت دھول اٹھ ویکھ جن بھگتاں الگ طریقہ، طرح طرح سمجھایا۔ جنہاں دامارگ نینکن نیکا، چڑھن کوئے نہ پانیا۔ پریم پیار اندر بھگتن تریکاں، تاریکی اندھیرا نہ کوئے چکایا۔ پُرکھ اکال کہے میرے شبدي تھم دا اک وسیقہ، لیکھ اکو سو بھاپانیا۔ جس اگے واسطہ پائے قرآن مجید، مجبوری اپنی رہی سُنایا۔ پر بھ بھلی تیری سرب حدیثا، حضرت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تیرا کھیل ویکھنا بیس پیسا، صدی چودھویں اپنا رنگ چڑھایا۔ تیرا بھگت سہیلا سدا رہے جگ جیتا، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہ بھنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سر بھگے اک جگدیشا، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑایا۔

★ ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ نور پُر ★

آد جگاد جگ چوکڑی پُرکھ اکال دی مرضی، مرضی اندر گر اوتار پیغمبر لوکمت روپ دھرایا۔ لکھ چوڑاسی آتم دھار جس نوں سدا رہے عرضی، پاربرہم پتر میثور ہو کے ویکھ دکھایا۔ نت نوت ساچے سنتاں دُھر دے بھگتاں آسا منسا ئے عرضی، خواہش خصوصیت وچوں پرگٹایا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار لوکمت آوے بن کے دردی، دین دیاں ہر گوپالا اپنا ویس وٹایا۔ جگ واسنا کوڑی کریا متا موہ وکار ہنکار رہن نہ دیوے فرضی، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دُھن آتمک راگ سُنایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ کھیل ویکھے سرشٹ سبائی جگ دی، چار ورن اٹھاراں برن انتر نر نتر پھول پھولایا۔

کوڑی کریا میٹے من واسنا حد دی، حدود محدود اکو اپنا نام سمجھایا۔ جس دی کھیل سدا سچھنڈ دوار الگ دی، سو پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنی کار کماٹیا۔ سچ خُماری دیوے نام اگئی مد دی، مدھر دُهن اپنا راگ سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جگ چوڑی مرضی کرے نرنکار، دو جہان حکمے اندر پھرائیا۔ سیوالا گرو اوتار، پیغمبران کلے دے پڑھایا۔ وشن برہما شو دیوت سر کر کے خبردار، دُھر سندیشہ نام درڑایا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیتج چارے کھانی نرگن نور جوت کر اُجیار، دیا باقی کملاپاتی اکو اک ڈگمگایا۔ شبد اگئی دے انادی دُھنکار، انخ انراگی راگ سُنایا۔ بھگت سُمیلے گرو گر چیلے پریم پریتی اندر لئے اُٹھال، مہر مُجّت وچ اپنے رنگ رنگایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا بھاگ لگائے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ سچی دھرم سال، دھرم دوار اینکار اکو اک جنایا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، بھيو اچھیدا اچھل اچھیدا اپنا دے کھلایا۔ مرضی اندر مریضاں دی مرض کرے بحال، جنم مرن دا لکھ چوراسی گیزا دے مُکایا۔ ساچی مرضی سدا چلے سری بھگوان، مانو مرضی کم کسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں دا جانی جان، آنجانت اپنا بھيو کھلایا۔

★ ۵ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ سنتو کھ سنگھ دے گرہ نور پُر ★

ساچی مرضی کرے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ جن بھگتاں دیوے نام دان، وست امولک اک ورتایا۔ امرت رس بخشے پین کھان، جگت ترشنا بھکھ مٹایا۔ چرن پریتی بخش اک دھیان، آسا منسا وچ سَمایا۔ آون جاون چکا کے کان، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھرم دوارا وکھانِشان، سچھنڈ ساچا دے سہایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت سنت سہیلا کر پروان، پریم پُرکھ پرما تم آتم میلا میلے سچ سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ مرضی کرے ہر بھگونت، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ آد جگادی دُھر دا کنت، جگ چوڑی کھیل کھلاییندا۔ لیکھا جانے کج انت، سری بھگونت لہنا سب دا ویکھ وکھاییندا۔ جن بھگتاں گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھاییندا۔ میل ملا کے ساچی سنگت، پنچم ناتا توڑ تڑائیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نراکھر دھار اکھراں وچ سمجھائیندا۔

★ ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گرہ ناجھا ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ کون بدھ دھریئے روپ، ریکھ بھیکھ سمجھ کسے نہ آئیآ۔ پُرکھ اکال کہے میری نرگن جوت ہونا ست سرُپ، چار کُنٹ دہ دشا نوست اپنی دھار جنائیآ۔ حکمے اندر کرنا کوچ، کوچا گلی لکھ چوراسی کایا ماٹی دیکھنی تھاؤں تھائیآ۔ سیوا کرنی بن کے سچ سپوت، پتا پُرکھ اکال اک سمجھائیآ۔ پڑدا اوہلا رہے نہ کایا پنج بھوت، آتم پر ماتم لیکھا دینا سمجھائیآ۔ ہر گھٹ انتر دیکھنہارا میرا شبد اگئی دوت، دو جہاناں والی اپنا حکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنی کار کمائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن راہ دس اگم سکھالہ، سکھ ساگر دیا کمائیآ۔ جھگڑا کئے شاہ کنگالا، دین دیا لا ہو سہائیآ۔ ترے گن مایا متاٹے جنجالا، جاگرت جوت کر رُشائیآ۔ دین دُنی رہے نہ کوئے بے حالہ، بہبل ہو نہ کوئے گر لائیآ۔ کایا مندر اندر وکھا سچی دھرم سالا، دھرم دوار اکو دے پر گئیآ۔ جتھے نرگن دیپ ہوئے اجالا، اندھ اندھیر رہے نہ رائیآ۔ پھیرنی پئے کوئی نہ مالا، من کا منکا دے بھوئیآ۔ گرگھ گر سکھ ہر جن جن بھگت ویکھ اپنا بالا، بالی بدھ لے اٹھائیآ۔ نام اگئی رس حقیقی جام دے پیالہ، پیا پر تیم ہو کے دیا کمائیآ۔ تیرا نور ظہور دے سے جگت نرالا، نر ویر نر اکار نر نکار اپنا بھو کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ٹھانڈے سیس نوائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہتھ رکھ ساڈی پشت پناہ، پنے پنے سیس نوائیآ۔ تیرا مارگ دسیئے راہ، رہبر ہو کے سیو کمائیآ۔ سرب دا مالک پر ماتم جلوہ گر نور خُدا، ظہور وچ تیری وڈیائیآ۔ رمز اشارہ آئیئے لا، لاشریک تیرا بھو کھلائیآ۔ سو پُرکھ نر نجن بن بے پرواہ، ہر پُرکھ نر نجن پڑدا دے اٹھائیآ۔ تیرا لیکھا دو جہاناں تھاؤں تھاں، تھان تھنتر تیری اوٹ رکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر تیرے جگت ملاح، کھیوٹ کھیٹا توں ہی نظری آئیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت در دیاں درد وندا، دُکھ کلیش ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر نام سندیشہ دیواں دُھر دا ڈھولا، بن ڈھولک چھینے لینا گائیا۔ جو بھاگ لگاوے کایا پنج تت چولا، چولی اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا بولا، انبولت راگ سنائیا۔ چار جگ دا کراں پورا اقرار قولا، دھرنی دھرت دھول دیا کمائیا۔ ہر گھٹ رمیا دسو جا کے مولا، گرہ گرہ بیٹھا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سُنو دُھر دا واک فرمان، فُرئیاں تُوں پرے کرے پڑھائیا۔ انھو در شٹی وچ کر پروان، پروانہ دُھر دا دیاں جنائیا۔ جس دا لکھتاں وچ دے نہ کوئے بیان، ایشاں وچوں ایشٹ سب دا پتا مائیا۔ سو کھیل کرے والی دو جہان، پرتپالک نور خدائیا۔ جودھا سوربیر بلی بلوان، حکمے اندر حکم ورتائیا۔ لیکھا جانے جاگرت جوت جیو جہان، گھٹ بھیتر دیکھے تھاوں تھانیا۔ حکمے اندر حکم کر بلوان، کوڑی کریا میٹے نشان، نشانہ اپنا نام سمجھائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں ہوئے ہنگتا گڑھ توڑو ابھمان، کایا مقبرے کرو صفائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دینا سچ گیان، سو سوامی انترجامی صاحب سلطانا رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اکو اک درسائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن وست اگئی دے دے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ تیرے وچوں تیرا اُتجے جاپ، جگ جیون داتے داتار اپنا بھيو گھلائی۔ کلج کوڑی کریا میٹے پاپ، پتت پنتیت دے بنائیا۔ چنتا روگ رہے نہ کوئے سنتاپ، سوئی سرتی شبد اٹھائیا۔ بھوکھتاں وچ جو آئے آکھ، آخر سب دا لہنا دینا مکائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمراتھ، سچکھنڈ نواسی دُھر دا پتا مائیا۔ سبجگ تريتا دواپر کلج تیری گاؤندے آئے گاتھ، گا گا راگ الائیا۔ کلج انت دوئے جوڑ کے ہاتھ، چرن کول سیس جھکائیا۔ لہنا دینا دے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیر پیغمبر اکو رکھن دُھر دی آس، آسا وچ بھروسا پر م پُرکھ اپنا دینا سمجھائیا۔

★ ۶ پھلن شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ پٹیالہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر م پڑکھ سمرتھ، پاربرہم پتر میثور پروردگار تیری بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی زرگن سرگن کھیل تیرا اکھ، سبجگ تیرتا دوپر کلجک بھیو نہ کوئے کھلایا۔ زرگن زرویر زراکار زرنکار نام ندھان سری بھگوان صاحب سوامی انترجامی تیرا آئے دس، بودھ اگادھ ناد دھن دھن آتمک راگ سناہیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا گنوتے تیرا گاکے آئے جس، صفتاں وچ کھتاں وچ تیری کر وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان در ٹھانڈے سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچے شاہ سلطان، سو پڑکھ زرنجن تیری اک سرناہیا۔ حکمے اندر ویکھئے دین دنی جگت جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت پھیرا پائیا۔ بھیو کھلایے کایا مائی چام، در شٹی اندر سر شٹی پڑدا آپ چکائیا۔ تیرا سُن اگئی فرمان، زرگن دھار ہوئے سوادھان، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے تیرا اکو حکم دھر فرمانا نظری آہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیشہ زرنیشا زرگن دھار ایکنکار پروردگار دینا جنایا۔ پڑکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سُنو سندیشہ اگم، اگمڑی کھیل جنائندا۔ نام ندھانا چیننا پنا رسنا جہوا ہتی دند، دم سواس سواس ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ کھیل کرنا پنا ہڈ ماس ناڑی چم، چم در شٹی ڈیرہ ڈھاہندا۔ کوڑی کریا جگت واسنا کھیڑا دینا بھن، پاربرہم بھیو ابھیدا آپ کھلایندا۔ لیکھا جاننا تن وجود سرون سُنے کوئی نہ کن، کائنات اندر جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر پڑکھ اکالا دین دیالادیندھ ٹھا کر اپنا حکم سناہندا۔ حکم سناہے سری بھگونت، ہر بھگون دیا کمایا۔ ایکا درڑاونا دھر دامنٹ، گرہ گرہ اندر تال وجایا۔ بھیو چکاونا جیو جنت، جاگرت جوت کر رشناہیا۔ گرھ توڑنا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دینا اچجایا۔ دُوبے در ہووے کوئی نہ منگت، دست امولک کایا گولک دینی ٹکائیا۔ شبدی دھار مہما دس اگنت، زراکھر وچوں اکھر دھار دینی سمجھائیا۔ گرگھ ویکھنا دھر داسنت، صاحب سنگر پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ زرنیشا اک اکل سچ محلا سچکھنڈ درگاہ ساچی دھام نیارے اکو اک جنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن وڈ داتے بے پرواہ، بے پرواہی تیری نظری آہیا۔ تُوں آد جگادی اک خُدا، خُدی سب دی دے مٹائیا۔ تیرے چرن کول دھیان رہے لگا، سیس جگدیس اک نوایا۔ تیرا لیکھا کھے کوئی نہ قلم شاہ،

کاتب روپ نہ کوئے دھرائیا۔ توں جلوہ گر اک رُشنا، لکھ چوڑاسی رہیا سماںیا۔ حکمے اندر تھم دے بدلا، بدلی ہووے خلق خُداںیا۔ سچ سندیشہ نر نریشا نغمہ اِکو دے سنا، گیت گوبند تیری وجے ودھائیا۔ ہر گھٹ رمیا رام نظری آ، شام ہو کے بنسری اک سناںیا۔ جیو جنت دُھر دی گوپی لے پرنا، آتم پر ماتم اپنا جوڑ جڑائیا۔ کھج کوڑی کریا دے کھپا، مایا ممتا موہ وکار لوک مات رہن نہ پائیا۔ تیرے آگے کریئے سرب دُعا، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ توں خالق خلق آد جگادی رہنما، رحمت تیری نظری آئی۔ نِت نوت سبجک تریتا دواپر کھج تیرے بندے رہے پیشوا، پیشتر تیرا تھم آئے سناںیا۔ سو ویلا وقت دو جہاناں سری بھگوانا گیا آ، گہر گبھیہر بے نظیر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں سرن سرنائی سرنگت تیری رہے تکا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے کول چرن چرن کول دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن توں صاحب پُرکھ اگم، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کھج انت اخیر بے نظیر صدی چوڑھویں بیڑا بنھ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے اپنی کار کمائیا۔ کر پرکاش کایا ماٹی ساچے تن، تن وجود کر رُشناںیا۔ نام سندیشہ نر نریشا اِک سنا بنا کن، سروناں توں پرے دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان مہربان محبوب مُجبت وِچ اِکو منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کر دُھر دے مالک، ملکیت دین دُنی تیری نظری آئی۔ کھج کوڑی کریا بدل عادت، عدل عدالت آپ کمائیا۔ ہر دے اندر بخش عبادت، نام ندھانا دے جناںیا۔ توں سدا سدا صحیح سلامت، جنم مرن وِچ کدے نہ آئی۔ ممتا موہ میٹ علامت، عالم علما علم اِکو دے سمجھائیا۔ دُھر دا امرت بخش نیامت، اگنی تت دے بُجھائیا۔ سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی گھٹ بھیترا کایا مندر اندر گرہ اپنے نام دی دے ضمانت، دین دیال دیاندھ اپنی دیا کمائیا۔ پنجاں تئاں اندر تیرا آتم تیری امانت، دُجی وست نظر کوئے نہ آئی۔ تیری رحمت نال منو آکرے نہ کوئے بغاوت، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر ہر جگدیش در ٹھانڈے سیس نو ائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر م پُرکھ پر ماتم، پتر میثور تیری بے پرواہیا۔ تیرے نام دا سمجھ نہ کوئے مہاتم، مہا کہن کوئے نہ پائیا۔ پڑدا کھلیا نہ کسے سناتم، ست دوار پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ درس کرے کوئی نہ باطن، ظاہر ظہور نہ کوئے رُشناںیا۔ ساچا گھاٹ لبھے کسے نہ پاتن، نیا نوکا نام نہ کوئے چٹھائیا۔ کھج کوڑی کریا منسا موہ نہ مٹے واسن، وصل یار نہ کوئے دکھائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتے

تیری اوٹ رکھائیا۔ جھگڑا مُکا پر تھی آکاش، گنگن لگنتر تیری وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے عرضوئی اندر آکھن، بیتی حق سناٹیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سناں اگئی عرض، آرزو سب دی ویکھ دکھائیا۔ زرگن دھار ونڈاں درد، دردی ہو کے پھیرا پائیا۔ جو دھاسو رپر مردانہ بن کے مرد، بدلہ سب دا دیاں چُکائیا۔ چار جگ دارہن نہ دیواں قرض، مقروض ہو کے لہنا جھولی پائیا۔ دین دُنی دا لیکھا کراں نیڑد، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکائیا۔ ساچے نام دا لئے کوئی نہ دھرت، گر گر ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ سب دی پوری کراں لکھت پڑھت، بھوکھتاں وچوں بھوکھت دیاں سمجھائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالاں زمیں اسماناں مٹا پئے اکو اشٹ، اشٹ آتما پر ماتما اک جنائیا۔ کچھ لیکھا لہنا دینا رام نال وششٹ، وشیاں توں پرے جس دا وشا سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ ست ستوادی اکو اک سناٹیا۔ سُنو سندیشہ دُھر فرمان، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جا کے ویکھو جیو جہان، گھٹ گھٹ انتر پھول پھولائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویس وٹائیا۔ جو لکھ کے آئے بیان، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ اُس دا لہنا دینا مُکائے سری بھگوان، بھاگ حصہ سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ایہتھے اوتھے دو جہاناں گھٹ نواسی سرب جیاں دا جانی جان، اُبھل اُبھل وچ کدے نہ آئیا۔

★ ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ بلدیو کیشن دے گرہ پٹیاہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ اسیں کر کر تھکے یتن، کلج انت سری بھگونت سرشٹی درشٹی نہ کوئے بدلایا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار تلکے کوئی نہ اپنا وطن، بے وطن بے پرواہ ہوئی تیری لوکائیا۔ سچ کنارہ دھرم دوارا ویکھے کوئی نہ پتن، پاربرہم پتر میشور تیرا دھیان نہ کوئے لگائیا۔ من واسنا کوڑی کر یا جگت وکاری ہسن، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ جوٹھ جھوٹھ اپرادھ موہ وکار ممتا وچ وسن، وصل یار کرے نہ کوئے خدائیا۔ چار گنٹ دہ دشا من واسنا کھتری

براہمن شودر ویش اٹھ اٹھ نسن، دھیرج دھیر ست سنتو کھ ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ ترے گن مایا پنج تت سریر بے نظیر لائی آگن، اگنی تت بُجھا برہم مت نہ کوئے درڑائیا۔ بن ساچے نام اوڈھن دین دُنی ہوئی نگن، سمرتھ سوامی انترجامی سیس جگدیس ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دُھر دے مالک خالق پرتپالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پینمبر کہن اسیں صدی چوڈھویں چار ورن اٹھاراں برن پھر پھر تھکے، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرُودوار تئے، زرگن ہو کے گرہ گرہ پھول پھولایا۔ پندھ مُکا کے دیکھے مدینے کئے، دُھر فرمانے اندر سیو کمائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے تھوڑے دسدے سچے، دین دُنی ممتا موہ وچ ہلکائیا۔ زرگن دھار جوت سرُپ نچ نین کوئی نہ تیتوں تئے، گیان نیترا اگھ نہ کوئے کھلایا۔ سب دے چیتھر دسن پھٹے، پاربرہم پتیر میشور تیرے چرن کول سیس نہ کوئے نوایا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راو رنک راج راجان شاہ سلطان دسن رئے، جھگڑا دویت نہ کوئے مٹایا۔ انت اخیر بے نظیر جیواں جتاں سادھاں سنتاں پت کوئی نہ رکھے، مہربان محبوب تڈھ بن ہوئے نہ کوئے سہایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرے در دوار آئے نئے، سنجگ تریتا دواپر کھجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ ست دھرم داسِت ستوادی برہم برہمادی لوکمت کھول اکوہئے، جگت ونجارا سرشٹی درشٹی اندر لے بنایا۔ کھجگ کوڑی کریا بھانڈے رہن نہ دے کچے، کنچن گڑھ گرہ مندر دے سہایا۔ من واسنا ممتا وچ مول نہ نچے، من کا منکا دے بھوایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سب کچھ تیرے ہتھے، سچ سوامی انترجامی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سنگر تیری اوٹ رکھایا۔ گر اوتار پینمبر کہن کھجگ چاروں کُنٹ ورتی کل، کلمہ حق نظر کسے آیا۔ سجن میت کپٹ وکار کرے چھل، اچھل چھل دھاری تیری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پورب لہنا دینا لیکھا سندیشہ کچھ دے کے گیا باون بل، بھيو ابھیدا اگم اتھاہ کھلایا۔ جس دا لیکھا پرے چار ویدا، برہم ویتا انت کہن نہ پائیا۔ لکھیا نہ جائے کسے کتیا، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں مندر اندر چڑھ کے کھول اپنا بھیدا، بھيو ابھید دینا درڑایا۔ کھجگ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار کس بدھ کھیلیں کھیداں، خالق خلق اپنا حکم ورتایا۔ آد زرنجن ابناشی کرتے مہربان مُجت وچ دین دُنی دس اپنا دیسا، سچھنڈ دوارا ایککارا اکو اک سمجھایا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت رہیں ہمیشہ، مر جیوت رُپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایستے اوتھے دو جہاناں پر تھی آکاش گنگن لگنتر تیرے ہتھ لیکھا، لکھت بھوکھت ایشٹ درشٹ وچ دے بدلایا۔

★ ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ ستونت کور دے گرہ پٹالہ ★

گر اوتار پیغمبر گاؤ ڈھولا، نوست اگنی راگ سناٹیا۔ چار ورنان دسو اکو بولا، انبولت رہیا درڑاٹیا۔ سوہنگ شبد آتم پر ماتم بناؤ وچولا، وچلا بھجو جگت کھلایا۔ تن ماٹی وجود رہے کوئی نہ اوہلا، پڑدا دینا اٹھایا۔ ہر گھٹ رمیا نظر آواں مولا، امولک وست دینی ورتاٹیا۔ کلجگ کوڑی کرپا رہے کوئی نہ گولا، سچ پریتی دینی سمجھایا۔ پریم پیار محبت وچ ست دھرم دا جا کے کھیلو ہولا، لال گلا رنگ چٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ ست ستوادی اکو اک سناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر میرے نام دا گاؤ گیت، ڈھولا دین دنی دیو جنایا۔ لکھ چوراسی کایا ماٹی کرو ٹھانڈا سپت، اگنی تت بھجھایا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ پڑدا دینا اٹھایا۔ پُرکھ ابناشی نظری آئے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا بھجو کھلایا۔ لیکھا کئے اوچ نیچ، راؤ رنگ اکو رنگ رنگاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر فرمانا آپ سناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر سچ نام دا کرو جیکار، بن رسنا جھوا ڈھولا گایا۔ سرتی شبد ہووے پیار، پریم پریتی اک وکھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا رہے نہ کوئے و بھچار، دُرمت میل دینی دھواٹیا۔ ساچے مندر دیا باقی کملاپاتی کر اجیار، نرگن نور دینا درڑاٹیا۔ انحد ناد دھنی سنے جیکار، شبد اگم شنوٹیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ناتا جوڑ سرب سنسار، سرشی دی درشی دینی بدلایا۔ صدی چوڈھویں چار کٹ دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن ہووے نہ کوئے خوار، خالص اکو رنگ دینا رنگاٹیا۔ سنجگ ساچا ست کرے پیار، دھرم دوارا دھر دا دینا وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر ساچے نام دا دسو سواد، انرس دے جنایا۔ جس نے کھیل رچیا آد، سو ویکھنہار برہما، جگاد جگ اپنا حکم ورتاٹیا۔ وست امولک دیوے داد، ہر کرتا آپ ورتاٹیا۔ سرشٹ سبائی مالک خالق پرتپاک دسو نام اکو گاڈ، رام رحیم

اِکو نظری آئی۔ بن سوہنگ شبد سنجگ اندر دوجی رہے نہ کوئے آواز، ازاں بانگ نہ کوئے سنائی۔ ہنس بُدھی رہے نہ کوئی کاگ، کاگ ہنس رُوپ دینا بدلایا۔ مندر وڑ کے اندر چڑھ کے آتم پر ماتم کھولو راز، پار برہم برہم بھیو دینا کھلایا۔ ست دھرم دا بدل دینا رواج، سماج اِکو دینا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر فرمانا ڈھر دارانا اِکو اک سنائی۔ گر اوتار پیغمبر میرے نام دا دیو ہوکا، حکم دیوے ڈھر درگاہیا۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق بھیو دینا کھلایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سچ سلوکا، سوہنگ ڈھولا بن ڈھولک چھینے دینا کھڑکائی۔ سنجگ انتر نر نتر پڑھنا پئے کسے نہ پوتھا، بن پُستک اُستت میری دینی سمجھائی۔ شبد نگارے تن وجود لا کے چوٹا، چوٹی چڑھ کے پڑدا دینا اُٹھائی۔ گر گھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت مایا ممتا موہ وکار اندر رہے کوئے نہ کھوٹا، کوڑ کپٹ اندروں دینا کڈھائی۔ نرمل پرکاش کر کے جوتا، دیا باقی کملاپاتی دینا ڈمگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار گر اوتار پیغمبراں دیوے موقع، حکمے انتر حکم سنائی۔ گر اوتار پیغمبر جا کے دسو رمز حقیقی، حقیقت وچوں درڑائی۔ پُرکھ اکال دی سچ پریتی، بنا پریت پریت پار نہ کوئے کرائیا۔ کھجگ انتم اودھ رہی بیٹی، سنجگ ساچا لئے انکڑائی۔ جھگڑا چکنا ہست کیٹی، اوج نیچ اِکو رنگ دکھائی۔ مایا ممتا موہ نہ رہے پت پت پت پت پت پاون ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوڑاسی جیو جنت پر کھنہارانیٹی، نیتیان سری بھگوان آد جگاد اِکو اک نظری آئی۔

★ ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی کا کو دے گرہ پنڈ چُکی ضلع پٹیالہ ★

گر اوتار پیغمبر ساچا نام و جاؤ نگارہ، سوہنگ ڈھولا دینا سمجھائی۔ چار جگ توں وکھرا دسنا نعرہ، نر نرائن رہیا درڑائی۔ آتم دا پریمی پریتم دسنا پیارا، پار برہم پرہم برہم سجن دینا سمجھائی۔ نرگن دھار اگئی دے اشارہ، سوئی سرت دینی اُٹھائی۔ سرشٹ سبائی کرے ونج سچ وپارا، نام وست اموک دینی دکھائی۔ در ٹھانڈا دکھاؤنا ڈھر دربارا، درگاہ ساچی پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اِکو سنائی۔ گر اوتار پیغمبر جا کے

ڈھولا گاؤ گھر گمبھیر گنی گہند، سرگن دھار دیو سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی آد جگاد سدا بخشنند، بخشنہارا رحمت اپنی آپ کمائیا۔ سنت سہیلے گرگھ بنو نادی پند، جو پندرا بن والا کاہن گیا سمجھائیا۔ نخبھر دھار امرت رس پیو ساگر سندھ، دھر پیالہ اکو جام پیائیا۔ من کامنا رہے نہ کوئی چند، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ بھاگ لگاؤ کایا ماٹی ساچے پنڈ، برہمنڈ کھنڈ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے گھر گمبھیر گنی گہند، دھر دا ٹھا کر بے پروا ہیا۔ گر اوتار پیغمبر ساچا نام دسو ایک، ایکنکار رہیا درڑائیا۔ سرشٹ سبائی بدھی ہوئے بیک، دُرمت میل دھوایا۔ سرتی شبد شبد سنگر دھار لے چیت، چاترک ترکھا بھجائیا۔ پڑدا لاہو نیتن نیت، نچ نین ہووے رُشائیا۔ سچ پریتی اکو دسو ہیت، ہتکاری ہو کے سیو کمائیا۔ کلج کوڑی کریا مٹے رکھ، بھیکھ بکھنڈ دینا مٹائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا اکو دیوے سچ سندیش، دھر فرمانا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکڑی رہے سدا ہمیش، ست ستوادی اپنا تھم تھم وچ سمجھائیا۔

★ ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلدیو سنگھ، عیب سنگھ دے گرہ پنڈ بوٹا سنگھ والا ضلع پٹیالہ ★

گر اوتار پیغمبر ویکھو ہر حضوری، ہر کرتا رہیا درڑائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش تکو نوری، نور نورانہ ڈمگائیا۔ اکل کل دھاری سچھنڈ نواسی دیوے منظوری، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ لوکات چارگنٹ دہ دشا پندھ مکاؤنا نیڑ دوری، نوست اپنا پھیرا پائیا۔ سرشی درشی اندروں کریا ویکھنی کوڑی، پڑدے اولیوں پڑدا دینا چکائیا۔ گرگھ ساچے سنت جننا جن بھگتاں مستک لگاؤنی اگنی دھوڑی، ٹکا اکو نام رمائیا۔ نام گھاننا سب دی لیکھے لاؤنی مزدوری، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ آسا منسا درگھر ساچے کرنی پوری، پورن برہم دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، دھر دا رانا سری بھگوانا سچ فرمانا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین دنی دے اندر جا کے وڑنا، کایا کعبے ویکھ وکھائیا۔ سچ پرکاش اکو کرنا، نوری جلوہ نور رُشائیا۔ نام ندھان سری بھگوان نغمہ عنایت والا پڑھنا، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار ایکنکار دسنی اک سرنا، سرنگت برہم مت اکو سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات دین

مذہب ورنال برنال، بھو ابھیدا نرنتر انتر دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن سرب نمسکار، سچھنڈ دوارے سپس نوائیا۔ نرگن دھار ہوئے خبردار، آلس نندرا غفلت نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ساڈا لہنا دینا دکھا پورب جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ پڑدا دے اٹھائیا۔ تیرے حکم اندر پھریئے سرب وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو اپنے نال ملائیا۔ گرہ گرہ اندر مندر وڈ کے ویکھئے تیری دھار، لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی گرہ مندر گھٹ بھیترا پاونہارا سار، سرب کلا سمرتھ مہما اکھ تیری وڈیائیا۔ مہربان محبوب مُجت وچ اپنا دے آدھار، پُشت پناہ ہر جگدیش اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی تیرے در منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو گر اوتار پیغمبر پر م پُرکھ دی دھار، بن اکھراں دیاں سمجھائیا۔ دو جہاناں توں دکھرا لیکھا بھو کھولاں اگم اپار، دھر سندیشہ اک سنائیا۔ جاگرت جوت جوتی جاتا کرے اجیار، نور نورانہ سری بھگوانا اکو اک ڈمگائیا۔ لوکمت مار جھت اک اکانت سرشٹ سبائی پاوے سار، سار شبد سار تھی نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کرن دھیان، اکٹھے ہو کے سپس نوائیا۔ کرپا کر مہربان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھئے وچ جہان، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیا۔ بھو گھلایئے شاستر سمرت وید پُران، کھانی بانی پڑدات اٹھائیا۔ سندیشہ دینے اک فرمان، فرنیاں توں باہر ہووے پڑھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے انسان، ہنسا ہنسا دوویں لیکھا دے چکائیا۔ ایکا نام تیرا ہووے پردھان، پردھانگی مٹے کوڑی شاہیا۔ تیرا آد جگادی کلمہ نوجوان، نوبت حق حق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر پار برہم پتر میثور تیرے دوارے دھر دی منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سربنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی دیونہارا انندن، انند اکو اک دے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ڈھاپئے کندھن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے ساچا چھندن، سوہنگ کریں سچ پڑھائیا۔ نرگن سرگن ٹی آویں گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری بے پرواہیا۔ تیرے سنتاں بھگتاں گر سکھاں گر سکھاں جوتی دھار ملیئے چندن، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔

لکھ چوڑاسی جیو جنت چار ورن اٹھاراں برن اکو کرن بدن، سجدہ سیس جگدیس اک جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری مہما توہے بن آئیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنوگر اوتار پیغمبر میرے نڈھے بال، دُھر سندیشہ دیاں جنائیا۔ لوکات مار جھات دین دُنی دا ویکھو حال، انترگت سب دی پھول پھولائیا۔ کھج کوڑی کرپا چار کُنٹ دہ دشا وے تال، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہوئی ہلکائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمناسرتی رووے زارو زار، نیز نیناں نیر رہی وہائیا۔ کرپا کر پُرکھ اکال، سچ بینی من سوال، احوال بھوکھتاں والا درڑائیا۔ دین دُنی ہوئی بے حال، سب دے سرتے کوکے کال، لیکھے لگے کسے نہ گھال، گھائل ہو کے سارے رہے سنائیا۔ پھل دے کسے نہ ڈال، جگت ریتی اولڑی چال، شبد سنگر نہ ملے دلال، جگت ونجار کم کسے نہ آئیا۔ سنگر سورا اک اٹھال، جو سنگر ساچا کرے بحال، چرن پریتی نبھائے تیرے نال، دوجا در نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سنگر مالک دُھر، نیز روون دیوت سر، سرتی شبد بن دین مذہب ادب نال تیرے نال نہ کوئے ملایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی تکیئے کی، کرتے قیمت تیری کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم دی دے کوئے نہ نیہ، نیوں نیوں سیس جگدیس نہ کوئے جھکائیا۔ جھکرا کسے نہ مکے ساڈھے تن ہتھہ سین، بھگت سہیلا بن کے اکیلا درس کوئے نہ پائیا۔ کھج کوڑی کرپا من واسنا پئی لپہ، مارگ حق نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دے مالک سدا پرتپالک خالق خلق تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھئے جگت، جگاں دے وچھڑے دھیان لگائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے دُھر دے بھگت، جو بھگون وچ سمائیا۔ نام خُماری وچ ہوئے مست، مست دیوانے کہے لوکائیا۔ جھکرا مُکا کے کپٹ ہست، ہستی اکو وچ سمائیا۔ زرگن دھار زوریر تیرا کرن درس، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے مل کے وے ودھائیا۔ پندھ مُکا کے فرش عرش، عرشاں توں پرے زرگن ہرے در تیرا نظری آئیا۔ جنم کرم دی میٹ کے حرص، دوس زین رہے تڑپ، بھٹکنا جگت دتی گوائیا۔ تنہاں اُتے کر ترس، چنتا سوگ رہے نہ ہرکھ، گرگھ بن کسوٹیوں لینے پرکھ، نام ندھانا سری بھگوانا اپنی رگڑ لگائیا۔ تیری منزل چڑھدیاں سنت سہیلا کوئی نہ جاوے اٹک، پنچ وکارا کٹک ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار خالق خلق ساڈی پوری کرنی شرط، زرگن دھار آئیوں پرت، لیکھا مُکا ونا دھرنی دھول دھرت، دھول

لہنا دینا چُکائیا۔ دین دیا لے ہر گوپالے تیرا کھیل دیکھئے اچرج، اچرج وچوں اچرج اپنا کھیل دینا پرگٹائیا۔ تُوں جو دھا سُو رپیر مردانہ مرد، اکو دُھر دی تیری مدد منگ منگائیا۔ کجگ کوڑی کریا میٹ تشدد، تصور اپنا آپ دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پینمبر کہن نرگن دھار سارے ہوئے تعجب، خیرانی وچ پریشانی، پریشانی وچ بے ایمانی، دین دُنی دامن ہتھ کسے نہ آئیا۔

★ ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ موہر سنگھ دے گرہ پنڈ بوٹا سنگھ والا ★

سو کہے میرا کھیل سمر تھا، سدا سدا سد وڈیائیا۔ ہنگ کہے میں گاواں تیری گاتھا، خوشیاں وچ سوہلا گائیا۔ سو کہے میں دیکھاں بنا اکھاں، رچنا اپنی پڑدا لاپیا۔ ہنگ کہے میں تیرے چرن دوارے وساں، دوجا در نظر نہ آئیا۔ سو کہے میں کھولاں اگئی ہٹا، وست امولک آد جگاد ورتائیا۔ ہنگ کہے میں پریم پریتی لاپا کھٹاں، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ سو کہے میں ساچا دساں جسا، وید پُراناں مات اُچبائیا۔ ہنگ کہے میں ٹیکاں متھا، سپس جگدیش جھکائیا۔ سو کہے میں ہر گھٹ انتر وساں، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ ہنگ کہے میں تیرے اگے واسطہ گھتاں، نمرتا وچ منگ منگائیا۔ کس ویلے میل ہووے کٹھا، جوڑا جڑے دُھر در گاہیا۔ پریم پیار ہووے سچا، ست وچ سائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچا، کنچن گڑھ سہائیا۔ سو کہے ایہہ کھیل اپنے ہتھ رکھاں، دوسر چلے نہ کوئے چترائیا۔ نو نو چار بھو کسے نہ دساں، دہ دشا نہ کوئے شنوائیا۔ جوں بھاوے تاں اپنی کھیل دکھاواں بن اکھاں، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا نور، اور کوئے نہ پتا مائیا۔ سو کہے میں سرب کلا بھر پور، دیونہارا اگم اتھاہیا۔ دوہاں مل کے بنے ایکا پور، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا حضور، حاضر ہو کے خوشی بنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے کوڑ، کوڑ کُٹب دیواں مٹائیا۔ ساچی دے کے اگئی دھوڑ، دُھر دا لیکھا دیاں بنائیا۔ سچ پریتی بخش سرور، سرتی اپنی دھار ملائیا۔ تُوں رہنا سدا مشکور، شکرئیے وچ ڈھولے گائیا۔ تیرا دسے نہ کوئے قصور، جھگڑا ت نہ کوئے چترائیا۔ نو نو چار پچھوں ہووے منظور، محبوب ہو کے اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ

ٹکائیا۔ سو کہے میں صاحب سوامی، سرب کلا اکھوائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا نور نشانی، جگت جہان سو بھاپائیا۔ دوہاں مل کے کھیلے کھیل دو جہانی، تت وجود وجے ودھائیا۔ سچ سندیشہ اگئی بانی، باؤن اکھراں باہر پڑھائیا۔ بودھ اگادھ اکھ کہانی، صفتی ڈھولا گائیا۔ لہنا دینا ویکھاں تیری ترل جوانی، جو بن دُھر دا اک وکھائیا۔ جوہ دے نہ کوئے بیگانی، گھر اکو اک پرگٹائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں زیں اسمانی، برہمنڈ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرا میرا نور اک نورانی، زرگن جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے وکھائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا حاجی، جُجرہ دے وکھائیا۔ سو کہے میں مالک آدی، عدل انصاف کمائیا۔ دوہاں مل کے جھگڑا چکے حقیقی عشق مزاجی، مزے توں باہر اپنا آپ پرگٹائیا۔ صفت گاوے نہ کوئے ربانی، تند ستار نہ کوئے چترائیا۔ میلا کسے نہ اور احبابی، سچن اکو نظری آئی۔ لیکھا مکے سوال جوابی، نور نور وچ سمائیا۔ جس دی آسا رکھی نانک وچ بغدادی، بغلگیر ہو کے گیا درڑائیا۔ سو ہووے ہنگ امدادی، دوجا ساتھی نہ کوئے سمجھائیا۔ محل سوہے اک محرابی، محبت محبوب والی پرگٹائیا۔ اکھر وڈیائی نہ کوئے کتابی، شاہی توں پرے سچی شہنشاہیا۔ جوڑ دے نہ کوئے لوابی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ سو کہے میرا حق سندیشہ، حقیقت دے جنائیا۔ ہنگ کہے میں سب کچھ دیکھا، تیری بے پرواہیا۔ جوتی دھار بدلی ریکھا، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے وکھائیا۔ انتر رکھیا اپنا بھیتا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ نو نو چار نہ کیتا چیتا، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھائیا۔ پھر کے ویکھیا دیس پردیسا، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھجک چکھیا ٹھیکا، پٹیداری پندھ مکائیا۔ اللہ واکرؤ رام اوم رہیا کوئی نہ نیتا، نیت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ جگ چوکڑی بدلدا رہیا ویسا، بھیکھا دھاری بے پرواہیا۔ ہنگ کہے بن میرے تیری کری کسے نہ بھڈٹا، بھٹ سارے گئے گائیا۔ میں آد جگادی شبدی دھار وچوں نکلیا تیرا بیٹا، جس نوں دوجی جنمے کوئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر درگاہی تیری آس رکھائیا۔ سو کہے میں سرب سوامی میت، مالک اک اکھوائیا۔ ہنگ کہے میرے بنا چلے نہ کوئے ریت، چوراسی کم کسے نہ آئی۔ دوہاں مل کے بنے اکو گیت، سوہنگ ڈھولا دُھر درگاہیا۔ بن بھگتاں کسے نہ بنے میت، سچن سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑا رکھے نہ اوچ نیچ، راؤ رنگ اپنے گھر وسائیا۔ سب نوں کرے

ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ اِکو دس حق پریت، پریتم دُھر دادے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سو پُرکھ نرنجن ہنگ کرے آپ بختیش، بخشش دی دھار بخشش وِچ اپنے نال رکھائیا۔

★ ۸ پھلن شہنشاہی سمت ۲ چانن سنگھ دے گرہ پنڈ ہنڈولا ضلع کرنال ★

آتم پر ماتم ملاپ ہووے اِس حساب، جس حساب نوں کتب خانہ نہ کوئے چھوایا۔ جس دا حصہ ونڈ نہ ہووے کوئی باب، ہندسیاں والا روپ نہ کوئے پرگٹایا۔ جس دا لیکھا لکھے نہ کوئی قلم دوات، شاہی شاہکار نہ کوئے وڈیایا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی مہما صفت گاؤندے کوٹن کوٹ جاپ، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولا راگ الاٹیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی لیکھا دُھر دا جانے پاکی پاک، پت پنت نور خدائیا۔ آتم پر ماتم میلے ہر جگدیشر آپ، آپ اپنا پڑدا اندروں دے اٹھایا۔ ترے گن مایا پنج تت وکارا ترے رہے کوئی نہ تاپ، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سپتا اگنی اگ دے بُجھایا۔ گرہ مندر اندر نرنتر نوری درس دیوے ساکھیات، من سازش ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ دوس رین اٹھے پہر جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کرے پرکاش، پاربرہم پتر میشور نرگن نور جوت کر رُشائیا۔ جو صاحب سنگر جن ہووے داسی داس، ہنکاری گڑھ جگت جگ ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے میلے ملے ملایا۔ آتم پر ماتم ملنا حساب نیکن نیکا، خطو کھتبت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اِکو سنگر نال لگے سچ پریتا، پریتم ہو کے اپنا گھر دکھایا۔ تن ماٹی کرے ٹھانڈا سپتا، سیتل دھار نچھر بوند سوانتی دے پُکائیا۔ ٹھا کر ہو کے ملے اگنی میتا، اکھ اگوچر اگم اتھاہ نہہکرمی کرم کانڈ دے کھپایا۔ ساچا دے کے نرگن دھار اگنی کلمہ حق حدیثا، حضور حضرتان اِک پڑھایا۔ لہنا دینا مکائے ہر جن جیو جی کا، جیوت جنم مرن وِچ بدلایا۔ من واسنا رہن نہ دیوے کوئے شریکا، شرکت اندروں دے کڈھایا۔ اِکو شبد سنگر ہتھ حق توفیقا، ٹخہ دیوے دُھر درگاہیا۔ آسا منسا پوری کرے اُمیدا، آمد وِچ خوشامد وِچ مُرشد مُریداں رنگ رنگایا۔ جے پیار نال وہار نال دھار نال اِکو وار اندروں باہروں سدھا کر لو دیدا، دیدہ دانستہ جوتی جاتا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی

کار کما گیا۔ حساب اندر دے اپنی کرنی، کرتے ہتھ وڈیا گیا۔ توں میرا میں تیرا جنہاں تک انادی پڑھنی، برہادی ویکھ دکھایا۔ صاحب سوامی لا کے اپنی سرنی، سرنگت دے سمجھایا۔ کوڑی کریا اندروں جھڑنی، من وکارا دیوے مکایا۔ منزل اکو حقیقی چڑھنی، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی آتم پر ماتم پر ماتم اپنے وچ سما یا۔ حساب کہے آتم پر ماتم ویکھاں ملدا چنگا، چاروں کُنٹ کھوج کھوجا یا۔ جوں ترتیبی دی دھار گنگا، جمنا سرستی اپنا آپ اپنے وچ چھپایا۔ سو صاحب سنگر گڑکھاں دیوے اک انندا، نج آتم انندا دکھایا۔ بن سورج چند چاڑھ کے چندا، جوتی چند کرے رُشانیا۔ بن بندگیوں بنا کے بندہ، بندنا دھر دی دے سمجھایا۔ من وکاری رہن نہ دیوے گندہ، دُرمت میل دے دھوایا۔ بھیو کھلا کے ہنگ برہما، پاربرہم وچ سما یا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آد بنایا آتم پر ماتم چھندا، شام سُندر جس نوں کہہ کے جھٹ لنگھایا۔ جس دی دھار نال گر اوتار پیغمبر توڑ کے بجر کپاٹی چندا، زندگی اپنی گئے بدلایا۔ سو صاحب سلطانا سری بھگوانا ناد انادی دُھن لُجندا، انراگی راگ سنایا۔ جو سچ سرنائی بے پرواہی چرن کول تکندا، طاقت نال صداقت نال بن عبادت پار کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جنم دے وچھڑے میل ملا یا۔ آتم پر ماتم جاوے مل، ملنی ہر جگدیس کرایا۔ جھگڑا رہے نہ تھے تل، لوئن تھے پڑدا دے اٹھایا۔ پریم پریتی ساچی ریتی اندر جگت وکارا جائے مل، درگھر ٹھانڈے مکھ چھپایا۔ جو رس مانن دی کر دے ڈھل، من واسنا اُنھاں ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ میلا بھگتاں نال رکھایا۔ آتم پر ماتم آد جگادی جوڑا، جوڑی ہر جگدیس بنا یا۔ جنہاں کرے بھاگ متھورا، متھیا سر شٹی دے گوانیا۔ لیکھا مُکا کے پنجاں چورا، چوری چوری اپنا گھر اُپجایا۔ پنڈھ مُکا کے اندھیر گھورا، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرایا۔ کر پرکاش تھوڑا تھوڑا، جوت زرنجن ڈگمگایا۔ امرت بوند سوانتی رس دے کے بھورا بھورا، بھرم بھانڈا دے بھنایا۔ ساچے بھگتاں دی سد آپے رکھ کے لوڑا، لوڑیندا ساجن لئے ملا یا۔ جنہاں کرپا کر کے "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان" دیوے ساچا دوہرا، دواے دا ایکا ایکے دا اینکار اِکو رنگ رنگایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم کایا پنچ تت وجود زرنجن دھار نہ ہوئے وچھوڑا، سرگن ناتا تھے جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تورا مورا، میں ممتا ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔

★ ۸ پھلن شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ، جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ کھر کا ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر سندیشہ سُنو دُھر دا، دُھر درگاہی کرتا آپ جنایا۔ جھگڑا رہے نہ کسے دیوت سُر دا، رِکھ مَن مَنیشتر تپیشتر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ سُنیہڑا اکو پُرکھ اکال سنگر دا، گرو گرو سوامی انترجامی آپ سُنایا۔ جس دا منتر آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت فُرنا پُھردا، سُر تِ شبدی میلے میلے سچ سُبھایا۔ سوناتا توڑے کھجگ کوڑ کڑیاری کریا کوڑ دا، سَت دھرم دیوے مان وڈیایا۔ دیکھو کھیل پُرکھ ابناشی کرتے حاضر حضور دا، حضرت ہو کے کرے اگم پڑھایا۔ وقت سُنجناتکو ابناشی اچت نور دا، نر نران رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ پرگٹایا۔ گر اوتار پیغمبر دیکھو کھیل دُھر دے خالق، صاحب سوامی آپ دکھایا۔ سچکھنڈ دوار اینکار اک اکللا عدالت، پروردگار سانجھیا پڑدا اولہا دے اٹھایا۔ کوڑی کریا من واسنا رہے نہ کوئے عداوت، عدل انصاف لیکھا جانے تھاول تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستوادی اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر دیکھو کھیل پُرکھ اتھاہ اگم، اگڑی کار کمانیدا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت کایا مائی چم، چم درشٹی پھول پھولانیدا۔ لیکھے لاوے آتم پر ماتم پون سواسی دم، دامنگیر بے نظیر اپنی کار کمانیدا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے میل ملا کے ہرجن، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگانیدا۔ کر پرکاش تن وجود کایا مائی چم، چند چاندنا اکو اک ڈگمانیدا۔ بھيو گھلائے انت اخیر آتم پر ماتم ہنگ برہم، دھرم دی دھار اینکار اپنی کل پرگٹانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن نر ویر نر اکار نر نکار اکو اک سُنانیدا۔ گر اوتار پیغمبر سُنو حکم اندر فرمان، فُرناں تون باہر دیاں جنایا۔ جس دی کرے نہ کوئے پہچان، سو بے پہچان اپنا حکم ورتایا۔ لیکھا جان دو جہان، جیون جگت رہیا درڑایا۔ حکم سندیشہ نر نریشا دیونہارا اک گیان، اگیان اندھیرا کھجگ کوڑی کریا وچوں باہر کڈھانیدا۔ من منسا رہے نہ کوئے ابھمان، بے ایمان شرع شیطان آپ مٹانیدا۔ لیکھا جانے ہر گھٹ و سیا رام، شبد سندیشہ دیوے اک پیغام، پیر پیغمبر حکمے اندر حکم اک ورتانیدا۔ نام حقیقی لاشریکی شاید مشاہد وچ دیوے اک جام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی قدرت دا قادر اپنے ہتھ رکھانیدا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیری دیکھی حق حقیقت، حکم سُنیا دُھر درگاہیا۔ دین دُنی دی میٹے کون شریکت،

شرع وچوں شرع دئے بدلائیا۔ ساچے نام دی دتے اصلیت، اصل وصل یار تیرا پیار نظری آئیآ۔ جگ چوکڑی اسیں کر کے آئے وصیت، لیکھا بھوکھت وچ سمجھائیآ۔ کلج انت سیری بھگونت اخیر بے نظیر پُرکھ اکال دین دیال لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت سب دی بنے اک ولدیت، ولد والدہ دوجا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر در درویش در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن مات لوک ویکھی تیری جھلک، جھلی کیتی جگت لوکائیآ۔ ست رہیا نہ کسے خلق، خالق تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ بدل نہ سکیا پلک، پلکاں دے پچھے تیرا نور نہ کوئے رُشائیآ۔ نام خُماری چڑھی کسے نہ مست، دیوانہ در نہ کوئے سہائیآ۔ من وکارا کرے نہ کوئی نشٹ، نشیاں وچ ڈبی کوڑ لوکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن دوئے جوڑ کے ہست، ہستی وچ مستی دے دکھائیآ۔ تیرا کھیل اُپر عرش کرپا کر اُپر فرش، صدی چوڑھویں آوے ترس، رحمت وچ رحم دینا کمائیآ۔ جو سنت سہیلے گرگھ سجن جن بھگت برہوں وچھوڑے وچ رہے تڑپ، تنہاں انتر میلا لینا ملائیآ۔ پاربرہم پتپر میثور پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی نرگن جوت کھیل ویکھنا پرت، پتپر میثور اپنا پھیرا پائیآ۔ گر اوتار پیغمبر سارے رہے بھگت، انت اخیر پوری کر شرط، لیکھا مُکا دھرنی دھرت دھول اُتے فرش، فیصلہ دُھر دا حق سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی وند درد، دُکھیاں دُکھ اپنے وچ سمائیآ۔

★ ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ قومی فارم ضلع کرنال ★

پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبر اں دیوے تھاپی، پشت پناہ بے پرواہ اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ چار جگ دا پورب حکم سندیشہ دیوے سُنائے اگئی ساکھی، ساکھیاں ہو کے پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیآ۔ نرگن نر ویر نر اکار دو جہاناں پڑدا لاه کے تاکی، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا اگلا دئے چُکائیآ۔ نرگن نر ویر نر ویر مٹو آکھی، آخر اپنا کھیل درڑائیآ۔ لوکمت مار جھات جیو جنت سادھ سنت ویکھو پتت پاپی، پاربرہم پتپر میثور پروردگار سانجھا یار آپ سمجھائیآ۔ چار گنٹ دہ دِشاناو ست ویکھنی اندھیری راتی، پر بھاتی بھو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا نر ہر نرائن اکو اک جنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر

جا کے کریو اگم خیال، جگت بُدھی نہ کوئے پترائیا۔ جو سندیشہ دے کے آئے احوال، اوّل اللہ نور خُداِیَا۔ تِس داتننا جا جمال، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ ساچے بھگتاں ویکھنی کیتی گھال، جو گھائل ہو کے دُھر دا نام دھیائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دینی سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنک اکو گھر پر گٹائیا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار اکو دسنی سچّی دھرم سال، دھرم آتم پر ماتم دیوے مان وڈیائیا۔ کلج اندر سنجگ کرنا بحال، بے حال ویکھنی کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ صاحب سَنگُر اکل کل دھاری آپ سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر لکھ چوڑاسی اندر جانا وس، وصل ویکھنا یار خُداِیَا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پار جانا نس، رہبر ہو کے رہیا جنائیا۔ نو نو چار تلتنا ایکا اگھ، ایکنکار حکمے اندر حکم سمجھائیا۔ کس گرہ نور ہووے پرتکھ، پار برہم برہم میلا میلے جوتی جوت ڈگمگائیا۔ حقیقت وچوں کھوجنا حق، ست سچ نال سمجھائیا۔ دیوے حکم پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی انترجامی بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ گھلائیا۔ منو آسوانگی سوانگ کرے کوئی نہ نٹ، جگت کوڑ نہ کوئے لڑائیا۔ پڑدا لاہنا اٹھسٹھ، مندر مسجد شودوالے ویکھنا مٹھ، کایا بنک دوار کوٹ گرہ پھول پھولا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا نر نرکارا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سرشٹی دی درشٹی لینی پھول، فرنا ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ ہر گھٹ اندر جانا مول، مولا دُھر دا حکم سنائیا۔ جو پورب سب دے نال کیتا قول، اقرار پچھلا یاد کرائیا۔ سولہنا دینا چکاؤنا اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول رووے مارے دھاہیا۔ دُھر فرمانا سری بھگوانا ایکنکار اکو سنائے بول، انبولت اپنا نام جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چار کُنٹ دہ دشا دھرم دوارے وجے ڈھول، ڈنکا دتے دُھر درگاہیا۔ سچ دوار وچ سنسار ست سمگری نام دینا کھول، خالق خلق بن دھار پلک دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین دنی لینی بھال، بھجنا واہو داہیا۔ واسنا ویکھنی شاہ کنگال، بھيو ابھیدا آپ گھلائیا۔ سب دا دسنا سچھنڈ دوارے حال، حال احوال وچوں بدلایا۔ صدی چوڑھویں بن دلال، پڑدا اوہلا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نیت نوت نرگن سرگن نرگن دین دنی بدلدا آیا چال، چال نرالی جوت اکالی اکل کل دھاری اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ رن سنگھ دے گرہ اجیت نگر ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر اپنی ویکھو نام دی کُنھی، صدی چوڑھویں کم کسے نہ آئی۔ جو کھیل دسدے آئے چوہ جگلیں، جگ چوڑی کر وڈیا۔ انت اوس دی اودھ پگی، سماں رہیا سمجھائی۔ کیوں کایا مندر اندر دھار ہوئی دوجی، نام نالوں حرام اپنا زور دکھائی۔ ایہہ رمز دسو گجھی، گر اوتار پیغمبر اپنا پڑدا لاہیا۔ کیوں دین دُنی بدلی رُچی، من واسنا ہوئی ہلکائی۔ آتم رہی کوئی نہ سچی، سچ مارگ نہ کوئے دسائی۔ وست امولک گئی لٹی، خالی بھنڈارے نظری آئی۔ سوانی رہی کیوں سرت سُتی، شبدي جاگ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی رہیا جنا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا اپنا اکھراں والا گیان، صفتاں والا جو صفتاں وچ صلاحیا۔ کھجگ اخیر کوڑی کرپا ہوئی پردھان، شرع وچ شیطاں کرے لڑائی۔ کلمہ رہیا نہ کسے زبان، نام ندھان نہ کوئے دھیائی۔ مایا ممتا کرے حیران، لوبھ موہ کرے لڑائی۔ کدھر گئے ٹھکران، دین مذہباں سار کوئے نہ پائی۔ ویکھو اپنا کائنات کلمہ کلام، قایم مقام رہیا جنا۔ کیوں پُرکھ اکال ہون لگا بدنام، بدی نیکی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ کیوں بھٹا اندر ہو کے آئے قربان، حکمے سیس کٹائی۔ ذرا ویکھو جگت نشان، شمشان دے سے لوکائی۔ فرق رہیا نہ انسان حیوان، گن ندھان میل نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حکم اک سنائی۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا دُنیا بھلی، بھرم وچ بھرمائی۔ کیوں وست امولک ڈلھی، ہر رس نہ کوئے چکھائی۔ کیوں اگ لگی کایا کلی، ترے گن مایا رہی تپائی۔ کیوں ممتا موہ وچ رُلی، ہنکار وکار وچ لڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دے حکم نال ڈرائی۔ گر اوتار پیغمبر کیوں دین مذہب ہوئے بے دین، ثابت دھرم نہ کوئے رکھائی۔ کیوں تہاڈے اتوں گیا یقین، یکے بعد دیگرے ویکھو دھیان لگائی۔ کیوں نہ میٹوں کرن تسلیم، سر سجداں وچ جھکائی۔ کیوں بُدھی ہوئی ملین، ملیچھ رُپ وٹائی۔ کیوں نیتز ہوئے نابین، اکھ پرکھ نہ کوئے کھلایا۔ کیوں جھگڑا نر مدین، مدعا سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حکم اک سنائی۔ گر اوتار پیغمبر کیوں دین دُنی ہوئی بے ڈر، خطرہ خوف رہیا نہ رائی۔ کیوں تہاڈا چھٹا لڑ، پلوشد نہ کوئے پھرائی۔ کیوں ہنکاری بنیا گڑھ، گھر گھر کوڑ وٹی ودھائی۔ کیوں اگ لگی بہتر نر، ترشنا موہ ہلکائی۔ کیوں بھلیا دُھر دا در، ساچا راہ نہ کوئے تکائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھيو آپ چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیوں دین دُنی پیا بھرم، ہنکاری گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ کیوں جھگڑا پیا کرم، کانڈ نہ کوئے گوائیا۔ کیوں نیز روندے ورن، برن رہے گر لائیا۔ کیوں بھلی پر بھ دی سرن، سیس جگدیس نہ کوئے جھکائیا۔ کیوں تہاڈے چھٹے چرن، چرنو دک ہتھ کسے نہ آئیا۔ کیوں جگت آشا ڈھولے پڑھن، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ کیوں منزل دُھر دی سچ دوار نہ چڑھن، کوڑی کرپا بندھن پائیا۔ کیوں زرگن دھار درس نہ کرن، اشٹ اکھراں والا منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ فرمانا اک اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں سرشٹی ہوئی تھو تھی، ست نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں آخیری اوٹ رکھی اُتے پوتھی، پر م پُرکھ دا درس کوئے نہ پائیا۔ کیوں اکھراں والی سوچ سوچی، زرگن جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کیوں آشا رکھی اُتے ناتھ ترلوکی، ترلوکی توں باہر دھیان نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لوک پرلوکی، جگت جہان زرگن دھار ویکھ دکھائیا۔

★ ۹ پھلن شہنشاہی سمت ۲ سرجیت کور دے گرہ اجیت نگر ★

گر اوتار پیغمبر ویکھو دین دُنی دوار، چار کنٹ دہ دشا نو کھنڈ پھیرا پائیا۔ کلج کوڑی کرپا تکرورین اندھیار، ست دھرم سچ نشانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ ورن برن من واسنا سرشٹی درشٹی اندر ہويا و بھچار، کوڑی کرپا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ آتم پر ماتم زرگن جوت بن ورن گوت نظر نہ آئے نرنکار، پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی مل کے وے نہ کسے ودھائیا۔ ہوئے ہنگت کوڑی کرپا گرہ گرہ دے و بھچار، تن ماٹی خاک پنچ تت وجود امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر زرشا سچکھنڈ نو اسی ایکنکار ایکو ایک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین مذہب ویکھو لوکمت، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیا۔ امرت رس کسے ملے نہ بوند سوانت، کوڑ کامنا ہوئی ہلکائیا۔ ست دھرم رہیا نہ کسے جماعت، ساچا ناتا ابناشی کرتے نہ کوئے جڑائیا۔ جو نام سندیشہ کلمہ دے کے آئے پیغام، حضرت پیر پیغمبر گر اوتار ڈھولا گائیا۔ شبد حقیقی دے کے آئے جام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال بے پرواہ، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن سرگن سیوا آئے کما، حکمے اندر تیرا حکم سنائیا۔ دُھر سندیشہ نر نریشا تیرا ڈھولا آئے گا، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی لوکمت سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم بھو آئے کھلا، پڑدا اوہلا جیو جگت جگدیشر تیرا اک سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تُوں بے انت مایا دتی پا، غفلت وچ بھلی سرب لوکائیا۔ ست دھرم رہیا کسے نہ تھاں، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار رہے گر لائیا۔ پاک پوت پوتر بھومکا رہیا کوئی نہ تھاں، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سستی نیز رو رو رہی گر لائیا۔ جیو جنت سادھ سنت صدی چو دھویں من واسنا بھری گناہ، پوت پاک پُنیت نظر کوئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نرگن نر ویر نر کار نر کار سارے تیرا تگدے راہ، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ مہربان محبوب مُجت اندر جوتی جامہ ویس وٹا، لوکمت کر رُشنائیا۔ تُوں سچکھنڈ نو اسی درگاہ ساچی مقامے حق کُل مالک شہنشاہ، حکمران اکو نظری آئیا۔ کلجگ اندر سنجگ ساچا مارگ دے لا، مایا متا موہ جگت وکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن ارداس، بن سیس سیس جھکائیا۔ کرپا کر سرب گنتاس، پاربرہم پتر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ ۵۶۲

۵۶۲

صدی یسویں چار ورن اٹھاراں برن کوڑی کرپا ویکھی راس، من واسنا نو آناج نچائیا۔ سچ دست تیرا نام رہی کسے نہ پاس، پاربرہم پتر میثور تیرا دھیان نہ کوئے لگائیا۔ پتا پوت کرے گھات، نار کنت نہ دیوے ساتھ، سجن میت سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیری رات، ساچی رہی نہ کوئی جماعت، دین دنی کرے لڑائیا۔ پُرکھ اکال کلجگ انت سری بھگونت ویکھ اپنا کھیل تماش، خالق خلق اُپر فلک زمیں زماں دھیان لگائیا۔ مہربان محبوب ہو کے جن بھگتاں سنتاں اُتے کر ترس، گرکھ گر سکھ ہر جن بھگت پریم پریتی اندر میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر پاربرہم پتر میثور تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دسیئے ہر جو کوک، کوک کوک سنائیا۔ جھگڑا پیا کایا پنچ تت کلبوت، دین مذہب بھرم نہ کوئے مٹائیا۔ واحد لاشریک تیرا دیوے نہ کوئے ثبوت، ایککار اک اکلا نظر کسے نہ آئیا۔ کرپا ندھان ٹھا کر سوامی کلجگ کوڑی کرپا کر نیست و نابود، نو نو چار دا لیکھا دے مکائیا۔ سنجگ ساچا ست دھرم دا دے وجود، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ صدی چو دھویں کوڑی کرپا حکمے اندر کر موقوف، دُھر فرمانا اک سنائیا۔

ساچے نام دا چار ورن اٹھاراں برن واسطے بدل دے حرف، مَحْرُوف اپنے نال کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان سِری بھگوان در تیرے ٹھانڈے الکھ جگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ساڈا چکلیا جائے وقت، وار تھت دئے گواہیا۔ تیرا لیکھا ہووے وچ جگت، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ گرگھ سبجن ویکھ بھگت، سنت سہیلے آپ اٹھایا۔ زرگن دھار آپرت، پتپر میثور بے پرواہیا۔ جودھا سور بیر مردانہ بن مرد، مدد تیری منگ منگایا۔ کوڑ قصائی بنی کرد، قتل گاہ دے لوکایا۔ دیناں انا تھاں ونڈے کوئی نہ درد، دکھیاں دکھ دُور نہ کوئے کرائیا۔ چاروں کنٹ دے تشدد، ساتک ست نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا دینا دُھر دا دان، دیاوان دین دیاں مہربان محبوبِ مَحَبَّت وچ اپنا رنگ دینا رنگایا۔

★ ۹ پھلن شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری ضلع گرو کشیترا ★

ہرچرن سنگھ دی اِکو پُرکھ اکال پتا ماتا، جگت جننی تئاں سیو کمایا۔ پاربرہم پتپر میثور جس دا دیوے سا تھا، جگ چو کڑی ساچا سنگ نبھایا۔ شبدی دھار چڑھائے اپنے راتھا، منزل پار کرائے بے پرواہیا۔ گرگھ گرسکھ کدے آوے نہ وچ گھاٹا، کمی رہن کوئے نہ پانیا۔ دھن بھاگ جو بھگت سہیلا اپنے جنم دی پوری کر کے جائے واٹا، تن وجود ماٹی خاک وچ رُلایا۔ جا کے ملے وچ زرگن نور جوت پرکاشا، پرکاش وچ سمانیا۔ بے تئاں ہرچرن دی بننا ماتا، اندروں غمی دینی کڈھایا۔ اوس دا اوس دے نال ناتا، جو بھگتاں سدا گود وچ لکایا۔ دین دنی دا مننا نہیں آکھا، پتپر میثور تہاڈا سدا سہانیا۔ ایہہ پھل لگا جگت ڈال ملی اگمی داتا، داتار ہو کے دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ اپنے گھر وسایا۔ ہرچرن سنگھ جگت نہیں مریا، مر جیوت رُپ وٹایا۔ بھگتاں وچ بھگتی رُپ ہریا، ہر ملیا سبجن بے پرواہیا۔ جگت جہان دُتر تریا، سبکھنڈ بہہ کے خوشی منایا۔ جس نے اک وار سوہنگ ڈھولا پڑھیا، مات گر بھ پھیر کدے نہ آیا۔ منزل حقیقی چڑھیا، آون جاون پنڈھ چکایا۔ کھیل اگتا پُرکھ اکال دین دیاں اپنا آپے کریا، کرنی دے کرتے اپنے

گھر لیا بلایا۔ ماتا دا جنمیا ہويا سر پر اگنی وچ سڑیا، آتما پر ماتا وچ سمايا۔ اوس منزل تے چڑھیا، جتھے بیٹھا بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے در ٹھانڈے لئے لکایا۔ گرگھ کدے نہ جہا مردا، مرد مردانہ نظری آيا۔ ایہہ کھیل پُرکھ اکال دے گھر دا، ریتی گرگھ نال بنایا۔ جو اندر وڑ کے پھڑدا، ناتا دُھر دا میل ملايا۔ دروازہ کھول کے اپنے گھر دا، گرگھ سبھے لئے لنگھایا۔ ایہہ لہنا دینا ناتا نرائن نردا، نار کنت جیو جنت سمجھ کسے نہ آيا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن اپنے گھر وسایا۔ ہر چرن سنگھ دی سدا جو بن ورگی جوانی، ورگ جگت نہ کوئے لگایا۔ اوس دانام چار جگ دی بھگتاں وچ رہے نشانی، نشانے کوڑے جگت مٹایا۔ بخشش وچ رحمت وچ دان دتا دُھر دے دانی، دیاوان اپنی دیا کمايا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اندروں کڈھ کے جائے پریشانی، پرمانند اپنا انند دکھایا۔ ہر چرن سنگھ دا پچھلا لیکھا، کھت وچ وڈیايا۔ ایہہ رائے ہلار دا بیٹا، گنڈھ نانک نال رکھایا۔ جس نے نمسکار وچ اپنا آپ پیش کیتا، پریم اندرے اندر ودھایا۔ نرگن دھار کر کے پیتا، ہتکاری ہو کے دتا سمجھایا۔ توں وسنا اوس دیا، جس گھر وسے بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا ویکھ دکھایا۔ پورب لیکھا لیا جان، ہر کرتا وڈ وڈیايا۔ گرگھ بالی بدھ نہ ہووے انجان، جو بنوتا سو بھاپایا۔ جس دا مندر اک مکان، سچھنڈ دوارا نظری آيا۔ جوتی جوت مل کے میلا ملیا والی دو جہان، جگت جہان ناتا گیا تڑایا۔ مات پت کوئی نہ ہووے حیران، بھین بھنیا بھانا من کے خوشیاں وچ شکر منایا۔ اگے پچیاں اُتے پُرکھ اکال ہووے مہربان، چھوٹیاں دُکھ نہ لگے رایا۔ سکھی سکھ شانت ملے وچ جہان، نشان دھرم دئے جھلایا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ کنت نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بردھ بالاں نوجواناں جیون حیاتی دا دے کے جاوے دان، زندگی وچوں زندگی اگے ہور بدلایا۔

★ ۱۰ پھلن شہنشاہی سمت ۲ موہن سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری ضلع گرو کشیتر ★

گر اوتار پیغمبر ٹٹی دینی گنڈھ، پُرکھ اکال دین دِیال سچھنڈ نواسی رہیا جنائیا۔ گرگھ ساچے سنتاں اندر بخشا اک اند، صوفیاں دُھر دا میل ملائیا۔
 نرگن نور جوت چاڑھنا چند، روس دا لیکھا دینا مُکائیا۔ بھيو گھلاؤنا پار برہم برہم ہنگ، آتم پر ماتم جھگڑا دینا چُکائیا۔ من وکارا کوڑی کریا گرہ اندر کرنا کھنڈ
 کھنڈ، جوٹھ جھوٹھ اپرادھ ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ سچ بھنڈارا امرت رس نچھر دھار دینا ونڈ، بوند سوانتی اک اکانتی در ٹھانڈے آپ چوائیا۔ سچ دوار اینکار منزل
 حقیقی جانا لگھ، نو دوار ایڑا پنگل سکھمن ٹیڈھی بنک جھگڑا دینا مُکائیا۔ پریم پریتی مُجبت وچ دینا پرمانند، نجانند وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ دُھر دا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سنت سہیلے لینے کھوج، مات لوک دھیان لگائیا۔ جو انتر آتم پر ماتم لوچارہے لوچ،
 لوچن نین گیان نیتز دینا گھلائیا۔ شبد انادی دُھن دینی اگادھ بودھ، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ بن رسنا جھوا بتی دند آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا دس
 سلوک، سوہلا ڈھولا اکو دینا سمجھائیا۔ پروردگار سانجھیا پُرکھ اکال دین دِیال دس کے اگئی اوٹ، سچ دوارا دُھر دا دینا دکھائیا۔ کایا مائی اندر نر نتر پرکاش کرنا
 نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا رہیا سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی ورن گوت، دین مذہب اوچ نیچ کرے نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین دُنی دا انتر کرو پاک، پنت پنت ديو بنائیا۔ بند کواڑی کھولو تاک، پڑدا اولاد ديو چُکائیا۔
 شبد اگئی انحد نادى و جاؤ ناد، انراگی راگ سنائیا۔ امرت بوند ديو سوانت، اگنی تت ديو بُجھائیا۔ سوئی سرتی جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ ہنس بُدھی
 کوئی نہ ہووے کاگ، وشٹا کوڑ نہ کوئے پھولائیا۔ بھيو گھلاؤ کایا مائی برہم برہماد، برہمانڈ اکو رنگ رنگائیا۔ ساچا سجدہ ڈنڈاوت بندنا دسو حق آداب، حقیقت وچ
 لاشریک دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حکم اک درتائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین دُنی دا اندر ویکھو مار دھیان،
 بن اکھاں اگھ گھلائیا۔ شرع کوڑ رہے نہ کوئے شیطان، ست دھرم دینا پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال ہووے سب دا نگاہبان، نرویر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ صدی
 چو دھویں چار گنٹ دہ دشا ہوئی حیران، حیرانی اندر سرب لوکائیا۔ جا کے صدق صبورى دسو حق ایمان، دھرم دوارا اکو ديو دکھائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی

سندیشہ دیوے دُھر دا محمران، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی کار کماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک درٹاہیا۔ گر اوتار پیغمبر دین دُنی دا اندر کرو صاف، امرت میگھ اک برسایا۔ منوآ رہے نہ کوئے گُستاخ، بدھی بیک دینی کرایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اندر وڑ کے کھولو تاک، بجر کپاٹی گُندا لایا۔ امرت بوند دیو سوانت، ترشنا ترپت کرایا۔ نرمل جوت کرو پرکاش، اندھ اندھیر رہے نہ رایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ساچے گھر دکھاؤ ساتھ، گرہ مندر سو بھاپایا۔ جھگڑا رہے نہ تت آٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ ایکا رنگ دینا رنگایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا آپ سمجھایا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم آپ ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کوڑی کریا سرشٹی دی درشٹی اندروں دینی دھو، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ مایا ممتا موہ وکار وچوں کرنا نر موہ، مُجت پُرکھ اکال نال سمجھایا۔ پنچ وکارا گھٹ بھیت رہے کوئی نہ گروہ، گرہ گرہ میٹنا چائیں چانیا۔ سچ پرکاش دی کرنی لو، لوئن نیز نچ دینا گھلایا۔ ساچا نچ دینا بو، مہربان محبوب رہیا درٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، حکمے اندر حکم رہیا سنایا۔ گر اوتار پیغمبر لگھ چوڑا سی کایا کپڑا نتر ویکھو ہویا پلپت، پوت پاک دینا کرایا۔ کلجک اندر ساچی بدل کے ریت، مارگ دُھر دینا سمجھایا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو رنگ دکھاؤنا مندر مٹھ شودوالا مسیت، گرودوارا اکو اک بے پرواہیا۔ جس گھر جھگڑا رہے نہ کوئے اوچ نیچ، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساچے نام دی عیسیٰ موسیٰ محمد کرو تبلیغ، پیغام پیغمبر ہو کے اک سنایا۔ سب دی آسانسا پوری کراں اُمید، صدی چو دھویں لیکھا لہنا دینا سب دی جھولی پانیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے ہتھ اک توفیق، واحد اپنا حکم سنایا۔ تھیں جگ چو کڑی بالے نڈھے نچے میرے عزیز، جوت نور وچوں ہوئے رُشانیا۔ کلجک انت سری بھگونت ساچا کلمہ اکو دتے حدیث، حضرتتاں دا حضرت کرے اگم پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اپنا اک پرگٹایا۔ گر اوتار پیغمبر سرشٹ سبائی دیو اک سکھیا، ساکھیاں سری بھگونت رہیا جنایا۔ اپنا پورب بھوکھت ویکھو لکھیا، ویلا وار وقت تھت نال وڈیایا۔ سب دی پوری کرنی اچھیا، ترشنا دینی مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی دھاروں آپے بھٹیا، ایٹھے اوتھے دو جہاناں تت وجود تن مائی خاک جنم کرم نہہکرمی کرم نہ کوئے ونڈاٹیا۔

جنم کرم دا لیکھا پار، آون جاون لکھ چوراسی رہے نہ راتیا۔ چارے کھانی وچوں ہویا باہر، انڈج جیرج اُتہج سیتج ونڈ نہ کوئے ونڈاٹیا۔ دھرم رائے نہ ویکھے کوئے دوار، چتر گپت نہ لیکھ جناتیا۔ لاڑی موت نہ کرے شنگار، دولھا ویاہون کوئے نہ آتیا۔ جنہاں ناتا جڑیا نال کرتار، کرنی دا کرتا دئے وڈیاٹیا۔ کایا مندر اندر پاوے سار، ساڈھے تن ہتھ پڑا دئے اٹھاتیا۔ امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھار، نام ندھانا جام پیاٹیا۔ کوڑی کریا دیوے نوار، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑاٹیا۔ منزل اگلی کٹ دُشوار، دوتی دُشمن دئے کھپاتیا۔ آتم پر ماتم دس کے اک جیکار، نعرہ دُھر دا آپ الاٹیا۔ مرن توں پہلاں مانس جنم تیج دئے سوار، کرم دا لیکھا دئے چکاٹیا۔ انت کنت بھگونت ویکھے وگسے ویکھنہار، دو جہاناں والی پرتپالک ہو کے سیو کماٹیا۔ شبد سنگر اندر باہر گپت ظاہر سدا وسے نال، وچھوڑے وچ جوڑا رہن کوئے نہ پاتیا۔ مہربان محبوب بچھنڈ لے کے جاوے سچی دھرم سال، درگاہ ساچی اکو دھام وساتیا۔ جتھے جھکڑا نہیں شاہ کنگال، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈاٹیا۔ بن بھگتاں کسے نہ ملے اوہ دوار، دوار کا واسی جتھے بیٹھے آسن لایا۔ جگ چوکڑی نیت نوت آد جگاد نرگن سرگن سرگن نرگن پُرکھ اکالا دین دیا لا پار برہم پتر میثور پروردگار، صوفی سنت فقیراں جن بھگتاں اپنی گودی لئے اٹھال، ایٹھے اوتھے دو جہاناں سگلا سنگ بناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم وسن اک مکان، کایا مقبرے وچوں محبوب ہو کے اپنے نال ملاٹیا۔

★ ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ ستورا ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر ساچا تکتا بھگت گھرانہ، نوست وچوں کھوج کھوجاٹیا۔ جتھے دسے نہ کوئے بیگانہ، اکو رنگ رنگاٹیا۔ جھلے دھرم نشانہ، سچ دوار پرگٹاٹیا۔ درس سری بھگوانا، حرص کوڑی دئے گواٹیا۔ گن گاؤنا نام ندھانا، سوہنگ ڈھولا اک سمجھاتیا۔ جس نوں ناپے نہ کوئے پیمانہ، وزن وچ تول نہ کوئے تلاتیا۔ ودیا

توں باہر گیانا، اکھراں توں دُور پڑھائیا۔ کلمیاں دا حق کلاما، کائنات اُپجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچا اک دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھنا دوارا ایک، اینکارا جنائیا۔ جس گرہ بھگتاں ملے ٹیک، سہارا دُھر درگاہیا۔ کوڑا مٹے بھیکھ، ست وجے ودھائیا۔ گرگھیاں کرے ہیئت، گرگھیاں رنگ رنگائیا۔ سچ دوارے دا کھولے بھیت، پڑدا آپ اُٹھائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، ہر ٹھاکر شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کارے آپ لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھنا دوارا سچ، ہر سچن آپ سمجھائیا۔ جتھے بھاگ لگے کایا کنچن کچ، گڑھ اک سہائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ نام بھنڈارا دے وتھ، امولک آپ ورتائیا۔ بھگتاں سانجھا کر کے جس، سوہنگ راگ الائیا۔ دے کے نام رس، رستہ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچن وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو وقت سہاونا، رُتری نال وڈیائیا۔ بھگتاں پوری ہووے بھاونا، پر م پُرکھ دیا کمائیا۔ میگھ برسے اگئی ساونا، نگاہ نر نرائن اُٹھائیا۔ مات لوک بنے ضامنا، دامن اپنے گنڈھ پوائیا۔ کوڑی کرپا میٹ شامنا، شرع شریعت وچوں باہر رکھائیا۔ جگ جنم دی پوری کر کے بھاونا، پاربرہم برہم لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس گرگھ سچن راونا، تِس دا لیکھا جگت واسنا وچ رہے نہ رائیا۔

★ ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سوڈاگر سنگھ دے گرہ پنڈ بھٹھ ماجرہ ضلع کرنال ★

جن بھگتاں انتر ویکھ پریم رس، گر اوتار پیغمبر خوشی بنائیا۔ سُنڈے پُرکھ اکال دا جس، دیون چار کُنٹ وڈیائیا۔ کرپا کیتی پُرکھ سمرتھ، اپنی بوجھ بُجھائیا۔ نام بھنڈارا دے کے وتھ، دست امولک اک ورتائیا۔ نج نیت کھول کے اکھ، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ پرگٹ ساکھیات نظر آئے پرتکھ، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ رین اندھیری میٹ کے مس، نوری چند کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہما دس نام اکھ، دُھر دی سکھیا اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں ویکھ پریم پیار، گر اوتار پیغمبر خوشی منائیا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے دھار، وید پُراناں توں پرے سچ شنوائیا۔ شاستراں توں دُور جنہاں

انظہار، منزل حقیقی راہ تکائیا۔ جتھے اکھر سکے نہ کوئی وچار، نراکھر دھار درڑائیا۔ سو لیکھا جانے آگم اپار، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے رہیا ابھار، گرگھ گر گر رنگ رنگائیا۔ منزل کٹ کوڑ دُشوار، متا موہ رہیا مٹائیا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، سوہنگ سوہلا راگ الائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ اپنے گھر وسایا۔ شبد سنگر بنا دلال، جگ وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ بچھنہارا مُریداں حال، مُرشد ہو کے دیا کمائیا۔ سچ دوارا سمجھا سچی دھرم سال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر جن بھگتاں اندر ویکھ حقیقی پریم، پریم پُرکھ سیس نوائیا۔ جن بھگت پورا نبھاؤن نیم، ساچا سنگ نبھائیا۔ جو گوہند سکھیا ملی اتے کُنڈ ہم، ہماچل آنچل دے گواہیا۔ جو ناد سُنیا چوڑاں رتتاں وچوں کام دھین، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ جو اُپدیش دتا زرگن دھار بھگت بین، بینی پٹی اک پڑھائیا۔ سو کھیل ویکھئے نین، کھج چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگتاں اندر ویکھیا نُور، نُورانہ نُور چک چکائیا۔ بیڑا بھریا ویکھیا پور، پار بہم پر بھ اپنے کندھ اٹھائیا۔ جگ نیتز تگیا حضور، حضرت دُھر درگاہیا۔ ناتا توڑ کے کریا کوڑ، گرگھ کُٹب رہیا ترائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑا دُور، گھر ساچا اک سُبھائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا کٹ قصور، کامل مُرشد اپنا رنگ رنگائیا۔ اگنی تہ نہ تپے تندور، امرت میگھ اک برسائیا۔ ساچا شبد بھنڈارا دے بھر پور، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوہنا رنگ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگتاں اندر ویکھی دھار انوکھی، سرشٹی درشٹی نظر کسے نہ آئیا۔ جس نوں لبھدے کوٹن کوٹی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھیریاں پائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دِیال چڑھ کے بیٹھا چوٹی، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ اندروں کڈھے واسنا کھوٹی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کرے پرکاش زمل جوتی، اندھ اندھیرا رہیا مُکائیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں لیکھا لکھدا جائے رَویداس چمارا موچی، جنم جنم دا گِیر مُکائیا۔ ساچی منزل دس کے سوکھی، رہبر ہو کے رستے پائیا۔ کسے نوں پڑھنی پئے نہ پوتھی، پُستک اپنا نام سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے چوڑاں لوکی، نام شبد سلوکی اک سنائیا۔ انت اخیر بے نظیر سچھنڈ دوارے بخشے اِکو اوٹی، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے اپنا گھر دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جن بھگتاں اندر مار کے ویکھنی جھات، بھرنگا بھیکھ وٹائیا۔ جنہاں دا میلا انتر زرنتر کملاپات، پتپر میثور مل کے وٹی ودھائیا۔ دین دنی دا رہیا

کوئی نہ داس، جھگڑا چھڈیا جگت لوکائیا۔ پندہ مُکا کے پر تھی آکاش، گگن لگنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو تک نرمل جوت پرکاش، نور نور وچ سمایا۔ آون جاون لکھ چوراسی کر کے بند خلاص، بندی خانہ رہے تڑائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا پُرکھ اکال دین دیال سدا وسے پاس، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا لیکھا پورب پورا کرے کاغذ شاہی نال قلم دوات، اکھراں نال اکھر جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن سہیلا اک اکیلا گھر ساچے رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرگھیاں اندر ویکھیا اکو رنگ، رنگت نظر کسے نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندے چھند، سنسا روگ رہے مُکائیا۔ نچ آتم پر ماتم لے کے دُھر دا اند، رس اکو ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے کوڑی کریا من واسنا گند، سگندھ پر بھ کا نام ہر دے رہے لکائیا۔ سچ پرکاش داتک کے چند، نور نور وچ رُشنائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی وچ اکو سیس جھکائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا لیکھا دیوے دین دیال پُرکھ بخشند، بخشش وچ رحمت آپ کمائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جگ جنم وچھڑی لکھ چوراسی وچوں لے گندھ، شبد ڈوری تند نرگن سرگن دھار آپ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی میٹے پندھ، پاندھی ہو کے گرہ گرہ گھر گھر سب دا پندھ مُکائیا۔

★ ۱۰ پھلن شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ پنڈ ٹھیکری ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرے بھگتاں ویکھیا اندر، بنک دوارا اینکار سوہنا نظری آئیا۔ پرکاش تیا نور ظہور بنا سورہ چندر، چند چاندنا اکو نظری آئیا۔ سوبھاؤنت سہاونا دسیا اگئی مندر، مند واسنا روپ نہ کوئے وکھائیا۔ بھاگ لگا ویکھیا ڈونگھی کندر، گندھ سگندھ حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بحر کپائی کھلا تیا چندر، زندگی وچوں زندگی رہے بدلایا۔ منو آ من نہ بھٹکے بندر، بندنا بندگی اکو دُھر دی نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دے لگے انگن، انگیکار اکو دُھر در گاہیا۔ سچ پریتی دُھر دی دولت منگن، چرن کول دھیان لگائیا۔ کایا مائی انتر ویکھی انوکھی رنگن، باہروں رنگت نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرے وچ سمائے پرمانندن، پراپسنتی مدھم

بیکھری پندھ گئے مُکائیا۔ آتم پر ماتم زِ رِگن دھار بن کے سنگن، سگلا سنگ اِکو اک رکھائیا جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سنگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے بھگتاں تئیا اک مینار، مُنی رکھی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس گھر زِ رِگن جوت دیا باقی اک اُجیار، سورج چند نہ کوئے رُشائیا۔ سچ دوار ایکنکار سوبھیا تیرے نال، نالش ممتا دتی چُکائیا۔ اِکو رنگ تئے شاہ کنگال، سورے سر بنگے تیری یاد وِج ڈھولا گائیا۔ جلوہ گر ویکھیا اگم جمال، پرکاش دا پرکاش سوبھا پائیا۔ جس دا دے نہ سکے کوئی احوال، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سو سچ دوارا ویکھیا جن بھگتاں اندر دھرم سال، دھرم دوارا دُھر دا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر کرتے تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتاں اندر تئیا نُور نُورانہ، چشم توں باہر اِسم نظری آئیا۔ جس گھر رہیا نہ کوئے بیگانہ، ویری متر تیرے وِج سمائیا۔ گا کے دُھر ترانہ، تریا توں اگلا پندھ مُکائیا۔ ویکھ کے دھرم نشانہ، بیٹھے سیس جُھکائیا۔ لکھ چوڑا سی دا اِکو پُرکھ اکال بن کے کاہنا، سخی ہو کے ساکھیات سیو کمائیا۔ مست خُماری وِج ہو دیوانہ، دیدہ دانستہ تیرا درشن پائیا۔ توں صاحب سوامی آد جُگاد جُگ چوڑی مہربانا، مُجت وِج محبوب دے سرنائیا۔ تیرا سنت سہیلا نوجوانا، جو بن متا سوہنا نظری آئیا۔ جو تیرے نام دا وجائے اِک دامہ، دماں دا ڈنکا نال اُپجائیا۔ تنہاں دا لہنا دینا چُکا ونا وِج جہانا، جہالت کوڑ رہے نہ رائیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانا، ست دھرم تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں دا ویکھیا آشیانہ، سچ دوارے چرن کول سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر نسا وِج گر لائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچے بھگتاں اندر لیا تک، جھگڑا تقدیر رہیا نہ رائیا۔ مل کے حقیقت حق، حکم دُھر دا منن چائیں چائیا۔ نشانہ ویکھ کے یک، سر سر بیٹھے جُھکائیا۔ شبد اگم سُن کے خط، خطا اپنی معاف کرائیا۔ توں جانہارا مت گت، دُھر دا مالک نُور خُدائیا۔ کلج انت سری بھگونت جس دی رکھے پت، پتپر میشور مہر نظر اُٹھائیا۔ تیرا بھگت کدے نہ ہووے تیتھوں وکھ، وکھرا گھر نہ کوئے سہائیا۔ بن بھگتاں توں تیرا گائے کوئی نہ جس، صفتاں وِج نہ کوئے صلاحیا۔ ابناشی کرتا خوشیاں وِج پیا ہس، ہستی وِچوں اپنی ہستی بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر و کلج انت ہر بھگت سہیلے لواں رکھ، رکھک ہو کے رچھیا کراں تھواں تھانیا۔ جو توں میرا میں تیرا گاوندے جس، وید پُراناں توں پرے دیاں سمجھائیا۔ سو ساچے گرہ مندر اندر دُھر گھرانے رہے وس، جتھے چھپر چھن نظر نہ آئیا۔ تیج نہیں کوئی رو

س، جوتی نور ڈمگائیا۔ جن بھگتاں دے کے پورب حق، حقیقت اگلی دیاں سمجھائیا۔ میل ملا کے نال پڑکھ سرتھ، مہما اکھ کتھ درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ جوت ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار ہو پرگٹ، پاربرہم پتر میثور اپنا رنگ جن بھگتاں آپ چڑھائیا۔

★ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ ٹھیکری ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دے دست انملی، بن قیمت کرتے ورتائیا۔ گرگھ دھار رہے کوئی نہ بھلی، اُبھل دینا سمجھائیا۔ بھاگ لگاونا کایا کُلی، منزل دینی وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی من واسنا زلی، کوڑی کرپا وچ ہلکائیا۔ سچ نام دی امرت دھار دے اگنی چلی، چولا کایا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دی دات اگم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دست دے اپنی دات، داتے دانی دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم بچھے نات، ایشٹ اِکو دینا دکھائیا۔ تیرا نور سب نوں نظری آئے جات، ورن برن نہ کوئے رکھائیا۔ تت سرپر کرپاک، وجود محبوب ہووے صفائیا۔ جن بھگتاں کھیڑا کر آباد، بوٹا دُھر دا نام لگائیا۔ سُتیاں مار آواز، جاگدیاں رنگ چڑھائیا۔ بدل دے سماج، سے نال اپنا بھو گھلائییا۔ جن بھگتاں شوہ دریا ڈبے کدے نہ جہاز، بھار اپنے کندھ اٹھائیا۔ توں آد جگادی شہنشاہ پاتشاہ مہاراج، پروردگار تیری اک سرنائیا۔ جگ چوکڑی تیرے محتاج، لوڑوند دے لوکائیا۔ تیرا حکم بودھ اگادھ، ویدیا توں پرے پڑھائیا۔ تیرے نام دا اک رباب، رمز دُھر دی دے لگائیا۔ نرگن دھار سا جن ساز، سبجن ہو کے ہو سہائیا۔ کوڑ کُٹب نہ رہے وواد، وکھ امرت دے بنائیا۔ جو سرنائی تیری جائے لاگ، لگن اپنے نال بنائیا۔ سر سوامی رکھنا ہاتھ، پشت پناہ لکائیا۔ آتم پر ماتم گاؤندے رہن گاتھ، گا گا خوشی بنائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمراتھ، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ تیرا کھیل اکھنا لاکھ، لکھ سکے کوئے نہ رائیا۔ جو صفتاں وچ گئے آکھ، آخر سب دا پور کرائیا۔ چار کُٹ دہ دِشا رہیا جھاک، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں چرن دھوڑی دے خاک، مٹی خاک وچوں باہر کڈھائیا۔ سدا کھول کے رکھ تاک، بند کوڑی کُنڈا لاہیا۔ نرگن

جوت ہووے پرکاش، سچ اُجالا اک پرگٹائیآ۔ پوری کرنی آس، اصل وچ اپنا بھو گھلایا۔ سدا سہیلے وسنا پاس، جگت وچھوڑا دینا کٹائیآ۔ تیرے پیار دی رہے اک پر بھات، سندھیا روپ نہ کوئے بدلایا۔ ایہتھے اوتھے بنیا رہے نات، ناتواں ہو کے سکے نہ کوئے تڑائیآ۔ نام بھنڈارا تیرا ڈونگھا کھات، دیندیاں توٹ کوئے نہ آئیآ۔ ہوں سیوک تیرے محتاج، محبت وچ سمایا۔ ساڈی قبول کرنی نماز، روزہ رضا وچ رکھایا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا آداب، ادب نال وڈیایا۔ ساچے نام دا دے سواد، رس کوڑا دینا کڈھایا۔ جن بھگتاں رکھنی لاج، مہر نظر اک اٹھایا۔ گرگھ لوٹھا لنگڑا رہے نہ کوئے اپانج، دُوبے در نہ منگن جانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ اندر ہونا وساد، لوں لوں اندر اپنا پریم رنگایا۔

★ ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ رندھیر سنگھ دے گرہ ارنائے ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر کہن شرع چھری قصائی بنی کرد، پاربرہم پتیر میثور قتل گاہ دے لوکایا۔ دین دُنی دیکھ ہوئے اسیں اسپرج، اچرج لپلا پُرکھ اکال دین دیال اپنی کی ورتایا۔ چار ورن اٹھاراں برن غریب بنانیاں ونڈے کوئے نہ درد، روگ سوگ چنتا غم نہ کوئے مٹایا۔ جودھا سوربیر مردانہ نظر آئے کوئے نہ مرد، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ مہربان محبوب جگ چوکڑی پورب ساڈی پوری کر شرط، شریعت دے مالک خالق پرتپالک اپنی دیا کمایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیرے آگے اگمی عرض، نہکرمی اپنا کرم دینا جنایا۔ کلج کوڑی کریا دو جہاناں میٹنی گرد، گہر گسبیر بے نظیر اپنی اکھ کھلایا۔ سچھنڈ دوار اینکار درگاہ ساچی کوک پکار کہینے گرج، بن تیری غرض منسا پور نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پریم پُرکھ پریتم دُھر دے یار، آد نرنجن درد دُکھ بھنجن دیناں ناتھ تیری وڈیایا۔ چار گنت دہ دشا سرگن دھار ہویا اندھیار، نرگن نور نور نہ کوئے رُشٹایا۔ سرشٹی درشٹی اندر چار گنت دے دُکھیار، دین دیال ہر گوپال امرت رس نہجھر دھار نہ کوئے چوایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش نام ست ہوئی ہاباکار، مہربان سر ہتھ نہ کوئے کٹایا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک سچ توفیق دے وچ سنسار، رفیق ہو کے اپنا سنگ بنایا۔ آد انت

جُگا جُگنتِ نرِگنِ سرِگنِ تیرا کھیل اگمّ اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ کرنی دے دے کرتے قُدرت دے مالک بے خبراں کر خبردار، شبد انادی برہم برہما دی اپنی آواز سناںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی ابناشی کرتے اپنی مہر نظر اُٹھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تَدھ بن دُجا دے نہ کوئے میت، کوڑ کُٹب ہو یا لوکانیا۔ پُرکھ اکال دینِ دِیال دینِ دُنی دی بدل دے ریت، مہر نظر نین اُکھ اُٹھانیا۔ تن ماٹی خاکی کر ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے جلاںیا۔ سَچِج تریتا دواپر کُجک تیری کردے گئے اُڈیک، بھوکھتاں وچ تیرا دھیان لگانیا۔ انت آسانسا پوری کر اُمید، آمد خوشامد تیرے اگے تیری دست دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال دینِ دِیال دینِ دُنی دینِ دُنی کار کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنے نام دا کھول راز، رازق رِزق رِجیم تیری اک سرنانیا۔ ساچے شبد دا کر آغاز، غرض پچھلی پورب رہے نہ رانیا۔ جھگڑا چکے جگت نماز، سجدیاں توں پرے سکھیا دینی سمجھانیا۔ رسولان توں باہر دے تیرا آداب، جس نوں کلمہ کائنات نہ کوئے سمجھانیا۔ سچ محراب محبوب ہو کے وجا اک رباب، نام تندی تند ستار ہلانیا۔ سچ دوار ایلنکار بخش اک اگنی آواز، انبولت اپنا راگ سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی پتیر میثور پرم پُرکھ اپنی دھار بتانیا۔ گر اوتار پیغمبر وصل منگن تیرا ظاہر باطن، سرشٹی درشٹی اندر دے جنانیا۔ سچکھنڈ دوارے کوک کوک آکھن، بن رسنا جہوا ڈھولا گانیا۔ تیرا کھیل پر تھی آکاشن، برہمنڈ کھنڈ تیری اوٹ دکھانیا۔ سَچِج تریتا دواپر کُجک منزل پوری کردا رہوں گھاٹن، حکمے اندر اپنا حکم بدلانیا۔ کُجک انت اخیر بے نظیر کوڑی کریا میٹ واٹن، سَچِج سچا مارگ دے دکھانیا۔ گر کُجک سنت سہیلے تیرے ممتا موہ وچوں جاگن، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ ترے گن مایا تن وجود لگی بُجھے آگن، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ آتم پر ماتم مل کے ہوئے سچ سہاگن، نار کنت بھگونت اکو رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، سَچِج بنا ساجن، ست دھرم دامارگ اک دکھانیا۔

★ ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ زرنجن سنگھ دے گرہ فارم ★

گر اوتار پینمبر تلن سر شئی بُھلی برہم مت، پار برہم پر بھ دھیان نہ کوئے لگایا۔ جو سنجگ تریتا دوا پر کلج مارگ آئے دس، دہ دشا کر پڑھایا۔ شبدی دھار گیان نیز کھول کے آئے اکھ، نین اکو اک وڈیایا۔ نام ندھان وسا کے آئے کایا ماٹی کچ، کنجن گرھ سہایا۔ سو ساچی دست رہی کسے پاس نہ وتھ، مایا ممتا موہ وچ سر شئی ہلکایا۔ چار کٹ دہ دشا ملے کوئی نہ سچ، جوٹھ جھوٹھ رہیا ڈنک وجایا۔ من واسنا دین دنی رہی نچ، جگت ترشنا موہ ہلکایا۔ بھاگ لگے کسے نہ کایا ماٹی رت، رتن اموک ہیرا نظر کوئے نہ آئی۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب لگی اک، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ پھری دروہی نو ست، نو نو چار جگ بہڑی بہڑی کوک گر لایا۔ کلج انت سری بھکونت کرپا کر پڑھ سمرتھ، دین دیال سرب پر تپال تیری آس رکھایا۔ ست سنتو کھ دھیرج رہیا کوئی نہ بیت، بیتھار تھ تیرا نام نہ کوئے دھیایا۔ آتم پر ماتم ہو کے وکھ، پڑدا اندھ اندھیر رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نام بھنڈارا کھول ہٹ، دیاوان دیا کمایا۔ گر اوتار پینمبر کہن سر شئی انتر بھریا وکھ، رس امرت نہ کوئے چکھایا۔ تامنا لگی ترکھ، ترشنا نہ کوئے بُجھایا۔ ساچا رہیا کوئی نہ سکھ، سکھیا سنگر گئے گویا۔ جو شبد دھار گو بند گیا لکھ، پنچم مل وجے نہ کوئے ودھایا۔ اشٹ بنیا پتھر اٹ، درشٹ اکھراں وچ پھسایا۔ ماس جنم لئے کوئی نہ جت، ہاردی دسے لوکایا۔ دین دیال مئے کوئی نہ اک، اینکار ملن کوئے نہ جایا۔ جگت واسنا کوڑی کرپا بھار چکھیا پٹھ، ساچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پینمبر کہن دین دنی ہوئی پگی، بوری دنی نظری آئی۔ کوئی سار نہ پاوے اگی، پڑدا کوڑ نہ کوئے اٹھایا۔ من واسنا گل وچ پائی بغلی، بغلیگر کوڑ نظری آئی۔ پڑکھ اکال تیرے بنا کرے کوئے نہ بدلی، کلج پنڈھ نہ کوئے چکھایا۔ شرع توڑے کوئے نہ سنگلی، سکلا سنگ نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھرم دوارے اپنی دیا کمایا۔ گر اوتار پینمبر کہن سر شٹ سبائی نیز ہوئی ہین، کول نین نظر کسے نہ آئی۔ جھگڑا پیا ز مدین، آتم مدعا سمجھے کوئے نہ رانی۔ راؤ رنگ ہوئے غمگین، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ جگت واسنا ہو ادھین، دوس رین بھجن تھاواں تھانیا۔ سچ دوار دی بُھلی اک تعلیم، چو داں و دیا چار ورن ہلکایا۔ مایا ممتا بدھی کیتی ملین، لٹا کنجن روپ نہ

کوئے وٹائیا۔ سچ دوارا کرے نہ کوئے تسلیم، تسبیاں مالا والے رہے گر لائیا۔ تیرا کھیل آد جگاد جگ چوکڑی قدیم، قدرت دے مالک تیری بے پرواہیا۔ ساڈا بھروسہ سچ یقین، یاد وچ تیری اوٹ تکائیا۔ کلج انت سیری بھگونت رنگ دے اگم نوین، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا نام دے نہ سچ، رسنا جہوا جگت ہلاکائیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا ماٹی کچ، کوڑا پڑدا دے اٹھائیا۔ دھرم دوارے دے کوئی نہ ست، ست پڑکھ زرنجن تیرا راہ نہ کوئے تکائیا۔ ناڑی ناڑی ابلے رت، اگنی تہ نہ کوئے بھجائیا۔ جو مارگ آئے دس، گر اوتار پیغمبر کہن تہ چلے نہ کوئے رضائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمر تھ، شہنشاہ تیری آس رکھائیا۔ دین دنی کر اپنے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ کلج رین اندھیری میٹ مس، زرنجن نوری جوت کر رُشائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دے اگھ، اکھراں توں باہر ودیا دے سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا گاون سارے جس، صفتاں وچ تیرا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک زرنن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمر تھ، مہما اکھ اک پرگٹائیا۔

★ ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ گرمیز سنگھ دے گرہ تھانیسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن آتم پر ماتم تیرا ڈھولا ہووے پڑھدی، گیت گہر گبھیر اگو گائیا۔ سدا درویش منگتی رہے تیرے در دی، دوسر گھر کدے نہ جائیا۔ برہو وچھوڑے اندر بھانا رہے جردی، نیز لوچن نین اکھ راہ تکائیا۔ پیار محبت وچ منزل اگمی رہے چڑھدی، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ ٹھانڈے در درویش ہو کے بنے بردی، بندگی وچ اپنا آپ نوائیا۔ سار پاوے پڑکھ اکال تیرے گھر دی، گرہ مندر دیکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ وجدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری آتما تیرا رکھے ایشٹ، دوسر سیس نہ کدے نوائیا۔ ناتا کوڑا توڑ سرشٹ، محبت تیرے نال بندھائیا۔ توں مہربان ہو کے کھلی رکھیں درشٹ، مہر نگاہ نال پار کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ کسے سورگ بہشت، دوزخ اگت نہ کوئے تپائیا۔ نام خمارى اگو دیویں مست، مشکل ساری حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پڑکھ اکال دین دیال تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر

کہن تیری آتما تیری منے عین، حکمے اندر سیو کمائیا۔ جھکڑا رہے نہ مذہب دین، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ سچ دوارے کر یقین، یاد وچ اپنا آپ لگائیا۔ پروردگار سانجھ یار کر تسلیم، تسبیح مالا منکے دے گوائیا۔ تیرا دیکھے محل اٹل شان عظیم، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جتھے نرگن نور جوت پرکاش قدیم، قدرت دے مالک تیری اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در درویش ڈھیہہ پے سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری آتما تیرا مانے رس، رسنا رس نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرا نور تیرا پرکاش، تیرے وچ سائیا۔ تیرا مارگ تیری اکھ، نچ نیتر دینا کھلایا۔ توں صاحب سرب کلا سمر تھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اکو نام ندھانا دس، جیو آتما تیرا ڈھولا گائیا۔ حصہ کرے کوئی نہ وکھ، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیری مہما سدا اکھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی انت کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے نام دا کھول ہٹ، در دروازہ اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری آتما اکو چے جاپ، بہہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں دُھر دا بننا ساک، سجن نور الاہیا۔ منوآ رہے نہ کوئے گستاخ، بُدھ بیک دینی کرائیا۔ نہکرمی ہو کے کرماں لینا واچ، پڑدا اوہلا دینا اٹھایا۔ تجھ بن دوجا نظر نہ آوے کوئی ساک، سجن ہونا دُھر در گاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی تیرے آگے ارداس، بننتی دتی سنایا۔ ہر گھٹ اندر نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ سرب ویاپی تیرا دیکھیے وڈ پرتاپ، لکھ چوڑاسی جیو جنت اکو تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مانو ذاتی تت سریر وجود انتر نر متر کر پاک، پتت پنت دے بنایا۔

★ ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ بھان سنگھ دے گرہ نانک پُرا ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال اپنے نام دی دے اگئی چک، نور نورانے نور کر رُشنائیا۔ کر پرکاش زمیں اسمان اُپر فلک، دو جہاناں ڈگمگایا۔ لکھ چوڑاسی انتر نر متر ویکھ اپنی خلق، خود مالک ویس وٹایا۔ جوت سروپ مہربان محبوب کھول پلک، پتپر میثور اپنی کروٹ لے بدلایا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر سب دی میٹ حرص، ہوس تپش جگت دے بھجھایا۔ سنت سہیلے صوفی فقیر رہے ترس، مہبان بید و جلوہ گر اپنا نور کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا چار گنت دہ وشارہے

کوئی نہ اٹک، نام کھنڈا تیج پر چنڈا برہمنڈاں دے چکائیا۔ سچ سہنجنا آد زرخنا زرویر کر اپنا وقت، جگت ڈھیلا ویلا رہے نہ رائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک والی دو جہاناں اُپر عرش، عظیم اعظم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کرپا ندھان ٹھا کر سوامی مہربان دین دُنی ویکھ اپنا جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گود اٹھا گرگھ گر سکھ سہیلے بھگت، بھگون ہو کے بھاگ کایا ماٹی دے لگائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنک رہے کوئی نہ فرق، فقرہ ڈھولا سوہلا نام اِکو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ساجن دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنی کھیل دس کرتار، قدرت قادر دھر دا دھرم دے جنائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔ تیرا نور ظہور لہدے رہے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری بن بن پاندھی راہیا۔ کھوجدے رہے سدا جگ چار، سبجگ ترتیا دواپر کلجگ پڑدے مات اٹھائیا۔ صفتاں وچ کردے رہے اظہار، کتھنی کتھ کتھ ڈھولے گائیا۔ سچ دوارے منگدے رہے بھگھار، زرگن سرگن سرگن زرگن لوکات ویس وٹائیا۔ پاربرہم پتر میثور اِکو مندے رہے مددگار، دوجا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ در درویش ہو کے کوک رہے پکار، دروہی دروہی نام خدائیا۔ جگت واسنا میٹ اندھ اندھیار، ڈرگندھی سنگندھی وچ بدلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم پر ماتم دس اِک جیکار، ہاباکار رہے نہ کوئے لوکائیا۔ نو ست دے تیرا خدمتگار، سیس جگدیس سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ سوامی انترجامی در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچے نام دی دے دے دھیر، دھیرج دھرم نال بندھائیا۔ شرع کٹ زنجیر، نام ڈوری تند بندھائیا۔ کوڑ گڑیارا میٹ اخیر، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ مُجّت وچ بدل دے تقدیر، تدبیر دین دُنی سمجھائیا۔ اِکو رنگ رنگا شاہ حقیر، بے نظیر مہر نظر اٹھائیا۔ صدی چو دھویں کٹی جائے بھیر، اوکھی گھاٹی پندھ مکائیا۔ نیز رووے کوئے نہ نیر، چھبر کوڑ نہ کوئے لگائیا۔ امرت رس نچھر دھارا بخش اپنا سیر، سرتی شبد نال ملائیا۔ توں داتا دانی مالک خالق پرتپالک گہر گبھیر، دھر دا ٹھا کر اِکو نظری آئیا۔ ہوں بالک تیرے ادھین، سیوک سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ تیرا لیکھا یامین، مفلساں لے اٹھائیا۔ چار کُٹ دہ دشا اِکو دے تعلیم، ساچا نام سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم آد جگاد جگ چوکڑی قدیم، قادر کرتے کرنی تیری اِکو نظری آئیا۔

★ ۱۲ پھلن شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گرہ نانک پُرا ★

گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے دُھر دے مُرشد، مُرید دید اندر تیرا راہ تکایا۔ جن بھگت لوکات تیری کردے اُلفت، صفتاں اندر تیرا نام وڈیایا۔
 سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنے ملن دی اوہناں دے فرصت، حکم دُھر دا اک سناٹیا۔ کوٹاں وچوں وِرا دِسدا کوئی گرگھ، گر سیکھ تیرے وِچ سماٹیا۔ جنم کرم دا
 سدا میٹنا دُکھ، دُکھیاں درد آپ وِٹاٹیا۔ جگت ترشنا رہے نہ بھکھ، سائیک ست دینا کراٹیا۔ ٹوں صاحب سلطانا ابناشی اچت، پاربرہم بے پرواہیا۔ بن تیری
 کرپا کسے ملے نہ سکھ، سچ وِچ نہ کوئے سماٹیا۔ سنت سہیلے رکھ کے تیری اوٹ، آسا کوڑی گئے تجاٹیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے ڈگمگایا۔ راہ نکلن تیرا
 مات لوک، نت نوت ویکھ دکھایا۔ گا کے ڈھولا سوہنگ سچ سلوک، اپنی خوشی بناٹیا۔ نام خُماری اندر کر مدہوش، جگت سوچ دی سمجھ رہے نہ راتیا۔ جنہاں دی
 انتر آشا رہی لوچ، لوچن نین دے گھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سگلا سنگ بناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگت سہیلے
 ویکھ آپ، نرگن ہو کے دیا کماٹیا۔ بن تیری کرپا ہوئے کوئی نہ پاک، پت پُنیت نہ کوئے بناٹیا۔ کرپال دِیال ہو کے کھول تاک، پڑدا اندروں دے اٹھایا۔
 ٹوں آد جگادی آتم پر ماتم سجن ساک، متر پیارا اکو نظری آٹیا۔ بن تیرے نام اور دسے کوئی نہ گاتھ، وِدیا وِچ نہ کوئے وڈیایا۔ سچ پریتی جوت دے نات، نر
 نرائن بخش اک سرناٹیا۔ بھوکتاں وِچ تیرا فرمانا آئے آکھ، سندیشہ دے کے دُھر درگاٹیا۔ کلجگ انت سری بھگونت لیکھا جانے کلاپات، پتپر میثور بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر درباری منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتاں آس چر کی، چریں وچھنے لے ملاٹیا۔ تیری
 کھیل اگئی دُھر دی، تھر گھر ساچے لینے لکایا۔ سچ پریتی دینی پریتم پر دی، پیا ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوت نکلنی دھار نر دی، نر ویر نور دینا چکایا۔ امرت بوند
 سوانتی ہووے کردی، نچھر جھرنا دینا جھراٹیا۔ سرتی من واسنا چار گنت دہ دِشانا ہووے پھردی، آتم پر ماتم میلا لینا ملاٹیا۔ بن تیرے دین دِیال کوئی نہ بنے
 درد، دُکھیاں درد نہ کوئے وِٹاٹیا۔ اسیں آسا رکھی تیرے گھر دی، گھرانے اپنے گئے تجاٹیا۔ اکو مہر محبوب منگیئے ساچے ہر دی، ہر دے اندر اپنا رنگ
 رنگایا۔ دین دُنی کلجگ انت ویکھ سڑدی، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ شرع مکے نہ چوٹی جڑ دی، مدھ بھیو نہ کوئے گھلاٹیا۔ جو آتم پر ماتم تیرا نام سوہنگ ڈھولا

پڑھدی، تنہا اپنا گرہ مندر دینا دکھایا۔ کلج کوڑی کریا میٹنی اچھل چھل دی، اچھل اچھل اپنا تھم دینا ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری ساچی دھار سدا نہچل دھام اٹل دی، اٹل پدوی جن بھگتاں جھولی دینی پائیا۔

★ ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ سنتا سنگھ ترن تارن ★

گر اوتار پیغمبر کہن بھگت دوارے دیک جگیا دیا، تیل باقی باہروں نظری آئی۔ پڑکھ اکال دین دیال سمر تھ سوامی اپنا کر چیا، مہربان محبوب مجت وچ دیا کمایا۔ نرمل کر بھگت بھگوان انتر نرتر جیا، جیون جگت جاگرت جوت کر رُشائیا۔ بھاگ لگا کایا مائی ساڈھے تن ہتھ سپا، صاحب سوامی انتر جامی مہر نظر اٹھایا۔ توں مالک خالق پرتپالک دو جہاناں پیا، پریتم پیارا دُھر دا نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ کی کہے دیا باقی، باطن اپنا حال سنایا۔ سہنجنی دے لوکمت راتی، رُترئی جگت والی بدلایا۔ سندیشہ سنیہہڑا دیوے گوہند والی پاتی، پتن بیٹھا ویکھے دُھر درگا ہیا۔ منزل اوکھی پوری کرے کوئی نہ گھائی، حق حقیقت نظر کسے نہ آئی۔ تیرا نور نظر نہ آئے ساکھیاتی، صاحب سوامی انتر جامی درس کوئے نہ پائیا۔ مہربان محبوب مجت وچ بدل دے حیاتی، گرگھ گرگھ ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے نرگن دھار بن امدادی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کہے دیک والی ہٹی، پاربرہم بھيو دینا جنایا۔ مالک منگدی اکو کملا پاتی، پتر مشور ہو کے لینا پرنا یا۔ گرگھاں نرگن دھار بناؤنی اپنی سخی، ساجن ہو کے سنگ بنا یا۔ درس دکھاؤنا نج نیتز لوجن نین اگمی اٹھی، گیان نور کر رُشائیا۔ ساچے مندر گرہ وہیر دینی گھتی، نر ویر ہو کے اپنا پنڈھ مکایا۔ نام بھنڈارا انمول بخشا رتی، رتن امولک ہیرا گرگھ لینا اُچجایا۔ من واسنا چار کٹ دہ دشا جن بھگت رہے نہ ٹھھی، شبد ڈوری تند لینا بندھایا۔ کلج کوڑ گڑیا را دے ہٹی، ونجارا منوآ منسا اپنی سنگ رلا یا۔ تیرے

نام دی پڑھے کوئی نہ پٹی، نرا کھر دھار سمجھ کسے نہ آئی۔ کرپا کر پڑکھ سمر تھی، مہربان دیا کمائی۔ تیری صفت ڈھولا گائے کوئی نہ بھٹی، کاتب قلم نہ کوئے چلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری اوٹ نکائی۔

★ ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ چدیوال ضلع ہوشیار پور ★

گر اوتار پیغمبر کہن دیا بتی کرے لو، لوآں پریاں توں باہر تیری رُشنائی۔ نرگن دھار آپے آئیوں ہو، ہوکا شبد نام سمجھائی۔ جن بھگتاں سنگ اپنا کر موہ، مُجبت آتم پر ماتم لینا جڑائی۔ تھدھ بن بھیو جانے اور نہ کو، کوٹ برہمنڈ کھنڈ روون مارن دھانیا۔ تیرا نام سندیشہ سن کے سوہنگ سو، سرب سوامی انترجامی تیری یاد اکو دو جہاناں سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پڑکھ اکالے دین دیا لے گھٹ نواسی تیرے ہتھ وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیا رکھے خواہش، بھیو ابھید جنائی۔ پڑکھ اکال پوری کرنی آس، آسا منسا اپنے وچ سمائی۔ ساچے بھگتاں کر تلاش، تالا اندروں دینا تڑائی۔ کسے نوں شو تگنا نہ پئے اُپر کیلاش، برہے دا برہم پڑدا دینا اٹھائی۔ نرگن دھار اندر کر کے واس، واسطہ اپنے نال کرائی۔ باہر دے دیکھ نالوں تیری جوت دا سدا رہے پرکاش، دوس رین اکو نور رُشنائی۔ سب دی آسا منسا پوری ہووے آس، اصل وچ وصل یار دینا کرائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائی۔

★ ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گرہ بھام ضلع گرداسپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن دیا باقی کرے کی چک، چند چاندنا نظر کوئے نہ آئی۔ کلج کوڑی کریا دیکھ چار گنٹ احمق، بھرے بھلی سرب لوکائی۔ کوٹاں وچوں تیری کرپا نال تیرا بھگت سہیلا تیرے نال ہووے سہمت، سمے دے مالک مہر نظر لینا اٹھائی۔ خلق دے خالق کرنی رحمت، سر اپنا ہتھ لکائی۔ جگ

جنم دی لیکھے لاؤنی محنت، سچ مزدوری مُدتاں دی جھولی پائیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا رہے نہ کوئی علامت، صحیح سلامت اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچا اکو اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھج کوڑی کریا دیکھ ہون لگا گل، اندھ اندھیرا دے ڈھائیا۔ سر شئی دی در شئی اندروں تیرا نام گیا بھل، بھرم وچ بھرم رہیا گرا لایا۔ بھاگ لگا دے نہ کسے گل، گل مالک کلمہ حق نہ کوئے سنائیا۔ بھنڈارا ہتھ نہ آوے دست انمولک انمل، قیمت کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگت دے مالک، جگ چو کڑی تیرا کھیل اُبھل، بھلیاں مارگ رستے لینا پائیا۔

★ ۱۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ سروپ سنگھ دے گرہ ڈھڈی ضلع فرید کوٹ ★

گر اوتار پیغمبر کہن آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگت دیکھ ویکھیا جگدا، بن تیل باقی کرے رُشنایا۔ ست پرکاش بناوے لوکمت جگ دا، جگت جگیا سو جیواں راہ جنایا۔ رستہ وکھاوے ڈھر درگاہ سچ دا، ست دھرم اک اپنایا۔ لیکھا مُکاوے مکے کعبے والے حج دا، حضرت گھر وچ اک پرگٹایا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں راہ دسدا، توں میرا میں تیرا کر پڑھایا۔ گرہ ویکھے حقیقت حق دا، مندر ڈھر دے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بن بھگتاں ہوئے نہ کدے پرکاش، نرگن نور نہ کوئے رُشنایا۔ پُرکھ اکال اتے کرے نہ کوئے وشو اش، وشو رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ساچا بنے نہ کوئی سیوک داس، یاچک خادم روپ نہ کوئے وٹائیا۔ منزل پوڑی چڑھے کوئی نہ گھاٹ، جگت دوارا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ آتم پر ماتم بنائے نہ کوئے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے جڑائیا۔ سوہنگ ڈھولا گائے کوئی نہ گاتھ، اکھراں والی جگت پڑھائیا۔ پُرکھ اکال مٹے نہ کوئی پتاما، پتپر میثور کنت کنتوہل نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں اپنا بھيو کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتاں پنا چلے کوئے نہ راہ، رہبر ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ ڈھر دی صفت سکے کوئی نہ گا، نام ندھان نہ کوئے شنوایا۔ پُرکھ اکال نرگن دھار نہ جاوے

آ، لوکمت نہ کوئے رُشنائیا۔ شبدی گر نہ بنے ملاح، بیڑا شوہ نہ پار کرایا۔ کوٹ جنم دے بخشے نہ کوئے گناہ، پتت پُنیت نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن نیتز لوچن نین اگھ گھلایا۔

★ ۱۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ رُوپو وال ضلع ہوشیار پُر ★

گر اوتار پینغمبر کہن بن بھگتاں چلے نہ کوئے چال، دین دُنی نہ کوئے سمجھایا۔ پُرکھ اکال پنا مُریداں پچھے کسے نہ حال، در درویش نہ رُوپ وٹایا۔ جھگڑا مکے نہ شاہ کنگال، اکو رنگ نہ کوئے سمایا۔ ساچے مندر کرے کوئی نہ بھال، تن مائی کھوجن کوئے نہ پایا۔ تن وجود دیکھے نہ کوئے دھرم سال، نو نو پندھ نہ کوئے مکائیا۔ گھر سوامی ملے نہ کسے آن، محل اٹل نہ کوئے رُشنائیا۔ ناتا توڑے نہ کوڑ جہان، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ بن بھگتاں کم نہ آئے سِری بھگوان، ساچے گھر نہ کوئے وسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنت سہیلے اک اگلا اپنے گھر منگایا۔ گر اوتار پینغمبر کہن ساچی کرے کوئی نہ بھگتی، پنا بھگتاں بھگون ملن کوئے نہ آئیا۔ جگت کھیل ویکھی جگ جگ دی، جیون داتا پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ تانس ویکھی کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اگنی اگ دی، اگلا بھیو نہ کوئے چکایا۔ دُھن سنے نہ کوئے اگنی ند دی، ازراگی راگ نہ کوئے الاایا۔ حدود مکے نہ جگت واسنا جگ دی، جاگرت جوت کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ گر اوتار پینغمبر کہن جو آتما پرماتمانال لگدسی، لگ ماتر دا لیکھا جائے چکایا۔ سد اوسے دھار وسدی، جس وچوں وشن برہما شو سیو کمائیا۔ ویکھن کھیل سدا پرتکھ دی، پاربرہم پتپر میثور اکو ہوئے سہایا۔ کلجگ انت گھڑی جس دی جس دی، وید پُراناں توں باہر صفت صلاحیا۔ نام خُماری دیوے اپنے نام مد دی، مدھر دُھن اپنا راگ سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن مندر دے وڈیایا۔ گر اوتار پینغمبر کہن بن بھگتاں رکھے کوئی نہ آس، میلا ملے نہ بے پرواہیا۔ راہ تگے نہ کوئے پُرکھ ابناش، نچ نیتز نین اگھ نہ کوئے اٹھایا۔ ساچا بنے کوئی نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاوے کوئی نہ گاتھ، چار جگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دے گواہیا۔ نرگن سرگن دھار بدلے نہ کوئے

سماج، سمگری سچ نہ کوئے ورتائیا۔ اندر وڈ کے کھولے کوئے نہ راز، ممتا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ اگئی سنائے کوئی نہ ناد، انحد نادى ناد وجائیا۔ سوئی سرتی کسے نہ جاوے جاگ، آلس نندرا نہ کوئے مٹائیا۔ بن بھگتاں لوکمت مٹے نہ کسے اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنے گرہ وسائیا۔ جن بھگت کہن گر اوتار پیغمبر سُنو میت، دُھر دی دھار دیئے جنائیا۔ پر بھ دی کرپا نال بدلئے ریت، حکمے اندر سیو کمائیا۔ اک دی پریتی اندر بُھل گیا مندر مسیت، مندر مسجد مٹھ آس رہی نہ رانیا۔ سُن کے اگمائییت، گوہند وچ سائیا۔ جھگڑا تک گیا ہست کیٹ، اؤچ پنچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ مذہباں والی دُور کیتی لیک، لکیر فقیر نہ کوئے اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر و تئیں ساڈی کرو تصدیق، شہادت اپنی دیو بُھگتائیا۔ پُرکھ اکال نوں جا کے دسو ٹھیک، ٹھا کر تیرے بھگت تیرے وچ سائیا۔ جنہاں دا اکو کلمہ نام حدیث، اکو نغمہ نام سنائیا۔ سد بیٹھے رہن اتیت، ترے گن بھے نہ کوئے جنائیا۔ پنچ تت کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ سدا اکو رکھ کے چیت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ اسیں ویکھ کے اوہناں دی نیت، خوشیاں اندر اپنی خوشی بنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ساڈی پوری کر وصیت، پورب لہنا لیکھا دے چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈا دُھر دا نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بن جن بھگتاں کوئے نہ کھولے بھيو، رازگفت شنید نہ کوئے شنوائیا۔ بنا بھگتاں توں پُرکھ اکال نام دیوے کسے نہ مُفت، بھجن بندگیاں وچ لائی لوکائیا۔ سنت سہیلا رہن نہ دیوے کوئی سست، سستیاں لئے جگائیا۔ نام ندھانا دے دُست، دُور دُراڈے میل ملائیا۔ کوڑ وکار رہن نہ دیوے کُشت، کنچن کایا گڑھ سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی وست امول امل اتل اپنی آپ ورتائیا۔

★ ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بشن سنگھ، سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ★

جن بھگت کہن پر بھ کرپا کیتی آپ، پاربرہم پتپر میثور دیا کمائیا۔ سو پھ سرؤپی درشن دتا ساکھیا، نرویر نرکار نرکار نرگن جوت کر رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسیا پاٹھ، سوہنگ ڈھولا شبد وچولا اک اُپجائیا۔ پاربرہم برہم جوڑ کے دُھر دانات، دُئی دویتی شرع شریعتی لیکھا رہیا چکائیا۔ ہوئے

سہائی انا تھاں ناتھ، دیناں ناتھاں دین دِیال اپنے رنگ رنگا ئیا۔ ساچی منزل چڑھا کے دُھر دے گھاٹ، پتن دوارا اِک وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ رین اندھیری رات، نرگن ساچا چند نور کرے رُشنا ئیا۔ گرگھ ساچے سنت جناں لیکھے لاوے پون سواس، دامد دامن اپنا لئے پھڑا ئیا۔ ساڈھے تن ہتھہ کایا ماٹی اندر پاوے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن روپ درسا ئیا۔ مُجّت وِچ محبوب مہربان پوری کرے آس، جگت نراسا نظر کوئے نہ آ ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ جن بھگت کہن پر بھ پوری کیتی آس، آسا پنی نظری آ ئیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت کرنا نہ پیا تلاش، چار کُنٹ دہ دِشا اُٹھ نہ کوئے دھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا گھٹ بھیترا کایا مندر اندر گرہ وِسیا پاس، پر م پُرکھ پر ماتم آتم اپنا سنگ بنا ئیا۔ دھرم دوار ایکنکار اِک اِکلا دے سچا وِشواش، وِشن برہما شو لیکھا رہیا مُکائیا۔ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا کھولے بنا قلم دوات، لیکھ لیکھا دُھر دا آپ بنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے سچ دوارے آپ ملا ئیا۔ جن بھگت کہن پر بھ مہر کرے مہربان، نظریہ اندروں دے بدلا ئیا۔ بنا بھومکا توں دیوے اپنا دھوڑی دان، بن مستک لیکھا لکھے قلم شاہیا۔ ست دوار ایکنکار وکھائے حق نشان، حقیقت لاشریک اپنی آپ سمجھائیا۔ دُھر سندیشے اندر دیونہار فرمان، فُرنیاں توں پرے پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنی سیوا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کل اپنے ہتھہ رکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دیونہارا دیون یوگ، جگ چو کڑی جس دے حکمے اندر سیو کما ئیا۔ جن بھگت سہیلے کر کے دُھر سنجوگ، جنم کرم دے وِچھڑے جوڑ جُڑا ئیا۔ سچ جیکارا دس اگما سلوک، صلح گل گل مالک اپنا رنگ رنگا ئیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم درِشٹی اندر پوش، سوچ توں پرے اپنی سمجھ دے سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے دُھر دی مَوِج، مجلس بھگتاں وِچ رکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھہ مینارے کوٹ، دُھر دربارا اِک وکھائیا۔ سمجھائیا۔ کر پرکاش نور نورانی نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگت سہیلے کہن ابناشی کرتا کرے گرگھ ساچے سنت جناں دی کھوج، کھوجی ہو کے چوجی ہو کے چولا اپنا لئے بدلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، نام ندھان دیوے اگادھ بودھ، بودھ بدھی اپنے رنگ رنگا ئیا۔

★ ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ او جلا ضلع کپورتھلا ★

گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگت سہیلے تھوڑے وچوں کھرب آرب، چار کنت نظری آئی۔ جنہاں دا پُرکھ اکال ایکنار ونڈے درد، دیناں ناتھ درد دُکھ بھے بھجنج اپنی دیا کمائی۔ مایا متاموہ چھڈا کے لالچ درب، دغا دین دُنی دا لیکھا رہیا مُکائی۔ من ہنکار توڑ کے گرب، گربھواس دا جھگڑا رہیا چُکائی۔ جودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، مُدتاں دے وچھڑے جوڑ جڑائی۔ پورب جنم دی آسا منسا بنتی من کے عرض، عاجز عزیز اپنی گود اٹھائی۔ جنہاں چھری حلال کرے کوئی نہ کرد، لکھ چوڑا سی قتل گاہ وچوں باہر کڈھائی۔ ایکا نام سندیشہ دیوے گرج، غرور دین دُنی دے مُکائی۔ مانس جنم مہر وچ ہون نہ دیوے حرج، ہردے اندر وس کے اپنا رنگ رنگائی۔ کر کھیل جگت اسپرج، اچرج لیلآ آپ ورتائی۔ جگ چو کڑی پچھلی کڈھ کے فرد، لیکھے سب دے ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک ورتائی۔

★ ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ ہر نام سنگھ دے گرہ نور پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن بھگتاں اندر ویکھی نرمل بدھ، بدھ دی آسا پور کرائی۔ لیکھے لا کے کرشن والا بدھ، جھگڑا دین دُنی چُکائی۔ رام دی رمز جانے کچھ، جو بنواسی ہو کے انتر انتر سنائی۔ بل دی دھارا رہی کد، باؤن نال لئے انگڑائی۔ دُرگا دس رہی سبھ، اشارہ پچھلا یاد کرائی۔ موسیٰ چرناں وچوں اٹھ، نیتز نیر وہائی۔ عیسیٰ کہے لیکھا دے کچھ، کشمش دے جگت لوکائی۔ محمد کہے میری پوری کر تک، صدی چوڑھویں ونڈ ونڈائی۔ نانک نرگن کہے کلجگ دھار ویکھ لٹ، تیرا نام لئے کوڑ لوکائی۔ گوبند کہے میری آسا منسا کر خوش، نرگن ہو کے ویکھ دکھائی۔ لیکھ چکا جن بھگت لاڈلے ست، گرگھ اپنے رنگ رنگائی۔ سب دا انت اخیر پینڈا رہیا تک، آگے تھم نہ کوئے وڈیائی۔ سرشٹ سبائی میٹ دُکھ، دُکھیاں درد ونڈائی۔ جن بھگتاں اُجل کرگھ، گھیسے اپنے گھر وسائی۔ پڑدا رہے نہ اوہلا لگ، لوک پرلوک ڈنکا دے سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ٹھانڈے تیری سرنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا وکھرا ویکھ

گیان، اگیانتا دتی مٹائیا۔ دھرم دا ویکھ نشان، نشانے گئے بھلایا۔ جوتی نور مہان، رُو سس شرمایا۔ کاغذ قلم نہ دیوے کوئے بیان، آگن تیرا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تُوں والی دو جہان، زرگن سرگن دوہری کھیل پرگٹایا۔ تیرا وکھرا اکھراں توں کلام، کائنات کلمہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے تیرے غلام، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ اسپس سارے ہوئے بدنم، بیٹھے مکھ بھوایا۔ کوڑی کریا کرنی دے کرتے کر قتل عام، قاتل مقتول اپنا روپ دھرایا۔ من واسنا سرشٹ سبائی کردے نیلام، خریدار گر اوتار پیغمبر تیرے درتے بیٹھے سو بھاپایا۔ بدل دے نظام، نوبت اپنا نام سنایا۔ تیرے ہتھ دو جہاناں انتظام، حکم دھر دا اک منایا۔ تیرا سندیشہ نوست ہوئے پروان، پروانہ اپنا دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔

★ ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ بھگوان سنگھ اڑمڑ ٹانڈا ★

گر اوتار پیغمبر کہن تیرے بھگتاں ویکھی اندر پریت، باہروں سمجھ کسے نہ آیا۔ تیری دھار سدا اتیت، ترے گن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تُوں مالک سرشٹ سبائی جگ جیت، جگ جیون داتا کہہ کے تیرا شکر منایا۔ تُوں حکمران جگدیش، جگدیش دو جہان اکھوایا۔ لکھ چوراسی پرکھیں نیت، نیتیان نور خدایا۔ کلج انت سبجگ دھارا بدل پیچ، وچلا پڑدا دے اٹھایا۔ جو گنڈھ رکھی پیچ، وشن برہما شو تیرے ہتھ پھڑایا۔ جس دی چار جگ کردے رہے اڈیک، سبجگ ترتیتا دواپر کلجگ اکھ گھلایا۔ سو ویلا وقت ویکھ تاریخ، تواریخ جس نوں سکے نہ کوئے سمجھایا۔ سارے درتے منگدے بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے بھگت ویکھے اندر دے کھوجی، کھوجت کھوجت دھیان لگایا۔ تُوں مالک تکیا چوجی، کایا چولا رہیا سہایا۔ تیرا بھگڑا نہیں جنجو بودی، ٹگا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ چار ورن اٹھاراں برن رکھیں گودی، گوہند ہو کے اپنی گود اٹھایا۔ بن گرگھیاں کسے نہ دتی سو جھی، سوچ سمجھ وچ رکھی سرب لوکایا۔ تیری یاد کردے گئے ویدی سوڈھی، نعرہ جیکارا تیرا نام سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا بھے بھو دسے لوک پرلوکی، سلوک اکو دینا سنایا۔

★ ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ ریشم سنگھ دے گرہ خیرا مزہ ضلع جالندھر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھہ آسا نسا پوری کر دے منگ، مانگت بھکھاری درویش دُھر دے دھیان لگایا۔ نو سو چُرانوے چوکڑی جگ بیت گئے لنگھ، بن بن نت نوت پاندھی راہیا۔ صفتی نام ڈھولے گا گا لوکمت اگئی چھند، اکھر کاغذ شاہی نال جوڑ جڑایا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ تیرا مان کے گئے اند، نجانند وچوں پرمانند دتا دکھایا۔ بھيو کھولیا برہم ہنگ، ہمساجن ہو کے اپنا گھر دکھایا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر ہوئے تنگ، سگلا سنگ دین دُنی نہ کوئے بنا یا۔ ساڈا انت اخیر بے نظیر نہ ہووے بھنگ، برہمنڈ کھنڈ مل کے تیرا واسطہ پایا۔ زرگن جوت اگم پرکاش نوری چاڑھ چند، شکلا کشنا پکھ وند نہ کوئے وندایا۔ شبد اناد دُھن برہما جنا پنا مٹی دند، رسنا توں باہر اپنا رس دے دکھایا۔ کروٹ لے کرنی دے کرتے بدل اپنی کنڈ، ستمکھ ہو کے پنا منٹس منکھ اپنا درس دکھایا۔ سچ پریت ٹھانڈے سیت تیرے نال گئی ہنڈھ، بخشند ہو کے بخشش رحمت ساڈی جھولی پایا۔ یاد آئی وشن برہما دھار پریم والی گنڈھ، زرگن اندر زرگن سو بھا پایا۔ زرویر ہو کے سچ مُجبت وچ محبوب پیارے رنگ، دُھر دے مالک اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر بیٹھے آس لگایا۔

★ ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ منڈیانی ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دے مالک ویکھ منگیئے کی، قیمت بچھلی نہ کوئے چکایا۔ جھگڑا پیا ساڈھے تن ہتھ ماٹی خاکی سپیں، ساول سندر تیرا روپ نظر کسے نہ آیا۔ امرت دھار نچھر رس برکھے نہ کوئے اگما مینہ، جگت پیاس ترشنا ترپت نہ کوئے کرایا۔ نرمل کرے نہ کوئے جیا جی، جیوت جیون مر تو توں پہلوں مرتک نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا تھم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، ساڈا ہو یا مانگت ویلا، جگ چوکڑی آسا نسا لہنا پور کرایا۔ جوت شبد دھار گرو گرو چیللا، چیللا گر ایکا رنگ سما یا۔ سمرتھ سوامی انترجامی نظر آ دُھر سہیلا، دھرم دوار ایکنکار اکو اک

پر گٹائیا۔ جگ چوکڑی سد و سیا رہوں نویلا، چوڑا سی اندر وڑ کے، مندر چڑھ کے اپنا نور جوت پُچھائیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ تیری دھار قدرت دے یار آئے پھڑ کے، واحد لاشریک تیرا ڈھولا گائیا۔ تت وجود مائی خاک چھڈ کے جیوت ہوئے مر کے، جیون تیری جھولی پائیا۔ ڈھردر گاہی بے پرواہی کھول بھیو اپنے گھر دے، گھرانہ گرہ مندر نچ دوار اینکار اپنا اک پر گٹائیا۔ جو کلجگ انت اخیر بے نظیر بھگت سہیلے تیرا سوبلا پڑھدے، نام ندھان نوجوان مرد مردان تیرا راگ الایا۔ سیس جگدیس تیرے چرن کولاں دھردے، دھرنی دھرت دھول اُپر تیری آس رکھائیا۔ اوہناں دے کارج آتم پر ماتم پر ماتم مل کے کر دے، قدیم دے مالک قدرت دے خالق خلق دے ثالث ضامن ہو کے دیکھ دکھائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان رُو سس سور یہ چند تیتھوں ڈردے، لوک پر لوک سلوک سہر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ سہری بھگوان جیو جہان نام ندھان نواں گھاٹ گھڑ دے، گھڑھن بھنہار سمرتھ مہما اکھ دے کے وتھ، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ تیرے کھیل دیکھئے آد جگادی نہہکنک نرائن نر دے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک اُچجائیا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۲ راج کور دے گرہ جلوڈ ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پینمبر کہن جگ چوکڑی تیرا جپ جپ تھکے جاپ، اکھاں اکھراں نال ملایا۔ تہیٹوں دسدے آئے پوت پاک، پتتاں پُنیت بنایا۔ شبد اگمی مار دے آئے آواز، بن راگاں ناداں شبد راگ الایا۔ مہربان مہر نظر کر دیکھ اندھیری رات، کلجگ کالی دھار چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چار کُنٹ دہ دشا ساچی دسے نہ کوئے جماعت، سچ ملاپ ساچے گھر نہ کوئے رکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں وست امولک کر عنایت، کُفت شنید اپنی آپ ٹکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دُھر دا تھم کر ہدایت، حدیث کلمہ ابلیساں دے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر ساڈی پوری ہوئی شریعت، شرع شریعت تیری جھولی پائیا۔ تیرا نور نظر آئے اینکار اکو واحد، واحد کلمہ نغمہ نام ندھان دینا درڑائیا۔ گر اوتار پینمبراں پورا ہو یا عہد، عہد نامہ

سیری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ مہربانا تیرے آگے لگائیا۔ تیرا حکم بدل دیوے طریقہ قانون قواعد، قاعدہ باقاعدہ علحدہ اپنے حکم وچ سمائیا۔ وقت سماں آگے ہور نہ ہووے زائد، زاہد مشاہد دُھر دا حکم دینا ورتائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جگ چوکڑی انت اخیر کڈھ نتائج، عدل عدالت اپنی اک لگائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کسے نال کریں نہ کوئی رعایت، بے اصولی اندر کریں نہ کچھ عنایت، اصل وچ اپنا وصل یار دینا کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچھنڈ دوار اینکار پروردگار ساٹھے یار تیری منگدے حمایت، ہمساجن وڈ راج راجن شاہو بھوپ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا بھگت سہیلا گرگھ گر سکھ سنت ساجن رہے نہ کوئی نالایق، نالیش وچ آتش جگت نہ کوئے جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے سیس نوئییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن لہنا دینا مکا دے سب دا مول، اُل ل قیمت آپے پائییا۔ تیرا حکم کوئی نہ جاوے بھول، ابھل بھلیاں دینا سمجھائییا۔ سنجگ ساچا مارگ اکو دس اصول، اصل وچ تیری نسل آتم نور نظری آئییا۔ تیرا نام سندیشہ حکم اک معقول، سر سکے نہ کوئے اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت لہنا دینا جھگڑا مکاونا قاتل مقول، فضول وقت نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت گر اوتار پیغمبر نرگن دھار تیرا کردے ہت، توں ٹھا کر سوامی ایٹھے اوتھے دو جہاناں پت، جن بھگتاں اندر پریم دھار اینکار شبدی لاؤنی کچھ، نرگن دھار کایا مائی مندر وڑنا وچ، وچلا بھيو وڈ دیوی دیو بن سیو گرگھاں لیکھے دینا لائییا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہنس راج دے گرہ کیریاں ضلع ہوشیار پُر ★

شب کہے میں تیرا ست دُلا، آدی نادی اک اکھوائیا۔ تھر گھر میرا دوار، سچھنڈ تیرا درشن پائییا۔ وشن کہے میری وشو دھار، دُھر دی سیوا نظری آئییا۔ برہما کہے میرا برہم پسار، تیرا جوت نور رُشائییا۔ شکر کہے میں کھیل کھیلاں دھواں دھار، سنگھار کراں لوکائییا۔ ترے گن کہے میں بخشیش رحمت وچ کراں پیار، پریتم تیری آس رکھائییا۔ بیخ ت کہن تیرے حکم دا آکار، اکل کل دھاری تیرا کھیل دُھر درگاہیا۔ پر کرتی کہے میں ویکھاں ویکھنہار، تڈھ بن دوجا نظر

کوئے نہ آئی۔ نراکھر کہے میرے اُتے کیتا اُپکار، اگئی آواز جنائیا۔ بخشیش کر اگم اپار، اپر پیر دتی وڈیائیا۔ سماں کہے جاواں بلہار، جگ چو کڑی میرا انگ بدلائیا۔ ودیا کہے تیرا آدھار، ویداں نال صلاحیا۔ سرگن کہے تیرا جوت نور اُجیار، اندھ اندھیرا اندھ نہ کوئے دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے پر تھمی آکاش میرا سنسار، جل تھل بوند سوانتی چرن دھوڑی چھار، شہنشاہ اپنی اک پرگٹائیا۔ دھرنی دھرت دھول دے آدھار، حکمے اندر حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ شبد کہے میں تیرا ناد، انادی اک اکھوائیا۔ وشن کہے میں تیری یاد، ہر گھٹ سیو کمائیا۔ برہما کہے میں تیرا راز، جلوہ نور اکھوائیا۔ شکر کہے میں تیرا سادھ، سادھنا کراں جگت لوکائیا۔ ترے گن کہے میں تیری داد، دعوے نال منگ منگائیا۔ پنچ تت کہن اسیں کایا کھیڑا کریئے آباد، سوہنی بنت بنائیا۔ پرکرتی کہے میرے بنا بنے نہ کوئے سواد، رسنارس نہ کوئے جنائیا۔ نراکھر کہے میرے بنا آئے نہ کوئے آواز، جگت بنت نہ کوئے بنائیا۔ ودیا کہے میں ساچی ساجانا لئی ساز، سجن ملیا بے پرواہیا۔ سرگن کہے میرا نرگن دیونہارا دات، داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر کھیلے کھیل تماش، پُرکھ اکال ایکا نورِ الاہیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ٹکھ راج دے گرہ مکیریاں ضلع ہوشیار پُر ★

شبد کہے میں آدی سوت، جاگت سوت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ وشن کہے میں دھار ابناشی اچت، چاترک ہو کے اکو آس رکھائیا۔ برہما کہے میں حکمے اندر سرشتی کراں اُتت، چارے کھانی سوبھا پائیا۔ شکر کہے میں رہن نہ دیواں کوئی دُکھ، کایا ماٹی تن وجود کراں صفائیا۔ ترے گن مایا کہے میں کسے دوارے کدے نہ جاواں ٹک، پردھان ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ پنچ تت کہن بن ساڈے بنے کوئی نہ بُت، تن سریر نہ کوئے رکھائیا۔ پرکرتی کہے میرے نال سب کچھ، پنچھی مل کے وجے ودھائیا۔ دُھر آواز کہے پر بھ داہینڈا کدے نہ جاوے ٹک، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ نرگن سرگن دھار آپے اُٹھ، اکل کل اپنی کار کمائیا۔ کھیل اندر کھیلے کھیل سب کچھ، بھيو ابھیدا اپنے وچ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ چڑھائیا۔

شبد سُت کہے میں اینکار دا اک دُلا را، دُولجا دُھر دا نظری آئیآ۔ وِشن کہے میں وِشو کراں پیارا، واستک اپنا آپ سیو لگائیآ۔ برہما کہے میں ویکھ برہم پیارا، پاربرہم نیوں نیوں لاگاں پائیآ۔ شکر کہے میں لہنا دینا چکا وِچ سنسارا، سنساری بھنڈاری اپنے نال ملائیآ۔ ترے گن کہے میرا سہاوا سدا رہے دہاڑا، دِوہاڑی سو سو وار پُرکھ اکال منائیآ۔ پنچ تت کہے میرا لگے ایہہ اکھاڑا، تن مائی خاک وجود من دیاں نچائیآ۔ پر کرتی کہے میرا لیکھا نو دوارا، واسنا وِچ آساں دیاں ملائیآ۔ میرے حکم دا ہور نظارہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اُپائیآ۔ میرے پریم دا اک اشارہ، آسا منسا ہنسا وِچ ویکھاں جگت لوکائیآ۔ بُدھی توں پرے کھیل اپارا، اپرپر سوامی دتا سمجھائیآ۔ نراکھر دھاروں جس ویلے سنان جیکارا، مورچھا ہو کے اپنا آپ مٹائیآ۔ ایہہ لیکھا لکھن توں باہرا، جگ چوکڑی سکیا نہ کوئے پرگٹائیآ۔ کھوجدے گئے گر اوتارا، پیغمبر اپنی اکھ پر تکھ کھلایآ۔ کاغذ قلم شاہی نال دے کے گئے اشارہ، شرع وِچ شریعت اپنی بند کرائیآ۔ وِدیا دا لیکھ اکھراں دوارا، بُدھی دا مان نیکی بدی کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی دُھر دا کرتا اپنے ہتھ رکھائیآ۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پریم دِیال دے گرہ میرٹھ ★

شبد سُت کہے میں دُھر دا دُولجا، آد جگادی ایک لیا اُپجائیآ۔ وِشن کہے میں حکمے اندر کدے نہ بھولا، اُبھل ہو کے سیو کمائیآ۔ برہما کہے برہم دھار میرا مول، منتر ملیا دُھر دا نام جو دُھر درگاہی دتا درڑائیآ۔ شکر کہے میرے کول شرع دی ترسولا، ترے بھون دھنی اپنی دات میری جھولی پائیآ۔ ترے گن کہے میرا گنچ سوہنا پھولا، پت پکھڑی نظر کسے نہ آئیآ۔ پنچ تت کہن میرا آد اپنا اک اصولا، اصل نسل دتی جنائیآ۔ پر کرتی کہے میرا رنگ ویکھے کنت کنتوہلا، پاربرہم پتر میشور بے پرواہیا۔ جس دا حکم اک معقولا، مکمل اپنی کار کمائیآ۔ نراکھر دھاروں سچ پریم دا دیوے جھولا، جھلک اپنی دے دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیش نر نریش اینکار اکو اک سمجھائیآ۔ شبد سُت کہے میں ست ستواد، ست دھارا وِچ سمائیآ۔ وِشن کہے میں سیوا کراں آد، آد جگاد جگ چوکڑی حکمے سیس نوائیآ۔ برہما کہے میرا نور پرکاش، برہم برہما پاربرہم دتی مان وڈیائیآ۔ شکر کہے میرے توں پرے

نہیں کوئی جلاو، جو گھڑیا بھنّ و کھائیا۔ ترے گن کہے میرے بنا پنج تت کدے نہ ہون آباد، کھیڑا گھر نہ کوئے سہائیا۔ نرا کھر دھار کہے میرے بن کھولے کوئی نہ راز، اگم آواز نہ کوئے پر گٹائیا۔ ودیا کہے میرے بنا کرے نہ کوئے سوال جواب، کھت پڑھت بنا شہادت اور نہ کوئے بھگتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب نوں دیونہارا دات، داتا دانی دُھر دا اک اکھوائیا۔ سارے میرا نکا جہا سماج، سماج وچوں کھول کے راز، گر اوتار پیغمبر لوں پر گٹائیا۔ جگ چو کڑی نرگن سرگن دیواں دات، دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ کلج انت آخیری سارے ویکھو حکمے اندر پئی رین اندھیری رات، رُتڑی رُت نہ کوئے بدلایا۔ وشن برہما شو بن اگھاں لوو جھاک، مایا تت من مت بدھ پئی لڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو ساکھیات، صاحب سلطانا اک سمجھائیا۔ ودیا دا لیکھا لکھیا قلم دوات، کلج اتنم کم کسے نہ آئیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، اک اگلا اینکارا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکمے اندر حکم کر راج، راجن راج اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ نرنجن سنگھ دے گرہ اجتوال ضلع فروزپور ★

سُت شبد کہے میں دُھر دا سنگی، مانگت اکو در دا نظری آئیا۔ وشنوں کہے میرا بھنڈارا یلیا وست امنگی، پُرکھ اکال دتا ورتائیا۔ برہما کہے میری برہم دھار وچ ورتائیا، سرشٹی دا سروپ نظری آئیا۔ شکر کہے میں جیون ڈھار لوں کٹھھی، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ ترے گن کہے میں پاواں جگت پھندی، تند سکے نہ کوئے کٹائیا۔ پنج تت کہن ساڈا اگما خانہ بندی، باندی ہووے جگت لوکائیا۔ پر کرتی کہے میں سب توں چنگی، بن میرے چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ نرا کھر دھار کہے میری دھار دُھر سنگدھی، ست سروپ وچوں پر گٹائیا۔ سرگن کہے اکو حکم دی ویکھ پابندی، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میری آد جگادی کھیل جگ چو کڑی ڈنڈی، مارگ اکو اک پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ چڑھائیا۔ سنگر شبد کہے میرا آد انادی ایکا رنگ، رنگت سکے نہ کوئے بدلایا۔ دُھر دوار یوں منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال بن بخشند، رحمت اپنی دتی کمائیا۔ پر ماتم آتم بخش کے سوہنگ دھار

چھند، ساچا میلا لیا ملائیا۔ سُرتی شبہی پا کے گنڈھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ زرویر ہو دیوے نہ کنڈ، کروٹ اپنی نہ کوئے بدلایا۔ سدا سہیلا ہو کے سنگ، اپنا ساتھ دکھایا۔ سچ پریم دادے کے اند، اند اپنے وچوں پر گٹایا۔ سچ نور دا چاڑھ کے چند، چند چاندنی اکھ بدلایا۔ سچ دوارا ایکنکارا لنگھ، گرہ آسن سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ شبد سوت کہے میں آد جگادی سنگر سچا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا پُرکھ اکال نال قول پکا، کچی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں لوکماں برہمنڈ کھنڈ سچا، کوڑی کرپا پرے ہٹایا۔ میں بھاگ لگاواں جن بھگتاں کایا مائی کچا، کچن گڑھ دیاں سہایا۔ کسے ہتھ نہ آواں مندر مسیت مدینہ مکہ، گردوارے دیکھن کوئے نہ پائیا۔ میرا کھیل اگم اتھا بے پرواہ رکھایا تھا، حقیقت اپنے وچوں سمجھایا۔ میں زرن گن دھار جوت زرنکار نال کر کے متا، مت متانتر جگت دیاں چکایا۔ میرا کسے نوں سمجھ نہ آوے پتہ، پتہ میشور سچ سنگھاسن اُپر آپ رکایا۔ جس دے چار جگ شاستر وید پُران جگت گیان کردے کتھا، کتھن توں باہر کتھ سکے کوئے نہ رانیا۔ گر اوتار پینمبر سیوا کردے بیتھارتھ بیتھا، یدپ اپنا آپ بھیٹ چڑھایا۔ قلم شاہی اکھر کاغذ مل کے میری کردے کتھا، کتھنی نال اکھ کہانی سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتایا۔ دُھر شبد کہے میں دُھر دا دھرم، ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہکرمی دھار جگت واسنا نہیں کوئی کرم، کانڈاں دا حصہ نہ کوئے بنایا۔ میرا کو پریم پُرکھ نال پرن، پر ماتم آتم دینا ملائیا۔ دین دُنی دے مالک خالق پرتپالک تیرے تکتے چرن، چرنو دک اپنے لکھ چوایا۔ توں خالق خلق دا مالک کرنی کرن، قُدرت دا کرتا نظری آئیا۔ گر اوتار پینمبر تیرا سوہنگ ڈھولا پڑھن، جو انتر آتم پر ماتم میلا رہیا ملائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے منزل ساچی چڑھن، بن بھجن بندگی درشن دے کے اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے میری آد جگاد جگ چوکڑی بدل دی جائے پوجا، پوجس پوجس سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرے انتر دُتیا بھاؤ نہیں کوئی دوجا، ویس اینکا روپ وٹایا۔ دُھر دا فرمان شبد اگم نام ندھان دساں گو جھا، انھو اپنا پڑا آپ چکایا۔ سچ دوارا ایکنکارا ہر زرنکارا جن بھگت ورلے سو جھا، جس انتر زرنتر اپنا پڑا دتا اٹھایا۔ رسنا رس دس نہ سکے جوں رس گونگا، انرس اپنی دھار اپنے وچوں پر گٹایا۔ میرا روپ رنگ رکھ نظر نہ آئے جگت ڈھونڈا، ڈھونڈ ڈھونڈ تھکی سرب لوکایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے بُت رُوح دا، مسیح دا مالک و وسیع ہو کے اپنی کار کما ئیا۔ ستنگر شبد کہے میری سمجھے نہ کوئے کالم، حصہ نظر کسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی بہہ ودیا والے عالم، علم نال اپنا عمل بنا ئیا۔ پریم پریتی مُجبت وچ دس کے گئے بلم، بالی بدھ سمجھ کسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی ویس انیکا میری وکھری چالن، چار جگ دی دھارا، اپنے وچ چھپا ئیا۔ میرا کھیل سدا زرعالم، زراکار ہو کے اپنی کار کما ئیا۔ گر اوتار پیغمبر صوفی سنت فقیر سجدیاں وچ مُرشد من کے میتوں بھالن، مُرید ہو کے مُردارُوپ بنا ئیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا دو جہانن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان کھلے اندر پھرا ئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کوٹاں وچوں جن بھگتاں انتر دیواں چانن، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، مل کے اپنا نُور کراں رُشنا ئیا۔ زرن گن دھار سر گن پھڑاواں دامن، دامنگیر ہو کے دماں دا لیکھا دیاں مُکا ئیا۔ جھگڑا مُکاوے ہو کے پتت پاون، پُنیت پوت پتت دے کرا ئیا۔ جس نُوں جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر صفتاں راگاں ناداں کلہیاں وچ گاؤن، نعمیاں وچ نام ندھان شنوا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک زرا ن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ جس نُوں آد جگاد جگ چوکڑی سدا سپیس جُھکاؤن، لوک پرلوک بیٹھے دھیان لگا ئیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پریمی دیوی دے گرہ جھنڈے کیمپ جموں ★

شبد کہے میرا لیکھ اگمی لکھیا، اکھراں والا رُوپ نہ کوئے دکھائیا۔ جتھوں گر اوتار پیغمبر اں ملدی سکھیا، دُھر اگمی آواز سنا ئیا۔ سچ بھنڈارا دیواں بھجھیا، وست امولک اک ورتا ئیا۔ نیتز نین کسے نہ دیکھیا، لوچن اکھ درس کوئے نہ پائیا۔ بھو رکھ سدا اندھیا، اندھڑی کار کما ئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دے کے چھٹیاں، سندیشے لوکمت جگت جگت سمجھائیا۔ بھو رکھاواں وڈیاں نکیاں، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگا ئیا۔ شبد ستنگر کہے میرا کوئی نہ جانے اوہلا، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھاگ لگاواں کایا ماٹی چولا، سر شٹی اندر در شٹی دیاں بدلا ئیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند سناواں اگم سوبلا، سو سوامی ہو کے انتر آتم پڑدا لاہیا۔ اک اکیلا سنگی بہرنگی ہو کے دساں کولا، نیرن نیرا اپنا پنندھ مُکا ئیا۔

نو نو چار پچھوں پُرکھ اکال دین دِیال نال مل کے "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی جے" سناواں ڈھولا، سبجک تریتا دواپر کلجگ ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم آپ ورتائی۔ سنگر شبد کہے میرا ڈھر دا اک جیکار، جے جے کار گر اوتار پیغمبر رہے گایا۔ میرا آد جگادی اک دوار، گر اوتار پیغمبر در در اپنی الکھ جگایا۔ میرا اک اکلّا سچ منار، گر اوتار پیغمبر جگ چو کڑی تن مائی خاک ہنڈھائی۔ سنگر شبد کہے میرا لکھ چوڑا سی اک دیدار، گر اوتار پیغمبر اشٹ دیو صفتاں والے ڈھولیاں وِچ لائی۔ شبدی دھار کہے میرا لیکھا اگم اپار، الکھ اگوچر دیونہار وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر سجدیاں وِچ کردے نمسکار، نمستے وِچ ڈنڈاوت ڈنڈاوت وِچ اپنا آپ بھیٹ چڑھائی۔ میں قُدرت دا مالک خلق دا خالق میرا یار، ظاہر ظہور اپنا کھیل دکھائی۔ جگ چو کڑی نت نوت حکمے نال بدل دیوے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک درڑائی۔ سنگر شبد کہے میں دیونہارا دان، داتا دانی اک اھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر جھولیاں آگے ڈاہن، خالی بھنڈارے لین بھرائیا۔ میں بنیا رہواں کاہناں دا کاہن، بنسری والے کاہن سارے سیس نوائیا۔ سب گھٹ وِسیا رام، رام نیارا میری دھار دھار وِچوں پرگٹائی۔ میرا رُپ اگتا میرا لیکھا گھنٹیا شام، ساول سندر میرا حکمی ویس وٹائی۔ حکمے اندر حکم کرے انتظام، بدنام ویکھے جگت لوکائی۔ شرع دا کلام کلماں دا امام، کائنات دا مالک داتا ڈھر در گاہیا۔ ست دا اسلام سچ دا پیغام، پیغمبراں رسولان نبیاں نائب ہو کے کراں سکھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، آد جگادی در گاہ ساچی سچھنڈ دوارے اک نشان، نشانے اندر اپنا ناؤں شبد سنگر رُپ پرگٹائی۔

★ ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ۱۲ مرجیت کور جگیت سنگھ سرمیل سنگھ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ★

سنگر شبد کہے کوٹن کوٹ کھوجی بنے حسابی، میرا بھو کسے نہ آئی۔ میری تک کے منزل محرابی، محبوب من کے سیس نوائیا۔ حکمے اندر گر اوتار پیغمبر بنے رہے انقلابی، فرماں بردار ہو کے سیو کمائی۔ دین دنی دی اپنے حکمے اندر رکھ کے بازی، بازی گر ہو کے دو جہان ڈنک وجائی۔ آسا نسا جگت دھار بنا سماجی،

سماں سے نال ٹکرائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت ساچی وست بن بھگت کسے نہ لادھی، لہ لہ تھکے سرب لوکائیا۔ میں آد جگاد نیت نوت برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء
 آکاش پاتال زرگن سرگن بنیا رہاں پاندھی، بن قدم قدیم دا پینڈا آپ مُکائیا۔ میری دھار ایکنکار نال باندھی، بندنا وچوں بندنا گر اوتار پیغمبر اں دیاں جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سمجھائیا۔ سنگر شبد کہے میری کھوج کسے نہ آوے ہتھ، کھوجت کھوجت جگ
 چوکڑی گئے وہائیا۔ میری مہما جانے نہ کوئے اکھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گر اوتار پیغمبر اشارے نال سمجھائیا۔ جگت و دیا گا
 نہ سکے جس، قلم شاہی لیکھ نہ کوئے پرگٹائیا۔ مہربان ہو کے جس دیواں اپنا رس، رستے دار ہر ہو کے انتر اکھ کھلایا۔ تس دا میلا ہووے جگت کریا توں باہر
 جھب، جب اپنا رنگ رنگائیا۔ آسا منسا لہنا دینا لیکھا پور کر اں ہبھ، ہبے وطن دا یار محبوب اکو نظری آئیا۔ سچ دوار کدے نہ کر اں الگ، دکھرا گھر نہ کوئے
 بنائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر چڑھ کے توں میرا میں تیرا سناواں چھد، ڈھولا اکو اک پرگٹائیا۔ جگت و کارا کوڑ ہنکارا کر اں بدھ، بندنا وچ بندگی اکو اک
 اُچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا بھو آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر آد جگادی
 منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ پریتی اندر سرگن دھار اپنا رنگدے، زرگن نراکار ویکھ کے خوشی بنائیا۔ کر پرکاش اگمی چند دے، سور یہ چند دا لیکھا دینا
 مُکائیا۔ ڈھولے گا سوہنگ چھند دے، سنساری نام صفتاں وچ وڈیائیا۔ رس مان اگمی سچ پنگ دے، بن پاوا چول سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ جھگڑے مکا کے کوڑ
 کڑیارے من دے، منسا موہ وکار ہنکار جگت ناتا کوڑ تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے بھو کھلایا۔ سنگر شبد
 کہے میرا لیکھا اُچ محرابی، محبوب مل کے وجے ودھائیا۔ میرا پر م پُرکھ دا اک آدابی، ادب نال گر اوتار پیغمبر دیاں سمجھائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت بدل
 دیاں شتابی، شاعر اں والی شرع دیاں اُلٹائیا۔ لیکھا رکھ کے پرے حقیقی تے مجازی، مزار توں پرے مزہ اپنا دیاں چکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں
 جن بھگتاں اپنے ملن دی سدھی دیواں آزادی، مہر نظر نال مہر وچ سمائیا۔ تن وجود ماٹی خاکی ہون نہ دیاں بربادی، اُجڑا کھیڑا نیڑن نیڑا ہو کے آپے ویکھ
 دکھائیا۔ گر کھیاں اندر دھار رکھ کے سادی، سادھنا ساچی دیاں جنائیا۔ جنہاں دا میلا آد جگاد جگ چوکڑی میرا آدی، آدم ہوا جس نوں سپیس نوایا۔ کچھ لہنا

دینا بچھلا لیکھے وچ رہیا جس ویلے محمد دی ہوئی شادی، وقت سہنجا اپنا رنگ رنگا گیا۔ اک گاؤں والا ڈھاڈھی، راگ اپنا رہیا سنایا۔ تیرا کوئی چنگا نہیں جا پدا جانجی، لاڑے تیرا لاڑا دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے ایہہ کھیل اپارا، تیس بتیس سکے کوئے نہ گایا۔ قرآن شریف وچ اشارہ، بیان دیوے تیسواں سپارا، شپردیلا نظری آیا۔ کھیل ہو یا اپارا، ویکھن والا نظارہ، محمد دا اشارہ، محبوب ول دھیان لگایا۔ قدرت دا اکھاڑا، فرصت دا دہاڑا، اُلفت دا واڑا، منگن آیا چائیں چائیا۔ لکڑہارا جس دے موڈھے اُتے اُتے کھاڑا، مستک کھڑی ہوئی گلزارا، مہک پریم پریتی وچوں پرگٹایا۔ اُس دا ساتھی سجن جو رنگدار لارا، اگی سال عمر کوارا، رفیق نام لے کے سارے گایا۔ اوس دے انتر آئی وچارا، محمد دے سرتے بٹھاں دستارا، میرا آگے ودھے پیارا، رنگ اکھاں وچ چھپایا۔ کرپا کری پروردگارا، فرنا دتا دُھر دربارا، ویکھ نور جوت اشارہ، اے بن نہ ونجارا، تیرا لیکھا ہور اُدھارا، جنم لینا دوجی وارا، پرگٹ ہوویں وچ سنسارا، امام اماماں ہووے سکردارا، کل کلکی لے اوتارا، جس دا محمد نوں سہارا، اوہ تیرا لیکھے لائے واڑا، رنگ چاڑھ اپرا، حکم اپنا اک ورتایا۔ سو لہنا دینا دیوے وچ سنسارا، نرگن جوت نور اُجیارا، بھو کھلائے دُھر دربارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے در لیکھ مکایا۔ محمد اندر آئی یاد، محبوب دتا سنایا۔ میں سنی اگئی آواز، راز دیاں کھلایا۔ بن کلمیوں پڑھ نماز، سجدہ دتا کرایا۔ پروردگار کھولی جاگ، صدی چوڈھویں دتی دکھایا۔ جس دے اُتے تیرا ناز، اوہ کھیل کرے آپ جس نوں موسیٰ منیا باپ، عیسیٰ کر کے اوسے دا جاپ، نور خدا خود وچ سمایا۔ سو بُت کرے پاک، رُوح کرے صاف، اندر کھولے تاک، میٹھے پچھلی واٹ، منزل پوری کرے گھاٹ، لیکھا دُھر دا دے چکایا۔ محمد اندر آئی آسا، اچھیا لئی پرگٹایا۔ ایہہ کھیل اگم تماشا، ویلا وقت دے گواہیا۔ پُرکھ اکال کہا میں جگ چو کڑی نت نوت لہنا دینا سب دا پورا کراں گھاٹا، گھاٹا رہن کوئے نہ پانیا۔ کرنی دا کرتا ہو کے لوکماں ماراں واٹا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملا گیا۔ محمد کہا میرا اوس دے نال پیار، جو پریتی اندروں رہیا دکھایا۔ جس نے خوشیاں نال لیاندی دستار، دست اپنے رہیا اٹھایا۔ پروردگار کہا ایہہ تیرے آگے دا اُدھار، وادھا تیرے نال ملا گیا۔ جس ویلے پرگٹ ہو کے آواں سانجھا یار، چار یاری لیکھا دیاں چکایا۔ مہربان ہو کے محبوب ہو کے محبت وچ اوسے دے سرتے

بخشاں ایہہ دستار، جس دی دستی دستاویز ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ گرسکھ پورب لہنے دے کر عزیز، عظیم اعظم دیوے مان وڈیائی۔

★ ۱۵ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ بکرم سنگھ دے گرہ تکھان ودھ ضلع فروزپور ★

ستگر شبد کہے حکم دیوے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ گر اوتار پیغمبر نرگن دھار بنو ملاح، کھیوٹ کھیٹا ڈھر دا بیٹا لئی اُچائی۔ آگے کرو نہ کوئی صلاح، مشوریاں وچ متا نہ کوئے پکائی۔ حکمے اندر سپس دیو جھکا، اکھ پر تکھ ساہمنے نہ کوئے اُٹھائی۔ سجدیاں وچ کرو دُعا، قبول کرے ڈھر گوسانیا۔ نر ویر ہو کے پکڑے بانہہ، بل اپنا نال رکھائی۔ جا کے ویکھو زمیں سماں، آسن سنگھاسن رہیا اُٹھائی۔ سر شٹی در شٹی و شیش بدھی ہوئی کاں، منمت رہی گر لائی۔ پاک پوت پتت کرے نہ کوئی ناں، نام ندھانا ہتھ کسے نہ آئی۔ سجن سہیلا بن کے سر دیوے نہ کوئی ٹھنڈی چھاں، کلجگ اگنی تت رہی تپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی ڈھر فرمانا اکو اک درٹائی۔

★ ۱۵ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ نر ویر سنگھ نرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ کوچا نمبر ۹ ★

ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر اپنا اپنا بٹھو بھار، بھارت کھنڈ پہلی ونڈ ونڈائی۔ نو نو کھول کواڑ، پڑدا اوہلا رہیا چکائی۔ جنگل جوہ ویکھنا پہاڑ، ٹلے پر بہت پھول پھولائی۔ حکمے اندر کرنی سچی کار، کرنی دا کرتا آپ سمجھائی۔ جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلجگ جو باقی رہیا ادھار، لہنے وچوں لہنا دینے وچوں دینا ویکھ وکھائی۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ کھیل کرے سچی سرکار، کرنی دا کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی ڈھر فرمانا اکو اک درٹائی۔

رہے اگئی اگھ دے، نج نیز لوچن نین کر رُشنائیا۔ ونجارے بن دے رہے میرے نام ہٹ دے، دھرم ترازو ہتھ اٹھائیا۔ بھو گھلاؤندے رہے پُرکھ سمرتھ دے، کھانی بانی ناد جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بھرے جس دے، ڈھولیاں وچوں سوہلے سوہنا راگ الائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ورن برن تن وجود ویکھو تپدے، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار اک سمجھائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ پنڈ اجود ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر اکو وار کرو تیاری، ترے گن اتینا رہیا جنائیا۔ نال رلاؤ برہما وشن شو سنساری، بھنڈاری سنگھاری بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اتر پورب بچھن دکھن چار گنٹ دہ دشا ویکھو اکو واری، اینکارا ڈھر دربارا در گھر ساچے رہیا سمجھائیا۔ کلج کوڑی کرپا ورن برن اندر ویکھنی جوٹھ جھوٹھ یاری، ممتا داموہ وکار ہنکار بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا رین میٹنی کلج انت اندھیاری، گیان نیز نج لوچن دینا گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر داٹھا کر سوامی ہو کے حکم سنائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ دبرجی ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر آگے کرنی نہیں دیر، دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے رہیا جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا سمرتھ سوامی کرے مہر، محبوب مُجبت وچ معقول حکم سنائیا۔ حکمے اندر سوادھان ہو دلیر، بھے بھو بھیانک نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج کوڑ کُٹم میٹنا گیڑ، گیڑا ڈھر دا دینا دوئیا۔ من واسنا کرے کوئی نہ ہیر پھیر، پھرتی نال سرتی دینی جگائیا۔ تہاڈا مالک خالق پرتپالک سنگر شبد اکو شیر، بھک وچ چوڈاں طبق رہیا ہلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کرتا ہو کے آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اٹھو بلدھار، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیا۔ لہنا دینا جیو جنت ویکھو سنسار، لگھ چوڑا سی

پھول پھولائیا۔ جس دی یاد وچ میتے جگ چار، فریاد وچ بیتیاں کر سنائیا۔ سو لیکھا جانے دُھر دربار ہر کرتار، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڑھویں سب دی کرے سنبھال، لیکھا جانے شاہ کنگال، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ گرگھ بھگت سہیلے سنت ساجن ویکھے اپنے لال، بے حال کوکے کوڑ لوکائیا۔ دیناں بندھپ دیا وچ ہوئے دیال، دین اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں مارگ دتے اک ویشال، ویشیاں وچوں ویشا ساچا نام دُھر دا اک جنائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ پریاں ضلع گرداسپور ★

پُرکھ اکال کہے سب دی آسا نسا کراں پور، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گنگن گلگنتر ویکھ دکھائیا۔ نرگن دھار جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے رہاں حاضر حضور، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل دکھائیا۔ من واسنا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا گڑھ توڑاں ضرور، وکار ہنکار دین دُنی لوکات رہن کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جیو جنت سادھ سنت آتم رسیئے کراں قبول، کایا کعبہ حق دوآبہ اکو اک اینکار ہو کے دیاں جنائیا۔ سچ دوار اینکار نرگن دھار ہو کے کراں منظور، مہربان محبوب مُجت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دھرم ست ستواد برہم برہما مانو بٹھاں اک اصول، اصل وصل دیواں یار خدائیا۔ آتم پرما تم ناتا جوڑ کے کنت کنتوبل، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن گھٹ نواسن ایکا ایک دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ نر نریشا دو جہان سری بھگوان پروردگار سانجھا یار اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں آد جگاد سچھنڈ نواسی عدلی، عدل عدالت مقامے حق اکو اک لگائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن کردا آواں بدلی، تبادلے وچ دھرنی دھرت دھول اپنی کھیل کھلائیا۔ سچجگ تریتا دواپر کلجگ انت اخیر پندھ مکے مزلو مزلی، منزل حقیقی لاشریکی اکو دیاں دکھائیا۔ جس کارن گر اتار پیغمبراں دھار سد لئی، دُھر سندیشہ نر نریشا نام ندھانا سری بھگوانا اکو اک سمجھائیا۔ حکمے اندر کھیل

کھیلنا سمرتھ پُرکھ سرشٹ سبائی جگ لئی، جاگرت جوت بن ورن گوت نرگن نور کر رُشانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوای انترجامی گھٹ بھیتگرہ مندر تن ماٹی کایا وجود ویکھے تھاؤں تھانیآ۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۲ باوا سنگھ دے گرہ پنڈ پُریاں ★

پُرکھ اکال کہے ساچے نام دا وجے اک نگارہ، نوبت دُھر دی دیاں سُنائیآ۔ جس نوں کاغذ قلم شاہی کوئے نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بیٹھے سیس نوآئیآ۔ لہنا دینا جیو جنت سادھ سنت کلجگ انت سری بھگونت لیکھے لاؤتا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری (سنگھاری) مل کے سارے دین گواہیا۔ دیا باقی کملاپاتی نرگن جوت کر اک اُجیارا، چارگنٹ دہ دشا کوڑی کریا اندھ اندھیر دے مٹائیآ۔ لیکھا جانے سچھنڈ نوآسی دُھر دربارا، درگاہ ساچی مقامے حق اکو اک کرے شنوائیا۔ جو آد جگاد نیت نوت تھم سندیشہ دیندار ہیآ گرو اوتارا، پیغمبراں کلمہ کائنات سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن گھٹ نوآسن اکو اک ویکھ وکھائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میرا تھم اگم اتھاہ، دو جہان نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیآ۔ ساچا شبد اینکار اک بنا ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے لکھ چوڑا سی دین دُنی کھوج کھوجائیآ۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک دتے اک راہ، پاربرہم پتپریشور آد نرنجن ایکا جوتی نور کر رُشانیآ۔ ویکھے وگسے ٹلے پر بت چوٹی جل تھل اسگاہ، سمند ساگر ڈونگھی کھائی پھول پھولائیآ۔ گھٹ نوآسی کایا مندر اندر نرنتر ہو کے پڑا دیوے لاہ، پاربرہم برہم بھو اپنا دے جنائیآ۔ دُھر سندیشہ نرنریشا نرگن نرویر نرکار نرنکار سرشی درشی اندر دے سنا، سرون سروتا سُنن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیا باقی کملاپاتی اکو جوتی جاتا دے جگا، جاگرت جوت کرے رُشانیآ۔ امرت رس بوئند سوانتی گرگھ ٹھانڈے در دے پلا، پیوت جیوت روپ لئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نیت نوت لیکھا جانے دو جہاں، مہربان محبوب اپنی کل ورتائیآ۔

★ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ بلوندر سنگھ دے گرہ پنڈ چند پُرانا ضلع فروز پُر ★

جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جگ جنم دارہے کوئی نہ پاپ، پت پت پُنیت دے بنائیا۔ بھاگ لگا تن مائی وجود خاک، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ زرگن سرگن ہو ساتھ، دُھر داسنگ بنائیا۔ آتم پر ماتم دس جاپ، جگ جیون داتے بھیو کھلایا۔ جھگڑا کئے ترے گن مایا تینوں تاپ، تپش اگنی دے گوانیا۔ مہر نگاہ وچ محبوب رکھ ہاتھ، پشت پناہ آپ ٹکائیا۔ سب دا پورا کر بھوکھت واک، لیکھا چکا دُھر درگاہیا۔ چرن پریتی اکو رہے نات، دوجا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔

★ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ چندا سنگھ دے گرہ لیتوں کلاں ضلع لدھیانہ ★

جن بھگت کہن اپنا بخش آپے نام، ناؤں ندھانا دے جنائیا۔ سچ حقیقی دے جام، رس نُماری نام چڑھائیا۔ محبت دے طعام، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ ہوں بردے تیرے غلام، سیوک دُھر دے نظری آئیا۔ ساچی منزل دس آسان، اوکھی گھاٹی نہ کوئے چڑھائیا۔ توں آد جگادی دُھر دارام، رمیا ہو کے میل ملایا۔ تیرے چرن کول اک پرنام، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ ہوں بالک نڈھے نادان، بالی بدھ رہے گر لایا۔ توں آد جگادی دیونہارا دان، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ سچ سندیشہ نر زیشا دے فرمان، فُرنیاں وچوں سرتی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ واہگے ضلع ہوشیار پُر ★

گر اوتار پیغمبر تیرے اگے کرن ارداس، جن بھگت رہے جنائیا۔ سنت سہیلے تگن تیری آس، راہ اگڑا دے دکھائیا۔ توں صاحب سوامی ہو کے وسنا پاس، انترجامی پڑدا دینا اٹھائیا۔ من واسنا کوڑی کریا کرنی گھات، گھر اپنا دینا جنائیا۔ جتھے وجے اگنی ناد، دُھن ناد شنوائیا۔ سو لہنا دینا مکاؤنا کوڑی کریا جگت رواج، سماج اگلا دینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دوار یوں جھولی دینی بھرائیا۔

★ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ راجا رام دے گرہ لاجپت نگر، دلی ★

جن بھگت کہن سچ بھنڈارا کر بھر پور، اومتا رہن کوئے نہ پائیا۔ توں مالک صاحب حضور، شہنشاہ اکھوائیا۔ ساڈے بخش سرب قصور، من غرور دے تڑائیا۔ جگ جنم دے تیرے مزدور، نام اگمی سیو کمائیا۔ کلجگ ممتا رہے کوئی نہ کوڑ، جوٹھ جھوٹھ دینا مٹائیا۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ لیکھے مکاؤنے مورکھ موڑھ، گدھ لینے سمجھائیا۔ آسانسا کرنی پور، پورن برہم دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در گھر ساچا دینا سمجھائیا۔

★ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ جگت سنگھ دے گرہ پنڈ چنواؤں، پوڑی گڑھوال ★

۶۰۶ جن بھگت کہن پُرکھ اکال بخش دے دات، دیاوان دیا کمائیا۔ انت اخیر پچھ وات، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ توں میرا میں تیرا بنا رسنا توں اندر بخش اپنی گاتھ، اٹھے پہر وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن ساڈی لیکھے لائرتی، کلجگ سٹتیاں آپ جگائیا۔ تیری کھیل ویکھے دھر دی، سچھنڈ نواسی دینی دکھائیا۔ مہر ہووے پورے سنگر دی، صاحب سوامی دیا کمائیا۔ مُجّت رہے نہ کوئی کوڑ دی، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ آسانسا پوری ہووے بخشش کرنی چرن دھوڑ دی، ٹلے مستک خاک رمائیا۔ بدھ بیک کرنی گرگھ گدھ موڑھ دی، مورکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ بیڑی پتن پار کراؤنی جن بھگتاں دے پور دی، پار برہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ اسیں کھیل ویکھنی حاضر حضور دی، ہر کرتے دینی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صفحہ انت اٹھاونی کلجگ بلیچھ کوڑ دی، کُٹمب موہ رہن نہ پائیا۔

★ ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ★

جن بھگت کہن پر بھ پوری کر منسا، مانس مانکھ جنم اپنے لیکھے پایا۔ سوہنگ ساچی دھار روپ بنا ہنسا، ہستی وچوں ہستی دے بدلایا۔ پر ماتم آتم تیرا نور نورانی انسا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کر رُشانیا۔ توں ٹھا کر سوامی دُھر دا زِگن دھار کنتا، کنت کنٹول سچ اصول اپنا دے سمجھایا۔ من واسنا کوڑی کریا گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پڑدا اوہلا دینا چُکایا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی تیرا لہنا دینا بھگت سہیلے جن کا، جنم مرن دا لیکھا دے مُکایا۔ لیکھا ویکھ کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ تن کا، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا گنی تت دینی بُجھایا۔ کر پرکاش اگنی چن کا، رو سس سورہ چن لوڑ رہے نہ رانیا۔ جھگڑا رہے نہ جگت واسنا چھپر چھن کا، محل اٹل اُچ منار سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اِکو دینا دکھایا۔ لیکھا رہے نہ چنتا سوگ ہرکھ غم کا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وکار اندروں دینا کڈھایا۔ اِکو نام جیکار اشبدی دھارا دے دھن دھن دھن کا، دھرم دوار دُھر دربار اِکو سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت سہیلے در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جن بھگت کہن ٹھا کر سوامی دُھر دے میت، جاگرت جوت بن ورن گوت رُشانیا۔ تیرا نام کلمہ دُھر دا سُنئے اِک حدیث، حضرتتاں دے حضرت پیغمبراں دے پیغمبر اِکو دس حق پڑھایا۔ آسا منسا جگ چو کڑی پوری کر اُمید، آمد وچ تیرے گرہ وجے ودھایا۔ تیرا جلوہ نور نورانہ تکیئے بنا اُکھ دید، نچ نیز لوچن اِکو دینا گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر صفتاں وچ تیری رکھ کے گئے اڈیک، بھوکھتاں وچ اپنا دھیان لگایا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کلج اندھیرا میٹ تاریک، چار ورن اٹھاراں برن اِکو رنگ دے رنگایا۔ رسنا جھوا پتی دند سوہلا ڈھولا تیرا ناؤں زرنکارا گاوے گیت، گیت گو بند گھر گبھیر بے نظیر لاشریک سچ توفیق وچ دینا سمجھایا۔ جھگڑا کئے جگت واسنا کایا مندر مسیت، کایا کعبہ حق دوآبہ آب حیات جام پیاپایا۔ ایکنکار زِگن دھار آتم پر ماتم سچن سچ پریت، پریتم ہو کے پریمی پریمکا اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت سہیلے در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ بخش دے نام امولا رس، رستہ اِکو نظری آئی۔ جگت واسنا منوآ ہووے وس، واسطہ تیرے نال جڑایا۔ چار کُٹ دہ وِشا دِسیں پر تکھ، زِگن جوت ڈمگایا۔ تیرے نام دا وجے ند، انحد نادى ناد سُنایا۔ سنت سہیلے گرگھ میت مُرارے ٹھانڈے دربارے لینے سد، سدا

اِکو نام سندیشہ تھم جنائیا۔ پورب لہنا دینا چکاؤنا صدی چودھویں لوکمت جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تُوں مہربان محبوبِ مُجبتِ وِچ کھیل کریں سورا سربگ، بے انت کنت بھگونت تیری بے پرواہیا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا تکیئے اُپر شاہ رگ، دُھر دربارے اینکارے اپنا پڑا دینا اُٹھائیا۔ بھاگ لگا کایا مائی ساڈھے تن ہتھ، ہڈ ناڑی ناڑی نرگن نور کر رُشنائیا۔ ہوں سیوک بالک خالق پرتپالک تیری دسدے ید، بیتھارتھ پدارتھ نام دُھر دا جھولی دینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جن بھگت سہیلہ رہے نہ کوئے الگ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم ناتا اپنے گھر جڑائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دست امولک پا کے جھولی، جھلک اپنی دے دکھائیا۔ ہوں سیوک آتم تیری گولی، آد جگادی نت نوت تیرا راہ تکائیا۔ دھن بھاگ کلجگ انتم دسی اپنی بولی، تُوں میرا میں تیرا پڑا اوہلا دینا چکائیا۔ چرنگت سرنائی سرنگت گھول گھولی، آپ آپا وار دکھائیا۔ کایا بھاگ لگا دے چیتھڑ چولی، چم درشی دے بدلایا۔ تیری دھار پیار مُجبتِ وِچ آتم پر ماتم مولی، مولا ہو کے میل ملاؤنا سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سلطان سری بھگوان نوجوان مرد مردان، بھگت سہیلے تیرا راہ تکائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر کرپا کر پاندھان، کرپن ہو کے سیس نوایا۔ جگ چوکڑی بدلدا آئیوں ودھان، حکمے اندر تھم سمجھائیا۔ صدی چودھویں چار کنت دہ دشا کوڑی کرپا ویکھ شیطان، شرع شریعت وِچ دے ڈھائیا۔ شرشی دی درشی اشئی اشٹ دیوسکے نہ کوئے پہچان، محبوب مل کے تن وجود کرے نہ کوئے صفائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکڑی لیکھا جانیں دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ دُھر سندیشہ ایک ایک وار دے دے نوجوان، مرد مردان حکمے اندر اپنا تھم لوکمت دے بدلایا۔ بھگت سہیلے سنت سجن گُرمگھ گُرسکھ صوفی فقیر بے نظیر در تیرے منگدے دان، چرن کول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، انت اخیر ہونا مہربان، نگاہبان ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۱۸ پھلن شہنشاہی سمت ۲ کرپا سنگھ دے گرہ کان پُر ★

پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں آد جُگاد دیواں نام سنتو کھ، سَت دھرم وِچ سمائیا۔ چنتا مٹا کے ہرکھ سوگ، غمی وِچوں غم خوار لواں بنائیا۔ پریم پریتی دے کے آتم پر ماتم جوگ، جگتی جگت جہاناں باہر درڑائیا۔ ہوئے ہنگتا کٹ کے روگ، ہنگ برہم بھو گھلائیا۔ سچ دوارے کر سنجوگ، سوئی سرتی شبد ملائیا۔ ٹھانڈے در بخش کے مَوَج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچے کوٹ، کوڑ کُٹب دیاں گوائیا۔ ترسنا تر کھانہ رہے کھوٹ، سوچ سمجھ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں سچ دسا کے دھیرج دھرم، دیاوان دیا کمائیا۔ لیکھا مُکا کے کانڈ کرم، کرپا دھر دی اک دکھائیا۔ لیکھے لا کے مائس جنم، جھگڑا اگلا دیاں مُکائیا۔ سچ پریتی توڑ نبھا کے پرن، پتر میثور ہو کے ویکھ دکھائیا۔ اک سرنائی بخشے اینکارا چرن، چرنودک دھر دا جام پیا ئیا۔ سو سنت سہیلے حقیقی منزل چٹن، جگت دوارے پار کرائیا۔ بن ورن گوت درشن کرن، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں انتر بخشاں ایکا رنگ، رنگت دھر دی آپ چڑھائیا۔ نام ندھان وجامردنگ، مُردے مُرید وِچ سمائیا۔ مُرشد ہو کے لاواں انگ، انگیکار اک اھوائیا۔ سنت سہیلا بنا دھر دا فرزند، فرماں بردار فرمانے وِچ کرائیا۔ نچ آتم دے کے سچ اند، ترسنا کوڑی بھکھ مٹائیا۔ جھگڑا مُکا کے جیو پنڈ برہمنڈ، گھر ٹھانڈا اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے در دیوے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں چنتا غم نہ رہے سوگ، ہرکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ بھو مُکا کے لوک پرلوک، اوہلا اندروں دیاں چُکائیا۔ سَت ستوادی دس سلوک، سوہلا اکو اک سٹائیا۔ کمتی توں پرے دے کے مَوَج، مَوَجودہ ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں کرنی پئے نہ کھوج، کھوجت کھوجت اپنے رنگ رنگائیا۔ آد جُگاد جگ چوکڑی نت نوت پر م پُرکھ پر ماتم آتم کردا رہے چون، نرالی اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا اکو اک سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں کٹ کے مایا ممتا، ہم سا جن لواں بنا ئیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، نون س اکھر کراں پڑھائیا۔ انگیکار کر کے اپنے انگ دا، انگن اپنے لواں کائیا۔

بھنڈارا دے کے اگئی انند دا، نجانند کراں رسایا۔ پرکاش دے اگئی چند دا، سیتل دھارا اک سمجھایا۔ بھيو گھلا کے بندگی وچوں بند بند دا، بندنا اکو دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک امیوں رس اپنا اک چوایا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگت ترشنا پوری کراں ترپت، ترے گن اتیتا دے وڈیایا۔ سچ سوامی بن کے اشٹ، اشٹ آتما اک سمجھایا۔ تت وجود کھیل سرشٹی گرہست، کایا ماٹی وجے ودھایا۔ مہربان ہو کے مُجبت وچ کھولاں درشٹ، دید عید کراں رُشایا۔ شبدی دھار لیکھا لکھت، وششٹ رام گن سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ درڑایا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں نرنتر دستاں رام، رحمت اپنی اک کماہیا۔ گھر دا بن کے گھنٹیا شام، شام سُندر سو بھا پانیا۔ پیغمبر بن امام، دُھر دا عمل دیاں درڑایا۔ کلمہ دے کلام، نغمہ اک سناہیا۔ بھاگ لگا کے کایا بنک مکان، مقبریاں وچوں باہر کڈھایا۔ پریم پریتی اندر کرنا سچ انتظام، جگ چوکڑی گر گر دھار دے کے نام، نمستے وچوں نمو دیاں پرگٹایا۔ منزل دس آسان، اصل وصل یار کرایا۔ قُدرت دا کر دام، دامن ہو کے گنڈھ پوایا۔

۶۱۰ حکم سندیشہ نر نریشا دے بیان، نرگن سرگن سرگن نرگن سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت وڈیائی دیوے مان، ابھمان رہن کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں انتر آتم کراں ٹھنڈا، میگھ دُھر دا اک برسایا۔ لکھ چوڑاسی انتم پار کر کے کنڈھا، کنڈھی بیٹھی بیٹھاسب نوں پار کرایا۔ دین دیاں بن بخشدا، بخشش رحمت اپنی اک ورتایا۔ آدانت مدھ نِت نوت دیندا آیا چھندا، سوہنگ ڈھولا بن وچولا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن دھار ایکنکار اکو اک سناہیا۔ پُرکھ اکال کہے بھگتاں دے کے دھیرج جت، یتھارتھ اپنا بھيو گھلایا۔ بنا و دیا دے کے برہم مت، بنا اکھراں اکھراں پڑھایا۔ نام چڑھا کے اپنے رتھ، رتھواہی ہو کے سیو کماہیا۔ پریم پریتی اندر دس کے جس، وید پُراناں کھہڑا دیاں چکایا۔ نج نیتز کھول کے اکھ، سرشٹی درشٹی دیواں بدلایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سب کچھ میرے ہتھ، کرن کراونہار کرتا قُدرت دا مالک نظری آہیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، رکھک ہو کے رچھک ہو کے رکھیا کراں تھائیں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ست دوارا اکو اک دکھایا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں اندر دے کے دھیرج دھیر، دھرم دوارا اک دکھایا۔ روداسا ویکھ

کے پاڑ چیر، اندر نرگن نور جوت رُشنا یا۔ سچ نام دی کھچ لکیر، راہ اکو اک وکھایا۔ جس گرہ بدل جائے تقدیر، تلبہر دے چکایا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، اکو رنگ رنگیا۔ نظری آئے بے نظیر، نگاہ نظر دے بدلایا۔ لیکھے لاکے در مانگت فقیر، فقرہ اپنا اک سنایا۔ جن بھگتاں اندر بدلن نہ دیوے ضمیر، گبھیہر ہو کے گہر گور کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد انت اخیر، آخر اپنی کار اپنے وچ سانیا۔

★ ۱۸ پھلن شہنشاہی سمت ۲ گردت سنگھ دے گرہ کان پُر ★

جن بھگت کہن پر بھ اکو بھکھ پیاس، بے آس دے گواہیا۔ دُھر سہیلے وسنا سدا پاس، اک اکلے اپنی دیا کما یا۔ چرن پریتی پونجی بخشنی راس، رستہ مارگ اپنا دینا در سانیا۔ لیکھے لاؤنا پون سواس، ساہ ساہ تیری یاد نظری آ یا۔ توں داتا دانی سرب گنتاس، گنوتا وڈ وڈایا۔ اگم اتھاہ الکھنا الاکھ، بے انت بے پرواہ شہنشاہیا۔ چرن پریتی جوڑنا دُھر دانات، ندان اپنے رنگ رنگیا۔ آتم پر ماتم تیری ذات، دوجا ویس نہ کوئے وٹایا۔ سو سمرن دسنا جو تیری اگمی گاتھ، جس نوں بدلے نہ کوئے لوکایا۔ جس دا جگ چوکڑی کرے نہ کوئی گھات، قاتل مقتول نہ روپ وٹایا۔ سدا بنیا رہے وشواش، وشیاں وچوں باہر کڈھایا۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، پتت پُنت دے بنایا۔ گرہ مندر اندر کھولے تاک، پڑدا تن وجود چکایا۔ تیرا درس ہووے ساکھیات، سخیاں دا روپ لینا اپنایا۔ محل اٹل ویکھئے محراب، محبوب مل کے وجے ودھایا۔ سمر تھ سوامی پڑھنی پئے نہ کوئے کتاب، کُتب خانیاں دا لیکھا دینا چکایا۔ کوئی وجاؤنی نہ پئے رباب، تند ستار اپنی دینی ہلایا۔ کوئی ویکھنا نہ پئے حصہ باب، نام ندھان سری بھگوان دینا سمجھایا۔ اگے منگے نہ کوئے جواب، سر اپنا ہتھ دینا رکایا۔ چوراسی وچ آؤنا نہ پئے جنم توں بعد، آباد کھیڑا دینا کرایا۔ ساچا رس اگمی دینا سواد، انرس اپنا آپ چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ٹھانڈے آس رکھایا۔ جن بھگت کہن وست دے اللہ بی خیر، مہبان بیدو تیری اک سرنایا۔ نرگن دھار بخشش وچ کر مہر، مُجت دے محبوب

اپنا رنگ رنگا گیا۔ تیرے دوارے دی دو جہاناں توں پرے ہووے سیر، در دروازہ دینا گھلایا۔ جگت واسنا سنگ رہے نہ کوئے ایر غیر، کوڑی کریا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ تیرے پریم پیار دی اُتجے اکو لہر، لہر لہر وچوں پرگٹایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی غیر، وکار ہنکار دینا کھپایا۔ خوشی بخشنی اٹھے پہر، گھڑی پل بُھل کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دی آسا منسا پور کرائیا۔ جن بھگت کہن پریم پریتی دے وتھ، واستک اکو منگ منگایا۔ تیرا نام سُنئیے اکھ، کتھنی کتھا کرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نرالا اعلیٰ عالم توں باہر دس رس، رستہ وابستہ ہو کے اپنا دے سمجھایا۔ حقیقت وچوں حکم نال دے حق، مہربان ہو کے مہر نگاہ اٹھایا۔ جگ چوڑی نت نوت نرگن سرگن تیرا راہ رہے تک، پر تکھ روپ مل گھر گمبھیر گوسانیا۔ تیرا نور ظہور نظری آئے سچ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ سچ محلے چڑھ دینا سہایا۔ منوآ چار گنٹ دہ دشا جگت واسنا مول نہ پئے نچ، نوآ سوانگی اپنا سوانگ نہ کوئے ورتایا۔ کرنی دے کرتے قدرت دے مالک سب کچھ تیرے ہتھ، دیونہار دے دے خوشی بنایا۔ جن بھگت کہن کرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی گرہ مندر اندر پڑدا دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت سہیلا تیرا داسن داس، سیوک ہو کے اپنی سیو کمایا۔ جن بھگت کہن دیندیاں آوے کوئی نہ توٹ، اٹھ بھنڈار دے ورتایا۔ تیرے نام دی لگے چوٹ، سوئی سرتی دے اٹھایا۔ کوڑی کریا رہے نہ اندر واسنا کھوٹ، من کا منکا دے بھوایا۔ تیرا اکو نام جیکارا بن سروناں سُنیا جائے سلوک، سوہلا ڈھولا اکو ناد کر شنوایا۔ بن نیتز لوچن نین تیرا جلوہ تکیئے جوت، پرکاش نال پرکاش دینا دکھایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج پاربرہم پتر میثور تیری رکھدے آئے اوٹ کوئی کوٹ، جگت وکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جگت وچھوڑا میٹنی سوچ، سمجھ رمز نال بدلایا۔ جن بھگت کہن ساچی دست امولک دے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتایا۔ اسیں کوئی منگدے نہیں وڈیائی والی کرامات، کرماں دا لیکھا دینا مُکایا۔ دوس رین اٹھے پہر پریم پیار دی رہے پر بھات، سندھیا روپ نظر کوئے نہ آیا۔ سوئی سرتی شبدی دھار پئے جاگ، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ ترے گن مایا اگنی تت جلائے نہ کوئی آگ، مایا ممتا ڈیرہ دینا ڈھایا۔ انتر انتر تیرا اُتجے اک ویراگ، ویری دُت دُشت کایا مندر اندر باہر کڈھایا۔ دین دُنی ہووے تیاگ، سچ سرنائی جاییے لاگ، لاگت بن سواگت

کرنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جن بھگت بن تیرا سماج، سے دے یاچک ہو کے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن اپنی دے دے پریم پیار دی جھلک، جھلی دے سے جگت لوکائیا۔ پڑدا لاه اُپر فلک، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ تیرا لیکھا ویکھیے وچ خلق، خالق مخلوق کھوج کھوجائیا۔ وچھوڑا ہووے نہ گھڑی پک، پکاں دے پچھے بہہ کے اپنا نور کر رُشنائیا۔ کھیل وکھا فرش عرش، عرشی پریتم اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں جنم مرن دی رہے کوئی نہ حرص، ہو س اگلی دینی مٹائیا۔ رحمت وچ رحمان آ کے کر ترس، پُرکھ اکال دین دیاں اپنی دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم دوہاں اکو جی سانجھی غرض، غرض وند دوویں نظری آئیا۔ جن بھگتاں بھگونت ہو کے من عرض، آرزو ارداس بیتی تیرے آگے سنائیا۔ سنت ادھارنا تیرا فرض، گرگھ گر گر گود اٹھائیا۔ کلج انت صدی چو دھویں کھیل ویکھ اسپرج، چار کنت دہ دشا نو نو چار رہیا کر لائیا۔ دیناں انا تھاں وندے کوئی نہ درد، دکھیاں دکھ نہ کوئے مٹائیا۔ جودھا سور مردانہ بن مرد، پیر رس اپنا دے چکھائیا۔ چھری شرع حلال کرے کسے نہ کرد، قتل گاہ دا لیکھا دینا مکائیا۔ سچھنڈ دوار اینکار اپنی بن اکھراں والی ویکھ فرد، بن حرف حروف دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرویر ہو کے ویکھ پرت، پتیر میثور پار برہم برہم میلا گرگھ دھار لینا ملائیا۔

★ ۱۸ پھلن شہنشاہی سمت ۲ گر پنچن سنگھ دے گرہ لال بنگلا کان پُر ★

جن بھگت کہن دین دیاں پُرکھ سمرتھے، صاحب سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری اوٹ تکائیا۔ چار کنت دہ دشا نو نو چار پھر پھر تھکے، سرگن نرگن تیرے بنے پاندھی راہیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار ہوئے ہکے بکے، حقیقت حق نہ کوئے درڑائیا۔ سچ نشانہ سری بھگوانا اینکار تیرا کوئی نہ دسے، دہ دشا دین دنی ہلکائیا۔ جھگڑاپیا مندر مسجد شودوالے مٹھے، گردوار گر گر نور نہ کوئے رُشنائیا۔ پھری دروہی گنگا گوداوری جمنا سُرستی تیر تھ اٹھسٹھے، امرت رس نبھر جھرننا بوند سوانتی مکھ نہ کوئے چوائیا۔ منکا منکا من واسنا جگت سادھو تیرا نام رہے رٹے، رتن امولک کایا گولک ہتھ کسے نہ آئیا۔

مائس جنم مانگھ ذاتی ملدا جائے گھٹے، کرنی دے کرتے قیمت انت کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تَدھ بِن تیج کوئی نہ رکھے، سر ہتھ سمرتھ چار کُنٹ نہ کوئے کائیا۔ ہوں بالک سیوک سرن سرنائی اکو تیری ڈھٹھے، سر سر تیری بھیٹ چڑھائیا۔ آد زرنجن جوت پرکاسے کوڑی کر یا مایا متا موہ وکار میٹ رٹے، نام ندھانا مرد مردانہ نوجوانا اکو دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار اینکار در تیرے الگھ جگائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دیونہارے دُھر دے سوامی، سواہی ہو کے الگھ جگائیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت انتر جامی، پار برہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی اپنا حال دسے بے زبانی، اوچی کوک کوک سناٹیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کر یا پردھان ہوئی مایا متا رانی، ہنکار وکار گھر گھر اپنا ڈنک وجائیا۔ ست دھرم دسے نہ کوئے نشانی، نشانہ سر شٹی در شٹی اندر اپنا گئی بھلائییا۔ سنگھ سوار ہو کالے ا شٹبھج بھوانی، شستر بستر اپنے آپ دکھائیا۔ کرپا کر شہنشاہ شاہ پاتشاہ دُھر سُلطانی، صلح کل مہر نظر اٹھائیا۔ سادھاں سنتاں اندر منزل رہی نہ کوئی رُوحانی، رُوچ بُت پنت پنت نہ کوئے بناٹیا۔ رسنا جہوا متی دند من واسنا سارے پڑھدے بانی، بان انیلا تیر بجر کپائی پار نہ کوئے کرائیا۔ جھگڑا دیکھیا چارے کھانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دین دنی دی ویکھ انتر دھار بدھی، بیک نظر کوئے نہ آئییا۔ سر شٹ سبائی ہوئی دُکھی، ورن برن رہے گراٹیا۔ آسا ترشنا وچ بھگھی، ترپت کر نہ کوئے سمجھائیا۔ بھاگ لگے نہ کسے لکھی، بھگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ من وکارا کوڑا جام پیندے گھٹیس، انرس ہتھ کسے نہ آئییا۔ سمرتھ سوامی تیرے کولوں کوئی دھار نہیں گجھی، پڑدا اوہلا نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پُرکھ اکالے دین دِیالے مہربان محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ اپنے نام دادے اک اشارہ، عیش و عشرت کوڑا دے مٹائیا۔ کلج انت آخر دسے کنارہ، نیا نوکا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ کھیوٹ کھیوٹا بن پروردگارا، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا مارگ دین دنی دس اپارا، اپر پر سوامی ہو کے دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا گاؤں اک جیکارا، جیکارے اندر تیری دھار نظری آئییا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کوئے چتر آئییا۔ سو لہنا دینا ویکھ سرب سنسارا، سر شٹی در شٹی اندر پڑدا لاہیا۔ بھگت وچھل تیرا ناؤں گرور گر دھارا، گھر گبھیر اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت سہیلا اک اکیلا در ٹھانڈے تیرے کرے نمسکارا، نمو

نمو جگدیش سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پاربرہم پرہہ اپنا بھو دینا کھلایا۔ جن بھگت کہن پرہہ آکے ویکھ دین
 دُنی لوکمت، ماتر بھومی دے دُہانیا۔ سرشٹ سبائی بُدھی ہوئی کاگ، ہنس رُپ نہ کوئے دکھانیا۔ نچ نیتز کھلی کسے نہ جاگ، آلس نندرا پڑدانہ کوئے اُٹھانیا۔
 دُھر دا نظر آئے نہ کوئی سادھ، جو سندیشہ تیرا نام سنانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ودھیا وواد، وکھ امرت رُپ نہ کوئے بنانیا۔ پوتر رہیانہ کوئی سماج، اگم شبد سُنے نہ
 کوئے ناد، بودھ اگادھ کرے نہ کوئے پڑھانیا۔ کوڑی کرپا بدل دے راج، اکو سیس جگدیش تیرے سوہے تاج، تخت نواسی پُرکھ ابناشی اپنا حکم دینا ورتانیا۔
 جن بھگتاں رکھ لاج، کوڑی کرپا بیڑا ڈوب جہاز، شتوہ دریا دھکا دینا لگانیا۔ ست دھرم دھرنی دھرت دھول چلا رواج، آتم پر ماتم ہووے کاج، سرتی شبد پوے
 راس، گوپی کاہن آتم پر ماتم رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، برہمنڈ
 کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر دو جہان سری بھگوان تیری منگن امداد، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر سب بیٹھے سیس نوانیا۔

★ ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی مائیو میں شاہ کھلاڑا ★

جن بھگتاں پوہ نہ سکے ترے گن مایا، ممتا موہ وکار رہن نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہوئے سہایا، سمرتھ سوامی انترجامی سر اپنا ہتھ لکانیا۔ چرن کول
 کول چرن اُپر دھرتی دھول دے سرنایا، سرنگت اکو اک وکھانیا۔ کایا مندر اندر دے سہایا، سوبھاؤنت سری بھگونت نرگن نور جوت کر رُشانیا۔ شبدی دامن
 پلُو لے پھڑایا، آتم پر ماتم اپنی گنڈھ پوانیا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی پھند دے کٹایا، رائے دھرم دے نہ کوئے سزایا۔ سچکھنڈ دوار اینکار ایک مندر دے وکھایا،
 جس گرہ مندر اندر وسے بے پرواہیا۔ آدانت سگلا سنگ اپنے نال رکھایا، ناتا توڑ کوڑا دین دُنی جگت جڈانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ہرجن اپنے گھر وسانیا۔ جن بھگتاں نیڑ نہ آوے ممتا موہ کوڑ، جگت وکارے وچوں باہر کڈھانیا۔ چرن پریتی بخش ساچی دھوڑ، مستک لکا نام خاک
 رمانیا۔ کایا چولی چاڑھے اپنا اگتا رنگ گوڑھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آنیا۔ کوٹ جنم دے معاف کرے قصور، پت پُنیت دے کرانیا۔ آتم جوتی بخشے ساچا نور،

اندھ اندھیرا اندروں باہر کڈھائیا۔ نام نُماری نَجھر جھرنا امرت رس دیوے سچ سرور، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل دکھائیا۔ جن بھگت سہیلا رہن نہ دیوے کوئی دُور، دُور دُراڈا نیرن نیرا درگھر ٹھانڈے جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن پیتا ٹھانڈا پیتا اپنا گھر دکھائیا۔ جن بھگتاں وکھرا رُپ نہ جانے کوئے نرناری، نرنائن اپنے رنگ رنگائیا۔ ایکا آتم جوت آد پُرکھ نرنکاری، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چو کڑی نت نوت ویکھے وگسے دُھر درباری، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت مہربان محبوب غریباں نمائیاں کوجھیاں کملیاں جائے تاری، تارنہار سمرتھ شبد سَنگر اکو نظری آئیا۔ جنم کرم دارہے نہ کوئے گناہ گاری، جو چرن سرن کرے نمسکاری، کوٹ جنم دی دُرمت میل دئے دھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اکو اک دکھائیا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سچ دوار دکھا کے ہٹ، نام ونجارے لئے کرائیا۔ نَجھر دھارا امرت دے کے رس، رستہ اپنا دئے دکھائیا۔ پریم پیار مُجبت وچ کھول کے اٹھ، پرتکھ رُپ ملے گوسائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آد جگادی سوہنگ ڈھولا دس، دہ دشا توں وکھرا مارگ دئے جنائیا۔ من واسنا شبدی دھار کرے دس، وصل دیوے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر بھگتن پیتا اکو اک ایکنارا نظری آئیا۔ جن بھگت اُدھارے بردھ بال، جو بنونتا اپنے رنگ رنگائیا۔ جھکڑا مُکا کے شاہ کنگال، اُوچ نیچ راؤ رنگ اکو گھر وسائیا۔ نام بھنڈارا دے کے دُھر دامال، انملڑی دولت آپ ورتائیا۔ گرکھاں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں پریم پُرکھ پتر میثور سے نال، دوس رین سگلا سنگ بنائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنارا اکو دس کے سچی دھرم سال، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر جن بھگتاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ ترے گن مایا جگت ریتی رہے نہ کوئے جنجال، مندر مسیتی لیکھا دئے مُکائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی مالک ملے آن، خالق پرتپالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جو جنم جنم پُرب گھالنا آئے گھال، تہاں کرم دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں بن پرتپال، دین دیاں ہو کے ویکھ دکھائیا۔

★ ۱۸ پھلن شہنشاہی سمت ۲ ستونت کور دے گرہ کان پُر ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و جن بھگتاں دیواں اگمی دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ بنا اکھراں توں دے کے شبد گیان، اگیان اندھیرا دیاں مٹائیا۔ بنا جگت نیزاں توں بخشاں نور مہان، جوتی جوت ڈمگائیا۔ بن رسنا توں امرت رس دیواں پین کھان، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ بن نشانیوں دھرم نشانہ دکھاواں جھلدا دے دو جہان، سرشی توں پرے درشی توں باہر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگت سہیلے کراں ٹھنڈے ٹھار، اگنی تت بُجھائیا۔ لہنا دینا چکا کے پوربلے جگ چار، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کمائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھال، دین دُنی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ مُرشد ہو کے مُریداں پچھے حال، احوال پچھلا دئے گواہیا۔ صدی چوڑھویں چار کُنٹ دہ دشا سب دے سرتے کوکے کال، کوڑ نگارہ رہیا وجائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچھنڈ دوارے کرن سرب سوال، سوالی ہو کے اپنا حال سنائیا۔ لیکھا جانے سچھنڈ نواسی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈی آد انادی منگ، برہما کھوج کھوجائیا۔ توں داتا دانی دیونہار سورا سربنگ، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر کلج کوڑی کریا کر بھنگ، بھگون ہو کے اپنی اکھ اٹھائیا۔ تیرا نام شبد اگم اتھاہ بے پرواہ ویکھئے ترنگ، تریا توں پرے ترت اپنا حکم دے سنائیا۔ دو جہان شبد دامہ و بے مردنگ، برہمنڈاں کھنڈاں آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے ویکھ اپنے چند، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگت سہیلے ویکھاں لوکماں جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ سنت سہیلے ہنس بناواں گگ، مانک موتی سوہنگ ہنسا چوگ چُگائیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا پار کر کے حد، محبوب ہو کے مُجبت وچ ملائیا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان ہو کے وجاواں ند، انحد نادی ناد سنائیا۔ سچ دوار اینکار نرگن دھار ہو کے گرگھ گر گر چیلے لوواں سد، دھر سندیشہ نر نریشا اکو اک جنائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا جیو جگت رہے نہ کوئے الپگ، کوڑی کریا کرم چرم وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی اپنا کھیل دکھائیا۔ جن بھگت کہن تیرا

کھیل انوکھا پُرکھ اکال لینا تک، تقدیر دینی بدلانیا۔ چار جگ دا گر اوتار پینمبراں لہنا دینا جھولی پاؤنا حق، حقیقت وچوں لاشریک اپنا پڑدا دینا اٹھانیا۔ سنجگ ترتیتا دواپر کلجگ منزل منزل سارے گئے تھک، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکانیا۔ کرپا کر مہربان سری بھگوان پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ اک سمجھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی اندر تیرے نام دا اکو ہووے جس، صفتاں وچ تیرا ڈھولا گانیا۔ تیرا مانو تیتھوں رہے کوئی نہ وکھ، وکھرا گھر نہ کوئے بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دارس، رسیا ہو کے امیوں اپنا دینا برکھانیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیواں نام اگم اتھاہ، کاتب لکھن کوئے نہ پانیا۔ جس نال دین دُنی دا بدل جائے راہ، رہبر ہو کے ویکھ وکھانیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر دین دُنی دا بناں ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اٹھانیا۔ سنجگ ساچا مارگ لا کے نواں، نوست کراں رُشنانیا۔ جن بھگتاں دی آتم سیجے نرگن دھار ہو کے سواں، سار شبد اپنا حکم ورتانیا۔ پون سواس جن بھگتاں لیکھے لاواں دماں، دامن ہو کے ضامن ہو کے اپنی گنڈھ پوانیا۔ توں میرا میں تیرا دو جہاناں ڈھولا کہواں، لکھ چوڑاسی دیاں سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے ایک مان، ایصمان کوڑا اندروں باہر کڈھانیا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گربخش سنگھ دے گرہ مہو ضلع لکھنؤ ★

دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرے وڈ وڈ بھاگ، وڈ بھاگی پایا بے پرواہیا۔ گر اوتار پینمبر سچھنڈ دواویوں آو بھاج، نرگن نور نرور ہو کے اپنا پندھ مُکانیا۔ وشن برہما شو دیوت سر چھڈ کے آو سماج، دو جہاناں اپنا پندھ مُکانیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پُرکھ اکال دا ویکھو سماج، ساچی دھار اک درڑانیا۔ سنجگ ترتیتا دواپر کلجگ سُنو اگمی آ کے ناد، پاربرہم پتہر میشور اینکارا اک وجانیا۔ زمیں اسمان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھولو جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت اک اگلا رہیا وکھانیا۔ پنج تت ترے گن اپنی بُجھا کے آؤنا آگ، امرت میگھ بے پرواہ اپنی دھار رہیا وکھانیا۔ بھگت سنت صوفی فقیر ویکھو آ کے دُھر داکنت سہاگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پروردگار سانجھیاں جلوہ گر نور خدانیا۔ جس نے کھیل کھیلیا اگم اتھاہ بے پرواہ آد، جگ چوڑی

برہم برہما اپنی دھار چلائیا۔ شبد اگئی بودھ اگادھ سناونہارا انراگی راگ، بن رسنا جہوا بتی دند سوہلے ڈھولے ڈھر دے آپ سناپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سناپیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کہے میری پُرکھ اکال کھولی اکھ، بن نیتز نین دتا گھلایا۔ میں انتر دھارا بولاں سچ، سنیہہڑا دیواں ڈھر درگاہیا۔ جس نوں جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار گر اوتار پیغمبر گئے سد، نام سندیشہ دے کے دو جہاناں دھیان لگایا۔ سو مالک خالق پر تپالک کرے کھیل سورا سرگ، شاہ سلطانا نگاہانا اپنا بھيو گھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک ورتایا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر وکیوں سوہی میری دھرت، دھرم دوارا نظری آپیا۔ کچھ رام وششٹ پائی شرط، شرع سمجھ کسے نہ آپیا۔ سپت رکھی کر کے ایہتے درس، اپنی ترشنا بھکھ مٹاپیا۔ برہما نو دن رہیا بھٹک، شکر چھ دن اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ وشنوں وشو دھار امرت برکھ، وشیش اپنا گن درڑاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ڈھر دا رہیا سمجھایا۔ دھرنی کہے میرے انتر ویکھو چاؤ گھنیرا، گھنیا ڈھر دا دے وڈیایا۔ میں ستجگ تریتا دوار کلجک بیٹھی رہی کر کے جیرا، چار جگ اک دھیان لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میٹوں دے کے گئے سنیہہڑا، شاستر سمرت وید پُراناں توں باہر کر پڑھایا۔ جس ویلے صدی چودھویں کلجک انت اخیر ہويا اندھیرا، چار ورن اٹھاراں برن نچ نیتز لوجن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ پرم پُرکھ پر ماتم پار برہم پتر میثور جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا مارے اپنا پھیرا، اکل کل دھاری اپنا ویس وٹاپیا۔ چار گنٹ دہ دشنا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میرا دھرم دوار گھلا کرے ویہڑا، کوڑ گڑیا ر جگت و بچار ہنکار رہن کوئے نہ پاپیا۔ سو وقت سہنجنا آد پُرکھ ابناشی کرتا دتے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا پڑدا آپ اٹھایا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرا انتر ہويا خوشحال، خوشی دو جہان نظری آپیا۔ کرپا کری دین دیال، دیاندھ ویکھ وکھایا۔ جس دی یاد وچ جگ چوکڑی پیتے کال، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکاپیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے آگے کر دے گئے سوال، بھکھک ہو کے ڈھر دی منگ منگاپیا۔ سو لیکھا جانے سچ سوامی آد جگادی میرے دوارے پتی دھرم سال، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ڈھر دا دے سمجھایا۔ دھرنی کہے میٹوں آئی یاد، چار جگ دا لیکھ سمجھایا۔ رام وششٹ کیتی فریاد، انتر انتر اک سناپیا۔ جس

کھیڑے نوں کر سکیا نہ کوئی آباد، آبادی جگت نہ کوئے ودھائیآ۔ گا سکیا کوئی نہ راگ، چھٹی راگ رہے گر لائیآ۔ سُن سکیا نہ کوئی ناد، جگت تال نہ کوئے
 وڈیائیآ۔ سمجھا سکیا نہ کوئی سماج، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیآ۔ سو کھیل ویکھیا تماش، پُرکھ اکال رہیا دکھائیآ۔ جس دا لیکھا بودھ اگادھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ وششٹ کہا سُن دسر تھ بیٹے رام، سچ سندیشہ دیاں درڑائیآ۔ تیرا رُپ ہونا گھنیا شام، ساول سُندر کھیل
 کھلایآ۔ ویس وٹاؤنا پینمبراں دینا پیغام، عیسیٰ موسیٰ رنگ چڑھائیآ۔ محمد دینا جام، کلمہ حق سمجھائیآ۔ نانک نرگن دینا اکو نام، ناؤں نرنکارا آپ سنائیآ۔ اک دس دا
 کھیل مہان، دہ دشا وبے ودھائیآ۔ گوہند سورا نوجوان، سُن دُلارا اک پرگٹائیآ۔ جس دا لہنا دینا ہونا وچ جہان، دین دُنی دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا آپ وڈیائیآ۔ وششٹ کہا سُن رام دُلا رے، اگلا لیکھا دیاں درڑائیآ۔ جس ویلے لوکمت پیتے جگ چارے، سنجگ تریتا دواپر
 کجگ اپنا ویس وٹائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن ہونے دُکھیارے، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ مایا ممتا گڑھ بنا ہنکارے، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیآ۔ جوٹھ
 جھوٹھ سادھ سنت ہونے ونجارے، حقیقت حق نہ کوئے دکھائیآ۔ کاغذ قلم لیکھا لکھ سکے نہ کوئے نرنکارے، بھو ابھید سکے نہ کوئے کھلایآ۔ شاستر سمرت وید
 پُران انجیل قرآن کھانی بانی انت دیوے نہ کوئے سہارے، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر
 سندیشہ اک سنائیآ۔ رام کہا دس وششٹ، وشیاں توں باہر سمجھائیآ۔ کی لیکھا ہونا سرشٹ، دین دُنی پڑدا دینا لاہیا۔ کی پُرکھ اکال دا ہونا اشٹ، دیو آتما دینا
 سمجھائیآ۔ کیہڑا لیکھا بھوکھت، بھوکھت دا بن اکھراں دینا لکھت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پڑدا اوہلا دینا چُکائیآ۔ وششٹ کہا
 میرا اک سندیش، سندھیا توں باہر دیاں جنائیآ۔ سنجگ تریتا دواپر جس دھار بدلایا بھیس، ویس انیک وٹائیآ۔ اوسے دا انت اخیر جامہ ہونا دس دسمیش، دہ دشا
 کرے شنوائیا۔ چار ورنان دینی ٹیک، کھتری براہمن شور ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا جگت جہان چلائیآ۔ پُرکھ اکال دا بنا بیٹ، پتا
 اکو اک منائیآ۔ نرگن دھار کرنا ہیت، تئال والی جگت جڈائیآ۔ کھیلنا کھیل اگے دیس، سنجھنڈ ساچے سو بھاپائیآ۔ جتھے اکھاں والا لئے کوئی نہ ویکھ، جوتی جوت
 جوت رُشنائیا۔ سو دیوے سچ سندیش، نام ندھانا اک درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک دکھائیآ۔ دھرنی

کہے جس ویلے رام وششٹ کیتی بات، بھومکا ایہو نظری آئی۔ نہ دوس نہ رات، گھڑی پل سمجھ کوئے نہ پائی۔ نہ کوئی قلم شاہی کاغذ لکھے گاتھ، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نہ کوئی تیجا دسے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنائی۔ ایہہ کھیل اگم اتھاہ پُرکھ ابناش، ہر کرتا آپ سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ دھرنی کہے میں سُن کے بات لیا پچھ، رام وششٹ دینا جنایا۔ تُساں دوہاں نے جانا اٹھ، تن وجود پندھ مُکایا۔ میٹوں اگلا بھيو دسو کچھ، ہو نمائی سپس نوایا۔ دوہاں نے مل کے سانجھی پڑھی تک، سوہنگ ڈھولا دتا گایا۔ دھرنی تیرا پُرکھ اکال میٹے ڈکھ، کلج ویلا اتم نظری آئی۔ جس نے گوہند سورا بناؤنا اپنا سوت، سوت دلارا اکولے پرگٹایا۔ ایہہ کھیل ابناشی اچت، ہر کرتا آپ کرایا۔ سمت شہنشاہی سہائے تیری رت، وار تھت سمجھ کسے نہ آئی۔ رام وششٹ کہا دھرنی ہُن کر جا چُپ، اگے بچن نہ کوئے بنائی۔ تیرا لیکھا ساڈے نالوں جاوے ٹٹ، ٹٹی گنڈھ پُرکھ اکال نال پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دھرنی کہے میٹوں ہور دیو دلاسا، دھیرج دھیر اک بٹھایا۔ میں دیکھاں کھیل تماشہ، زرگن سرگن وجے ودھایا۔ میری پوری ہووے آسا، منسا منسا وچ سائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ رام وششٹ کہا سُن دیئے دھیر، دھرم دوار دکھایا۔ کلج انت دیکھ اخیر، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ جس ویلے رہیا نہ کوئی پیغمبر پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری چلے نہ کوئے چترایا۔ شرع توڑے نہ کوئے زنجیر، چارگنٹ ہلکایا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا دیوے بے نظیر، مہر نظر اپنی اک اٹھایا۔ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اک سمجھایا۔ تیرا کچھ لیکھا لکھ کے جانا کبیر، جلاہا پھیری پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنایا۔ دھرنی کہے میٹوں دسو اک کہانی، کہاوت جگت رہے نہ رایا۔ کی کھیلے کھیل شاہ سلطانی، پتیر میثور بے پرواہیا۔ وششٹ کہا گوہند دا گرگھ تیری اک نشانی، نشانہ اگلا اک سمجھایا۔ جس دے اندر برہوں کانی، تیرا نیالا آپ چلایا۔ اوہناں دا مالک خالق پر تپالک بنے آپ بانی، سہارا کنارہ تیرا لیکھے لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حکم اک درڑایا۔ رام کہا میں ہور کچھ لیا تک، لیکھا اگلا دیاں سمجھایا۔ دھرنی کھیل کرنا پُرکھ سمرتھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ گوہند دھار کر پرگٹ، جوتی جاتا جلوہ نور کرے رُشانی۔ وست امولک دے کے وتھ، نام بھنڈارا اک بھرائیا۔ بھيو ابھیدا کھول کے سچ، ساچا مارگ اک دکھایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دے وڈیایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیکارا بول کے اک الکھ، الکھ اگوچر آپ سمجھائی۔ دین ذنی توں کھیل کرنا وکھ، پنچم میلا سچ سُبھائی۔ پُری اندر دے اندر جانا وس، واسطہ پُرکھ اکال نال جُڑائی۔ اتم سب کچھ جانا چھڈ، خالی ہتھ وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر زیشا اکو اک اُجائی۔ دھرنی کہے کچھ ہور اگلا دس بھيو، پڑا رہے نہ رائی۔ توں وڈا دیوی دیو، دیوت سُر تیری سرنائی۔ میں ویکھاں دھام نہیل نہکیو، اٹل محل ملے وڈائی۔ جس نوں گانہ سکے کوئی رسنا جہو، قلم شاہی بند نہ کوئے کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر فرمان سری بھگوان اک اگلا اینکارا اگم اپارا الکھ اگوچر اپنا آپ جنائی۔ رام کہے سُن دھرتی اگلا دتتاں حال، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئی۔ جس ویلے کجک کوڑی کرپا ہوئی کال، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار جگت ہلکائی۔ سچ دوارے رہیا کسے نہ نام، نام نرنکارا نظر کسے نہ آئی۔ پیغمبراں سُنے نہ کوئی پیغام، صلح کُل میل نہ کوئے ملائی۔ چار ورن اٹھاراں برن ہوئے حرام، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ کوڑی کرپا کرنا قتل عام، قاتل مقتول سکے نہ کوئے بچائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویس لئے پرگٹائی۔ دھرنی کہے کویں ویلا ہوئے سُنھنا، میٹوں دیو درڑائی۔ کس بدھ ملے درد دُکھ بھے بھنجا، وڈا داتا بے پرواہیا۔ میرے نیترا پاوے اگئی نام انجنا، اگیان اندھیر مٹائی۔ گھر سوامی ٹھا کر ویکھاں سبنا، متر پیارا دُھر درگاہیا۔ تریتا دوا پر جس دے حکمے اندر لنگھنا، کجک وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کس بدھ اپنا کھیل کرائی۔ رام کہا میٹوں ایوں رہیا جاپ، سچ دیاں سنائی۔ پُرکھ اکال کرنا پرکاش، گوہند جلوہ نور رُشائی۔ بھيو کھولنا کایا مائی خاک، پنچ تت وجے ودھائی۔ نظری آوٹا ساکھیا، سوچھ سرُپي رُپ وٹائی۔ رُوح بُت کرنے پاک، پتت پُنیت بنائی۔ جن بھگتاں ہونا داس، گرکھاں سیو کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائی۔ دھرنی کہے میٹوں آیا نہیں یقین، دھیرج میری دے دھرائی۔ میٹوں دس اوہ تعلیم، جس نوں سکھ کے خوشی منائی۔ رام کہا توں اکو کر تسلیم، دُوجے نظر کسے نہ آئی۔ کدے نہ ہووے غمگین، ہرکھ سوگ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نہ نر نہ مدین، جوتی جلوہ نور رُشائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، حکم سندیشہ اک سنائی۔ دھرنی اگوں پھیر کہا بول، اُچی کوک کوک سنائی۔ میرا انت آخری پڑا کھول، بھيو رہے نہ رائی۔ کس بدھ پُرکھ اکال آوے اُپر دھول، نرگن ہو

کے نور جوت کرے رُشائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھا رول، جگت وِدیا نہ کوئے وڈیایا۔ جس دا گر اوتر پیغمبراں و جاؤنا ڈھول، سندیشے نرگن سرگن آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، ساچی کرنی کار کماپیا۔ رام کہا دھرنی ذرا کر دھیان، اگلا لیکھ دیاں سمجھایا۔ کی کھیل کرے سری بھگوان، گوہند سورا بھیجے نوجوان، مرد مردانہ سر اپنا ہتھ لکایا۔ پُری انند قلعہ بنائے مہان، مہما کتھ کتھ سمجھایا۔ گرگھ سورے نوجوان، سنت سہیلے گود لکایا۔ انت سندیشے دیوے آپ مہربان، دُھر دی دھار جنایا۔ دین دُنی دا کوڑ چھڈ نشان، نشانے پُرکھ اکال بنایا۔ ممتا موہ وکار رہے نہ نال، ہنکار گڑھ دئے تڑایا۔ اکو اوٹ رکھ اکال، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ رام کہا دھرنی سُن ہور بچن امول، اٹل دیاں جنایا۔ جس دا تولے کوئی نہ تول، اتول اٹل اپنے ہتھ رکھایا۔ گوہند و جاؤنا اگئی ڈھول، ڈکا وے دُھر در گاہیا۔ سب دے پڑدے دینے کھول، سویا کوئی نہ رہن نہ پاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، حکمے اندر حکم بدلایا۔ رام کہے اک ہور آئی وچار، وچرن دی لوڑ رہی نہ راپیا۔ دھرنی رو کے کری نمسکار، نیوں نیوں سپیس نوائیا۔ کچھ کرپا کر میرے گرور گر دھار، گہر گمبھیر پڑدا دے چکایا۔ کی کھیل کرے گوہند پر بھ داسٹ ڈلار، دُولجا دُھر دا نظری آپیا۔ رام کہا ایہہ حکم اگم اپار، جس نوں سمجھے کوئے نہ راپیا۔ جس نے چھڈ دینا سنسار، ناتا کوڑ دینا تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ اک رنگایا۔ دھرنی کہا بچن اک دس اخیر، آخر منگ منگایا۔ کس بدھ آئے میٹوں دیوے دھیر، سر میرے ہتھ لکایا۔ دھرنی کہے اوہ مالک گہر گمبھیر، بے نظیر بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی بدل سرب تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھایا۔ جس نے کھنڈا ہتھ پھراؤنا گوہند اک شمشیر، شرع زنجیر کٹایا۔ ایکنکار اکو پا لکیر، شاہ حقیر ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا دینا تیری جھولی پاپیا۔ دھرنی کہے میٹوں اے نہیں آیا سنتو کھ، ست دے سمجھایا۔ کس بدھ میٹے میرا ہرکھ سوگ، چنتا غم گوائیا۔ رام کہا ایہہ پر بھ داسب توں دکھرا چوج، چوجی پریتم ہو کے دیا کماپیا۔ جس دا کھیل لوک پر لوک، برہمنڈ کھنڈ وے ودھایا۔ توں رکھنی اوس دی اوٹ، انتم اوڑک اوہو لیکھے لاپیا۔ جس دا ہونا اک سلوک، سوہنگ ڈھولا شہنشاہیا۔ تیری کرنی دا کرتا جانے جوگ، جو جو گیشراں تیرے در بہایا۔ مہربان ہو کے جاوے پہنچ، پار برہم اپنا پھیرا پاپیا۔ جس دا بھانا حکم کوئی نہ سکے

روک، گر اوتار پیغمبر سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ دکھائیا۔ رام کہے آہ ویکھ لکھیا لیکھ، بن
 اکھراں دیاں سمجھائیا۔ زرگن دھار آوے تیرے دیس، دشا دستر پھول پھولائیا۔ لیکھا بناوے گوہند دس دسمیش، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ جس نے ست
 ڈلارے کرنے بھیٹ، بنس سر بنس لیکھے پائیا۔ نظری آونانیتن نیت، دُور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ سمجھائیا۔
 دھرنی کہے میتوں اگلا دے بھروسہ، بھرم رہے نہ رانیا۔ رام کہا پُرکھ اکال دے ہتھ وچ مَوَق، مکمل اپنی کار کمائیا۔ جس دا لہنا دینا لوک پر لوکا، زمیں
 اسماناں ہوئے سہائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھے اگئی کوٹھا، چوٹی اپنی دھار پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام کہا گوہند
 سورا کھیل کھلاویگا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ایشٹ مناویگا۔ پُری انند سورا سرگ اک وساویگا۔ چاڑھ کے جوتی چند، اندھ اندھیر مٹاویگا۔ انتر آتم پر ماتم گا کے
 چھند، سوہنگ ناد و جاویگا۔ جن بھگتاں چاڑھ اگئی رنگ، دُرمت میل آپ دھواویگا۔ انت اخیری چھڈ کے سنگ، ماتا گجری بچن الاویگا۔ جنہاں دے نال میری
 گئی ہنڈھ، اوہناں دا لیکھا پُرکھ اکال بناویگا۔ کوئی نہ پاوے بندی بند، بندنا اکو اک سمجھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاویگا۔
 مہر نظر ہر اٹھائیا۔ دین دیاں دیا کمائیا۔ پُری انند وقت سہائیا۔ گوہند سورا کھیل رچائیا۔ ماتا گجری بچن سٹائیا۔ داس داسیاں ونڈ ونڈائیا۔ منڈل راسیاں
 کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے رام اوہ کیہڑی ہووے داسی، گوہند دی میتوں دے سمجھائیا۔
 کیہڑی چڑھے گھائی، منزل ویکھے بے پرواہیا۔ کس بدھ مٹی آکھی، ساچی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام کہا
 گوہند داسی اک پر یوار، ست اٹھ دا نظری آئیا۔ چار گجری دے سیوادر، تن چار گوہند سیو کمائیا۔ اوہناں دی سُن پکار، دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں نوں
 ویکھن آوناً گرو اوتار، پیغمبر پھیرا پائیا۔ جس ویلے انند پُری توں ہونے باہر، سب نے تن جانے تجائیا۔ گوہند نے کھنڈے نال مستک دھوڑی لاؤنی چھار،
 مستک ٹکا اپنا نام بنائیا۔ اودوں دھرتی توں کریں پکار، کھلڑی مینڈھی کیس دکھائیا۔ کچھ لہنا دینا ڈرگا دا اُدھار، ا ششبیج راہ تکائیا۔ ایہہ کھیل دستاں اپار، اپر مہر
 ہو کے آپ جنائیا۔ منگی منگ چرن دوار، نمائی ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ سٹائیا۔ دھرنی کہے اوہ کیہو جہا

ہووے ویلا، رام میٹوں دے سمجھائی۔ وشٹ کہا جس ویلے ناتا ٹٹن لگا گرو چیلا، چیلا گرو بیٹھن مکھ بھوایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اکو ہووے سجن سہیلا،
 دوجا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیل ہو نویدا، زرگن اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ رام کہے اوہ
 ویلا آونا جلدی، جگ بیتدیاں وقت نہ لگے رانیا۔ چار کُنٹ اگ ہونی بلدی، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ کھیل ویکھنی کلج کل دی، کلکاتی راجے ہون
 قصائی۔ ایہہ دھار نچل دھام اٹل دی، پُرکھ اکال جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائی۔ دھرنی کہے کی منگاں منگ، موہے
 دے جنائی۔ رام کہا جس ویلے اندپری توں باہر ہووے جنگ، کھنڈا کھڑگ سار ٹکرائی۔ گجری نے رو کے پاؤنی ڈنڈ، کوک کوک سنائی۔ ستاں اٹھاں داس
 داسیاں دا ہونا سنگ، چلن واہو داہیا۔ دروازیوں نو قدم تے سب دا پورا ہونا دم، سواس ساہ رہن کوئے نہ پانیا۔ ناتا ٹٹے مائی چم، تن وجود سنگ نہ کوئے
 نبھائی۔ دھرنی توں رو کے چھم چھم، گوبند چرناں سیس دینا جھکائی۔ میری میٹ دے ترشنا غم، چنتا دینی چکائی۔ میٹوں دس کے گیا وشٹ رام، سندیشہ اک
 سنائی۔ تیرا لہنا دینا چکائے سری بھگوان، کلج اتم ویکھ دکھائی۔ در تیرے منگن آئی دان، دست امولک دے ورتائی۔ گوبند کہا نوجوان، سورپیر سمجھائی۔
 ۶۲۵ میں ہو یا مہربان، محبوب نال مل کے دست دیاں ورتائی۔ میرے گرگھ میرے در ہوئے پروان، پروانے دھر دے ہتھ پھڑائی۔ پھیر مائس جنم دیاں تیاں
 والا انسان، ہنسا ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ دھرنی تیرے دوارے چل کے آون جھلاون سچ نشان، دھرم دوارا اک پرگٹائی۔ وڈے چھوٹے بال انجان، اکو رنگ
 رنگائی۔ جنہاں محبت وچ دتا بلیدان، بل دے پچھلے وچھڑے باون دھار نظری آئی۔ کچھ لہنا دینا نال کرشن کاہن، سدا مے دے سجن رہے اکھوایا۔ سو
 گرگھ ہونے پروان، بے پرواہ دے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائی۔ دھرنی وہا کے اکھوں نیر، حال بے حال سنائی۔
 گوبند کہا کلج ویکھ وقت اخیر، آخر دیاں درڑائی۔ شانت رہے نہ کوئے ضمیر، ساتنگ ست نہ کوئے کرائی۔ چار ورنان نہ دے دھیر، لوبھ موہ ہنکار ہوئے
 ہلکائی۔ سب دے پاٹے باہر دسن چیر، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائی۔ گر اوتار پیغمبر جگت ویکھن وہیر، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سب دا لیکھا پور کرائی۔ گرو گوبند کہا آہ لے جا میری پریت، پریتم ہو کے دیاں جنائی۔ جس ویلے کلج وچوں ستجگ بدلی پریت، پُرکھ اکال نال مل

کے وٹی ودھائی۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ہونا گیت، دُجانا نہ کوئے شنوائیا۔ ساچے سیوک تیتوں کراں بختیش، بخشش رحمت آپ کمائی۔ توں انھاں دی رکھیں اڈیک، نیتز لوچن اکھ کھلایا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہویا تاریک، ساچا چند نہ کوئے چوکایا۔ پتا پت بنے شریک، نار کنت کرے لڑایا۔ تِس ویلے گر اوتار پیغمبر سارے کرن آؤن تصدیق، شہادت لوکات بھگتایا۔ سو دھرنی تیری جھولی پاواں بھیکھ، گرگھ گر گر اپنی گود اٹھایا۔ جنہاں دا انتر کرناں ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھایا۔ برہوں وچھوڑے اندر نکلنی چیک، رو رو خوشی بنایا۔ سب دی آسا منسا پوری کرنی امید، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سنا یا۔ دھرنی کہے میں ہوئی خوش، خوشیاں ڈھولا گایا۔ پُرکھ اکال سہاؤنی رت، رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ گرگھ بھیجنے اپنے سوت، جنہاں گوبند نال کُڑمایا۔ جوتی دھاروں پینے اٹھ، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوایا۔ پُرکھ اکال جانا ٹٹھ، دین دیال ہوئے سہایا۔ امرت آتم نچھر جھرنادے کے گھٹ، بوند سوانتی آپ پُکایا۔ انھاں بدل کے اپنا رُخ، میرے گرہ جانا آیا۔ میں گودی لوں چک، خوشیاں نال اٹھایا۔ پھر گوبند کولوں لوں پُچھ، بھيو دس دُھر دے ماہیا۔ کیوں ساتھوں گیوں رُٹھ، دُور دُراڈا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ گوبند کہا نال پیار، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جاہ ویکھ اپنا گھر بار، گھرانہ تیرا دیاں بنایا۔ گرگھ میرا سدا تیار، سورپیر نظری آیا۔ میتوں اکو جہا پُرکھ نار، ناری پُرکھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ایہو ستاں اٹھاں دا پروار، سیوادار دُھر دا نظری آیا۔ ایہہ گلشن دی بہار، بھلوڑی مہکے دُھر درگاہیا۔ دھرنی تیرا قرض دینا اتار، پورب لہنا جھولی پانیا۔ وشٹ رام ویکھے اکھ اگھاڑ، گھڑی سٹکھنی سو بھاپانیا۔ جس دی آئی اتم وار، وارتا سب دی رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنا دئے دکھایا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا اپنا پروار، پر م پُرکھ دتا دکھایا۔ جس دا گوبند نال ادھارا، سوہنا جھولی پانیا۔ وڈیاں نکلیاں اکو جہا سہارا، بھيو ابھیدا وچ نہ کوئے رکھایا۔ بچیاں دا رونا انند پُری دا اخیر نظارہ، نظر وچوں نظر دتی بدلایا۔ خوشیاں دا دہاڑا، گرگھھاں دا اکھاڑا، گر اوتار پیغمبر اں دا وہارا، دھرم دوارا دھرتی دتا سہایا۔ نام دا ونجارا، پریم دا سہارا، جوت دا اُجیارا، شبد دا نگارہ رہیا وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک سنا یا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرا پورا ہویا قول، اقرار پچھلا رہیا نہ رانیا۔ میری بھلوڑی گئی مَوَل، مَوَل ہو کے ویکھ

وکھائیا۔ پڑدا رہیا کوئی نہ اوہل، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ دُور دُراڈا چل کے آیا کول، نرگن اپنا پندھ مُکائیا۔ امرت رس نخبھر دھارا اگئی دے کے جائے پائیل، بوند سوانتی گوبند آپ چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام ندھان نوجوان کایا مندر اندر وجا کے جائے اگئی ڈھول، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے کیوں وڈیاں چھوٹیاں نکلی چپک، بہیل ہو کے گُرائیا۔ گوبند دی دھار گوبند آمد دی اُمید، عملاں توں باہر دے وکھائیا۔ بن نیتراں توں نچ نین دی دید، درشن اکو دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا کھیل اپار، اپر میر سوامی دتا وکھائیا۔ جس داراہ تگدی رہی جگ چار، چوکڑی اپنی اٹھ کھائیا۔ جس دے منگتے گُراوتار، پیغمبر سیو کمائیا۔ وشن برہما شو بھکھار، در بیٹھے اکھ جگائیا۔ سو قدرت دا قادر ویکھیا وچ سنسار، نرگن داتا جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ بھگتاں دا لہنا دینا دیون آیا اُدھار، گوبند وچولا شبدي سوبھاپائیا۔ گرجش سنگھ ایہہ تیرا نہیں پُرکھ اکال دا پرپوار، پتپر میثور انتر انتر آتم ہوئے سہائیا۔ دوس رین جاگت سوت اپنا درس دے دکھال، فرش اُتے حرص دے مٹائیا۔ دھرنی اُتے دھرم دوارا سچکھنڈ دی سچئی بنی رہے دھرم سال، دُھر دا لیکھا اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے ویکھے اپنے لال، دین دیال ہو کے اپنی گود اٹھائیا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۲ محل سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ★

سو پُرکھ نرنجن دیوے مان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہوئے مہربان، نرگن داتا دُھر درگاہیا۔ ایکنکارا بخشے دان، داتا دانی دیا کمائیا۔ آد نرنجن ہو مہربان، جوتی جاتا جوت نور کرے رُشائیا۔ سری بھگوان مرد مردان، دُھر دا جودھا اک اکھوائیا۔ ابناشی کرتا بن کے کاہن، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ پاربرہم ہو پردھان، حکمے اندر حکم ورتائیا۔ لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ حکم سندیشہ دے کے اک فرمان، فرماں بردار لئے اٹھائیا۔ گُراوتار پیغمبر کر کے سوادھان، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ وشن برہما شو ویکھو آن، دُھر دا مالک آپ سنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک بن اکھاں کرو پچان، نچ نیترا اٹھ

گھلایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ویکھو گیان، بھو ابھید آپ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنسپہرا اک سنایا۔ سو پُرکھ زرنجن ٹھانڈا سیتا، ہر کرتا آپ جنایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی ریتا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ کھوج کھوجایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پرکھو نیتا، کھتری براہمن شوڈر ویش ویکھ وکھایا۔ جھگڑاپیا ہست کپٹا، آتم برہم بھو کوئے نہ پانیا۔ ترے گن مایا پنچ تت تپے انگیٹھا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ ست دھرم دی دسے کوئی نہ ریتا، کلجگ کوڑ وچے ودھایا۔ تن وجود کرے نہ کوئی پتت پُنیتا، پتت پاون میل نہ کوئی ملایا۔ رسنا جہوا گا گاتھکے رام سیتا، سرتی شبد نہ کوئے جڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک سنایا۔ ہر پُرکھ زرنجن کہے ویکھو دین دُنی دا حال، گر اوتار پیغمبر اا اگھ گھلایا۔ ساچی دسے نہ کوئے دھرم سال، دھرم دوارا دھرم نہ کوئے پرگٹایا۔ کلجگ کوڑی کریا چلی اوڑی چال، ساچا مارگ نظر کسے نہ آیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، کوڑ نگارہ رہیا وجایا۔ جیو جنت ہوئے بے حال، سادھ سنت رہے گر لایا۔ پھل دسے نہ کسے ڈال، لکھ چوڑاسی سمل روپ لہرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک سنایا۔ ایکنکار کہے گر اوتار پیغمبر سُنو سندیشہ ایک، ایکنکارا ہو کے دیاں درڑانیا۔ ساچی دسے نہ کسے نہ ٹیک، دھوڑی ٹلے مستک نہ کوئی لایا۔ بدھی دسے نہ کسے بیک، پتت پُنیت نہ کوئے کرایا۔ چار کُنٹ دہ دشا من واسنا ودھیا بھیکھ، پڑدا اوہلا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سچ سوامی کسے نہ دسے نیتن نیت، نچ لوچن نین اگھ نہ کوئے گھلایا۔ آتم پر ماتم کرے کوئی نہ ہیئت، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ مایا ممتا موہ وکار کھیدن کھید، ہوئے ہنگتا گڑھ بنایا۔ جس کارن تہانوں دتا بھیج، سر شئی دی در شئی کیوں لوکمت وچ بھرم بھلایا۔ ساچی مانے کوئی نہ سچ، پتپر میثور انگ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جلوہ ملے نہ تیج، اندھ اندھیرے دسے لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر فرمانا اک درڑانیا۔ آد زرنجن کہے گر اوتار بن نیتر لوچن نین لو تک، ہر کرتا آپ درڑانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ پاندھی بن بن گئے تھک، انت اخیر رہے گر لایا۔ حقیقت ملے کسے نہ حق، لاشریک جوڑ نہ کوئے جڑانیا۔ ساچا ونج کرائے کوئی نہ ہٹ، کوڑی کریا چاروں کُنٹ نظری آیا۔ نیتر روون مندر مسجد شوڈوالے مٹھ، گردوار دین دہانیا۔ دروہی تیرے نام کرپا کر پُرکھ سمرتھ، واحد تیری اوٹ نکایا۔ جھگڑاپیا دین دُنی جگ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشٹانیا۔ من واسنا لگی اگ،

ترے گن تت نہ کوئے بُجھانیا۔ بن کعبیوں کا یا مندر اندر کرائے کوئے نہ حج، حق محبوب ملن کوئے نہ پانیا۔ دُھن آتمک سُنے کوئی نہ ند، جگت سُرنگے سارے رہے گانیا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا دُھر درگاہیا۔ جس دی مہما سدا اکھ، انت کہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اکو اک سنایا۔ ابناشی کرتا کہے سُنو حکم فرمان، فرماں برداراں دیاں جنایا۔ سرشٹی درشٹی کولوں گیا گیان، سکھیا سچ نظر نہ آتیا۔ کوڑی کرپا ودھی شیطان، شرع کرم کرے لڑانیا۔ دیا باقی نوری جوت جگائے کوئی نہ آن، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹانیا۔ ساچا چھند سُنے نہ کوئی دُھنکان، دُھن آتمک انتر نہ کوئے اُپجانیا۔ امرت رس کسے نہ ملے پین کھان، ورن گوت دہ دشا پھرے ہلکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی پروردگار سا نچھے یارا کھیل اکو اک درسایا۔ ابناشی کرتا کہے سُنو سچ سندیش، سچکھنڈ دواریوں دیاں جنایا۔ تسیں چار جگ دے لوکات بنے نریش، سچجگ تریتا دواپر کلج اپنا حکم ورتانیا۔ دیناں مذہباں وچ کردے رہے ہیبت، آتم پر ماتم کھوج کھوجانیا۔ پُرکھ اکال دسدے رہے نیتن نیت، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اندر وڈ کے منزل چڑھ کے کایا کعبے دسدے رہے ہیبت، ساڈھے تن ہتھ بنک دوارا اک سہانیا۔ شاستر سمرت وید پُران قلم شاہی کاغذ اکھراں نال کھدے گئے لیکھ، کاتب ہو کے میری سیو کمانیا۔ کیوں کلج کوڑی کرپا چار کُنٹ دہ دشا ودھیا بھیکھ، مایا ممتا موہ ہو یا ہلکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ جنایا۔ پاربرہم کہے سُنو حکم نھکران، دُھر درگاہی آپ جنایا۔ لوک پر لوک ویکھو مار دھیان، زمیں اسماناں کھوج کھوجانیا۔ جو کلمہ دے کے آئے کلام، کائنات وچ سنایا۔ جو دس کے آئے شرع اسلام، اسم ساچا اک سمجھانیا۔ جو چپا کے آئے نام، رسنا جہوا من کا منکا بھوانیا۔ جو دے کے آئے پیغام، سندیشہ دُھر درگاہیا۔ جو کر کے آئے انتظام، حکمے اندر حکم جنایا۔ کیوں صدی چوڈھویں سارے ہوئے بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لایا۔ حکم سندیشہ دیوے سری بھگوان، دُھر فرمانا اک سنایا۔ اٹھو ویکھو جیو جہان، کایا مائی پھول پھولانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُنیا حکم اگم، اگمڑے دتا درڑانیا۔ کلج انت اخیر سمجھنا اپنا کم، نہکرمی دتا سمجھانیا۔ اسیں منگدے نہیں کایا مائی چم، پنج تت تت نہ کوئی وڈیانیا۔ لہنا دینا نہیں پون سواسی دم، تن وجود نہ ویس وٹانیا۔ کرپا کرنی سری

بھگون، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کر جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھر دے کرتے کر بختیش، رحمت مہر نظر دھر دی جھولی پانیا۔ دو جہاناں برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال ویکھئے ٹھیک، ٹھا کر تیری ساچی سیو کمایا۔ دین دنی انتر زرت تکیئے انیت، ترے گن انتر پڑدا پھول پھولایا۔ کون سنت سہیلا جن بھگت تیرا گاوے گیت، آتم پر ماتم راگ الاپیا۔ گرہ گرہ ویکھے مندر مسیت، ملا مسانک پنڈت پاندھے کھوج کھوجایا۔ کون تیری منے حدیث، حضرت سپس نواپیا۔ انتر آتم رکھ کے بیٹھا اڈیک، منسا منسا وچ چھپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسپس ویکھئے اپنا جگ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگایا۔ زرگن دھار جوت سرپ جایی بھج، بن قدام اپنا پندھ مکایا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگت سہیلے لیئے لبھ، صوفی سنت فقیر پھول پھولایا۔ جو جگت واسنا کوڑی کرپا پار کر کے بیٹھے حد، در ٹھانڈے لکھ جگایا۔ تیرا نور ظہور نکلیا اُپر شاہ رگ، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام خُماری پی کے مد، مدھر دھن سن کے خوشی منایا۔ من واسنا کر الگ، سمرتھ تیرے در تے بہہ کے تیرا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، تیرا لہنا تیری جھولی پانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھئے کجگ لوکات، صدی چودھویں انت اخیر کھوج کھوجایا۔ کیوں چار کُنٹ دہ دشا ہوئی اندھیری رات، ساچا نوری چند نہ کوئے چکایا۔ کیوں جھگڑا پیا دین مذہب ذات پات، کلمہ کائنات حق نہ کوئے سمجھایا۔ کیوں آتم سیجا سوئے کوئی نہ کھاٹ، سچ سنگھاسن نظر کسے نہ آیا۔ کیوں آون جاون لکھ چوراسی میٹے کوئی نہ واٹ، تیرے دھرم دوارے چڑھ کے تیرا درشن پانیا۔ کیوں رسنا جہوا ہتی دند ہندو مسلم سکھ عیسائی پڑھ پڑھ تھکے گاتھ، آتم انتر نجانند پرمانند وچ نہ کوئے سمایا۔ کیوں کوڑ گڑیارا چار کُنٹ دہ دشا کھلیا ہاٹ، ممتا موہ وکار گھر گھر ڈیرہ لایا۔ کیوں کھیل ہو یا سواگی بازی گر نو آناٹ، ساچا راہ نظر نہ آیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اسپس ویکھئے کھیل تماش، طبع کوڑی پھول پھولایا۔ پتپر میثور پروردگار ساڈی پوری کرنی آس، آہستہ آہستہ سر اپنا ہتھ لکایا۔ لکھ چوراسی وچوں تیرے بھگت کریئے تلاش، کایا مندر پھول پھولایا۔ جنہاں دے انتر زرت تیرے ملن دی آس، پیاس پریم والی ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو لوکات دی دھار، دھرنی

دھرت دھول دیاں سمجھائیا۔ ساچا رہیا نہ کسے پیار، مُجّت کوڑی دے لوکائیا۔ ناتائیا کنت بھتار، سچن یار سنگ نہ توڑ نبھائیا۔ چاروں گنت ہابکار، مایا ممتا موہ ہلاکائیا۔ جو سندیشہ دے کے آئے وارو وار، بھوکھتاں وچ سنائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے آپ نرنکار، قُدرت دا مالک دُھر درگاہیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر سب دے خالی دین مزار، مقبرے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جا کے ویکھو دین دُنی دی اندرو اندر حالت، احوال پہلاں دیاں جنائیا۔ من کامنا کوڑی لگی علامت، عالم علم سکے نہ کوئے مٹائیا۔ من ہنکاری کرے بغاوت، گرہ گرہ کرے لڑائیا۔ ساچا دے نہ کوئی صحیح سلامت، جو صاحب مل کے خوشی منائیا۔ جا کے ویکھو دین مذہب سب دی ضبط ہوئی ضمانت، اکھری نام سنگ نہ کوئے بنائیا۔ انت اخیر آون والی قیامت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا حکم پرہو آد جُگادی سچ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اسیں لکھ چوڑاسی ویکھئے کایا ماٹی بھانڈے کچ، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ جو مارگ دین دُنی آئے دس، کیوں مانو ذاتی گئی بھلائی۔ نچ نیز کھلے کسے نہ اٹھ، لوچن ہوئے نہ کوئے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم کر کے وکھ، کوڑ گھرانہ رہے وسائیا۔ بن تیری کرپا پُرکھ سمرتھ، سچ دوارے ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ کلج انت اخیر بُرج ہنکاری جانا ڈھٹھ، چار گنت نشانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا حکم اگم اتھاہ، آد جُگاد دیاں سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے ملاح، سنجگ تریتا دوا پر کلج حکم ورتائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی لکھا، سندیش نریش دُھر فرمانے آپ سنائیا۔ کیوں سرشٹی درشٹی بھلی راہ، رہبر ہو کے کیوں بیٹھے کھ چھپائیا۔ اپنے اپنے دین مذہب انت اخیر لُو بچا، بچپن اپنے رنگ رنگائیا۔ اکو ڈھٹیا باقی دے حکم دینا بے پرواہ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سب دی صفا دینی اٹھا، لوکمت رہن کوئے نہ پائیا۔ اگلا جگ چلنا نواں، سنجگ ساچے ملے وڈیائیا۔ دُھر فرمانا اکو کہواں، سندیشہ دُھر درگاہیا۔ انت اخیر بے نظیر پُرکھ اکال دین دِیال اکو رہواں، دُوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ سب دی آتم سیجے سواں، جوتی جاتا ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ نریشا اکو اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھئے بندے خاکی، خالص تیرا حکم سمجھائیا۔ کی کھیل ہونا اتقائی، بے پرواہ دتا درڑائیا۔ اوکھی منزل دے گھائی، اگلا

پندہ نہ کوئے چُکائیا۔ تیری یاد کردے رہے پُرکھ ابناشی، جگ چو کڑی دھیان لگائیا۔ توں نُوں نُوں انہ ہر گھٹ نواسی، گرہ گرہ سو بھاپائیا۔ کچھ لیکھا ساڈے کول تیرا گو بند والی پاتی، پترکا دُھر دی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دینا گھلایا۔ گو بند پاتی دتے کی، کاغذ قلم لکھن کوئے نہ پائیا۔ کلج انت سری بھگونت کوڑی کرپا جڑ اُکھیری (نیہہ)، لوکمت رہن نہ پائیا۔ ساچے دھرم دا دھرم دوارے بیجنا بی، اُتت اپنا نام کرائیا۔ جھگڑا مُکا کے ساڈھے تن ہتھ سین، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ دھرنی دھرت دھول گھرانہ کر وسیع، نوجوانا دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دے ٹھا کر تیری اوٹ تکائیا۔ چٹھی کہے میرا لیکھ پتر، پتریاں توں باہر جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دپالا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھاروں آوے اتر، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جس نے شبد دُلا را اکو بناؤنا پتر، پُت سپوتا ناؤں دھرائیا۔ دُھر درگاہی چکے کچھڑ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ اپنی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ شبد سُت اک اٹھال، حکمے اندر حکم منائیا۔ کلج کوڑی کرپا لیکھا دیکھ شاہ کنگال، بیچارہن کوئے نہ پائیا۔ بھگتاں دس سچ سچ دھرم سال، دُھر دربارا اک وکھائیا۔ جس گرہ دپیک جگے بے مثال، مُسل وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ دے سکے نہ کوئے احوال، بھو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب مُجت وچ آپ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چٹھی دا انوکھا لیکھ، جگت لکھت نہ کوئے وڈیائیا۔ جس وچ اکڑا بھیت، اُنہو درشتی آپ درڑائیا۔ دین دپال بھگتاں کرنا ہیت، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ سچ سوامی سُہاؤنی سچ، سَنگھاسن آسن اک رکھائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ ورتائیا۔ دُھر دی کھیل کہے میرا سمجھ کوئی نہ سماں، سماپت ہندی دیکھے لوکائیا۔ میں جگ بدل دی آئی نت نواں، سَنجگ تریتا دواپر کلج رہن کوئے نہ پائیا۔ میں شبد دھار بدل دی آئی اکھراں وچ دماں، دامنگیر ہو کے پندہ مُکائیا۔ میں صدی چو دھویں پھراں نال چواں، چاو گھنیرا اکو نظری آئیا۔ کرنی کہے میں دیکھیا کرتا، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جو آد جگادی کھیل کردا، نت نوت ویس وٹائیا۔ شبد اگئی ڈھولا پڑھدا، انراگی راگ سنائیا۔ سَنجگ تریتا دواپر کلج مات دھردا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ جو سانجھا یار قدیم چر دا، جس دا انت کوئے نہ پائیا۔ اوہ بھو گھلاوے گھر تھر دا، سنت سہیلے آپ اٹھائیا۔ لیکھا

جانے دُھر دے پر دا، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ جن بھگتاں دس کے ساچا ہر دا، ہر گھٹ و سیا نظری آئیا۔ جتھے امرت جھرنا جھردا، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ اندھ اندھیر لیکھا نبردا، نرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ لہنا دینا مُکا دے گو بند والے بڑ دا، داس داسی سو بھاپائیا۔ ایہہ کھیل اگمی شیر بڑ دا، جس دی بھبک جھلے نہ کوئے لوکائیا۔ کلجگ انتم سماں ویکھے عدل دا، انصاف اپنے ہتھ جنائیا۔ کلجگ اندر سنجگ جن بھگتاں ویکھنا بدلدا، بدی دا لیکھا دے مُکائیا۔ پر بھ دا بھيو پاؤنا کوئی مان نہیں وڈیائی والی عقل دا، بُدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ پر بھ دا رُوپ رنگ نہیں کسے شکل دا، شک وچ رکھے سرب لوکائیا۔ جنہاں دا ناتا جوڑے آتما پر ماتما تعلق دا، ناتا اپنے نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں کھولنی اپنی اکھ، اکھراں توں باہر کراں پڑھائیا۔ ویکھنا پڑکھ سمرتھ، پتر میثور دُھر درگاہیا۔ جس دی مہما آد جگاد اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جگ چوکڑی چلاوے رتھ، بن رتھو، ہی سیو کمائیا۔ کلجگ انتم ہو پرگٹ، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ سنت سہیلے میل کے سچ، سجن دُھر دے لئے بنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی کچھ، کنجن گڑھ دے سہائیا۔ لیکھے لا کے پنچ ت رت، رتن امولک ہیرے دے بنائیا۔ گرگھاں آپے جانے مت گت، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ دیونہارا برہم مت، ودیا اکو اک جنائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نت، کوڑی سرشتی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنے رنگ رنگائیا۔ رنگ کہے میں بھگتاں جوگا، جوگی جتیاں ستیاں نظر کوئے نہ آئیا۔ پر بھ دی کرپا نال سد رنگدا رہیا چوغہ، رُوپ رنگ سکے نہ کوئے بدلایا۔ کلجگ انت لکھ چوڑا سی وچوں تھوڑیاں دتا موقع، جنہاں مل کے اپنا بھيو گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے اپنے رنگ رنگائیا۔ رنگ کہے میں چڑھاں چلوں، چار ورتاں سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا مالک خالق پر تپالک ایکا کنت کنٹول، کرنی دا کرتا نظری آئیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت کدے نہ جاوے بھول، بھلیاں مارگ لائیا۔ جگ چوکڑی بدلنا جس دا سچ اصول، اصلیت وچ اپنا حکم ورتائیا۔ کوچھیاں کملیاں غریب نمانیاں کرے قبول، جو جن چل آئے سرنائیا۔ مستک ٹکا دھوڑی دیوے دھول، دھرم دوارا ایکنکار اکو اک دکھائیا۔ سب دا آد انت جگا جگنت جانے مول، مُردے مُرید اپنے رنگ رنگائیا۔ گرگھ ساچے سنت جن سچ دواویوں اپنی کرنی کرن وصول، دیونہارا دُھر درگاہیا۔ جس دا شبد نام حکم

معتول، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے میں ویکھیا آد جُگادی ایک، ایکنکارا نظری آئیا۔ جس دی گُر اوتار پیغمبر رکھدے گئے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جن بھگتاں کرے بُدھ بیک، بُدھی اپنا بھبو گھلائیا۔ ترے گن مایا لائے نہ سیک، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ جنم کرم دی بدل دیوے رکھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سدا سے سچھنڈ اپنے دیس، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جس کھجک انت جوتی دھار جا کے دتی بھج، گوہند رنگ رنگائیا۔ ماچھوواڑا دس کے سہنجنی سیج، یارڈا دے سہائیا۔ کچھ پُری اند دا لیکھ، انت انت دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سٹائیا۔ پُری اند کہے میٹوں یاد آئی دسیا وقت سہیلا، کریا کھیل بے پرواہیا۔ رنگ چڑھیا گُر و گُر چیل، چار گنت پئی دُہائیا۔ سجن سنگ نہ کوئے البیلا، لیکھا جانے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ پُری اند کہے میں ویکھا اوہ وقت، سہنجنا نظری آئیا۔ جس ویلے گوہند لیکھا دتا داس داسیاں فقط، چار تن چار وٹی ددھائیا۔ اوہ بنس سربنسا سوہنا لگے جگت، جگ جیون داتا ویکھ دکھائیا۔ جس نوں آد کہندا بھگت، جُگاد دے وڈیائیا۔ لیکھے لگے بوہند رکت، تن وجود صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُری اند کہے جس ویلے داسی داس وچھرن لگا پر یوار، بنس سوہنا نظری آئیا۔ قلعے توں باہر بول جیکار، نعرہ اکو دتا سٹائیا۔ اُنی سال دانو جوان، پچی بچہ نہ کوئے وڈیائیا۔ اُس دے امتر آئی وچار، دھیان اندرے اندر اُکائیا۔ گوہند دا سوہنا دے سٹنگار، کفنی توڑا سو بھاپائیا۔ تن شستراں والے ہتھیار، بستر تن چکائیا۔ کس ویلے گل اِس دے پاواں اک ہار، اپنی خوشی بنائیا۔ چرناں اُتے کراں نمسکار، دھوڑی خاک رمائیا۔ اگوں گوہند شبدی کر پیار، سبھے دتا درڑائیا۔ بچھو تہاڈا میرا رہیا اُدھار، لہنا پُرکھ اکال ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے آواں دوجی وار، زرگن نوری جوت کر رُشنائیا۔ رام وششٹ دا لیکھا پورا کرنا وچ سنسار، جو دھرنی دھرت گیا سمجھائیا۔ سب دا لہنا دینا دیواں وارو وار، وار تا پچھلی آپ دُہرائیا۔ تہاڈا اکتھا کراں پر یوار، پچھلے ساتھی میل ملائیا۔ اوہناں وچوں محل سنگھ رہ گیا باہر، جس کارن ہار ہتھ نہ آئیا۔ ایہہ کھیل اپر اپار، پر بھ اپنے وچ چھپائیا۔ سب نوں منزل پوڑے اکو چاڑھ، در ٹھانڈے دے وڈیائیا۔ اگلا لیکھا ہور کرتار، گوہند دا ساتھی شاہ اسوار، جو سگلا سنگ بنائیا۔ اُس دا تھوڑا جہا اظہار، لیکھے وچ کرنا ظاہر، اگلا لیکھا کھے کوئے نہ قلم

شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ شاہ اسوار سورا گوبند دا سکھ ڈلارا، نام گپت وچ رکھانیا۔ اوس دے اندروں آیا اک اشارہ، فُرنے وچ منگ منگانیا۔ جے داس داسیاں کیتا پار کنارہ، میرا لیکھا دے مکانیا۔ جے توں آؤنا نرگن دھار دوجی وارا، میرا ناتا جوڑ جڑانیا۔ میل میلنا اگم اپارا، الکھ اگوچر کھیل کھلانیا۔ دینا سیس جگدیس پیارا، مہر نظر اک اٹھانیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھے وگسے ویکھنہارا، اُبھل بُھل کدے نہ جانیا۔ سب دا پورا کرے شبدی دتا لارا، لیکھا لیکھے وچ رکھانیا۔ سُرستی دا نور کر پیارا، بستی بھگتاں وچ بنانیا۔ اوسے ہار دا ہار شنگارہ، شنگار اپنا حکم جنانیا۔ ایسے کارن کھچ کے لیائے وچ دوارا، دُوبے سمجھ کسے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ایٹھے اوٹھے دو جہاناں پاوے سارا، مہاسار تھی دھر دی سیوا اپنی آپ کمانیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ اوم پرکاش کالرے دے گرہ جنگ پُرانویں دلی ★

جن بھگتاں بخشے چرن دھوڑی، نام ٹکے مستک لائیا۔ ناتا تے ممتا موہ وکار آسا کوڑی، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پانیا۔ سچ پریتی رنگ چڑھا دے تن مائی خاک گوڑھی، دُرمت میل اندروں باہر کڈھانیا۔ نام ندھان سری بھگوان امرت رس سچ دیوے سروری، بن دین مذہب اپنے رنگ رنگانیا۔ سوچھ سرُپ شاہو بھوپ ایکنکار دے حاضر حضور، نرگن نرکار نرکار ستمکھ ہو کے سوبھا پانیا۔ کھج انت سری بھگونت دھر داکنت بھگت سہیلے تارے ضروری، ضرورت جگت جنم جگ چوکڑی پورب ویکھ دکھانیا۔ گرکھاں کرے بدھ بیک من مت بدھ مورکھ رہے نہ کوئے موڑھی، سچھے دھر دے دئے بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیا بھیدا آپ کھلانیا۔

★ ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گھر شکور بستی نوپس دلی ★

جن بھگتاں بخشے نام ندھان ست، ست ست دیا کمائیا۔ بن شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دے کے برہم مت، پاربرہم پتپر میثور اپنا بھيو دے کھلایا۔ بھاگ لگا کے تن وجود کایا مائی ساڈھے تن ہتھ کچ، کنجن گڑھ محل اٹل چڑھ، سچ دوارے کھڑ، گھر اکو دے سمجھایا۔ منو آجگت واسنادہ دشا چار کنت نہ جائے نچ، شبدي ڈوری اكو نام بندھایا۔ اكو نام جیکارا سچ دوارا اكو دس اکھ، اکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی دیا کمائیا۔ بھيو کھلایے گرہ مندر ہر گھٹ، پڑدا اوہلا بن وچولا ڈھر دا سوہلا راگ سناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن میلے سچ سبھایا۔

★ ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ کھڑی ضلع پٹیاہ ★

جن بھگتاں ہوئے کرپال، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ دکھائے سچ دھرم سال، بنک دوارا اینکارا اكو دے وڈیایا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دے جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال بیٹھے سپس نوائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت جو بدلدا آیا چال، چال نرالی جوت اکالی اکل کل دھاری اپنی بنت جنایا۔ مُرشد ہو کے مُریداں ویکھے حال، مُدتاں دے وچھڑے وچھوڑے وچوں اپنے نال ملاپیا۔ سب دی لیکھے لائے پورب جنم کرم دی کیتی گھال، مہربان ہر مہر نظر بن نین اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی ساچے رنگ آپ رنگایا۔

★ ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ ار جن نگر جالندھر ★

جن بھگتاں پر بھ دیوے آد جگادی ایکا جوگ، جگ چوکڑی بدلی ویکھے جگت لوکایا۔ ساچے سنتاں کر کے ڈھر سنجوگ، آتم پر ماتم لیکھا سچ سبھایا۔ گر گھیاں کٹ کے آتم ہوئے روگ، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ گر سکھاں کر پرکاش نرمل جوت، ورن گوت ڈیرہ ڈھایا۔ مویچیاں دس کے اپنی موج، مجلس

اپنے نال رکھائیا۔ نرگن نر ادھار نر اکار شبدی دس کے اپنی گونج، جگت و دیا توں باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دسنہارا اک سلوک، سوہلا ڈھولا بن وچولا اپنا آپ سنائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام انڈٹھی وتھ، وستو باہر نظر کسے نہ آئیا۔ جس دی مہاگر اوتار پیغمبر گئے دس، دس اٹھ ونڈ ونڈائیا۔ سو بھگت سہیلے بھگتی اندر میلے ہس ہس، ہستی وچ مستی نام خُماری دے چڑھائیا۔ کلج کوڑی کر یا مایا موہ وکار کھیڑا کر کے بھٹھ، اگنی تت دے بُجھائیا۔ سچ کنارہ اینکارا اکو دسے تھ، نیا نوکا نام اکو اک سمجھائیا۔ در آیا دُرمت میل دیوے کٹ، نام ندھانا سری بھگوانا تیر انیالا آپ چلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سو پُرکھ نرنجن دیناں ناتھ درد ڈکھ بھے بھنجن، بھو ساگر کایا گاگر وچوں پار کرائیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ جنوآ ضلع سنگرور ★

جن بھگتاں اپنا دسے سچ گھرانہ، گہر گمبھیر بے نظیر پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ جس گرہ دھر دا جھلدا سچ نشانہ، نشاور گر اوتار پیغمبر اپنا آپ کرائیا۔ اکو نور جوت پرکاش سری بھگوانا، بھاگ حصہ دوجا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سرپ دسے کاہنا، نام بنسری اگم اتھاہ اکو اک سنائیا۔ نر اکار نر نر نکارا نیارا دسے راما، رمیا رام سب نوں رہیا سمجھائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے کلج جیو جگت جہانا، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ جن بھگت ویکھے لوکمت مار دھیانا، ساچے سنتاں پڑدا آپ اٹھائیا۔ گرکھاں دے کے آتم پر ماتم دھر دا گانا، ناد انادی ناد سنائیا۔ گر سکھاں بن کے جانی جانا، آنجانت اپنا بھو گھلائی۔ کوڑی کر یا مایا ممتا گڑھ توڑ ابھمانا، ساچا مارگ اک دکھائیا۔ شرع رہے نہ کوئے شیطانا، شریعت اصلیت وچوں سمجھائیا۔ امرت رس دے کے پینا کھانا، کوڑی کر یا اگن بُجھائیا۔ مہربان مہربان مہربان محبوب بھگت وچھل سری بھگوانا، پُرکھ اکالا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرب جیاں دا جانی جانا، جانت آنجانت انڈٹھ اپنی کھیل کرائیا۔

★ ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ بھگوان پُرا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں منزل دے کے اگئی چوٹی، چٹک اپنا آپ لگائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، جوت جوت رُشنائیا۔ انتر کڈھ کے واسنا کھوٹی، کھوٹے کھرے لوواں بنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اگو گرہ بنا کے گوتی، ورن برن ڈیرہ ڈھاپیا۔ گرگھ آتم رہے کوئی نہ سوتی، شبد اشارے نال اٹھائیا۔ نام ندھان سنا کے دھر سلوکی، صلح کُل دیاں ملائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت صوفی سنت فقیر مانک موتی، انملڑا لال اپنی جھولی پائیا۔ جس دی شہادت دوس رین دیوے روداس چھیارا موچی، موجودہ ہو کے اپنی کار کمائیا۔ صاحب سمرتھ اوہناں بنیا کھوجی، جنہاں دامالک اگو چوجی، پریتم مل کے وجے ودھائیا۔ ہوئے دارہے کوئی نہ روگی، چنتا غم رہے نہ سوگی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میل ملائے دھر سنجوگی، ویوگ جنم جنم دا گئے گوائیا۔

★ ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ شریف گڑھ ضلع کرنال ★

جن بھگت کہن پر بھ کوڑی کر یا کھجک میٹ دے ڈکھ، مایا ممتا موہ وکار دے گوائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ جگت واسنا پوری کر بھکھ، ترے گن اتیتے ٹھانڈے پیتے اپنی دیا کمائیا۔ غریب نمانے کوجھے کملے نرگن نر ویر اپنی گودی چک، پر م پُرکھ پر ماتم آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش اگو ایکا ایہناں اپنے نام دی دس تک، پاربرہم برہم میل لے ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ چار کُنٹ دہ دشا مانو منگھ، مانس اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر کھجک کوڑی کر یا پیٹدا جائے تک، سنجگ ساچا دھرم در دوارے لے پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سمرتھ سوامی انتر جامی در تیرے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ اپنی سرشٹی اندر آ کے ویکھ، کھجک کوڑ رہیا گر لائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ودھیا بھیکھ، ست دھرم نشان نہ کوئی جھلائییا۔ ممتا موہ وکار ودھیا ہیبت، گڑھ ہنکار نہ کوائے تڑائیا۔ تیرا درس کوئی پائے نہ نیتن نیت، نج نیتز لوچن نین اھ نہ کوئی کھلائییا۔ جو

گر اوتار پیغمبر سنجک تریتا دواپر کلجگ دتے بھیج، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی گئے لکھائیا۔ تنہاں مل کے سچ سَنگھاسن پُرکھ ابناشن تیری مانے کوئی نہ اگئی سچ، سچکھنڈ دوار اینکار نظر کسے نہ آئیا۔ کرپا ندھان ہو کے ویکھ لوکمت اپنا دیس، دھرنی دھرت دھول نیتز رو رو رہی گر لائیا۔ پتا پوت نہ رہیا ہیبت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن دین دُنی دی سُن پکار، نیوں نیوں سیس نوایا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہوئے ڈکھیار، و بھچار کرے لڑائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کرن ہاہاکار، ڈھر دا دھرم نہ کوئے پرگٹائیا۔ کاغذ قلم شاہی لیکھا لکھ کے گئے زرگن سرگن تیری دھار، بودھ اگادھ شبد ناد شنوائیا۔ سرگن دا لہنا دینا سکے نہ کوئے وچار، بُدھی بیک نہ کوئے کرائیا۔ من واسنا کوڑی کر یا ہوئے ہنگتا ودھیا ہنکار، بھگت پریم پاربرہم تیرا بھیو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نو اسی سچ دوار اکو تیرا نظری آئیا۔ جن بھگت کہن پر بھ صدی چودھویں ویکھ انت اخیر، آخر تیرا دھیان لگائیا۔ مانو ذاتی اندروں بدل گئی ضمیر، ظاہر ظہور تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ شرع شریعت کٹے نہ کوئے زنجیر، ہندو مسلم سکھ عیسائی جھگڑا پیا تھاؤں تھانیا۔ امرت رس نچھر جھرنا جھرے کوئے نہ نیر، بوئد سوانتی گھ نہ کوئے چوائیا۔ ہوئے ہنگتا سرشٹی لگی پیر، دیناں انا تھاں غریب نمائیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے ڈھر دربارے در تیرے الکھ جگائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سنٹا سنگھ دے گرہ پنڈ شریف گڑھ ضلع کرنال ★

پُرکھ اکال کہے جن بھگت نہ کر گریہ زار، گرہ گرہ ویکھ دکھائیا۔ انت اخیر بے نظیر پاواں سار، سرب کلا سمرتھ مہما اکھ دیاں درڑائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیواں وچ سنسار، مایا ممتا موہ وکار دیاں مٹائیا۔ لہنا دینا پورب لیکھا چکاواں گرو اوتار پیغمبراں کولوں پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی پھول پھولائیا۔ کیوں دین دُنی دیناں مذہباں والی گئی ہار، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ ایشٹ دیو اندر ملے نہ میت مرار، منتر زرنتر سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ ساچا ڈھولا بن وچولا

شبدی دھار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک سنایا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو پر بھہ ویکھنہارا لومکات، دو جہاناں کھوج کھوجا گیا۔ انت کلج کوڑی کر یا میٹے اندھیری رات، سبج ساچا چند کرے رُشایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے سوہنگ گاتھ، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھایا۔ جھگڑا رہے نہ دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ راؤ رنک اکو رنگ رنگایا۔ سرب جیاں دا سانجھا دسے ایکنکار اک اکل کلاپات، پروردگار سانجھا یار دو جہاناں نظری آئی۔ گر اوتار پیغمبر جس دی رکھدے گئے آس، سو سوامی انترجامی لکھ چوڑاسی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں بُجھائے جنم کرم دی لگی پیاس، ترشنا ترکھا ترپت وچ بدلایا۔ نرگن نور جوتی جاتا کر پرکاش، کلج اندھ اگیان دے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لیکھے لاوے پون سواس، ساہ ساہ جو ہر ہر رہے دھیایا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگت ویلا وقت ویکھ انت، انتشکرن پر بھ سب دا ویکھ دکھایا۔ کرے کھیل سری بھگونت، پاربرہم اپنا حکم چلایا۔ جھگڑا رہے نہ جیو جنت، مانو مانو اپنا بھيو گھلایا۔ گرٹھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درسایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، چار ورن اٹھاراں برن دے سمجھایا۔ سچ سوامی انترجامی مل کے دھر دا کنت، سرتی شبد میلا دے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا دھر دا ور، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا چار ویداں توں باہر دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر جن بھگت تنگن راہ، رہبر دھر دا اکو نظری آئی۔ سب دا لہنا دینا پورب لیکھا دینا چکا، پوربلا رہن کوئے نہ پایا۔ کلج اندر سبج ساچا مارگ دینا لا، دین دنی دی ریتی ریتی وچوں دینی بدلایا۔ نام سندیشہ دھر فرمان اک سنا، چار کنت کرنی اک پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا دھرم آدی کرم برہادی ورن دینا درٹایا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو انت اخیر سب دی سناں پکار، لکھ چوڑاسی انتر نرتر ویکھ دکھایا۔ جو سندیشہ دے کے گئے گر اوتار، پیغمبر سنیہریاں وچ سنایا۔ سو لہنا دینا پورب قرضہ دیاں اتار، مقرؤض ہو کے اپنا فرض نبھایا۔ کلج بھیکھ کوڑی کر یا میٹ وچ سنسار، اوچ نیچ راؤ رنک اکو کرے دھرم جیکار، دھر دربار اک دکھایا۔ نو کھنڈ ست دیپ سنا کے ہاہکار، ہوئے ہنگتا گرٹھ دے تڑایا۔ توں میرا میں تیرا پاربرہم برہم دس کے ست جیکار، اشٹ دیو سوامی آتم پر ماتم اپنا روپ درسایا۔ جس دا لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی سبج تریتا دوپر

کھج گُر اوتار پینمبر لیکھا کھنہار، بے انت بے انت کہہ کے سارے سیس نوایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا سا نجا یار کل کلکی لئے اوتار، نہکلنک اپنا ناؤں ڈنک دے وجایا۔ سرشٹی درشٹی اندروں کرے خبردار، آلس نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر فرمانا سری بھگوان اکو اک سنایا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو شبدی تھم کرے خبردار، بے خبراں آپ سنایا۔ زرگن نور جوت کر اجیار، اجالا کرے سرب لوکانیا۔ بھگت وچھل بن خدمتگار، خادم ہو کے اپنی سیو کمایا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے لئے اٹھال، گُر شبدی میلا ڈھر درگاہیا۔ کھج اندر سنجگ دیوے اوٹری چال، جگت بدھی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنک اکو گھر بہانیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنن دھرم دورا دکھا کے سچی دھرم سال، مندر مسجد شودوالے مٹھ لہنا دینا دے مُکایا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی گرہ بھیترا کایا مندر توڑ کے جندر نچ آتم پر ماتم ہو کے ملے آن، پون سواسی منڈل راسی کھیل پُرکھ ابناشی میٹے پچھلی واٹی، گھاٹی اگلی منزل اپنی دے دکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر نرمل جوت بن ورن گوت جگا کے کملاپاتی، پتر میشور اپنی دیا کمایا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بنتا سنگھ دے گرہ پنڈ مغل ماجرہ ★

جن بھگت کہن پر بھ میٹ کوڑی شاہی، کھج کرپا دے کھپانیا۔ گُر اوتار پینمبر کہن ویلا دے سہائی، جگ چو کڑی سنجگ تریتا دوپر کھج تیرا دھیان لگایا۔ ساچے سنت کہن دین دیال ہو سہائی، سمرتھ سوامی انترجامی تیری اوٹ تکانیا۔ گرگھ کہن گر شبد سنگر دے گواہی، صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر دیا دے کمایا۔ گر سکھ کہن گو بند سورے تیری آس تکائی، چار ورن اٹھاراں برن ڈیرہ (دے) ڈھاہیا۔ زرگن نر ویر نر اکار ڈھر دی جوت کر رُشائی، اندھ اگیان دے مٹانیا۔ ساچا نام شبد دُھن اُتجے شنوائی، انحد انادی اپنا راگ سنایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چار گنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن دے ڈھائی، سائتک ست برہم مت پاربرہم پتر میشور کایا ماٹی اندر نظر کسے نہ آیا۔ زرگن سرگن سرگن نرگن جن بھگت سہہ نہ سکن جدائی، نچ

نیز لوچن نین راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دین دِیال مہر نظر نین اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلجگ کوڑی کر یا شوہ دریا دے روڑھ، سبجگ ساچا مات دے اُجائیا۔ سُرتی شبدی انتر نرنتر کر جوڑ، من واسنا موہ وکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، دیا باقی کملاپاتی اِکو دے اُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار من واسنا چور، مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑا گڑھ دے تڑائیا۔ صاحب سَنگُر پُرکھ اکالے دین دِیالے تیری پریتی لگی نبھے توڑ، منجھدھار اَدھ وچکار وچ سنسار نہ کوئے تڑائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں تیرے ہتھے وچ ڈور، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پینڈا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ساجن میت مُرار، اِک اِکلے ایکنکار، اکل کل دھاری تڈھ بن دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلجگ کوڑا میٹ پسار، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ تیرا ایکا نام نُور ہووے اُجیارا، چار ورن اٹھاراں برن خوشی منائیا۔ چار گنٹ دہ دشا تیرے نام دا اِکو ہووے جیکارا، ہندو مُسلم سکھ عیسائی تیرا نام دھیائیا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا رہے نہ جیو گوارا، بدھ بیک شبد ٹیک دے کرائیا۔ مانس جنم مانکھ ذاتی مسکھتا وچ جائے سوارا، سوارتھ پرمارتھ اپنا نام دے درڑائیا۔ دین ذنی انتر نرنتر کایا مندر اندر میٹ دُھندوکارا، دِپیک دِیا کملاپاتی اِک اِکانتی دے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر سہیلے ساجن میت ٹھانڈے سیت در تیرے اِک عرضوئیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلجگ کوڑی کر یا انت اَخیری کر ختم، خطا سب دی معاف کرائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آ ویکھ اپنا پتن، پتر میشور گُر اوتار پیغمبر سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ انت اَخیر بے نظیر چارے کھانی چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ تیرا میل نہ کوئی ملایا۔ تیرا نُور جوت پرکاش نیز کلجگ جیو موُل نہ تنگن، پُستک پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے سچھنڈ تیرے دوارے وسن، واسطہ وابستہ ہو کے تیرے نال جڑائیا۔ پروردگار سانجھے یار آد نرنجن انھاں پت آیا رکھن، رکھک ہو کے ہو سہائیا۔ چرن دھوڑ دُھر دا کرا مجن، ماٹی خاک بن جوت للائی کر رُشنائیا۔ درگاہ ساچی دھام نیارے اِکو دسین دُھر دا سجن، دُوجا میت مُرارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت سہیلے لوکات آتم پر ماتم رس چکھن، ہوکا سچ سلوکا تیرا نام سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، چار گنٹ دہ دشا مایا ممتا دے گوائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلجگ چاروں گنٹ پایا زور، جورو زر کرے

لڑائیا۔ من واسنا میٹ سکے کوئی نہ شور، شرع وچ شریعت ہوئی ہلکائی۔ پنج وکارے کھیل کر یا اندھ گھور، زرگن ساچا نور چند نہ کوئے چکائی۔ بن تیری کرپا آتم پر ماتم سکے کوئی نہ جوڑ، سرت شد نہ کوئے ملائی۔ گر اوتار پیغمبر تیرے ہتھ پھڑا کے گئے ڈور، جگ چوکڑی لوکات سیو کمائی۔ توں کلجگ انت سری بھگونت نگاہ بان ہو کے کر غور، گہر گبھیر بے نظیر نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سر شئی در شئی ویکھ وکھائی۔ ٹھانڈے در دھر دربار تیری ساچی لوڈ، لوڑیندے ساجن اپنا میلا لینا ملائی۔ زرگن دھاروں زرنکار زور ہو کے بہڑ، بہڑی بہڑی کر کے گرگھ سنت سہیلے تیرا راہ تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا انتر دھر دا فرنا پھرے پھور، من واسنا چار کنٹ دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائی۔

★ ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ضلع کرنال ★

سنگر شبد نام پریتی دیوے گچھا، انملی دات دست امولک کایا جھولی اندر لکائی۔ بدلنا پئے نہ کوئی پڑھ کے ورقہ صفحہ، مہربان محبوب ہو کے ناد دھن شبد کرے شنوائیا۔ پیار محبت وچ کر کے گرگھ پکا، پاربرہم پتر میثور نج نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ بھاگ لگاوے ساڈھے تن ہتھ کایا مائی بھانڈا کچا، کنچن گڑھ اندر وڈ مندر چڑھ سچ دوار دئے سہائیا۔ گرگھیاں نام بھنڈارا دے کے رتی نالوں رتن امولک رتا، رت اگلی دئے اُجائییا۔ اندر باہر گپت ظاہر ساجن میت بن کے سخا، صاحب سہیلا اک اکیلا اپنا رنگ رنگائی۔ بنا صاحب سنگر جگت ونج وچوں کسے نہ ہووے نفع، کوٹن کوٹ وپاری خواری وچ بیٹھے روون مارن دھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائی۔ سنگر شبد گچھا دیوے دھر داناد، انادی ناد سنائییا۔ گرگھ سرتی جائے جاگ، جگ جیون داتا آپ اٹھائی۔ برہوں وچھوڑے دیوے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائییا۔ من منکا پھیر کے کایا مندر اندروں اپنا دکھائے اک تیاگ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دا جھگڑا دئے مکائییا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، کاگ ہنسا مانک موتی سوہنگ چوگ چکائییا۔ ریتی نیتی اندروں دو جابدل دیوے سماج، سمگری جوت اگری اپنی اک وکھائییا۔ سنگر پورا اندر وڈ کے، نو دوارے پار کر کے، ایڑا پنگل سکھنا پیراں ہیٹھ چھڑ کے، شرع دا لیکھا دئے مکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ سمجھائی۔ گپھا کہے میں سناں ناد اگتا شبد، انراگی دے سنائی۔ جھگڑا رہے نہ دین مذہب، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اکو پڑکھ اکال دین دیال آتم پر ماتم کرنا سکھے ادب، آداب وچ سجدیاں سیس جھکائی۔ صاحب سنگر سورا حاضر حضورا لیکھا جانے پورب عدم، عالمین عالم ڈھر درگاہیا۔ کرپا ندھان ہو کے انتر انتر کوڑی دھار دیوے بدل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ لکھائی۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سرین سنگھ دے گھر پنڈ کلسانی ضلع کرناں ★

گپھا کہے میں سنگر ہتھ، دوسر نظر کدے نہ آئی۔ سدا دیوے بھگتاں وتھ، گرکھاں جھولی پائی۔ جو بن رسنا لین چکھ، رس ڈھر دا دے دکھائی۔ حقیقت وچوں نظری آئے حق، نعرہ اکھ اک لگائی۔ من واسنا کر کے دکھ، بدھ بیک دے پرگٹائی۔ دُھن آتمک راگ سنا کے انحد، نادى ناد کرے شنوائی۔ نرمل جوت پئے جگ، نور نورانہ ڈمگائی۔ ترے گن مایا میٹے اک، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ درس دکھا کے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا بھيو گھلائی۔ جام پیا کے ڈھر دی مد، نام خُماری اک چڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راگ اک الائی۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پن سنگھ دے گرہ پنڈ چہاہ کرناں ★

انحد شبد کہے میری آد جگادی ڈھر دی دُھنی، جگت حد توں باہر کراں شنوائی۔ میری آواز راز اندر بن بھگتاں کسے نہ سنی، سو وقت ویکھ جگت لوکائی۔ رسنا نال گاؤندے گئے گاوت گاوت گئی، صفتاں وچ ڈھولے گائی۔ کوٹاں وچوں گرکھ سنت سہیلے شبد سنگر لئے چُنی، لکھ چوراسی وچوں ویکھ دکھائی۔ جس کھیل نوں سمجھ سکے نہ کوئی رکھی مُنی، پڑدا اوہلا نہ کوئی اٹھائی۔ اوہ سنگر دھار دی ساچی دُھنی، پیار پیار وچوں پرگٹائی۔ گائی جائے کدے نہ بلیں، رسنا نال نہ

کوئے چٹرائیا۔ سنی جائے نہ سرون کنیں، انبولت ناد وجائیا۔ کھیل ہووے کایا کئی، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ ایہہ دست سدا انملی، بن سنگر پورے کایا
 جھولی نہ کوئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو ا بھو آپ گھلایا۔ انحد شبد انادی ڈھر دا، ہر کرتا آپ سنایا۔ گرگھ مرید
 ہووے مردا، مر جیوت روپ وٹایا۔ راگ سنے اگمی سدا، سرتی شبد نال جڑائیا۔ ایہہ سندیشہ گوہند دسیا اندر پڑ دا، گرگھیں پڑا آپ چکائیا۔ جو صاحب سنگر
 پریتی اندر جڑ دا، ممتا موہ وکار گوائیا۔ اُس دے انتر زرت شبد انادی فرنا پھر دا، منو آمن نہ کوئے وڈیایا۔ ایہہ لیکھا آد جگاد سنگر دا، جن بھگتاں جھولی پائیا۔
 جنہاں دا لیکھا بنیا ڈھر دا، ڈھر مستک دے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ناد اک اُچائیا۔ انحد شبد سدا ویراگی، برہوں وچوں نظری
 آئی۔ جگت واسنارہے تیگی، ترے گن ڈیرہ ڈھائی۔ سنے اگمی آوازی، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ جس نوں گائے کوئے نہ ڈھاڈھی، جگت تال نہ کوئے شنوایا۔
 ایہہ کھیل سنگر بازی، بازاں والا گرگھ اندر سبجے گیا ٹکائیا۔ جو گرگھ سچے سنگر نوں پیار نال کر لئے راضی، رمز نال سمجھ دے بدلایا۔ انحد شبد سنے نال
 آزادی، بندھن رہن کوئے نہ پائیا۔ سو ہووے وڈ وڈ بھاگی، بھاگ پورب لیکھا لہنا نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکٹک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھن انحد نادی ناد در آد جگادی، ربابی احباب بن تند ستار سرتی شبد تال وجائیا۔

★ ۲۲ پھلن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ کلونی نمبر ۱ ہزاری باغ ★

جن بھگتاں لیکھا کرے پور، پورب سب دا لیکھے لائیا۔ سچ دوار کر منظور، گھر بار دے وڈیایا۔ ناتا رہے نہ کریا کوڑ، پر ماتم آتم وجے ودھایا۔ جنم جنم
 دا کٹ قصور، گگرم کرم دا ڈیرہ ڈھائی۔ چتر سنگھ بنا کے مورکھ موڑھ، نام ندھانا اک سنایا۔ سوہنگ شبد ست سرور، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حاضر حضور مہر نظر اک تکائیا۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ سردارا سنگھ دے گرہ، پنڈ راؤنی ضلع لدھیانہ ★

جن بھگتاں لہنا دینا پورب لیکھے لاوے، لاگت لگے کوئے نہ رانیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے دعوے، دعوت گرکھاں گھر کھانیا۔ راؤ رنک کر کے ساویں، گرگھ رنگ چڑھانیا۔ ساچی چرن دھوڑی جو سنت سہیلا نہاوے، دُرمت میل دھوانیا۔ سچ دوار چرن پریتی ملّ کے جاوے، سکھنڈ ساچے سو بھاپانیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اکو گاوے، گا گا خوشی منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے گھر آپ وسانیا۔ جن بھگتاں پر بھ پورب دیوے لیکھا، لیکھ اپنے حکم بنانیا۔ مہر کرے بن کے دُھر دانیتا، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ پیار دتے دُھر دانیتا، ساچا نام اک سمجھانیا۔ جگ چوکڑی وچھڑیاں کیتا چیتا، چیتن کر کے اپنا بھو کھلانیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی ساچے دیسا، دشا دُھر دی دئے سمجھانیا۔ نرگن نور جوت کر پرویشا، پر میشور اپنے گھر وسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے گھر آپ وسانیا۔ جن بھگتاں پر بھ اکو دیوے مان، وڈا چھوٹا رہن کوئے نہ پانیا۔ سب داسا نجا بن سری بھگوان، بھاگ حصّہ دُھر دا آپ ورتانیا۔ جو ساچا ڈھولا دُھر دا گان، رسنا جھوارس چکھانیا۔ دھرنی دھرت دھرم جھلائے سچ نشان، نشانہ اپنا اک اُپجائیا۔ برہوں ویرا اندر دیوے گیان، اگیان اندھیر مٹانیا۔ سنت سہیلے کر پروان، پر م پُرکھ پر بھ اپنا رنگ چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ کا کا سنگھ دے گرہ پنڈ لہبھڑا ★

جن بھگتاں دیوے پورب دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وڈیانیا۔ لہنا دینا ویکھ سرب سنسار، سرشٹی وچوں گرگھ رنگ رنگانیا۔ مانس جنم نہ آوے بار، ہر دے (ہر) وسانیا۔ نرگن سرگن کر پیار، پریتم ہو کے جوڑ جڑانیا۔ جوتی جاتا کھول کواڑ، پڑا اندروں دئے اٹھانیا۔ سدا سہیلا ہو کے وسے نال، گھر ٹھانڈے میل ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ چڑھانیا۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ اندر سنگھ دے گرہ ہر بنس پرا ضلع پٹیالہ ★

ساچا رنگ چاڑھے اگئی، الکھ اگوچر دیا کمائیآ۔ بھاگ لگے کایا مائی چمئی، چار ورن وجے ودھائیآ۔ لیکھا مکاوے ہر کھ سوگ غمی، غم خوار ہو کے دیا کمائیآ۔ اگلی دھار دتے نویں، نو جو بن آپ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے در دئے وڈیائیآ۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ گرمیز سنگھ دے گرہ پنڈ ہر بنس پرا ضلع پٹیالہ ★

ساچا در سہنجنا، گرکھاں دئے ادھار۔ پر م پڑکھ آد نرنجنا، جوتی جاتا نور اجیار۔ دیناں انا تھاں درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر کرے پار۔ چرن دھوڑ دے کے مجنا، دُرمت میل دئے اتار۔ جس آد انت جگا جگنت پڑدا کجنا، سو سوامی دیکھے وگسے پاوے سار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرکھ ہر جن تیج دئے سوار۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ ہر بنس پرا ضلع پٹیالہ ★

تیج سوارے آپ پر بھ، پار برہم وڈی وڈیائیآ۔ گرکھ سہیلے لوکمت وچوں لبھ، کھوجت کھوجت اپنے رنگ رنگائیآ۔ نام نھاری دے کے دُھر دی مد، مدُھر دُھن اک سنائیآ۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راو رنک میٹ کے حد، گھر سانجھا دئے سمجھائیآ۔ جتھے بودھ اگادھ شبدی وجے ند، دوجا راگ نہ کونے سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساجن دُھر در گاہیا۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ نصیب کور دے گرہ پنڈ ہر بنس پرا ضلع پیالہ ★

ہر سجن صاحب دھر دا پتا، مرن جیون وچ کدے نہ آئی۔ جن بھگتاں لیکھا دیوے دھر دا کیتا، کرنی کرتا دیا کمائی۔ جھگڑا مکا کے اوچا نیچا، راؤ رنگاں ہوئے سہائی۔ دھر دوارا دس کے انڈیٹھا، گنی تت بُجھائی۔ بھو کھلا کے ترے گن اتیا، ترے بھون دھنی پڑا دے اٹھائی۔ جن بھگتاں مارگ دس سرشٹ سبائی اگئی ریتا، رہبر ہو کے اپنا راہ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا مالک اک اھوائی۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی امر دے گرہ پنڈ ہر بنس پرا ضلع پیالہ ★

دھر دا مالک کہے بھگت میرا نور، نوری چند نظری آئی۔ جنہاں دا لیکھ مات ضرور، ڈرے ڈرے وچوں سمجھائی۔ کایا مائی کر بھر پور، بھرم بھلیکھا باہر کڈھائی۔ ست سچ مائی کچ امرت رس دیوے سرور، سرتی شبد نال ملائی۔ گڑھ رہے نہ ہنکار غرور، گرہ مندر اندر وجے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج انت سری بھگونت جن بھگتاں پار کرائے نام بیڑے چاڑھ کے اپنے پور، پریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں لیکھا دے مکائی۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ روڑا ضلع پیالہ ★

جن بھگت سدا جگ جیوے، جس شبد نام ملے وڈیا آئی۔ نام ندھان امیوں رس پیوے، پیوت جیوت جگ ترشنا بھکھ مٹائی۔ ہر سرنائی ساچی تھیوے، سرنگت ساچی نظری آئی۔ جگ چو کڑی جن بھگت پر بھو دے دیوے، پرکاش کرے دین دنی لوکائی۔ ساچی مستی اندر رہن کھیوے، کھیوٹ کھیٹا ہو کے ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائی۔ جن بھگت پر بھو دا نشانہ سچا، سچ بھگتاں وچ سمائی۔ بھاگ لگاوے کایا مائی کچا،

کچے کچے دئے بنائیا۔ نام بھنڈارا دے کے وتھا، وستو اپنی اک ورتائیا۔ بھيو کھول کے یوگ بیتھا، بیتھار تھ اپنے رنگ رنگائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ دس کے کتھا، کتھنی دا لیکھا دئے چکائیا۔ میل ملا کے پُرکھ سمرتھا، سچ دوار آپ سہائیا۔ جن بھگت چار گنت دہ دشا من واسنا پھرے نہ نٹھا، کوڑی کریا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن بنائے اپنا بچہ، پوت سپوتا اپنے گھر وسائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ برکت پرا ضلع پٹیالہ ★

جن بھگتاں پر بھ بدل دیوے جنم، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا رہے نہ کوئے کانڈ کرم، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیا۔ پر بھ پریتی دسے ساچا دھرم، ورن برن ذات پات پنڈھ مکائیا۔ ابناشی کرتا ڈھر دی سرن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساچی سکھیا ڈھر دانام دیوے پڑھن، سوبلا ڈھولا اکو اک سنائیا۔ سو گرگھ سجن سنت سہیلے ڈھر دی منزل چڑھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ نرگن نرؤیر نرکار پُرکھ اکال درشن کرن، جوتی جاتا ویکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار در وڈیائیا۔ جن بھگت پر بھ دا آد جگاد سنگی، جگ جگ لوکمت ملے وڈیائیا۔ منزل حقیقی جائے لنگھی، کوڑ دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ منوآ جھگڑا کرے نہ کوئے فرنگی، ساتک ست دئے کرائیا۔ نیز اٹھ رہے نہ اندھی، دب لوچن دئے گھلائیا۔ رس دے کے پرمانندی، سکھ آتم پر ماتم پر گٹائیا۔ آون جاون گھ چوڑا سی رہے نہ کوئے پابندی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کایا مائی سدا رکھے ٹھنڈی، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے سبندھی اکو نظری آئیا۔ جن بھگت سد پر بھ دار ہے سیو ادار، سر سر سیو کمائیا۔ بنیا رہے بر خوردار، بالا نڈھا روپ وٹائیا۔ امرت رس پیندار ہے اپر اپار، کجھر جھرننا بوند سوانتی اک پکائیا۔ گاؤندار ہے توں میرا میں تیرا جیکار، وجدی رہے ودھائیا۔ ساچی منزل چٹھ کے ویکھے اگم اپار، الکھ اگوچر اکو نظری آئیا۔ جس دی صفت کردے رہے گرو اوتار، پیغمبر ڈھولیاں وچ گائیا۔ شاستر سمرت وید پوران

انجیل قرآن کہانی بانی جس دا کردے رہے اظہار، سو سوامی انترجامی جن بھگتاں کایا مندر دے سہانیا۔ نرگن نور جوت کر اُجیار، اندھ اگیان دے گوانیا۔ سچ دوارے کر پیار، سچھنڈ اینکارا اکو دے دکھانیا۔ شبد اگئی انحد نادی دُھن دیوے جیکار، جگت راگ نہ کوئے سکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں اُپر ہوئے آپ دیال، دینن اپنے رنگ رنگانیا۔ جن بھگتاں پر بھ سدا سہائے رت، پت ٹہنی آپ مہکانیا۔ دھرم دوار بنا کے ست، اپرادھاں وچوں باہر کڈھانیا۔ اُلٹا ہون نہ دیوے گر بھ رُکھ، نو دس اگن نہ کوئے تپانیا۔ لیکھے لائے جامہ مانس منگھ، لکھ چوراسی پنڈھ مکھانیا۔ جنم کرم دارہن نہ دیوے دُکھ، دُکھیاں اپنا درد ونڈانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم نچھر دھارا ساچا دیوے سکھ، سکھ ساگر وچ سماںیا۔ اُجل کرے تت وجود مات کھ، دُرمت میل دھوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل ابناشی اچت، چار جگ جن بھگت سہیلے اپنی گودی چک، سکھ دُھر دا اک دکھانیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ میوہ سنگھ دے گرہ پنڈ کلاؤندی ضلع انبالہ ★

آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگت بلدے سری بھگوان، دوجا سنگ نہ کوئے بنانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سکھ کے سچ گیان، اگیان اندھیرا اندروں دین کڈھانیا۔ ست دھرم دا سچھنڈ دوارے جھلدا ویکھن نشان، کوڑی کرپا مایا ممتا موہ وکار ڈیرہ ڈھانیا۔ خوشیاں وچ سدا گاؤندے رہن گان، پاربرہم پتر میشور تیری اک سرناںیا۔ سوچھ سرپ شاہو بھوپ گھر سوامی درشن پان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت کھو جن کوئے نہ جانیا۔ امرت رس کایا مندر اندر ملے پین کھان، من واسنا موہ وکار ہنکار ترشا دے بُجھانیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جھگڑا مکے زمیں اسمان، پاربرہم پت پر میشور جوتی جوت سماںیا۔ کھجک انت سری بھگونت سنت سہیلے گرگھ سجن ویکھے آن، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے پھیرا پانیا۔ جس داگر اوتار پیغمبر شبدی دے کے گئے بیان، دُھر فرمانا بھوکتاں وچ درڑانیا۔ سو لہنا دینا لیکھا چکاوے وچ جگت جہان، جاگرت جوت کر رُشنانیا۔ درگاہ ساچی دھام نیارے سچھنڈ دیوے مان، کوڑا ابھمان اندروں

باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر جن اپنے گھر وسائیا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی بھگت بھگوان وسدے رہن اِکو گرہ، سچ دوار سو بھاپائیا۔ دُھن ناد اگئی آواز اِکو کہے، سوہنگ ڈھولا ساچا گائیا۔ کوڑی کرپا ممتا موہ وکار کر کے لے، ست سچ دھرم اِک اُچھائیا۔ کرے پرکاش شکتی شوئے، زرگن نور نور رُشائیا۔ جھگڑا میٹے دویتی دوئے، ممتا موہ وکار مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنے در رکھائیا۔ بھگت بھگوان زرگن سرگن دھار رہن وسدے، وصل اصل دیوے یار خدائیا۔ نام بھنڈارے ملن رس دے، رس دُھر دا اِک چوائیا۔ شبدی گیت ڈھولے گاؤندے رہن جس دے، سوہنگ راگ اگم اتھاپیا۔ کھیل ویکھدے رہن پر م پُرکھ سمرتھ دے، پتپر میثور اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ سچ پریتی اندر رہن ہسدے، ہستی وچوں ہستی لین بدلایا۔ تک پرکاش نج نیر لوجن نین اگھ دے، آخر منزل چڑھ کے پر بھ دا درشن پائیا۔ ونجارے بنے رہن ساچے ہٹ دے، جس گرہ اِکو نام خزانہ رہیا ورتائیا۔ جن بھگتاں مزے مک جان تیرتھ اٹھسٹھ دے، امرت آتم سچ سرور اِک اِشان کرائیا۔ پینڈے رہن نہ مندر مسجد شو دوالے مٹھ دے، کایا کعبہ قدرت دا مالک اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن اپنی گود اُٹھائیا۔ بھگت بھگوان کلجگ انت اخیر راہ رہے تک، ویلا وقت دے گواہیا۔ صدی چو دھویں گئی تھک، محمد رو کے مارے دھاہیا۔ گر اوتار پینمبر اُچی کوک دسن سچ، سچھنڈ دوارے حال حال کر سنائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، مہربان محبوب سر اپنا ہتھ لگائیا۔ لکھ چو اسی وچوں جگ جنم دے وچھڑے جن بھگت سہیلے رکھ، رکھیا کرے تھاون تھانیا۔ جوتوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا رہے جپ، تنہاں جنم مرن اپنے لیکھے پائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین مذہب ذات پات کوڑی کرپا کرنی وگھ، مایا ممتا موہ اندروں دینا کڈھائیا۔ سچ دوار اینکار زرگن دھار جوت سرُپ شاہو بھوپ تیرے چرن کول جان ڈھٹھ، باہوں پھڑ اندر وڑ منزل چڑھ سچ دوار دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، آد جُگاد جُگ چو کڑی تیری مہما سدا اکھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بھو ابھیدا کہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ پنجاب کور دے گرہ پنڈ کلاؤندی ضلع انبالہ ★

جن بھگت پُرکھ اکال دا اکو جاپ، جو آد جگاد جگ چو کڑی سکے نہ کوئے بدلایا۔ انتر آتم دیوے سچا ساتھ، سگلا سنگ کایا مندر اندر آپ نبھایا۔ امرت دھار بخشتے نبھہر بوند سوانت، کوڑی کریا پنچ وکارا گنی تت نبھجھایا۔ ذہن آتمک اُپجائے ساچا راگ، انحد نادی ذہن کرے شنوایا۔ نرمل نوری جوت کرے پرکاش، اگیان اندھیرا اندروں دئے کڈھایا۔ لیکھے لائے پون سواس سواس، ساہ ساہ اپنے وچ سمایا۔ وست دیوے دُھر دی دات، دین دیال دیاوان نرگن دھار جھولی پانیا۔ جھگڑا مُکا کے دین مذہب ذات پات، اوچ پنچ راؤ رنگ راج راجاناں شاہ سلطاناں اکو گھر دکھایا۔ سچ سندیشہ نر نریشا دُھر دی دیوے گاتھ، سوہنگ ڈھولا شبد وچولا دو جہاناں نظری آیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم میلے کملا پات، پتپر میشور پار برہم اگم اتھاہ جوڑ جڑایا۔ کلجگ کوڑی کریا رہن نہ دیوے اندھیری رات، ست دھرم دا سچا راہ شبدی سنگر بن ملاح اکو دئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا دُھر دی بھجھیا نام بھنڈارا انمول امل جن بھگتاں جھولی پانیا۔ جن بھگت در ٹھانڈے دیوے مان وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ انتر آتم نر نتر پر ماتم کدے نہ ہووے جدائی، دُھر سنجوگی میلا میلے سچ سُبھایا۔ اک اکلاینکارا ہر نر نکارا گھٹ بھیت کرے رُشنائی، روشن ضمیر بے نظیر اپنے در دکھایا۔ نام دُھن شبد اناد وجدی رہے ودھائی، چنتا غم ہر کھ سوگ نیڑ کوئے نہ آیا۔ جن بھگت سہیلے ہر جس گاؤندے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا کایا مندر اندر نظری آیا۔ جنہاں کارن پُرکھ اکال دین دیال نرگن سرگن ہو کے مارے پھیرا، پتپر میشور بے پرواہ اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں کٹنہارا لکھ چوڑا سی گیرا، آون جاون پنت پاون اپنے لیکھے پانیا۔ جن بھگتاں گیرا رہن نہ دیوے جم دی پھاسی، فیصلہ دُھر دا حق سنایا۔ چارے کھانی ناتا توڑ لکھ چوڑا سی، چار کٹ آپ ہوئے سہایا۔ مہربان محبوب مُجت وچ منزل دیوے ساچی، آتم پر ماتم میل ملائے سچ سُبھایا۔ بھاگ لگائے کایا مائی، ساڈھے تن ہتھ دیوے مان وڈیایا۔ کلجگ کوڑی کریا رہن نہ دیوے اندھیری راتی، ست پرکاش پُرکھ ابناش نرگن جوت نور کرے رُشنایا۔ جن بھگت سہیلے سچ دوار اینکار پروردگار سانجھا یار بنا کے سیوک داسن داسی، داستان اگلی دئے سمجھایا۔ پورب جنم لہنا دینا لیکھا دیوے باقی، مہربان محبوب سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مات لوک مانس جنم منزل چڑھائے ایکا گھائی، سچھنڈ دوار ایکنکار اکو دے وکھائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ چینیچل سنگھ دے گرہ پنڈ مہون ضلع لدھیانہ ★

سنگر کرپا پوجا سمرن سچا ڈھنگ، چار ورن اٹھاراں برن اکو روپ درسائیا۔ مہربان محبوب مُجبت وچ انتر آتم چاڑھے رنگ، زرویر نرکار نرکار اپنا بھو گھلایا۔ شبد ناد دُھن اند انادی وجائے مردنگ، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا کایا مائی ساڈھے تن ہتھ سریر بے نظیر اپنا نور کرے رُشائیا۔ من کا منکا پھیر پڑدا لاپے ہنگ برہم، آتم پر ماتم پر ماتم گھر ساچے نظری آئی۔ پنج وکارا گڑھ ہنکارا تن مائی خاکی وجود کرے کوئی نہ جنگ، ترشنا ترکھا اگنی جگت نہ کوئے ستایا۔ آد جگاد جنگ چوکڑی نت نوت سنجگ تریتا دواپر کلجگ بن پڑکھ اکال دین دیال کسے نہ ڈھائی اندھیری کندھ، مالا منکے سارے دین ڈھائیا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت جیو جنت رسنا جہوا گا گا تھکے بٹی دند، شاستر سمرت پوجا پاٹھ جوگ ابھياس تت سادھن وچ لوکائیا۔ ایکا ایک دیوے ٹیک کرے بدھ بیک امرت رس دیوے سنجھر دھار وگائے پرمانند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان محبوب سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سنگر شبد آد جگادی ساچی پوجا، سمرن استری پُرش سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دے اندر بھاؤ رہے نہ کوئی دُتیا دوجا، من واسنادہ دِشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ گھر سوامی انتر جامی نیتز لوجن نین کھولے تیجا، ترے گن مایا پڑدا دے اٹھائیا۔ بن سنگر شبد کوئی نہ بنے ساچا مینا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ گا گا تھکے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دھیائے اٹھاراں گیتا، سوہلے ڈھولے راگاں ناداں جگت وچ شنوائیا۔ مالا منکا سمرن پوجا جگت واسنا گر اوتار پیغمبراں جگت چلائی ریتا، ریتیان سری بھگوان انتر نر نتر اپنا بھو اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس اُپر مہربان ہووے جگت جگدیشا، لیکھا مُکاوے ہست کیتا، دیوے نام سدا انڈیٹھا، جس نوں اکھر سارے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام سچ دواریوں آپ پرگٹائیا۔ نام سمرن پوجا پاٹھ پڑھ پڑھ تھکے، مانو منگھ مانس

چار گنت دہ دشا رہے گر لایا۔ سچ وست کسے نہ ملے حقیقت حقے، اصل وچوں وصل یار نہ کوئے کرایا۔ نچ نیتز لوچن نین جلوہ گر نور کوئے نہ تئے، سوچھ سرؤپی نظر کسے نہ آئی۔ جگت ادھار وچ رسنا جھوالائے رئے، گا گا اپنا راگ الایا۔ ساچا سمرن جس نوں رسنا جھوا کوئی نہ جے، مالا منکا ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جس دی دھار وچوں پُرکھ اکال دین دیال سمترھ سوامی انترجامی پروردگار سانجھ یار کایا مندر اندر نچ گرہ آپے لہے، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ امرت رس نام ندھان دیوے سچ وست جام پیالہ مدے، مدھر دُھن انراگی اپنا راگ سنایا۔ کوٹاں وچوں سنت بھگت گرگھ گرگھ سنگر شبد پورب جنم اپنے کارن آپ لہے، کھوجت کھوجت ویکھے جگت لوکایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سمرن سمرتیاں توں باہر دئے سمجھایا۔ سمرن پوجا جگت مالا، ہتھیاں پوٹیاں نال سیو کمایا۔ بن صاحب سنگر کوئے توڑ نہ سکے جگت جنجالا، بن گرؤ گردیو انتر آتم پڑدا نہ کوئی لاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا چار گنت دہ دشا جیو جہان ہویا اندروں کالا، کالکھ ٹگا ڈرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ بن ویراگی جگت تیاگی جہاں چر جیو نہ ہوئے بے حال، کنت سہاگی ملن کسے نہ آئی۔ من وکار کوڑ وچار چھڈ ہنکار کایا مندر اندر بناوے سچّی دھرم سالہ، دھرم دوارا اکو اک سو بھاپایا۔ سمترھ سوامی انترجامی توں میرا میں تیرا آتم پرماتم دتے راہ سکھالا، ساچا منتر نرنتر جگا جگنتر اپنی دھار جنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سمرن اندر شٹی درشت وچوں پرگٹایا۔ سچ سمرن پوجا پاٹھ جس کرن دا چاؤ، انتر انتر اک دھیان لگایا۔ صاحب سنگر پُرکھ اکالا دین دیالا اک مناؤ، دوجا اشٹ نظر کوئے نہ آئی۔ گو بند وچولا شبد بھیتر بھیتر وچ رکھاؤ، سرتی سوئی لے اٹھایا۔ من واسنا موہ وکارا سنگر جھولی پاؤ، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ بن مالا منکے سمرن اجپا جاپ ویکھ وکھاؤ، سماپت ہووے وچ لوکایا۔ پتر دھی جگت واسنا وچ نہ کدے بھراماؤ، باہروں درشتی اپنے وچ سناہیا۔ کایا مندر ساچا کعبہ اک سہاؤ، مقامے حق وجے ودھایا۔ چرن کول پریتی آد جگادی ریتی دھر دی نیتی اک اپناؤ، اپر مہر سوامی اپنا بھو دئے کھلایا۔ جگت دوارے نو تجاؤ، سکھمن ٹیڈھی بنک اپرا پنگل منہ دے بھار سٹایا۔ سرتی ڈوری شبد سنگر ہتھ پھڑاؤ، امرت رس نبھر دھارا چکھ، بوند سوانتی کول نابھ پکاؤ، انحد نادی دُھن بن سرودن کن گھر ساچے سُن کے خوشی مناؤ۔ زرگن جوتی کملاپاتی آتم پرکاش برہم نواس منڈل راس گوپی کاہن کھیل کھلاؤ۔ سچ سنگھاسن آتم سیجا، پریم پریتی بستر اک وچھاؤ۔ مان موہ

ادھمان تَج، پرم پُرکھ پر ماتم چرن دھیان لگاؤ۔ توں ٹھاکر دین دُنی ویکھ گہر گسبھیرا ڈُونگھا ساگر، تُدھ بِن دیوے کوئی نہ آدر، واسنا اپنی اک رکھاؤ۔ بِن مالا منکے مندر اپنے چڑھ کے، درس کرو سچکھنڈ دوارے کھڑ کے، جتھے ملے وڈیاںیا۔ مائس جنم لکھ چوڑاسی وچوں ملیا چارے کھانی جوئیاں وِچ پھر کے، سَنگَر شبد ملاوا کرو واس ویکھو گھر تھر کے، تھر گھر واسی پُرکھ ابناشی ہر جن ساچے آپے میل ملائیا۔

جن بھگتو جے من کا منکا لو پھیر، منسا موہ جگت مٹائیا۔ صاحب تلو نیرن نیر، دُور دُرڈا پندھ مُکائیا۔ آون جاون جو کٹنہارا گیڑ، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھائیا۔ سو سَنگَر دین دِیالا گرکھاں اُتے کِردا سدا مہر، جو اٹھے پہر دوس رین اکو دھیان لگائیا۔ کلج کوڑی کریا چار گنٹ میٹے اندھیر، ست دھرم ست ست جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پوجا سمرن کہے اسیں آد جگادی داس، جگ جگ پر بھ دی سیو کمائیا۔ جنان چر کریا کرے نہ پُرکھ ابناش، ساڈی چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر سَنگَر تریتا دواپر کلج نام ندھانا شبد اگئی گئے آکھ، اکھراں وِچ صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ جس دی صفت نال ساچے رنگ دا ہووے پرکاش، دھول آکاش پندھ مُکائیا۔ ساچے سنت گرگھ گر سکھ انتر پتر پریم پیار دی رکھن اک آس، ترشنا مُجبت وِچ بدلایا۔ انھاں دا لیکھے لاوے صاحب جاپ، جگ جیون داتا ویکھ دکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ترے گن تینوں تاپ، تپدے ہر دے شانت کرائیا۔ جنم کرم دار ہے کوئی نہ پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ درشن دکھائے ساکھیاں، نچ نیز لوچن نین اکھ گھلایا۔ اوہناں مالا منکیاں دار ہے نہ کوئے پشچا تاپ، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ جنہاں صاحب سَنگَر اگے بھٹا کیتا اپنا آپ، وست امولک اوسے دی جھولی پائیا۔ سو کریا کر کے اندر دیونہارا پرکاش، پرکاشت ہو کے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤں بھگوان، رُوح بُت پُنیت کرے پوت پاک، پنت اُدھاری دِیا کمائیا۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ، پاکھر سنگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ★

جن بھگتو پر بھ بخشے چرن کول اک دھیانی، دھیان گیان جگ چوکڑی جس داراہ تکانیا۔ سچ پیار دُھر مُجبت نام وست دیوے اک نشانی، ناؤں نرنکارا پروردگار اک اکلا آپ پرگٹانیا۔ جگ چوکڑی نت نوت جو بن ونت سدا چڑھدی رکھے جوانی، بردھ بال رُوپ نہ کوئے بدلانیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دی صفت ہووے دو جہانی، سو سرگن نرگن اپنی کھیل دکھانیا۔ امرت رس نچھر جھرننا بوند سوانتی جن بھگتاں دیوے ٹھنڈا پانی، پاربرہم پتر میثور بے پرواہ اگم اتھاہ اپنی دیا کمانیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے انڈج جیرج اُتبیج سیج چارے کھانی، خالص اپنا رُوپ دے سجھانیا۔ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑا لاہے شاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ بھوپ بن رنگ رُوپ انڈٹھ اپنی کار کمانیا۔ گرکھاں کایا مندر اندر گڑھ توڑے ابھمانی، دُھر دی بانی ساچا راگ سنانیا۔ مہربان مہر نگاہ نال بخشے پد نربانی، سچھنڈ دوارا ایکنکارا اکو اک سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا سھم ورتانیا۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ پنڈ کھیڑا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں پر بھ دیوے نام اٹھ، دوسر در منگن کوئے نہ جانیا۔ امرت جام پیائے اگم گھٹ، من واسنا کوڑی ترشنا دے مٹانیا۔ آون جاون لکھ چوراسی ناتا جائے چھٹ، لو چھسکی پھیر لگانیا۔ امرت جام سری بھگوان نچھر دھاروں دیوے گھٹ، بوند سوانتی کملاپاتی آپ چوانیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے ساچا سکھ، سخن سجن اکو دے سجھانیا۔ پڑا اوہلا رہن نہ دیوے کوئی لگ، سوچھ سروپی شاہو بھوپنی اپنا درس کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت دوارا ٹھانڈا دربارا دھام نیارا اکو اک سہانیا۔ جن بھگتو پر بھ دیوے نام خُماری شبد پریتی مد، مند بھاگ دے مٹانیا۔ ساچا ڈھولا سنا کے دُھن آتمک راگ چھد، چھند سد آپ سنانیا۔ جگت واسنا کوڑی میٹ کے حد، حدود محبوب اُچ عروج اپنی دے دکھانیا۔ کر پرکاش نرمل

جوت اُپر شاہِ رگ، سچ دوارِ نرمل جوت کرے رُشنایَا۔ بن مکے کعبیوں کرا کے دُھر دا جج، محبوبِ مُجّت وِج ساچا حُجرہ دے سُهائیَا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے کدے اُلگ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنے گھر وسایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میلا لیکھا جان گُرو گُرا چیلَا، چیلَا گُرو گوبند دھار وکھائیَا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ سُرندر سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں پر بھ دیوے اِکو دست بن رُپ رکھ رنگ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیَا۔ آتم سیجا سُهیا دُھر پلنگ، پاربرہم پتر میثور اپنی دیا کمائیَا۔ بن تال تلواڑیوں وجے دھرم مردنگ، سُر سمجھ کوئے نہ پائیَا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا دے اُٹھائیَا۔ کوڑی کریا میٹ کے ترشنا تم، تانس سانسک راجس رجو طمعو ستو اپنا کھیل وکھائیَا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈا بھرم دیوے بھن، پر م پُرکھ پر ماتم آتم اپنا گھر وسایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیش دُھر دربار دیونہار اک اکھوائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بلبیر کور دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں نام بھنڈارا دے کے ہووے خوش، خوشحالی اندر لالی لالین اِکو اپنا نام چڑھائیَا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر چار ورنان وچوں جن بھگت سہیلے لئے پُچھ، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیَا۔ پڑدا اوہلا رہن نہ دیوے لگ، لایق نالایق دیکھے تھاؤں تھانیا۔ سچ دوار اینکار جن بھگت سہیلے بنا کے اپنے سٹ، سوئی سُر تی آپ اُٹھائیَا۔ اُجل کرے مات گھ، دُرمت میل پاپاں دے دھوائیا۔ جنہاں پریم پیار مُجّت وِج کلجگ انت اخیر بے نظیر مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان پڑھی ٹک، ترت درگاہ ساچی دھام نیارے سچکھنڈ دے وڈیائیَا۔ جن بھگت منزل منزل راہ وِج کدے نہ جائے رُک، رُکاوٹ وِج بناوٹ، بناوٹ وِج تھکاوٹ،

تھکاوٹ وچ روپ نہ کوئے بدلائیا۔ درگاہ ساچی دھام نیارے پُرکھ اکال بنا کے اپنے سُت، سوت جاگت جاگت سوت اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں نام بھنڈارا دے کے گھٹ، اوٹ اپنی اکو اک سمجھائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ گنیشا سنگھ دے گرہ پنڈ کوٹ کلاں ضلع جالندھر ★

بیاس کہے پر بھ تیرے بل بل جاواں، بلہاری سیس نوایا۔ ڈھولاگیت خوشی دا گاواں، گا گا شکر منایا۔ جن بھگتاں دیکھاں نال چاواں، چاؤ گھنیرا دینا پرگٹایا۔ سچ بینتی اک سناواں، پچھلی یاد آئی۔ گرگھاں دا تول کر دے ساواں، آونا رہن کوئے نہ پائی۔ تیرے اُپر سب دا دعوہ، جھگڑے کوڑے دتے تھائی۔ کرپیار جوں پُتراں ماواں، ماں پُرتوں پرے تیری دھار نظری آئی۔ جتھے بلدیاں ٹھنڈیاں چھاواں، سر سمرتھ ہتھ دینا ٹکایا۔ جگ چوڑی تیرا کھیل دیکھن آواں، نت نوت دھیان لگایا۔ گرگھاں پکڑیں آپے باہواں، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ کوئی رہ نہ جاوے نتھاواں، جو در تیرے سیس نوایا۔ دُنیدار نہ دیکھیں کاواں، گرگھ ہنس لینا ترایا۔ بیاس کہے میں آس وچ تیرا راہ نکاواں، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا دُھر دا اک سہایا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ دھرم جیت سنگھ دے گرہ پنڈ ٹھکروال ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں تک تک تھکا، تھکاوٹ میرے انتر آئی۔ جگ جگ میتوں ملدا رہیا دھکا، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ گر اوتار پیغمبر پھیر گئے اکھاں، دُھر دا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ میں کھج انت واسطہ گھتاں، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ سچ وٹھیا اپنی دساں، دہ دشا توں باہر دیاں سنائی۔ اکو اوٹ تیری رکھاں، دُوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھا، صاحب سوامی دُھر دا آیا دُھر درگاہیا۔ میں کوئی سیوا نہیں کر سکدا ہتھاں، لتاں نال پنڈھ نہ کوئے مُکایا۔ میں

کوئی ودھائیاں نہیں جٹاں، دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیا۔ میں کوئی لوائیاں نہیں اٹاں، چھپر چھن نہ کوئے پُھہائیا۔ میرے اندر تیرے پریم دیاں کھچاں، اٹھے پہر راہ تکائیا۔ میں مُجبتِ وِج نِکا، پریم وِج اپنا آپ وٹائیا۔ توں پُرکھ اکال دُھر دا پتا، پتپر میثور شہنشاہیا۔ میری پوری کر کے اچھا، جن بھگت لے ترائیا۔ چار کُٹ بن بھگتاں سچ کوئی نہ دسا، جو اِشٹ تیرا لے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔

★ ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی ٹھا کری دے گرہ پنڈ پھالا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں آد آد آساوند، ترسنا پور نہ کوئے کرائیا۔ میرے گا گا تھک گئے بنا دنداں توں دند، بنا جہوا توں جہوار سن ہلکائیا۔ میٹوں سمجھ نہ آیا تیرا اگئی چھند، سنجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا ناؤں گئے بدلایا۔ انت میٹ کے اپنا پنڈھ، سارے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کرپا کر بدل اپنی کنڈ، کروٹ اپنے وچوں بدلایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گیا لنگھ، وقت آخری ہو سہائیا۔ جن بھگتاں بیڑا ڈبے نہ کسے دھار منجھ، موجودہ ہو کے لے ترائیا۔ نیتزہن رہے کوئی نہ اندھ، اندھے اپنے لیکھے پائیا۔ کر پرکاش دُھر دے چند، چاندنا اپنا اک چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر سب دے ہتھ لکائیا۔

★ ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۲ رنجیت سنگھ دے گرہ پنڈ وڈالا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں ویکھنی بھگتاں دی مئی جی بستی، جس دا واسدیو دھیان لگائیا۔ جس دی آس رکھی سکدیو مئی وِج اپنی ہستی، ہسڈیاں ہسڈیاں پر بھ توں منگ منگائیا۔ وید ویاس پلک اٹھائی اٹھ دی، پر تکھ پڑدا اک چکائیا۔ کلجگ انت اخیر گھڑی ویکھی جس دی، صفتاں نال ڈھولے گائیا۔ بیاس کہے اوہ کھیل سہاؤنی ہووے اچ دی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کچھ دھارا رام جانے وید رگ دی، رگھپت ہو کے آپ سمجھائیا۔ کچھ لیکھنی دے بدھنا دی بدھ دی، بندگی وِج سیس نوائیا۔ کچھ آسا دُرگا دی ضد دی، کھنڈے کھڑگ بھگوتیاں وِج سمائیا۔ کچھ آسا گوبند دی انتر وچار گدھ دی، جو نیوں کے سیس نوائیا۔ کھیل

دیکھنی انت اخیر پُرکھ اکال اک دی، جو اینکار اپنا ناؤں پر گٹائیا۔ بیاس کہے میری منسا پُرانی سکّ دی، سخر چوٹی چڑھ کے دیاں دُہائیا۔ جن بھگتاں میلا میلیں اپنے ہت لئی، ہتکاری ہو کے اپنے انگ لگائیا۔ جنہاں لکھ چوراسی سرشی درشی وچ جت لئی، ہار تیرے چرناں وچ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دُھر دربارے منگ منگائیا۔

★ ۲۳ پھلن شہنشاہی سمت ۲ تلوندر سنگھ دے گرہ، پنڈ وڈالا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے جن بھگت رہے کوئی نہ بیوہ، آتم پر ماتم لین پرنائیا۔ پچھلے چار جگ دی سیوا، کلجگ اتم لیکھے پائیا۔ تُوں وسنہارا سبھنڈ دھام نہیل نہکیوا، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ امرت رس اپنی دھار وچوں دے میوہ، مالک ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیتوں مندے گئے الکھ ابھیوا، کتھنی کتھ سکے کوئے نہ رائیا۔ جن بھگتاں صفتاں وچ گائے کوئی نہ جہوا، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ تُوں آد جگاد دو جہاناں دیوی دیوا، دیوت سُر تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ صاحب تیری اک سرنائیا۔

★ ۲۳ پھلن شہنشاہی سمت ۲ گردیپ کور دے گرہ پنڈ پھما ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں جگ چوکڑی رکھی اڈیک، بن اکھاں اٹھ کھلائییا۔ میری آسا منسا پوری کر اُمید، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جس کارن گوہند دے انند پُر چھڈن لگیاں سوا پھر گلوں لاہی قیض، تن خاکی نگن دکھائیا۔ کوئی کر نہ سکیا اوسدی تمہید، بیان وچ بیان نہ کوئے سنائیا۔ کی گرکھاں کیتی وصیت، بن اکھراں دتی لکھائیا۔ اوہدا لیکھا جانے نہ کوئے اصلیت، کاغذ قلم شاہی چلے نہ کوئے چترائیا۔ بیاس کہے تیری آد جگاد بھگتاں نال میری ولدیت، پتا پُرکھ اکال

اکو نظری آئی۔ ساچی سکھیا نام ندھانا دے نصیحت، نالایق لایق آپ بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرم دوارا ویکھ وکھائی۔

★ ۲۳ پھلن شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھڈے ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں کی دستاں داستان، اپنا کھیل آپے ویکھ وکھائی۔ جن بھگتاں تیرے اُتے مان، ابھمان اندر نہ کوئے وکھائی، تیرے نام دا گاؤندے گان، گا گا شکر منائی۔ اٹھے پہر رکھن دھیان، سرتی سرت وچوں بدلایا۔ تیتوں مندے ڈھر دا کاہن، گرگھ گوپی ہو کے سیو کمائی۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطان، داتا دانی ڈھر درگاہیا۔ کلجک انت کر پروان، پر م پڑکھ اپنی گود اٹھائی۔ اٹھے پہر رہنا نگہاوان، دوس رین ہو سہائی۔ نیڑے آوے نہ کوئے شیطان، شرع کرے نہ کوئے لڑائی۔ جن بھگتاں ایکا اپنا راگ سنا ڈھر دی ڈھنکان، دھرم دوارا اکو اک وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے سیس نوائیا۔ بیاس کہے سب دی پوری کر کے شرط، شرطیہ اپنا لیکھا دے مکائی۔ جیسہڑی منگ منگی رام کولوں بھرت، بناس جانڈیاں سیس نوائیا۔ غریب نمائیاں ونڈنا درد، دکھیاں دکھ گوائیا۔ جن بھگتاں قبول کر عرض، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ وچھوڑا رہے کوئی نہ مرض، مریض شفا دے وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ بیاس کہے میں بہہ کچھ ویکھیا تک، پور بلے جگ دھیان لگائی۔ کسے پورا نہ کیتا حق، حکم وچ سارے گئے تیری سیو کمائی۔ کچھ وید ویاسا پا کے گیا شک، سندیشہ ہوئی جی اُچائی۔ لکیر کڈھکے نال نک، دھرتی اُتے ست نشان بنائی۔ جس ویلے دھرم دارہیا کوئی نہ جس، وید پوران نہ کوئے وڈیائی۔ اُس ویلے آوے پڑکھ سمرتھ، نرگن نور نور رُشائی۔ جگ نیتر سکے کوئی نہ لہہ، کھوجت کھوجت سرشٹ سبائی۔ سو بھگتاں لئے سد، کرپا کر کے میل ملائی۔ لہنا دینا مول چکاوے ہبہ، ہم وطن ہم ساجن لئے بنائی۔ آگے رہن نہ دیوے الگ، وکھرا در نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک چڑھائی۔ بیاس کہے اپنی بخشش کر بخشش، بخشش وچ لہنا دے

مُکائیا۔ کچھ لیکھ یاد آیا محمد دسی حدیث، حضرت حق کری پڑھائیا۔ اُس نوں نظر آیا خفیف، کفیف کفن توں باہر سو بھا پائیا۔ توں بنا کے اپنا عزیز، اسم اعظم دتا سمجھائیا۔ اُس ویلے محمد نے ڈھائی منٹ گلوں لاہی قمیض، سجدہ تیرے مستک سیس نوئیا۔ اندروں برہوں دی نکل چیک، اچی کوک کوک سناٹیا۔ اپنے حکم دی کر تصدیق، طوبی طوبی دے ڈھائیا۔ پُرکھ اکال کہائٹھے سدھے نک دی کڈھ لیک، ست ست چو داں انک بناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سناٹیا۔ بیاس کہے میرا لیکھ کچھ تیرے وچ کھیس، جیب جس نوں کہے لوکائیا۔ اوس دے اُتے بیان دتا کچھ عیسیٰ، اشٹ تیرا اک جناٹیا۔ صدی بیسویں سب نے پاؤنا اپنا کیتا، کرنی دا کرتا دے سزائیا۔ بن بھگتاں کوئی نہ رہے جیون وچوں جیتا، زندگی والی دنیا انت فنا نظری آئی۔ توں سناٹیا اک کُنیتا، کُن دتا درڑائیا۔ کچھ لہنا مسیح نالوں موسیٰ ہور ودھیکا، دادھا دیاں جناٹیا۔ آس رکھ کے بیٹھا اُمیدا، آمد وچ نین اٹھائیا۔ راز کھول پوشیدہ، پشکر دا لیکھا نال ملاٹیا۔ نور تکاں تیرا دیدہ، داستان اگلی دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ بیاس کہے پر بھ اپنی پھول کے ویکھ جیب، جائز لیکھا دے سمجھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی کتیب، گرنٹھ گرہ نہ کوئے پرگٹائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئے فریب، دغا رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ کچھ لیکھا یاد آیا سپت رکھیاں کٹیا اک سیب، سبھا اپنی اک لگائیا۔ اوس وچوں آواز آئی پر بھ دا نام سمجھ سکے نہ کوئی چار وید، برہما کہن کوئی نہ پائیا۔ چاروں گنٹ ہو یا جوتی تیج، نور نور رُشنائیا۔ سوہنی دسی تیج، سنگھاسن بے پرواہیا۔ جس دھاروں گر اوتار پیغمبر دیویں بھیج، پڑدا دتا اٹھائیا۔ انت کر کے اپنا ہیبت، اگم شبد دتا سناٹیا۔ کچھ لہنا دینا ویکھو لوکات دیس، چارے دشا پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سناٹیا۔ بیاس کہے میٹوں یاد آئی پچھلی تیری شبد کہانی، شمع دُھر دی ہوئے رُشنائیا۔ کچھ آسا رکھی ہری چند دی سوانی، رانی تارہ دھیان لگائیا۔ کچھ سنی دھرو نے تیری اگمی بانی، بالی بدھ ملی وڈیائیا۔ کچھ شکر بخشیا نچھر امرت پانی، اپنا رس دتا دکھائیا۔ تیرا کھیل دو جہانی، جینہ جینہ ویکھاں سو بھا پائیا۔ کلجک انت جن بھگتاں رہے نہ کوئے پریشانی، پرشن سب دے ویکھ دکھائیا۔ تیری آتما نہیں بیگانی، در اپنے لینا جڑائیا۔ تیری سدھراں بھری جوانی، جگ چو کڑی جو بن ونٹی نظری آئی۔ گر اوتار پیغمبر تیری نشانی، نشانے جگت گئے سمجھائیا۔ کلجک انت کر پروانی، محبوب سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرے ملن دی اخیر منزل اک رُوحانی،

تیرے درشن وچ وڈیاںیا۔ تیرے دوارے دی تیرے گھر منظور ہوئے مہمانی، مہمان گرگھ نظری آئیآ۔ سب دا لیکھا ویکھ مستک وچ پیشانی، پیشتر اپنا بھو
 گھلایا۔ جگت جنم دی لیکھے لا قربانی، کرماں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، سچ دوار بنا ڈھر دے انامی، انعام وچ پیغام اپنا آپ سنایا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے جن بھگتاں پچھے ماری واٹا، پاندھی بن کے پنڈھ مکائیآ۔ جنم کرم دا پورا کر دے گھاٹا، دیندیاں توٹ کوئے نہ آئیآ۔ جن بھگتاں کرپا کر
 دے دین دیال پڑکھ ابناشا، اپنی دیا کمائیآ۔ وست امولک پا دے کایا باٹا، بھنڈاری ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ جن بھگت رہے نہ کوئی نراسا، آسا سب دی پور کرائیا۔
 تیرا بنیا رہے بھروسا، بھرم گڑھ دینا تڑائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ تیرا منڈے آکھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ توں سب دیاں پچھنہارا واتا، واقف کار دین دنی
 ڈھردر گھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سرن وچ ساچا سیس نوایا۔ بیاس کہے تیرے کول بھنڈارا اٹل، انمل دے ورتایا۔
 بھاگ لگا بھگتاں کل، کل تیری وجے ودھائیآ۔ جنم جنم دی بخش بھل، اُبھل ہو سہائیآ۔ سنت سہیلا کوئی نہ جاوے رُل، رُلدیاں لے اٹھائیآ۔ سچ ترازو تول
 دے تول، وزن محسوس نہ کوئے دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت
 بھلو اڑی تیرے ہنڈے بھل، پنا بھگتاں تیری کل نہ آگے چلایا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ، تیج اندر سنگھ دے گرہ پنڈ وڈالا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں کرپا کرے دین دیال، سو سوامی انترجامی ویکھ دکھائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، مانس مانگھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ کایا مندر اندر دکھا سچّی دھرم
 سال، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک سمجھائیآ۔ محبت وچ اُپجا گرگھ اپنے لال، نام ندھانا رنگ چڑھائیآ۔ کوڑی کرپا مایا ممتا موہ میٹ جنجال، جاگرت جوت کر رُشائیآ۔

زرگن سرگن وسے سدا نال، سدا سہیلا اک اکیلا اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن لہنا دینا لیکھے لایا۔ جن بھگت ایکا رنگ رنگے سدا سدا سد، میٹھی آپ چڑھائیا۔ دُھن راگ سنا نجد، جگت شاستراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ امرت جام پیائے نجھہر جھرنا گھٹ، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ دب نیز گیان کھولے اکھ، زرگن نور جوت کرے رُشائیا۔ گھر صاحب سوامی پُرکھ اکال دین دیال ملے سچ، جن بھگتاں پڑدا اوہلا انتر دے اٹھائیا۔ ملے وڈیائی تت وجود کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ سہنجنا آد زرنجا دے کرائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا جن بھگتاں سرتے رکھے ہتھ، بال بردھ جوان بھے رہن کوئے نہ پائیا۔ نام بھنڈارا دے کے ساچی وتھ، دھن خزینہ اک پرگٹائیا۔ کھکے اندر سدا رکھ، ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جاپ چپائیا۔ کھ چوراسی جم دی پھاسی کٹ، رائے دھرم ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھگ انت ہر جن ویکھے سجن سنت، سری بھگونت پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی سما کور دے گرہ پنڈ ستر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں جگ چوکڑی تکدا رہیا سادھ، جو سادھنا وچ زرگن سرگن تیرا دھیان لگائیا۔ انتر زرنتر تیرا منتر کردے رہے یاد، رسنا جہوا دند نہ کوئے ہلایا۔ آساتکدے رہے شبد وجے اگئی ناد، دُھن آتمک راگ سنا ئیا۔ پُرکھ اکال بھيو گھلا بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ کوڑی کر یا من واسنا اندروں لکے وواد، جگت ہنکارا گڑھ دے تڑائیا۔ ساچے مندر ڈونگھی کندر کھول دیوے راز، رازق رحیم مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پتیر میثور تیرا دھیان لگائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی بچن کور دے گرہ پنڈ بوپارائے ضلع جالندھر ★

بیاس کہے میں جگ چوکڑی تکدارہیا سنت، صاحب سنگر ساجن جو تیرا دھیان لگایا۔ جل دھار وڑ وڑ کھو جدے گئے کنت، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ پڑھ پڑھ تھکے تیرا اکھراں والا منت، منتو حل نہ کوئے کرایا۔ گڑھ تٹا نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو کوئے نہ پانیا۔ ساچے نام دی ملی کسے نہ سند، ساچا رنگ نہ کوئی رنگایا۔ جھگڑا پیا رہیا بہشت جنت، سورگاں ڈیرہ کوئے نہ ڈھاپیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے آگے کردے گئے منت، نیوں نیوں سجریاں وچ سیس جھکایا۔ چار جگ دی کھانی بانی تیری صفتاں والی لکھت، سندیشیاں وچ سدا ہوکا نام سنایا۔ تیرا لہ سکیا کوئی نہ اشٹ، اشٹ آتما پر ماتا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی پڑکھ ابناشی گھٹ نواسی ہر جن ساچے لیکھے لینے لایا۔ بیاس کہے میں جگ جگ تیرے تکدارہیا سنت فقیر، فقرہ تیرا ڈھولا گایا۔ گھتدے رہے وہیر، چار گنت بھجن واہو داہیا۔ بدلدے رہے ضمیر، من مت بدھی توں پرے اکھ گھلایا۔ لہجدے رہے تدیر، تیرا طریقہ نام دھردر گایا۔ جھگڑا تگدے رہے شاہ حقیر، شرع وچ نہ کوئے لڑایا۔ کس بدھ تیری نظر آوے تصویر، بن روپ رنگ ریکھ سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اکل کل دھاری جوت نرنکاری جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے تیری اوٹ تکایا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۲ بی بی بچن کور دے گرہ جمشیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے پر بھ کجگ انت اخیر توڑ دے بندھن، بندگی اپنی دے سمجھایا۔ دھوڑی ٹکا مستک نام لا اگما چندن، پڑدا اوہلا کایا مندر اندر دے چکایا۔ لکھ چوراسی آون جاون پتت پاون رہے کوئی نہ پھندن، پھاسی جم گل نہ کوئے لٹکایا۔ توں صاحب سمرتھ دین دیال سدا بخشندن، بخشش رحمت اپنی دے کمایا۔ صدی چودھویں انت در ٹھانڈے تیرے دست امولک منگن، نام ندھان سری بھگوان اپنا دینا ورتایا۔ در گاہ ساچی دھام نیارا در دروازہ تیرا لنگھن، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گلگنتر زمیں اسمان چرناں بیٹھاں دس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈا دینا سہانیا۔

★ ۲۳ پھلن شہنشاہی سمت ۲ ہر بنس کور دے گھر پنڈ کالا سنگھا ضلع جالندھر ★

بیاس کہے جن بھگت لے جا اپنے دوار، دوار کا واسی جتھے بیٹھے سیس نواہیا۔ بندنا ڈنڈاوت سجدے کردے گرو اوتار، پیغمبر سر نہ کوئے اٹھایا۔ وشن
 برہما شو بن بھکھار، در تیرے الکھ جگایا۔ نرگن جوت کملاپاتی تیری ہوئے اجیار، نور ظہور کرے رُشانیا۔ جس گھر کاغذ قلم کوئی نہ لکھنہار، کاتب روپ نہ
 کوئے دھرایا۔ سو محل اٹل اُچ اگم اتھاہ دئے دکھال، مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ ذات پات بھرم نہ کوئے بھلایا۔
 دھرم دوارا اکو دسے دُھر دی دھرم سال، چار ورننا اٹھاراں برناں جس دھار وچ مل کے تیرا روپ سماہیا۔ آ کے دیکھ مریداں حال، مُرشد ہو کے اپنا پھیرا
 پائیا۔ کلجگ اندر سنجگ بدل دے چال، چال نرالی جوت اکالی اپنی کل دے پرگٹایا۔ جیو جنت مُردے سارے دے جوال، نام رس امرت امیوں جام پیایا۔
 جن بھگتاں پورب جنم دی لیکھے لاگھال، لہنا دینا دُھر دا جھولی پائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبراں جو بھوکھتاں وچ دتا احوال، حال سب دا کھوج کھوجایا۔
 پاربرہم پتر میشور دینا بندھپ دین دیاں، رکھک ہو کے آپ ہونا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، تیرا نام دا ڈنکا اکو وجے تال، تار ستار نرگن نرکار نرکار سرتی شبدی شبد سرت دینا ہلایا۔

شہنشاہی سمت ۲ (۲۰۲۳ بکرمی) دی لکھت ختم

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ (۲۰۲۴ بکرمی) ہر بھکت دوار جیٹھووال ★

پہلی چیت کہے پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبر آگئے تیرے بچے، سمت شہنشاہی تن ترلوکی آئے تجایا۔ جگ چو کڑی تیرے حکم اندر قول اقرار کیتے پئے، پاربرہم پتیر میثور تیری اوٹ تکایا۔ نام سندیشے لوکمت دے کے آئے سچے، دُھر فرمان سری بھگوان تیرا اک سمجھایا۔ کایا مائی ناتا توڑ کے بھانڈے کپے، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری دھار وِچ سمانیا۔ در دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار ویکھ سرب اکٹھے، دُتیا روپ نہ کوئے وٹانیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی دُھر درگاہی تیری ڈھٹھے، مان وڈیائی نظر کوئے نہ آئی۔ جنہاں دا لیکھا آد جگاد جگ چو کڑی دیکرے بعد کیے، یاد وِچ ناد تیرا گئے وجانیا۔ سو سوامی انترجامی در ٹھانڈے آئے سدے، حکم سُنیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے خوشی منانیا۔ پہلی چیت کہے آہ آگئے گر اوتار پیغمبر تیرے سُریر، بیرتا اپنی چار جگ دکھانیا۔ سچکھنڈ دوارے آئے گھت کے بن قداماں وہیر، بے نظیر تیرا پندھ مُکانیا۔ پچھلی صاف کردے لکیر، فقیر رہن کوئے نہ پانیا۔ حکمے اندر حکم بدل تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑانیا۔ شرع دارہے نہ کوئے جنزیر، مذہب ونڈ نہ کوئے دکھانیا۔ تُوں شاہ سلطان سری بھگوان گہر گسبیر، گہر گور تیرے ہتھ وڈیایا۔ پچھلا لہنا مُکا قدیم، قدرت دے مالک اپنا حکم سنانیا۔ تیرا مندر رنگیے سچ عظیم، عالیشان دو جہان نظری آئی۔

جس وِچ کرے نہ کوئے ترمیم، دھارا وِچ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پہلی چیت کہے گر اوتار پیغمبر ویکھے تیرے سْت دوارے، سُتیاں لیا اٹھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میں تکدا رہیا نظارے، زرگن تیرا کھیل ویکھ خوشی منایا۔ میرے اشاریاں وِچ کوٹن وار میٹے جگ چارے، سنجگ تریتا دواپر کلج اپنا پندھ مُکایا۔ اگنت ویکھے وشن برہما شو دیوت سُر وِنجارے، نت نوت اپنی دیا کمایا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر کاغذ قلم شاہی قادر قُدرت وِچ کاغذ بنے لکھارے، اکھراں ونڈ ونڈایا۔ حکمے اندر چلدے ویکھے سورج چند ستارے، سطح بن پتہ اپنی کار کمایا۔ جل تھل سمند ساگر ویکھے پر بت ٹلے اُچ منارے، پگھٹ تیرا راہ تکایا۔ صوفی سنت فقیر بھگت جن در درویش تگے بھکھارے، اچھیا وِچ بھچھیا منگ منگایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرے آد مدھ پورے ہوئے نہ لارے، سہارے وِچ کھیل کھلایا۔ کلج انت کھیل نیارے، جس دی پاوے کوئی نہ سارے، گر اوتار پیغمبر کھڑے دوارے، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ چارے بانی کوکاں مارے، چارے کھانی ویکھ اکھاڑے، چارے جگ کڈھن ہاڑے، نیوں نیوں سیس نوایا۔ تیرا لیکھا دُھر دربارے، جتھے جگے جوت اگم اپارے، شاہ پاتشاہ نظری آئے اک سرکارے، دوجا روپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے سمجھایا۔ پہلی چیت کہے میں جگ چو کڑی سب دی ویکھی چنتا چکھا، غمخوار غم دور نہ کوئے کرایا۔ تیرا حکم سندیشہ نر نریشا جگ چو کڑی تیرے حکمے اندر لکھا، ناتا جگت نال جڑایا۔ تیرے نور ظہور چنتکاریاں وِچ دسا، بے انت اپنا پڑدا نہ مول اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے چاڑھ کے اُتے چکھا، اگنی تت دتا تپایا۔ سب دے اندر اپنے آون دی پرگٹ کر کے اچھا، آسا ہور ودھایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج منگدے گئے بھچھا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا حق دوارا اینکارا چرناں توں اگے کسے نہ ڈٹھا، بے انت کہہ کے دھوڑی خاک رمایا۔ سارے من کے گئے پتا، جس نے تن وجود مائی جوتی شبد دھار دتا، جنم جنم نال ملایا۔ تھوڑا تھوڑا حصہ ونڈ کے قطعہ، کیتی حکم گئے سنایا۔ انت آخیر دے کے پچھا، پچھاپ وچوں باہر کڈھایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی جگت نشانی والا چٹھا، اکھراں نال سنایا۔ جو ٹکیاں نال جگت وِنجاریاں ہتھ وکا، قیمت ٹھگاں والی رکھایا۔ جگت شاہی دا بدلدا رہیا سکد، حکومت حکم وِچ وٹایا۔ گر اوتار پیغمبر تیتوں دس کے گئے ہکا، اکا ناؤں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے سمجھایا۔ پہلی چیت

کہے گر اوتار پیغمبر ویکھ اپنے جودھے، بانگے سوہنے نظری آئیآ۔ جنہاں نے نت نوت تیرے ارداسے سودھے، کلماں وچ سیس نوایا۔ تن سریر بستر پا کے چونے، وجود گئے ہنڈھایا۔ گا کے سچ سلو کے، سوہلے جگت سنائیآ۔ چرن کول تیرے دھو کے، چرنودک رسناکھ لگایا۔ زرگن زرگن دھار ہو کے، ایکا تیرا نام سنا انت سرشتی وچوں گئے رو کے، بھانا من ڈھر درگاہیا۔ سب نوں اکٹھے دتے موقعے، حکم سندیشہ اک سنائیآ۔ جس ویلے پرگٹ ہوواں نرمل جوت ہو کے، تن سریر نہ کوئے رکھایا۔ چار جگ دا لہنا دینا سب توں کھوہ کے، خالص اپنا حکم ورتایا۔ جگ چو کڑی جو نیچ آئے بو کے، سب دا لہنا ویکھ دکھایا۔ جو ڈھو آئے ڈھو کے، لوکمتا دھرائیآ۔ سب نوں انتر ویکھاں جوہ کے، پچیا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیآ۔ پہلی چیت کہے اپنے گر اوتار پیغمبر ویکھ سوربیر سلطان، مہاراجے پکاں والے نظری آئیآ۔ تیری مندے رہے آن، سر سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ تیرے نام دا دسدے گئے ودھان، جگت و دیا نال کڑمایا۔ اکھراں والا دے کے گیان، صفتاں نال صلاحیا۔ سندیاں وچ کہہ کے گئے مہربان، محبوب ڈھر درگاہیا۔ دین مذہب ونڈ وچ جہان، مانو مانو نال لڑایا۔ تیتوں دس کے بے پچان، روپ رنگ توں باہر گئے درڑایا۔ چکر چنھ نہ کوئے نشان، نیر نین نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو دئے گھلایا۔ پہلی چیت کہے اپنے گر اوتار پیغمبر ویکھ جو کردے گئے یاد، ید تیری نظری آئیآ۔ جس کارن توں رچنا رچی آد، مدھ اپنا حکم ورتایا۔ انت دسیا نہ کسے جگاد، پڑدا آگے نہ کوئے اٹھایا۔ حکمی سن تیری آواز، شبدی ڈھولے گایا۔ بن کرپا کھولیا کسے نہ راز، بن رحمت رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ بن حکم نئے کوئی نہ ناد، ڈھن دھرم نہ کوئے جنائیآ۔ بن سندیشہ کوئی نہ جائے جاگ، جاگرت جوت نہ کوئے رشنائیآ۔ تیرا سوہنا جہا سماج، گر اوتار پیغمبر نظری آئیآ۔ جیہڑا کدے نہ ہووے برباد، جڑ سکے نہ کوئے اکھڑایا۔ تیرے نام دا کردے سمرن پوجا پاٹھ، نام نیاز تیرا نہ کوئے جنائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ پہلی چیت کہے کیوں گر اوتار پیغمبر سدے، سچ دے جنائیآ۔ کیوں وشن برہما شو دست بدھے، بندنا سیس نوایا۔ کیوں دپک نرمل جوت جگے، تت سریر نہ کوئے وڈیایا۔ کیوں گر اوتار پیغمبر لوکمتا کوئی نہ بھجے، چار گنٹ پھیرا پائیآ۔ کیوں منزل چڑھے نہ کوئی اُپر شاہ رگے، پردہ سکے نہ کوئے ہٹایا۔ کیوں آتم رس ملے نہ مزے، رسنا سواد نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، اگلا بھرم دینا مٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن چیت میرے سپوتے، دُھر شبد دیاں سناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر میرے بوٹے، چوٹی جڑ اپنے ہتھ رکھائیا۔ مات لوک
 حکمے اندر گھلاں اندر دھرتی والی کوٹے، کُٹیا تن وجود بنائیا۔ سچ پریم دے دے کے ہوٹے، ہلارا دو جہان رکھائیا۔ اپنے نام دی بھچھیا پاواں ایہناں دے
 ٹھوٹھے، وست اگم ورتائیا۔ بند کرا کے کایا والے کوڑے، حکمے اندر پھرائیا۔ بھيو گھلا کے گوچھے، شبدی دُھن سناٹیا۔ ایسے کارن میریاں صفتاں اندر کوکے،
 کوک کوک سناٹیا۔ کسے سمجھ نہ آئی دُو بے، پڑدا سکے نہ کوئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر میری
 جوت دھار دانور، نورانہ اک چکائیا۔ نام بھنڈارا کر بھرپور، بھرم گڑھ تڑائیا۔ پریم خُماری دے سرور، ست وچ رکھائیا۔ ساچی دے تُو، دُھن ناد سناٹیا۔
 حکمے اندر کر مجبور، بھانا سرشٹ منائیا۔ انتم ناتا توڑ کے کایا پنچ تت کوڑ، اپنے وچ سماٹیا۔ جو لیکھا لکھ کے جان ضرور، ضرورت دُھر دی اک سمجھائیا۔ اک اکال
 کر مشہور، مشورے شبد گرو درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو دے گھلاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر و اسی میرے گھر دے، گھرانہ اکو نظری
 آتیا۔ جگ چوکڑی بن کے بردے، بندگی لوکمت درڑائیا۔ ساچی منزل دین دُنی دی چڑھدے، اتر پورب پچھم دکھن پنڈھ مکائیا۔ حکم دا ڈھولا اکو
 پڑھدے، جو حکم وچ سمجھائیا۔ جگت وکارے نال لڑدے، ہنکاری گڑھ تڑائیا۔ اکو سچ سندیش وچردے، وچلا بھيو گھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اگلا کھیل اک سناٹیا۔ اگلا کھیل بن سروتا، پُرکھ اکال دے درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر میری دھار وچ لا لاتھکے گوطہ، آدانت کہن کوئے نہ پائیا۔ حکمے اندر
 دے کے گئے ہوکا، سندیشہ دُھر درگاہیا۔ اکو گا کے گئے سلوکا، سوہلا ڈھولا اک جنائیا۔ کھگ انت اخیر نو نوچار بچھوں پُرکھ اکال اپنے ہتھ رکھے موقع، دوسر
 چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ ساچی کھیل کرے ہر کرتا، مالک دُھر درگاہیا۔ زوریر ہو کے نور
 دھردا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دا نام ڈھولا گیت کلمہ گر اوتار پیغمبر پڑھدا، سرگن ہو صلاحیا۔ سو پورب لیکھا لہنا بچھلا ویکھے چر دا، جگ چوکڑی کھوج
 کھوجائیا۔ کچھ قول اقرار شبدی ست گھر تھردا، سبھنڈو اسی دے درڑائیا۔ جس کارن زوریر ہو کے پھردا، نرکار ویس وٹائیا۔ اُس دا گیترا اگے گڑدا، جس نوں
 سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ پہلی چیت سُن، گر اوتار پیغمبر در ہوئے اکتھے، جگ نیتز نظر کسے نہ

آئی۔ سب دے کھول چوہ جگاں دے حکمداری دے پٹے، پٹنے والا سب دی کرے اگوآئی۔ اُچی کوک سناوے گر اوتار پیغمبر و تہاڈی قیمت پے گئی وچ ٹکے، اکھراں والے گرو ہٹاں وچ وکائی۔ سب دے چیتھڑ ویکھو پھٹے، دُھر دارنگ نہ کوئے رنگائی۔ تئیں گر اوتار پیغمبر بن گئے بانیاں والے وٹے، جو دھا سور پیر نہ کوئے اکھوآئی۔ اپنیاں دیناں مذہباں نوں ویکھو تہاڈیاں سکھاں مُریداں دے اندر من نے پائے رٹے، جھگڑے وچ لوکائی۔ تہاڈے ہندیاں انھاں دی میل کوئی نہ کٹے، پتت پُنت نہ کوئے بنائی۔ نور دے نہ کسے اکھے، لوچن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جے تئیں مُرشد انھاں دے پکے، مُرید پکے لو بنایا۔ کاہنوں صدی چو دھویں سارے کھاندے دھکے، مکے مدینے سار کوئے نہ پائی۔ ویکھو اپنے مندر مسجد شو دوالے مٹھے، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ ٹھگ چور یار اندر پھر دے نٹھے، حرام خور اکھ بدلایا۔ بہو سیٹیاں رہے تگے، پنڈت پاندھے ملا شیخ گرنٹھی پنتھی پی دُہایا۔ اگے بنو نہ کوئے گر اوتار پیغمبر کچے، کچی یاری نہ کوئے نبھایا۔ ایسے کارن میں انت اخیر پُرکھ اکال دے فیصلے دے، جو ماچھو واڑے گیا سمجھایا۔ کلجک انت سری بھگونت سارے کرنے اکٹھے، لیکھا منگے تھاوں تھانیا۔ ہن کیہڑی کوٹے جاو نٹھے، بھجیاں راہ نظر نہ آئی۔ چاروں گنٹ اگنی مچے، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ اوکھی دھار وچ پھسے، پھسیاں نہ کوئے چھڈایا۔ وچوں محمد اٹھ کے ہسے، تالی ہتھاں دتی وجایا۔ صدی چو دھویں میری اُمت پی ڈوگھے خطہ، اپنا حساب رہیا مُکائی۔ اسیں انھاں کولوں آکے، جنہاں نوں پروردگار رہیا بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنایا۔ گو بند کہے گر اوتار پیغمبر و ہن کھیل دسو اگلی، پچھلی کیتی پر بھ نے منگ منگائی۔ ٹلے پر بت تلو جنگلیں، کوٹاں دشا پھول پھولایا۔ اپنی اپنی پھولو بغلی، بغلگیر رہیا سنایا۔ جس کارن تہانوں بھجیا جگت لئی، جگت جگت درڑایا۔ مُریداں لیاونا مُرشد دے حج لئی، ساچا کعبہ اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اپنا حکم جنایا۔ پہلی چیت سُن اٹھ ستیا جاگ، ہر کرتا آپ جگائی۔ گو بند کہے اک میری سُن آواز، بے پہچان دیاں سنایا۔ پہلی چیت کہے میٹوں کھول کے دسو راز، پڑدا اک اٹھایا۔ میٹوں پورب لہنا سب دا یاد، بھل کوئے نہ جانی۔ میں سب دے سُنے ناد، جو دُھناں وچ شنوآئی۔ اُس دا کھیل ویکھنا آج، جو بھوکھتاں وچ درڑایا۔ تگاں سچ تماش، حکم دُھر درگاہیا۔ اپنی دسو سارے خواہش، آسا کی ودھائی۔ کی کچھ تہاڈے انت کول پاس، وست دیو جنایا۔ میرا دہاڑا آیا خاص، خالص ہو کے سمجھایا۔ میں

رکھ کے بیٹھا رہیا وشواس، وشو اندر دھیان لگایا۔ جس ویلے میرا کیتا پرکاش، برہے دے مکھ وچوں کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم پاک سنایا۔ پہلی چیت کہے میٹوں دسدی پچھلی یاد پُرانی، پورب دیاں درڑایا۔ ایہہ شبد سنگرُو کہانی، تٹاں والی نہ کوئے چترایا۔ ایہنوں سمجھے نہ وشنوں والی لچھی سوانی، سوانگ اپنا جو وٹایا۔ برہے پاربرہم توں سُنی کہانی، سُرستی رو کے دئے ڈھایا۔ پاربتی شکر دی بن کے رانی، شنبھو آگے واسطہ پانیا۔ ترے گن بن وڈی ودوانی، اپنے گناں وچ سمجھایا۔ پنچ تت کھیل مہانی، متوت وچ سہایا۔ پہلی چیت کہے میری منزل اوہ رُوحانی، رُوح بُت توں باہر نظری آئی۔ میں جد وساں تد وساں جوہ بیگانی، ہوہو پر بھ دے وچ سہایا۔ میرا لیکھا جانے کوئی نہ قلم کانی، کانات نہ کوئے سنایا۔ میری اوہ کلام امامی، عملوں توں رہت نظری آئی۔ گر اوتار پیغمبراں دا لیکھا سُندا رہیا زبانی، جہو نال چترایا۔ میں پھر دا رہیا زمیں اسمانی، آسن اپنا سد بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں رہیا سنایا۔ چیت کہے تئیں کل ہوئے تیئی اوتار، بھلک سمجھ کسے نہ آئی۔ تئیں بھلک چھڈ گئے سنسار، میں سال بسالا اپنا رنگ دکھایا۔ میری نت کھڑدی رہے گلزار، خزاں بسنت رُوپ بنایا۔ تئیں پیغمبر بن دے رہے یار، پروردگار اک منایا۔ پھیر چھڈ کے گئے سنسار، ساتھی نظر کوئے نہ آئی۔ گرو دس کر کے گئے انتظار، نمسکار سپس جھکایا۔ تت سریر پورا کر اقرار، بے نظیر وچ سہایا۔ میں سب دے نال کردا رہیا تکرار، حکمے وچ حکم بدلایا۔ میرا اوہ سُہنجا وار، جس وار دی وارتا اچے تک نہ کسے لکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چیت کہے میں آیا منگلوار، اپنا منگلاچار دیاں درڑایا۔ پر بھ نوں نمسکار کردے رہے تیئی اوتار، میرا تیوہار سارے جگت منایا۔ موسیٰ توں ایسے دن ہو یا اجیار، عیسیٰ اسم اک سمجھایا۔ محمد نوں خواب دتا وکھال، حمد اک شنوایا۔ نانک میل زرگن دھار، جوت نورُ رُشنا یا۔ گوہند آپا لیا سنبھال، پُرکھ اکال وڳی ودھایا۔ دُشٹ دمن ایسے دوس نہاتا اوس تال، جس نوں سہاوا آپ بنایا۔ جس دی جگ چوکڑی کردے گئے بھال، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ منڈے آئے سوال، بنیتی سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا اک سمجھایا۔ چیت کہے میری آئی منگلواری، وارتا دیاں جنایا۔ جیہڑا پُرکھ اکال رہیا اشتہاری، چار جگ پھرن کوئے نہ پانیا۔ کھوجی کھوج کھوج دے رہے وارو واری، سبجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا پنڈھ مکھایا۔ کاغذ قلم شاہی لکھدے رہے لکھاری، کاتب ہو کے سیوک

کمانیا۔ جس دا نور آد جگاد سدا اُجیاری، نیت نوت ڈگمگایا۔ کلجگ اتم کھیل کرے اپاری، اپر پمر سوامی بے پرواہیا۔ نرگن نور جوت کر اُجیاری، ست دوارے سو بھاپانیا۔ جس دا گوہند شبد ادھاری، تن وجود ملی وڈیایا۔ پورن پورن برہم پساری، پاربرہم کھیل کھلایا۔ گوہند لہنا دینا ادھاری، پورب جھولی پانیا۔ اگے کھیل ہونی اپاری، اپر اپار دے درڈایا۔ سمت شہنشاہی تن کرے تیاری، ترے گن داتے سیو کمانیا۔ خبردار کر سنساری بھنڈاری، سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ شکر کرے نہ کوئے غداری، جو گھڑیا بھن وکھانیا۔ بچیا رہے نہ کوئے اوتاری، پیغمبراں لئے جگایا۔ گروآں کر اُساری، شروع دی کھیل بنایا۔ نو نو چار بچھوں آئی واری، سمت شہنشاہی وڈیایا۔ رسنا دارہے نہ کوئے پرچاری، پرچہ شبد دینا پانیا۔ دینا مذہباں لینا اٹھالی، حکم سندیشہ اک سنایا۔ اگلے کھیل دی ویکھو چالی، چال نرالی آپ جنایا۔ جو گوہند گھال گھالی، تس دا لہنا دینا مکایا۔ گر اوتار پیغمبر بنے سواالی، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ تیرا کھیل جوت اکالی، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر بدھی بالی، عقل شکل چلے نہ کوئے پترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دینا سنایا۔ سنائے حکم دھر سوامی، سسے وڈیایا۔ لیکھا جانے انترجامی، انترگت ویکھ وکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر و اپنی پوری کرو بھوکھت بانی، بان انیالا تیر چلایا۔ لوکمت ویکھو جا کے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج پھول پھولایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ویکھو پانی، تٹ کنارے رہن کوئے نہ پانیا۔ سرتی شبدی ویکھو ہانی، گرہ گرہ پڑدا لاہیا۔ پتر سگھر سبھی ویکھو سوانی، جو پتر میثور کنت ہنڈھانیا۔ پریم پریتی اندر ویکھو نڈھی بالی، انجانی روپ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا حکم سنایا۔ گر اوتار پیغمبر و اپنا ویکھو قول اقرار، اک اکل رہیا درڈایا۔ کلجگ نال کریو نہ کوئے تکرار، جھگڑے وچ نہ کوئے لڑایا۔ دین دُنی ویکھو اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری نال ملایا۔ پہلی چیت رت آگئی بہار، سہنجنی روپ بدلایا۔ اکو حکم دینا انت آخری وار، وارث بن کے جاو چائیں چانیا۔ ایہہ خوشیاں داتیوہار، کرو اپنا ووہار، لوکمت ساچی کار کمانیا۔ اپنے اپنے لو اٹھال، جھگڑا چھڈ کے شاہ کنگال، میل ہونا دین دیاں، دین دُنی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ سُنو حکم بن قلم شاہی لیکھ، دست ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جا کے ویکھو دین مذہب دا دیس، جو دشا آئے ونڈایا۔ مونڈ منڈائے تلو دھاری کیس، بودی جنو سب دا پھول پھولایا۔ شرع سنت تلو تلو جھوٹا بھیس، بھیکھ اندروں کھوج کھوجایا۔ لیکھ تلو اپنا

جو لکھ کے آیا دس دسمیش، اگے سکے نہ کوئے مٹائیا۔ حکم دیوے اک نریش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، حکم اکو اک سٹائیا۔ پہلی چیت سچ جناوانگا۔ انت آخری حکم درڑاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر مات گھلاوانگا۔ کوڑی کرپا ویکھ کے آون اڈمبر، حساب کتاب سرب وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر و ہووو خبردار، پچھلی خبر سٹائیا۔ جودھے سوربیر بنو سردار، سدّا دیوے دُھر در گاہیا۔ لکھ چوراسی ویکھنی اندر باہر، نرگن سرگن پھول پھولائیا۔ چوٹی پر بت طے تٹنا جنگل پہاڑ، جوہاں کندر پھیرا پائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش تگنے پُرکھ نار، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لیکھا لکھنا پاپی اپرادھی گناہ گار، جوٹھا جھوٹھا بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ سنت بھگت کھوجنے نال پیار، پریم وچوں پریم پرگٹائیا۔ چار کٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھنا اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول ویس وٹائیا۔ انت آخر بے نظیر سب دے سرتے دئے پیار، پریم ہو کے پریم جنائیا۔ پچھلا لیکھا ویکھو جس دے وچ تھت ملی سولاں ہاڑ، اگے ہور نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر و سٹو سچ نام دی تھاپی، پُشت پناہ دیاں لگائیا۔ تہاڈا ہن نہیں تن خاکی، تیج تت نہ ونڈ ونڈائیا۔ حکمے والی گوہند پاتی، پترکا دتی سٹائیا۔ شبدی گھوڑے چڑھو راکی، رقبہ خلق خدائی دینا مٹائیا۔ ساچی چال رکھنی بانگی، قدم قدم نہ کوئے بدلایا۔ تہاڈی پوری کراں بھوکھت واکی، واقف کار اگلے دیاں بنائیا۔ جیسہڑی کتھا بے نہیں واپی، سو واکھ گیان دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن نمسکار، نمستے سجدہ سپس نوائیا۔ تیری رحمت پروردگار، خدمتگار منگ منگائیا۔ مہر نظر لینی اٹھال، شاہ کنگال لینے ترائیا۔ ہوؤں بالک تیرے لال، ننھے بچے سو بھاپائیا۔ کھیل ویکھئے جگت جنجال، لوکات پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے لینے بھال، گرگھ کھوج کھوجائیا۔ جگت اوڑی ویکھئے چال، کوڑ کوڑیاں پڑدا لاہیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ تگئے دھرم سال، اٹھسٹھ بھجئے واہو داہیا۔ کون حکم دُھر دارہیا پال، کون منمت وچ ہلاکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم دُھر دا اک سٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے تیس ویکھو دین دُنی دا حال، میں حالت دیاں بدلایا۔ جھگڑا پاواں شاہ کنگال، نو کھنڈ دئے دُہائیا۔ پھل رہن نہ دیواں کسے ڈال، پت تھنی آپ ہلاکائیا۔ شاہ سلطان ہوئے زوال، بے حال دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر

سندیشہ اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر تساں بھجنا واہو دا، چارے کٹھاں پھول پھولایا۔ میں دین دنی دیاں ہلا، دیناں مذہباں وچ لڑایا۔ اللہ واگر رام اک دوجے نال دیاں لڑا، خدا خود خدی وچ اپنا پھیرا پاپا۔ کلج جو بن دیاں ودھا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ کور نگارہ دیاں وجا، ڈنکا جھوٹھ نال شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک سنایا۔ ڈھر دا حکم سن لو سخت، سختی نال درڑایا۔ بڑا اوکھا سمبھلنا وقت، ویکتی دین دھایا۔ کوٹاں وچوں چوٹاں وچوں پر بھ دا ورا ہونا بھگت، جس اپنا رنگ رنگایا۔ سادھاں سنتاں اندر رہن نہیں دینی کسے شکت، شک سب نوں دینا پوایا۔ پوری دین دنی دا اٹا کر کے تخت، گرو پچے دینے بدلایا۔ لہنا دینا دست بدست، جگت ادھار نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگت کٹ کے جنم مرن دا کشت، کشت روگ دینا گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماپا۔ پہلی چیت کہے کیوں آیا سمت تن، شہنشاہی ناؤں دھرایا۔ پڑکھ اکال کہے میں سب دا لہنا دینا لینا گن گن، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ سبجگ دا ساچا پرگٹ کرنا چن، ڈھر دا نور کر رشناپا۔ دین دنی دھرنی دھرت دھول یعنی من، پیمائش گر اوتار پیغمبراں ہتھ پھڑایا۔ حکمی کھیل اپنا کرنا کھن، خالق خلق سمجھے کوئی نہ راپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار جنائے تن دن، ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتایا۔ پہلی چیت کہے کی کھیل ہووے سر شئی، سریشٹ دے سمجھایا۔ پڑکھ اکال کہے جھگڑاپینا ٹانک جستی، اک دو سمجھ کسے نہ آپا۔ ڈھر دی دھار کسے نہ دسدی، جگت ودیا ہوئے ہلکایا۔ اگے صفا اٹھنی کس کس دی، قیمت کون بدلایا۔ جگت لوکائی ویکھنی پڈی، پٹنے والا خوشی منایا۔ جس دی دھار اگئی چٹ دی، بن اکھراں لیکھ وکھایا۔ کچھ کھیل روداس دی اٹ دی، جس ملی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھایا۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ گر اوتار پیغمبر کھیل رچاوانگا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کل ورتاوانگا۔ بھگت سہیلے گرگھ چن، ساچا نور جوت چمکاوانگا۔ لکھ چوراہی ویکھ گن اوگن، پڑدیاں اندروں پڑدے آپ اٹھاوانگا۔ گر اوتار پیغمبراں قیمت پا کے مل، مل اپنی کار کماوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن سمجھا اکو کل، آتم پر ماتم اپنے رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ دین دیال دیا کماپا۔ ہو کرپال ویکھ وکھایا۔ بے مثال ویس وٹایا۔ جگت اولڑی چال چلائے گا۔ جگت دلال رہن کوئے نہ پاپا۔ گر اوتار پیغمبر چھڈ جگت دھرم سال، سبکھنڈ ساچے سچ وچ

سمازیگا۔ سب دے سرتے کو کے کال، کال نگارہ ڈنک وجائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ہکم اک سناوانگا۔
کجگ کوڑی کرپا میٹ مٹاوانگا۔ سبجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ اپنا تول آپے تولو، کنڈا ترازو نام ہتھ پھڑاوانگا۔ سارے مل کے اک دُھر دا نام بولو، سوہنگ سوہلا اک
سناوانگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش برن اٹھاراں پڑدا کھولو، دیناں مذہباں جھگڑا مُکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا
در اک درساوانگا۔ ساچا در اک درسائیگا۔ درگاہ ساچی بھو چکائیگا۔ سچھنڈ دوارے پڑدا آپ اٹھائیگا۔ مقامے حق سوہا پائیگا۔ لاشریک نور چکائیگا۔ پُرکھ اکال
نظری آئیگا۔ پروردگار سانجھیا راکھوائیگا۔ پاربرہم پتر میثور جوتی جاتا ڈگمگائیگا۔ چارکُنٹ دہ دشنا نام سندیشہ اک سنائیگا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال
ونڈے کوئی نہ حصہ، حساب کتاب بچھلا سرب مُکائیگا۔ پریم پریتی ساچی رنگت سب دے اندر لا کے کھچا، کھچ اپنی اک سمجھائے گا۔ پُرکھ اکال بن کے پتا،
پتر میثور جوڑ جڑائیگا۔ جیہڑا مارگ کسے نہیں ڈٹھا، سو اگلا راہ دکھائیگا۔ پھڑ کے باہوں وڈائیگا، گھر اکو اک سہائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، سچ سُنسپہڑا شاہ سلطانا اک سنائیگا۔ سچ سُنسپہڑا اک سناوانگا۔ سسے اُپر ہوڑا بھو گھلاوانگا۔ ہنگ برہم آپے بہڑا، پاربرہم جوت چکوانگا۔ شاہ
سلطاناں دھکا لگنا تھوڑا، رُسا چپنا ڈنڈ پواوانگا۔ دُگھی دھار پھیر کے گھوڑا، فرنگی واگاں نال ہلاوانگا۔ محمد دس کے جواب کورا، صدی چودھویں بھو چکوانگا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک دکھوانگا۔ چیت کہے کی کھیل پر بھو کر اوئیگا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں کر کے
ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھوانگا۔ دین دُنی دا ہونا کھیت، کھیل اپنی اک رچاوانگا۔ سچ دوار پرگٹا کے دیس، دشنا اپنی اک سمجھوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سناوانگا۔ سچ سندیش دی سُن کے بات، باون لئی انگڑائیگا۔ سُن صاحب میرے کملاپات، تیرا میرا تیرا
رُپ اکو نظری آئیگا۔ بچھلا لیکھا کر یاد، بل نگری وچ سمجھائیگا۔ بچیاں والی فریاد، تیری جھولی پائیگا۔ تیراں سو ستاسی سادھ، بیٹھے راہ ٹکائیگا۔ جیہڑا تیرا ناں
اللہ و اگرو رام یاد نہیں کردے لے کے ناؤں گاڈ، ہور دا ہور بیٹھے بدلایا۔ اوہناں دی بھگتی مول اوہناں دی آواز، جو سرشی وچوں دکھری دتی سمجھائیگا۔ سچ
بنا سماج، دُھر سمگری دتی ٹکائیگا۔ اوہناں دے لہنے دا دے جواب، منگنہارے مانگت بیٹھے ڈیرے لائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا

ویکھ وکھائیآ۔ چیت کہے میں بھر دا حامی، ہمساجن ہو کے رہیا جنائیآ۔ توں پُرکھ اکال انترجامی، گھٹ بھیتروکھ وکھائیآ۔ جگ چوکڑی سدا نہکامی، کرم کانڈ نہ
 کوئے وکھائیآ۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ گُر اوتار پیغمبراں کولوں تیری صفتاں والی سنی بانی، جو ڈھولیاں راگاں ناداں وچ سنائیآ۔ اشاریاں وچ تیری دسدے
 گئے نشانی، بھوکھتاں وچ الائیآ۔ سو صاحب سلطان کھجگ انتم کر مہربانی، محبوب تیری اوٹ تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ
 وکھائیآ۔ باؤن کہے میرے باؤن، باؤن باؤن نظری آئیآ۔ جیہڑے بالے نڈھے تئیوں گاؤن، تیرے وچ سمانیآ۔ تیرا دھیان لگاؤن، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیآ۔
 تیرا پریم پیار کھاؤن، جگت بھوجن نہ کوئے وڈیائیآ۔ توں بن کے بڈھا براہمن، بل دوارے ڈیرہ لائیآ۔ پچھلے رشی بنے وچ ضامن، جموں والے دین گواہیآ۔
 تیرا ناؤں پتت پاون، پُنیت دے کرائیآ۔ اک ہور ویکھ نشانن، نشانی دیاں سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دے چکائیآ۔ باؤن
 کہے راجے بل دا ویکھ چوہدار، کلیاں والا قیض نظری آئیآ۔ ہتھ وچ نیزہ اوہ ہتھیار، جو درباناں دے پھرائیآ۔ آگے ہو کے ہو جا ظاہر، جس نوں شبد وچ لیا
 منگائیآ۔ ایہہ کوئی رسنا دا نہیں تکرار، لکھ کے مہم نہ کوئی پچائیآ۔ پچھلا اُدھار، ساہمنے رہیا چکائیآ۔ اوہ پنچے ہو جاؤ خبردار، بھین بھائی لو انگڑائیآ۔ تہاڈے نال
 بنی بہار، سوہنا روپ وکھائیآ۔ تہاڈا قرضہ دیاں اتار، باقی اپنے وچ نہ کوئے چھپائیآ۔ جنہاں پچھے گرگھو تہاڈے گھر گھر دا کھا دھا آہار، در در پھیرا پائیآ۔ ایس
 ویلے نوں تگدے رہے گرو اوتار، پیغمبر اکھ گھلایآ۔ اس توں اگلا ویکھو سال، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے مٹائیآ۔ روندے پھرنے شاہ کنگال، شرع وچ ڈہائیآ۔
 اوہناں دی کراں سنبھال، جنہاں سٹیاں لیا اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ باؤن کہے کچھ ہور کیتا قول، اہے تک نہ
 کوئے سمجھائیآ۔ جس ویلے زرگن ہو کے آویں اُپر دھول، دھرم داروہ بدلائیآ۔ کچھ لیکھا رکھیا گوہند نال جو جد انتر دتی پائل، امرت رس چوایا۔ کچھ لہنا دینا
 جو ہر بنس سنگھ نے بنھ کے لیاندے چول، جو گوہند دا جوڑا جھاڑ کے خوشی منائیآ۔ کسے نال مارنا نہیں رول، رولے وچوں بھگت لینے ترائیآ۔ سب دا لہنا دینا
 پھول، کُتجانہ سب دا پھول پھولائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا کھیل آپ جنائیآ۔ باؤن کہے ویکھ پنچے ننھے بچے، بال اوستھا نظری آئیآ۔
 اوہ انتم ہوئے سچے، ساجن ملیا دُھر درگاہیا۔ تیرے راہ رہے تگے، بن اکھاں اکھ اٹھائیآ۔ لیکھے لاؤنے تے اٹھے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ

بھیو نہ کوئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سَہم اِک سَنائیا۔ باؤن کہے اوہ وڈی کنیا، جگت ملی وڈیائیا۔ جس دا پیا رُجبت وِچ مَیا، موہ وِچ سرنائیا۔ پھیرا ماریا گھر گھر چھہر چھنیا، کوجھے کملیاں غریب نمائیاں گلے لگائیا۔ بھيو سمجھایا نہیں جگت نیز انھیاں، ودواناں پڑدا آپ رکھایا۔ جس دا وِہار تیوہار سدا جگ چلیا، چلت کرے لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اُٹھایا۔ باؤن کہے چار بھیناں تے اِک وِیر، پنجاں رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں گھر گھر گھت وِہیر، دوتی دُشمن میل ملائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کٹ شرع زنجیر، اُوچ نیچ رنگ رنگایا۔ اندروں بدل سرب تقدیر، تدبیر اِک سمجھایا۔ سنگر شبد بن اگتا پیر، پرا پسنتی سدھم بیکھری توں پرے کیتی پڑھایا۔ جس منزل تے چڑھیا کبیر، قبراں دا لیکھا گیا مُکائیا۔ سو مارگ دتا بھگتاں اخیر، دو اکھراں نام درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرنگت اِک سمجھایا۔ باؤن کہے ویکھ بالی بالا، بچپن کھوج کھوجایا۔ اوہ نچے نڈھے تیرے پریم دی انتر رکھدے مالا، من کا منکا آپ بھوایا۔ جنہاں دے کارن مارگ کر سکھالا، گرکھاں دے وڈیائیا۔ رہے نہ جگت جنجالا، چوڑاسی وِچ نہ کوئے بھوایا۔ جھگڑا رہے نہ کال مہاکالا، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ اُنھاں دا دسے احوالا، جو باؤن بھوجن تیار کر کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن باؤن میرے ست سرُپ، بہرنگا دیاں جنایا۔ اوہ بالے میرے پوت، پتا پُرکھ اکال منایا۔ جنہاں نے پیا دی مالا برہے شو دا ست بنا سوٹ، سو تر دھاری آپ درڑایا۔ لیکھے لاؤنے شاہ کنگالا، کوجھے کملے گود اُٹھایا۔ سوہنگ دس کے نام سکھالا، منتر انتر دتا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ باؤن کہے میری انت پکار، نیوں نیوں سپس نوایا۔ میرا لہنا دتا اتار، قرضہ مول چُکایا۔ کی بھگتاں دتا آدھار، دُھر دی بھیٹ چڑھایا۔ کی آیتیوں سواد، سچ دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا گھلایا۔ سری بھگوان کہے سُن باؤن سچ پیارے، ست دیاں سمجھایا۔ جو بھگتاں دتا اہارے، آہر وِچ دتا لگایا۔ میتوں سواد نہیں آیا کوٹن کوٹ جگ وِچ سنسارے، رسنارس نہ کوئے وڈیائیا۔ جن بھگت راہ تددے رہے اپنی اگھ اگھڑے، دِن دہاڑے ویکھ دکھایا۔ جیہڑے پدارتھ وِشنوں کر نہیں سکیا تیارے، جگت نیچ نہ کوئے اُچایا۔ اوہ ملے بھگتاں دے پیارے، میں کھا کھا خوشی منایا۔ صرف اِک وار ستائی پوہ تھوڑا کھا کے گئے گر اوتارے، وِشن

برہما شو تہاڈے ہتھ کچھ نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنایا۔ باؤن ایہہ کھانا شبدی دھار، جو شبد وچ سنایا۔ رویداس دا گھر ویکھ اپار، گرگھ گرہ وجے ودھایا۔ سندیشے وچ دتا سکھال، سکھیا اک درڑایا۔ کچھ کھانا دیو کھوال، گنتی گنت گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ سچ کھانا اک اگتا، آگن وچ سنایا۔ جس نوں گائے کوئی نہ دما، رسنا نہ کوئے وڈیایا۔ رس مانے کوڑ نہ چما، چم درشٹی نہ کوئے سمجھایا۔ سمجھ سکے کوئی نہ اماں، دوسری مت نہ کوئے اکھوایا۔ بھیو پانہ سکے برہما، برہم مت انت نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھایا۔ باؤن کی کھانا دستاں پکوان، بھگتاں پکا لیا بنایا۔ خوشیاں اندر ڈھولے گان، توں میرا میں تیرا وجے ودھایا۔ چرن کول دھیان لگان، نیتز نیناں نیر وہایا۔ ناتا توڑ کے جیو جہان، پڑکھ اکال اک منایا۔ باقی رس گئے سرب مہمان، گرگھیاں نال پریم ودھایا۔ ایہہ کھیل بڑا مہمان، جگ چوکڑی نہ کدے دکھایا۔ نو سو پڑانوے چوکڑی جگ پچھوں نرگن نرویر نرکار ہو کے کرے آن، دوجے سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ بنیتی کر پروان، پروانے پچھلے ویکھ دکھایا۔ دے کے ڈھر فرمان، دھرم دی دھار دتی درڑایا۔ شبدی دے کے گیان، سرتی سرت گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا جھولی پانیا۔ باؤن کہے میں ویکھیا کھیل اپارا، اپر مپر دتا دکھایا۔ جگ چوکڑی نیارا، شاستراں باہر پڑھایا۔ پورب دے ادھارا، لیکھا آپ مکایا۔ پنچاں میل ڈھر دربارا، درگاہ ساچی رنگ چڑھایا۔ جنم جنم دا قرض اتارا، مقروض خوشی منایا۔ بخشش وچ بخش چرن پیارا، چرنودک جام پیایا۔ کاغذ قلم بن لکھارا، ڈھر دا حکم اک درڑایا۔ رکھیاں دا ادھارا، سب دا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ باؤن کہے جن بھگتو ویکھیا وہار، وہاری دتا دکھایا۔ کریا کھیل اپار، اپر مپر بے پرواہیا۔ پاندھی بن کے آیا پندھ مار، پینڈا جگت مکایا۔ جنہاں دے گرہ کھادھا آہار، پیار اگلا لیا بنایا۔ جنم لینا پئے نہ دوجی وار، چوراسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ اک نال تارے پر یوار، پر م پڑکھ بے پرواہیا۔ بھگتاں دا شنکار، سوہنا آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے دیوے وڈیایا۔ جن بھگتو تسیں دو جہاناں وچ امیر، امر اپد دیاں دکھایا۔ پڑکھ اکالا بن غریب، گھر گھر پھیری آیا پانیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں پوری کر امید، آسا منسا وچ سماپا۔ سدھی کر کے دید، دید نور کرے رشنایا۔ گرہ گرہ سوہنگ ڈھولا گایا کیت، مندر مسیت پندھ مکایا۔ آگے

مارگ دسّ اخیر ٹھیک، ترے گن لیکھا دے چکائیا۔ جنہاں دی وچھوڑے اندر پیار اندر مُجّت وِچ نکلّی چپک، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ گرگھ رہیا کوئی نہ پیچ،
 نیچوں اوچ دے بنائیا۔ شبدی ڈوری گنڈھ لئی پیچ، سُرتی ناتا لیا جڑائیا۔ جن بھگتو کسے دوارے منگن نہ جائیو بھیکھ، بنا پُرکھ اکال توں دیون والا نظر کوئے نہ
 آئیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کردے گئے اڈیک، جگ چوکڑی راہ تکائیا۔ سو ٹھا کر آیا ٹھیک، ٹھوکر نام دے لگائیا۔ تھوڑا جہا سماں کٹ لوٹ کسّیس، کسر
 ساری دے کڈھائیا۔ تہاڈی اندروں صاف کر دے نیت، نگاہ وان ہو کے کرے صفائیا۔ گرگھ رہن نہیں دینا کوئی پلّیت، پوتر دینا بنائیا۔ اکو نام دی کر
 بختیش، بھنڈارا دینا بھرائیا۔ بھگت ادھارن دی پر بھ نوں سدا ربجھ، بن بھگتاں ملن کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال
 ترائیا۔ باؤن کہے کی کھادھا رُکھا سکا، سچ دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیکھ کے اپنیاں پُتیاں، سب کچھ دتا بھلائییا۔ اوہناں نوں اپنی گودی چُکاں، جنہاں
 نوں کلا کہے لوکائیا۔ مہربان ہو کے تھھاں، راتیں سُنّیاں درس دکھائیا۔ اگے بھو رہن نہیں دینا گجھا، شاہ سلطاناں دیاں ہلائییا۔ دیکھو دین دُنی وِچ پینیاں
 پُچھاں، کیتھے وسے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ باؤن کہے پر بھو تیرا کس بدھ بھگتاں تھال پر وساء، پر م پُرکھ
 دے درڑائیا۔ کی کھانا دتا کوسا، اگنی نال تپائیا۔ سری بھگوان کہے میتوں پریم پیار ملیا بہنتا، جس دا تول نہ کوئے تُلّائیا۔ میں چھڈ کے چوڈاں لوکاں، چوڈاں
 طبقاں ڈیرہ ڈھائیا۔ چھڈ کے مندر مسجد شو دوالے کوٹھا، تٹ کنارہ پنڈھ مُکائیا۔ گرگھیاں دے اندر وڑ کے دتا ہوکا، توں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ
 آئیا۔ سوہنگ دسّ سلوکا، دُھر دی کری پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پچھلا رہیا چُکائیا۔ باؤن کہے میں نہیں مندء میری تسلی دے
 کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگت پہلوں اپنی دھاروں جنء، جوتی نور وچوں پرگٹائیا۔ پھیر مالک بنا تن دا، برہم نال وڈیائیا۔ چھڈ وسیرا چھپر چھن دا، در گھر
 ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ پرکاش دے کے اپنے نوری چن دا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم دا، پار برہم روپ پرگٹائیا۔ میرا کوئی ناتا نہیں ماٹی چم دا،
 آتم پر ماتم رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا ایلنکارا دُھر دربارا پروردگار سا نچا یارا اک سُنّائیا۔ باؤن
 کہے دسّ انخاں دا حساب، کچھ لیکھا دے دکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی کڈھ اوہ کتاب، جو بن اکھراں دتی لکھائیا۔ رکھی کس محراب، کون دوارے

دتی ٹکائی۔ جس وچوں شبد اگئی نکلے آواز، رسنا جھوانہ کوئے ہلایا۔ پُرکھ اکال کہے نہ سوال تے نہ جواب، نہ دِشاتے نہ محراب، نہ اکھرتے نہ حساب، نہ ستار نہ رباب، جو کُچھ ویکھے تے آپا آپ، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ بھگتاں دا بھگوان بھگوان بھگتاں دا باپ، باپ دا نام اُنھاں دا جاپ، پر بھو دا پرتاپ، پرتاپ دھرم دا ساک، اخلاق اپنا دئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا رہیا چُکائی۔ چیت کہے میرے اندر آگئی چنتا، کُچھ میٹوں دے دِرٹائی۔ کی آگے کُچھ سادھاں وِچ رہن دیویں سنکا، کہ خالی بھانڈے کر وکھائی۔ پُرکھ اکال کہے باؤن ایہہ میرا کھیل صرف تن دن دا، سر شئی دی در شئی وچوں اشٹ دیاں بدلایا۔ میں کوئی قداماں نال پیمانیاں نال ڈگریاں نال کدے نہیں مندا، میرا پُوت بے ایمانہ نظر کسے نہ آئی۔ جگت بدلنا میرا کھیل چھن دا، گر اوتار پیغمبر ایسے کر کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا کھلایا۔ چیت کہے میرا لیکھا آوے پچھلا آگے اکھاں، نین موند دیاں دِرٹائی۔ جس ویلے گوہند سٹا سبج اُتے کھٹاں، خوشیاں آسن لایا۔ میں ویکھ ویکھ ہنساں، دوہاں ہتھاں تالی وجایا۔ ویکھو پُرکھ اکال دا بچہ، ماچھو واڑے ڈیرہ لایا۔ اوسے ویلے گوہند نے میرے (سرتے ہتھ رکھا)، میری سرت دتی بدلایا۔ جاں میں ایدھر مٹیا پریم دا مل گیا گپھا، گُفت شنید دی لوڑ رہی نہ رائی۔ میں قول وِچ اقرار وِچ پیار وِچ یار دے نال ہو گیا پکا، پگی اگلی لئی کرائیا۔ گوہند توں گرو نہیں ہونا کچا، پُرکھ اکال کہا میں تیرے کولوں کدے نہ نسا، وچھوڑا وِچ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوہنی رت سہایا۔ چیت کہے میری آگئی رت بسنتی، میں دیواں مان وڈیایا۔ میں ویکھاں دُھر دا کنتی، ہر کنتا بے پرواہیا۔ جس دی دھار کھیل بے عیب نور وِچ بے انتی، بیوہ سمجھ کوئے نہ پایا۔ وِدیا وِچ پڑھے کیا کوئی پنڈتی، گر اوتار پیغمبر کی سمجھایا۔ جنہاں دی دھار اوسے وچوں جہسی، انت اوسے وِچ سمایا۔ اوہ خبر کی جانن اوس پر بھ دے کم دی، جو دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ جنہاں دی دھار ماٹی چم دی، تن وجود نال گڑمایا۔ اوہ کی کھیل سمجھن سری بھگون دی، جو بھگتاں دے اندر رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اچھل اچھل دی، دل چھل اپنے وچوں پرگٹایا۔ باؤن کہے پُرکھ اکال نہ بن باوا، بھیکھا دھاری بھیکھ بنایا۔ تیرے اُتے سب نے رکھیا دعوہ، گر اوتار پیغمبر اڈیک رکھایا۔ کلجگ انتم سب دا پورب لیکھا ویکھ لے ناواں، نو نو چار کھوج کھوجایا۔ کلجگ انت صدی چو دھویں

تھوڑیاں دسیاں ماواں، جو بھگت سہیلے جن کے تیری جھولی پائیا۔ اُنحائے دا تول اپنے نال کر دے ساواں، کنڈا ترازو اور نہ کوئے وٹائیا۔ میں ویکھاں نال چاواں، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ باؤن کہا جس ویلے توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاواں، ڈھول ملدا دُھر داماہیا۔ جس دیاں بھگتاں تھلے باہواں، بُجھاں اُتے رکھائیا۔ اوہ تئکے اُنحائے دیاں راہواں، رستے کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتو تھانوں کڈھیاں وچوں ڈار کاواں، کاگاں توں ہنس دتا بنائیا۔ جنہاں پچیاں دے پچھے تہاڈے گھر گھر جا کے کھاواں، در در بھوگ لگائیا۔ اُنحائے نوں درگاہ سچھنڈ دوار ساواں، جتھے سُنیاں نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ گوہند کہا ایہہ میٹوں نہیں منظور تیری مزدوری، جو بھگتاں سیو کمائیا۔ باہروں تن دی پریت کوڑی، چھپیاں دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ کسے کم نہیں آونی کھا دھی تلی ہوئی پوڑی، گھرت نال چترانیا۔ جناں چہ پُرکھ اکال دین دیاں گرکھاں دے اندر چاڑھیں رنگت نہ گوڑھی، نرگن جوت نہ کریں رُشائیا۔ اپنا درس نہ دیویں نوری، راتیں سُنیاں آپ اُٹھائیا۔ اوناں چہ آسا نہیں ہندی پوری، ترشنا سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ ایہہ دُنیا ہووے کوڑی، ناتا تئے لوکائیا۔ جے مستک لاویں ٹکا دھوڑی، دُرمت میل اندروں باہر دھوائیا۔ پربھوتیتوں سارے یاد کر دے تیرے پنا بھگتاں دی کرے نہ کوئے مشہوری، لپیا رکھن کوئے نہ آئیا۔ کی ہویا جے موصے نوں سُنیا کوہ طوری، مُنہ دے بہار گرائیا۔ جن بھگت چاہندے سانوں منزل اکو جہی کر دے نیڑ دُوری، وچھوڑا رہے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پینمبر کہن اسیں کھلوتے کد دے، رین رہی وہائیا۔ پُرکھ اکال کہے تئیں کس نوں لبھدے، میٹوں دیو سمجھائیا۔ گر اوتار پینمبر کہن اسیں بُجھکھے تیرے ند دے، اپنا نام دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے ویکھو ونجارے نہ بنیو جگ دے، تئاں نال پریت ودھائیا۔ پُجاری نہ بنیو اگ دے، ترشنا نال رکھائیا۔ تئساں حکم سُننے حقیقت حق دے، سندیشہ اک درڑائیا۔ پہلوں دین مذہباں دے جھگڑے جانے چھڈ کے، لوکماں پھیر پھیرا پائیا۔ اگے لیکھے رہن نہیں دینے اڈ اڈ دے، ونڈاں ونڈ نہ کو رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پینمبر جاوگے کیہڑی کوٹ، سچ سندیشہ دیاں درڑائیا۔ سارے کہن اسیں سارے تیرے سپوت، پتا پوت تیرے (اگے) اک عرضوئیا۔ تیرے حکم نال کرنی کھوج گلی (کوچ)، کھوج ویکھئے جگت لوکائیا۔ ساڈے وچ رہے نہ کوئی دوج، دُتیا بھاؤ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچ دوارے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر و آہ لو اگئی پاتی، بن پترکا دیاں جنایا۔ جا کے ویکھو اندھیری راتی، کلج کوڑ
 وٹی ودھایا۔ ساچا دے کوئے نہ ساتھی، دُھر دا سنگ نہ کوئے بنایا۔ تہاڈے نام دا رہیا کوئے نہ پاٹھی، کلمہ حق نہ کوئے درڑایا۔ منزل چڑھے کوئے نہ
 گھاٹی، ادھوٹے بیٹھی لوکایا۔ کلج کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ برہوں تیر نشانے مارے کوئے نہ کاتی، کوڑی کریا قتل نہ کوئے کرایا۔
 کسے گھر دے نہ دیا باتی، کملاپاتی ملن کوئے نہ آیا۔ جا کے گھر گھر مارو جھاتی، نو دوارے پرے پھول پھولایا۔ دست ہتھ آوے کسے نہ ساچی، سچ سنجم
 بیٹھی گھ چھپایا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں کرے نہ کوئی کسے دی راکھی، چوہدار خبرداری دا ڈنک نہ کوئے وجایا۔ گر اوتار پیغمبر سبج تریتا دوا پر کلج
 تھوڑے سے دے کر کے بھیجے الاٹی، آرڈر دُھر دا اک سنایا۔ دیناں مذہباں دے بن کے گاڈی، رستہ چھوٹا ایہہ پرگٹایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن دے بن کے ڈھاڈی، ڈھولے راگاں ناداں وچ سنایا۔ جیواں جنتاں دے بن امدادی، مدد کر کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنا تھم اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کرنا لوکماں، سانوں دے سمجھایا۔ کچھ پہلے لکھ کے آئے قلم دوات، گرنتھاں ونڈ ونڈایا۔ دین دُنی کی کر
 کے آئے بات، مذہباں رنگ رنگایا۔ شرع دی دے کے آئے دات، اپنا تھم منایا۔ منزل مکی نہ کسے واٹ، پڑدا آگے نہ کوئے چکانیا۔ پڑھ پڑھ تھکے رسنا
 جہواتے (ودھیا واد وواد)، و دیا وچ ہلکایا۔ گھر سوامی ٹھا کر انترجامی کسے نہ ملیا کملاپات، پتر میثور درس نہ کسے دکھایا۔ دروہی جھگڑا پا کے آئے ذات پات،
 ماؤ ماؤ نال لڑایا۔ پروردگار ساچھے یار تن ماٹی خاکی وجود ہو یا نہ کسے پاک، پنت پنت نہ کوئے کرایا۔ جدھر ویکھیا جدھر تلیا تیرا جھگڑا فساد، فیصلہ سچ نہ
 کوئے کرایا۔ کچھ لیکھا لکھیا نانک نے وچ بغداد، بغل وچ بغلگیر چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن
 شہنشاہی سمت دے چیت، تیاں لوکاں توں باہر دیاں درڑایا۔ جس ویلے برہے سُن نے کیتا ہیبت، سنت کمار اکھ کھلایا۔ براہ نے تلیا نیت، یکے پُرش ہاؤ
 غریب نرائن دتی وڈیایا۔ کپل مَن کر کے بھیٹ، دتا ترے دھیان لگایا۔ رکھو دیو دسیا بھیت، پر تھو پڑدا لاہیا۔ متس دکھائی کھید، کچھپ رنگ رنگایا۔
 دھنتر لکھیا لیکھ، باؤن تھم سنایا۔ باؤن منگن آیا کر کے ہیبت، پورب آس رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار دے پرگٹایا۔

باؤن کہے میرا کوئی نہیں ہو چرچا، اکو منگ منگایا۔ گر اوتاراں پیغمبراں اگے جو اپنے نام دا پایا پرچہ، جگ چوکڑی حل نہ کوئے کرایا۔ ایسے نوں سمجھ کے اپنا خرچہ، لوکمت جھٹ لنگھایا۔ میٹوں آیا کچھ ہرکھا، باؤن رہیا سناہیا۔ اوہ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگارے سانجھے یارے کچھ بھو کھول اپنے گھر دا، بھید دے درڑایا۔ کس بدھ بھگتاں دی آتم وردا، رُوپ دھریں نرائن نردا، ساچی منزل اُتے چڑھدا، توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، سرتی شبد وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، کیوں کھانا کھائیں گھر گھر دا، در در اپنی اکھ جگایا۔ باؤن کہے کیوں گھر گھر اکھ جگاؤنا ایں۔ در در ڈنک وجاؤنا ایں۔ راؤ رنک سمجھاؤنا ایں۔ اکو ناد وجاؤنا ایں۔ برہما آپ اٹھاؤنا ایں۔ بھگتاں راز کھلاؤنا ایں۔ بندھنا وچوں کڈھاؤنا ایں۔ پھندنا مات تڑاؤنا ایں۔ نوری چندنا اک چکاؤنا ایں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگاؤنا ایں۔ باؤن، نو نو چار پچھوں اپنی دیا کماوانگا۔ جیہڑا بھو تہاں نہ کھلویا وچوں، اپنا نام سمجھاوانگا۔ جس دے دوارے سارے وکو، ہٹ اوہو اک کھلاوانگا۔ جس در تے جگ چوکڑی سرب نجھٹھو، سو پڑدا آپ اٹھاوانگا۔ جس نوں یاد کرنا نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں، سو نہکلنک اکھواوانگا۔ جس دا نام کلمہ گا کے دوہتھڑا مار کے پٹو، پٹنے والے نال جوڑ جڑاوانگا۔ جس دے چرناں وچ لٹو، لٹاں والیو لٹکدے پھڑ اٹھاوانگا۔ ایہہ کھیل میرا انڈٹھو، انڈٹھری کار کماوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جاسنگ نہ کوئی رلاوانگا۔ کیوں سنگ نہیں دوجا رکھدا، پر بھ ساچے دے درڑایا۔ میٹوں رہنا چنگا وکھ دا، گھر ٹھانڈے ڈیرہ لایا۔ میرا نیڑا حقیقت حق دا، حکمے وچ سمجھایا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر و جھگڑا پے جائے دین مذہب شک دا، شکر برہما وشن چلے نہ کوئے چترایا۔ چار جگ میرا راہ تکدا، چارے کھانی اکھ کھلایا۔ چارے بانی کھیل کرے بھٹ دا، راگاں ناداں وچ شنوایا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال دا سادہ جہا رُوپ ہندا کسے جو بن والے جٹ دا، جس دا بھو کوئے نہ پانیا۔ ایہہ بھنڈارا ایہہ خزانہ اوسے دے ہٹ دا، جتھے توٹ رہے نہ رانیا۔ بن بھگتاں توں لاہا کوئے نہ کھٹدا، کھٹکے وچ لوکایا۔ کھجک جیواں نشہ دتا کوڑے گٹ گٹ دا، حلق توں تھلے ہلکا دتا کرایا۔ گر کھیاں پیالہ دتا گئے تیر تھ تھ دا، نجھہر دھارا وچوں پرگٹایا۔ جن بھگت اوسے دارس چنڈا، جس دارسہ ویکھے خدایا۔ ایہہ کھیل لکھنے لکھ دا، اکھ اگوچر اپنی کار کماہیا۔ جو نیت نوت ہر گھٹ اندر وسدا،

وصل دیوے یار خُدا آیا۔ جن بھگتاں بیچ رکھدا، ہوئے انت سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا رہیا چُکایا۔ باؤن کہے کی پرو سے تھال، کی تیتوں دتا کھوایا۔ کیوں کلج اندر سنجگ بدلی چال، چال نرالی اک پرگٹایا۔ کیوں بھگت سہیلے لئے اٹھال، سرشٹی درشٹی اندر سوائیا۔ کیوں ایکا رنگ رنگائے شاہ کنگال، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھایا۔ کیوں مارگ دسیا سکھال، سوہنگ ڈھولا دتا پڑھایا۔ کیوں توڑ کے مایا جنجال، جن بھگتاں ناتا لیا جڑایا۔ پُرکھ اکال اپنا کھول کے دس احوال، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہن کوئے نہ پانیا۔ کیوں بھگتاں نے چھڈ دتی اٹاں پتھراں والی دھرم سال، مٹی تے مستک نہ کوئے گھسایا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ بن گئے میرے لال، جنہاں دا کھ گوہند پونجھیا نال رومال، شاہ کنگال رہن کوئے نہ پانیا۔ وڑ گئے اوس سچّی دھرم سال، جتھے دیک جوت گلے بے مثال، سورج چند نظر کوئے نہ آیا۔ انھاں دا اکو بڑا دلال، بن و نجارا لئے بھال، کھ چوراسی وچوں آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی نت نوٹ کر کر ہت، اباثی اچت پاربرہم پتپر میثور پروردگار سانجھا یار لاشریک حق توفیق، اپنا رنگ رنگایا۔ پیغمبر کہن پروردگار تیرا کلمہ پڑھدے نبی رسول، رسم دھر دی چلی آیا۔ تیرا سجدہ کر قبول، قبل تیرا دھیان لگایا۔ تیرا فرمانا سن معقول، مکمل کائنات درڑایا۔ تیرے چرناں دی لے کے دھول، مستک نکلے نام پُھہایا۔ کیوں بدلدا جائیں اصول، اصل دے سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر و تیسرے سمجھ نہ سکے کون قاتل تے کون مقتول، مکتیاں وچ کُت نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر زیشا اکو اک درڑایا۔ چیت کہے میتوں چاؤ گھنیرا، گھنیا شام گیا درڑایا۔ جس ویلے ٹھاکر سوامی آئے میرا، مہربان ویس وٹایا۔ اُس دا بھيو جانے کیہرا، پڑا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جن گر اوتار پیغمبر اکٹھا پور کر کے اک چڑاؤنا بیڑا، نیا نوکا جگت رہن کوئے نہ پانیا۔ دین مذہب دار رہن نہ دیوے جھیرا، جھگڑا کئے جگت لوکایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک وساوے کھیڑا، در ٹھانڈا اک سہایا۔ آتم پر ماتم نوں نیڑے کر کے کہے توں میرا میں تیرا، گھر دوہاں دا اکو ڈیرہ، آگے ہو جائے حق نیڑا، ویہڑا سانجھا نظری آیا۔ پُرکھ اکال دا نام بتھیرا، جتھے نہ کوئی گرو نہ کوئی چیرا، جوتی جوت جوت وچ سما یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی دھر در گاہیا۔ پُرکھ اکال کہے نہ کوئی مُرید تے نہ کوئی مُرشد، مُردا نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں دے کول پُرکھ اکال

دی اُلفت، اِکو نام دِھیائی۔ اُنھاں نوں جنم مرن دی نہیں فُرصت، جوُنیاں وِچ نہ کدے بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا اِک وکھایا۔ نہ کوئی نام نہ کوئی کلمہ، ڈھولا رسنا کوئے نہ گایا۔ نہ کوئی وہم تے نہ کوئی بھرما، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی برنا، نہ کوئی ورنناں ونڈ ونڈایا۔ جنہاں نوں اِکو پُرکھ اکال دی مل گئی سرنا، دُو بے سِیس نہ کوئے نوایا۔ اوس منزل اُتے بھگتاں چڑھنا، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے راہ تکایا۔ اوتھے اللہ واہرُ رام کسے نہیں پڑھنا، اکھراں نال نہ کوئے لکھایا۔ بھگتو پنا اکال جوت وِچ کسے نہیں رلنا، تیاں والا گرُ کم کسے نہ آئی۔ گرکھ کدے مات نہیں مرنا، مر جیوت رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ سرنا۔ چیت کہے کیوں آیا بھجا، اپنا پنڈھ مُکایا۔ کچھ اِس دی دس وجہ، بھيو دے کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں تیری مندے رضا، حکمے وِچ سِیس نوایا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگتاں دے دواویوں اُنھاں دے پکوان دا لین آیا مزہ، مذاق دُنیا نال اُڈایا۔ جنہاں نوں دینی کسے نہیں سزا، دھرم رائے نہ اُٹھایا۔ اوہناں دے پریم پیار دا بدھا، چلیا دُھر درگاہیا۔ درس دے کے اُپر شاہ رگا، نو دوارے لیکھا دتا مُکایا۔ گر سکھاں پڑھنا پئے نہ ک کھ گ، گھر اِکو دینا سمجھایا۔ جتھے نہ کوئی پچھاتے نہ کوئی اگا، اِکو رنگ سما۔ دِپیک جوت پرکاش اِکو جگا، آکاش توں باہر رُشنا۔ جن بھگتاں اوتھے دتا نہیں کوئی دغا، ایٹھے فریباں توں باہر کڈھایا۔ دوآبے والیو رہن نہیں دیندا اِکلا، مالوے والیو بہتا وِچ گپھا، مُل سب دا بن قیمت دیاں چُکایا۔ جموں والیو تہاڈا تیراں سو ستاسی دا جتھا، باؤن ویلے دا سو بھاپایا۔ ماجھے والیو تسیں گو بند دا بھلیا بھتھا، تیر کمان نظر نہ آئی۔ بیاس کر کے ٹھٹھا، ہو کیاں نال جنایا۔ دُھر داشد آد دا سنگر دو جہاناں دا سکا، سجن اپنے ویکھ وکھایا۔ ذرا کھول کے ویکھو اکھاں، بھيو تہاڈا تہاڈے وچوں دساں، باہروں لبھن دی لوڑ رہے نہ رانی۔ پریم وِچ ہر دے اندر وساں، ہنکار وِچ منو آہو کے نچاں، وِچھار وِچ ناتا کر کے کچا، دھیان وِچ بنا کے اپنا بچہ، لیکھا اگلا دیاں چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک سنا۔ باؤن کہے کچھ پکار کرے تھالی گلاس، جس وِچ جل ان دیاں ٹکایا۔ کچھ اِس دا لیکھا دس خاص، سبھے دے سمجھایا۔ کیوں آیا تیرے اُتے وشواش، وشیاں توں باہر وجے ودھایا۔ پُرکھ اکال کہے باؤن ایہہ بل دے اندر دی بات، جس دے چرن وِچ اِکو لیکھے لگی رات، باقی جیون جیون وِچ گوا۔ جس ویلے ویلا آیا پر بھات، نرگن دھار نے کیتی بات، ذرا ویکھ اُٹھ

اکانت، اک اگلا نظری آئی۔ جس دے کول اگئی آنج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا بے پرواہیا۔ سمت شہنشاہی کہے میں آیا تیجا، ترے گن ویکھ دکھائی۔ کلج لاڑا سوہنا بنیا جیجا، گھر گھر پھیرا پائی۔ جوٹھ جھوٹھ جگت وکار اوس دا دے سے گیگا، بچپن وچ کھیل کھلایا۔ مایا ممتا موہ وکار کرے اوس دیاں ریجھاں، گڑھ ہنکار سوہنا گھر بنایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وچ پتیجا، پتیر میثور گیا بھلایا۔ پچھلا سماں پچھے بیتا، اگے بدل دی جائے ریتا، نہ کوئی سجن رہے نہ میتا، چاروں کٹ تپے انگیٹھا، کوڑا منو آ ہووے ریٹھا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا رہیا جنایا۔ لیکھا اگلا آوے اگے، اگوں پچھے دھیان لگایا۔ جس دا کھیل اوسے نوں پھے، دوجا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ باؤن کہے تیرے آئے سدے، حکمے اندر حکم منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دے مکایا۔ سب دا لیکھا کردے پورا، پرہ تیری بے پرواہیا۔ کلج کارج رہے نہ ادھورا، ادھ واٹے نہ کوئے رکھایا۔ جھگڑا میٹ دے کریا کوڑا، کوڑ کٹمب دینا گوائیا۔ پتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھا، بدھ بیک آپ کرائیا۔ سچ پریت بخش دے دھوڑا، ٹکے مستک نام رمایا۔ نظری آ حاضر حضورا، حضرت ہو کے دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنایا۔ دھر دا حکم کہے سُنو اگئی آواز، ازاں بانگ توں باہر نظری آئی۔ جس دے انتر نرنتر داراز، منتر اک درڑایا۔ بھو بودھ اگادھ، بدھی توں پرے سمجھایا۔ کلج کریا کوڑ ویکھ سماج، سمگری سچ دے ورتایا۔ جن بھگتاں دا لیکھے لا کے کھاج، آہار پوتر دے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میلا آپ ملایا۔ دھر دا میلا کرے ملاپ، ملنی جگدیش کرائیا۔ سنجگ سچ دا دے کے ساچا جاپ، جگ جیون داتا ہوئے سہایا۔ سچ سندیشہ دے کے آپ، آپ اپنا بھو چکایا۔ دھر درگاہی بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ ایٹھے اوتھے دے کے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ سب دی پوری کر کے آس، ترشنا دے مٹایا۔ لیکھے لا کے جل دا اک گلاس، ترشنا ترکھا دے گوائیا۔ جو پکوان لیا چاکھ، چسکا اگلا دے چکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا اپنا آپ چکایا۔ اپنا لہنا دینا دیون یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھایا۔ جن بھگتاں گھر گھر لا کے بھوگ، گر درشن ملے مان وڈیایا۔ کشمیر دا میلا دھر سنجوگ، جگیت وے ودھایا۔ جس دا نام گایا اک سلوک، سکھونت سکھ اُپجایا۔ دوندر گیا پنہج، بالی بالا سوہنا پائی۔ جن بھگتاں دی

میٹ کے جنم مرن دی سوچ، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے پر بھ دیویں تار، توت اپنی دیا کمائیا۔ بھگتاں دے گھر دا پورا کر وبار، ووباری ہونا سہائیا۔ تیرا اگلا کھیل نیار، نرنکار نظری آئیا۔ جو وقت سہاونا ستاراں ہاڑ، ودی سدی وچ نہ کوئے رکھائیا۔ جن بھگت سہیلے لینے ابھار، انتر اپنا نام درڑائیا۔ کر کے خبردار، آلس نندرا وچوں لینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سنائیا۔ دُھر دا تھم ساکھیات، نرگن دھار سوبھاپائیا۔ جو دُشت دمن گیا آکھ، ہم کڈ آواز سنائیا۔ مالا منکا جس دے وچ نہ کوئے سُر اکھ، اُپر سُر کھ رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سچا ساتھ، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ اندر باہر کرنا پوتر پاک، پُنیت پنت رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سوہنگ دھار کہے میرا پھیر مالا منکا، من دی کراں صفائیا۔ کچھ لیکھا سریر تن کا، اوہ وی دیاں درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیون جن کا، جم دند نہ کوئے لگائیا۔ سُننا پئے نہ راگ کن کا، سروناں توں پرے کراں شنوائیا۔ ہووے پرکاش اگمی چن کا، نور جوت ڈگمگائیا۔ بھرم رہے نہ ہنگ برہم کا، برن اکو نور درسائیا۔ ناتا توڑ کے ماٹی چم کا، ورن برن پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا ہور سنائیا۔ سوہنگ کہے میرا روپ کملاپاتی، پتیر میثور دتا بنائیا۔ میں ناتا جوڑنا بھگتاں دی اُتے چھاتی، شہنشاہ تھم رہیا سنائیا۔ اگلا بنا ساتھی، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ منزل چڑھنا گھاٹی، پوڑا اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سوہنگ دھار کہے مینٹوں کوئی نہ جانیوں اکھر، اکھراں توں پرے نظری آئیا۔ جس دوارے گوبند وچھایا ستھر، سولاں سیج ہنڈھائیا۔ جس دی ذات پات کوئی چہن نہیں چکر، ورن برن نہ کوئے اکھوائیا۔ سوہنگ کہے میں اوسے دا محبوب اوسے دا فقّر، اوسے دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سنائیا۔ سوہنگ دھار کہے جس ویلے گوبند کری آرزو، عرض دتی سنائیا۔ سچا اُپر کر کے بازو، بازاں والے آواز لگائیا۔ پُرکھ اکال تیرے ہتھ ترازو، تولنہارا نانک گیا درڑائیا۔ بن تیری کرپا بنے کوئی نہ سادھو، سادھنا سکے نہ کوئے کرائیا۔ جگت بھیکھ ویکھنے وادھو، وادھا ہووے لوکائیا۔ کچھ بچن دس کے گیا دادو، گوبند اشارے نال درڑائیا۔ کلج کوڑی کریا بننا جادو، سادھ سنت جگت واسنا ہوئے ہلکائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر نہ کوئی پیغمبر نہ پیر نہ کوئی دیوے کسے دھیر نہ کوئی رہے آگو، آگن وچ راہ تنگے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سُنائیَا۔ سوہنگ کہے میٹوں نہ سمجھیو اکھراں والا شبد، جہواناں گاؤن والا میٹوں نہ کوئے وڈیائیَا۔ نہ کوئی میرا دین نہ کوئے مذہب، ذات وچ شرع نہ کوئے بنائیَا۔ میں اکو پُرکھ اکال دا کراں ادب، آداب وچ سپس جھکائیَا۔ اوس دے ویکھاں چرن قدم، قدیم توں میری ریتی چلی آئیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سُنائیَا۔ سوہنگ دھار کہے میں کدے نہیں سُتی، جگ چو کڑی چلی آئیَا۔ میری اکو نال رچی، جس رچنا دتی رچائیَا۔ میں آتما اوس دی سُچی، سوہنی سوانی سو بھاپائیَا۔ میں مات لوک کرن آئی بُتی، تن وجود سیو کمائیَا۔ تئاں اندر لگی، ویکھن کوئے نہ پائیَا۔ دھن بھاگ بے میری وات بچھی، چل کے آیا دُھر درگاہیا۔ میں ہُن نہیں جانا لٹی، ٹھگ چور سارے دینے بھجائیَا۔ میں ہُن نہیں رہنا رُٹھی، پر بھ مل کے وے ودھائیَا۔ میں کسے نہیں لگنا گٹھیں، پڑدے وچ نہ کوئے چھپائیَا۔ میں پھرنا اڈی اُچی، دو جہاناں بھجاں واہو داہیا۔ میری آسا نسا پور کیتی اگے رھواں مول نہ دُکھی، درداں دا ڈیرہ ڈھائیَا۔ جن بھگتو تئیں وسنا سدا سکھی، سکھ ساگر وچ سمائیَا۔ پر بھ نال مل کے پھیر آؤنا نہیں کسے دی لکھی، اگنی اگت نہ کوئے تپائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیَا۔ سوہنگ دھار کہے جن بھگتو کیوں ہتھ نوں پاؤنا چھلا، بھو دیاں گھلایَا۔ جس ویلے محمد نوں اپنا نام دسیا اللہ، نور کیتا رُشنائیا۔ پُرکھ اکال اشارہ دتا چو داں طبق رکا جہا محلا، اُنگی پہلی لئی اُٹھائیَا۔ محمد نے بے سرتی وچ کہا تیرا ہو جائے بھلا، جس میٹوں کچھ دتا درڑائیَا۔ پروردگار کہا میرے حکم دا پینا ہلا، حکم چلے دُھر درگاہیا۔ اوس ویلے جگت جہان ہونا جھلا، سرتی کم کسے نہ آئیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ گھلایَا۔ محمد کہا ایہہ کی کیتا بیان، مالک دے جنائیَا۔ میں ننھا تیرا آنجان، اللہ تیری وڈیائیَا۔ پروردگار کہا میٹوں دیواں اک نشان، اُنگی گنڈھ پوائیا۔ ایہوں پُچم نال زبان، رسنا چاروں طرف گھمائیَا۔ پھیر میٹوں لکھنی دستاں قرآن، قلم ایٹھے ایسے ہتھ پھڑائیَا۔ قلم دے پچھے رکھاں شیطان، شرع وچ پھسائیَا۔ تیرا ناتا جگت جہان، اسم وچ جنائیَا۔ قسم وچ محبان، بیدو اپنی کھیل کھلایَا۔ بی کھیر یا اللہ الہی نور رحمان، رحمت دے کمائیَا۔ ثابت رہے نہ کوئے ایمان، عمل چھڈے لوکائیَا۔ سُن میرا فرمان، کلمہ اک جنائیَا۔ اٹھیں میٹ مار دھیان، آگا دیاں دکھائیَا۔ صدی چو دھویں نظر آئی ہو یا حیران، حیرانی وچ گر لائیَا۔ دین دُنی ہوئی بے ایمان، بیوہ رُوپ وٹائیَا۔ پیر پیغمبر چھڈ گئے میدان، شاہ علی نہ کوئے سہائیَا۔ مہینہ رونا دیکھیا

رمضان، نیتزیر وہانیا۔ بیس تیس نین شرمان، اگھ نہ کوئے اٹھانیا۔ ہو کے نگاہان، پروردگار دتا درڑانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنانیا۔ دھر فرمان آیا ایہہ چھد نہ ویکھ چھاپ، جگت مندری نہ رُپ وٹانیا۔ سرشٹی وچ ودھنا پاپ، پتت ہووے لوکانیا۔ اوتار پیغمبراں دا بھلنا جاپ، اگلیاں گروآں دی نہ کوئے وڈیانیا۔ رُوح بُت رہنا کوئے نہ پاک، کوڑی کریا ہوئے ہکانیا۔ گر گر ٹٹنا ساک، جسم جسم خوشی منانیا۔ اسم اسم نہ کوئے اتفاق، عزیز سر نہ کوئے جھکانیا۔ مرید ہونے گستاخ، مرشد بیٹھن سر چھپانیا۔ اوس ویلے کچھ محمد اکھیل کرنا آپ، ٹھوکر تیرے سپس ٹکانیا۔ تیس میرے فرمانیاں دی مات لوک بھیجن والے ڈاک، چٹھی رسین نظری آتیا۔ اوہ قرآن مجید خط نہیں خطوط نہیں ست نہیں ثبوت نہیں نکا جہا کاٹ، چھوٹے جے کٹرے وچ دینا سنانیا۔ جس ویلے بے ایمانی دی ودھی جماعت، پھیر میرے آون دا ہووے اتفاق، دین دنی وچ ہووے نفاق، گستاخ سارے نظری آتیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ جنانیا۔ محمد کہا دس میرے محبوب، مُجبت وچ جنانیا۔ تیرے آون دا کی ثبوت، بھیو دے کھلایا۔ تیرا عرش اک عروج، درگاہ ساچی سوہا پانیا۔ پروردگار کہا میں کر کے اپنا کوچ، کوچا گلی دو جہان ویکھ دکھانیا۔ پکڑ اٹھاواں اپنے پوت، سپوتے نال ملانیا۔ محمد ابراہیل میکائیل عزرائیل اسرافیل پھیر میں رکھنے نہیں کوئی دوت، سدھا اپنا نام جپانیا۔ جدھر دیکھن اودھر موجود، تہاڈے سارے حکم کرنے مؤتوف، بچھلا لیکھا رہے نہ رانیا۔ میرا مرید دید وچ رہے نہ کوئے بیوقوف، بیوہ نوں سیوا وچ لگانیا۔ حضرت عیسیٰ کہے تیرے کول کی پرؤف، میٹوں دے درڑانیا۔ نور الای کہا تہاڈے سارے لے کے حقوق، حکم نال حکومت دیاں بدلانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت رہیا بنانیا۔ چھلا کہے کیوں میرا بنیا ناتا، بھگتاں نال وڈیانیا۔ جس ویلے گوہند پنجاں چھکایا امرت باٹا، لوہا چھلا انگلی نال چھہانیا۔ کر کے پورا گھاٹا، لہنا جھولی پانیا۔ بچھلی مُکا کے واٹا، اگلا حکم درڑانیا۔ جس ویلے آوے پُرکھ سمراتھا، میرا داتا دھر درگاہیا۔ دین دنی دا بدلنا ساک، ساچی کار کمانیا۔ دھر دے نام دا دس کے پاٹھا، پوجا دینی سمجھانیا۔ لہنا مُکا کے اٹھ ساٹھا، امرت سروور دینا نہانیا۔ کر پرکاش جوت لالا، نور نور دینا چکانیا۔ مار کے منزل واٹا، پندھ دینا کھپانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ دے رنگانیا۔ گوہند کہے ایہہ چھلا پانا لوہا تار، تار نہارا ویکھ دکھانیا۔ جس نے لہنا دینا مُکا ونا جگ چوکڑی وارو وار، دارتا اپنی دے جنانیا۔ بھگتاں

کرے پیار، مہربان ہو سہائیا۔ سب کچھ اپنے کر اختیار، مختار نامے مہم وچ درڑائیا۔ کر کے کھیل اپار، بدل کے جگت وکار، بول کے اک جیکار، آتم پر ماتم جوڑ
 جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے کمائیا۔ چھلا کہے میٹوں پائیو سچے ہتھ، انگلی پہلی نظری آئی۔ اس دا لہنا نال جو بیٹا رام
 دسرتھ، بنو اسی نظری آئی۔ اوہ رکھے سدا ساتھ، اپنے نال وڈیائیا۔ جس ویلے گیا بھیلنی پاس، انگلی اتوں دتا لاپیا۔ اوس بچن بچھیا خاص، شبد اشارے منگ
 منگائیا۔ رام کہا میں بھگتاں داس، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ ساچی دستاں بات، باطن آپ درڑائیا۔ جس ویلے کھجگ انت اخیر آوے اندھیری رات، ساچا
 چند نہ کوئے چکائیا۔ اوس ویلے جن بھگتاں پر بھ بخشش کرے دات، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا کھیل
 دکھائیا۔ چھلا کہے میٹوں کوئی نہ کہو رنگ، پریم پریت وچ بنائیا۔ میں بدل دینے دُنیدار دے کنگ، کنگرے کنگرے مردنگ و جائیا۔ کوڑی کریا دا کرنا اینڈ،
 مہم دُھر درگاہیا۔ بھگتاں دے بھگت بناؤنے فرینڈ، عیسیٰ دے گواہیا۔ جس دا نشانہ جانے کوئی نہ ہیڈ، ہیٹ ٹوپ دے نہ کوئے گواہیا۔ دُھر سندیشہ کرنا
 سینڈ، سینڈ سٹارم وچ جنائیا۔ کوئی پڑدا اولہا رہن نہیں دینا بہا اینڈ، بھو ابھیدا دینا کھلایا۔ نہ کوئی مائیس کرے نہ مائینڈ، بڈل دا لیکھا دینا چکائیا۔ عیسیٰ کہے
 میٹوں یاد آئی اک لائیٹ، گوڈ نے مہم دتا کائیٹ، جس نوں کوئی لکھ نہ سکے رائیٹ، انتر انتر نر نر متر متر دی ہونی فائیٹ، ڈائیڈ ویکھنی جگت لوکائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ اپنی کار کمائیا۔ رنگ کہے میٹوں کوئی نہ کہو راؤنڈ، میری سمجھ کسے نہ آئی۔ میرا کھیل ہونا
 وچ گراؤنڈ، گاڈ گڈ مہم سنائی۔ دُنیا سرشی کائنات ورلڈ ویکھنی وچ گراؤنڈ، فراگ ڈاگ وانگ نچایا۔ کسے نے سُنیا نہیں آواز کہ ساؤنڈ، سُن توں مَن مَن توں
 دُھن دُھن توں گُن نہ کوئے جنائیا۔ سارے مہم توں ہونے آوٹ، پیر پیغمبر رہنا کوئی نہیں ٹاؤٹ، ٹکیاں والے سارے دینے بھجائیا۔ دین دُنی ہوئی بلا سُنڈ،
 رنگ کہے میرا لیکھا نال رگھپت، رگھنسیو دیاں جنائیا۔ میٹوں لہدا گیا سُرپت، اند اندر اسن اُتے کھوج کھوج جائیا۔ میرے وچ بھری اوہ گُرم ت، جیہڑی گوہند
 گُرمکھاں دے وچ ٹکائیا۔ اگے دھیرج دینا اوہ ست، جو ستگر شبد نال جڑائیا۔ دُرمت میل اندروں کڈھ، کوڑی کریا لیکھا دے گوائیا۔ انت اخیر بے نظیر پت
 لئے رکھ، پتیر میثور دُھر درگاہیا۔ چھلا کہے میں بولاں سچ، مہم دُھر دا اک سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا دے دکھائیا۔ سوہنگ

دھار کہے جن بھگتو آئیو سوہنے بن کے چٹے، شبدی رنگ رنگایا۔ اپنے جنم جنم دے نکدے دیکھیو سٹے، سٹیبازی رہے نہ جگت لوکایا۔ اکو رنگ رنگائے وڈے نکے، بردھ بال ملے وڈیایا۔ تہاڈے کارن چڑھ کے چکھے، چنتا تہاڈی دتی گوانیا۔ جے گرگھ آ کے اکو نعرہ سکھے، دوجی پڑھنی نہ پئے پڑھانیا۔ منزل اوس حقیقی ٹکے، جتھے سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ سچ سنگھاسن دھر دے لٹے، پر بھ چرن ملے سرناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پہلی چیت رت سہانیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں نو نو چار پچھوں آیا، ہوندا، بھوجل وچ ویکھاں جگت لوکایا۔ جگ چوکڑی اپنی نیندے سوندے، میٹوں سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال اپنا ڈھولا گاؤندا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکار لگانیا۔ لیکھا مکاوے جگ چوکڑی میں ہوں دا، ہنکار گڑھ تڑانیا۔ میں ویکھاں کھیل چاؤ دا، چاؤ گھنیرا اک پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا دتی لگانیا۔ سمت کہے میرا کوئی نہ جانے ساچار، گر اوتار پیغمبر دھر دا ایڈیٹر سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ نہ کوئی ٹیچر سکھیا سکے سکھال، ون ٹو تھری فور ہور دا ہور نہ کوئے سمجھانیا۔ پڑھن والے سارے دسدے چور، چوری چوری یاد کر کے مسلے جگت جنانیا۔ جن بھگتو جس ویلے پر بھ نوں پئے تہاڈی لوڑ، زرگن ہو کے آواں چائیں چانیا۔ جد تگوتے نواں نکور، بڈھا بالا روپ نہ کوئے وٹانیا۔ جس نال لائی اوس نال نبھاوے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑانیا۔ جگ چوکڑی وچھریاں ناتا لیا جوڑ، لوڑیندا ساجن ہو کے جوڑ جڑانیا۔ ذرا تک کے ویکھو نال غور، پلکاں توں پچھے دھیان لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ دکھانیا۔ سمت کہے میں کلجگ کوڑ کرنا سماپت، سب نوں دیاں جنانیا۔ ست دھرم کرنا ستھاپت، سنستھا جگت جنانیا۔ متا موہ رہن نہیں دینی علامت، عالماں علم دینا گوانیا۔ جن بھگتاں دے کے نام نیامت، زر نرنکار نال ملانیا۔ جن بھگتو کدی کسے دی کریو نہ خوشامد، جگت دوارا منگن کوئے نہ جانیا۔ دیناں مذہباں وچ بغاوت، صحیح سلامت دھر درگاہیا۔ تہاڈی سنگر شبد دی دے کے ضمانت، بری آگے توں آگے لئے کرائیا۔ اوتھے ایٹھے کسے دی کیا چلے لیاقت، بدھی والی سو جھی کم کسے نہ آتیا۔ جنہاں دی آپ کرے رفاقت، مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ دے رنگانیا۔ سمت کہے میرا اکو سندیشہ، صدیاں دیاں وچھریاں دیاں سنایا۔ بھگت ادھارنا پر بھ دا پیشہ، پیشینگوئیاں وچ اوتار گرو پیغمبر گئے سمجھانیا۔ جس دا اکو سچکھنڈ دیا، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ کلجگ انت وٹا کے ویسا، زرگن نور

جوت کرے رُشناہیا۔ گر اوتاراں پینمبراں دا پورا کر کے ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے اگے اپنا تھم ورتا ہیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی بھیتا، بیٹا گوبند شبد اکو سو بھاپا ہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سب دا کھیوٹ کھیٹا، کھلے توں پار دے لنگھایا۔ جس نوں یاد کیتا ار جن جس ویلے سر وچ پئی ریتا، نیتا دُھر دا من کے دھیان لگایا۔ اوس دتا اک سندیشہ، شبد شبد وچوں پرگٹایا۔ جن بھگتاں کرن آواں پیتا، گر اوتار پینمبر بھانے وچ سما ہیا۔ جگت نرالی شاستر سمرت وید پُراناں توں باہر اگئی دُھر دی کھیڈا، کھلاڑی ہو کے آپ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس کارن لوکماں جن بھگتاں بھیجا، سو بھجن بن سجن ساچا دے سمجھایا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ پنڈ جھٹ ★

سمت شہنشاہی کہے پر بھ بھگت ادھار، ادر وچ پھر نہ کوئے آیا۔ جنہاں تیرے نام دا بولیا جیکار، نعرہ دتا لگایا۔ جنم مرن توں کر باہر، لکھ چوڑاسی پنڈھ مکایا۔ رنج نیتز لوچن دیندا رہیا دیدار، اکھ پر تکھ کھلایا۔ دُھر دا بن کے سجن میت مرار، متر پیارا ہو کے اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بچن کور پنڈ جھٹ ★

جن بھگتاں دے سہارا، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پتر میثور ساخجے یارا، تیرے ہتھ وڈیا ہیا۔ تیرے نام دا اک ادھارا، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ ٹھانڈا دے دُھر دربارا، سچکھنڈ ساچے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، سچ تیری سرنا ہیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ کلونت سنگھ بستی پٹھانا ★

سمت کہے جن بھگتاں دے مان، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ تیرے نام دا آئے اک گیان، اگیان اندھیرا دے چکانیا۔ تیرے دھرم دا ویکھن نشان، نشانے جگت جان بھلایا۔ تیرا گیت ڈھولا بھگت اکو گان، پریت تیرے وچ سمانیا۔ توں داتا دانی آد جگادی مہربان، مہر نظر نال پار کرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا دینا مکانیا۔ اگلا لیکھا مکاوے بھگت، بھگوان ہو سہانیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑے جگت، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ تیرا نواس اُتے عرش، فرش تیری اوٹ تکانیا۔ مہربان کر ترس، رحمت وچ رحم دے کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گر بنس کور پنڈ چٹا ضلع امرتسر ★

در ٹھانڈا تیرا دربار، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ جتھے وسے اک اگلا اینکارا، دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ زرگن جوت ہووے اجیارا، دیا باقی نہ کوئے رُشانیا۔ تخت نواسی شاہ سکدارا، شہنشاہ ہو کے ڈیرہ لایا۔ تیرا تھم چلے سدا جگ چارا، چوکڑی میٹے نہ کوئے میٹ مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ جگندر کور لوٹے کلونی ضلع انبالہ ★

تڈھ بن دوجا دے نہ اور، روپ انوپ نہ کوئے پرگٹانیا۔ توں مالک گہر گور، گبھیر تیری سرانیا۔ جن بھگت کر کے بیٹھے صبر، سنتو کھ تیرا نام پرگٹانیا۔ توں سور پیر بہادر شیر بر، بھبک نام دے لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا مکاونا کایا مائی قبر، کعبہ اکو دینا سہانیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بال سنگھ پنڈ بھگواں ضلع امرتسر ★

تیرا کعبہ حق محراب، محبوب بے پرواہیا۔ جتھے نظر نہ آئے کوئی آفتاب، سورہ چند نہ کوئے رُشائیا۔ نہ کوئی متر دسے احباب، سجن سنگ نہ کوئے
نبھائیا۔ نہ کوئی تند ستار وجے رباب، سُر تال نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئی بھُن کھائے کباب، اگنی اگ نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
جن بھگتاں ساچے نام دا دینا اک سواد، انرس اپنا آپ چکھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ اتم چند پنڈ تلواڑا ضلع ہوشیار پُڑ ★

انرس تیرا سدا انڈٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں دیوے کر کے ہت، پریم پیار وچ بلائیندا۔ من ٹھگوری کرے نہ چت، چیتن سرتی
آپ اٹھائیندا۔ درشن دے کے نت نوت، اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دینا سب کچھ، دُھر دی ساچی منگ
منگائیندا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ منشی رام پنڈ میانی ضلع ہوشیار پُڑ ★

دُھر درگاہ دی ساچی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرے نام دا لے انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی دینی سمجھائیا۔
پڑدار ہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا مکاؤنا خوشی غم، چنتا دینی باہر کڈھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی پرکاشو پنڈ سالووال ضلع گرداسپُر ★

چنتا غم نہ رہے ہر کھ، سوگ وچ نہ کوئے سمانیا۔ نرگن دھار دینا درس، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ بھگتاں اُپر کرنا ترس، مہربان ہونا سہانیا۔ بنیتی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن دھار آؤنا پرت، پتپر میثور بے پرواہیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی پنی سالووال ضلع گرداسپُر ★

پتپر میثور دین دیال، دیاندھ تیری سرنائیا۔ توں ٹھا کر ہوں کنگال، سیوک اپنا لینا بنائیا۔ نام بھنڈارا دینا سچا دھن مال، مالک، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، در تیرے آس رکھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ منجیت سنگھ دیدارے والا فروزپُر ★

در تیرے رکھی آس، آسا پور دینی کرانیا۔ ممتا من نہ رہے پیاس، پریم پیالہ جام دینا پئیانیا۔ منو آسن نہ رہے گستاخ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس دینا ساکھیات، نرگن نور جوت کر رُشانیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ جرنیل سنگھ پنڈ سلاں والی تلونڈی ضلع ہوشیار پُر ★

نرگن جوت تیرا نور، نور نورانے سو بھاپانیا۔ آسا منسا بھگتاں پور، پورن برہم دینا سمجھانیا۔ ناد اُچا ساچی تور، تریا توں پرے کر پڑھانیا۔ سولی چڑھنا نہ پئے وانگ منصور، منسا وچ انس لینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گرچرن سنگھ جموں ★

سر ہتھ رکھنا سوامی، سدا سدا دھیان لگایا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے پار گرامی، پرا پسنتی مدھم بیکھری سمجھ کوئے نہ آئیآ۔ تُوں مالک دُھر امامی، سچ دوارے سو بھاپایا۔ جن بھگتاں کٹ سرب غلامی، چاکر اپنے لینا پر گٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا نظری آئیآ۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ جموں ★

در تیرا دے سُنھنجا، سو بھاؤنت ستوادی ست۔ کرپا کر آد نرنجا، جن بھگتاں دے برہم مت۔ تُوں داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجا، وست امولک دے سچ۔ تیرے نام دانیز پئے انجا، کوڑی کرپا دُرمت میل کٹ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان پُرکھ سمرتھ۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ سنت رام پنڈ گوکلے چک جموں ★

سمرتھ سوامی انتر بدھ جان، تیرے ہتھ وڈیایا۔ بھگت سہیلے مات پچھان، بے پچھان دیا کمائیآ۔ اپنے نام دی پا آن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سارے گان، گا گا خوشی پر گٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آدی نادی ہونا مہربان، مہر نظر نال تکایا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر دیپ کور فتح تنگل گرداسپر ★

مہر نظر تک محبوب، مُجت وچ سر نایا۔ تیرا اکو عرش عروُج، عالیشان سو بھاپایا۔ جتھے بھگت رہن محفوظ، دُکھ درد نہ لاگے رانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت واسنامیٹ حدود، حد اپنی دے سمجھایا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ گردت سنگھ پنڈرام دوالی ضلع امرتسر ★

ساچی حد دس حدود، جتھے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے تن کلبوت، جسم اسم نہ کوئے بدلایا۔ اکو رنگ دسے چارے کوٹ، دہ دشا وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چکاؤنا کایا پنج بھوت، بھلیکھا اندروں باہر کڈھایا۔

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی مہندر کور پنڈ سوسانا ضلع ہوشیار پور ★

بھلیکھا رہے نہ کایا اندر، انتشکر دینا بدلایا۔ کوڑی کرپا توڑ کے جندر، جیون وچوں جیون دینا سمجھایا۔ منوآ من نہ رہے بندر، شبد ڈوری دینا بندھایا۔ بھاگ لگاؤنا کایا کندر، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگت سہیلے در تیرا آئے منگن، در ٹھانڈے سپس نوایا۔ کرپال ہو کے چاڑھ رنگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی منظور کر بدن، بندگی وچ بندنا بندی چھوڑ اپنے لیکھے پائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بیبی گرنام کور پنڈ سوسانا ضلع ہوشیار پور ★

کھج آيو کھ چار ہزار بتی، شاستراں والے دین گواہیا۔ جنہاں اکھراں نے پُرکھ اکال ویکھیا نہیں کملاپاتی، نرگن نور نہ درس پائیا۔ سندیشیاں والی سمجھاؤندے جگت پاتی، پترکا دھر دی اک اُچجایا۔ ایہہ کھیل صاحب سمرتھی، ہر کرتا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماپا۔ کھج آيو اکھراں ونڈ، شاستر شرع وچ سمجھایا۔ بھيو جانے نہ کوئے سورا سربنگ، پڑدا سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جس دے حکمے اندر جگ چو کڑی رہے لنگھ، سنجگ تریتا دواپر کھج اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ جسونت سنگھ پنڈ بھام ضلع ہوشیار پُڑ ★

کھج آوُ دس رہے بے انت، صفتاں نال وڈیاںیا۔ جس دا لہنا دینا آد انت، جگ چوکڑی تھکم ورتاںیا۔ جو بھگت اُدھارے ساچے سنت، سنگر اپنی دیا کماںیا۔ جو لیکھا جانے جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشناںیا۔ جو آد جگادا بودھ اگادھا پنڈت، دُھر دی سکھیا دے سمجھانیا۔ سو لیکھا جانے بے انت، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس ویلے ار جن لکھن لگا گرو گرنتھ، جگت نیتز بند کراںیا۔ میلا ملیا نال کنت، پتھر میثور جوڑ جڑاںیا۔ اودھروں ملی اکو سنتھ، سکھیا اک سناںیا۔ کوڑی کرایا لہنا چکے چار لکھ (بتی) سہنس، بھو ا بھو وچوں پرگٹاںیا۔ جس ویلے گو بند واریا اپنا بنس، سربنس دے لٹاںیا۔ وریوے چار ورنال پنٹھ، برن اٹھاراں پنڈھ مکاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، ساچی کرنی آپ کماںیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی پریتم کور بڈھے کوٹ گرد اسپر ★

ساچی کرنی کرے کرتار، کھج آوُ دے سمجھانیا۔ شبد سندیشہ دُھر دربار، نہر ساچا آپ سناںیا۔ گو بند سورا کرتار، ڈنکا اکو اک وجاںیا۔ کھج ہو کے خبردار، اپنے بل لے انگڑاںیا۔ پُرکھ اکال ویکھنہار، نہر گن داتا بے پرواہیا۔ جس دی جگ چوکڑی وکھری کار، شاستر سمتر سمجھ کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار کرن نمسکار، پیغمبر سپس جھکاںیا۔ سو لیکھا جانے دُھر دربار، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، دُھر سندیشہ اک سناںیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ پرتاپ سنگھ پنڈ سنیاں والا ★

دُھر سندیشہ کہے جس ویلے گو بند کسیا کمر کسا، قاصد شبدی نظری آںیا۔ جس دیاں ویکھن والیاں نہیں اگھاں، مکھ دند نہ صفت صلاحیا۔ فرمانا دیوے دُھر دا سچا، سنیہڑا اک جنانیا۔ سُن میرے لاڈلے بچے، بچیا لیکھا تیری جھولی پانیا۔ کھج کوڑی کرایا بھانڈا کچا، تیرے چرناں ہیٹھ دباںیا۔ گو بند کھڑ کھڑا کے ہتسا،

تلی تلی نال ٹھکرائیا۔ پُرکھ اکال آیانسا، نرگن نرور نور جوت کر رُشنائیا۔ اٹھ ویکھ مدینہ مکہ، کعبے پڑدالاہیا۔ محمد نخن کہے سچا، کوک کوک سَنائیا۔ پروردگار سولان سہنس جو لیکھا تیرا ڈھکا، گوبند چلے نال اٹھائیا۔ شبدی میٹوں لکھ دے پٹا، فرماں برداری سیو کمائیا۔ چوداں سد تیرا لاہاکھٹا، کھٹکا میٹ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دینا آپ سمجھائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ پنڈ روڈے فروز پُر ★

کھج کہے میری آيو ہزار بتی لکھ چار، چارے وید دین گواہیا۔ چارے کُٹ کرے پکار، اتر پورب پچھم دکھن کوک سَنائیا۔ چارے ورن باہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ چارے کھانی رووے زارو زار، نیتزیناں نیر وہائیا۔ چارے بانی کرے پکار، پراپسنتی مدہم بیکھری دے ڈھائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لہنا دینا پور دے کرائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ شام سنگھ پنڈ ننگل ضلع فروز پُر ★

کھج کہے میری آيو تیرے حکم والی لمبی سچی، کرم دھار دے سمجھائیا۔ جوتیوں بھاوے اچھی، چنگی طرح درڑائیا۔ کچھ لیکھا جان جس ویلے متسی روپ وٹایا مجھی، دھڑ مائو نظری آئیا۔ کچھ لیکھا ویکھ جس ویلے موسے پی غنشی، کوہ طور وڈیائیا۔ کچھ پڑدا کھول جس ویلے محمد بونجا سال داہری کیتی رتی، اگلا رنگ رنگائیا۔ کچھ سندیشہ بول جس ویلے نانک پاندھے پڑھائی پٹی، بن اکھراں اکھر وڈیائیا۔ کچھ پورا تول تول جس ویلے ارجن گر قلم کاغذ اُتے رکھی، در ساچے سیس نوایا۔ کچھ پڑدا پھول جس ویلے گوبند منگ منگی، جھولی اپنی آگے ڈھایا۔ جس کارن کھیل ہونا بھرنگی، بھيو کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال کہے کھج تیرا لیکھ حکمے اندر مُکاواں لکھ چار ہزار پنچی، نرگن ہو کے اپنے وچ چھپائیا۔ کراں کھیل سورا سرنگی، پرگٹ ہو کے ڈھدر گاہیا۔ کھج تیری دھار میٹاں دو رنگی، کُڑنگی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سَنائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ تیج کور پنڈ ولور، ضلع فروزپور ★

کلج کہے سُن میرے دُھر دے یار، در تیرے سپس نوانیا۔ میتھوں بھوگے نہیں جانے لکھ چار، ہتی ہزار نہ سیو کمائیا۔ میں سوربیر بناں سکدار، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جھگڑا رکھاں نال گرو اوتار، پیغمبراں دیاں ہلایا۔ شاستراں دی شرع کراں خوار، ایہہ دینی مان وڈیایا۔ پڑھن سنن والے کرن و بچار، سائتک ست دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ سادھاں سنتاں اندر واڑ دیاں کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، سنگھاسناں اُتے آسن دیواں ڈلایا۔ در شٹی سرب کراں و بچار، گگرم نال گڑمائیا۔ سہاوے کوئی نہ سچا تال، دھرم سال نہ کوئے وڈیایا۔ پوری ہووے نہ کسے گھال، کوٹن کوٹ بھجن داہو داہیا۔ ترے گن پا کے سرب جنجال، جگ جیون داتا دیاں بھلایا۔ پر بھو تیری سیوا کراں کمال، بہتا سماں تھوڑے وچ بھگتایا۔ توں من بینی میرا سوال، در ٹھانڈے دتا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکایا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی گریز کور پنڈ کھن وندی ضلع امرتسر ★

کلج کہے میں دیکھاں تیری دُھر دی پُری، مہربان دیا کمائیا۔ اپنے نام دی دے دے اک پُری، اندر میرے دے لکایا۔ ہتھ پھڑا دے دویت والی چھری، سرشٹ ذبح دیاں کرائیا۔ ابناشی کرتے میں دُنیا کرنی نگرے، شاستراں دی چلن نہ دیواں کوئے چترایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں اندر دھی بھین کوئی نہ جانے گُری، نیترا اکھ نہ کوئے شرماایا۔ اوس ویلے میری بیڑی جاوے رُڑھی، بہتا پنڈ نہ کوئے نہ دکھایا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت دی سرتی ہووے جُڑی، جوڑی دُھر بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھایا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُرندر کور ایچ ایم ٹی پنچوآ ڈسپینسری پنڈ چھینا والی ضلع امرتسر ★

کھج کے پر بھو میں بننا منگتا، میری جھولی دینی بھرائیا۔ میں دین دنی گڑھ بناواں ہنگتا، ہنگ برہم سرب بھلائیا۔ میرا جھگڑا تن وجود کایا مائی ہووے
جنگ دا، جو دھے اندروں لوواں پر گٹائیا۔ کسے دے اندر رس رہن نہ دیواں انند دا، سکھ وچ نہ کوئے سہائیا۔ نشانہ اندروں مٹاواں سوریہ چند دا، تارا منڈل نہ
کوئے رُشائیا۔ پڑدا پا کے دویتی کندھ دا، بھرماں وچ دیاں بھلائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کوڑی کریا وچ چار لکھ میتھوں نہ لنگھدا، ہزار ہتی نہ سیو کمائیا۔ میٹوں
رستہ دس میرے پنڈھ دا، چھیتی دیاں دکھائیا۔ تُوں سدا ٹٹیاں گنڈھدا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا کوٹ برہمنڈ دا، پُری لوء کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سنائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ملکھا سنگھ ۳۶ جے بی ۰ پی ۰ پنڈ گنگا نگر ★

پُرکھ اکال کہا سُن کھج میرے ننھے بال، محم دیاں سنائیا۔ جگت چلنی اولڑی چال، نرالی اک درسائیا۔ درِشٹی کرنی بے حال، سرِشٹی سُدھ رہے نہ
رائیا۔ جھگڑا پاؤنا نال گرو اتار، پیغمبراں دینا ہلائیا۔ گرنٹھاں سکے نہ کوئے وچار، وِدیا جگت کر ہلاکائیا۔ شاستراں رہے نہ کوئے پیار، آستک ناستک روپ وٹائیا۔
ممتا وچ کرنے گرفتار، موہ وچ پھسائیا۔ سنیا سی رہے نہ کوئے آچار، سُرت شبد نہ کوئے جڑائیا۔ چار کُنٹ سَت دھرم دا تھوڑا اختیار، مختار میٹوں دتا بنائیا۔
مُجبت رہے نہ کسے یار، نار کنت پوے لڑائیا۔ مات پت پتا پوت کوئے نہ دیوے دھار، دھرم دوارا نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دُھر دا محم اک سنائیا۔ سُن کے بچن لکھ چار پیارو، ہزار ہتی دئے دہائیا۔ کھج اگے گیا ہو، ہوکا دے سنائیا۔ پُرکھ اکال کہا تساں دوہاں ہونا نرِموہ، مُجبت جگت
نہ کوئے بنائیا۔ میں ساچا ڈھوآ دیواں ڈھو، ویلے وقت نال دیواں وڈیائیا۔ سَت دھرم ایمان اِشٹ درِشٹی وچوں سب دا لوواں کھوہ، خالی کراں لوکائیا۔ گرو
چیلہ اک دُوبے نال کرے دھروہ، دروہی دروہی خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ وچنت کور پنڈ رڑکا ضلع جالندھر ★

سچ سندیشہ سناوے اک اکلّا، اکو وار درڑا نیا۔ جس نوں منڈے دُھر دا اللہ، عالمین اکھو نیا۔ سچ سندیشہ تِس نے گھلا، محمد دتا جنا نیا۔ صدی چو دھویں پھڑ لے پلا، گنڈھ نرگن دھار پو نیا۔ پھیر ہونا اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کار کما نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنا نیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ اجیت کور پنڈ کڑالا ضلع کپورتھلا ★

چار لکھ بتی ہزار رو کے مارے دھاہ، ہائے اُف سنا نیا۔ شاستر سمرت ساڈا بیھو جانے کوئی نہ، پڑدا اندروں نہ کوئے اُٹھا نیا۔ باہروں لکھتی بنے گواہ، نرگن دھار لہنا دینا نہ کوئے بھگتا نیا۔ بہڑی پر بھ نے اپنا حکم دینا ورتا، ساڈی چلے نہ کوئے چتر نیا۔ لیکھا جانے نوری خدا، خود مالک دُھر درگاہیا۔ جتنی آویو چاہے اتنی لئے بھگتا، حکمے اندر حکم بدلا نیا۔ جویں پاپیاں توں بھگت لئے بنا، مہر نظر اُٹھا نیا۔ ایسے طرح کلج دی دُرمت میل چھیتی دئے دھوا، جو چل آیا سرنایا۔ جس نے چار لکھ ہزار بتی دتے لکھا، او سے نے آگے سب دا لیکھا دینا مُکا نیا۔ محمد بنایا گواہ، نانک نرگن نال رلا، گو بند شہادت اک بنا نیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ را، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ کرا نیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سنگھ پنڈ پنڈوری ضلع امرتسر ★

شاستراں اُتے جو لکھیا، اوہ لیکھ آگے نہ کچھ بتا نیا۔ او سے نوں پڑھ پڑھ آپ لیندے سکھیا، ساکھیاں پر بھ دا درس کوئے نہ پانیا۔ جس نے جگت جہان دسیا متھیا، جس ویلے چاہے جگ دئے بدلا نیا۔ اپنا کھیل آپے نچٹھیا، جگ چوکڑی کار کما نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ سنا نیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی چرنو پنڈ بھسے ضلع امرتسر ★

جے پچھو پر بھ کیوں کرے جلدی، چھیتی وقت مکائی۔ حکمے اندر چار کُنٹ اگ بلدی، شاستر سکے نہ کوئے سمجھائی۔ کسے خبر نہیں اگلے پل دی، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائی۔ ایہہ دھار نہ پل دھام اٹل دی، درگاہ ساچی سچ درڑائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک درڑائی۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بنس سنگھ چوٹک مونی کروڑی گلی بوٹا سنگھ والی ضلع امرتسر ★

ساچا حکم کہے میں آ گیا، آیا دُھر درگاہ۔ کلج سکھیا جو سکھا گیا، نرگن سرگن بن ملاح۔ گر اوتاراں جو لڑا گیا، پیغمبراں جھلڑا پا۔ شاستراں دے پچھوں انجیل بائبل جو لکھا گیا، صفتاں نال صلاح۔ گرو گرتھ گنڈھ پوا گیا، اگا رنگ چڑھا۔ جو گوبند ویس وٹا گیا، ورننا برننا ڈیرہ ڈھاہ۔ جس طرح کھتری براہمن شودر ویش سب دے اُتے چوٹی آپ رکھا گیا، مچھ داہڑی کیس سہا۔ ایسے طرح کلج وچوں ستجگ آپ بدلا رہیا، جس نوں سمجھے کوئی نہ۔ او سے دا حکم جو حکمے اندر سب کچھ لکھا رہیا، لیکھا اگلا میٹے کوئی نہ۔ مہربان محبوب محبت وچ سب کچھ بنا رہیا، آپے سب دے پڑدے دے اٹھا۔ کیوں ہر گھٹ دے اندر ڈیرہ لا لیا، برہم روپ رُشنا۔ دُھر داشد اک آواز سنا رہیا، لکھ چوڑا سی نال اپنا اک اُپا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ پنڈ بگے ضلع امرتسر ★

جے پچھو کلج دی کی نشانی، انت دیاں سمجھائی۔ سب دی جوہ ہوئی بیگانی، گھر دامالک نظر کوئے نہ آئی۔ اپنا بھيو سمجھے نہ کوئے پرانی، شاستر پران پڑھ کے نرگن نور نہ کوئے رُشنا۔ جیہڑی منزل پر بھ نے رکھی آسانی، تس پچھے دیوانی ہوئے لوکائی۔ ایہہ کھیل نرمل نرویر رُوحانی، رُوح بت مل کے وجے ودھائی۔ شاستر روپ جویں تت وجود جسمانی، جو ہوون والا فانی، جو ویدا دا ودوانی، برہم گیانی دی پرے دھار نہ کوئے درڑائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بھجن سنگھ پنڈ دھنگالی ضلع جموں ★

کھج دے انتم کی ہووے وہار، سارے مستک ہتھ رکھ کے سوچاں وچ سوچ رہے اُکائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوارے پاوے کوئی نہ سار، مہاسار تھی کی کی اپنی بنت بنائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کھج کوٹن کوٹ اترے پار، لیکھا سب دا دے مکائیا۔ کرم نگر م دھرم ادھرم ویکھے دیکھنہار، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک اُچائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی سورنوپنڈ کر تو وال ڈھائے وال ضلع امرتسر ★

کھج انت آخری کیوں آیا آخر، اکھر دین دُہائیا۔ جس ویلے گوبند پہلے دن نیلے اُتے پائی پاکھر، آسن اک سہائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال بن کے کاتب، بن اکھراں جوڑ دتا جڑائیا۔ نرگن دھار بن کے واقف، بھيو اُبھیدا دتا گھلائی۔ کوڑی کرپا ودھاوئی طاقت، زور بل نال اُچائیا۔ جس نے چھیتی چھیتی ودواناں دی بدل دینی لیاقت، عقل دی چلے نہ کوئے چترائیا۔ دین دُنیا کرنی ساقط، بندک دُشٹ دُراچار بدلایا۔ سچا رہے کوئی نہ عاشق، معشوق مشورہ نہ کوئے سمجھایا۔ کچھ ہور لیکھا جس ویلے وشنوں چرن دھریا اُتے باشک، شیش دتی دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتایا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ تارا سنگھ پنڈ گنمٹی ضلع بٹھنڈا ★

کھج کہے باشک مار رہیا پھوک، سانگوں پانگ رہیا ہلائی۔ کھج تھلے رہیا کوک، کوک کوک سنایا۔ ویکھو کھیل پنج بھوت، تت وجود ہووے لڑایا۔ جھکڑا دے سے چارے کوٹ، سانک ست نہ کوئے کرائیا۔ شاستر سمرت جس دا دیندے گئے ثبوت، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ مالک محبوب، مہربان اکھوائیا۔ کھج کوڑی کرپا میٹے ہو موجود، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ انت کر کے نیست و نابود، جڑ دے اُکھڑایا۔ سنجگ اُٹھاوے اپنا پوت، سپوتا اک جگایا۔ نال دے کے

شبد دُوت، دو جہاناں دے پھرائیا۔ بچھلا لیکھا کر موقوف، قفل اندروں تالے دے گھلایا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، کٹیا ساچی کرے رُشائیا۔ جھگڑا مُکا کے جوٹھ جھوٹھ، ست سچ وچ سمایا۔ مہربان آپے تھہ، دیاوان دیا کمایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی بُت، زرگن نور جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ کشن جیت سنگھ پنڈ لہارا ضلع جالندھر ★

پُرکھ اکال کہے میرا کھیل انوکھا، انہو وچ رکھایا۔ صفتاں والا شاستر سمرت وید پُران دُھر دا پوتھا، گرنٹھاں نال وڈیایا۔ میرے نام دا دیونہارا ہوکا، جو سندیشہ دیاں سنایا۔ آگے دا جانے کوئی نہ موقع، کی کرتا کل ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹی درشٹی دے بدلایا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ موہن سنگھ پنڈ کادیاں ضلع گرداسپور ★

جگ بدلنا دُھر دی ریت، ریتوان جنایا۔ راتی ستیاں دے اٹھدیاں سب دی بدل دیوے نیت، بدلی وچ دیر نہ کوئی لگایا۔ سوامی ہو کے وسے چیت، چیتن کر کے لئے جگایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، سوہنگ دھار وچ سمایا۔ زرگن زوریر زراکار انیت، ٹھانڈے سیت دے کرایا۔ من واسنا گرگھ جاونہا جیت، جگت جوگ جگت دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گیان چند پونہ شہر ★

چار لکھ ہزار بتی حکمے اندر مکے پنڈھ، سال بسال روپ نہ کوئے وٹایا۔ ایہہ کھیل سورے سرہنگ، آد جگاد اپنے ہتھ رکھایا۔ ستجگ ساچا دے اند، اند آتما وچ پرگٹایا۔ توں میرا میں تیرا سب دا ہووے چھند، نو کھنڈ دے سمجھایا۔ کوڑی کریا میٹے پنڈھ، ست سچ جگت پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے پرگٹایا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ نرندر جیت کور پنڈ کھتیار پُر ضلع شاہ جہان پُر یو۔ پی۔ ۰★

ستجگ ساچا مات لوک جاوے لگ، لاگت نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگتاں اندر پریم ستار جائے وچ، انحد نادى ناد سٹائی۔ بن مکے کعبیوں کایا کعبے ہووے حج، حضرت ملے دُھر درگاہیا۔ امرت جام نہجھر دھار پیائے رنج، کوڑی ترشنا بھکھ مٹائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ایکا روپ رنگ، رنگت اپنی دئے چڑھائی۔ سچ سُنھنجنی ویکھ پلنگ، سچ سَنگھاسن سو بھاپائی۔ شبد اناد و جا مردنگ، مرد مردانہ کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام سندیشہ اک سٹائی۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سر جیت کور پنڈ ویکے پُر ضلع امرتسر ★

نام سندیشہ دیوے ہر گھٹ بھیتر، گرہ گرہ آپ جنائی۔ کنچن سونا کرے پیتل، پیت پیتمبر آپ سہائی۔ دُھر درگاہی ٹھا کر پیتل، متر پیارا دیا کمائی۔ ساچے نام دادس کیرتن، کرتیاں کرت اک سمجھائی۔ حکمے اندر لکھ چار ہزار بٹی بیتن، بیتل دھار اک وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سوہنا اک اُجائی۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گرداس مل پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

گھر سوہنا سُنھنجنا، ٹھانڈا دُھر دربار۔ جس گرہ پرکاش ہووے آد نرنجنا، نرگن نور نور اُجیار۔ ٹھا کر سوامی وسے درد دُکھ بھے بھنجنا، پتیر میثور پروردگار۔ اوسے دے حکمے اندر کجک مات لنگھنا، سر سکے نہ کوئے اٹھال۔ ستجگ ساچا دیپک جگنا، اندھ اندھیرا مٹے غبار۔ ڈکا وجے وچ برہمنڈنا، ور بھنڈ کرے خبردار۔ لیکھا دُھر سورے سرنگنا، کھیل کرے نرگن نرویر نراکار۔ سچ پرکاش دیوے چندنا، کایا ماٹی ہو اُجیار۔ سرشٹ سبائی دسے بندنا، بندی خانہ توڑ گڑھ ہنکار۔ نام بھنڈارا ساچا ونڈنا، دین دُنی بنائے یار۔ پچھلی کرپا مکے بندنا، اگلا ست دھرم ہوئے اُجیار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ کرتار۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ روشن لال پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

کرتار کہے میں کرنی دا کرتا، قدرت میری دھار نظری آئی۔ جگ چوکڑی میرا بردا، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ حکمے اندر گھلدا، حکمے اندر سد وکھائی۔
جویں ماتا کھوں بال جداء، آيو وڈی چھوٹی کر وکھائی۔ جویں بھرواسا نہیں کسے ماٹی چم تن دا، آيو مانو سوسال توڑ نہ کوئے نبھائی۔ ایسے طرح کلجگ کوڑی کریا
حکمے اندر بھنڈا، ٹھمران ڈھر در گاہیا۔ جو پُرکھ اکال کچا نہیں کن دا، اپنی کرنی کار کمائی۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر مندا، نام ندھان ڈھولا گائی۔ اوہ کھیل
کرے اپنا کم دا، داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلایا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ مایا رام پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

سجگ ساچا جو کرے آپ پرچلت، چلتر میٹے کوڑ لوکائی۔ سو لیکھا جانے ہلت پلت، انتر باہر ویکھ وکھائی۔ سرشٹی نوں گیان دیوے فرنے توں پہلوں
پلک، پلک وچوں خلق دے سمجھائی۔ جو کرے پرکاش اُتے فلک، دھرنی دھرت دھول سہائی۔ بھگتاں نال کر کے سانجھا تعلق، ناتا بدھاتا لے جڑائی۔ جوتی
نور دی دے کے ڈلھک، اگیان اندھیر مٹائی۔ مہر کر زرننگ نگاہ وان آون نہیں دینا اگلی بھلک، چھن وچ اپنا بھید چکائی۔ جس ویلے سجگ ساچے سچ دھرم
دا دتا تلک، ٹکا دینا لگائی۔ بھگت سہیلا کوئی نہ جاوے کھسک، شبد ڈوری نال جڑائی۔ جو سندیشہ دے کے گیا رام وششٹ، بھید ابھید کھلایا۔ سرشٹی دی کھولے
درشٹ، پڑدا آپ چکائی۔ بھاویں کوئی سادھو سنیا سی ویراگی تیاگی بیراگی جٹا جوٹ دھاری بھاویں کوئی بھوگن والا گرہست، سمجھ سہجے دے سمجھائی۔ جے
مہربان مہر کرے پار کرے مورکھ موڑھے نندک، پت پلپیاں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے حکم نال سمجھائی۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُرندر پال پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

ساچا تھم دُھر دا فرنا، پُھرتی نال سرب اُٹھایا۔ سنگر شبد نوں کدے پئے نہ تُرنا، لکھ چوڑاسی اندر وڑ کے سٹیاں لئے اُٹھایا۔ جس دوار جائے اوس گھروں خالی کدے پئے نہ مُرنا، پریم پریتی لے کے آئیآ۔ ساچے سنناں بھگتاں ست نال سدا پئے جُڑنا، جو ست وچ سمائے پر بھ دا درشن پائے، تنہاں دے کلج نیڑ نہ آئے، سبج روپ نہ کوئے بدلانے، اکو رنگ دکھایا۔ مورکھ نگدھ سمجھائے، پتت پاپی ترانے دُشت دُراچاری اُٹھائے، گرکھ کر مچاری کرم کانڈ توں باہر لیکھے لائیآ۔ سبج ساچی رت سہائے، اباشی اچت ویکھ دکھائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک سمجھایا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ جگندر کور پنڈ بھولے ضلع جالندھر ★

سبج ساچا مارگ دتے دھرم، دوارا اکو دے درڑائے۔ مانو ذاتی تیرا نور نرالا برہم، پاربرہم رُشنائے۔ ساچی پریتی تیرا کرم، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائے۔ کوڑا گڑھ رہے نہ بھرم، پڑدا آپ چکائے۔ سبج ساچے دے کے جنم، آپ بنے جنیندی مائی۔ لیکھا میٹ کے ورن برن، ساچا رنگ اک رنگائے۔ ہر کرتا کرنی کرن، قدرت ویکھ دکھائے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک گھلائے۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۳ گر تخت سنگھ پنڈ لوڈووال ضلع لدھیانہ ★

سچ دوارا کھولنا، ہر کرتے ہو دیال۔ نام جیکارا اک بولنا، نال رلا کے بھگت سہیلے لال۔ ساچے کڈے ترازو تولنا، سنت سہیلا سجن اُٹھال۔ کوئی رہے نہ پڑدا اولہنا، جھکڑا گنا شاہ کنگال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دھرم آپ ورولنا، متھ سرب سنسار۔ کلج آبو کوڑی کریا نال رہی لگ، جگت اپرادھاں دتا کھپائیآ۔ جس دا لیکھا اوسے دا سکھ، ساگر گہر گسپہر پرگٹائیآ۔ کلج بدلن وچ سبج پرگٹاون وچ کرے نہ کوئی ڈکھ، کلیش وچ کلپنا نہ کوئے

ودھائیآ۔ ایہہ لیکھا اوہدا جس نے لکھ چوڑاسی جیو جنت بنائے نال مائس منکھ، تت وجود مائی خاک دتی وڈیائیآ۔ سو دھرم دوارا ایک اینکارا دکھائے سچ سچ، ست ست نال وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن نرور نرکار پروردگار سانجھ یار دھر دربار دھرم نشانیوں کدے نہ جاوے اک، انیلا تیر چلایآ۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ پنڈ جھاکے ضلع امرتسر ★

مہر کرے پر بھ اکو داتا، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوڑاسی جیو جنت گیاتا، پاربرہم پتر میثور دھر درگاہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گاوندی گاتھا، اکھر سوہلے ڈھولے راگاں ناداں وچ کرن شنوائیا۔ تس دا حکم سندیشہ نرگن سرگن دو جہاناں ہووے ساچا، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی حکم سنایا۔ گرگھ ساچے سنت جنال انتر آتم مٹے اندھیری راتا، ذئی دوتی پڑدالاہیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا پورب لیکھے وچوں پورا کرے گھاٹا، مہر نظر نگاہان آپ اٹھایا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی پتت پاون میٹے واٹا، مات گر بھ اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اک اکلا اینکار دھر دربار آپ درڑایا۔ مہر نظر کرے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ سنت سہیلے مات پچھان، گرگھ اپنے رنگ رنگایا۔ گرگھیں دے کے دھر دا دان، نام بھنڈارا جھولی پایا۔ دُھن آتمک راگ دیوے دُھنکان، انحد نادی ناد وجایا۔ امرت رس بخشے پین کھان، ترشنا بھکھ رہے نہ رایا۔ گھر سوامی ٹھا کر لے آن، گرہ مندر وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان محبوب محبت اپنی اک درڑایا۔ مہربان مہر کرے سرب سوامی، نر نرائن نظری آئیآ۔ جو لکھ چوڑاسی کایا مندر اندر گھر بھیترا نترجامی، گرہ لیکھا ویکھ دکھایا۔ سو سچ سہیلا اک اکیلا اگم اتھاہ سنائے اپنی بانی، بان انیلا تیر چلایا۔ دھرم دوار اینکار دکھائے سچ نشانی، جگت نشانہ کوڑا دے مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہر مہر نظر اٹھایا۔ کرے مہر دھر دا سجن، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ سچ پریتی بخشے دھر دا مجن، کوڑی دُرمت میل

دھوایا۔ جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں پڑدے آوے کجسن، لوکمت ویس اینکا روپ وٹایا۔ توں میرا میں تیرا ساچا مارگ آوے دسن، ست ستوادی ست کرے پڑھایا۔ گرہ مندر اندر نج آتم پر ماتم دیوے سچ انندن، رس اکو اک وکھایا۔ آون جاون پتت پاون توڑے بندھن، جم کی پھاسی رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔ مہربان مہر کرے ہر کرتار، قدرت داملک نظری آئی۔ جس دوارے وشن برہما شو کھڑے بھکھار، دیوت سُر سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن دیدار، کاغذ قلم شاہی لکھنہار، کاتب اپنی سیو کمائی۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ پنہار، جگ چوکڑی سیو کمائی۔ ترے گن مایا پنج تت دیونہار ادھار، سچ سوامی اپنی دیا کمائی۔ وست امولک کایا گولک دیوے ڈار، نام ندھانا سری بھگوانا اکو اک ورتایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ٹھگ چور یار، کام کرودھ لوبھ موہ اندروں باہر کڈھایا۔ نو دوارے پینڈا مکے بھار، سکھمن ٹیڈھی بنک جھگڑا دے مکائی۔ ایڑا پنگل ہووے شرمسار، اگیان اندھیر نظر کوئے نہ آئی۔ امرت رس دے کے ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی کملاپاتا اک چوائیا۔ شبد ناد دے سچی ڈھنکار، انبولت راگ الائی۔ جوتی نور کر اجیار، سچ ظہور دے وکھایا۔ مہر وچ سب کچھ بخشنہار، بخشش رحمت آپ کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی آد زرنجن نور کرے رُشنائیا۔ مہر پر بھ دی جو رہیا لوڑ، انتر انتر دھیان لگایا۔ تس سنگر شبد جوڑے جوڑ، سرتی اکال مورت نال ملائی۔ لگی پریت نبھاوے توڑ، کوڑی کرپا کر صفائی۔ جھگڑا رہے نہ مور تور، برہم پار برہم وچ ملائی۔ کرے پرکاش اندھیرے گھور، نوری چند چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرہ اک وکھایا۔ مہر اندر کرے مہربانی، مہر نظر اٹھایا۔ سچ دوار وکھائے سچی دھرم نشانی، نشانہ تیرا اک چلائی۔ بخشنہار پد زربانی، ترے گن اپتا ڈھردر گاہیا۔ جس دا کھیل جگت مہانی، مہما اکھ نہ کوئے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خالق پر تپالک اک اکھوائیا۔ مہر کرے ہر مہر دا داتا، دیوان وڈیائی۔ درس وکھا کے اک اکانتا، گھر ساجن بے پرواہیا۔ من واسنا کوڑی کرپا توڑے ناتا، ست سچ اک سمجھایا۔ جن بھگتاں پوریاں کرے آسا، نراسا رہن کوئی نہ پانیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی کار کمائی۔ گرگھماں دیوے ڈھردا سا تھا، گرگھ اپنا رنگ رنگایا۔ جو سنگر شبد مئے آکھا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ تس دا اندروں کھولے تاکا، بجر کپائی دے تڑائی۔ درس وکھائے ساکھیاتا، ہر سبجن شہنشاہیا۔ پورا کرے اگلا

پندھ بچھلیاں واٹاں، ادھواٹے رہن کوئی نہ پائیا۔ مہر اندر مہربان ہر کرتا جن ساچے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے ہر مہربان ورن برن جاتا پاتا، آتم پر ماتم پاربرہم برہم اپنے وچ سمائیا۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بھجن کور دے گرہ پنڈ بھگوان پرا ضلع امرتسر ★

چیت کرے موہے چاؤ گھنیرا، اندر مندر وجے حق ودھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار بنھن والا بیڑا، پاربرہم پتپر میثور اپنی دیا کمائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھن والا اپنا کھیڑا، پُرپاں لو آں آکاش پاتال گنگن گگننتر پھول پھولائیا۔ وقت آخیری بے نظیری لاشریک کرے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ پہلی چیت کہے میں جاواں بلہار، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ نرگن نور جوت کر اجیار، آتم پر ماتم پڑدا دئے اٹھائیا۔ بھگت سہیلا بن کے میت مرار، گر چیللا اپنے رنگ رنگائیا۔ شبد سندیشہ نر نریشا دیوے ایکنکار، اک اکلا آپ درڑائیا۔ سرب جیاں داسا نچا یار، وسنہارا ٹھانڈے دربار، پروردگار نور خدائیا۔ لہنا دینا ویکھ گرو اوتار، پیغمبراں بھيو ابھیدا رہیا گھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی اپنی کار کمائیا۔ چیت کہے میرے انتر انتر آوے خوشی، نر نتر ملے بے پرواہیا۔ دین دیال ٹھا کر سوامی دین دنی بدل دینی رچی، رچنا اپنی دینی سمجھائیا۔ من وکاری کوڑی سر شٹی بُدھ بیک کرنی سچی، ست دھرم نہکرمی ہو کے اپنا کرم دینا سمجھائیا۔ سرتی رہے کوئے نہ سٹی، شبدی ڈنک راؤ رنک کرے شنوئیا۔ اگلی رمز رہے نہ کجھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک وکھائیا۔ پہلی چیت کہے میں ویکھیا پروردگار، بے پرواہ نور خدائیا۔ جو سے سچکھنڈ پتے دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جگ چو کڑی نت نوت آد جگاد لیکھا جانے سرب سنسار، مہاسار تھی اپنی کھیل کھلائی۔ نرگن نرور نر اکار جوتی جاتا ہو اجیار، پُرکھ بدھاتا اپنا حکم ورتائیا۔ سنت سہیلے گرگھ گرگھ جن بھگت لئے بھال، صوفی فقیر آپ اٹھائیا۔ ساچا مارگ دس سکھال، ناتا توڑ کھج کوریا شاہ کنگال، دلال اکو دھر دانام دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا دُھر دربارا اِکو اِک سُبھائیا۔ چیت کہے میں خوشیاں وِچ تِکّاں راہ، بن اِکھاں اِکھ اُٹھائیا۔ صاحب سَنگَر شبد گو بند ملے ملاح، بیڑا نیا نوکا جگت ساگر وِچوں پار کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم دے سچ صلاح، پاربرہم برہم میلانے ملایا۔ جنم کرم دے کٹے پتت پاپیاں گناہ، پُنیت بن مندر مسیت لے بنایا۔ ساچا مارگ دے وکھا، جتھے وسے بے پرواہ، منزل حقیقی اِک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سَنگَر لیکھا بنا اِکلا، دُھر پوڑب لہنا دے چُکایا۔ چیت کہے میں ویکھ ہوواں خوشحال، پُرکھ اکال اِگمی کھیل کھلایا۔ کَلج کوڑی کرپا توڑے مات جنجال، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا اپنا تھکم ورتایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کایا مندر وکھائے سچّی دھرم سال، دُھر دا کعبہ اِک جنایا۔ جس گرہ دِپیک جوت جگے بے مثال، مُسل وِچ مسدہ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستوادی دُھن اتمک راگ الایا۔ چیت کہے میرے انتر آئے اِگم وِچار، شاستر سمرت وید پُران کہن کوئے نہ پانیا۔ جو گو بند کیتا قول اِقرار، بن قلم شاہی کاغذ لیکھ لکھایا۔ سو جانے سَت پُرکھ نرنجن اپنی دھار، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ نرگن نرُویر ہووے اُجیار، اجوئی رہت ویس وٹایا۔ نو نو چار پاوے سار، ساجن بن کے دُھر درگاہیا۔ بھگت سہیلے لے اُٹھال، لکھ چوڑاسی وِچوں کھوج کھوجایا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد بنے دُھر درگاہیا۔ جھکڑا مُکا کے کال مہاکال، سوال اپنا حل کرایا۔ چیت کہے میں دینا سرب احوال، دُھر درباروں منگ منگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کرے کمال، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنا بھیو اپنے وِچ رکھایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی پریتو دے گرہ پنڈ سٹھیالا ضلع امرتسر ★

درشن کرن جو آئی سنگر سنگت، گرگھ گرسکھ سنگی ساتھی نال رلائیآ۔ تن وجود کایا مائی خاکی اندر باہر چاڑھے رنگت، نام ندھانا سری بھگوانا اپنا رنگ چڑھائیآ۔ موہ وکار کوڑی کریا توڑے گڑھ ہنگت، ست سچ برہم مت اک سمجھائیآ۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی بودھ اگادھا اکو پنڈت، پاربرہم پتپریشور پروردگار سانجھیا ر دھر دی سکھیا اک سمجھائیآ۔ سنت سہیلے ساجن میت بن پڑکھ اکال دین دیال دوجے در نہ ہون منگت، گوہند سورا حاضر حضورا شبدی دھار دست امولک کایا گوک سرب آپ ٹکائیآ۔ جگھڑا مکاوے دوزخ بہشت جنت، جاگرت جوت بن ورن گوت ست سرپ شاہو بھوپ اک درسائیآ۔ میل ملائے دیکمائے پتپریشور دھر دے کنت، سنت ساجن دھر دا جوڑ جڑائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا، اک اکلاینکار، اکل کل دھاری اپنا آپ جنائیآ۔ درشن کرن جو سنگت آئی کر اکلھ، سوہنا سنگر روپ بنائیآ۔ دھیرج سنتوگھ انتر ملے ہٹھ، کوڑی کریا متا موہ وکار مٹائیآ۔ شبد اگئی دھن انادی وجے سٹ، آتمک راگ اک سنائیآ۔ نبھھر جھرنا امرت رس سچ دواویوں دیوے جھٹ، امیوں رس اپنا جام پیائیآ۔ ڈرمت میل نو دواویوں جاوے کٹ، کٹڑا کایا گڑھ اک سہائیآ۔ جس گرہ ٹھا کر سوامی پڑکھ اکالا رہیا وس، دین دیالا سوہا پائیآ۔ رنج نیز لوجن کھول کے اکلھ، پرتکھ ملے ہر گوسائیآ۔ گرگھیاں نالوں کدے نہ ہووے وکھ، گرگھیاں سنگ نہ کدے تڑائیآ۔ دوس رین اٹھے پھر، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گرہ مندر ویکھ دکھائیآ۔ درشن کرن خاطر ہر سنگت ہو یا ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیآ۔ صاحب سنگر دا پریم پریتی اندر کرنا جاپ، جگ جیون داتا دے مان وڈائیآ۔ ناتا توڑے ترے گن کوڑی کریا جگت سنٹاپ، پنت پنت دے بنائیآ۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بنا کے دھر دا ساتھ، سگلا سنگ سورا سربنگ اپنا آپ جنائیآ۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لیکھا لہنا دینا پورا کر کے گھٹ، پتن دھر دا سجن اک دکھائیآ۔ مہربان محبوب محبت وچ ہووے داسی داس، سیوک یاچک اپنا کھیل کھلایآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ پرکاش، اگیان اندھیرا دے مٹائیآ۔ ہر سنگت سد درشن رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ پڑکھ اکال دین دیال دیوے اک انند، انند اپنے وچوں پرگٹائیآ۔ گرگھ گرسکھ ہر سجن ویکھ اگئی نوری چند، جوتی جوت کرے

رُشائیا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندگی بندنا اک درڑائیا۔ بن سنگر پیار جیون لوکمت کسے دانہ جاوے ہنڈھ، تن وجود مائی خاکی پوچی پاچی کم کسے نہ پائیا۔ جو سچ
دوار دُھر دربار در ٹھانڈا جائے لنگھ، منزل وچوں اپنی منزل لئے بدلائیا۔ انتر نر نتر منتر گائے چھند، سنساروگ چُکائیا۔ ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی
پائے گنڈھ، بھیکھ پکھنڈ کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگت وچ ہر سجن سد سائیا۔ ہر سنگت تن
وجود باہروں درس کوئی نہ لوڑے، درشن اکو دیاں درڑائیا۔ سرتی شبد سنگر جوڑے، جوڑی بنے دُھر درگاہیا۔ در آیاں غریب نواز کدی کسے نہ موڑے، دست
امولک کایا گولک آپ لکائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھورے، جلوہ نور کرے رُشائیا۔ جھگڑا مکائے ٹھگ چورے، چوراسی دا لیکھا دے مکائیا۔ انت کنت
بھگونت پاربرہم پتر میثور انتر جامی ہو کے بہڑے، ہرجن گرگھ سنت ساجن ست مُجت وچ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ہر، ہر سنگت ہر ہر رنگ دکھائیا۔ ہر سنگت جو آئی چل، قدم قدم پندھ مکائیا۔ پُرکھ اکال تنہاں دے ول، ولولے اندروں ویکھ دکھائیا۔ تت وکار چھڈا
دے چھل، کوڑ گڑیارا پینڈا دینا مکائیا۔ سچ دوارا لینا مل، بن گوہند پُرکھ اکال دو جا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ جو وسے جل تھل، مہیئل اپنی کار کمائیا۔ کرے
پرکاش گھڑی پل، آد جگاد وجے ودھائیا۔ نہچل دھام بیٹھامل، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ سو آتم پر ماتم ست سروپ ہو کے جائے رل، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا
میل ملایا۔ سچ پریم داشبد اگئی امرت نام دُھر دا دیوے پھل، پھلی بھوت سرب کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
دوارا دُھر دربارا اکو اک درڑائیا۔ ہر درشن سدا ہر سنگت اندر، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس سہایا ساڈھے تن ہتھ نو دوارے دا مندر، مندر دے
اندر کندر اپنی لئی بنائیا۔ کرپا ندھان کرپا کر کے گرگھیاں توڑن لگا چندر، زندگی وچوں زندگی اپنے نال بنائیا۔ من واسنا کوڑی کر یا دہ دشا بھوے مول نہ بندر،
بندگی وچ مچھندگی اکو دے سمجھائیا۔ پینڈا مکا کے پرکاش سور یہ چندر، نوری جوت بن ورن گوت کرے رُشائیا۔ ساچی دست امولک اگم اتھاہ بے پرواہ کولوں
گرگھ سدا منگن، مانگت ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دین دایالا وڈ کرپالا پریم پریتی چاڈھے رنگن، رنگ انڈ ٹھرا آپ چڑھائیا۔ ہر سنگت ہر

سنگر مل ہر دوارے دوہاں دی سانجھی اِکو جہی بدن، بندیاں ورگا بندہ بندیخانے دا لیکھا دے مُکھیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت سرگن نرگن سرگن کرے کھیل سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر دا مالک اک اکھوایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ تِجا سنگھ دے گرہ پنڈ سٹھیلا ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال سُنو بیان، گر اوتار پیغمبر دھیان لگایا۔ سر شئی اُتے ویکھو مار دھیان، چار کُنٹ دہ دشا اُکھ کھلایا۔ ہر دے اندر رہیا نہ کسے گیان، کوڑی کرپا جگت ہلکایا۔ نیز روندے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن دے دُہایا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئی مہان، محبوب مل کے خوشی نہ کوئے بنایا۔ من واسنا شرع پھرے شیطان سر شئی در شئی اندر کیتی ہلکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ نر نریشا سچھنڈ نو اسی اک سُنایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار ویکھو لوکمت اُتے دھرت، دھرتی دھول رہی گر لایا۔ جھگڑا پیا اُتے فرش، اللہ واگر ورام دے لڑایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ دُھر دے کرم دی ویکھو اپنی فرد، پاربرہم پتر میثور دُھر فرمانا سری بھگوانا جو سرگن دھار نرگن نر ویر آگے کر کے آئے عرض، نر ویر کولوں منگ منگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر فرمانا اک سُنایا۔ گر اوتار پیغمبر دُھر فرمانا ویکھو پورب اتہاس، ہر کرتا آپ درڑایا۔ جس وچ حکم سندیشہ لکھیا خاص، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس ویلے کلجگ انت صدی چو دھویں ہوئے اندھیری رات، ساچا نوری چند نہ کوئے چکایا۔ دین مذہب جھگڑا میٹے (نہ کوئے) ذات پات، مایا ممتا موہ وکار ہنکار کرے لڑایا۔ ساچی وست نام امولک رہے کسے نہ پاس، سادھ سنت سری بھگونت دُھر دے کنت ملن کوئے نہ آیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم پتر میثور جوڑے کوئی نہ نات، سرتی شبدی میلا میلے کوئے نہ ----- نہ تن وجود و بے ودھایا۔ جو بھوکتاں وچ گئے آکھ، لیکھاں وچ لیکھا لکھیا ساکیات، قلم دوات شاہی جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ سو لہنا دینا منگے پُرکھ ابناش، شاہو بھوپ سرب گن تاس، سچھنڈ نو اسی اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار اک سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنے مذہب دین اسلام، لکھ چو اسی اندر وڑ

کے کایا مندر پھول پھولایا۔ من واسنا کوڑی کریا متا موہ سچ وگڑیا نظام، نوبت نام حق نہ کوئے سنایا۔ جگت ویدیا درشٹی ہوئی پردھان، سوان وانگ پھرے ہلکایا۔ سچ محبوب دا دیوے نہ کوئی گیان، انتر آتم نرنتر نرویر بھیو نہ کوئے گھلایا۔ کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ اپرادھ ڈنک وجائے آن، سوئی سرتی نہ کوئی جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر فرمان اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی دھرنی، دھرتی اُپر دھیان لگایا۔ جھگڑا پیا ورنی برنی، پاربرہم برہم بھیو کوئے نہ پائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا آئے کوئی نہ چرنی، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ اپنا وقت لنگھایا۔ ساچی منزل درگاہ ساچی ملے کسے نہ چڑھنی، جگت وکار پندھ نہ کوئے مکایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پاربرہم پٹی ملے کسے نہ پڑھنی، اکھراں والی ویدیا کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن دھار اک اُپجایا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا لاہ کے ویکھو پڑدا، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آپ جنایا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر دین دنی لوکات ویکھو سڑدا، اگنی اگت تتوت نہ کوئے بھجھایا۔ بھیو کوئے نہ کھولے میرے گھر دا، گرہ مندر اندر پڑدا نہ کوئے چکایا۔ بھانا کوئی نہ دسے زردا، سیس جگدیس نہ کوئے نوایا۔ سچ دوارے سچھنڈ کوئی نہ وڑدا، ادھ واٹی دسے لوکایا۔ ملے میل نہ نرگن نرکار نرویر نرکار نر دا، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ رسنا جھوا ہتی دند جیو جہان جگت جگیا سو ہووے پڑھدا، بن بھگت بھگوان وچ (مل کے) بھگوان اشٹ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا حکم حکمران اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر اپنے کھول کے ویکھو بستے، ہر کرتا آپ درڑایا۔ جس وچوں دیناں مذہباں دے تھانوں دسے رستے، مانو مانو ونڈ ونڈایا۔ فُرنے اشارے دسے اگنی اک دے، نچ نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئی گھلایا۔ نام بھنڈارے دتے سچ دے، رام اللہ ستنام واگرو آپ ورتایا۔ کیوں کوڑے ہوئے کایا بھانڈے ماٹی کچ دے، کنچن گڑھ نہ کوئی سہایا۔ من واسنا اندر جیو جنت جگیا سو سادھ سنت پھر دے نچدے، ترسنا ترپت نہ کوئی کرایا۔ وسیرے مکے نہ آتم پر ماتم الگ دے، سرتی شبد نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر سندیشہ نر نریشا اک اکلا آپ سنایا۔ گر اوتار پیغمبر و پُرکھ اکال منگے سب توں باقی، چار جگ دا لیکھا دینا وکھایا۔ کی سکھیا دتی تن وجود خاکی، کون منتر آئے درڑایا۔ کون جام پیایا بن کے ساقی، امرت جام پیایا۔ کس بدھ پڑدا لاہیا بجر

کپاٹی کھول تاکی، زمر میرا اتر دے سمجھایا۔ کون رس بوند چوائی سوانتی، اگنی تہ بُجھایا۔ کس بدھ جگا کے آئے زرگن جوت دیا باقی، گھر گھر وچ کر
 رُشانیا۔ کس بدھ حکم سندیشہ من کے آئے آکھی، آخر وچ اپنا تن وجود تجایا۔ کی لیکھا لکھ کے آئے قلم دواتی، نام صفتاں وچ صلاحیا۔ کی رنگ چڑھائے
 تن پوشاکی، پراپسنتی مدھم بیکھری کری کی پڑھائی۔ کی منزل دس کے آئے گھائی، رہبر جگت اکھوائیا۔ سو لہنا دینا سچ دوار ایکنکار پروردگار سانجھیا مگے حکم
 اخلاقی، اتقانی اپنی کار کمائی۔ کیوں کھجگ انت اخیر دین دُنیا بدلی حیاتی، ہدایت کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 دُھر فرمانا ساچا رانا دُھر دربارے آپ سنائی۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں دُنیا بھلی، میٹوں دیو سمجھایا۔ بھاگ لگے نہ کایا کلی، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے وڈیائی۔
 کیوں کوڑ اندھیری جھلی، منکا سمرن پوجا پاٹھ کم کسے نہ آئی۔ کیوں امرت دھار دُلھی، نچھر دھار رس نہ کوئے چکھائی۔ کیوں ممتا موہ و کار وچ رُلی، سچ سنگھاسن
 چڑھ کے پر بھ دا درس کوئے نہ پائی۔ کیوں جگت و کار لایا بلیس، آب حیات جام نہ کوئے پیائی۔ کیوں کوڑے کنڈے تلی، سچ ترازو کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لہنا ویکھ دکھائی۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں کھجگ کوڑی کریا کیتا زور، جور و زر رہیا گر لائی۔ جھگڑا پایا اندر
 تیج چور، شرع شیطان کرے لڑائی۔ کیوں چار گنت ہو یا اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ کیوں تساں ترت شبد نہ بٹھی ڈور، آتم جوڑ جڑائی۔ اس دا اتر
 دیو موڑ، سچ سندیشہ منگ منگائی۔ میں اگلا کھیل کرنا کچھ ہور، جس دی چار جگ سمجھ کوئے نہ پائی۔ کھجگ اندر سنجگ دینا تور، ترت اپنی کار کمائی۔ اپنا نام
 سندیشہ دے کے نواں نکور، چار جگ دا لہنا دینا مکائی۔ توں میرا میں تیرا دس کے بول، انبولت راگ دینا سمجھائی۔ سچ بھنڈارا آد جگاد میرے کول، جگ
 چو کڑی زرگن دھار سرگن رہیا ورتائی۔ سچ جیکارا دُھر دا نعرہ پڑدا دیوے کھول، خالق خلق دے پچھے آپ سمجھائی۔ صدی چو دھویں رہے نہ کوئے انھول،
 دُھر دا ڈنک کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ و شنوؤ بھگوان، آد انت جگا جگنت سری بھگونت دُھر
 دا کنت دیوے شبد نام انمول، انملڑی دست سنجگ دست دھرم ارتھ جھولی پائی۔ جو سنگر نام پیار دا روگی، مانو مانکھ نظری آئی۔ جو انتر آتم رس دا بھوگی،
 سچ سکھ راہ تکائی۔ جو زرگن زور دھار پڑھے پوتھی، بن اکھراں آواز الائی۔ تس دا ہووے میل سنجوگی، دُھر میل لائے ملائی۔ پُرکھ اکال چکے گودی، بن

بُجھاں بُجھاں بُجھاں بُجھاں۔ انتر آتما جائے سودھی، پتت پوت دئے بنایا۔ پندھ مُکائے لوک پر لوکی، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ پچھلی رہن نہ دیوے سو جھی، سمجھ
 وچوں باہر کڈھایا۔ پندھ مُکا کے جگت تریلوکی، برہمنڈاں کھنڈاں لہنا دینا دئے دوائیا۔ انت ملا کے اوس نرمل جوتی، جوت جوت وچ سمایا۔ جتھے بھگت
 بھگوان دی اگو گوتی، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ لہسنی پئے نہ کوئے کوٹھی، جگت سنگھاسن نہ کوئے وچھایا۔ کھانی پئے نہ کوئے روٹی، ترسنا ترکھانہ کوئے تپایا۔
 پریم وچ پریمکا رہے نہ سوتی، پریم پُرکھ اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت روگ دئے گوائیا۔ جن بھگت
 روگ جائے لٹھ، وسورا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس اُپر کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اٹھایا۔ ساچا مارگ کایا مندر اندر وڑ کے دیوے دس، باہروں کرے نہ
 کوئے پڑھایا۔ دُھن آتمک راگ سنائے اپنی سد، چھند اگلا دئے جنایا۔ جگت دوارا رہے کوئی نہ حد، من وکارا ڈیرہ ڈھایا۔ نچھر جھرنا امرت دیوے اپنا
 رس، رستہ اگلا دئے کھلایا۔ موہ وکار ہنکار غدار اندروں جائے نس، ساتنک ست ست کرایا۔ نچ نیز کھول کے اٹھ، پڑدا دئے چکایا۔ نام ندھان مار کے
 سٹ، سوئی سرتی لئے اٹھایا۔ گھر جوت کر پرگٹ، نور نور وچ رُشنائیا۔ کرپال ہو کے دیال ہو کے روگی دا روگ دیوے کٹ، دویت رہن نہ دیوے پھٹ،
 بھاگ لگاوے کایا مٹ، جوت جگاوے لٹ لٹ، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ جیہڑا روگی روگ والا ہووے سچ، تس بھاگ لگے کایا ماٹی کچ، پُرکھ اکال دین دیال
 سنگر پورا لوں لوں اندر جائے رچ، ساڈھے تن ہتھ ساڈھے تن کروڑ روم روم بیٹھے سیس نوائیا۔ جو روگی ہووے بیمار، راہ تگے نین اٹھایا۔ تس دی پاوے نہ
 کوئے سار، چارے کُنناں ویکھ وکھایا۔ بھگت اُدھارنا نرگن دی کار، جگ چوکڑی ویس وٹایا۔ ستیاں لئے اٹھال، آلس نندرا دئے مٹایا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ
 کنگال، اوج نیچ ایکا گھر وکھایا۔ جوتی جلوہ دے جمال، اندھ اگیان دُور کرایا۔ ساچے پریم دی اگمی پڑی دھرم مریض نوں دیوے کھوال، جس دے
 کھادھیاں خاوند دا وچھوڑا رہے نہ رایا۔ اوہ گُرگھ گُرگھ سجن پیت مُرار پر بھ دا لال، لال لال اپنا رنگ رنگایا۔ لے کے جاوے سچھنڈ سچھی دھرم سال،
 جتھے گُر اوتار پیغمبر نرگن جوت بن ورن گوت بیٹھے آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا روگی اندر پر بھ دا
 موبی، بُدھی توں پار سو جھی روزی پر بھ دا نام کھایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ کھبے ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دین دُنی ویکھ ہوئے حیران، چار گنٹ دہ دشا اندھیرا چھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ثابت رہیا نہ کسے دا دھرم ایمان، سچ سچ
سنجم حق نہ کوئے کمایا۔ من واسنا کوڑی کریا ممتا موہ وکار ودھیا شیطان، شرع شریعت مانو قابلیت دتی مٹانیا۔ سچن میت پتا پوت ہوئے بے ایمان، ساچا سنگ
سورے سر بنگ نہ کوئے نبھانیا۔ جو شاستر سمتر وید پُران راہیں دس کے آئے ریت، دُھر سندیشہ نر نریشا نر نرنکار تیرا اک سنانیا۔ کلجک

انت سِری بھگونت پھرے دروہی مندر مسیت، شودوالا مٹھ کوک کوک سنانیا۔ نیتر رووے ذات پات دین مذہب اوچ نیچ، راؤ رنک ساتک ست نہ کوئے
کرایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے کوئی نہ گیت، پار برہم پتر میثور تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ٹھیک، آون جاون لکھ چوڑا سی
پندھ نہ کوئے مکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر سیس نو انیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا چلے کوئی نہ چارا، کلجک

۷۲۰

اپنی کل ورتانیا۔ چاروں گنٹ دے دھواں دھارا، تیرا نام ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ دُھر داشد نہ کسے وچارا، سرتی شبد نہ کوئے جڑانیا۔ امرت رس ملے نہ
کسے ٹھنڈا ٹھارا، اٹھسٹھ تیر تھ دین ڈھانیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ کوڑی کریا دے و بچارا، کام کرودھ لوبھ موہ وکار ہنکار ہلکانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال
سچھنڈ نو اسی پروردگار ساچھے یار تیرا دے نہ کسے دربارا، درگاہ ساچی حق مقامے ملن کوئے نہ آنیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،

بیس بیسے ہر جگدیسے تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں انتم دے حد، دوئے جوڑ سیس نو انیا۔ کلجک کوڑ نگارہ رہیا وچ، چار گنٹ دہ دشا کرے
شنوانیا۔ ساچا کرے کوئی نہ حج، کایا کعبہ نہ کوئے رُشانیا۔ دُھن آتمک سنے کوئی نہ ند، انحد نام نہ کوئے شنوانیا۔ سچ دوار ایکنکار بھے کوئی نہ سچ، ساجن میت
تیرا نام گیت سنگیت تال نہ کوئے وجانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم تیتھوں ہوئی اڈ، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملانیا۔ تن وجود کایا مائی خالی دسن ہڈ، نام رباب

حق احباب ساچی تار نہ کوئے ہلانیا۔ صاحب سوامی انترجامی شاہ پاتشاہ شہنشاہ ساڈا نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، بے آب بے آب سارے رہے سنانیا۔ ---
----- گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا بھلیا سب نوں سجدہ، سیس جگدیش نہ کوئے بھکانیا۔ دھرم دوار دا رہیا نہ کوئی بردا، خادم ہو کے ساچی سیو نہ کوئے

کمانیا۔ مالک بنیا نہ کوئی تیرے گھر دا، سچ دوارے وڑن کوئے نہ پانیا۔ کلجگ کوڑی کریا وچ جیو جہان جائے ہڑھدا، نیا نوکا نام ہتھہ کسے نہ آینا۔ سچ سوامی سمرتھ کنت بھگونت ہو کے نہ وردا، کوڑا ناتا جڑیا جگت لوکانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے الکھ جگانیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر اپنے آگے کرو ہتھہ، بن ہتھاں ہبھ اٹھانیا۔ اگلا لیکھا دیواں دس، بن ودیا بن اکھراں کر پڑھانیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر سب دا لہنا دینا ہونا بس، پچھلے بستے دینے بندھانیا۔ اگلا حکم دینا یک، یاد دھر دی اک سنانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مارگ اکو دینا دس، چھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگانیا۔ کوڑی کریا ممتا موہ وکار دُرمت میل دینی کٹ، ست سچ اندر دینا کائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھرم و نجارے کھولنا ہٹ، لکھ چوڑاسی جیو جنت وست امولک دے ورتانیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر زمیں اسمان لوک پر لوک چوڈاں لوک آون ٹھ، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس جگدیس جھکانیا۔ ایکا نعرہ اینکارا دو جہانا بن رسنا جہوا گیت گو بند بولنا سچ، گھر گبھیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار دے سمجھانیا۔ ستجگ ساچی دھار اینکار لوکمت دیوے رکھ، نرگن نور جوت کر پر تکھ، پاربرہم پتر میثور شبدی دھار اک پرگٹانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیشہ نر نریشا نر نران اک سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر و پُرکھ اکال دا حکم بے نظیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آینا۔ کلجگ انت سری بھگونت بدل اپنی تقدیر، تدبیر اپنی دے درڑانیا۔ چار گنٹ دہ دشا شرع کٹ زنجیر، شاہ حقیر اکو رنگ رنگانیا۔ منزل دس اخیر، آخر اپنا حقیقی میل لے ملایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہیا نہ بھو، بھے وچ نہ کوئے لوکانیا۔ جھگڑا رہیا نہ میں ہوں، ہنکار گڑھ سرشٹ اُچانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا بھلیا سب نوں ناؤں، ناؤں نرکارا نہ کوئے گانیا۔ و بھچار ہووے تھائیں تھاوں، تھان تھانتر دین دُہانیا۔ ہنس بدھی ہوئی کاؤں، کاگ وانگ گر لانیا۔ بھاگ لگانہ کسے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھہ گاؤں، دھرم مندر نظر کسے نہ آینا۔ پر بھ ملن دار کھے کوئی نہ چاؤ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ کے اپنا جھٹ لنگھانیا۔ دین دُنی پرمارتھ سوارتھ بھلی اپنا راہو، رہبر لیکھا یاد نہ کوئے کرانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی پُرکھ اکال دین دیال گر اوتار پیغمبر در تیرے عرض سنانیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو سندیشہ اگم فرمان، چار جگ لیکھ

لکھت نہ کوئے بنایا۔ کوڑی کریا بدل دینا ودھان، سبجگ ساچا راہ چلایا۔ سچ دوارا ایکنکارا اِکو دسنا دھرم استھان، جتھے پوجا ہووے بے پہچان، جھکڑا رہن نہیں دینا دین مذہب ذات پات اُوچ نیچ راو رنک لیکھا دینا مکائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم پتر میثور ڈھولے سارے گان، تُوں میرا میں تیرا اِکو نام وجے ودھایا۔ سچ سندیشہ نر زیشا حکمے اندر فرمانا دینا زمیں اسمان، ضامن ہو کے اپنی کار کما ئیا۔ ست دھرم چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جھلنا اِک نشان، دھرم دوارا ایکنکارا اِکو اِک پر گٹایا۔ جس گرہ مندر ہندو مسلم سکھ عیسائی اِکو اشٹ منن آن، دوجا راہ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگا جگنت سری بھگونت دھر داکنت دیونہارا نیا منت، منتر انتر نر نتر چو جنت سادھ سنت آپ سمجھایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جوت شبد ادھار مہاراج پورن سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

خوشی مناؤن چار جگ دے پچھلے بھگت، بھگونت مل کے خوشی منایا۔ کرپا کر والی عرش، عرشی پر یتم تیری اِک سر نایا۔ نگاہ وان ہو اُپر دھرت، دھول دے وڈایا۔ جو تیرے درس رہے ترس، نیتز لوچن نین راہ تکایا۔ انھاں میٹ اندروں تڑپ، بھٹکن دے گوائیا۔ آہ بھرے کوئی نہ سرد، ساتنک ست دے ورتایا۔ تُوں جو دھا سور پیر مردانہ مرد، بے پرواہ اکھوایا۔ سچ بینتی سُن عرض، در ٹھانڈے سپس نوایا۔ جن بھگتاں ونڈ اپنا درد، دردی ہو کے دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اِک سمجھایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ امرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

پچھلے بھگت دین سندیشہ، خوشیاں وچ جنائیا۔ تیری بے پرواہی نر نریشا، سچ سچی شہنشاہیا۔ کلجگ انتم کھیل نرالا ویکھا، ویکھ ویکھ وچے ودھائیا۔ دُھر فرمان سُنیا اُپدیشا، چار جگ توں باہر کرمی پڑھائیا۔ نرور ہو کے یلو اکو نیتا، نچ نیتا اگھ گھلائیآ۔ بن پوجا پاٹھ بندگیوں لہنا لیتا، پورب جنم دے وچھڑے لئے ملائیآ۔ لگھ چوراسی وچ نہ بھلیا چیتا، اُبھل تیری سرنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سُرچیت سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیتھوں بلہار، آپ اپنا گھول گھمائیآ۔ تیرا کھیل اگم اپار، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویس وٹائیآ۔ نرگن لہدے رہے وچ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پربت کھوج کھوجائیآ۔ کھوجدے رہے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان راہ تکائیآ۔ کلجگ انت کرپا کیتی مہان، مہروان پر بھ اپنی دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے ویکھے آن، گر چیلے بوجھ بُجھائیآ۔ ست دے اک گیان، اگیان اندھیرا دتا مٹائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولے سارے گان، سب دے انتر وچے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دوار در تیرے ملے وڈیائیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بشن کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن کلجگ ویکھیا کھیل نرالا، نرگن تیری وڈ وڈیائیآ۔ ساچا مارگ دس سکھالا، کلجگ کوڑی کرپا وچوں باہر کڈھائیآ۔ ترے گن توڑ جنجالا، برہم مت اک سمجھائیآ۔ کایا مندر دکھا سچی دھرم سالا، پڑدا اوہلا دتا اٹھائیآ۔ مُرشد ہو کے مُریداں پچھہ حال، حالت ویکھی جگت لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ رنجیت کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا سُنھننا دِسیا طریقہ، طاقتور دِتا درڑا نیا۔ مارگ وکھایا نیکن نیکا، نج گھر اپنی تاڑی لایا۔ دین مذہباں توڑ شریکا، شرارت اندروں دتی کڈھانیا۔ اپنی دس حق توفیق، یک حکم اک سنانیا۔ ترے گن دھنی بن اتنا، ترے بھون ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا کوئے نہ میٹے کیتا، ہر کرتے تیری سرنا نیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جاگیر کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیری ویکھی اگئی کرپا، کرپال تیری وڈیا نیا۔ جن بھگتاں جنم مرن دی کٹ کے پیتا، بمل روپ دِتا بنا نیا۔ مارگ دس کے ساچے سکھ دا، سکھیا اکو دتی درڑا نیا۔ ایشٹ مٹنا پُرکھ اکال اک دا، ایکناک سیس جھکانیا۔ جو ہر گھٹ اندر دِسد، لکھ چوراسی رہیا سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتا نیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سرجیت کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن تیری ویکھی مہربانی، مہر نظر اٹھانیا۔ جن بھگتاں دے کے نام نشانی، نشانے پچھلے دتے بھلایا۔ مارگ دس کے آلے جاویدانی، راہ اکو دِتا سمجھانیا۔ جس دی منزل حق آسانی، مشکل آگے نہ کوئے ٹکانیا۔ جوہ رہے نہ کوئے بیگانی، بیوہ روپ نہ کوئے اکھوانیا۔ گھر ملے شاہ سلطانی، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جتھے جو بن ملدا نویں جوانی، بردھ روپ نہ کوئے وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھوا اپنی مہمانی، مہر نظر اک اٹھانیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن تیرے چرن کول بلہار، آپاگھول گھمائیا۔ جس کھولیا سچ دوار، درگاہ ساچی روپ بدلایا۔ بخش کے حق پیار، پریتم پریتی اک درڑایا۔
سنت سہیلے گرگھ بھال، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ مُجّت وچ بنا کے لال، سپوتے گود اٹھایا۔ جگت جگت دی بدل کے چال، مارگ اگلا دتا سمجھایا۔ کریا کھیل
کل کمال، کامل مُرشد اپنے ہتھ رکھ وڈیایا۔ سنگر شبد بن دلال، ونج اکو دتا کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر جیت سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہے وڈ داتے بے پرواہ، بے پرواہی تیری نظری آئی۔ جن بھگت بن ملاح، کھیوٹ کھیٹے بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ ساچا مارگ دس نواں، سانجھ
اپنے نال رکھایا۔ درگاہ ساچی لا کے ناواں، نر نرائن دتی وڈیایا۔ جن بھگت گرگھ رلے نہ ڈار کاواں، کاگ ہنس دتے بنایا۔ میل ملائیں نال چاواں، چاؤ
گھنیرا اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سنگھن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا کھیل اگم اپار، اپر پیر سوامی نظری آئی۔ کرپا کیتی وچ سنسار، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جن بھگتاں دے ادھار، اُدر دا لیکھا دے
مُکایا۔ ست نام دس جیکار، شبد اکو اک سنایا۔ نو نو چار توں کر کے پار، پر م پرکھ اپنا میل ملائی۔ جنم مرن دا دکھ نوار، چوڑا سی پھند کٹایا۔ ساچا دس کے
منگلاچار، دھر دا سوہلا اک اُپجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک درڑایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بھان سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا کھیل عجیب، عجب نرالا نظری آیا۔ جن بھگتاں دے کے اک نصیحت، دُھر فرمانا سچ سنایا۔ آتم پر ماتم جانو اصلیت، بھیسو ابھیدا
دِتا گھلایا۔ پُرکھ اکال سچّی ولدیت، آد جگادی نظری آیا۔ اس دے وچ وڈ قابلیت، کامل مُرشد اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
بھگتاں بدل دتی طبیعت، طیب ہو کے ویکھ دکھایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریم سنگھ تے وریام کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا مارگ ویکھیا سچّا، سچ تیری سرنا یا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچّا، کنجن گڑھ وڈیا یا۔ درس دکھائیں اندرلی اکھا، پرتکھ روپ گوسایا۔
حقیقت ویکھیں حقّا، کوڑی کریا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار اک اپا یا۔ جن بھگت کہن تیرا ویکھیا دُھر دارس، جو
رستہ دے درڑا یا۔ بن واسنا کر کے وسّ، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ پریم پریتی اندر رچ، رچنا اپنی دینیں سمجھایا۔ بول جیکارا اک اکھ، الکھ اگوچر دتا سمجھایا۔
آتم پر ماتم رہے کوئی نہ وکھ، دُھر داناتا جوڑ جڑا یا۔ دھرم دوار کھول کے ہٹّ، ونجارا ہو کے وست ورتا یا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، سچ دوارے سو بھاپا یا۔
بھگت سُہیلے جوڑ کے ہتھ، بیٹھے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا ٹھانڈا دربارا، درگاہ ساچی نظری آیا۔ جتھے دیک جوت اُجیارا، تیل باقی نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی رسنا جہوا گاوے منگلا چارا، شبد
انادی دُھن پرگٹایا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، تخت نواسی سو بھاپا یا۔ لیکھا جان گرو اوتارا، پیغمبراں اپنی کار سمجھایا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن لے اوتارا،
اوترا اپنا بھیس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ایشر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیری آد جگادی ویکھی دُھر دی وادی، وعدہ اپنا پور کرائیا۔ جن بھگتاں بن امدادی، نرگن ہو کے اپنا بھيو گھلایا۔ ساچی سکھیا دے اہلادی، علیحدہ اپنی کار کماييا۔ جنم کرم دی پوری کر کے بازی، ڈنک اپنا اک سنایا۔ منو آ رہے کوئے نہ غازی، گھر گمبھیر بھے وکھایا۔ پچھلا لیکھ چکا کے ماضی، محبوب اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اگلا اک گھلایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بتا سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا ڈونگھا ویکھیا راز، رزق رحیم رازق تیری وڈیایا۔ جن بھگتاں ساجنائی ساچ، ساجن ہو کے ہو سہایا۔ لیکھا چکا کے وضو نماز، سجدہ اکو دتا سمجھایا۔ جگت جگ بدل کے سماج، سمگری اکو دتی وکھایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، دُھر دی وڈیا اک پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماييا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ اندر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیری سوہنی ویکھی کرنی، قدرت قادر وچ نظری آييا۔ جو بھگت سہیلے لگے تیری سرنی، سرنگت اکو دتی وڈیایا۔ اکو ٹک پئے پڑھنی، پاتھشالا کایا مندر دتا سہایا۔ اکو منزل پئے چڑھنی، تیرے چرن کول ملے سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، اکتکار دھرم دوار در ٹھانڈے آس رکھایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ تارا سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیری ویکھی وڈی نئی سکھیا، ساکھیات دتی درڑا ئیا۔ جن بھگتاں پا کے دُھر دی بھجھیا، بھرپور رہیا دکھائیا۔ چاروں کُنٹ اکو نور دسیا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جو ورن برن ذات پات وچ کدے نہ جاوے بھٹیا، پاربرہم برہم اپنا روپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک دکھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہرچرن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا ویکھیا کھیل اپارا، اپرپر سوامی تیری بے پرواہیا۔ اسیں رلدے آئے وچ سنسارا، سنجگ تریتا دوپر کلج مدھ اپنا پھیرا پائیا۔ چھن بھنگر تیرا ویکھدے رہے نظارہ، جوتی جوت جوت نال رُشنا ئیا۔ کلجگ انت تیرا کھیل اپر اپارا، اپرپر سوامی تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرم دوار وجے ودھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جرنیل سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیری ویکھی چال نرالی، بانکے سوہنی نظری آئیا۔ تیرا کھیل جوت اکالی، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیا ئیا۔ جس بھگت ساچے سرت اٹھالی، سوئی آپ جگائیا۔ اپنے پریم دی دے کے لالی، کوڑی کریا دتی دھوئیا۔ ترے گن ناتا توڑ جنجالی، جاگرت جوت کری رُشنا ئیا۔ ساچے در بنا سوالی، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا نظری آئیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پرکاش کور دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن توں مالک دُھر درگاہ، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ جگ جگ کردا رہوں نیاں، لوکات عدل عدالت اک دکھائیا۔ تیرا لیکھا بے پرواہ، بے پرواہی وچ اپنا حکم ورتائیا۔ سنجگ تریتا دواپر تیرا لاؤندے رہے دھیاں، دوس (رین) سیوا وچ وقت لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بشن سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن تڈھ بن اور نہ دے دُجا، دُتیا بھو نظر کسے نہ آئیا۔ جس بدھ جن بھگتاں بھيو کھلا گوجھا، رمز سمجھ نال ملائیا۔ پڑدا اوہلا رہیا نہ لکا، لائق نا لائق اپنے رنگ رنگائیا۔ اُجل کر کے کھا، دُرمت میل کری صفائیا۔ پیار نال بنا کے اپنا ستا، سٹ دُلا رے گود اٹھائیا۔ جگ جنم دا رہیا کوئی نہ رُٹھا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تیرا کھیل ابناشی لپتتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ پریتم کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا سُنیا اک سلوک، سوہلا دُھر درگاہیا۔ جس دا میلانا نال نرمل جوت، تت تت نہ کوئے دکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، گوتم بدھ بدھی توں باہر گیا سمجھائیا۔ جتھے سمجھ سکے نہ کوئی سوچ، سوچ سوچ دتی درسائیا۔ جو تیرے درشن نوں رہے لوچ، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرم دوارا ایکنکارا ایکا تیرا دینا دکھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ڈاکٹر مانک سنگھ امرتسر ★

جن بھگت کہن تیرا ویکھیا تھم اپار، فرمانا دُھر درگاہیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پینمبر سیس نواہیا۔ سر سکے نہ کوئے اٹھال، وشن برہما شو دیوت
سُر چلے نہ کوئے چترایا۔ انتم ہو کے آپ دیال، دینن دیا کماہیا۔ بھگت سہیلے ویکھ لال، لالن اپنا پڑدا لاہیا۔ جگت اوٹری چل کے چال، بھيو ابھید دتا کھلایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مستک ٹکا دھوڑی خاک رماہیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بنس سنگھ بستی اڈا ضلع جالندھر ★

جن بھگت کہن بھگتاں دسیا اپنا راہ، رحمت دتی کماہیا۔ دُھر درگاہی میلا لیا ملا، ملاوٹ وچ نہ کوئے رکھایا۔ سنگر شبد بنا گواہ، شہادت اپنی اک بھگتایا۔
چار گنٹ دہ دشا پھیرا پا، پھرت پھرت ہر سجن کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در بدن سیس نواہیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بنتا سنگھ یو۔ پی۔ ۰ ★

جن بھگت کہن تیری ویکھی حق بندگی، بندنا دتی درڑایا۔ دوسر رہے نہ کوئے مُشندگی، مُشکل حل کراہیا۔ دھار دکھری رہے نہ ہنگ برہم دی،
پاربرہم سرناہیا۔ کر پرکاش اگے چن دی، نور نور وچوں رُشناہیا۔ لیکھے لائیں جو بھگت جن جننی جن دی، جنم توں باہر ہوویں سہاہیا۔ آس پور کرائی پر تھو
والے ان دی، گرہ گرہ بھوگ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماہیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ گردت سنگھ دے گرہ پنڈ رام دوالی ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن توں کرنی کرتا قدرت دا مالک، شہنشاہ اکھوائیا۔ کلجگ انم بن کے ثالث، فیصلہ دھر دا اک سنایا۔ جن بھگت سہیلے ویکھ کے ثالث، ماٹی خاک وچوں باہر کڈھایا۔ کوڑی نندرا میٹ کے آلس، اصلیت دتی سمجھایا۔ دھرم دوار بنا کے بالک، بچپن اپنی گود رکھایا۔ سدا سہیلا بن پرتپالک، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ کندن سنگھ پنڈ پنڈوری وڑیچ ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن توں کرنی دا کرتا، ایکنکارا اک اکھوائیا۔ نہ جتے نہ مردا، جنم مرن ویس نہ کوئے وٹایا۔ سچکھنڈ دوارے وڑدا، سچ سنگھاسن سوہا پایا۔ دیک جوت ہو کے بلدا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ شبد سندیشے گھلدا، جگ چوکڑی کرے پڑھایا۔ مالک بن کے نہچل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی سوہا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرا سوہنا نظری آہیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بلجندر کور دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا در سوہنا، باڈھی بنت نہ کوئے بنایا۔ تیرا روپ انوپ ست سروپ موہنا، جو موہے جگت لوکایا۔ جس جگت وکار دُرمت میل پاپاں کپڑ بھگتاں دھونا، اندر باہر کری صفایا۔ امرت رس نچھر دھار چونا، بوند سوانتی اک ٹپکایا۔ کرے پرکاش تچے لوننا، اٹھ پر تکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرناہیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ دوند ر کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا مارگ دے سوکھا، سوہنا سچا نظری آئیآ۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، دین مذہب نہ کوئے لڑائیآ۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، اکو ڈھولا دتا سمجھائیآ۔ جو بھاگ لگائے کایا مائی کوٹھا، بن چھپر چھنّ وجے ودھائیآ۔ کرے پرکاش نرمل جوتا، نرگن نور ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ آپ رنگائیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ سرچیت سنگھ، گرسرن سنگھ سلطان ونڈ گیٹ امرتسر ★

جن بھگت کہن توں دھر درگاہی رنگ رنگیلا، مادھو دھر دا نظری آئیآ۔ جن بھگتاں کلجگ انتم بن وسیلہ، واسطہ اپنے نال جڑائیآ۔ اوچاں نیچاں غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اکٹھا کر قبیلہ، بنس سر بنس دتا سہائیآ۔ جگت نمائیاں بن وسیلہ، وستو اپنی دھار سمجھائیآ۔ جھکڑا رہیا نہ نر مدینا، ناری پُرش اکو رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا دتا دکھائیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ راج کور پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپُڑ ★

جن بھگت کہن اساں ویکھیا غریب نوازا، غریب نمانے گلے لگائیآ۔ ست دھرم دا سچ کھول دروازہ، درگاہ ساچی پڑدا رہیا اٹھائیآ۔ جن بھگتاں رکھنہارا لاجا، سر اپنا ہتھ لگائیآ۔ نرگن ویس اگتا لوکمت ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ بندھائیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ناظر سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیری ساچی دھارا، دھرنی دھرت دھول نظری آئی۔ چار ورنہاں اک پیارا، مُجت بے پرواہیا۔ اوچاں نیچاں جھگڑا مُکاوں وچ سنسارا، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ تُوں میرا میں تیرا بول جیکارا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محلا اُچ اٹلا اکو اک دسائی۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جگیت سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن در تیرے نمسکار، نمو نمو سیس نوئی۔ در تیرے کھڑے بھگھار، بھچھیا دینی ورتائی۔ راہ تكدے رہے نو نو چار، جگ چوکڑی دھیان لگائی۔ کون ویلا کل کلکی لئے اوتار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جو پیچ جائے سوار، سوار تھ اپنے نال رکھائی۔ جگت سماج وچوں کڈھ کے باہر، گھر اپنا اک وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دئے چکائی۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ گریت سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن پورب لہنا دتا، دیونہار وڈیائی۔ بھگتاں پوری کرے اچھا، اچھا پورن آپ اکھوائیا۔ سچ دوارے آپے دسا، پڑدا اوہلا اٹھائی۔ نظری آیا اک داہکا، حکمت اپنی اک جنائی۔ روپ دھار کے وڈیوں نگا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ گرکھاں بن کے دھر دا پتا، پتر میثور سیس سہائی۔ آگے کدے نہ دیوے پچھا، پچھوں پُشت پناہ ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھائے دھام اک انڈٹھا، انڈٹھری کار کمائی۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بلوندر کور دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن تیرا اولّا ویکھیا سوانگ، سوانگی دتا دکھائیا۔ جن بھگتاں پوری کر کے تانگھ، ترشنا دتی مٹائیا۔ آگے دینی پئے کسے نہ بانگ، وضو نماز نہ کوئے وڈیائیا۔ جگت وجاؤنا پئے کوئی نہ ناد، سنکھاں ڈھن نہ کوئے شنواییا۔ کھڑکاؤنا پئے کوئی نہ ساز، ساجن اکو نظری آئیآ۔ کایا مندر اندر مار آواز، ڈھر دا میلا لینا ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہن تیرا سوہنا ویکھیا تیوہار، دہاڑا نظری آئیآ۔ تیرا پاک پوتر آہار، ہر ہر دے کرے صفائیآ۔ تیرا سچ دھرم پرچار، پرچون دے ونجارے دے مٹائیآ۔ تیرا نام شبد جیکار، دو جہاناں کرے شنواییا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرا سوہنا نظری آئیآ۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

جن بھگت کہن در سوہنا دے سہنجنا، سو بھاؤنت رنیک۔ کر کرپا آد نرنجنا، تیرے وچ حق توہین۔ توں داتا درد دکھ بھجے بھنجنا، بھوساگر وچ انیت۔ تیری دھوڑی ہووے مجنا، لیکھا رہے نہ اوچ نیچ۔ توں آتم پڑدا کجنا، اپنا مارگ دس باریک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے جن بھگتاں کر تصدیق۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی جگیر کور پنڈ کاٹھ گڑھ ضلع پٹیالہ ★

جن بھگتاں کر تصدیق دے شہادت، شادیانے دے وجایا۔ تیرے نام دی کرن اک عبادت، اول اللہ نظری آئے نور خدایا۔ تیرے محبت پیار دی انھاں انتر اک امانت، عملوں دے وچ رکھی چھپایا۔ توں کرپا کر صحیح سلامت، صاحب تیری بے پرواہیا۔ تیرا نام رس مکھ چوان اگم نیامت، نج نیتز ہوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی نظر اک اٹھایا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ست پال فرید آباد ★

پُرکھ اکال کہا، جن بھگتو دیا کماوانگا۔ جو جنم جنم دا وچھڑ رہیا، تِس اپنا میل کراوانگا۔ جس اک وار میرا نام لیا، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھاوانگا۔ جو اک واری میری سرن پیا، سچھنڈ دوار کواوانگا۔ جو اک وار میری جوہ گیا، جاگرت جوت وچ رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈے رنگ رنگاوانگا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ بی بی بھندر کور پنڈ کڑیالا ضلع امرتسر ★

در ٹھانڈا اک درساوانگا۔ برہمنڈ پنڈھ چکاوانگا۔ ٹٹی گنڈھ جوڑ جڑاوانگا۔ پرمانند وچ کواوانگا۔ جس گایا سوہنگ چھند، بندی بند نہ کوئے رکھاوانگا۔ اوہ لگا میرے انگ، انگیکار آپ ہو جاوانگا۔ سنجگ چاڑھ کے نواں چند، بھگت سہیلے آپ چکاوانگا۔ جنہاں دواویوں بھوجن کھا دھامنگ، منگل انھاں دا ڈھولا گاوانگا۔ ساچی منزل جاواں لنگھ، اندر اکو اک سہاوانگا۔ جتھے آتم سچ پنگ، سچ سنگھاسن سوہا پاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ دین دیال ویکھ وکھاویگا۔ بھگت سہیلے میل ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا سرب چکاویگا۔ پورب لہنا چکاوان

آیا، ہر سجن دُھر دا میت۔ جگت ترشنا میٹے مایا، متاموہ وچوں کرے اتیت۔ جن بھگت سہیلے جوڑ جڑایا، سنجگ سچ چلائی ریت۔ باؤن دا لہنا دینا پور کرایا، بل دی توڑ نبھائی پریت۔ بچیاں دا بچن لیکھے لایا، رحمت کر بخشیش۔ سنجگ دے انت دا بھوجن کلجگ انتم کھایا، کھا کے گایا بھگتاں دا گیت۔ بچھلا قرضہ مقروض لاہیا، بیٹھ کے دھام اتیت۔ سمت شہنشاہی تن وجے ودھایا، کریا کھیل پر بھو انڈیٹھ۔ چار چیت دی رت سہایا، سہنجنی دے پُنیت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک پریت۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جگندر کور گوال ٹولی فروز پُر چھاؤنی ★

چار چیت کہے کیوں میرے وچ ہووے ارداسا، انت ارداس سدھائی۔ ایہہ نو سوچرانوے چو کڑی جگ دا تماشا، طمع دے وچوں باہر رکھائی۔ جس دا کھول نہ سکے کوئی خلاصہ، خالص سکے نہ کوئے سمجھائی۔ لہنا دینا جانے پُر کھ ابناشا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس جنم جنم دا بھگتاں پورا کیتا گھاٹا، لہنا مول مکائی۔ وڈیاں چھوٹیاں اوچاں نیچاں اکو آتم برہم جوڑ کے ناتا، اکو دتی مان وڈیائی۔ سچ پریم پیار دا بھوجن کھادھا، خوشیاں وچ خوشی بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ترپت کور گوال ٹولی فروز پُر چھاؤنی ★

چار چیت کہے جن بھگتاں دا لیکھے لاؤنار کھا سکھا، جو بھیدا دتا کرائیا۔ جنم جنم دا میٹنا دکھا، دلدر دتا گوائیا۔ اُجل کرنا سکھا، گھ ڈھولے صفت صلاحیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بناؤنے اپنے پُتا، پتر میثور گود اٹھائی۔ جے توں مہربان ہو کے تھھا، کوجھیاں کملیاں لینا ترائی۔ گرکھاں نال کدے کریں نہ غصہ، غصہ

جُھے وِچوں باہر کڈھائیا۔ سدا بھگتاں دے پیار دا رہیں بھگھا، پریتی وِچ پریتم پریم ورتائیا۔ انت آخیر ویلا اوہ ڈھکا، جس دا جگ چوکڑی راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ کشمیر سنگھ پنڈ سدا ضلع گرداسپر ★

پُرکھ اکال کہے میرا پورا ہویا وبار، واہوا وٹی ودھائیا۔ سب دا لہنا دتا اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ باؤن آکے کر نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ بل کہے میں ہویا خبردار، اپنی لے انگڑائیا۔ اپنی کرنی کر بحال، گرگھ بہل ہونہ کوئے گر لائیا۔ جے کھان پین دا قرضہ دتا اُتار، سچ پریم دا ادھار باقی نظری آئیا۔ ساچے بھگتاں سدا گود رکھیں بہال، درگاہ ساچی دھام سہائیا۔ جنہاں خوشیاں نال تیتوں دتا کھوال، پکا بھوجن بھاجیاں وِچ ملائیا۔ اُنھاں دا ہون نہ دیویں زوال، جگت زاویئے وِچوں باہر کڈھائیا۔ اینگل آف ڈیسینٹ کوئی نہ ڈگری کرے وِچار، پیمانہ پیمائش نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ جاگیر سنگھ پنڈ سدا ضلع گرداسپر ★

پُرکھ اکال کہے سُن باؤن، بار بار سمجھائیا۔ میں بن کے پتت پاون، پاپیاں رہیا ترائیا۔ پھڑا کے اپنا دامن، دماں دا لیکھا پور کرائیا۔ بن کے دھر دا ضامن، درگاہ ساچی دیاں ٹکائیا۔ دکھا کے سچ نشان، نشانہ اک اکو جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار وچ جیٹھووال ★

سر رکھاں ہتھ اپنا آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جنہاں جیہا دُھر دا جاپ، جگ جیون داتا اوٹ تکائیا۔ اوہ انتر کر کے پاک، پوتر دیاں دکھائیا۔ باہروں دسن مائی بتلے خاک، انتر نور جوت رُشنائیا۔ باؤن اس دا لیکھا دسنا پہلی وساکھ، جو گوہند آس رکھائیا۔ کی آگے ہونا پاٹھ، کی ڈھولا جگت شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھے لائے گرہ گرہ پکوان، چوڈاں ماس پورا کر کے پورب دان، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ پرساد کہے اپنی رسنا لا بھوگ، بھگوان دیا کمائیا۔ تیرا درس ہووے اموگھ، پڑدا دینا چکائیا۔ تیرے نام دا ملے جوگ، جگتی اک درسائیا۔ گرگھ راہ تکتے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پندھ مکائیا۔ جنہاں تیرا گایا سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا دُھر درگاہیا۔ انھاں کدے نہیں تن تیتھوں منگنی موکھ، سورگ بہشت دی آس نہ کوئے رکھائیا۔ کر کرپا انتم میلنا اپنی جوت، جتھوں ہووے نہ کدے جدائیا۔ ایہہ انھاں پچیاں دی آخری چوگ، جو باؤن دوارے آس رکھائیا۔ سو ویلا وقت گیا پہنچ، روداس چمارا دئے گواہیا۔ ہر سنگت دکھا اپنی موع، معاوضہ پچھلا دے چکائیا۔ تیری کرنی نہ پئے کھوج، خود کھوج کے لے اٹھائیا۔ جن بھگتاں توں بھوگ لگائے نہیں جانے روز، اک وار دا لیکھا درگاہ ساچی لینا پائیا۔ آگے دیکھدے رہن تیرے چوج، چوجی پریتم تیری خوشی منائیا۔ بھگتاں اتے بھگتی دا سٹیں کدے نہ بوجھ، مہر نظر نال پار کرائیا۔ ہوئے دارہے کوئی نہ روگ، ہنگتا دینی گوائیا۔ جنہاں تیرے بھوگ دا اک ارداسا لیا سودھ، سواسا انھاں دا لیکھے پائیا۔ گرگھیاں نال کریں نہ کدے کرودھ، لوبھ وچ کدے نہ آئیا۔ سدا بخشیں اپنی موع، مجلس اپنی نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ باؤن کہے میرا لہنا گیا ادھار، ادم کیتا بے پرواہیا۔ انھاں پچیاں پائی سار، جو چار بھیناں تے اک بھائیا۔ انتم لیکھا پورا کر ووبار، ہر سنگت دتی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دا لہنا دے ادھار، عدل انصاف دتا کرائیا۔ اپنا گلشن دیکھ بہار، ٹہنی پت بھل مہکائیا۔ جو بھگت سہیلے کیتی خدمتگار، خادم اپنی جھولی پائیا۔ آگے تصادم ہووے وچ سنسار، جھگڑے وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ باؤن کہے جنہاں دا اچ ہويا ووبار، باؤن دے ساتھی سارے نظری آئیا۔ کوئی سجن میت مرار، کوئی مات پت اکھوائیا۔ کوئی بھیناں بھنیا نار، کوئی

سُت دُلا ر وڈیاںیا۔ کچھ اوہ جنہاں نے باؤن دا کیتا دیدار، نیز درشن پائیا۔ کچھ اوہ جنہاں پنجاں نے بھوجن کیتا تیار، سوہنا پریم ودھایا۔ اوہ کنیا بال آنجان، تیرویں سال خوشی منایا۔ جس دا ضامن وچ چیمار، گرگھ روپ بدلایا۔ او سے گرد درشن دا ووار، چھوٹیاں وڈیاں ملی وڈیاںیا۔ ساچی سبھا دا جن بھگت بن شنگار، روپ انوپ بدلایا۔ وڈے چھوٹے اک دوار، در دوارا دُھر دا اک دکھایا۔ جن بھگت چوراسی وچ جنم لئے نہ وچ سنسار، پھاسی گل نہ کوئے لٹکایا۔ پُرکھ اکال اپنا دے اعتبار، بے اعتباری دے گوانیا۔ راتی سُنّیاں پھڑ اٹھال، درس دیدِ عید دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سٹی سرناںیا۔ باؤن کہے میری کٹی ہوئی صاف، پلو میل رہی نہ رانیا۔ جو سبھے گیا آکھ، پر بھ داتا پور کرائیا۔ میں او سے دانو اس، شاخ نرگن وچ سماںیا۔ جس دی کوئی نہ سبھے بات، باطن کرے پڑھانیا۔ جن بھگتو جگ چوکڑی دی بھگتی نالوں اج دی چنگی رات، رتہ دیوے دُھر درگاہیا۔ کسے کم نہ آؤندی جے تھوڑی بہتی مل جاوے کرامات، جگت کرماں وچ پھسایا۔ دھن وڈیائی جنہاں دا پُرکھ اکال جوڑیا نات، نانا اپنے نال بناںیا۔ درشن دے کے ساکھیات، سخیان دا منگل آپ سناںیا۔ جن بھگت انت رہن نہ دیوے کوئی اداس، اداسی وچوں سواسی ہوئے سہانیا۔ جن بھگتو گرگھو گرگھو تسیں ایس جنم دی بھگتی وچوں ہوئے پاس، پرچہ مہر نظر اک پانیا۔ لیکھا منگیا نہیں حساب وچ کسے قلم دوات، اکھراں ہندسیاں وچ نہ بچھ پچھانیا۔ آپے بخش کے اپنے پریم دی دات، آپے لہنے دیوے پانیا۔ تہاڈے حصے اکو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے دے کے دات، گاتھ اپنی دتی درڑانیا۔ اس توں وڈی کوئی دھار نہیں پوجا پاٹھ، سمرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جو پنج واراں دیوے آکھ، پنج تتاں دا لیکھا جائے مکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو پریم پیار نال تہاڈے کول کرے ایہہ کئی جہی بات، جس بات وچوں کملاپات نظری آںیا۔

"چار ماگھ سمت شہنشاہی اک توں لے کے چار چیت سمت شہنشاہی تن تک چوواں مہینے ہر بھگت دے گرہ جا کے بھوگ لگایا اتے باؤن دا کیتا قول پور کرایا، جیہڑا بل سے اوس نے چار بھیناں تے اک بھرانوں بل نگری وچ ورتا سی۔ جنہاں دا ہن جنم دا نام - گردرشن کور، دوندر کور، کشمیر کور، جگجیت کور، سکھونت کور ہن۔"

★ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار وچ پنڈ جیٹھووال ★

آد پڑکھ دھر دے جناب، شبد سنگر تیرا رہیا جنائیا۔ اگلا پچھلا ویکھ حساب، آد مدھ پھول پھولائیا۔ بن اکھراں والی کھول کتاب، کاتب جو لکھی بن قلم شاہیا۔ کراں بنیتی وچ اک آواز، راگاں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اپنا پھول پھولائیا۔ آد پڑکھ سُن میری عرض، سنگر شبد رہیا جنائیا۔ کیوں شرع چھری بنائی کرد، قتل گاہ آپ پرگٹائیا۔ تیتوں کدے نہ آیا درد، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ پورب پھول کے ویکھ فرد، پڑدا اپنا آپ اٹھائیا۔ ساچا کھیل دساں اسپرج، اچرج لیلا تیری نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ پرگٹائیا۔ آد پڑکھ دھر دے سوامی، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ گر اوتار پیغمبراں ویکھ اپنی آبادی، گنتی بنا ہندسیاں دے سمجھائیا۔ صفت کراون دی تیتوں پے گئی وادی، وعدیاں وچ سارے رہیا بھرمائیا۔ بن میرے تیرا دوجا ست نظر نہ آوے کوئی نادی، ناد صفتاں سُرراں والا وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ دکھائیا۔ سنگر شبد کہے میں منگن لگا دات، داتے لینا دھیان لگائیا۔ تیرا میرا قول اکو واک، واقف کار دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ زرگن زرگن سچا ساتھ، آدی سنگ بنائیا۔ میں صفتاں والی کدے نہ گاواں گاتھ، راگاں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ پڑدا کھول کے ویکھ آپ، اپنے وچوں آپ پرگٹائیا۔ کون پوت کون باپ، کون گودی رہیا سہائیا۔ کون صفت کون جاپ، کون رہیا صلاحیا۔ کون سجن کون ساک، کون سنگ نبھائیا۔ کون مہم کون واک، کون فرمان رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھوج کھوجائیا۔ سنگر شبد کہے ذرا ویکھ اپنا حصہ، گنڈھ دھر دی اک گھلائیا۔ جیہڑا لیکھ اگئی لکھا،

آدمہ نہ کسے درڑائیا۔ بندارہوں وڈا ناکا، رُپ انو پ ولس وٹائیا۔ صفتاں والا کھدا رہوں چٹھا، آپ اپنا اپنے نال پرچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ وکھائیا۔ سَنگَر شبد کہے سُن صاحب دُھر سوامی، دھرم دوارے دیاں جنائیا۔ تُوں میرا انترجامی، میں سب نوں دیاں سمجھائیا۔ کیوں اُپجے تیری بانی، کون دھار پرگٹائیا۔ کیوں نہیں لیکھا رکھیا زبانی، کیوں قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ کیوں رمز اُپجائی رُوحانی، رحمت آپ کمائیا۔ کیوں وسیں جوہ بیگنی، تٹاں وچ سمائیا۔ کیوں تت کریں قُربانی، اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نُور دے درسائیا۔ سَنگَر شبد کہے کیوں بندارہوں ملاح، کھیوٹ کھیٹا رُپ وٹائیا۔ کیوں بدلدارہوں صلاح، حکم حکم نال جنائیا۔ کیوں نرگن ہندا رہوں رُشنا، سرگن سو بھا پائیا۔ کیوں گرو اوتار پیغمبر رہوں اکھوا، کی تیری وڈیائیا۔ کیوں ہر گھٹ رہیا سما، لکھ چوڑا سی ڈیرہ لائیا۔ کیوں صفتی ڈھولے رہیا گا، چارے بانی ڈنک وجائیا۔ کیوں لاؤندا رہیں سب نوں داء، دردی ہو نہ درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے سَنائیا۔ سَنگَر شبد کہے کی تیری مریدا، آدمہ سمجھ کسے نہ آئیا۔ کی تیری آواز، جگ جگ گرو اوتار پیغمبراں کریں پڑھائیا۔ کی تیرا سماجا، ساچا مارگ دے درسائیا۔ کی تیرا رواج، رسم کی بنائیا۔ کی تیرا کاجا، کرنی کی کمائیا۔ کی تیرا واج، اگنی سُر ہلائییا۔ کی تیرا سوانگا، بھيو دینا گھلائییا۔ کی تیرا ناما، نر ناکار دینا جنائیا۔ کی تیرا کاما، نہکرمی دینا وکھائیا۔ کی تیرا داممہ، گھر ساچے آپ وجائیا۔ کی تیری پہچانا، پڑدا دینا اٹھائیا۔ کی تیرا گانا، بن رسنا ڈھولا لائیا۔ کی تیرا بانا، رُپ انو پ دھرائیا۔ کی تیرا فرمانا، حکمے اندر سَنائیا۔ کی تیرا کمانا، چلا دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دے چُکائیا۔ سَنگَر شبد تُوں کیوں بنیا کرتا، کرنی دے سمجھائیا۔ تُوں کیوں بنیا ہرتا، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ تُوں کیوں دو جہاناں تردا، بھيو ابھید گھلائییا۔ تُوں کیوں نہیں جدا مردا، نُور جوت رُشنائییا۔ تُوں کیوں نہیں اپنا آپ پڑھدا، اپنی سمجھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دے اُپائیا۔ سَنگَر شبد کہے میں بننا نہیں ہوچھا، دلیری نال درڑائیا۔ تُوں کیوں بنیں وڈا چھوٹا، جگ جگ ولس وٹائیا۔ کیوں ہوویں کھرا کھوٹا، اپنا آپ بدلایا۔ کیوں منزل چڑھیں چوٹا، ساچا گھر سہائیا۔ کیوں کھیل کھلائیں لوک پرلوکا، رچنا رچن رچائیا۔ کیوں گاوں اک سلوکا، سچ دینا سمجھائیا۔ کیوں سَنائیں اپنا پوتھا، سرگن کر پڑھائیا۔ کیوں مندر سہائیں کوٹھا، تت سریر وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا آپ دے درسائیا۔ سَنگَر

شبد کہے کی پونجی تیری راس، مہربان دے سمجھائی۔ کی تیرا کھیل تماش، سمجھ کوئے نہ پائی۔ کی تیری اگلی بچھلی آس، پڑدا دے چکائی۔ کی تیری نرالی خواہش، اپنے نال جڑائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے سمجھائی۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے اگم ڈلارے، دُلھے دیاں جنائی۔ میرے کھیل سدا نیارے، نراکار ہو نرناکار اپنی کار کمائی۔ میرے حکم والے لارے، فرمان وچ وڈیائی۔ انک کل دی دھارے، دھرم دوار پرگٹائی۔ سچ دوار ونجارے، اپنا ونج کرائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو اپنا دے سمجھائی۔ شبد گرتوں کدے نہ بنیں گرو، گردیو نظر نہ آئی۔ تیرا میرا لیکھا کوئے نہ جانے شروع، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائی۔ تیرا حکم کدے نہ مڑو، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ میری دھار تیرے نال جڑو، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو بچھلا دے گھلایا۔ شبد سنگر اکو اک بنایا، تیتوں دیاں درڑائی۔ تیرے وچوں تیرا نور اُچھایا، نور نور رُشائی۔ پنجاں تئاں کھیل کھلایا، کھیل بے پرواہیا۔ کرن اکو اک لکایا، جس دی سمجھ کوئے نہ پائی۔ اشارے وچوں اشارہ اک پرگٹایا، ساچا حکم نہ کسے سمجھائی۔ رمتا رمتا کھیل کرایا، اگتا اپنے وچ چھپائی۔ جہا مردا گرو نہ کوئے اکھوایا، سنگر نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے سمجھائی۔ سنگر شبد تھوڑی کر وچار، وچر کے دیاں جنائی۔ جیہڑے گھلے تینی اوتار، تربیت وانگ سیو کمائی۔ انھاں نوں تیرا دتا اشار، تیرا حکم سنائی۔ آپ وس کے باہر، دروازہ اندروں دتا گھلایا۔ قطرہ دے کے امرت دھار، قاتل دتے پرگٹائی۔ اشارہ دے کے نرا دھار، نراکار کھیل دکھائی۔ پانہ سکن تیری سار، سار تھی سمجھ کوئے نہ آئی۔ تئاں وچ کر پیار، رتئاں وچ رنگ رنگائی۔ ماتا پٹاں وچ سوال، گودی گود لکائی۔ جگت پا جنجال، بنس وچ وڈیائی۔ کھیل کر شاہ کنگال، اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے سنائی۔ سنگر شبد جوتی اوتار بھیجے، بھجن بندگی تیری وچ لگائی۔ میری چڑھیا کوئی نہ سیجے، انگیکار نہ کوئے اکھوئی۔ تئاں والی کھیل کھیدے، نور نال چکائی۔ حکم اندر تور کے سپدھے، مارگ اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ اک درسائی۔ سنگر شبد تیرے پیار دا پاوندے رہے گرتا، تن وجود سریر ہنڈھائی۔ تیرے پیار دا فرنا پھر دا، میرا بھیو کسے نہ آئی۔ میں کھیل کھیلدا رہیا ٹھگ چور دا، چوری سب دے نال کمائی۔ رپ بدلدا رہیا ہور ہور دا، نور چشم نہ کوئے جنائی۔ تیرے حکم اندر رہیا تور دا، دھر دا مالک بن

گوسائیا۔ کھیل کردا رہیا اپنی لوڑ دا، پڑا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ میں کرنی دا کرتا، کرنہار کرتارا۔
 گر اوتار پیغمبر تیرا بردا، تُوں میرا برخوردار۔ میں تیرا لاہواں پڑدا، تُوں انھاں کریں اجبارا، میں مالک تیرے گھر دا، تُوں انھاں دیویں سہارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دستاں اگم اپارا۔ میرا لیکھا سدا اپارا، اپر پیر ہو کے دیاں جنائیا۔ ایہہ نکلے نکلے گرو اوتار، پیغمبر تیرا نور چکائیا۔ سب کچھ دے کے تیرے اختیار، مختار نامے دتے لکھائیا۔ کھیل کردے رہے سدا جگ چار، چوکڑی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ اکھراں نال کردے رہے پیار، صفتاں وچ صلاحیا۔ کاتب بن لکھار، لکھ کے دیندے رہے گواہیا۔ جو حکم دتا اشار، اشارے نال سنائیا۔ اوہو گاؤندے رہے وچ سنسار، تیرے نام توں بنا نام بدلایا۔
 جے میں اک واراں اپنا دستاں دوار، دوارا بدل کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ دکھائیا۔ سُن سنگر شبد کی آئی تیتوں سوچ، بن بدھی رہیا درڑائیا۔ اپنی نسا پوری کر لوچ، بن لوچن لے نکائیا۔ جس دی کردے رہے کھوج، کھوجی بن جگت لوکائیا۔ جہدے رہے روز، رازق رحیم بے پرواہیا۔ دسدے رہے نرمل جوت، نور نورانہ نور رُشنائیا۔ جس دی ورن نہیں کوئی گوت، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ پھیر کیوں مذہباں دا سرتے چک کے گئے بوجھ، اپنا آپ بھلائیا۔ کیوں صفتاں والے نام دالا کے گئے روگ، اکھراں وچ میری ونڈ ونڈائیا۔ کیوں سب نے منگیاں اکو دُھر دا جوگ، اکو سیس نوایا۔ کیوں خداں بنا کے گئے قلعہ کوٹ، کوٹی کوٹ بھرم بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا اک سنائیا۔ سنگر شبد پیغمبراں دا سُن لے حال، سبھے دیاں سنائیا۔ وکھری تیری چال، نرالی ونڈ ونڈائیا۔ تئاں والا وجا کے تال، دھرنی دھرت دھول دھول سہائیا۔ اپنے نام دا رکھ سوال، نام کلمیاں وچ بدلایا۔ اشاریاں وچ شرع خوار، شریعت وچ بندھائیا۔ تیری صفت دا دے احوال، اپنا کمال دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیش اک سنائیا۔ سنگر شبد گر اوتار پیغمبر تیرا پچھلا بھائی چارا، حکم نال سنائیا۔ جو منگدے رہے تیرا دوارا، دوارکا واسی سیس نوایا۔ تُوں ونڈا رہوں بھنڈارا، تھوڑا تھوڑا جھولی پائیا۔ دیندا رہوں چتکارا، نور کرن کرن رُشنائیا۔ بندا رہوں ونجارا، جگت ونج ونڈائیا۔ دسدرا رہوں جیکارا، صفتاں والا نام سمجھائیا۔ دیندا رہوں ہلارا، پون پون باہر کڈھائیا۔ کر کے کھیل جگت نیارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ سنگر شبد گر اوتار پیغمبر

تیری اک سرنگی، تٹاں والی دتی بنائیا۔ وچ اپنے پریم دی پا کے تندری، تند رباب دتی وجائیا۔ مُجبت دی دھار دس کے چنگی، چنگی کری پڑھائیا۔ تیرا کھیل دس بہرنگی، رنگت دتی رنگائیا۔ حکم دی لا پابندی، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ جگت دھار وها کے کندھی، کنارہ دتا دکھائیا۔ بن تیرے میرے منزل کسے نہ لہجی، تت کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چکر وچ چکر لوائیا۔ سنگر شبد ایہہ کھیل نرالا چکر، چاکر سارے دیاں سمجھائیا۔ سارے کردے رہے یتن، یتھا یوگ سیو کمائیا۔ میں تیرا سب نوں دسیا پتن، نوکا جگت نام چڑھائیا۔ آپ بیٹھا رہیا اپنے وطن، بن روپ رنگ سو بھاپائیا۔ نت نوت سارے لہجن، راہ ویکھن تھاؤں تھائیا۔ جیہڑے گر اوتار پیغمبر اکھراں والا تیرا میرا نام چین، انھاں توں دُور بیٹھا گوسائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ تڑپھن، ویراگی روپ بنائیا۔ درس دیدار نوں بھٹکن، نیتز میٹ دھیان لگائیا۔ سنگر شبد تیرے میرے وچ نہیں کوئی اٹکن، جگت جاپ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں تیرا کنارہ توں میرا پتن، باقی سارے دس پاندھی راہیا۔ پنج تت وجود اندر جو نچن، شبد اشارہ حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ سنگر شبد کہے میری کھیل پُرانی، پورب چلی آئیا۔ کچھ اگلی دس کہانی، تہقہہ لا کے منگ منگائیا۔ تیرے چرن کول میری اک نشانی، نشانہ اور نہ کوئے تکائیا۔ تت کھیل ہوئی بیگانی، جپ جگ نہ کوئے وڈیائیا۔ کی تیری دُھر دی بانی، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سنگر شبد کہے تٹاں والا چھڈ دے جھگڑا، سچ سچ دے درڑائیا۔ کی کھیل تیرا اگلا، اگم دینا جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر اپنی دھار والے سدلا، سدلا اپنا اک سنائیا۔ اپنا نور اوہناں وچوں لہ لہ لاء، لابھ سب نوں دے پُچائیا۔ جھگڑا مکالے پچھلی حد دا، دین مذہب مٹائیا۔ پھر لیکھا دسٹاں سب دا، سچ سچ جنائیا۔ میرا کھیل پنج تت نہیں کوئی پانی اگت دا، آسا اور نہ کوئے ودھائیا۔ دوسر نام کوئی نہ جیدا، جہوا ونج نہ کوئے وڈیائیا۔ جے توں سُت دُلارا اکو بپ دا، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ پھیر لہنا دینا حق دا، حقیقت دے درڑائیا۔ اگے لیکھ رہے نہ شک دا، بھرم دینا چُکائیا۔ جو تیرا میرا نام جیدا، سو میرے وچ سائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمر تھ دا، سسے نال اُچجائیا۔ ویلا نہیں سبجگ تریتا دواپر کلج والے رتھ دا، جگ جگ ویس دیس پردیس نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ سنگر شبد کہے میرے گہر گسپھر، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بن شبد سنگر وُبنے نہ کوئے سریر، تن ماٹی وے نہ کوئے

ودھائیآ۔ تیرا لیکھا بے نظیر، جگ نیتز نظر نہ آئیآ۔ بن تیری کرپا پڑھے نہ کوئے تعلیم، تھم حق نہ کوئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی دئے جنائیآ۔ سنگر شبد دُھر دا تھم سنگر ساتھی، شبد گرو جس گائیآ۔ گو بند شبد جو دُھر دی دھار آکھی، بن اکھراں دتی سمجھائیآ۔ میری آدمھ دی پاتی، پترکا اک پرگٹائیآ۔ جس نوں دُجا پڑھے نہ کوئے جماعتی، طُلبا نظر کوئے نہ آئیآ۔ کھئے کوئی نہ بن کے ساتھی، صلاح کار نہ کوئے وڈیائیآ۔ شبد دھار میرے گو بند اپنی یاد کر لا آکھی، آخر دیاں درڑائیآ۔ جس ویلے نوری دھار چڑھیوں گھائی، منزل اپنی پور کرائیآ۔ در دوار تک کے کملاپاتی، پتر میثور سیس نوئیآ۔ ڈھولا گایا بن کے بھائی، راگ دُھر درگاہیآ۔ نظر آیا کوئی نہ ڈھاڈھی، دُجاناد نہ کوئے سٹائیآ۔ تیرا کھیل دیکھ بہہ بھانتی، بھاوننا اپنی دتی سمجھائیآ۔ توں صاحب پُرکھ ابناشی، گہر گمبھیر گوسانیا۔ آد جگادی میرا ناتی، پتاماتی اک اکھوئیآ۔ میری من آخیری باقی، باطن دیاں جنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر مٹ گئے جو تن وجود ہنڈاون خاکی، ماٹی چم نظر نہ آئیآ۔ تیرا کھیل سدا بہہ بھانتی، بھو ابھیدا دین کھلایآ۔ میری دھارا اندر آسی، آشنا دیاں سٹائیآ۔ توں مالک خلق آکاشی، پرکاش نور خدائیآ۔ توں کوئی سنگر نہیں پون سواسی، ساہ وچ سائیآ۔ تیری منزل کدے کئے نہ واٹی، انت کہن کوئے نہ آئیآ۔ توں دین دیال ناتھ انا تھی، نرور تیری سرنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا دکھائیآ۔ شبد کہے میں گو بند، سنگر روپ جنائیآ۔ بن مات پت توں تیری بند، نور جوت رُشائیآ۔ توں گہر گمبھیر اگم سندھ، ساگر سمجھ نہ رائیآ۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے چند، غم نہ کوئے بدلایآ۔ تن وجود سریر نہیں کوئی پنڈ، تت نظر کوئے نہ آئیآ۔ توں داتا گہر گمبھیر گنی گہند، شہنشاہ اکھوئیآ۔ تیرے ہتھ رباب نہیں کوئی کنگ، مردنگ نہ کوئے دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ گو بند شبد کہے توں جوت اکالا، اکل کلا اکھوئیآ۔ میرا تیرے اگے سوالا، سوا پھر منگ منگائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کوئی دے نہ سکے آحوالا، پڑدانہ کوئے اٹھائیآ۔ میں تیرا اکونڈھا بالا، بالک دُھر دا نظری آئیآ۔ سد وساں تیری دھرم سالا، دھرم دوارا اکو نظری آئیآ۔ میں کوئی گوآں چارن والا نہیں گوالا، گوردھن ہتھ نہ کوئے ٹکائیآ۔ میں کوئی پکڑی نہیں مالا، سمرن وچ سمرن نہ کوئے بنائیآ۔ میں کوئی گھالنی نہیں گھالا، اپنا آپ مٹائیآ۔ سد وساں تیرے نالا، ایہو آس رکھائیآ۔ توں میرا میں تیرا دکھرا رہے نہ کوئے نرالا، نراکار آکار نہ کوئے بدلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پتن دینا

سہانیا۔ گوہند شبد کہے نہ میں گرو تیرا اوتار، نہ پیغمبر نظری آئی۔ نہ شرع داسکدار، نہ مذہبوں کراں آگوائیا۔ نہ پڑھاں تیرا اشتہار، نہ صفتاں وچ وڈیائیا۔ نہ کراں کدے پکار، رو رو حال سنائیا۔ نہ بناں کدے لکھار، نہ کاغذ قلم چلائیا۔ نہ منگاں کدے دوار، در در الکھ جگائیا۔ جد توں اک ویراں میرے نال پالیا پیار، پھر ٹٹ کدے نہ جائیا۔ سانجھا کر کے اک جیکار، آدی ڈھولا دتا سنائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دے نہیں کوئی اختیار، اختلاف وچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم اک منائیا۔ سنگر شبد کہے گوہند دھار نہیں گستاخی، غصہ نہ کوئے رکھائیا۔ میں آس دساں ساچی، ساجن دیاں درڑائیا۔ تیری میری دھار کدے نہ ہووے کاچی، آد انت ٹٹ کدے نہ جائیا۔ توں میرا میں تیرا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ بن میرے پر بھو تیرا بنے کوئی نہ پاٹھی، تیرا آدی نام کوئے نہ گائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کھیلنا سوربیراں نال راٹھی، رجاوڑے ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ رکھائیا۔ گوہند شبد کہے اک ویکھ اپنا ورقہ، واحد دیاں جنائیا۔ جتھے بھو کھلے تیرے گھردا، گھرانہ اکو نظری آئی۔ گر اوتار پیغمبر نہیں کوئی لڑدا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی دکھرا دکھرا نام پڑھدا، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ توں آد انت مدھ جوت وچوں جوتی دھردا، نور وچوں رُشنائیا۔ جو چاہے سو کردا، کرنہار وڈیائیا۔ میں تیرے آگے نہیں ڈردا، بھے تیرے چرنا دتا رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوہند شبد کہے پر بھ نوری، نورانے بے پرواہیا۔ میری منسا کر دے پوری، آسا توں ہی دتی اُپجائیا۔ میری ست دی دے مزدوری، دھر دی جھولی پائیا۔ میں چھڈ کے دُنیا کوڑی، کُٹب دتا تجائیا۔ مستک لا کے تیری دھوڑی، دھر دا میل ملائیا۔ رنگن چاڑھ کے گوڑھی، گوڑھا رنگ رنگائیا۔ آگے رہے نہ کوئے مجبوری، مشکل حل کرائیا۔ بن میرے کرے نہ کوئے مشہوری، مشورہ لین کوئے نہ آئی۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر اپنی ولھیٹ کے گئے پنج تت دی پھوڑھی، صفحہ نظر کسے نہ آئی۔ کھن کھاندے گئے چوری، رسنا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رنگ دے رنگائیا۔ گوہند شبد کہے میں تیرا دلارا، دلجا دھر دا نظری آئی۔ توں میرا پروردگارا، پر پڑھ اکھوائیا۔ میرے نال تیرا نہیں کوئی لارا، سماں سماں وڈیائیا۔ لیکھا نہیں کوئی جگ چارا، چارے وید بھو نہ آئی۔ میں تیرا سمجھاں آگم اشارہ، شرع توں باہر درڑائیا۔ پورب لہندا دے اُدھارا، اگلی منگ نہ کوئے منگائیا۔ تیرے پریم پیار دا اوہ دہاڑا،

دوس دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے بنا کے دُھر دا لاڑا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھا اکھاڑا، اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اپنا دے چُکائیا۔ گوہند شبد کہے میرے دیاندھ دیاو، دامنگیر وڈیائیا۔ تیتوں تیتوں کیہڑا بھالو، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ تیرا وعدے والا سمت ہويا چالو، چال سب دی دینی بدلایا۔ تیری گھال کیہڑا گھالو، گھائل ہندی دے لوکائیا۔ تیرا بچن کیہڑا پالو، فرماں بردار نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا نسا میری ویکھ وکھائیا۔ شبد گوہند کہے آہ ویکھ اپنا حکمنامہ، حکمے وچ سنائیا۔ جس وچ رہے نہ کوئے بیگانہ، نور اکو نظری آئیا۔ تیرا کھیل دو جہاناں، دوہری دھار پرگٹائیا۔ جس کارن پہلوں پچیاں دادے کے گیا بیانا، قول اقرار کرائیا۔ اوہ اپنا پھول کے ویکھ خانہ، خالق خلق پڑدا آپ اٹھائیا۔ جتھے اُتےجے اک ترانہ، طرح طرح دا راگ نہ کوئے الایا۔ نظری آئے سری بھگوانا، بھگون داتا بے پرواہیا۔ اپنے حکم نال اپنا بدل دے زمانہ، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ تیرا ہوئے وقت سہانا، سہنجنا ویلا سوہنا پائیا۔ میرے کول اک ہور پروانہ، پر م پُرکھ دیاں وکھائیا۔ جس نوں تگنا نال دھیانا، بن اکھاں اٹھائیا۔ اُس دے وچ لکھی کلاما، کلمہ نورِ الہیہا۔ میرا پریم دا ہونا اسلاما، اسم اور نہ کوئے جنائیا۔ جھکڑا دُنی کے تماہا، تاس دینی گوائیا۔ تیاں والا گرو کرے نہ کوئے حراما، حرامی سارے دینے مٹائیا۔ اپنے ہتھ لے کمانا، کامل مُرشد اک اکھوائیا۔ گوہند تیرا میرا اکو ہونا بانا، باہمی ناتا لیا جڑائیا۔ تیری میری آشنا دے کوٹن پھرنے راما، شام بھجن واہو داہیا۔ سب دا بدل دینا نظاما، ناظم اکو دینا سمجھائیا۔ گوہند کہا میرے شہنشاہ سلطانا، صاحب تیری سرنائیا۔ میرا سکھ رہے نہ کسے دا غلاما، سیوا سیس نہ کسے جھکائیا۔ جے ملے تے تیرا اک نشانہ، نشانی اپنی دینی درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند تیرا میرا سانجھا ہووے گانا، دوجا راگ نہ کوئے الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند شبد تیاں والے گرو ہو گئے مُردے، مُردیاں پھیر نہ کوئے جوائیا۔ تیرے میرے حکم پھردے تردے، دو جہاناں بھجن واہو داہیا۔ تیرے بیڑے چڑھے کدے نہ رڑھدے، جگت جہان نہ کوئے ڈبائیا۔ میرے دوارپوں خالی کوئی نہ مُردے، جنہاں اپنی دیا کمائیا۔ ایہہ کھیل دوہاں دی لوڑ دے، لوچا سب دی ویکھ وکھائیا۔ حکم رہنے نہ رسنا والے زور دے، شبدی تند بندھائیا۔ جیہڑے اکھراں نوں رہے گھوٹدے، گھٹ اپنی جان بھرائیا۔ جیہڑے شبدی دھار رہے لوچدے، لوچن اگلا اک گھلائیا۔ جن بھگتاں وقت سہاؤنے موج دے، مجلس

پر بھ دے نال لگایا۔ بے شک اکو ڈھولا بول دے، دُھر داراگ سُنایا۔ ایہہ وسنیک ہو گئے اوس دے کول دے، جو اک اگلا سب دا پتا مایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنا اک سمجھایا۔ گو بند شبد کہے پُرکھ اکال اُتم ذاتی، آد انت اک اکھوایا۔ جس دا کھیل بہہ بدھ بھاتی، بھيو بھاؤ نہ کوئے دِرٹایا۔ میری منسا والی پوری کرے آکھی، آخر دیا کمایا۔ سمت شہنشاہی تن دی تیاں لوکاں توں باہر وسا کھی، وصل ملے یار خدایا۔ گرگھاں دیوے سچ سوغاتی، ست وست ورتایا۔ چرن پریت جوڑ کے ناتی، سنگ اگلا آپ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ شبد گو بند کہے تیاں والے گرُ سانجھ، سمجھل سکے کوئے نہ رانیا۔ سارے دسدے بانجھ، نور نور نہ کوئے پرگٹایا۔ سواگی تیرا سانگ، سارے رہے دکھایا۔ کلجک انت آخری کانگ، سب نوں رہی رُٹھایا۔ حق سُنے نہ کوئی بانگ، راز نماز نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکھایا۔ پُرکھ اکال کہے میرے سنگر شبد، شرع تیری دیاں بدلایا۔ آگے اکو دس کے ادب، عدل آپ کمایا۔ جھگڑا میٹ کے دین مذہب، مزہ اپنا نام چکھایا۔ کوڑی کرپا کر کے جذب، ست سچ دیاں پرگٹایا۔ میٹوں لوڑ نہیں کوئی مدد، مدعا سب دا ویکھ دکھایا۔ من واسنا میٹ تشدد، انتر کراں، صفایا۔ موہ وکار کر کے ہتک، تعلق کوڑ دیاں تڑایا۔ دُھر فرمانا دے کے سخت، کلیش کمبخت دیاں گوانیا۔ آگے اکو دا آؤنا وقت، ساچے ویلے وجے ودھایا۔ جس سرشٹ اپائی جگت، سو ویکھے بے پرواہیا۔ ملنا سدا آ کے بھگت، بھگون دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا دے چکھایا۔ سنگر شبد دُھر دے بچے، بچہ اکو نظری آیا۔ باقی سارے بھانڈے کچے، تن وجود سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوں بھاوے توں رکھے، رکھیا کر کے تھاؤں تھانیا۔ جگ چو کڑی کھیل پُرکھ سمرتھے، سنجگ تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھایا۔ انت اخیر بے نظیر شبد دُلا رے تیتوں لیائے اوہناں دے وٹے، جو واٹاں گئے مکھایا۔ سب دے پورے کرے عرصے والے پٹے، مُنیاد نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن اپنے رنگ رتے، رتن امولک لئے بنایا۔ رتن امولک دُھر دا ہیرا، ہر سجن نظری آیا۔ بھگت وچھل گھر گمبھیر گئی گہیرا، گو بند بے پرواہیا۔ جس دا زرگن دھار اگئی چیرا، سیس دستار نہ کوئے سمجھایا۔ صفت گاوے صفتاں والا کبیرا، جو کبیر جلاہے رہیا سمجھایا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویرا، تسبیح مالا نہ کوئے لکھایا۔ شاہ کنگال نہ دے امیرا، امر اپد اک

جنائیا۔ جس دی میٹے نہ کوئے لکیرا، تھم تھم نہ کوئے بدلایا۔ سو کھیل کرے بے نظیرا، مہربان محبوب دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں امرت رس دے کے نیرا، نراکار اپنا رنگ رنگایا۔ فقرہ پڑھا کے پیراں فقیرا، فکر اگلا دتا مکایا۔ سنجگ ساچی دس تدبیرا، طریقہ اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے وقت دئے وڈایا۔ سنگر شبد تیری سارے دین شہادت، گر اوتار پیغمبر گواہ نظری آیا۔ تیری انت ہووے اک عبادت، آواز اک سنایا۔ توں رہنا صحیح سلامت، جنم مرن نہ روپ بدلایا۔ جن بھگتاں دینی سدا ضمانت، دو جہاناں ہو سہایا۔ کلجگ انت انت ہونی قیامت، قیام مقام نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن سانجھ کے رکھے اپنی امانت، ایمانداری وچ اپنے گھر پچایا۔

★ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے پڑکھ اکال میرے نرویری، نراکار نرنکار دیاں درڑایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں میں دیون لگا ڈاری، دو جہاناں سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ تیرا بھیو کھلایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پھر کے ویکھے بن کے شہری، شرع شریعت پھول پھولایا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا پر م پڑکھ پر ماتم آتم سناواں گبھیر گہری، گور پڑدا دیاں اٹھایا۔ سنجگ تریتا دوار کلجگ گر اوتار پیغمبر تیرے نام دے بنے ویری، دویت در ملی وڈایا۔ صحیح سلامت سچ عدالت لگا ایکنکار اپنی اک کچھری، سبھنڈ دوارا اکو اک سہایا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار کر ڈھری، کوڑی کرپا تیرے آگے ٹکایا۔ ست ستونت سری بھگونت دُھر دے کنت کلجگ انت کیوں لگائی اپنی دیری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے بھیو کھلایا۔ سنگر شبد کہے میرے بھگونت، بھگون دیاں جنایا۔ ویکھیا کھیل تیرا جگا جگنت، نت نوت تیرے حکمے اندر پھیرا پانیا۔ تیرا نام سندیشہ دیندا رہیا منیا منت، جگ چوکڑی آپ درڑایا۔ لکھ چوراسی نار سہاگن ہنڈھاؤندا رہیا بن کے کنت، کنتوہل تیری بے پرواہیا۔ دھرم دوار وچ سنسار بناؤندا رہیا انتسکرن انتر

سنت، ست ستوادی بھیو کھلایا۔ بودھ اگادھا بندارہیا پنڈت، نراکھر اکھر دھار درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچ دوار درگاہ ساچی تیری رت سہایا۔ سنگر شبد کہے میں دیون لگا اک رپوٹ، دھرم سندیشہ دیاں درڑایا۔ سچ نگارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے سب نوں دیاں اٹھایا۔ وشن برہما شو دیوت سر گر اوتار پیغمبر جو لوکات ہو کے آئے کوٹی کوٹ، اگنت تیرا زرگن سرگن روپ دھرایا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار تیری ملے وچ نزل جوت، جوتی جاتے پڑھ بدھاتے تیری دھار وچ سہایا۔ سب دے حکمے اندر کڈھن لگا کھوٹ، خیر خیریت تیری بے پرواہیا۔ ٹھوکران نال ہو کران نال ہلا کے چوڈاں لوک، پر لوک اپنا پڑا لاہیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی سوچ، سمجھ وچ نہ کوئے وڈیایا۔ تیرے پریم دی مان کے موع، منزل دیکھی خلق خدایا۔ کسے نوں سمجھ نہ آئی ہوش، جگ چوکڑی گئے پھیریاں پانیا۔ سچ دوار اینکار تیرے چرناں تھلے گئے پہنچ، ستمکھ اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا پوت سپوتا نوجوانا مرد مردانہ ست دلارا ایک بہت، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پڑھ ابناشی خلق خالق میرے خونت، کنت کنتوہل تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھرم دوار اینکار درگاہ ساچی پڑا دینا اٹھایا۔ سنگر شبد کہے میں لاہن لگا پڑا، اولہا رہن کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار پیغمبر جو تیرا بندارہیا بردا، بدلی وچ تیرا حکم سنایا۔ سیس جگدیس بھانا رہیا جردا، ظاہر ظہور تیری اوٹ تکایا۔ تیرا نام سندیشہ صفتاں والا ڈھولا اکھر رہیا پڑھدا، جس نوں نام کہے لوکایا۔ توں کسے بھیو نہ دتا اپنے گھر دا، انت کہن کوئے نہ آیا۔ تیرا کھیل اگے ہر دا، ہر تیری بے پرواہیا۔ جو ابجیا سو رہیا ڈردا، بھو وچ سرنایا۔ سر قداما اُتے رہیا دھردا، بن سیس جگدیس وڈیایا۔ بن رسنا جہوا پتی دند زرگن دھار عرضاں رہیا کردا، خدمتگار سیو کمایا۔ منزل منزل رہیا چڑھدا، حقیقت حق راہ تکایا۔ تیرا کھیل اگے زردا، نہ ہر کہن کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر پڑا آپ چکانیا۔ سنگر شبد کہے میں دسن لگا بھید، بھاون دھر دی دیاں جنایا۔ جس نوں سمجھ نہ کوئے کتیب، وید وجہ نہ کوئے درڑایا۔ کھ سکیا کوئے نہ لیکھ، کاتب چلے نہ کوئے چترایا۔ گر اوتار پیغمبر مان کے سچ، سجن کہہ کے ڈھولا گایا۔ تیرے نور دالے کے تیج، جلوہ جوت رشنایا۔ حکمے اندر بھیج، حکمے اندر وچ سہایا۔ میں سب کچھ رہیا دیکھ، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ دھر دا بنیا دھرمی کوئی نہ نیک، نکا نکا اپنا آپ

کرائیا۔ جے پُرکھ اکال سب نوں دینوں اپنی ٹیک، اُگا مستک اِکو دھوڑی خاک رمانیا۔ پھر کیوں وکھرا وکھرا دسّے دیس، دِشا حصّہ ونڈ ونڈائیا۔ کیوں بھرم بھلایا وِشن برہما شو مہیش، دیو دیوا سرناپیا۔ کیوں زرگن سرگن کیتا ہیبت، اوترا کار کمانیا۔ کیوں پیغمبراں کھیلی کھید، خالق خلق نور کر رُشائیا۔ کیوں گرو گرو دیو دِتا تیج، سنگر اپنا نور چکائیا۔ کیوں نہیں دھار دسی ایک، اینکار بھیو گھلایا۔ سارے تیرے ہندے دیکھے بھیٹ، آپ آپا گئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا ویکھ وکھائیا۔ سنگر شبد کہے میں پچھلا بیتیا دسّاں کال، جگ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں لیکھا جاناں ماضی حال، قدیم میری بے پرواہیا۔ جس دا سمجھے نہ کوئے سوال، جواب دین کوئے نہ آئیا۔ سارے گھال دے گئے گھال، سیوا وِچ سیو کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے ننھے ننھے بال، بچپن وِچ اپنا آپ مٹائیا۔ تیرے نام دا وِجاوندے گئے تال، سندیشہ تیرا مات سنائیا۔ ترے گن توڑ دے گئے جنجال، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ نام سندیشہ سناوندے گئے وار، اکھراں وِچ وڈیائیا۔ صفتاں وِچ کردے گئے بھال، لکھتاں وِچ صلاحیا۔ تیرا تکّ کے تھوڑا نور جمال، ضامن اپنا آپ کرائیا۔ حکم دے حکمی بن مہمان، بے زبان ویس وٹائیا۔ کلمہ نام سندیشہ دے کلام، شبدي راگ الائیا۔ جُجریاں وِچ کرن پہچان، بن نیترا اُھ گھلایا۔ دھرم دی دھار ایمان، عمل رہت سرناپیا۔ بردے بن غلام، خادم سیو کمانیا۔ دین مذہب دا دسّے گئے نظام، نوبت حق جنائیا۔ کھلج انت ہوئے بدنام، بدی سکے نہ کوئے مٹائیا۔ حقیقی دے سکے کوئی نہ جام، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ لیکھا پچھلا مکا تمام، طمع ترشانا نہ کوئے ودھائیا۔ سب دا وِگر گیا انتظام، حکمران نہ کوئے شہنشاہیا۔ دھرم دسے نہ کوئے نشان، باؤن دھار نہ کوئے جھلایا۔ انت میرا اک پیغام، پراپنتی مدھم بیکھری توں پرے دیاں درڑائیا۔ سُن بینی سِری بھگوان، بھگوان تیرے در شنوائیا۔ دیناں بندھپ نوجوان، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکال آدیکھ اپنے ننھے بچے بھولے، اوتار پیغمبر گرو دیاں وکھائیا۔ جیہڑے تیرے نام دے گا کے آئے سوہلے، ڈھولے کلمیاں وِچ جنائیا۔ جنہاں دے انتر زرگن ہو کے مولیں، سرگن رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگائیں کایا چولے، چوچی پریتم کھیل کھلایا۔ شبدي دھار ہو کے بولیں، انبولت راگ الائیا۔ صدی چوودھویں سارے ڈولے، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دست کسے نہ کوئے، کائنات دے دُہائیا۔ دیناں مذہباں پائے رولے، سر ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ کرم کرم

ہووے اُپر دھولے، دھرم دوار بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جگت نیا سب دی ڈولے، تٹ کنار نہ کوئے سہائیا۔ نہن تک بیٹھ کے اوہلے، عالم گیر رہے گر لائیا۔ بنا تیرے شبد ست سچ کوئی نہ بولے، بھرے بھلی جگت لوکائیا۔ دھرم دوار رہے نہ کوئی وچولے، وچلا لیکھا گئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا پھول پھولائیا۔ سنگر شبد کہے اپنے گر اوتار پیغمبر ویکھ ننھے، بچن تیتوں دیاں دکھائیا۔ جیسرے تیری میری دھار اگئی جنے، جنیندی جوت اگئی مائیا۔ ایکا راگ سنایا بنا کئے، انبولت ڈنک وجائیا۔ لگا بھاگ وجود تنے، تن محبوب تیری سرنائیا۔ انت اخیر سب دے خالی دسدے کئے، پلو گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ جنہاں دے پنج تت ٹھیکر کایا بھنے، انت جوت وچ ملایا۔ اوہناں دا حکم کیہرا مئے، جو ساکھیاں نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر ویکھ اپنی دھار، دھرنی اُتے نظر کوئے نہ آئیا۔ جوت جوتی دا شمار، ہندسا انک ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بن تیری کرپا نور نہ کوئے اُجیار، ظہور وچ نہ کوئے رُشنائیا۔ چار جگ دے پنہار، پورب سیوا سیوا کمائیا۔ تیرا کھیل سچے ٹھٹھیار، ٹھا کر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیرا لیکھا جگ چوکڑی چار، چار گنت تیری بے پرواہیا۔ در ٹھانڈے کھڑے گر اوتار، پیغمبر سیس نوایا۔ ساڈا لیکھا رہیا نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری دیون نال گواہیا۔ خدمت کردے خدمتگار، خادم ہو کے تیری سیوا کمائیا۔ لیکھا پورا ہویا سنجگ تریتا دواپر کجگ جگ چوکڑی چار، چار ورن وچ سمجھائیا۔ انھاں دا رہیا نہیں کوئی اختیار، اختلاف وچ لوکائیا۔ دین مذہب ذات پات کوڑی کرپا ہویا و بھچار، دھرم پرچار نہ کوئے شنوائیا۔ ملا شیخ مساتک پنڈت پاندھے گر نتھی ہوئے گناہ گار، غفلت وچ گہری نیند سوائیا۔ مطلب وچ تیرا نام رہے اُچار، رحمت وچ سیس نہ کوئے نوایا۔ میں سب نوں کرن آیا خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر و پُرکھ اکال دا سچا دربار، درگاہ دُھر دی اکو نظری آئیا۔ جتھے نام دا ونج وپار، دوجا ہٹ نہ کوئے کھلایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، قلم شاہی نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نر نر نکارا ایکنکارا پرورد گارا دُھر دربار، اکو اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و مار کے ویکھو دھیان، دھرم دوارے دیاں جنائیا۔ سرشی وچ رہیا نہ کوئی ایمان، بھرے بھلی کوڑ لوکائیا۔ اکھراں والا نظر نہ آئے گیان، اگیانی دین دُہائیا۔ منوآ من پھرے شیطان، شرع وچ لڑائیا۔ ساچی منزل ملے نہ کسے مکان، پڑدا حق نہ کوئے اٹھائیا۔

محبوب دی کرے نہ کوئے پہچان، نچ نیز اٹھ نہ کوئے گھلایا۔ امرت رس چکھے نہ کوئے زبان، ترشنا وکھ نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ سنگر شبد کہے میں کرنا نہیں لہاج، لہجے نال جنایا۔ جگ چوکڑی بدل دینا سماج، سے نال سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر و تگو اپنا رواج، جو رسم دتی سکھلایا۔ ساچا کرے نہ کوئی آداب، سپس جگدیس نہ کوئے نوائیا۔ مایا کارن کوڑے کاج، دھرنی دھرم نہ کوئے دکھایا۔ نظری آئے نہ گرو مہاراج، راج راجان شاہ سلطان دین دہانیا۔ جگرہ سوہے نہ کوئی محراب، حقیقت حق نہ کوئے دکھایا۔ نام ندھان نہ وجے رباب، تندی تند نہ کوئے ہلایا۔ سارے کھول کے ویکھو اپنی جاگ، جگہ جگہ پئی لڑایا۔ دُرمت میل کوئی نہ دھوے داغ، انتر صاف نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دئے دکھایا۔ سنگر شبد کہے سُنو تینی اوتار، اکو وار جنایا۔ دُنیا دے بن کے دُنیدار، دعوہ دُنی وچ دکھایا۔ رام رام دا بول جیکار، کرشن کرشن دے گیت سنایا۔ اوم اوم دا دے ادھار، شکر شکر ڈنک کھڑکایا۔ انتم سارے ویکھو اپنا نین اگھاڑ، اٹھ پر تکھ اٹھایا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا سب دی ہوئی اُجاڑ، مندر دے نہ کوئے رُشانیا۔ دِپیک جوتی سکے کوئے نہ بال، ورن گوتی بھرم بھلایا۔ سرتی سوتی سکے نہ کوئے اٹھال، سندیشہ سچ نہ کوئے سنایا۔ کلجگ نے سب دی بدل دتی چال، چال نرالی دتی دکھایا۔ دھرم دی کرے کوئی نہ بھال، کوڑ و بچار وجے ودھایا۔ جھگڑا پیا دھرم سال، مندر مٹھ رہے گر لایا۔ اوتار گرفتار کرے کسے نہ آن، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اٹاں پتھراں کاغذ شاہیاں کردے سارے نمسکار، نمو نمو سپس جھکایا۔ نظر آئے نہ کسے نرکار، جس دانور جوت رُشانیا۔ سنگر شبد کہے میں سارے کیتے لاجار، لاجاری سکے نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سنگر شبد کہے سُنو پیغمبر میت، مترو دیاں جنایا۔ تہاڈی رہی نہ دھر دی ریت، مارگ سچ نہ کوئے سمجھایا۔ جھگڑا پیا جگت مسیت، مسد حق نہ کوئے سنایا۔ ملا دے نہ کوئے اتیت، گلا کوڑ سو بھاپایا۔ صدی چو دھویں سارے ہوئے پیت، پلک اٹھ نہ کوئے گھلایا۔ کلمہ سمجھے کوئے نہ گیت، واحد نور نظر کوئے نہ پانیا۔ مہر ہوئے نہ کوئے بختیش، رحمت رحم نہ کوئے کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ سنگر شبد کہے اٹھو ویکھو سنگر جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیایا۔ چار گنٹ لگی اگت، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ ساچا نام نہ وجے ند، انحد نادی ناد نہ کوئے سنایا۔ پڑدا کوئی نہ

سکے کج، اوڈھن سپس نہ کوئے لکائیا۔ کلجک سنت واسنا اندر والی بھگ، بھاونا بھرم وچ بھرمائیا۔ چڑھے کوئی نہ اُپر شاہ رگ، رستہ منزل ہتھ کسے نہ آئیا۔ بیت ست داٹھیا تگ، ہتھیا ہتھ نہ کوئے کمائیا۔ صدی یسوس تیس سارے ہو گئے او، دامنگیر دامن ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ حکمے اندر گئے چھڈ، خالی ہڈ کر لوکائیا۔ اگے ہو کے ویکھو ودھ، مات لوک دھیان لگائیا۔ کسے نہ ملے امر اپد، پتیر میثور ملن کوئے نہ جائیا۔ کوڑی کرپا پئے اندھیری کھڈ، پھڑ باہوں پار نہ کوئے کڈھائیا۔ سنگر شبد کہے میں ہوواں گد گد، گداگر دے لوکائیا۔ بھیکھا دھاری پھردے وگ، واگی نظر کوئے نہ آئیا۔ کیہری گلوں گئے بھج، بھجن بندگی وچ جگت پھسائیا۔ دُرمت میل کوئی نہ دھوے ڈب، ایکارنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کیوں لہنا دینا گیا بھج، ہمساجن سنگ تڑائیا۔ کلجک جیو پڑے بگ، ہنس روپ نہ کوئے وٹائیا۔ مایا متاکھ وچ دے کے ڈڈ، ڈنڈوت اپنی گئے بھلائییا۔ سب دی کیتی ہو گئی رڈ، راہ اکو بے پرواہیا۔ کلجک کوڑ اندھیری رہی وگ، واگاں ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ ویکھو کھیل سورے سر بگ، سرتی سب دی رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک جنائیا۔ سنگر شبد کہے سارے دسو اپنی نیکی، نکیاں وڈیاں اک وڈیائیا۔ کس نے ویاہی رام رام دی بیٹی، نارکت روپ سہائیا۔ کس نے منزل چڑھ کے ویکھی چھیتی، شرع زنجیر کٹائیا۔ کیہرا پر م پڑکھ دا ہویا بھیتی، بھرماں وچوں اپنا بھرم مٹائیا۔ کیہرا بنیا دیسی کون ہویا پردیسی، کون دیس سہائیا۔ کیہرا اپنے نام دی مار کے گیا شینی، اکھراں والا نام جپائیا۔ کیہرا کر کے جگت وچ تیبی، تیج اپنا گیا ودھائیا۔ پر بھ نے سب نوں ڈنڈی دسی ٹیڈھی، سیدھا راہ نہ کوئے دکھائیا۔ کسے سمجھی دھار نہ ایہدی، جو ایدھر اودھر رہیا بھوائیا۔ تھوڑی رمز لگا کے سوڈھی ویدی، ویدی سوڈھی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و دسو جلدی، جل ترنگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایہتھے کھیل اکو گل دی، گل وکڑی کوئے نہ پائیا۔ دھار رہے نہ کوئے چھل دی، چھل کپٹ نہ کوئے وڈیائیا۔ ایہہ مسل مسلے والی حل دی، حالت اپنی دیو جنائیا۔ کیوں ایہہ دھار ہوئی کلجک کل دی، کلمے سارے دتے بھلائییا۔ تہاڈے ہندیاں کیوں دیناں مذہباں والی اگت بلدی، کیوں نہ سکے بھجائیا۔ کی تہانوں لبھے دھار نہ جل دی، پر بھ دا سوما بے پرواہیا۔ کی گھڑی آگئی تہاڈے اتم پھل دی، جو بھوکھتاں وچ سنائیا۔ کی تہاڈی طاقت نہیں کوئی جلدی، چلت ویکھی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔

گر اوتار پیغمبر دس دیو چھیتی، شرع اپنی دیو سمجھایا۔ کیوں ہوئے مات پر دیسی، پراپنتی مدھم بیکھری چارے بانی ڈھولا گایا۔ کیوں زرگن سرگن بنے ویسی، چولا مائی پنچ تت خاک ہنڈھایا۔ کیوں دتے نام سندیشی، سندھیا ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم لیکھا رہیا مکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُن شد دُھر دے دُھے، دُھن ہو کے دیئے جنایا۔ تیری دھار پھلے پھولے، بھلوڑی تیری نظری آئی۔ تیرا آد تیرا مولے، انت تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرا نور کنت کنتوہلے، کنت بے پرواہیا۔ کی ساتھوں لہنا دینا وصولے، کی باقی رہیا کڈھایا۔ اسیں تیرے حکم دے ماندے رہے جھولے، جھلک تیری نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے چکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شد ساڈے صاحب، سلطان تیری سرنایا۔ اسیں تیرے بنے نائب، حکمے وچ وڈیایا۔ انت مات لوک وچوں ہو کے غائب، در تیرے ڈیرہ لایا۔ تیرا کھیل عجب عجائب، نرالا دے درڑایا۔ ساڈی کر حمایت، مہر نظر اٹھایا۔ جو شرع دس کے آئے شرعیٹ، کلیمیاں وچ پڑھایا۔ نام دی کر کے آئے عنایت، اکھراں وچ سمجھایا۔ سچ دوار کر کے رہایش، مندر اک دکھایا۔ برہمنڈاں کھنڈاں دی کر کے آئے پیمائش، جو جناں وچ سمجھایا۔ ساڈی کر نہ انت آزمائش، در تیرے سیس نوایا۔ جو دُھر دی ملی ہدایت، سومات لوک آئے سنایا۔ اسیں دھرم دوار دی تیرے در تے آئی پنچائت، پنچم دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، گھر سجن میل ملایا۔ سنگر شد کہے میں سنی اگنی آواز، جو بن اکھراں دتی سنایا۔ اس وچ انوکھا راز، سمجھے نہ کوئے لوکایا۔ سانجھا ہویا جواب، جواب طلبی نہ کوئے کرایا۔ جو بھوکھتاں وچ لیا خواب، خالص دیاں درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر وٹھاڈا لیکھا ویکھن آیا آپ، جس اپنی کار کمایا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کہہ کے آئے باپ، گر اوتار پتا پُرکھ اکال سنایا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں سدا پاک، پتت پُنیتا دے وڈیایا۔ جس دا چار جگ زرگن سرگن دھار کر دے آئے پاٹھ، صفتاں وچ صلاحیا۔ جس نے دین مذہب نام کلمے دھرم شرع تہانوں کیتے الاٹ، اللہ واگر رام اپنا نام سمجھایا۔ چھوٹے چھوٹے دے کے پلاٹ، دکھا کے جگت والا گھاٹ، جوت جگا کے وچ للاٹ، دیا باقی کملاپاتی کر رُشایا۔ دھیرج دے وشواش، حکم سندیشہ دے کے خاص، آگے ودھا کے ہور آس، آہستہ آہستہ اپنی کار کمایا۔ ہن اوسے دا پرکاش، جیہڑا کدے نہ ہووے ناس، جس نوں کہندے پُرکھ ابنائش، گھٹ نو اسی نام دھرائیا۔ جس دی منڈل پاوندے راس، گوپی کاہن داسی داس،

رام سینا کوٹن چرناں پاس، نو نو سیس نوایا۔ اوہ دیکھے کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی
 اپنی کار کماہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سنگر شبد کی آیا موقع، مکمل دے سمجھایا۔ ساڈی کتھے رہ گئی نوکا، جو نیا نام والی چلایا۔ شبد کہا گوہند دا ڈھینے دا اکو ڈھونڈا،
 ڈھول نال سناہیا۔ جیسہڑا چھڈ کے گیا پٹنا پاوٹا، پاٹل اپنا ویس وٹایا۔ گر اوتار پیغمبر و سنگر شبد اکو بہتا، جو جگ چوکڑی اپنا حکم منایا۔ جس نے لکھ چوڑاسی کایا
 مندر اندر ماریا اپنا غوط، گہری بھوری پھول پھولایا۔ جس دا نام شبد دو جہاناں اکو سوٹا، سٹ ڈھر دی دے لگایا۔ کلجک جیو رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، کوڑی
 کریا کرے صفایا۔ مایا متا بھنے لوٹا، لٹیا سب دی دے رڑھایا۔ جن بھگتاں انتر سچ پریم پیار دا پھیر کے پوچا، ڈرمت میل دے دھوایا۔ گر کھ پڑکھ اکال دا
 دیکھے پوتہ، گر سکھ گوہند لئے اٹھایا۔ جس دی آد جگاد جگدی جوتا، جاگرت جوت کرے رشناہیا۔ اوسے دا حکم لوک پر لوکا، چوڑاں طبق رہے گر لایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سنگر شبد ساڈی ارداس، بیتی اک سناہیا۔ آرزو دیئے خاص، خصوصیت وچ
 سمجھایا۔ جیسہڑا لیکھا لکھیا بیاس، بے آس دتے ترایا۔ جس دے پریم دی لگا پیاس، ترشنا دے مٹایا۔ جس نوں یاد کر دے گئے خاص، خالص نور خدایا۔
 ساڈا اکو اتے وشواش، جو وشیاں توں باہر پتا مایا۔ جس دے چرناں وسیئے پاس، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ آد انت نہ ہووے ناس، جنم مرن نہ ویس وٹایا۔
 داتا دانی سرب گن طاس، گہر گمبھیر اکھوایا۔ پروردگار ہو پاک، اللہ شہنشاہیا۔ سدا دیندار ہے شباہس، خوشیاں رنگ رنگایا۔ اوس نوں اک آداب، سر سجدہ
 سیس نوایا۔ جس دانک لیکھا دسیا بغداد، بغلیگر نور خدایا۔ انت آوٹا وچ پنجاب، پنجاں دا مالک بے پرواہیا۔ جس نے کدے نہیں ہونا برباد، نیست و نابود
 کرے لوکایا۔ انت بھگتاں دی سنے فریاد، جگ چوکڑی وچھڑے میل ملایا۔ اندر وڑ کے وجاوے رباب، تند ستار نام ہلایا۔ متر پیارا بنے احباب، سجن
 ڈھر در گاہیا۔ شاہو بھوپ ہو نواب، سیس جگدیش تاج سہایا۔ جس دی سب توں پرے آواز، رسنا بند نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد دیونہار وڈیایا۔ اوتار پیغمبر کہن گر، گر اپنا اک جنایا۔ جو مالک دے ڈھر، در ٹھانڈے سو بھاپایا۔ زرگن دھار آوے تر، تر اپنی کھیل کرایا۔
 جس دا منتر جاوے پھر، فرنا بے پرواہیا۔ اُس لہنا دینا چکاوٹا جو چھڈ کے گیا انڈر، پڑیاں توں باہر ڈیرہ لایا۔ کر پرکاش اندھیرا گھور، زرگن نور کرے رشناہیا۔

کلج کوڑی کریا ویکھے چور، ٹھگی پھول پھولایا۔ جن بھگتاں پئے بہڑ، بہڑی بہڑی کرے لوکایا۔ زرگن زرویر کر کے ویکھے غور، گہر گبھیر پھول پھولایا۔
 جنہاں نوں لوکمت دتا تور، تریا توں پرے کر پڑھایا۔ اوہناں دی پوری کرے لوڑ، لوڑیندا سا جن نظری آیا۔ زرگن دھار لئے جوڑ، جوڑی اپنے نال
 رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و اپنی اپنی دسوکار، کرنی کی کمایا۔ سارے کرن پکار،
 کوک کوک سنایا۔ راہ تکدے گئے پروردگار، اینکار اکھ اٹھایا۔ میلایے سانجھے یار، دھرم دوارا سوبھاپایا۔ جتھے جوت نور اجیار، سورج چن نہ کوئے رُشایا۔
 کرپا کرے آپ کرتار، قدرت کرتا دیا کمایا۔ ساچا ونج دسے وپار، سودا ہٹ وکایا۔ حکم دیوے بن سکدار، سلطان شہنشاہیا۔ بردے بنیے بر خوردار، بردے
 بن کے سیو کمایا۔ عدل انصاف کرے سنسار، منسف ہو کے ویس وٹایا۔ کوڑی کریا کرے گرفتار، گُفت شنید کھوج کھوجایا۔ ساچے سنتاں لئے ابھار، گرکھاں
 گود اٹھایا۔ منمکھاں دئے دُرکار، رائے دھرم ہتھ پھڑایا۔ لہنا دینا چکاوے جگ چوکڑی چار، سنجگ تریتا دوا پر کلج آسا پور کرایا۔ زرگن زرویر لئے اوتار،
 جوتی جاتا پھیرا پایا۔ جس دی رمز سمجھے نہ کوئے سنسار، چو داں ویدیا نہ کوئے وڈیایا۔ دروہی دروہی کرے پیغمبر نمو نمو گرو اوتار، ڈنڈاوت بندنا سجھیاں وچ
 سیس جھکایا۔ مہربان محبوب کرے اگئی اپنی کار، کرنی دا کرتا ہوئے سہایا۔ ساچے بھگتاں لئے اٹھال، لکھ چوڑاسی وچوں پھول پھولایا۔ جھگڑا مکا کے شاہ
 کنگال، اوج نیچ ڈیرہ ڈھایا۔ ورن برن توڑ جنجال، جیون جگت دئے جنایا۔ آکے ویکھے مریداں حال، مُرشد داتا نور خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے مکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُن سنگر شبد سوامی، سچ دیئے جنایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لسا سب دا انترجامی، جو انتر زرنتر اپنا منتر کرے
 پڑھایا۔ سندیشیاں وچ دسدا رہیا بانی، بان زالا انیالا تیر چلایا۔ سنگھڑ سیانی سُجھی بناؤندا رہیا سوانی، سر اپنا ہتھ لکایا۔ اپنی انت کنت بھگونت دس کے گیا
 نشانی، نشانہ سب دے اندر لایا۔ گر اوتار پیغمبر و کلج انتم سب دی جوہ ہونی بیگانی، نو کھنڈ ست دیپ مالک نظر کوئے نہ آیا۔ آتما رہی نہ کسے دی رانی،
 ہتے کنت پرنا یا۔ ایہہ لیکھا لکھیا نہیں کوئی زبانی، زباناں والیاں توں دتا لکھایا۔ کچھ مسدہ کچھ اصلا گو بند دسیا جن بچیاں دی دتی قربانی، کرماں دا گیر چکایا۔
 پر م پُرکھ دا ملنا نہیں آسانی، اصل وچ اپنا نور کرے رُشایا۔ جس ویلے خالق خلق وچ شرع دی کرے شیطانی، سرپر وچ شرارت دئے لکایا۔ سب دی

بدھی کرے نادانی، عقل آتما ہوئے ہلکائی۔ مرداں والی نہ رہے جوانی، جو بن سکے نہ کوئے ہنڈھائی۔ چار جگ دا جھگڑا پئے دیوانی، بنا سنگر شبد تھم نہ کوئے
 سنائی۔ منزل کسے نہ رہے رُو حانی، جسمانی جگت ملے وڈیائی۔ کام کرودھ دی لہر ہووے طوفانی، سادھاں سنتاں دے رُٹھائی۔ پنڈتاں رہے نہ کوئے ججمانی،
 ضامٹی آگے نہ کوئے اٹھائی۔ چلہ چڑھے نہ کسے کمائی، تیر بے نظیر نہ کوئے اٹھائی۔ رولا پینا چارے کھانی، چارے بانی دے ڈھائی۔ اٹھسٹھ (پوتر) رہے نہ کوئے
 پانی، سرور بیٹھن کھ چھپائی۔ اوس ویلے پرکاش ہونا اک اسمانی، جس نوں سمجھے نہ کوئے جسمانی، جس نے اندروں کڈھنی بے ایمانی، نشانی اپنی دینی درٹائی۔
 کوڑی کریا رہے نہ گلانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم اک سنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن سنگر شبد سُن انت آخیری بات، باطن دیئے جنائی۔
 کلج آئی اندھیری رات، رین اپنا ویس وٹائی۔ من واسنا ہوئی کمذات، نار ویسوا بھجے واہو داہیا۔ ساچا حرف نہ لہے وچوں کسے لغات، لگ ماتر سارے گئے
 بھلائی۔ کھیڑا دسے نہ کوئی آباد، گرہ مندر نہ کوئے سہائی۔ ساچا وجے نہ کوئی ناد، دُھن آتمک راگ نہ کوئے سنائی۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن
 کھانی بانی پڑھدیاں سُن دیاں سارے ہوئے برباد، بندہ بندگی وچ نہ کوئے سائی۔ مارگ چلے نہ کوئے سماج، رواج کلج دتا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائی۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر کرو ہتھ کھڑے، بن ہتھاں ہتھ اٹھائی۔ اسیں پچھلے جگ بھوگے بڑے، آگے لوڑ رہی نہ
 رائی۔ اسیں دین مذہب دے چھڈے دھڑے، دھرم دا دھڑا اک اپنایا۔ جیہڑا اکھڑ پچھلے جنم دا گوہند لیکھ نرائن سنگھ گڑھی چمکوز پڑھے، اوہ اکھڑ یاد کسے
 نہ آئی۔ گوہند کہا جس ویلے میرا میرے وچ جوت دھڑے، دھرنی اُتے کرے رُشنائی۔ اُس داسُت کدے نہ مرے، ڈلارا اکو نظری آئی۔ اپنے نام دے
 پاوے کڑے، کڑیاں کرم دیاں دے کٹائی۔ جیہڑے پریم پریتی وچ جڑے، جڑ انھاں دی سچھنڈ دوار لگائی۔ آگے ہو کے پھڑے، سنمکھ نظری آئی۔ مالک
 ہو کے ورے، وارث ہو کے لئے بچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سنائی۔ گوہند تھم دتا اک آخیر، آخر اک سنائی۔ اوس ویلے
 کول ہو کے سُنیا اک کبیر، قبراں دا لیکھا گیا مُکائی۔ حق دی پڑھ تکبیر، تدبیر وچ دھیان لگائی۔ پیغمبراں دا پیغمبر پیراں دا پیر، نبیاں دا نبی، رسولاں دا رسول
 نور خدایا۔ جتھے نہ کوئی شرع نہ زنجیر، دین اسلام نہ کوئے وند وندائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائی۔ گوہند کہا میرا سچ

سندیشہ، صدیاں توں پہلاں دیاں سنائیا۔ جس ویلے آوے نر نریشا، نر نرائن بے پرواہیا۔ جن بھگتاں مُکا کے لیکھا، لہنا دینا جھولی پائیا۔ گر اوتار پیغمبراں چُکا کے ٹھیکا، حکم اپنا اک سنائیا۔ سب دا سانجھا کرے سوہرا پیکا، سوہرا بھنیا آپے نظری آئیا۔ وسے اگڑے دیسا، دیسنتر کھوج کھوجائیا۔ جو رہے سدا ہمیشہ، ہمساجن بے پرواہیا۔ اندروں کڈھے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جس داشدی دھار گوہند بیٹا، جگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ دو جہاناں کھیوٹ کھڈا، پتن اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ حکم اک اُچائیا۔ گوہند کہا میں اپنے سپس دا بدل کے تاج، کلغی دتی چکائیا۔ جس ویلے بھگتاں دا بدلے رواج، پُرکھ اکال نال وڈیائیا۔ دُشت دمن دا کھولاں راز، پڑدا ہم کُٹ اُٹھائیا۔ جیہڑے اکھراں دا کیتا جاپ، پتھراں وچ وڈیائیا۔ وشن برہما دا لہاج، پُرکھ اکال گنڈھ پوائیا۔ اوس دا پرتاپ، پترکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کہے میں سب کُچھ کردی، کرتے دتی وڈیائیا۔ آد جگاد کدے نہ مردی، گر اوتار پیغمبراں راہ چلائی۔ میں اوس صاحب دی بردی، جو اپنی بندنا دئے درڑائی۔ میں اوس دوارے چڑھدی، جتھے اِکو بیٹھا دُھر درگاہیا۔ میں اوسے دا ڈھولا پڑھدی، دُجا راگ نہ کوئے الائی۔ ایہہ کھیل اِجے اِج کل دی، جگ چو کڑی نہ کوئے وہائی۔

جیہڑی دُشت دمن دھار جوت تیج نال پلدی، پلک پلک وچ رُشنائیا۔ سندیشہ دھرم دوار گھلدی، اگم اتھاہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رہیا وکھائیا۔ (رنگ کہے) میں سب نوں رنگدا، میری رنگن بے پرواہیا۔ در اِکو پُرکھ اکال منگدا، جو دیونہار (اکھوائیا)۔ سچھنڈ دوار لنگھدا، درگاہ ساچی پڑدا لاہیا۔ جتھے دیپ اگم جگدا، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر چرناں وچ ویکھنا ڈھٹھدا، بیٹھے سپس نوائیا۔ میرا مالک میتوں ہووے سدا، اشارے نال لئے بلایا۔ پُرانا میرا قول پتہ نہیں کد دا، فُدرت دا ملاح، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ رنگ کہے میں اوہ رنگیلا، جس دی رنگت بخشی بے پرواہیا۔ جس ویلے گر اوتار بناؤن لگا قبیلہ، قبراں توں پہلاں اپنا حکم سنائیا۔ میرا نام تہاڈا وسیلہ، وصل اپنا دتا سمجھائیا۔ میرا نور جھیل چھبلا، بردھ بال نہ روپ وٹایا۔ جس دی ونڈ کرے نہ کوئے مہینہ، گھڑی پل نہ کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ کھلایا۔ رنگ کہے میں رنگن یوگ، میرے پر بھ دتی وڈیائیا۔ چرن پریتی بخش کے جوگ، جگت دتی سمجھائیا۔ میں کدے نہیں وڑیا وچ چو داں لوک،

چو داں طبقِ دتی وڈیاںیا۔ کسے نہیں وڑیا قلعے کوٹ، مندر مٹھ نہ ڈیرہ لائیا۔ میں کسے کول نہیں گیا پہنچ، اپنا پندھ نہ کدے مُکائیا۔ اِکو پریم پیار دی مستی وِچ مدہوش، مدھر دُھن رہیا گائیا۔ جد پر بھو کرپا کرے جن بھگتاں دارنگاں پوش، کھڑی اولڑی دیاں بنائیا۔ نہیں تے بیٹھا رہاں خاموش، خوشیاں وِچ ڈھولا گائیا۔ پر بھو توں میرا میں تیری جوت، دوجا نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جے میتھوں کراوئی تے کراویں بھگتاں کھوج، دوجے گھر کدے نہ جائیا۔ گر اوتار پیغمبر حسیاں وِچ حد اں وِچ قداں وِچ ید اں وِچ دیندے کھوج، پر بھو تیری کھوج ہر گھٹ تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دے رنگ توں چنگا، لال آدی نظری آئیا۔ کچھ اٹھ رِوداس میرا لیکھا نہیں نال گنگا، گنگوتری دے دُہائیا۔ کون بل راجے دان منگا، باون آس رکھائیا۔ کچھ لیکھا بال بھینگا، نئیاں وڈیاں سوبھا پائیا۔ کچھ لہنا گوبند دھار کھنڈا، کھڑگ کرے شنوائیا۔ کوئی قول پُری انندا، انندا وچوں سمجھائیا۔ لیکھا کوئی نہ جانے بندہ، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ کھیل کرے سورا سر بنگا، ہر کرتا دُھر در گاپیا۔ لہنا دینا لیکھا دو آبے والیاں سندا، سندا ماچھو واڑے دے گواہیا۔ نئی چپوئی بھوجن اک ڈنگا، دانہ گوبند بھیٹ چڑھائیا۔ اُس ویلے دیکھن والا پُرکھ اکال اِکو پنڈا، جو بودھ اکادھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں بے نظیر، نظراں توں باہر سوبھا پائیا۔ میرا لیکھا نال دستگیر، دستبردار کراں لوکائیا۔ میرا لیکھا نال اوس شمشیر، جو شمع کوڑ دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا کہے میرا لیکھ اولّا، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال آد جگادی اک اکلا، جگ اپنا تھم ورتائیا۔ دھرم دوار سہا اٹلا، گر اوتار پیغمبر رہیا سہائیا۔ سچھنڈ دوار وسا محلا، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ نام سندیشہ اِکو گھلا، گھائل کرے کوڑ لوکائیا۔ جس دا نورِ الٰہی اللہ، عالم کرے پڑھائیا۔ دیکھ جوت ہو کے بلا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ اپنی دھار وچوں ڈھلا، ڈھال گوبند ہتھ ٹکائیا۔ کوڑ کُٹب میٹ کے دلا، دلبر اپنا لیا منائیا۔ کر کے ول چھلا، کھجک انتم ویس وٹائیا۔ بھگتاں پریتی اندر رلا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ لیکھا جانے جلا تھلا، محل اٹل آپے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لہنے رہیا مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شبد گرو گرو دیو، دیو آتما تیری جھولی پائیا۔ ساڈی پوری ہو گئی سیو، سماں سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ بولن والی رہی کوئی نہ جہو، تن ماٹی خاکی گئے ہنڈھائیا۔ ساڈا مالک الکھ ابھیو، اگوچر

شہنشاہیہ۔ جس دی کردے آئے سیو، سیوک روپ وٹائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا سٹائیہ۔ ساچا تھم دیوے سلطان، سٹگر داتا ڈھر درگاہیہ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا آگے نہ کوئی بیان، لکھت پڑھت نہ کوئے جنائیہ۔ اوس دے آگے سوئیہ ایمان، جس دھرم دتا درڑائیہ۔ اسیں رہے نہ گوپیاں والے کاہن، پیتا رام نہ ڈنک وجائیہ۔ مسلہ رہیا نہ کوئی امام، نوبت نام نہ کوئے شنوئیہ۔ پر بھ دی سیجے سب نے سونا کرنا اک بسرام، سیج سہنجی سو بھا پائیہ۔ آگے اکو سب دا ہونا تھمران، جو تھم آپ جنائیہ۔ جن بھگتاں کرے پچان، نو ست ویکھے تھاوں تھائیہ۔ سانوں دینا نہ چے پیغام، اکھراں وچ اکھر سمجھائیہ۔ جس نے بدل دینا نظام، تھم اک ورتائیہ۔ کلج اتھم ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیہ۔ اپنی دس آپ پچان، گر گھ سٹتیاں لئے جگائیہ۔ جھگڑا مُکا کے زمیں اسمان، گگن لگنتر ڈیرہ ڈھاہیہ۔ دھرم دکھا کے اک نشان، نشانے سارے دئے بھلایہ۔ نام دس کے اپنا نوجوان، نو ست دئے سمجھائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیہ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ہوئے خلاص، خلاصی لئی کرائیہ۔ سب کچھ سو نپ پڑکھ ابناش، ابناشی کرتے جھولی پائیہ۔ اکٹھے سچھنڈ کر کے واس، درگاہ بیٹھے ڈیرہ لائیہ۔ زرگن جوت ویکھے پرکاش، کلج انت ہووے رُشائیہ۔ ساڈا لیکھا رہے نہ کوئی شاخ، پت ٹہنی ونڈ نہ کوئے ونڈائیہ۔ جوں بھاوے تیوں لئے راکھ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیہ۔ گوبند کہے میٹوں ایں رہیا بھاکھ، شبد دھار سمجھائیہ۔ جیسہرا پچھلا مہینہ لنگھیا وساکھ، وساکھی گوبند والی منائیہ۔ جیٹھ اوس دا پرکاش، جس پنج جیٹھ کھیل کھلایہ۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، نور نورانہ ڈمگائیہ۔ جوتی جاتا پرگٹ ہو کے آپ، اپنی کل دکھائیہ۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، پت پت دئے کرائیہ۔ تھم اگلا دیوے صاف، گنجھل گنڈھ نہ کوئے پوائیہ۔ سب نے کھول کے رکھنے تاک، کایا مائی اندر کُندا لاہیہ۔ صاحب سٹگر چڑھنا اپنے شبدی راک، جیٹھ مہینے گھر گھر پھیرا پائیہ۔ راتیں سٹتیاں مل کے آوے آپ، گر گھ گر گر آپ اٹھائیہ۔ شبد سندیشے سب نوں بھیجے ڈاک، چٹھی رسائن نہ کوئے رکھائیہ۔ آتم پر ماتم جوڑ کے نات، ناتا اگلا لئے بنائیہ۔ گر گھو تہاڈے انتر امرت مارے ٹھاٹھ، سر دور اک پرگٹائیہ۔ تہاڈی منزل پوری ہوئی واٹ، وٹنا نام دادے لگائیہ۔ دُرمت میل دینی کاٹ، کٹاکش اپنا نام دکھائیہ۔ جنہاں سوہنگ گائی گاتھ، جگت گاتھ توں لئے بچائیہ۔ دھرم دوار دا دیوے ساتھ، کرم گوار دا ڈیرہ ڈھاہیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیہ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا سماں گیا

بیت، بیٹی کی جنائیا۔ آگے پر بھ دی چلنی ریت، مندر مسیت نہ کوئے وڈیائیا۔ جیہڑی وشن برہے پہلی وار گنڈھ لئی تیچ، دُشٹ دمن منکا دتا بھوایا۔ اُس دی سارے کردے گئے اڈیک، سبجگ تریتا دواپر کھجگ اکھ اٹھایا۔ سو وقت آیا نزدیک، ہاڑھ ستاراں سو بھاپایا۔ مالا مکے بولن ٹھیک، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ مستانیاں دے اندروں کڈھاں چیک، کوک کوک سٹانیا۔ جنہاں نوں آگے نہیں آئی (پر تیت)، پڑدا دیاں اٹھایا۔ نہ کوئی کلمہ نہ حدیث، حضرتتاں توں پرے گھر وکھایا۔ جتھے و سے ہر جگدیش، جاگرت جوت کرے رُشٹایا۔ سب دی آسا منسا پوری کراں اُمید، امر اپد جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سٹانیا۔ مالا کہے میں نہیں مندی، جگ چو کڑی سارے گئے زور لگایا۔ میں شنگار بنی رہی تن دی، سادھ سنت دتے بھلایا۔ میں چور بنی رہی کن دی، جو کناں وچ پر بھ دا نام سٹانیا۔ میں کھیل ویکھدی رہی نیر اٹھ دی، جو اکھیں میٹ کے لبھن بے پرواہیا۔ میں کھوج کھوجدی رہی چھپر چھن دی، جنگل جوہ پھیرا پانیا۔ جس ویلے صورت ویکھی گو بند چن دی، میرے چن توں چن ہووے رُشٹایا۔ اوس ویلے بھگتو میں تہاڈے واسطے آساں رہی منگدی، اکو تیری اوٹ تکایا۔ میں راہ تکدی رہی سورے سرنگ دی، جو سرتی دے بدلایا۔ تہاڈی کھیل ہنگ برہم دی، پار برہم وچ ملایا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی پچھوں جن بھگت جننی پر بھ دے تھم نال جمدی، کھیل جگت توں باہر نظری آئیا۔ تہاڈی گھڑی لنگھی غم دی، خوشی خوشی وچ پر گٹایا۔ تئیں آس نہیں رکھنی کسے ماٹی چم دی، چم درشتی دیاں بدلایا۔ تہاڈی انگلی اوہو کم دی، جو چھلا سٹنگر والا پانیا۔ اکی گھڑ والی آس سمت سولاں وچ منگدی، کیشن سنگھ دے گوانیا۔ روداس دھار اک ڈنگ دی، چووی گھڑ گرگھ گرہ ملی وڈیائیا۔ میں بنا بھگتاں بیڑا نہ کسے دا بٹھدی، بھگھیاں نہ کدے رجاہیا۔ گرگھو ایہہ دھار اکلے اکلے دی چلنی تہاڈے ان دی، سوا سوا سیر گنڈھ بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا دے وڈیائیا۔ مالا کہے میں ہونا چٹی دُدھ، دُدھا دھاری دیاں کھپایا۔ اوتھے جانا تیچ، جتھے بنا اکال دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں دی نرمل ہووے بڈھ، بیک ویکھ خوشی منایا۔ میرا کارج ہووے سُدھ، سُدی ودی نہ کوئے دکھایا۔ اگلا پینڈا جاوے مک، گرگھ مالا منکا نہ کوئے بھوایا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے دی اکو تک، دو جہاناں پار کرایا۔ اوس دا بنائے دلارا سٹ، جو گو بند نور کرے رُشٹایا۔ جس دے کول سب کچھ، کچھ مچھ گیا ترایا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا تھم اک درڑا آیا۔ مالا کہے کسے نوں نہیں معلوم، نہ معلوم دیاں جنا آیا۔ گرگھو تئیں بچے اے معصوم، ننھے نظری آیا۔ پُرکھ اکال دا سب توں وکھرا مضمون، جس نوں سکے نہ کوئے پڑھایا۔ جس نے بدل دینا قانون، دو جہاناں ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال نظر دے بدلایا۔ مالا کہے میں آوٹا اوس ہتھ، جس ہتھ ملے وڈایا۔ میتوں ویکھے پُرکھ سمرتھ، دوجے نظر کسے نہ آیا۔ بھگت بھگوان دا سانجھا گاواں جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ بھگتاں دی اندر وڑ کے کھولاں اکھ، بجر کپائی دیاں تڑایا۔ مالک دکھاواں پرکھ، داتا ڈھر درگاہیا۔ نو کھنڈ پر تھمی دے بھانڈے کر کے سکھ، سکھنے سادھ سنت دتے کرائیا۔ پر بھ دا سمت کوئی نہ سکے لکھ، لکھ کر وڑی خاک دینے ملا آیا۔ جن بھگتاں کھول کے دھرم دا ہٹ، سچ ونجارا جوڑ جڑا آیا۔ چار جگ جیہڑے گر اوتار پیغمبراں توں گئے نٹھ، پھر کے سبھے میل ملا آیا۔ ہاڑھ ستاراں کر اکھ، اکٹھیاں پڑدا دینا کھلایا۔ کر پرکاش جوت لٹ لٹ، لٹاں والے سارے دینے زلا آیا۔ جگت واسنا دا لیکھا ٹھپ، نام ٹھپا دینا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ویلا دے سہا آیا۔ مالا کہے جن بھگتو میں آواں بھجی، بھجن بندگی دیاں کما آیا۔ میری سمجھ نہ آئی کسے چوہ جگی، چار ورن اٹھاراں برن میری رمز رہی گجھی، بن گو بند بھیو نہ کوئے کھلایا۔ میتوں پھر کے اندروں کسے دی دھار رہے نہ دوجی، دویت وچ نہ کوئے لڑا آیا۔ مالک نال ملا کے رچی، رچنا اگلی دیاں دکھایا۔ گرگھ دھار کر کے سچی، سچ سنجم دیاں درڑا آیا۔ میتوں کدے کوئی گرگھ کلی نال ٹنگے نہ پٹھی، بستیاں وچ نہ کوئے بندھایا۔ سچ پچھو میں جگ چوکڑی سب دے نالوں رہی رُٹھی، اکھ نال اکھ نہ کوئے ملا آیا۔ کوٹن کوٹ بہا کے وچ گٹھیں، پوٹے پوٹیاں نال گھسایا۔ میری یاری بھگتاں نالوں کدے نہ ٹٹی، کپیر جلاہا اندروں دے گواہیا۔ روداس چمار توں اک دن لے کے میں چھٹی، پڑدا چک کے پر بھ دا درشن پانیا۔ میں اوس دن دی گئی لٹی، اپنا آپ گوا آیا۔ میری ٹٹی ویکھو جتی، بھجی پھراں واہو داہیا۔ جن بھگتو تہاڈے گھراں توں کھا کے روٹی رُکھی، اپنا جھٹ لنگھایا۔ میں بھاگ لگاؤنا اوہناں ککھیں، جس کھیاں وچوں ملی وڈایا۔ جس تہانوں اگلے گھر وساؤنا سکھی، سکھنڈ دوارے وٹی ودھایا۔ کچھ لہنا ہور پنچ کھی، پنجاں نال دیاں رلا آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر زریشا اکو اک سنا آیا۔ مالا کہے میتوں نہ کہو تسبیح، متعصب وچ نہ کوئے لڑا آیا۔ میں پڑھن گئی کدی نہیں عربی، علم وچ نہ کوئے شنو آیا۔

میری دیکھی کسے نہیں وردی، جگ جگ ویس وٹایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک میں سب توں رہی ڈردی، اندر وڑ کے جھٹ لنگھایا۔ کلجک وچ شرم نال مردی، ملا شیخ مسانک میٹوں پھڑ کے جھوٹھیاں قسماں رہے کھایا۔ میں پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار آگے پائی اپنی عرضی، آرزو اِکو دتی سنایا۔ پاربرہم پتپر میثور جے سچ پچھیں میری بھگتاں نال مرضی، دُو جے نال کدے نہ کراں کُڑمایا۔ میرے منکے پھیرنے جگ دی کھیل کوڑ کُڑیار ہڑھدی، ہوکیاں نال سنایا۔ جے سچ پچھیں میں دُشٹ دمن دے ہتھ وچ تیرا ناؤں پڑھدی، سوہنگ ڈھولا گایا۔ میٹوں سُرت خبر پر بھو تیرے گھر دی، گھرانے گرکھاں دے بہہ کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے وچ لگایا۔ مالا کہے میں ہون آؤنا سہانگ، اپنا رُپ بدلایا۔ جو گرکھ کلجک انتم جاگن، نَج نیز اٹھ کھلایا۔ سُرتی اندروں ہوئے ویراگن، ویری کوڑ مٹایا۔ مارن سچ آوازن، ساچا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھایا۔ سر میرے ہتھ رکھے پروردگار، مالک دُھر درگاہیا۔ میں آواں اوس دربار، جس در اِکو نور نظری آئی۔ صوفی سنت فقیر گاؤن حق جیکار، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ کراں آ کے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سیس نوائیا۔ توں ہی مہربان مالک اِک بھگوان، جن بھگتاں دے پچان، بے پچان پڑدا لاہیا۔ وقت سہنجنا ہووے آن، رُتری اِک مہکایا۔ سوا سیر سوہے پکوان، پاربرہم تیرا جس سنایا۔ اگلا کھیل ہونا مہان، جس دا بیان نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ مالا کہے میں ہور دساں وچار، جس نوں وچرے کوئی نہ رایا۔ جس ویلے چڑھی اُتے پہاڑ، اپنا پنڈھ مُکایا۔ ویکھ جنگل پہاڑ، پر بھاس رہیا ڈرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری اٹھ رہیا کھلایا۔ مالا کہے میں چڑھ گئی اوس چوٹی، جتھے چوٹیاں رہے منایا۔ راہ تنکن کوٹن کوٹی، کُٹیا سمجھ کسے نہ آئی۔ پر بھ دا دے کوئی نہ گوئی، جوت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ تھوڑی جھی سمجھ میٹوں دتی روداس چمارے موچی، مُشکل حل کرایا۔ میں رکھ کے ہتھ اُپر ٹھوڈی، سوچاں وچ اپنا آپ ڈبایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا دکھایا۔ مالا کہے میرا منکا پیا بول، برہے شو رہیا سنایا۔ آؤ میرے کول، کُل مالک دیاں درڑایا۔ جس دے وچ نہیں کوئی پول، خالی گھر نہ کوئے دکھایا۔ تولنہارا دُھر دے تول، تولا اِکو نظری آئی۔ سد بیٹھا رہے اڈول، درگاہ ساچی دھام سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ مالا کہے میرے اندر لگی اگن، برہوں

رہی ستایا۔ جس ویلے ہیمنڈ جوتی لگی جگن، نور کرے رُشنائیا۔ میں کہا کچھ لے کے جاواں سگن، بھجاں چائیں چائیا۔ پیراں توں ہواں نگن، لال اوڈھن
 سیس لگایا۔ اوس نوں جاواں سدن، جیہڑا ویکھیاں نظر کسے نہ آیا۔ جس نوں کہندے گوپال موہن مورت مدن، نور وچ چکایا۔ جس دے نگارے دو
 جہاناں وجن، تال تلواڑا سمجھ کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا دتی لگایا۔ مالا کہے میں لے کے سرتے لال چنی، بھجاں
 واہو داہیا۔ میٹوں ویکھن رکھی مٹی، کندراں وچ اگھ گھلایا۔ میں ہس کے کہا تیس روو اگھ وچ دے گھسٹی، لوچن سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تیس لہدے
 پر بھ نوں وچوں دھنی، آسا وچ وڈیایا۔ مورکھو (تیس) گاوندے نال بلیں، میرے منکے رہے گھنمایا۔ میں اوس دے چرناں اُتے رُلی، جیہڑا پر بھ دے
 بھانے وچ اپنا آپ لگایا۔ جس دے اُتے امرت دھار ڈلھی، وہن دگے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ مالا کہے
 میں جانا کول دُشٹ دمن، دامن آنچل اپنا نال بندھایا۔ سوہنا دکھاؤنا جا کے چن، گلشن اک مہکایا۔ جتھے پریم دا ہووے امن، سکھ ساگر وچ سماہیا۔ کوڑی
 کرپا والے کمبن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اوس دوارے دا کرنا جا کے مجن، اپنا پھیرا پاپا۔ جتھے لہے جائے میرا سجن، خوشی مناواں چائیں چائیا۔ پھیرکتے نہ
 جاواں لبھن، برہمنڈ کھنڈ پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرایا۔ مالا کہے جاں میں کری پہچان، اپنی اگھ گھلایا۔ میں
 ویکھ کے ہوئی حیران، میرا نین رہیا شرمایا۔ بنا تیاں توں نوجوان، سورا سوہنا نظری آیا۔ مُجبت وچ مہربان، محبوب رہیا ملاہیا۔ میں بن کے بال نادان، سیس
 دتا جھکایا۔ اوس ہس کے کہا کی لیندا پین کھان، پڑدا دے اٹھایا۔ میں اندر ماریا دھیان، نگاہ چرن کول لگایا۔ ہتھ آگے میرے بادام، دُشٹ دمن آگے
 لگایا۔ سچ کر کے سچ کیتا پروان، ست دتا سمجھایا۔ او مالا، بنا میرے کسے نہ آوے گیان، تیری کرنی کم کسے نہ آیا۔ میرا گوہند ہووے نشان، کلنی والا ناؤں
 پرگٹایا۔ سٹ دلارا وچ جہان، مالک بنے دُھر دا ماہیا۔ چلہ لے کے تیر کمان، شستر دھاری ویس وٹایا۔ چھڈ کے مندر مکان، دین دُنی دا پنڈھ چکایا۔
 خاندان دا دے کے بلیدان، بنس سر بنس دے لٹایا۔ گرکھاں ہو کے مہربان، اپنی گود اٹھایا۔ آگے دے کے جاوے فرمان، سندیشہ اک سٹایا۔ جس ویلے
 میرا آوے سری بھگوان، نرگن داتا دُھر درگاہیا۔ لہنا دینا چکاوے وچ جہان، لیکھا اور رہے نہ رایا۔ اک دو دا میلا کرے آن، جوڑا جٹ کھوپرا دے گواہیا۔

ایہہ اوس دی ہووے پہچان، ماچھوواڑے جائے سمجھایا۔ اک چوٹی کر پروان، دوآبے والیاں دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما یا۔ مالا کہے میں گئی خالی ہتھ، دھوڑ چرناں نظری آ یا۔ دُشٹ دمن پُٹ کے اکھ، میرے ول نین اٹھایا۔ میں تکیا اُپر چھت، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ تھلے ویکھیا جھٹ، دھرنی دھرت دھول دھول نہ کوئے وڈیایا۔ میرے انتر وٹی سٹ، سرتی دتی بدلایا۔ میں بھج کے گئی نٹھ، چٹا رومال ہتھ اٹھایا۔ چرن کولاں اُتے ڈھٹھ، صاف سُتھرے کر کے دھوڑی مستک لایا۔ میری کھل گئی اکھ، اگلا لیکھا دتا دکھایا۔ اک ہوئی جی چیرہ ماری جھٹ، میرا پاسا دتا بدلایا۔ مالا کہے میں دوویں ہتھ مار کے اُتے پٹ، دھتھر دتی لگایا۔ دُشٹ دمن کہا کلمیے ویکھ کنارہ تٹ، صدی یسویں دتی سمجھایا۔ پرگٹ ہو یا پُرکھ سمرتھ، جگت جگدیش نظری آ یا۔ جاں تکیا بھگتاں دے اندر رہیا وس، دوجا تھاں نہ کوئے سہایا۔ مالا کہے میرے منکیاں دی چال ہو گئی بس، اگلا قدم نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترا یا۔ مالا کہے جس ویلے میں کھٹی ایہہ کھٹی، میرا کھٹکا رہیا نہ رانیا۔ دُشٹ دمن نے میریا اکھاں اُتے بٹھ دتی پیلی پٹی، پٹے دا لیکھا دتا سمجھایا۔ کلمیے ہن کدی نہ بھریں کسے دی چٹی، چار جگ دا لیکھا دتا مکایا۔ میں چرناں اُتے ڈھٹھی، نیتز نیناں نیر وہا یا۔ اوس ویلے اک دے کے سُنڈھ دی گٹھی، میرے مکھ نوں دتی چھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال پار کرا یا۔ مالا کہے میں ویکھیا ایہہ نظارہ، اپنی نظر لئی بدلایا۔ نظر آیا کلج انت کنارہ، کاہن بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ پیغمبراں چلے کوئی نہ چارا، صدی چودھویں دے دھایا۔ دھرم دے نہ کسے مندر مسجد شو دوالے مٹھ گردوارا، گردیو سوامی اشٹ نہ کوئے منایا۔ امرت جل نہ دے ٹھنڈا ٹھارا، گنی تت تپایا۔ میں اندرے اندر کری پکارا، کوک کوک دتی دھایا۔ کرپا کر میرے پروردگارا، تیرے قدماں سیس لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مالا کہے جس ویلے میں کر کے ہٹی پکار، انتر انتر آواز سنا یا۔ اودھروں اک نیقی آیا جس دی آ یو برس اک سو چار، مالا منکے رہیا بھوایا۔ میٹوں کہندا ٹوں کتھوں آئی گوار، جنگل وچ اپنا پھیرا پانیا۔ بے ٹوں ہوویں نار ٹیار، کنڈراں وچ سٹایا۔ بن کے وبھچار، تیرا دھرم دیاں گوا یا۔ اُس آگوں کر کے نمسکار، (کیہا) ٹوں میرا پتا مایا۔ میں اُس دے چرناں توں بلہار، جیہڑا دھار تھلے اپنا سیس لکایا۔ اوس کہا ٹوں کر نہ ہنکار، میں پت دیاں مٹایا۔ میرے منکیاں دا

وکھ کھڑکار، اک سو اٹھ اک سو اٹھ رہیا ہلایا۔ اودھروں دُشٹ دمن نے کہا پرے ہٹ دُراچار، اکیاں توں پنا ملے نہ کسے وڈیایا۔ او سے ویلے ہو گیا
 خبردار، نیتز نیئاں نیر وہایا۔ چرناں اُتے ڈگامنہ دے بھار، میری بھل لینی بخشایا۔ بھوویں ہنے دے مار، بھوویں آپ اپنے نال سدا لے بتایا۔ میٹوں وکھرا
 رہنا دُشوار، دُشمن من میرا قصایا۔ توں جتیا میں گیا ہار، ہر دے ہر لیا وسایا۔ مالا سٹی ہتھوں باہر، خالی تاڑی دتی وجایا۔ دُشٹ دمن نال پھڑ کے پیار،
 چھاتی نال لگایا۔ تیرا لیکھا وچ سنسار، پر بھ دے نال جڑایا۔ پچھلی کر وچار، بل در سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چکایا۔
 جوگی کہے میری آو اک سو چار برس، پچھلی گئی وہایا۔ منکیاں نال رہیا ترس، میری آسانہ پور کرایا۔ انج سٹ دتے اُتے فرش، خاک وچ ملائی۔ میری
 پوری کر دے بھٹک، تیرے ہتھ وڈیایا۔ دُشٹ دمن کہا توں رہنا بے کھٹک، کھٹکا رہیا نہ رایا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دا آوے وقت، ویلے وقت نال وڈیایا۔
 لہنا دینا پورا ہووے وچ جگت، جگ جیون داتا تیرا لیکھا دے مکایا۔ تیتوں ناری دا جامہ پاوٹا پچھے فقط، ایہہ فقرہ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جنم توں بعد تیری بائی
 دن پچھوں ہونی مرگ، مرگ توں پرے سورگ توں پرے ساچے در دے وڈیایا۔ جوگی کہا ہور میری عرض، اوہ وی دیاں سنائی۔ پر بھ درشن دی میٹوں
 غرض، ایسے کر کے گرد درشن گھر جنم دوائیا۔ مرن توں پہلوں کریں ترس، مہر نظر اٹھایا۔ مالا پئی تڑپ، اُچی کوک کوک سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دینا مکایا۔ مالا کہے میری عرض کر منظور، مہر نظر اٹھایا۔ سنگر سدا بخشے قصور، پاپیاں پار لنگھایا۔ تیرا دُھر دا ایہہ دستور، دُشٹاں
 ہوئیں سہایا۔ توڑ گڑھ غرور، جس سکھیا دتی سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دینا کھایا۔ مالا کہے میرا رکھ مان، نہانی ہو سنائی۔
 جے جنم دیویں وچ جہان، جہان اگلا تیرا نظری آئی۔ جے ہوویں مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ زندگی دا دے کے دان، اپنے رنگ رنگایا۔ دُشٹ دمن کہا اگلا
 کھیل مہان، گوہند ہتھ وڈیایا۔ جیہہڑا مچھو واڑے کرے کلیان، بن کے دھرم گوسانیا۔ اوہناں جنم دیویں جہان، جو چیونٹی رُپ نظری آئی۔ اوہناں دا لہنا
 کر پروان، شبد سندیشے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم کرم دے وڈیایا۔ مالا کہے ہون وڈ بھاگ، وڈ بھاگ ملے وڈیایا۔ جے تیرا
 جوت جگے چراغ، دیپ ہووے رُشٹایا۔ اونچا پوہ نہ سکے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ دُجا ہور نہیں جو تیرے توں آوے بعد، تیرا نور دُھر دا نظری آئی۔

مُشکل نہیں اک کھیڑا کرنا آباد، تن اُجڑیا گھر وسایا۔ تیرے پریم دا ہووے سہاگ، تیرا نیم وجے ودھایا۔ ماجھا مالوا اکٹھا ہووے ساک، وستو سوہنی بھیٹ چڑھایا۔ پوربلے جنم دا اتفاق، میلا اپنے وچوں ملایا۔ لہنا دینا کر بے باق، حساب اگلا رہیا کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں کدی ہون نہ دیوے اداس، اداسی وچوں جم کی پھاسی دئے کٹایا۔

★ ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھوال ★

سجگ کہے پر بھ میری اک منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم دا بخش سنگ، کوڑی کریا پندھ مُکایا۔ پریم پریتی چاڑھ رنگ، انڈ ٹھڑے آپ رنگایا۔ تیرا میلا ہنگ برہم، پاربرہم دھر دے سچ گوسانیا۔ جن بھگتاں دے جنم، جرم میرے نال ملایا۔ جھکڑا مکے چار ورن، برن شرع نہ کوئے لڑایا۔ پُرکھ اکال تیری ہووے سرن، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ انتر ڈھولا ساچا پڑھن، حکم دھر درگاہیا۔ اپنا قول اقرار پورا کر پرن، پریم پُرکھ شہنشاہیا۔ در ٹھانڈے آیا سرن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا مارگ اک اُچایا۔ سجگ کہے پر بھ بخش سہارا، سہایتا تیری نظری آئی۔ ست دھرم دی چلے دھارا، دویت اندروں دینی چکایا۔ گھر مندر ہووے اُجیارا، گرہ بھیتیر تیری رُشانیا۔ تیرے نام دا اک جیکارا، جوگی جوگیسٹر ڈھولا گایا۔ توں سب دا سانجھ یارا، لاشریک اک اکھوایا۔ تیرے در میری نمسکارا، ڈنڈوت بندنا سیس جھکایا۔ پاربرہم بے عیب پروردگارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ دینا چلایا۔ سجگ کہے پر بھ میری پا دھرم دی گنڈھ، دھرماتما بھگت لے پرگٹایا۔ جنہاں نال میری پریتی جائے ہنڈھ، آگے ڈور نہ کوئے تڑایا۔ تیرے پرکاش دا چمکے چند، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جدھر دیکھاں دے سنگ، سگلا سنگ بنایا۔ تیرے حکم دا ہووے اِکو کارج انند، انند کارج کرم کانڈ وچوں باہر کڈھایا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کاجی ونگ، واہوا تیری وجے ودھایا۔ توں صاحب سورا سربنگ، سرتی سرت نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رستہ دینا کھلایا۔ سجگ کہے میری آسا نسا ہندی رہے پوری، پورن برہم دینا درڑایا۔ جگت ناتا سدا تیری حضوری، حاضر ہر گھٹ سو بھاپایا۔ میری

لیکھے لاؤنی مزدوری، سیوک ہو کے سیوکمانیا۔ جن بھگتاں دسنا سرشٹی دُنیا کوڑی، کوڑ کُٹب بن تیری کرپاکم کسے نہ آئی۔ تیرے نام دی اک ہووے مشہوری، مشورہ گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائی۔ کلا رہے نہ کوئے ادھوری، عدل انصاف دینا دکھائی۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑی، ڈکا نام دینا لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ سنجگ کہے پر بھ مینوں انت دے دلاسا، وار پہلی منگ منگائی۔ تیرے چرن رہے بھرواسا، بھرم مٹے کوڑ لوکائی۔ میں بن کے داسا، سیوک ساچی سیوکمانیا۔ جن بھگتاں دیواں ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ جو سوہنگ گاون گاتھا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائی۔ سنجگ کہے میرا جوڑ رہے جڑدا، بھگتاں نال وڈیائی۔ تیرے دوارے خالی کوئی نہ مڑدا، موہر اپنا نام دینا لگائی۔ کٹ اندھیرا اندھ گھور دا، کوڑی کریا متا چور دینا مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا مارگ دینا سہائی۔ سنجگ کہے میرا مارگ ہوئے سہیلا، سہنجنا اکو نظری آئی۔ گرگھیاں دا گرگھیاں نال ہووے میلا، کوڑی دے جگت گڑمائی۔ تیری دھار دا آتم ہووے چیلا، پر ماتم ایشٹ اک منائی۔ تیرا راہ ہووے نویلا، نو نو سمجھ کسے نہ پائی۔ توں ٹھا کر سجن سہیلا، صاحب سنگر اک اکھوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ سنجگ کہے میرا لہنا تیرے ہتھ، دیونہار تیری وڈیائی۔ توں صاحب پڑکھ سمرتھ، سوامی دھر در گاہیا۔ جن بھگت پیارے بخش اپنا رس، رستہ اکو دینا دکھائی۔ منوآ من کر کے وس، واسطہ دھرم دوارے آپ جڑائی۔ سد تیرا گاون جس، صفتاں نال صلاحیا۔ توں وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لائی۔ میرا گھلا رکھنا ہٹ، ونجارا گرگھ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا مارگ پر ماتھ سوار تھ ایکا دس، ٹیک وچ ڈکا مستک لائی۔

★ ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ چیلہ سنگھ دے گرہ ریزیدینسی روڈ جموں ★

سنجگ کہے میری نمسکار، نمستے نمونو سیس جھکائی۔ پرم پڑکھ پر ماتم پروردگار، پاربرہم پتپر میثور تیری اک سرنائی۔ نراکھر بخش اپنی دھار، اکھراں وچوں اکھر دے بدلایا۔ نرگن نور جوت کر اجیار، اجالا دے سرب لوکائی۔ ہوں مالک خالق پرتپالک تیرا خدمتگار، سیوک یاچک روپ وٹائی۔ بھگت وچھل

گرور گردھار، گہر گمبھیر اپنا پڑا دینا اٹھایا۔ سچکھنڈ دوار کراں پکار، ست ستوادی برہم برہمادی اپنی جھولی ڈاہیا۔ کرنی دے کرتے قدرت دے مالک رحمت بخش بخشہار، سچ سوامی انترجامی تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار در ٹھانڈے سیس نوایا۔ سبجگ کہے میری بندنا ڈنڈاوت، سجدہ سیس جھکایا۔ مہربان محبوب صحیح سلامت، صاحب سلطان تیری سرناٹیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ علامت، عالماں علم اپنا دے سمجھایا۔ نام بھنڈارا بخش اک نیامت، دست امولک دے درتایا۔ پتہر میثور لکھ چوڑاسی جیو جنت تیری امانت، سادھ سنت ست دھرم دے سمجھایا۔ ممتا موہ میٹ قیامت، کال نگارہ رہیا ڈرایا۔ مورکھ موڑھ ویکھ جیو آنجانت، بدھ بیک دے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی گھٹ نواسی اپنا نور کر رُشٹایا۔ سبجگ کہے پر بھ ست دھرم کر تعمیر، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ منزل چوٹی دے اخیر، آخر اپنا رنگ رنگایا۔ دین دنی بدل دے تقدیر، تدبیر اپنا نام سمجھایا۔ جھکڑا رہے نہ شاہ حقیر، حکم اکو اک سٹایا۔ امرت آتم بخش ٹھانڈا نیر، دُرمت میل دے دھوایا۔ تیری اوٹ تکلے گئے پیغمبر پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گایا۔ کوڑی کریا شرع توڑ زنجیر، ذرہ ذرہ کر رُشٹایا۔ لہنا دینا جگ چوڑی مکا قدیم، عظیم عالیشان اپنا نظام دے دکھایا۔ ست دھرم دی کر تریم، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ سبجگ کہے پر پڑکھ میری سلام، صحیح سلامت سیس جھکایا۔ ست ستوادی اک امام، عملاں توں رہت نرگن نور دھر در گاہیا۔ در بردا بن غلام، چرن کول اُپر دھول سیس جھکایا۔ ساچا مارگ دس آسان، نرگن ہو مہربان، محبوب اپنی کار کماٹیا۔ بھگت وچھل بھگوان، آتم درس دینا جیو جہان، جاگرت جوت کر رُشٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈے دھرم دوار در درویش آس رکھایا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیبی رام کور دے گرہ چھمب جموں ★

ستجگ کہے سری بھگوان میں ہو یا منگتا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا توڑ گڑھ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پار برہم دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم دوار بنے سنگتا، بھگت بھگوان لینا پرگٹائیا۔ کوڑی کریا کل کلیش رہے نہ بھکھ ننگتا، ست سنو کھ بن ورن گوت دینا اُپجائیا۔ بھيو اھید کھلاؤنا ساچے سننا، ست ستوادی برہم برہادی اپنا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ کھ چوراسی جیو جنت بنا دھر دا کتنا، مالک پرتپالک خالق اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، بھکھک ہو کے جھولی ڈاھیا۔ ستجگ کہے پر بھ ست دھرم پھڑا لڑ، پلو اپنا نام گنڈھ پوائیا۔ کایا مندر اندر ویکھ وڑ، ساڈھے تن ہتھ بنک دوا ری کھوج کھوجائیا۔ بھيو کھلا چوٹی جڑ، استھول لیکھا دے سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دین دنی در شٹی سر شٹی اندر جاوے پڑھ، جگت و دیا بھرم دینا تڑائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا مائی ساچے گھر، گرہ مندر دینا سہائیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی مالک پرتپالک نرائن نر، سرنگت تیری اک سرنائیا۔ کریا ندھان ٹھا کر سوامی گھر گھیر اپنی کریا کر، بے نظیر نظر مہر اُٹھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر اکو نظری آئے ہر، ہر جو ہر دے اپنا نام دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ٹھانڈے دربار ایکنکار ایکا منگ منگائیا۔ ستجگ کہے میرے پڑکھ اکال دیناں بندھن، بندگی عرض میری عرضوئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت صاحب بخشندن، رحمت رحیم رام اپنی دینی کرائیا۔ تیرا کھیل کھیل کے گئے ترلوکی نندن، مکند منوہر کھمی نرائن تیری وڈ وڈیائیا۔ ست دھرم ست ستوادی مستک ٹکا لاچندن، سنگدھی اپنا نام دے بھرائیا۔ کلجگ جیو کوڑ گڑیار ہنکاری وکاری آتم پر ماتم ٹٹی گنڈھن، ناتا دھر دا دے بنائیا۔ سچ پریم پیار مہبت وچ کایا چولی رنگن، اندر باہر گپت ظاہر دُرمت میل دینی دھوئیا۔ سچ دوار پروردگار دھر دربار آیا منگن، حق محبوب اُچ عروج عرش فرش تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرم دوار وچ سنسار دینا پرگٹائیا۔ ستجگ کہے پڑکھ اکال دین دیاں ویکھی کلجگ کوڑی کریا کوڑ، ست دھرم نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت و دیا سنگھڑ سیانے کیتے مور کھ موڑھ، ہر دے ہر سکے نہ کوئے وسائیا۔ شاہ سلطان تیرا چمکے کوئے نہ نور، جلوہ جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ دھرم دوا ریوں من منسا ہوئی مفرور، نو دوار پھرے

ہلکانیا۔ بن تیری کرپا ساچی ملے نہ چرن دھوڑ، ڈرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ مہربان محبوبِ محبتِ وِج ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ غرور، غریت اندروں دے کڈھانیا۔ صدی چوڑھویں لیکھا لہنا دینا دے ضرور، بیس بیس ہر جگدیشا بیٹھا راہ تکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سرشی درشی اشئی اپنا اشٹ سمجھانیا۔ سنجگ کہے میں سچھنڈ دوارے منگاں منگ، درگاہ ساچی سپس نوایا۔ تیرے حکمے اندر جگ چوڑی رہے لنگھ، بیتیا کال دے دُھانیا۔ سچ دھرم دا ملے نہ کسے اند، پرمانند نہ کوئے سماںیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم گائے کوئی نہ چھنڈ، توں میرا میں تیرا راگ نہ کوئے الاںیا۔ جگت وکار واسنا گھر گھر بھری کوڑی کرپا گند، سچ سنگندھ نظر کوئے نہ آںیا۔ امرت آتم نچھر دھار سچ دیوے نہ کوئے اند، بن رسنا رس نہ کوئے چکھانیا۔ نرمل جوت چمکے کوئی نہ چند، بن سور یہ ہوئے رُشانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت صاحب سلطان ہو مہربان اپنا دے سنگ، سگلا سنگ سورے سرنگ اپنا دے دکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچا راہ ویکھ دکھانیا۔ سنجگ کہے پر م پڑکھ پر بھ کر اپنی مہربانی، مہربان محبان بیدو تیری اوٹ تکانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ شیطانی، شریعت وچوں اصلیت دے پرگٹانیا۔ جن بھگتاں منزل دے رُحانی، رُح بُت دوویں کر صفائیا۔ تیرا جلوہ نورِ اسمانی، جسمانی پڑدا دے چُکانیا۔ جوہ دے نہ کوئے بیگانی، ویری اندروں دینے کڈھانیا۔ چار جگ دا جھگڑا میٹ دیوانی، حکم دُھر دا اک سنانیا۔ تیرا نام نرنکار پرگٹ ہووے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیرا ڈھولا گانیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر دسن نام ندھانی، ناد دُھر دا اک وجانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ بے ایمانی، بیوہ رہے نہ کوئے لوکانیا۔ سچ دوارا دس گرہ اک پد نربانی، نر ویر پڑکھ اپنے رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دھرم دینا پرگٹانیا۔ سنجگ کہے میں منگن آیا اینکار ایک، اک اکلا ویس وٹانیا۔ دین دنی سرشٹ سبائی بخشنی اپنی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی دے رمانیا۔ من واسنا کوڑی کرپا کر بڈھ بیک، پتت پُنت دے کرانیا۔ ترے گن مایا پنچ تت لانا سکے سیک، اگنی اگ دینی بُجھانیا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے سچ دوار اینکار کھولنا بھیت، بھيو اپنا دینا سمجھانیا۔ نچ نیز لوچن نین جن بھگت لین ویکھ، گھر سوامی انترجامی نظری آںیا۔ سوہنا سُنھنجا آد نرنجنا تیرا لگے دیس، دشا دسنتر ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جگ چوڑی بدلنا تیرا اگتا نرالا کھیڈ، خالق خلق اپنا حکم دینا ورتانیا۔ جس کارن گر اوتار پیغمبر رہیا بھیج، لوک پرلوک

سولہ اپنا نام اک سنایا۔ سو صاحب سلطان سیری بھگوان گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ماننی لکھ چوراسی سیج، آتم پر ماتم اپنا جوڑ لینا جڑایا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نظری آویں نیتن نیت، نچ لوچن نین اکھ کر رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سَتجگ کہے میں نیوں نیوں کراں آدیں، سیس جگدیس اک جھکایا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ لال چند دے گرہ جموں ★

سَتجگ کہے کرپا کر جوت نرکاری، نرکار تیرے ہتھ وڈیایا۔ آد جگاد تیری سکداری، دو جہاناں محکم منایا۔ تیرا کھیل اگم اپاری، الکھ اگوچر تیری شہنشاہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا گڑھ توڑ ہنکاری، ہوئے ہنگتا دے مٹایا۔ تیرے نام دی ہووے اک جیکاری، گھر گھر کایا مندر اندر وجے ودھایا۔ دین مذہب جھکڑا رہے نہ کوئے سنساری، دُئی دویت ڈیرہ ڈھاہیا۔ مانس جنم سب دی پیج دے سواری، مہربان سیر اپنا ہتھ رکھایا۔ سَتجگ کہے کلجگ پچھوں میری آوے واری، وارتا اگلی دے درڑایا۔ ساچے پیار دی بخش نُماری، بیماری اندروں کوڑ مٹایا۔ تیرے نام دا ہوئے آدھاری، عادت ممتا دے بدلایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم لگے یاری، یارانے کوڑے دے چکایا۔ خادم سیوک ہو کے سیوا کراں تمہاری، در تیرے سیس نوایا۔ سچ مَجت بخش آپ پیاری، پر م پُرکھ پر ماتم اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر پرکاش بہتر ناڑی، جوتی نور ڈگمگایا۔ سَتجگ کہے کرپا کر پریم جوجی، چرن کول دھیان لگایا۔ توں آد جگاد اگادہ بودھی، بدھی توں پرے تیری پڑھایا۔ منزل حقیقی دے سو جھی، سوچ سمجھ اپنی اک سمجھایا۔ ٹھا کر بن کے دُھر دا موبی، مجلس اپنی دے دکھایا۔ ممتا دار ہے کوئی نہ روگی، رنگ ساچا نام رنگایا۔ تیری دھوڑ دا مورکھ موڑھ ہووے جوگی، جوگیسٹر تپیشتر اپنی سرن لگایا۔ توں ہر گھٹ انتر نر نتر نیا کھوجی، کھوجت کھوجت ویکھ دکھایا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا تیرا گھروگی، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگت وچھوڑے وچ رہے نہ کوئے وجوگی، پڑدا اندروں دینا اٹھایا۔ تیرا نام جیکارا لوک پر لوک نئے سلوکی، سولہ سیج دینا سمجھایا۔ سَتجگ کہے تیرے نام دی چار جگ توں اگے دکھری ہووے پوتھی، نر اکھر

اکھڑ اپنا نام سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دینا سہایا۔ سنجگ کہے میری بنیتی اک ارداس، عرض آرزو نال جنایا۔ ست جوت دا کر پرکاش، پرکاشت ہووے لوکایا۔ کوڑی کرپا اندھیر جائے وناس، ابناشی اپنی اکھ کھلایا۔ آتم تیری ہووے داس، پر ماتم ساچی سیو کمایا۔ چرن پریتی دے وشواس، وشیاں وچوں باہر کڈھایا۔ تیرے ملن دی ہووے پیاس، ترشنا بھکھ دینی چکایا۔ ساچے منڈل وکھا اپنی راس، گوپی کاہن وجے ودھایا۔ مایا متا کر گھات، گھاؤ اپنا نام لگایا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سنجگ سچ ہووے رُشٹایا۔ لیکھا لکھ اپنے لیکھے والا قلم دوات، کاتب اور نہ کوئے بنایا۔ دین دُنی بدل حالات، علم عالم اک جنایا۔ جھکڑا رہے نہ کائنات، کلمہ حق دینا سٹایا۔ سچ بنیتی تیرے پاس، پاسا دین دُنی اٹھایا۔ میری پوری کرنی آس، ترشنا ترکھانہ کوئے تڑپایا۔ سنجگ کہے میری ایہو نئی جہی بات، باطن بھو دینا کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت مارگ دینا لایا۔ سنجگ کہے میری بنیتی کر منظور، صاحب سوامی دھیان لگایا۔ تُوں مالک حاضر حضور، حضرت دُھر درگاہیا۔ کلجک لیکھا مُکا ضرور، ظاہر ظہور کر رُشٹایا۔ سنجگ تیرے دھرم دا بنے مزدور، کرم دی کوڑی میل دھوایا۔ تیری جوت دا ویکھ کے نور، نور نورانہ ڈمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو کے بخش قصور، نگاہ اپنی آپ اٹھایا۔ سنجگ کہے میں منگدا تھوڑا، وڈ داتے تیری اوٹ تکایا۔ بھگت بھگوان دا بنے جوڑا، جگتی اپنی دینی سمجھایا۔ جھکڑا رہے نہ مورا تورا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ منظور ہووے کلجک انت سسے اُپر ہوڑا، ہنگ برہم پڑدا دینا اٹھایا۔ تیرا ناؤں سدا ناواں نکورا، جگ چوکڑی بدل کدے نہ جایا۔ کلجک کوڑ جھکڑا مُکا ٹھگیاں چورا، من منسا دے مٹایا۔ سچ سنا اگلا اپنا دوہرا، سوہنگ ڈھولا اگم اتھایا۔ تیرا ہووے نہ کدے وچھوڑا، وچھڑیاں لینا ملائی۔ روداس چمار جو ڈھوئے ڈھورا، لیکھے وچ دے گواہیا۔ تیرا منتر پُھرے اکو پھورا، فُرنے سارے دینے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنتک نرائن ز مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن سرگن تیری دھار تیری لوڑا، لوئن اپنا دے کھلایا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ امر و دیوی دے گرہ جموں ★

سجگ کہے پر بھ میری پوری کر دے اچھا، نراچھت اپنی دیا کمائی۔ ساچے نام دی پا بھچھا، بھکھک بنے لوکائی۔ جو وشن برہما تیرا نام سکھا، سکھیا سرشی دینی درٹائی۔ جو وشنوں دھار لکھا، قلم شاہی نہ کوئے سمجھائی۔ توں پر ماتم مالک دھر دا اکا، ایکنار نظری آئی۔ تیری دھوڑ دا لگے لگا، دُرمت میل دینی دھوائی۔ سب نوں یاد کرا دے اپنا بچھا، جس گھر وچوں دتا پرگٹائی۔ پڑا رہے نہ وڈا نکا، نور نور کر رُشنائی۔ مانس جنم سب دا جائے جتا، ہار ہر دے وچوں دینی کڈھائی۔ سچھنڈ نو اسی توں سب دا دھر دا پتا، پتر میثور بے پرواہی۔ اپنے تھم دا ویکھ چٹھا، چٹھی ر سین گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائی۔ کھیل کر اک انڈھا، جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بھو کوئے نہ پائی۔ تیرے چرن کولاں وچ لٹا، دھوڑی خاک رہیا رامائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرم دوارے آس رکھائی۔ سجگ کہے میری دھار تیری گولی، سدا سد سیو کمائی۔ تیری دست اک انمولی، انملٹی نظری آئی۔ سب دی رنگ کایا چولی، چیتھر پُرانا دے بدلایا۔ آتم پر ماتم دس کے بولی، انبولت اپنا راگ سنائی۔ سچ بہار جائے مولی، مولا ہو کے ویکھ دکھائی۔ بھاگ لگے اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول و بے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا دکھائی۔ سجگ کہے توں داتا دیون یوگ، یگتی اپنی دے سمجھائی۔ بھکت بھگوان ہووے سنجوگ، جگ وچھڑے لے ملایا۔ بھاگ لگے کایا کوٹ، قلعہ گڑھ بنک دوار دینا سہائی۔ تیرے نور دی گھر گھر جگے جوت، پرکاش ہووے لوکائی۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، ذات پات نہ کوئے لڑائی۔ توں صاحب سنگر ابناشی کرتا اکو بہت، بہہ گرواں لیکھا دینا مکائی۔ کلج انت اخیر آکے پہنچ، پہچان کر پڑا دینا اٹھائی۔ ممتا رہے نہ کوئی سوچ، سمجھ بڈھی نہ کوئے سمجھائی۔ اپنے ملن دی آسانسا پوری کر لوچ، لوچن اندرون دے کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام خمار وچ رکھ مدہوش، مدھر دُھن اپنا راگ سنائی۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ دے گرہ جموں ★

سجگ کہے پُرکھ ابناش میرے سمراتھا، سمرتھ تیری وڈیاںیا۔ ہوں بالک ناتھ اناتھا، دینن سیس جھکایا۔ سگلا منگاں دُھر داساتھا، سچ ملے سرناںیا۔ توں
 میرا میں تیرا ہووے پاٹھا، پاٹھشالا اکو دے دکھایا۔ آتم جوتی بن جاتا، جاگرت جوت ہووے رُشناںیا۔ سرب کلا کل گیاتا، گیان اپنا دینا درڑاںیا۔ پاربرہم
 برہم جوڑنا ناتا، وچھوڑا پچھلا دینا مٹاںیا۔ تیرا مارگ نظری آئے ساچا، سچ سنجم دینا دکھایا۔ بھاگ لگا کایا مائی گڑھ کاجا، کنچن رُوپ دے دکھایا۔ منوآ من نہ
 پھرے ناچا، سوئی سرتی شبد جگایا۔ لہنا دینا موں چکا ہتھو ہاتھا، اُدھار وچ نہ کوئے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، گھر سچ
 ملے سرناںیا۔ سجگ کہے میں آیا کی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں صاحب سورا سرنگن، شہنشاہ اکھوایا۔ سچ پیار دی چاڑھ رنگن، رنگت دے
 بدلایا۔ لیکھا ویکھ روادے میا گنگا والا کنگن، وست امولک جھولی پائی۔ سچا بخش اک انندن، انند اپنا دے دکھایا۔ ملے وڈیاںی وچ ور بھنڈن، برہمنڈ ہووے
 شنوایا۔ نوری جوت داچکے چندن، چند چاندنا سیس جھکایا۔ سچ کرم دی کرے نہ کوئے اُلنگھن، عالم علم نہ کوئے بھرمایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اکو
 ہووے بدن، بندگی اپنی دے سمجھایا۔ کلج کوڑی کریا ڈھئے کندھن، دھرم دوار دینا پرگٹاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در
 ٹھانڈے خوشی دکھایا۔ سجگ کہے میں منگن کی آیا، اپنی اچھا دیاں جناںیا۔ کوڑی کریا لیکھا مُکا ترے گن مایا، پنجم پنچ کر رُشناںیا۔ ایہتھے او تھے دو جہاناں سب
 دے اُپر رکھ چھایا، گنی تت نہ کوئے جلاںیا۔ تن وجود صاف کر دے کایا، گڑھ اکو اک دکھایا۔ سچ نام دامردنگ دے وجایا، ناد اکو اک شنوایا۔ تیرا کھیل
 بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سماںیا۔ کلج کوڑی کریا دے کھپایا، سجگ سچ دھرم پرگٹاںیا۔ دوئے جوڑ بدن سیس نوایا، صاحب سلطان تیری سرناںیا۔ اکھ اگوچر
 اگم اتھا وڈ وڈیاںیا، وعدہ پورا لینا کراںیا۔ کامل مُرشد مُریداں ہو سہایا، مدد تیری منگ منگایا۔ جلوہ نوری کر رُشناںیا، روشن ضمیر ہووے لوکایا۔ در ٹھانڈے
 سیس جھکایا، دھوڑی ٹکا خاک رماںیا۔ ویلا وقت دے سہایا، سہنجنی رُت بناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈے منگاں دان، داتے دانی دیاوان، در تیرے دُھر دی جھولی ڈاہیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گیان چند خیر و وال جموں ★

ستجگ کہے توں شہنشاہ سلطانا، پاتشاہ اکھوایا۔ جو دھا سور پیر مرد مردانہ، مالک دُھر در گاہیا۔ جلوہ گر نور نورانہ، سچھنڈ تیری رُشائیا۔ بھگت وچھل سری بھگوانا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ کلجگ انتم ہو مہربانا، پڑدا دے اٹھائیا۔ در ٹھانڈے دے نمانا، ستجگ اپنی جھولی ڈاہیا۔ توں پر م پُرکھ بینا دانا، ہرکھ سوگ دینا چکائیا۔ تیرے دھرم دا جھلے اک نشانہ، نشانے کوڑے دینے مٹائیا۔ نو ست چے اکو گانا، گہر گمبھیر ڈھولا بے پرواہیا۔ مست خُماری وچ جن بھگت رہے مستانہ، مستی وچ ہستی دے بدلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں گھٹ جانی جانا، جانہار تیری اوٹ نکائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بھمن سنگھ دے گرہ جموں ★

ستجگ کہے میں سچ دوارے پچھدا، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ اپنا بھو دس پر بھ گجھ دا، پڑدا اگلا دے اٹھائیا۔ ساچا مارگ دس سکھ دا، دُکھ کلجگ دے مٹائیا۔ تیرا نام ندھانا اُتے اکو تک دا، ایکنکار دینا پرگٹائیا۔ جس نال لکھ چوراسی آون جاون پینڈا جاوے گدا، جوئی وچ نہ کوئے بھوایا۔ وقت سہنجنا ہووے ساچی رُت دا، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ لیکھا رہے نہ ترشنا بھکھ دا، بھاوننا سب دی پور کرائیا۔ بھگت بھگوان ناتا بنے پتا پت دا، پتپر میثور اپنی گود اٹھائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں ابناشی اچت دا، چار ورن اٹھاراں برن دینا سمجھائیا۔ بھرم بھلیکھا رہے نہ لگ دا، اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ ہوئے پرکاش تیری جوت دا، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ میں دُھر دی سوچ سوچدا، سچ سچ سناٹیا۔ اکو درس پُرکھ اکال لوچدا، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہرکھ سوگ دا، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ لیکھا بنے تیری موچ دا، مجلس بھگتاں وچ بنائیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے تیتوں پھرے کوئی نہ کھوجدا، کایا مندر اندر پڑدا دینا اٹھائیا۔ پنڈھ مکاؤنا لوک پر لوک دا، سوہلا سچ سلوک سناٹیا۔ جھگڑا رہے نہ یوجن کوس دا، برہمنڈ کھنڈ لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوارے سیس نوایا۔ سنجگ کہے میں منگاں ایکا وست، نام دُھر دا دینا درڑایا۔ جس وچ جھگڑا رہے نہ کیٹ ہست، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈایا۔ اک جیکارا ہووے عرش فرش، دو جہان سوہلا گایا۔ مہربان کرنا ترس، محبوب تیری بے پرواہیا۔ نو نو چار رہیا تڑپ، نو کھنڈ رہیا گرلایا۔ ست دیپ رہیا بھٹک، ست بھاونانہ کوئے سمجھایا۔ امرت میگھ اکو برس، اگنی اگت دے گویا۔ سچ بنیتی منّ عرض، آرزو دتی درڑایا۔ جگ چوکڑی بدلنا تیرا فرض، کلجگ لیکھا دے مکایا۔ جن بھگتاں ونڈ درد، دردی ہو کے ویکھ وکھایا۔ چھری شرع رہے نہ کرد، قتل گاہ کر صفایا۔ ممتا موہ میٹ گرد، گردش رہے نہ جگت لوکایا۔ گر اوتار پیغمبراں نال تیری شرط، شرع وچوں شرع دے بدلایا۔ زوریر ہو کے آیوں پرت، پتیر میثور ویس وٹایا۔ بھگت بھگوان رہے کوئی نہ فرق، فقرہ اکو دینا سنایا۔ جگت واسنا کر کے ترک، ثرت اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرایا۔ سنجگ کہے میرا نکا جہا خیال، دلیل دلبر دیاں جنایا۔ ست دھرم دا دس احوال، دین دیال دیا کمایا۔ کلجگ انتر زرنتر بدل دے چال، ست دھرم راہ پر گٹایا۔ تیرا کھیل پڑکھ اکال، اکل کل دھاری ویکھ وکھایا۔ میں نڈھا تیرا بال، ننھا ہو کے سیس نوایا۔ منّ بنیتی سچ سوال، جواب وچ تیری سرنا یا۔ ساچا مارگ دے وکھال، وکھری کر پڑھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دے دھن مال، نام ندھانا جھولی پانیا۔ چار کنت دہ دشا کر سنجال، سمبل بہہ کے ویکھ وکھایا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، گرگھ اپنے گھر وسایا۔ اکو شبد دے دلال، وچولا دُھر دا نظری آیا۔ جلوہ جوت ہووے جمال، جعالی روپ نہ کوئے درسایا۔ سچ بھنڈارا اک کھوال، نام پدارتھ رس چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ سنجگ کہے میں منگاں وست انوکھی، آسا اپنی دیاں درڑایا۔ پر م پڑکھ تیری منزل ملے سوکھی، ساچا مارگ دینا لایا۔ پڑھنی پئے جن بھگت کوئے نہ پوتھی، اکھرا کو دینا سمجھایا۔ جس وست نوں لبھدے کوٹن کوٹی، کوٹ گڑھ کایا بنک دینی وڈیایا۔ منزل محبوب چڑھ کے چوٹی، چینگ پچھلا دینا گویا۔ گرگھاں اندر واسنا رہے کوئی نہ کھوٹی، کھوٹے کھرے دینے بنایا۔ آتم پر ماتم تیرا گوتی، ورن برن ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنجگھنڈ دوار اینکار تیری جگدی رہے جوتی، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشٹایا۔ تیرا نام سندیشہ سارے گاؤں لوک پر لوکی، پر م پڑکھ تیری اک وڈیایا۔ چرن پریت ساچی ریت اکو دس اوٹی، اوڑک اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لہنا دینا پورا کر رَو داس چمارے موچی، غریب نمانے کو جھے کملے اپنے گل لگایا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ★

سجگ کہے کرپا کر میرے مہربان، مالک خالق پر تپالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ نشان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا ڈھولا سچا گان، گادت گا گا خوشی بنایا۔ صدق صبوری ساچا بخش حق ایمان، بے ایمان رہے نہ کوئے لوکایا۔ دُھر دا کلمہ دس اصل وچ اسلام، پیغام اپنا اک سنایا۔ دھرم دواریوں دے دان، وست امولک اک ورتایا۔ سب دا مالک نظری آکاہن، گوپی لکھ چوراسی جیو جنت پرناپا۔ ڈنکا وجے دُھر دے رام، رمیانیا اپنی دے دکھایا۔ دین مذہب دا رہے نہ کوئے غلام، شرع شیطان نہ کوئے لڑایا۔ ساچا مارگ دس آسان، اصل وصل بخش نور خدایا۔ درگاہ ساچی تیرا ہووے قیام، قیامت ڈیرہ دے ڈھاہیا۔ شبد حقیقی دے جام، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سجگ ساچے آس رکھایا۔ سجگ کہے میری پوری کر آسا، منسا ممتا موہ دے مٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا بنے بنسا، سر بنس اپنا لینا پرگٹایا۔ من واسنا کوڑی کرپا ہنکاری گڑھ نہ رہے کنسا، سنسا اپنا بھيو دینا کھلایا۔ سچ دھرم سچ بنا بنتا، ہوئے ہنگتا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ بودھ اگادھا شبد انادا بن پنڈتا، پاربرہم برہم وِدیا دُھر دی دینی جنایا۔ سوامی ٹھاکر جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سجگ ساچا بیٹھا دھیان لگایا۔ سجگ کہے پر بھ میرے مہربان محبوب، مُجت تیری نظری آیا۔ ساچے نام دا دے ثبوت، صبر صبوری جھولی پانیا۔ جھگڑا رہے نہ پنچ تت کایا کلبوت، کلمہ اکو دینا درڑایا۔ ہر گھٹ نظری آ موجود، مجلس بھگتاں وچ رکھایا۔ تیری منزل اک مقصود، جلوہ نور ہووے رُشٹایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر نیست و نابود، ست سچ لے پرگٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دے حدود، موجود ہو کے دیکھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی

انترجامی تیری اوٹ تکانیا۔ سَتجگ کہے میں منگاں دست اپار، اپر پمر سوامی دینی جھولی پانیا۔ تُوں سرب جیاں دا سانجھیا ر، نر ویر پُرکھ نر کار وڈی وڈیاںیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر خوار، مایا ممتا موہ وکار دے گوانیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول رہے نہ دھواں دھار، دھرم دوار دینا پر گٹانیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بولے سرب جیکار، ایشٹ دیو سوامی انترجامی اکو دینا دکھانیا۔ تیری مہما صفت صلاح بودھ اگادھ کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کوئے پتھراںیا۔ گر اوتار پینمبر کر نمسکار، در ٹھانڈے سپس جھکانیا۔ صدی چو دھویں دے ہاہاکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اینکار پروردگار سانجھے یار تیری اوٹ تکانیا۔ سَتجگ کہے میں رکھی اگمی آس، ترشنا جگت نہ کوئے ودھانیا۔ ساچے منڈل دیکھاں تیری راس، گوپی کاہن اکو رنگ دکھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا پار برہم برہم گاوے تیری گاتھ، گہر گمبھیر بے نظیر تیرا ڈھولا اک سنایا۔ سچکھنڈ دوار اینکار تیرا دے واس، واسطہ سب دے نال جڑانیا۔ تیرا نور ہووے پرکاش، گرہ بھیترا ڈگمگانیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، رُترتی اپنی دے سہانیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اک بنے جماعت، ناتا آتم پر ماتم لینا بندھانیا۔ مانو مانو کرے کوئے نہ بات، پنچ وکار ڈیرہ اندروں دینا ڈھاہیا۔ جو گر اوتار پینمبر گئے آکھ، ڈھولے صفتاں وچ صلاحیا۔ سو پورا

کرنا بھوکھت واک، ویلا وقت دے گواہیا۔ جگت ویدیا کھول نہ سکے تاک، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ سَتجگ کہے پر بھ تیرے در منگاں اک انصاف، عدل عادل لینا کمانیا۔ منو آ رہے نہ کوئے گستاخ، ممتا کوڑ دینی مٹانیا۔ ست دھرم کر پرکاش، نرگن نور کر رُشانیا۔ مانو سمجھے تیری ذات، اذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ نظری آوے اک پر بھات، سندھیا تیرا راہ تکانیا۔ نین کھول پر تھمی آکاش، گگن گگنتر پڑدا دے اٹھانیا۔ شبد اگمی سنا آواز، ناد ذھن کر شنوانیا۔ ست دھرم تیرا محتاج، بیٹھا راہ تکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا مارگ دس خاص، خالص اپنا راہ دکھانیا۔ سَتجگ کہے میں رکھ کے بیٹھا اڈیک، اپنا دھیان لگانیا۔ پُرکھ ابناشی کلجگ اندھیرا میٹے تاریک، جلوہ نور کرے رُشانیا۔ تیرا حکم میرے جگدیش، جگت مالک نظری آنیا۔ جھگڑا چکے بیس بیس، صدی چو دھویں حدیث رہی گر لایا۔ چھتر رہے نہ کسے سپس، شاہ سلطاناں خاک ملاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن سرگن دینا سمجھانیا۔ سَتجگ کہے میں راہ رہیا تک،

بن اگھاں اگھ اٹھایا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ کلج کوڑ اندھیرا جگت وکارا کر بھٹھ، اٹھسٹھ دین دہایا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسجد
 شو دوالا مٹھ، گرو دوار نہ کوئے لڑایا۔ سرشی در شی اندر کھول اپنا ہٹ، منوآ نٹوآ نٹ نہ سوانگ ورتایا۔ دُرمت میل دینی کٹ، کٹاکش اپنا تیر نام چلایا۔
 سب دا لہنا دینا تیرے ہتھ، لکھ چوڑاسی بیٹھی سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار سچی سرکار اکو نظری آیا۔
 سنجگ کہے میں لینی سچ صلاح، رحمت تیری منگ منگایا۔ دو جہاناں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر میرے گواہ، شہادت عبادت وچ دین
 بھگتایا۔ تُوں نُور نُورانہ اک خُدا، خُدی تکبری دے مٹایا۔ تیرا آتم تیتھوں نہ ہووے جُدا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساچا مارگ اک سکھا، سکھیا دینی تھاؤں
 تھانیا۔ کلج جیواں بخش گناہ، رحمت اپنی آپ کما یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مالک پرتپالک تھہ بن دُجا نظر کوئے نہ
 آیا۔ سنجگ کہے تھہ بن دُجا اور نہ دے ہور، ہر جو اپنی دیا دینی کما یا۔ نام پریتی بخش کوڑی کرپا رہے نہ کوئی چور، ٹھگوری من کوئے نہ پایا۔ تیرے
 ہتھ اگئی ڈور، شبدی تند لینا جڑایا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر تیری لوڑ، مہر اپنا نام دینا لگایا۔ مٹے زین اندھیرا گھور، گرہ مندر کر رُشٹایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن تیری
 لوڑ، ایہتھے اوتھے دو جہاناں سیری بھگوان اک سہایا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ جموں ★

سنجگ کہے پر بھو میں تیرا بردا، بندنا وچ سیس جھکایا۔ بھکھاری بن کے تیرے در دا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی الکھ دیاں جنایا۔ جگت جیو جہان دیکھ
 سڑدا، میری اندروں نکلے دھاہیا۔ تیری منزل کوئے نہ چڑھدا، ادھ وچکارے لٹی جائے لوکایا۔ سچ دوارے کوئی نہ کھڑدا، محبوب میل نہ کوئے ملا یا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار دینا دکھایا۔ سنجگ کہے میرے صاحب سورے سرگ، شاہ سلطان تیری سرنا یا۔ سرشی در شی

اندر لگی اگت، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ ساچی کرنی سارے گئے تچ، اپ تچ وائے پر تھمی آکاش رہے گر لائیا۔ کوڑ نگارہ دہ دشا رہیا وچ، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ شاہ سلطان رہے بھج، بھجن بندگی کم کسے نہ آئیا۔ کلج کوڑی کریا وچوں کڈھ، مہربان مہر نظر اکھ اٹھائیا۔ اپنی منزل دس حد، حدود پچھلی دے مکائیا۔ جاگرت جوت جگے جگ، جگ جیون داتے دینی وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر نرگن دھار تیتوں گئے سد، راگاں ناداں وچ ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلے تیری ید، پشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شکر آچاریہ مندر سری نگر ★

دھرنی کہے میری دھار پر بت چوٹی، پاتھر پاہن نال وڈیائیا۔ وشن برہما شو جگدی جوتی، نرگن نور نرکار رُشنائیا۔ ست دھرم دی اکو اوٹی، سہارا دو جہان سمجھائیا۔ بھگت بھگوان دی پڑھے پوتھی، نر اکھر اکھر وچ بدلایا۔ منزل ملے اگئی سوکھی، رہبر اپنا راہ جنائیا۔ دُرمت میل جائے دھوتی، پتت پُنیت دے کرائیا۔ سرتی رہے کسے نہ سوتی، نام ڈنکا کرے شنوائیا۔ جس بھومکانوں کھوجدے گئے کوٹن کوٹی، جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر اپنی دھار جنائیا۔ اوس دی کھیل کسے نہ سوچی، سمجھ بُدھی نہ کوئے چترائیا۔ راہ تكدے لوک پر لوکی، برہمنڈ کھنڈ اکھ اٹھائیا۔ کچھ لہنا دینا کرشن ناتھ تریلوکی، لوآں پُریاں باہر سمجھائیا۔ کچھ آسا رواداس چمارے موچی، کیر جلاہا ویکھ دکھائیا۔ ہر گوہند مٹی دی بنا کے کوٹھی، ساڈھے تن ہتھ دکھائیا۔ نر ویر ہو کے نرکار تیری دھار دے بہتی، بہنہ رنگاں وچ سامایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج جگت آیو بیتی چوکھی، چار کُنٹ ہاہاکار کرائیا۔ صدی چودھویں سب اُتے گھڑی آونی اوکھی، آخر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جگت و دیا جس منزل نہیں پہنچی، حقیقت حق نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا سمجھائیا۔ دھرنی کہے میری دھرنی دھرت، دھول سوبھا پائیا۔ وشنوں دھار آوے پرت، پتپر میثور بے پرواہیا۔ جس دی برہما نال شرط، شکر دے وڈیائیا۔ لیکھا جان فرش عرش، زمیں اسمان کھوج کھوجایا۔ کلج انتم کر کے ترس، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ میری آسا نمسا میٹے پچھلی حرص، ہو س دے گوائیا۔ پورب لہنا دیوے قرض،

مقروض آپ چُکائیا۔ سچ جیکار دی بول کے طرز، ترانہ اِکو دئے سنائیا۔ تیئی اوتاراں حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد دس گُرُو پوری کرے عرض، آرزو پچھلی کھوج کھوجائیا۔ اپنا کھیل کر اسچرج، اسچرج لیلادے ورتائیا۔ دھرنی تیری پوری ہووے غرض، غریب نوازا ویکھ وکھائیا۔ بیس بیسا پورا کرے فرض، فیصلہ حق دئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب پڑدا دئے اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا دھرم دوار، دوارکا واسی دئے وڈیائیا۔ بھیم کر کے نمسکار، یُدھسٹر دتا درڑائیا۔ کچھ کے اک لکار، لکیر دتی بنائیا۔ اگلا کھیل کرے کرتار، فُدرت دامالک بے پرواہیا۔ کلج کوڑی کریا ودھے وچ سنسار، چار ورن کرے لڑائیا۔ ساچا دھرم نہ رہے جیکار، پریم پریتی نہ کوئے دکھائیا۔ دین مذہب ہوئے خوآر، مندر مسجد شُودوالے مٹھ دھرم ست نہ کوئے پرگٹائیا۔ مَلا شیخ مسانک پنڈت پاندھے گرنتھی پنتھی کرن ہاہاکار، انتر نرنتر منتر سچ جان بھلائییا۔ نو کھنڈ پرنتھی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا مانو ذاتی ہوئے و بھچار، کرم کانڈ سچ نہ کوئے رکھائیا۔ درشی اندر سرشی ہووے دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ میں پھیر کراں پکار، پنے پنے سیس نواییا۔ وشن برہما شو میری پاون سار، مہاسار تھی ویکھ دکھائیا۔ سچ سندیشہ دین اینکار، اک اکلے آپ جنائیا۔ کلج کوڑی کریا جگت واسنا ویکھ بہار، مایا ممتا موہ وچ دین دُنی ہلکائیا۔ ساچا دھرم کرے نہ کوئے پرچار، پرچہ حق نہ کوئے دکھائیا۔ اشٹ منے نہ کوئے گُرُو اوتار، پینغمبراں راہ نہ کوئے اپنائیا۔ کرپا کر گور گردھار، گہر گسپھر کھیل کھلائییا۔ کرے عرض منظور دُھر دربار، درگاہ ساچی ہوئے سہایا۔ پروردگار سانجھیا، جلوہ گر نور رُشنائیا۔ مہبان بیدوبی خیر یا اللہ ویکھنہار سرب سنسار، سرب سوامی انترجامی پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ ویکھنہارا ویکھے وگسے پاوے سار، پرہت چوٹی پھول پھولائیا۔ ہر گوبند کر کے گیا پکار، پاتی پترکا بن اکھراں اک لکھائیا۔ فُدرت دے قادر کرنی دے کرتے سرشی دے مالک بھگتاں دے بھگوان تیرا کھیل اپار، اپرپر سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دُنی دا ہاہاکار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ دکھائیا۔ دھرنی کہے میری آسانسا، پورب دیاں جنائیا۔ پچھلا لہنا آد انتا، جگ چوکڑی راہ تکائیا۔ کون ویلا پُرکھ ابناشی آوے دُھر دا کنتا، پتر میشور ویس وٹائیا۔ سرشٹ سبائی دُکھی ویکھے جنتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ کچھ لیکھا گوبند نال کشمیری پنڈتا، کیشو بینی گیا سنائیا۔ بیس پیسے جگت جہان ہونا ننگتا، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ کشمیر بے نظیر رُوپ دھارے سرشٹ سبائی

جنگ دا، انگ دین دُنی دے ہلایا۔ اوس ویلے میرا لہنا ہووے سورے سرنگ دا، سرشی خوشیاں وچ اپنی اکھ گھلایا۔ شکر نو وار اس دھار اتوں لنگھدا، ترسول نال ترے بھون دھنی گیا سمجھایا۔ تیرا لیکھا پرے ہووے سورج چند دا، چند چاندنی نہ کوئے رُشانیا۔ جوت پرکاش برہمنڈ کھنڈ اکو منگدا، نرگن نور ڈگمگایا۔ سو ویلا وقت آیا اوس اند دا، جو اند پرمانند وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا ڈھر دا پور کرایا۔ دھرنی کہے میری آسا منسا پوری، میرے انتر ملے وڈیایا۔ جلوہ تلیا جوت نوری، نورانہ ملیا ڈھر درگاہیا۔ جس نے لیکھ مُکاؤنا جگت واسنا کوڑی، کریا پچھلی دے گوانیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑی، ٹکے مستک نام رمایا۔ چار کُنٹ دہ دشا گڑھ توڑ غروری، غُربت اندروں دے گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑا دے اٹھایا۔ دھرنی کہے میرا وڈ وڈ بھاگ، پایا پر م پُرکھ بے انت۔ جس نے کلج کوڑی کریا میٹنا چراغ، مایا متا موہ وکار کرنا انت۔ دین مذہب ذات پات میٹنا داغ، گڑھ توڑنا ہوئے ہنگت۔ اتر پورب پچھم دکھن چار کُنٹ دہ دشا شبدی تھم لاؤنی آگ، ناتا رہے نہ کسے سجن ساک، شاہ سلطاناں جیو جہاناں پکڑے کوئی نہ واگ، شرع شریعت لیکھا ہوئے شیطانا۔ میری آسا منسا پوری کرے میرا ڈھر دا کنت سہاگ، نو ست ست نو جگت جیو ہوئے ویرانہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لہنا دینا دھرنی دھرت دھول گر اوتار شبدی دھار نرکار نرکار نر پورا کرے نشانہ۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شاہی چٹمعی سیری نگر ★

یہ پانی ہے آبِ حیات، چٹمعی چراغ دے جلائی۔ آنسو و ہانہ ہو بے تاب، رحمت خُدا دے کمایا۔ مہربان محبوب مہر نظر کرے آپ، دل درد دے مٹائی۔ پورا کرے خواب، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ ڈکھ روگ نہ رہے عذاب، سزا کوڑ نہ کوئے بھگتایا۔ تن وجود سوہے محراب، کلمہ حق دے سنایا۔ بخشے بے نظیر تن پوشاک، عزیز لئے بچایا۔ پانی نال تن ہووے پاک، وجود وجد ملے بے پرواہیا۔ حرص ہوس وچ تڑپے نہ بے آب، آبِ حیاتی والا قطرہ قطرہ

قطرہ دیوے وڈیا گیا۔ چشمِ چشمیے دید، چیشے چستان نور خدایا۔ محمدے بے زادے نوادے نوید، نوستے نزاکار نورے الاہیا۔ حمد و تمہید زیارتے عید، اعظم عالیشان بے پرواہیا۔ مغلّائے اُمید، داستانے ندید، آستانے وسید، وصلے وسوگ وصیت یار خدایا۔ حضرتے محبوب، کلاتے محدود، جزباتے ثبوت، صبرے عروج، عرشے خنوس، خوستو تزا، تہزیبے زواں زوالے نشان دے مٹایا۔ مقدّسے پاک، ملتے اتفاق، ذلتے نفاق، شمیمے شمع رُشانیا۔ اظہارے اظہارے توزیرے زواک، زنجیرے نکاک، لغزل ضمیمے، زنائے زاہدے ضمیر، زوبو زمانے، یثا استوائے، چیں اسطے امیر، ظاہرے ظہیر، واحدے وحید بے پرواہیا۔ آسانے اُمید، ہوسے خوشید، شاہانے اُمید، دُعائے رسید، وابستہ تاغیر، تازیرے آذیرے بے خدا خدی خود خادم ہوئے سہایا۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پوتر استھان سری گرو ہر گوبند صاحب سری نگر ★

سنگر شبد دُھر دا بچن بلاس، نام ندھان وجے ودھایا۔ ہر گوبند رکھ کے گیا آس، پاتشاہ شاہ سچا شہنشاہیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، دُھر کرتا نور خدایا۔ سچ دوارے پاوے راس، منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجایا۔ لیکھا ویکھے پرتھمی آکاش، گنگن گگنتر پڑدا لاہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ پوری کرے آس، آسا ترشنا سب دی میٹ مٹایا۔ سچ دوارے اگمی منزل پنچے گھاٹ، نشانہ اکو دے وکھایا۔ جس ویلے ہووے کھجگ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ ورن برن دین مذہب اک دوجے دا کرے گھات، مارگ سچ راہ سرب بھلایا۔ صدی چوڈھویں مگن والی ہووے واٹ، محمد نیوں نیوں سپس جھکایا۔ ہر گوبند ویکھے کھیل تماش، گھر گمبھیر بل کے زرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا لیکھا دے درڑایا۔ شبدی دھار بچن بلاس ایک، اینکار دے وڈیا گیا۔ ہر گوبند پُرکھ اکال دی رکھ کے ٹیک، ست جوت مستک کرے رُشانیا۔ ابناشی کرتا زرگن دھار دھارے بھیکھ، پاربرہم پتپر میشور بے پرواہیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کرن آدیں، سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی نیوں نیوں سپس جھکایا۔ سو سوامی انترجامی کھجگ انتم کوڑی کریا ویکھے رکھے، رکھیاں نیاں پڑدا دے اٹھایا۔ سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ چل کے آوے ایس اگے دیس، جس دی دشا

ونڈ سمجھ کسے نہ آئی۔ جس گرہ تن مائی خاکی پیار مُجبتِ وِچ چولا کرے پیش، چولا اپنالے بدلایا۔ پریم پیار مُجبتِ چرن پریتی دس کے ہیئت، ہر گوبند دُھر دا حکم دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا آپ سمجھایا۔ بچن بلاس کرنا چنگا، گرکھ گر گر وِچ سمایا۔ ہر گوبند وجائے اک نام مردنگا، ناد دُھن کرے شنوایا۔ جس دوارے غریب نمانی کو جھی کملی کایا مائی چولا رنگا، رنگت اپنا نام رنگایا۔ بھيو گھلا کے ہنگ برہما، پاربرہم اپنا پڑدا لاہیا۔ سو ہر گوبند اپنا ویس دھار کے نواں، زرگن نال زرگن ہو کے اپنا پھیرا پانیا۔ اگے بدلن والا سماں، سماپت ہندی ویکھے جگت لوکایا۔ کچھ آون والا سب نوں غما، زندگی چنتا وِچ دکھایا۔ پُرکھ اکال ہر گوبند دی دھار اپنا نور جگاؤنی شمع، شبے روز کرے رُشانیا۔ گرکھ بچن بلاس جس نے متاں، من دی ممتا گیا مٹایا۔ ہر گوبند نام بھنڈارا دیوے دھنا، پُرکھ اکال پُشت پناہ ہتھ رکھایا۔ اچ توں کچھ مارگ چالو ہونا نواں، نو کھنڈ پر تھی اپنا حکم سنايا۔ سچ دوار وِچ رہ کے کسے نے مایا دی نہیں کرنی طمع، ممتا اندروں دینی کڈھایا۔ نہیں تے لیکھا دینا پئے جماں، رائے دھرم ہتھ پھرائیا۔ سنگر دھار شبد پیار جگت واسنا دُور بنا، کتا وِچ سمجھایا۔ ویکھو گرکھ بن کے گر سکھ بن کے ہر جن بن کے نیت رہے کوئی نہ اٹھا، اندھ اگیان اندروں دینا کڈھایا۔ تہاڈے کایا مندر اندر اپنے نور جوت پرکاش دا چاڑھے چٹا، دوس رین اٹھے پہر کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی بھومکا ویکھ خوشی منایا۔ سنگر شبد بچن بلاس دی ریت، بودھ اگادھ ملے وڈیایا۔ ہر گوبند دھار گرکھاں اندروں صاف کرے نیت، پت پت پت دے کرایا۔ سب نے بیٹھے رہنا اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھایا۔ صاحب سمرتھ سب نوں بخشنہار بخشیش، رحمت وِچ رحم آپ کمایا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر نت نوت کردے گئے اڈیک، راہ رہبر ہو کے مات لکایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا ویکھنہارا ہر گوبند دھام انڈیٹھ، نرالا جوت اکالا اکل کل دھاری داتا دُھر درگاہیا۔ جانی جان سب کچھ آپے آپ، سبناں وِچ سمایا۔ جس دانت نوت سنگر دھار شبد جاپ، سرتی سرت دے گھلایا۔ گرکھاں کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، دُرم میل دھوایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم بنا کے ساک، سجن ہووے شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہر گوبند جنہاں دے ہر دے دا بنیا ساک، سجن کوڑے گئے تجایا۔ ایہہ وی ہر گوبند دا واک، جو لیکھا رہیا لکھایا۔ دُھر دا حکم شبد دی دھار آوے اتفاق، اتفاقا اپنا ویس وٹایا۔ جس نوں بدھی وان سکے

کوئے نہ واچ، واچک گیانی بھیو نہ کوئے گھلایا۔ ایہہ سُہنجنی بھومکا گرگھاس دی سوہنی گاتھ، بھگون نال وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انجانت جانہارا ہر گھٹ ویکھ وکھایا۔ گرگھ کدے نہ کرے بس، بستہ بٹھ نہ کدے وکھایا۔ جنہاں دے ہر دے سنگر گیا وس، اوہ ڈھولے گاؤن چائیں چانیا۔ امرت آتم نہجھ لے کے رس، رسنا دا سواد دیوے تجایا۔ نج لوچن کھول کے اکھ، زرگن سرگن نانک درشن پانیا۔ ہر گوہند آپے ہو جائے وس، گرگھاس دے اندر اپنا رُپ پرگٹایا۔ سنگر داشد بھنڈارا دو جہاناں دا ہٹ، لکھ چوڑاسی جیو جنناں رہیا ورتایا۔ گرگھو ملے تے مل کے سچھ لاہا لوکھٹ، ویلا گیا پھیر ہتھ کسے نہ آیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، ڈھر دے تھم نال اپنا تھم چلایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت گرُ چیل چیل گرُ بھگت بھگوان بھگوان بھگت دوویں اک دُبے دا گاؤن جس، صفتاں وچ صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایلنکار اپنا رنگ رنگایا۔ ساکھیات گرُ دا رُپ سدا سکھ، گوہند دے کے گیا وڈیایا۔ جس نے پُرکھ اکال منایا اک، دوسر سپیس نہ کدے جھکایا۔ ناتا جُڑیا پتا پوت پت، پتپر میثور اپنی گود اٹھایا۔ سوگر گوہند گرگھاس نال سدا کرے ہت، ہر دے اندر وس کے رس امرت جام پیا۔ گرگھ سدا رہنے نت، جگ چوکڑی وجدی رہے ودھایا۔ اپنا ویلا اپنا وقت گرگھو آپے لینا نہجھ، سنگر پُشت پناہ سب دی ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب ویاپی ہر گھٹ اندر رہیا دس، جو سنگر نیز نال ویکھے جگت لوکایا۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھرم ارتھ روڈ سری نگر ★

پچھلا سماں بیتیا وچ سنسار، صدی سدیوی دے گواہیا۔ لہنا دینا پورا ہو رہیا گرُ اوتار، پیغمبراں سنگ نبھایا۔ تھم چلے اک زرنکار، پروردگار کرے شنوایا۔ کلمہ حق ہووے جیکار، حقیقت کائنات درڑایا۔ گدی رہے نہ کوئے وچ سنسار، گداگر ہوئے لوکایا۔ تھم ملے ڈھر دربار، مقامے حق صفت صلاحیا۔ اللہ نور اک اجیار، اُجالا کرے خلق خدایا۔ رحمت وچ کرے پیار، پتپر میثور بے پرواہیا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا مالک سرشٹ دا خالق پاوے سار، عدالت

اپنی اک دکھائیا۔ جس نوں سجدے کردے گئے پیغمبر گر اوتار، نمسکار سیس جگدیس جھکائیا۔ سو سوامی انترجامی زرگن نور کر اجیار، اُجالا اِکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ساچا لیکھا چلے کائنات، دین دُنی ویکھ دکھائیا۔ چار ورنناں کر اتفاق، مارگ راہ رہر دُھر دادے سمجھائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا کر بے باق، لہنا دینا جھولی پائیا۔ اِکو دس کے نوری ذات، نور نور کرے رُشنائیا۔ ساچے کلے دی کر وضاحت، وُضو اپنا دے درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے نفاق، نسبت حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سب دے حکمے اندر کرے طلاق، طالب اپنے لئے بنائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، وقت اگلا دے سمجھائیا۔ اِکو منزل رہے گھاٹ، پوڑی ڈنڈا نہ کوئے چترائیا۔ اِکو پوجا سمرن دس کے پاٹھ، کلمہ لاشریک اِک سنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے واٹ، پنڈھ پچھلا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم دیوے دُھر درگاہیا۔ جگت ویکھے دین دُنی دی دھار، پڑدا دین مذہب اُٹھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ پاوے سار، کعبہ حق محرابا بھيو کھلائی۔ اِکو جلوہ نور دے دیدار، دید عید چند آپ چکائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، پروردگار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ گدّی دار رہے کوئی نہ ٹھاکر، مارگ اِکو دے دکھائیا۔ ست دھرم دا نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دے دھوئیا۔ ایکا ونج کرائے دین دُنی سو داگر، وست امولک آپ ورتائیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ گاگر، گھر گمبھیر بے نظیر کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں سنت صوفی فقیراں دے آپ اپنا سادھن، مارگ سیدھا اِک سمجھائیا۔ جو کایا مندر اندر وجود کعبے اندر محبوب اپنا ارادھن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کرے کھیل شاہو بھوپ شہنشاہ نوابن، نوبت اِکو حق نام وجائیا۔ صدی چو دھویں دُنیا ہوئی بے آبن، آب حیات کھ نہ کوئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اِک دکھائیا۔ ساچی گدّی کدی نہ ہووے ناس، ناستک سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جس دا پرَم پُرکھ کرے پرکاش، جگت لوچن نین دے دکھائیا۔ ہر جن کدے نہ ہووے اُداس، بھرم وچ نہ کوئے بھرمائیا۔ سمرن کرے سواس سواس، صاحب سنگر راہ تکائیا۔ سو سوامی کھولنہارا جاگ، انتر زرنتر پڑدا دے اُٹھائیا۔ سچ مُجبت دا دے ویراگ، ویری اندروں دے کڈھائیا۔ ترے گن بُجھا کے آگ، امرت میگھ اِک برسائیا۔ گھر میل کے کنت سہاگ، در ٹھانڈے جوڑ جڑائیا۔ شبد دُھن سنائے آواز، ستیاں آپ اُٹھائیا۔ مندر چڑھ

کے کھولے راز، رحمت حق کمائی۔ ساچا دوارا کر آباد، گھر اگلا دئے دکھائی۔ گلشن دکھاوے اگلی باغ، جتھے خزاں روپ نہ کوئے وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی گدی دھرم حق حق سدا چلائی۔ ساچی گدی کدے نہ جاوے ٹٹ، سدٹٹیاں جوڑ جڑائی۔ دھرم دا بھاگ کدے نہ جاوے کھٹ، ورتے بے پرواہیا۔ پر بھ پیار دا پینڈا کدے نہ جاوے نک، منزل دے دھر درگاہیا۔ جہاں چہ پر بھو رہیا خوش، اپنا حکم دتا ورتائی۔ اگے بدل کے دھرم دا رخ، کوڑ گڑیارے دتے نٹھائی۔ تئیں اپنی منگو سکھ، آتم پر ماتم نال جڑائی۔ اندر اوہلا رہے نہ لگ، کھ نور ہووے رُشنائیا۔ سچ دھار دی اُتجے سچ، کوڑ کپٹ دینا مٹائی۔ جس بوٹا لایا اوسے دتا پٹ، گدی دا مالک نظر کوئے نہ آئی۔ کیتے لوکات گئے اٹھ، گر اوتار پینغمبر پیر پیراں پھیریاں پائی۔ سنسار ساگر بھریا دُکھ، دُکھاں وچ لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائی۔ ساچا ورتے حکم سدا سنسار (جگ)، جگ چوکڑی دُنی دار نال ملائی۔ کجگ اگنی لگی اگت، مانو مانگھ رہی جلائی۔ جگت وکاری گدی کوئی نہ بے سچ، بھگت بھگوان دئے وڈیائی۔ دھرم دا پوت رہیا کوئی نہ انج، انج دا دوس دئے گواہیا۔ اگے کایا کعبے سب توں پہلا حضوری جج، مکہ مدینہ سو بھاپائی۔ جتھے نوری چراغ بن تیل باقی رہیا جگ، شمع نور کرے رُشنائیا۔ گدی دار گدی گئے چھڈ، ناتا تٹا جگت لوکائی۔ پر ماتھ سوار تھ دوویں ہو گئے اڈ، دکھری کار کمائی۔ منزل پوری ہو گئی حد، اگے نہ کوئے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکمے اندر حکمی کار کمائی۔ سنگر کرپا ہوون ٹھیک، دوا دارو دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ انتر اُتجے اک پریت، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنی دُھن سنائی۔ ساچا ڈھولا گاؤنا گیت، سوہنگ اکھر نراکھر دھار اُپجائی۔ ست دھرم دی ساچی چلے ریت، ریتوان سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُکھ درد دئے گوائیا۔ دُکھ درد جائے تھ، کایا مائی تن وجود ہوئے صفائی۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، آسا بنیتی وچ پور کرائی۔ ساچا مارگ اکو دس، دہ دشا دئے بدلائی۔ وست دے کے دھر دے ہٹ، اموک اکو اک ورتائی۔ نام ندھان مار کے سٹ، دُکھ اندروں دئے کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے کے ہتھو ہتھ، اندر باہر گپت ظاہر کرے صفائی۔ ست دھرم کہے میرے راجن راج، شاہو بھوپ تیری اک سرنائی۔ تیرے ہتھ تیرا پرتاپ، وڈ پرتاپی دھر درگاہیا۔ سچ دوارے پرگٹ کر اپنا جاپ، جگ جیون داتے دے سمجھائی۔ سرشٹی اندر میٹ تینوں تاپ، ترے گن مایا اگنی تت تپائی۔

ممتا موہ وکار رہے نہ پاپ، پت پُنت دے کرائیا۔ دین دُنی دا بدل حالات، حال ماضی لیکھا دے چُکائیا۔ لہنا لکھ بن قلم دوات، کاغذ قلم شاہی نیز رووے مارے دھانیا۔ ماؤ ذاتی ہووے اک سماج، سمگری اکو اک ورتائیا۔ اپنی مُجت دے کر مُتاج، کائنات پڑا دے اُٹھائیا۔ دُجا کرے نہ کوئی سوال جواب، مُخاطب اپنے نال کرائیا۔ تیری منزل حق حقیقی محراب، محبوب اپنا نُور دینا چُکائیا۔ ساچا سجدہ اک آداب، نمستے کہہ کے نمسکار وچ سرنائیا۔ تند ستار و جا رباب، ربوُل امام تیری سرنائیا۔ تیرا پیار بن احباب، سجن میت نظری آئیا۔ لیکھا دیکھ نانک نال بغداد، بنگلیر پڑا دینا اُٹھائیا۔ دستگیر ہونا دستیاب، آفتاب نُور راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اینکار ساچھے یار پروردگار درگاہ ساچی حقیقت حق صلاحیا۔ ست کہے ست دھرم دا بخش سلوک، ثالث اپنا نام رکھائیا۔ نُور کرکایا کلبوت، کعبہ اکو اک دکھائیا۔ تیرا لحم اک مجنوط، چو داں طبق نہ کوئے تڑائیا۔ پچھلا لیکھا کر موقوف، معروف اپنے نال کرائیا۔ خطرہ رہے نہ کوئی خوف، بھے ڈر نہ کوئے جنائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک پتر میثور سب دا کھونت، خاوند اکو دُھر درگاہیا۔ سچ دوارا جانا پہنچ، بے پہچان اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار تیری آس رکھائیا۔ سچ دوار کہے میرے مالک صلح کُل، کُل عالم تیرا راہ تکائیا۔ صدی چو دھویں سب دا لیکھا دے وچ قیمت لُل، ملا شیخ مسانک نیز نین اُکھ گھلائیا۔ صاحب سوامی پُرکھ اکال اک انجھل، بھرم وچ بھلی سرب لوکائیا۔ آب حیات امرت رس نچھر دھاووں سب دی گیا ڈُھ، بوند سوانتی لکھ نہ کوئے چوائیا۔ بن کرپا چار گنٹ رہی رُل، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ ماؤ بوٹا دھرم دا گیا ہُل، پھل نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گرہ مندر اپنا پڑا دے اُٹھائیا۔ سچ کہے میرے محبوب، مُجت وچ جو تیرا راہ تکائیا۔ منزل دس اُچ عروج، عرش فرش تیری سرنائیا۔ کوڑی کرپا کر نیست و نابود، جڑ ممتا دینی اُکھڑائیا۔ سا نجھی کر سرب حدود، شرکت اندروں دینی مٹائیا۔ جہاں کہاں دے موجود، حاضر ناظر نُور الاہیا۔ تیری منزل اک مقصود، مقصد سب دا حل کرائیا۔ تیرا نُور بن وجود، بن تیاں کرے رُشائیا۔ پیغمبر دین ثبوت، نیپاں نال گواہیا۔ لیکھا دیکھ جگت مخلوق، خالق خالق پڑا لاہیا۔ دین دُنی تیری مطلوب، مطلع کر دے سمجھائیا۔ کچھ لیکھا لہنا دینا جھگڑا بینا مغرب وچ جنوب، جناب عالی اعلیٰ اک لحم سنائیا۔ حضرتے حضرتانے اک

خطوت، بن الف یے لکھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی کلبوت، کلمہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تبسمے تلازینے زویول زلائے زانے زوت، ذبے زانے بے پرواہیا۔ آسینے نشے کوٹ، کُشانے، پُشتے، چو، چاشے، ززی، جویزور، زیزا، زیارے ظاہرے ظہورے نورے نوران نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا درے در دربار دیرانے اک درساہیا۔

★ ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ درگاہ حضرت بل، آثار شریف، مولوی ابدل کبیر دے ساتھ سری نگر ★

شُکریئے اندر مہر محبوب شکرانہ، شکوارہ ہے نہ رائیا۔ پروردگار خدا واحد کسے نہ سمجھے بیگانہ، شرکت اندروں باہر کڈھائیا۔ رحمت وچ رحم قدماں دا کرے طلسمانہ، نور نور نور رُشنائیا۔ خالق دا خلق مخلوق دا مالک صاحب صاحب اک سلطانا، دوجا جُز ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ امرت دا امرت اک نشانہ، آب حیات حیاتی دئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شُکریئے اندر شُکریہ دئے سمجھائیا۔ شُکریئے اندر کرو شکر گزار، گزارش وچ وڈیایا۔ حضرت محمد صاحب کر کے گئے اظہار، حکم سندیشہ اک سنایا۔ صدی چودھویں اماماں دا امام مہندی ہووے اوتار، سیکدار سب دا نظری آئیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سانجھا کرے پیار، دویت رہن کوئے نہ پائیا۔ واحد کلمہ پڑھے کائنات، واحد نور اک رُشنائیا۔ سب دی اکٹھی ہووے جماعت، وکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ مقدّس دھام ملن دا ہویا اتفاق، نفاق اندروں دینا کڈھائیا۔ خداوند کریم رحمت وچ بخشے اتفاق، موئے مبارک سب نوں دئے صلاحیا۔ ویلا وقت سہنجنا آج، صوفیاں نال صوفی مل کے ڈھولا گاون بے پرواہیا۔ شُکریئے وچ پروردگار دا اک آداب، سیس اکو اک نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ کے درگاہ ساچی دُھر درگاہی دا درے دربار خوشی منایا۔ سچ شکرانے دا ایہہ ثبوت، صبر صبوری اکو نظری آئیا۔ نور اُتے اکو کایا کعبے کلبوت، کلمہ اکو اک شنوائیا۔ حق خدا سب دا محبوب، مالک بے پرواہیا۔ جدھر ویکھو اودھر موجود، انسان انساناں نال ملایا۔ جو کدے نہ ہووے نیست و نابود، آبرو سب دی لئے بچایا۔ تھوڑے سے تک دین مذہب دی میٹ دیوے حدود، رنگ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔

مذہب سکھاتا ہے خُدا کے آگے کرو دُعا، رحمت منگو دُھر در گاہیا۔ مہربان محبوب کدے نہ کرے جُدا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب دا سانجھا پیارا اک خُدا، خُدی اندروں دئے کڈھایا۔ قدماں اُتوں ہووو فِدا، فیصلہ حق دئے سُنایا۔ اوس دے کلام دی اک صدا، کلمہ حق حق جنایا۔ واحد مالک سب دا ابا، نُور نُور وِچوں وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے کے سچ مُجبت دا مزہ، رس انرس دئے وکھایا۔

پوتر نام آپ دا ابدل کبیر، قبل از دینا جنایا۔ کون وقت کائنات شرع تھے زنجیر، واحد کلمہ لین گایا۔ ساری دُنیا دا سانجھا ہووے اِکو پیر، پیغمبر نُور خُدا یا۔ دسے اک تدبیر، طریقہ دُھر در گاہیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، اِکو رنگ رنگایا۔ ساچا کلمہ پڑھے تکبیر، طبع اندروں دئے بدلایا۔ ذبح کرے نہ کوئے شمشیر، شمع نُور کرے رُشَنایا۔ کی کھیل ہونا صدی چودھویں اخیر، حضرت مُحمد صاحب گیا درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا ابھیدا رہیا گھلایا۔

★ مَولوی ابدل کبیر نے اتر دتا ★

جناب پورن سنگھ جی مہاراج سے آج درگاہ شریف میں ملاقات ہوئی اور ہم نہایت خوش ہوئے اور اُن کے ساتھ جو رکن تھے وہ بھی قابل ذکر اور قابل ملاقات تھے۔ میں آج کے دن کو خوش نصیب سمجھتا ہوں کہ مجھے اپنے مُحترم مہاراج پورن سنگھ جی سے ملاقات ہوئی اور وہ تولوجد کا مسلہ نہایت اچھے طریقے سے ادا فرما کر تمام کائنات کے اِتہاد کا درس دیا ہے۔ خُدا سب انسانوں کو اِتہاد کی توفیق بخشے اور سردار حضرات کو مُسلمَانوں کے ساتھ نہایت وابستگی ہے کیوں کہ بابا فرید میاں میر اُن کے مکمل تعلقات گرو گرنٹھ صاحب میں موجود ہیں اور مُفصل مزکور ہیں۔ آخر میں مہاراج پورن سنگھ اور اُن کی جماعت کا شکر یہ ادا کرتا ہوں کہ اُنہوں نے مجھے ملاقات کا شرف بخشا ہے۔

★ مہاراج جی وٹوں سوال ★

کیا آپ نے دیکھا ہے جلوہ گر کا اوہ دربار، جتھے نور نور رُشنا آیا۔ واحد کرے صوفیاں دا انتظار، حضراتاں راہ تکا آیا۔ بنا گلشن توں رہے بہار، محبوب اپنا وجد دے دکھایا۔ اللہ ہو دا اک جیکار، نعرہ دُھر درگاہیا۔ ملے میل قدیمی یار، جو قدرت دا مالک نظری آیا۔ ایکا کلے دا کرے اظہار، لیکھا مکائے بن قلم شاہیا۔ اوس دربار دا کرو کچھ اظہار، جو دیکھیا نورِ الاہیا۔ ساچی درگاہ جے لے کے گئے تشریف، جلوہ جلوے وچ سما آیا۔ اوس دی کرو تعریف، صفتاں نال صلاحیا۔ کس پیار مُجبت وچ لگی پریت، کون طریقہ لیا اپنا آیا۔ ساچا کعبہ تک کے حضرت حضور والی مسیت، مسلہ اکو سُنیا جس دا مسائل جگت نہ کوئے سمجھایا۔ سلسلے وار دسو ترتیب، عجیب کی کھیل نورِ الاہیا۔ جس دی پیر پیغمبر حضرت حضرات سارے سجدیاں وچ پڑھدے عید، عید گاہ عقیدت والی نظری آیا۔ ذرا اوس دی کرو تائید، جے دربار دیکھیا دُھر درگاہیا۔ جے خُدا دے بنے عزیز، عالیشان دیو سمجھایا۔ سب نوں آجاوے تمیز، حکم اکو دیاں سنا آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کچھ اگلا لیکھا ویکھ دکھایا۔ ساچی درگاہ دا جے کیتا دیدار، دیدہ دانستہ ویکھ دکھایا۔ کی گلشن دے سے گلزار، کی مہک مہک مہکا آیا۔

کی کھیل کرے محمد یار، حضرت چوہ یاراں ونڈ ونڈا آیا۔ اللہ ہو اکبر اک آواز، نماز وچ نوازش دے دکھایا۔ ذرا کھول کے دسو آغاز، کی مرتبہ بے پرواہیا۔ کی ہووے اوتھے آداب، کون سجدہ سر سر جھکا آیا۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ الاہی نور نظری آیا۔ جو سدا سدا صلح کلا، سلل آپ اکھو آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دا لیکھا ویکھ دکھایا۔

پھر پھر آمین، آمد وچ راہ تکا آیا۔ دل وچ دل دا یقین، یک اکو نظری آیا۔ خُدا دی حق تعلیم، نبی طلبیاں کرے پڑھایا۔ مالک دُھر قدیم، قدرت دا نظری آیا۔ حضرت دا دوارا عظیم، عالیشان سو بھاپا آیا۔ بن کے اک دے مسکین، مشورہ لینا پکا آیا۔ جس دی ہندی سدا تلقین، حکم دیوے دُھر درگاہیا۔ اوہ سدا سدا پھر پھر لیکھا اک دا دوتے دو دا اک آمین، عامل کامل تعارف وچ مرید مرشد جوڑ جڑا آیا۔ مرید مرشد ہووے تعلقات، نورے چشم نور رُشنا آیا۔

سانجھا کرے جذبات، جُز و نڈ نہ کوئے و نڈا ئیا۔ جس دا لیکھا صفتاں وچ لکھیا جائے قلم دوات، شاہی الف یے و نڈ و نڈا ئیا۔ سو مالک سب دے ساتھ، اِکو نظری آئیا۔ اِنج دی یاد رکھنی جماعت، شبے روز اگئی رات، کائنات سو بھاپا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سرب واقعیات، واقف کار دین دُنی نظری آئیا۔

ہم دُعا کرتے ہیں دُآئے عزیز، اعظم عظیم بے پرواہیا۔ جو کائنات کرے تعمیر، خالق خلق مخلوق دُھر در گاہیا۔ وہ صلح کرے کشمیر، کشمکش دئے گوا ئیا۔ مہر کرے مہربان محبوب بے نظیر، نظریہ اندروں دئے بدلا ئیا۔ سب دی بدل دیوے تقدیر، ہندو مسلم سکھ عیسائی سب بن بھائی بھائی۔ سب دا مالک اِکو واحد خُداوند کریم، جس نوں اللہ رام واہگرو کہہ کے سارے رہے گا ئیا۔ سارے اوسے دے عزیز، اندر بخشے اِک تمیز، طمع کوڑی دئے مٹا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت منگے رحم کرے مالک دُھر در گاہیا۔

★ درگاہ شریف وچ اِک مُسلمان نے دُدھ دتا اُس پر تھائے ★

بغیر چینی سے مٹھا آیا سواد، مٹھت ملی بے پرواہیا۔ پیار مُجبت دا گرہ رہے آباد، خوشیاں رنگ رنگا ئیا۔ حقیقی ملے داد، لاشریکی راہ دکھائیا۔ خُداوند کریم تہاڈی کردار ہے اِمداد، مہر نظر نظرے نیاز دیوے جھولی پائیا۔ آپ کے گھر کا دُدھ ہے گوکا، سفید سوہنا نظری آئیا۔ اُچی کوک دیو ہوکا، حضرت اِکو مٹو نور خُدا ئیا۔ جس دا وقت آگیا مَوقع، مکمل اپنا حکم ورتا ئیا۔ غفلت وچ رہے کوئی نہ سوتا، نندر را لینی گھلا ئیا۔ سندیشہ دیوے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں وچے ودھائیا۔ اگے ہووے نہ رُوپوشا، پڑدا نقاب سب دے اندروں دئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں پروردگار ملن دا سب نوں مَوقع، مکمل حکم سنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل خلق وچ پرگٹا ئیا۔

★ ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مُسلمان درویش نال مندر کھیر بھوانی سری نگر ★

کھیل نرالا ویکھو عجب عجیب، عجب طرح سمجھائیا۔ ہر دے اندر دے تہذیب، طریقہ دتا درڑائیا۔ باہروں مُفلس دے غریب، اندر مُجّت نور الاہیا۔
 بچھلا لہنا دے قدیم، پورب لیکھا نظری آئیا۔ بھگتاں دا بھگتی وِج یقین، یکے بعد دیگرے ہوئے سہائیا۔ جنم جنم دی ہندی رہے تقسیم، ونڈتّاں والی دکھائیا۔
 دُھر دی دھار سدا مہین، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ محبوب لیکھا پھر آمین، پاربرہم پتر میشور بے پرواہیا۔ آد شکت کھیل نوین، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ دکھائیا۔ نور انتر نرنتر نور پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ساچے منڈل اگئی راس، گوپی کاہن خوشی منائیا۔
 نرکار جوت پرکاش، ویکھے تھاؤں تھانیا۔ پڑدا کھولے پُرکھ ابناش، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ پنڈت جی کچھ ساچی دسو گاتھ، ارتھاں وِج سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھلا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ کی دھار آد شکت بھوانی، دُرگا اشٹ دیو اکھوائیا۔ کی چتر بھج نور نورانی، شستر دھاری سو بھاپائیا۔ سنگھ اسوار
 سدا جوانی، جو بن ونٹی وڈ وڈیائیا۔ کی بھٹا منگے قربانی، سیوا کون روپ سمجھائیا۔ کی لیکھا رکھے چارے کھانی، انڈج جیرج اُت بھج سیتج اپنا بندھن پائیا۔ کی منزل
 دیوے رُوحانی، آتم برہم پڑدا لاہیا۔ کی لیکھا لکھے قلم نشانی، شاستر سمرت دین گواہیا۔ کی ویداں ویکھے پر بھو دی مہربانی، پڑدا اک اُٹھائیا۔ مارگ ویکھو اک
 آسانی، اصل اک سمجھائیا۔ بودھ وِدیا دے دسو ودوانی، لیکھا اگلا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کھیلے دُھر درگاہیا۔ ساچی بھومکا
 ویکھو استھان، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیا۔ کیوں ہوئی پروان، ملی مان وڈیائیا۔ پرگٹ کی نشان، نشانے دیو سمجھائیا۔ کس بدھ اشٹ ہو یا پردھان، ملی مان
 وڈیائیا۔ سرشٹ دا کی گیان، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ وششٹ رام دی کی پچان، تن سریرتوں باہر کرے رُشائیا۔ ساچا مندر سوہے مکان، شوالا مٹھ وجے
 ودھائیا۔ کس بدھ بھگتی ملے دان، بھگون جھولی پائیا۔ مُجّت وِج پیار دا دسو گیان، نرنتر انتر درِشٹی پڑدا رہے نہ رائیا۔

★ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ تیج بھان دے گرہ پنڈ شیخ سر بخش نگر مارکیٹ ضلع جموں ★

ستجگ کہے میرے شہنشاہ شاہ سوار، شاہی دُھر دی دینی دکھائی۔ ایکنکار چرن کول کراں نمسکار، نمستے سپس جگدیس جھکائی۔ کرنی دے کرتے پُرکھ کرتار، پروردگار تیری وڈیائی۔ در ٹھانڈا ویکھ دربار، درگاہ ساچی سپس جھکائی۔ بنیتی عرض رہیا گزار، گزارش وچ شنوائیا۔ زرگن جوت کر اُجیار، اُجالا ہووے جگت لوکائی۔ میں بناں خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائی۔ اپنا رنگ رنگ کرتار، قُدرت تیری نورُ خدائی۔ تیرے پریم دا ہووے جیکار، آتم برہم سمجھائی۔ کوڑی کریا کر گرفتار، حکم دُھر دا اک سمجھائی۔ میں ممتا دینی مار، مرد جن اک وڈیائی۔ ٹحفہ دے پروردگار، وست امولک جھولی پائی۔ ست دھرم دا ہوئے وہار، ووباری کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، - - - - - ستجگ کہے پُرکھ اکال بخش در ٹھنڈا، سیتل دھار اک پرگٹائی۔ آتم پر ماتم پر م پُرکھ دے انندا، انندا وچوں دکھائی۔ سچ پرکاش نورِ جوت دکھا چندا، برہمنڈ کھنڈ ہوئے رُشنائیا۔ بھو کھلا ہنگ برہما، برہم ہنگ دینا سمجھائی۔ توں میرا میں تیرا سانجھا ہووے چھندا، سنسا کوڑا دینا گوائیا۔ ٹٹی دھار پاکنڈھا، گہر گمبھیر اپنا جوڑ جڑائی۔ من واسنا میٹ دنگا، و بچار رہے نہ کوئے لڑائی۔ تیرا نام اگئی کھنڈا، کھڑگ اکو نظری آئی۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ بندہ، بنا بندگی بھو نہ کوئے گھلایا۔ ہر جن رہے کوئی نہ گندہ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا اک پرگٹائی۔

★ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام پیاری دے گرہ پنڈ بدی پُر ضلع جموں ★

ستجگ کہے میں منگاں دھرم دوار، اوٹ تیری اک رکھائی۔ چار ورن ہووے پیار، دویت اندروں دینی کڈھائی۔ شرع چھری نہ کوئی کٹار، شک رہے نہ کوئی لوکائی۔ تیرا نورُ ہووے چتکار، احمق موڑھ دینے مٹائی۔ گلشن کھلے سو بہار، گل بھگت لینا پرگٹائی۔ در تیرے ہووے نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائی۔ تیری مُجبت دا طلب گار، راہ تیرا اک تکائی۔ کرپا کر سچی سرکار، ست ستوادی ہو سہائی۔ ستجگ کہے میں ڈھیہہ پیا دوار، در ٹھانڈے سپس نوائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در اِکو دینا سہانیا۔ سَٹجگ کہے میرے پر م پُرکھ ابناشی، ابناشی تیرے ہتھ وڈیانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر بند خلاصی، بندنا اپنی دے سمجھانیا۔ ساچے منڈل پاراسی، اتم پر ماتم گوپی کاہن روپ بدلانیا۔ ہوں سیوک تیرا داس داسی، سچ دوارے سیو کمانیا۔ منسا پوری کر آسی، اصل اپنا آپ دکھانیا۔ منزل پوڑی چڑھیا گھاٹی، گھاٹا رہن کوئے نہ پانیا۔ کلجگ اتم کئے (واٹی)، پینڈا پندھ دینا مکانیا۔ سَٹجگ سچ چلاؤنی گاتھی، گھر گمبھیر آپ سنانیا۔ میں مٹاں تیری آکھی، آخر نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ اتم سریشٹ بھگتاں ہووے ذاتی، ذات اپنی نال ملانیا۔ دوس رین رکھیں پر بھاتی، سندھیا روپ نہ کوئے بدلانیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک پاربرہم پتپر میثور کملاپاتی، سچکھنڈ نواسی نظری آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا نام کلمہ اک ہووے صفاتی، جذبہ جذباتی اپنا دینا پرگٹانیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شو سنگھ بخش نگر مارکیٹ پنڈ شیخ سر والا جموں ★

سَٹجگ کہے پر بھ نرگن دھار بن ساتی، سگلا سنگ بنانیا۔ میں مٹاں تیری آکھی، نردھن ہو کے سیو کمانیا۔ پڑدا کھول تاکی، اولہا دے چکانیا۔ میللا ملا مائس تت خاکی، خالص اپنی دیا کمانیا۔ کلجگ انتر بدل دے حیاتی، آب حیات جام پیانیا۔ چرن پریتی بخش ناتی، ناتا تے کوڑ لوکانیا۔ لیکھا حساب رہے نہ باقی، پورب دینا چکانیا۔ اتم برہم تیری ذاتی، پاربرہم سرانیا۔ ہوں سیوک داسن داسی، در دوارے سیو کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در گھر ساچا سو بھا پانیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام چند دے گرہ بخش نگر مارکیٹ جموں ★

سَٹجگ کہے اپنے نام دی دے مستی، مسرت اندر دے دکھانیا۔ تُوں مالک فرشی عرشی، اعلیٰ ادنیٰ لئے اٹھانیا۔ میں مٹاں رضا تیری مرضی، مرض کوڑی دینی مکانیا۔ برہوں ویراگی بننا دردی، دردوند تیری سرانیا۔ میری منظور کر عرضی، آرزو خواہش دتی دکھانیا۔ ست دھرم دی کلا ہووے چڑھدی، چار

کُنٹ وجے ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سرشٹ سبائی ڈھولا ہووے پڑھدی، پتت پاون تیرا اکو نام دھئیایا۔ سار پاون گھر گھر دی، گرہ گرہ کھوج کھوجایا۔ تیری کھیل نرائن نر دی، اوتر اپنا پڑا لاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دربارا اک سہایا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گردت سنگھ دے گھر چھب والا ضلع جموں ★

سجگ کہے کرپا کر پر بھ گنوتے، گھر گمبھیر بے پرواہیا۔ اسیں تیرے در دے منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ ہوئے بنگتے، ہر دوارا اک دکھایا۔ جس دوارے بھگت سہیلے لنگھدے، سنت ساجن مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑے رہن نہ بدھی من دے، ممتا موہ دینا مٹایا۔ پرکاش دے اگئی چن دے، نوری چند ہووے رُشنائیا۔ سروتے رہن نہ جگت من دے، انحد انادی دُھن دینی اُچھایا۔ سجگ ساچا بیڑا بٹھدے، بنھنہار تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دوارے آس رکھایا۔ سجگ کہے پر بھ دے دے نام دلاسا، دلدار دلبر اپنی دیا کماہیا۔ پر م پُرکھ میری پوری کر آسا، ترشنا دینی گوانیا۔ لہنا دینا چکا مستک ماتھا، لیکھا اگلا جھولی پانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن گاؤن تیری گاتھا، اکھرا اکو دینا پڑھایا۔ منزل منزل کئے واٹا، پاندھی پندھ نہ کوئے پھرایا۔ کلج میٹ اندھیری راتا، ست دھرم سچ کر رُشنائیا۔ ہوں بالک اتاھ اتاھ، دینن ہو کے دین دیال آس تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کر بند خلاصا، دُھر دی بندگی وچ جگت مچھندگی دے گوانیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ خزان سنگھ دے گرہ رنیر سنگھ پُرا ضلع جموں ★

سجگ کہے کرپا کر دُھر دے رام، رحمت وچ کلج دے بدلایا۔ نگاہبان ہو دُھر دے شام، شام اندھیرا دین دُنی دے مٹایا۔ نام سندیشہ دے اگئی پیغام، پیغمبراں دے مالک حکم سنایا۔ تیرا نام ندھانا ملے حقیقی جام، من واسنا مایا ممتا موہ دے مٹایا۔ بھاگ لگا کایا مائی جام، مانو ذاتی ملے وڈیایا۔ شاستر

سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی ساچی کرے نہ کوئے پہچان، پڑدا انتر نہ کوئے اُٹھایا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑی کریا سارے ہوئے غلام، غُربت اندروں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ گرہ گرہ دسے چار ورن حرام، اٹھاراں برن دین دُہایا۔ ساچا سجدہ کرے نہ کوئی سلام، ڈنڈاوت بندنا سیس جگدیس نہ کوئے جھُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے منگ منگایا۔ سَتجگ کہے پر بھ بخشش کر دُھر دے میت، مَتر پیارے تیری اوٹ تکایا۔ چار کُنٹ دہ دشا ایک تیرا نام ڈھولا ہووے گیت، ہر ہر دے اندر اپنا ناؤں دینا چکایا۔ جگت واسنا جھگڑا مُکا مندر مسیت، کایا کعبہ ایکنکار اِکو دینا دکھایا۔ سَت دھرم دی چلے ساچی ریت، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا جیو جنت سادھ سنت اِکو اک گایا۔ سچ دوار ایکنکار بخش اپنی حق پریت، پاربرہم پتر میشور پروردگار سانجھے یار پڑدا اندروں دینا اُٹھایا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات اوچ نیچ، راؤ رنک دین مذہب کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ ساچا کلمہ اِکو دس حدیث، حضرت حاضر حضور بھو دینا چکایا۔ ڈنڈاوت بندنا اِکو ہوئے جگت جگدیس، دوسر سر نہ کوئے نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی انتر جامی مہربان محبوب مُجت وِچ تیرا نام ڈھولا گیت کلمہ اِکو گایا۔ سَتجگ کہے پر بھ مہربان ہو نِگاہبان، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ کجگ کوڑی کریا میٹ شیطان، شرع وچوں دین دُنی باہر کڈھایا۔ ساچی منزل دس آسان، رحمت وِچ اپنا راہ دکھایا۔ نام ندھانا سری بھگوان سنا بنا کان، دُھن آتمک اپنا ناد کر شنوایا۔ دِپک جوت جگے گھٹ سوامی تیرا اک مہان، تیل باقی کملا پاتی لوڑ رہے نہ رایا۔ بُدھ بیک ہووے جیو جگت جہان، پلچھ رہن کوئے نہ پانیا۔ شبدی سُر ت سُر ت شبد میلا ہووے گوپی کاہن، گھننیا نیا اپنی دے چلایا۔ کجگ کوڑی کریا انت میٹ نشان، نشانے کوڑے دے چکایا۔ ساچا مارگ کر پروان، پروانہ اپنا نام در در دے سناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سَتجگ ساچا تیری آس رکھایا۔ سَتجگ کہے پر بھ ویکھ دین دُنی اندھ، سَت دھرم نظر کوئے نہ آیا۔ نوری چمکے کوئے نہ چند، سور یہ چن سیس نوایا۔ ساچا ڈھولا دس اِکو چھند، شہنشاہ کر پڑھایا۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی اِکو دینی سمجھایا۔ ہوئے ہنگتا ہنکار وکار دویتی ڈھاہ کندھ، ممتا موہ دے چکایا۔ پڑدا رہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم اپنا روپ دینا درسایا۔ چنتا مٹا ہر کھ سوگ غم، گہر گسپھر بے نظیر اپنا رنگ رنگایا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ وجود تن، شرع

زنجیر دے کٹائیا۔ نام بھنڈارا دست اموک بخش اِکو دھن، دھرم دوار دے دکھائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر پاربرہم پتیرمیشور ست دھرم دا بیڑا بٹھ، کلج کوڑی کر یا اپنے وہن دینی وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، آسانسا ڈھر دی پور کرائیا۔ سنجگ کہے پر بھ پوری کر آسا منسا، من ممتا رہے نہ رائیا۔ جن بھگت دھار بنا سوہنگ ہنسا، ست ستوادی اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ جگت وکار رہے نہ ہنگتا، ہر ہر دے کر صفائیا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈتا، نراکھر اپنا دینا جنائیا۔ در درویش ہو کے منگتا، جھولی رہیا ڈاہیا۔ سچ پیار دے انند دا، انند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ لہنا دینا مُکا کلج کوڑی کر یا گند دا، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن لگنتر تیرا تھم ہووے مندا، سیس جگدیس سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی پنچ تت تن دا، چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شو در ویش اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اینکار الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ، در تیرے الکھ جگائیا۔ سنجگ کہے کرپا کر میرے صاحب سنگر، پُرکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ لہنا دینا پورا کر ڈھر، ڈھر مستک لیکھا دے بنائیا۔ قول اقرار یاد کر جو گوبند نال کیتے انند پُر، پُر انند وچوں پڑدا دے چکائیا۔ تیرا راہ تگن دیوت سُر، وشن برہما شو بیٹھے اٹھ کھلائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی نرگن دھار وچوں آپے تُر، تُر اپنا میل ملائیا۔ تیرا منتر نو نو چار فرنا جائے پھر، من واسنا چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ کلج اتم تیری لوڑ، لوچن نیز لوٹن اٹھ دب اندروں دینا کھلائیا۔ اتم پر ماتم پر ماتم آتم وچھڑیاں لینا جوڑ، پاربرہم برہم میل لے ملائیا۔ لہنا دینا مکے کلج اندھیرا گھور، گرہ مندر کایا اندر کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ پنچ چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان نرگن نر ویر ہو کے بہرے نر اکار نر نکار سنجگ ساچا غریب نوازا در ٹھانڈے منگ منگائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رنیاں رام دے گھر پنڈ کلوئے ضلع جموں ★

سجگ کہے میری زرگن دھار لا جڑ، بوٹا دھرم دوار لہرائیا۔ نراکھر دھار تیری و دیا لوں پڑھ، اکھراں وچ ڈھولا صفت صلاحیا۔ ساچے مندر جاواں وڑ، تت سر پر سو بھاپایا۔ بھگت سہیلے لوں پھڑ، ہرجن اپنا میل ملائیا۔ اکھ جگاواں تیرے در، درویش ہو کے رہیا جنائیا۔ کرپا کر نرائن نہ، کل کلکی ہو سہایا۔ سچ نہاواں دھر دے سر، سروور اکو دینا پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا دکھایا۔ سجگ کہے میرا دھرم دا لگے بوٹا، جھگھڑ اندھیر پوہ سکے نہ رانیا۔ تیرے پریم دا ملے ہوٹا، ہلارا اکو نام رکھایا۔ ڈنکا وجے چارے کوٹا، ٹمب گرگھ دینے بنایا۔ میں تیرا پوت سپوتا، ست دلارا اک اکھوایا۔ سرشت سبائی ویکھنا گلی کوچا، گھر گھر پھیرا پانیا۔ بھاگ لگاواں کایا ماٹی پنج تت بھوتا، بھاشا اپنی دینی سمجھایا۔ خالی رہے کوئی نہ ٹھوٹھا، سچ سچ سدا دیاں ورتایا۔ ناتا توڑ کے جوٹھا جھوٹھا، دھر دا دھرم دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ست دھرم کہے میں مات ہوواں اُتیت، پتپر میثور تیرا نام جنایا۔ ست سنتو کھ دھیرج دینا ست، ست ستوادی اپنی دیا کماہیا۔ دھرم پریتی جوڑ نہ نت، ساک سجن اک اکھوایا۔ توں میرا میں تیرا گاواں گتھ، گہر گہیر دیاں سنایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر کے ستھ، ستھر یارڑا اک ہنڈھایا۔ بھگت سہیلے کراں وکھ، لکھ چوراسی وچوں اٹھایا۔ تیرے ملن دی کھلے اکھ، آخر منزل ملے بے پرواہیا۔ ہر دے اک وساونا نام سچ، سچ دینا آپ پرگٹایا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ دینا سہایا۔ لوں لوں اندر جانا رچ، رچنا اپنی دینی دکھایا۔ تیرا ہلارا ویکھاں کملاپت، پتپر میثور تیرا روپ سچ سرپ سچ دوارے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نہ، (مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان)، سرب کلا سمرتھ، تیرے نام دی مہما اکھ، کتھ کتھ جس وید پُراناں گایا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سیوارام دے گرہ پنڈ کلوئے ضلع جموں ★

ستجگ کہے میرا مَوَلے پت ٹہنی، مہک تیرا نام نظری آیا۔ بھگت بھگوان میلا ہووے سرت شبد ہانی، احوال اپنا دینا سمجھایا۔ نام چلے چارے کھانی، چارے بانی سپس جھکایا۔ امرت جل بخشتے اگتا پانی، پون پانی سو بھاپایا۔ میری ہووے ترل جوانی، جو بن تیرا اک ہنڈھایا۔ ساچا دھرم دے نشانی، نشانہ اپنا دینا دکھایا۔ کلجگ کوڑی کریا کٹ غلامی، زنجیر شرع رہے نہ رایا۔ تیری مہما گاواں عوامی، عوام اکو دیاں سمجھایا۔ منسا رہے نہ کوئے شیطانی، شرع دیاں بدلایا۔ جوہ دے نہ کوئے بیگانی، گھر گھر تیری وجے ودھایا۔ جن بھگتاں منزل ملے رُو حانی، رُو ح بت خوشی بنایا۔ تیرا نور چشم اسمانی، رحمت میگھ برسایا۔ جیواں جنتاں کٹ پریشانی، لحم دھر دا اک سٹنایا۔ تیرا گرہ دیکھاں آلے جاویدانی، مندر دھر دا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دینا چکایا۔ ستجگ کہے دھرم دا لاونا بھل، بھل پر پھلت دینا کرایا۔ اپنے دوارے پا کے مل، قیمت نام والی چکایا۔ بھگت بھگوان اُتے ساچی گل، گل مالک ہونا سہایا۔ تیرا تیتوں کوئی نہ جائے بھل، بھلیاں راہ دکھایا۔ سچ دوارا جائے گھل، گھر اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہ بھلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کولاں ملے دھول، دھول دی دھار دینی بدلایا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلوئے ضلع جموں ★

ستجگ کہے سچ سنگندھی دے خوشبو، دُرگندھی باہر کڈھایا۔ پوتر ہووے بت رُو ح، رحمت تیری نظری آیا۔ بھگت بھگوان پرگٹ کر ہو بھو، ہر جو اپنا پڑدا لاہیا۔ جدھر تکاں نظری آویں توں، توں ہی توں ہی سارے ڈھولا گایا۔ صفت گیت مہما گاوے مانس منہ، مکھ اُجل دینا کرایا۔ خالی رہے کوئی نہ جوہ، چاروں کٹ وجے ودھایا۔ ہووے پرکاش لوں لوں، ساڈھے تن کروڑ رُشٹنایا۔ مالک اکو نظری آوے سنگرُو، گُردیو سوامی بے پرواہیا۔ بن تیری کرپا ستجگ مارگ کدے نہ ترو، تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ نام فرنا بن تیرے کسے نہ پھرو، فرماں بردار نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ کوڑی دھاروں خالق خلق کدے نہ مڑو،

جناں چر اپنا پڑدا نہ دئیں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے نظری آئیآ۔ سَتجگ کہے میرے اندر بھر دے رس، رستہ اِکو دے دکھائیا۔ پچھلا مارگ ہووے بس، بستے سب دے بٹھ دکھائیا۔ جن بھگتاں آگے کھول اٹھ، اکھراں توں باہر کر پڑھائیا۔ تیرا ڈھولا گاؤن جس، صِفتاں نال صلاحیا۔ چرن دوارے آون نس، بن قدماں پندھ مُکائیا۔ سچ جیکارا بول اٹھ، الکھ اگوچر تیری منگن اِک سرنائیا۔ دھیرج سنٹو کھ دینا تپ، (جپ) اِکو دینا جنائیا۔ جو سرنائی جائے ڈھٹھ، تِس دا لیکھا دینا مُکائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ نُور خُدائیا۔ تیرا تیرے کولوں ہووے کدے نہ وکھ، وکھرے اپنے نال جُڑائیا۔ سَتجگ دوویں جوڑ کے ہتھ، سِیس جگدیس قدماں اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، میرا دھرم دا کھول ہٹ، دست اموک اپنی دینی ٹکائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا ضلع جموں ★

سَتجگ کہے پر بھ کجگ کوڑ گڑیاں میٹ حداں، ہر دا سب دا صاف کرائیا۔ دھرم ریتی وِج سنسار ودھاں، چار ورنال پندھ مُکائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار تیتوں اِکو سداں، انت اخیر دھیان لگائیا۔ تیرے تھکم اندر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دو جہان بدھا، گر اوتار پیغمبر سِیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں چار کنت سرشٹ سبائی درشٹی اندر کرے دغا، ٹھگ چور یار روپ وٹائیا۔ سچ سوامی انترجامی تیرے نام دا لئے کوئی نہ مزہ، مذاق وِج بیٹھے اپنی پت گوائیا۔ سچ دوار پروردگار دُھر دے کعبے کرے کوئی نہ حجا، حضرت حضور جلوہ نُور درس کوئے نہ پائیا۔ پاربرہم پتپر میثور برہم دھار تیرا نُور کسے نہ لبھا، من مت بُدھ رہی گر لائیا۔ مایا ممتا موہ وِکار جگت ہنکار اندھیر وگا، جوٹھ جھوٹھ اپنی لہر دکھائیا۔ صاحب سلطان سری بھگوان تیری چلے کوئی نہ رضا، رازق رِزق رچیم تیرا بھے نہ کوئے دکھائیا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان سچ و جا اپنا ندا، انحد نادى ناد سنائیآ۔ کر پرکاش نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جگہ جگہ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جن بھگت درشن دے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ بجر کپائی پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی

تیری اوٹ تکانیا۔ سنجگ کہے پر بھ کوڑی کر یا کلجگ اتم میٹ، مٹی خاک چھانے جگت لوکانیا۔ مایا متانال بھریا کسے نہ پیٹ، دھیرج دھیر ست سننوکھ نظر کسے نہ آتیا۔ آد زرنجن کرنی دے کرتے دھرنی دھرت دھول اُپر بن کھیوٹ کھیٹ، جگت ملح بیڑا اپنے کندھ اُٹھانیا۔ ست دھرم جیو جنت سادھ سنت جگت واسنا وچ بیٹھے وچ، کایا مائی خالی بھانڈے دین دُہانیا۔ دین مذہب ذات پات ورن برن مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار تیر تھ تٹ آن کے ویکھ، ناری پُرش نیتیان نظر کوئے نہ آتیا۔ جگت وکاری ہنکاری بنیا بھیکھ، ست دھرم داراہ نہ کوئے پر گنایا۔ ست سوامی کلجگ انت کوڑی کر یا بدل دے ریکھ، رکھی مئی اپنی دھار دین دُہانیا۔ تیرا سوہنا لگے ست ستوادی اکو سمبل دیس، جس گرہ مندر اندر زرنجن جوت کرے رُشانیا۔ اپنی بیتی دُھر دی آرزو گزارش وچ کیتی پیش، پیشتر پیشنگوئی گر اتار پیغمبر گئے جنایا۔ تُوں صاحب سلطان سدا مہربان آد جگاد جگ چوکڑی رہیں ہمیش، سنجگ تریتا دواپر کلجگ حکم اندر تیری سیو کمایا۔ چرن کول اُپر دھول ڈنڈاوت بندنا اک آدیس، سجیدیاں وچ اپنا سر سر جھکانیا۔ تیرا راہ تنگے وشن شو شکر مہیش، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنا پڑدا دینا اُٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر سندیش، ساچا نام اک سمجھانیا۔ سنجگ کہے سُن بیتی اک پکار، پنے پنے سپس نوایا۔ کلجگ اتم لہنا دینا پورب قرض اتار، لیکھا پچھلا جھولی پانیا۔ سنجگ دا ساچا نام تیرا ہووے جیکار، ہر ہر دے اندر اپنا نور دینا پر گنایا۔ ساچا مندر ساڈھے تن ہتھ کایا کعبے کر اجیار، دیا باقی کملاپتی اپنا آپ اک پر گنایا۔ امرت رس بھجر جھرنا بوند سوانتی بخش ٹھنڈی ٹھار، ٹھاکر سوامی جنم جنم دی ترسنا بھکھ مٹانیا۔ جن بھگت سہیلے دین دُنی دے وچوں کڈھ باہر، ذات پات ورن برن کھتری براہمن شو در ویش وند نہ کوئے وندانیا۔ زرنجن نور نور کر اجیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ کہے پر بھ کرپا کر میرے انتر، باہر منگ نہ کوئے منگانیا۔ تیرا روپ ویکھاں زرنتر، نگاہان ہونا سہانیا۔ وجے ڈنکا گنگ گگنتر، گھر گبھیر بے نظیر پڑدا دینا اُٹھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو اتم پر ماتم ہووے زرنتر، من منسا اپنے وچ چھپانیا۔ ست دھرم دی سچ صلاح بناونی بنتر، ساچا حکم دینا سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک زرنتر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کر یا کایا کپڑ بدل دے بستر، نیل بسن بنواری باون دھاری زرنکاری زرنجن سرگن اپنا رنگ رنگانیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پچھن سنگھ دے گرہ پنڈ سی کلاں ضلع جموں ★

سجگ کہے تیرا گاواں اک سلوک، سوہلا سچ نام درڑائیا۔ ڈنکا وجا کے چوڑاں لوک، پر لوک دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو اوٹ، اوڑک سب دا پتا مائیا۔ جس دا پرکاش نرمل جوت، نور ظہور کرے رُشائیا۔ دسے من بُدھی دی سوچ، عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ مہربان ہو کے دسے اپنی کھوج، محبوب ہو کے پڑا دئے اٹھائیا۔ جس دا بھانا سکے کوئی نہ روک، حکمے اندر سارے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سجگ ساچا اکھ کھلایا۔ سجگ کہے بے پرواہ دھرم دے داتے، دیاوان دیا اپنی دینی کمائیا۔ بخش اگمی اپنی گاتھے، گہر گمبھیر ہووے پڑھائیا۔ کھجک مٹے اندھیری راتے، سجگ ساچا چند چکائیا۔ سب دا نظری آوے اکو پت ماتے، پتر میشور بے پرواہیا۔ دھرم دوارے جوڑناتے، نرائن اپنا رنگ رنگایا۔ تیرا شبد بن تیری کرپا کوئی نہ واپے، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہرکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا چکا مستک دھر دے ماتھے، مدھر دُھن اپنی اک سمجھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کلونت سنگھ دے گرہ پنڈ سی کیمپ ضلع جموں ★

سجگ کہے میں پچھلی دکھاواں چٹ، چٹھی اپنے اندروں پرگٹائیا۔ جس ویلے اس بھومکا اُتے آئے سپت رکھ، منی اپنا پھیرا پائیا۔ اتری نوں اپنا ویلا گیا دس، بھاردواج دھیان لگائیا۔ نظری آیا پُرکھ اکال اک، ایکنکار دھر درگاہیا۔ جس دی سمجھ کوئی نہ تھت، وار ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پاربرہم سب دا پت، پتر میشور دئے گواہیا۔ جس دا کھیل نوت نت، نرگن سرگن حکم منائیا۔ سو کروٹ لے بدلے پٹھ، نوری مکھڑا اک چکائیا۔ کرے کھیل جگت انڈٹھ، انڈٹھری کار کمائیا۔ جن بھگتاں پاوے بھچھ، دست امولک نام ورتائیا۔ منسا پوری کرے اچھ، نراچھت اپنا پڑا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگایا۔ سجگ کہے سپت رکھی لایا آسن، ست وچ سمائیا۔ دھیان دھر کے پُرکھ ابناشن، اپنی اکھ کھلایا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، نرگن

سرگن وجدی رہے ودھائیا۔ بھید گھلایا باطن، پڑدا رہیا نہ رائیا۔ ویس وٹا کے پرم پُرکھ پرماتم، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ دھرم سناتن، مذہب ونڈ نہ کوئے وڈائیا۔ ناتا جوڑے دُھر دا آتم، اتم اپنا رنگ چڑھائیا۔ دُھر دا بنے سجن ساکن، سرگن سر بندھ اپنے نال رکھائیا۔ رُوح بُت کرے پاکن، پتت پُنت دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نوُر کرے پرکاشن، پرکاشت ہو کے ویکھ دکھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پجن سنگھ دے گرہ سئ کیمپ ضلع جموں ★

سجگ کہے سپت رکھی بیٹھے آ، عالم سمجھ کوئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گئے گا، گا گا خوشی منائیا۔ کرپا کیتی بے پرواہ، پاربرہم پڑدا دتا اٹھائیا۔ کلج اتم دتا دکھا، ساکھیات ویس وٹائیا۔ جوتی جاتا نوُری خُدا، خود اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر لہنا دئے مُکا، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ چارگنٹ ایک ڈنک وجا، ورن چار کرے پڑھائیا۔ ساچا مارگ اک سمجھا، سمجھ بدھی دئے بدلایا۔ لیکھا مُکا کے آدم حوا، رواں اپنا آپ کرائیا۔ جن بھگت سہیلے لئے اٹھا، چوڑا سی آسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ دھرنی دھرت دھول دئے سہا، سوبھاؤنت چرن لگائیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا دئے مُکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا حکم اک سنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کھیمو دیوی دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

سجگ کہے سپت رکھی بیٹھے کے کرن صلاح، مشورہ اپنے نال کرائیا۔ ویکھو دُھر دا اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی رہے گا، گر اوتار سیس نوایا۔ سو سب دا پتا ماں، پُرکھ اکال سوبھا پائیا۔ کلج اتم ویکھو دیوے سچا ناں، ناؤں نرنکارا آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں ہوئے سہائی تھاؤں تھاں، تھانتر پڑدا دئے اٹھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں پکڑے بانہہ، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاں، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیا۔ ساچا دیوے اک مکاں، مقامے حق حقیقت وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے رنگ آپ رنگائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پریمی دیوی دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

سجگ کہے سپت رکھی کرن بات، باہمی ناتا جوڑ جڑائیا۔ کلجگ ویکھنی اندھیری رات، پُرکھ اکال دتی دکھائیا۔ جھگڑا دسے ذات پات، دین دُنی رہی
 گرلائیا۔ دُھندوکار ہویا آکاش، پاتال پڑدانہ کوئے اُٹھائیا۔ راہ پوے نہ کوئی راس، رستہ بھلے کوڑ لوکائیا۔ دھرم رہے نہ کوئے وشواش، وشے وکار بھری لوکائیا۔
 سچ وست نہ ہووے پاس، پاسا دین دُنی اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے رنگ رنگت اک پرگٹائیا۔ سجگ کہے
 سپت رکھی کرن دھیان، دھیانی دھیان لگائیا۔ ایکانام شبد سُنن سچا گیان، اگیان اندھیرا سرب مٹائیا۔ شبد وئی سچّی دُھنکان، انادی ناد سُنائیا۔ کلجگ انتم کھیل
 ہونا مہان، مہما اکھ اکھ درڑائیا۔ پرگٹ ہووے سری بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے جیو جہان، ودوان رمز نہ کوئے لگائیا۔ سو ویلا
 وقت پہنچیا آن، پاربرہم اپنی دھار چلائی۔ بھگت سہیلے کرے پچان، سچ دوارے اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آتم پر ماتم دیونہارا دان، دانی داتا اکو اک ایکنکار نظری آئی۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیلا سنگھ دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

سپت سُرکھ کہن چنگی دسی بھومی، سجگ دھار سو بھاپائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے نجومی، تھت وار نہ ونڈ ونڈائیا۔ پر بھ کھیل کرے نہ معلومی، پڑدا
 اپنا آپ اُٹھائیا۔ لہنا دینا چکائے بھگت معصومی، گرگھ بالے رنگ رنگائیا۔ سار پاوے نہ کوئے رکھی منی، مَوَن دھاری دین دُہائیا۔ سرشٹ سبائی چوٹی جائے
 مئی، مینڈھی سیس نہ کوئے گندائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے دسن پر بھ بھگتی وچ گئی، گہر گمبھیر گود اُٹھائیا۔ جنہاں دے انتر ساچے نام دی دیوے دُھنی،
 دُھر داراگ اک سُنائیا۔ امرت رس لائے اگما بلیں، جگت ترشنا پیاس بُجھائیا۔ پُھلو اڑی اکو جائے بھلی، مَوَلے رت ہر رگھرائیا۔ بھاگ لگے ساچی کُلی، قلم

شاہی نال لکھائی۔ جگت اندھیری چاروں گنت جھلی، جھک کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھیاں دیوے دست نام انملی، کرنی دا کرتا اپنے ہتھ رکھائی۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بنتی دیوی دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

اتری کہے میٹوں ساچی ملی اطلاع، حکمے اندر حکم بنائیا۔ شبدی مشورے دتی صلاح، حکم صاحب دتا فرمائیا۔ کلجگ انتم دتا دکھا، بن اکھاں اگھ گھلایا۔
 سرشٹی بھری دے گناہ، عیباں وچ لوکائی۔ جھگڑا پیاپتر ماں، پتا پوت کرے لڑایا۔ نارکنت نہ رہی ہنڈھا، بے وفا روپ وٹایا۔ سادھ سنت من وکارا رہے
 ودھا، ہنکار گڑھ بنایا۔ نظری آئے نہ کسے خد، خادم روپ نہ کوئے دکھائی۔ آتم سب دی دے جد، پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا کھیل کر اکا، سوتنتر سنتر کرے لوکائی۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرتاپ سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

بھاردواج کہے میں پینڈا دیکھیا گدا، کلجگ اپنا پندھ مکائی۔ جگت جہان دیکھیا (دھکھدا)، دھواں دھار لوکائی۔ کوٹاں وچوں بھگتاں پیار ملے سکھ دا، نخن
 سنن ڈھردر گاہیا۔ نام لے کے ایکانک دا، تریا توں آگے ڈیرہ لائی۔ جتھے پینڈا نہیں یوجن کوس دا، حد ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ پرکاش ہووے نرمل جوت دا،
 جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ناتا جڑے ابناشی اوس دا، جس دی اُستت شاستر سمرت وید پُران رہے گائی۔ جو دو جہاناں ہر گھٹ تھان نرگن سرگن ہو کے
 پُنجپا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائی۔ پریم پریتی سدا بھگتاں لوچدا، لوچن نین اندروں اگھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رس دیوے اپنی مَوج دا، امرت میگھ اک برسائی۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوا سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

بھاردواج کہے میرا بھیو گھلایا گوجھا، رمز اندر دتی لگایا۔ بھو رہیا کوئی نہ دوجا، دُتیا دھار نہ کوئے بنایا۔ پیچھلا لیکھا کر کے مؤندھا، نین مؤند دتی وڈیایا۔ بھیو گھلا کے بُت رُوح دا، رُوح توں پرے دتا سمجھایا۔ جتھے وسیرا زرگن دھار ہوہو دا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ اوتھے حساب کتاب نہیں کسے گرو دا، اکھراں والی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ شبد سندیشے وچ کہاتیتوں کھیل وکھاواں کلجگ انت سنجگ شروع دا، شاید وچ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی کرنی آپ کمایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پورن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

اتری کہے اگئی دھار آئی اتر، اتر پورب پچھم دکھن میرا بھیو گھلایا۔ ہس کے کہا آلاڈلے پتر، پتا پوت گود اٹھایا۔ اٹھ ویکھ کلجگ پینڈا لگا مکن، مکے وست جگت پرایا۔ گر اوتار پیغمبراں پر بھ جو لگا پچھن، حکمے اندر حکم سنایا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا لگا (اٹھن)، بھجے واہو داہیا۔ مایا ممتا بوٹا لگا سکن، پت ٹہنی نہ کوئے لہرایا۔ سنگر شبد اکو لگا بکن، بھبک شیر نام لگایا۔ سوہنگ ڈھولا دس کے اگئی مکن، دُھر دا حکم رہیا سنایا۔ سنت سہیلے آوے گودی چکن، پھڑ باہوں گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر فرمانا اک سنایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہنس راج دے گرہ پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

اتری کہے میرے اندر آئی جھک، جھلا دتا بنایا۔ میں تکیا اُپر فلک، بنا اکھاں اٹھ گھلایا۔ میرے مستک لگا تک، تل اپنا دتا وکھایا۔ جگت خواری دسی ذلت، کلجگ انتم پی دُہایا۔ ساچی کسے نہ ملے خلعت، کپڑ کوڑ جگت ہنڈھایا۔ پریم پیار رہیا نہ ملت، مُجبت وچ مُجبت نہ کوئے بنایا۔ من وکار کرے علّت،

شرع وچ لڑایا۔ نظری آئی اکو سمت، سچ سوامی دتی سمجھایا۔ بن بھگتاں ہووے نہ کسے ہمت، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ میں نیوں کے کیتی منت، سپس دتا جھکایا۔ انت رہی کوئی نہ چنت، چنتا چکھا وچ جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا حکم آپ ورتایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ اندر سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

بھاردواج کہے میں روندی ویکھی بھدر، نیئاں نیر وہایا۔ کلجگ انتم پوری ہووے کسے نہ سدھر، سدھنا دھار بنے نہ کوئے لوکایا۔ جگت و بھچار دے غدر، گدا ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ ست دھرم رہیا نہ قدر، قدرت قادر نہ کوئے منایا۔ عدالت کرے کوئی نہ عدل، انصاف سچ نہ کوئے کمایا۔ جگت اندھیرا چھایا بدل، دھواں دھار کرے لوکایا۔ سچ پریم ہویا قتل، کوڑ پردھان ڈنک وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انتم سب نوں کرے معطل، آگے ہو نہ کوئے بچایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھیر و دیوی دے گرہ پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

سپت سرکھ کہن ساڈی اندروں کھلی سرتی، ستیاں لیا اٹھایا۔ دھار جنائی پورے سنگر دی، گرو گدیو جس نوں سیو کروایا۔ مان وڈیائی رہی نہ دیوت سر دی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ دھر دی دھار کدے نہ مڑدی، آگے ہو نہ کوئے اٹھایا۔ جگت گھاٹ ویکھی ست دھرم تھڑ دی، سچ نظر کوئے نہ آئی۔ سر شئی شوہ دریائے جائے رڑھدی، باہوں پھڑ نہ کوئے اٹھایا۔ وڈیائی کمی بھگت بھگوان کل دی، کل مالک ہوئے سہایا۔ جو ایکا کڈے تلدی، اتول اٹل ترازو

اپنے لئے لگائیا۔ جتھے دھار نہیں کوئی بھل دی، بھلیاں راہ دکھائیا۔ گرگھیاں بھلوڑی بھلدی، مولے رت اگم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت سرشتی دکھائے رلدی، ساجن سار کوئے نہ پائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ راجو دیوی دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

سپت سُرکھ کہن اسیں بدل دی ویکھی ریکھا، رکھیشراں دتا جنائیا۔ پُرکھ ابناشی دھاریا بھیکھا، ویس اپنا لیا وٹائیا۔ سمبل وس کے ساچے دیسا، ساڈھے تن ہتھ کری رُشائیا۔ سب دا پورا کر رہیا لیکھا، لیکھا لیکھے وچوں لیکھے پائیا۔ گر اوتار پیغمبراں اگے رہے کوئی نہ ٹھیکا، ٹھا کر اپنا حکم ورتائیا۔ شبدی سوت ڈلارا بیٹا، حکمران اک سمجھائیا۔ دو جہاناں بنے نیتا، نکیاں وڈیاں ویکھ دکھائیا۔ ایکنکار اکو دتے یکا، لگا مستک نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا سچھنڈ ساچے دیسا، پردیس اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دھرمو دیوی سئی کیمپ ضلع جموں ★

سپت رکھ کہن سانوں حکم آوند، آوے اگئی دھار۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گاوند، ہووے شبد سچّی دھنکار۔ سچ فرمانا اک سناوند، درشن پاواں سانجھے یار۔ چار جگ دا لہنا دینا چکاوند، لیکھا ویکھے گر اوتار۔ ساچا مارگ اک سہاوند، اشٹ متو ایکنکار۔ بھگت سہیلے میل ملاوند، جگت جگدیش کر وچار۔ جگ جنم دے وچھڑے میل ملاوند، ٹٹی گنڈھنہار۔ نرگن سرگن رنگ رنگاوند، شبد ملاوا دین دیال۔ درگھر ساچا اک سہاوند، نام ندھانا وجے تال۔ بھگت وچھل آپ اکھووند، نر ہر نرائن سچّی سرکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کر اپر اپار۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ چوڑھ سنگھ دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

سپت سُرکھ کہن ساڈے انتر دھار لہجی، پر بھ رمز دتی لگائیا۔ وچار کرو پرے بُدھی، جتھے جگت نہ کوئے پڑھائیا۔ نیترا اکھ کرو اُچی، ٹلے پر بت پندھ مُکائیا۔ جتھے اکیم دھار ہووے سُچی، سچ سروپ سائیا۔ جگت جیو دے کوئے نہ دُکھی، درد وِچ نہ کوئے تڑپھائیا۔ وست نظر آئے کوئے نہ مُٹھی، حصّہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دشا دے کوئے نہ گٹھی، اتر پورب پچھم دکھن ناؤں نہ کوئے پرگٹائیا۔ اکو پُرکھ اکال نال ہووے رُچی، منسا من نہ کوئے دکھائیا۔ ناتا پریم نہ ہووے پُتیں، ساک سبّج نہ یاد کرائیا۔ اشٹ ہووے نہ کایا بُتیں، تٹ کنار نہ کوئے سہائیا۔ آواز سُنے اکو تھی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لہنا سب دا ویکھ دکھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سنگھ دے گرہ سئ کیمپ ضلع جموں ★

سبجگ کہے ست دھار ویکھی ساچی رکھی، ریکھا دھرم دی نظری آئیا۔ اتم ہوئی پر بھ دی سکھی، سکھیا سمجھی ڈھر در گاہیا۔ پریم پیار دی بن کے اگئی، سرگن زرگن جوڑ جڑائیا۔ جس دی دھار جہان نکھی، ترے بھون دھنی وڈیائیا۔ لیکھے لائے دھرنی خاک مٹی، چرن دھوڑ چھہائیا۔ دھار اگئی بخش کے چٹی، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ جگت سہاؤنی ساچی متی، متر پیارا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، واچنہارا آد مدھ دی اپنی چٹھی، لیکھا ویکھ کے حکم سنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ انگریز سنگھ دے گرہ سئ کیمپ ضلع جموں ★

سبجگ کہے کچھ منسا رکھی رکھو دیو، اٹھاں تٹاں دھیان لگائیا۔ کرپا کرے الکھ اہیو، بھید اپنا دے کھائیا۔ سب دی لیکھے لاوے سیو، سیوک اپنے کھوج کھوجائیا۔ جنہاں نے گایا رسنا جہو، ہر دے اندر حد بنائیا۔ تنہاں دیوے دھام نہکیو، نہچل اپنا گھر دکھائیا۔ رس دے کے اگتا میو، ترسنا بھکھ دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیو آتما پر ماتما اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سو بھا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

سپت سُرکھ کہن اسماں کیتی جوڈڑی، جسم جان سپس نوائیا۔ کھیل ویکھئے تیری موج دی، حکم اگلا دینا سمجھایا۔ ساری سرشٹی تیتوں کھو جدی، رسنا جہوا رہے گایا۔ کتھے کھیل پرکاش دھار جوت دی، جوتی جاتے دینی سمجھایا۔ منزل دس اپنی اوٹ دی، اوڑک اپنا رنگ رنگایا۔ سٹ اُتے تیرے نام چوٹ دی، چوٹی چڑھ کے پڑدا لایا۔ خُماری دے اک مدہوش دی، ناد دُھن اپنا نام سٹایا۔ کس بدھ بدلی ہووے کایا مائی پوش دی، پشت پناہ ہتھ رکھایا۔ کی کھیل ہونی کجگ انتم مات لوک دی، لوک پرلوک دھیان لگایا۔ کی مہما ہونی صفت سلوک دی، سوہلا دُھر دا دے سٹایا۔ کی بھگتی ہونی دھرم پیار جوگ دی، جگتی اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دینا کھایا۔ سپت سُرکھ کہن کی دھار ہونی وشن برہما شو سُرپت اند دی، اند اندرا سن دے بدلایا۔ کی دھار ہونی بھگت بھگوان بند دی، نرگن سرگن وجے ودھایا۔ کی وڈیائی ہونی بھارت ہند دی، بھو اگلا دے کھلایا۔ کی سرشٹی اُتے گھڑی آونی چند دی، چنتا چکھا غم ستایا۔ کس بدھ پوجا گنی شولنگ دی، شمع جوت نور ہووے رُشٹایا۔ کی دھار اُتجی گہر گبھیہر گنی گہند دی، بے نظیر دینا درٹایا۔ کی امرت دھار وگنی ساگر سندھ دی، درگھر ساچے سو بھا پائیا۔ کی وڈیائی ہونی بھگتاں جیو پنڈ دی، جاگرت جوت ہووے رُشٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کی بخشش ہونی صاحب بخشند دی، بخشش اپنی دینی سمجھایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ ہر نامو دیوی دے گرہ پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

سپت سُرکھ کہن اسیں ویکھی دھار ست سنجوگی، وچھڑیاں رہیا ملایا۔ پورب جنم دے تگے جوگی، جگت اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچے رس بنا بھوگی، آتم پر ماتم میل ملایا۔ چوراسی دارہن دیوے کوئی نہ روگی، جس بخشے سچ سرنایا۔ سچ بھنڈارے دا بن کے مودی، مڈتاں دے خالی دے بھرایا۔ جس تارنے ویدی سوڈھی، سو پُرکھ نرنجن دیا کمایا۔ جن بھگتاں چکے گودی، گوداوری دا لہنا پور کرایا۔ بال انجانیاں دیوے سو جھی، سوئی سُرت اٹھایا۔ پنڈھ نکا کے

لوک پر لوکی، سلوک ساچا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سچ دوارے دے کے روٹی، سہارا اِکو اک بنایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پریم چند دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

سجگ کہے میٹوں سارے کرن اشارے، سنکیت بن اٹھ کھلایا۔ پر بھ دے کھیل ہونے نیارے، نیاں کاری ویکھ دکھایا۔ کلجگ لیکھا دیوے انت کنارے، نیا دین دُنی کھوج کھوجایا۔ سجگ ساچا دھرم آپ ادھارے، نہہکرمی کرم کمایا۔ جن بھگتاں کرے سچ پیارے، پریتی اپنی اک دکھایا۔ تُوں میرا میں تیرا دس جیکارے، جیون جگت دے بدلایا۔ خوشی مناؤن گر اوتارے، پیغمبر رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لیکھا سب دا جانے دھرم دوارے، دوارا اِکو اک سہایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

سجگ کہے گر اوتار پیغمبر صوفی سنت فقیر سارے گئے کہندے، تہقہہ لگا کے خوشی منایا۔ سیس جگدیش بھانا گئے سہندے، ساہ ساہ ہر ہر نام دھیایا۔ چرن کول سرنائی سارے گئے بہندے، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پر بھ دا کھیل ہونا اتر پورب پچھم دکھن چڑھدے لہندے، چار گنٹ اپنا ڈنک وجایا۔ جگت و کاری کوڑی کریا محل ویکھے ڈھہندے، مٹی خاک کھیہ اڈایا۔ نو کھنڈ ست دیپ اِکو گاہ ویکھے کہندے، گہر گسپہر اپنا حکم ورتایا۔ جگت ہلارے ویکھے کوٹی کوٹ واری نیں دے، وہن مایا ممتا موہ وچ وہایا۔ انت اخیر سچ جیکارے ویکھے اِکو بے دے، بے بے جیکار کرے خدایا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت تھوڑے جوڑے رہ گئے، رہبر اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، کھیل کرے پے در پے دے، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ رام لال دے گرہ پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

اتری کہے میں سنیا اگمی ڈھولا، ہر شبد ہوئی شنوائیا۔ سب توں وکھرا نرالا بولا، "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے" دتا لگائیا۔ میں سنناں دا بن وچولا، سب نوں دتا سنائیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے گولا، ڈنکا دتا وجائیا۔ دین دیال در بدلدا ویکھیا چولا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سر شئی اندر پڑدا اوہلا، بھگتاں نور کرے رُشنائیا۔ نام ندھان بنا وچولا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ گر اوتار پیغمبراں اقرار پورا کرے کولا، کول نین اپنے رنگ رنگائیا۔ مان وڈیائی بخش کے اُپر دھولا، دھرم دوار دئے دکھائیا۔ مالک خالق پرتپالک بن کے دُھر دا مولا، ملکھوت دا ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اول اولا اکو نام سمجھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ نانک چند دے گرہ پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

سجگ کہے سارے کر دے گئے پکار، ہو کے حکم والے سنائیا۔ کلجگ انتم کھیل کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ چار کُنٹ دے سے ہاہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ممتا موہ دے وِ بچار، کُگرم کوڑ لڑائیا۔ ناتا تئے پُرکھ نار، نار کنت سچ نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ سجگ کہے سارے گئے کوک، کُل مالک اُتے اوٹ رکھائیا۔ صدی چو دھویں جگت جہان سویا گھوک، جاگرت اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ دھرم دوارے (بنیا) کوئے نہ پوت، پتپر میثور ملن کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا رہے کایا پنج تت بھوت، دین مذہب کرے لڑائیا۔ امرت جام کسے نہ ملے گھٹ، رسنارس نہ کوئے چکھائیا۔ پُرکھ اکال نالوں سب دا ناتا جائے ٹٹ، بن بھگتاں بھگوان رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جیو جہان بھاگ جانے نکھٹ، ساچی وست ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے پر م پُرکھ دے تھوڑے دسنے سوت، اپرادھی دے سے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ابناشی اچت چاترک ہر جن اپنے لئے بنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ روپلا رام دے گرہ پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

پینمبر فرمان دین حدیثی کلمے، کائنات درڑایا۔ خود خدمات گربھ کدے نہ جنمے، نور نورانہ نور کرے رُشانیا۔ کرے پرکاش صوفی سنت فقیر من میں، منسا اپنے وچ سمانیا۔ دیک جوت جگائے تن میں، ترے گن لیکھا دے مُکایا۔ شبد انادی راگ سنائے سرتی زرنتر کن میں، بن اکھاں کر پڑھایا۔ آون دیوے کدے چنتا (نہ) غم میں، غمخوار ہوئے سہایا۔ رس دیوے پون سواس دم میں، دامن اپنا اک پھڑایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی چم میں، چمن گلشن اپنا اک مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا تھم اک ورتایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ جھنڈو رام دے گرہ پنڈ جیوڑیاں ضلع جموں ★

پینمبر کہن اسیں سنایا روزے شب، شبیب شباب اک سمجھایا۔ نور الہی رحمان رب، رحمت حق کمایا۔ جس دی دھار انا الحق، سرمد حضرت علی گواہیا۔ دوزخ جگت دکھائے اگ، بہشت بحث نہ کوئے رکھایا۔ آوازے یاد لگا کے سد، نعرہ نور الہیا۔ واحد وجد مُجت محبوب دیوے مد، نظرے مہر کرم اٹھایا۔ نور اجیار ہو کے آوے جد، جذبہ اپنا اک پرگٹایا۔ قدیم عظیم در سمجھے کوئے نہ قد، قدرت قادر اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صاحب سلطان سورا سرگ، سب اپنا اک دکھایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ شانتی دیوی دے گرہ پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

پینمبر کہن قدیم سنیا نغمہ، عنایت کیتی دھر در گاہیا۔ سیس جھکاونا دسیا قدام، قایم اپنا تھم کرایا۔ صوفی دسیا نردھن ادنی، اعلیٰ اول نور الہیا۔ جس سچ سرنائی لگنا، لاگت کرتا نہ کوئے دکھایا۔ سچ دوار اگے سدنا، سدھنا نیوں نیوں لاگے پانیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی بدنا، بدی اندروں دے کڈھایا۔ سچ مُجت

پیار محبوب چاڑھے رنگنا، رنگ اِکو دے وکھایا۔ جگت جہان پئے نہ منگنا، در درویش نہ الکھ جگایا۔ سچ دوار اِکو لنگھنا، منزل ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار نہ مرنا نہ جینا، جوت سرُپی جوتی جاتا کھیل وکھایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بیلو رام دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

سجگ کہے میٹوں کردے آئے سارے یاد، یاد وچ آسامات رکھایا۔ اُچی کوک سناؤندے آئے آواز، نام ندھانا راگ الایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میٹوں کرے آباد، جڑ میری دے لگایا۔ بھگت سہیلے سجن بنائے سادھ، سادھنا انتر میری آپ کرایا۔ نام دے کے بودھ اگادھ، اگلی کرے سچ پڑھایا۔ تُوں میرا میں تیرا و جا کے ناد، انحد اپنا راگ سناؤنا۔ سوئی سرتی گُرکھاں جائے جاگ، جگ جیون داتا آپ جگایا۔ برہوں دے کے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ دین دُنی دا دیوے تیاگ، کنت سہاگ اک ملاؤنا۔ سچ سرنائی جاون لاگ، چرن کول اک وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا ساجن رہیا ساج، سجن ہو کے اپنے گھر وسایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرام دے گرہ سئی خرد سرداری کیمپ ضلع جموں ★

سجگ کہے میریاں منگدے گئے منگاں، دن رات تیرا راہ نکایا۔ کلج کوڑی کیریا ویکھدے گئے دنگا، گر اوتار پینمبر دین گواہیا۔ اوتار سناؤن پچھلا چھندا، نام صفتاں والا وڈیایا۔ نیتر نیر وہائے گنگا، گوداوری جمن سرتی دھار گنگا چھبر اِکو اک وکھایا۔ سچ دوار کسے نہ دسے ٹھنڈا، ٹھاکر درس کوئے نہ پانیا۔ بن پُرکھ اکال بندگی وچ پورا ہوئے کوئے نہ بندہ، بندھن سکے نہ کوئے کٹایا۔ دین دیاں سدا بخشندا، پت پانی لئے ترایا۔ سچ دوارے دیوے اک آندا، اند اپنا نام جپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار اک وسندا، وشو اپنا گھر بنایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کیشن لال دے گرہ پنڈ سئ خرد سرداری کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے مُرشد دس دے گئے مُریداں، مُدّت توں بھبو گھلایا۔ جس دیاں مندے گئے عیدیاں، عبادت وچ دھیان لگایا۔ سارے کردے رہن بقریداں، چُھری کرد اٹھایا۔ اوس دیاں سارے رکھو اُمیداں، کامل مُرشد نظری آئی۔ درشن دیوے دیداں، دائم مقام اپنا اک سمجھایا۔ سچ دھرم دی دتے تہذیب، تالا اندروں دے گھلایا۔ میل ملے سچ حسیباں، ناتا اپنے نال جڑایا۔ جو لیکھا لکھیا قرآن مجیداں، مسدہ اِکو دے سنایا۔ ساڈیاں اکھراں والیاں نصیحتاں، نصیحت اِکو اک رکھایا۔ شاہی اکھراں نال پائیاں لیکاں، کاغذ قلم جوڑ جڑایا۔ صدی چوڑھویں مقامے حق سب نے بھگتتیاں انت تریکاں، عدالت اِکو نظری آئی۔ اوس وچ ہونیاں حق توفیقاں، حکم دُھر دا اک سنایا۔ رُوحاں رہن نہیں دینیاں بدیاں والیاں پلیتاں، پاک پاک رسولاں ویس وٹایا۔ صوفیاں بخشے سچ وصیتاں، حاصل اپنا آپ دکھایا۔ چار جگ دیاں بدل دیوے ولدیتاں، واحد والد اِکو نظری آئی۔ جھگڑا مُکا کے جگت والیاں مسیتاں، کعبہ اِکو دے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں کرنہار تصدیکاں، حکم اپنا اک چلایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ نندو دے گرہ پنڈ سئ خرد سرداری کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے میرا تکدے گئے رستہ، رہبر رحمن دوویں دھیان لگایا۔ پھولدے گئے اگم دابستہ، ورقہ صفتاں والا اٹھایا۔ بھنڈارا لہدے گئے اگمی رس دا، پڑدا اوہلا چک چک اٹھایا۔ میں سب نوں دیکھ کے رہیا ہندا، ہستی پر بھ دی اک نکایا۔ خوشیاں وچ رہیا نندا، بھجیا چائیں چانیا۔ چار جگ رہیا دندا، تریتا دواپر کجگ نال ملایا۔ سب دا ویلا صفتاں والے جاپ دا، جگ جیون داتا دُھر دا حکم منایا۔ جس ویلے پرکاش ہووے نرگن دھار آپ دا، اپنا ویس وٹایا۔ میرا لہنا دینا ہووے پوتر پاک دا، پُنیتا اِکو رنگ دکھایا۔ حکم چلے انصاف دا، عدلی عدل اِکو کمایا۔ جھگڑا رہے نہ من گستاخ دا، ممتا موہ دے

گواہیا۔ لہنا دینا پورا ہووے گر اوتار پیغمبر حساب دا، انکڑے انتر نہ کوئے دکھایا۔ ایکا نور چمکے پُرکھ اکال دُھر دے مہاراج دا، راج راجان سیس نہ کوئے اٹھایا۔ وقت سُنھننا ہووے شہنشاہی تاج دا، تخت نواسی تختہ دے اٹھایا۔ سجدہ حکم ہووے آداب دا، ادب وچ مخلوق خُداہیا۔ وصل پورا کرے پُن صواب دا، اصل اکو اک جنایا۔ مخاطب لیکھا ہووے خطاب دا، خدمت سب دی پور کرایا۔ ڈنکا وجے اک جناب دا، اعلیٰ ادنیٰ سیس جھکایا۔ آواز نکلے اگمی رباب دا، احباب گُفت شنید کرے شنوایا۔ گر اوتار پیغمبر مل کے سچ سندیشہ اکو آکھدا، آخر اکھر اک درڑایا۔ وقت سُنھننا ہووے پُرکھ اکال پرتاپ دا، جلوہ نور ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا نام سچھنڈ نواسی آپ الاپدا، دھرم سندیشہ اک سٹایا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

سجگ کہے دو جہان میرا شردھالو، شردھا نسا اک رکھایا۔ پرم پُرکھ میرا دیالو، دین دیال دیوے وڈیایا۔ کرپاندھ بنے کرپالو، کرتیاں اپنا رنگ رنگایا۔ نام ندھان دے کے دُھر دا سالو، سمبل اپنا گھر سہایا۔ میرا مارگ ہونا چالو، چار ورن وجے ودھایا۔ ہر بھگت سہیلا ساچی گھال گھالو، گھائل ہندی ویکھاں لوکایا۔ اگنی ریت تپے بالو، بلم نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے پڑدا لاہیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بی بی بچنو دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

سجگ کہے میرا راہ تگدے پیر فقیر، فقیریاں وچ ڈھولے گایا۔ میں کٹنی شرع زنجیر، شاعراں دی شاعری دینی گواہیا۔ بدل کے تقدیر، تدبیر دینی سمجھایا۔ بھو گھلا کے بے نظیر، نظریہ نظر دینا بدلایا۔ میل ملا کے دستگیر، دست بدست جوڑ جڑایا۔ نام بھنڈارا بخش جاگیر، دھن دولت اک ورتایا۔

آسا نسا پوری کر کبیر، کامل مُرشد اِکو دینا ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، میرا دوارا کرے تعمیر، پتھراٹ نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گوڑھا رام پنڈ سئی کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے میتوں لوچدے سنت سبجن، بن ساجن راہ تکائیا۔ میں واس کراؤنا پر بھ دے دھوڑی محبن، دُرمت میل دھوائیا۔ جن بھگتاں آواں سدن، سدا گھر گھر نام سنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں نر ویر ہو کے آواں لبھن، تھم من کے دُھر گوسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دامالک بے پرواہیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ کرپال سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

ستجگ کہے میتوں اڈیکن وڈے چھوٹے، زمیں اسمان دھیان لگائیا۔ میں ویکھنے کھرے کھوٹے، کایا کٹیا سب دی پھول پھولائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ سنت سہیلے تھوڑے چنگے ہتے، جو پر بھ دا ڈھولا گائیا۔ مایا ممتا نیند کدے نہ سوتے، سرتی شبد وچ سائیا۔ منزل چڑھ اگئی اوکھے، در گھر ساچے سو بھاپائیا۔ جس دوارے کوئی نہ روکے، رُکمنی کرشن دی دے دُہائیا۔ اے تک نہ اوتھے پھنچے، تن وجود جگت ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مان وڈیائی دیوے اوسے جو اُسنت وچ اسم اِکو اک منائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دولت رام دے گرہ پنڈ کوٹلی رائیاں ضلع جموں ★

سجگ کہے میرا دھیان لاؤندے گئے نال اکھاں، اکھیاں والے اپنی اکھ کھلایا۔ وسیرا کر کے کلیاں لکھتاں، کا کھا گا توں آگے کری پڑھایا۔ میں ویکھ تماشا بہہ ہنساں، خوشیاں اندر اپنی خوشی پرگٹایا۔ اک سنیہڑا سب نوں دستاں، بھيو اگلا دیاں چکایا۔ میں اوس سرنائی چرناں اُپر ڈھٹھاں، جو ڈھاہ ڈھیری سب نوں خاک بنایا۔ جس نے بھاگ لگاؤنا تہ اتھاں، آتم نوں پر ماتم اپنا نوں رُشنا یا۔ لیکھا جانے گرہ مندر سوامی گھر جٹاں، جٹا جوٹ دھاری ہتھ کسے نہ آیا۔ جیکارا بول اکھاں، لکھ اگوچر اپنی کار کما یا۔ جس دی چار جگ بھاکھیا دیندے بھکھا، بھوکھتاں وچ صلاحیا۔ اوہ اپنی دھار وچوں آوے مساں، مسیا رین اندھیری دے مٹایا۔ جس نوں کھوجدے کروڑی لکھاں، انگنت دھیان لگایا۔ اوہ کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، سمرتھ سوامی اپنا حکم ورتایا۔ کجگ انت سب نوں مارے دھکا، دھرم دی دھیر نہ کوئے دھرایا۔ لیکھا مُکاوے مدینہ مکہ، مقبرے مُرشدان ویکھ دکھایا۔ جھکڑا مُکاوے اٹھسٹھاں، تیرتھ تٹاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھے درڑائے مندر مٹھاں، مسیتاں مستی نہ کوئے بنایا۔ مان گوا کے راگیاں بھٹاں، بھٹکنا سب دی کھوج کھوجایا۔ لاٹاں والی ویکھے جٹاں، میڈھی سیس پھول پھولایا۔ بھیکھ سوانگ رہے نہ کوئی نٹاں، پر بھ دا بھرم نہ کوئے بھلایا۔ سجگ کہے میں سچ دی قیمت سچ دوارے وٹاں، جھوٹھ ہٹ نہ کوئے کھلایا۔ لاہا بھگت دوارے کھٹاں، بھاگ گرکھاں نال رکھایا۔ اس توں آگے کچھ نہیں پتہ، پتہ میثور کی کی کار کما یا۔ میں زکا ننھا نڈھا اگو بچہ، بچپن اوسے دی جھولی پائی۔ جس نے لکھ چوڑا سی بھانڈا بھننا کچا، حکم اگو اک ورتایا۔ دو جہاناں پا کے نٹھا، برہمنڈ کھنڈ دینے بھوایا۔ گرکھاں لہنا دینا دیوے حقا، حقیقت اپنی اک سمجھایا۔ شاہ سلطاناں مل نہیں پینا ٹکا، دھرنی دھرت دھول نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شبدی تیر انیالا مارے پھٹا، پھٹ گھاؤ گھائل کرے جگت لوکایا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں ★

ستجگ کہے میٹوں بھگت جن کرن پسند، پاتشاہ شاہ دے وڈیاںیا۔ جنہاں دے اندر اُتچے اک اند، شکھ ساگر کایا گاگر نظری آئیآ۔ بھگتی وچ گھساؤنے پیندے نہیں دند، سوہنگ ڈھولا گا کے ملے بے پرواہیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں نہیں پیندے پنڈھ، مسافراں سفر نہ کوئے جنایا۔ کوڑ گڑیارا دیکھنا نہیں پیندا رنگ، سچ مچھٹی آپ رنگایا۔ زرگن دھار جوت دیکھ کے چند، چک احمقاں دے دکھایا۔ ٹوں میرا میں تیرا گا کے چند، شہنشاہ مل کے خوشی منایا۔ پڑدا رہے نہ ہنگ برہم، ہنگتا گڑھ تڑایا۔ مایا موہ میٹ کے منسا من، ممتا اندروں باہر کڈھایا۔ جو بھگت سہیلا میرے سے اندر پئے جم، جننی جن سو بھاپایا۔ تس نام بھنڈارا ملے دھن، دھن لیکھا لیکھے دے لگایا۔ ڈکھڑا سہنا پئے کوئی نہ تن، وجود وصل اک دکھایا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈا دیوے بھن، بھے بھو وچ بخشے سرناہیا۔ زرگن دھار سا جن بن کے ہم، ہر سجن لئے اٹھایا۔ چنتا سوگ میٹ کے غم، غمخوار دیوے وڈیاہیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی چم، چم درشتی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے پرکاش نیترا اٹھ، اندھ اندھیر رہن کوئے نہ پائیآ۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مایا دیوی دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں ★

ستجگ کہے میں کلجگ انت دیکھیا خیران، خیرت گھر گھر نظری آئیآ۔ من ونجارا جگت دیکھیا بے ایمان، بیوہ کیتی سرب لوکایا۔ پھری دروہی شرع شیطان، سنجم سچ نہ کوئے دکھایا۔ ممتا موہ یدھ ہووے گھسان، کُٹمب کوڑ دے لوکایا۔ سوربیر نظر نہ آیا کوئی نوجوان، کھڑگ کھنڈا نام ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر دے رہے اپنے انت بیان، بھگوان آگے سپس بھکایا۔ ساچا ایشٹ ساڈا مٹے نہ کوئے وچ جہان، درشت اندروں نہ کوئے کھلایا۔ یاد رہی نہ رسولان کلام، اصل وصل نہ کوئے سمجھایا۔ بردے بری ہو گئے غلام، کھکی بندھن جگت تڑایا۔ کرپا کر ڈھر دے اک امام، انت تیری اوٹ رکھایا۔ چڑھا

اپنا اک نشان، سچھاور نشانے تیرے اُتوں کرائیا۔ دُھندوکارا میٹ زمیں آسمان، گردو غبار رہے نہ رانیا۔ مُجبت وچ ہو مہربان، محبوب اپنی دیا کما گیا۔ بھگت سہیلے وچوں پہچان، بے پہچان نظری آ گیا۔ نو کھنڈ پر تھی دے بیابان، رنگت رنگ نہ کوئے رنگا گیا۔ توں داتا داتار سری بھگوان، ساکار نراکار اپنا کھیل دکھایا۔ دُھر دامارگ دس آسان، آشنا سب دی ویکھ دکھایا۔ تیرے اُتوں سارے ہندے گئے قربان، کربلے وچ کعبے والے سیس نوایا۔ صدی چوڑھویں چوڑاں طبقات خالی دے میدان، وارث والی سر ہتھ نہ کوئے کُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ ساچے دینا دان، نام ندھان اپنا اک ورتایا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں ★

سنجگ کہے کلجک پیٹڈا جائے گدا، کھیا نظر کوئے نہ آ گیا۔ جگت سنسار بھریا دے دُکھ دا، دردیاں درد نہ کوئے ونڈا گیا۔ بھاگ اُدے ہووے نہ کسے لکھ دا، جننی جن نہ کوئے وڈیا گیا۔ کسے دا گھیرا کئے نہ اُلٹے رُکھ دا، اگنی گر بھ نہ کوئے بُجھایا۔ غریب نمائیاں گودی کوئی نہ چکدا، چار ورن رہے گر لایا۔ جھگڑا پیا پوپت دا، مات پت دے دُہایا۔ ویلا ملے نہ کسے سُکھ دا، سخن سارے گئے بھلایا۔ پُرکھ اکال اگنی دھاروں آپے اُٹھدا، نرگن نور جوت کر رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدا آپ چُکایا۔ سنجگ کہے کلجک ہندا جاندا بتیت، بتی کہانی دے دُہرایا۔ جگت مانو ہندا جائے پلٹ، پلک خلق نہ کوئے گھلایا۔ جھگڑا ودھدا جائے اوچ نیچ، نیچ اوچ نیچ نہ کوئے بنا گیا۔ مایا ممتا سر شئی رہی پیس، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ ساچا کلمہ بُھلیا حدیث، حضرت ہر نہ کوئے ملا گیا۔ در شئی دے نہ کوئی سُرجیت، جیون مرن سمجھ کسے نہ آ گیا۔ سچ دوارے رہی نہ کوئی پریت، پتپر میثور اوٹ نہ کوئے نکایا۔ ساجن دے نہ کوئی میت، متر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سر جھکے نہ کوئی جگدیس، جگت واسنا جیو ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انتم بدل کے اپنی پیٹھ، پاسا دین دُنی ولوں بدلایا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی ست ۳ لچھی دیوی دے گرہ پنڈ سیر ضلع جموں ★

ستجگ کہے کوک پکارے جبرائیل فرشتہ، فرش عرش مدھ رہیا گر لایا۔ حضرت دین دنی ٹٹن لگا رشتہ، محمد مصاحب ہو کے رہیا سنایا۔ صدی چودھویں وقت گیا آہستہ آہستہ، ویلا وقت نیڑے آیا۔ پروردگار کھیل کرے دیدہ دانستہ، مقام اپنا اک سمجھایا۔ لہنا کئے دوزخ بہشتا، لیکھا پورب پھول پھولایا۔ پڑدا لاہوے رسنا جہوا والے ایشا، اکھر آخر منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل آپ کرایا۔ جبرائیل کہے کی دیواں میں پیغام، پیغمبر سجدہ سیس جھکایا۔ دھواں دھار زمیں اسمان، اسم نظر کسے نہ آیا۔ وکار یدھ ہووے گھمسان، گھنمن گھیر بھور نظری آیا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی میرے اندر چھایا۔ صفہ اُٹدی جائے قرآن، کاہ کایا کعبہ قبل قابل بھیو کوئے نہ پایا۔ چار گنت دسے ویران، ویری مرید مرشد روپ وٹایا۔ ندی نوح چڑھے طوفان، ملا شیخ طوائف روپ گئے بدلایا۔ نزدیکی دسے نہ کوئے مہمان، ناتا کوڑ کوڑ ہویا ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم رہیا ورتایا۔ جبرائیل کہے میں کی دساں سوال، جواب طلبداری وچ لوکایا۔ محمد پورا ہون لگا خواب، خواب خبر رہیا سنایا۔ پروردگار دین والا عذاب، عصمت سب دی رہیا لٹایا۔ شاہو بھوپ بن نواب، نوبت اپنا نام سمجھایا۔ قول پورا کرے بغداد، نانک بغلگیر وڈیایا۔ شرع ہندی دسے آزاد، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیوے تھم اینکارا ایک واحد، عہد اپنا پور کرایا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ مایا کور دے گرہ پنڈ سیر ضلع جموں ★

ستجگ کہے پیغمبر کردے ویکھے چرچا، چرچاں توں پرے اپنا آسن لایا۔ پروردگار پایا اگمی پرچہ، جس دا حل سمجھ کوئے نہ پایا۔ بھیو کھلایا ساڈا درجہ، ترتیب وار دتا سمجھایا۔ اپنا ویکھو اگلا خرچہ، دست گنڈھ کون بٹھایا۔ پھری ڈہائی اُتے فرشا، فلک خلق کوک کوک سنایا۔ ڈھر دا مالک اُپر عرشاں، عرشی

پریتم ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڑھویں سب دیاں پوریاں کرن لگا حرصاں، ہوس سب دی میٹ مٹائیا۔ جس نوں یاد کردے رہے مہینیاں وچ برساں، برسی اپنی رہیا وکھائیا۔ دین دُنی دیاں میٹن والا مرضاں، طبیب داتا دُھر در گاہیا۔ سب دیاں منظور کر کے عرضاں، آرزواں دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ مذہباں دیاں رہن نہیں دینیاں غرضاں، اُمتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ قلم شاہی سانجھیاں کر کے طرزاں، تار ستار دینی ہلائییا۔ جس دیاں دو جہان غرضاں، آساں وچ بیٹھے راہ تکائیا۔ اوہ ساچی سکھیا دیوے زنا مرداں، زنجیر شرع آپ کٹائیا۔ قصائیاں کول رہن نہ دیوے کرداں، قتل گاہ نہ کوئے وکھائیا۔ جگ چوکڑی کڈھ کے پچھلیاں فرداں، فیصلے حق دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے گھر گھر دا، گریا گریہ در سارے پھول پھولائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ گرام سنگھ دے گریہ پنڈ سپٹ ضلع جموں ★

سججگ کہے پر م پڑکھ اپنی پرگٹ کر اک نشانی، نشانے دو جہان بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر تیری جوہ دس کے گئے بیگانی، سچکھنڈ نواسی در گاہ ساچی اپنی کھیل کھلایا۔ تیرا بھيو ابھید کھولدے گئے شاستر سمرت وید پُرانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا سوہلا راگ سنائیا۔ انتم جھگڑیاں وچ ویکھیا چار کُنٹ دہ دشا چارے کھانی، چارے بانی ست ستوادی راہ بھلی جگت لوکائیا۔ سرتی شبد ملے میل نہ ساچے مندر دُھر دے ہانی، ہردے ہر نر نرائن نہ کوئے وسائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن امرت رس ملے کسے نہ پانی، نچھر جھرنا بوند سوانتی لکھ نہ کوئے چوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۳ بھگت سنگھ دے گریہ کیر پنڈ ضلع جموں ★

سججگ کہے سچکھنڈ تیرا کھیل اولہ، کامل مُرشد نظری آئی۔ سججگ کہے سچ دھرم دا پھڑا اکو پلا، پلک اپنی لے بدلایا۔ بھيو گھلا الہی نور اللہ، پروردگار تیری کرے نہ کوئے بے وفائیا۔ چوڑاں طبق بن ساچے کلمے سبق ہويا جھلا، جھلک تیری نظر کوئے نہ پائیا۔ جو سندیش نر نریش بھوکھتاں وچ گھلا، سو گھائل

کرے جگت لوکائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار چار گنٹ دہ دشا پھلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار در درویش اپنی آس رکھائیا۔ سنجگ کہے میرے دین دُنی دے مالک، پتپر میثور تیری اک سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا بدل دے عادت، عدل انصاف اپنا اک کرائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم واحد دس عبادت، ساچا راہ اک سمجھائیا۔ ممتا من وکار رہے نہ کوئی علامت، علم عالماں پڑدا دینا اٹھائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر، بے نظیر لاشریک اکو دینی حق ضمانت، ضامنی اور نہ کوئے بھرائیا۔ تیرا ناؤں نرنکار نرنکار اکو ہووے سچ نیامت، پھل امرت رس دینا چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کر یا کرم کانڈ دی میٹ بغاوت، بغلگیر ہمساجن شاہو بھوپ وڈ راج راجن رحمت اپنی اک کمائیا۔

★ پہلی ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد کرے خبرداری، سچکھنڈ دوار دُھر دی خبر بے خبر سنائیا۔ نرگن نور جوت جوت اُجباری، اکل کل دھاری اپنی کار کمائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا سیکداری، بھوپت بھوپ نور الاہیا۔ نرگن نر ویر نرنکار لیکھا جانے اپنی دھاری، بھيو ابھیدا پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ نر نریشا نرنکار ایکنکاری، بے پرواہ بے پرواہی دے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرو تیری، ترے گن اتنا ٹھانڈا سپتا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی پتپر میثور اپنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے سُنو حکم سندیشہ ایک، ایکنکار دے درڑائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی ویس، رُپ انوپ شاہو بھوپ لئے وٹائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جس دی رکھدے آئے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی دو جہان سری بھگوان رہیا ویکھ، درگاہ ساچی پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی پاربرہم پتپر میثور نرگن دھار نر ویر نرنکار بھگت وچھل جن بھگتاں کرے ہیئت، نیتن نیت درس دکھائیا۔ لوکات مار جھات ویکھو اگئی اشٹ دا کھیل، خالق خلق آپ کھلائیا۔ جوتی جلوہ نور نورانہ دے

کے تیج، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کرے رُشنائیا۔ سچ سَنگھاسن پُرکھ ابناشن آتم پر ماتم گرگھاس مان کے سچ، سچن آد نرنجن در دوارا ایکنکارا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نرنیشا نر ہر اکو اک درڑائیا۔ سَنگَر شبد کہے گر اوتار پیغمبر اُٹھو کرو تیاری، ترے گن اپتیا دے وڈیائیا۔ لیکھا ویکھو اپنا وارو واری، وارتا پچھلی سرب دُہرائیا۔ جگ چوکڑی جس دی کردے رہے انتظاری، آمد وچ خوشامند وچ سیو کمائیا۔ سو پُرکھ اکالا پاربرہم پتپر میثور پروردگاری، واحد لاشریک جلوہ نُور کرے رُشنائیا۔ جگت اندھیرا میٹنہار رات کالی دھاری، دھرم دوارا اک سہائیا۔ لہنا دینا چُکائے صدی چوڈھویں کلج انت سری بھگونت بیس پیسا ہر جگدیشا شاہو بھوپ وڈسکداری، دُھر فرمانا نوجوانا مرد مردانہ آپ درڑائیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی کاغذ قلم شاہی کاتب بن لکھاری، کائنات پڑا سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ انتر نرنتر اپنا پڑا رہیا چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر لوکات مس، تاریک اندھیرا نظری آئیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم اپنا ولس وٹائیا۔ جس دا سَنجگ تریتا دواپر کلجگ ورنال برنال وچ گاؤندے آئے جس، صفتاں وچ ڈھولے گیت الایا۔ سو اپنی دھار آد نرنجن ہو پرگٹ، ایکا نُور کرے رُشنائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا وچ سنسارا کھول کے اپنا ہٹ، وست امولک دھرم دوارے آپ دکھائیا۔ سچ سوامی انترجامی گرہ بھیترا کایا مندر اپنا مارگ دس، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ جن بھگت سہیلے گرُور چیلے نچ نیز کھول کے اٹھ، پرتکھ میللا میلے دُھر گوسائیا۔ جیہڑا وقت سُنہجنانت نوت رہے تک، سو حقیقت ویکھو حق، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دوارا اک گھلائیا۔ سَنگَر شبد کہے میں دساں اگمی دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ نرنگن نُور کرے اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں کرپیار، پریم پریتی اک سکھائیا۔ راہ دس ایکنکار، اکل کل دھاری اپنی کارے لایا۔ ٹوں میرا میں تیرا بول جیکار، ناتا آتم پر ماتم رہیا ملایا۔ سچ سندیشہ دے کے وچ سنسار، سوئی سرتی آپ اُٹھائیا۔ لہنا دینا پورب قرضہ دے اُتار، مہر نظر بے نظیر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ سَنگَر شبد کہے ویکھو اُٹھ کے اک نظارہ، مہر نظریہ رہیا بدلایا۔ نرنگن نرُور لے اوتارا، اوترا اپنی کار کمائیا۔ پاربرہم پتپر میثور ہو اُجیار، جگت اندھیر رہیا گوائیا۔ صدی چوڈھویں پاوے سارا، عیسیٰ موسیٰ

محمد نیز نیناں اٹھ گھلایا۔ باقی رہے نہ تینی اوتارا، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ لہنا دینا پورا کرے، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہایا۔ سنگر شبد کہے ویکھو کھیل اگئی نور، ہر کرتا آپ کرایا۔ جو سرب کلا بھر پور، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ جس داسٹ ستوادی دستور، سچ سچ سمجھایا۔ جگ چو کڑی جس لیکھے لائے پور، نیا نوکا اپنا نام چلایا۔ سو سوامی ہو کے حاضر حضور، حضرت اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و آیا وقت، بنا اکھراں دیاں جنایا۔ جلوہ تلو وچ جگت، جگ جیون داتا کھیل گھلایا۔ جس دی سرگن دھار سارے شکت، شرع حکم وچ منایا۔ جو دے اُتے فرش، عرش اپنی کار کمایا۔ جن بھگتاں دیوے درس، پڑدا اولہا اٹھ گھلایا۔ زور ہر ہو کے آئے پرت، پتر میشور بے پرواہیا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع اگلی رہیا درڑایا۔ جن بھگت سہیلا کوئی نہ جائے بھٹک، بھاونہا بھاؤ دے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و پر بھ سُنیا تہاڈا ہاڈا، جگ جگ دھیان لگایا۔ لیکھا ویکھے ڈھر دربار، درگاہ ساچی پھول پھولایا۔ جتھے اور نہ کوئے لکھارا، کاتب روپ نہ کوئے دھرایا۔ سو شہنشاہ سمرتھ پُرکھ نیرا، نرا کارا پھول پھولایا۔ لہنا دینا پورا کرے ادھارا، ادھیاتم کھوجے تھاوں تھانیا۔ پرگٹ ہو وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری لیکھ رہیا مکایا۔ سنگر پاوے سارا، صاحب سلطان ہوئے سہایا۔ اٹھو ویکھو نین لوچن کرو دیدارا، درگھر اکو اک گھلایا۔ جتھے توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بولے جیکارا، بے بے کار نورِ الہیا۔ پروردگار ساچا یارا، توفیق حق سمجھایا۔ صدی چودھویں پار کنارہ، حق امام اک سکدارا، چوٹی سب دی پھول پھولایا۔ لیکھا دینا جن بھگتاں اپر اپارا، اپر میر سوامی ہوئے سہایا۔ اٹھو ویکھو تلو دوس ستاراں ہاڈا ہر ہر دے ہر جو ڈیرہ لایا۔ بھيو رہے پُرکھ نہ نارا، بردھ بال ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ سب دا سانجھا کرے پیارا، اپر میر بن کے آپ ونجارا، سو دا اکو ہٹ وکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سنگر شبد کہے اٹھو ویکھو کھیل اگم، اکھ اگوچر آپ درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر و تہاڈا میں تگیا کایا ماٹی چم، چم درشی آپ بدلایا۔ ناتا توڑ وجود تن، نتاں دا لیکھا دتا مکایا۔ دین مذہب دا ہرکھ سوگ رہے نہ کوئی غم، کائنات دا کلمہ اکو دے سمجھایا۔ جس دا نور اوسے دا چن، ظہور اپنا رہیا پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک سنایا۔ سنگر شبد کہے سُنو سندیشہ، ہر سدا اک

جنائیا۔ زرگن دھار بدل کے ویسا، بھیکھا دھاری بھیکھ پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر اں پورا کر کے ٹھیکا، اگلا لہنا دے چُکائیا۔ آتم پر ماتم دُھر دا بن کے نیتا، زرگن
 زرگن دے سمجھائیا۔ وشن برہما شو کر لو چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ ساچا منکا کرنا بھیتا، جس دی گنڈھ نہ کوئے گھلائیَا۔ جس دا لیکھا جانے سنگر شبد
 پُرکھ اکال دا بیٹا، گو بند وجدی رہے ودھائیا۔ جن بھگتاں پورا کرنا لیکھا، لکھیا لیکھ کھوج کھوجائیا۔ سچ دوار سہاؤنا دیسا، کوڑا نانا جگت تچائیا۔ جس دا بھگت اُدھارنا
 پیشہ، سو پیشینگوئی سب دی ویکھ دکھائیا۔ سچ سنگھاسن ساچے لیٹا، مندر اکو اک وڈیائیا۔ کلج اتنم بن کے دُھر دا کھیتا، کھیوٹ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرو شتابی، شرع وچوں باہر سمجھائیا۔ لیکھا جانو نانک والا بغدادی، بگلگیر دے خدائیا۔ جس
 دا اکو نور امدادی، آمد وچ راہ تکائیا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کرنا ماضی، حال دا لیکھا دے سمجھائیا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ ملا شیخ قاضی، اکھراں وچ ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیا۔ گا سکے نہ کوئی بھٹ ربابی، تند ستار نہ کوئے جنائیا۔ سمجھ آوے نہ عشق حقیقی مجازی، مزے توں باہر دھار پرگٹائیا۔ جن بھگتاں نال ہو کے راضی،
 رضا اپنی وچ رکھائیا۔ دُھر درگاہ دا بن کے باڈھی، تن وجود کرے صفائیا۔ شبدی دھار بنا کے ناد، ناد دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہووو سوادھان، ویلا وقت لئے انگڑائیا۔ جس نے جھگڑا رہن نہیں دینا گوپی کاہن، سینا رام اپنے وچ سمائیَا۔
 شرع رہے نہ کوئی شیطان، مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سارے تعجب نہ ہوئیو حیران، حیرانی وچ نہ کوئے آئیَا۔ ایہہ کھیل سری بھگوان، کرنی دا کرتا آپ
 کمائیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا ودھان، واحد اپنا حکم منائیا۔ ساچا دھرم دس اسلام، اسم اعظم اک پرگٹائیا۔ مُجبت وچ ہو کے مہربان، محبوب کرے
 رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے زمیں اسمان، چوڑاں لوک چوڑاں طبق ڈیرہ ڈھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگننتر دُھر دا دے کے نام ندھان، وست
 اموک آپ ورتائیا۔ وشن برہما شو کرے پروان، پروانے پچھلے پھول پھولائیا۔ لیکھا مُکائے سری بھگوان، انڈٹھ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دھرم دوارے سو بھاپائیا۔ سنگر شبد کہے میں سناواں سچ سنگیت، سگلے سنگیو دیاں جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنی پچھلی چھڈیو ریت، مندر مسیت نہ
 کوئے وڈیائیا۔ سنگر ساچا سچ دھرم ساچی دیوے نیت، نیتیاں ویکھ دکھائیا۔ توں میرا میں تیرا پاربرہم برہم دا دسناگیت، آتم پر ماتم لئے پرنائیا۔ گر اوتار

پینغمبراں آسانسا پوری کرے اڈیک، ترسنا پچھلی دے گوانیا۔ سو وقت سہیلا اک اکیلا وقت آئے نزدیک، دُور دُراڈا اپنا پنڈھ مُکانیا۔ جن بھگتو لوکات دوس ہاڑھ ستاراں ٹھیک، ٹھاکر ہو کے اپنی کار کمانیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے اوج نیچ، راؤ رنک کرے تبلیغ، پریت اکو اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں حق نصیحت، وصیت سب دی پھول پھولانیا۔ سنگر شد کہے گر اوتار پینغمبر و تکیسو اکو ہستی، جو ہست کیٹ رہیا سماںیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں نام خُماری مستی، مست دیوانے دے بنانیا۔ جس بھگتاں ساڈھے تن ہتھ سہاؤنی بستی، کایا گڑھ کرے رُشانیا۔ مالک ملے دُھر دا عرشی، فرشی خلق رُپ بدلانیا۔ برہما شو گوہند والی تہا تھوں منگی اوہ پرچی، جیہڑی راہ جاندا گیا پھڑانیا۔ جس اُتے کھیل پر بھو دے گھر دی، دُوجی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی دھار اچھل اچھل دی، ول چھل اپنی دھار کمانیا۔

★ ۱۶ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پینغمبر درشن کرن آئے پیر دبے، دعوہ پچھلا نال رکھانیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال کسے نہ لبھے، جگ چوکڑی راہ تکانیا۔ گر اوتار پینغمبر حکمے اندر بدھے، بندنا اپنی دتی درڑانیا۔ دین مذہباں ونڈ کے حدے، حصے جھولیاں وچ ٹکانیا۔ جگت جیکار نہ کہن کدے، قدیم دا لیکھا دے درڑانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا جگ جنم دے وچھڑے سدے، حکم دُھر دا اک سنانیا۔ سدا رہے تہاڈے آگے، اگلا لیکھا آپ بنانیا۔ درس دیدار دے دیوے مزے، مذاق ویکھے جگت لوکانیا۔ جو سرن سرنائی لگے، سگن نال اپنے گھر بہانیا۔ وچھوڑا مول نہ دیوے کدے، قداماں وچ لئے ٹکانیا۔ دیکھ ہو کے جگے، جگت نرائی چال دتی پرگٹانیا۔ سچ دوار دے مالک ہر بھگت بنا کے وڈے، وڈیائی اپنے ہتھ رکھانیا۔ بھگت پیار وچ کہے آو میرے لاڈلے ڈڈے، ڈنڈاوت سب توں وکھری دیاں سمجھانیا۔ تہاڈی داغ لگے کدے نہ پگے، پگڑیاں والیاں گرو آں دا لیکھا دتا مُکانیا۔ انتکال جگت نگارے اوہدے وجے، جس نوں واجاں مار کے سارے گئے گانیا۔ لہنا

دینا لیکھ مُکا کے جگے، ہمساجن دھام درساہیا۔ گرگھیاں نال کدے نہ کرے دغے، دغیباز نیارے دھام درساہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگاہیا۔ درس دیدار دی مگے پریم پریتی موکھا، مکھ مستک ویکھ خوشی مناہیا۔ چنتا غم مٹا کے ہرکھ سوگا، ڈکھ دلدر ڈیرہ ڈھایا۔ اگلا وقت رہن نہ دیوے اوکھا، سُکھ ساگر وچ سماہیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرے ہو کے پہنچا، پنچم مینا دُھر درگاہیا۔ گوہند لا کے اپنا ڈھونکا، ڈھینے دا لیکھا رہیا مُکایا۔ نام ندھان چلا کے نوکا، ہرجن ساچے رہیا چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سُہایا۔ درس کرن نال کسے نہ ملدا، جگ چوکڑی رووے دھاپیں مارے دیوے حال ڈھایا۔ بن بھگتاں محبوب مالک میلا کرے کسے نہ دل دا، دلدری ویکھے جگت لوکایا۔ ایہہ کھیل اگمی چھن دا، وشن برہما شو شکر توں پرے رہیا درڑایا۔ ایہہ نور الاہی اپنے چن دا، چکر چھن ورن برن ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ خوشی سُہاگ دہاڑا لیکھا ہووے دن دا، دہ دشا کھوج کھوجایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بھگتاں واسطے رہیا گندا، جگت ترسنا اور نہ کوئے رکھایا۔ نرگن دھار نرویر نرکار نرکار ہو کے ملدا، خلت نام دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دے وڈیایا۔ درس کرن جو آئے آج، آگے اجل توں لئے بچایا۔ فیصلے والا سُن کے سوال جواب، جواب طلبی سب دی پور کرایا۔ گر اوتار پیغمبر و جس دا لیندے رہے خواب، پڑدا اگلا دے چکایا۔ جن بھگتاں دی دُھر درگاہی کھول کتاب، بن اکھراں لیکھا دے درڑایا۔ دُھر درگاہ دا دے کے آب، امرت رس اک چکھایا۔ میل ملائے آپ مہاراج، راجن راج چلے نہ کوئے چڑایا۔ مان وڈیائی گرسکھ سنت سُہیلے سچ سادھ، جنہاں چرن کول سرن دے سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ درس کرن دی جو آئے خاطر، خطرہ گئے مُکایا۔ گوہند لیکھے لگی اگمی پاتر، لہنا پُرکھ اکال دے درساہیا۔ سنت سُہیلے بنائے چاتر، چاترک اپنے لئے پرگٹایا۔ ست دوار دس کے پاتن، نیا نوکا نام چڑھایا۔ جنم کرم دی پوری کر کے آسن، آشا اچھیا وچ سماہیا۔ سچ دوارے کر کے واسن، واسطے اکو نال جڑایا۔ منزل پوڑی چاڑھ کے گھاٹن، گرہ مندر دے دکھایا۔ جن بھگتو جیہڑا کھیل آگے رکھیا باطن، اوس دا پڑدا دے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرکار بن کے سجن ساکن، سخیاں دا لیکھا اکو نظری آہیا۔

★ ۱۶ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن درشن سنگھ لکھے لکھاری، گرداس گوید گود گاند راہ تکانیا۔ جو تھم بلیا ڈھر نرنکاری، نرادھاری دتا درڑانیا۔ اسیں ویکھ کے آئے سرشی درشی ساری، کھوجی بودھی ویکھی جگت لوکانیا۔ دھرم دارہیانہ کوئے آچاری، و بچاری کریا کرم کمانیا۔ جگت ڈہاگن دسے ناری، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھانیا۔ دھرم دوار نہ کوئے جیکاری، ہاہاکار خلق خدانیا۔ تیج رہیانہ کوئے سواری، چرن دھیان نہ کوئے ٹکانیا۔ سل پوجس ویکھی خواری، دھرم استھان سری بھگوان نہ کوئے منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پھر دے پھر دے تھکے، بن کے پاندھی راہیا۔ حکمے اندر ہو کے پکے، پاربرہم در بیٹھے سیس نوانیا۔ جو بچن کریئے سچے، ست نال سنانیا۔ اسیں برہمنڈ کھنڈ سارے کچھے، بن قداماں قدم اٹھانیا۔ چار کٹناں پھرے نئے، رستہ ویکھیا جگت لوکانیا۔ وکار ہنکار وچ من واسنا اندر پھسے، فیصلہ حق نہ کوئے سنانیا۔ ممتا موہ وچ گر سے، گرہستی و بچار روپ وٹانیا۔ رسنا جہوا کھاندے ویکھے وچھے کئے، چھریاں روپ بغل قصانیا۔ سب دے چیتھڑ پڑانے پھٹے، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکانیا۔ ساڈے نام دی قیمت پاؤندے ٹکے، ہٹو ہٹ وکانیا۔ دین مذہب اک دوجے نوں کردے ٹھٹھے، ٹھو کراں نال ٹھکراںیا۔ ساڈی مان وڈیائی کوئی نہ رکھے، سچ پریم نہ کوئے بنانیا۔ اسیں ویکھ کے آئے زرگن اگھے، سرگن سارے بیٹھے بھلایا۔ پر بھوکیوں دھوکے وچ رکھیں، سچ دیئے سنانیا۔ ساڈے پورے ہوئے لوکات دے پٹے، پٹنے والا کرے اگوانیا۔ مان رہیانہ تیرتھ اٹھسٹھے، سٹھ سال دی آہو سب دی دئے ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرداس دس کی کچھ لکھت، گردیو کول سمجھانیا۔ گرداس کہے تہاڈی اوس کول فہرست، جو فیصلہ حق سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر تیس بھوگن والے گرہست، تئیاں نال وڈیانیا۔ کیوں کلجگ انتم سارے رہے خسک، پلو اپنا رہے چھڈانیا۔ کچھ یاد کرو جگ آباد کرو اپنے مستک لگا ویکھو تیک، منکے والی انگلی پھیر نہ کوئے گھسانیا۔ تہاڈا لہنا دینا نہیں ٹانک نہیں جست، اک دو نہ ونڈ ونڈانیا۔ تیس وڈے نہیں کسے بہشت، سورگاں وچ سنھ نہ کوئے لگانیا۔ ذراتو اگمی اشٹ، اشاکر دئے گواہیا۔ کچھ لیکھا یاد کرو جس ویلے مات لوک دے ملدے رہے ٹکٹ، راہ دھرم دا اک جنانیا۔ چوٹیاں اُتے پیکٹ وچ بند ہو کے سہاؤندے

رہے اپنی پکٹ، دوار دھرم ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک درسائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہن دسیا بنیا سچ، سچ سچ درڑائیا۔ پڑدار ہے نہ کایا کچ، اوہلا دینا مٹائیا۔ پر بھ دا تھم مٹا پک، جس پختہ دتا سنائیا۔ حقیقت لہجی کتوں نہ حق، تھم سنے نہ کوئے ڈھردر گاہیا۔ سب دے اتے پے گیا شک، سنسا بھرم نہ کوئے مٹائیا۔ جاں اندر ویکھیا تک، تقدیر سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا تھم ڈھردر گاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پھرے چھیتی چھیتی، چھتر دھاری کھوج کھوجایا۔ تیرے حکمے اندر دین دنی دے ہوئے بھیتی، بھوراں وچ چرن ٹکائیا۔ پر بھو ساڈی کسے یاد رہی نہ نیکی، نکے وڈے سارے رہے بھلایا۔ من واسنا جگت دوار دی بیٹی، کلجک جیواں گئی پرنائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھاں وچ ویکھی، سوہنا ناچ نچائیا۔ سادھ سنت بن بہنہ بھیکھی، بھگوان بھگنا وچ بھوایا۔ تیرے دوار یوں سارے ہوئے پردیسی، کارن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لہنا پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھی چار گنت دی کوٹ، کٹیا نظر کوئے نہ آئیا۔ دہ دشا سب دے اندر جھوٹھ، ست سچ نہ کوئے سمجھایا۔ تیرا نظر نہ آیا کوئی پوت، پتا پڑکھ اکال نہ کوئے منایا۔ اسیں کر کے آئے کوچ، کوچا گلی کھوج کھوجایا۔ سب دے اترد سے دوج، دتیا بھاؤ نہ کوئے مٹائیا۔ تیرے حکمے اندر سب کچھ لیا بوجھ، من مت بڈھ اندر ویکھ وکھائیا۔ خالی دے کایا بیخ ت بھوت، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دینا وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرداس کی دینا لکھ، لکھت پچھلی دئے گواہیا۔ بنا گوبند توں گوبند دا رہے کوئی نہ سکھ، سکھیا جگت نہ کوئے وڈیایا۔ بنا بھگت توں بھگت رہے نہ رکھ، منی مون نہ کوئے سرنائیا۔ ساچا منے اشٹ کوئی نہ اک، جس وچ انیک گئے سمایا۔ من دی سرتی اندر سارے رہے ٹک، ٹکا مستک دھوڑی خاک نہ کوئے رمانیا۔ گوبند کہے میرے کول پچھلی تیری چٹ، چٹھی رہیا وکھائیا۔ اپنا کھیل آپے نجھٹھ، ایہہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار سارے رہے پٹ، کوک کوک سنائیا۔ آگے حال دسیئے کس، قسمت سکے نہ کوئے بدلایا۔ اسیں کوڈیاں اتوں گئے وک، قیمت مل رہیا نہ رانیا۔ برہم پیار کرے کوئی نہ ہت، ہنکاری روپ نہ کوئے وکھائیا۔ صدی چو دھویں سارے دے گئے پٹھ، کروٹ وچ کروٹ آپ بدلایا۔ ہن پچھئے کس کس، قسم سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی اسیں لگے لکھاؤن، لیکھا

قلم بنایا۔ گرداس کہا کی میٹوں آوو سناون، سنیہرا دھام دُھر در گاہیا۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ اپنی کرنی آئے کراون، بدلی آپ کرایا۔ نُن ایہہ میری دھار وِچ آنا چاہون، ناتا چھڈن جگت لوکایا۔ اگلا سماں میری جوت وِچ سماون، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ لہنا اور نہ جانے گن اوگن، گن اور نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر و تہاڈی کی رپورٹ، سچ دیو سنایا۔ سارے کہن اسیں دیکھے قلعے کوٹ، بنک دوارے پھول پھولایا۔ ساچا نور نہ ملیا جوت، پرکاش اندھ نہ کوئے مٹایا۔ ساڈے اندر پے گئی سوچ، سمجھ نال نہ کوئے سمجھایا۔ ایہہ پر بھو تیرا اگئی چونج، نرالے پریتم دتا کرایا۔ سانوں لائے سرشی دی وِچ کھوج، آپ بیٹھا حکم سنایا۔ کلج انتم ساڈے وس دا نہیں روگ، روگی کیتی سرب لوکایا۔ پھر کے دیکھے چوڈاں لوک، لگیا رہن کوئے نہ پانیا۔ بن تیریاں بھگتاں تیرا گائے نہ کوئے سلوک، سوہلا سچ نہ کوئے سنایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اسیں اوس دوارے گئے پہنچ، نرگن دھار پندھ مُکایا۔ ساڈی منسا رہی کوئی نہ لوچ، لوچن اکھ نہ کوئے وڈیایا۔ اسماں سماں دیکھیا بہت، جگ چو کڑی پندھ مُکایا۔ انتم ہو کے تیری گوت، تیرے وِچ سمایا۔ تُوں داتا نرمل جوت، نرگن نور ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دنی سب جھاکی، پڑا رہیا نہ رانیا۔ دیکھیا تن وجود خاکی، جسماسن پھول پھولایا۔ کسے گرہ ملیا نہ کملا پاتی، پتیر میثور سو بھاپایا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ مایا کارن بن گئے پاٹھی، پوجا ٹکیاں نال کمایا۔ ملا شیخ کوڑے قاضی، قسماں جھوٹھیاں رہے کھایا۔ حقیقت دا نظر نہ آیا کوئی نمازی، روزہ رکھ کے وقت گوانیا۔ کعبے چڑھیا کوئی نہ حاجی، حضرت سیس نہ کوئے جھکایا۔ دین دنی ہوئی داغی، دغے وِچ لوکایا۔ سب دی ہاردی دے بازی، بازاں والا حال رہیا سنایا۔ سچ دوار رہیا کوئے نہ راگی، ڈھڈاں کوڑیاں رہے کھڑکایا۔ پُرکھ اکال اکو بن جائے سب دا گاڈی، گارڈیناں دا لیکھا دے مُکایا۔ کوڑ گڑیاں دی ودھ گئی آبادی، ست سچ بیٹھا سیس جھکایا۔ اسیں کسے دے رہے نہ امدادی، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ ایویں پھر کے آئے بن کے پاندھی، پھیرا جگت لوکایا۔ بن تیری کرپا سرب جیاں پت جاندی، ہووے نہ کوئے سہایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا دے آندھی، چند نور نہ کوئے چکایا۔ من واسنا ہوئی پھاندی، بندھن سارے رہی پانیا۔ کوٹاں وِچوں گرگھ تیرا بانڈی، جو بندنا تیری سیس نوانیا۔ تیرا کھیل اولٹا سوانگی، سوانگ اپنا دے دکھایا۔

ساڈی آسا تھکی ماندی، دھرم پُن نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک اُپجائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دسیئے جگت عادت، عمل چھڈیا جگت لوکائیا۔ بن تیری کرپا سب تے آئے قیامت، قیامگاہ نظر کوئے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں بھگت تیرے امانت، صحیح سلامت سو بھاپائیا۔ اسیں صرف ایہناں دی دینی ضمانت، جیہڑے چرن تیری سرنائیا۔ ساچا بخش نام نیامت، رس اپنا دے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میٹوں لکھتی دیو بیان، لیکھا بن قلم شاہیا۔ تینی اوتار کہن ساڈے بھگوان، سری سر تینوں سیس جھکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی وچوں سانوں تینیاں اکاسیاں اُتے تھوڑا جہا مان، جو ساڈا دھیان لگائیا۔ جنھاں وچوں تن تینوں پروان، بھائی گرداس دے گواہیا۔ باقی دا صاف دے نشان، نشانے گئے جھلائییا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد کہے بتیاں دا ثابت ایمان، بتی دند نال وڈیائییا۔ اک تیری کرے کلیان، کلمہ اکو تیرا گائیا۔ اس نے روزہ رکھیا نہیں وچ رمضان، نماز وچ نہ سیس جھکائیا۔ کدی بولیا نہیں نال زبان، گھ راگ نہ کوئے الا ئیا۔ سد تیرا سُندا رہے پیغام، کلام نور الاہیا۔ تیرا کھیل وڈا امام، محض تینوں دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھائیا۔ گر دس کہن کی دسیئے پاربرہم، پر بھو تیری وڈیائییا۔ اک سو پنج دا ثابت دے دھرم، جنہاں نوں دھرم ملی وڈیائییا۔ اکانویاں دا گوہند نال جنم، چوواں نانک سنگ نبھائیا۔ باقی سب دے اندر بھرم، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ ساڈے نیز آوے شرم، نین اکھ شرمائیا۔ تیرا تھم کلج کوڑی کرپا بدل دتا کرم، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ اسیں میٹ کے آئے ورن برن، ورنناں برناں لگی جگت لڑائیا۔ گوہند لیکھا دس کے آیا تیرے چرن، اپنی پوجا نہ کوئی کرائیا۔ سچ دا دسیا پڑھن، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ جو تیرا درشن کرن، اوہنا جنمے کدے نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کہن رل کے، رلا وچ رہن نہ پائیا۔ اکو دیکھ جوتی جل کے، تیرا نور کرے رُشنائیا۔ اسیں کھیل ویکھئے جل تھل کے، دو جہاناں پھول پھولائیا۔ گر گھ سنت سہیلے تنگے جو تیری سرنی پلدے، پلک نہ جھلن جدائیا۔ جنھاں دے ہنے دینے کلج کل دے، کل کلکی تیری اوٹ نکائیا۔ اسیں تیرا تھم سندیشے رہے گھلدے، جگ جگت سنائیا۔ اتم تیرے وچ رلدے، ناتا توڑ خلق خدائیا۔ ہن مسلے نہیں حل دے، حالت رہے جنائیا۔ تیرا بھانا رہے جھلدے، سر سکیا نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

اپنا بھیو دینا کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنیا ویکھی خالی، خالی کیتی خلق خُدیایا۔ بن تیرے اگے رہے کوئی نہ مالی، غنچہ گل نہ کوئے کھلایا۔ چار جگ
 اساں گھال گھالی، بہ تیری سیو کمایا۔ تیرے نام دی کردے رہے دلالی، جگ و نجا رہے روپ بدلایا۔ اتم در تے کھڑے سوالی، اپنا حال سنایا۔ ویلا وقت
 ویکھ حالی، ماضی اپنی نگاہ کُکایا۔ تیری مُجبتِ ملے نہ بھالی، ساچا سنگ نہ کوئے بنایا۔ کجگ رین اندھیری کالی، کلماں والے دتے بھلایا۔ پت رہے کسے نہ ڈالی،
 سنمئل رُکھ دین دُہایا۔ تیری چال پر بھو نرالی، جگ چو کڑی بدل دی آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 اسیں اپنے دتے بتا، بہتیاں وچوں تھوڑے نظری آئی۔ جیہڈے منن ساڈی رضا، راہ تیرا رہے تکایا۔ تُوں واحد اک خُدا، خود خبر دے پُچایا۔ تیرے نام
 دی گاؤن صدا، ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ اگے چلا اپنی رضا، رازق رحیم ہو سہایا۔ تیرا نام وڈا لاہ، اللہ اپنی کار کمایا۔ ساچا مارگ دس راہ، رہبر اکو بن گوسانیا۔
 ساچے بھگتاں لے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ اگلا مارگ دے لگا، حکم اپنا اک درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن اساں دسیا حال حقیقی، حق دتا جنایا۔ پر بھو تھوڑیاں دی ویکھی پریتی، اک ست نال سمجھایا۔ اگے بھگتاں دی رکھنی ریتی، جو مندر مسیتی
 رہے تجایا۔ تیری کھیل سدا انڈٹھی، جگ چو کڑی چلی آئی۔ لہنا دینا پورا کر دے چو نی، گر گھ گر رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا حکم دینا سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گر گو بند، تیرے نال وڈیایا۔ تیرا لیکھا گھر گمبھیر ساگر سندھ، قلم شاہی نہ کوئی سمجھایا۔ تُوں مالک گنی گہند، گھر
 گمبھیر اکھوایا۔ سب دی مٹا دے چند، چنتا دے چکایا۔ تیرا روپ دھار سنگھ، جس دی ونڈ نہ کسے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 حکم اک سنایا۔ گو بند کہے میں کراں پکار، پنے پنے سپس نوانیا۔ پر بھو تیرا کھیل اپار، جگ چو کڑی ویکھ دکھایا۔ اسیں سارے ویکھ کے آئے تیرا سنسار، بن
 کے پاندھی راہیا۔ ساچے پریمی لئے بھال، لیکھے وچ دتے جنایا۔ اگے آپ کر سنجال، ہتھ تیرے وڈیایا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھایا۔
 دُھر بنیتی اک محبان، سوال جواب نہ کوئے دکھایا۔ اگوں بول کہا بھگوان، شبد سچ شنوایا۔ گر اوتار پیغمبر بول بنا زبان، سپس نوا کے سپس جھکایا۔ کیوں
 ساڈا ایشٹ اک ایمان، مالک نور خُدیایا۔ دین مذہب شرع نہ رہے شیطان، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب دا سانجھا اک استھان، در دوار اکو سو بھا پانیا۔

مالک نوجوان، سُر پیر اکھوایا۔ جیسہڑا کھجگ انتم آوے وِچ مِیدان، مدد منگ نہ کوئے منگایا۔ جھگڑا مُکا زِیں آسمان، دو جہاناں کھیل وکھایا۔ ساچے نام دا بنا
 ودھان، حکم اپنا اک چلایا۔ ساچے بھگتاں کر پروان، پروانے دُھر دے دے پھڑایا۔ سُر تِی شبدی میلا میلے ہانی ہان، جوتی دُھر دی جوڑ جڑایا۔ ساچا بن اگئی
 کاہن، گوپنی بنا گوالیاں لئے پرناہیا۔ ساچا ہو کے سچ امام، عمل دے عمل رہیا بدلایا۔ دے کے دُھر فرمان، سندیشہ اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر و ساچے
 بھگتاں نال تہاڈا نشان، بنا نشانے نشانہ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو کی تیرا
 نشانہ، نشانیاں والے دے جنایا۔ پُرکھ اکال کہے میرا بھگت کدے نہ ہووے بیگانہ، دُجا روپ نہ کوئے وٹایا۔ اودھا کھیل جگت جہانا، جسم ضمیر نہ کوئے
 بدلایا۔ انتر باہر گاؤے میرا گانا، ساچا ڈھولا اک صلاحیا۔ دُھر درگاہے دیوے مانا، ماہی ہو کے مُجت وِچ کھوج کھوجایا۔ ویلا وقت کراں سہانا، سوہنا رنگ
 رنگایا۔ پرگٹ ہو کے وِچ جہانا، جہالت کوڑی دیاں مٹایا۔ انتم آواں وِچ مِیدانا، ڈنکا اکو اک وجایا۔ کرے کھیل آپ مہانا، مہما اکھ اکھ سنایا۔ گر اوتار
 پیغمبر وٹساں سولاں ہاڑھ پھیر ہونا روانہ، لوکماں راہ تکایا۔ اپنے اپنے نام دالے کے جانیو نال پیانہ، پیمانہ اگلی دے سمجھایا۔ جس نواں بناؤنا بھگتاں دا خانہ،
 خانگاہ نظر کوئے نہ آہیا۔ ایکا ڈنک و جاؤنا دامہ، دماں دا لہنا دینا مُکایا۔ تِساں اُترنا اُتوں آسماناں، زِیں اُتے، اپنا آپ کُکایا۔ مِیں پیر کے جوتی جامہ، شبدی
 گوہنڈ نال اٹھایا۔ ساچا مارگ دِسا آسانا، اصل دینا جنایا۔ آو تلو لکھ چوڑاسی دا دھرم دا کاہنا، جس دی گوپنی انگ نہ کوئی لگایا۔ جس دا بھگتی نال بھریا نہ
 کدے خزانہ، جگ جگ بھگتاں سد آپ ورتایا۔ اوس نے بدل دینا زمانہ، حکمے اندر حکم سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے حکم نال
 اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چلو چلیے جگ، پر بھو ریتی ویکھ وکھایا۔ سچ دوارا ویکھینے سچ، جتھے سجن دُھر درگاہیا۔ گرداس کہا راہ وِچ ویکھو لگی اک، چوڑاں طبق
 رہے گر لایا۔ میری قلم نے رستہ بند کیتا شاہ رگ، رُداس چہیارا نال گواہیا۔ کھجگ ہنس بُدھی ہوئی گت، ساچا رنگ نہ کوئی رنگایا۔ اگے کھیل سورا سرگ
 ہر کرتا آپ درڑایا۔ جس نے بھگت سہیلے سد، سد شبد حکم سنایا۔ پریم پریتی اندر لئے بدھ، بندنا اکو دتی جنایا۔ دین دُنی نالوں کر الگ، اگم کتھا رہیا
 سنایا۔ آو اکو کرو ج، بن کعبہ کعبہ رہیا پرگٹایا۔ پُرکھ اکال لو لہ، گوہنڈ ملے دُھر درگاہیا۔ رام دوارے بہو سچ، کاہنا بنسری دے سنایا۔ ساچی منزل کرو ج،

محبوب تئو نور خدائیا۔ جگت وہار دیو چھڈ، جھٹے کوڑ لوکائیا۔ جن بھگتو نعرہ لاؤ اڈ، وکھرار ہن کوئی نہ پائیا۔ سنگر مالک اک سرگ، اپکاں لئے ترائیا۔ کوئی رہے نہ بگڑا بپ، کوڑ ویس نظر نہ آئیا۔ سب دا لہنا میٹے ہبھ، ہر کرتا دھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ پرگٹائیا۔ سچ تھم آپ پرگٹاوانگا۔ گر اوتار پیغمبراں سرب وکھاوانگا۔ جگت ریتی نیتی آپ بدلاوانگا۔ وشن برہما شو گنڈھ جو گئی پیچی، جن بھگتاں کولوں گھلاوانگا۔ سوہنی بھلو اڑی لا باغیچی، گو بند اپنا پھیرا پادانگا۔ جیہڑا خون کڈھیا وچوں چچی، چم درشٹیاں وچوں بدلاوانگا۔ تئیں اگلا سال کڈھنا وٹ کسسی، کچی سب دی آپ گھلاوانگا۔ تہاڈی تئیں نہ دیوے پریتی، پتریاں دے اتوں لیکھا سرب مکاوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھاوانگا۔ گر اوتار پیغمبراں نال لیاوانگا۔ نرگن دھار نور چکاوانگا۔ شبد ناد دھن سناوانگا۔ جن بھگتو تہاڈے بنا کے اگلے گن، پچھلا لیکھا صاف کراوانگا۔ اگلا لہنا مکا کے ہن، ہاں ہوں پندھ مکاوانگا۔ بے لکھ چوراسی وچوں لئے چن، آگے اپنے رنگ رنگاوانگا۔ ہور رہے نہ کوئی رکھ من، سب داماں بھگتاں آپ دواوانگا۔ سبج ساچی چلے گل، مالک ہو کے پار لگاوانگا۔ گرگھ کوئی نہ جائے رُل، جس دے مالا ہتھ پھڑاوانگا۔ گر اوتار پیغمبراں تہاڈا تول نہ سکن تول، تولا اکو نظری آوانگا۔ تئیں گاؤنا سوہنگ بول، اندر وڑ کے آپ بدلاوانگا۔ دو جہاناں و بے ڈھول، ڈنکا اکو ہتھ اٹھاوانگا۔ جدھر تئو وسماں کول، نیڑا دور پندھ مکاوانگا۔ سچ دوار تہاڈا کھول، جن بھگتو دو جہان آپ پرگٹاوانگا۔ تئیں بیٹھے رہنا اڈول، نو کھنڈ اپنی کار کماوانگا۔ ہر ہر دے اندر مول، مولی تند گنڈھ پواوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ سچ رنگاوانگا۔ ساچا رنگ اک رنگاوانگا۔ لکھ چوراسی وچوں پرگٹاوانگا۔ گر اوتار پیغمبراں سوہنے (سنگ)، بھگت بھگتی روپ وکھاوانگا۔ جیہڑے کسے دے کولوں نہیں کچھ منگدے (منگ)، اوہناں دی جھولی آپ بھراوانگا۔ تہاڈی سرتی نال جاوے ہنڈھ، پچھلیاں تئیاں آگے نال جڑاوانگا۔ وشن برہما شو دی کھول کے گنڈھ، جن بھگتو گنڈھ تہاڈی جوڑ جڑاوانگا۔ سچ پیار دی دے کے گنڈھ، پلو اپنے نال جڑاوانگا۔ جن بھگتو ویلا یاد رکھنا ساڈھے پنچ، پنجاں دے پنچے آپ لگاوانگا۔ اکیاں اکیاں دا ہووے سنگ، گو بند دی اگی سرب وکھاوانگا۔ استری پُرش اکو روپ نور چند، بردھ بال نہ ونڈ ونڈاوانگا۔ جیہڑا مار کے آیا پندھ، پاندھی ہو کے پار لنگھاوانگا۔ تئیں سوہنگ گاؤنا چھند، تہاڈے من کا منکا آپ بھواوانگا۔ اگی قدم جانا لنگھ، اگی اک ونڈ ونڈاوانگا۔ چھوٹیاں بالیاں اندر

دے کے اندر، بنا منکے توں متا موہ چکاوانگا۔ اوہناں دی آتم تیج سہا پانگ، ساڈھے تن سال توں اندر چھوٹیاں سب دے اندر ڈیرہ لاوانگا۔ جنہاں بردھاں نوں چلدیاں چلدیاں آجائے کھنگھ، اوہناں دے سواسے آپ چلاوانگا۔ جنہاں نے کرنا وچ پکھنڈ، اوہناں نوں سٹھ دن توں بہتی عمر نہ ہور بھگتاوانگا۔ ایہہ ویکھن والا اکو اندر، بھیکھیاں بھیکھا دھاریاں بھیکھ گواوانگا۔ اوہ جن بھگتو کسے نوں جھوٹھ دا کھان دینا نہیں اک ڈنگ، ڈنڈا اپنے ہتھ اٹھاوانگا۔ اوس دوارے دیواں ٹنگ، جتھوں جگ چوکڑی جوئیاں وچ بھواوانگا۔ جس کارن مارن آیا پندھ، سوگر اوتار پیغمبراں کھیل وکھاوانگا۔ آگے کر کے اپنے وچ بند، بندیاں توں بندے اپنے پھیر بناوانگا۔ کسے نے ستاراں ہاڑھ نوں کرنی نہیں کوئی سنگ، سوہنگ ڈھولا سب دی رسنا وچوں کڈھاوانگا۔ جیہڑا دھوکھے نال ہلاوے دند، اوہدے دنداں توں پچھے ساہ رکھاوانگا۔ جو لیکھا گیا سمجھا کے پُری اندر، اندر پُری دا واسی ہو کے اندر پُری پھیر وساوانگا۔ جتھے گرکھ چمکے چند، اوتھے گوہند نظری آوانگا۔ تئیں میرے تے میں تہاڈا انگ، انگیکار آپ ہو جاوانگا۔ بھگت ادھارنا پر بھ دا دکھرا ڈھنگ، ڈھاڈپاں کولوں راگ نہ کوئی الاوانگا۔ تہاڈا لیکھا رہے نہ کریر جنڈ، جیرج انڈ وچوں باہر کڈھاوانگا۔ تئیں اکو گاؤنا چھند، چھندے پتے آپ بناوانگا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سدا بخشند، بخشش رحمت آپ کماوانگا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کوں چلے دھار، دھرنی اُپر دے سمجھانیا۔ پُرکھ اکال کہے ساچی ویکھنی نگاہ مار، نگاہبان نال رلا نیا۔ اکیاں داسکدار، اکو اک نظری آ نیا۔ جموں والیاں کر خبردار، سب توں آگے دے لگانیا۔ ماجھے والیاں سرت سنبھال، پلو دھرم دی گنڈھ پوانیا۔ دلی اٹارسی پونہ کان پُر مہو پتچ سوار، جوڑی دھر دی جوڑ جڑانیا۔ دوآبے والیاں پچھ کے حال، پچھتاپ دے مکانیا۔ مالوے والیاں کر خیال، پچھوں دھکا آپ لگانیا۔ ایہہ کھیل کرے کرتار، اپنی کار کمانیا۔ گوہند پھیر کرے سوال، شبدی حکم سمجھانیا۔ پر بھ اگلا لیکھا دے وکھال، کس بدھ بدلیں جگت لوکانیا۔ ابناشی کرتا دے احوال، حوالہ اگلا اک جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنہار سدا پرتپال، پرتپالک پاکی اپنی اک بدلانیا۔

★ ۱۷ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ جلوں چلن دے سمیے لکھت ★

ستاراں ہاڑھ دُھر درگاہوں آئے اوتار پیغمبر گر، گوہند شبدی دھار رُوپ پرگٹایا۔ وشن برہما شو ویکھن دیوت سُر، مَن جن بن اکھاں اگھ کھلایا۔
 کجگ کوڑی کریا میٹنی ٹھگ چور، مایا ممتا موہ وکار مٹایا۔ من واسنار ہن نہ دینا شور، شرع دی شرم دینی بدلایا۔ ساچے مارگ چار ورن اٹھاراں برن دینا تور،
 تریا توں پرے اگلا امر اپد سمجھایا۔ تئیں آتم پر ماتم نہیں کوئی ہو، جوتی نُو رُوشنایا۔ سو سوامی انتر جامی پُرکھ بدھاتا شبد اگمی بٹھے ڈور، دو جہان سری
 بھگوان نرگن دھار ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن نر ویر نر اکار سانجھیا ر سچکھنڈ دوارا اک
 درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھئے کھیل مہانا، نرگن نُو جوت رُوشنایا۔ جس دا سنجگ تریتا دواپر کجگ اکھراں والا گاؤندے آئے گانا، صفتاں والے
 ڈھولے جگت سُنایا۔ سو پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی پار برہم پتپر میثور نرگن جوت پھر کے بانا، نر ویر ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ صدی چو دھویں انت اخیر، بے نظیر
 شبد اگمی دُھر دا بن اما، دُھر فرمانا اک جنایا۔ جگت جہان میٹے راجا رانا، نام کھنڈا وچ پُریاں لوآں آپ چکایا۔ چار گنٹ دہ دِشاناؤ کھنڈ پر تھمی ست دیپ
 سب نوں مٹنا پئے بھانا، سپس جگدیس آگے سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکار شبد انادی برہم
 برہادی اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن نو سو پُرانوے چو کڑی جگ کر دے رہے اڈیک، بن اکھاں اگھ اٹھایا۔ دھرم دوارے منگدے رہے بختیش،
 چرن کول دھیان لگایا۔ نرگن دھار چلائی اپنی ریت، آتم پر ماتم اپنا بھيو کھلایا۔ سنجگ ساچے جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، شو دوالا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ توں
 میرا میں تیرا سارے گاؤن گیت، ماؤ ذاتی مندر تن وجود دینا وکھایا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، راؤ رنگ ایکا رنگ وکھایا۔ ست ستوادی تیرے درتے
 منگدے آئے بھیکھ، بھکھیاں بھچھیا جھولی دینی پانیا۔ کجگ انت سری بھگونت دُھر دے کنت، آتم کرنی ٹھانڈی سیت، ترے گن مایا پنچ تت پنچ وکار نہ کوئے
 جلائی۔ ساچا کلمہ دُھر دا نام شبد اگمی دسنی اک حدیث، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گھٹ انتر نر نتر کروٹ
 بدل اپنی پیٹھ، ستمکھ ہو کے نُو رُوشنایا۔ سچ دوارا ٹھانڈے دربار پروردگار سانجھے یار رحمت وچ کر بختیش، مہر نظر بے نظیر اپنی اک اٹھایا۔ گر اوتار

پینغمبر کہن ہاڑھ ستاراں اسیں پہنچے ٹھیک، ٹھاکر پچھلا لیکھا مول مُکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ گر اوتار پینغمبر کہن اسیں آگئے تیرے سدے، شبدي نور جوت رُشانیا۔ تیرے حکمے اندر بدھے، در ٹھانڈے سپس جھکانیا۔ اساں مارگ تیرے پچھلے بدلدے ویکھنے آگے، اگلا راہ اک سمجھانیا۔ کس بدھ بھگتاں در درس دیویں اُپر شاہ رگے، نو دوارے ڈیرہ ڈھانیا۔ تیرے نام دا ڈنکا ہر گھٹ ہر دے اندر وجے، انحد نادى ناد کرے شنوانیا۔ امرت نام بھنڈارا دیوے دھرم دی دھار مدھے، مدھر نُماری اک چڑھانیا۔ ست پرکاش ویکھنے چار کُنٹ وچ جگے، جاگرت جوت ہووے رُشانیا۔ بن تیری کرپا تیرا دوار کسے نہ لبھے، کھوج کھوج تھکی لوکانیا۔ صدی چو دھویں ہوئے سارے کھلے بکے، پس پيسا دئے گواہیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے تیرے سنگ تھوڑے ہوئے اکتھے، جنہاں دے آتم پر ماتم وجے ودھانیا۔ دیناں مذہباں دے میٹ کے رٹے، رٹن تیری اک لگانیا۔ سماج جگت وبار پچھلے چھڈے، چھڈی کوڑ لوکانیا۔ منزل اک حقیقی لنگھے، جتھے ملدا بے پرواہیا۔ آتم بیج سہاویں پلنگے، در دروازہ اک کھلایا۔ جتھے لوڑ رہے نہ کسے پنڈے، بودھ اگادھ کر پڑھانیا۔ تیرا بھگت تیرا پریم اکو منگے، من کا منکا دینا بھوانیا۔ آسا منسا پوری کرا جمناسرتی گوداوری گنگے، تیر تھ تھ دین ڈھانیا۔ کلجک جیو بن سننگر شبد ہوئے اندھے، نچ نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھانیا۔ گر اوتار پینغمبر کہن ساڈی پوری ہووے منسا، ممتا جگت رہے نہ رانیا۔ تیرا بھگت سہیلا ہنسا، نام مانک موتی چوگ چگانیا۔ من ہنکاری رہن نہیں دینا کنسا، کاہن اپنا ڈنک دینا سنانیا۔ رام رگھونس سہاونا ہنسا، سیتا سرتی جوڑ جڑانیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد سجدہ کرے وار اگنتا، دھوڑی خاکی خاک رمانیا۔ نانک گوہند دوار بن کے ساچی سنگتا، سنگ ملیا دھر در گاہیا۔ کلجک انت اخیر سماں جائے لنگھدا، جگت و دیا سمجھ کوئے نہ آنیا۔ جن بھگتاں بھيو کھولنا ہنگ برہم دا، پار برہم اپنا نور چکانیا۔ پرکاش کرنا نوری چند دا، سورہ چند نہ کوئے وڈیانیا۔ گر اوتار پینغمبر کہے جن بھگتو تہاڈے پچھے سنجگ تریتا دواپر آیا منگدا، در ٹھانڈے اکھ جگانیا۔ سو مالک خالق پرتپالک پریتی تہاڈی کا یا اندر باہر منگدا، رمز اکو اک لگانیا۔ اک اک منکا وارث بنیا اگلے پنڈھ دا، راہ وچ نہ کوئے اٹکانیا۔ آدی لیکھا برہما شو دھار گنڈھدا، جسدا بھيونہ کوئے سمجھانیا۔ تہاں رس لینا پُرکھ اکال انند دا، پرمانند وچ سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ جگت دکھانیا۔ گر اوتار پینغمبر کہن اسیں ویکھن آئے کھیل

مہان، مہما اکھ نہ کوئے سنائیا۔ جس نوں سمجھے نہ ودیا دا گیان، اکھراں وچ لیکھ نہ کوئے پرگٹائیا۔ کاتب دے نہ کوئے نشان، قلم شاہی نہ کوئے چٹرائیا۔ شاستر سمتر ہوئے حیران، وید پُران اکھ شرمائیا۔ ایکا تھم دیوے ٹھمران، جو نرگن داتا دُھر در گاہیا۔ جس دی سارے کردے آئے کلیان، نام کلمہ ڈھولے گایا۔ درتے منگدے آئے دان، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ بھوکھتاں وچ دیندے آئے بیان، لکھتاں وچ اک سندیش سنائیا۔ سو کھیل کھیلے والی دو جہان، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ اسیں اُس دا سنن آئے فرمان، جو بھگتاں کرے پڑھائیا۔ جن بھگتو آتم پر ماتم دُھر دانا تا گوپنی کاہن، تئاں توں پرے سنگ نبھائیا۔ سو سوامی انترجامی ہنگ برہم دیوے مان، سری بھگوان اپنا روپ سمجھائیا۔ خوشیاں وچ گر اوتار پیغمبر ہاڈھ ستاراں دُھر دا ڈھولا اکو گان، جن بھگتاں مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ستجگ ساچا مارگ دے وچ جہان، جگت بدلی سمجھ سکے نہ کوئے انسان، مہربان دُھر دی کرنی کرتا آپ کمائیا۔

★ ۱۷ ہاڈھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال جلوس دی سماپتی سیمے دا شبد ★

گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا عجب نظارہ، جس نے نظریہ دتا بدلایا۔ نرگن نور ہو یا اُجیارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دُھر در گاہیا۔ جس دا سوہے سچکھنڈ دھرم دوارا، مقامے حق نور رُشنائیا۔ شبدی بولے سچ جیکارا، دوجا راگ نہ کوئے سنائیا۔ چار جگ جس دیاں گاؤندے آئے واراں، راگاں ناداں وچ صلاحیا۔ سو پُرکھ اکلا دین دیا لا نرگن دھار لئے اوتارا، اوتر اپنی کار کمائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے سچ جیکارا، بے بے کار اک شنوائیا۔ نو نو کھول کے بھگت دوارا، بھگوان اپنا بھوگھلایا۔ ساچے سنتاں کرے پیارا، ست ستوادی پڑدا لایا۔ گرگھ گر گر دیوے ہلارا، شبدی اپنا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا سچکھنڈ دارنگ، رنگت دُھر دی نظری آئی۔ آتم پر ماتم ہو یا سنگ، نرگن نرگن وجے ودھائیا۔ سچ دوارا اینکارا گیا لنگھ، منزل اپنی پنڈھ مکائیا۔ جتھے جگت وکارا کرے کوئی نہ جنگ، متا موہ نہ کوئے دکھائیا۔ شبد انادی وجے مردنگ، دُھن آتمک راگ

سناٹیا۔ سب توں وکھرا دس کے ڈھنگ، بھگت سہیلے رہیا اٹھایا۔ انتر آتم زرنتر بخش کے اک اُمنگ، منسا اگلی دے سمجھایا۔ سچ سہنجی سیجا ویکھو پلنگ، جس دی باڈھی بنت نہ کوئے بناٹیا۔ کرے پرکاش سورہ چند، زرگن نور ڈگگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھی ہاڑ ستاراں تھت، سمت شہنشاہیا۔ پُرکھ اکالا دُھر دامت، دین دیا کماٹیا۔ پروردگار سانجھا کرے ہت، رحیم رحمت آپ کماٹیا۔ جن بھگتاں بن کے مات پت، گود سہنجی اک سہایا۔ ٹوں میرا میں تیرا ساچی سب نوں دیوے سکھ، ورن برن نہ کوئے رکھایا۔ انتم دیوے کدے نہ پٹھ، پر ماتم میلا ہر گھٹ تھانیا۔ کجگ انت سری بھگونت سب دا کارج لئے نچھ، اور دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جو گر اوتار پیغمبر اں دیندا آیا بھکھ، وشن برہما شو دیوت سُر سیو لگایا۔ جس دی مہماندر کتھا کہانی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لئی لکھ، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑایا۔ سو کھیل کرے اک انڈٹھ، جس دا بھيو کسے نہ آتیا۔ سرشی درشی اندر کھوج سوا گٹھ، رام و ششی پڑانہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ زرنیشا ایتکارا اک سناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن ویکھے بھگت سہیلے، سخیاں مل کے وجے ودھایا۔ ایکا رنگ رنگے گرو گر چیلے، چیلہا گر بھيو نہ رانیا۔ جس نوں کہندے وسے دھام نویلے، سو ہر گھٹ اندر اپنا نور کرے رُشناٹیا۔ سنت کنت بنائے آپ سہیلے، ساجن ہو کے ویکھ وکھانیا۔ اچرج کھیل پر بھو پر بھ کھیلے، خالق خلق اک درٹانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دین مذہب دے پاوندے آئے حصے، مانو مانو ونڈ ونڈانیا۔ اللہ واگرورام کرشن گاڈ تیرے صفتاں والے تھے، جگ چوکڑی دُھر دا حکم سناٹیا۔ اکھراں وچ پتھراں وچ سٹراں وچ دس کے آئے پُرکھ اکال پاربرہم پتر میثور دُھر دا سوامی اکے، ایتکار زراکار اک اکھوانیا۔ جس دے حکم سندیشہ کہانی بانی وچ لکھے، لکھت بھوکھت نال وڈیانیا۔ سو انت کنت بھگونت صدی چو دھویں کجگ سب دے کڈھے سٹے، سٹیازی کوڑی ویکھ وکھانیا۔ دین دنی دی دھار ویکھے مسجد مندر شو دوالے اٹے، گرو دوار بن پتھر پانی دھار پھول پھولانیا۔ نو کھنڈ شبد دھار اک اکیلا ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سکھے، آتم پر ماتم نال ملانیا۔ سو من وکار کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ کھیڑا حتے، نو دوار دا اندروں باہروں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے لوک مات، متا دُھر دا اک

پکائی۔ ویکھنا کھیل کملاپات، پتپر میثور کرنی کی کمائی۔ زرگن ہو کے کرے کھیل تماش، سرگن گوپی کاہن نچائی۔ سینا رام کھیل ویکھئے وچ پرہاس، جنگل جوہ پہاڑ اُجاڑے پربت کھوج کھوجائی۔ لہنا جانے پر تھی آکاش، گگن گلنتر پڑدا دئے اُٹھائی۔ وشن برہما شو دیوت سُر جس دی گاوندے گاتھ، ڈھولا سوبلا راگ اِکو اک سُنائی۔ سو صاحب سنگر شبہی داتا سب دابدل دیوے سماج، سمگری اپنا نام ورتائی۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم کرے اگنی کالج، کرنی دا کرتا جوڑ جڑائی۔ کجک کوڑی کریا جن بھگت رہے نہ کوئی محتاج، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس اِکو دئے سمجھائی۔ مالا منکا من کا کر کے داسی داس، داستان نام دئے درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا حکم سمجھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دین مذہب دے کر کے آئے جھیرے، جھڑاپا وچ لوکائی۔ ونڈ کر کے کایا کھیڑے، کلمے نام دتے بدلایا۔ مندر مسیت بنائے دہرے، شودوالے ونڈ ونڈائی۔ زرگن دھارا کر کے ہیرے پھیرے، سرشی درشی دتی بھلایا۔ جن بھگتاں دین دیال کر کے مہرے، مہربان مہر نظر اُٹھائی۔ کایا مندر اندر کر کے حق نیڑے، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اِکو رنگ رنگائے سنجھ سویرے، سندھیا روپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا ویکھ وکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھے سجن گُرمھ پر بھ دے سارے، پریم اِکو رہے منایا۔ جنہاں دے اندر نام نگارے، تریا دی دھار رہے سمجھائی۔ امر اپد دے حق نظارے، بن تت وجود سمجھائی۔ بنا شمع دیک جوت ہوئے اُجیارے، جو ساچا نور ڈگگایا۔ بن راگاں ناداں سنائے اپنی دھنکارے، جس دی سمجھ نہ کوئے جنایا۔ سو کرنی دا کرتا قدرت دا مالک کرے کھیل اپارے، الکھ اگوچر اپنا روپ وٹائی۔ سنت سہیلے کر کے اکتھے اِک دوارے، دوارا کاسی دا لہنا رہیا مکائی۔ جیسہڑی منگ منگی سینا رام پرہاس وچکارے، پر بھو دیوے مان وڈیایا۔ جس کارن موسیٰ ڈگامنہ دے بھارے، کوہ طور ہوئی رُشنائی۔ جس کارن عیسیٰ صلیو دے لئے ہلارے، حبیب ویکھے ڈھر درگاہیا۔ محمد بول کے حق جیکارے، نعرہ حق سنایا۔ نانک گوہند بن ونجارے، وجہ پر بھ دی گئے سمجھائی۔ بن ساچے بھگتاں منزل چڑھے نہ کوئے چُبارے، چوتھے پد نہ کوئے سمانیا۔ پڑھ پڑھ تھکن چو گوارے، من منسا ممتا وچ ہلکائی۔ اکھراں توں باہر کھیل زرنکارے، زراکھر اپنی کل جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا کھیل عجیب، عجب زالا دتا وکھائی۔ جس دی کردے آئے

تائید، حکم سندیشے جگت پر گٹائیا۔ آسا منسا رکھدے آئے اُمید، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ جس دے پچھے تن مائی خاکی کر کے آئے شہید، شہادت نام والی بھگتائیا۔ سو صاحب سوامی ہر جگدیش، کل کرتا ویس وٹائیا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، حضرتاں کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے صدی یسویں بیس، بسمل ہو کے دیکھ وکھائیا۔ ساچا دسّ کے ڈھولا گیت، گھر گمبھیر رہیا ملایا۔ ست دھرم چلاؤنی ریت، ورن برن نہ کوئے لڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ سو بھاپائیا۔ سنگر شدیلے اتیت، ترے گن لیکھا دے مُکائیا۔ جن بھگتاں مانس جنم جانا جیت، جنہاں جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، اکو رنگ دے رنگائیا۔ ساچا کلمہ دسّ حدیث، حدود پچھلی دے گوائیا۔ جس دی یاد اندر جگ چوکڑی گئے بیت، سو بھو رہیا گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا پر بھ دا کھیل اگم، اکھ اگوچر دے وڈیائیا۔ کرے کھیل تن مائی چما، چم درِ شئی رہیا بدلایا۔ جن بھگتاں میٹ کے ہرکھ غما، چنتا سوگ توں باہر رکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے مائی چما، آتم پر ماتم سب دانور خدائیا۔ دین مذہب دارہے کوئی نہ بنے، بندگی اکو رہیا جنائیا۔ ساچا نام سناوے بنا کتاں، سرتی شبد نال ملایا۔ گر گھ نیز پین رہے کوئی نہ اٹھا، نچ لوچن کرے رُشنائیا۔ من واسنا دیوے ڈنہ، نام کھنڈا ہتھ چکائیا۔ ۸۲۵

سنت سہیلا پار اترے جوں جٹ غریب دھنا، مہربان سر مہر ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سناائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دی سنی دھر دی سکھیا، لیکھا اور نہ کوئے جنائیا۔ جگت جہان جانو متھیا، تن وجود ڈیرہ ڈھائیا۔ پُرکھ اکال دھر داتیا، پتھر میثور دھر در گاہیا۔ جیہڑا کھیل کرے نت نوتیا، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ ساچے سنتاں کرے ہتیا، اترا آتم جوڑ جڑائیا۔ لیکھا مُکاوے وڈیاں نکیا، بردھ بالال بھو نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سناائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے دوارے سچ، ملے سچ وڈیائیا۔ جتھے جھگڑا دسے نہ مائی کچ، کنچن گڑھ اکو دے وکھائیا۔ منو آ نو دوارے نہ جائے نچ، متا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ سدھا بھگتاں کھولے اندروں اکھ، گیان نیز نیستی ہو کے نظری آئیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاواں جس، دھر دانام صفت صلاحیا۔ امرت نام بھنڈارا دیوے رس، نچھر جھرنایا اک جھرائیا۔ ساچے نام دا کھول کے ہٹ، دھر بھنڈارا اک ورتائیا۔ جیون دی منزل جگت دا اتتم دسّ کے تٹ، کنارہ اکو دے سمجھائیا۔ جتھے جیکارا ہووے اکھ، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس نظری آئیا۔ کھیل کھیل پُرکھ

سمرتھ، نرگنِ نرؤیر شہنشاہیا۔ جس نوں کہندے پر میثور پت، پتیر میثور نظری آئیآ۔ اوہ پرت کے آیاوت، وطن مات لوک ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُننہہڑا اک سُنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگت ہر دے اندر دھیآوندے، گیان دھیان وچ لگائیآ۔ دھیان گیان وچ سماوندے، شرع شرع وچوں بدلایآ۔ بن رسنا گئی گیت گاوندے، گھر گمبھیر الاہیا۔ نج نیتر درشن پاوندے، جوتی نور نور رُشائیآ۔ باہروں نرمل چٹے نظری آوندے، دُرمت میل دھوائیا۔ انتر پاربرہم مناوندے، پریم پریم وچ سمائیآ۔ منزل منزل قدم ٹکاوندے، دھرنی دھرت دھول سوبھا پائیآ۔ بچھلا لہنا دینا موں چکاوندے، کرماں داروگ رہے نہ رائیآ۔ اکل کل دھاری اک مناوندے، کرنی دے کرتے سیس نوائیا۔ سانجھے یار درشن پاوندے، جگت گرؤ ڈیرہ ڈھاپیا۔ دُور دُراڈے نیرن نیرے آوندے، انڈج جیرج اُتبیج سیتج لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھائیآ۔ سچ سوامی درشن پاوندے، انترجامی ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی اپنی کار کمائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگتاں ہتھ وچ ویکھی مالا، مالک ملیا دُھر درگاہیا۔ جو ترے گن مایا توڑے ججالا، جاگرت جوت کرے رُشائیآ۔ کایا مندر وکھائے پتی دھرم سالا، دیا باقی کملاپاتی نرگن جوت دے چکائیآ۔ جھگڑا رہے نہ کال مہاکالا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنم مرن دا حل ہووے سوالا، آون جاون لیکھا دے مُکائیآ۔ جس نوں کہندے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دُھر درگاہیا۔ جس دا نور اُتبیج جوت جوالا، نور نورانہ سوبھا پائیآ۔ سوترے بھون دھنی ہو کے مہربانا، محبوب اپنی کار کمائیآ۔ جن بھگتاں بٹھ کے دُھر دا گانا، وشن برہما شو آسا پور کرایا۔ جنہاں نے مل کے گایا دُھر دا گانا، سوہنگ ڈھولا اک الائیآ۔ جس نوں ناپ سکے نہ پیمانہ، پیمانہ وچ نہ کوئے لیائیآ۔ سمجھ سکے نہ کوئے انسانا، بدھی توں پرے کرے پڑھائیآ۔ دُھر دا مان دیوے نام ندھانا، نشانہ اکو اک دیوے لگائیآ۔ جس دواریوں پرگٹ ہووے کرشنا راما، رام راما اوسے دا جس گائیآ۔ اوہ لیکھا لہنا جانے دو جہاناں، لکھ چوراسی پھول پھولائیآ۔ کلج انتم جوت سرؤپی پہرے بانا، باؤن بھیکھ لیا بدلایآ۔ کوڑی کریا میٹے جگت نشانہ، دھرم دوارا اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُننہہڑا اک سُنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو ستاراں ہاڈھ راتی، رُتری دھرم مہکائیآ۔ کھیل کرے کملاپاتی، پتیر میثور دُھر درگاہیا۔ جس نے اپنے بناؤنے دھرم دے ساتھی، سگلا سنگ بنائیآ۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھی، پڑدا اندروں دے چکائیآ۔ جن بھگتو

تسیریں سری بھگوان دے آد جگادی جماعتی، سنجگ تریتا دوپر کلجگ سنگ نبھائیآ۔ تہاڈا کھیل سدا بہہ بھانتی، دھرو پرہلا دیوے گواہیآ۔ کبیر جلاہے سُنو ساکھی، رَویداس چمار ڈھولا گائیآ۔ جنک تکیا ساکھیاتی، صاحب سوامی سوہا پائیآ۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے پاتی، پترکا نام لکھائیآ۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سب دی بدل دیوے حیاتی، ہر مندر اکو اک دکھائیآ۔ سو کلجگ انتم جھگڑا میٹے کانتی، کلمہ دُھر دا اک پرگٹائیآ۔ زرگن جوت جگائے نُوڑ کرے اگئی بائی، دیپک تیل لوڑ رہے نہ رائیآ۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشی، ابناشی اپنی کار کمائیآ۔ جو ہر گھٹ اندر ہویا واسی، وصل دیوے یار خدائیآ۔ رُوح بُت کرے پاکن پاکی، پنت پُنیت دے بنائیآ۔ جن بھگتو تہاڈا میل ہویا اتقائی، فاتے وچ مرے لوکائیآ۔ ساچی منزل چڑھنا گھاٹی، جگت جہان پنڈھ مُکائیآ۔ آون جاون میٹ کے واٹی، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھاہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم آپ بھگتائیآ۔ گر اوتار کہن مالا منکا کرے پکار، اندرے اندر دھیان لگائیآ۔ کرپا کر میرے زرنگار، زرگن زرویر تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ سنجگ تریتا دوپر تیرا کردے رہے شنگار، رشی مُنی اپنے نال ملائیآ۔ میرے منکیاں دی پاؤندے رہے چھنکار، جنگلاں وچ ہلائیآ۔ میٹوں لے کے وڑدے رہے ڈوگھی غار، کندراں وچ ڈیرہ لائیآ۔ اکھیں میٹ کے کردے ہاباکار، دروہی دروہی نُوڑ خدائیآ۔ علم عالم وچ گئے ہار، عالم علم بھيو کوائے نہ پائیآ۔ میں جگ چوکڑی ہندی رہی خوار، مورکھ موڑھ دھکے رہے لگائیآ۔ میٹوں پھڑ کے کرن جگت و بھچار، مایا ممتا موہ وکار ہلائیآ۔ ساچا مندر کرے نہ کوئی اجیار، گھر سوامی ملن کوائے نہ پائیآ۔ میں صدی چوڑھویں ہوئی بڑی دکھیار، ملا شیخ مسانک میرا مسد حل نہ کوائے کرائیآ۔ پنڈت پاندھے گئے ہار، گرنٹھی گرہا نہ کوائے دکھائیآ۔ ساچا ملے نہ کوائے میت مُرار، پریتی سچ نہ کوائے کمائیآ۔ میں انتم کراں پکار، رو رو حال سنائیآ۔ سماجاں والے کرن خوار، ہنگتا وچ جگت لڑائیآ۔ میٹوں پر بھو تیرے بھگت چاہیدے دو چار، لکھ چوڑاسی وچے ودھائیآ۔ انھاں داناتا جوڑ میرے نال، جنہاں دے نال میرے من دی نالش رہی نہ رائیآ۔ میں سناواں اپنا حال، حالت اک بتائیآ۔ کلجگ انتم ہوئے کنگال، نام دھن پلُونہ کوائے پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نہ کوائے اٹھائیآ۔ مالا کہے میرے بھگونت، بھگون تیری سرنائیآ۔ سب دا توڑ گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیآ۔ توں اکو بودھ اگادھا پنڈت، وڈیا تیری سیو کمائیآ۔ سب دے انتر زرنتر دس اکو منت، فرنا من دا بند کرائیآ۔ در درویش کردا مننت، سپس جگدیس اک جھکائیآ۔ چارے دشا

ویکھ کے سمت، دین دُنی لئی تکائیا۔ ساچی رہے کسے نہ خلعت، خالق خلق نہ کوئے منائیا۔ جگت خواری دے دلت، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ میری انت آخر من لے منت، سچ دوارے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آتم دھار بخش اپنی ملت، ملاوٹ نظر کوئے نہ آئیا۔

سنگر و سنت سہیلا سچ سپاہی، جس دا سپاہ سالار اکو نظری آئیندا۔ ار جن یُدھسٹر دین گواہی، شہادت پچھن کولوں بھگتائیندا۔ گوہند پھڑ کے بنایا دُھر دا راہی، رستہ اک جنائیندا۔ جس دا نشانہ اُکے کدے ناہیں، تیر انیلا اک لگائیندا۔ بجر کپائی پار کرائے سچ سُبھائی، سکھن ٹیڈھی بنک آپ لگھائیندا۔ ایڑا پنگل پنڈھ مکائی، رستہ اگلا آپ سمجھائیندا۔ ساچا نور کرے رُشائی، نچ نیتز ڈگمگائیندا۔ امرت رس جام پیائی، ترشنا بھکھ گوائیندا۔ جس نے بنا دھرم سپاہی، وردی دُھر دی نام پہنائیندا۔ جس دا لباس سمجھے کوئی ناہیں، سو جم کی پھاس کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ سناائیندا۔ سنگر سپاہی کدے نہ پھڑے کھنڈا، تلوار دھار نہ کوئے چکائیا۔ اوہ شبدی رُوپ اترے وچ برہمنڈاں، پُریاں لوآں کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں اکو پر بھ دا پیار بھے چنگا، دُجی ریت نہ کوئے جنائیا۔ اُس دے اندر امرت دھار وہے گنگا، گوداوری سیو کمائیا۔ سو سوامی ہووے سنگا، ساجن ہو کے توڑ نبھائیا۔ جگ جگ سنت سپاہی کوڑی کریا دا میٹے دنگا، من وکار ہنکار دئے گوائیا۔ امرت آتم دیوے انندا، پر ماتم میلا میلے سچ سُبھائیا۔ جے کسے نے ویکھنا سپاہیو ایہہ ست رنگ دا ڈنڈا، جس نے ڈنڈوت دین دُنی دینی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سنگر شبد کہے سپاہی کدے نہ پھڑے بندوق، نشانہ اکھ نہ کوئے ٹکائیا۔ اوہ بنا اکھاں توں ویکھے چارے کوٹ، دہ دشا پھول پھولائیا۔ جد آوے تے میٹے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ چار ورنناں کر کے سوٹ، ست پُرکھ دئے ملائیا۔ بنائے ساچے پوت، پتا پُرکھ اکال دیوے دکھائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے نیچ اوچ، اوچ نیچ ایکا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سناائیا۔ سنگر شبد کہے میرا سپاہی نوجوان، جوہنوتا نظری آئیا۔ جس دے ہتھ نام کمان، چلہ تیر کمان چڑھائیا۔

کوڑی کریا توڑ گمان، غُربت اندروں باہر کڈھائی۔ جھگڑا مٹا دیوے زمیں اسمان، چوڑاں لوکاں چوڑاں طبقات پندھ مُکائی۔ انتر زرنتر دکھا کے سچ مکان، کایا کعبہ سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سپاہی آپ پرگٹائی۔ سچ سپاہی ہووے سنت جودھا، سوربیر نظری آئی۔ جس دے اندر ہووے گیان بودھا، بدھی توں پرے کرے پڑھائی۔ اکو نام گاوے سلوکا، سوہنگ ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ جو کلجک دے انت صدی چوڑھویں سنت سپاہی دے ملن دامل گیا موقع، بن کے دیو دکھائی۔ اوتھے چلے کوئی نہ سوچا، سمجھ دا لیکھا دے مُکائی۔ سنگر دے چرن لگ کے جن بھگتو سپاہی بننا نہیں کوئی اوکھا، جس دی پٹھ اُتے اپنا ہتھ لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائی۔ سپاہی کہے میں یعنی اوہ سکھیا، جیہڑی چار جگ نہ کسے سمجھائی۔ یعنی اوہ بھچھیا، جیہڑی ہتھوں نال نہ کوئی ورتائی۔ دینی اوہ سکھیا، جس دا حرف نظر کوئی نہ آئی۔ جس دے نال دو جہان جاوے جتیا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائی۔ ساچا سپاہی کدے نہ (وڈھاوے پٹھیا)، سنگھ اپنے پیار دی شہادت دے بھگتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائی۔ سنت سپاہی ہویا سوربیر، اندروں بل پرگٹائی۔ تیرے انتر پھر لاوے نام تیر، من دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ ایہہ تن وجود تیری جاگیر، آتم پر ماتم مل کے یعنی بنائی۔ جے سنت سپاہی نہ ہندا کبیر، قبراں دا لیکھا کون مُکائی۔ شرع دا کٹے کون زنجیر، شاستراں توں باہر کرے کون پڑھائی۔ مہر نظر نال بدلے تقدیر، تدبیر اپنی دے سمجھائی۔ سنت سپاہیو تہاڈا اک پاتشاہ تسیں اوس دے سارے وزیر، تصویر اپنے اندر لوکائی۔ جگت وٹوں دسو حقیر، حکم مٹو چائیں چانیا۔ ساچے سنتاں دی پریم نال پیار نال محبت نال بدل دیوے ضمیر، ضامن ہو کے اپنا پلو لے پھڑائی۔ فقیریاں والے اکھراں والے پتھراں والے کدے نہ بنیو فقیر، چننا وچ جھٹ نہ کوئی لنگھائی۔ جے اوس دے نام دی بن لائن توں ویکھو لکیر، نالائق توں لائق دے بنائی۔ جس نوں کٹے نہ کوئے سمشیر، تلوار دھار ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ بنا سنت سپاہی بنیاں لبھدی نہیں منزل اخیر، ملے میل نہ بے پرواہیا۔ ایہہ سنت سپاہی دی ویکھو بٹھدی دھیر، دھیانی دھیان نال لگائی۔ زرن گن دھارا سدا سچی گنی گھیر، سچ سچ ویکھ دکھائی۔ جے اے تک نہیں آئی دھیر، اندروں اُتوں دے دکھائی۔ جیہڑی کتھا کہانی کسے نہیں دسی پیر، سو صاحب سلطان دے درڑائی۔ جیہڑی سوانی سنگر نال نہیں ملی اخیر، اوہا ناتا لے جڑائی۔ جے تہانوں پریت لگے سچی دانگ کبیر، میلا سبھے لواں ملائی۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما۔ جے تہاں نے پریم پیار اندر ہتھ جوڑے، جوڑی دھر دی دیاں بنا۔ جتھے پہنچ نہ سکن اسو گھوڑے، ہاتھی گج نہ کوئے وڈیا۔ جتھے گاوندے نہیں سوہلے ڈھولے، راگاں نال ناد نہ کوئے وجا۔ جتھے نہیں کوئی ٹھگ چورے، تت وجود نہ کوئے دکھایا۔ سنگرُ شبد سنت سپاہیاں نوں آپے بہڑے، بھے بھیانک وچ ہوئے آپ سہایا۔ سوربیر بہادر کوڑی کریا دے دن رہ گئے تھوڑے، ساچے سپاہیاں مل کے ڈیرہ دینا ڈھایا۔ تہاڈی منزل وچ کوئی نہ اٹکاوے روڑے، رُوح بُت دی اندروں کرے صفایا۔ آتم پر ماتم مل کے دوویں ہو جان کورے، کوڑی کریا رہے نہ رایا۔ تہیں نوجوان بن کے دھر دے چھوہرے، شمع اپنی لو جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سپاہی سچا لیکھا دئے سمجھایا۔ سنت سپاہی ہتھاں نال کدے نہیں لڑا، گھسن سکی نہ کوئے لگایا۔ اوہ اوس منزل تے چڑھا، جتھے قدم نہ کوئے لگایا۔ شبد دھار نال من وکار پھڑا، پھڑ کے منہ دے بھار سُٹایا۔ پریم نال کہے توں روپ اوس ہر دا، جو ہر ہر دے ڈیرہ لایا۔ توں وچھڑیاں چر دا، چوراسی وچ بھجیس واہو داہیا۔ جے کدے ویکھیں گھر صاحب تھر دا، تھرے تھڑکیاں پار لنگھایا۔ آگے ہن ویکھو گیڑا کوس گڑا، بھگت سہیلے سنت سپاہی سارے لئے اٹھایا۔ دھیان کرے گیان کرے اپنی مہر دا، مُجبت دا محبوب اکو نظری آیا۔ جیسہڑا روپ دھریا شیر دا، بھبک اپنی دئے سمجھایا۔ پورن ہو کے ساچے سنتاں کوس گھیر دا، گھرنہ اندروں دئے کڈھایا۔ پورب جنم ویکھ کے من دے منکے پھیر دا، کرم دا لیکھا رہیا جھولی پانیا۔ اندر مندر کایا کعبے اکو رنگ دکھائے سمجھ سویر دا، گھڑی پل نہ کوئے ونڈ وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سپاہیو تہاڈے پچھے نو کھنڈ پر تھمی اُتے راج راجاناں شرع شیطان دی چھیڑ چھیڑا، جوہ بیگانی ساریاں رہیا دکھایا۔

جن بھگتو میل ملیا سری بھگونت، بھگون اپنے رنگ رنگایا۔ پوتر صاف کرے انتشکرن انت، انتر آتما کر رُشایا۔ سچ سوامی مل کے دھر دا کنت، سچ سہنجی دئے سہایا۔ شبد دھار بنا کے سنت، ست ستوادی جوڑ جڑایا۔ نراکار بنا کے پنڈت، آگم اتھاہ کرے پڑھایا۔ ستجگ ساچی بنا کے سنگت، ست دھرم

اک پر گٹایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے جنایا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے کوئی نندک، ٹھگی ٹھگ نہ کوئے کمایا۔ من کلپنا کرے کوئی نہ
 علت، شرع وچ نہ کوئے لڑایا۔ سرب دی سانجھی کرے سمت، اتر پورب پچھم دکھن اکو گھر دکھنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش
 ہووے ملت، میللا ملے سہج سُبھایا۔ ہرکھ سوگ غم نہ رہے چنت، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ پر بھ ملیاں دو بے اگے کرنی پئے نہ منت، در در سیس نہ کوئے
 نواپا۔ گرگھو ساچی منزل چڑھنا اپنی ہمت، مارگ لینا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سنایا۔ جن بھگت تیرے انتر
 دیوے بھگتی، بھوانا پر بھ اپنے نال ملایا۔ تیری آتما نور اگنی شکتی، شاخ ڈھر دی نظری آیا۔ تیرا مالک خالق اکو عرشی، شاہ سلطان وڈ وڈیایا۔ دیوے مان
 وڈیائی اُپر دھرتی، دھرتی دھرت دھول و بے ودھایا۔ تبتوں سمجھ آوے اپنے گھر دی، پڑدا اندروں دئے اٹھایا۔ ٹھنڈی دھار ملے سروور سر دی، نچھر جھرنا
 دئے جھرایا۔ جیہڑی کامنی کلپنا وچ (ہڑھدی)، ہڑھ دے وہن دئے وہایا۔ دین دُنی ویکھو سڑدی، چار گنت اگنی تت تپایا۔ بن بھگتاں آتم پر ماتم ڈھولا
 کوئے نہ پڑھدی، ساچا گیت نہ کوئے الایا۔ ویکھو کھیل اگے گھر دی، جو ہر ہر دارہیا ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دھرم اک دکھایا۔
 جن بھگتو ساچا ویکھو اکو دھرم، دھرم آتما اک سمجھایا۔ جس دی ذات پات نہیں کوئی ورن، برن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو سنت سہیلے اکو نام ندھانا پڑھن،
 سری بھگوانا راہ تکایا۔ سو منزل لاشرکی حق حقیقی چڑھن، واہو مل کے و بے ودھایا۔ سچ دوارے بن ونجارے کرو پرن، من ممتا دُور کرایا۔ اکو پُرکھ
 اکال دین دیال دے پر سنے چرن، چرنو دک لینا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا دکھایا۔ جن بھگتو تساں سنیا سچ سندیشہ،
 سنت سہیلے رہیا جنایا۔ بھگت اُدھارنا جس دا پیشہ، پیشینگوئی سب دی ویکھ دکھایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سدا رہے ہمیشہ، جوتی جاتا پُرکھ ابناشی سچھنڈ نواسی
 دُھر در گاہیا۔ سو کلج کوڑی کریا مایا ممتا موہ و کار جوٹھ جھوٹھ مُکا کے لیکھا، دیس پردیسا کھوج کھوجایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی آتم پر ماتم کرا کے ایکا، اکو کایا
 مندر دئے دکھایا۔ جس دے انتر رہے بُدھ بیکا، ویکھی اپنی کھیل کرایا۔ صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ہووے سب دا نیتا، نچ نیتز لوچن
 نین اٹھ دئے کھلایا۔ کوڑ کُٹمب چار گنت مکے انتم ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے انتم سب دا لہنا رہیا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک

دکھائیا۔ جن بھگتو سچ دوارا دیکھو ایک، اینکار اک پر گٹائیا۔ جتھے بھگتاں ملے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی نام لگائیا۔ جوٹھا جھوٹھا نہیں کوئی بھیکھ، بھرم وچ کرم
 نہ کوئے جنائیا۔ سو تھانوں ساچی دسے اک آدیس، عدل انصاف دے درڑائیا۔ جس دا پیار مُجّت وچ وسد ارہے سچکھنڈ دیس، درگاہ ساچی حق مقامے مکمل
 اپنی کار کمائیا۔ لیکھا جانے وشن برہما شو گنپت گنیش، دیوت سُر سُرپیت اند اندراسن سچ سَنگھاسن کھوج کھوجائیا۔ سو سب دی سُر ترقی کرے بیک، جیسہڑا اکال
 مورتی مورتی اپنی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ جن بھگتو جو سندیشہ دتا اندروں لال، لال رُپ اندروں دے
 دکھائیا۔ جس دی کایا مندر سچّی دھرم سال، مندر دُھر دا وے ودھائیا۔ دیکھ جوتی جگے بے مثال، مسل دامسلہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا لہنا پچھلا ماضی
 سو لیکھا دیکھے حال، اگلا پڑدا دے گھلائی۔ بھو گھلائے اگلے سال، آگن وچ راہ تگے جگت لوکائیا۔ جس لیکھ لکھا ونا شاہ کنگال، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک
 ملائی۔ دین دُنی دا بدل دینا نظام، و دیا دا (ودھان) دینا بدلایا۔ اکو نام ندھانا سب نوں کرنا پے پروان، پروانہ دُھر دا شبد سنائی۔ جن بھگت جو دھا سوربیر
 نوجوان، مرد مردانہ لئے اٹھائیا۔ سندیشہ دیوے راتیں سُنّیاں آن، بنا کٹاں راگ سنائی۔ لیکھا جانے سری بھگوان، بھگوان اپنا حکم ورتائیا۔ جیسہڑا سنجگ تریتا
 دواپر کلجک بنیا رہیا بے پیچان، سو پڑدا اوہلا بن وچولا شبدی ڈھولا دے سنائی۔ دیونہارا ساچا دان، دیدہ دانستہ نظری آئی۔ سچ سخی دا بن کے دُھر دا کاہن،
 گھنّیا بن نیا سر شئی در شئی دے چلائی۔ جس نوں حضرتان پیغمبراں مّیا امام، عملاں دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ شرع دا رہے نہ کوئے غلام، جگت زنجیر شاہ حقیر
 دے مٹائی۔ توں میرا میں تیرا نوری نور دا ہوئے اسلام، اسم اعظم دے جنائیا۔ بنا اکھراں توں دس کلام، کلمہ اکو دے دکھائیا۔ جنہاں اللہ واگرورام کرشن
 کیتا بدنم، اوم کہہ کے جھگڑا رہے پائیا۔ اُنھاں دے کایا مندر اندروں حرامی نظر کوئے نہ آئی۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں دے دینا
 پیغام، دو جہاناں کر شنوائیا۔ منزل دس کے اک آسان، گرگھ ویکتی ویکھ کسان، قسمت سب دی دینی بدلایا۔ جھگڑا کئے دین دُنی تمام، طمع دا کرے کوئی نہ
 مان، امام اکو دینا درسائیا۔ لیکھا سمجھا انجیل قرآن، پڑدا لاہے وید پُراں، شاستراں دی جڑ بن اکھر پڑھ پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا اکو اک پر گٹائیا۔ سچ سندیشہ دتا ہیرا لال، لال رُپ رہیا سمجھائیا۔ سب دا مالک اکو محبوب، پانتشاہ دُھر درگاہیا۔

جس دے نام دا ڈنکا وجے چارے کوٹ، کایا کٹیا سب دی پھول پھولایا۔ لوکات وچوں کڈھ دیوے جوٹھ جھوٹھ، سنت سہیلے دے اٹھایا۔ جنہاں دے پیریں کوئی تسمیاں والے ہونے نہیں بوٹ، نام دا ڈنڈا دے لگایا۔ سرتی دیوے کایا پنج بھوٹ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کرے رُشایا۔ کچھ لہنا دینا جانے سیری بھگوان ، جس دا جس رو س رہے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ساچا حکم آپ سٹایا۔ ساچا حکم چلے اینکار، اکل کل دھاری آپ جنایا۔ ویکھو پُرکھ اکل، اکل کل دھاری ویس وٹایا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چار، گر اوتار پیغمبراں اپنا حکم سٹایا۔ سو بھگت سہیلا اک اکیلا پرگٹ ہووے امّ اپار، الکھ اگوچر پڑدا دے اٹھایا۔ جن بھگتاں بخش کے اک پیار، ساچا مندر اک دکھایا۔ جتھے گرگھ سوہے لال، لالن اپنے رنگ رنگایا۔ کوڑی بدل دیوے چال، ست دھرم دی کرے سنبھال، چار ورن کرے پر تپال، بالک اپنی گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ جن بھگتو بھگتی دا ویکھو مول، انمل آپ سمجھایا۔ شکر دی تلو ترسول، جو ترے گن لیکھا دے مکایا۔ دُھر دا بچن نہ جانا بھول، انبھل دے وڈیایا۔ سنگر چرن ایکو دھول، دھوڑی ٹکا خاک رمایا۔ سب دا مالک اک کنٹول، کنت نور خدایا۔ جس نے بدل دینا اصول، اصلی اکو راہ دکھایا۔ دینا مذہباں منگے نہ کوئے محصول، کایا کرم نہ کوئے جنایا۔ دُھر دا حکم دیوے معقول، چار گنت نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا حکم آپ سٹایا۔ جن بھگتو کرو دھیان، ادھیاتمک بھيو گھلائیندا۔ اکھراں توں پرے دیواں گیان، اگیان رہن کوئے نہ پائیندا۔ ست دھرم دا اک نشان، نشانہ نر نرائن جھلائیندا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ اکھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ گر اوتار پیغمبر کرن پروان، پرا پسنتی مدھم بیکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ چارے کھانی چارے بانی دے بے زبان، زیر زبر ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ سو لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن اپنی کار کمائیندا۔ چار گنت دہ دشا ہوئے خیران، خیرانی اندروں باہر نہ کوئے کڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتو جو بولیا دھرم پیار، رسنا جہوا گایا۔ تس دا انتر اک ادھار، زرنتر نور چکایا۔ نمترن وچ آئے دربار، بھگت دوارے سو بھا پائیا۔ پورب جنم دا لہنا رہیا اُتار، مقروض قرضہ رہیا چکایا۔ منی وششٹ دا دے ادھار، رام گفتر نال شنوایا۔ ایدھیا دا حقدار، دسر تھ دار تھواہیا۔ سیوا کیتی نو برس

مہینے چار، کُشلیا نِت نِت سیس نواہیا۔ سُمتری دے کے اک پیار، سبجے دتا سمجھایا۔ کچھن رام جوڑ اپار، اپر پمپ پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدار ہیا کھلایا۔ جن بھگتو بھيو ابھیدار دتے آپ، آپ اپنی دیا کمایا۔ جس رام دارام نال ساتھ، رام رام وچ سمانیا۔ اوس دس کے اپنی گاتھ، گاتھا اگلی دتی درڑایا۔ مہینہ نظر آوے وساکھ، تھت پنجویں سو بھاپایا۔ ساڈھے تن دا وقت اندھیری رات، نگری ایدھیا وٹی ودھایا۔ رام نے سبجے کیتی بات، ہنس گھ دتا سناہیا۔ اٹھ ویکھ میرے بھرات، بھراتا دیاں جنایا۔ کلج کوڑی دے جماعت، انت سرب دکھدایا۔ ناتا جڑیا کسے نہ کملاپات، کمل نین درس کوئے نہ پانیا۔ تیری ہور ودھاواں آس، ترشنا آپ ملایا۔ تک اپر میرے آکاش، زرگن نور نور رُشناہیا۔ جتھے نہیں کوئی ذات پات، ورن برن نہ کوئی درسایا۔ اکو مالک پُرکھ سمرا تھ، سب دا داتا اک اکھوایا۔ اوہ ویکھنہار کھیل تماش، جگ جگ ویس وٹایا۔ جس نے کلج انتم جوت کرنی پرکاش، تتوت کرے رُشناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ دکھایا۔ رام کہا سُن میرے میت، متر پیارے دیاں جنایا۔ جس ویلے تریتا دواپر گیا بیت، ریتوان نظر کوئے نہ آہیا۔ جھگڑاپینا مندر مسیت، مسلہ حل نہ کوئے کرایا۔ کھیل مکے نہ اوچ نیچ، نیچوں اوچ نہ کوئے بناہیا۔ اوس ویلے کھیل کرنا ہر جگدیش، جگدیش اپنا پھیرا پانیا۔ جس دے آد جگاد جگ چو کڑی چھتر جھلے سیس، شاہ پاتشاہ سلطان حکم سناہیا۔ صدی ییسویں ہووے ٹھیک، ٹھا کر پرگٹے دُھر درگاہیا۔ تُوں اُس دی رکھنی اڈیک، مانس مانس جنم بدلاہیا۔ پہلے جگت دی دیوے پریت، پریت وچوں پریت اپنی دھار دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دے درڑایا۔ پورب لہنا دتے اک، اکل کل دھاری آپ جنایا۔ جیہڑا بن اکھراں توں رام نے لکھیا لیکھ، لیکھا سکے نہ کوئے مٹایا۔ کلج انتم دھار کے اپنا بھیکھ، ویس اولا لیا کرایا۔ جن بھگتاں مان کے سچ، سنگھاسن اکو رہیا سہانیا۔ سچ پریتی کر کے ہیت، مُجت اپنے نال پرناہیا۔ دُھر دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، نیا نام جگت چلاہیا۔ دُھر فرمانا دے سندیش، ستیاں لیا اٹھایا۔ جس کارن بٹرا ہویا پیش، پچھلا جنم دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سناہیا۔ سُن روپ لال بٹرا، بہتر ناڑی وجے ودھایا۔ ساچی کایا دا اندروں پھولے تیرا پٹرا، سچ دے دکھایا۔ جیہڑا لیکھ لبھا نہیں وچوں ڈھائی سطران، سطح توں اُتوں دے درڑایا۔ جتھے لیکھا نہیں کوئی سل پٹھرا، بجر کپاٹی پڑدا دے اٹھایا۔ جنم مران دا نہیں خطرہ، لکھ

چوڑاسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ اگے رہن نہ دیوے وکھرا، دُوجے گھر نہ کوئے بیٹھایا۔ جس منزل تے جگت چيو نہیں کوئی اپڑا، سبھے دینا پُچانیا۔ گرگھ باہروں رہے کوئی نہ بغلا پیرا، ہنس روپ وجے ودھایا۔ کچھ جھگڑا ویکھو وچ بصرہ، بستی سب دی پھول پھولایا۔ نوکھنڈ پر تھی دا کڈھ کے نمبر خسرہ، حد حدود دینی جنایا۔ سیری بھگوان کول دو جہاناں چھجرہ، جس دی لائن لکیر سمجھ کسے نہ آیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے پدھرا، پدماں دا لیکھا دے مکایا۔ جن بھگتو تہاڈیاں پوریاں کر کے سدھرا، سدا سنگ دے رکھایا۔ جگت جہان ویکھو خدرا، گداگر بنے لوکایا۔ مانو پھرے وانگ ڈنگرا، ڈھور بھجن واہو داہیا۔ کسے دارہنا نہیں دین مذہب دا جنگلا، چار دیواری کوڑی نظر کوئے نہ آیا۔ پرکاش بدلنا سوریہ چندا، منڈل منڈپ ویس وٹایا۔ پر بھونے ویکھ وکھاؤنا ڈونگھی کندرا، ٹلے پر بت بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر کایا مندر توڑ کے چندرا، زندگی دا جیون دینا بدلایا۔ تہاڈا تن وجود بنا کے متھرا بن بندرا، سرتی شبدي گوپی کاہن دینا نچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا دھرم اک پرگٹایا۔ جن بھگتو پر بھ دا ہووے دھرم دوارا، دھرم اکو اک سمجھایا۔ شرع دارہے نہ کوئے ونجارا، شریعت بیٹھے مکھ پُچھایا۔ کوڑی کریا کرے کنارہ، شوہ دریائے دے رڑھایا۔ ست دھرم دا ہووے جیکارا، ستجگ ساچا لے انگڑایا۔ پریم پریتی بھگتی ملے حق پیارا، پریمی پریم اک سکھایا۔ کھیل کرے گپت ظاہرا، اندر باہر پڑدا لاہیا۔ جس نوں سجدے کردے نمو نمو نمستے وچ ڈنڈاوت پیغمبر گر اوتارا، سچ دوارے سیس جھکایا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری نال ملایا۔ سچ پریتی ڈھر دی ریتی لوکمت چلے اپنی وارا، وارتا اگلی آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن دھار ایکنکار پروردگار سانجھا یار خلق خدائی آپ درڑایا۔ جن بھگتو ویکھو حق محبوب، صوفی سنتاں میل ملانیندا۔ جس دا عرش اک عروج، عالیشان سو بھاپانیندا۔ منزل دیوے اک مقصود، مسلہ اکو اک درڑانیندا۔ جس دی صفت کرے ہزارا درود، حضرت ہو کے پھول پھولانیندا۔ کلجگ انتم صدی چو دھویں کوڑی کریا شرع کرے نیست و نابود، نام ڈنکا اک سنانیندا۔ جھگڑا رہے نہ ایکا دُوج، دُتیا بھاؤ میٹ مٹانیندا۔ چار ورنناں دے کے ایکا سو بھ، من بدھی توں پرے آپ پڑھانیندا۔ بھاگ لگا کے کایا پنچ تت کلبوت، کلمہ اکو اک سنانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اپنی کوٹ، دشا بھگتاں پھول پھولانیندا۔

★ ۱۸ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

مالا کہے میں سچ دوارا بیٹھی ملی، نہ معلوم دیاں جنائیا۔ برہوں ویراگن ہو کے جھلی، جھک تلی بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی کوٹاں دی لیندی رہی بلی، تن ماٹی خاک دتے سُکائیا۔ کسے نوں لبھن نہیں دتی یار والی گلی، گل وکڑی گل نہ کوئے پائیا۔ تسبیح پھڑ کے ہوکا بھریا اعلیٰ، اللہ آگے سیس نوائیا۔ تیری کھیل ہووے بھلی، بھرم گڑھ تڑائیا۔ میں جھگڑا دیکھیا دلی، دلدرائ سنگ رکھائیا۔ صوفی سیس رکھے کوئی نہ تلی، تلوار خنجر رہی ڈرائیا۔ پروردگار مہربان نہیں چھلی، اچھل چھل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ جیہڑی دست امولک سچ پیار والی گھلی، گھر گھر دتی ورتائیا۔ اوہ مایا ممتا موہ وچ رلی، رستہ پچھلا گئی بھلائی۔ بھاگ لگے کسے نہ کایا ماٹی کھلی، خلق خالق دئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ اک چڑھائیا۔ مالا کہے میری جگ جنم دی آسا پنی، پایا پریم پڑکھ کرتار۔ جس نے دھر دربار پکار سنی، سُن پکار لیا اوتار۔ لکھ چوراسی وچوں ہر سنگت ساچی چنی، چار ورتاں دئے ادھار۔ نام ندھان دی لا کے دھنی، جگت میٹے دھواں دھار۔ لہنا دینا دیکھے جگت جگیا سو سنی، سوبھاؤنت ہر سکدار۔ بھاگ لگاوے اپنی کھی، کلمے دا کرم کرے نہ کوئے وبار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا اک دوار۔ مالا کہے میں دیکھیا آد جگادی مالک، ملک ملک کھیل کھلائی۔ دھار بناؤندا رہیا خلق، خالق خلق وچ سمائی۔ واسارکھ کے اُپر فلک، فرمانا دھر دا دئے فرمائیا۔ کلجگ انتم پوری کر کے شرط، شرع رہیا بدلایا۔ نرگن دھار آیا پرت، پتیر میشور ویس وٹایا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے غرض، غریب نمانے گود اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا راگ دس کے اگئی طرز، ناد اکو دتا و جائیا۔ میں دیکھ کے خیران ہوئی اسپرج، اچرج لیلا کی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ مالا کہے میں دیکھیا شہنشاہ ملوک، مالک دھر درگاہیا۔ سچ پریتی بخش سلوک، صلحکل نظری آئی۔ بھو چکا کے چارے کوٹ، دہ دشا کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں اندر رہن نہ دیوے جوٹھ جھوٹھ، در پڑدا دئے اٹھایا۔ اکو رنگ رنگائے تانا پیٹا سوت، سوتر دھاری ہوئے سہائیا۔ سچ دوار بخشے رسوخ، رخصت جگت ولوں دوائیا۔ پچھلا حکم کر منسوخ، اگلا ڈکا دئے و جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا رہیا اٹھایا۔ مالا کہے میں دیکھ ہوئی خوشحال، خوشیاں وچ راگ الائیا۔ پر بھ پایا دین دیاں، دیناں دیا کمائیا۔ بھگت سہیلے تنکے لال،

لالن اپنے رنگ رنگایا۔ دھرم دوار سچی دھرم سال، گھر ٹھاندا اک سہایا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ سب دی پوری کرے گھال، تپسوی تپ نہ کوئے بنایا۔ جگت ریتی بدل کے چال، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ دے کے نام شبد وشال، وشیا دا لہنا دئے گوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگایا۔ مالا کہے میں ویکھیا بھگت بھگوان داملپ، ملن والا نظر کوئے نہ آیا۔ دوہاں دا سانجھا تکیا جاپ، جگت دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ اکو چنگی لگی بات، جو باطن پڑدا رہی اٹھایا۔ سہنجی ہوئی رات، بھنڑی رین خوشی منایا۔ گرگھاں دتی دات، داتے دانی آپ ورتایا۔ سکھیا دتی ساکھیا، سہج دتا سمجھایا۔ ہر بھگت بنیو نار نہ کوئی کم ذات، بنا کنت کنتوہل ساچی بیج نہ کوئے سہایا۔ کلجگ کوڑی کریا پاؤنی وفات، فاتحہ پڑھے سرب لوکایا۔ لیکھا جانے طلوع آفتاب، خالق خلق اُپر کرے رُشانیا۔ مالا کہے میرا اُس دے چرن اک آداب، جو ادب نال بھگتاں دئے وڈیایا۔ اگے رہے نہ کوئے عذاب، عجب دا لیکھا دئے چُکایا۔ سنجگ نویں ساچنا ساچ، ساچن گرگھ جوڑ جڑایا۔ کھیلے کھیل ایکنکارا اکو واحد، واہوا جس دی وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا رہیا اٹھایا۔ مالا کہے میں دوویں ہتھ ملدی، اپنی خوشی بنایا۔ کھیل ویکھ پچھلے کل دی، کلمے کلام گئی بھلایا۔ جس ویلے ہر سنگت چلدی، چال چلن سوہنا نظری آیا۔ اندروں دھار نکلے کپٹ چھل دی، وشیاں دا وشا دئے بدلایا۔ وست ملے اگے پھل دی، پھل بھلواڑی آپ مہکایا۔ آشنا پوری ہوئی بل دی، باؤن دئے گواہیا۔ گوہند دھار رہے چلدی، چلت ویکھے لوکایا۔ جو آتم پر ماتم وچ رلدی، راہ اکو اک تکایا۔ اُس دے اندر جوتی بلدی، جوتی جاتا کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ رہیا چڑھایا۔ مالا کہے میرا لہنا دینا مکایا بھگتاں، بھگتی پوری دتی کرایا۔ دُھر دا حکم سنایا نال ارتھاں، ارتھی دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ نرگن دھار ویکھی ہر تھاں، تھان تھنتر سو بھاپایا۔ اکو رنگ چڑھایا ناری مرداں، مدد لے کے دُھر درگاہیا۔ سنجگ ساچا لاہیا پڑدا، اوہلا دتا اٹھایا۔ راہ دسایا دُھر دے گھر دا، جتھے ملے دُھر درگاہیا۔ جو سوہنگ ڈھولا پڑھدا، مالا کہے میں اُس دے چرناں سیس جھکایا۔ جو گرگھ اک دار میٹوں پھڑدا، مڑ کے پھرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ صاحب سلطان جس نوں نرگن ہو کے وردا، سو سرگن ہو کے اپنا

کنت ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھيو گھلائے اگلے در دا، در درویشاں لئے بلایا۔

★ ۱۸ ہاڑھ شہنشاہی سمت ۳ رات دے سے ★

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، سچ ست تیری شہنشاہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن حکمران، حکم تیرا ڈھر درگاہیا۔ اینکارے نوجوان، تیرا روپ انوپ الاہیا۔ آد نرنجن وڈ بلوان، سورپیر تیری وڈیائیا۔ ابناشی کرتے کھیل مہان، نرویر اپنی کار کمائیا۔ سری بھگوان وڈ بلوان، سچ پردھاگی آپ کمائیا۔ پاربرہم ست نشان، ست ستوادی آپ جھلایا۔ بچھنڈ دوارا کھول مہان، مہر اپنی اک کمائیا۔ تھر گھر بخش اگما مان، نگاہبان ویکھ دکھایا۔ شبدی دھار نوجوان، سچ دوارا اک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا روپ آپ پرگٹایا۔ سو پُرکھ نرنجن گہر گسپہر، گر اپنی کھیل کھلایا۔ ہر پُرکھ نرنجن بے نظیر، نظر توں پرے کرے رُشٹایا۔ اینکارا لیکھ جان شاہ حقیر، حکم اپنا اک ورتایا۔ آد نرنجن ڈھر دا پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری کرے پڑھایا۔ سری بھگوان بخشنہارا دھیر، دھیرج دھرم دھار پرگٹایا۔ ابناشی کرتا چوٹی منزل چڑھ بیٹھا اخیر، اکل کل دھاری اپنی کار کمائیا۔ پاربرہم پر بھ بن کے دستگیر، دست نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ پرگٹایا۔ ساچا کھیل کرے ہر میتا، سچ کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد سچ انڈیٹھا، ڈھر فرمانا اک سٹایا۔ دو جہاناں بدلنی ریتا، گر اوتار پیغمبر نال رلائیا۔ سچ دوار دکھاؤنا ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جھگڑا مٹاؤنا اوچا نیچا، آتم برہم اک سمجھایا۔ ساچا کلمہ دے حدیثا، حضرت ہو کے کرے پڑھایا۔ پرگٹ ہو کے جگت جگدیشا، جگدیشر اپنا راہ چلائیا۔ لہنا دینا پورا کرے محمد موسیٰ عیسیٰ، اصل دا اصل نور خدایا۔ گر اوتار پیغمبر اں جھولی پائے پچھلا کیتا، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ روپ دھار کے نیکن نیکا، وڈ وڈا دے وڈیائیا۔ کوڑی کریا بدلے نام نال طریقہ، شرع ڈھنگ نظر کسے نہ آئی۔ حکم رہے نہ رام سیتا، رادھا کرشن نہ کوئے شنوایا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیتا، مسلہ حق دے درڑایا۔ ڈھر دا کلمہ دے حدیثا، حاضر ہو کے

کرے پڑھائیا۔ پندھ مکائے بیس پیسا، بستر سب دے پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرنی کرتا آپ درڑائیا۔ جس نوں لہجہ دے رہے جگ چار، سہجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ گھلایا۔ (بندنا) کردے آئے وچ سنسار، نمسکار سجدیاں وچ سبیس جھکایا۔ شاستر سمرت وید پُران بانی بول کردی آئی اظہار، سو ظاہر ظہور کرے رُشائیا۔ جس دے سب کچھ اختیار، اخلاق کوڑا دے مٹایا۔ دھرم دا نام بول جیکار، اللہ واگرُو نام اکو بول سمجھایا۔ ساچا مندر اک دکھال، در دوارا اک سہایا۔ جتھے وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ دا جھگڑا رہے نہ رانیا۔ دیک جوتی جگے بے مثال، دیا باقی کملا پاتی اکو ڈگگایا۔ جن بھگتاں پوری کرے گھال حل ہوئے سوال، سسے دا لیکھا دے مکایا۔ دیناں بندھپ ہوئے دیال، در درویشاں کرے پرتپال، پرتپالک خالق ثالث ہو کے اپنی کار کمایا۔ آپے دیکھے مُریداں حال، مُرشد بن کے دین دیال، دیاندھ ٹھا کر سوامی اکو ہوئے سہایا۔ کلجگ انتم بدل دیوے چال، سہجگ ساچی سہائے دھرم سال، دھرم دوارا ایکنکارا اکو اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مٹلا ہر کرتار اک دکھائیا۔ ہر کرتا دھر کرتار، مہربان محبوب اک دکھائیا۔ زرگن نور جوت اُجیار، جوتی جاتا ڈگگائیندا۔ شبدی دُھن ناد جیکار، دو جہاناں آپ سٹائیندا۔ وشن برہما شو کر خبردار، دیوت سُر سرب اٹھائیندا۔ لہنا دینا مول چکا گرُو اوتار، پیغمبر قداماں اُپر آپ سٹائیندا۔ اٹھو ویکھو نیتز کھولو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری پچیا رہن کوئے نہ پائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت لئے اوتار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کل آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مٹلا اکو اک سہائیندا۔ سچ محل سہائے آپ، آپ اپنی دیا کمایا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ جیون داتا ہوئے سہائیا۔ دوجا نظر نہ آئے پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھياس نہ کوئے دکھائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پتت پُنیت دے بنائیا۔ بند کوڑی کایا مندر اندر کھول کے تاک، نور نور کرے رُشائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بنائے اکو سبجن ساک، ساک سین ہوئے اکو سہائیا۔ بھگت بھگوان، اک دوجے دے ہودن داس، داستان اگلی دے درڑائیا۔ سچ دوار ایکنکار نراکار کرے واس، پرکاش اپنا اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا در اک گھلایا۔ سچ کہے میرا گھلیا دروازہ، درویش ملے وڈیایا۔ کرپا کرے غریب نوازا، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جس نے آد جگاد جگ چوکڑی جیو جنت سادھ سنت گر

اوتار پیغمبر لکھ چوڑاسی ساجن ساجا، وشن برہما شوکھے اندر سیوا لایا۔ سو سوامی انترجامی نرگن لوآں پُریاں کھنڈاں برہمنڈاں پھرے بھاجا، جوتی جاتا سب نوں ویکھ وکھایا۔ کلجگ انت انتشکرن سب دارچیا کاجا، کرنی دا کرتا اپنی کار کماہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دہ دشا نوست مٹے اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند چوکایا۔ گرگھ ساچے سنت جنناں پورب جنم دیاں پوریاں کرے آساں، اصل وچ اپنا نور درساہیا۔ گھر گھر مندر اندر گوپی کاہن وکھاوے ساچی راسا، منڈل منڈپ وجے اک ودھایا۔ جھگڑا مکائے دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں، پتن اک وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملاہیا۔ ساچا میلا کرے آپ، اپنی دیا آپ کماندا۔ نرگن دھار وڈ پرتاپ، پرم پُرکھ ویس وٹائیندا۔ ساچی دُھر دی لے سوغات، نام انملا آپ ورتائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، گھر گسپھر بھو کھائیندا۔ سچ دھرم چلاوے راتھ، کلجگ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جن بھگتاں پوری کر کے آس، آسن اکو اک وکھائیندا۔ کسے لبھنا پئے نہ وچ پرہاس، جنگل جوہ نہ کوئے پھرائیندا۔ کرپا کرے سرب گنتاس، گنوتنا ویکھ وکھائیندا۔ ساچی منزل دے کے گھاٹ، گھاٹا پورب جنم کرم دا جھولی پائیندا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی میٹ کے واٹ، وٹنا اپنا نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیندا۔ ساچا حکم دیوے فرمان، فرنا اندروں بند کرائیا۔ بھگتاں میل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کماہیا۔ کھنڈا کھڑگ نہ کوئے کرپان، کرپاندھ ہوئے سہایا۔ جودھا سورپیر نوجوان، نوبت اپنا نام جنایا۔ گر اوتار پیغمبر کرے سوادھان، سُتیاں لئے اٹھایا۔ لیکھا جانے دو جہان، دو جہاناں والی آپ وکھایا۔ چار جگ جو گاؤندے آئے گان، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ سارے اوس دی لاؤ میزان، گن گن دیو سمجھایا۔ کس دا قایم رہیا دھیان، کون اصل روپ وٹایا۔ کون کردا رہیا پچھان، بن اکھراں کر پڑھایا۔ کیہڑا دیندا رہیا گیان، اگیانیاں اندھ اگیان مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے حکم سنایا۔ سچ دوارے حکم دیوے ایک، ایککار آپ سنایا۔ کلجگ انت چار گنت کیوں ودھیا بھیکھ، بھیکھادھاری ڈیرہ لایا۔ ترے گن کیوں لائے سیک، پنچ تیت رہی جلاہیا۔ گر اوتار پیغمبر اندر وڈ کے دسو ہیبت، پڑدا اوہلا دینا اٹھایا۔ جس کارن ارجن سیس وچ پوائی ریت، تسی توی وٹی ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ کرنی کہے سُن میری عرض، آرزو دیاں درڑایا۔ بھگت ادھارنا تیرا فرض، فرماں بردار لینے بنایا۔ سب

دی پوری کرنی آسا منسا غرض، غریب نہانے گود اٹھائیا۔ اپنی کھیل دستنی اسپرج، اچرج لپلا آپ دکھائیا۔ توں جو دھا سور پیر مردانہ مرد، مدتاں دے وچھڑے لینے ملائیا۔ شرع چھری پوہے کسے نہ کرد، قاتل مقتول دوہاں ہونا سہائیا۔ نو نو چار دی ویکھ لافر، بنا اکھراں کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ حکم کہے میرا حکم سچا، سچ دیاں درڑائیا۔ کلج انتم ویکھ کایا ماٹی بھانڈا کچا، کوڑی کرپا پھول پھولائیا۔ کون دوارے دھرم دی دے ستا، ست دیپ پڑدا دینا لاہیا۔ کون نام رنگن اپنا چولا کر کے بیٹھارٹا، رتن امولک تیرا سوبھاپائیا۔ کون محبت اندر پھرے ٹھا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ کون سیوا کرے ہتھوں، چاکر خاک روپ بدلایا۔ کون درشن پائے اکھاں، نیتز لوچن نین آپ گھلایا۔ کون راگ گائے وانگ بھٹاں، بھٹناگر اپنا تال وجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ دھر فرمان کہے تینی اوتار آؤ آگے، اگلا بھجو گھلایا۔ پچھلے چار جگ دے ویکھو مزے، مذہباں ول دھیان لگائیا۔ جس کارن سارے نئے، شبد حکم درڑائیا۔ ساچی دھاروں آئے بھجے، اپنا پندھ مکائیا۔ نرگن دھار سنگ سجے، ساجن اکو جوڑ جڑائیا۔ ذراتکو کیہرا سنت بن میری کرپا چٹھیا اُپر شاہ رگے، نو دوارے پندھ مکائیا۔ کون تہاڈے پیار اندر اپنی سرتی بدھے، بندنا اکو سیس نوایا۔ کیہری کارے لائے دھندے، دھرم دینا سمجھائیا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں ایشاں والے ہوئے گندے، من ممتا وچ ہلکائیا۔ اکھاں نال دکھاو چنگے، جیہڑے پر بھ نوں سیس جھکائیا۔ پریم دھار ہوون ٹھنڈے، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ منزل پوڑی چڑھن ڈنڈے، حق حقیقت کھوج کھوجائیا۔ جتھے پرکاش نہیں سور یہ چندے، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ دین مذہب نہ کوئی پابندے، رام کرشن سیس نہ کوئے جھکائیا۔ پتھراں والا مندر کوئی نہ لنگھے، مٹھاں متھانہ کوئے گھسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنائیا۔ دھر دا حکم سُنو نال سختی، ساکھیاں دیاں درڑائیا۔ اپنا کھوجو جگت ویکتی، ویکھو تھائیں تھانیا۔ بنا پر بھ دے کس دی پوری ہوئی بھگتی، بھگوان مل کے خوشی منائیا۔ نرگن جوت لے کے شکتی، شرع دا بندھن گیا کٹائیا۔ مل کے پریتم عرشی، عرشاں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ منظور کرائے عرضی، آرزو اپنی رہیا دکھائیا۔ سار پا کے ساچے گھر دی، پڑدا اوہلا رہیا چکائیا۔ دھار ویکھ نرائن نر دی، نر نکار نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا منگ منگائیا۔ تینی اوتار کرو جلدی، اپنا لیکھا دیو درڑائیا۔ چاروں گنٹ اگنی بلدی، کیوں نہ مات سکے بھجائیا۔

ایہہ کھیل نہیں کوٹی کوٹ کل دی، کپٹ وچ ویکھو لوکائیا۔ سار پاؤ جل تھل دی، مہینل پڑدا دیو اٹھائیا۔ کھیل ویکھو گھڑی گھڑی پل پل دی، پلک دے پچھے کی رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ رہیا سٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر سُنو سندیشہ اپنی ویکھو سندھی، سند سب دی رہیا جنائیا۔ کیوں من واسنا کوڑی کریا ہوئی گندی، کرم کانڈ وچ ہلکائیا۔ کیوں شرع دی پا پابندی، پاربرہم نہ میل ملائیا۔ کیوں نہ تند ستار وچ تند دی، تلواڑا دے دُھر درگاہیا۔ کیوں آتم ہوئی رنڈی، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ذرا اپنی اپنی پھر کے ویکھو لوکمت ڈنڈی، ڈنڈاوت تہاڈی گئے بھلائیا۔ چار گنٹ دے پاکھنڈی، جوٹھ جھوٹھ وچ دھائیا۔ سپس بھار چکھیا نہ اپنی کندھیں، ہتھ خالی رہے کرائیا۔ سینا سرتی واہ کے بیٹھی رہی کنگھی، نیز نیئاں کلج کلج دھار سہائیا۔ تن شنکار (بن دی) رہی چنگی، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ کسے نہ ملیا دُھر دا سنگی، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ منوآ من بن فرنگی، گھر گھر کرے لڑائیا۔ کیوں نام دی ہوئی تنگی، تنگدست لوکائیا۔ کتھے گئی بھوانی چنڈی، چنڈالاں کرے نہ کوئے صفائیا۔ کیوں نیز اٹھ ہوئی انھی، نین نہ کوئے رُشائیا۔ چوڑاسی کٹے کوئے نہ پھندی، پھاسی گلوں نہ کوئے لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سٹائیا۔ تینی اوتار کہن پر بھ سانوں لین دے جھاک، جھاک چار گنٹ وکھائیا۔ اپنا کھول لین دے تاک، پڑدا پڑدے وچوں اٹھائیا۔ جدھر ویکھئے دے کوئی نہ ساک، سجن سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ست دھرم ہو یا ناس، جگت برہم مت نہ کوئے درڑائیا۔ زرگن نور نہ کوئے پرکاش، اندھ اندھیرا گیا چھائیا۔ لیکھے لگے کسے نہ پون سواس، ساہ ساہ نہ کوئے سمائیا۔ کوڑی جگت پیندی ویکھی راس، گوپی کاہن بن کے تیرا سانگ ورتائیا۔ سینا رام بن کے پھرن وچ پر بھاس، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ تینی اوتار کہن اسیں تیرے داس، داستان سارے رہے سٹائیا۔ جے ویکھئے پُر تیرا پرکاش، آکاشاں توں پرے تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ اوتار کہن کی دے اُپر دھرت، دھن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ ساڈی پوری ہوئی شرط، شرع دا لیکھا دے مکائیا۔ ساڈی اکو اک عرض، بنتی رہے سٹائیا۔ تیرے کول سب دی فرد، پچھلا پڑدا لئے چکائیا۔ غریب نمائیاں ونڈ درد، دکھیاں انا تھاں ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سری بھگوان کہے ویکھو محمد موسیٰ عیسیٰ، عمل دیاں درڑائیا۔ کلماں والی کھوج حدیثا، حضرت توں پڑدے آپ چکائیا۔ کی کہے قرآن مجیدا، تیس بتیسا کرے پڑھائیا۔ کی لہنا دینا

ابہدا، عدم ایتماد دیاں درڑائیا۔ کی تہاڈے نال قول کیتا پوشیدہ، سبجے دینا سمجھائیا۔ کی لے کے حق رسیدہ، رستہ آئے درڑائیا۔ کیوں سدھا نہیں کردے دیدہ، دائرہ ویکھو دین مذہب گوسائیا۔ کیوں راز ہو یا پچیدہ، پڑدا اوہلا دیو اٹھائیا۔ ویکھو تہاڈے اُتے رہیا نہ کسے دا عقیدہ، عقل دی جگت چلے چترائیا۔ نظر آئے نہ کوئی میتا، نسل تہاڈی گئی نس بدلائیا۔ تہاڈے کول جیسہڑی وصیتا، وصل دے یار خدائیا۔ جس نے سب دیاں بدل دینیاں طبیعتاں، طبھاوتی بدلائیا۔ لیکھا مکائے کعبے والیاں مسیتا، مسلہ اپنا دینا سمجھائیا۔ سب دا خالی کر کے کھیساء، خصم نے پڑدا دینا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنگر دسو جگ حالت، زرگن زرویر منگ منگائیا۔ کیوں دھرم دے اندر ہوئی جہالت، نانک گوہند دیو سمجھائیا۔ تئیں دس کے آئے اک زرنکار صحیح سلامت، پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ دھرم دی دھار جگت امانت، عملاں وچ خلق خدائیا۔ صدی چودھویں سارے کرے خیانت، کرنی کار نہ کوئے کمائیا۔ بانی پڑھ پڑھ کیوں منو آ کرے بغاوت، تن وجود کرے لڑائیا۔ کیتھے گئی نام والی سخاوت، جو سخیاں دے کاہن دئے ملائیا۔ دسو کس دی دینی ضمانت، اتنم لو جھڈائیا۔ فرضی کھیل نہیں بناوٹ، دُھر دا مالک آپ جنائیا۔ تن وجود نہیں سجاوٹ، کپڑا اوڈھن نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ سناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہوئے اکٹھے، اکھ اکو وار اٹھائیا۔ جس کارن لوکمت گئے نٹھے، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ میرے نام دے دے کے آئے پتے، پتہر میثور اک سمجھائیا۔ جو ہر گھٹ اندر وسے، سب توں زالا جوت اکالا سچکھنڈ نواسی دُھر درگاہیا۔ سو کس بدھ کلجگ انت میٹے رین اندھیری متے، مسلہ سب دا حل کرائیا۔ کنت بھگونت زرگن سرگن پت رکھے، پتہر میثور دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آو ہوئے سرب بھرا، بھرم ویکھئے سرب لوکائیا۔ جو شرع آئے سمجھا، دھرم آئے درڑائیا۔ جو نام آئے جپا، اکھراں وچ لکھائیا۔ جو مارگ آئے لگا، مانس مانس ونڈ ونڈائیا۔ جو ڈنکے آئے وجا، ڈھولے ناد شنوائیا۔ جو دوارے آئے اُپجا، مندر مسجد شہودوالے مٹھ ناووں دھرائیا۔ جو دس کے آئے نام جڈا جڈا، حصے اکھراں والے پائیا۔ اچ او سے توں سارے ہوئے فدا، قربانی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ حق مالک اوہ خالق پرتپالک اوہ داتا بے پرواہ، پروردگار اک اکھوائیا۔ جلوہ گر خُدا، خُدی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سارے چلیے اوہدی وچ رضا، رمز نال رمز لئے ملائیا۔ جس نے ساری سرشتی دینی پڑھا،

اندر وڑ کے کرے پڑھائیا۔ ساچا بیڑا دینا چلا، نوکا اپنا ناؤں رکھائیا۔ اکو رباب دینی وجا، تند ستار دے ہلائیآ۔ جو رویا سواس ساہ ساہ، صاحب دُھر در گاہیا۔
 اوسے نوں کہا اللہ اللہ، عالمین نور خدائیا۔ سجدیاں وچ آئے سیس جھکا، مکتباں وچ کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار
 کمائیا۔ ساچی کرنی کہے کی کرنا، کرم کانڈ دیو درڑائیا۔ کیہڑا پلو پھڑنا، پلک پلک وچ رُشنائیا۔ کیہڑا اکھر پڑھنا، نراکھر کھوج کھوجائیا۔ کیہڑے گرہ وڑنا، در ساچے
 وجے ودھائیا۔ کون ملے سرنا، سرنگت کون اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دے اکو چرناں، دو جاشٹ نہ کوئے منائیا۔ توں میرا میں تیرا سب نے
 مل کے ڈھولا پڑھنا، نرگن دی نرگن کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہن سُنئے اگلا
 ناؤں، نر نرکار رہیا درڑائیا۔ وسیئے اوس گاؤں، جتھے بھگت سہیلے سو بھاپائیا۔ تکئیئے اکو پتا ماؤں، پاربرہم نور خدائیا۔ مانئے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ کوئے
 تپائیا۔ اوس دا ویکھیئے اکو راہو، جو رہراں دے دکھائیا۔ خدی داما مالک اک خداؤ، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ جے اوس نے سانوں بھیجیا دُھر در گاہوں، دُھری
 اپنی اُتے بھوائیا۔ پھر لے گیا پھر کے باہوں، تیاں نالوں کر جڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 کرئیئے اک صلاح، مشورہ اپنے نال ملائیآ۔ سارے منئیئے اک رضا، سر صاحب اک جھکائیا۔ خوشی ہوئیئے جے پُرکھ اکال بنیا اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ لکائیا۔
 اسیں ایہناں دی شہادت دیئے بھگتا، جو بھگت سہیلے پر بھ دانام دھیائیا۔ اپنا پلو لئیے جھڈا، لوکماں نہ راہ تکائیا۔ جس نے جگت جہان لیا اُپجا، اوسے دی جھولی
 پائیا۔ اوہ چلاوے جویں رضا، اپنا حکم ورتائیا۔ اسیں ویکھیئے تھاؤں تھاں، کس بدھ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ لئیے سمجھائیا۔ ویکھ کے کہیئے واہو وا، واہو تیری
 بے پرواہیا۔ ایسے کر کے تینوں کہا الہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ کھلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہن کرئیئے منظور، حکم منئیئے
 دُھر در گاہیا۔ کھج کھج کرپا پر بھ میٹے اگے فنور، ساڈا زمہ رہے نہ رانیا۔ مایا ممتا بھریا پور، نیا آپے دے ڈبائیا۔ اسیں بیتی کرئیئے ضرور، ضرورت اپنی پور
 کرائیا۔ پر بھو جن بھگتاں دے بخشیں سرب قصور، دکھیاں درد گوائیا۔ اوہ تیرے تیرا دے نور، نور نور رُشنائیا۔ تیرے نام دی سُنڈے تُو، تریا توں پرے
 کھوج کھوجائیا۔ در بردے بن مزدور، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ توں سرب کلا بھر پور، شہنشاہ وڈیائیا۔ ہونا سہائی نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جو چڑھ

کے گئے تیرے پور، بیڑا پار لنگھانیا۔ جنہاں داراہ تگے منصور، انا الحق ڈھولا گانیا۔ شکر سٹ کے اپنی ترسول، منکا ہتھ رہیا پھڑانیا۔ برہما قول نہ گیا بھول، وشنوں وشو سیو کمانیا۔ ایہناں دا لہنا دینا دینا مول، لیکھا پچھلا جھولی پانیا۔ عدل عدالت کرنی تیرا اصول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک وکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اساں جھگڑا چھڈیا قدیم، قدرت دے مالک تیری سرانیا۔ کلج اتم کر دے ترمیم، طریقہ اپنا اک درٹانیا۔ تیرا مارگ سدا مہین، جگ نیتز نظر نہ آنیا۔ اسیں سارے کریئے یقین، یکے بعد دیگرے سیس جھکانیا۔ سب توں اتم سوہنگ تیری تعلیم، جو جنم توں پہلوں سب نوں دیں سمجھانیا۔ تیریاں بھگتاں کہیئے آفرین، خوشیاں نال سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی کر منظور دُعا، دوہری دھار جنایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ وبا، آدم حوا سار رہی نہ آنیا۔ ساچا نام کر رواں، حکم حکم وچ سنانیا۔ تیرا جگ ویکھئے نواں، تیرے نام وجے ودھانیا۔ سب دا بدل دے سماں، سماپت ہوئے لوکانیا۔ منو آکوڑ رہے نہ پما، گوہند دھوکھا رہن کوئی نہ پانیا۔ ایشٹ رہے کوئی نہ چما، چن گلشن اپنا دے مہکانیا۔ دین مذہب رہے نہ بنا، حد حدود نہ کوئے ونڈانیا۔ جن بھگتاں نوں کہے پر بھو آمیریا چن آں، پتا ہو کے پوت گود اٹھانیا۔ اپنا نام سنا پنا کتا، سروتے اندروں لے بنانیا۔ متا دی رہے کوئی نہ طمع، تانس دینی کڈھانیا۔ پون سواس ویکھو دماں، دامن اپنا نام پھڑانیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا چکھانہ کوئے جلاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا جھولی پانیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو گر پیغمبر اوتار، سندیشہ دُھر درگاہیا۔ جس کارن آیا وچ سنسار، نرگن ہو کے ویس وٹانیا۔ سو لیکھا دساں اگم اپار، الکھ اگوچر بھیو کھلایا۔ پورب جنم دے وچھڑے لئے بھال، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجانیا۔ بھگت سہیلے بنا کے اپنے لال، لال لال رنگ رنگانیا۔ مُرشد ہو کے پچھیا حال، مُریداں اپنا جوڑ جڑانیا۔ سب دی لیکھے لا کے پورب گھال، جنم کرم دا لہنا جھولی پانیا۔ امرت سہا کے تال، جگت ترسنا بھکھ مٹانیا۔ در مندر اک وکھال، بھگت دوارا سو بھانیا۔ جتھے وسن شاہ کنگال، اکو رنگ رہیا رنگانیا۔ اس توں پرے نہیں کوئی دھرم سال، دھرم دوارا نظر کوئے نہ آنیا۔ جس گرہ پرگٹ ہووے دین دیاں، غریب نمانے گلے لگانیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے سیو کمانیا۔ سب توں وکھری نرالی دس کے چال، چاروں گنٹ کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈانیا۔ گر اوتار

پینغمبرو میرے دیکھو سجن میت، بھگتی وچ وڈیائی۔ جنہاں دے اندر و سیا اگوگیت، سوہنگ ڈھولا دتا سمجھائی۔ اوہ ناتا چھڈ گئے مندر مسیت، کایا کعبہ خوشی منائی۔ جگت واسنا ہو اتیت، ترے گن اتیتا ویکھ وکھائی۔ آتم پر ماتم لا کے پریت، پریتم اکو رہے منائی۔ پچھلا لیکھا سب دا گیا بیت، اگلا مارگ اک درڑائی۔ سب دی گنڈھ گئی تیچ، برہا شو دے گواہیا۔ اچ توں بھگت کوئی نہ رہے نیچ، نیچاں توں اوچ دتے بنائی۔ نہ کوئی ہست رہیا نہ کیٹ، کیٹاں دے کیٹ دتے ترائی۔ سو مانس جنم گئے جیت، جنہاں ملیا ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ گر اوتار پینغمبرو دیکھو میرا کھیل اگم کا، اگڑی کار کمائی۔ جس بھگت نے پھیریا منکا من کا، من کارپ بدلائی۔ میں ذمیوار ہو یا انہاں دے تن کا، آتم اندروں کھوج کھوجائی۔ روپ بناواں ساچے جن کا، جن جننی دیواں وڈیائی۔ جھگڑا رہن نہ دیواں من کا، متا موہ مٹائی۔ لیکھا تک جائے شرع غم دا، غمی وچ خوشی دیاں بدلائی۔ بھجو گھلا کے نرنتر برہم دا، پار برہم ملائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائی۔ گر اوتار پینغمبرو دیکھو جنہاں پہنیا چھلا، شالا دتی وڈیائی۔ اوہناں دی سیوا کرے تہاڈا اللہ، علیحدہ رہن کوئے نہ پائی۔ پر بھ دا بھگت کدے نہ ہووے اکلا، نرگن سدا سنگ نبھائی۔ جس آتم پھڑایا اپنا پلا، پلو گنڈھ نہ کوئے گھلایا۔ سر شٹی نال کر کے ول چھلا، اچھل اچھل اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائی۔ گر اوتار پینغمبرو جنہاں نے پھڑی اکیاں منکیاں والی مالا، مالک ڈھر دا دے وڈیائی۔ اوہ کوئی رہیا نہ ادنی اعلیٰ، اکو رنگ دتے رنگائی۔ جس نوں تسیں کہندے خدا تعالیٰ، اوہ انہاں دے تالے اندروں دے گھلایا۔ آپ بنا کے اپنے بالا، گودی ڈھر دی دے لکائی۔ چار جگ توں وکھری چلا کے چالا، چال نرالی اک پرگٹائی۔ ساچا منتر اک سکھالا، سو پُرکھ نرنجن دتا سمجھائی۔ کلج کوڑی کریا داغ رہے نہ کالا، دُرمت میل آپ دھوئی۔ سچ دوار سچ سچ دھرم سالا، در اکو اک گھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ گر اوتار پینغمبرو جنہاں مالا لئی پھڑ، دوہاں ہتھوں وچ لکائی۔ اوہ منزل پر بھ دی گئے چڑھ، راہ وچ نہ کوئے اٹکائی۔ توڑ کے کوڑا گڑھ، گھر ساچے سو بھا پائی۔ بن اکھراں توں توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑھ، برہم پار برہم مل کے وجے ودھائی۔ پنا سرور نہاؤن ساچے سر، جتھے سُرسی جمن گنگا گوداوری نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی قلعہ کوٹ دے سے گڑھ، بنک دوار نہ کوئے وکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، اپنی کرپا کر، ساچا بھجو رہیا

گھلایا۔ گر اوتار پیغمبرو آو ویکھو بھگتاں جوتی، جوت اِکو نظری آئیآ۔ پرم پُرکھ دے مانک موتی، اِکے سِپ وچوں باہر کڈھائیآ۔ دھرم دے بن گئے گوتی، گوتم نیناں نیر وہائیآ۔ رُوداس چمارا موچی، مُشکل سب دی حل کرائیآ۔ بٹوارا کڈھ کے واسنا کھوٹی، کھوٹے کھرے نال رلائیآ۔ رُوداس چڑھ کے منزل چوٹی، چوٹ شبد کرے شنوائیآ۔ بدر سُدامے لوڑ رہی نہ دھوتی بودی، بودھ اگادھ کرمی پڑھائیآ۔ سب دا ٹھاکر اِکو مَوَجی، پر بھ ملیا دُھر درگاہیا۔ جس نے وکھری کھوج کھوجی، سنت سہیلے لئے اُٹھائیآ۔ اپنے نام دی دے کے روزی، بُکھیاں دِتا رجا ئیآ۔ او گر کھو تہا تھوں وڈا نہیں کوئی جوگی، جگتی پر بھ نے دتی سمجھائیآ۔ تہا تھوں وڈا نہیں کوئی جوگی، جنہاں نے بھین بھرا دتے تجائیآ۔ تہاڈے توں وڈا نہیں کوئی بیدی سوڈھی، جو اِکو پُرکھ اکال دھیان لگائیآ۔ تہاڈے توں وڈا برہوں دا دسے نہ کوئی روگی، جو وچھوڑے اندر راہ تکائیآ۔ جنہاں نوں پر بھ نے دتی سو جھی، سُتیاں لیا اُٹھائیآ۔ اگے خوشیاں نال بیٹھیو وچ گودی، گوداوری کڈھے گو بند دے کے گیا گواہیا۔ تہاڈی خاطر نرگن دھار نرگن نانک کولوں چلایا خانہ مودی، مڈتاں دا لیکھا رہیا مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیآ۔ گر اوتار پیغمبرو آو ویکھو مالا کی کچھ کہندی، کہہ کہہ رہی سُنائیآ۔ جاں تکیا تے بھگتاں چرناں ڈھندی، ڈھیہہ ڈھیہہ سِیس نوئیآ۔ نیویں ہو ہو بہندی، نیتز نین اکھ شرمائیآ۔ جیسہڑی دھار جگ جگ بھانا سہندی، سد بھانے وچ سمائیآ۔ انھاں دے چرن دھوڑ مالا کہے میٹوں لگے مہندی، رنگ رنگیلا رنگ رنگائیآ۔ جنہاں دا راہ جگ چو کڑی رہی وینہدی، بن نیناں نین اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو دے گھلایا۔ مالا کہے میری پوری ہوئی مُنیاد، نیاں رکھیاں توں کھہرا لیا پُھڈائیآ۔ میرے وڈے ہوئے بھاگ، بھگتاں ہتھ وچ لئی ٹکائیآ۔ میں اندروں گئی جاگ، سوئی سُتی نے اکھ گھلایا۔ آیا اک ویراگ، ویراگن ہو کے دیاں دُہائیآ۔ جنہاں نوں ملیا کنت سہاگ، پر بھ داتا بے پرواہیا۔ انھاں دا بدل دتا سماج، اندر وڑ کے آپ سمجھائیآ۔ سُنائی اگئی آواز، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ کسے نوں پڑھنی پئے نہ کوئی نماز، مصلا ہیٹھ نہ کوئے وچھائیآ۔ اِکو بخش کے اپنی دات، داتے دانی دتا سمجھائیآ۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤنی گاتھ، گہر گسپیر ہووے سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گرہ آپ دکھائیآ۔ مالا کہے میرے انتر آئی خوشحالی، خوشیاں وچ جنائیآ۔ میرے تن وجود چڑھی لالی، لال رنگ دتا رنگائیآ۔ جن بھگتاں پوری ہوئی گھال گھالی، گھالنا وچ پئے لوکائیآ۔ گر کھو میٹوں پھیرنا پئے نہ

وار باہلی، بہنتا حصہ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا پور کر اییا۔ مالا کہے جن بھکتو تہاڈا ہریا ہویا ووار، ووارا دتا کر اییا۔
 پھیر مالا پھیرنی پئے نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری توں پرے دتا پہنچایا۔ جنم لینا پئے نہ دوجی وار، مات گر بھ نہ اگن تپایا۔ کسے نوں کرنی پئے نہ نمسکار،
 چرن دھوڑ نہ کوئے رمانیا۔ تہاڈا بھانڈا گھڑنا نہیں کسے گھمیار، ٹھٹھیار چک نہ کوئے بھوایا۔ کایا مندر وچوں کڈھ کے سچھنڈ مندر لینا بہال، دوارا اکو اک
 سہانیا۔ تہاڈی خوشیاں دی وچنی چھال، برہمنڈاں دا پندھ مکایا۔ جس گرہ وسے سنگھ پال، پاربرہم وچ سامیا۔ جگدیشا منجیتا وسے نال، سورن سورن رُپ
 درسامیا۔ پنجواں مل کے نال گردیاں، نانک لیکھا پور کر اییا۔ پنج پروان ہوئے پردھان، پنچے درگاہ سوہن پانیا۔ پنجاں دا جھلدا اک نشان، پنچم گرو دئے
 گواہیا۔ پنجاں دے پچھے جانے پچھلے لال، جو گرگھ سوہنے نظری آیا۔ ہاڑھ ستاراں لئے بہال، سمت شہنشاہی تن دئے گواہیا۔ تہاڈی پوری کیتی گھال، کلمیاں
 دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اتم گودی لئے سوال، جتھے ستیاں نہ کوئے اٹھایا۔ گرگھو ہور بنائیو نہ کوئی دلال، ٹکلیاں والا گرو کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دئے وسایا۔ مالا کہے میں ہتھ رہ گئی ملدی، پچھتاپ وچ پچھتایا۔ میٹوں سمجھ نہ آئی کل دی، کی کلج وچ کھیل کھلایا۔ میں
 دھار نہ سمجھی اک گل دی، کیوں گل وکڑی بھگتاں نال پانیا۔ میٹوں رمز نہ دسی پچھلی بل دی، باون کی کی حکم سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دی کرنی آپ درڑایا۔ مالا کہے میری رون لگی اٹھی، ہنچھواں ہار بنایا۔ جس ویلے میرے بھگتاں میری دھار دسی، سوہنگ اکھرتے لکھایا۔ میں
 منہ دے بھار ڈھٹھی، اپنا آپ مٹایا۔ ویکھی جگ جنم دی سنگت ہوئی کٹھی، اکٹھیاں اکو رنگ چڑھایا۔ جیسہڑی چار جگ کسے نہیں پڑھائی پٹی، پر بھ پٹنے
 والے نال مل کے دتی سمجھایا۔ ایہو کھیل لگی اچھی، اچھی طرح دیکھ وکھایا۔ میٹوں کتھا کہانی یاد آئی جس ویلے پر بھ سرگن رُپ دھریا مچھی، مجھ اپنا نام
 پرگٹایا۔ اوس ویلے لے کے اک رسی، رسم اگلی دتی بھگتایا۔ میں ایسے کارن آئی نسی، بھجھی واہو داہیا۔ بھگتاں نال مل کے پر بھ دیکھاں کھلاپتی، پتہر میثور
 بے پرواہیا۔ اوس دے چرناں ہوداں ستی، ست اپنا اک درڑایا۔ گرگھ پھیر بھرے کوئی نہ چٹی، سزا کجھ نہ کوئے بھگتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، میری کرنی لیکھے پانیا۔ مالا کہے میری پوری ہو گئی ہنسا، آسا رہی نہ رانیا۔ گرگھ دیکھیا ہنسا، جو سوہنگ ڈھولا گایا۔ بھگت بھکوان دا بنیا ہنسا، ہنسری

والے سیو کمائیا۔ میرے اندر رہیا کوئی نہیں سنسا، شک وچ نہ کوئے جنائیا۔ ذئی دویت رہی نہ ہنسا، رنگ اکو دتا رنگائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے پورا نسچا، اعتبار اپنا لیا جمائیا۔ ساچارو پ ویکھیا دھر دے سکھ دا، کھلے داڑھے خوشی منائیا۔ جس ویلے لکھاری لیکھ لکھدا، گر اوتار پیغمبر سپس نوائیا۔ جھگڑا رہیا نہ مندر اٹ دا، پتھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لہناکلیا گو بند چٹ دا، جو برہا شو گیا پھڑائیا۔ مالا کہے جن بھگتو جو پر بھ دے چرنی کددا، دھوڑی کٹا خاک رمائیا۔ اوہ پیارا ہو جاوے اک دا، اینکار ہوئے سہائیا۔ آون جاون جھگڑا نک جائے نت دا، لکھ چوڑا سی رہے نہ رائیا۔ اوہ بچہ بن جائے اوسے پت دا، جس نوں پتپر میثور کہہ کے سارے گائیا۔ اوہلا رہے نہ کسے پٹھ دا، کروٹ آگے نہ کوئے بدلایا۔ سچ دوارے ساچے کددا، منزل ملے دھر در گاہیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں لہنا دینا کس کس دا، مالا کہے کون قسمت لئے بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جو بھگت بھگت دوارے وسدا، دشا دے دیش گئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دئے وسائیا۔ مالا کہے میں خوشیاں نال ہسنا، ہس ہس دیاں جنائیا۔ جن بھگتو تساں سری بھگوان نال وسنا، دوہاں دی سوہنی لگے کڑمائیا۔ سانجھی کرنی اکھنا، اکھ نال جڑائیا۔ کوئی گرہ رہے نہ سکھنا، ہر جو ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ پیچھا دے مول نہیں نسا، اپنا کھ بھوائیا۔ مد ماس نہیں رسنا چکھنا، چاہ چرم دئے بدلایا۔ جیہڑا کسے نوں لبھنا نہیں پاؤنٹے پٹنا، اوہ تہاڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ مانس جنم دا لاہا کھٹنا، کھوٹے کھرے لئے بنائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو رٹنا، رٹے کوڑے دئے مٹائیا۔ سچھنڈ دوارے وسنا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مالا کہے چھڈیو جھگڑے جگت کعبے، جگت دشا نہ کوئے کھائیا۔ جیہڑے چل کے آئے وچوں دوآبے، مالوے نال مل کے وچی ودھائیا۔ گرگھ پرگٹ ہوئے ماجھے، جموں دا ضامن دھر در گاہیا۔ دلی اٹارسی جس نے سادھے، کان پُر کاہن کرے رُشنائیا۔ مہو محبوب دے کے آب، آب حیات دئے پیاہیا۔ گڑگاؤں گر کے شبد سادھے، سنگر دیوے مان وڈیائیا۔ پرتپالک ہو کے لکھ چوڑا سی وچوں کاڈھے، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جنہاں نے سوا سیر دے بھو جن کھادھے، بھجن بندگی لوڑ رہی نہ رائیا۔ اس دا لیکھا انگد نوں اک دن دسیا نانک بابے، بابل دی دتی گواہیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر اں دے نام سر شئی دے ہر دے وچوں گواچے، لبھیاں ہتھ کوئے نہ آئیا۔ اوس ویلے میں آتما دے بدل دینے سارے چاچے، چاچو رہن کوئے نہ پائیا۔ آپ اپنی سادھنا سادھے، سنگر داتا دھر در گاہیا۔ نرگن

نور جوت جگا کے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گا کے، بھگت سہیلے لئے اُٹھائیا۔ اِکو دِن مالا ہتھ پھڑا کے، جنم دا لیکھا دے مُکائیا۔ بچھوں سرشئی نے گاؤنے سا کے، گائیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جو آئے گئے درشن پا کے، پاک پوتر دتے بنائیا۔ جیسہڑے گرگھ گھر بیٹھے دھیان لگا کے، اگلے پینڈے دتے چُکائیا۔ جو چرن دھوڑ سرور گئے نہا کے، دُرمت میل دھوئیا۔ جو ٹھگی چوری گئے کما کے، لکھ چوڑاسی وِچ بھوئیا۔ کیوں مالوے والیاں نوں اِکٹھا کیتا آواز لگا کے، انھاں وِچوں اِکیاں دی مَوّت اگلے مہینے نظری آئیا۔ سیوانال جگت بچا کے، بچیاں دے بچے نال رلائیا۔ ساچا کھیل آپ کھلا کے، خوشیاں وِچ دے وڈیائیا۔ جن بھگتو جانا شکر منا کے، چنتا غم نہ کوئے رکھائیا۔ جس نے تہانوں درشن دتا آ کے، عقلاں والیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگت وِلوں تہاں پایا اپنا آپ گوا کے، طعنے دیوے کوڑ لوکائیا۔ پُرکھ اکال ویلا جائے سہا کے، سوہنی ساچی بنت بنائیا۔ بھگت سہیلے بھگتی وِچ سما کے، سمرتھ ہوئے سہائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے دانام جیا کے، جاپاں توں دتا چھڈائیا۔ ساچی منزل اِک چڑھا کے، درگاہ ساچی دتا لکائیا۔ اتم جوتی جوت ملا کے، جوت جوت وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مالا منکے سب دے ہتھوں سٹا کے، اگے نئیاں آپ جگائیا۔ چرن پریتی اِک درسا کے، درس دیدار دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ہاڑھ ستاراں سب دا وقت سہا کے، سہنجنے گرگھ لئے بنائیا۔

★ پہلی ساؤن شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن لیکھ رہیا نہ باقی، بکتا روپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ تن وجود پنج تیت رہیا نہ ماٹی خاکی، خاک ویکھی جگت لوکائیا۔ گھوڑا شبد نام رہیا نہ راکی، اسو شاہ سوار نہ کوئے دوڑائیا۔ سیوک جن نظر نہ آئے داسی، داستان نہ کوئے دہرائیا۔ منزل محبوب ملے نہ کوئے گھاٹی، دروازہ در نہ کوئے گھلائیا۔ نرگن دھار دے کوئی نہ ساتھی، سرگن سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ شبدی سنگر مٹی کوئی نہ آکھی، آخر پینڈا گئے مُکائیا۔ جگت واسنا ویکھ گستاخی، غصہ غم جگت

دُہایا۔ کٹے کوئے نہ جم کی پھاسی، فیصلہ حق نہ کوئے سُنایا۔ من و کار متا دراماسی، مسہ حل نہ کوئے کرایا۔ تیرا نورِ نظر آئے نہ جوت پرکاشی، پرکاش تئے نہ خلق خُدا یا۔ نیزہین ہوئے آکاشی، آکاش پاتالاں پندہ نہ کوئے چُکایا۔ جگ چو کڑی تیری گا گاتھکے ساکھی، ساکھیات نظر کوئے نہ پانیا۔ سَتجگ تریتا دوپر کَلج تیری شرع دی مٹی آکھی، آخر لیکھا رہے مُکایا۔ نرا کھر دھار دیکھئے تیری پاتی، پتپر میثور بے پرواہیا۔ کتھنی کتھ نہ سکے باتیں، باطن بھیو نہ کوئے کھلایا۔ جیون جگت نہ رہیا حیاتی، جگت جوگ نہ کوئے وڈیایا۔ پنڈت رہیا نہ دھرم دا کاشی، کعبہ قبل نہ کوئے کھلایا۔ منڈل دے کوئی نہ راسی، گوپی کاہن نہ ناچ نچایا۔ تیری دھار کسے نہ واچی، واچک کرے نہ کوئے پڑھایا۔ ڈھولا گاوے کوئی نہ باڈی، بکتا وچ سارے دین دُہایا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناشی، اکل کل دھاری سمجھ کوئے نہ آیا۔ نمسکار دوئے جوڑ کے مستک ماتھی، دھوڑی بن دھرتی دھرن دھول سہایا۔ اگم اتھاہ سُنکے گاتھی، گہر گبھیہر کھوج کھوجایا۔ سُرتی شبد کسے نہ جاگی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشٹایا۔ جگت سادھ بنیا نہ کوئے ویراگی، ویری اندروں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ اِشٹ کرے کوئی نہ راکھی، سر ہتھ نہ کوئے لُکایا۔ چاروں گنٹ دے اُداسی، مُسکراہٹ وچ مُشکل حل نہ کوئے کرایا۔ بھیو چکے نہ آن بائی، پڑدا انتر نہ کوئے لاہیا۔ کرپا کر کملاپاتی، پتن بیٹھے سیس نوا یا۔ لیکھ ویکھ اگئی راتی، رُترئی اپنے نال ملا یا۔ جھگڑا رہے نہ کاغذاتی، قلم شاہی کر صفایا۔ حکم رہے نہ حکم والی گاتھی، رسنا جہوانہ کوئے چترایا۔ تیری کھیل دیکھئے ڈاڈھی، ڈنڈاوت اِکو دینی درڑایا۔ دروہی تیرا سوہلا گا سکیا کوئی نہ ڈھاڈی، گر اوتار پیغمبر ڈھڈاں تن گئے وجایا۔ تیرے رُوپ دا نظر آیا کوئے نہ باڈھی، باڈی گاڈ تیرے سارے سیو کما یا۔ انت ویکھے او سے کھاڈی، جس دی خندق نہ کسے خُدا یا۔ تیرا نور اگئی آدی، انت کہن کوئے نہ پانیا۔ تیرا حکم اک شہزادی، شاہزادہ اِکو رہیا سُنایا۔ جس دی وشن برہما شو آبادی، آباد کاری دُھر دی ونڈ ونڈایا۔ بن لیکھے یاد رکھے یادی، یدپ اپنی کار سمجھایا۔ نرگن دھار وڈ سوانگی، سگلی اپنی کار کما یا۔ تیری کھیل سدا دوآبی، محرابی محبوب نور خُدا یا۔ تیرا حکم طلب جوانی، طالب علم سارے سیس نوا یا۔ لیکھا دے سکے نہ کوئے حسابی، گنتی وچ گنت نہ کوئے گنایا۔ پاربرہم پتپر میثور دے نہ کوئے اِمدادی، کامل نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا شبد سدا اِتہادی، اِتادک جوڑ جڑایا۔ تیرا نور سدا انادی، ناداں رہیا وجایا۔ تیری رحمت نسا اندر کھاڈھی، ترسنا تر کھا بُجھایا۔ کَلج انتم ماری آوازی، سندیشہ نام سُنایا۔ گر اوتار پیغمبر و

سب دی منسوخ ہوئی آراضی، عرض آرزو آگے رہے نہ رانیا۔ حکم بدل دینا ماضی، مزہ اگلا آپ چکھانیا۔ تئیں خوشی رہو ہن راضی، رضامندی وچ سیس جھکانیا۔ اکو در دے بنو حاجی، نمازی نمو سیس جھکانیا۔ جیسہڑی اپنے نام دی میرے در توں دتی بھاجی، بھجن بندگی وچ سمجھانیا۔ اوہ وی چرن کول وچ آگئی، آگیا وچ سیس نو انیا۔ لیکھا رہیا نہ چھٹی راگی، رگ سب دی صاف کرانیا۔ نام دارہن دینا کوئی نہیں باغی، بانگ ازاں نہ کوئے وڈیانیا۔ لیکھک بنیو نہ کوئے دماغی، دماں دا لیکھا دتا مکانیا۔ مالک بن کے دھر دا گاڈی، گارڈین سارے دتے مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر کسے چلے نہ کوئے استقراریا حق، مالک نظر کوئے نہ آئی۔ بنا قلم شاہی توں سب دا لیکھا ہوئے قلم، رہن بیج نہ کوئے وڈیانیا۔ اکو حکم اندر دتا دس، دہ دشا کر پڑھانیا۔ آگے نرگن دھار جاو و س، واسطہ جگت نالوں تڑانیا۔ ناؤں نرکارا لو جپ، اکھراں والی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ ناتا توڑ پریتم نوست، گھٹ اپنے رہیا دکھانیا۔ تت وجود رہیا نہ اٹھ، رکت بوند نہ جوڑ جڑانیا۔ کھیل ویکھو اک الگھ، جس دا لیکھ نہ کوئے لکھانیا۔ پرگٹ ہو پڑھ سمرتھ، سب دی کرے صفانیا۔ نمسکار کرو جھٹ، جھٹکا حلالی کسے دی دیوے نہ کوئے گواہیا۔ دیناں مذہباں والا میٹنا پھٹ، پٹی اکو نام بندھانیا۔ دھرم دوار ویکھو ہٹ، ہٹوانے صفحہ لو اٹھانیا۔ اکو کلمہ لینارٹ، اکو ڈھولا نام صلاحیا۔ اکو کھیل ویکھنا سچ، ست ستوادی آپ سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر ست دھار دی ویکھو کئی، بختہ سب نوں رہیا بنانیا۔ دھر دا مالک کملاپتی، پتہر میثور جوت نور رشانیا۔ اکو درشن کرو اکھی، نیز لوچن اگھ گھلانیا۔ اکو کاہن دی بن کے سخی، سخاوت وچ جھولی ڈاہیا۔ جس نے کتھا کہانی دسی، جگ چوکڑی کری پڑھانیا۔ صفتاں والے نام پڑھا کے پٹی، پٹے پٹا گیا لکھانیا۔ صدی چودھویں سب دا لیکھا پینا نٹی، نوآ اپنا سانگ ورتانیا۔ جس دا بھيو پائے کوئی نہ رتی، رت سب دی دے سکھانیا۔ آگے توں گر اوتار پیغمبر کرے نہ کوئے کسے دی گتی، سر ہتھ نہ کوئے ٹکانیا۔ پڑھ اکال دا لیکھا کتھا کہانی دو جہاناں سچی، مرد مردانہ آپ درڈانیا۔ سنسار دھار نرگن آپے رہیا کٹی، کٹاکش اپنا نام لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا پورا ویکھو عہد، عدالت اکو اک جنانیا۔ ویلا پھیر ملے نہ شاید، شاہ سلطان رہیا جنانیا۔ دھر دا حکم ہونا رانج، رعیت نام دے بدلانیا۔ سب دا شبدي حکم کڈھ نتانج، لیکھا وکھو وکھ وکھانیا۔ جو بخشش نام کیتا

عنایت، رحمت وِج ورتائیا۔ تسیں اوس دی کردے آئے حمایت، ہمساجن ہو کے سنگ بنائیا۔ کلجگ انتم کوئی نہ کرے روایت، روادار نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو کرو دھیان، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آپ جناٹیا۔ جگ چو کڑی اکھراں والا گیان، سطران وِج سطحِ دتی سمجھائیا۔ مارگ دس جیو جہان، رستہ رہبر اک درٹائیا۔ تھم دے کے تھمران، تھمے اندر سرب بھوایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ بدلدا آیا نظام، نوبت جگ سناٹیا۔ کسے دامن رہے نہ ابھمان، کلام کلمیاں پڑدا اٹھائیا۔ سرب بنا اپنے غلام، دُھر سندیشہ دتا سناٹیا۔ مالک بن کے حق امام، آمد اپنی دتی سمجھائیا۔ لیکھا دس کے شمع توں دُور رہن والا شام، اندھ اندھیر پرے کرے رُشناٹیا۔ جس دا لیکھا سمجھے نہ کوئے انسان، بدھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماٹیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا بچھلا لیکھا، کھت بھوکھت دے گواہیا۔ جو دسے درگاہ ساچی سچھنڈ دیسا، بنا دیہہ توں دیہہ بدلایا۔ رُپ رنگ سمجھے کوئی نہ ریکھا، رکھی مُنی رہے گر لائیا۔ مونڈ مُنڈائے نہ دھاری کیسا، چوٹی سیس نہ کوئے کٹائیا۔ جس نوں پوجے وِشن برہما شو دیوت سُر گنپت گنیشا، در تھانڈے سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر اں دے کے نام سندیشہ، سدے دین ذنی جناٹیا۔ چار ورن دا دے کے ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے دتا سمجھائیا۔ انتم ویکھو سارے کر کے ایکا، اینکار سب دا پتا مائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کر لو چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ تہانوں گھلایا آیتا بچھیتا، اتر پورب پچھم دکھن تھم سناٹیا۔ اکو شبد اگئی گو بند دھار پُرکھ اکال دا بیٹا، جس نوں جنمے نہ کوئے مائیا۔ اوہ آد جگادی دُھر دا کھیوٹ کھیٹا، کھیٹا اُتے سون کدے نہ آتیا۔ پنگ دوشالے اُتے کدے نہ لیٹا، تکیہ سیس نہ کوئے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر وجد تکتوتے سب دا نیتا، نیتراں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ جس دے کولوں اکھراں والا بچھدے آئے لیکھا، بھوجل پار داراہ تکانیا۔ چرن کول در دوار جس دتا سچھنڈ دیسا، اپنا کھ نہ کسے دکھائیا۔ نہ پرگٹ کرن والا دسیا پیٹا، جس پیٹ وچوں گر اوتار پیغمبر لئے پرگٹائیا۔ سب نوں تھوڑا تھوڑا دے کے حصہ، ہستی جگت والی بنائیا۔ پھر اپنے تھم اندر کھچا، خیر خواہ بنی نہ کوئے لوکائیا۔ او کھیل ویکھو اک انڈھا، انڈھڑا دیاں درٹائیا۔ جیہڑی جگت جہان دے کے آئے سکھا، سکھاں دے اندروں کر نہ سکی صفائیا۔ مُرشدو تیر ماریا جو مُردیاں اندر تکھا، پنا تیر تلوار لڑائیا۔ جس دانور دھار اگئی نکا، نرگن زرویر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار

کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا دیس، اکو دیاں درڑائیا۔ ورتیاں والا میرے آگے رکھ دیو اُپدیش، جو اکھراں وچ جگو جگ بدلایا۔ مالک تلو اک نریش، نراکار اکھوائیا۔ جس دا آد جگاد ہیئت، پریم وچ وڈیایا۔ شبد اگئی دسے بھیت، بھيو ابھید گھلایا۔ سچھنڈ دوارے دھرم دوارے بن جاو ایک، جھکڑا دین مذہب تجانیا۔ شرع دارہن دینا نہیں کوئی ریٹ، رٹ وچ نیاد نہ کوئے ودھایا۔ سب نوں اکو مننی پئے ٹیک، ٹکے مستک اوتوں لینے لاہیا۔ اپنا آپ آپے کر دیو بھیت، بھیتا آگے لین کوئے نہ جانیا۔ اکو دُھر دا مالک رہے سیٹھ، جو داتا دُھر درگاہیا۔ ہن انتظار کرنا پئے کسے نہ ویٹ، ویٹو وچ اپنا حکم سنایا۔ کسے نے کھان نوں لہسنے نہیں جگت مٹھائیاں والے کیک، کلک سب دی اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر و کروکدم بوسی، لہنا قدیم چکایا۔ جس دی چار جگ تگدے آئے خموشی، شبدی شبد نہ کوئے الاہیا۔ جس دی صفتاں والی پڑھدے آئے پوتھی، چار جگ جنایا۔ جس دے نام دی پھڑدے آئے سوٹی، راہ جگت وچ پرگٹایا۔ جس دی جگدے آئے جوتی، پنج تت رُشنائیا۔ جس دی سرتے رکھدے آئے بودی، دھوتی جَنجو نال وڈیایا۔ جس دی منزل دسدے آئے اوکھی، رہبر ہو کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا بھيو گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو حکم اک اشتہاری، اشارے نال سمجھایا۔ جس نوں منسوخ کرے نہ کوئے سرکاری، اعلیٰ ادنیٰ نہ کوئے وڈیایا۔ جس دی اکو اداکاری، عدل انصاف وچ لئے نہ کوئے گواہیا۔ جو سب دا جوت آدھاری، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ جس دے چار جگ بنے رہے وگاری، واگاں او سے ہتھ پھڑایا۔ کردے رہے تابعداری، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ کاغذاں والے بن لکھاری، اکھراں والی کری پڑھایا۔ دس کے آئے جوت نرنکاری، نراکار نور الاہیا۔ جس نے تہاڈے نال لگائی یاری، نبھا کے انتم دتی دکھایا۔ تہاڈی بھوکھتاں دی اُدھاری، سبھے رہیا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر درگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کوں چھڈیئے قبضہ، حکم کون بدلایا۔ بڑی مشکل نال بنائے مذہبا، تن وجود کر لڑایا۔ پُرکھ اکال کریں کیوں غضبا، دُھر دی دھار حکم سنایا۔ تیرا کھیل عجیب اجبا، نراکار نظری آہیا۔ سانوں بڑا لگا صدمہ، سد کے دتا سنایا۔ اسپس جھکدے تیرے قدماں، قدرت دے مالک ہو سہایا۔ تیریاں گاؤندے آئے نظماں، صفتاں وچ صلاحیا۔ دسدے آئے رمزماں، اشاریاں وچ پرگٹایا۔ کیوں ساڈیاں بند کیتیاں نبضاں، نبی رسول رہن

کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیوں تھم دیویں سخت، سختی نال درڑائیا۔ کی اوہو آگیا وقت، جس دی پیشینگوئی آئے سنائیا۔ ساڈا لیکھا مگن لگا جگت، ناتا ٹٹے لوکائیا۔ گو بند کہا گر اوتار پیغمبر و پر بھ نے پرگٹ کرنے اپنے بھگت، بھگون دیا کمائیا۔ ساڈی سب دی پوری ہو گئی شرط، شرع دا لیکھا رہیا مکائیا۔ چلو ہُن اکٹھے ہوئے اُتے عرش، فرش دا جھگڑا رہیا چھڈائیا۔ دین مذہب کریئے ترک، تڑت او سے دا ڈھولا گائیا۔ جس دا کھیل سدا اسپرج، اچرج لپلا رہیا ورتائیا۔ غور نال تگنہ اوہ زنائی نہ اوہ مرد، مرد مردانہ اکو نظری آئیا۔ جس دا پیار بھگتاں دا درد، گرکھاں گود کائیا۔ کسے دا ہون نہ دیوے حرج، حرجانے سب دے جھولی پائیا۔ ساڈی پوری کر کے غرض، غریباں ہوئے سہائیا۔ جیہڑے نام دے ڈھولے گائے نال طرز، طرح طرح نال سمجھائیا۔ جو بیتی کردے آئے عرض، نمستیاں وچ سیس نوائیا۔ او سے کارن آیا پرت، پتہر میثور ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو پچھلی اپنی ہدایت، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جو بخشش کیتی عنایت، رحمت جھولی پائیا۔ اُس دی کر اشاعت، اشارے نال درڑائیا۔ اپنے دیناں مذہباں دی کرو پیمائش، ویکھو خلق خدائیا۔ کون مقامے حق کرے رہیائش، سچھنڈ دوارے ڈیرہ لائیا۔ اپنی کرنی دی کرو آزمائش، پڑدا اپنا آپ چکائیا۔ صدی چودھویں سب دی ویکھ لئی نمائش، نمونہ پسند نہ کوئے کرائیا۔ لیکھا لکھیا نال قلم دوائت، دعویدار دینے مٹائیا۔ ہُن سارے بنا پئے اک جماعت، اکو تھم دینا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بن اکھراں بولن بولی، انبولت راگ الائیا۔ کی کھیل اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول دکھائیا۔ کس دی رت اگئی موئی، مولا ہو کے دے وڈیائیا۔ محمد کہا میری رُپئیے وچوں رہ گئی پاؤلی، پاؤلی اوہ وی لئے گوائیا۔ موسیٰ کہا میتھوں پھیر نہیں پیندی روئی، ہوکا دے نہ کوئے جنائیا۔ ایسے کہا میری گنڈھ اہجے نہ کھولی، صلیب صاف نہ کوئے کرائیا۔ نانک کہا سب دی خالی ہوئی توئی، جس دی طلب نہ کوئے درڑائیا۔ گو بند کہا جیہڑی دھار پر بھونے ڈولھی، بنت اگلی لئی بنائیا۔ میٹوں لوڑ رہی نہ دین دی پاہلی، رسنارس نہ کوئے چکھائیا۔ نام پیالہ پیایا پنا کولی، کول نابھ دتا اٹائیا۔ جس دی صورت کالی گوری کدے سوئی، سندر شام کوٹن دے بنائیا۔ اُس دی سمجھ کے اکو بولی، بلارے سارے گئے بھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر و تہاڑے نام دی دھارا چار جگ دی پراؤہنی، رین کٹ کے اپنا

پندھ مُکائیآ۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ سب دی ہاڑھی ساؤنی، رُت سے نال بدلایا۔ اگے مُنیاد نہ کسے ودھاؤنی، وادھا وِچ نہ کوئے کرایا۔ پُرکھ اکال نے اپنی کھیل وکھاؤنی، کلا دھار لے اگڑایا۔ آتم پر ماتم اپنے رنگ رنگاؤنی، رنگت اک وکھایا۔ کرماں دی رہے نہ کوئے اڑاؤنی، مہر نظر نال پار کرایا۔ سادھاں دی ہونی نہیں کوئی چھاؤنی، چھہبر اپنا نام لگایا۔ جن بھگتاں دی پوری کر کے بھاؤنی، بھاؤ بھو دے سمجھایا۔ گرگھاں دی رُسی آتما آپ مناؤنی، اپنی گود اٹھایا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں کاں تے کاؤنی، جو کلجگ وِچ کھنہجہ جائے ہلایا۔ جنہاں دی کرنی اوہناں دی جھولی پاؤنی، بنا بھجن بندگی پار لنگھایا۔ کوئی کتاب حساب وِچ نہیں پڑھاؤنی، اکھراں والی نہ کوئے لڑایا۔ پچھلی کتھا نہیں کوئی دہراؤنی، سطران اُتے انگلاں نہ کوئے پھرایا۔ در آئی درویشاں والی سنگت پار لنگھاؤنی، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ امرت رس دی دھار چنگھاؤنی، بنا ماتا دے سیر دے پیایا۔ جگ جنم دی وچھڑی گر سکھ آسا آپ پرچاؤنی، پرچہ نام والا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رُتری رُت سہاؤنی، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی ساڈی تک جاوے حدیثا، حد جلدی گئی آئی۔ گو بند شبد کہے سب دا خالی ہویا کھپسا، مات لوک وچوں خسکو چائیں چانیا۔ جیہڑا پچھلا وقت بیتا، او سے دی خوشی لو منایا۔ اگے لہاظ نہ ہونا موسیٰ عیسیٰ، محمد ا تیری چلے نہ کوئے صفایا۔ رام کرشن جی اپنی میری جھولی پا دیو ریتا، سینا سرتی دین نہ آئیو ودھایا۔ نانک گو بند اکو امرت رس پیتا، پیت پیتمبر لینا سہایا۔ جو مرضی سو پُرکھ اکال نے کیتا، کرتب تہاڈے ویکھے تھاون تھانیا۔ تہاڈیاں منسا پوریاں کر اڈیکاں، اوڑک اپنے وِچ ملایا۔ گر اوتار پیغمبر و چار جگ وِچ تئیں میرے نام دا کر نہ سکے ٹیکا، دُھر دا تھم نہ کوئے سمجھایا۔ کی ہویا جے بھو دسدے رہے جی کا، جیو توں باہر میری رُشایا۔ لمیاں لمیاں دس دے آئے تاریخاں، طریقے نال درڑایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان گرو گرنٹھ بنا کے مات لوک و سنیقہ، گواہی شہادت والی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر مہر مہربان ویکھ وکھایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و تئیں پر بھ دے نام دے رہے فروش، فروخت کر کے آئے وِچ لوکایا۔ نام دے اندر تہانوں چڑھدا رہیا جوش، جوش وِچ جھگڑا کیتا لوکایا۔ دین مذہب دا لا کے دوش، دوشی دوشیاں وچوں پرگٹایا۔ آپ بیٹھ کے اڈول خاموش، خواہ خواہ سب نوں دتا پھسایا۔ آپ ہو کے رُوپوش، سب دی پُشت پناہ دتی ٹھکرایا۔ کسے نوں اکھراں والا دس کے کوش، صفتاں وِچ صفحے دتے

اُٹائیا۔ کسے نوں دسّ کے درد والا نردوش، دوشیاں دے سمجھائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و تہاڈا مائی چم دا بدل کے پوش، پوشیدہ ہو کے اپنا تھکم ورتائیا۔ ویکھو ہُن کریو نہ کوئی روس، روسے دینے گوائیا۔ جھگڑا رکھیو نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جیہڑا وقت بھوگ لیا بہت، شکر کر کے سیس نوایا۔ اگے سارے گایو اک سلوک، سوہلا دُھر درگاہیا۔ جس نوں جانے کوئی نہ پنڈت کوک، کوک کوک نہ کوئے سنایا۔ جس دا سوڈا سدا روک، اُدھار دا لہنا رہیا مکائیا۔ گرجیاں وچ لہیو کوئی نہ پوپ، پُتر و تہانوں دتا سمجھائیا۔ تھم دُھر دا دتا تھوک، تھاکر پتھر نظر کوئے نہ آئیا۔ کسے لہیو نہ قلعے کوٹ، مندر مٹھ نہ نین اُٹھائیا۔ اگے ہونی نہیں کوئی چھوٹ، چھٹی دین والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی پر بھو توں سب دا اکو ابا، مالک نظری آئیا۔ کی تیرا کھیل آد انت مدھا، جگ چو کڑی ویس وٹائیا۔ تیرا سچ سنہیہڑا سدا، کی تھکے اندر سنایا۔ پُرکھ اکال کہا اکو شبدی میرا بچہ، جس دا بچپن اپنی جھولی پائیا۔ گر اوتار پیغمبر و تہاڈا کچا، جوتن وجود وچ لکائیا۔ اپنے پریم دادے کے رسا، رسنا وچوں کیتی پڑھائیا۔ تھکے اندر میٹوں کہہ کے اچھا، جگت لیکھ آئے لکھائیا۔ میں تہاڈے اندر وساء، وس کے دتا دکھائیا۔ جس ویلے وچوں نسا، تہاڈا سنگ رہیا نہ رانیا۔ تہاڈا تن مٹی گھٹا، خاک جگت اڈائیا۔ دین مذہب دا پوا کے رٹا، راہ دکھرا دتا درسائیا۔ اپنے نام دادے کے اک اک ٹکا، تکر دتی دکھائیا۔ کسے نوں سور کھوایا کسے نوں کھوایا کٹا، کٹک سب دے اُتے چڑھائیا۔ سب دا پھوڑ کے مائی مٹا، مٹک رہن دتی نہ رانیا۔ گر اوتار پیغمبر کوئی سورما ہتھ مار کے دسو اُپر پٹا، بنا پٹنے والے توں جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ جس دے اُتے میں اپنا لایا تھپتا، توں میرا میں تیرا دتا لکھائیا۔ اکو نام پرگٹ کر کے سوہنگ پٹا، ٹاپو آں دا جھگڑا دتا چکائیا۔ نہ کوئی سل پوجے نہ وٹا، نہ کوئی مندر راں لہے مٹھاں، نہ کوئی اکھراں کرے کٹھا، نہ کوئی تیر تھیں پھرے تھھا، نہ کوئی راگ گاوے مل کے بھٹاں، نہ کوئی کسے توں لین جاوے متاں، نہ کوئی اگن تپاوے تئاں، نہ کوئی کسے دوارے جھاڑو دیوے ہتھاں، جن بھگتاں اکو بچن دساں سچا، سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی ساڈا رہیا نہ زور، جور زور بدلایا۔ پُرکھ اکال کہے اپنا ویکھو اندھیرا گھور، گھور کھجک پھول پھولائیا۔ تہاڈے مُرید تہاڈے چیلے ہوئے چور، چوری تہاڈے نال کمائیا۔ اندروں پریتی سکے کوئی نہ جوڑ، باہروں

سارے سیس جھکائیا۔ جس مارگ تسیں آئے تور، ثریا پد دی کر پڑھائیا۔ اوس منزل چڑھیا کوئی نہ تور، تٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ ایسے کارن سب نوں پڑکھ اکال دی پئی لوڑ، لوہڑے وچ لوکائیا۔ ذراتک کے ویکھو نال غور، مندر مسیت دے ڈھائیا۔ کسے نہ منتر پھڑے فرنا پھور، فرنا من نہ کوئے بندھائیا۔ کلجک کایا اندروں ہور تے باہروں ہور، ہور دا ہور روپ بدلایا۔ جھوٹھ مار دے سنت کہن سانوں اندر شبد ہووے گھنگھور، سنکھ ڈھن شبدی ناد سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اچیدا رہیا گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا ویکھو اک سماج، سمجھ جگت پھول پھولایا۔ جو دس کے آئے رواج، روایت وچ درڑایا۔ کر کے آئے کاج، ناتا سچ ملایا۔ اُس دا رہیا نہ کوئے محتاج، جھگڑاپیا کوڑ لوکائیا۔ ثابت رہیا نہ کوئی سادھ، سادھنا سادھ نہ کوئے بنایا۔ ساڈھے تن ہتھ تن وجود دی دکھالے والی بنا کے سادھ، باہروں نیتر بند کرایا۔ سرتی گھنمے وچ دماغ، دماغ من دے نال لڑایا۔ من دا سمجھ نہ کوئے حساب، چاروں گنت رہیا بھوایا۔ گر اوتار پیغمبر و تسیں دسو کیہڑا ساچے اسو گھوڑے چڑھ کے گیا چرن دے کے وچ رکاب، رُقہ حکم نام سنایا۔ کس سکھ نے تہانوں کیتا آداب، بنا سجدیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی رہیا سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیتوں دسیئے کی حساب، کتجانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ حقیقی دے نہ کوئے محراب، محبوب وصل نہ کوئے دکھایا۔ سجدہ نظر نہ آئے کوئی آداب، عدل انصاف نہ کوئے کمایا۔ متر پیارا نظر آئے نہ کوئے احباب، رباب ستار نہ کوئے ہلایا۔ بنا رسنا توں بند ہو یا جواب، کائنات کلمہ کلام نہ کوئے اُچھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیری سرناہیا۔ پڑکھ اکال کہے پیغمبر و کیہڑی پڑھی الف، متبرک میدوں دیو جنایا۔ جس دا لیکھا یکطرف، دشا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو سب دے نال ہو جائے صرف، صفحے پنے نہ گنت گنایا۔ نوری نور رہے نہ فرق، فقرہ دے جنایا۔ پوری کرے شرط، شرع شرع پرگٹایا۔ دھام دکھائے اُپر عرش، عالیشان اک بنایا۔ رحمت کرے ترس، نگاہ نگاہبان نال ملایا۔ اوس الف دا کیہڑا فرض، فرماں بردار دیو درڑایا۔ کی خدا نوں پی غرض، غرض اُس دی دینی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھ دینا سنایا۔ پیغمبر کہن اساں الف پڑھی عالمین، علم نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دے وچ تیری تعلیم، طالب علماں نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ وسے گھر عظیم، عالیشان روپ درسایا۔ جیہڑی آد توں سدا قدیم، قدرت دے مالک

تیری دھار نظری آئی۔ اوسے اُتے کر یقین، لوکات تیری دیئے گواہیا۔ جیسہڑی بدل نہ سکے کدے قدیم، قاعدہ اپنا اک پرگٹائی۔ اوسے دے ہو ادھین، اعلیٰ ادنیٰ سیس نوائیا۔ تُوں کرتا اک کریم، قادر نُور خدائی۔ تیری درگاہ کریئے تسلیم، تسبیح مالا نہ کوئے لٹکائی۔ جس داسب تُوں وکھرا سین، نظارہ نظریہ دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے سمجھایا۔ پیغمبر کہن تیرے الف دا کی ارادہ، دُھر دے مالک دینا سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہا اس دے نال کرو وعدہ، واحد ہو کے بھيو گھلایا۔ جگ بدلنا جس دا قاعدہ، قواعد قانون رہیا درڑایا۔ سب تُوں وکھرا ہو علیحدہ، علیحدگی وچ پڑدا دے چکایا۔ شبدی دھار کر معاہدہ، مُعرز عاجز لے پرگٹایا۔ ایکو شبدی دھار بنا نمائنداء، شب و روز ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ پیغمبر و سنو حکم عالی جاہ، اللہ عالمین درڑایا۔ جس نوں کہندے واحد خدایا، خالق خلق نُور خدائی۔ اُس دا حکم اکو سدا، سدا سدا دے سنایا۔ چاروں گنٹ رہے گدا گر گدا، فقیر فقرہ ڈھولا گایا۔ صدی چودھویں دیوے مزہ، مذاق دین دُنی اڈایا۔ تَساں چلنا اوس دی رضا، رحمت وچ حکم سنایا۔ چوڈاں طبق ویکھو قضا، قیامت اپنا ویس بدلایا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ پیغمبر کہن ساڈی اکو اک آشا، عرشی پریتم دھیان لگایا۔ محمد خوشیاں نال کیتا ہاسا، ہستی ویکھ خوشی بنایا۔ چوڈاں طبق کھول خلاصہ، کھلی نگاہ دتی ودھایا۔ اک کلمہ اگئی آکھا، آخر دتا درڑایا۔ جس دا لیکھ کسے نہ بھاکھا، پڑدا سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ سندیشہ دے کے دُھر جنایا آپا، اپنا حکم سنایا۔ کھجگ انتم ویکھاں کھیل تماشا، نرگن نُور جوت رُشنائیا۔ تیرا پورا کراں خواہا، حکم حکم وچ بدلایا۔ دُھر دا مالک ہو کے آقا، اکو اک نُور رُشنائیا۔ صوفیاں صاف کھول کے تاکا، تقدیر تدبیر نال بدلایا۔ منزل چڑھ کے ویکھاں واٹا، وارث ہو کے کھوج کھوجایا۔ اکو نُور کراں پرکاشا، دو جہاناں چند چمکایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بن کے ساٹھا، سگلا سنگ نبھایا۔ نہ کلمہ رہے نہ گاتھا، نہ پوجا پاٹھ سرنایا۔ نہ سپس جھکے نہ ماتھا، نہ وُضو وچ چترایا۔ محمد ا جس نے من لیا میرا آکھا، آخر منزل دیاں پُچایا۔ جتھے مذہب نہیں کوئی ذاتا، شرع دی کرے نہ کوئے لڑایا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتا، سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی ماتا، نار کنت نہ بیج سہایا۔ نہ کوئی کلمہ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھا، نہ کوئی مندر مسجد مٹھ راہ تکایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو ساکا، سجن سین نہ

کوئے بنایا۔ اِکو میل کملاپاتا، پتیر میثور نظری آئی۔ جو آد جگد جگ چوکڑی سرب کلا سمراتھا، بھنڈار اتوٹ اٹوٹ ورتائی۔ اوس ویلے سب دیاں پوریاں کراں آشا، آہستہ آہستہ ویکھ وکھائی۔ گوپیاں والیاں رہن نہ دیواں راساں، جھوٹھا کاهن نہ کوئے نچایا۔ تیرتھاں اُتے مارنیاں پین نہ واٹاں، گنگا گوداوری جمنائستی کایا اندر دیواں وہایا۔ کا کھا دیاں پڑھنیاں نہ پین جماعتاں، سوہنگ اکھر اک سمجھایا۔ دھرم دوار دا کھول دے کھاتہ، خطرے وچوں باہر کڈھایا۔ گر اوتار پیغمبراں سب دا باہمی جوڑ کے ناتا، ناتواں سارے لواں اُٹھایا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے جھاکاں، جھاکی بھگتاں آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں پوریاں کرے آساں، خواہشاں خاص اپنے وچ ملایا۔

★ ۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۳ کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپور ★

پُرکھ اکال کہے سُن سنگر سچے، شبدی دھار تیری وڈیایا۔ سنجگ ڈلارے اُٹھ اگئی نچے، پاربرہم پتیر میثور رہیا اُٹھایا۔ بھگت سہیلے ویکھ جو دین دُنی راہ رہے تکلے، تقدیر تدبیر پر بھ دے ہتھ پھڑایا۔ سچ پریتی اندر پھر دے نئے، چار کُنٹ دہ دشا پندھ مکایا۔ مہر مُجّت وچ ہنس لکھ ہو کے ہسے، ہستی ہستی وچوں بدلایا۔ نج نیتز لوچن راہ تلگن اگھے، آخر اپنی اکھ گھلایا۔ سچ دوار ایکنکار بیٹھے دھرم دوار پتن پتے، پراپنتی مدھم بیکھری ڈیرہ ڈھایا۔ امرت دھار اگم اپار ایکا دسے رسے، رستہ وابستہ ہو کے دینا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک اُپجایا۔ سنجگ ساچے اُٹھ ڈلارے، شبدی دُلھاناں ملایا۔ لوکماں ویکھ وچ سنسارے، مہاسار تھی دیوے مان وڈیایا۔ پاربرہم پتیر میثور کرپا دھارے، نر نرائن نر ہر اپنی دیا مکایا۔ کھیل کرائے بھگت وچھل گرور گر دھارے، گہر گبھیر بے نظیر انتر نر نتر پڑدا دے اُٹھایا۔ صدی چودھویں ہاہاکارے، بیس یسا نیتز نیناں نیر وہایا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئے دوارے، تن نگارے چوٹ نہ کوئے لگایا۔ نرمل جوت نہ جوت جوتی جگت اُجیارے، اجل غزل نہ کوئے بدلایا۔ گادت گا گا دماں والے جیو ہارے، دُھن آتمک راگ نہ کوئے سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ اک سمجھایا۔ سنجگ ساچے اُٹھ ہو

تیار، ترے گن اتینا رہیا جنائیا۔ جن بھگتاں جا کے کر نمسکار، بن سیس سیس جھکائیا۔ در درویشا بن بھکھار، بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ اچی کوک کوک
 پکار، سوہلا ڈھولا ڈھدر درگاہیا۔ لہنا دینا موں ویکھ سنسار، سنساری بھنڈاری تیری دین گواہیا۔ شکر ہو یا خبردار، ترسول طرح طرح اٹھائیا۔ کرنی دا کرتا کھیل
 کرے کرتار، قدرت دا مالک اپنی کار کمائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن دینا اُتار، مہربان محبوبِ مَحَبَّت وِج سمجھائیا۔ گرگھاں منزل رہے نہ کوئے
 دُشوار، دوتی دُشمن اندروں دینے کڈھائیا۔ اکو ستگر شبد ہووے پیار، پیا پریتم ملے دُھر درگاہیا۔ جس دی وِدی وِج وِدت پاسکے نہ کوئی سار، اکھراں وِج اکھ نہ
 کوئے کھلائیا۔ سو سوامی انترجامی تیتوں کرے خبردار، بے خبراں خبر پُچائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے گئے پکار، پنے پنے سیس جگدیش نوایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر زیشا ایکنکارا اکو اک سنائیا۔ ستجگ ساچے اٹھ ہو سوادھان، ہر ستگر آپ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی آتم
 پر ماتم میل اگتا کاہن، سرتی میلا ہووے سچ سُبھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس گان، جگت وِدی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ کایا مندر نظری آئے حقیقت
 والا مکان، لاشریک شرکت وِچوں باہر دینا سمجھائیا۔ سچ سندیشہ دینا اک امام، کامل مُرشد دسنا دُھر درگاہیا۔ دو جہان سناؤنا دُھر پیغام، پیغمبراں کر پڑھائیا۔
 ست دھرم دا جھلاؤنا اک نشان، ست ستوادی رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ اک اُپجائیا۔ ستجگ
 ساچے اٹھ کر دلیری، دیاوان دیا کمائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پاپھیری، فرماں بردار ہو کے سیو کمائیا۔ من واسنا اپنی کر چیری، چراں دے وِچھڑے لینے ملایا۔
 بھگت بھگوان جگت جہان نہ لاون ڈیری، دُنڈاوت بندنا اکو دینی درڑائیا۔ ست دھرم دی سچ ملاح چلاوے بیڑی، نیا نوکا اکو اک پرگٹائیا۔ کوٹاں وِچوں گرگھ
 سخی چڑھے کیہڑی کیہڑی، کوڑ کُٹب دانا تاتامات تڑائیا۔ گرگھاں بستر رنگنے پے نہ نال گیری، گو غریب نمائیاں ہوئے آپ سہائیا۔ نرگن دھار نر ویر ہو کے پائی
 پھیری، نرکار ہو کے کرے رُشائیا۔ جن بھگتاں اکو رنگ دکھائے سنجھ سویری، سندھیا روپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر زیشا اکو اک سنائیا۔ ستجگ ساچے سچ دوار بن کاما، کرماں توں رہت رہیا درڑائیا۔ دُھر سندیشہ دے پیغام، چارے بانی توں
 باہر دینا سمجھائیا۔ جس کارن نرگن دھار پہریا بانا، باون لہنا دینا لیکھا جھولی پائیا۔ ست سروپی ہو کے راما، پیتا سرتی ست رہیا پرناہیا۔ شبدی دھار بن کے کاہنا،

گوپی گر گر انگ لگایا۔ نور نورانہ بن اماں، عملوں توں رہت دیکھے خلق خدایا۔ کلج رین اندھیری میٹے شاما، شمع گل ہووے تھاؤں تھانیا۔ جودھا سور پیر
 مرد مردانہ، مدعا سب دا پھول پھولایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کرے ویرانہ، ویری گرہ گرہ کرے لڑایا۔ صدی چودھویں بدل دیوے زمانہ، نام ضمانت
 سب دی ضبط کرایا۔ دین مذہب نہ رہے اسلام، اسم اعظم اکو دے سمجھایا۔ چار دن اٹھاراں برن دے نہ کوئے بیگانہ، آتم برہم پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔
 توں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا گانا، گا اپنا رنگ رنگایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اُپجائے ترانہ، تریا تریمت کوڑی دھار دے کھپایا۔ جن
 بھگت سہیلا ہووے مستی وچ دیوانہ، دیا باقی کملاپاتی اکو اک کرے رُشانیا۔ مُجّت وچ محبوب ہووے مہربانا، مالک خالق پرتپالک اک گوسانیا۔ ساچے جام دا
 کھول کے میخانہ، آب حیات دُھر دا جام دے پلایا۔ ساچا مارگ دس آسانا، انسانا ہنسا وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمایا۔ ستجگ ساچے لوکات اُٹھ تک، تگوا اکو اک رکھایا۔ تیری جھولی پاوے تیرا حق، حقیقت اگلی دے سمجھایا۔ مہربان
 پُرکھ سمرتھ، سماں سے وچوں بدلایا۔ دُھر دا حکم مہما اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ ست سچ چلاؤنا رتھ، رتھوا ہی ہو کے دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگتاں
 اندروں کھولنی اکھ، آخر اکو نور نظری آیا۔ توں میرا میں تیرا سارے گاؤندے ہوں جس، صفت سالاہاں وچ وڈیایا۔ کلج کوڑی کریا مایا متا موہ وکار
 کھیڑا کرنا بھٹھ، اگنی تت جگت وکار دینا تپایا۔ گرگھاں دے کے برہم مت، میلا سبھے دینا کرایا۔ گھر ملے کملاپت، پتپر میثور دُھر درگاہیا۔ ایہتھے اوتھے دو
 جہاناں زرگن سرگن پت لئے رکھ، رکھک ہو کے رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں کولوں کدے نہ ہووے دکھ، دکھری اکھراں توں پرے کرے پڑھایا۔

★ ۷ ساون شہنشاہی سمت ۳ سُرین سنگھ دے گرہ ندھاں والی ★

ست کہے جن بھگتاں پوری کراں منسا، متا موہ وکار مٹایا۔ سوہنگ جاپ جپاواں ہنسا، بدھی کاگ دیاں بدلایا۔ بھگت بھگوان بناواں ہنسا، گرہ مندر
 اندر اکو وجے ودھایا۔ من ہنکار رہے نہ کنسا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کر پرکاش وچوں سہنسا، سچ گن دیاں سمجھایا۔ گرٹھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم بھيو

گھلایا۔ جھگڑا مُکا کے جگت و کاری من کا، مندر سوہنا اک سہنایا۔ لہنا چکاواں ساڈھے تن ہتھ کایا تن کا، تتوت بھو گھلایا۔ پرکاش ہووے آتم برہم کا، پاربرہم پڑدا اک اٹھایا۔ لیکھا مکے آون جاون لکھ چوراسی جنم کا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ پھل ملے پر بھ سرنائی سرن کا، سرنگت اکو اک دکھایا۔ نیز کھول ہرن پھرن کا، فرماں بردار ویکھ دکھایا۔ مارگ دساں اگئی منزل چڑھن کا، پوڑی ڈنڈا اکو اک پرگٹایا۔ وقت سہیلا ہووے توں میرا میں تیرا ڈھولا سوہلا پڑھن کا، جگت ودیا نہ کوئے چترایا۔ مارگ دس چار ورن ایکا دھرم کا، درہم برہم کوڑی کریا دیاں کرائیا۔ سماں دکھاواں سچ دوارے کھرن کا، بند کوڑی گنڈا آپ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ست کہے میں دیواں سچ ثبوت، صدق صبوری صابر اک جنایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پنج تت کلبوت، پڑدا اولہا بن وچولا، اندروں دیاں اٹھایا۔ نرگن جوت نرکار میل محبوب، محبت وچ جو اپنا گھر دکھایا۔ جس دا عالیشان اُج عروج، عرش فرش سمجھ کسے نہ آئی۔ حقیقی دس منزل مقصود، مقامے حق ہوئے رُشنائیا۔ پڑھنا پئے نہ ہزارا درود، حضراتاں دا لیکھا دیاں چکایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی تن وجود، وجد وچ وصل اکو دیاں کرائیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا رہے نہ کوئے حدود، در دروازہ غریب نوازا اینکارا اک گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کریا کر نیست و نابود، ست سچ لئے پرگٹایا۔ ست کہے میں دیواں ساتھ سگلا، سنگی ساتھی اکو دیاں ملائی۔ بھو گھلاواں پاربرہم برہم دھار اگلا، پڑدا اولہا کایا مندر اندر رہن کوئے نہ پائی۔ کھوجنا پئے نہ کسے ٹلے پر بت چوٹی جنگلا، کایا مندر اندر اکو وجے ودھایا۔ نام بھنڈارا بن بھکھارا پئے نہ منگنا، انملی دات اندھی جھولی پائی۔ سچ پریتی چاڑھ اگئی رنگنا، رنگت وچ ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ سچ دوارا سچ سوامی اکو پئے لنگھنا، چار گنٹ دہ دشانہ کوئے بھرمایا۔ سچ پریتی چرن دھوڑی مستک ٹکا لاوے چندنا، دُرمت میل اندر باہر کرے صفائی۔ ویلا وقت ایہتھے اتھے دو جہاناں ہوئے سہنجنا، سو بھادنت سری بھگونت دھر داکنت دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ست کہے میں آد جگادی پیتا، متر پیارا اینکارا اکو دیاں دکھایا۔ جگ چوکڑی بدلنا جس دی ریتا، رہر ہو کے راہ زناں کرے صفائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ترے گن مایا پنج تت ویکھے انگیٹھا، کایا مندر اندر بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ نت نوت جگ چوکڑی ویکھنہارا نیچن نیچا، اوچو اوچ اگم اتھاہ اپنا ویس

وٹائیا۔ پورب لہنا لیکھ چکائے گھٹ نو اسی نباسی رام سیتا، سخی کاہن اپنی کار کمائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کوئی مندر مسجد شو دوالے مٹھ مسیتا، مسدہ اصلا اِکو اِک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں یاد آون نہ دیوے پچھلا وقت بیتا، باطن وچ بتیل مُقدّس دھام اِک سہائیا۔ مہربان محبوبُ مُجّت وچ کر کے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت کا یا کچ دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ست دھرم سچ کرے بخشیشا، بخشش رحمت سہمت سہمت ہو کے سماں اپنے نال رکھائیا۔

★ ۷ ساون شہنشاہی سمت ۳ سلکھن سنگھ دے گرہ رُکنا موگلا ضلع فروز پُر ★

ست کہے میں بھگتاں کراں ہیئت، پر بھو پریتم نال ملائیا۔ درس کراواں نیتن نیت، نج نیز نین اٹھ کھلائیا۔ اندر وڑ کے دیواں بھیت، کایا کعبہ پڑدا آپ چکائیا۔ من واسنا کوڑی کریا کراں کھیت، رنبھومی نام کھنڈا چکائیا۔ ترے گن مایا لاناہ سکے سیک، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ سچکھنڈ دوار دساواں اِکو دیس، جس گھر وسے بے پروا ہیا۔ نام ندھانا دے سندیش، اکھر وکھر کرے پڑھائیا۔ توں میرا میں تیرا لکھ کے لیکھ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم بندھن آپے پائیا۔ ست دھرم دی ساچی دس کھید، سنجگ ساچا راہ چلائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ایکا نام دس کے رسنا جہو، کلمہ کائنات اِک پڑھائیا۔ پاربرہم پتپر میشور دس کے دھر دا دیوی دیو، دیوت سُر جس نوں سپس جھکائیا۔ مالک خالق پرتپالک ملاواں سچکھنڈ نو اسی نہکیو، نہچل آسن سچ سگھاسن سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دارنگ اِک رنگائیا۔ ست کہے میں بھگتاں دساں ست، ست ستوادی پر بھو ملائیا۔ انتر نرنتر دے کے برہم مت، پڑدا دئی دویت اٹھائیا۔ دھیرج سنتو کھ دے کے ست، ستیاں دیواں اٹھائیا۔ ساچا مارگ اِکو دس، دہ دشا دین دنی سمجھائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اندروں اٹھ، نج نین نور دیاں چکائیا۔ توں میرا میں تیرا سارے گاؤں جس، ڈھولا دھر دا صفت صلاحیا۔ حقیقت وچوں سب دی جھولی پاواں حق، حکم دھر دا اِک منائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ سرشٹی گئی تھک، درشٹی اندر بھار نہ کوئے اٹھائیا۔ صدی چو دھویں لیکھا دس، پُرکھ سمرتھ پاربرہم پتپر میشور بھو دیاں کھلائیا۔ جس دا سچ دوار اِکو اِک

ہٹ، گر اوتار پیغمبروں و نوح رہیا کرانیا۔ سو سجن سہیلا اک اکیلا ایکنکار ہو پرگٹ، پتر میثور اپنا روپ بدلانیا۔ نام اگنی شبد ندھانا مارے سٹ، ٹھوکر ٹھاکر آپ لگانیا۔ کلج کوڑی کر یا ہوئے ہنگتا برج جاوے ڈھٹھ، سچ سچ ملے مان وڈیانیا۔ جھگڑا رہے نہ تیرتھ اٹھسٹھ، پاوے سار مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گرودوار گر گر پڑدا لاہیا۔ نرگن دھار نرویر نرنکار کھیل کرے بازی گر نٹ، سوانگی بہرنگا اپنا کھیل وکھانیا۔ جس دی مہما صفت کلمہ کائنات کوئی گانہ سکے بھٹ، بھگنا سب دی دے چکانیا۔ سنت سہیلے گرگھ گر گر کر اکٹھ، اکٹھا لہنا دینا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ مہما اکٹھ، بودھ اگادھ بدھی توں پرے کرے پڑھانیا۔

★ ۷ ساون شہنشاہی سمت ۳ رام سنگھ دے گرہ فروزپر چھاؤنی ★

سجگ کہے مہربان محبوب تیرے حکمے اندر اٹھاں، پاربرہم پتر میثور نرگن نرویر تیری سیو کمانیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا نوجوان مرد مردان ہو کے تھٹھاں، نو نو چار اندر باہر کپت ظاہر پڑدا دیاں اٹھانیا۔ جام حقیقی امرت رس جن بھگتاں دیواں بن گھٹاں، گہر گمبھیر بے نظیر کایا مندر اندر آپ لکانیا۔ جوتی شبدی دھار دو جہان سری بھگوان ویکھاں چار کُنٹ دھرنی دھرت دھول گھٹھاں، آکاش پرکاش برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پھول پھولانیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن سنت سہیلے سجن جا جا بچھاں، دوس رین اپنا پنڈھ مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا کمانیا۔ سجگ کہے پر بھ تیرے حکم اندر جاواں نس، نرگن دھار نرویر لے انگڑانیا۔ گرگھ ساچے سنت جنن پوری کران آس، آسا ترشنا مایا ممتا موہ اندروں باہر کڈھانیا۔ آتم پر ماتم ساچے منڈل دکھاواں تیری راس، گوپی کاہن اکو گرہ سو بھا پانیا۔ نرگن جوت بن ورن گوت کران پرکاش، آتم برہم پاربرہم دیاں درڑانیا۔ توں میرا میں تیرا ساچی دس کے گاتھ، سوہلا ڈھولا بن وچولا اکو اک سنانیا۔ سچ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار تیرا کھولاں ہاٹ، در دروازہ غریب نوازا اکو اک کھلانیا۔ شاہو بھوپ ست سروپ سچکنڈ دوار دساں تیرا راج، درگاہ ساچی مقامے حق حقیقت وچ وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، کلج کوڑی کریا بدل دینا سماج، سچ سمگری جوت انگری اکو اک پرگٹائی۔ سنجگ کہے میرے پر م پڑکھ پاربرہم دین دیا، دیندھ تیری اک سرنائی۔ سچھنڈ نو اسی ہونا میرا اک رکھوالا، رکھک ہو کے رچھیا کرنی تھاؤں تھانیا۔ چار کٹ دہ دشا تیرے حکمے اندر ترے گن مایا توڑاں جگت جنجالا، جاگرت جوت کراں رُشائیا۔ ست دھرم دا ساچا مارگ دساں رہراں راہ سکھالا، من وکارا راہ زن رہن کوئے نہ پائیا۔ دُھر درگا ہی بے پرواہی تیری نظر آوے اکو دھرم سالا، دھرم دوار اینکار وچ سنسار دینا سمجھائی۔ جس دھاوں نکلے آد شکت جوتی جلوہ نُور جوالا، ا شنبھج سنگھ سوار رُپ بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا دیندے گئے احوالا، انراگی ہو کے اپنا راگ الایا۔ سو صاحب سنگر لیکھا جانے دو جہاناں، سری بھگوانا اپنی کار کماٹیا۔ میرے اُپر ہونا مہربانا، سنجگ ساچا نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کلج کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ ہووے روانہ، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کوئے نہ پائیا۔ دھواں دھار رہے نہ زمیں اسمانا، ایک جلوہ نُور چند کرے رُشائیا۔ توں میرا میں تیرا پاربرہم برہم گائے ساچا گانا، گات گات اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا آپ سناٹیا۔ سنجگ ساچا کہے میں تیرا فرماں بردار، سیوک دُھر دا نظری آٹیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج بیتیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری نیتز روون مارن دھاہیا۔ گر اوتار پیغمبر بن بھکھار، در تیرے ٹھانڈے بیٹھے سیس جھکایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پائے کوئے نہ سار، سمجھ وچ رمز نہ کوئے لگایا۔ اٹھسٹھ تیر تھ تٹ کنار رہیا نہ کوئے پیار، گنگا گوداوری جنما سرتی نیتز نین اکھ شرمایا۔ بیس پیسے ہر جگد پے تھ بن پائے کوئے نہ سار، کلج کایا کپڑ دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ دیا باقی کملا پاتی گرہ مندر اندر کرے نہ کوئے اُجیار، جگت اندھیرا اندھ اگیان نہ کوئے مٹایا۔ میں ننھا بچہ تیرا سیوادار، سنجگ ساچا نیوں نیوں سیس جھکایا۔ نرگن سرگن سرگن تیرا اختیار، حکمے اندر حکم دے بدلایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، سچ سندیشہ نر نریشا اکو دینا پرگٹایا۔ جس نوں سجدیاں وچ سارے کرن نمسکار، نمو نمو سیس جگدیش جھکایا۔ تیرے حکم دا ہووے اک جیکار، بے جیکار کرے لوکایا۔ تیرے چرن کول بلہار، بل بل اپنا آپ دکھایا۔ منزل منزل مشکل رہے نہ کوئی وچ سنسار، ساگر سندھ دُھر دی پار کرائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹ مایا ممتا موہ ہٹ بازار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار اینکار

در ٹھانڈے منگ منگایا۔ سبجگ کہے میں تیرا بچہ بال نادانا، بال اوستھا سپس نواپا۔ کرپا کر سری بھگوانا، تیری اوٹ تکاپا۔ ست دھرم دا جھلے اک نشانہ، نشانے نشیاں والے بدلایا۔ لکھ چوراسی نظری آکو کاہنا، شبد بنسری دُھن کر شنوایا۔ پیغمبراں دا پیغمبر دے پیغام، دُھر کلاما اک درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے دُھر دربارے در ٹھانڈے لکھ جگایا۔ سبجگ ساچا کہے پُرکھ اکال دین دیاں پا دے بھکھیا، در درویش در گرلایا۔ ساچے نام دی دے دے سکھیا، سکھ سنگر نال ملایا۔ جیہڑا لیکھا گوہند بن اکھراں ماچھوواڑے لکھیا، کاغذ قلم ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ نرگن دھار وکھا دے اگمی چٹیا، جس دا مضمون قانون وچ نہ کوئے پرگٹایا۔ بن تیری کرپا چار جگ کسے نہ دسیا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سکے نہ کوئے سمجھایا۔ سو انت اخیر بے نظیر جن بھگتاں دے ہسیا، ہستی وچ مستی اپنا نام رکھایا۔ کروٹ لے بدل لے پٹھیا، سنمکھ ہو کے جلوہ نور کر رُشٹایا۔ بن تیری کرپا کلج انت اخیر نہ جائے نچٹھیا، لہنا دینا دینا لینا سکے نہ کوئے مُکایا۔ توں پُرکھ اکال سمرتھ سوامی پاربرہم پتر میشور سب دا پتیا، پتت ادھارن آکو نظری آپا۔ جگت بازار ہٹ کدے نہ وکیا، کرتے تیری قیمت کوئے نہ پاپا۔ تیرا کھیل سدا اندٹھیا، جگ نیتز سکے نہ کوئے درسایا۔ دُھر درگاہی بن تیا، متر پیارے سانجھے یارے ہری دوارے اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں ست دھرم دی پا بھچھیا، وست اموک نام ندھانا آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا مُکاونا وڈیاں نکیاں، لیکھے وچوں لیکھا اپنا دینا سمجھایا۔

★ ۸ ساون شہنشاہی سمت ۳ گردیو سنگھ دے گرہ فروز پُر چھاؤنی ★

سبجگ کہے ساچی دے دھرم دی دات، دو جہاناں ملے مان وڈیایا۔ کلج میٹاں اندھیری رات، کوڑی کرپا اندر کر رُشٹایا۔ دُھر دا نام پرگٹاواں ساچ، ناؤں نرکارا اک درڑایا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کاج، کنجن گڑھ ساڈھے تن ہتھ سوبھاپایا۔ آتم پرما تم آکو نظری آئے نات، جگت ورن برن نہ کوئے لڑایا۔ سچ پریتی دُھر درگاہ جڑے نات، پتر میشور ملے بے پرواہیا۔ جو گر اوتار پیغمبر جگ چوکڑی گئے آکھ، اکھراں وچ تیری صفت صلاحیا۔ سو کھیل وکھاواں

ساکھیات، صاحب سنگر تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ملے آب حیات، صوفی سنت فقیراں فقرہ اکو اک سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پوری کر آس، آہستہ آہستہ در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ہووے پرکاش پر تھی آکاش، تریلوک سلوک اک سنائیا۔ ساچے منڈل سہنجی ہووے راس، گوپی کاہن سرتی شبدی وجے ناد، ہوں بالک ہوں ہاں تیرا داس، یاچک ہو کے دھرم دی سیو کمائیا۔ ساچی منزل ویکھاں چڑھ کے گھاٹ، تٹ کنارہ اکو نظری آئیا۔ توں میرا میں تیرا ناؤں نرنکارا اُتے ساچی گاتھ، گھر گمبھیر بے نظیر اکو تھم دینا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد تیری آس رکھائیا۔ سنجگ کہے پر بھ پرم پُرکھ چاڑھ رنگ، رنگت اگلی دے دکھائیا۔ بھيو گھلا برہم ہنگ، ہنگتا اندروں گڑھ تڑائیا۔ نرگن دھار نرگن ہووے سنگ، دو جہاناں سنگ بنائیا۔ نام ندھان وجے مردنگ، دُھنی ناد کرے شنوائیا۔ دُئی دویت بھرماں ڈھاہ کندھ، کنچن گڑھ بنک دے وڈیائیا۔ توں میرا میں تیرا سرشٹ سبائی جنا چھند، سنسا روگ رہے نہ رانیا۔ بن رسا جہوا بتی دند دے اند، انتر آتم اپنا رس چکھائیا۔ کروٹ لے بدل کے کند، سنمکھ ہو کے ست سروپ کر شنوائیا۔ مہربان محبوب مُجبت وچ پاٹھنڈ، کلجک وچ اگنی ت نہ کوئے تپائیا۔ ست دھرم کہے اکو تیرے نام دی ہووے سنگندھ، چارگنٹ دہ دشا اک مہکائیا۔ نچ آتم دے اپنا اند، اند اکو اک دکھائیا۔ نرمل جوت چمکے چند، کلجک اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں وچ ور بھنڈ، برہمنڈ وجے ودھائیا۔ سچ دوار ایکنکار اپنا لنگھ، نو دوار خاکی ماٹی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرت سوانی ہون نہ دیویں رنڈ، کنت سہاگی اپنی دیا کمائیا۔ دین دیال صاحب بن بخشند، رحمت میری جھولی پائیا۔ سنجگ کہے ست دوار بھکھاری ہو کے رہیا منگ، مانگت ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سورے سرنگ صاحب سلطان جگت جہان تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۳ دئی دربار وکھے ★

گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سیوک اُس دے، جس دی اُست جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار پرگٹائیا۔ روپ دھردے رہے جوتی دھار شبدی سرت دے، دُھر فرمانا دو جہاناں شبد نشانہ اک سمجھائیا۔ ایچھے اوتھے رہے پچھدے، نر نرنکار آگے نرگن دھار سپس نوائیا۔ کس بدھ نو نو چار پینڈے مکدے،

سبجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔ پڑدے اولے رہن کوئے نہ لگ دے، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا دے گھلایا۔ کایا مائی بھانڈے ویکھ سچ دے، سچ سنجم
 اک سمجھایا۔ مایا متا موہ وکارا جیو جہان رہے کٹھدے، اگنی تت تت وجود وچ جلائی۔ من ہو کے لکھ چوراسی وچوں تیرے نال رہے رُسدے، آتم پر ماتم
 ناتا نہ کوئے جڑایا۔ اپنی کرنی اپنے وچوں لُٹدے، من ہنکاری وکاری اپنے نال ملائی۔ جھگڑے میٹے نہ کوئے تیرے وچھوڑے ڈکھ دے، دردیاں درد نہ کوئے
 گوائیا۔ کیوں جامے بدلے رہے منگھ دے، دیوت مانو روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا ساچا ور، درگاہ ساچی منگ منگایا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن اسیں نور اوس الہ دے، جو اللہ عالمین اکھوائیا۔ اسیں ونجارے آد جگاد صفت صلاح دے، ڈھولے مہا راگاں ناداں وچ گایا۔
 ونجارے بنے رہے نرگن دھار جگت ملاح دے، جو نیا نوکا اپنا نام چلائی۔ خادم سیوک ہو کے اپنے بے پرواہ دے، جو پار برہم برہم اپنی سیوا رہیا لگایا۔ مالک
 بن دے رہے دیناں مذہباں والے راہ دے، رہبر ہو کے رستیاں ونڈ ونڈایا۔ بھگھاری بنے رہے دُھر دراگاہی اگنی شاہ دے، جو شہنشاہ دیونہار اک اکھوائیا۔
 راگ سناوندے رہے اوس دے راہ دے، جو ناؤں نرنکارا آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اوسے دی دھار، جو دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چو کڑی ویس وٹائیندا۔ نرگن سرگن لئے اوتار،
 ترے گن اتینا بھو وٹائیندا۔ جس دی مہا کاغذ قلم نہ لکھنہار، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیندا۔ سو سوامی انتر جامی آتم پر ماتم ساچا یار، ناتا اکو اک وکھائیندا۔ جگ
 چو کڑی کر دے آئے اظہار، صفتاں نال صفتی صفت صلاحندا۔ جگت دھار کرا کے آئے ادھار، وہار وچ اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کلجگ انتم لئے اوتار، نرکار اپنا روپ وٹائیندا۔ اپنے ہتھ لئے اختیار، اختر بختر دختر نظر کوئے نہ آئیندا۔ جننی جن نہ سکے وچ سنسار، سنساری
 بھنڈاری در سیس نوائیندا۔ لیکھا لیکھ کرے اپنے سچ دربار، دُھر دربارا اینکارا اکو اک پرگٹائیندا۔ جس دی جگت و دیا کوئے نہ پاوے سار، مہاسار تھی اپنا کھیل
 کھلائیندا۔ بھگت وچھل بن گردھار، گہر گبھیر بے نظیر اپنا رنگ رنگائیندا۔ اتر پورب پچھم دکھن چار کُنٹ دہ دشا پاوے سار، اندج جیرج اتبج سیتج پھول
 پھولائیندا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی انت کنت بھگونت چرن کول نمسکار، نمستے وچ رستے سب دے آپ بدلائیندا۔ ایکا حکم دے دُھر دربار، درگاہ ساچی

کرنی کار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جاتا پڑ کہ بدھاتا ہو اُجیار، اُجرت لیکھا سب دا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا کر کے آر پار، حکمے اندر اک سکدار، شاہو شاہ آپ پرگٹائیندا۔

★ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

سکھنڈ دوار درگاہ ویکھو دُھر، دُھر درگاہی بے پرواہی آپ جنائیندا۔ اوتار پیغمبر اُٹھو گر، گہر گمبیر بے نظیر دُھر فرمانا اک سنائیندا۔ وشن برہما شو انگڑائی لَو دیوت سُر، صاحب سلطان سری بھگوان نوجوان مرد مردان آپ جگائیندا۔ شبد اگئی ویکھو چڑھ کے گھوڑ، دو جہاناں مرد مردانہ پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ تلو کھیل نرالا اتم ہور، ہر کرتا کرنی دا مالک پرتپالک خالق اپنا پڑدا آپ چکائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار جس دے حکمے اندر ڈور، نر ویر نرکار اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی آپ سنائیندا۔ پیغمبر گر ویکھو بنا اگھاں اوتار، ہر اوتری آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی لہنا دینا رہیا اُتار، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ شبدی شبد نئے جیکار، دُھن اگئی آپ پرگٹائیا۔ جس دا کاتب بنے نہ کوئے لیکھار، کاغذ قلم شاہی نہ کوئے وڈیائیا۔ صفتاں وچ نہ کوئے اظہار، کتھنی کتھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا گھلایا۔ بھيو ابھیدا کھولے سری بھگونت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لیکھ جنائے دُھر دا کنت، کنت کنتوئل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر و جس بنائی تہاڈی بنت، گھرن بھننہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس دا ڈھولا نام گاؤندے آئے جگا جگنت، سنجگ تریتا دواپر کلجگ سندیشہ راگ الاٹیا۔ بھيو گھلاؤندے آئے نیا منت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ اُٹھو ویکھو گر اوتار، پیغمبر اں رہیا سنائیا۔ کلجگ بدلدی جائے دھار، دھرنی دھرت دھول نیز لوچن نین اگھ گھلایا۔ کرے کھیل اگم اپار، اپر پر سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ لہنا دینا سب دا رہیا وچار، نہہکرمی ہو کے کرماں کرے صفائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک رہیا درڑائیا۔ سچ سندیشہ دیوے اک اگلا، اینکار وڈی

وڈیاںیا۔ گر اوتار پیغمبر نرگن دھار ویکھو میرا سچ محلا، چار دیواری چھپر چھن شہنشاہ نہ کوئے بناںیا۔ دپیک جوتی دھار وچوں بلا، بلدھاری رہیا پرگٹاںیا۔ نت
نوت کھیل کردا رہیا اچھل اچھلا، چار جگ سمجھ کسے نہ آںیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دھر دا کنت نرگن دھار سب نالوں بھڈا کے پلا، پچھلی ریتی رہیا
بدلاںیا۔ شبدی حکم سنا کے اکو ہلا، حالت سب دی دے بدلاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر و اٹھو ویکھو
کر دھیان، ہر دھیانی آپ جناںیا۔ میرے دھرم دا ویکھو نشان، نشانی رہیا بدلاںیا۔ سخیان ویکھو ملدا اکا ہن، مہربان محبوب اک گوساںیا۔ جیہڑا بولے نہ کدے
رسنا نال زبان، بتی دند نہ کوئے ہلاںیا۔ جس دا ایشٹ دھرم نہ کوئے ایمان، سجدہ سیس نہ کوئے جھکاںیا۔ انکڑیاں وچ لاسکے نہ کوئے میزان، ہندسیاں ونڈ نہ
کوئے ونڈاںیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے خیران، خیرانی سب دے اندر آںیا۔ کی کھیل ہو یا وچ جہان،
لوک مات وٹی ودھانیا۔ پُرکھ اکال مہربان، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سب دا بدل دتا ودھان، وادھا اپنا رہیا جناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا
کرتا آپ سمجھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کھولو آھ، آخر آپ جناںیا۔ پربھ دا کھیل ویکھو پرتکھ، پاربرہم رہیا درڑاںیا۔ جگت نظارہ تنو سچ، سچ دیاں سمجھانیا۔ لوں لوں
اندر گیا رچ، جن بھگتاں ڈیرہ لائیا۔ حقیقت دس کے حق، حکم دتا سناںیا۔ اکو مننا پُرکھ سمرتھ، دوجا ایشٹ نہ کوئے وڈیاںیا۔ نام بھنڈارا دے کے ہٹ، خالی
دے بھراںیا۔ شبد اگنی لا کے سٹ، سٹے لئے اٹھانیا۔ دُرمت میل کٹ، پتت پتت دے بناںیا۔ مایا ممتا مٹا کے حد، گھر ساچا اک وکھانیا۔ سری بھگوان بنا
ید، جن بھگت لئے بناںیا۔ اپنے حکمے اندر سد، سندیشہ اکو رہیا سناںیا۔ وکھرا رہے نہ کوئے اڈ، گھر ٹھانڈے وجے ودھانیا۔ دیا کرے سورا سرگ، مہربان
دھر درگاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا لگی اک، انتم سکے نہ کوئے بھجھانیا۔ کی حالت ہوئی جگ، جگ جیون داتا رہیا سناںیا۔ بن بھگتاں کسے نہ ملنا امر اپد، درگاہ ساچی
ملن کوئے نہ آںیا۔ سب دی پچھلی کیتی ہونی رڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سناںیا۔ دھر فرمانا سُنو ایک، ہر کرتا آپ جناںیا۔
جن بھگتاں بخشنی اکو ٹیک، ٹکے مستک خاک رمانیا۔ انتر کر آپ بییک، دُرمت میل دھوانیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے جلاںیا۔ جن
بھگتاں دکھانی اکو سچ، سچکھنڈ پڑدا لاہیا۔ جس گھر رہواں ہمیش، آدانت سماںیا۔ جنم کرم دی میٹاں رکھ، مہر نظر ٹکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، سب نوں رہیا دکھایا۔ پُرکھ اکال کہے گُراوتار پیغمبر تگوراہ، ہر رہبر آپ جنایا۔ وقت سہاؤنا گیا آ، وجے حقیقت حق ودھایا۔ سارے ڈھولا لوگا، جو نرگن دتا سمجھایا۔ بن سپس توں سپس لو جھکا، نین اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ منو اک رضا، رحمت کرے بے پرواہیا۔ واحد سچ خدا، خود مالک رہیا درٹایا۔ ساچا مارگ ہونا رواں، رحمت آپ کمایا۔ کھیل ویکھو نوواں، نو نو چار پنڈھ مکایا۔ شبدی حکمے اندر کہواں، رسنا نہ کوئے پڑھایا۔ سچ سنگھاسن دُھر دے بہواں، آسن اکو اک وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک اپجایا۔ گُراوتار پیغمبر اک دُوبے نوں کرن اشارہ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ ویکھو رل نظارہ، ہر کرتا آپ دکھایا۔ جس نوں کہندے رہے نر نر نکارا، نرگن نر ویر نور خدایا۔ اوہ ہویا اک اجیارا، اجل سب نوں دے کرایا۔ کرے کھیل اگم اپارا، اکھ اگوچر دُھر درگاہیا۔ جس دا تھم نہ کسے وچارا، وچر وچر تھکے جگت لوکایا۔ سو دیونہار سہارا، سہانک اکو نظری آئی۔ کلج کوڑی کریا کرے پار کنارہ، نیا نوکا مایا متا موہ ڈبایا۔ ساچا مارگ دس سنسارا، مہاسار تھی ویکھ دکھایا۔ گُراوتار پیغمبر کہن ساڈا چلے کوئی نہ چارا، چارے جگ ویلا رہیا وہایا۔ اگلا تھم چلے سچّی سرکارا، ہر کرتا آپ درٹایا۔ سارے مل کے کرو نمسکارا، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ پُرکھ اکال چوویواں اوتارا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ جس نے بھگتاں دا کھولیا بھگت دوارا، بھگن آپ پرگٹایا۔ مارگ لا کے اپرمپارا، اپرادھی دتے ترایا۔ گُراوتار پیغمبر و تہاڈا لہنا دینا ستاراں ہاڈھا، ہاڈیاں وچوں پور کرایا۔ ساچے بھگت دا چمکدا ویکھو تارا، تارا سنگھ پہلی ویراں درشن پائی۔ جو بن کے آیا دھرم دوار دا لاڈا، لاڈی موت نہ کوئے پرناہیا۔ دوآبے والیاں لا اکھاڈا، نو جنم دا لیکھا دتا چکایا۔ درشن کر کے ایکنکارا، اک اکلا رہیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے گُراوتار پیغمبر و ویکھو بھگت، بھگن رہیا درٹایا۔ جس نوں مان وڈیائی دتی جگت، جاگرت جوت کرے رُشناہیا۔ تہاڈی پوری کر کے شرط، شرع دتی بدلاہیا۔ پچھلا لیکھا رہیا نہ فرش، عرش تگوراہ الاہیا۔ اُدھار رہیا کوئی نہ قرض، لیکھا دتا مکایا۔ ایہو کھیل پر بھو اسپرج، جو جگ جگ آپ ورتایا۔ سب دی میرے کول فرد، پاربرہم رہیا درٹایا۔ سسے نال منظور کراں عرض، آرزو سب دی لیکھے لایا۔ تہاڈی بھگتاں رہی نہ غرض، غریب نمائیاں ہوئے آپ سہایا۔ جن بھگتاں مارے کوئی نہ مرض، مریض بنے نہ کوئے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنارنگ رہیا دکھایا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ

دیکھو میرا ڈلارا سوت، سوتیاں رہیا جگایا۔ بن کے دھار ابناشی اچت، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ میٹوں ملیا اوہ سکھ، جس دی سنگدھی سدا مہکایا۔ پہلی واراں پہلا سکھ، سکھیا سب نوں رہیا درڑایا۔ جن بھگتو میں بھگت دوارپوں گیا نہیں اٹھ، مریاں وچ نہ مرن رکھایا۔ میرا مالک گیا ٹٹھ، جو اپنی گود اٹھایا۔ سچکھنڈ دا بوٹا چک، درگاہ ساچی رہیا لکایا۔ امرت جام دے کے گھٹ، گھٹ اپنے گلے لگایا۔ راہ وچ جانداں جس ویلے میں سوہنگ پڑھی تمک، رائے دھرم سیس نوایا۔ شکر لیا بچھ، خوشی نال بلایا۔ برہما بدل کے اپنا رخ، بھجیا واہو داہیا۔ وشنوں رہ نہ سکیا چپ، کوک کوک رہیا درڑایا۔ میں کہا میٹوں اکو اوس دی اوٹ، جو اوٹک سب دا پتا مانیا۔ اوسے ویلے پڑکھ اکلا دین دیا گیا پہنچ، نرگن نور جوت رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ در رہیا لکایا۔ سچ در دیکھیا چنگا، سوہنا نظری آیا۔ نہ کوئے ڈھول و بے مردنگا، نہ کوئے رسنا راگ سنایا۔ نہ کوئے تیرتھ دے گنگا، نہ کوئے مٹھ کرے رُشایا۔ نہ کوئے ونڈ ہووے برہمنڈا، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے کھڑکایا۔ نہ کوئے سوریا نہ کوئی چندا، نہ کوئی پکھ رہیا بدلایا۔ نہ کوئے تن وجود انگا، نہ کوئی بستر تن چھہایا۔ نہ کوئے ملا شیخ پنڈا، نہ کوئے شاستر رہیا پڑھایا۔ نہ کوئی منزل پوڑی ڈنڈا، نہ کوئے جوگ دھیان کرایا۔ اکو دیکھیا صاحب بخشندا، پاربرہم برہم گوسایا۔ دیونہارا سچ انندا، انندا وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر رہیا دکھایا۔ گرکھ دیکھ سچا گھرانہ، ہر کرتا آپ دکھایا۔ جتھے و بے اگم ترانہ، تریا توں پرے رہیا سنایا۔ دوسر دے نہ کوئے بیگانہ، ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو نور جوت نشانہ، زوریر رہیا جھلایا۔ اکو کملاپت سب دا کاہنا، کول نین نین گھلایا۔ اکو مرد اکو مردانہ، دوجا روپ نہ کوئے بدلایا۔ اکو حقیقت حق مکانا، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ اکو شاہو بھوپ سلطانا، محبوب دھر درگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر جسدے در ہوئے پروانہ، پڑدے سب دے رہیا اٹھایا۔ جدھر دیکھاں ادھر گاؤندے گانا، توں میرا میں تیرا دوسر راگ نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنایا۔ جن بھگت کہے میں سنگھ اوہ تارہ، جس دی طرح طرح وڈیایا۔ میں چھڈ کے بھگت دوارا، بھگتو بھگتاں راہ دکھایا۔ کوئی بھلے نہ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری اگے چلے نہ کوئے چترایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے سیوا دارا، در بیٹھے سیس نوایا۔ نیوں نیوں کر رہے نمسکارا، سجریاں وچ سیس جھکایا۔ میں دیکھ کے عجب نظارہ، تہانوں رہیا سنایا۔ آو دیکھو میرا ایکنکارا، جو اک اکلا دے وڈیایا۔ دیکھو

میتوں کوئی نہ کہو ماڑا، چنگا کر کے ڈھولا لینا گائیا۔ میں نو جنم دا پھڑیا ہو یا لاڑا، شبدی گھوڑا لیا چڑھائیا۔ سُن لئیں میری رَو داس چمارا، گرکھا دیاں سُنائیا۔ پر ماتما نالوں تیرے نال چنگا ہندا ویکھیا بوبارا، بوباری دتا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ تارا سنگھ کہے میں ویکھیا کھیل عجیب، عجب دیاں جنائیا۔ اندر شو دی ویکھ ترتیب، برہے ملی وڈیائیا۔ شبدی دھار پر بھو قریب، نسبت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سانجھی دس پریت، پریتم رہیا جنائیا۔ پُری لوء سارے گاؤگیت، سوہنگ ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اڈچ نیچ نہ کوئے وڈیائیا۔ سب دے پر ماتما وسیا نیچ، وچلا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر رہیا سہائیا۔ میں ویکھیا گھر انوکھا، اچھی طرح جنائیا۔ جتھے کوئی نہیں دھوکھا، دُکھدیاں اگن بُجھائیا۔ جن بھگتو پر بھ نے مارگ دتا سوکھا، سبھے لئے اُٹھائیا۔ کوئی پڑھنا پئے نہ پوتھا، پُستک بغل نہ کوئے ٹکائیا۔ کوئی رکھنا پئے نہ روزہ، نمازاں وچ نہ وقت لنگھائیا۔ جیہڑا ہو گیا پر بھو جوگا، جگاں دا لہندا دئے مُکائیا۔ سوہنگ نام دادے کے چوگا، چُغلی نندیا توں باہر کڈھائیا۔ میں بھگت دوارے دیواں آن کے ہوکا، حکم دُھر دا اک سُنائیا۔ میں راہ وچ جاندیاں کوتا لکھی چو داس لوکاں، گلیاں دیاں سُنائیا۔ ہتھ تے ہتھ مار کے کہا کسے نوں ملیا نہیں اگے ایہہ موقع، مکمل لے دُھر در گاہیا۔ جیہڑا بھگتاں صاف کرے آپ اپنا کوٹھا، کُٹیا تن وجود سہائیا۔ میں اشارہ دے کے نال پوٹا، سب نوں گیا درٹائیا۔ کسے کم نہیں آو نا جگت وُضو والا لوٹا، لُٹی جائے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ میں ویکھیا کھیل نرالا، نرکار وکھائیا۔ جس ویلے ملیا سنگھ پالا، پلک اپنی آپ بدلایا۔ اشارہ دتا آگوں گردیالا، سبھج نال سمجھائیا۔ بیٹھ دوہاں وچالا، حال دتا سُنائیا۔ ویکھو کھیل جگدیش نرالا، جگت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ میں دوہاں دے بہ گیا وچ، اپنی خوشی بنائیا۔ جاں ویکھیا تے رُپ اک، جوت نور رُشنائیا۔ صاحب سلطان گیا دس، جو جگت ویس وٹائیا۔ دھیان ماریا سب نوں سٹا دے کر پٹھ، بن بھگتاں نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگتو تہاڈے بھگت دوارے دی اٹ، رَو داس نال صفائیا۔ گو بند دی بنا اکھراں والی چٹ، چا ترک اپنے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ کھلائی۔ ساچا بھو آپ کھلاؤندا اے۔ دین دیاں دیا کماؤندا اے۔ پڑدا اوہلا آپ چکاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوار سہاؤندا اے۔ نرکار جوت جگاؤندا اے۔ سچ سنگھاسن سو بھاپاؤندا اے۔

جن بھگتاں راہ تکاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتاؤندا اے۔ ساچا تھم اک ورتاویگا۔ گہر گسبھیر کھیل کھلاویگا۔ بے نظیر پڑا اٹھاویگا۔ شاہ حقیر رنگ رنگاویگا۔ شرع زنجیر توڑ، مارگ اکو اک وکھاویگا۔ امرت آتم بخشے سپر، جگت ترشنا روگ گواویگا۔ سنگھ تارا کہے میں ملیا نال کبیر، قبراں دا حال سرب جناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا اک سہاوانگا۔ گھر ساچا اک سہانگا۔ ابناشی کرتا دیا کمایگا۔ در در دا لیکھ مُکائیگا۔ گھر گھر دا بھو کھلائیگا۔ جو سوہنگ ڈھولا پڑھدا، سو سچکھنڈ آپ لیائیگا۔ بن پوڑی منزل چڑھدا، پُرکھ ابناشی گود بہائیگا۔ جن بھگتو میں بُڈھا ہو کے آیا تردا، شوہ دریا نہ کوئے اٹکائیگا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پار آیا کردا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیگا۔ جس ویلے کھیل ویکھیا سچکھنڈ دوارے گھر دا، گھر سوہنا اک سہانگا۔ ابناشی کرتا ویکھیا وردا، کھونت کنت سوہا پائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے رنگ وچ سہائیگا۔ جن بھگتو دستاں حال، کتھا اگم جنائیگا۔ متو اک سوال، سوالی رہیا درڑائیگا۔ کسے نوں کھائے کوئی نہ کال، مہاکال نہ بھے دکھائیگا۔ میں خیران ہو یا میری کردا آیا سنبھال، ہر گھٹ ہو سہائیگا۔ میں ہتھیاں دا کنگال، دھنی دتا بنائیگا۔ میٹوں چنگی لگی چال، جیسہڑی بن بھگتوں پار لنگھائیگا۔ سدھا لے کے جاوے سچکھنڈ پٹی دھرم سال، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیگا۔ ایکا ہتھ وچ رکھیا اوہ رومال، جس دی گوبند دے گواہیا۔ جس ویلے اُتے پاؤندے لال دوشال، اوسے ویلے ہوئے سہائیگا۔ پھیر بُڈھا نڈھا اکو جہی مارے چھال، اپنا بل دھرائیگا۔ شبد سنگر ہووے نال، نال لائق لائق لئے بنائیگا۔ کوٹن کوٹ روپ وجدے ویکھے تال، تلوڑے دین دہائیگا۔ راہ وچ روندے ویکھے گورکھ مچندر ورگے دلال، دردی درد نہ کوئے ونڈائیگا۔ سادھ سنت لیٹے ویکھے اپنی اُتے کھال، خالص روپ نہ کوئے بدلایگا۔ آگے ہو کے رو کے کہا روال، سمت چوڑاں دا حال دے سمجھائیگا۔ کی گوبند بدلی چال، ویس لیا وٹائیگا۔ تارا سنگھ کہے میں ہس کے کہا شاستراں ویداں وچوں بھال، کیوں میٹھوں بچھ بچھائیگا۔ میں کوئی کسے دی گھالنی نہیں گھال، ایویں اپنا نہ وقت لنگھائیگا۔ میں اوتھے پہنچنا جتھے میری آپ کرے پہچان، دوجا ملن کوئے نہ آئیگا۔ جے ملیا تے ملنا نال سری بھگوان، دُوبے ہتھ نہ کدے ملایگا۔ جو آد جگاد گر اوتار پیغمبر اں دا کاہن، گرگھ سخییاں سدا پرنائیگا۔ میں اوسے دا نشان، نشانہ بن کے چلیا پاس دُھر درگاہیا۔ لوکمت وچ بنیا رہیا مہمان، پرانییاں وانگ جھٹ لنگھائیگا۔ ہن منزل ملی آسان، چڑھیا

چائیں چائیا۔ میں سونا جا کے نال آرام، بنا چرن توں چرن گھٹے اُتے لکائیا۔ نالے ویکھاں اپنا جمان، براہمن ہو کے بچھلا حال سناپیا۔ جن بھگتو تہاڈی اوتھے وی کریا کروں کلیان، سب دے حال سناپیا۔ اکال پُرکھ کچھ کہہ رہیا تارا سنگھ جے تیرے بچھوں بنتا سنگھ لے آواں کپتان، کسے نوں کوئی روس رہے نہ راپیا۔ میں ہس کے کہا پر بھو میں براہمن بڑا شیطان، ٹھگی رواداس نال رکھائیا۔ پٹھے سدھے پکڑ کے کان، پھر وی اپنا داؤ لگائیا۔ آگے منگدا رہیا ٹھگ دا رہیا جمان، ضامن تیتوں وچ بناپیا۔ ہن تیرے دوارے پہنچیا آن، میرا بچھلا لیکھا جھولی دینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے آس رکھائیا۔ تارہ سنگھ کہے میں براہمن اوہ پنڈا، بچھلی دیاں جناپیا۔ جس دے ہتھ وچ ہندا ڈنڈا، تیری ڈنڈوت کر کے ٹھگی نال جھٹ لنگھائیا۔ گنگا دا یاد کر لا کنڈھا، چالی ویہہ دین گواہیا۔ میں پنڈیوں ہو کے ننگا، تیرا جس سناپیا۔ جے پر بھو توں پہلوں ہندا چنگا، نو جنم نہ ملدی سزائیا۔ توں بڑا گوسائیں ٹھنڈا، گھر گسبھر اکھوہیا۔ آہ کھول لے اپنیاں گنڈھاں، تیرے آگے رہیا لکائیا۔ ہن میں کوئی بندگی کرن والا نہیں بندہ، نہ تیاں وچ لکائیا۔ توں میرا نور میں تیرا چندا، بنا چند نہ ہووے رُشناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کچھ لیکھا دے سناپیا۔ پُرکھ اکال کہے ہن میرے بچے، گرگھ دیاں درڑائیا۔ تیرے ناتے توڑ کے کایا کچے، کنچن گڑھ دتا سہائیا۔ پریم پریتی بندھن پا کے پکے، پاربرہم برہم اپنے وچ ملاپیا۔ آگے کھیل ویکھنے اچھے، اچھی طرح رہیا درڑائیا۔ کلج کوڑی کریا لائے نشے، خُماری متا دینی مٹائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ کے سچے، ساجن اپنے لینے بناپیا۔ مارگ دُھر دے دینے دتے، دہ دشا کر پڑھائیا۔ تن وجود صاف کرنے اٹھے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ نال ملاپیا۔ شرع دُنی دے میٹنے رٹے، رٹن اکو نام جناپیا۔ گر اوتار پینمبر دے پورے کر کے پٹے، پٹنے والے توں دینا لکھوئیا۔ سب نوں مارگ اکو دتے، دشا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا اک گھلاپیا۔ پُرکھ اکال تیرا ویکھیا دوارا دھرم، در ٹھانڈے وچی ودھائیا۔ جتھے لیکھا نہیں کرم، نہکرمی پڑدا دتا چکائیا۔ پھیر نہ ہووے جنم، جنمے کوئی نہ مانیا۔ اکو ملے سرن، سرنگت دُھر در گاہیا۔ اکو ڈھولا ملے پڑھن، توں میرا میں تیرا دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو منزل ملے چڑھن، سکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جتھے پُرکھ اکال پاربرہم پتر میثور پروردگار سانجھا یار آوے پھرن، دوجا نظر کوئے نہ آپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ کی لیکھا لیکھے پاونگا۔ در

ٹھانڈے آپ بہاویگا۔ تھکے ماندے گودِ کواویگا۔ آوندے جانڈے کھیل وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کرنی کار کماویگا۔ پُرکھ اکال آپ سناوند اے۔ بھيو ابيو اک گھلاوند اے۔ پڑدا اوہلا آپ چکاوند اے۔ گرگھ ساچے آپ اٹھاوند اے۔ درگاہ ساچی آپ پھراوند اے۔ سچ سَنگھاسن اک سہاوند اے۔ جوتی جاتا ویس وٹاوند اے۔ پُرکھ بدھاتا کل ورتاوند اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا بھيو آپ گھلاوند اے۔ اگلا بھيو سچ گھلاوند اے۔ پڑدا اوہلا آپ اٹھاوند اے۔ بن وچولا ویس وٹاوند اے۔ شبدی ڈھولا راگ الاوند اے۔ مولا ہو کے ویکھ دکھوانگا۔ دھرنی دھرت دھول دھولا بھاگ لگاوند اے۔ گر اوتار پیغمبران کیتا قولاً توڑ نبھاوند اے۔ سرشی درشی اندر جو رولا آپ پواوند اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لحم اک سناوند اے۔ تارا سَنگھ کہے میں اک لیکھ لکھیا کسے گھر نہ رہے تو پرات، پراتن دیاں جنایا۔ سری بھگوان جے نکی جہی من لئیں بات، تیتوں دیاں درڑایا۔ میں ہو کے آیا اکانت، چھڈی جگت لوکایا۔ جوت سرُپ مار جھت، جھگڑا رہے نہ رانیا۔ ساچیاں بھگتاں دا دکھا دے کھات، لیکھا دے درڑایا۔ جے اوہ تیرے تے تیری اوہ ذات، کیوں کریں مات جدایا۔ پہلوں اپنیاں بھگتاں نوں کرپاک، اندر وڑ کے کر صفایا۔ میں بھگتاں ولوں نمائندا آیا تیری پہلی پٹی پڑھ کے پہلی وچ جماعت، دوجی پٹی نہ کوئے سمجھایا۔ جے توں سوہنگ دسی گاتھ، کیوں اندر وڑ کے بیٹھا مکھ چھپایا۔ میں ہن کوئی مٹی نہیں ہونا خاک، جھگڑا رہیا نہ رانیا۔ میں ہتھ بٹھ کے نہیں ہونا داس، چرناں اُتے نہ سیس نوایا۔ توں میرا میں تیرا توں میرے پاس، پڑدا اوہلا رہیا نہ رانیا۔ اٹھ ویکھ جیہڑے لوکات تیری رکھ کے بیٹھے آس، اٹھے پہر دھیان لگایا۔ تیتوں سارے کہندے باپ، جنم والی اکو مایا۔ میں تھوڑا تھوڑا لیکھا لکھدا رہیا نال قلم دوات، ناتا تیرے نال رکھایا۔ توں اندر وڑ کے دسی جاچ، میں یاچک ہو کے تیری سیو کما یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری من اک عرضویا۔ گرگھ کہے او دھر دے بھگوان، سچے دیاں درڑایا۔ سچھنڈ نواسی اپنے پیاریاں نوں دے دان، نام بھنڈارا جھولی پانیا۔ جنہاں نوں تیرے اُتے مان، ابھمان اندروں دینا کڈھایا۔ تیرے شبد دی سُنن دھنکان، جگت راگاں سُنن کوئے نہ جائیا۔ اپنا مارگ دے آسان، کیوں جنگلاں وچ پھرایا۔ توں کاہناں دا کاہن، تیرے اُتے جنہاں دا ایمان، مُرید اپنی گود اٹھایا۔ تارا سَنگھ کہے میں ویکھ کے ہو گیا حیران، حیرانی میرے انتر آیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر یعنی اُٹھایا۔ گر سیکھ کہے میرا ہاڑا، دروہی دیاں جنایا۔ پُرکھ اکالے دین دیاں پروردگارے سانجھے یارے جن بھگتاں ویکھ مات اکھاڑا، کھڑے تیرا راہ تکایا۔ تیرا نور تگاں کدے نہ تھکاں ویکھاں وچ بہتر ناڑا، ناڑی ناڑی تیرا رُپ نظری آئی۔ من بھگتاں دا اشارہ، دیدے دُھر دانام نظارہ، کلج کردے پار کنارہ، نیا نوکا اپنا نام چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ دے دکھایا۔ گر گھ کہے کی پر بھو توں ہو گیا بڈھا، بل رہیا نہ رانیا۔ کی پر بھو توں ہو گیا ڈڈا، بھج سکیں نہ رانیا۔ کی پر بھو توں ڈریں کولوں یدھا، گر اوتار پیغمبر اں سدا لڑایا۔ کی توں نہیں ویکھدا کی حال ہندا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول رہی گر لایا۔ کی توں مندر مسجد شودوالے مٹھاں وچوں لین گجھا بھگا، حصہ اپنی جھولی پانیا۔ توں لارا دیندا آیا چوہ جگا، سنجگ تریتا دواپر کلج پار کرایا۔ تیرا بھگتاں نالوں وچھوڑے والا اے پینڈا نہ مکا، مکمل دے سنایا۔ کیہڑی گلوں سچھنڈ دوارے لکا، کیوں نہ نرگن جوت کریں رُشنا یا۔ پر بھو ہن دا بھگت تیرے آگے کوئی نہیں ڈاھویگا حقہ، چلم آگے نہ کوئے تکایا۔ کوئی نہ تن بھبوت خاک ملیگا سکا، متھے تلک نہ کوئے دکھایا۔ کوئی نہ مندر مسجد شودوالے مٹھ متھا ٹیکے ہو کے پٹھا، شاستراں اوٹ نہ کوئے تکایا۔ کوئی نہ سادھاں سنتاں کول جا کے جائے لٹا، اپنا بھیٹ کرایا۔ جا کے مل اپنیاں پتاں، جو پتے تیرا راہ تکایا۔ جے میں تیری جگہ ہوواں تے سب نوں گودی چکاں، اپنے گلے لگایا۔ پھیر پین نہ دیواں ماواں دیاں لکھاں، اگنی کُنڈ نہ کوئے تپایا۔ اوتھے جا کے سٹاں، جتھے جنمے کوئے نہ مایا۔ اونھاں نالوں کدے نہ سٹاں، جو تیرا ڈھولا گایا۔ جے میں تکڑا ہوواں تارا سنگھ کہے پر بھو تیرا گل گھٹاں، تیتوں سمجھ دیاں سمجھایا۔ توں نہیں جاندا کی ہندا وچھوڑے دا دکھا، گر گھ وچھڑیا کویں جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی آپ لے انگڑایا۔ گر گھ کہے پر بھ نہ کر اپنی مرضی، بھگت مریض دین دہانیا۔ ویکھیں کتے سنگر و نہ بنیں فرضی، فیصلہ حق دینا جنایا۔ ساچے پریمیاں دا ہوویں غرضی، غرض اپنے نال ملایا۔ میں لکھاؤن لگا شبدی دھار اگنی عرضی، آرزو اک سنایا۔ جناں چر جن بھگتاں بنیں نہ دردی، دکھیاں دکھ گوانیا۔ اوہناں چر میری دھار، ہنگی لڑدی، واسطہ تیرے آگے پانیا۔ پُرکھ اکال کہا میں کدے نہ ہووا الغرضی، سبھے دیاں سنایا۔ جیہڑی آتما توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ہوئی پڑھدی، پڑدیاں دے اندر چڑھ کے لواں ملایا۔ ایہہ کھیل میری اپنے گھر دی، گھر گھر وچ ہوواں سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دیواں سرناہیا۔ گرگھ کہے میں سب کچھ تیتوں کہنا، کہہ کے دیاں سناہیا۔ جا کے ویکھ اپنے نیناں، بن اکھاں اٹھ گھلایا۔ مشکل ہو گیا بھگتاں جگت وایاں وچ بہنا، ساچا سنگ نہ کوئے بناہیا۔ اکو بھانا تیرا سہنا، ایہو آسا رہے تکاہیا۔ اپنے نام دا پا دے گہنا، سچ شنگار دکھایا۔ پورب جنم دا دے دے لہنا، مانس جنم وجے ودھایا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے شاستر سمرت وید پُران رمانا، کھانی بانی ڈھولے صفتاں والے گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ دکھایا۔ جن بھگت بیٹھ جاسدا اتیت، پُرکھ اکال رہیا جناہیا۔ پچھلا ویلا گیا بیت، اگے دیاں مان وڈیایا۔ ست دوارا دس کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت دیاں بچھایا۔ اکو گھر دکھا کے ہست کیٹ، اوچ نیچ میل ملاہیا۔ آتم پر ماتم دس کے گیت، سوہنگ ڈھولا اک سناہیا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبہ کر پر گٹایا۔ آپ وساں انتر نرنتر نیچ، جوتی نور کر رُشناہیا۔ لیکھ مُکا کے بیس بیس، بستری سب دے دیاں بندھایا۔ تھم چلے اک جگدیس، جاگرت جوت کر رُشناہیا۔ ایہہ کھیل اگنی اندیٹھ، جگت بدھی سمجھ کوئے نہ پانہیا۔ جن بھگتاں نال بنا پریت، پریتم ہو کے ویکھ دکھایا۔ اکو کلمہ دس حدیث، ہر ہر دے کراں رُشناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل اگنی اندیٹھ، انڈیٹھری کار نرنکار اپنے ہتھ رکھایا۔

★ ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ★

برہمنڈ کھنڈ خوشی مناؤن، خوشخبری اک سناہیا۔ پُرکھ ابناشی درشن پاؤن، پاربرہم پر بھ مل کے وجے ودھایا۔ بن قداماں سیس جھکاؤن، سر مستک ٹلے خاک رمانہیا۔ برہوں ویراگی نیتز نیناں نیر وهاؤن، چھمبر ویکھے دھر در گاہیا۔ ابناشی کرتا لگا فرماؤن، دھر فرمانا اک درڑایا۔ ملے تھم انجا پون، پون پانی سیو کمائیا۔ تھمے اندر تھم آیا بدلاؤن، بدلی عدل وچ رکھایا۔ اکو کلمہ آیا درڑاؤن، نام ندھانا اک سناہیا۔ سوہنگ ڈھولا آیا جپاؤن، جگجیوت جیولے تراہیا۔ ساچا مندر آیا سہاؤن، سوامی ہو کے سو بھاپانہیا۔ بھگت سہیلے آیا بچاؤن، بچے اپنی گود اٹھایا۔ امرت جام آیا پیاؤن، بوند سوانتی آپ پُکایا۔ در دروازہ آیا کھلاؤن، غریب نوازا ویکھ دکھایا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں آیا ملاؤن، ہر ملاپی ہوئے سہانہیا۔ جگت وچھوڑا آیا کٹاؤن، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ دھرم دوارے آیا بہاؤن،

اگلا بچھلا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت آیا جگاؤن، زرگن نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا گھلائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اسیں ویکھ ہوئے خوشحال، خوشخبری بے خبراں خبر سنائیا۔ بھگت وچھل دیہاں دا گوپال، گوہنڈ میلا میلے سچ سُبھائیا۔ زرگن سرگن بن رکھوال، جگت جہان ہوئے سہائیا۔ سچ دوارا کھول سچّی دھرم سال، دھرم دامارگ اک پرگٹائیا۔ جس دا دیندے رہے احوال، گر اوتار پیغمبر راگ سنائیا۔ سو لیکھا جانے شاہ کنگال، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ پرگٹ ہو کے دُھر سلطان، سُنّیاں لے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اں کولوں لے کے آپ کمان، کمان چلہ تیر اکو نام پرگٹائیا۔ کھلے اندر سُننا پئے فرمان، فرماں بردار سارے لے کرائیا۔ ہر جن رہن نہ دیوے کوئی نادان، نچ نیتز کرے رُشنائیا۔ کام واسنا میٹے کوڑ شیطاں، شرع دے بدلایا۔ ہنسا دا روگی رہے نہ کوئے انسان، آسا منسا اپنے نال ملایا۔ تُوں میرا میں تیرا دس پچان، بے پچاناں پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اسیں ویکھے وچدے ڈھول مردنگے، مردانگی اکو دی نظری آئیا۔ کوٹن گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو ویکھے پیریں ننگے، بن دشا بھجن واہو داہیا۔ جگ چوکڑی جگت جہان جیواں وچ لنگھے، سما کال اپنا روپ بدلایا۔ جگت واسنا اڈدے رہے پتنگے، بھورے بھوراں وچ بھوایا۔ مانس مانگھ ۹۰۰

تت سرپر وجود ویکھے بندے، بندگی وچ بیٹھے سیس نوائیا۔ کجگ انت سری بھگونت کھیل کیتے بہر ڈھنگے، بھيو سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے گرہ دے وڈیائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اساں سُنیا دُھر دا ڈھولا، ڈھول ماہی دتا سنائیا۔ شبدی دھار بن وچولا، سنگر اکو نظری آئیا۔ آتم پر ماتم دس کے بولا، بولی جگت دتی بدلایا۔ پڑدا رہے کوئی نہ اوہلا، انتر آتم ویکھ دکھائیا۔ سدا وسنہارا کولا، کول کول بوند ٹکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چولا، چوہی پریتم ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سچ دوارا اینکار ہو کے آپ کھولا، خالق خلق دے سمجھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر پا کے رولا، رہبر راہیاں دے بھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر اں پورا کر کے قولا، کول نین کرے رُشنائیا۔ دھرتی دھرت دھول بھار کر کے ہولا، ہوئی ہوئی ہر ہر دے کرے صفائیا۔ ساچے نام دا دے جھکولا، پون ٹھنڈی دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اسیں نچے ٹپے گدے، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ پر بھ دی رمز کیہڑا بھجھے، سمجھ وچ سمجھ نہ کوئے رکھائیا۔ جیہڑے کھیل کیتے گھجھے، گھر گھیر اپنی کار کمائیا۔ سو

سوامی کرنے اُگھے، اُگن آتھن وجے ودھایا۔ جن بھگت سُہیلے اُٹھائے سٹے، سوئی سُرُتی آپ جگایا۔ پیار مُجّت آتم پر ماتم کہے ناتا جُڑیا پتا پتے، پتیر میثور ہوئے سہایا۔ در در گھر گھر جا کے بچھے، پشت پناہ ہتھ لکایا۔ ناتا توڑ کے کایا ماٹی جسے، جسم وِچ اسم اپنالے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن کی کریئے اظہار، کتھنی کتھ نہ سکے رایا۔ ویکھیا کھیل سچّی سرکار، ہر کرتا رہیا جنایا۔ سنت سُہیلے مات اُبھار، بھگت بھگونت جوڑ جُڑایا۔ جس نوں لبھدے رہے جگ چار، چارے کھانی کھوج کھوجایا۔ چارے بانی صفتاں والے بولے جیکار، اکھراں والے راگ الائیا۔ سو سوامی انترجامی گرکھاں پائے سار، سرب ویاپی دیا کمایا۔ غریب نمائیاں مُفلساں پھڑ باہوں لائے پار، پار کنارہ اک وکھایا۔ جتھے بھگت سُہیلے تھوڑے رہندے دو چار، بہر گنتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، پڑدا اوہلا آپ اُٹھایا۔ نرگن جوت نُور کر اُجیار، جوت جوتی وِچ ملائی۔ جوتی جوت دئے آدھار، پورب لہنا دئے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہایا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اسیں ویکھیا رستہ راہ، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ پُرکھ ابناشی بے پرواہ، بے پرواہی وِچ سمائی۔ جن بھگتاں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھایا۔ کسے توں لئے نہ کوئے صلاح، حکمے اندر حکم جنایا۔ چرن کول دے پناہ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ مہر نظر نال بخشے گناہ، دُرمت میل دھوایا۔ سجدیاں وِچ کرنی نہ پئے دُعا، کلمیاں وِچ کلام نہ کوئے پڑھایا۔ ابناشی کرتا سبجے ملے آ، اپنا پھیرا پائی۔ سنت سُہیلے لئے ترا، بے ترنی دا لیکھا دئے مُکایا۔ سچ دوارے دئے بہا، گھر اکو اک وڈیایا۔ جس گرہ وسے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوں بھگوان، کرنی دا کرتا سب کچھ رہیا کرا، کارن سکے نہ کوئے سمجھایا۔

★ ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن سانوں سمجھ نہ آیا نقطہ، نیا نوکا رہی نہ رایا۔ جگ چوکڑی پینڈا گیا مکدا، پاندھی بن کے اپنا پندھ مُکایا۔ کسے بھيو پایا نہ اگلی ٹک دا، سوہنگ توں اگے نہ کسے پڑھایا۔ جو اُپجیا سو رہیا بچھدا، در ٹھانڈے سیس بھکایا۔ سٹ دُلارا بنیا رہیا اُس دا، جس دی اُستت کر کے اپنا جھٹ

لنگھائیا۔ گوہند روپ دھر ڈلارے سُت دا، صورت ثابت اک پرگٹائیا۔ بھوکھت دس اگلی رُت دا، رُترئی رنگ رنگائیا۔ بھيو کھول سچ سچ دا، سنجم اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن قدام اُتوں وارے قدیم، قیامت دے دُہائیا۔ شاہ سلطان ویکھ عظیم، عظمت بیٹھی سپس نوائیا۔ جو جگ چوکڑی کردا آیا ترمیم، طرح طرح سمجھائیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک دین مذہب ونڈ تقسیم، حصیاں وچ حصہ اپنا پائیا۔ کھیل ویکھ نر مدین، مُدّت توں اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دسیئے کھیل پُرانی، وید پُران رہے گر لائیا۔ سب دی جوہ ہوئی بیگانی، بیگانی دے لوکائیا۔ سچ رہی نہ کوئی نشانی، نشانے نشیاں وچ بھلائییا۔ جگت کوڑ ہوئی غلامی، غمخوار نہ کوئے ملائییا۔ صدی چوڑھویں سب دی ہوئی بدنامی، بدی بدلہ سب دی جھولی پائیا۔ سجدیاں وچ پھرے بے ایمانی، بیوہ کوئے خلق خُدائییا۔ گرمت کر کے نافرمانی، فرماں بردار دتے بھلائییا۔ کلجک بال اوستھا بدل گئی جوانی، بڑھپیا اپنی لئے انکڑائییا۔ نیتز روندے ویکھے پون پانی، اگنی اگلا حال سُنائییا۔ تیرا کھیل شاہ سلطانی، شہنشاہ سمجھ کسے نہ آئییا۔ منزل رہی نہ کسے رُوحانی، رُوح بُت ہوئی جُدائییا۔ جن بھگتاں منزل مارگ دس آسانی، اصل اپنا رنگ چڑھائییا۔ مہر نگاہ نال کر مہربانی، محرم اپنے لیا بنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں گھٹ ہو جان جانی، جانہار جنم دتا بدلائییا۔

★ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سوہن سنگھ دے گھر شاہ بکر ضلع فروزپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن سُنجنجا ہویا ویلا، وقت وار تھت لوکماں سمجھ کسے نہ آئییا۔ پاربرہم پتر میثور کھیلے کھیل اگم اتھاہ اک اکیلا، ایکنکار نراکار نرنکار پروردگار سانجھیا دیا کمائیا۔ سچ سوامی انترجامی شاہو بھوپ ساجن بن کے بھگت سہیلا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا نچ آتم پرما تم جوتی شبدی دھار کر کے میلا، ایش چو جگدیش دیوے مان وڈیائییا۔ انت اخیر بے نظیر اچرج دھار اگم کھیل کھیل، خالق مخلوق مفلس ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی بے انت بے پرواہ اپنا پڑدا آپ چکائییا۔ گر

اوتار پیغمبر کہن کی کرینے صفت صلاح، ساجن اکو دھر در گاہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جس دا ڈھولا آئے گا، کلمہ نام شرع شریعت حکمے اندر ونڈ ونڈائیا۔ سو سوامی انترجامی سب دا دے آد جگادی اک ملاح، نیا نوکا اپنا نام دو جہاناں اک چلائی۔ جلوہ گر نوری نورِ الہی اللہ اک خدا، دھر دا کاہنا مرد مردانہ دو جہاناں سو بھاپایا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا سچ دوار ایکنکار اک اکلا رہیا گھلا، بن نیز لوچن نین اکھ پر تکھ جوتی دھار نور کرے رُشنائیا۔ صفتی ڈھولے رسنا جھوا تن وجود مانس مانگھ سارے رہے گا، انتر در شئی سر شئی اشئی اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں واری صدقے گھولی، گھائل اپنا آپ کرائیا۔ جس دی تن وجود لوکماں ہنڈھا کے آئے چولی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنا رنگ رنگایا۔ سو شاہ سلطاناں سری بھگوانا نرگن دھار شبدی شبد جتا کے بولی، انبولت اپنا راگ سنائی۔ دھرم دوارا ایکنکارا اگم اپارا وچ سنسارا رہیا کھولی، خدی تلبہر جگت مان ہنکار و بچار ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم سچ دوار بنا کے گولی، سیوک سیوا سیوادار اکو اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر اں پورا کر اقرار قولی، کول نا بھی دو دو آبی امرت جام حقیقی رس بن رسنا جھوا آپ چکھائی۔ میل ملائے حق محبوب محبت وچ حجرہ حق محرابی، مہتاب آفتاب نورے زر ظاہر ظہور کرے اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محل اٹل کملا پاتی بن تیل باقی کرے اک رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دینے کی نظارہ، بے نظیر نظر رہیا بدلایا۔ صدی چودھویں دے انت کنارہ، نیا نوکا سب دی رہیا ڈلائی۔ واحد کلمہ دے پروردگارا، جلوہ گر نور خدائیا۔ ایکنکارا ہو اُجیارا، اُجرت سب دی جھولی پائی۔ بھگت وچھل بن گرور گر دھارا، گہر گمبھیر اپنا پڑدا دے اُٹھائی۔ سنجگ ساچا ست دھرم ست ستوادی لائے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری در بیٹھے سیس جھکائی۔ دیوت سر کرن نمسکارا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائی۔ شاہو بھوپ اک سکدارا، حکم دیوے تھاؤں تھانیا۔ کلجک کوڑی کریا میٹ مایا ممتا موہ وکارا، دُراچاری در دیوے دُرکائی۔ ساچی سکھیا چار ورن اٹھاراں برن اکیو نر نرائن دیوے نر نار، مرد و زن اکو رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں تیج جائے سوارا، مہربان محبوب محبت وچ اپنا جام نام پیا۔ سدا سہیلا ساچی دے کے سچ خمارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگت ویکھے حقیقی، حکم منن دھر در گاہیا۔ آتم پر ماتم لا

کے پریتی، پریتم اپنا رہے منایا۔ کلج کوڑی کریا بدل کے ریتی، یتتی اگلی لئی پرگٹایا۔ کرے کھیل جگت سوامی آپ اندٹسھی، اندٹھری کار کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیے بنا اکھاں، آخر اخیر دھیان لگایا۔ بھگوان بھگتاں سدا سخا، سخی سلطان دُھر درگاہیا۔ دیوے مان وڈیائی وچوں کروڑی لکھاں، ہر جن ساچے آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک اُپجایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکلا دین دیا لا دیوے سچ سندیشہ، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت رہے ہمیشہ، ایٹھے اوتھے دو جہاناں سنگ نبھایا۔ جن بھگتاں میل ملائے بن کے دُھر دانیتا، نیز لوچن نین اکھ اندروں دئے کھلایا۔ گھر بار دکھائے گرہ مندر اک سچ دوار دُھر دا دیسا، دشا دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جتھے جھکدے وشن برہما شوگنیشا، شکر سیس جگدیش جھکایا۔ توں میرا میں تیرا سارے کردے اک آدیسا، نمو نمستے ڈنڈاوت بن سجدے سیس جھکایا۔ سو صاحب سلطانا والی دو جہاناں جوتی نور مہانا شبدی دھار ترانہ، تریا توں پرے کرے پڑھایا۔ دھرم بھومکا دس اک استھانا، لیکھ چکا کے گوپی کاہنا، گھنیا نیا سیا اکو اک پرگٹایا۔ کلج کوڑی کریا میٹے نشانہ، ستجگ ساچا دھرم دھرم اُپجائے وچ جہانا، دین ایمانا اکو اک دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیال جوتی دھار شبدی سنگر پہریا بانا، بان انیلا اپنا نام چلائی۔ جس نے زمیں اسمان برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر سُر اُسر بدل دینا زمانہ، ضامٹی وچ ضامن نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جو دھا سور پیر بلی بلوانا، بلدھاری جوت نرنکاری نراکار نرویر کھکے اندر اپنا حکم ورتایا۔

★ ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فرورپڑ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ سمرتھ، سمرتھ سوامی انترجامی تیرے ہتھ وڈیایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیری مہا سکے نہ کوئی کتھ، گیت گو بند گھر گبھیر بے نظیر شاہ حقیر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی ستجگ ساچا مارگ دس، دو جہانا مرد مردانہ ایکا کر پڑھایا۔ نج نیز لوچن نین نرنکار

نرکار کھول اکھ، پرتکھ رُوپ شاہو بھوپ اپنا اک درسایا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم رہے کوئی نہ وکھ، تن وجود مائی ہائی سچ کر صفایا۔ کلج کوڑ گڑیار وچ سنسار کھیڑا کر بھٹھ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار گڑھ دینا ٹڑایا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن تیرے حکمے اندر آئے نٹھ، بن بن پاندھی پھیرا پائیا۔ انت اخیر بے نظیر ٹھانڈے دربارے رہے دس، وہ دشا کھوج کھوجایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا رہیا کوئی نہ دس، واسطہ وابستہ ہو کے تیرے آگے پائیا۔ تیرا حکم ایکنکار ایکا چلے سچ، سچ سندیشہ نر زیشا دینا درڑایا۔ تیری حقیقت ویکھئے حق، حکم حاکم دُھر دا دینا سٹایا۔ ساچے دھرم دا دھرم آتم ہو کے کھول ہٹ، ونجارا ونج اک کرایا۔ تُوں میرا میں تیرا برہمنڈ کھنڈ پُری لو، آکاش پاتال گگن گگنتر لین رٹ، رعیت ویکھ خلق خدایا۔ ساچا دھیرج نام دے سنتو کھ جت، ست ستوادی اپنی دیا کمایا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی دے جھٹ، جھٹکا حلالی نظر کوائے نہ آیا۔ دئی دویت شرع شریعت صدی چو دھویں میٹ پھٹ، پیٹی نام سری بھگوان اک بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے تیرے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی اپنی چاڑھ اگئی رنگن، جگت رنگن لوڑ رہے نہ رایا۔ تیرے نام ڈنکے دوار بن کے گھر گھر شبد انادی وچن، سچ سندیشہ دُھر درگا ہی اکو دینا سٹایا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان تیتوں سدن، سچ دوار ایکنکار تیرا راہ تکایا۔ تیری سرنائی بے پرواہی نور خدائی جگت جگیا سولگن، جاگرت جوت بن ورن گوت، ایکا نور دینا چکایا۔ مایا ممتا من موہ وکار توڑ کے حدن، حد حدود کر محدود چرن کول اپر دھول بخش اک سرنایا۔ سچ نگارے نو کھنڈ پر تھی وچن، انحد نادی اپنا راگ سٹایا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر پڑدے آئیوں کچن، اوڈھن سپس جگدیش اکو دینا ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے دُھر دی آس تکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کر نوجوان سورے، سر نر بیٹھے سپس نوایا۔ قول اقرار بھوکتاں والے کر پورے، لکھتاں وچوں لیکھ دے بدلایا۔ پندھ مکا کلج کوڑی کریا نیڑ دُورے، دُور دُراڈے اپنا پھیرا پائیا۔ نو نوچار رہن کوئی نہ جھیرے، جھگڑا دین دُنی دینا چکایا۔ جن بھگتاں وساساچے کھیڑے، کھڑکی کُنڈا کایا مندر اندر دینا کھلایا۔ نرگن دھار جوت نرکار نر ویر ہو کے مار پھیرے، پھرت پھرت گرگھ گرگھ ہر جن اپنے کھوج کھوجایا۔ سنت سہیلے آد جگادی تیرے چیرے، چیلار گر اکو گھر وسایا۔ پُرکھ اگم اتھاہ بے پرواہ جن بھگتاں بٹھ

بیڑے، نیا نوکا نام ندھان سری بھگوان اک دکھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پر ماتم پاربرہم برہم گیت جنا تیرے میرے، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انت حقیقت حق کر نہیڑے، جھکڑا اور رہے نہ رانیا۔

★ ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فرورپڑ ★

گر اوتار پیغمبر کہن ہوئی انتر خیرانی، ہری ہر اچرج کھیل رچانیا۔ چار کنت دہ دشا نوست ویکھے کوڑ نشانی، ست دھرم نظر کوئے نہ آیا۔ منزل رہی نہ کسے روحانی، روح بت وجے نہ کوئے ودھانیا۔ مایا ممتا موہ وکار آئی طغیانی، جوٹھ جھوٹھ وہن وہانیا۔ دھر داشد اگئی سنے کوئی نہ بانی، باؤن دھار پڑا سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ من واسنا ممتا موہ جگت ترشنا ہوئی بے ایمانی، بیوہ دے سے خلق خدانیا۔ نام ندھانا تیر وجے کوئی نہ کانی، کائنات کلمہ حق نہ کوئے سنانیا۔ سچ سندیشہ بھلیا شاہ سلطانی، پاربرہم پتر میثور سپس نہ کوئے جھکانیا۔ جھکڑا پیا چارے کھانی، اندج جیرج اٹیج سیتج دے ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرا اکو نظری آیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھلیا ہر ہر ناؤں، نر نرکار ملن کوئے نہ آیا۔ خالی پھوکت دے سارے تھاؤں، تھنتر انتر وجے نہ کوئے ودھانیا۔ جھکڑا ویکھیا تن وجود ماٹی کچ گراؤں، من مت بدھ کرے لڑانیا۔ سر دیوے نہ کوئے کسے ٹھنڈی چھاؤں، شہنشاہ شاہ سلطاناں نظر کسے نہ آیا۔ دئی دویت میٹے کوئی نہ گھاؤ، گھائل کیتی کوڑ لوکانیا۔ صدی چو دھویں پکڑے کوئی نہ باہوں، پیغمبر بیٹھے سپس نوانیا۔ بھرے بھلی سرشی درشی اندر راہوں، مارگ پنڈھ سمجھ کسے نہ آیا۔ من واسنا ہنس ہوئی کاؤں، کاگ وانگ گر لانیا۔ چار کنت دہ دشا کرے کوئے نہ حق نیاؤں، دھر سندیش نہ کوئے سنانیا۔ تیرا کھیل پر بھو اگم اتھاہو، اتھوا بھو کوئے نہ پانیا۔ کلجگ انت جن بھگت نیوں نیوں لاگن پاؤں، پاربرہم پر بھ تیری اک سرنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھرم دوارا اکو نظری آیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی حالت دیتے جگ، جگہ جگہ پی ڈھانیا۔ گرہ مندر لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ ساچی منزل چڑھ کے کرے کوئی نہ جج، ججرہ حق نہ کوئے سہانیا۔ من واسنا سارے رہے بھج، بھجن بندگی کم کسے نہ آیا۔ ساڈی

کرنی ہو گئی رُو، رعیت رہی نہ خلق خُداِیَا۔ شنوائی صنم سُنے کوئی نہ ند، شادیانے شرع شریعت وِچ درڑاِیَا۔ انت اَخِر بے نظیر ویکھ حد، حضرت حضور پھیرا پائیا۔ جن بھگت سہیلے تیری ید، پُشت پناہ اپنا ہتھ لُکائیا۔ برہو وچھوڑے ویراگ اندر آتم دھار رہے سد، پر ماتم پنے پنے سپس نواِیَا۔ سچ سوامی انتر جامی پرگٹ ہو اُپر شاہ رگ، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ ساچا مارگ ایکنکار ایکا دس، دہ دشا پندھ مُکائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، پرکاشت ہووے جگت لوکائیا۔ جنم جنم دی پوری کر آس، اصل اپنا رُوپ درسائیا۔ تیرا ناؤں پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے تیری جات، اذاتی رُوپ نہ کوئے درڑاِیَا۔ لیکھے لا پون سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ جھگڑا کُے پر تھی آکاش، گگن لگنتر ڈیرہ ڈھائیا۔ سدا سہیلے وس پاس، پاسے وِچ اپنی کروٹ لے بدلایا۔ انت اَخِر پت راہ، رکھک ہو سچ گوسانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلے تیری شاخ، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت تیرا نورے نظر لہرایا۔

★ ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی جلیکھاں ضلع فروز پُڑ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ویکھ کھج کل، کاتی کوڑ لوکائیا۔ من واسنا کوڑی کریا سب نوں رہی چھل، اچھل چھل تیری یاد کسے نہ آئیَا۔ سچ دوار نظر نہ آوے کسے محل اٹل، محبوب مل کے مُجت حق نہ کوئے کمائیا۔ دُئی دویت شرع شریعت رہی سل، تیر نرالا لگا خلق خُداِیَا۔ نام سندیشہ نر نریشا ایکنکارا ایکا گل، دو جہان مرد مردان ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پاربرہم سمرتھ پُرکھ سوامی، ست سچ تیری سرنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت آتم انتر جان جانی، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ سرشی درشی اندر بودھ اگادھ بھلی تیری بانی، نام ندھان سری بھگوان شبد اناد دُھن سُنے نہ کوئے شنوائیا۔ کھج انت سری بھگونت مہربان کر مہربانی، پاربرہم پتپر میثور اپنی دیا کمائیا۔ کر پرکاش نرگن جوت جلوہ گر نورانی، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اکو رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سچ دوارا بخش اکو پد نربانی، نرُویر پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال میٹ رین اندھیری کالی، کلمہ کائنات اِکو دے سمجھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن سرگن تیری گھال گھالی، سیوک ہو کے در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ صدی چو دھویں سَت ستوادی برہمادی تیری چال نرالی، اکل کل دھاری سمجھ سچ نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن پھل رہیا نہ کسے ڈالی، سنمل رُکھ جیو جنت رہے لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اِک ور، تیرے در وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دنی دی پاسار، پاربرہم پرہم تیری اِک سرنائیا۔ تیرا لہنا دینا سدا جگ چو کڑی چار، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا راہ تکائیا۔ کھانی بانی تیری دھار، حکمے اندر حکم دینا سنائیا۔ سچ سندیشہ تریتا دواپر کلجگ دینا ایکائیا، اِک اِکلا اپنا نام دینا پرگٹائیا۔ سَتجگ ساچا جیو پنڈتن کاچا مارگ دے دکھال، سوئی سرتی اکال مورتن اپنی دے انگڑائیا۔ تیرا لیکھا اگم اپار، نہ کوئے جانے وچ سنسار، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ سَت سوامی انترجامی نرگن نور جوت کر اُجیار، شبد انادی ناد دُھن آتمک راگ شنوائیا۔ تیرے در ٹھانڈے وشن برہما شو دیوت سُر بنے بھکھار، بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ سَتجگ ساچا سچ کرے نمسکار، نمو نمو سیس بھکھکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا مایا متا توڑ گڑھ ہنکار، جوٹھ جوٹھ لوکمت رہن نہ پائیا۔ کھتری براہمن شو در ویش سانجھا بخش اِک پیار، آتم پر ماتم پر ماتم آتم پاربرہم برہم میللا لینا ملایا۔ سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی دُھر در گاہی پروردگار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دکھاؤنا دُھر دا گھر، جس گرہ وجے سچ ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ میٹ انت اندھیرا، اندھ آتم کر رُشنائیا۔ سچ دوارے کر حق نبیڑا، حقیقت اپنی دے سمجھائیا۔ دین مذہب دارہے کوئی نہ جھیرا، جھگڑا مٹے خلق خدائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ایک رنگ رنگا سنجھ سویرا، پرکاش پرکاش وچوں کر رُشنائیا۔ صاحب ستگر شبد سوامی بٹھ بیڑا، نیا نوکا اِکو نام چڑھائیا۔ جن بھگتاں بھاگ لگا ساڈھے تن ہتھ کایا مائی کھیڑا، پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در گاہ ساچی ایک رنگ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی تیرے آگے ارداس، پنے پنے سیس نوایا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن جوت کر پرکاش، شبدی چند چند نور چکائیا۔ تیرا راہ تنگے پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ ساچے منڈل پا راس، گوپی کاہن اپنا ناؤں دھرائیا۔ دین دنی جھگڑا میٹ وچ لوکمت، گو بند شبد ڈنکا اِک شنوائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم نرگن سب نوں دس اپنی

ذات، دُجا رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ سندیشہ نر نریشا شبد اگئی دے گاتھ، رسنا جہوا ڈھولا بتی دند صفت صلاحیا۔ گر اوتار پیغمبراں انت اخیر پورا کر بھوکھت واک، واقعہ ویکھ جگت لوکائیا۔ تن وجود ماٹی خاکی انتر رہیا کوئی نہ پاک، پتت ہو کے سارے دین ڈھائیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ میٹے اندھیری رات، کلجگ کوڑی کرپا کوڑ نہ کوئے گوائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سنجگ ساچی دھرم دوار یوں دے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ توں صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ کملاپات، پتپر میثور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوراسی جیو جنت آتم انتر نر نتر اپنا نرگن دھار جوڑنا نات، سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سرین سنگھ دے گرہ ندھاں والا ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرا اک سہارا، سنیا اکو نظری آئی۔ جگ جیون داتے جگت دریشی دا ویکھ کنارہ، سریشی اپنا پڑدا لاہیا۔ اسیں سیوک رہے وارو وارا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ سیوکمائیا۔ ڈنڈاوت بندنا کردے رہے نمسکارا، سجدیاں وچ سیس جگدیس نوائیا۔ کاغذ قلم شاہی بندے رہے لکھارا، کاتب ہو کے کتجانے دتے بھرائیا۔ نت نوت بولدے رہے تیرا نام جیکارا، جگ چوکڑی سوہلے ڈھولے راگ ناد سنائیا۔ دین مذہب دا ونج کردے رہے وچ سنسارا، حکمے اندر حکم منائیا۔ در ٹھانڈا ویکھ تیرا دربارا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ منگی اک سرنائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر دے سہارا، سہانک نانک اپنا پھیرا پائیا۔ سریشی روپ نہ رہے دو دھارا، نرگن سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کھول اک دوارا، دُراچار کر صفائیا۔ تیرا ناؤں بھگت وچھل گرور گر دھارا، گھر گمبھیر تیری بے نظیر نظر نظر کسے نہ آئی۔ آد انت تیرا جوتی شبدی دھار اک اوتارا، اوتری سارے سیس نوائیا۔ نام کھنڈا شبدی شبد کھڑگ کٹارا، کٹاکش اپنا دے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں سیوک بالک دُھر دے بردے، بدلی وچ عدلی سیس نوائیا۔ لوکات مار جھات کھیل ویکھ اپنے گھر دے، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم کھول اگئی پڑدے،

پاربرہم برہم اپنا بھیو چکائیا۔ جل تھل مہینل سمند ساگر ٹلے پربت سنت سہیلے ویکھ چڑھدے، چار گنٹ دہ دشا اپنا پھیرا پائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بھگت بھگوان ڈھولے تیرے پڑھدے، گیت سنگیت ترے گن اتیت دُھر دے میت ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در گھر ساچے وجدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھ اپنا کلمہ نام، (نام) ندھان اکو منگ منگائیا۔ تیرا دسدے رہے پیغام، سندیشہ نام شبد در ڈائیا۔ صدی چودھویں تیری کرے نہ کوئی پہچان، نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ مایا متا شاستر سمتر وید پُران، کلج کوڑی کرپا کیتے غلام، بند بچانے وچوں بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ منزل حقیقی لاشریک تیرا پیوے کوئی نہ جام، نہجر جھرنا بوند سوانتی کول نا بھی گھ نہ کوئے کھلایا۔ نرگن جوت بن ورن گوت نظر نہ آوے عرشی فرشی تیرا بھان، رُو سس سور یہ چند نیز لوجن نین اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سارے ہوئے خیران، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ بھاگ لگا دے نہ کسے کایا مائی چام، چم درشی نہ کوئے بدلایا۔ چار گنٹ دہ دشا ہوئے بدنام، بدی نیکی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ صاحب سلطان نوجوان دُھر دادے اک فرمان، فُرنے کوڑے بند کرائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گیت راگ انادی سارے گان، وسادی ہو کے بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جن بھگت سہیلے سچ سوامی ویکھ آن، انک کل دھاری اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست ستوادی دے ایکو دان، ایکنکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

★ ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فرور پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن سرشی درشی ہوئی اندھی، انتر آتم نور نورانہ نور نہ کوئے چکائیا۔ صدی چودھویں لکھت بھوکھت ساڈی پوری ہوئی سندھی، ساکھیات کائنات پروردگار سانجھیا رہیا کرائیا۔ دین مذہب اُتے رہی نہ کوئی پابندی، پاربرہم پتر میثور اپنا حکم ورتائیا۔ آتم پر ماتم ٹٹی ڈور جاوے کوئی نہ گنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی کھیل وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بھار اٹھائے کوئے نہ کندھی، شوہ دریا بیڑا نیا نوکا پار نہ کوئے کرائیا۔ جیو

جنت کا یا مائی پُرانا چیتھرتن وجودِ دے انگی، انگیکار ہر نرنکار انگ نہ کوئے لگایا۔ نام ندھان وچ جہان وجائے نہ کوئے مردنگی، مدھر دُھن اگئی راگ نہ کوئے سنایا۔ کلجگ کوڑی کریا چار کُنٹ دہ دشا پون دے کوئی نہ ٹھنڈی، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ سرشٹی درشٹی دھار من واسنا ہوئی بہنہ رنگی، بُدھ بیک پتت پُنیت نہ کوئے کرایا۔ جگت واسنا خواہش ہوئی گُرنگی، کاغذ قلم شاہی پڑدا سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار اینکار تیری آس رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دیکھیا کھیل فرشی، فرشتے سارے دین دُھایا۔ حکم دیوے اینکارا اکو عرشی، دو جہاناں دُھر دی بانی اینالا تیر چلایا۔ دھار پرگٹ ہووے ایک اینکار نر دی، نوجوانا مرد مردانہ اپنا ویس وٹایا۔ کرے کھیل اگم اپار اچھل اچھل دی، بے انت بے پرواہ اپنا حکم ورتایا۔ لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ دو جہان کھیل دیکھے جل تھل دی، مہیئل اپنا پھیرا پائیا۔ جگ چوکڑی کسے سمجھ نہ آئی گھڑی پل دی، پلک اندر خلق خالق سرشٹ سبائی دے بُھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے ویس وٹایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حکم سُنئے اک جگدیش، جگدیش دے وڈیایا۔ لیکھا چکے بیس بیس، بسوا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جھکڑا کئے دین دُنی حدیث، حضرت بیٹھے سیس جھکایا۔ چھتر جھلے اکو سیس، شاہ پاتشاہ ڈنکا نام جنایا۔ توں میرا میں تیرا دو جہان گاؤن گیت، برہمنڈ کھنڈ وجے حق ودھایا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا کھیل کرے آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کماہیا۔ جن بھگتاں سنجگ ساچی دس کے ریت، پتت پُنیت لے بناہیا۔ لیکھا مُکا کے ہست کیٹ، اُوچاں نیچاں ایک گھر وسایا۔ انت اخیر بے نظیر دو جہاناں کرے آپ تفتیش، حکمے اندر حکم پھول پھولایا۔ ساچے نام دی دے تبلیغ، چوڈاں طبقاں کرے پڑھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی آسا نسا پوری ہووے اُمید، خوشامد وچ سارے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی دس اک پریت، پریتم ہوکے اپنا رنگ رنگایا۔

★ ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سنگھن سنگھ دے گرہ رکننا مونگلا ضلع فروزپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دے مالک، پاربرہم پت پر میثور پروردگار تیری سرناہیا۔ دین دُنی دے مالک خالق پرتپالک، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت تیرا دھیان لگایا۔ زرگن سرگن زرویر زراکار زرنکار بن ثالث، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا پھیرا پانیا۔ سرشی درشی اندروں نندرا لاه کوڑی آلس، مایا متاموہ وکار دے مٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن نام ندھان نوجوان مرد مردان دے خالص، خاک سار خادم آدم اپنے لے بنایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سرگن روپ تیرا بالک، پتا پوت بھگونت کنت اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوار ایککار اکو آس رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی بخش ساچی ٹیک، ٹکا مستک نام لگایا۔ آتم پر ماتم دھار کر ایک، ایککار اپنا رنگ دکھایا۔ لوکمت سہا سہنجن دلیس، دشا اپنی ونڈ ونڈایا۔ دو جہاناں بن زرنیش، زرنان تیری سرناہیا۔ لیکھے لا مونڈ منڈائے دھاری کیس، دس دسمیس اپنا پھیرا پانیا۔ صاحب سلطان آد جگاد تیرا حکم چلے ایک، اک اکلے دے وڈیایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج تیری ہووے بھیٹ، بھٹکنا اور رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا تکیے اک سہارا، سنا صاحب سلطان اکو نظری آیا۔ کلج کوڑی کرپا کر پار کنارہ، نیا نوکا اپنے نام چڑھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ست ستوادی تیرا ہووے اک جیکارا، برہم برہادی برہم پڑدا دے چکایا۔ نرل دیا کملا پاتی کر اجیارا، نور نورانہ کر رُشانیا۔ بھوکتاں وچ لکھتاں وچ ایشاں وچ دے کے آئے تیرا اشارہ، سرشی وچ شرع شریعت دے بدلایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پاربرہم برہم کر اک پیارا، دُھر درگا ہی اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں منزل چڑھ کے جوتی نور دے چیتکارا، اندھ اندھیرا اندروں دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرناہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر م پُرکھ پر بھ میتن پیت، متر پیارے تیری اک سرناہیا۔ سنجگ ساچی دس اگنی ریت، رہبر ہو کے اپنا راہ دکھایا۔ برہمنڈ کھنڈ اکو گاؤں تیرا گیت، ڈھولا کلمہ دے درڑایا۔ لکھ چوراسی کایا مائی کر ٹھانڈی پیت، کلج اگنی اگت بُجھایا۔ پنتاں پاپیاں کر پنت پُنیت، پاون ہو سہانیا۔ تیرا ناؤں جگت جگدیش، جگدیشر دینی مان وڈیایا۔ ایکو چھتر جھلے تیرے سیس، چھتر دھاری نیوں نیوں لاگن پانیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ،

اُوچاں نیچاں پینڈا دینا مُکائیا۔ رحمت وِج سہمت ہو کے اپنا نام کر بختیش، بخشہارے نُور خُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار دُھر دربار درگاہ ساچی در درویش ہو کے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار منگو دوار ایک، پیغمبر انا نال ملا ئیا۔ سچ دوار دی ملے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑ چُھائیا۔ نظارہ تکو سچھنڈ دُھر دے دیس، دشا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جس گھر رہنا سدا ہمیش، گرہ مندر سوبھا پائیا۔ قلم شاہی بنے کوئی نہ لیکھ، اکھراں صفت نہ کوئے صلاحیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے بھیت، پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ سچ پریتی کرنا ہیت، زرگن نُور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبر و ایکا ایک کرو ارداس، آدانت وڈیائیا۔ جگ چوڑی کھیل تماش، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ سنجگ تریتا دوار کھجگ زرگن سرگن ویکھی راس، گوپی کاہن جوڑ جُڑائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سب دے وساں پاس، گرہ مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ کسے ہتھ نہ آواں اُتوں کیلاش، پریت چوٹیاں راون مارن دھاہیا۔ صدی چوڑھویں سارے ویکھو حالات، دین دُنی پھول پھولائیا۔ کی جھگڑا پیامات، مطلب پچھلا دیو درڑائیا۔ لوچن ویکھو واقعات، واقف کار کراں خلق خُدا ئیا۔ زرگن ہو کے دیواں ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ کی کلمہ دے کے آئے گا تھ، الف یے ونڈ ونڈائیا۔ کی بخش کے آئے آب حیات، حیاتی دین دُنی بدلایا۔ کی لکھ کے آئے کتاب، تیس بتیسا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر و ویکھو لیکھا پورب ماضی، مجلس سب نوں دیاں جنائیا۔ کی جھگڑا ملا قاضی، قضا سب دے سرتے چھائیا۔ ساچا ست بنے کوئے نہ نادی، ناد دُھن نہ کوئے اُچائیا۔ شرع وِج ہوئے سارے راضی، دعا تہاڈے نال کمائیا۔ صدی چوڑھویں کیوں بنے امدادی، آمد وِج خوشامد وِج سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ صدی چوڑھویں اپنی ہاردی ویکھو بازی، بازی گر سوانگی اپنا سوانگ وٹائیا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہن نہیں دینا غازی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیشہ اک اُچائیا۔ گر اوتار پیغمبر انتر ویکھو باتل، بتیل دھام نظر کوئے نہ آئیا۔ شرع چُھری بنی شریعت والی قاتل، مقتول سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پروردگار سمجھ کوئی نہ جاتن، جلوہ نُور نہ کوئے رُشنائیا۔ کائنات کلمہ دے کوئی نہ ساتھن، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ رُوح بُت رہیا نہ پاکی پاکن، پتت ہو کے دین دُہائیا۔ سب دا لیکھا لگا پاٹن، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ

سندیشہ رہیا سنا گیا۔ پیغمبر کہن ساڈے پروردگار خُدا، خُدی تیری جھولی پائی۔ ہوں بردے ہوئے فدا، خادم ہو کے سیس جھکایا۔ نرگن دھار نہ ہو جُدا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگ چوکڑی کھیل کرنا تیری ادا، عادت وچ عبادت دے بدلایا۔ تیرا کھیل محبوب مہرواں، مُجبت وچ بیٹھے سیس جھکایا۔ ساڈی رہی نہ بانگ ازاں، عظیم عالیشان تیری اک سرنایا۔ توں چشمے نُور نُورے رواں، نظیرے نزاں نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا دینا اک ور، در تیرے الکھ جگایا۔ پیغمبر کہن ساڈا سجدہ اک کلام، کلمے دے مالک تیری سرنایا۔ آپ دیکھ اپنا عوام، عملاں کھوج کھوجایا۔ تُعارف وچ سفارش وچ عبارت وچ دیندے رہے پیغام، اکھراں نال وڈیایا۔ صدی چودھویں وگڑدا جائے نظام، نُوبت حق نہ کوئے وجایا۔ تیرے در دا دے نہ کوئے غلام، باغی ہوئی خلق خُدا یا۔ حقیقی پیئے کوئی نہ جام، حیاتی وچوں حیاتی بدل سکے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی سچ دوار تیرا جھلے اک نشان، نشانے سارے دے بدلایا۔ پیغمبر کہن تیرا حکم اک تسلیم، تسبیح مالا تیرے ہتھ پھڑایا۔ توں مالک ڈھر قدیم، قُدرت دا کرتا آپ اکھوایا۔ تیرا مارگ سدا مہین، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ سانوں تیرے اُتے یقین، یکے بعد دیگرے سارے دین گواہیا۔ اسیں صفتاں وچ کریئے آفرین، آفتاب توں پرے تیری رُشنا یا۔ تیری نرالی نرکار تعلیم، طُلبے ڈھر دے دے پڑھایا۔ جھگڑا مُکانر مدین، مدینے دے مالک کعبہ دوآبہ دے پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ پیغمبر کہن پیراں دے پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری تیری سار کوئے نہ پائی۔ ڈھر درباری دستگیر، دست بردار کر لوکایا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، حقیقی کلمہ دے سمجھایا۔ منو آمن نہ رہے شریک، شرکت اندروں دے گوائیا۔ حکم نال بدل تقدیر، تقویٰ اپنا اک سمجھایا۔ بندھن رہے نہ کوئے زنجیر، قفل سب دے توڑ تڑایا۔ توں مالک گھر گمبھیر، گور تیری سرنایا۔ تیرا ناؤں بے نظیر، نظر اپنی لے بدلایا۔ بنا فقیریوں بنا فقیر، فاقہ کشی دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رنگن اک رنگایا۔ پیغمبر کہن قدم بوسی سلام، دُعا داؤد وچ سرنایا۔ ڈھر دے مالک اک امام، اِسلوقت تیری وڈیایا۔ حضرتے نشیں تیرا پیغام، کشتے کدار تیری سرنایا۔ دہشتے دو جہان، دہرین دے دم دمادے رزیں نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب مہر مُجبت اپنی اک پرگٹایا۔ پیغمبر کہن تیرے قدم قدم بوسی، بستہ بغل

نہ کوئے اٹھائیا۔ حق حقیقت والی بخش خاموشی، اصلیت اپنی اک درڑائیا۔ اُمت ہوئی دوشی، دروہی تیرا نام خُدا ئیا۔ منزل رہی کوئی نہ سوکھی، چوہاں طبق روون مارن دھانئیا۔ چڑھیا کوئی نہ اگئی چوٹی، پڑا سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ من واسنا ہوئی کھوٹی، کھٹکا دسے اندر لوکائیا۔ پروردگار بن تیری کرپا دُرمت میل نہ جائے دھوتی، پتت پُنیت نہ کوئے بنا ئیا۔ اللہ ہو انا ہو تیری رمز کسے نہ سوچی، واحد لاشریک شرکت سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ کٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلی دھار سچ دوار کھیل ویکھے لوک پر لوکی، سلوکی سوہلا اک سمجھائیا۔

★ ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ گردیو کور دے گرہ گولے والا ضلع فرور پُر ★

گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوارے رہے جھک، نیوں نیوں سیس جگدیش بھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار تیرے سَت، سَت ستوادی برہم برہمادی تیری سیو کمائیا۔ انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر مہربان محبوب ہو کے تھ، مہبان بیدو اپنی دیا کمائیا۔ پڑا اوہلا انتر باہر نر نتر رہے کوئی نہ لگ، نر ویر نر کار نر کار بھیو ابھیدا دے گھلا ئیا۔ دو جہان سری بھگوان لوک پر لوک ویکھ دُکھ، دین دنی دیاں ٹھاکر سوامی تیرا راہ تکائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے گہر گسبھیر اپنی گودی چک، آتم پر ماتم پار برہم پتر میثور اپنا جوڑ جڑائیا۔ سچ دوار ایکنکار دُھر دی دھار کسے دے کول رہی نہ کچھ، کچھ مجھ بیٹھے سیس نوائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر سب دے فانی ہوئے کایا ماٹی بھانڈے بُت، بتخانے بیوہ ہو کے رہے گر لائیا۔ تیرا کھیل جوت اکالا دین دیاں ادبھت، بھوت بھوکھ پڑا دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دی بخش اگئی داد، داتے دانی تیری اک سرنائیا۔ در درویش منگن اک امداد، آمد وچ اپنی کر رُشنائیا۔ چار کٹ دہ دشا میٹ اندھیری رات، رُتڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ ساچا کلمہ بخش کائنات، ناؤں نر کار اک سمجھائیا۔ کایا ماٹی اندر کر جوت پرکاش، نور نورانہ ڈگگائیا۔ جن بھگتاں پوری کر منسا وچوں آس، آہستہ آہستہ پڑا دے اٹھائیا۔ توں داتا دانی گہر گسبھیر سرب گنتاس، گونتا اک اکھوائیا۔ ساچے منڈل وکھائین گوپی کاہن راس، سرتی شبدی اپنا ناچ نچائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سد سے

تیرے پاس، پاسا کروٹ اپنا لے بدلائیا۔ تیرا تکیے کھیل تماش، خالق خلق مخلوق پڑدا دے اٹھایا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت کھیل ویکھ وچ پرہاس، سمند ساگر ڈونگھی کندر پھول پھولایا۔ تیرا راہ تلن کوٹن کوٹ پر تھی آکاش، اکل کل دھاری تیرا بھوکے نہ آیا۔ توں میرا میں تیرا پار برہم برہم تیری ذات، اذاتی لیکھا دینا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دُھر مالک تیرے ہتھ وڈایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ حقیقت دے حق، حقوق اپنا اک سمجھایا۔ ہر گھٹ اندر اُتے برہم مت، منمت لیکھا دینا مکایا۔ ناڑ بہتر اُبلے کوئی نہ رت، رتن امولک کایا گولک دینا کایا۔ جن بھگتاں جان مت گت، گھر ٹھانڈے پڑدا آپ چکایا۔ امرت آتم نجھر جھرنا بوند سوانتی دے رس، نا بھی کول نین آپ اٹھایا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں سری بھگوانا بن کملاپت، پتر میثور آپے ہو سہایا۔ چار جگ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی سندیشیاں والے سمندے رہے تیرے خط، خطو کتابت وچ کاتب کلمیاں والا لیکھا گئے جنایا۔ انت کنت بھگونت سب دی حدود میٹ حد، حدیث اپنی اک سمجھایا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم چلے تیری ید، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی دھار کھیل وکھا سورے سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہی کوڑی کریا دینی مٹایا۔

★ ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ کرپال سنگھ دے گرہ پنڈ گولے والا ضلع فروز پور ★

گر اوتار پیغمبر کہن پرکھ اکال دیوے اگئی بھجن، ناد دُھن شبد اگم اتھاہ شنوایا۔ سچھنڈ نواسی پرکھ ابناشی پرکھ اکالا اینکارا بن کے سجن، پروردگار سانجھیاں بن الف یے کرے پڑھایا۔ بن کایا تے سرپر وجود نر اکار چاڑھ کے اپنی رنگن، رنگ رنگیلا انڈھڑی اپنی کار کما یا۔ در درویش وشن برہما شو مہیش بھگھاری منگن، سپس جگدیش کلمے بن جھکایا۔ لیکھا جانے شہنشاہ شاہ پاتشاہ سورا سرنگن، آد نرنجن آد انادی اپنی کار کما یا۔ بھو ابھیدا کھول برہمنڈ کھنڈ برہمنڈن، ونڈن ونڈ آپ اپنی اپنے وچ چھپایا۔ سچ دوارے ٹھانڈے دربار درگاہ ساچی لاوے انگن، انگیکار اینکار ایکاک اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کار کما گیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیری ایک اوٹ، اوٹک اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ تیرا پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے تیری آد جگاد جگ چو کڑی سدا رُشنائیا۔ دین دیال تیری کر نہ سکے کوئی سوچ، سمجھ وچ سمجھ دے ڈھایا۔ کلجگ انت کنت بھگونت دین دُنی کر کھوج، کھانی بانی اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ بن تیری کرپا ملے کسے نہ ڈھر دی موج، مجلس بھگتاں اپنی دے سمجھایا۔ جھگڑا رہے نہ لوک پر لوک، ڈھر سلوک اکو اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار در درویش در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ٹوں داتا بے پرواہ، سد بے پرواہی وچ سما یا۔ سبجگ ساچا مارگ دے لگا، لگ ماتر سمجھ کوئے نہ پایا۔ ڈھر سندیشہ نر زیشا دے اک الہ، اللہ و اگرو تیری اوٹ تکایا۔ واحد جملہ بن اکھراں توں دے پڑھا، نرا کھر تیری کرے شنوایا۔ گر اوتار پیغمبر شہادتاں وچ تیرے گواہ، بھگون بھگتن ویلا وقت دے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در دوار اُچ محل اٹل منار در گاہ ساچی اک سہایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در گاہ ساچی دے ساچے مالک، مایا ممتا موہ دے مٹایا۔ سر شٹی در شٹی دے وڈ خالق، گہر گمبھیر بے نظیر تیری سر نایا۔ نردھن سردھن کریں پرتپالک، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا ویس وٹایا۔ کلجگ کوڑی کریا نندرا میٹ آلس، عرش فرش وجے تیری ودھایا۔ ہر سنت سہیلے گرگھ سجن میت مرارے کر خالص، آتم جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ آتم پر ماتم تیرا ننھا بالک، بلدھاری اپنا میلا لینا کرانیا۔ صدی چودھویں دے کوئی نہ ثالث، سال بسالا سارے رہے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام کلے دی سنیئے اک عبادت، آبرو امبراں دے بنایا۔

★ ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ کھیم سنگھ دے گرہ کوٹ کیورا ★

گر اوتار پیغمبر کہن پڑکھ اکال دین دیال ڈھر دے کملا پاتی، پتپر میثور پروردگار سانجھے یار تیری بے پرواہیا۔ نرگن نر ویر نراکار نر نکار نرگن جوت تیری پرکاشی، شبدی ناد انادی اک اُچجایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن بندا رہوں ساتھی، مہاسار تھی ہو کے اپنی کار کما یا۔ نام سندیشہ نر

نریشا نراکھر دیندا رہوں دُھر دی پاتی، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالاں اپنا سھم ورتائیآ۔ دھرنی دھرت دھول دھول دھرم دوار تیری مندے رہے آکھی، سیس جگدیش شاہ حقیر بے نظیر اکو اک جھکائیآ۔ ساچی منزل چڑھ کے اگئی اگم اتھاہ بے پرواہ تیری گھائی، دُھر دربارا دھام نیارا ایکنکارا اکو اک سہائیآ۔ نو نو چار مٹدی جائے چار جگ دی واٹی، مارگ پنڈھ اپنے لیکھے لینا لائیآ۔ توں صاحب سلطان نوجوان مرد مردان ساکھیتی، ظاہر ظہور کر رُشنائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن دین دُنی میٹ اندھیری راتی، نرگن نوری چند جوت جوت کر رُشنائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کر آسی، مایا ممتا موہ وکار جگت ہنکار دے مٹائیآ۔ تیرا کھیل آد جگادی، جگ چوکڑی تیری بے پرواہیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت دُھر دے کنت کوٹاں وچوں تھوڑی دے بھگتاں دی آبادی، سنت سہیلا بن تیری کرپا نظر کوئے نہ آئیآ۔ دین دُنی جھگڑا رہے نہ کوئے شرع شریعت ملا قاضی، رضا وچ قضا سب نوں دے دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نوآسی تیری آس رکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن وڈ داتے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیآ۔ تیری سرشی درشی اندر بھلی تیرا راہ، رحمت حق نہ کوئے کمائیآ۔ اسیں نرگن سرگن بنے سرب گواہ، حق عدالت ویکھ دکھائیآ۔ بن قلم شاہی دیئے بیاں، دُھر دا سھم اک پرگٹائیآ۔ ست دھرم رہیا کوئی نہ تھاں، تھان تھنتر روون مارن دھاہیآ۔ مانو کھا کھا تھکے سور گاں، گات گات تیرا شکر نہ کوئے منائیآ۔ صدی چوڈھویں انت اخیر پکڑے کوئی نہ بانہہ، دُھر دا سنگی سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ کلجگ جیواں ہنس بدھی ہوئی کاں، کاگ وانگ گر لائیآ۔ ناتا تھاپتراں ماں، پتا پوت گود نہ کوئے سہائیآ۔ تیرا کھیل ویکھیا شہنشاہ والی دو جہاں، جہالت نال بھری سرب لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دے پار برہم بھگونت، بھگون تیری اوٹ تکائیآ۔ ساچا ناتا تھان دُھر دے کنت، نر ناری سہاگی روپ نہ کوئے دکھائیآ۔ منزل حقیقی چڑھیا دے کوئی نہ سنت، لاشریکی روپ نہ کوئے بدلایآ۔ جھگڑا ویکھیا دین دُنی جیو جنت، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیآ۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم پڑھے کوئی نہ منت، انت نر نتر پار برہم برہم پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ ساڈے انتر خیرانی والی آئی چنت، پریشانی وچ پروردگار دتا سہائیآ۔ صدی چوڈھویں در درویش ہو کے کریئے منت، آرزو عرض اک درڑائیآ۔ دُھر دے مالک خالق پر تپالک ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، ہمساجن ہو کے دیئے جنائیآ۔ تیری دُنی تیری ہوئی نندک، دُھر دا

ڈھولا گیت نہ کوئے الایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم چار کُنٹ دہ دشا ویکھ اپنی سمت، سماں اپنا رنگ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 اسیں تیرے چار جگ دے مختار، مختار نامے تیرے آگے لکایا۔ جس دا کردے آئے انتظار، نت نوت اکھ اٹھایا۔ سو ویکھے سانجھا یار، قدرت دا مالک نور
 الایا۔ حکم سندیشہ دیوے اپنی دھار، شبدی ڈنکا اک سنوایا۔ شاہ سلطاناں راؤ رنکاں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ سچ دوار ایکنکار کھولے آپ کوڑا،
 پڑدا اولہا بن وچولا اندروں دے چکایا۔ کرے پرکاش بہتر ناڑ، تن وجود حق محبوب ایکا نور کر سنایا۔ سب دا لہنا دینا پورب قرض دے اتار، اتر پورب
 پچھم دکھن ویکھے چائیں چانیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کوئے چترایا۔ سو سوامی انترجامی زرگن نور جوت کرے اجیار، جوتی جاتا
 پُرکھ بدھاتا پاربرہم پتر میثور اپنا ویس وٹایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ انتم بیڑا کرے پار، پرا پسنستی مدھم بیکھری توں باہر کرے پڑھایا۔ توں میرا میں
 تیرا دو جہاناں نوجوانا سیری بھگوانا مرد مردانہ دے کے ایکا نام جیکار، حقیقت والا کلمہ حق سنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرنی دھرت دھول دھول کھول
 اک کوڑا، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ اکو گھر دکھایا۔ سنت سہیلا بھگت وچھل گرور گردھار، گہر گمبھیر بے نظیر پڑدا اپنا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی ساچی کار کماہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھ اپنا کھیل تماشا، طمع جگت رہی نہ رانیا۔ زرگن دھار کروٹ وچ
 بدل لے پاسا، آپ اپنی لے انگڑایا۔ جگ چوکڑی تیرا لکھدے آئے خلاصہ، صفتاں وچ ڈھولے سنایا۔ ساچے منڈل پاراسا، بن گونی کاہن ناچ دینا نچایا۔
 توں میرا میں تیرا دو جہان ہووے تیری گاتھا، ڈھولا سوہلا اکو راگ اُججایا۔ چار ورن اٹھاراں برن زرگن جوت بن ورن گوت تیرا سمرن کرن پوجا پاٹھا،
 پاٹھشالا کایا بنک دوار دینا دکھایا۔ نظری آوے ساکھیا تیرا نور الای کعبہ، جُبرہ حق حق محبوب دینا پرگٹایا۔ سد و جدارہے تیرے نام دا اکو نادا، انحد نادی
 ناد دینا سنایا۔ سب نوں اپنے وچ رکھنا و سادا، بسمل ہو کے اپنا کھیل پرگٹایا۔ تیرا بھو ا بھو بودھ اگادھا، اگادھ بودھ اپنا لیکھا دینا سمجھایا۔ کلجگ کوڑی کریا
 بدل دے سماجا، صاحب سلطان مہر نظر اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، شاہو بھوپ
 وڈ راجن راجا، راج جوگ جگتی جگت بھگت اپنی دے سمجھایا۔

★ ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ ہر چند سنگھ دے گرہ ہر رائے پُر ضلع بٹھنڈا ★

گر اوتار پیغمبر کہن گہر گبھیہر بے نظیر پر بھو گنوت، پاربرہم پتہر میثور تیری وڈ سرنایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت تیری مہما سدا اگنت، نرگن
 نرور نرکار نرکار سمجھ کسے نہ آئی۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جاتے اگئی دھار آد انادی کنت، بھگت بھگون بھگوان تیری وڈ وڈیایا۔ جگ چوکڑی نرگن
 سرگن حکمے اندر تیرا گاؤندے آئے منت، سرشی درشی تیری دھار پرگٹایا۔ نت نوت تیرا راہ تنگدے رہے تیرے اگئی سنت، گرگھ گرگھ ہر جن نج نیز
 لوچن نین اٹھ اٹھایا۔ دے وڈیائی پاربرہم پتہر میثور سرب سوامی انترجامی وچ جیو جنت، جاگرت جوت بن ورن گوت نرگن نرکار کر رُشایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ دوارے تیرے تیرا راہ نکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن مہربان پر بھو کر مہربانی، مجلس اپنی دے درڈایا۔
 ساچی منزل دے آسانی، اصل وچ وصل یار اپنا اک کرائیا۔ سرشی درشی اندر دس فانی، تھر نظر کوائے نہ آئی۔ سرب جیاں گھٹ ویکھنہارے جان جانی،
 پڑدا اوہلا انتر نرتر دے چکایا۔ جگت جگیا سوآں رہے نہ کوائے پریشانی، پرم پُرکھ پر ماتم آتم میلا لینا ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت تیرا کھیل جوت نورانی، نورو نور ظہور ظاہر اپنا اک کرائیا۔

۹۲۰

۹۲۰

★ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ راجیانا ضلع فروز پُر ★

آد جگادی ہر سنگت ناتا، آتم پر ماتم کھیل کھلایا۔ نرگن سرگن بخشے داتا، داتا دانی بے پرواہیا۔ تت وجود ویکھے کھیل تماشا، نار کنت سو بھاپایا۔ مات
 پت بھائی بن سجن ساکا، جگت ونڈ نہ کوائے ونڈایا۔ ویکھنہارا آپ تماشا، پاربرہم نور خدایا۔ سب دا بن کے راکھا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دھر دارنگ آپ رنگایا۔ ہر سنگت آد جگادی اک ملاپ، تن وجود دے وڈیایا۔ پُرکھ اکال مائی باپ، پتا پوت گود اٹھایا۔ نہ کوئی پن نہ
 کوئی پاپ، پت پتیت دے وڈیایا۔ تن وجود جو مائی خاک، تھر نظر کوائے نہ آئی۔ جگ جنم دی جگ چوکڑی نرگن سرگن پوری کردا آوے آس، جس نوں

سمجھے کوئی نہ رانیا۔ ایہہ کھیل اگم تماش، پاربرہم برہم ویتا آپ جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی دھار آپ اُچانیا۔ ہر سنگت سنگت رانیا۔ ایک رنگ، سنگت ایک رنگ سمایا۔ ایک سچ اک پنگ، ایک جوڑ جڑانیا۔ ایک پریم اک اند، ایک سکھ دکھانیا۔ جگ جگ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلنہار وچ برہمنڈ، اچھل اچھل اپنا رُپ بدلانیا۔ ہر سنگت ناتا اگم اتھاہ، جگت بدھی سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جس نے جگ چوکڑی چلائے راہ، بھگت سنت جگت جگت لئے اپنیا۔ گر اوتار پیغمبر اُچا، تن وجود کھیل کھلانیا۔ ناری کنت رُپ بنا، ناتا پنچ تت جڑانیا۔ سب دا لہنا دینا دیکھے تھاؤں تھاں، دیونہار وڈ وڈیانیا۔ راما کرشنا گیا دھیا، دھیان دھیان وچوں پرگٹانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا سب دے بخشنہار گناہ، گناں دا مالک اک اکھوانیا۔ جس نوں کہندے نوری اللہ خدا، خود مالک ڈھر درگاہیا۔ جس وچ جیو جنت سارے جان سما، بچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ کرنی دا کرتا لہنا دینا دیوے تھاؤں تھاں، پورب لیکھا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا اپنے رنگ اپنے وچوں پرگٹانیا۔ سنگت نال ناتا اوہ، اوڑک جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جگ جنم دانو سو پُرانوے چوکڑی جگ دا جانے موہ، مُجت کھوے تھاؤں تھانیا۔ اپنی دھار دھرنی دھرت دھول اُپر کر کے سو، ہنگ برہم کرے کُرمانیا۔ تن وجود مائی خاک انترجامی ہو کے جاوے چھوہ، شہنشاہ شاہ پاتشاہ پورب لیکھا نانک گوبند رنگ رنگانیا۔ جس نوں جیو جنت جگت جگیا سو کوئی سمجھ نہ سکے دھروہ، دھرو دا پڑدا دتا اُٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ بخشنہارا لو، پرکاش وچوں پرکاش لئے پرگٹانیا۔ ہر سنگت ناتا کسے دی سمجھ نہ آئے وچ دلیل، بدھی چلے نہ کوئے چترانیا۔ ہر سنگت سنگت کدے نہ ہوئے ذلیل، ذلت خواری اپنی جھولی پانیا۔ جس دی درگاہ ساچی کرے اپیل، اپر مہر سوامی دئے وڈیانیا۔ جس نے بستر پہنے نیل، سو کھیل کرے خالق خلق خلیل، خادم دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھانیا۔ ہر سنگت ناتا دین دنی توں باہر، بھروپی اپنی کھیل کھلانیا۔ لہنا دینا کپت ظاہر، ظاہر ظہور ویس وٹانیندا۔ جس دا لیکھا او سے دی دھار، دھرنی دھرت دھول اُپر سو بھاپانیندا۔ جس دی یاد بچھے رہی جگ چار، چار جا آرجا خارجہ خالص اپنا حکم ورتانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دکھاوے اک گھر، جس گھر وچ ناری پُرش وند نہ کوئے وندانیندا۔ حکمے اندر پورن پوت، پتا پوت وڈیانیا۔ حکمے اندر

دشا کوٹ، سیوک سیو لگایا۔ حکمے اندر تن وجود، بھانڈا جگت دکھایا۔ حکمے اندر پنج بھوت، بھجے واہو داہیا۔ حکمے اندر چکے چوک، لیکھا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پورن سنگھ کی تت وچارا، تت سار نہ رانیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، جس دے ہتھ وڈیاہیا۔ لہنا دینا سدا جگ چارا، جگ جگ سیو کمانیا۔ چار دن داسریر و نجارا، تھر نظر کوئے نہ آہیا۔ شبدی دھار دُھر جیکارا، پُرکھ اکال سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر رہیا بھوانیا۔ حکمے اندر حکم بھگوان، ہر کرتا آپ درڑاہندا۔ لیکھا لہنا دینا وچ جہان، دو جہاناں والی بھيو کھلایندا۔ دُھر سندیشہ دیوے آن، صدیاں دا پڑدا لایندا۔ تت وجود بال آنجان، سمجھ نہ کوئے رکھایندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر سرب بھوانندا۔ پورن سنگھ جگت ناں، تت خاک مائی نظری آہیا۔ جس نے سدا رہنا نہ، سماں جگت جائے وایا۔ پُرکھ اکال سب دا پتا ماں، گودی پتے رہیا اٹھایا۔ جس دا گرگھو تئیں سارے نشاں، اوس پاربرہم دی سارے سرن تکایا۔ جو بھلیاں بھل دے بخشا، بخشہار اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جوتی دھار وڈ وڈیاہیا۔

★ ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ منگل سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو عرضوی، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ جگ چوکڑی تیرے نام دی دتی دروہی، دو جہاناں حکم سنانیا۔ کلجگ انت گرگھ سنت دے کوئی کوئی، کوٹن کوئی کھوج کھوجایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول نیتز نیناں رہی روئی، ہنچھواں اکھیاں ہار بنایا۔ امرت دھار رس سوانتی بوند کسے نہ چوئی، چار ورن اٹھاراں برن اگت نہ کوئے بھجایا۔ سرشٹی درشٹی اندر اپنی پت بیٹھی کھوئی، خالق مالک پرتپالک تیری منگے نہ کوئے سرنایا۔ تن وجود کائنات دُنیا انتر ٹوہی، پاربرہم پتپر میشور تیری سیو کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیکھیا لکھ چوراسی کایا مندر، بنک دوارے پھول پھولایا۔ چاروں گنٹ اندھیری کندر، نرگن نور نہ کوئے رُشانیا۔ من واسنا کوڑی کریا بیٹھی اندر، گھر ساچے

ڈیرہ لائیا۔ بجر کپائی کوئی نہ توڑے چندر، پڑا اسکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ کایا کعبہ ہویا کھنڈر، ساچا مندر نہ کوئے سہائیا۔ پرکاش دسے نہ سورہ چندر، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائیا۔ گھٹ ملے نہ پرمانندن، نجاندن نہ کوئے سہائیا۔ تیری چرن دھوڑی مستک لائے کوئی نہ چندن، دُھر داٹکا خاک نہ کوئے رامایا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرے آگے اِکو بدن، بندگی دے مالک سچ درٹائیا۔ کھجک انت سری بھگونت ٹھی آگنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی انترجامی تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن لکھ چوراسی دیکھیا کایا کعبہ تت، تتو نظر کوئے نہ آئیا۔ سب نوں بھلی پاربرہم تیری برہم مت، من مت کرے لڑائیا۔ کرپا کر محبوب پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں سنتاں نج نیز کھول اکھ، پڑا انتر زمر دے اُٹھائیا۔ ساکھیات پرگٹ ہو پرتھ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا میلا لینا ملائیا۔ سچ سوامی انترجامی دینا دُھر دا رس، رستہ مارگ اِکو دینا دکھائیا۔ سچ دوارا بخشنا حقیقت حق، دوجا راہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے وئے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنا بخش اک دربار، درگاہ ساچی وئے ودھائیا۔ دین دُنی کر خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ تیرا دُکا وئے آگم اپار، الکھ اگوچر تیرے نام ہووے وڈیائیا۔ ساچا منتر کر جیکار، انتر زمر پڑا لایا۔ خدی غفلت رہے نہ وچ سنسار، عصمت لٹے نہ کوئے لوکائیا۔ سرب جیاں دا بن کے سانجھ یار، یاد اگلی دے کرائیا۔ کایا مائی ساڈھے تن ہتھ مندر کر اُجیار، دیک جوتی جگگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن انتر آتم دے دے اپنا رس، سکھ ساگر وچ سہائیا۔ بھگت بھگوان کر لاوس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سارے گاؤن جس، وید پُراناں لوڑ رہے نہ رائیا۔ زرن گن دھار زراکار زرنکار ہو پرگٹ، ہر گھٹ انتر اپنا پڑا دینا چُکائیا۔ تیرا جوت پرکاش نور ہووے لٹ لٹ، لائاں والی نیوں نیوں لاگے پانیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، وڈ داتا نور خدائیا۔ سب دی جھولی پا حقیقت والا حق، اصلیت اصل وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ایہتھے اوتھے دو جہاناں سب کچھ تیرے وں، واسطہ وابستہ ہو کے اپنے نال جڑائیا۔

★ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ کرم سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر و پر بھ نے لیکھا چکا ونا پورب ماضی، مذہب دین ایکا اپنا رنگ رنگایا۔ شرع چھری چلاؤن والا جگت رہے کوئے نہ قاضی، قادر قدرت اپنا تھم اک ورتایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ملکیت رہے نہ کسے دی اراضی، منسوخ سب نوں آپ کرایا۔ من ہنکاری چار گنٹ دہ دشا رہے نہ غازی، غضب اپنا نام پر گٹایا۔ جگت ونج کرے نہ کوئی حاجی، حاجت سب دی کھوج کھوجایا۔ جس نے آدمہ جگت کھیل سا جنا ساجی، لکھ چوڑا سی ونڈ ونڈایا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ شبد اگمی چڑھ کے تاجی، حاضر دیکھے خلق خدایا۔ نام سندیشہ دیونہارا دھر اک انادی، ناد دھن آپ اُچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک اُچایا۔ گر اوتار پیغمبر و تھم ورتے اک نرنکار، ورتمان ورتا دئے بدلایا۔ فُرنے فرماں بردار بنائے دھر فرمان، من چنچل رہن کوئے نہ پانیا۔ ساچا مندر دس اگم مکان، مکہ کعبہ پندھ مکایا۔ سچ سندیشہ دے کے نام ندھان، سوئی سرتی سرب جگایا۔ ایکا مٹو درشت اشٹ داکا ہن، وشٹ رام جس نوں سیس جھکایا۔ آتم پر ماتم گرہست ہووے پردھان، ناتا نار کنت جڑایا۔ منزل تلو حقیقی آن، پڑدا اوہلا انتر اٹھایا۔ سچ سندیشہ گاؤ ایکا گان، ڈھولا دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرناہیا۔ گر اوتار پیغمبر و اگلا سنا اک سندیشہ، سندھیا نظر کوئے نہ آہیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی کردے آئے آدیا، سیس جگدیس سجدیاں وچ جھکایا۔ مالک خالق پرتپالک مندے رہے ہمیشہ، ہمساجن بن کے دھر داسنگ نبھایا۔ سو انتر جامی پُرکھ بدھاتا کر کے اپنا ویسا، روپ انوپا رہیا پر گٹایا۔ لہنا دینا چکائے گوہند دس دسمیسا، دہ دشا پڑدا آپ اٹھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن مارگ دس کے ایکا، اینکار رہیا ملایا۔ جن بھگتاں دس کے دھر دی ٹیکا، ٹکیاں دی قیمت رہیا گوانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سچ دوار دی بھڈیا، بھجن بندگی ایسے وچ سماہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا بن کے دھر داکھیوٹ کھڈیا، پار کنارہ وچ سنسارا اینکارا آپ کرایا۔ جن بھگت بنا کے نرگن دھار ساچا بیٹا، پتا پوت گود اٹھایا۔ جگ چوکڑی پورب جنم اجنم دا پورا کر کے لیکھا، کرم کانڈ دا پینڈا رہیا مکایا۔ انتم لے کے جاوے سچکھنڈ

ساچے دیسا، جس گرہ مندر اندر ایکو وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر
وشنوں بھگوان، ایکا بن کے ڈھر دا نیتا، نیت نوت کر کر ہت بھگتن اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سردارا سنگھ گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر پیغمبر سُنو اوتار، ہر اوتاری آپ درڑائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری جگ جگ سیو کمائیا۔ شکر حکمے اندر کردا رہیا سنگھار،
سیوک ہو کے اپنی سیو لگائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار کھیل کردا رہیا کرتار، قدرت دا قادر خلق دا خالق فلک اُپر اپنا حکم ورتائیا۔ نام سندیشے دیندا رہیا وارو وار،
وارث ہو کے اپنا حکم چلائییا۔ سرگن دھار سب دی سندا رہیا پکار، گھٹ بھیترا نتر نتر ویکھ دکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی نال کراؤندا آیا اظہار، ظاہر ظہور اپنی کل
ورتائیا۔ سو کلج انت سری بھگونت سب نوں کرے خبردار، بے خبراں آپ اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی کھولو بند کواڑ، ایشٹ اکو اک سمجھائیا۔ جس نوں کردے
آئے نمسکار، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ کلیاں وچ سُنڈے آئے گفتار، گفت شنید درشن کر نور الاہیا۔ انت اوسے دی آگئی وار، وارتا پچھلی دئے بھلائییا۔
بھگت سہیلا بن کے ایکا اینکار، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا حکم اک سمجھائیا۔ گر اوتار
پیغمبر و ڈھر دا حکم اک حضور، حضرتاں رہیا سمجھائیا۔ صوفی سنت فقیراں آگے چڑھنا پئے کسے نہ سولی، صلح کل اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ جو سبجک تریتا دواپر
کلج آتم پریتم دھار نالوں رہی بھلی، جگ جنم دی وچھڑی اپنے نال ملائییا۔ بھاگ لگائے کایا کعبے دھرم دوار ساڈھے تن ہتھ بنک دوار کُلی، وجود محبوب اپنا
بھو کھلائییا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی کھ چوائے بنا بلیں، انرس رس اپنا دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
دوار اینکار اکو اک دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و پاربرہم دی تکی دھار، دھرنی دھرت دھول توں پرے رہیا سمجھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے وچ سنسار،
سنساری بھنڈاری بیٹھے سپس نوائیا۔ جس دے رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ سو حکم حاکم دیوے آگم اپار، الکھ الکھنا اپنی الکھ جگائیا۔ جس نوں کاغذ

قلم نہ لکھنہار، کاتبِ ملے نہ کسے وڈیاںیا۔ جو سندیشہ نر زرشا دے کے آئے وارو وار، کلماں وچ کائناتِ درٹاںیا۔ تِس دا لہنا دینا انت کنت بھگونت دے نوار، بھگوان اپنا تھم آپ ورتاںیا۔ اٹھو ویکھو سرشٹی درشٹی کرو وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھرے بھرم بھلا جیو گوار، گواہ شہادت تہاڈی اک بھگتاںیا۔ جس دا کردے رہے انتظار، انتظاماں دا مالک ویکھو دُھر درگاہیا۔ سب دا لہنا دینا پورب کرم دا قرضہ دے اتار، اگلا لیکھا اپنے ہتھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی دُھر درگاہی سچی سرکار، ست سچ سچ ست ست سچ کایا مائی کچ اپنا تھم ورتاںیا۔

★ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ دے گرہ پکھو وال ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر و تھم چلے راجن راج، بھوپت بھوپ دیا کماںیا۔ دُھر سندیشہ مارے اک آواز، ازاں بانگ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم بنا کے دُھر سماج، سمگری نام بھنڈارا جھولی پانیا۔ نایا نوکا چلا کے اپنا دُھر دا اک جہاز، بھگت سہیلے سنگ رکھانیا۔ ستجگ انتر ست دھرم دا چلے اک رواج، کریا کوڑ نہ کوئے چترانیا۔ نام ندھانا بھيو ابھیدا کھولے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے سرب پڑھانیا۔ تہاڈا لیکھا پچھلا کراوے یاد، یادداشت اپنے نال بناںیا۔ پڑدیاں وچوں کھول کے اپنا راز، رازق رحیم دے سمجھانیا۔ کلماں والی چھڈو نماز، سجدیاں والا جگت سپس جھکانیا۔ مالک تگوا اک نواب، جو نوبت حق وجانیا۔ جو دیونہار سرب امداد، امدادی بے پرواہیا۔ اُجڑے کھیڑے کرے آباد، گلشن گل آپ مہکانیا۔ ساچا سجدہ دے آداب، اعلیٰ ادنیٰ اکیو رنگ رنکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دارا اک سہانیا۔ گر اوتار پیغمبر و ویکھو پاربرہم دی گدی، گودی سب نوں رہیا ٹکانیا۔ دین دُنی جس دے حکمے اندر بدھی، بندھناں دا لیکھا رہیا مُکانیا۔ جس دا راہ تنگے چو دھویں صدی، صدیاں دی بھلی اٹھ اٹھانیا۔ دوویں ہتھ دست جوڑ کے بدھی، بندنا وچ سپس نوانیا۔ تیرے تھم دی من کے اک پابندی، پاؤں چھوہ کے خوشی بناںیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگت تیرے سنبندھی، میرے اُتے سو بھاپانیا۔ جگت سرشٹی نیز اندھی،

اندھ اگیان نہ کوئے گوائیا۔ کلج کوڑی کریا ڈھندی ویکھاں کندھی، کندھے بھار نہ کوئے کائیا۔ سبج سچ در سچ دی ویکھاں ڈنڈی، ڈنڈاوت اکو نظری آئیآ۔ من واسنا کوڑ رہے نہ گندی، مندر کایا بنک دینا سہایا۔ جتھے لوڑ رہے نہ چند نوچندی، زرگن نور تیرا رُشایا۔ دُتیا دھار جائے نہ ونڈی، ور بھنڈی نہ کوئے لڑایا۔ ممتا موہ نہ دسے پاکھنڈی، کپٹ کوڑ نہ کوئے چترایا۔ چارگنٹ دہ دشا تیرا ڈھولاگیت اکو ہووے چھندی، شہنشاہ شاہ سلطان راؤ رنگ مل کے گایا۔ توں صاحب سورا سرہنگی، تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری ہوئی سندھی، سند تیرے آگے سارے رہے کائیا۔

★ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ سرون سنگھ دے گرہ پنڈ بکھووال ضلع لدھیانہ ★

۹۲۷

گر اوتار پیغمبرو تہاڈا ویلا رہیا گزر، گزارش کرو آگے دھر درگاہیا۔ تہاڈا رہے کوئی نہ ازر، حکم منو شہنشاہیا۔ جس نے بھاونارہن نہیں دینی دُتر، دُتیا بھاؤ مٹایا۔ زرگن دھار اگئی اتر، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ جن بھگت سہیلے بنا کے اپنے پتر، پتر میثور گود اٹھایا۔ تساں ویکھ کے کرنا شکر، واہوا تیری وڈ وڈیایا۔ لکیا رہے نہ کوئی کسے نمکر، کونا کونا پھول پھولایا۔ جھگڑا میٹ دُنی دا دکھڑ، دردیاں درد وڈایا۔ گرگھاں کر کے اُجل گھڑ، مُفت اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا حکم چلایا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو کھیل اگما اک، ایکنکار درڑایا۔ جس دا لیکھ بھوکھت آئے لکھ، ناتا جگت نال بندھایا۔ سو سب دی منسا آسا پوری کرے اچھ، اچھیا سب دی کھوج کھوجایا۔ جن بھگتاں جگ جیون داتا آئے دس، دوجی دشا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دھرم دوار دا بن کے پت، پتا پوت گود اٹھایا۔ سد درسن دیوے نت، نچ نین کرے رُشایا۔ ہر سنت سہیلے بنا کے اپنے سکھ، سکھیا دھر دی اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے ہتھ رکھے اُپر پٹھ، مہر نظر آپ اٹھایا۔

۹۲۷

★ ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ بھگوان کور دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر و سنیو حکم دھر اکلا، اکل کل دھاری ایکنکاری آپ جنایا۔ نام سندیشہ دیوے دھر نرالا، نراکار نرویر اپنا آپ پرگٹایا۔ دین دنی مارگ دے سکھالا، سکھ آتم پر ماتم نال جڑایا۔ چار جگ دی بدل دیوے چالا، حکمے اندر اپنا حکم ورتایا۔ سچ دوارا کھولے ایکا ایک دھرم سالا، چار ورن ملے وڈیایا۔ سرشٹ سبائی بن کے آپ دللا، دھرم و نجارا اک اکھوایا۔ توں میرا میں تیرا انتر آتم پاوے مالا، من کا منکا آپ بھوایا۔ گرکھ سنت سہیلا گود اٹھائے اپنا بالا، بچپن اپنے لیکھے لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سرن سرنایا۔ گر اوتار پیغمبر و سنیو نام اتھا، اتھوار تھ جسدا چار جگ نہ کسے سمجھایا۔ جو اندھے پاوے راہ، ستیاں جگت اٹھایا۔ جلوہ نور دس خد، خود مالک دے ملایا۔ سرجنہار سچا پاتشاہ، شہنشاہ وڈ وڈیایا۔ جس نوں جگ چوکڑی سارے رہے دھیا، بن سیس سیس نوایا۔ سو ویکھے ہر گھٹ تھاں، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجایا۔ جن بھگتاں دے کے اپنا ناں، نام ندھانا اک سمجھایا۔ پھڑ کے ہنس بنا کے کاں، سوہنگ مانک موتی چوگ چکایا۔ کرے پیار جوں پتراں ماں، پتا پوت دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، کلجگ انتم کرے حق نیاں، عدل عدالت اپنے ہتھ رکھایا۔

★ ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیغمبر و پر بھ کھیل ویکھو اگم، اگمڑی کار کماایا۔ کس بدھ میٹے ترسنا تم، تانس ساتک روپ بدلایا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی چم، چم درشی ڈیرہ ڈھاہیا۔ چنتا سوگ مکا کے غم، خوشی اپنا رنگ چڑھایا۔ نہکرمی ہو کے کرے اپنا کم، کرم کانڈ دا لیکھا دے مکایا۔ میل کرائے آتم برہم، پاربرہم وڈ وڈیایا۔ چار ورن سانجھا دس کے دھرم، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ جتھے پرکھ نہ ہووے کایا ماٹی چرم، آتم وجے ودھایا۔ جن بھگتاں لیکھے لگے مائس جرم، جنم اپنی جھولی پائی۔ سو اپنا کرے کھیل پتا پڑکھ پر، پاربرہم دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر و ویکھو

تھم اٹل، اٹل پدوی اک دکھائیا۔ سندیشہ دیواں جل تھل، مہینل آپ درڑائیا۔ پڑدے لاہواں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت جھل، جھک اپنی اک دکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹاں کل، کالکھ کگا ڈرمت میل دھوائیا۔ دُئی دویت کامیٹ کے سل، سلل اپنا رنگ چڑھائیا۔ جو دھا سور پیر دھار کے بل، بل باؤن لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو دھر دی اک عدالت، عدلی عدل انصاف کمائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کڈھے علامت، کوڑ عملوں توں رہت کرے لوکائیا۔ ساچی دے اک عبادت، نام ڈنکا دھر شنوائیا۔ جن بھگتاں دے کے شبد ضمانت، جگت جہانوں لے چھڈائیا۔ دھرم دوار دی بنا امانت، گھر ساچے لے کائیا۔ کرے کھیل ان پچھانت، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چو کڑی تھی کہندے رہے صحیح سلامت، سو صاحب سوامی اپنی کل ورتائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے بغاوت، بغلگیر سب نوں دے بنائیا۔ ست دھرم دی سچ بنا بناوٹ، باؤن اکھری بھو چکائیا۔ تہاڈی پوری کر تھکاوٹ، اپنے وچ سمائیا۔ ساچا ڈھولا گیت دے آپ گات، گا گائے سمجھائیا۔ مہربان ہو کے کرے سخاوت، سُخن اپنا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سچ دوارے دیوے مہر مُجبت دی اک دعوت، دعوے نال اپنا نام چکھائیا۔

★ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۳ پنڈ منڈیاں ★

گر اوتار پیغمبر و اگلا کھیل ویکھنا بھگونت، سری بھگوان آپ کرائیا۔ جس دالہنا آد انت، جگا جگنت تھم ورتائیا۔ سو سنت سہیلے آپ اٹھاوے دھر دا کنت، پار برہم برہم میل لے ملائیا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پڑا دے اٹھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن بنا کے دھرم دی سنگت، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھائیا۔ نرگن دھار بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر کے انت، ستجگ ساچا راہ دکھائیا۔ دھرم دوار بنا بنت، جوتی جوت سرُپ ہر آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ گر

اوتار پیغمبر ویکھو کھیل ہر کرتار، ہر کرتا آپ ورتایا۔ جس دی مہما کردے آئے جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ صفتاں وچ صلاحیا۔ شبد سندیشے لکھدے آئے وارو وار، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن ڈھولے گیت سناپیا۔ نرگن سرگن بن دے آئے خد متگار، سیوک ہو کے دُھر دی سیو کماپیا۔ نام سندیشے دیندے آئے وارو وار، جگت اکھراں وچ وڈیایا۔ سو سوامی انترجامی نرگن جوت کرے اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا وڈ وڈیایا۔ سرشٹی درشٹی اندر ساچی سکھیا دے سکھال، مہربان محبوب مُجبت وچ پڑدا آپ اُٹھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے کایا دھرم سچی دھرم سال، بند کواڑی پڑدا اولاد دے چُکایا۔ ترے گن اتینا ٹھانڈا سینتا توڑنہارا کوڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ سنجگ ساچا مارگ دس سکھال، ساہ ساہ اپنا نام سمایا۔ جس دی اکھراں وچ کردے رہے بھال، صفتاں وچ ڈھولے گیت سناپیا۔ سو صاحب سلطان نوجوان کھیل کرے کمال، کال مہاکال حکمے اندر سرب بھوایا۔ جن بھگت سہیلے ویکھ کے اپنے لال، لکھ چوراسی وچوں اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اینکارا اکو گھر دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر سنا حکم اینکار، اک اکلآ آپ درڑایا۔ نو کھنڈ پر تھی کرے دھرم جیکار، کوڑ ملیچھی بدھ مکایا۔ سچ نشانہ دو جہاناں دیوے چاڑھ، چار گنت ڈنکا نام وجایا۔ جن بھگت سہیلے گرو گر چیلے کرے پرکاش بہتر ناڑ، ناڑی ناڑی دیک جوت کرے رُشانیا۔ بھاگ لگائے مندر اندر کایا ڈونگھی غار، گہر گہمیر بے نظیر اپنا ویس وٹایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سانجھا دس کے اک پیار، اوچ نیچ راو رنک لیکھا دے مکایا۔ آتم پر ماتم آتم سانجھا ہوئے جیکار، سوہنگ ڈھولا شبد وچولا مولا اپنا حکم سناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ ست ستوادی ست دھرم دا لہنا دینا دیوے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نیوں نیوں سپس نوانیا۔

★ ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۳ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ گھڑوآں ★

گر اوتار پیغمبر ایکا ایک کرو جیکار، بے جیکار وچ سمایا۔ بچھنڈ دوار اینکار کرو نمسکار، سپس جگدیس آپ جھکایا۔ سچ دوارے بن کے خد متگار، سیو ادار دُھر دی سیو کماپیا۔ دُھر دا شبد وڈ بلکار، گو بند جو دھا روپ بدلایا۔ حکم دیوے اگم اپار، پروردگار دُھر درگاہیا۔ جس نوں میٹے نہ کوئی وچ سنسار،

برہمنڈ کھنڈ اپنا ڈنک دے وجایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دے ادھار، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جگ چوڑی لہنا دینا پورب قرضہ دے اتار، خالی جھولی سرب بھرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک اُپجایا۔ گر اوتار پیغمبر و گاؤ اگئی گیت، ہر کرتا آپ درڑایا۔ سچ دوارے و سو سدا انیت، ترے بھون دھنی رہیا سمجھایا۔ جھگڑا چھڈو مندر مسیت، مست ٹماری نام رکھایا۔ پچھلا لیکھا پچھے گیا بیت، اگے و بے سچ ودھایا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کماٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اینکار اک اگلا اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر نام گاؤ آد زرنجن، آدی انادی برہم برہادی دے سمجھایا۔ کھیلے کھیل دینا ناتھ درد دُکھ بھے بھنجن، بھو ساگر ویکھے جگت لوکایا۔ غریب نمائیاں کوچھیاں کملیاں سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اپنا اک دکھایا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا قادر، مُجت دا محبوب فلک خلق کرے رُشٹایا۔ جس دا حکم حکماں وچوں ہونا صادر، صدق صبوری اک درڑایا۔ شبدی گوہند پرگٹ کر کے جودھا سورپیر بہادر، نام کھنڈا تیج پرچنڈا وچ برہمنڈاں و رہنڈاں آپ چکایا۔ دین دُنی دا نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل جو اٹھسٹھ رہی پھیل تیرتھ تھناں کایا ہٹاں کرے صفایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک پرگٹایا۔ گر اوتار پیغمبر گاؤ نام پر بھ بھگونت، ہر کرتا آپ درڑایا۔ جس دا آد جگاد ایکا منت، منتو سب دے حل کرایا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑا سی جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشٹایا۔ جگ چوڑی بھگت ادھارے اپنے سنت، صوفی سفران وچوں باہر کڈھایا۔ میہما دس کے بودھ اگادھ اک اگنت، پڑدا اولہ اندروں دے چکایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم میل ملا کے نار کنت، سچ سہنجنی آد زرنجنی اکو اک سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی سچ دوار اکیو ایک وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر نام گاؤ سیری بھگوان، بھگوان رہیا درڑایا۔ جس دا جھلدا آد جگاد نشان، جگ چوڑی رہیا دکھایا۔ گر اوتار و مٹی پئے سب نوں آن، آنا فنا سب دے لیکھے دے مُکایا۔ شبدی حکم دیوے سنگر اگم فرمان، فُرنے سب دے بند کرایا۔ ساچا دس کے دھرم ایمان، ایشٹ دیو اکو اک درڑایا۔ دُھر دا حکم دیوے حکمران، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ کلجگ انت سیری بھگونت دُھر دا کنت زرنجن دھار جوت زرنکار پرگٹ ہو وچ جہان، پورب لہنا لیکھا سب دا پورا کرے آن، جیو جنت جگت جگت پچیارہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، کرے کھیل سرِشٹی درِشٹی اندر آپ مہان، مہما اکھ پُرکھ سمرتھ بودھ اگادھ اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی اک جنایا۔

★ پہلی آسوشہنشاہی سمت ۳ سُر جیت سنگھ دے گرہ پنڈ گھڑوآں ★

آسوکہے میں آد جگاد آساوند، خواہش اپنے وِچ رکھانیا۔ شبدي لھم ہو پابند، بندگی وِچ اپنا سِیس جھکایا۔ جگ چوکڑی گئے لنگھ، کال بتائے اگم اتھایا۔ سدا سدا سد منگدا رہیا منگ، نو نو سِیس جھکایا۔ کرپا کر سورے سر بنگ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ تیرا کھیل اگم ویکھاں وِچ ور بھنڈ، برہمنڈ وِجے ودھایا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بنیا رہے سنگ، ناتا دھر دا اک جڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ آسوکہے میں آساونت، اصل وصل ویکھاں یار خدایا۔ میلا ہووے دھر بھگونت، جس بھگون نوں بھگوت رہی گانیا۔ نیتز لوچن راہ تکاوندے سنت، سجن کھوجن تھاول تھانیا۔ سو اپنا کھیل کرے اگت، مہما اکھ کھہ درڑانیا۔ دھرم دوار دادے کے ایکامنت، منتر فرنے اپنے وِچ سمانیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دھرم دھار دھر دی کرے پڑھانیا۔ سچ پریتی بخشے جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ کلج کوڑی کرپا کرے انت، انتشکرن سب دی کرے صفانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڑانیا۔ آسوکہے میں ویکھاں عجب نظارہ، دین دنی توں باہر تکانیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کمانیا۔ پڑدالاہ کے سچھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی لھم ورتانیا۔ بنا سِیس جگدیس جھکدے گر اوتارا، پیغمبر سجدیاں وِچ سرچرن کول ٹکانیا۔ تُوں میرا میں تیرا لاون اکو نعرہ، حق حقیقت وِچ سمانیا۔ ٹھانڈے در کرن پکارا، اچی کوک کوک سنانیا۔ تیرا کھیل پروردگارا، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ آنیا۔ جگ چوکڑی پیتے وِچ سنسارا، صاحب سلطان سری بھگوان تیری تٹی اک سرنانیا۔ صدی چو دھویں چار کٹ دہ دشا ہویا دھواں دھارا، اگنی اگت نہ کوئے بھجھانیا۔ نیتز روون جگت جیو بدھی وان گوارا، گہر گسپہر بے نظیر اپنا پڑدا دے اٹھانیا۔ بن تیری کرپا دھرم دوار ملے نہ کسے ادھارا، ادر ہوئے نہ کوئے سہانیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ شاہی تھکی تیرا

وستھارا، وِشیاں وِچ دِرڑا ئیا۔ تیرا جلوہ نُوری کرے نہ کوئے اُجیارا، عظیم عالیشان حق مقام در دوار نہ کوئے دکھائیا۔ مہربان محبوبِ مُجبت وِچ ہو مہربان، نگاہ نگاہ وِچوں بدلایا۔ سنت سہیلے کر پروان، ست ستوادی اپنا رنگ رنگایا۔ تیرا دھرم جُھلے نشان، کوڑ لگرم دے مٹایا۔ آتم پر ماتم بن کاہن، نام بنسری اک سنایا۔ میری آسا نسا راہ تیرا تکتے والی دو جہان، زرگن سرگن اپنا کھیل دینا دکھایا۔ اَسو کہے تیرا لیکھا جگ چو کڑی پچھوں میں سناؤنا جیو جہان، شبد سندیشے وِچ پرگٹایا۔ بھوکھتاں والا لکھتاں والا اِشٹاں والا درِشٹاں والا سرِشٹی اُتے سریشٹ وقت پہنچیا آن، وار تھت بن گھری پل سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا دُھر دا گھر، گرہ مندر اندر ست سوامی انترجامی تیرا نام ندھان نوجوان مرد مردان ایکا ڈنکا راؤ رنگا جیو جنت سادھ سنت دین دُنی جگت سنایا۔

★ پہلی اَسو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ری گرگھ سخیو پر بھ آیا ویکھو جگ، جاگرت جوت کرے رُشٹایا۔ سیو پینڈا مکاؤ بھج بھج، بھجن بندگی دا لیکھا رہیا چُکایا۔ سچ دوارے بہو سچ، سجن ملے دُھر درگاہیا۔ گھر محبوب کرائے جج، جُجرہ اکو اک سہایا۔ نام ندھان و جا کے ند، نغمہ دُھر دا دے پرگٹایا۔ کوڑی کریا اندروں کڈھ، متا موہ دے مُکایا۔ دُھر سندیشے سنا کے چھد، آتم پر ماتم جوڑ جڑا ئیا۔ جگت وکارا کر کے بدھ، بندگی اکو اک رکھایا۔ دین دُنی نالوں کر الگ، دھام سہنجنا آد زرنجنا کرے اک رُشٹایا۔ جس دا ڈنکا راؤ رنگاں اندر جانا وِچ، وجہ سمجھ کسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنایا۔ ری گرگھ سخی اٹھ دیکھ اگمی کاہن، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دا جُھلے دھرم نشان، دو جہاناں آپ پرگٹایا۔ بنا اکھراں توں دے کے گیان، اگیان اندھیرا دے چُکایا۔ منزل اگم دیوے مہان، مہما کتھ کتھ سمجھایا۔ سچ سندیشے دیوے ایکا آن، ایکنکار وڈی وڈیایا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کردے گتے کلیمان، صفتاں وِچ صلاحیا۔ سو پرگٹ ہو کے وِچ جہان، جہالت رہیا گوائیا۔ نام اگما دے کے دان، داتا ہو کے دیا کمایا۔ اٹھ سندیشے سُن اک فرمان، سٹی لے انگڑا ئیا۔ مالک ویکھ نوجوان، مرد

مردانہ پھیری پائی۔ ایتھے اوتھے ہانی ہان، بردہ بال نہ روپ وکھائی۔ سچھنڈ دوار تیتوں کرے پردھان، گھر ٹھانڈے دے لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر سندیشہ اک سنائی۔ ری گرگھ سخی ویکھ پر بھو پر بھ ٹھاکر، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ جو بنیا جودھا سور پیر بہادر، بلدھاری نور خدائی۔ جس نوں کھندے کریم قادر، قدرت دامالک اک اکھوائی۔ سو بیڑا پار کرے سمند ساگر، شتوہ دریا نہ کوئے رڑھائی۔ بھگت سہیلے بنا کے عاجز، عزیز اپنی گود اٹھائی۔ منو آ کرے کوئی نہ سازش، شرع دا لیکھا رہیا تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ دے رنگائی۔ ری سخی اٹھ ویکھ سوامی ڈھر دا، ڈھر لیکھا دے سمجھائی۔ جس دا ساتھی واسی اند پر دا، پریاں دا پڑا رہیا چکائی۔ جس دا روپ سچے سنگر دا، نور نرگن جوت رُشنائی۔ اپنی کرنی کرنوں کدے نہ مُردا، جگ چوکڑی حکم سنائی۔ جس دا سبجک تریتا دواپر کھج منتر آیا پھر دا، حکم سندیشہ ڈھر سنائی۔ اوہ کھیل کرے اپنی لوڑ دا، حکمے اندر حکم بدلایا۔ کھلیئے کوجھیئے جگ جنم دے وچھڑیاں نوں جوڑا، جوڑی اپنے نال بنائی۔ ساتھ دیوے اگلا توڑ دا، ٹٹی گنڈھ وکھائی۔ جس دا کھیل جگ جگ ہو دا، نواں نکور روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ وکھائی۔ ری سخی گرگھ اٹھ ویکھ ساجن میت، متر پیارا نظری آئی۔ سنگھڑ سچھی بن کے گاگیت، اپنی خوشی پرگٹائی۔ تیرا جھگڑا جھڈا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک وڈیائی۔ تیری ذات رہے نہ نیچ، اڈچو اڈچ آپ وکھائی۔ ڈھر دی بخش چرن پریت، پریتم ہو کے ملے چائیں چانیا۔ پچھلا لیکھا سب دا گیا بیت، اگے باطن کرے آپ رُشنائی۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے اڈیک، سو مالک خالق پرتالک ویس وٹائی۔ جس نے بدل دینی سرب توارنخ، ریکھا اپنی اک وکھائی، سو انت کنت بھگونت سب دی کرن آیا تصدیق، نرگن ہو کے پندھ مکائی۔ کھلیئے برہوں وچھوڑے وچ مار لے چیک، چکڑ گارے وچوں باہر کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو گھر دے وکھائی۔ ری سخی گرگھ اپنا لاہ پڑا، پروردگار آپ جنائی۔ کھیل ویکھ اپنے گھر دا، گھر گھر وچ وجے ودھائی۔ راہ دے تیرے در دا، در دروازہ آپ کھلایا۔ جتھے دیک جوت جگدا، نورو نور نور رُشنائی۔ اوتھے بھامبر نہیں کوئی اگت دا، اگنی تیج پرچنڈ نہ کوئے چکائی۔ وسیرا رہے کدے نہ اڈ دا، دوجا مندر نہ کوئے سہائی۔ ڈھر دامالک ہر بھگت سوانی کدے نہ چھڈا، ناتا جگت نہ کوئے تڑائی۔ انگیکار ہو کے جس دے نال لگدا، آتم پر ماتم وچ سمائی۔ پورب لہنا دینا دیوے حقیقت حق دا، حکم

سُنائے دُھر درگاہیا۔ بن اگھاں توں سدا رہے تگدا، جگ چوکڑی کھوج کھوجاںیا۔ گوارنے کدی بھلیں نہ ایس ویس کیتا جٹ دا، جٹا جوٹ سارے دتے بھلایا۔ ایہہ مالک اگے ہٹ دا، جتھے گر اوتار پیغمبر جھولیاں ڈاہیا۔ لے بھنڈارا دُھر دے ست دا، ست ستوادی آپ ورتایا۔ ناتا توڑ دے کوڑی رت دا، رتن امولک آپ بناںیا۔ مارگ اکواک دسدا، دردی ہو کے درد ونداںیا۔ آد جگاد بھکھا سچ پریم جس دا، وید پُران دین دُہانیا۔ جو اشارہ سمجھے اوس دی اکھ دا، آخر اپنے گھر ٹکایا۔ جتھے اکھراں والا نام کوئی نہیں رٹدا، دُھر دی دھار دھار پرگٹایا۔ دسے کھیل پُرکھ سمرتھ دا، سمرتھ سوامی اپنی کار ورتایا۔ جن بھگتاں کولوں کدے نہ نسا، کروٹ لے نہ کھ بدلایا۔ سد ناتا جوڑے یک دا، پرم پُرکھ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ ری سخی گرکھ ویکھ ہیمنہ آیا اسو، اصل وصل یار کرایا۔ آگے ایہدے بنا مارگ کوئی نہ دسو، دردیاں درد نہ کوئے ونداںیا۔ کلج کھیل ویکھ لے نوٹ، نوٹ آسانگ ورتایا۔ بنا پُرکھ اکال دُرمت میل کوئے نہ کٹو، کٹے وچھے کھان والے سارے لین سزایا۔ کوڑی کریا نرگن دھار ایکنکار جگت جہان جڑ پٹو، پٹنے والا نال مل کے اپنا رنگ دکھایا۔ گرکھ گود اٹھائے آپ بنا کے بچو، بچپن اپنے نال رکھایا۔ اپنی کرنی کرنوں کدے نہ ہٹو، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ گرکھو بچھا دے کدے نہ نٹھو، سدا سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چکایا۔ ری سخی گرکھ ویکھ آیا اسو مہانہ، مہما اکھ کتھ وڈیایا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھے رنگ بھینا، بھنڑی رین نال ملایا۔ گرکھاں ٹھانڈا کرے سینہ، انتر انتشکرن دئے بدلایا۔ جنہاں نے شبد اگمی اکو چینا، چنتا غماں توں باہر رکھایا۔ سچ دوارے کر ادھینا، ادنے اعلے رہیا ترایا۔ جس دا راہ تگدے آئے قدیم، قُدرت دا مالک پھیرا پانیا۔ جس نوں کہندے یا مہینا، نعرہ حق سناںیا۔ اُس دے اُتے رکھو یقینا، یکے بعد دیگرے سب دی کرے صفایا۔ جس دا جھگڑا نہیں نر مدینا، آتم پر ماتم دُھر دا جوڑ جڑایا۔ بخشش وچ ہووے نہ کدے کمینہ، رحمت وچ رحیم دئے ملایا۔ عرش دا مالک کھیل کرے فرش اُتے زمینا، ضامنی اپنی نال رکھایا۔ جن بھگت بنا کے دُھر نگینہ، نعمیاں دا کھہر اُدئے مُکایا۔ جگت سماج دی کرن آیا ترمیم، دُھر دی دھار آپ پرگٹایا۔ جگت جہان دسے نمگینا، خوشیاں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار آپ کماںیا۔ ری سخی گرکھ اٹھ نیتز کھول اکھ، اکھراں توں پرے دیاں درڈایا۔ دُھر دا مالک محبوب پر تکھ، پت

برتا ہو کے سیو کمائیا۔ چرن چرنودک اک امرت رس چکھ، بن رسنا جہوا سواد دئے سمجھائیا۔ خوشیاں اندر خوشخبری سُن کے ہس، ہستی ویکھ دُھر درگاہیا۔ جس دے قداماں اُتے اک وار جائیے ڈھٹھ، مڑ کے ڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سارے پار کرا دئے تیرتھ تٹ، نیا نوکا نام چڑھائیا۔ مہربان ہو کے کرپا کرے جھٹ، جھٹکے حلالی والا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوس کولوں لاہا لئیے کھٹ، جو کھٹکے رہیا گوائیا۔ جدھر ویکھو وسے گھٹ گھٹ، گرہ گرہ زرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس مارگ دھرم لگاؤنا سچ، سچ سچ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ ری سخی گرگھ دُھر دی دھار سہیلی، انک سہیلئیے دیاں جنائیا۔ ویکھ صاحب سوامی البیلڑا بیلی، بالک بردھاں رہیا ترائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر بن گئے چیلی، چلے تیر کماناں کندھیاں اُتے دتے ٹکائیا۔ اُس نے دھار اگنی اچرج لوکات کر کھیلی، خالق خلق اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں رہیا میلی، چری وچھنے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو دئے وڈیائیا۔ ری سخی گرگھ نہ بن کو جھی کملی، کملاپت دئے سرنائیا۔ جس کارن تیری دھار جم لئی، جن مرن وچوں باہر کڈھائیا۔ جے جیناتے اوسے دے دم لئی، دوجی آس نہ کوئے تکائیا۔ جے ملنا پریم دے کم لئی، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا رہیا چُکائیا۔ ری سخی گرگھ توں ویکھ اگنی مالک، داتا دُھر درگاہیا۔ جس نے لاہنا نندرا آلس، جھگڑا دینا مکائیا۔ آتم پر ماتم مارگ دس کے خالص، دُھر دا رنگ رنگائیا۔ متاموہ رہے نہ لالس، لال گلا لا رنگ رنگائیا۔ کوڑی کر یا مستک صاف کرے کاکھ، کلغی والا دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال بن پرتپالک، پالن ہار گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو اک سہائیا۔ ری سخی گرگھ اَسو ویکھ اسو اسوار، شاہ شہانہ نظری آئیا۔ جو جگ جگ بھگتاں تیج رہیا سوار، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سو زرگن جوت کرے اجیار، اُجرت مول نہ لاوے رائیا۔ جو پریم نال اک وار کر جائے نمسکار، نیوں نیوں سیس نوایا۔ اُس دا بیڑا کر دئے پار، پار برہم برہم اپنے وچ ملایا۔ در آیاں کدے در نہ دیوے دُرکار، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ اُٹھ کے ویکھ سچی سرکار، ہر کرتا نور الاہیا۔ ٹھانڈے در بن خد متگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ چرن کول جا بلہار، بلہاری اپنا سنگرؤ اک منائیا۔ جنم لینا پچے نہ دوجی وار، تیاں نال نہ کوئے کڑمائیا۔ محل اٹل ویکھ اُچ منار، در گاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جس نوں کھندے بچھنڈ دوار، مقامے حق وڈیائیا۔ ایکا نور جوت ہووے اجیار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا

دین دیا لا گرگھ سخی تیرا سدا کرے انتظار، درگھر بیٹھا راہ تکا نیا۔ کلجگ انت کرے پیار، پریتم ہو کے میل ملا نیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے سچ جیکار، ناتا لیا جڑا نیا۔ ایہہ کھیل اگم اپار، اگے سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے چنھ دتے آثار، اصل دا اصل اصل اپنا آپ پرگٹا نیا۔

★ ۲ آسوشہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال آد جگادی ایکا کاہن، گھنیا دا مالک نظری آیا۔ جس دا اتھاہ اگم استھان، بھومکا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، شہنشاہ اپنا حکم ورتا نیا۔ نرگن ہو کے سرگن دیندا رہے دان، داتا دانی دیا کما نیا۔ حکمے اندر شبد سندیشہ دیوے آن، انک کل دھاری اپنا پھیرا پانیا۔ ساچا مارگ پنڈھ کر پردھان، راہ اکو اک وکھانیا۔ آتم برہم دے گیان، آتم پر ماتم جوڑی لئے جڑا نیا۔ دھرم جھلائے اک نشان، نشانہ اپنا نام وکھانیا۔ جس نوں جھکدے زمیں پرسمان، اسم اعظم اک پرگٹا نیا۔ لہنا دیوے جیو جہان، جو بنوتا دھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اپنا اک چڑھانیا۔ سو صاحب سوامی دھر دا رام، رمتا رمتا کھیل کھلایا۔ سچکھنڈ نواسی بن کے بن تیاں والا شام، شمع جیو جگت جگانیا۔ سندیشیاں وچ دے کے اک پیغام، نر نریش حکم ورتا نیا۔ جن بھگتاں بخش حقیقی جام، ضامن ہو کے لئے ترانیا۔ ساچی منزل دس آسان، راہ اکو اک وکھانیا۔ جتھے مسدا انجیل قرآن، کایا کعبہ پڑدا دئے چکانیا۔ بولنا پئے نہ نال زبان، اچی کوک نہ کوئے درٹا نیا۔ سچ پریتی دے کے دان، دانشمند لئے بنا نیا۔ انتر آتم پورا کر کے کام، کام ترشنا دئے گوانیا۔ سچ دوار بنا غلام گھر گبھیہر ہوئے سہانیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں اک پہچان، بے پہچان رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ وکھانیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آد جگادی سجن، ساچا جگت وکھ وکھانیا۔ چرن دھوڑ کرائے محن، دُرمت میل دھوانیا۔ باہروں صاف کرے بدن، انتر من وکار رہے نہ رانیا۔ جن بھگت کرے کوئی نہ یتن، مہر نگاہ نال اپنا رنگ چڑھانیا۔ دیس لے کے جائے اپنے وطن، جس نوں بے وطن

کہے لو کائیا۔ جو آئے سَنگَر دوارے پتن، پتت پُنیت لئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کرن آیا بچن، بچے نڈھے سارے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جڑ آیا پٹن، پاٹل حکمے اندر تھم منائیا۔ گرگھماں تیر نرالے آیا پھٹن، انیلا آپ چلائیا۔ سنت سہیلے جگت سماج چھڈن، گھر اکو و بے ودھائیا۔ دھرم دوارا دُھر دا منگن، جس گرہ بہہ کے سو بھاپائیا۔ انتر باہر چڑھے رنگن، رنگت اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا دُھر گھر دا انتر جامی، انتر نرنتر دے وڈیائیا۔ بودھ اگادھ دس کے اگمی بانی، باون دی دھار پور کرائیا۔ جن بھگت اُپجا کے مات نشانی، نشانے اپنے لئے پرگٹائیا۔ سب دا ہو کے جان جانی، جانکاری اپنی دے کرائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے چار کھانی، خالص گرگھ رنگ رنگائیا۔ ایکادے کے پد نربانی، نربان پد اک سمجھائیا۔ جتھے جگے جوت نورانی، نور نورانہ نظری آئی۔ جن بھگتاں میلا ہووے نال آسانی، احسان سر نہ کوئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پورب لیکھا دے مکائیا۔ ایکنکار دُھر دا پریتم پیارا، پیا اکو نظری آئی۔ جس دا دو جہان سہارا، سر سب دے ہتھ لکائیا۔ جگ چوکڑی پار کردا آیا کنارہ، نیا نوکا اپنی اک پرگٹائیا۔ سچ دھرم دا بولدا آیا جیکارا، بے بے کار سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن لے آپ اوتارا، اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں جھک جھک گر اوتار پیغمبر کرن نمسکارا، سجدیاں وچ حدیث ڈھولا گائیا۔ سو صاحب بھگت وچھل جن بھگتاں دے ادھارا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ آد نرنجن آدی پُرکھ، پُرکھوتم نظری آئی۔ جس دا نام سندیشہ چلے تُرت، تُریا توں پرے کرے پڑھائیا۔ نور اُپجا کے اکال مورت، پڑدا اوہلا اک رکھائیا۔ جس دی جگت سمجھ سکیا کوئی نہ صورت، صورت وند نور الایا۔ دے کے نام اگمی تورت، راگاں دا لیکھا دے مکائیا۔ کایا چولی چاڑھ کے رنگ گوڑھت، دُرمت میل دھوئیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھت، مُفت اپنا نام جھولی پائیا۔ گرگھماں بخش کے چرن دھوڑت، ٹکے دُھر دے خاک رمائیا۔ سب دی آسانسا پورت، غریب نمائیاں ہوئے سہائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑا دُورت، دُور دراڈا ویکھ وکھائیا۔ میل ملائے حاضر حضورت، ہر ہر دے کر رُشائیا۔ اندروں کڈھ کوڑ کدورت، بنک دوار کرے صفائیا۔ جگت جہان دی بدل جہوریت، حکم اپنا اک

سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کرپا توڑے گڑھ غرورت،
عربت رہن کوئے نہ پایا۔

★ ۳ اسو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

حضرت محمد کہے آگیا تن اسو، اصل پر بھ دا حکم جنایا۔ خیران ہو کے کہا مسیح یسو، یہ الف توں باہر تکایا۔ موسیٰ کہے کی کھیل دسو، ڈھر دا حکم
درڑایا۔ تینی اوتار کہن کس دوارے سو، گرہ مندر اک سہایا۔ گر دس کہن کیہڑی رچنارچو، رچنہارا بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے سُنو ڈلارے پچو، سب نوں
دیاں سمجھایا۔ بن قدام توں برہمنڈ کھنڈ کچھو، کشکش دیکھے جگت لوکایا۔ کچھ واسطہ پایا رام آگے لچھو، کچھمن دھیان لگایا۔ بلرام کرشن نوں کہا کلجگ کس
بدھ نٹھو، سچ دینا سمجھایا۔ موسیٰ کہے ہائے سب دی جڑ پٹو، پیڑ پُرانا رہن کوئے نہ پایا۔ عیسیٰ کہے کسے نوں رہن نہیں دینا بھارے دا ٹٹو، بوجھ جگت نہ
کوئے اٹھایا۔ محمد کہے کیہڑی دشا نٹھو، چوداں طبق نہ کوئے وڈیایا۔ سنگر شبد کہے سب نوں بھو اوے وانگ لٹو، ڈوری اکو وار کچھایا۔ نانک کہا کس دے نال
ہسو، ہستی اک پرگٹایا۔ گوہند کہا اپنی دھار نال سو، باقی کرے سرب جدایا۔ محمد کہا کی کچھ کھاو پو چھو، شہنشاہ ڈھر درگاہیا۔ عیسیٰ کہے طوبیٰ سب دا بنوں
کو، مکمل حکم جنایا۔ موسیٰ کہے کیہڑا نام رٹو، رٹا سرب چکایا۔ تینی اوتار کہن سب دیاں ڈوراں کٹو، کھنڈا تیج دھار چکایا۔ سنگر شبد کہے سب نوں اپنے خانے
وچ سٹو، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ نانک کہا اپنی کرنی توں کدے نہ ہٹو، ہٹوانے سارے لئے کھپایا۔ گوہند کہا اک امرت نرالا جھٹو، جام اگمی دے پیاہیا۔ محمد
کہا کی ہٹ بازاروں وٹو، سب دی قیمت چکایا۔ عیسیٰ کہا میں اوس دے چرناں ڈھٹھو، ڈھیہہ کے سیس نوایا۔ موسیٰ کہے دو جہان کوئی نہ پچو، لیکھا دیکھے
تھاؤں تھانیا۔ سنگر شبد کہے میں کھڑ کھڑ ہسوں، ہستی اکو نظر آوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سنایا۔ محمد کہے
میٹوں وکھاؤن لگا کون، بن اکھاں اٹھ پرگٹایا۔ یسو کہے میٹوں ٹھو کراں نال لگا ہلاؤن، سٹیاں اٹھ گھلایا۔ موسیٰ آکھے چار گنٹ لگا بھو اوں، دشا رہن کوئے

نہ پایا۔ تیمی اوتار کہن سانوں لگا کچھ سناؤن، حکم دُھر درگاہیا۔ نانک زِ رِگن کہے میٹوں لگا دکھاؤن، دو جہاناں جگت شاہیا۔ گوہند کہے میٹوں لگا بلاؤن، اشارے نال درڑاٹیا۔ سنگر شبد کہے بچھو، نہیں تہاڈا سب کچھ لگا مُکاؤن، مُقابلہ رہن کوئے نہ پایا۔ اودھروں نیز رو پئی پون، نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک پرگٹایا۔ محمد کہے یامین میرے اللہ، الہ تیری سرناٹیا۔ عیسیٰ کہے کیوں گرلاویں اکلا، کلے والیا دینیں ڈہایا۔ موسیٰ کہے بھراو میٹوں وی پھڑ لین دیو پلا، بھے میرے اندر آتیا۔ تیمی اوتار کہن اسیں چھڈ دتے جل تھلا، جنگلاں وچ نہ کوئے وڈیاٹیا۔ نانک زِ رِگن کہے تیرا ہووے بھلا، تیری بے پرواہیا۔ گوہند کہے میں سنمکھ ہو کے کھلا، چرن دھیان لگایا۔ سنگر شبد کہے سارے کہو پُرکھ اکال ہو گیا جھلا، جھلک سب دی اپنے وچ ملاٹیا۔ محمد کہے میتھوں حکم نہیں جاندا ٹھلا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ عیسیٰ کہے میں نکا جہا ڈلا، رڑھدیاں آگے نہ کوئے اٹکایا۔ موسیٰ کہے کدھروں بول دتا ہلا، حکم اپنا کٹک چڑھایا۔ تیمی اوتار کہن ساڈا ساہ نہ پیندا وچ کھلا، خبرے کی کی ہور سناٹیا۔ نانک کہے میرا تھلیوں گھس گیا تلا، پھر پھر سیو کماٹیا۔ گوہند کہے کچھ میرا لیکھ ہو یا جس ویلے میل کیتا ڈلا، لیکھا لکھیا بن شاہیا۔ سنگر شبد کہے سب دے نال کیتا ول چھلا، نام چھنچھنے سب دے ہتھ پھڑایا۔ محمد کہے میٹوں کہندا میں تیرا اللہ، نور نور وچوں چکایا۔ عیسیٰ کہے میں تیمیوں اپنا آپ بنا کے گھلا، گھائل کر لوکایا۔ موسیٰ کہے میں جھلک نور کیتا جھلا، سُدھ رہی نہ راتیا۔ تیمی اوتار کہن سانوں کچھاں مجھان نوں پا کے وچ ڈلا، ڈنڈاوت ڈنڈے نال کرایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و پُرکھ اکال دا بچن تسیں سُنڈے رہے بنا کتاں، کیوں کتاں نال جگت سناٹیا۔ او نڈھو بچھو دُھر سوامی نوں تساں کر کے اٹھاں، اکھراں دی کیتی چترایا۔ دیناں مذہباں دا پا کے بنے، بندگی وچ بندے دتے رلاٹیا۔ محمد کہے میرے قرآن دا تیجا پتا، ناویں سطر سطح دے ہلاٹیا۔ عیسیٰ کہے میں اک دن تلیا سی ول چٹا، اپنی اکھ اٹھایا۔ میرا ماہی آیا بھٹا، پھڑ کے کتوں چاروں گنٹ دتا بھوٹیا۔ موسیٰ کہے میں نور ویکھیا وچ تنا، مٹھی اکھاں اتے لکایا۔ تیمی اوتار کہن ساڈے اندر وجائے ٹلا، آواز اپنی آپ سناٹیا۔ نانک کہے میرا منایا منا، مانس دی ذات دتی سمجھایا۔ گوہند کہے میں کوئی پڑھیا نہیں مُکتا کتا، سہاری بہاری نہ اوٹ نکایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و تہانوں ساریاں نوں لا کے وچ طمع، دیناں مذہباں وچ دتا اڑایا۔ محمد کہے میٹوں پے گیا غما، ہائے کی دتا سناٹیا۔ عیسیٰ کہے ہن کی کھیل ہونا نواں، ساڈی چلی نہ

کوئے چٹرائیا۔ موسیٰ کہے کس دی کرنی ہونی رواں، روانگی ساڈے ہتھ پھڑایا۔ تیئی اوتار کہن بھراو کوئی وساہ نہیں جے دماں، دامنگیر جے پوئے لئے جھڈایا۔ نانک نرگن کہے ایہہ اوسے دا کما، جو اپنی کار کماہیا۔ گوہند کہے نہ ہرکھ سوگ نہ غما، خوشیاں سیس نوایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و تہاڈا سریر تہاڈی ماتا پتا جما، میرا نور میرا ظہور تہاڈے وچ کرے رُشنائیا۔ تہانوں دے کے مائی چٹا، کھاٹاں اُتے دتا سوائیا۔ محمد کہے ہائے میریے اماں، امڑی نظر کوئے نہ آہیا۔ عیسیٰ کہے کس دے کولوں منگا، اپنی جھولی ڈاہیا۔ موسیٰ کہے میریاں تھک گئیاں ٹنگاں، بھجیا واہو داہیا۔ تیئی اوتار کہن ہن کپڑی وکھائیے گنگا، گنگوتری نظر کوئے نہ آہیا۔ نانک نرگن کہے اوسے دا کھیل چنگا، جو اوسے رہیا بھائیا۔ گوہند کہے جے ساری سرشی اندر مچا دئے دنگا، میری خوشی بنائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل سدا بہنہ رنگا، بھو کوئے نہ پائیا۔ محمد کہے میٹوں بڈھے نوں دے دیو ڈنڈا، ہوئی ہوئی تر کے پندھ مکائیا۔ عیسیٰ کہے میں ٹوہ کے ویکھیا آگیا کڈھا، کنارہ اگلا نظری آہیا۔ موسیٰ کہے میں سُن کے ہو گیا ٹھنڈا، بل رہیا نہ رائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈیاں کھو لئیاں سب ونڈاں، حصہ نظر کوئے نہ آہیا۔ نانک کہے نرگن ہن کسے نوں پوجن دینا نہیں کریراں جنڈاں، سیس اور نہ کوئے نوایا۔ گوہند کہے میں جھڈاؤنا لوہار ترکھان دا کھنڈا، کھنڈراں وچ اپنا آپ پرگٹایا۔ سنگر شبد کہے اوگر اوتار پیغمبر و پُرکھ اکال دا کھیل جوتی نور شیطانی وچ بندہ، گندہ سب نوں رہیا کرایا۔ محمد کہے میرا سر رنگا، گرمی رہی ستایا۔ عیسیٰ کہے میٹوں ہو لین دے ٹھنڈا، اوہ آب حیات نظر کوئے نہ آہیا۔ موسیٰ کہے برتھا گیا دھندا، پچھلی کیتی رہی نہ رائیا۔ تیئی اوتار کہن بہڑی کوئی رہن نہیں دتا پنڈا، بودھ اگادھ کرے نہ کوئے پڑھایا۔ نانک کہے ست پُرکھ داست دھرم دا ویکھو جھنڈا، اکو نظری آہیا۔ گوہند کہے ایہہ میرا لیکھ منگا، سب نوں ملے وڈیایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و پر بھ دا کھیل سدا دو رنگا، بھو ابھید نہ کسے درڑایا۔ محمد کہے میٹوں کس کہا غلام، نفر کر کے رہیا بلائیا۔ عیسیٰ کہے میٹوں کر لین دے سلام، آگیا دُھر درگاہیا۔ موسیٰ کہے سجنو میں ہور سنی کلام، کلمہ دتا بدلایا۔ تیئی اوتار کہن پھیر کون چوگا رام، رمتا رمتا سب دی کرے صفایا۔ نانک نرگن کہے ایہہ اوسے دی شان مہان، جو شہنشاہ اکھوایا۔ گوہند کہے جس نے چھڈ دتے تیر کمان، چلیاں ہتھ نہ کوئے لگایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و ایہہ کھیل سری بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ محمد کہے کی ویلا ہو یا فجر، فضل اللہ رہیا کماہیا۔ عیسیٰ کہے محمد اوندی پھردی اجل، رو رو

گر لایا۔ موسیٰ کہے نیڑے آگئی مُکا کے منزل، غزل اپنی رہی سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنا اپنا ویکھو وزن، کون کون بھار اُٹھایا۔ نانک کہے اسیں سارے بنے رہے کزن، قضا کولوں سریر نہ سکے بچایا۔ گو بند کہے میرا اوس دے نال پرن، جو پرانپت نظری آیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و آگے واسطے اکو سارے قبول کرو سرن، سرن اکو منگ منگایا۔ محمد کہے کس بدھ چھڈاں چوڈاں لوک، ہائے ہائے کر سنایا۔ عیسیٰ کہے کاہنوں منگی ویہویں صدی بہت، انیسا پندھ چکایا۔ موسیٰ کہے میں سوچ نہ سکیا سوچ، پروردگار کی حکم ورتایا۔ تیمی اوتار کہن اسیں کڈھ نہ سکے کھوٹ، دین دنی صاف کرایا۔ نانک نرگن کہے ایہہ پر بھ دے اگئی چون، چونجی ہو کے آپ کرایا۔ گو بند کہے نہ ہرکھ کوئی نہ سوگ، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ سنگر شبد کہے بچو تہانوں ساریاں نوں سر شئی والا بھوگایا بھوگ، بچیا رہن کوئے نہ پایا۔ آگے پیہڑی کسے چلن نہیں دتی دوہت پوت، بنساولی نہ کوئے اکھوایا۔ تہاڈے دیکھ کے و دیا والے کوش، کچھ اپنا حال سنایا۔ تئاں والا دے کے تہانوں پوش، پچھم دکھن اتر پورب دتا بھوایا۔ اودوں تہانوں آون نہیں دتی سوچ، کیوں مذہباں وچ پھسایا۔ سچکھنڈ دے آئے وچوں کڈھ کے بوٹ، چوگ جگت والی چکایا۔ اکھراں والا دس کے جوگ، مالا منکیاں والی درڑایا۔ نور دے کے اپنی جوت، چن کیتا رُشنا یا۔ اشارے دے کے لوک پر لوک، سندیشے دتے سنایا۔ تئاں اوہو سمجھیا بہت، اپنی خوشی بنایا۔ سانوں بھنڈارا ملیا اتوٹ، اٹھ دتا ورتایا۔ ایہہ تہانوں چھوٹی جہی دتی سی موکھ، مختار نامہ ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ سنگر شبد کہے میں تہاڈے اندروں بھانڈے لئے پوچ، مہر نگاہ پھرایا۔ دے کے نیتز اکو لوچ، اکھ نال ملایا۔ کڈھ کے ہرکھ سوگ، سگل رمیا دتا وکھایا۔ تہانوں جمان بنا کے پروہت، پراہنے جگت وکھایا۔ ساڈھے تن کروڑ کھول کے سوت، ستیاں شبد شنوایا۔ اوہ پھیر سب نوں کر کے فوت، فیصلہ دتا کرایا۔ محمد کہے اے خدا کی اسیں وی مرے نال موت، ملکل موت دے سزایا۔ عیسیٰ کہے کی میں پھاسی چڑھیا نال شوق، صلیب گل لٹکایا۔ موسیٰ کہے میری دے کوئی نہ پہنچ، آگا نظر کوئے نہ آیا۔ تیمی اوتار کہن اسیں سارے گئے اونت، ساڈا بچہ سپس تاج نہ کوئے لٹکایا۔ نانک نرگن کہے میں پر بھ دی من کے دھونس، سر لیا جھکایا۔ گو بند کہا میں شبدی دھار جنا کے راؤنس، لیکھا گیا مُکایا۔ سنگر شبد کہے او گر اوتار پیغمبر و تہانوں بھو نہ دسیا تہاڈے خونت، خطرے وچ سرب رکھایا۔ محمد کہے میں دیکھیا اکو چونک، چو طرفی راہ وکھایا۔ عیسیٰ کہے میرے اندر اٹھیا شوق، آسا ہور

و کھائیا۔ موسیٰ کہے میں ڈر گیا کتے وڈیائی دا گل وچ پے نہ جائے توک، تلبّر وچ رکھائیا۔ تیئی اوتار کہن اساں صاف ستھرا کر کے رکھیا چونت، کر کر تھکے صفائیا۔ نانک نرگن کہے میں کر کے اک متوت، مہما اک سناٹیا۔ گو بند کہا میں سب دی ویکھی ادوت، چار ورن اٹھاراں برن کرن لڑائیا۔ سنگر شبد کہے میں سب دا وڈا غوث، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر حکم آپ سناٹیا۔ محمد کہے میتوں آ رہیا پسینہ، پشو پنچھی رہے گر لائیا۔ یسو کہے کیہڑا چڑھ گیا مہینہ، ویکھاں نین اٹھائیا۔ موسیٰ کہے میں کیہڑا اکھر چینا، جس پڑدا دتا چکائیا۔ تیئی اوتار کہن سب نوں ہونا پیا ادھینا، چلی نہ کوئے وڈیائیا۔ نانک نرگن کہے میں نرمانتا وچ کمینہ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ گو بند کہے میں اک دا ہو ادھینا، اعلیٰ ادنیٰ ویکھ وکھائیا۔ سنگر شبد کہے اوگر اوتار پیغمبرو میں تہاڈی سب دی وڈی مشینا، پُرجے نکے نکے مات لوک لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم رہیا سمجھائیا۔ محمد کہے میرا انتر منگے پناہ، ملے حق سرنائیا۔ عیسیٰ کہے میں وی کردا ہاں، اپنا آپ نال ملایا۔ موسیٰ کہے میں وی منگاں اوہی تھاں، در دوارا اکو نظری آئی۔ تیئی اوتار کہن اسیں کس بدھ کریئے نانہہ، زور بل رہیا نہ رانیا۔ نانک نرگن کہے اوہو پتا اوہو ماں، گودی اپنی لئے لکائیا۔ گو بند کہے میں عرض کراں جس نے ہنس بناؤنے کاں، دیونہار مان وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے اوگر اوتار پیغمبرو فکر نہ کرو ذکر نہ کرو میں سب دی پکڑاں بانہہ، ترس تہاڈے اُتے کمائیا۔ اگے لگن نہ دیواں کوئی داء، پیچا شرع کوئے نہ پائیا۔ اکو اک بن ملاح، بیڑا جگت کندھ اٹھائیا۔ میرا حکم ہوون لگا رواں، خوشیاں وچ وچ وڈیائیا۔ غفلت وچ کدے نہ سواں، سرشٹ سبائی دیاں اٹھائیا۔ جو جگ چوکڑی لہنا کیتا جمع، سب دی جھولی دیاں بھرائیا۔ میں کوئی مندر مسجد شو دوالے مٹھاں دا کرنا نہیں طمع، تماشا ویکھاں تھاواں تھانیا۔ جس طرح تسیں کہہ کے آئے جس نے گگن رہایا بنا تھاں، بنا تت سریر توں اپنی کھیل کرائیا۔ اکو ڈھولا ڈھر دا گواں، سندیشہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک اُچھائیا۔ محمد کہے میرا ہتھوں لہ گیا چھلا، اُنگی خالی نظری آئی۔ عیسیٰ کہے میرا چھٹ گیا پلا، پلک دا بھبو رہیا نہ رانیا۔ موسیٰ کہے میں وی رہنا نہیں کلا، تہاڈا سنگ نبھائیا۔ تیئی اوتار کہن جس دوار یوں ساڈا دپیک بلا، انت اوسے وچ سمائیا۔ نانک نرگن کہے کی مان مائی کھلا، خلق دا خالق خالی دئے کرائیا۔ گو بند کہے جو نرگن دھار ہو کے رلا، اپنے وچ ملایا۔ سنگر شبد کہے اس دے پیار اندر گر اوتار پیغمبر

پھلا، پتّہنی مات مہکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیآ۔ حضرت محمد (کہے) آہ لے چٹھی، بن ہلکاریوں ہتھ پھڑائیآ۔ عیسیٰ کہے او یار ایہہ انڈٹھی، آگے نظر کدے نہ آئیآ۔ موسیٰ کہے اوہ وڈی کڈی، میٹوں دیو درڑائیآ۔ تینی اوتار کہن ساڈی کدھر جاؤ بدھی، مستک تلک لگائیآ۔ نانک کہے ایہہ دھار سدا سدھی، سدھ آسن اک دکھائیآ۔ گوہند کہے ہن کوئی نہ بنیو ضدی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ سنگر شبد کہے آگے حکم ورتنا اگئی، اک اگلا آپ درڑائیآ۔ محمد دی آہ دوہتھڑ مار کے پٹی، بھڑی دتا سنائیآ۔ عیسیٰ ہتھ رکھ کے گچی، سیس لیا جھکائیآ۔ موسے کہہ میں تیری دھار نمائی نگی، نیکن نیک سرنائیآ۔ تینی اوتار کہن وید ویاس اوہ ویکھ اپنی متی، کی ویلا گیا آئیآ۔ نانک کہہ ساچی دے کوئی نہ سکھی، چار ورن دہائیآ۔ گوہند کہے رسنا رہی کسے نہ مٹھی، کڑوا روپ گئی بدلایآ۔ سنگر شبد کہے اوگر اوتار پیغمبر و تہاڈے ہندیوں ساری سرشی گئی بھٹی، پُنت نظر کوئے نہ آئیآ۔ میری جیب وچ ویکھ لو پچھلی پُرانی چٹھی، سہج نال سمجھائیآ۔ کیر کہے کچھ سُن لو جس ویلے میں گلیا ساں تھلے کھتی، کندیاں وچ دہائیآ۔ تیج بہادر کہے میرے سیس اُتے لگی دھار نکھی، آر پار سمجھائیآ۔ عیسیٰ کہے جس ویلے میری صلیب کھچی، ناتا تٹا ہوئی جدائیآ۔ رام کہے میٹوں تیرے نالوں ہوئی چچی، جنگلاں وچ بھوائیآ۔ کرشن کہے میں جگت صلاح دتی، کورو پانڈو دتے لڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سنائیآ۔ محمد کہے میں کھول کے ویکھیا پترا، بن اکھاں اکھ پھرائیآ۔ عیسیٰ کہے میٹوں نظری آیا خطرہ، خط خطوتاں وچ دتا سمجھائیآ۔ موسیٰ کہے میں کتھے رہواں وکھرا، گھر نظر کوئے نہ آئیآ۔ تینی اوتار کہن ہن کیریاں پڑھاواں گے سطراں، جگت وچ شنوائیآ۔ نانک کہے کیرے وسیئے وٹنا، دوارا کون سہائیآ۔ گوہند کہے ہن آگے اوس دے پتتا، جوت کتہ کنارہ اک رکھائیآ۔ سنگر شبد کہے بچھو سب نوں کر کے سکھنا، سکھی سانڈی پر بھ دے چرن ٹکائیآ۔ چاروں گنٹ انگیارا بھکھنا، سرب بھکھی دینے مٹائیآ۔ تہاں آگے مول نہ تہنا، ست دھار دا ڈنڈا رہیا چکائیآ۔ کسے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار بھوگ لا کوئی نہ چکھنا، سب نوں منع دتا کرائیآ۔ بھے وچ پُرکھ اکال دی چرنی وٹنا، سوں کے جھٹ لنگھائیآ۔ ویکھیو کوئی کتے نہ کریو بیتا، بیتھار تھ دتا درڑائیآ۔ ہن میں کوئی وٹنا نہیں پاؤٹا پٹا، پٹیاں والی کرنی نہ کوئے صفائیآ۔ سب دا لیکھا پٹا کٹنا، حکم دا کٹک دینا چڑھائیآ۔ اک وار پر بھ دی چرن دھوڑ دا لا لو وٹنا، ایہہ انت دی تہاڈی گڑمائیآ۔ گر اوتار پیغمبر و تہانوں اکو خصم پوگا رکھنا، دیور جیٹھ نظر کوئے نہ

آیا۔ اُس دے چرناں اگے پیوگا پٹنا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ چرن دھوڑ پئیگا پھلنا، ترشنا ترپت کرایا۔ ویکھو دوجے تھم تک کسے نہیں آنا، جگاں دا راہ نہ کوئے تکایا۔ محمد کہے عیسیٰ ہُن کس طرح بچنا، موسیٰ کی تیری صلاحیا۔ تیئی اوتار کہن او بھراو ایسے داناں پینا جینا، اللہ رام ایہو نظری آیا۔ نانک کہے چنگا اکو دے گھر و سنا، دوجا خصم نہ کوئے ہنڈھایا۔ گوہند کہے میں ساچی سیجے سونوں کدے نہیں ہٹا، گل اکو لینا لگایا۔ سنگر شبد کہے کی پھیر جا کے نام چپاؤ گے نال رسنا، تن وجود ہنڈھایا۔ محمد کہے میں ہُنے چاہندا نسنا، چھڈاں خلق خدایا۔ عیسیٰ کہے کی ایہو جی ہون والی گھٹنا، میٹوں دے سمجھایا۔ موسیٰ کہے اس نے ساریاں نوں پھٹنا، نرالا تیر چلایا۔ تیئی اوتار کہن ایسے رام دی سرن سب نے ڈھٹھنا، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوایا۔ نانک کہے بھراو چند دھاڑے رین وسیرا کٹنا، لوکماں دھایا۔ گوہند کہے میں پھیر نہیں جمنو وچ پٹنا، نور اکو اک چکایا۔ سنگر شبد کہے تہاڈا وس نہیں نہ کوئی تہاڈا یتنا، طاقت نظر کوئے نہ آیا۔ جوں بھاوے توں میں تہانوں رکھنا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ سمجھایا۔ محمد کہے اوہ اندر وٹی ہگ، تھم دتا درڑایا۔ عیسیٰ کہے کتے ساڈا پینڈا تے نہیں گیا تک، موسے اٹھ دھیان لگایا۔ تیئی اوتار کہن کدھروں سُن لئی تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ نانک کہے سب دی صفحہ گئی اٹھ، اٹھت بیٹھت رہی نہ رانیا۔ گوہند کہے محمد یار کیوں کٹائی سی مجھ، میٹوں دے سمجھایا۔ استری پچھے ہو کے کچ، شکل لئی بدلایا۔ گوہند، ساریاں دے ہندیاں نہ بچھ، کلا دیوں سمجھایا۔ سنگر شبد کہے میں کلماں دا مالک کیوں کردے بچ بچ، جس طرح میں چاہیا اوس طرح دتا رگڑایا۔ پتہ نہیں کس زمین اُتے آکڑ نال پھر دے سوٹپ ٹپ، ٹوبھے لا لا کیتی لکھایا۔ جس نے تہاڈا بوٹا لایا اوسے نے دتا پٹ، کیوں رو رو مارو دھاہیا۔ شکر کرو تہاڈا کھہرا گیا چھٹ، اپنی دے نہ سکے صفایا۔ میرا کاسہ خالی ٹھٹھ، وچوں ٹھمری نظر کوئے نہ آیا۔ رام کہا او ا بے وی ہو جاؤ اک مٹھ، بھلے گھر نوں جاو آیا۔ نانک کہا بھی ایہہ سب (ہتھ) اوسے دے کچھ، جوں بھاوے توں رہیا چلایا۔ گوہند کہے بڑی چھیتی ساریاں دا پینڈا گیا تک، بھراو ساڈیاں کلماں گھسناں ساڈا لیکھا دتا مکایا۔ جے اس دے کولوں بچھ لیندے ایسے دی تک، کیوں دیناں مذہباں والی ہندی لڑایا۔ اسیں خوش رہے سانوں بنا کے پت، حصے دتے ونڈایا۔ تے جس ویلے آدھاں بیادھاں نیاداں دا پینڈا گیا تک، پٹیداری رہی نہ رانیا۔ جے کدے مات لوک جان توں پہلوں ایٹھے کر لیندے

ٹھک، صلاح مشورہ اک پکایا۔ پھر جھگڑا نہ پاؤندے کایا بت، منٹ منٹاں نال ٹکرائیا۔ کرشن کہے موسیٰ توں جا کے پائی پہلوں پُھٹ، موسیٰ کہے میرے نالوں بہتی عیسیٰ اگ لگایا۔ عیسیٰ کہے میں کچھ ہو گیا چپ، محمد نے چار گنت دتی دُہایا۔ رام کرشن نوں لوو چک، پتھر پتھراں نال ٹکرائیا۔ اوتار کہن کس بدھ پائی اوس نے پُھٹ، سانوں سب کچھ جانداں نوں دتا لڑایا۔ نانک کہا اپنی کرنی نوں ٹک ٹک، ساڈی جھولی دتی بھرائیا۔ گوہند کہا سب نوں اوس خانے وچ دتا سٹ، جتھے سوٹا ست رنگا ڈرائیا۔ سنگر شبد کہے اوگر اوتار پیغمبر و تہانوں نہیں سی پتہ میں آد ا کو اوداپت، تیس میرے وچوں جم کے جگت کھیل کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگایا۔ محمد کہے صدی چودھویں پے گتیاں چسپاں، اللہ تیری سرناہیا۔ عیسیٰ کہے کتے بھل نہیں گتیاں حدیثاں، حضرت ا دے درڑایا۔ موسیٰ کہے اپنا ویکھ خالی ہو گیا کھپسا، کی دوجیاں رہیا سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر کٹھے ویکھن کتے آ نہیں گیا یسا، بسترے سب دے گول کرایا۔ نانک کہا اپنا اپنا ویکھو شیشہ، پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ گوہند کہا تہاڈیاں پوریاں کرن لگا اُمیداں، اپنا حکم ورتایا۔ سنگر شبد کہے سب دیاں پرکھن آیا نیتاں، نیتوان ویس وٹایا۔ کی پھیر وڈوگے مندر اں مسیتاں، مصلے ہتھاں وچ اٹھایا۔ سارے کہو ساڈیاں لگیاں اک دے نال پریتاں، پریتم لیا منایا۔ بچھلا یاد نہ کریو ویلا بیتا، ماضی راہ نہ کوئے تکایا۔ سارے گاؤ ا کو گیتا، جو گھر گمبھیر سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ محمد کہے میٹوں ہون لگی درد، درے دربار سناہیا۔ عیسیٰ کہے کتے کڈھ تے نہیں لئی فرد، ساڈا لیکھا ویکھ وکھایا۔ موسیٰ کہے میں ویکھ ہو یا اسچرج، اچرج کھیل کھلایا۔ تینی اوتار کہن نہ ناری نہ ایہہ مرد، جوتی جامہ نور رُشناہیا۔ نانک گوہند کہے ایہہ پورا کرن آیا فرض، اپنا ویس وٹایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و تہاڈے ہندیاں مانساں کھادھے کرگ، جونیاں وچ سزایا۔ میں بول کے کہواں گرج، تہاڈی کیتی اگے دینی بدلایا۔ رہن نہیں دینا اندھیرا گرد، زرگن نور ہووے رُشناہیا۔ اینکارا آیا پرت، پتپر میثور بے پرواہیا۔ سب دا لیکھا کیتا ترک، ترت اپنا حکم چلایا۔ پوری کر کے اقرار اں دی شرط، شرع دیوے بدلایا۔ تساں کدی ویکھیا سورگ نرک، جا کے پھیرا پانیا۔ ہن کسے نوں وڑن نہیں دینا وچ چرچ، چراگاہاں وچ بھوایا۔ ویکھو پھیر نہ جانیو اتے فرش، عرش میرے وچ سماہیا۔ کتے وند نہ وندو غرن شرق، شمالن جنوبن اپنا پھیرا پانیا۔ اگے رہن نہیں دینا کوئی فرق، فقرہ ا کو دینا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا آپ سمجھایا۔ محمد کہے کیوں ہوئی دِگِیری، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ عیسیٰ کہے ٹن لگی شرع زنجیری، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ موسیٰ کہے بس ہوئی فقیری، فاتحہ سب دا رہیا پڑھایا۔ تینی اوتار کہن رہنا نہیں بغلگیری، جگت سنگ بنایا۔ نانک گوہند کہے ایہہ وقت اخیری، آخر رہیا سنایا۔ سنگر شبد کہے جس سرشٹ کیتی تعمیری، اوہو ویکھ وکھایا۔ لہنا دینا چکاوے ہست کپڑی، لکھ چوراسی ویکھ وکھایا۔ سب نوں گلی لنگھنا پینا بھیڑی، سوکھا راہ نہ کوئے جنایا۔ سر تاج نہ رہے امیری، امر اپد نہ کسے وکھایا۔ ایہہ کھیل ہونا تقدیری، شاستر وید سمجھے کوئے نہ رانیا۔ کچھ لہنا بدرے منیری، بیتل دھام سرنا یا۔ کچھ حکم شبد نائب وزیری، ناتواں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک اُپچایا۔ محمد کہے کیوں اُمت دا بھجن لگا حُقہ، چلم چمٹا کم کسے نہ آیا۔ عیسیٰ کہے سب دے کھ وچ پینا ٹھکا، تھوک دامال سارے بیٹھے لٹایا۔ موسیٰ کہے میں کس کس دا بھار چکاں، ثابت نظر کوئے نہ آیا۔ تینی اوتار کہن ساڈا مارگ مڈھوں گھتھا، پر بھہ دانام نہ اک سمجھایا۔ آد شکت کہے میتوں وی رو لین دیو وچ مار کے بھباں، کھلی مینڈھی سیس نہ کوئے گندایا۔ نانک کہے اپنی کرنی سب دا بیڑا ڈبا، دوسر کرے نہ کوئے صفایا۔ گوہند کہے لیکھا انت اخیری مُکا، چار گنٹ نہ کوئے سہایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و کیوں لیندے رہے میرے نام دا بھگا، بھوگ لوا کے آپے لیندے کھایا۔ ایسے کر کے اُجرن لگا جھگا، گرو دا حصہ سکھ اپنیاں ڈھڈاں وچ ٹکایا۔ تیس کدی نہ سمجھو پُرکھ اکال بڈھا، جگ جگ سب دا پتا مایا۔ نہ لنگڑا لو لھا ڈڈا، نہ نینہین اکھوایا۔ جے تیس سب دی صاف رکھدے بڈھا، کوڑی کریا نہ کوئے کمایا۔ میتوں دسو کیوں تہا تھوں کراؤندا رہیا بڈھا، دھرم دے نال دھرم دی لڑایا۔ میرا کھیل کسے نہ بھجا، بیتی چرن نہ کوئے کرایا۔ جیسا حکم دتا تیسا گر اوتار پیغمبر مات رُجھا، جگت وچ سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ محمد کہے میرے اندر آواز آئی ہو، اللہ حق رہیا جنایا۔ عیسیٰ کہے میتوں پیندی دھو، بھڑی بھڑی گر لایا۔ موسیٰ کہے میتوں صاف کر لین دے منہ، جو پتھراں اُتے رگڑایا۔ تینی اوتار کہن اسیں رستہ صاف نہ کیتا رُوح، من دی چلدی رہی چترایا۔ نانک گوہند کہے سارے کھیل ویکھو لوں لوں، روم روم روم سمایا۔ سنگر شبد کہے تہانوں نہیں پتہ میں سب دا او گرو، سنگر میتوں کہہ کے سارے تیس گایا۔ میرا پیار دا وڈا کھو، جس وچ سارے غوطے کھا کھا میری اوٹ نکایا۔ کوئی دسو ہن آگے کس

بدھ کھیل ہونا شروع، شہنشاہ آپ کرائیا۔ کس دھار آتما جڑو، ملے مان وڈیایا۔ محمد کہے ہن پھوکا کرنا گڑوں گڑوں، گڑتن مذہب رہے نہ رایا۔ اپنی کرنی توں کدے نہ مڑو، عیسیٰ رہیا سنا یا۔ موسیٰ کہے میں حکمے اندر تروں، تڑت سپس نوایا۔ تینی اوتار کہن ایسے دا منتر پھرو، فُرنے بند کرائیا۔ نانک گو بند کہے ایکا سرن سرنائی پڑوں، پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و میں سب دے اندر وڑوں، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آیا۔ شاہ سلطاناں پھڑوں، پھڑ کے دیاں اٹھایا۔ دو دھاری ہو کے لڑوں، لکیر فقیر والی دکھایا۔ سب دے اندر اکو دھول جڑوں، دھرت دھول دیاں ہلایا۔ سمندا ساگر چھڑوں، وِروں دکھاواں تھاؤں تھانیا۔ جیہڑا لیکھ لکھایا گو بند دھار پرار پڑوں، پاربر ہم حکم سنا یا۔ اوسے طرح کروں، کرتب اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم سندیشہ اک سنا یا۔ محمد کہے کیوں ہون لگی پیر، پیرھی نظر کوئے نہ آیا۔ عیسیٰ کہے جگت نییاں دی لگ گئی بھیڑ، بھیڑا راہ کوئے نہ پار کرائیا۔ موسیٰ کہے جھگڑا گمیا نہ ہست کیر، ساچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تینی اوتار کہن روندے شاہ حقیر، فقیر دین دہایا۔ نانک گو بند کہے پر بھ بدل رہیا تدیر، تقدیر تحریر نال وڈیایا۔ جیہڑی آسا رکھی کیر، قبراں توں باہر دھیان لگایا۔ سو کھیل کرے شاہ حقیر، حکم اک ورتایا۔ سب دی دیکھنہارا ضمیر، اندرے اندر پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ چکایا۔ محمد کہے کی حکم دیوے خدا، خود اپنا آپ سنا یا۔ عیسیٰ کہے ہووے نہ کدے جدا، پلو اپنا نہ لئے جھڈایا۔ موسیٰ کہے مشکل وچ ہو کے فدا، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ تینی اوتار کہن جگ بدلنا ایہدی ادا، عدالت عدل آپ کما یا۔ نانک کہے سب نوں دیونہار سزا، جگ چوکڑی ویکھ دکھایا۔ گو بند کہے میدوں آؤن لگا مزہ، مذاق میٹے کوڑ لوکایا۔ سنگر شبد کہے کسے نوں جنائی نہیں اپنی رضا، رازق رازق رحیم اپنی کار کما یا۔ گر اوتار پیغمبر و تیس میرے چھوٹے چھوٹے اعضا، حصے جگت دتے وندایا۔ تہانوں نام دی دے کے غزا، سورپیر دتا بنایا۔ تیس دے کے بانگ ازاں، اوچی کوک دتا سنا یا۔ میں سب دا لیکھا کر کے لاؤندا رہیا میزان، حساب اپنے ہتھ رکھایا۔ سارے میرے دوارے جمع کرا دیو انجیل قرآن، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ مٹو اک ایمان، چرن کول سرنایا۔ سُنو میرا پیغام، سب نوں رہیا سنا یا۔ صدی چودھویں لین نہیں دینا آرام، حکمے اندر بھوایا۔ محمدی ہون حیران، کون رہیا اٹھایا۔ عیسیٰ بناؤنا نشان، نشانے سرب چکایا۔ دوہاں دا ہونا جنگ گھسان، گھنمن گھیر وچ لوکایا۔ میرا

شبدی پھر دا رہے بان، بیوہ دیکھے تھاؤں تھانیا۔ دُھر فرمانے دا چڑھے طوفان، چاروں کُنٹ دے ہلایا۔ نام دا چڑھے چلہ کمان، کمان کرن والا رہن کوئے نہ پانیا۔ دیکھیو گُر اوتار پیغمبر و ہوئیو نہ پریشان، پراپت موبے لاگے کوئے نہ رانیا۔ میرا اکو سُر پیر شبد ست جوان، جوانی سب دی دے گوانیا۔ محمد اگوں کہے سلام، قدم بوشی کر کے دھوڑی خاک رانیا۔ کس نوں دیویں انعام، شاباس کہہ سنایا۔ کون ہوئے پروان، در ملے وڈایا۔ سنگر شبد کہے جنہاں بھگتاں ملے بھگوان، اوہناں وجے ودھایا۔ باقی سر شئی دا لیکھا پین کھان، جنم کرم نہ کوئے کٹایا۔ پر بھ داروہ آد جگاد مہان، مہما کوئی کتھ سکے نہ رانیا۔ جھت دی دھار وچ تت انسان، نشان اپنا آپ دکھایا۔ سب نوں تھم کرنا پئے پروان، شو پاربتی بیٹھا انگلی لایا۔ برہما سُرستی کر دھیان، نین اگھ کھلایا۔ وشنو لچھی دھوڑی کر اِشان، دُھر دارنگ چڑھایا۔ سنگر شبد سدا مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ سب دی کر نہارا کلیان، کائنات پھول پھولایا۔ میرا تھم دو جہاناں توں نکھی کرپان، کرپا وچ کوڑ کپٹ سب دا باہر کڈھایا۔ جگت جگت دا مہمان، دن تھوڑے نظری آیا۔ اسو کہے میرے اسو والے ماہی دی آپے آ جاؤ سب نوں پہچان، پچھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن کجھ سانوں دے دے وردان، وارث بن جا اپنی جگت لوکایا۔ سنگر شبد کہے کجھ اگلا سُنو فرمان، سبھے رہیا سنایا۔ اللہ والیو مکے مدینے مارو دھیان، کعبے نوں قبراں رہیا دکھایا۔ اوتارو تیر تھ تئاں دیکھو نشان، شمشان بھومی سب نوں نظری آیا۔ کٹھے ہو کے دیکھو کون سری بھگوان، کون کھیل کرانیا۔ کس دی مندے آن، کس نوں سپس جھکایا۔ سارے کہن کیوں دیوے فرمان، اپنا تھم بدلایا۔ گوہند کہے ساریاں دا وقت پہنچیا آن، پنچے لا کے اپنا پلا لو بھڈایا۔ شکر کرو جے چھٹ جاوے تہا تھوں جہان، چھٹی لے کے اپنے گھر جا کے اپنا پتی لو منایا۔ تہاڈی لاه دیوے تھکان، واڑ کے سچھنڈ مکان، دکھا کے دُھر دا اک نشان، امام اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ رہیا سمجھایا۔ محمد کہے پھیر دیکھ لینے مار کے جھاک، چوہداں طبق دھیان لگایا۔ عیسیٰ کہے کوئی ثابت رہیا نہ تن خاکی، وجود اندر وصل یار نہ کوئے کمایا۔ موسیٰ کہے کھیل کر اونا اتفاقی، جھٹ پٹ روپ لیا بدلایا۔ تینی اوتار کہن ہن اکتھے ہو جائیے ساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ نانک گوہند کہے سب توں تارے گئے نہ پانی، اپرا دھاں بھری لوکایا۔ جو ساڈے پاٹھ دے بندے رہے جاپی، جپ جپ گُرم کمایا۔ پڑھیاں سُنیاں گئی کسے نہ واٹی، اندر وڑ نہ درس دکھایا۔ ایسے کر کے

صدی چوڑھویں ملے کسے نہ تھاپی، پشت ہتھ نہ کوئے لگایا۔ سنگر شبد کہے آہ ویکھ لو میرے کول تہاڈی نئی جہی کاپی، حساب اندرلا دئے دکھایا۔ کیوں نہ جھگڑا
 گیا ذات پاتی، پترکا پڑھ کے پتریاں نال لڑایا۔ جیسہڑی سا جنا جگت ساج وچ تھاپی، تھپک تھپک سنا یا۔ اوسے دا کھیل ویکھ لو آپی، گھر اپنے اکھ گھلایا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن اسیں سُنہیہڑے والی چٹھی واپی، واکھ ہو کے اگے دتا سنا یا۔ کھیل کھیلدے رہے کایا ماٹی کاجی، تئاں وچ سنا یا۔ گو بند کہے یاد کر لو
 ماچھو واڑے دی راتی، رتا فرق رہے نہ رایا۔ جس ویلے میرا کوئی رہیا نہیں سی ساتھی، بچے پر بھ دی گود سوا یا۔ اوس بات اگئی آکھی، سندیشہ اک سنا یا۔
 گو بند بنا تیرے میرے دو جہاناں کرے کوئی نہ راکھی، ہاکراں مارن والے سارے دینے ہٹا یا۔ منزل اکو دس کے واٹی، وعدہ سب دا پور کرا یا۔ جن بھگتاں
 سینہ ٹھانڈا کر کے چھاتی، شہنشاہ اپنے رنگ رنگا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں کھیل دکھایا۔ محمد کہے میرے اگے آوندے جانڈے
 شاہی والے حرف، شہنشاہی کون بدلایا۔ عیسیٰ کہے جس دا حکم ہونا چو طرف، چاروں گنٹ دُہا یا۔ موسیٰ کہے جس نے سیو کمائی ہیمنٹ وچ برف، اپنا دھیان
 لگایا۔ اوس دی پوری کرنی شرط، شرع دیوے بدلایا۔ زرگن ہو کے آیا پرت، پتر میثور نور خُدا یا۔ مسلم عیسائی رہے تڑپ، موسیٰ اگنی وچ چکایا۔ حکمے
 اندر ہون والی جھڑپ، جھگڑے وچ لڑایا۔ اوتار کہن دُھر دا حکم بڑا اڑب، منن وچ کدے نہ آ یا۔ نانک گو بند کہے ساڈا اشارہ دیس دڑپ، حکمے حکم
 ورتا یا۔ سب دی پوری ہووے لکھت پڑھت، باقی رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھلایا۔ محمد کہے کیتھے رہی چاریاری،
 اگے بچھے دھیان لگایا۔ عیسیٰ کہے چھڈنی پئی سکداری، اجر رہیا نہ رایا۔ موسیٰ کہے سچ خدا دی آئی واری، وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ تینی اوتار کہن ساڈی
 جگت ہوئی بے اعتباری، بھروسہ رہن کوئے نہ پانیا۔ نانک کہے مایا متا کری خواری، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ گو بند کہے پشو پنچھیاں دے سارے بن
 گئے شکاری، ساچا تیر نشانہ نہ کوئے لگایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و جگ چو کڑی تئیں حکم دے وگاری، جوت زرنکاری کر کے گئے رُشنا یا۔ ہُن تہاڈی
 جچی واری، پر بھ دی اک چلے سکداری، سب نوں دے وفاداری، دیناں مذہباں کر خواری، ٹلے پر بت ویکھ پہاڑی، جوہاں جنگلاں رہیا ساڑی، موسیٰ کہے کتے

اُجڑ نہ جائے ہاڑی، ہاڑا کڈھ کے دتا سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سب نوں کرے خبرداری، خبر خبر خواہاں وِچ سنایا۔

★ ۵ آسُو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی ★

محمد کہے میرے مُبین، جو محبوب تیری سرناہیا۔ عیسیٰ کہے شاہے عظیم، اعظم اسم تیرا وڈیاہیا۔ موسیٰ کہے تیری تعلیم، طلبے پیغمبر دتے پڑھایا۔ تینی اوتار کہن قدیم، جگ چوکڑی تیری سیو کمایا۔ نانک گوہند کہے کسے سمجھ نہ آئی نر مدین، مدتاں دی کھوج تھکی لوکایا۔ سنگر شبد کہے میری آد جگادی تقسیم، ونڈ حصیاں وِچ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل اک دکھایا۔ محمد کہے میرا مالک اک الہ، اللہ عالمین وڈیاہیا۔ موسیٰ کہے ویکھیا جلوہ اک رُشنا، ظہور ظاہر نظری آہیا۔ عیسیٰ کہے اساں دی پوری کیتی جس دُعا، دو جہاناں سوہا پائی۔ تینی اوتار کہن جگ چوکڑی جو بدلدا رہیا سماں، نرگن سرگن سرگن اپنا کھیل دکھایا۔ نانک گوہند کہے جس دا اگمی کھیل ہو یا رواں، راج راجاناں شاہ سلطاناں دو جہاناں اپنا ستم ورتایا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگاد جگ چوکڑی سب دا لیکھا لوں، ایہتھے اوتھے دو جہاناں بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ محمد کہے میں اگلی کتھا کہانی کہواں، جو کلمیوں باہر رہیا درڑایا۔ عیسیٰ کہے سچ سرنائی بنا سر سبیس جگدیش چرن کول دوارے ڈھواں، خادم ہو کے مستک دھوڑی ٹکا لایا۔ موسیٰ کہے مستی اندر اکو نام ندھانا لوں، وارث اکو اک بنایا۔ تینی اوتار کہن پُرکھ اکالا دین دیا لا اگمی جگائے اپنی شمع، دیپک دیپ کرے رُشناہیا۔ نانک گوہند کہے کوڑی کریا رہن نہ دیوے طمع، تارکا منڈل بیٹھے سبیس نوایا۔ سنگر شبد کہے میں نرگن دھار نر نرکار اکو ڈھولا گواں، گات گا گا دھر دا شکر منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اکنکارا ہر نرکارا اکو اک اُچجایا۔ محمد کہے میرا قدم بوسی وِچ سجدہ، سیداں سمجھ کوئے نہ آہیا۔ عیسیٰ کہے میں اسم عظیم دا بردا، علم عالم دا مالک اک منایا۔ موسیٰ کہے میں مسلیاں وِچ رہیا پڑھدا، کلمہ کائنات سمجھایا۔ تینی اوتار کہن نت نوت جگ چوکڑی سب نوں رہیا گھلدا، سنجگ تریتا

دوا پر کلج اپنا حکم ورتایا۔ نانک گوہند کہے شبد انیالے تیرنال رہیا سدا، سلل ول اپنی کار کرایا۔ جوتی دیک پرکاش ہو کے رہیا بلدا، نرگن نور ڈمگایا۔ انت کنت بھگونت جھگڑا میٹے کلج کل دا، کل کلکی اپنا روپ بدلایا۔ سمند ساگر ورو لے بھریا جل دا، جل تھل مہینل پر بت لے چوٹی پھول پھولایا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن ایکنکارا اکو ملدا، پاربرہم پتپر میثور پروردگار سانجھیا ر مقامے حق حق کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماہیا۔ محمد کہے کی کھیل کرے گرہ حضرت، حضور حاضر سرب جنایا۔ عیسیٰ کہے جس دے سہارے زندگی کیتی بسرت، بچھرت رہیا ملایا۔ موسیٰ کہے جس نے دین دنی دی میٹنی عیش و عشرت، اشٹ اکو اک دکھایا۔ تینی اوتار کہن سب دی پوری آسا منسا کرے حسرت، حیثیت وچوں اصلیت دے پرگٹایا۔ نانک گوہند کہے شبدی دھار سچ دوار کردا رہیا کسرت، جودھا سوریر بانکا بل اپنا آپ پرگٹایا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر چار ورن اٹھاراں برن سب دے اندروں کڈھے نفرت، نفر غلام سارے دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن لہنا دینا سب دا دے چُکایا۔

★ ۹ اُسو شہنشاہی سمت ۳ سوامی انند جی مہاراج آل انڈیا بھارت سادھو سماج ۲۲ پیل نگر دلی ★

آپ کی پوتر رسنا کہے ٹھیک، دُھر دا ٹھا کر دیوے وڈیایا۔ سرشٹی درشٹی اندروں میٹنا اندھیرا تاریک، گیان شبد نام کر شنوایا۔ ساچا کلمہ کائنات دسنی اگنی اک حدیث، حکم دُھر دا اک سناہیا۔ ورننا برناں ذاتاں پاتاں دیناں مذہباں وچ سرشٹی جو رہی پیس، چار کُنٹ دہ دشا سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ست دھرم مل کے آتم پر ماتم درڑاونی اک پریت، پاربرہم برہم پڑدا دینا اٹھایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی مل کے کایا مائی تن وجود اندروں کرنا ٹھانڈا سیت، اگنی اگت بُجھایا۔ ساچے سنتاں پر بھ دے بھگتاں صوفی فقیراں مل کے چلاونی ساچی ریت، راہ مالک خالق پرتپالک پتپر میثور اکو دینا سمجھایا۔ ایہہ حکم دُھر دا دیوے جگت جگدیش، جگدیش دُھر فرمان اک سناہیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، راؤ رنگ ایکا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ٹھیک اکو راہ جنایا۔

آپ دی رسنا ٹھیک کہا بول، انبولت دے وڈیاںیا۔ دین دُنی نام دے کنڈے دینی تول، ترازو اکو ہتھ پھڑایا۔ جو دین مذہب دا پے رہیا گھول، جھکڑے وچ لوکایا۔ پاربرہم پریم پُرکھ پُرکھ اکال پروردگار دا اکو سچا وجے ڈھول، ڈنکا چارکنٹ شنوایا۔ ست دروازہ سادھو سماج مل کے دینا کھول، اندھ اندھیرا رہے نہ رایا۔ جس پر ماتا نوں کھندے وسدا دُور دسنا کول، کنت انتر نرتر بیٹھا آسن لایا۔ پوتر ہووے مہا پُرکھاں دا رسنا والا بول، جگت کوڑ کریا مایا ممتا موہ وکار بھر شچا دیوے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک پرگٹایا۔ ٹھیک ہووے سوامی جی تہاڈا کہنا، رسنا کہہ کہہ دے سٹایا۔ جیواں جنناں دا پورب جنم دا چکاؤنا لہنا دینا، مانس مانو مانکھ پر بھ دے رنگ رنگایا۔ ساچے نام پریم داتن وجود سریر پاؤنا گہنا، دُرمت میل دینی دھوایا۔ ایککار اک اکلانچ نیتز جنہاں ویکھیا تیجے نیئاں، لوچن دوجیاں دین گھلایا۔ بڑا چنگا سوہنا لگے سب دا مل کے اکتھا بہنا، ویکتی وچوں بھگتی، بھگتی وچوں شکتی وچوں مالک عرشی ملے بے پرواہیا۔ سب دے اندر دُھر دا حکم آجائے سہنا، سہن شکتی وچ وڈیاںیا۔ سنت سادھ صوفی فقیر جے سیوا کرن اکتھا رہنا، ناتا دین دُنی نالوں تڑایا۔ جس دی مہما صفت کرے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن رمانا، گرنٹھاں وچ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اکو اک وکھایا۔ تہاڈا ٹھیک ہووے جیکارا، نوکھنڈ پر تھمی ست دیپ خوشی منایا۔ جنہاں دے اندر جوت روپ پرگٹ ہووے نرنکارا، نرگن نور نور کر رُشٹایا۔ نادشبد دُھن آتمک دے دُھنکارا، اگنی آواز سٹایا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی دیوے ٹھنڈی ٹھارا، نا بھئی کول چوایا۔ سو ہندو مسلم سکھ عیسائی سمجھن اک دوارا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سارے مل کے رواج سماج بدل دیو سنسارا، سرشٹی دی درشٹی اندر ایشٹ اکو دیو وکھایا۔ بھرے رہے نہ کوئے جیو گوارا، نام آدھارا سب دی جھولی پائی۔ ایہہ ساگم سنتاں دا ووارا، ووارا ہو کے ہر کرتا رہیا کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ٹھیک ٹھا کر اپنا راہ درڑایا۔ آپ کا پریم پیار کا ویکھیا واتا ورن، ورن برن توں باہر نظری آئی۔ ہر دے انتر پر بھو ادھیکار چرن، چرنودک لے کے خوشی بنائی۔ جیون وچ جیون بنایا مرن، مرن توں بعد جیون لیا بنایا۔ اندر کھول کے ہرن پھرن، نچ نیتز اٹھ اٹھایا۔ جس منزل تے کبیر جلاہے ورگے چڑھن، روداس چچارا ہو کے سو بھاپایا۔ توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا پڑھن، دوجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ نرگن دھار پلو پھرن، ناتا جگت و لوں تڑایا۔ جگت وکار اگنی کدی نہ

سرن، متا موہ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سنتاں اپنی گود سُہائیا۔ سنت رسنا کہے بے بے، جیکار برہمنڈ و بے ودھائیا۔ آد انت پتر میثور سب دا مالک اِکو رہے، لکھ چوڑا سی ناری آپ ہنڈھائیا۔ سب ویکھنہارا شکتی شو شوئے، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ جو ایٹھے اوٹھے دو جہاناں سچھنڈ دوار ست سرُپ ہو کے ہے، نرگن نور جوت کر رُشائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی نِت نوت سب نوں نام بھنڈارا وست امولک دے، گر اوتار پیغمبراں سنتاں بھگتاں دُھر دی دات جھولی پائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ بھیترا کایا مندر اندر ساچے سنتاں سدا رہے، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ تہاڈے کولوں سچّی بھاونہ دی پریم دی پیار مُجّت دی لے کے جانا اوہ شے، جیہڑی سکے نہ کوئے پھڑائیا۔ آپ دے ہتھ وچ آیا ہتھ، ہتھ ملی وڈیائیا۔ جنہاں دا مالک اِک سمرتھ، دوہاں دا پر بھو بے پرواہیا۔ تن وجود اندر رہیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ ساچے نام دا دے کے رس، رستہ اندروں رہیا پرگٹائیا۔ نرگن نور جوت دے پرکاش، پڑدا دویتی رہیا ڈھاہیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی دس کے اِکو ذات، آتما پر ماتما نال جڑائیا۔ جس ویلے دس جنوری ساریاں سنتاں مہاتما صوفی فقیراں دی اِکٹھی ہوئی اِک جماعت، جملہ اکھڑ اِکو دینا سبھجائیا۔ آگاہ کرنا آگے کی ہونا واقعیات، کون رستے دُنیا چلے واہو داہیا۔ اوہ ویلا لیکھا لکھیا جائے نال قلم دوات، شاہی چھبر دُھر دا نام لگائیا۔ بنا سنتاں نور جوت دا کرے نہ کوئے پرکاش، جگت اندھیرا نہ کوئے مٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب دا رکھنہارا حساب کتاب، جگ چوڑی سبج تریتا دوا پر کھج ویلا وقت وار تھت گھڑی پل نچھتر گرہ سماں سماں وچوں راج وچوں سنتاں ہتھ پھڑائیا۔

★ ۹ اَسو شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار دھیر پُر دئی ★

گر اوتار پیغمبراں کہن تیرا کھیل جائے نہ پرکھا، پارکھو پرکھیا کرے کوئے نہ رانیا۔ جگ چوڑی سسے کال پیٹے برکھا، ماس دوس اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تیرا حکم سندیشہ نام پیغام کلمہ سُنڈے رہے والی عرشا، عرشی پریم تیری وڈ وڈیائیا۔ دُھر دی دھار جناوندے رہے اُتے فرشا، دھرنی دھرت دھول دھول کھیل کرائیا۔ سرگن ہو کے نرگن آگے کردے رہے عرضاں، عزیز ہو کے اعظم اوٹ تکائیا۔ سب دیاں پوریاں کردا رہوں عرضاں، غرض اپنی نہ کوئے جنائیا۔

تیرا نام ندھان گاؤندے رہے نال طرزاں، ترانیاں وچ شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وچے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جگ چوکڑی پیتے چوکھے، چار جگ سمجھ کوئے نہ آئیا۔ سب نوں ملدے رہے موقعے، لوکات تن وجود ہنڈھائیا۔ حکمے اندر دے کے آئے ہوکے، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ تیرا بھانا کوئی نہ روکے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا کھیل دسیا جس نال پریتم جاوے چھوہ کے، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ پھر جھگڑے مُکا دے اک دوکے، دُتیا بھاؤ دے مُکائیا۔ کرے پرکاش اپنی لوکے، لوئن لوچن نیتز اکھ کھلایا۔ شبد سندیشہ دے کے سوہنگ سوکے، سُنٹیاں لے اٹھائیا۔ پیار مُجبت ناتا دے اپنے موہ کے، موہ مایا وچوں باہر کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی طاقت انتر جوہ کے، جو دھا سوربیر بلوان اپنا حکم ورتائیا۔ دتی دات اپنی کھوہ کے، خالص اپنے وچ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سب دا لیکھا ہویا پورا، پر بھ پورا رہیا سرب ٹھانیا۔ جس دا بچن نہ ہوئے ادھورا، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ اکو جوتی کر نورا، نور نور وچوں چکائیا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ گورڈھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ پتھر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، پریم پریتی اک درسائیا۔ دُکھ میٹے جگت وسورا، بچھرت اپنے نال ملایا۔ قول اقرار سب دا کر کے پورا، گر اوتار پیغمبر اں دے دکھائیا۔ سب نوں بخشے چرن دھوڑا، ٹکے دُھر دے دے لگائیا۔ ست ہلار دا سچ وکھا پنگھوڑا، گودی اپنی لے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگن اکو اک رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی مک گئی نیاد، آگے لیکھا رہیا نہ رایا۔ جس نے رچنا رچی آد، اوہ ویکھے دُھر درگاہیا۔ جس دی جگ چوکڑی کردے رہے یاد، یادداشت سب دی یاد کرائیا۔ جس نے نو نو چار کھیڑا کیتا آباد، انتم آپے ویکھن آئیا۔ لکھ چوراسی بھيو کھلائے راز، رمتا رمتا اپنا پڑدا لاہیا۔ جس دے آگے سوال نہیں کوئی جواب، جواب طلبی وچ سارے سیس جھکائیا۔ سجریاں وچ کر آداب، ادب نال منگی چرن کول سرنائیا۔ سب نوں مخاطب ہو کے کرے خطاب، خطو کتابت پچھلی دے چکائیا۔ جیہڑی تہانوں دیندا رہیا امداد، سنجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا حکم سنائیا۔ جگت دھار چلاؤندا رہیا سماج، سمگری سے نال جھولی پائیا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کر حساب، سب دی ہستی اپنی ہستی وچ سمائیا۔ شاہو بھوپ بن نواب، حکم

دُھر دا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچ دوارا دکھائے محبوب
اک محراب، مُجبت وِچ پڑدا دئے اُٹھائیا۔

★ ۱۰ اسو شہنشاہی سمت ۳ سوامی گرچرن داس دے نال ہیمراج مِشن پُٹیل نگر نوس دلی ★

آپ نے سُنیہ ہے پر بچن گرچرن داس، داستان پچھلی دتی دُہرائیا۔ اندروں کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کوڑ کڑیا کرنا ناس، جوٹھ جھوٹھ دینا تجائیا۔ آتم
پر ماتم پر ماتم آتم کایا مائی گرہ مندر نچ ویکھنی ساچی راس، گوپی کاہن سرتی شبد روپ بدلایا۔ اٹھے پہر دوس رین گھڑی پل رسنا جہوا متی دند ہر کا نام چینا
سواس سواس، سوارتھ پر ماتھ ایکا رنگ رنگایا۔ سچ دوار ایکنکار ویکھنا پار پر تھی آکاش، گگن گگنتر امر نر متر اکو نور نور رُشائیا۔ بھارت واسی جگت جگیا سو جانا
جاگ، نچ نیز لوچن نین اکھ گھلایا۔ چار کُنٹ دہ دِشامن واسنا جگت ترشنا لگی آگ، ہوئے ہنگتا رہی جلائی۔ چار ورن اٹھاراں برن سارے بن جاو سجن
ساک، پار برہم برہم میلا تھائیں تھانیا۔ کایا مائی ساڈھے تن ہتھ مندر اندر کھولو بجر کپائی تاک، دُئی دویتی رہن کوئے نہ پائیا۔ تئیں سارے اوس پر بھو دی
شاخ، جس دی شناخت گر اوتار پیغمبر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی وِچ گئے سمجھایا۔ جو سنت ساجن سچ سندیشہ رہے آکھ، رسنا جہوا ڈھولا
بن وچولامات سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گھٹ گھٹ اپنا نور نور چکایا۔ جو کہا گرچرن داس سوامی، سچ سندیشہ
دِتا جنایا۔ اس نوں سمجھو امرت بانی، امرت رس جام رہی پلایا۔ جھگڑا مُکاوے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج ڈیرہ ڈھایا۔ امرت رس نجھہر جھرننا
بوند سوانتی کول نا بھی جھراؤ اگتا پانی، جس دی دھار گنگا گوداوری جمنا سرتی اکو نظری آئی۔ پر بھ دا نور ظہور ویکھو اک لاثانی، آسانی نال مارگ لو اپنایا۔
ہندو مسلم سکھ عیسائی اندروں چھڈ دیو بے ایمانی، شرع شیطانی کرے نہ کوئے لڑایا۔ سنتاں دا بچن ہر دے نوں کانی، تیر انداز دُھر دا نام دئے سمجھایا۔
جنہاں نے چار کُنٹ دہ دِشا سرشٹی دی درشٹی اندروں چھانی، وِشیاں وِچ ویکھی کوڑ لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے انتر بیٹھا وڑ،

دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ گرچرن داس نے دتا سچ سندیشہ، بھری سبھا وچ سنائی۔ پر م پُرکھ پر ماتم مٹو سدا ہمیشہ، سری بھگوان ایشٹ منائی۔ جس دانہ کوئی مچھ داہری نہ کیسا، مونڈ مُنڈایا رُوپ نہ کوئے بدلایا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالاں گگن گگننتر لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت وسے ہمیشہ، خالی نظر کوئے نہ آئی۔ سری کرشن بھگوان داسب نوں کرایا چیتا، جیستن سرتی دتی کرائیا۔ جوٹھ جھوٹھ داسارے مل کے تیاگ دیوٹھیکا، ٹھا کر اکو لو منائی۔ جو اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نو دوار اندر باہر گپت ظاہر کھولے بھیتا، بھیت اگلا دے سمجھایا۔ سچ سوامی انترجامی شاہ سلطانی نور نورانی مرد مردانہ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھیا پاربرہم پتر میثور مٹو اکو نیتا، نیتہین رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے انتر نرگن جوت دھر، پنچ تت کرے رُشنائیا۔ سوامی گرچرن داس نے کہا ویکھو بھومکا استھان، دھرت مات دھرتی دھول رہی گر لائی۔ سب نے چھڈیا انتر ست دھرم دا گیان، کوڑی کرپا لئی پرنائیا۔ باہروں نہاوندے دھوندے کرن ایشان، اندروں دُرمت میل نہ کوئے گوائیا۔ جے سخی بن کے ملنا چاہو اوسے کاہن، جو گھنٹیا دھر دا مالک نظری آئی۔ سچ سندیشہ سُن لو نال کان، آگیان اندھیرا اندروں دینا کڈھایا۔ بنا ساچی سکھیا صاف پوتر نہ ہووے کسے دا مکان، کوڑی کرپا باہر نہ کوئے کڈھایا۔ اچ دا دوس سارے سمجھو مہان، مہا پُرشاں کری شنوائیا۔ ہر گھٹ وسیا ویکھو رام، رمیا ہر گھٹ رہیا سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پیار پریتی وچوں آپ پرگٹایا۔ گرچرن داس نے دسی اگئی گاتھا، سچ سندیش سنائی۔ مانس جنم دی پوری کر لو آسا، چوڑاسی گیرا لینا مکائی۔ اٹھے پہر پریم پریتی اندر اوس برہم دا کرو پوجا پاٹھا، جو سمرن جوگ ابھیاں اپنا نام درڑایا۔ سچ سروور امرت رس کایا مندر اندر مارے ٹھاٹھاں، لہر لہر وچوں پرگٹایا۔ کلجک وچ کسے نوں مانس جنم دارے کوئی نہ گھٹا، جو سنت ساجن مل کے اپنا من لین بھوائیا۔ بدھی سنے شاستر دی گاتھا، شتر اندروں دے کھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جگ جگ کھیل رہیا کر، کرنی دا کرتا دھر در گاہیا۔ گرچرن داس نے دتا آکھ، آخر سب نوں دتا درڑایا۔ ست دھرم دی نظر آوے نہ کوئی شاخ، چاروں کُنٹ اندھ اندھیرا چھائی۔ مانو مانکھ سرتی وچوں جاگ، من ممتا موہ تجائی۔ اپنی لیکھے لا لا اچ دی رات، بھلک دی سمجھ کسے نہ آئی۔ سنتاں دے بچن اُتے کر وشواش، وشیاں توں کھسرا لینا چھڈایا۔ ست بچن سدا رکھنا پاس، سچ ست وچ سمائی۔

سے اندر پنجاں منٹاں وچ سب کچھ دتا آھ، اگے اجازت ملن دی منگ نہ کوئے منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا کایا مائی گھر گھر، ہر گھٹ اندر بیٹھا اپنا آسن لائیا۔

★ ۱۲ آسوشہنشاہی سمت ۳ ملتان سیوا سمتی آشرم دلی ★

سری بھگوان کہے سُنو میرے سچ بھگت، بھگتی دُھر دیاں درڑائیا۔ کھج کوڑی کرپا مایا متا ودھی جگت، چاروں گنٹ ویکھ نین اٹھائیا۔ پریم پیار پریتی مئی ساچی سیوا اُتے مات دھرت، غریباں انا تھاں ہونا سہائیا۔ پر بھ خالق مالک والی دو جہان ویکھنہارا اُتے عرش، عرشی پریتم پاربرہم پتر میثور بے پرواہیا۔ کوچھیاں کملیاں اُپر کھانا ترس، دیناں انا تھاں سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں راہ وکھائیا۔ ساچے بھگت سُن پر بھ دے میت، ہر متر پیارا آپ درڑائیا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں سانجھی کر پریت، گو غریباں ہو سہائیا۔ انتر نرنتر سارے اپنی بدل لو نیت، پتت پُنیت رُپ بدلایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم برہم پاربرہم ساچا گاو گیت، مانس مانو مانگھ جوڑ جڑائیا۔ ست پریم دی پاربرہم سب دے کایا مندر اندر دُھر دی جھولی پاوے بھیکھ، وست اموک اک ورتائیا۔ ہر ہر دے اندر سچ سوامی لینا چیت، چتوت ٹھگوری اندروں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات ایگا گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں دیوے ور، دُھر دی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچے بھگتو سچ پیار دا کرنا دان، داتا دانی آپ درڑائیا۔ جگت اہمان میٹنا مان، نون س اکھر اک پڑھائیا۔ ہر ہر دے اندر اُتے برہم گیان، انتشکرن دینا سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سانجھا سب دا ہووے گان، گا گا پر بھ دا شکر منائیا۔ سارے اٹھو ہوو سوادھان، سیوا وچ اپنا آپ جگائیا۔ ساچی سیوا سچھنڈ دوارے ہوئے پروان، جو جیواں جنٹاں اُپر دیا کمائیا۔ سب لیکھا ویکھو دُھر اگئی کاہن، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگتاں آپ سناٹیا۔ ساچے بھگتو تہاڈے کول ہندا ہون، سگندھی سوہنی نظری آئیا۔ کوڑ وکار ہنکار و بچار دُراچار بھر شاپا کر دیو وچ دمن، دامنگیر اکو لو منائیا۔ سچ بھلو اڑی سوہنا دے سے چمن، گل گلشن وچ

اپنا لینا کھلایا۔ اک دُجے دا پریم پیار مُجّت وِچ ساچا پکڑو دامن، پلّو پلّو نال جڑایا۔ انا تھاں غریباں نہانیاں دا مان کرنا ایہہ سندیشہ دیوے تریدرسی ترے بھون، دُھر دا مالک دیا کمایا۔ سیوا وِچ سب دا کٹیا جاوے اوں گون، لکھ چوڑاسی جم دی پھاسی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں دُھر دا نام اک اکلّا جھولی پائیا۔ ساچے بھگتو ہونا تیار، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھانیا۔ کلج کوڑی کرپا اک بُجھاوئی انگیار، پریم پریتی میگھ اک برسایا۔ سرشٹی درشٹی اندروں ہوئی دُکھیار، جیو جنت رہے گرلایا۔ سارے مل کے سب دا کرو سُدھار، سُدھ بڈھ بیک اکو رنگ وکھانیا۔ دین مذہب دی کوئی نہ کریو خار، اُوچ نیچ بھرم نہ کوئے بھلایا۔ ساچیاں بھگتاں دا سدا سچا دربار، ایہتے اتھے دو جہاناں سو بھاپایا۔ اُتھج آد شکت دیوے وِچ کوڑی کرپا اندروں کڈھے باہر، نرمل نرؤیر نر اکار اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر فرمانا سری بھگوانا والی دو جہاناں لوکمت مار جھات، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ جن بھگتو سارے اک دُجے نال کرو پیار، دویت رہن کوئے نہ پائیا۔ ریتی نیتی بدل دیو سنسار، سنگٹھن اپنا دیو وکھانیا۔ دُکھ بُکھ دُکھیا کرے نہ کوئے پکار، سکھ دا سادھن پر بھ نام ندھانا سب دی جھولی پائیا۔ اٹھے پہر دوس رین گھڑی پل او سے دی کرو یاد، جو سُننہار فریاد، دیونہارا نام داد، وست امولک کایا گوک جھولی پائیا۔ جس کارن اٹھے ہوئے آج، تہاڈی سہانیتا کرے سب دا گرو مہاراج، جس دی ہر ہر دے اندر آواز، سوئی سرتی سب دی لئے جگایا۔ او سے دے دوارے تے سارے کھڑے محتاج، بھکھاری ہو کے مانگت ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ سو صاحب سوامی سب نوں دیونہارا اپنی دات، داتا دانی اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا جنم کرم کرے وڈ سبھاگ، بھاگاں والیو بھاگ تہاڈا تہاڈی جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو بھگت جن سنت، ست شبد نام درڑایا۔ تہاڈا مالک ایکنکار اکو کنت، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ گڑھ توڑ دیو ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اپنا پڑدا لاہیا۔ سیوا کرو یاچک ہو کے سرب جیو جنت، دُکھیا درد وِچ نہ کوئے گرلایا۔ پاربرہم پتپر میثور سب دا لہنا دیوے آخری انت، انتشکرن کھوج کے لیکھا سب دا ویکھ وکھانیا۔ بھوانا وِچ پریم وِچ بھگتی وِچ سادھنا وِچ چاڑھے اگئی رنگت، رنگ نرالا دین دیا لا آپ چڑھانیا۔ جس دی سچ پریتی منگدے منگ ہو کے منگت، سو صاحب سنگر سب دی آسا منسا پور کرایا۔ اتم جھگڑا مکائے جیرج اندج، اُتھج سیتج چارے کھانی لیکھا دے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگتاں سچ سنگیت انتر آتم پاربرہم پتر میثور ایکو ایک سنایا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت میرے مات لوک ننھے بچے، بچپن تیرا دیاں بدلائی۔ اندروں ہو جاؤ سارے سچے، کوڑ گڑیا را باہر کڈھائی۔ بھاگ لا لو کایا مائی ساڈھے تن ہتھ بھانڈے کچے، کنچن گڑھ لینا بنایا۔ سب نوں ویکھو اکو اٹھے، دویت رہن کوئے نہ پائی۔ جو مارگ سنت سنگر دے، اُس پر چل کے اپنی خوشی لینی بنایا۔ انا تھاں دی سیوا کارن کر کے ویدا دا پالن کر کے سارے سچ دوار نوں آؤ نٹھے، جتھے بھگت بھگوان مل کے اپنی خوشی بنایا۔ جس کارن وڈے چھوٹے بال بردھ ہوئے اٹھے، اٹھے ہو کے اوہ سیوا اپنی اپنے کندھے لینی اٹھایا۔ ایسے کر کے سکھی سچ جہان جاون نٹھے، راہ وچکار آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ڈھر دا نام ور، دست اگم اتھا بے پرواہ انتر انتر نر انتر اپنی دے اٹکایا۔

★ ملتان سیوا سمی، سوامی کرشنا نند سوامی گوہندا نند ہر دوار والیاں نال ★

امرت پریم لینا پینا کھان، کوڑی ترشن مٹائی۔ گھر ٹھا کر سوامی سجن ملے آن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانی۔ ساچی سیوا ساچے ٹھا کر ہوئے پروان، جو پروانہ نام سندیشہ پر ماتم آتم اک جنایا۔ سوہے سچ بھومکا استھان، جس گرہ سنت سہیلا چرن اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ساچا رنگ اک رنگایا۔ ملتان سمی سب دا میل، بھگت بھگوان دتا جنایا۔ جوت جگاونی بن باقی تیل، نر انتر انتر کر رُشنائیا۔ ٹھا کر ملاؤنا ڈھر دا سجن سہیل، جو ہر گھٹ رہیا سمائی۔ جگت ویکھیا اچرج کھیل، پاربرہم برہم پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ جے تھوڑا جہا سماں سنتاں نال مل کے سنت ہو گیا ویہل، ویلا وقت خوشیاں وچ لنگھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر زریشا اکو اک سنایا۔ سنت ملے کچھ سُننا کہنا، اپنی پوتر رسنا دتا جنایا۔ بھو کھولنا جو انتر ویکھیا نیناں، نج نیترا اٹھ کھلایا۔ جس دوارے بھگت بھگوان چرن کول رہنا، سرن ملے سرنایا۔ سو دھام جس گرہ سنت سروپ ہو کے بہنا، تن وجود مائی خاکی ناتا رہی تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اکو گھر پر گٹائی۔ ملتان سمی سچی سیوا دار، سیوک سیوک سیوا وچ لگایا۔

سوئی سُرُتی کر کر خبردار، شبدی شبد نال اُٹھایا۔ انتر آتم دے آدھار، مایا متا موہ مٹایا۔ ساچے بھگتو بھگوان سچ نیتز کرو دیدار، جگ لوچن بند کرایا۔ مندر چڑھو سنت سہارے جس نوں دُنیا کہے دُشوار، اوکھی گھائی رہن نہ پائیا۔ تیراں دا لیکھا میٹے اکو وار، جے پر بھ اپنی دیا کمایا۔ سوچھ سُهَنجنا آد نرنجنا ویکھو اک دربار، جتھے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بیٹھا ڈمگنایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم منگلاچار، گوپی کاہن اکو نظری آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا ایہو سینتا رام، رام سینتا سینتا رام، ساچی صورت اکال مورت سوبھا پائیا۔ جو جگ چو کڑی ساچے سنتاں شبد اگئی نام ندھان دُھر دا کلمہ دیندا رہیا پیغام، نراکھر وچوں نش اکھر دے سمجھایا۔ سچ سندیشہ نر نریشا دینا ساچے بھگتاں بناکان، کایا مندر اندر گھر ساچے آپ پر گٹایا۔ اوسے حکم اندر ساچے سنت جیو جنت ساریاں اکٹھے کر ملان، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر بہایا۔ سیوا کرنی ایہو پر بھو دی بھگتی مہان، بھگتی وچوں شکتی وچوں ساکھیاں اپنا روپ درسایا۔ جس دے نال سب دی ہووے کلیان، لکھ چوڑا سی چکے آن جان، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ ساچے مندر سچ دوار بچھنڈ دسو اوس مکان، جس گھر وچوں ہوئی جدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا سنتاں ہتھ پھڑایا۔ سنت جی سیوا کر کر سارے تھکے، تھکاوٹ وچ ویکھی جگت لوکایا۔ پُستک پڑھ پڑھ سارے اگے، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ مٹے کعبے بھجے پھرن سارے کر دے حج، حضرت ملیا نہ بے پرواہیا۔ جنہاں نوں سنت ساجن سنگر ساچا مارگ دے، سوئی سُرُتی دے جگایا۔ تیر مارے انیالا کسے، تکھی مکھی دھار پر گٹایا۔ جو آپ نے مارگ دے اٹھے، تیراں تیراں لیکھا بھگت بھگوانت نال جڑایا۔ جتھے دُجا ہور کوئی نہ وسے، کامی کرو دھی لو بھی ہنکاری وکاری بھر شچا چاری دُرا چاری نظر کوئے نہ آئیا۔ ایکا روپ شاہو بھوپ ست سرُپ آتم پر ماتم پر ماتم آتم مارگ راہ دھرم دوار دے سچے، ست سوامی انتر جامی اپنا آپ آپے دے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگتاں دے اندر وڑ وڑ ہسے، کر پرکاش کوٹن رو سسے، دُرمت میل دویت والی کٹے، ساچا نام دکھائے دھرم دوارے ہٹے، جتھے قیمت لگے کوئے نہ رانیا۔ سو ملتان نو اسی کھیل ابناشی ساچی راسی سیوا وچ سیوک داسی، ایہہ کھیل عجب تماشی، جگ نیتز جگیا سو آں نظر کوئے نہ آئیا۔ کر کرپا جس دی سُرُتی دیوے جوڑ، جوڑی اپنے نال بنایا۔ لگی پریتی نبھ جائے توڑ، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ اندر منتر فرنا پھرے پھور، فُرنے باہروں بند کرایا۔ پنج وکار رہے نہ چور، شبد ناد دُھن شنوایا۔ کوڑ اندھیرا میٹ گھنگھور،

زِگن جوت کرے رُشائیا۔ ہوئے ہنگتتا نہ پاوے شور، شرع وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنی دھار کر پیار آتما پر ماتما اپنے اگے لوے تور، ترت اپنا گھر دکھائیا۔ جس دی آد توں بدھی ڈور، جگ چوکڑی سکیا نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس نوں دیوے اپنا نام ندھان متھور، متھیا سرب دکھائیا۔ آپ دی پوتر رسنا کہا درشی مان، درشت اندروں دتی ملائیا۔ گھر سوامی یلیا بھگوان، مندر بہہ کے اپنا حکم سنائیا۔ بنا ودیا توں دے گیان، اگیان اندھیرا دتا چکائیا۔ اٹھے پہر شبد دُھن دُھکان، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ امرت رس دے کے پین کھان، نچھر جھرنا کول نا بھی دتا چوائیا۔ ساچے سنتاں نال میلا ہویا آن، وچھوڑا اگے رہے نہ رائیا۔ ایسے کر کے دس جنوری کرنی پئے پروان، پروانہ شبد نام ہتھ پھرائیا۔ ساچا دینا سچ دکھیان، وشیاں وچوں دُنیا نوں باہر کڈھائیا۔ ساریاں نوں دس کے سچھنڈ درگاہ ساچی بھومکا اک استھان، جتھے پتر میشور پاربرہم پروردگار سانجھا یار بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ اندر رہیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔

★ ۲۳ اسوشہنشاہی سمت ۳ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

سو پُرکھ زرنجن کہے سُنو اک سندیشہ، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اک سنائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن کہے جو حکم رہے ہمیشہ، نت نوت بن وار تھت اپنی کار کمائیا۔ ایکنکار کہے سچھنڈ دوار ویکھو اگم دیسا، جتھے دیا باقی کملاپاتی ایکا جوت نور کرے رُشائیا۔ آد زرنجن جو وٹا ونہارا ویسا، زِگن زرویر نراکار کرنی دا کرتا اپنی کار کمائیا۔ ابناشی کرتا دیونہارا دُھر سندیشہ، ست سروپ شاہو بھوپ حکمے انتر حکم پرگٹائیا۔ سری بھگوان زِگن نراکار بن کے سب دا نیتا، نرا دھار اپنا کھیل دکھائیا۔ پاربرہم پتر میشور سب دا پورا کر کے ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے ساگر ہو کے گہر گبھیہر بے نظیر اپنے وچ سمائیا۔ وشن برہما شو کر لو چتیا، چیتن سُرٹ اکال مورت اک اگلا آپ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر پر بھ دا ویکھو ویس انیکا، اکل کل دھاری اپنی کھیل پرگٹائیا۔ سنگر شبد دلارا ایکنکارا پرگٹ کر کے حق بیٹا، وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن کھانی بانی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار

اِک اِکلا اِکنا کار اپنا تھم ورتائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کہے دُھر دا تھم سُنو اِیک، اِک اِکلا آپ درٹائیا۔ جس دی جگ چو کڑی رکھدے آئے ٹیک، تِلے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سُندے رہے شبد اگئی سندیش، ست ستوادی کردا رہیا پڑھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول بناؤندے رہے لیکھ، لیکھک پیکھک اپنی کار کمائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کرنی دا کرتا کرے اگئی کھیل، خالق خلق اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اِکنا کارا پروردگارا سانجھا یارا اِک اِک سہائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کہے گر اوتار پیغمبر اُٹھو کرو سلام، ڈنڈاوت بندنا سیس جھکائیا۔ دُھر دا تھم سُنو پیغام، سندیشہ دُھر درگاہیا۔ جس نے بدل دینا نظام، نوبت نام حق سنائیا۔ دو جہاناں کر کے انتظام، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ ست سچ ہون نہ دیوے بدنام، بدی نیکی وچ بدلائیا۔ ساچا تھم تھم اندر کرے قیام، قیامت وچ اپنی کار کمائیا۔ مذہب دارہے نہ کوئے غلام، غربت اندروں دینی کڈھائیا۔ سرتی اندر رہے نہ کوئے نادان، شبدی شبد ڈنک سنائیا۔ مانس مانو منکھتا وچ دے گیان، اگیان اندھیرا دینا چکائیا۔ زرنجن نور جوتی جوت کر مہان، مہما اکھ کھ سنائیا۔ دُھر دا شبد دے دُھنکان دُھن آتمک راگ پرگٹائیا۔ امرت رس دے کے پین کھان، جگت ترشنا بھکھ دے گوائیا۔ سچ دھرم دا بنا کے اِک ودھان، ودیا دا وعدہ پور کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سندیشہ زرنیشا زرنجن سرگن آپے آپ پرگٹائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کہے سُن لو تھم اگئا، ہر اگڑی کار کمائیا۔ کھیل کرے سری بھگوانا، بھگوت بھگوتی دُھر دی دھار جنائیا۔ ایکا جو بدل دتا کتا، کلام سب دی رہیا مٹائیا۔ جگت واسنا رہے کوئی نہ بتا، باہمی میلا لینا ملائیا۔ ایکا نور چاڑھ کے چن، نج نیز ہووے رُشنائیا۔ سُنو سندیشہ بنا کتاں، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ جو لیکھا لکھیا چو داں سو تپہ انک دا پتا، پنے پنے منگ منگائیا۔ او سے دی دھار کھیل ہونا نواں، نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دا پندھ مکائیا۔ جیہڑی دھاروں گو بند جتا، پرگٹ ہو کے کھیل دکھائیا۔ جوتی نور جگا کے شمع، شمس تبریز دا لیکھا پور دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کہے سُنو پیغمبر اوتار، اوتاری ہر جنائیدا۔ جس دا تھم سدا جگ چار، زرنجن سرگن آپ سنائیدا۔ سو ویکھے وگسے ویکھنہار، پتپر میثور اپنی کل پرگٹائیدا۔ جس دی کردے رہے انتظار، سبجگ تریتا دواپر کلج پڑدا آپ چکائیدا۔ سو صاحب سنگر شبدی دھار کرے خبردار، بے خبراں آپ اُٹھائیدا۔ اِک اِکلا ویکھو اگئی یار،

جو ستھر یارڑا آپ ہنڈھائیندا۔ دو جہاناں بن کے مُختار، اختیار سب دے اپنے وچ سمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ پندھ اپنا حکم پرگٹائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن کہے حکم اک اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ کلجگ کوڑی شرع کٹ زنجیری، ظاہر ظہور کراں رُشنائیا۔ کسے دی رہے کوئی نہ پیری، پیغمبراں پر اپنستی مدھم بیکھری لیکھا دیاں مُکائیا۔ دُھر دا حکم شہنشاہ چکائے اک شمشیری، ککھی دھار زرنکار آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک اُچائیا۔ سچ سندیشہ سُنو نال یقین، یکے بعد دیگرے آپ سُنائیا۔ سب نوں مٹی پئے اک تعلیم، طلبے ہو کے سیس نوائیا۔ انت اخیر نہ ہونا غمگین، غمی خوشی توں باہر کڈھائیا۔ جگ بدلنا کھیل قدیم، قُدرت دا کرتا آپ سُنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ز مدین، مدعا اکو نورِ الاہیا۔ رضا مٹی پئے یا مبین، مُفلساں ہوئے سہائیا۔ دُھر دا حکم سُنو پراچین، پرچیاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ اُٹھ ویکھ محمد یار، موسیٰ عیسیٰ و جے ودھائیا۔ تیی اوتار کر پیار، پاربرہم رہیا سُنائیا۔ نانک گو بند میری دھار، دُھر دا نور جوت رُشنائیا۔ سنگر شبد سچا شاہکار، شہنشاہ وڈیائیا۔ کی کھیل ہونا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین دُہائیا۔ دیوت سُر روون زارو زار، نیتز نیناں چھبر لائیا۔ کلجگ کوک کرے پکار، چار گنت رہیا سُنائیا۔ کرپا کر سا بھجے یار، در تیرے آس رکھائیا۔ میں پر بھو تیرا بچہ ہونہار، جو ہونتا سو بھاپائیا۔ سرشی دی درشی کیتی و بھچار، کوڑ گگرم جگت لوکائیا۔ میرے سرتے دے پیار، پشت پناہ ہتھ لکائیا۔ تیرے نالوں بنا کے سرب غدار، گردش وچ دتے بھوائیا۔ جگت ودواناں بنا کے ٹھگ چور یار، گیان دا کھہرا دتا چکائیا۔ ایہو جہا بچہ تیتوں لبھنا نہیں ہونہار، جو سب دی بدھی رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے پر بھ میرے بچن مل دے، قیمت لینی پائیا۔ اوہ ویکھ اگلے سال عیسیٰ موسیٰ اک دوجے نال گھلے، ہووے سوہنی لڑائیا۔ میرے بچن بھل وانگ کر دے، کرن کرن تیرا نور چکائیا۔ تیرے قول اقرار چر دے، صدی چودھویں دے بھگتائیا۔ لکھے لیکھ کدے نہ مٹدے، میٹنہارا نظر کوئے نہ آئیا۔ ہنے پورے کر دے گو بند والی چٹ دے، چاروں گنت کھوج کھوجائیا۔ جھگڑے مُکا دے پتھر اٹ دے، تڈھ بن سیس نہ کوئے جھکائیا۔ تیرے کھیل نوت نت دے، نج نیتز دینے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے میرے صاحب سچے سلطانا، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ کچھ لیکھا ویکھ جگت افغانا، آفت اپنا
 تھم بنائیا۔ تیرا تھم ہووے دیوانہ، دیوانی فانی کرے سرب لوکائیا۔ سچ سندیشہ دے پیغام، تھم کائنات سنائیا۔ کوڑی کرپا مٹے نشانہ، نشانہ جھوٹھ رہے نہ رائیا۔
 اُمت بٹھ گانا، نبی رسول سگن منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سندیشہ نرنیشا اک اکلے اکو دینا اُپجائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 سُن کلجگ میرے بچے ننھے، چوتھے جگ دیاں سنائیا۔ شبدی تھم سُن اپنے کئے، کلمے توں باہر اک پڑھائیا۔ سرشٹی صاحب سلطان ہو کے ڈنئے، ڈنڈا دُھر دا
 ہتھ اٹھائیا۔ کوڑ گڑیارے چاروں کُنٹ بھنے، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ شاہ سلطان کرے اٹھے، نیتزہن ہووے لوکائیا۔ کھیل ویکھاں عرش فرش نرنگن دھار
 زمیں اُپر تھلے، جل تھل مہیئل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہرا ساچا ور، ساچی کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے کی محمد آشا ہندی،
 کہہ کہہ رہی سنائیا۔ عیسیٰ دھیان کرے دشا ہندی، لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔ موسیٰ گئی ویکھے ہندی، کون رنگ رنگائیا۔ تینی اوتار کہن کون دھار انتم وہندی،
 وہن اپنا رہی بنائیا۔ نانک گوہند کہے جو بھانا آئی سہندی، تھکے وچ سیس جھکائیا۔ ستگر شبد کہے سو ساچے دھام سچھنڈ دوار چرن کول اک رہندی، رہ کے
 خوشی منائیا۔ کلجگ کہے میری کلا کدے نہ ہووے ڈھندی، ڈھاہ ڈھیری خاک نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دینا
 گھلائی۔ پُرکھ اکال کہے سُن کلجگ چھوٹے لال، لالن دیاں درڑائیا۔ محمد لیکھا لکھیا کمال، بن اکھراں اکھڑ سمجھائیا۔ ایسے منگیا اک دلال، وچولا دُھر دا لیا بنائیا۔
 موسیٰ ہو کے ہستی وچوں حلال، حق الیکین لیا بنائیا۔ تینی اوتار دے کے نام پیغام، سندیشہ سچ سنائیا۔ نانک گوہند دُھر دا تھم کر پروان، پروانے گرگھ لئے
 پرگٹائیا۔ جنہاں دا لہنا وچ جہان، دین دُنی توں باہر رہیا رکھائیا۔ تنہاں میلا میل وچ جہان، جہالت اندروں دے کڈھائیا۔ صاف کر کے کایا کعبہ حق مکان،
 جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ نظری آئے اک امام، آمد وچ اپنا پڑدا لایا۔ من دارہے نہ کوئے غلام، سرتی شبد دُھن شنوائیا۔ امرت رس پیا کے جام، جہاں توں
 لئے جھڈائیا۔ پورب لہنا مکا کے تمام، طع دی ترکھا دے بُجھائیا۔ ساچی منزل دس آسان، رستہ اکو اک چڑھائیا۔ جس گرہ لے سری بھگوان، پاربرہم
 پتر میثور نظری آئی۔ ست ست دا جھلے نشان، ست ستوادی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ کلجگ سُن دُھر دی

اگلی بات، باطن دیاں جنائیا۔ جو گر اوتاراں پیغمبراں شبد اگلی جنائی گاتھ، شبدی شبد ڈنک وجائیا۔ تنہاں دا دینا دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جو گوبند گیا آکھ، آخر اوہو کھیل ورتائیا۔ پرگٹ ہو کے پر تھی آکاش، گگن گگنتر پڑا رہیا چکائیا۔ جن بھگتاں اندر کر کے واس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم کر کے داس، داستان اگلی رہیا سنائیا۔ ساچے منڈل دکھا کے راس، گوپی کاہن سرتی شبد ناچ نچائیا۔ پرگٹ ہو کے پُرکھ اکالا آپ، آپ اپنا پڑا لاہیا۔ ست سہیلا دے کے جاپ، اک اکیلا ویکھ دکھائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پت پُنت رہیا بنائیا۔ بجر کپائی کھول کے تاک، نچ نیتر لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رہر نور الاہیا۔ کھج سُن تھم اک نکا، نکئی نکئی دھار جنائیا۔ تیری کریا دا بدل دینا سکھ، سکھیا اگلی آپ سمجھائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں جیہڑا نام شبد سندیشہ دتا، لوکات جگت پڑھائیا۔ اُس توں اگلا کھیل انڈھا، جگ نیتر نظر کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سب دا بننا حقیقی پتا، پتر میثور دُھر در گاہیا۔ جیہڑا مرے نہ جے سڑے نہ وچ کسے چکھا، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبراں لیکھ لکھا، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑائیا۔ اُس نے چار ورن اٹھاراں برن چار کُنٹ دہ دشا دینی ساچی سکھا، سکھیا وچ ساکھیاں نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پوری کر کے اچھا، اچھت پور آپ ہو جائیا۔ نام بھنڈارا پا کے بھچھا، بھکھک اپنے لینے پرگٹائیا۔ جیہڑا صاحب سلطان سری بھگوان جگ نیتر نور نورانہ شاہ سلطانا کسے نہ دسا، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ کھج کہے پر بھ، محمد میرے ول تنگے نال غصے، گہری اکھ بنائیا۔ کچھ روس چڑھیا موسے، کھوں بول بول سنائیا۔ عیسیٰ دُور دُراڈا دے، اپنی کروٹ رہیا بدلایا۔ تینی اوتار ہوئے چھتھے، چاروں کُنٹ اکھ گھلایا۔ نانک گوبند کڈھ کے دُھر فرمان دے چٹھے، سب نوں رہے سنائیا۔ کیوں صدی چودھویں پے، پٹنے والا کرے اگوایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھج صدی سدوی بیٹے، ویلا وقت دے گواہیا۔ جس نے تہانوں دھرتی اُتے گھسیٹا نیچے، نیچوں اوچ دے بنائیا۔ جو کھیل تماشے دین دُنی وچ کیتے، کرنی دا کرتا ویکھ دکھائیا۔ جو پچھے جگ چوکڑیاں والے بیٹے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اگے چلنی پر بھ دی اکو ریتے، مندر مسیتے کھہڑا دے چھڈائیا۔ اکو کلمہ دے حدیث، ہر ہردے کرے پڑھائیا۔ جس دے نام ندھان آب حیات امرت رس باٹے پیتے، پیت پیتمبر اوہو رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا

کھیل اک وکھایا۔ سنگر شبد کہے سُنو حکم اک جگدیشا، جگدیش رہیا ڈرٹایا۔ لیکھا مکنا موسیٰ عیسیٰ، اسم اعظم اکو رہیا پرگٹایا۔ محمد محمدی ویلا بیتا، محبوب کرے
 رُشٹایا۔ تینی اوتار ترے گن توں ہو اتیتا، ترے بھون رہیا سمجھایا۔ نانک گوہند نرگن دھار شبدی رُوپ ٹھانڈا سیتا، گنی تت نہ کوئے تپایا۔ سنگر شبد کہے ایہہ
 کھیل پر بھو پار برہم پتر میثور اپنا آپے کیتا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سب نے بھانا مٹنا میٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا وجود تن مائی
 خاک تپنا انگیٹھا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار گنی اک جلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدا آپ اٹھایا۔ کلج کہے پر بھو
 محمد وٹے گھوری، غصے نال ڈرایا۔ عیسیٰ کہے کی جگ بدلنا ضروری، پروردگار دے سمجھایا۔ موسیٰ کہے آگے کیہڑی کریئے مزدوری، کون چاکر رُوپ وٹایا۔ تینی
 اوتار کہن انت اخیر ہوئی مجبوری، موجودہ ہو کے حکم سٹایا۔ نانک گوہند کہے پر بھ جوت اگنی نوری، نور نورانہ نظری آئی۔ سنگر شبد کہے سب دی نیاد ہوئی
 پوری، پورنا پر بھ جو رہیا پائی۔ اپنی اپنی چک لو بھوری، بھرم آگے رہے نہ رائی۔ پینڈا آیا نیڑ منزل رہی نہ دوری، دُور ڈراڈا آپ جنایا۔ کلج شرع رہن
 نہیں دینی کوڑی، کوڑ کُٹب دینا مٹایا۔ اک پُرکھ اکال دین دیاں دی سرن منگنی دھوڑی، دُھر دا مستک لیکھ دئے بنایا۔ کوئی سوانی گرگھ رہے نہ نگدھ
 موڑھی، موڑکھاں اکو رنگ رنگایا۔ سب دی صفہ اٹھنی پھوڑی، پھوکٹ والا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ سوامی بے پرواہیا۔ کلج کہے پر بھو حضرت محمد اکھاں کڈھے لال، تیرے لال رہیا ڈرایا۔ عیسیٰ کہے آگے بند ہو جانا حلال، حلالی والا رہن کوئے نہ
 پائی۔ موسیٰ کہے سب دے سر اُتے کوکدا کال، کال نگارہ ڈنک وجایا۔ تینی اوتار کہن کسیدی کریئے سنبھال، سمبھل پیر نہ کوئے لکایا۔ نانک گوہند کہے ایہہ
 کھیل پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ کرایا۔ سنگر شبد کہے جگ چوڑی وکھری چال، چال نرالی آپ پرگٹایا۔ ستجگ ساچی ست دھرم بنا کے دھرم سال،
 دھرم دوارا اکو اک رکھایا۔ جتھے کھتری براہمن شور و لیش اکو ملے مان، ابھمان رہن کوئے نہ پائی۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا گان، پار برہم برہم
 مل کے وجے ودھایا۔ ست ستواد جھلے اک نشان، نشانے نچھاور کر کے گر اوتار پیغمبر سارے سیس جھکایا۔ ست ست دا اک ہووے اسلام، اعظم دا اسم
 اسم اعظم عظیم ال شان سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سٹایا۔ کلج کہے محمد کہا ویول اللہ، اللہ واحد وزید وزرے

وزور و زگول و زانظري آيا۔ زويله حق شريكه كزول غزله كميل غه زول، زميم ال زما شهنشاهيا۔ اعظمه ازول، قسه قبول حضرته ازول، ازيدے ازول و زيدے زول، زيرے نول نوازش وچ سرنايا۔ چشمه نزول، گوشه وزول، تهازه اوليل، كلازه كلوه، محتاجه ملوه، به محتاجه نور الاهيم۔ جياول اهو، كياول زهو، بيزاهل زهو، زمائل زموه، زيرے زاد، ارشاده شاد نظري آيا۔ مصنفه كلوه، منحرفه روه، بطرفه زوه، ذرا ذرا ذره ذره زينو سار نظري آيا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني كرپا كر، ايكادينا ساچا ور، پرده اوها آپ چكائيا۔ كلج كه كه محمد كه كه كزينه كزاه، كزته كزته كزوده كراشانيا۔ كشاده خوشامد وچ لوكائيا۔ زيهتيرے زوهو ضميرے بودهو، آخيره زيموه، زكيتيه زكيتيه زكالوه، يكه يك طرفه سوبها پائيا۔ شاهه شوشش ال الله هو، و له ولي ال كله كل ال مله، تلال ال طله، دين ال دله، دره دربار درگاه ساچي اك رُشائيا۔ خزبو خرا، محبوبو خرا، نزبو شرع، غربت حيرا، حرامه اما، كلجك پيغام، بارام رهيا سنايا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني جوت دهر، نهكلنك زان نر، مهاراج شير سَنگه وشنون بگلوان، سب دا ليكه ليكه وچ كر كه روا، روانگي پروانگي احصانگي وچ احسان اكه نه كوئه ركهائيا۔

★ ۲۳ اسو شهنشاهي سمت ۳ سكه يورام ده گرہ پنڈ كلا ضلع امرتسر ★

جنم مرن دا سب دا ليكها، لكه چوراسي ونڈ ونڈائيا۔ كال مهالك بولي وچ له كه ٹھيكا، لكهت رائے دهرم هته پھرائيا۔ چتر گيت سب داركه چتيا، كرنيا كرماں ويكه وكهائيا۔ تت وجود سب نول بدلنا پئے بھيكا، انڈج جيرج اُتبھج سبيج پھيري پائيا۔ جنها نول صاحب سنگر بنائے اپنا بيٹا، مهر نظر به نظير اُٹھائيا۔ نظري آوه نيتن نيتا، دور دراوا پنده چكائيا۔ سرتي شبد كرا كه ميتا، هتكارى هو كه جوڑ جُرائيا۔ انتم له كه جاوه اپنے ديسا، ديس دستر پنده مُكائيا۔ جس گهر وسدا رهه هميشه، پاربرهم پتر ميشور اپنا ڈيره لائيا۔ گر كههاں وكه كه اكو سوهر ا پيكا، پريتيم اپني گنڈه پوائيا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني كرپا كر، جنم مرن دا ليكها سدا مُكائيا۔ ليكه وچ جمه مردے، مُردى چو جنت اكھوائيا۔ اني نال تئاں والے سڑدے، مٹی خاك سر چھپائيا۔ جو صاحب

سنگرِ انترِ نرِ نترِ یادِ کردے، ساہِ سواسِ وِچوںِ بدلایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدے، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھایا۔ اوہ منزلِ حقیقی چڑھدے، پندھ اگے رہے نہ رانیا۔ درشنِ اِکوِ محبوبِ کردے، جو نظرے نورِ خدایا۔ کھیل ویکھ اگئی گھر دے، گہر گسپہر سہس جھکایا۔ سو سنت سہیلے منزل اپنی آپے وردے، وارثِ اِکوِ سوبھا پانیا۔ لیکھے وِچ کدے نہ جمے مردے، مُردے ہو کے مُریدِ مُرشدِ وِچ سماپا۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار اِکِ سرناپا۔ جنم مرن دا لیکھا گدا، مکملِ ملے اِکِ سرناپا۔ جس نے نام گایا اِکوِ تک دا، تخمِ تاثیر گیا بدلایا۔ آتم پر ماتم وِچھوڑے والا پندھ چکدا، چاروں کُنٹ نورِ رُشانیا۔ سنگرِ کرپا گرگھ من کلپنا وِچ کدے نہیں دُکھا، دُکھیاں دارو آپے لئے کرایا۔ جس ویلے ناتا جڑ جائے بھگت بھگوان پتا پت دا، کلپش درویش نیڑ کوئے نہ آپا۔ مارگ مل جائے اِکوِ سچ دا، ست ستوادی ہوئے سہاپا۔ جنم کرم دا لیکھا جگت نالوں ٹٹ دا، ٹٹی گنڈھ آتم پر ماتم اپنے نال بندھاپا۔ سدا وقت سہنجنا ساچے گھر ہووے سکھ دا، انند انند وِچ وجے اِکِ ودھاپا۔ اوہناں دا پینڈا ایٹھے اتھے سدا گدا، جنہاں مکمل ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ہر سنت سہیلے گرگھ گرگھ بھگت بھگوان ہو کے آپے چک دا، چار کُنٹ دہ دشا کھونج کھوجا پیا۔

★ ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۳ جاگیر کور دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

جنم کرم دا لیکھا جس مُکاونا، کمتی توں پرے ملے سرن وڈیایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اِکِ مناونا، پاربرہم پترِ میسور دُھر در گاہیا۔ ساچی سرن سچ سوامی انترجامی اِکِ تکاونا، دوجا دھیان نہ کوئے لگایا۔ پر ماتم آتم وِچ وساونا، نور نورانہ نور کر رُشانیا۔ دُھر دا ڈھولا گیت گاونا، گہر گسپہر صفت صلاحیا۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تس دیوے مان وڈیایا۔ جنم کرم دا لیکھا سدا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکاپا۔ جو سنگرِ شبد چڑھ گیا بیڑے، جیون نیا نوکا پار کرایا۔ چوراسی گھنمن گھیر کوئی نہ گھیرے، جم کی پھاسی نہ کوئے سزایا۔ دین دیاں کرے سد مہرے، نگاہبان مہر نظر اٹھاپا۔ پورب لیکھا سرب نیڑے، لہنا

اور رہے نہ رانیا۔ ایک رنگ رنگائے گروگر چیرے، چیلگر اکو دھار سمایا۔ کلج کوڑی کریا پار کر کے اندھ اندھیرے، ست جوت کرے رُشائیا۔ ست دوار اینکار جیہڑے آگے ویہڑے، دھرم استھان بھومکا سوئی سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار پٹی سرنایا۔ جنم کرم دا لیکھا رہے نہ باقی، حساب حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ کریا کرے سری بھگوان پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنی دیا کمائیا۔ بھاگ لگائے تن وجود مائی خاکی، خالص اپنا رنگ دکھانیا۔ آتم پر ماتم دس کے سچی ذاتی، نرگن نرگن میلے سچ سُبھانیا۔ ایہہ کھیل اگما کملاپاتی، پتپر میثور آپ جنانیا۔ پورب جنم لہنا دینا کرماں ویکھے باقی، پاکی پاک اپنا کھیل کھلانیا۔ بن صاحب سنگر کئے نہ کسے واٹی، ادھواٹے دسے سرب لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دی پونجی جنم کرم دی ویکھے راسی، رہبر ہو کے رستہ اپنا دئے دکھانیا۔

★ ۲۴ اسوشہنشاہی سمت ۳ گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

کرم کانڈ دا لیکھا ہووے ناس، جنم جنم وچوں بدلانیا۔ کریا کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت بنا کے داسی داس، سیوک سیوا اک سمجھانیا۔ نام چنا بن جہوار سن سواس، اجپا چپ آپ پرگٹانیا۔ امرت دے کے بوند سوانت، نہجھر جھرننا اک جھرانیا۔ شبد اگمی وجا کے ناد، دُھن آتمک راگ سنانیا۔ من منسامیٹ کے واد وواد، وکھ امرت روپ بدلانیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے چکانیا۔ توں میرا میں تیرا دھردا بنا ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ آتم پر ماتم پوجا پاٹھ، سمرن اکو اک دکھانیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جنم کرم دا لیکھا کرے پورا، پورن سنگر بے پرواہیا۔ جس دا جوتی جوت اگمی نورا، نور نورانہ شاہ سلطانا اک اکھوانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سرب کلا بھر پورا، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں اپنے نام دی دے کے تورا، تریا توں اگے پڑدا دئے اٹھانیا۔ سہائی ہووے جگت جگدیش جو دھا سوربیرا، بیرتا وچ بیرس اپنا اک چکھانیا۔ جگت جہان شرع کٹ زنجیرا، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ آتم پر ماتم ملن دی

دس اگئی تدبیرا، تقریرِ تحریرِ دا لیکھا دے چُکائیا۔ کھیل وکھاوے گہر گبھیرا، بے نظیرِ نظریہ اپنا اک بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ کرم دا لیکھا رہے نہ تن وجود، مائی خاک نہ کوئے سزائیا۔ جنہاں ملے حق محبوب، مُجبت وچ میاں بیوی اپنا رنگ رنگائیا۔ گھرانہ دس عرش اُچ عروج، علیجاہ پڑدا دے اُٹھائیا۔ منزل دس اک محدود، پینڈا اگلا دے چُکائیا۔ جدھر ویکھن اودھر موجود، چار کُنٹاں سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ جنم کرم دا لیکھا لہنا دینا تھے ناتا، نر نرائن دیوے سرنائیا۔ کرپا کرے پُرکھ بدھاتا، پاربرہم پتہر میثور بے پرواہیا۔ گرکھاں دے کے دُھر دا ساتھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں بن کے پتاما، سوامی انترجامی اپنی گود ٹکائیا۔ آتم جوتی دا بن کے جاتا، جگ جیون داتا دیوے مان وڈیائیا۔ دُھر فرمانِ سندیشہ دیوے ساچا، سچ کرنی آپ درڑائیا۔ جیو پند تن خاکی مائی کاجا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ جنہاں دے انتر نر نتر ہو کے دیوے اک بھروسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ دھرم رائے دا صاف کرے کھاتہ، پتہر گپت لیکھ نہ کوئے پرگٹائیا۔ کال مارے کوئی نہ ڈاکا، لاڑی موت نہ کوئے پرنائیا۔ گرگھ نور نور وچوں پرکاشا، پرکاش نور جوت وچ سمائیا۔ کرم دا لیکھا رہے کوئی نہ باقا، بقلم خود کھن والے سارے دے مُکائیا۔ گرکھاں پورا کر کے جنم جنم دا گھاٹا، گھاٹی منزل اپنی دے چڑھائیا۔ اگے مکے چوڑاسی والی واٹا، پاندھی بن کے انڈج جیرج اُتہج سیتج پھیرا کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں وسے سدا پاسا، پاربرہم پر بھ اپنے گھر وسائیا۔

★ ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گرہ پند کلا ضلع امرتسر ★

کرم کہے میرا جگ جگ ڈونگھا کھاتہ، خطرے وچ ویکھاں سرب لوکائیا۔ چار جگ سب دیاں سندا رہیا باتاں، بن سروناں سُن کے خوشی بنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پڑھدا رہیا گاتھا، جو گہر گبھیر رہیا پڑھائیا۔ پھر دا رہیا اُتے دھرنی دھرت دھول جس نوں دُنیا کہے ماتا، مات پت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دُھر

فرمان سری بھگوان مندا رہیا آکھا، آخر کار و ہار اندر اپنی کار کمائی۔ پرکھدا رہیا دین مذہب دیاں ذاتاں پاتاں، واٹاں وچ اپنا پندھ چکائی۔ من منوئے دیاں تکدا رہیا خواہشاں، کلپنا وچ جو دے دہائی۔ سوانگیاں دیاں ویکھدا رہیا راساں، گوپی کاہن وچ جہان جو اپنا رُوپ بدلایا۔ وچھوڑے والیاں تکدا رہیا راتاں، مورکھ مگدھاں گوڑھی نیند سوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ ساچی کار کمائی۔ کرم کہے میرا کھیل اچھل اچھل دا، ول چھل دھاری دتی وڈیائی۔ کوئی لیکھا سمجھ نہ سکے میرے گھڑی پل دا، پلک دے اندر اپنی کار دیاں بھگتائی۔ کسے اندازہ نہیں آیا میرے بل دا، بلدھاری دتے کھپائی۔ میرا دھیان اکو دھام اٹل دا، جس اٹل پدوی میری جھولی پائی۔ جو حکم سندیشے سب نوں گھلدا، دھر فرمانا اک درڑائی۔ او سے دے حکمے اندر میں ہر گھٹ اندر رلدا، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئی۔ کچھ میرا لیکھا اوس اگمی جل دا، جو جل تھل مہیئل اپنی کھیل دکھائی۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ بنا پر بھو کرپا کوئی نہ پھلدا، مانس خالی سارے نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ ساچی سیو لگائی۔ کرم کہے میں سب دا داتا، داتار دتی وڈیائی۔ پُرکھ اکال دا من کے آکھا، اکھراں توں باہر ڈیرہ لائی۔ تت وجود اندر میریاں نکیاں نکیاں شاخاں، جس دی گنت نہ کوئے گنائیا۔ نو سو نڑھنوں اکو وار کراں باتاں، باطن وچ اپنی کھیل کھلایا۔ بنا اکھاں توں آخر منزل تائیں جھاکاں، پڑدیاں وچوں پڑدا آپ اٹھائی۔ میریاں میٹ نہ سکیا کوئی واٹاں، وٹ بٹھے ویکھاں جگت لوکائی۔ میرا جو بن سدا جوانی اندر مارے ٹھاٹھاں، رُوپ انوپ اپنا اک درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری کرنی میری جھولی پائی۔ کرم کہے میتھوں بچیا رہیا کوئی نہ سادھ، سادھنا جگت نہ کوئے کرائیا۔ میں سب دی سندا رہیا دھی دھی آواز، جو دھرم دواروں پر بھ رہیا سٹائی۔ ایہہ میرے اندر راز، باہر کرے نہ کوئے شنوائیا۔ کھیل ویکھاں اگم تماش، طمع وچ جگت ہلاکائی۔ بن بھگتاں پوری ہوئی کسے نہ آس، بے آسے سارے دین دہائی۔ کرم کہے میں اوہناں دا داسی داس، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ بنا پُرکھ اکال توں میرا کرے کوئی نہ گھات، گھائل کر نہ کوئے دکھائی۔ کلجگ انت سری بھگوانت جنہاں نوں دھر سندیشے دتی اپنی دات، پٹی اکو دتی پڑھائی۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، متر پیارے دتے دکھائی۔ نام دی پونجی دے کے راس، رستہ دتا بدلایا۔ میتھوں سب کچھ گیا بھاگ، شبدی شبد حکم جنائی۔ میں ہو کے چرن کول کول چرن داس، داسی داس سپیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پورن دے کے اپنا وشواش، وشو دا واسدیو واستک وابستہ اپنے نال کرائیا۔

★ ۲۴ اسوشہنشاہی سمت ۳ مسانگھ دے گرہ نورنگاباد ضلع امرتسر ★

کرم کہے میرا اوتھے پیئڈا مگیا، اگا بچھانہ کوئے دکھائیا۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال گودی چکیا، چارگنٹ اپنی دیا کمائیا۔ نرگن زرویر ہو کے بچھیا، پاربرہم پترمیشور ہو سہائیا۔ شبدی دھار ہو کے بگیا، نعرہ اکو اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ کرم کہے میرا چلے کوئی نہ چارا، چاروں گنٹ دیاں دُہائیا۔ جنہاں ملیا ایکا اینکارا، اکل کل دھاری اپنا جوڑ جڑائیا۔ اوہناں بھگتاں کر کے نمسکارا، نمستے وچ اپنا سیس جھکائیا۔ ٹھانڈا ویکھ دُھر دربارا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ ایہہ کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر آپے رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ کرم کہے میں رہاں نہ بھگتاں کول، دُور دُراڈا سیس جھکائیا۔ جنہاں دے انتر توں میرا میں تیرا وچدا ڈھول، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ سب توں وکھرا بولن بول، انولت راگ الاہیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چول، چوجی پریتم مل کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے بھگتاں سنگ رکھائیا۔ کرم کہے میں کدے نہ آواں نیڑے، نکا ہو کے دیاں صلاحیا۔ سنگر شبد جنہاں نوں گھیرے، چاروں دشا ہوئے سہائیا۔ چاڑھے اپنے بیڑے، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ لیکھائے میرے تیرے، تیرا میرا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ صاحب سلطان کر کے مہرے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جتھے اکو روپ ہو گئے گرو چیرے، چیرا گرو وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں دا فیصلہ حقیقت وچ آپ نیڑے، لاشریک شرکت دئے کڈھائیا۔

★ ۲۵ اسو شہنشاہی سمت ۳ دارا سنگھ دے گرہ نورنگباد ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر کرو ہست اکھر، دستخط بنا قلم شاہیا۔ اگے رہے کوئی نہ وکھر، وکھرا وکھرا بنک سہانیا۔ چوٹی چڑھ کے تگیا اکو نور سحر، سکھر کرے رُشانیا۔ پوجا رہے نہ کوئی اٹ پتھر، پاہن سیس نہ کوئے جھکانیا۔ لوکمت جگت پریم دا کرنا نہیں کوئی یتن، یتھارتھ دتا درڑانیا۔ تئیں آگے اپنے وطن، بے وطن دی دیوے نہ کوئے صفانیا۔ میرا اکو سہنجنا ہونا پتن، پتھر میثور ہو کے رہیا سہانیا۔ لوکمت میں سچ سندیشہ جانا دسن، دہ دشاق پڑھانیا۔ بھگتاں اندر جانا وسن، واسطہ اپنے نال رکھانیا۔ ایشٹ توڑ کے مائی بدن، بدلی وچ عدل اپنا آپ کمانیا۔ سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں جاواں کڈھن، نرگن دھار میلا میل کرائیا۔ سہج سُبھائی کوڑ کڑیار جگت واسنا جاواں وڈھن، نام کھنڈا اک چکانیا۔ نسا کراں پوری جو تھی لوح اُتے منگی ارجن، عاجزی وچ عرض دتی سنانیا۔ جس ویلے بھگ اگنی پون لگی وگن، چار ورن جگت جلائی۔ اوس ویلے پُرکھ ابناشی جن بھگتاں دینا اپنا سگن، امرت رس بوند سوانتی انتر کھ چوانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کوٹ برہمنڈاں دا کرنا وزن، ترازو کندا تکر اکو اک اٹھانیا۔ مالک کسے دارہے کوئے نہ کھن، قضا دے مالک کائنات اپنا حکم ورتانیا۔ سرشٹی اُتے خوشیاں نال پھرے اجل، اعلیٰ عظیم تیری سیو کمانیا۔ تیرا اکو ڈھولا گیت گہر گمبھیر ہووے غزل، غرض گرگھاں پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مستک لیکھ بنانیا۔ دُھر مستک لیکھ بناؤنا آپ، پر بھ اپنی دیا کمانیا۔ بن تیری کرپا رہے کوئی نہ پاک، پُنیت پتت دے لوکانیا۔ چرن دھوڑی ملے کسے نہ خاک، خالص رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ اپنی ہتھیں کھولنے بھگتاں تاک، دوجا ہتھ نہ کوئے لگانیا۔ چار جگ دا بھوکھت واک، واقف کار پورا دینا کرائیا۔ مہر نگاہ نال لینا جھاک، جھاک اِتفاقی اپنی آپ رکھانیا۔ سجن سہیلے دینا ساتھ، سگلا سنگ بنانیا۔ سچ سادھی وچ رہیا آکھ، لوح تھی سو بھاپانیا۔ اک ہور اگنی بات، چرن کول بھیٹ چڑھانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی لبھیں آپے ذات، ضرورت گر اوتار پیغمبر رہن کوئے نہ پانیا۔ توں سب دا پتھر میثور کملاپات، پاربرہم برہم جلوہ گر نور رُشانیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھیلنا تیتوں اگنی جاج، یاچک اپنے لینے اٹھانیا۔ تیرا بھگت تیرا سنت بن تیرے نام دوجا شاستر سکے نہ کوئے واج، واک گیان دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ توں سب دا سخا سہائی باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرانیا۔ منزل

وکھاؤنی اگما گھاٹ، ڈھر دربارا اکو نظری آئی۔ جس گرہ نرگن جوت ہووے پرکاش، دیا باقی اور نہ کوئے چکائی۔ گرگھاں پوری کرنی آس، اصل وچ وصل ملے یار ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صدقڑے واری گھولی گھول گھمایا۔ سنگر شبد کہے کون واری کون گھولی، اپنا آپ بھیٹ کرانیا۔ کون بدلدار ہے چولی، کایا پنج تت بدلانیا۔ کون دسدار ہے بولی، انبولت راگ سنانیا۔ پُرکھ اکال کہا نال ہوئی، سچ سندیشہ اک سنانیا۔ ویکھو بھاگ لگن لگا اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول ملے مان وڈیانیا۔ جن بھگتاں رت سہنجنی موئی، پت ٹہنی آپ مہکانیا۔ لکھ چوڑاسی کرے بہڑی، دروہی کر کر گرلائیا۔ کچھ نانک نرگن ار جن دھار لیکھا لکھیا وچ راگ گوڑی، جس دی سمجھ جگ و دیا وچ نہ آئی۔ پر بھ دی کھیل کوئی نہ سمجھ لمی چوڑی، چاروں کُنٹ پندھ نہ کوئے مکانیا۔ سرشی دی درشی ہونی بوری، باورا رُپ دے لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی اپنے ہتھ رکھے ڈوری، ڈنڈاوت بندنا اپنی دے سبھانیا۔

★ ۲۵ اسوشہنشاہی سمت ۳ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگاباد ضلع امرتسر ★

گر ار جن کہے ویلا یاد کر جس ویلے تتی ہوئی توی، تارکا منڈل اُپر دھیان لگانیا۔ شبدی حکم سندیشہ میں پُرکھ اکال دتا جس ویلے ہووے اوتار چووی، چار بیس اپنا حکم ورتانیا۔ تیرا بھگت سہیلا سنگ نبھاوے روداس روی، روس توں پرے جس دی رُشانیا۔ پاربرہم پتر میثور اکو ڈھولا گویں، دین دنی دیا کمائیا۔ اپنی دھار چلاویں نویں، نو سو چرانوے چو کڑی جگ پندھ مکانیا۔ سچ سنگھاسن لگے بہویں، گوبند سیجا آپ سہانیا۔ گرگھاں اندر نرگن ہو کے سویں، سنگھ آسن سو بھا پانیا۔ پورب لیکھا سب دے کولوں لویں، اوتار پیغمبر گر بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک ورتانیا۔ لوح تتی کہے میرا تن وجود نہیں تیا، تپدی ویکھی جگت لوکانیا۔ جنہاں ہر کا نام چیا، اوہناں جگت دیوے سزایا۔ ساچا مارگ جس نے دسیا، اوہناں تت ملے سزایا۔ اندر پُرکھ اکال و سیا، باہروں دوزخ جگت لوکانیا۔ ار جن خوشی دے وچ ہسیا، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ کلجگ انت دے اندھیری مسیا، اماوس

اپنا روپ بدلایا۔ کوئی جگت سادھ رہنا نہیں سچیا، سنجم سُچ نہ کوئے وڈیایا۔ کرم کانڈ ہونا کچیا، کاجی گگریا کرے نہ کوئے صفایا۔ پُرکھ اکال آؤنا بھجیا، نرگن ہو کے پھیرا پانیا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ وجیا، واجب اپنا حکم ورتایا۔ میں اوسے دے حکمے اندر بدھیا، بندنا وچ سیس جھکایا۔ صدی چو دھویں سب دا بھار جانا لدیا، گر اوتار پیغمبر بھجن تھاول تھانیا۔ پورب لہنا لیکھا جانا کڈھیا، کھاتہ اگمی پھول پھولایا۔ کسے بھینو نہ آؤنا یدپ یدیا، یادداشت پچھلی رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھایا۔ توی کہے کیوں آیا چیار رِوداس، روی اپنا پھیرا پانیا۔ شکر بولیا اوتوں کیلاش، سندیشہ اک سٹانیا۔ میں کھیل ویکھیا خاص، پُرکھ ابناشی دتا درڑانیا۔ کلجگ انتم ہور تماش، طرح طرح دا نظری آیا۔ پرگٹ ہونا پُرکھ ابناش، جس نوں جنمے نہ کوئے مایا۔ گر اوتار پیغمبراں دا پھولنا کھات، لیکھا سب دا منگ منگایا۔ جن بھگتاں پچھے وات، واسطہ اپنے نال جڑانیا۔ آتم پر ماتم بنا کے ذات، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ توں میرا میں تیرا جس نے دسنی گاتھ، وشن برہما شو دی گنڈھ لئے کھلایا۔ ساچی منزل دس کے گھاٹ، گھر اکو اک سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنایا۔ لوح کہے میٹوں کیوں سارے کھندے تئی، اگنی اگت وانگ تپانیا۔ میں پریم پیار وچ ہو گئی ستی، ست ستوادی سیو کمایا۔ میری چوتھے جگ ہوئی گتی، گھر گسبھیر ملی سرنایا۔ میری کھل گئی پچھلی اکھی، اگلا لیکھا سو بھا پانیا۔ جس ویلے آؤنا کملا پاتی پتیر میثور بے پرواہیا۔ اُس دا لیکھ لکھاؤنا نہیں کسے دند تئی، تن وجود نہ کرے کوئے پڑھانیا۔ سو سوامی انترجامی اپنے نام دی آپ سٹانے پٹی، پٹنے والا اپنے نال ملایا۔ بھگت دوار کھول کے دُھر دی ہٹی، ہٹ ساچا اک چلایا۔ جتھے گر سکھاں دی ہووے گتی، سچکھنڈ ساچے ملے وڈیایا۔ ایہہ کتھا کہانی اگلی دسی، دست نال کرے نہ کوئے لکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو دستخاں والا لیکھ، لیکھا اپنا آپ جنانیا۔ جس دا آد جگاد اگمی ویس، اولڑی کار کمایا۔ کلجگ دھرے اپنا بھیکھ، بھیکھی سارے دئے مٹانیا۔ نرگن ہو کے نر نریش، نار کنت کرے رُشانیا۔ لہنا دینا دیوے دس دسمیش، گو بند لیکھا جھولی پانیا۔ سنت سہیلے گر گھ سجن لئے ویکھ، بھگت بھگوان اپنا جوڑ جڑانیا۔ سب نوں سانجھی دے کے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رانیا۔ توں میرا میں تیرا دیونہارا سچ سندیش، سندھیا پر بھاتی دا لیکھا دئے مکانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم کرے ہیست، ہتکاری اکو نظری آیا۔ جن بھگتاں

گرگھیاں ساچے سنتاں لگن نہ دیوے ترے گن مایا گنی سیک، امرت میگھ اک برسائیا۔ جو زرگن سرگن دھار لے بھیج، بھجن بندگی وچ اپنے نال ملائیا۔ آتم مانے دُھر دی سیج، سیج سُنہنجی ڈیرہ لائیا۔ رَویداس توں کھننا لیکھے والا لیکھ، جس دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر فرمانا حکم دیوے جس نوں سمجھے کوئی نہ وید، کتاباں وچ قطار نہ کوئے لکھائیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ نورنگباد ضلع امرتسر ★

گرگھ کی لکھیں چھیتی چھیتی، شتر و متر اگو گندھ پوائیا۔ ساچے گھر دا بن کے بھیتی، بھيو بھاؤ بھید رہیا کھلایا۔ پُرکھ اکال نوں کہنا بھل نہ جائے پچھلی ساڈی نیکی، نکے وڈے سارے تیری سیو کمائیا۔ جو تیرے ایشٹ دے بنے رہے نیکی، ٹکے مستک دینے لگائیا۔ کلجک انتم اُجڑن والی کھیتی، راکھا نظر کوئے نہ آئیا۔ سیج دوارویں سارے ہوئے پردیسی، دیس واسی اکھ نہ کوئے کھلایا۔ من کا من ہويا بھیکھی، بھگھیا مایا متا موہ منگے تھاؤں تھانیا۔ ساچا رہیا کوئے نہ چیتی، ہست کیٹ رہے گر لائیا۔ زرگن دھار آپے ویکھی، دکھری کار نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ دتی وڈیائیا۔ گرگھ کی لکھدا نال قلم شاہی، شوہر دا حکم دینا سنایا۔ کی ہونا تھل اسگاہی، اگلا پڑدا دے اٹھایا۔ کی حکم دیوے دُھر درگاہی، محبوب بے پرواہیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبراں لوکماں کرے جدائی، جدا جُز رہن کوئے نہ پائیا۔ کی ساتھوں ہوئی بے وفائی، وفاداری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کی کھیل کرے گوسائیں، گھر گمبیر دینا درڑایا۔ گرگھ سُن روداسے بھلے بھائی، بھاوننا تیری دے گواہیا۔ اوہ گھری سُنہنجی آئی، جس ویلے داراہ تکائیا۔ پُرکھ اکالا ویس وٹائی، دین دیا لا نور کرے رُشنائیا۔ سب دی کرنی اپنے لیکھے رہیا پائی، چار جگ دا پچھلا حساب مکائیا۔ ہس کے کہا گو بند میں بوٹا پٹیا کاہی، قلمماں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کسے دا بوٹا کسے دی جڑ کسے دی چوٹی چوٹی رہنی ناہیں، نر نرائن اپنا حکم ورتائیا۔ بھجاں پسارو آگے کرو باہیں، ہتھ بندنا وچ سیس جھکائیا۔ اگو چلنا حکم رضائی، رضا وچ سزانہ کوئے بھگتائیا۔ چاروں کُنٹ کال دُہائی، مہاکال ڈنک وجائی، ڈور و ڈبر و ڈبر کھڑکائیا۔ ایہہ کھیل بے پرواہی جس نوں سمجھے کوئے ناہیں، نانا پرکار اپنی کار

کمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔ گرگھ کی لیکھا کھیں جلدی جلدی، جل ترنگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ جدھر دیکھے چاروں کُنٹ اگت بلدی، بال بردھ رہے گر لائیا۔ مُشکل رہی نہ ساڈے حل دی، احوال پچھلے دین گواہیا۔ کرتے کھیل کیتی اچھل اچھل دی، ول چھل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ جیہڑی آسا سبجک تریتا دواپر کھجک رہی بھال دی، بھاؤ بھگت وچ راہ تکائیا۔ اوہ سینت ہو گئی کال دی، اشارہ مہاکال دکھائیا۔ جیہڑی کرنی جگ جگ گھالاں رہی گھال دی، سیوا وچ اپنی سیوا کمانیا۔ اوہ کھیل اوہ پُرکھ اکال دی، جو کل دھاری اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پینمبراں لوڑ رہی نہ کسے دھن مال دی، دھرنی توں کھہڑا دتا چھڈائیا۔ اگے کھیل دیکھنی پُرکھ اکال اگئی چال دی، چالو اپنا حکم کرائیا۔ آسا رہن نہیں کسے بننی سوال دی، سوال دلال نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی تک گئی تلوار ڈھال دی، ڈھک وچوں جھلک اپنی دے دکھائیا۔ سب نوں بندھن ڈوری رکھی جنجال دی، دیناں مذہباں وچ پھسائیا۔ انت کھیل کراؤنی جگت جہان دی، نرگن سرگن سرگن اپنا حکم ورتائیا۔ کھیل دیکھنی پُرکھ اکال مہربان دی، محبوب مُجبت وچ سمائیا۔ کچھ گھڑی آؤنی کال نال مل کے رائے دھرم شیطان دی، کھجک حصہ تھوڑا وچ رلائی۔ کار ورتنی اک پردھان دی، پردھانگی سب دی دے گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، دھار پرگٹے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی، انسان دی انسانی ندانی دیکھ دکھائیا۔

★ ۲۵ اُسو شہنشاہی سمت ۳ رادھا سوامی ڈیرہ بابا بگا سنگھ پرتاپ سنگھ دے نال ترن تارن ضلع امرتسر ★

آپ دی رسنا کہے جویں تہاڈی مَوج، موجودہ دیو جنائیا۔ گرگھو سنگر شبد دی کرو کھوج، انتر انتر دھیان لگائیا۔ چرن پریتی سمجھو جوگ، جگتی جگت گرو درڑائیا۔ اندروں کڈھو ہوئے روگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ نہجھر جھرنا امرت رس چگو چوگ، بوند سوانتی اک پُکائیا۔ کرو پرکاش نرمل جوت، گھر مندر اندر ہووے رُشائیا۔ کوئی رہے نہ چنتا سوگ، غمی نیڑ کوئے نہ آئیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نج نیز سنگر دا درشن کرو روز، بن اکھاں اگھ کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم دیوے ور، پرتام اپنی مَوج اک دکھائیا۔ مَوج دیکھن دا جس نوں چا، من منسا لو مٹائیا۔ سنگر شبد بناؤ اک ملاح، جو بیڑا اپنے

کندھ رکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دی صفتاں والی دے صلاح، سو مالک خالق پر تپالک اک اکھوائیا۔ پنا سَنگَرُو توں لبھے کسے نہ راہ، منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ بِنیتی وِچ کردے رہو دُعا، نمستے وِچ اپنا سیس جھکائیا۔ سُرْتی ہووے نہ کدے جُدا، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ گھر ساچا نچ آتم نظری جائے آ، آپ اپنا پڑا لَینا اُٹھائیا۔ سچ سوامی انترجامی دیونہارا سدا، نت نوت گرکھاں جھولی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مَوَچ وِچ اپنا رنگ چڑھائیا۔ مَوَچ ویکھنی جے ہووے نت، گر چرن دھیان لگائیا۔ سَنگَر پورا پتتاں کرے پوت، پُنیت دے بنائیا۔ سُرْتی شبد کرائے ہت، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چاروں کُنٹ پے دس، دہ دشا نرگن نور کرے رُشنائیا۔ واحد مالک دسے اک، ایکنکار الکھ اگم اتھاہ انامی اپنا پڑا دے اُٹھائیا۔ پیار مُجبت وِچ بن جاو ساچے سکھ، سکھیا وِچ ملے مان وڈیائیا۔ مانس جنم ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی لینی جت، من کا منکا اندرو اندر بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مَوَچ وِچ مجلس اپنے نال رکھائیا۔ مَوَچ ویکھن دا چاو گھنیرا، گھر سوامی گھنیا نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ تیرا میرا، تُوں ہی تُوں ہی انتر انتر راگ الایا۔ سو سَنگَر گن ندھانا مارے پھیرا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آئیا۔ آون جاون لکھ پوراسی کٹے گیڑا، جم کی پھاسی پھند دے کٹائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن بٹھے بیڑا، آتم پر ماتم اپنا میل ملائیا۔ مہربان محبوب مُجبت وِچ کرے مہرا، بے نظیر نظر اپنی اک اُٹھائیا۔ سچ سُنہنجا سو بھاؤنت ہووے کھیڑا، بند کواڑی کُنڈا کھڑکی اندروں دے گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی مَوَچ وِچ مَوَچودہ ہو کے درس وکھائیا۔ مَوَچ ویکھو سَنگَر چرن، چرن کول ملے سرنائیا۔ انتر کھلے نیتز ہرن پھرن، فُرنے سارے بند کرائیا۔ ساچی منزل ملے چڑھن، پنچ وکارا نیڑ کوئے نہ آئیا۔ سَنگَر شبد بن رسنا گلو پڑھن، اجپا جاپ اپنی دھار بنائیا۔ جھگڑا رہے نہ مرن ڈرن، جیوت جی سَنگَر وِچ سمائیا۔ صاحب سَنگَر دین دیال گرکھاں آوے پھرن، سُرْتی شبد نال جُڑائیا۔ سچ پریم دا کر لو پرن، پیا پریتم آپے اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی مَوَچ وِچ مَوَچ اپنا پڑا دے اُٹھائیا۔ مَوَچ ویکھنی جے ہو نزدیک، نیرن نیرا نظری آئیا۔ ہر کرتا لاشرپک، شرکت اندروں دے گوائیا۔ مارگ دس اک باریک، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ شبدی دھار ہو کرے تصدیق، ایڑا پنگل دوویں سیس جھکائیا۔ امرت رس پینا لا کے جھپک، نچھر جھرن دے

بھرائیا۔ ترے گن مایا توں کر اتیت، ترے پنج دا لیکھا دئے مُکائیا۔ کایا مائی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی اگ دئے بُجھائیا۔ سرتی شبد بٹھا کے پریت، پریتم ہو کے اپنے انگ لگائیا۔ ساچے گھر دے بنو و سنیک، جس گھر وچ چھپر چھن نظر کوئے نہ آئیا۔ صاحب سنگر ٹھا کر کرتا ملے ٹھیک، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مَوچ وچ مہر نظر اک اٹھائیا۔ مَوچ ویکھنی اندر وڑ، نو دوارے پندھ تجائیا۔ جتھے سنگر داتا داتار ہو کے لئے پھر، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ پیار وچ مُجّت وچ دکھاوے دُھر دا گھر، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک سچ سرور نہائے اگے سر، جتھے گنگا گوداوری جمنا سرتی نظر کوئے نہ آئیا۔ منزل حقیقی لاشریکی شرع توں باہر جانا چڑھ، جس محرابے محبوب ملے دُھر درگاہیا۔ ساؤن امرت جھرنا رہیا جھر، بوند سوانتی سب نوں رہیا پلائییا۔ تہاڈی مَوچ اوس دے گھر، جو اُجڑے گھراں رہیا وسا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مَوچ وچ مالک اپنا پڑدا لاہیا۔

★ پہلی کتک شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد اگنی کتک، کٹاکش دُھر دا نام لگائیا۔ دو جہان رہے بھٹک، برہمنڈ کھنڈ گرا لائیا۔ سچ سندیشہ ایک سخت، ست ستوادی آپ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر کے وقت، ویلا اپنے ہتھ جنائیا۔ نرگن دھار اینکار پوری کر کے شرط، پروردگار کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں دے کے اپنا درس، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جنم جنم دی سب دی پوری کر کے حرص، ہوس کوڑی رہیا گوائیا۔ رحمت وچ کر کے ترس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی بے پرواہیا۔ کتک کہے میں دیکھیا دو جہان، جہالت ویکھی جگت لوکائیا۔ میرا مالک مہربان، محبوب نور خدائیا۔ جس دی جگ چوکڑی دسدے آئے داستان، کلیاں وچ پڑھائیا۔ سو ہو کے جو دھا سور پیر جوان، جو بن اپنا رہیا دکھائیا۔ حکم سندیشہ دیوے آن، اینکارا اپنی کار کمائیا۔ شرع میٹے کوڑ شیطان، شریعت مول رہے نہ رائیا۔ سانجھا دس اک ایمان، کامل مُرشد ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے

دُھر در گاہیا۔ کتک کہے میرا آ گیا وقت سہیلا، سہنجنی رُت وڈیاہیا۔ کلجگ انتر سنجگ ہووے میلا، بلنی ہر جگدیش کراہیا۔ جھگڑا رہے گرو نہ چیل، چیل گرو نہ کوئے اھوایا۔ پُرکھ اکلا دین دِیالا پاربرہم پتر میثور اینکار ہوئے اک سہیلا، پروردگار سانجھ یار اپنا رنگ رنگایا۔ اچرج کھیل پتر میثور سچ سوامی اپنا کھیل، خالق خلق ویس وٹایا۔ سد وسنہارا دھام نوہیلا، زرگن سرگن سرگن اپنا حکم جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیاہیا۔ کتک کہے میں دساں شبد سندیش، فرمانا دُھر در گاہیا۔ جس دا لکھیا کسے نہ لیکھ، قلم شاہی نہ کوئے چترایا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی ہر گھٹ انتر زرتہ ہو کے رہیا ویکھ، پیکھت اپنی کار کماہیا۔ دھام سہا کے ایکا دیس، دشا دُھر دی کھوج کھوجایا۔ نیز رو کے کہا شیش، وشنوں و شو تیری دہایا۔ سرگن چلے کوئی نہ پیش، پیشوا بیٹھے سپس جھکایا۔ تیرا کھیل آد جگاد جگ چوکڑی ہمیش، ہمساجن اپنی کار کماہیا۔ سچ سندیشے دے کے گئے کیتن کیت، کوٹن کوٹ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی تیری اوٹ تکایا۔ کتک کہے تیری ایکا اوٹ، اوڑک دیاں درڑایا۔ کر پرکاش زمرل جوت، جوتی جاتے ڈمگایا۔ کھیل ویکھ لوک پرلوک، دو جہاناں پڑدا لاہیا۔ صدی چودھویں تیری موچ، مجلس اکو گھر بناہیا۔ گر اتار پیغمبر کردے کھوج، پڑدا لینا اٹھایا۔ شبد سنگر اکو بہت، پاربرہم برہم لینا منایا۔ آتم پر ماتم تیری گوت، دوجا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ من واسنا رہے کوئی نہ سوچ، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ کلجگ چنتا مٹا ہر کھ سوگ، دکھیاں درد گواہیا۔ بھاگ لگا کایا مائی دُھر دے کوٹ، کنچن گڑھ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچھنڈ دوارے آس رکھایا۔ کتک کہے میرے صاحب گھر گمبھیر، گور تیری سرناہیا۔ زرگن کٹ شرع زنجیر، سرگن کرے نہ کوئے لڑایا۔ سنجگ ساچا کر تعمیر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی امیر غریب، امر اپد اک دکھایا۔ لیکھا جان روداسے کسیر، گنگا گنڈھ پوایا۔ قلم نال بدل تقدیر، تدبیر اک جناہیا۔ جھگڑا رہے نہ پائے چیر، چرن کول ملے سرناہیا۔ امرت رس بخش اگتا نیر، نچ نیز اک رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کماہیا۔ دُھر دی کرنی کر کرتا، کرتب اپنا دے دکھایا۔ تیرا راہ تنگدے رہے جگ چار، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ اتار پیغمبر کرن پکار، پنے پنے سپس جھکایا۔ گرو گرو دیو کرن نمسکار، ڈنداوت وچ سر نوایا۔ کل کلکی اک اتار، نور جوت رُشایا۔ کھیل ویکھ سرب سنسار، سنساری

بھنڈاری بیٹھے سیس نوایا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اُجیار، اندھ اندھیرا کوڑ مٹایا۔ صاحب سلطان سرشٹی درشٹی اندر کر خبردار، بے خبراں خبر پُچایا۔ تیرا وقت پہنچیا آن، انک کل اپنی دھار لے پر گٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سٹنایا۔ سری بھگوان کہے سُن کار تک میرے کتے، تیرا کرم دیاں درڑایا۔ پچھلے قول اقرار کیتے پکے، سب دے لہنے پور کرایا۔ گر اوتار پیغمبر ہکے بکے، بھیو سکے کوئی نہ پانیا۔ چارے جگ ماندے تھکے، تھکاوٹ وچ لوکایا۔ سب دے چیتھڑ پُرانے پھٹے، چولا نظر کوئے نہ آیا۔ ہر کا نام لال گویا وچ گھٹے، کوڈی قیمت کوئے نہ پانیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی وکدی نال ٹکے، ہٹو ہٹ پھرایا۔ جگت کھیل چونکہ چنانچہ البتے، عالم گیر پڑدانا کوئے اٹھایا۔ کلج انت سری بھگونت سنگر شبد بھیجیا چار جگ دے گر اوتار پیغمبراں وٹے، واٹاں سب دیاں پور کرایا۔ حکمے والے رہن نہ دیوے پٹے، پٹنے والا لیکھا پور کرایا۔ سرشٹ سبائی دیکھے ایکا ستھر گھتے، گھائل کرے دین دُنی دا ماہیا۔ سندیشہ دیوے دیگرے بعد یکے، دُھر فرمانا اک سٹنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد آجا دُھر دے دُھلے، ہر کرتا حکم سٹنایا۔ فرمانا فرنیاں وچ کدے نہ بھولے، بھرم دینا مٹایا۔ مالک اکوکت کنتوہلے، ہر کرتا نور خدایا۔ جس نوں کہندے پاک رسوے، اصل وصل رہیا کرایا۔ اُس دا حکم اک معقولے، مکمل دینا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سٹنایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد دُلا رے، دیواں مان وڈیایا۔ چار گنت دے دیکھ اکھاڑے، کھنڈا کھڑگ نام چکایا۔ گر اوتار پیغمبراں لہنا مکیا ستاراں ہاڑھے، لیکھا پور کرایا۔ اگے آئی تیری وارے، وارتا دُھر دی اک سٹنایا۔ ساچے نام دا کر جیکارے، شبد ناد شنوایا۔ کرپا کرے بھگت وچھل گردھارے، گرور گہر گمبھیر دے وڈیایا۔ زرگن نور جوت ہوئے اُجیارے، اندھ اندھیرا دینا گویا۔ پُرکھ اکلا تیج سوارے، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ کل کلکی اک اوتارے، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سٹنایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ میری اک عرضوئی، عرض دیاں سٹنایا۔ کس نوں تیرے دوارے دیواں ڈھوئی، لگھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ تیرا بھگت ورا کوئی کوئی، کوڑی کرپا وچ لوکایا۔ کس دی سُر ت اٹھاواں سوئی، نیر اٹھ گھلایا۔ سچ دوار من عرضوئی، بینتی دتی سٹنایا۔ چاروں گنت پھرے دروہی، طوبی طوبی کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سندیشہ حق

سناٹا۔ سنگر شبد اٹھ پچھ گرو اوتار، سچ دیاں سناٹا۔ پیغمبراں کر خبردار، بے خبراں خبر سناٹا۔ کی باقی رہیا وچ سنسار، پچھنا تھاواں تھانیا۔ ایہہ حکم سچّی سرکار، نہ کوئی میٹ میٹاٹا۔ جس دا کھیل پچھے رہیا سدا نو نو چار، چارے کنت ڈنک وجاٹا۔ سو شاہ پاتشاہ سلطانا ہو اجیار، نور نورانہ نور چکاٹا۔ ساجن ویکھے خدمتگار، خادم اپنے پھول پھولاٹا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماٹا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر دسو میت، متر پیارے دیو جناتیا۔ کیہری ساچی چلاواں ریت، ریتوان دے وڈیاٹا۔ جھگڑا جھٹھے مندر مسیت، کایا کعبہ سو بھاپاٹا۔ تن وجود ہووے پتت پنتیت، پوت دیاں کراٹا۔ کون سوہلا ڈھولا کلمہ ناد سناواں گیت، انراگی راگ الاٹا۔ کون نام سندیشہ دیواں چیت، چتوت ٹھگوری من کوئے نہ پاتا۔ کس ٹھا کر ہووے پریت، کون پریت مل کے خوشی بناٹا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈاٹا۔ کیہرا نام کراں بخشیش، رحمت اک کماٹا۔ کیہرا کلمہ دساں حدیث، حضرتو دینا سناٹا۔ سب دا ویلا پچھلا گیا بیت، آگے نظر کوئے نہ آٹا۔ محمد رو کے مارے چیک، تیرے نام ڈہاٹا۔ موسیٰ کہے میری رہی نہ کوئے تصدیق، شہادت ونڈ نہ کوئے ونڈاٹا۔ عیسیٰ کہے میں ساتھی چھڈے نزدیک، دور ڈراڈا پھیرا پاتا۔ تینی اوتار کہن جگت ناتا ٹٹی پریت، پاربرہم پرہم تیری بے پرواہیا۔ گر کہن ساڈی آسا نسا پوری ہونی اڈیک، نانک گو بند راہ تکاٹا۔ تیرا کھیل لاشریک، شرکت دین دنی دے گواٹا۔ تیرے وچ اک توفیق، تیرا نام ڈہاٹا۔ سب دی آسا نسا پوری کر امید، آمد وچ اپنا پڑا دے اٹھاٹا۔ تیرا حکم دو جہاناں چلے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے کر شنواٹا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سناٹا۔ سنگر شبد کہے سُنو سندیشہ اینکار، اک اکلآ آپ درڑاٹا۔ ناتا چھڈ جگت سنسار، سرشٹی دی درشٹی وچوں سب نوں باہر کڈھاٹا۔ وسو اک سچّے دربار، جتھے وسے دھر درگاٹا۔ دیا باقی کملاپاتی کرے اجیار، نرگن نور جوت رشناٹا۔ تحت نواسی پُرکھ ابناشی اک اکلآ سوہے سچا سکدار، حکمے اندر اپنا حکم سناٹا۔ جس دا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کماٹا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کماٹا۔ کتک کہے میں ویکھیا پُٹ کے اکھ، آخر دیاں سناٹا۔ پر م پُرکھ ویکھ پرکھ، پرا پسنتی مدھم بیکھری دھار دتی بھلاٹا۔ اکو نظر آیا نور سچ، سچ سچّی وڈیاٹا۔ جو بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ سہاٹا۔ کلج اتنم ہو پرگٹ، نرگن نور جوت کرے رشناٹا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، وست امولک اک ورتاٹا۔ ساچی دے کے برہم

مت، منمت لیکھا رہیا مُکائیا۔ نرگن سرگن رکھنہار پت، پتہر میشور نُور خُدا ئیا۔ نام جیکارا بول اگھ، اگھ اگھنا آپ درٹا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر سر شئی وچوں کر کے وگھ، سچکھنڈ ساچے دھام بہا ئیا۔ سب داسا نجا کر کے جس، توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا دتا سنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے آپ اگھ ئیا۔ گر اوتار پیغمبر درگاہ ساچی جاؤ نک، ٹکلی اکو نال لگا ئیا۔ سچ پریم دی پئے کھچ، بن وجود مل محبوب خوشی منا ئیا۔ سب دامالک سا نجا پئے دس، دشا ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ جس نوں کھو جدے گئے کت، کیتے پھیریاں پائیا۔ اوہ سب دا بن کے پت، پتہر میشور ہوئے سہا ئیا۔ کروٹ وچ بدل کے پٹھ، ستمگھ ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ کتک کہے پر بھ چک دے پڑدا، اوہلا رہے نہ رانیا۔ سنگر شبد کہے سچ کھیل اگئی کردا، کرنی اک دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہہ مالک سچ گھر دا، در اکو اک سہا ئیا۔ کلجگ انتم ویس کر نہکلنک نرائن نردا، نر ہر اپنا پھیرا پائیا۔ دُھر دا نام اگئی شبدی دھار ایکا پڑھدا، دُھر فرمانا رانا اک اُچا ئیا۔ نہ چیندا نہ کدے مردا، مرن جس وچ نہ آئیا۔ جیسہرا تھم دتا پردا، پروہتاں رہیا سمجھائیا۔ ویکھو کھیل اپنے ہر دا، جو ہر دیوں رہیا اٹھائیا۔ جس دا لگھ چوراسی پھل رہیا جھڑدا، پت ٹہنی آپ ہلا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر اں گھاڑن رہیا گھڑدا، بھننہار بے پرواہیا۔ سو کھیل دکھاوے اگئی سر دا، سرور اکو اک سہا ئیا۔ جتھے بھگت سہیلا تر دا، دُرمت میل دھوائیا۔ منزل اک اگئی چڑھدا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ پُرکھ ابناشی درشن کردا، جوتی جوت جوت رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ سنگر شبد کہے میں صاحب پر بھ در حاضر، حضور دینا سمجھائیا۔ درویش ہو کے عاجز، بندنا سیس جھکائیا۔ سب دے اُتے ہوواں قابض، ویکھاں جگت لوکائیا۔ تھم دیواں اکو واجب، وضاحت نال سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دی ہووے اک عبادت، اکو نام صلاحیا۔ دین دُنی دی بدل کے عادت، اعلیٰ جاہ دیاں دکھائیا۔ ساچے در ملے رفاقت، فقرہ کوڑ نہ کوئے بنا ئیا۔ آتم دیکھ تیری امانت، پر بھ تیرے نال ملا ئیا۔ تیرا نور صحیح سلامت، سچ جوگ سکھدائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ علامت، متا موہ دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنا ئیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ کیوں روندے پیغمبر پیر، پاربرہم دینا سمجھائیا۔ پروردگار کہے انھاں دی کھسن لگی جاگیر، جاگرت جوت کری رُشنا ئیا۔ اوتار ہون لگے دیکر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ پُرکھ اکال کہے ست دھرم ہون لگا تعمیر، طمع دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سناٹا۔ سُن کے تھم گر اوتار پیغمبر آئے در ٹھانڈے ہوئے اکٹھے، اکو وار سناٹا۔ پر بھو آہ لے اپنے چار جگ دے پٹے، پاٹل تیری بھیٹ چڑھائیا۔ تیری دُنیا تیری سرشٹی تیرے پھڑائی تھے، خالی ہتھ دتے دکھائیا۔ اسیں بن گئے بھائی سکے، مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چھڈ کے پنچ تے، تیری جوت وچ سائیا۔ تیرے فرمانے سُنئے پچے، سندیشہ اک درڑائیا۔ تن وجود نہ جانئے کچے، بھانڈے ماٹی نہ پوچ پُچائیا۔ تیرے بنے رہئے پچے، پتا پوت گود اٹھائیا۔ جو جگت سندیش دے، بھوکھتاں وچ سناٹا۔ اوسے تے ہو گئے کچے، تیری اوٹ تکائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھے، سچ تیری سرنائیا۔ دین مذہب رہے کوئی نہ رٹے، جھگڑا دینا گوائیا۔ بن تیری کرپا ساچا لاپا کوئی نہ کھٹے، مندر ملن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم دینا ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں کرئے قول اقرار، پر بھ تیری سرن سرنائیا۔ بچن بولے تیری وچوں دھار، شبد شبد نال شنوائیا۔ سنسار وچ تیرا ناؤں آئے اُچار، اُجرت منگ نہ کوئے منگائیا۔ تیتوں کہہ کے کلکی اوتار، نہکلنک وڈیائیا۔ آپ کر کے نمسکار، نمو نمو سیس جھکائیا۔ سب کچھ تیرے اختیار، ساڈا اُجر رہیا نہ رانیا۔ کرپا کر آپ کرتار، قدرت اپنی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے آو سُنو تھم حقیقی، تھم دیاں درڑائیا۔ پچھلی چھڈ دیو ہُن ریتی، ریتوان رہیا سمجھائیا۔ سارے کہو اک نال چنگی پریتی، پریتم اکو دھر داماہیا۔ سب دی پچھلی اودھ بیتی، اگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ محمد کہے عیسیٰ کچھ دھیان کر اگلا، اگے کی دکھائیا۔ موسیٰ کہے میں ویکھاں کی جنگلاں، جوہاں دین دُہائیا۔ سب نوں پین والا پھندنا، پھاندکی اپنی ڈور رہیا اٹھائیا۔ جنہاں نوں بھل گئی دُھر دی بندنا، بندگی توں بنا بندے دین دُہائیا۔ دھرم دوار اوہناں نوں ٹنگنا، جگت کوڑ قصائیا۔ کتک کہے کچھ میرے وچ لیکھا ونڈنا، حصے اگلے رہیا پائیا۔ گرکھ ورلے جگت جہان لنگھنا، شتوہ دریا پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ کتک کہے میری ونڈ اک نئی، ہاڈھ ستاراں دتی سمجھائیا۔ پر بھ دی دھار ہونی نکھی، جگ نیتر نظر کوئے نہ پائیا۔ بنا بھگتاں توں رہے کوئی نہ سکھی، ساکھیاں سناٹا۔ چار جگ دی پچھلی کڈھ کے چٹھی، گر اوتار پیغمبر ایں دینی پڑھائیا۔ جس نوں سارے کہن انڈ ٹھی، نیتراں اگے کرے رُشناٹا۔ پہلی کتک کہے میری اوہ متی، جو متر پیارا گو بند گیا سمجھائیا۔ سب نوں گھر گھر ہوونی چچی، یاچک

نظر کوئے نہ آئی۔ نیز روون مُنی رکھی، رکھیشتر سمجھ کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک اُچائی۔ پیغمبر کہن کی تھم سندیشہ لگا آون، اگئی آواز جنائی۔ رو کے کہے اُنجا پون، پون پانی نال دُہائی۔ سب دا لیکھا آیا مُکاون، ہر کرتا دُہر درگاہیا۔ بھگت سہیلے آیا ملاون، جگ وچھڑے جوڑ جڑائی۔ کلجک وچ سنجگ آیا بدلاون، بدلی کرے تھاؤں تھانیا۔ کوڑی کرپا آیا ہٹاؤن، ہٹ و نجاوے پھول پھولائی۔ ایکا نام آیا جپاؤن، جگ جیون داتا دُہر درگاہیا۔ کل کلکی آیا اکھواؤن، بنا اکھراں کر پڑھائی۔ سچ دوارا آیا وساؤن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کتک کہے دیکھے کرم اچاری، اچرج کھیل بنائی۔ جگت جگیا سو ویکھ سنساری، سرب رہیا اُٹھائی۔ نو سو نڑھنوں بھگتاں نوں درشن دینا اچ دی رین اکو واری، دُور دُراڈے آپ اُٹھائی۔ ستاں دیپاں کرے خبرداری، نواں کھنڈاں ڈنک وجائی۔ جگت سادھاں دے آدھاری، بھگتاں نام شنوائیا۔ نیز کھولے ویکھو اگھ اگھاڑی، لوچن بند نہ کوئے کرائیا۔ بھو گھلائے دُہر درباری، ہر کرتا شہنشاہیا۔ صدی چو دھویں او سے دی آئی واری، جس دی وارتا آئے سنائی۔ زرگن جوت کرے اُجیاری، نور نورانہ ڈمگائی۔ چاروں گنٹ کرے خواری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کچھ لیکھا کھن لگائے درشن سنگھ لکھاری، قلم گرگھ کولوں ہتھ پھرائیا۔ حاضر ہو جانیو سنساری بھنڈاری، پچھلا پندھ مُکائی۔ نیزے ڈھک جاؤ سنگھاری، سچ نال سنائی۔ تینی اوتار ویکھو درباری، ہر کرتا دُہر درگاہیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد اگھ اگھاڑی، نیناں نین تکائی۔ نانک گو بند تلو جوت زرنکاری، زرگن نور جوت رُشائیا۔ سارے کرو اک نمسکاری، ڈنڈوت بندنا سجدہ سپس جھکائی۔ پھیر بولوشد جیکاری، ڈھولا دُہر درگاہیا۔ کھیل ویکھو اگم اپاری، اپر مپر سوامی آپ وکھائی۔ جس دی وارتا گاؤندے آئے وارو واری، جگ چوکڑی لیکھ لکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو اپنا تھم ورتائی۔ سنگر شبد کہے کی لکھاری لکھدا، لیکھا دینا درڑائی۔ اگے تھم ورتنا اک دا، اینکار ہوئے سہائی۔ جو مالک سب دا دسداء، دہ دشا وچ سہائی۔ جس نے رُپ دھریا اگئی پت دا، پتر میشور نظری آئی۔ اوہ لہنے دینے سرب نچھدا، جگ چوکڑی کھوج کھوجائی۔ پاسا بدل کے اپنی پٹھ دا، ستمگھ ہو کے سو بھاپائی۔ جن بھگتاں وقت سہنجننا کرے جت دا، ہاردی ویکھے کوڑ لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُہر دا تھم اک سبھے دے سنائی۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو آو اگے، شو شوئے سیو کمائی۔

نرگن دھار سب نے اپنے ہتھ بدھے، بندنا سیس جھکائی۔ پُرکھ اکال کہے کیوں تہانوں دتے سدے، فرمان اک جنایا۔ انت اخیر نگاہ مارو اپنے جگے، دین دُنی ویکھ دکھایا۔ کلجک جیو بگڑے پے بگے، ساچارنگ نہ کوئے رنگایا۔ وہ دشا گنی لگے، امرت سیج نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دسیئے پر بھ ٹھاکر، اگے بھيو کوئے نہ پانیا۔ توں گھر گمبھیر ڈونگھا ساگر، گر اوتار پیغمبر تیرے انتر تاریاں لایا۔ اکھراں وچ تیرا نام کردے گئے اُجاگر، صفتاں وچ ڈھولے گیت سنایا۔ در درویش، بن دے رہے عاجز، خادم ہو کے دُھر دی سیو کمایا۔ تیرا حکم مندے رہے واجب، در ٹھاندے سیس نوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پڑدا دئے چُکایا۔ گر اوتار پیغمبر و میں پڑدا لگا چکن، ہر کرتا رہیا سنایا۔ سب دا بینڈا لگا من، مکمل رہیا درڑایا۔ جودھا سور پیر شبدی لگا اٹھن، نوجوانا ویس وٹایا۔ سنگھ شیر ہو کے لگا بکن، نام بھبک اک سنایا۔ سب دے کولوں لہنا دینا پورب لگا بچھن، پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کچھ بچھلی کر یاد، پر بھ تیرے اگے سرناپا۔ پڑدا کھول اکٹا راز، رازق رحیم دے جنایا۔ جیہڑے سُنڈے نہیں تیری آواز، اوہ کلجک سادھ لینے اٹھایا۔ سب دے مگر لگاؤنا شبد اگئی باز، بازاں والے ویس وٹایا۔ اِکے حکم نال کھول دے جاگ، سٹا رہن کوئے نہ پانیا۔ تیرے حکم دا ہووے راج، رعیت اپنی اتم لینی بناپا۔ ساچے دھرم دا چلا جہاز، نیا نوکا نظر کوئے نہ آپا۔ اِکے وار کردے کاج، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ ساڈے ہتھوں پھڑ لے واگ، خالی ہتھ سیس نوانیا۔ تیری جوت دا جگے چراغ، شمع اِکو نور رُشناپا۔ اسیں وعدے کردے آج، گر اوتار پیغمبر رہے سنایا۔ جس ویلے آوے پہلی ماگھ، دین دُنی وچ ڈنک دینا وجایا۔ ساڈے وڈ وڈ ہون بھاگ، وڈ بھاگی دینی وڈیایا۔ منوآ کوڑ رہے نہ باغ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ ساچا حکم دے شتابی، شرع وچ وڈیایا۔ عشق رہے نہ حقیقی مجازی، مزہ اپنا دے چکھایا۔ جگت انکڑیاں دی ودھ گئی آبادی، گر گھ نظر کوئے نہ آپا۔ کچھ یاد کر قول بغدادی، جو نانک آیا سمجھایا۔ کچھ لیکھا ویکھ ماضی، رام دئے گواہیا۔ کلجک انتم گر اوتار پیغمبر مالک رہے نہ کوئی آراضی، سب دا لیکھا دینا مُکایا۔ پروردگار سانجھے یار اوہ فتوے والا بن جا قاضی، قضا اپنے نال ملایا۔ جگ دی اُلٹ دے بازی، بازی گر اپنا سوانگ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سارے

ہوئے راضی، خوشیاں وِج تالیاں دیئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر و ایکا وار چرن جاو و چھوہ، چھوہرے بانکے دیاں بنایا۔ لنگھ جان دیو چھبھی پوہ، کھیل اپنا دیاں دکھایا۔ جو کرنی سو آپے جانی ہو، ہوکا دیوے جگت لوکایا۔ نرگن جوت دی کر کے لو، لوآں پُریاں پڑدا لاہیا۔ اپنے ورگا آپے ہو، کراں کھیل تھاؤں تھانیا۔ سب دے کولوں نام دی وستو لوآں کھوہ، خالی دیاں کرایا۔ شبدی دھار کھج سبجگ بیل بنا کے ہل دیواں جوہ، جوگی جوگیشتر سمجھ کوئے نہ پانیا۔ اُچے ٹلے پر بت سمند ساگر ڈو نگھی کھائی لوآں ٹوہ، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ کسے نال کراں نہ کوئی دھروہ، کراں دی دیواں سزایا۔ جن بھگتاں نجھر جھرن امرت رس دیواں چو، بوند سوانتی آپ پُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا آپ اُٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چھبھی پوہ تے ہونا کی، ہر کرتے دے درڑایا۔ پُرکھ اکال کہے میں شبد سندیشہ دینا جی جی، جیوت جگ جنایا۔ ساچے نام دا یج دینا بی، اپنی ہتھیں آپ ٹکایا۔ ست دھرم دی چلا کے لپہ، مارگ اکو دینا دکھایا۔ بھگتاں کولوں رکھا کے نیہ، مندر سوہنا دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک سناپا۔ گر اوتار پیغمبر و آگے ویکھو حالت جگ، سچ نال سمجھایا۔ شبدی حکم لگاؤنی آگ، چاروں گنٹ نہ کوئے بھجھایا۔ دھیرج والا ٹنٹاگ، سانک ست نہ کوئے دکھایا۔ سب نے لبھنا بھج بھج، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آپا۔ کسے توں دکھرا کسے توں الگ، کسے دے اندر بہنا ڈیرہ لایا۔ جے کوئی تکے تے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملے دُھر درگاہیا۔ حکمے نال لینے سد، حکمے وِچ بھوایا۔ پھر سکے کوئی نہ بھج، بھجیاں راہ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، سہ دی کھیل رکھے اپنے ہتھ، گر اوتاراں پیغمبراں توں کرائے دستخط، خطا سب دی ویکھ دکھایا۔

کرپا کر دُھر دے ہری، ہری ہر دے سمجھایا۔ کی کھیل ہونا خنسی تری، بری دے دُہایا۔ پُرکھ اکال کہے حکم دی دھار ورتنی بڑی، سرکار سنسار سمجھ کوئے نہ پانیا۔ اک نویں پرگٹ کر کے چھڑی، چھار سب دی دینی اڈایا۔ جیسہڑی عیسیٰ اڈیکدا رہیا گھڑی، اوہ پنا گھڑیاں توں دینی کھڑکایا۔ کوئی رہن نہیں

دینا شرعی، شریعت شرع نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتائیا۔ تھم کہے میں سدا کراں اڈیک، کون ویلا ملے وڈیائیا۔ میں ویکھدا رہواں تارتخ، کون ویلا توارتخ دیاں بدلایا۔ پُرکھ اکلا پاوے بھیکھ، بھکھیاں جھولی دئے بھرائیا۔ کلج کوڑی کریا کر تصدیق، شہادت گر اوتار پیغمبر دئے درڑایا۔ پھر کوئی رہے نہ کسے دامیت، مترپیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیا۔ جن بھگتاں انتر کر کے ٹھانڈا سیت، سیتل دھارا امرت کھ چوایا۔ سچ پریتی وچ جیون کرن بتیت، بیتا جیون اپنے لیکھے لائیا۔ کدے نہ تئے اک پریت، پریت ملے ہر گوسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے دے کایا مائی بھیتہر بھیت، باہر نظر کسے نہ آئیا۔

★ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال نرگن دھار آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن چارے کوٹاں سو بھاپایا۔ سنت سہیلے جن بھگت ویکھے نادی پتر، پتا پوت اپنی گود سہایا۔ کلج کوڑی کریا کرنی کدے نہ جاوے مکر، بھے بھو اندر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن شکر، شکرانے اندر سارے سیس نوائیا۔ کوڑی کریا موہ ہنکار وکار ممتا من رہے نہ بچرہ، ست ستواد اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دُتیا بھو رہے نہ جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مایا ممتا میٹے اگ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سنا کے چھند، سنسار روگ جنم ویوگ دئے مٹایا۔ ورن برن پار کرا کے حد، سچ دوار ایکنکار اکو اک دکھائیا۔ شبد اگئی انادی ناد جائے وچ، دُهن آتمک راگ ایکا ایک سٹایا۔ سنت سہیلے صاحب سوامی انترجامی درگاہ ساچی لئے سد، ساجن میت پریت اکو اک سمجھائیا۔ بن مکے کعبے کرا کے اگما ج، جُجرہ حق حقیقت اک سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دُتیا بھو رہے نہ مات، ماتر بھومی سب دی ویکھ دکھائیا۔ نو

ست کرے اک جماعت، جملہ اکھر اکو اک پڑھائیا۔ کلج کوڑی کریا مٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا سور یہ چند اک سہائیا۔ برہم پاربرہم دس کے اپنی گاتھ، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سہائیا۔ ساچی منزل چڑھاوے اپنے گھاٹ، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پیٹڈا دے مکائیا۔ ایکا ایکنکار ایکا جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نورو نور کرے رُشائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر کایا مائی ستھر دیوے ساتھ، سگلا ساتھ سوار تھ پرمار تھ وچ اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سندیشہ نر نریشا نرگن سرگن سرگن نرگن اکو اک سنائیا۔ دُتیا بھو رہے نہ سر شٹی، سرب کل ویکھے تھاؤں تھانیا۔ دین دنی دی بدل دیوے در شٹی، دیاوان مہر نظر اک اٹھائیا۔ مانو مانگھ مانس اک دوارے ہووے اشٹی، اشٹ دیو سوامی اکو اک سو بھاپائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم نرگن کرے گرہستی، نر ویر نر اکار اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دُھر دربار درگاہ ساچی حق مقام، مکمل اپنا تھم ورتائیا۔ دُتیا رہے کوئی نہ ورن، وار تا اکو اک سنائیا۔ نیتر کھول کے ہرن پھرن، نچ نین کرے رُشائیا۔ بھے مکا کے مرن ڈرن، مر جیوت روپ جنائیا۔ سنت سہیلے آوے پھرن، گرگھ گر گر گود اٹھائیا۔ منزل منزل محبوب والی چڑھن، مُجبت وچ مل کے وجے ودھائیا۔ ۹۹.

توں میرا میں تیرا گیت سہاگی اکو پڑھن، نغمہ نام کلمہ کائنات جنائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی بخشے اکو سرن، سرنگت سرناگت دُھر دی دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دروازہ غریب نوازا اکو اک کھلائییا۔ دُتیا بھو رہے نہ لوک پر لوک، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پاتال آکاش گگن گلگنتر وجے ودھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جنائے اک سلوک، سوہلا ڈھولا شبد وچولا شبدی شبد جنائیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ ساچے کوٹ، کنچن گڑھ اندر وڈ مندر اکو اک سہائیا۔ نرگن نور پرکاش کر جوت، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنگیت ترے گن اتیت ترے بھون دھنی اپنا راگ سنائیا۔ دُتیا بھاؤ رہے نہ بھاؤ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ پر بھ ملن دا بخشے انتر چاؤ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ سچ سوامی انتر جامی کرے سچ نیاؤں، حق حقیقت ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگونت پکڑے باہوں، لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھائیندا۔ دیوے وڈیائی تھائیں تھاؤں، تھان تھنتر سو بھاپائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگ ہنس روپ بدلائیندا۔ سر دیوے ٹھنڈی

چھاؤں، سمرتھ اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مارگ لائے گھتھے راہوں، رہبر ہو کے اکو راہ چلائیندا۔

★ ۳ کتک شہنشاہی سمت ۳ ڈیرہ بابا جیمیل سنگھ بیاس گرچرن سنگھ نال ★

ستگر شبد اگئی استھان، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ بن چھپر چھن مکان، ست دوارا سو بھا پائی۔ جس گرہ دیا باقی جگے مہان، نرگن نور جوت رُشائیا۔ اٹاں پتھراں والا نہیں نشان، جگت نشانہ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جس گرہ اندر ست سوامی انترجامی وسے آن، انک کل دھاری اپنی سو بھا پائی۔ سو مندر ہووے پروان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جس گرہ اپنا کھیل دکھائی۔ تھان بھومکا سوہے گھر، گرہ مندر ملے وڈیائی۔ جس انتر نرنتر ستگر شبد گیا وڑ، اگئی روپ اپنا بھو کھلایا۔ ساچی پوڑی منزل حقیقی چڑھ، جگت دوارے پندھ مکائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم شبدی دھار ستگر پھڑ، میل ملائے سچ سُبھائی۔ جھگڑا رہے نہ نو در، اڑا پنگل سکھمن پینڈا دئے مکائی۔ سچ سہا کے اک سر، ڈرمت میل دکھیاں دئے مٹائی۔ تس مندر وچ ست سچ دا سدا ور، جس دا وارث اکو نظری آئی۔ ساون کھیل ساول ہو کے گیا کر، رُت رُتڑی نام نال مہکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا مندر مکان اک سہائی۔ مکان کہے میتوں کوئی نہ جانے اٹاں پتھر، ماٹی گارا نظر کوئے نہ آئی۔ میرے وچ سب داماہی ستا وچھا کے ستھر، سگلا سنگ نرگن سرگن ویکھ دکھائی۔ جنم مرن دی مرض رہن نہ دیوے کسے کسر، آون جاون لگھ چوراسی گیڑا دئے چکائی۔ پریم پیار اندر جیون کیتا بسر، بچھرت وچھڑے جوڑ جڑائی۔ دس کے اکو نغمہ نام اگئی نقش، لاشریک پڑدا دتا اٹھائی۔ کھیل دکھا کے اُپر عرش فرش، دو جہاناں سری بھگوانا ایک رنگ رنگائی۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اُپر کر کے ترس، چار ورن اٹھاراں برن بخشی سچ سرنائی۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ جھگڑا کر کے ترک، ثرت آتم پر ماتم سرتی شبدی میلا لیا ملائی۔ انتر نرنتر رہن نہ دتا کوئی فرق، فرقیوں وچوں پھڑ پھڑ سارے باہر کڈھائی۔ سچ دھام سچ مارگ سچ سوامی میل کے امرت میگھ دتا برکھ، بوند سوانتی نچھر جھرنانا بھی

کول آپ ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر جن میل اپنے گھر، گرگھ گر گر گود اٹھائیا۔ مکان کہے میرے اندر سننگر ساون کیتا واسا، بستی سوہنی دتی وسائیا۔ اکو اک دارکھ بھروسا، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ نج گھر نور جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیر سرب مٹائیا۔ من ممتا موہ وکار کوڑ گڑیار جھوٹھا دسیا تماشا، طمع لوبھ ہنکار گوائیا۔ سرت شبد کھول کے خلاصا، کھلی پھردی آتما شبد ڈوری نال بندھائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دامیلا جوتی جاتا، جیون جگت بھگتی وچ بدلایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ اندھیری راتا، ست دھرم داسا چند چکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھیا دس کے اک بھروسا، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں اگلا لیکھا دتا درڑائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن جس دا صفتاں والا دسدی رہی خلاصہ، خلق دا خالق سرشٹ دا پالک دین دُنی دا مالک سب نوں دتا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دُھر دربار درگاہ ساچی مقامے حق ایکا ایک دکھائیا۔ مکان کہے میرا کوئی دیکھو نہ کھڑکی دروازہ، درے دربار ملے وڈیائیا۔ سب دا مالک اکو غریب نوازا، گھر گھیر بے پرواہیا۔ شاہو بھوپ لکھ چوراسی آتم راجا، پاربرہم پتر میثور نظری آئیا۔ جس دی شبد دھار سننگر ساون جاگا، نیتز لوچن اٹھ انتر اک گھلایا۔ اُچیا اک ویراگا، ویری اندروں دتے کڈھائیا۔ پریم پریتی انتر لاگا، من واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت ملی بوند سوانتا، اگنی تت بُجھائیا۔ سچ سوامی جان کے اکو جاتا، چرن کول کول چرن بن سیس سیس جھکائیا۔ کھیل ویکھ پُرکھ ابناشا، دین دُنی پڑدا لاہیا۔ کچھ شبد سندیشہ ملیا ساچا، دُھر دا حکم اک اُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑدا اوہلا بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ مکان کہے میرے انتر کرو وچار، نج نیتز دھیان لگائیا۔ ساچا ویکھو اک پیار، جو مُجت رہیا درسائیا۔ دین دُنی توں باہر، سننگر اکو نظری آئیا۔ جس نے بھیجے گرو اوتار، پیغمبر پنج تت خاکی تن ہنڈھائیا۔ سو شبد سننگر سب دا سکدار، آد جگادی نظری آئیا۔ لکھن پڑھن توں باہر، رسنا جہوا کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن بخشدا آئے پیار، نام سندیشہ نر ریشا اکو اک سنائیا۔ مکان کہے میرے اُتے کرو اعتبار، جو حکم ملیا دُھر دربار، سننگر ساون سنیا ایکا وار، اک اکلے دتا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی آد جگادی برہم برہمادی اپنا پڑدا رہیا اٹھائیا۔ مکان کہے اک دن آئی اگنی آواز، بن کنناں دتی سنائیا۔ شبد شبد دا کھول کے راز، نرگن نر ویر کیتی پڑھائیا۔ بنا سیس توں دس آداب،

نمستے دتی جنائیا۔ دے کے اک خطاب، مخاطب ہو کے پڑدا لاہیا۔ وقت سہنجنا ہووے لوکمت، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنے اک جماعت، دین مذہب رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ ویلا وقت ویکھے پُرکھ ابناش، کرنی دا کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دا زرگن سرگن سرگن زرگن کھیل تماش، گوپی کاہن منڈل منڈپ اپنی راس رچائیا۔ اک اکیلا آشا پوری منسا کرے خواہش، خالق خلق اپنی دیا کمائیا۔ مکان کہے سنگر شبد دی بنا سنگر توں کرے نہ کوئی تلاش، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مکان صاحب نشان، جس گرہ سری بھگوان اپنی دیا کمائیا۔

★ ۱۳ کتک شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن حکم مٹنا شاہ سلطانی، سیس جگدیس اک جھکائیا۔ چار گنت دہ دشا جوہ رہے نہ کوئے بیگانی، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مالک خالق پرتپاک سب دا جلوہ گر روحانی، نور نورانہ بے پرواہیا۔ آد جگادنت نوت جس دی کھیل مہانی، مہما بودھ اگادھ ناد شبد پڑھائیا۔ جس دا کھیل ایٹھے اوتھے دھرنی خاک اُپر اسمانی، اسم اعظم بے نظیر اک دکھائیا۔ لیکھا لکھ نہ سکے کوئی کاتب نال کافی، کائنات کلیاں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ بھوپا سکے نہ تن وجود جسمانی، پڑدا اوہلا انتر نہ کوئے اٹھائیا۔ سو صاحب سوامی لیکھا جانے دو جہانی، زرگن نرکار نر ویر اپنی کار کمائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر ایں بنیا رہیا دانی، وست امولک امل اپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن مٹی اک رضا، رازق رزق رحیم سیس جھکائیا۔ دُھر سندیشہ ساچا کلمہ سنسنی اک ازاں، عظیم الشان اعلیٰ اعظم ازے مہہ مکان اک رُشنائیا۔ جس دوارے کدے نہ بلدی سزا، مہر وچ مُجبت اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن نرکار نر ویر نرکار سب دا ابا، امی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اکو ویکھنا ابا امی، عملاں توں رہت نظری آئیا۔ جس دی دھار آکار وچ کدے نہ جٹی، نرکار نور جوت رُشنائیا۔ جگت ڈور سنسار وچ کسے نہ بٹھی، مُجبت وچ مل کے وجے ودھائیا۔ نیز پین کدے نہ ہووے اٹھی، نین مؤند نہ وقت لنگھائیا۔ سو مالک خالق وڈ داتا دُھر دا دھنی، نام بھنڈارا اکنکارا اکو

اک ورتایا۔ دیونہار پرکاش سورہ چٹی، جوتی جاتا پڑھ بدھاتا ایکا نور کرے رُشنا یا۔ نام سندیش سناوے نہ کدے کسے کٹی، دُهن آتمک راگ اگنی ناد شنوایا۔ جس دی جگ چو کڑی آیو لمی، ورکھاں وچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنا آپ کرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ملیا اک سہارا، صحیح سلامت صاحب دتی وڈیایا۔ جگ جیون داتے جگ وچوں کیتا کنارہ، پار اُرار پینڈا رہیا نہ رایا۔ پروردگار سانجھے یار وکھایا اک دوارا، دوار کا واسی مل کے سارے بیٹھے سپس جھکایا۔ اکو نور نور کر اُجیارا، جوتی جوت ڈمگایا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، حکم وچوں سنا یا۔ توں میرا میں تیرا دس کے نعرہ، نر نرائن دتی وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر سب دا لہنا مکا اُدھارا، باقی اور رہی نہ رایا۔ چار کُنٹ دہ دشا اکو ایک کرو جیکارا، دوجا ڈنک نہ کوئے وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی کھیل وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اکو دسیا سچ گھرانہ، گھر گمبھیر دتا وکھایا۔ جتھے جھلدا بے پرواہ دا دھرم نشانہ، نشانے سارے رہیا مٹایا۔ حکمے اندر نوجوانا، مرد مردانہ کھیل کھلایا۔ پاوے سار دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گنگن گلنتر پھول پھولایا۔ کلجگ اتم ہو پردھانا، ست سندیشہ نر نریشا اک سنا یا۔ نرگن سرگن بن کے گوپی کاہنا، بھگت بھگوان اپنا جوڑ جڑایا۔ دین دیال دیاندھ ٹھا کر بن کے بینا دانا، دردیاں درد رہیا ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چھڈی پچھلی سرب صلاح، متا رہن کوئے نہ پایا۔ پر بھ دوارے اکو کر کے واہ واہ، وعدہ پچھلا پور پورب لہنا جھولی پایا۔ ٹلے پر بت چھڈے تھل اسگاہ، ان دن لہنا لیا مکایا۔ شبدی حکم دتا خدا، خادم سارے لئے بلایا۔ آگے رہے نہ کوئے جدا، دین مذہب دی کرے نہ کوئے لڑایا۔ ساچے نام دا دس کے مدعا، مدت دے وچھڑے رہیا ملایا۔ لہنا دینا مکاوے دھرنی دھرت دھول بسدھا، باون لیکھاناں ملایا۔ لیکھے پاوے گوہند والا کجا، جو دو تون تن دے وڈیایا۔ اوس گھمیار دا لہنا بھجا، جس بھانڈا لیا تپایا۔ جنم جنم دا لیکھا کر کے اگھا، لہنے وچ قیمت رہیا پایا۔ گردت سنگھ اوہو ٹھٹھیار بڈھا، جس کچی ماٹی اگنی نال تپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اکو اک وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کایا ماٹی ویکھیاتیا جلوہ نور، نور نورانہ نظری آیا۔ جس دے سدا بھردے بیڑے وینہدے جان پور، پورب لیکھا سب دا لیکھے لاوے تھاؤں تھانیا۔ سو سنگر حاضر حضور، حاضر ہو کے حضور یے ویکھ وکھایا۔ باقی

رہے نہ کسے مزدور، جنم جنم دی نام مزدوری سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگت دوارے کر قبول، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ گرگھ اُتارنا پار جس دا اصول، اصل اپنے گھر وسائیا۔ مالک بن کے کنت کنوئل، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ چرن پریتی بخش کے دھول، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکمے اندر حکم دیوے معقول، مکمل اپنی کار کمائیا۔

★ ۱۵ تک شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

چار جگ دے تھکے کرتی، اگر تگھناں توں پلو گئے چھڈائیا۔ دھار دیکھ کے اک نرتی، نر اکار رنگ رنگائیا۔ کھیل دیکھ گئے پر دی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ناتا لیا جھڈائیا۔ کتھا کہانی جگ چوکڑی چر دی، جگ چوکڑی پینڈا گئی مکائیا۔ نرگن نرگن آتم پر ماتم دھار دیکھی بلدی، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں ہلدی، حالت سمجھ کسے نہ آئی۔ روشنی نظر کسے نوں نہ آئی اپنے تل دی، تیکدی دیکھی کوڑ لوکائیا۔ دھڑکنا مٹی نہ دل دی، ساتک ست نہ کوئے دکھائیا۔ اندھیری رین سمجھ آئی نہ جگت بل دی، کپٹ رہیا گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ سندیشہ کہے میرا سنو اگئی بول، انبولت رہیا جنائیا۔ جگت دامیوں وکھرا ڈھول، دو جہان کرے شنوائیا۔ جگت جگیا سو او پڑدا لینا کھول، خالق خلق رہیا درڑائیا۔ چار کنت دہ دشا سب دا کڈھنا پول، پوپ بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کلج کوڑی کر یا وجن نہیں دینا رول، رولا دیکھے جگت لوکائیا۔ جن بھگتاں وسنا کول، گھر ٹھانڈے سو بھا پائیا۔ جتھے رت بسنت جائے مول، ملک الموت نہ بھے دکھائیا۔ امرت رس دے کے پائل، پہل گرکھاں دے بنائیا۔ جنم کرم دا کر کے بھار ہوئل، حوالات لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ مان وڈیائی بخش کے اُپر دھول، دھرم دا دوارا اک سمجھائیا۔ سنت سہیلے پھڑا ڈول، اڈرے اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار دھر سرنائیا۔ دھر سرنائی کہے سب دا اکو سچنا، صاحب لینا منائیا۔ کایا بھانڈے کوڑے بھجنا، بھوری وچ دسے لوکائیا۔ ساچے در گرگھ ورلے لنگھنا، جنہاں ملے مان وڈیائیا۔ دھر دربارا اکو کھلنا، جتھے وست نہ کوئے پرائیا۔ ملے میل سورے سرنگنا، سمرتھ سوامی ہوئے سہائیا۔

دھوڑی لگے انوکھا چندنا، چند چاندنی نور شرمایا۔ جنم کرم دار ہے نہ کوئے بندھنا، بندگی اکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ درگاہ کہے میں جگت درگاہ نہیں شریف، شرافت ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ میں تھکاں اوہ ضعیف، جو صرف دلربا مات اکھوایا۔ میں کدے نہ ہوئی ضعیف، بردھ بال نہ روپ وٹایا۔ کسے نہ جھکیا سیس، سجدہ نہ کوئے دکھایا۔ کلمہ نہ پڑھیا حدیث، کوک نہ کوئے ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رنگ رہیا سمجھایا۔ درگاہ کہے میری کوئے نہ جانے درگاہ، در نظر کسے نہ آئی۔ جنہاں ویکھے تھل اسگاہ، جگت وچ وڈیایا۔ اوہ من کے اک اللہ، عالمین سیس جھکایا۔ خادماں دا سمجھ خدا، خدی وچ خود روپ بدلایا۔ لیکھا جانے نہ آدم حوا، ہوس وچ سرب لوکایا۔ جس دا کھیل آد جگاد نواں، نو نو چار حکم ورتایا۔ تس دا وہار ہونا رواں، روانگی سرب لوکایا۔ درگاہ کہے میں کی کچھ کہاں، کی توفیق حق خدایا۔ اک ایک دی چرنی ڈھہواں، جس میرے گرہ دتی وڈیایا۔ نچاں گداں نال چواں، چاؤ گھنیرا سو بھاپایا۔ گر اوتار پیغمبراں کر کے منع، مناسب دی پور کرایا۔ اپنا شبد سنا کے بنا کتاں، پورب دے گرگھ لئے اٹھایا۔ جگت جہان توں اُچے بنا، شرع زنجیر رہیا کٹایا۔ دس سو چووی دا سوہنا پٹا، گرو گرنتھ دے ڈھایا۔ جگت ودھان ہونا کما، نکر من کوڑ لوکایا۔ منوآ من بنے پما، پریم پریتی نہ کوئے دکھایا۔ سب توں وکھرا نرالا ہووے سماں، سمت سمتی روپ بدلایا۔ نو نو چار دا پینڈا کئے لما، ودی سدی نہ ونڈ وٹایا۔ کلج آوے اتھ اتم اتم دماں، دامن پلہ نہ کوئے پھڑایا۔ دین دُنی حرص ودھے طمع، تاس اگنی تت تپایا۔ نوری جوت جگے نہ کوئی شمع، شمشان بھومی جگت دے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک دکھایا۔ راہ کہے میرا وکھرا رستہ، راہ راستی نال جنایا۔ چار جگ دا پچھلا بٹھ کے بستہ، بستی نویں دینی وسایا۔ جس گرہ پُرکھ اکال ہووے وسدا، وصل ملے یار خدایا۔ نور ہووے اکو اکھ دا، آخر میلے پرواہیا۔ بھنڈارا دیوے دھرم ست دا، سچ ملے وڈیایا۔ منوآ مول نہ ہووے نچدا، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دکھایا۔ سوہنا بھانڈا ہووے ساڈھے تن ہتھ ماٹی کچ دا، گر سنگر ڈھولا گایا۔ لوں لوں پر بھ سوامی ہو کے رچدا، رچنا اپنی دے دکھایا۔ کتک کہے میں بھکھا بھگتاں دے جس دا، صفت صفتاں نال صلاحیا۔ خوشیاں وچ سدا ہندا، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ جس دے کول بھنڈار امرت رس دا، رستے بھلیاں دے پلایا۔ سدا سہنجا کھیڑا وسدا، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ لہنا دینا پورا کرے سب دے حق دا، حقیقت

دا حق دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام بھنڈار کھول کے اپنے ہٹ دا، ونج و نجارا اک کرائیا۔

★ پہلی گھڑ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے میں رہیا پھر دا، پھرت پھرت ویکھی سرب لوکایا۔ لکھ چوڑا سی انتر ٹوہیا ہردا، گھٹ گھٹ انتر نر نتر پھول پھولا یا۔ پریم پیار کھوجیا ساچے پر دا، پیا پریم تکیا تھاؤں تھانیا۔ جو بھگت سہیلا وچھڑیا چر دا، چری وچھنا آپ جگایا۔ انتر امرت ہو کے جھرنا جھردا، بوند سوانتی آپ چکایا۔ کول نا بھی ہو کے کھلدا، غنچہ رُپ رُپ بدلا یا۔ بھو کھلا کے نرالے تل دا، ترے گن لیکھا دتا مکایا۔ سچ سوامی جتھے ملدا، ہر کرتا ڈھر درگا ہیا۔ جھگڑا مُکا کے سکھمن ٹیڈھی بل دا، پینڈا پندھ دتا چکایا۔ گھر وکھا نر ویر نر دا، نراکار جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار بے پروا ہیا۔ سنگر شبد کہے اٹھ میت مُراے گھڑ، مگرلا لیکھا رہے نہ رانیا۔ سب دی آسا نسا پوری ہووے سدھر، صد میاں والا نظر کوئے نہ آیا۔ سر شٹی دی در شٹی کردے پدھر، پتہر میثور اک جنایا۔ ڈھر دا سوامی انتر جامی کرے عدل، انصاف اکو گھر پرگٹایا۔ کلج کوڑی کرپا کر قتل، بیتل مُقدس اک پرگٹایا۔ جیسہڑے بھل گئے اپنا وطن، بے وطنان وطن وکھایا۔ اگے کسے دا چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ گر اوتار پینمبر سیس جھکایا۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا ایکنکار سانجھیا پروردگار آوے رکھن، سچ سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ویکھ وکھایا۔ آتم پر ماتم سانجھا کر کے پتن، پتہر میثور اپنا پڑ دا دے چکایا۔ جگت واسنا رہے کوئی نہ متن، من کا مکا اک بھوانیا۔ سنت سہیلے ڈھر درگا ہی بن کے آوے سدن، سدا ہوکا لوک پر لوکا ایک نام جنایا۔ لکھ چوڑا سی جم کی پھاسی وچوں آوے کڈھن، بے پروا ہو پھڑ باہوں پار لنگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک اُچکایا۔ سنگر شبد کہے ویکھ گھڑ میت مُراہی، مترا مترا دینا ملا یا۔ گھڑ کر چرن نمسکاری، پنا سیس سیس جھکایا۔ ایہہ کھیل اگم اپاری، سنساری سمجھ کوئے نہ آیا۔ توں داتا گہر گسپہر تیری سدا سدا سکداری،

سِکدار بیٹھے سیس جھکائیا۔ جھگڑا مکے گرو اوتاری، پیغمبر دھاری تیرے وچ سمائیا۔ ایکا زِگن نور جوت اُجیاری، اُجل کرے آپ رُشائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہاری، کاتب کرے نہ کوئے وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیلا شاہ پاتشاہ شہنشاہ لیکھا جانے ایکا واری، وارتا سب دی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سندیشہ اک سنائیا۔ گھڑ کہے سُن سنگر شبد سوامی، سچ سیس جھکائیا۔ گھٹ نواسی انترجامی، بنتی حق درڑائیا۔ تیرا حکم دُھر فرمائی، فرنیاں وچ سرب بھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے نشانی، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ پیغمبر منگدے گئے اگتا پانی، درگاہ ساچی راہ تکائیا۔ تیری رمز کسے نہ جانی، انجانت سیس جھکائیا۔ جلوہ لے کے دُھر نورانی، مستک نور نور چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا دکھائیا۔ گھڑ کہے توں شبدی داتا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ آد جگادی اک گیاتا، گرو گردیو کریں پڑھائیا۔ حکمے اندر سناویں گاتھا، کتھنی کتھ سیو کمائیا۔ کلجک انتم ویکھ تماشا، دو جہاناں پڑدا آپ اٹھائیا۔ تیرے منڈل تیری راسا، گوپی کاہن نچن ٹپن واہو داہیا۔ پیر پیغمبراں پوریاں کر آساں، آہستہ آہستہ اصل اپنا کھیل دینا دکھائیا۔ سب دا خالی کر کاسہ، قسم تیرے نام دُہائیا۔ تیرا نور تیرا پرکاشا، تیرا نام شبد شنوائیا۔ سنگر شبد تیری سمجھے کوئی نہ بھاشا، بھاکھیا وچ سارے دین دُہائیا۔ میں تکیا زمیں آکاشا، عکس تیرا تھاؤں تھانیا۔ سارے کہہ کے گئے جوتی جاتا، جوتی جاتا تیرا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ تیرے نام دی مہما گائی بہہ بھانتا، باتاں جگت وچ وڈیائیا۔ کوٹاں وچوں کوٹ کوئی تیریاں مار کے گئے واٹاں، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دینا درسائیا۔ سنگر شبد کہے سُن گھڑ بالے نئے، نکیاں دیاں وڈیائیا۔ میرا کھیل کسے نہ دے، انت کہن کوئے نہ آئیا۔ سب دے پورے کر کے حصے، ہستی دُھر دی دتی پرگٹائیا۔ جیہڑے لیکھ پچھلے لکھے، گر اوتار پیغمبراں پور کرائیا۔ انتم کڈھ کے ساچے سٹے، سٹہ سب دے نال لگائیا۔ دُھر درگاہی دکھا کے چٹھے، پڑدے اندروں دتے چکائیا۔ نیز دھار اگمی نینیں نیر وھا کے پٹے، بن ہنچھواں دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ دُھر دا حکم کہے میں ورتاں جلدی، جل تھل مہیئل ویکھ دکھائیا۔ کھیل دکھاواں اچھل اچھل دی، ول چھل دھاری آپ دکھائیا۔ جیہڑی جوت شبد سندیشہ رہی گھلدی، جگ چوکڑی حکم سنائیا۔ بھگتاں منزل دیندی رہی اٹل دی، نہچل دھام وڈیائیا۔ اُس نے سار نہ دتی اپنے پل دی، پکاں دے پچھے گر اوتاراں

پینمبراں تھم منایا۔ سو اپنی دھار آپے وچ رلدی، دوجا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا پرگٹایا۔ گھڑ کہے
میں ویکھیا اک اکل پیتا، متا اکو نال پکایا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ ریتا، رتی رت سب دی رہیا سکایا۔ کچھ لیکھا ارجن کرشن نال جس ویلے اُپجائی گیتا، اک
اٹھ جوڑ جڑایا۔ جیہڑا سب داٹھا کر نیکا، نکلیوں وڈے دئے بنایا۔ اوس دیاں سدا سدا اڈیکاں، اُبھل بُھل کوئے نہ جایا۔ جو آد جگادی ٹھانڈا پیتا، پیتا رام
سدا پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنایا۔ سندیشہ کہے سنو دو جہان میت، بن متیوں دیاں سنایا۔ سانجھی اک کرو پریت،
پر م پُرکھ اک منایا۔ جس دا لہنا بیس، بیس اکیس رنگ وٹایا۔ سو صاحب جگت جگدیس، جگدیشر دُھر درگاہیا۔ چار جگ جگتی نال کردے گئے اڈیک، بھگتی
وچ بھگون دھیان لگایا۔ سو پُرکھ اکلا دین دایلا کھجک بدلن آیا ریت، زرگن اپنا پھیرا پائی۔ بھگت سہیلا سب دے انتر و سیاہیچ، جگت نیترا اٹھ نظر کوئے نہ
پائی۔ جنہاں ساچا نام کرے بخشیش، رحمت رحم حق کمایا۔ اوہ سُن کے سچ حدیث، ڈھولا گاؤن دُھر درگاہیا۔ چرن کول بن و سنیک، مندر کھیڑا اک سہایا۔
دین مذہب دی لنگھ کے لیک، جھکڑا دُئی دویتی ڈھاہیا۔ کایا کعبہ ویکھ مسیت، مسلہ جیون حل کرایا۔ سنگر ویکھ شبد اتیت، ترے گن بیٹھن پندھ مُکایا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک پرگٹایا۔ گھڑ کہے میں ہویا مُردا، مُرید مُرشد ویکھ دکھایا۔ جس دانام فرنا اکو پُردا، فرنے سب دے بند
کرایا۔ پد رکھے اکو سنگر دا، گر سنگر رُپ دھرایا۔ مالک ہو اگے دُھر دا، دُھر دھام دئے وڈایا۔ لیکھا پور کرائے اند پُر دا، پُرپاں لو آں کھوج کھوجایا۔
لیکھا دیوے دیوت سُر دا، سُرپت اند سیس جھکایا۔ شکر جس کارن زرگن دھار جڑدا، جوڑی جوڑ جڑایا۔ برہما برہم ویتا ہو کے چار کُنٹ دہ دشا پھر دا تُردا،
تُرت اپنی سیو کمایا۔ وشنوں کھیل وکھاوے ہور ہور دا، ہوکا اکو اک سمجھایا۔ جگ چوکڑی سب دی کیتی کرنی آپے توڑدا، تئیاں گنڈھ پوایا۔ پچھلا لیکھا جو
ٹھننا لیندا بوہڑ دا، بہڑی بہڑی کر کے رہیا گر لایا۔ جس ویلے بُدھ شبد سُنیازور دا، جو رُو زر نظر نہ آیا۔ انتر درشن اکو لوڑدا، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔ آواز آیا
اگئی گھنگھور دا، بن ڈنک ڈپھار شنوایا۔ ہر کرتا نکا جیہا دروازہ کھولدا، کھڑکی بند اٹھایا۔ بن ترازو کُنڈے تولدا، وزن اکو اک جنایا۔ سنگر شبد ہو کے بولدا،
بولی اک پرگٹایا۔ تیرا لیکھا کھجک وچ رول دا، رولا سکے نہ کوئے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدا آپ کھلایا۔ بوہڑ کہے میتوں

کہندے بڑے پوجا جگت لوکائی۔ میری نو سوڑھنوںے فٹ ڈونگھی جاوے جڑ، ایہہ پر بھ نے دتی وڈیائی۔ جتھے راجا بل گیا وڑ، باون بھاگ لگائی۔ اوتھے کھیل اگئی نر، نر نرائن جوت رُشنائی۔ اتل وتل ستل کرپا اپنی رہیا کر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ڈھر سندیشے دتا ور، خبراں وچوں خبر اک پر گٹائی۔ کلجگ انت سری بھگونت جوتی جامہ لئے دھر، دھرنی دھرت دھول دھول دھرم دوارا اک دکھائی۔ سنت سہیلے بھگت جن لئے پھڑ، مان دیوے جنیندی مائی۔ ساچی منزل پوڑے جائے چڑھ، کایا مندر اندر پنڈھ مکائی۔ سچ دوارا ایکنکارا دکھائے اگٹا گھر، جس گرہ دیا باقی اکو اک رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا رہیا دکھائی۔ بڑ کہے میں بوہڑ دا بوٹا، بوٹا گر اوتار پیغمبراں دتا لگائی۔ جس ویلے بدھ نے بنا سُدھ توں لیا جھوٹا، ہتھ ٹہنی نال لٹکائی۔ پرکاش ویکھیا چارے کوٹاں، کایا کٹیا وٹی ودھائی۔ اُس دا پٹھا ہويا اک جوٹا، اپنی کروٹ گیا بدلایا۔ نیتز رو کے دھاہیں مار کے ہويا موڈھا، بھڑی بھڑی رہیا سٹائی۔ بنا پڑکھ اکال توں اور رہے کوئی نہ دوجا، دتیا بھاؤ سرب مٹائی۔ لیکھا روداس گھلاؤنا گوجھا، روی ایک رنگ رنگائی۔ کچھ لہنا دینا گوبند ہتھ رکھاؤنا اپر کوجا، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نیتز نیر وہا کے نو دن دا روپیا چوڑہ، چیک چیک سٹائی۔ بنا پڑکھ اکال دین دیال جن بھگتاں کوئی کرے نہ ریحھاں، سر ہتھ نہ کوئے لگائی۔ سرشٹ سبائی پڑکھ ابناشی جگت دواروں لبھنا لا کے نیجھاں، در در پھیرا پائی۔ ناتا جڑنا گر اوتار پیغمبراں سرشٹی چاچا بھتیجا، بنا پتا پڑکھ اکال دوجا گود نہ کوئے اٹھائی۔ اک دے ہتھ وچ ہون حق توفیق، تحفہ سب نوں دے پچائی۔ تیئی اوتاراں کرنیاں سچ اڈیکال، بدھ بنا بدھی سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ بڑ کہے بدھ میرے نال پائی پینگھ، کیساں بندھن پائی۔ ڈھائی قدم آگے رینگ، نیتز اکھ اٹھائی۔ درشن کرنا دید، ظاہر ظہور سرنائی۔ پڑکھ اکال اک اُمید، آمد وچ وڈیائی۔ دین دیال دکھائی رسید، بن اکھراں آپ پڑھائی۔ جس دے وچ کیتی تاکید، حکم وچ شنوائی۔ اوتاراں دے آخیری عزیز، انگلی نال اٹھائی۔ سب دا لیکھا جانا بیت، دیہویں صدی دے گواہیا۔ پچھلی رہے کوئی نہ ریت، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ پر بھ آوے پیٹھلو بیٹھ، جو ناما گیا دھیائی۔ بھگت دوار اک انڈیٹھ، بہتراں دے وڈیائی۔ ستریں سنگ سنگیت، سوہلا سچ سٹائی۔ چہتراں چیتن چیت، چاترک ترکھا بھجھائی۔ پیچ پیچ آسا نسا پوری کر اُمید، چار چار کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ دکھائی۔ بڑ کہے میرے ہلے پتے، پتہر میثور

دتی وڈیا۔ میں ویکھی حقیقت حقے، پڑدا دتا چُکایا۔ نام سندیشے سُنے سچے، سچ ملی سرنا۔ کلجک انت تیاں والے گرو رہنے نہیں کچے، سنگر شبد ملے سرب سرنا۔ جو ہر گھٹ انتر وسے، سب دا اک گوسایا۔ نام اگما دتے، اکو کرے پڑھایا۔ گر اوتار پیغمبر کرے اکٹھے، جھگڑا بچھلا دے چُکایا۔ بھاگ لگا کے تت اٹھے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ کرے رُشایا۔ نام بھنڈارا امرت دے کے رسے، رسنا رس سرب گوانیا۔ درشن دے کے اکو اٹھے، اگنی تت بُجھایا۔ سنت سہیلے ساچے اپنے دوارے سدے، نام سندیشہ اک سنا۔ جو ہر سرنائی لگے، لہنا دینا دے مکایا۔ جیو رہن نہ دیوے بگڑے بچے، کاگ ہنس وکھایا۔ گر گھ گر گر کر کے پکے، سنگر شبد دے سرنا۔ لوں لوں انتر آپے رچے، رچنا پر بھ دی دے وکھایا۔ گر اوتار پیغمبراں لہنا مُکا کے مندر مسجد شو دوالے مٹھے، گرہ مندر اک سہایا۔ حکمے اندر سب نوں رکھے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ گھڑ کہے میں چڑھدا آیا جگ، جگ جگ سیو کمایا۔ جیہڑی خوشی ہوئی انج، عاجز ہو کے دیاں سنا۔ شبدی سنگر بنیا نچ، جہالت ویکھے جگت لوکایا۔ کسے دا پڑدا سکے کوئی نہ کچ، گر اوتار پیغمبر نہ کوئے سہایا۔ چار گنت درشتی رہی نچ، سرشتی پی ڈہایا۔ چوڑا سی سکے کوئے نہ نچ، بچن پور نہ کوئے کرایا۔ جو ہر کا نام رہے وچ، انتر انتر کھوج کھوجایا۔ اوہناں دا لہنا دیوے سچ، سچ بخشے سچ سرنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے تیراں گھڑ چا نرالا، نرالا دیاں وکھایا۔ سب دے اندر انج توں پے جائے پالا، بھے وچ بھے پر گٹایا۔ چٹے اُپر لیکھ ہووے کالا، کلجک کالی زین نال ملا۔ سب دا کڈھ دے دیوالا، دعویدار نہ کوئے اکھوایا۔ سنگر شبد ویکھن آیا وقت ہالا، ماضی بچھلا کھوج کھوجایا۔ دین دُنی دی بدلے چالا، چال سب دی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک ورتایا۔ گھڑ کہے میں ہندا جاواں چپ، کہن کچھ نہ پانیا۔ سنگر شبد کہے میں لکیا رہیا چھپ، جگ چو کڑی نظر کسے نہ آیا۔ انت ویکھ اندھرا گھپ، پُرکھ اکال دتی وڈیا۔ میں بدل کے بچھلا رُخ، رستہ اپنا لیا اپنایا۔ حکم دیواں مانس منگھ، پنچ تت سمجھایا۔ جیو جنتو سادھو سنتو بنا پر بھ دے سب نوں ملنا ڈکھ، ڈکھیاں ڈکھ نہ کوئے ونڈایا۔ سنگر شبد جسیا کدے کسے نہ گکھ، ماتا گر بھ نہ ڈیرہ لایا۔ نہ اوہ مانس نہ منگھ، تت وجود نہ کوئے ہنڈھایا۔ سب دے اندر رہے لگ، گھٹ ڈیرہ اپنا لایا۔ جگ جگ اپنا پڑدا چک، کرے سچ

رُشنائیا۔ جن بھگتاں میٹ کے ترشنا بھکھ، متاموہ گوائیا۔ سنت سہیلے گودی چک، درگاہ ساچی دھام کائیا۔ گرگھ گر سکھ کر کے خوش، خوشیاں ڈھولا اکو گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو اک وسائیا۔ گھڑ کہے میری آسانسا پئی، پنے پنے سیس نوائیا۔ کرپا کر وڈگن گئی، گھر گبھیر تیری سرنائیا۔ تیرے نام دی اکو اُتجے دُھنی، دُھن آتمک راگ الائیا۔ جھگڑا رہے نہ رکھی مُنی، مانو مانو دے سمجھائیا۔ مکھ گھنگٹ کالی لاہ دے چُنی، چار کُنٹ رُشنائیا۔ لیکھا یاد کر لے سمت اُنی، کتک کوک کوک سنائیا۔ ہن سانجھ لے اپنی دُنی، دین تیری سرنائیا۔ سب دی خالی دے سنی، سچ دست نہ کوئے ورتائیا۔ آب حیات لگے کسے نہ بلیں، بلبلا دے جگت لوکائیا۔ تیری سرشٹی تیتوں بھلی، ابھل سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کلج انت تیرے سنت جگت واسنا کھاندے گلی، گولک ہتھ کسے نہ آئیا۔ بھاگ لگا نہ کایا کُلی، تن وجود نہ کوئے وڈیائیا۔ امرت کر کر دوجیاں نوں دیندے چلی، اپنے چلھے اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ چار جگ تیری چُھٹی ویکھی کھلی، دیناں مذہباں حصیاں وچ وندائیا۔ کلج انت تیری بھلوڑی ہلی، پت ٹہنی رہی گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ گھڑ کہے کچھ تیری مدد، مدت توں منگ منگائیا۔ کلج ویکھ جگت تشدد، تسبیح مالا دے ڈہائیا۔ سرشٹی وندی وچ عدد، عدل انصاف نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گھڑ کہے کی شبد سُنیا سندیشہ دے ہلکارا، حلقیاں والے گر اوتار پیغمبراں رہیا سنائیا۔ اُٹھو ویکھو تلو پر م پُرکھ دا اک نظارہ، نظریہ سب دا رہیا بدلایا۔ جاگرت جوت بن ورن گوت رہیا اُجیارا، چار کُنٹ دہ دشا کرے رُشنائیا۔ نو نو چار کھول کے اک دوارا، دائرہ دین دُنی مٹائیا۔ آتم پر ماتم کر پیارا، پریتی پر م پُرکھ بنائیا۔ ست سچ بول جیکارا، بے جیکار رہیا سنائیا۔ نام سندیشہ دے کے وارو وارا، ورشا سب دا ویکھ وکھائیا۔ کلج انت سری بھگونت ساچا نور کر اُجیارا، اندھ اندھیارا رہیا مٹائیا۔ جگت جگیا سوآں وکھاوے اک کنارہ، نیا نوکا نام پرگٹائیا۔ سنجگ سچ کرے پسارا، ست ست وچ سمائیا۔ چھبھی پوہ کھیل ہوئے نیارا، نراکار آپ کرائیا۔ جس نوں کھندے اک اک دو ایکے مل کے ہون گیاراں، گیارواں گرو نہ کوئے بنائیا۔ اک اک دا گرو ستگر و شبد بہاراں، جس دی بہار خزاں وچ کدے نہ آئیا۔ اوس دی بھگت بھلوڑی کھڑی رہے گلزارا، گلشن اپنا اک مہکائیا۔ پہلی وار بول کے اک جیکارا، نو کھنڈ دے سنائیا۔ دوجی وار بدل کے دھارا، دھرنی دھرت دھول دے ہلایا۔ تیجی وار نوں دین دُنی درشٹی اندر سرشٹی کرے نمسکارا،

ایہو بے پرواہیا۔ پھر سب نے لبھنا سب نے کھوجنا کتھے وے زرنکارا، زراکار اپنا نور کر رُشنایا۔ پرگٹ ہونا بھگتاں دا بھگت دوارا، جس بھگتی پچھے جگ چو کڑی سارے سیو کمائیا۔ گر کھوتیاں والا نہیں کوئی چوویاں اوتارا، جوتی جوت جوت رُشنایا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت سرب پسارا، ایٹھے اوتھے دو جہاناں سری بھگوانا ایکا رنگ سمایا۔ ایہہ ساگم نہیں سے دا وہارا، سماپت سب نوں دے کرائیا۔ جھلک وچ پک وچ خلق وچ فلک وچ اکو نور ہوئے چنتکارا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ ایہہ شبد دا اشارہ جگت دا کنارہ، پاربرہم پتر میثور اپنی کار کمائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی جیو سنسارا، جگت بُدھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہوئی ہوئی کردا جائے وہارا، پوہار وچ توہار بھگتاں رہیا بنائیا۔

★ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستگر شبد داسی داسا، بن دست سیو کمائیا۔ آد جگاد سدا ابناشا، ابناشی روپ بدلایا۔ زرگن ہو کے پاوے راساں، سرگن گوپی کاہن پرگٹایا۔ دو جہاناں منزل دیکھے واٹاں، رہبر ہو کے کھوج کھوجایا۔ جگ چو کڑی دیوے داتاں، مہر نظر اٹھایا۔ سد سے اک اکانتا، اکل کل اپنی کل جنایا۔ جن بھگتاں پچھے واٹاں، جگ جگ ہو سہایا۔ سچ پریتی جوڑ کے ناتا، نر نرائن دے ملائیا۔ آتم پر ماتم پڑھا کے گاتھا، پڑدا اندروں دے چکائیا۔ ایٹھے اوتھے دیوے ساٹھا، سگلا سنگ نبھایا۔ سچ پریتی بخشے دھوڑی ماتھا، مستک ٹکا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ اک رکھایا۔ سنگی ساتھی ہر ست سوامی، ستگر وگردیو اک اکھوایا۔ جن بھگتاں کرے سدا مہربانی، محبوب دھردر گاہیا۔ دھرم دوار دے نشانی، نشانے کوڑے دے مٹائیا۔ ساچا مارگ دس آسانی، اصل اپنا راہ دکھایا۔ جگ جگ جگت ریتی میٹے پرائی، سدا سد اپنا حکم ورتایا۔ جس دا حکم صفتاں والی بانی، اکھراں وچ لکھایا۔ سو صاحب سچ سلطانی، ستیاں اکھ گھلایا۔ منزل بخش اک رُوحانی، رُوح بُت دا پینڈا دے مکائیا۔ جلوہ دے جلوہ گر اسمانی، اسم اپنا اک دکھایا۔ آتم رہے نہ کوئے بیگانی، بنگلیگر اپنی

گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہہہ، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں منزل دس آسانی، راہ اکو اک دکھایا۔ منزل ملے اک، اینکار دے وڈیایا۔ ساچا لیکھا دیوے لکھ، لیکھ لکھت لکھی تقدیر بدلایا۔ پریم پیارا گرگھ سکھ، گر گودی گود اٹھایا۔ دھر دا بن کے اگتا پت، پتپر میثور ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہائی شبدی دھار سنگر مت، اینکار رنگ رنگایا۔

★ ۲ گھر شہنشاہی سمت ۳ سیلا رام سید پر والے نال ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شبد نرالا اگئی تیر، تریا توں پرے پڑا رہے نہ رایا۔ جتھے منزل حق اخیر، لاشریک جلوہ نور کرے رُشایا۔ سجدے کردے اوتار پیغمبر گر پیر، نرگن نرگن سیس نوایا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، تن وجود ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کھیلے کھیل بے نظیر، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ساچے سنتاں کرے مہر، مہربان محبوب اپنا میل ملایا۔ جس منزل تے ہوکا چڑھ دیوے کبیر، کایا قبر ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہہہ، آپ اپنی کرپا کر، در اکو اک سہایا۔ سنگر شبد اگتا دیوے رس، رسنا رس کہن کچھ نہ پایا۔ آتم پر ماتم ہووے وس، من کا بھو رہے نہ رایا۔ نرگن نور جوت ہووے پرکاش، سورہ چند بیٹھن گھ چھپایا۔ جھگڑا چکے پر تھی آکاش، برہمنڈ کھنڈ پڑا دے اٹھایا۔ سرت شبد سرت ایکا گرہ ایکا گھر ایکا مندر کر نواس، استھان اکو اک سہایا۔ ست سوامی انترجامی ایکا دیونہارا ست بھرواس، دھر دی دھار اک بندھایا۔ لکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ کھیلے کھیل آپ تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نروریر نرکار نرکار پروردگار سانجھیا اپنا میلا آپ ملایا۔ سنگر شبد دیکھنہارا سنت ہردا، کایا مائی ساڈھے تن ہتھ پھول پھولایا۔ جتھے بن پانی سرور نرمل جھرنا جھرنا، بوند سوانتی کملاپاتی آپ ٹپکایا۔ نرکار نرادھار نروریر اپنی کوٹے دشا اگئی پھر دا، اتر پورب پچھم دکھن سمجھ کوئے نہ آیا۔ لہنا دینا دیوے اگم اتھاہ اپنی مہر دا، مہربان محبوب اپنے رنگ رنگایا۔ جو ساجن میت مرارا وچھریا چر دا، چیتن ہو کے چیتن سرتی اکال مورتی ناد تورتی ترت اپنا اک سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر مندر انتر نرتر ایکا ویکھ دکھایا۔ شبد اگئی بانی

تیر، تیرِ نرالا سَنگَر آپ چلائی۔ جگت واسنا من کلپنا بجر کپائی دیوے چیر، چاترک بوند سوانتی اک پیائی۔ جھگڑا مُکا کے شاہ حقیر، سچ تعمیر اپنا نام کرایا۔ بدلی کرے بدنہارا کھمے انتر حکم تقدیر، تدبیر اکو اک سنائی۔ شرع رہے نہ کوئے زنجیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ بھیترا کایا مندر اندر گرہ اپنا پڑدا دئے اُٹھائی۔ بانی نرالا تیر جس نوں گیا وچ، جگت واسنا رہے نہ رائی۔ بن مکے کعبیوں ہووے حج، حُجرہ حق دئے دکھائی۔ جتھے وجے اگئی ند، دُهن آتمک راگ شنوایا۔ دیا باقی اکو رہیا جگ، دوجی اور نہ کوئے رُشنائیا۔ سچ سوامی رہیا سچ، سچ دوارے سو بھاپایا۔ جھگڑا کرے نہ کوئی راگ راگنی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن مٹے حد، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نور کرے رُشنائیا۔ سو دوارا ایکنکارا نانک نرگن دھارا لیا لہ، سچ دوارے بہہ کے خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا گھر اکو اک سہائی۔ بانی نام تیر انوکھا، بن سَنگَر تن وجود نہ کوئے لگائیندا۔ جس دے لگیاں ہوئے کوئے نہ دھوکھا، من مت بدھ جگت واسنا ڈیرہ ڈھائیندا۔ ساچا راہ اکو دتے سوکھا، بن پوڑی ڈنڈے آپ چڑھائیندا۔ اکو اک پڑھا کے پوتھا، بن اکھراں نر اکھر دھار آپ درڑھائیندا۔ جھگڑا مُکا کے لوک پرلوکا، سچ سلوکا اکو اک سنائیندا۔ گھر وکھاوے پڑدا لاہوے جتھے جگے نرمل جوتا، جوتی نور اکو اک ڈگمگائیندا۔ سچ دوار سچکھنڈ سہائے اگتا کوٹھا، چھپر چھن نہ کوئے وڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر ایکا رنگ رنگائیندا۔ بانی تیر وجے جس تن وجود، مایا متا موہ مٹائی۔ بھاگ لگائے کایا مائی سچ کلبوت، کلمہ اکو اک پڑھائی۔ جتھے ملے حق محبوب، سو منزل دئے دکھائی۔ جھگڑا رہے نہ ایکا دوج، دوا ایکا کو وچ سمائی۔ جھگڑا رہے نہ چارے کوٹ، چارے کھانی چارے بانی چار ورنان چار کُنٹ پڑدا دئے اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا دُھر دا گھر، جس گھر ایکا نور ہووے رُشنائیا۔ بانی کہے جس تیر نرالا وچا سنت، ست ستوادی دیا کمائی۔ گھر سوامی مل کے کنت، سہنجنی سچ اک سہائی۔ نرگن چاڈھ رنگ بسنت، بھل بھلو اڑی اگم مہکائی۔ جس نوں سمجھے کوئے جیو نہ جنت، لکھ چوراسی دئے ڈھائی۔ وِدیا والا سار نہ پاوے پنڈت، بدھی توں پرے پڑھائی۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گر اوتار پیر پیغمبر کہندے بے انت، بے پرواہ بیٹھا سو بھاپایا۔ جس دا لیکھا جگ چوکڑی آد انت، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کل ورتائی۔ سو

سوامی انترجامی گھٹ نواسی جوت پرکاشی سرب بنائے بنت، گھٹن بھٹنہار وڈی وڈیایا۔ وشن برہما شو دیوت سُر جس دوارے بنے منگت، در درویش بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو تیر نرالا شبدی اپنے ہتھ رکھایا۔ سنگر تیر نرالا تکھا، شبدی دھار اکھوانیندا۔ جو پھٹ کرے گرگھ ورلے سکھاں، ساکھیات جنہاں نظری آئیندا۔ جھگڑا رہے نہ وڈا نکا آتم اکو رنگ وکھانیندا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا بن کے پتا، پتیر میشور گود اٹھانیندا۔ جگت بانی گر اوتار پیغمبراں داشبد سندیشے والا چٹھا، چٹھی رسائتاں ہتھ لوکمت پچانیندا۔ اس توں پرے جس نے اگم دوارا ڈٹھا، سو سنت ساجن سچ گھر سو بھا پانیندا۔ جگت واسنا والا دین مذہب نہیں کوئی حصہ، شاستر سمرت وید پُران رسنا جہوا بتی دند صفتاں وچ نہ کوئے صاحبندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیر نرالا اک سمجھانیندا۔ تیر نرالا تکھا تریا، ترت سوامی آپ جنایا۔ جس نوں ویکھے کوئے نہ لو آں پُریاں، برہمنڈاں کھنڈاں وچ نظر کسے نہ آئی۔ جس نے جگ چوکڑی لکھ چوڑاسی وچوں عاداتاں کڈھیاں بُریاں، ست سچ سچ درڑائی۔ سرت سوانیاں سہاگن کیتیاں گڑیاں، ہر کنتی شبد شبد ملائی۔ سنت جاناں مل ست سنگ ست ست جوڑیاں جڑیاں، اجوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ بن سنگر کرپا ساریاں جاندیاں رڑھیاں، بن ملاح بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ بانی کہے تیر نرالا تکھا نالوں گھاگل کرن والیاں چھریاں، شرع دازنجیر دے کٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ست اکو نام وکھایا۔ سنت جاناں کہاگھ وچوں ٹھیک، صفت نال وڈیایا۔ جاناں چر نہ کرو تصدیق، شبد نال دیو گواہیا۔ کس بدھ سرتی کرے پریت، پریت مل کے خوشی منایا۔ دھام ویکھ گھر انڈیٹھ، بھجھی پھرے چائیں چانیا۔ سوامی دے اک انیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ جتھے نہ کوئی مندر نہ مسیت، شو دوالا مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دواویوں گر اوتار پیغمبراں نام ہووے بخشیش، جس نام دی صفت سارے رہے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر، گرہ مندر کھوج کھوجائی۔ ٹھیک کہنا ہووے پوت، پوتر رسنا نال دیو سمجھائی۔ کس بدھ ملیا سنگر پت، شبدی داتا دھر در گاہیا۔ جو جھگڑا میٹے نت، نوٹ ویکھ وکھایا۔ کایا مندر اندر وڈ کے ساچے پوڑے چڑھ کے کرے ہت، میت مرار دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر انتر ویکھ وکھایا۔ ٹھیک کہن دا آوے رس، اگلا رستہ دیو جنایا۔ جس نال من ہووے وس، وصل ملے یار خدایا۔ پنا ابھیاں توں گھل جاوے آکھ، نج نیتز

نور چکایا۔ برہمنڈ کھنڈ کھیل دے سچ، سچ و بے ودھایا۔ شد اُتے اگئی ند، سرون سنن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ایڑاپنگل مسکھن ٹیڈھی بنک رہے کوئی نہ حد، ترکئی چھٹے چھٹے وست پرانیا۔ اکو دوارا جتھے صاحب سلطان سنگر شبد بن تن وجود رہیا سچ، سجدہ کرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوس دا بھو کھولنا اچ، اچ دا ویلا کل ہتھ نہ آتیا۔ چلو اندر وڑیئے مندر چڑھیئے درشن کریئے اوس دارچ، جس نوں رجو طمعو ستو ویکھ کے روون مارن دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈی رسنا دا ٹھیک بولیا تہاڈے کولوں ٹھیک دے کرایا۔ رسنا جہوا کہے بہت سوہنا، سوہنی آواز سنایا۔ جیہڑا ویکھیا اپنے نچ لونہا، اوس دا پڑدا دیو اٹھایا۔ بن ساچے سنتاں ایہہ جگت ٹٹا کسے نہیں پرونا، سرت شبد نہ کسے جڑایا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں انہونا، گر اوتار پیغمبر ایسے دی دیندے گئے صفایا۔ اک شبد اوہ سناؤنا، جس نوں سُن کے سروتے کایا مندر اندر کھا کے غوطے گھر اپنا ویکھ وکھایا۔ سنت سنگر شبد گرو گرو دیو سوامی گھر گھر دا پراہنا، کوئی گھٹ خالی نظر کدے نہ آتیا۔ انھاں بچیاں نوں شبد پریم نال پرچاؤنا، پرچہ جیون دا دینا وکھایا۔ جنہاں نے لکھ چوڑاسی وچ پھیر کدے نہیں آؤنا، لکھ چوڑاسی پینڈا جانا مُکایا۔ اگڑے دھام اوس وساؤنا، جتھے وسدیاں سکے نہ کوئے اٹھایا۔ آپ دا ٹھیک شبد ٹھا کر والی ٹھوکر اک لگاؤنا، نانک نرگن شبدی دھار شبد نال گیا درڑایا۔ بانی مارے نرالا تیر وچھڑیاں ترت ملاؤنا، سرتی سرت کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے سنتاں ست دوارا اکو اک سہایا۔

★ ۲ گھر شہنشاہی سمت ۳ گر میت سنگھ دے گرہ پنڈ ہر دو پھرالا ضلع جالندھر ★

گھر کہے میں مستی وچ مگن، مگر لا لیکھا دتا مُکایا۔ گرگھ دپیک بھگت سہیلے جگن، جاگرت جوت خوشی بنایا۔ سرشٹی درشٹی لگے اگن، تن وجود تپایا۔ جن بھگتاں سیتل دھارا بدن، بندگی اندروں کرے صفایا۔ سچ دوارا اکو لنگھن، پینڈا پنڈھ مُکایا۔ نام نُماری چڑھے رنگن، رنگت اک بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر در گاہیا۔ گھر کہے میری پورن ہوئی اچھا، نراچھت پر بھ دتی وڈیایا۔ ساچے نام دی پا کے بھچھا، بھکھک گرگھ

لئے ترانیا۔ دُھر دھام دی دے کے سکھا، سکھیا اِکو اک جنانیا۔ ساچا لیکھ اگئی لیکھا، لیکھک ہو کے بنت بنانیا۔ پتر میثور بن کے پتا، پتت اُدھارن دیا کمانیا۔ ست دوارے کر کے ہتا، ہتکاری ویکھ وکھانیا۔ نام بھنڈارا دے انڈٹھا، جگ مٹھارس چکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دے وڈیانیا۔ گھڑ کہے میری آسا پوری ہوئی ترشنا، ترکھا انت نہ کوئے گُرائیا۔ در ٹھانڈے جھکدے ویکھے برہما وشنا، شکر شہنشاہ سیس نوانیا۔ گل پلو پاوندے راما کرشنا، کرشن کاہن وجے ودھانیا۔ سرشٹ سبائی وکھائی متھنا، متی اپنی نال پرگٹانیا۔ جگت جیو جہان پٹنا، پٹنے والا ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مارگ اک سمجھانیا۔ گھڑ کہے میٹوں ملی سچ خُماری، غمخوار دتی وڈیانیا۔ بھگت بھگوان دی ویکھی یاری، در ساچے وٹی ودھانیا۔ نرگن نور جوت ہووے اُجیاری، گرہ مندر اک رُشانیا۔ ناد شبد دُھکاری، اگئی راگ الانیا۔ امرت رس ملے بن رسنا ٹھنڈا ٹھاری، ٹھا کر اپنا رس چوانیا۔ لیکھا جانے دُھر گردھاری، گہر گبھیہر بے پرواہیا۔ جس دی سارے کردے انتظاری، انتشکرن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ کھج کھج کوڑی کرپا بدل دیوے سکداری، دُھر فرمانا اک سمجھانیا۔ واحد کلمہ نام کر جیکاری، چار گنت کرے پڑھانیا۔ سب دا وعدہ پورا قول کرے اقراری، اقرار نامہ پچھلا دے وکھانیا۔ جس وچ شرع شریعت دی شماری، شمع شمشان آپ جگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کھلانیا۔ گھڑ کہے میری آسا آشنا وچوں نکلی، پرگٹ کیتی بے پرواہیا۔ جنہاں بھگتاں ساچی سکھیا سکھ لئی، مارگ پنٹھ اِکو اک نظری آنیا۔ جیون بنیا ایکا اک لئی، دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ سیس بنیا نہیں کسے پتھر اٹ لئی، سنگر شبد ملے وڈیانیا۔ آتما آدھاری نہیں کسے کاغذ چٹ لئی، قلم شاہی نہ جوڑ جڑانیا۔ جوت نورانی جنہاں دس پئی، دہ دشا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دے وڈیانیا۔ گھڑ کہے میری آسا اُپچی، لُبجت لُبجت ویکھے جگت لوکانیا۔ کوئی دھار نہ جانے سنگر جاپ جپ جی، جیون جگت نہ کوئے پرگٹانیا۔ جو لُپچیا سو پر بھو دے تپ لئی، سادھنا وچ اپنا آپ رکھانیا۔ جو پرگٹیا حقیقی حق لئی، حکم دُھر دا من سیس جھکانیا۔ جن بھگتاں اِکو اوٹ تک لئی، دُجا راہ نہ کوئے وکھانیا۔ مانس جنم پایا ست لئی، ست ستوادی دے وڈیانیا۔ جس لوکمت پت رکھ لئی، پتر میثور دُھر در گاہیا۔ جد پرگٹیا پرگٹے سچ لئی، کوڑ گڑیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ گرگھ آتما او سے گھر وس رہی، جو واسطہ اپنے نال رکھانیا۔ کھج رین اندھیری مس گئی، جنہاں رس امرت نام چوانیا۔ گھڑ کہے جن

بھگتو جنم ملیا پر بھو دے جس لئی، جس وید پُراناں کم کسے نہ آئی۔ تسیں پرگٹ ہوئے حصے ادھ لئی، آتم پر ماتم ونڈ ونڈائی۔ دوہاں دی دھار ایکا رُوپ بچھ گئی، بانجھا رہن کوئے نہ پائی۔ جو وہار ہو یا اچ لئی، گرگھ اجل توں لیا بچائی۔ بچھلا جیون سی جگ لئی، اگلا جیون سنگر لیکھے پائی۔ ایہہ تن وجود سی ماٹی اگ لئی، اگنی اگ تپائی۔ گرگھ جاندی جاندی آتما رکھ لئی، مہر نظر اک اٹھائی۔ ہر سرن سرنائی بچ گئی، بچیاں وانگ گود ڈکائی۔ موتِ نمانی دُور دُراڈی آ کے بچ گئی، اپنا پھیرا پائی۔ جیسہڑی آئی سی ماٹی کچ لئی، گھ گئی بھوئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ گھڑ کہے میں آشا وچ پاواں خوشی رولا، کوک کوک سنائی۔ گرگھ دا بھار کر کے ہولا، ہوئی جی اپنی گود ڈکائی۔ کچھ بچھلا یاد کر تولا، ماٹی بڈھڑی دے ڈھائی۔ جس دا چھٹ نہ جائے چولا، چولی اپنے رنگ رنگائی۔ جے گرگھ بھلڑ گولا، گولے اپنے رنگ رنگائی۔ پُرکھ اکال بن وچولا، ایہتھے او تھے ہو سہائی۔ تیرے پنا نہیں کوئی تولا، نام کنڈا ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔ جس کارن بھگت دوارا کھولا، اگلی بنت بنائی۔ اوس دا ونج رہے نہ پولا، سنگٹھن اپنے نال بنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ گھڑ کہے میں اُچی کوک دیواں ہوکا، حکم ملیا ڈھر درگاہیا۔ جس دا بدلن والا سی کایا کوٹھا، کپڑ تن وجود ہونی جگت صفائی۔ اتم ملنا سی جوتی جوتا، جوت جوت وچ ڈکائی۔ مہر وچ پھیر دے کے موقع، مکیا ہو یا لیا بچائی۔ کچھ لیکھا بچھلا گوبند نال پاؤنٹا، جوہ گھاہ والی دکھائی۔ جس دا لیکھا ڈھنیا آؤنٹا، دوہاں دا ادھ ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بخشہار سدا سچ سچئی سرنائی۔

★ ۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ شاکاہاری کانفرنس دلی ★

سنت مہاتما سب نے کیتا دکھیان، ویاکھیا وچ سرب سمجھائی۔ کچھ بول کے گیا اُپ راشٹریت پردھان، وی وی گری جنائی۔ اسرائیل نے کری پچان، انتر ویکھ دکھائی۔ شیداں والا بول نال زبان، زبان دارس گئے سمجھائی۔ جناناں چر مانو مانو نہ بنے انسان، من کا موہ مٹائی۔ اوہناں چر شاکاہاری نہ کوئی بنے پین

کھان، کھادھا پیتا کم کسے نہ آئی۔ شبد سندیشہ نر زرشا ایکا ایک سری بھگوان، حد بھگتاں جگت درڑائی۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم نور جہان، جلوہ جوت ڈمگائی۔ جس دا سبجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دیوے سچ نشان، نشانہ اک درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ اندر بیٹھا وڑ، سچ ست وجود حق محبوب آپ سہایا۔ سب نے سُنیا بننا شاکاہاری، کھانا پوتر اک اپنایا۔ جتنا چر اپنی آتما پر ماتما دی دھار نہ سمجھے ذری، جیون جگت کم کسے نہ آئی۔ کتھا سُننی چنگی نہیں بڑی، بڑا سو جو اس دے اُتے عمل لئے کمایا۔

★ ۵ گھر شہنشاہی سمت ۳ ڈاکٹر او بنسن اسرائیلی نال شاکاہاری کانفرنس وچ لال قلعہ دلی ★

دُھر دا لیکھا ویکھ اسرائیل، آشا بچھلی ویکھ وکھائی۔ موسیٰ اللہ اسلام جس دی کرے تعمیل، تحریر وچ نہ کوئے سمجھائی۔ حق حکم دی لاشریک سُنے اپیل، اپر پیر سوامی ویکھ وکھائی۔ جس نوں جگت بُدھی سمجھے نہ کوئی دلیل، سیاست رمز نہ کوئے لگائی۔ اک وار تھوڑا تھوڑا ہونا دوہاں ذلیل، جھگڑا اک کنارہ نظری آئی۔ خاکی فرش اوہ زمین، نقطہ نظر سب دی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائی۔ موسیٰ اللہ اسلام رکھی اڈیک، یوروشلم دھیان لگائی۔ صدی یسویں اندھیرا ہوئے تاریک، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ ساتھی ہون فریق، شتر و دشمن محمد روپ وٹائی۔ سچ خدا بخشے اک توفیق، رحمت حق کمائی۔ آسا پوری کرے اُمید، میری منساو جے ودھائی۔ یہودی اک دُوبے دے ہون نزدیک، آپ اپنا بل دھرائی۔ اگلی بدل جاوے توارنخ، تاریخ ساچی نال ملایا۔ دُھر دا حکم اک حدیث، ہر حضرت آپ جنایا۔ ڈھائی سال توں بعد ہووے پیس، شانتی شرع وچ لڑائی۔ ایہہ حکم اگلی ٹھیک، ٹھاکر دُھر دا آپ جنایا۔ جس نوں قلم شاہی پہلے کر نہ سکی تصدیق، تعارف نہ کوئے درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھوڑا پڑدا اگلا رہیا چکائی۔ اس دے نال ہور ہونا گھسمان، سرشٹی دو دھارا ونڈ ونڈائی۔ ثابت رہے نہ کسے ایمان، عمل چھڈے جگت لوکائی۔ کچھ جھگڑا ہونا نال بان، پون دے گواہیا۔ جس دا نظر نہ آئے نشان، نشانے سارے دے بدلایا۔ ایہہ کھیل سری بھگوان، جگ جگ اپنے ہتھ رکھائی۔ جو لکھیا ناصر پردھان، نثر وچ

پڑھ کے سمجھ کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ہر گھٹ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر زمیں اسمان، دین دُنی سب نوں کھوج کھوجا گیا۔

★ ۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ اسرائیلی ڈیلیگیٹرز دے ساتھ دئی ★

اگلا حکم حکمران، دُھر درگاہی اک جنائندا۔ جس دا میٹے نہ کوئے نشان، نشانے جگت کوڑ بدلایندا۔ ست سچ کرے پردھان، دھرم دوارا اک دکھائندا۔ جس نوں قبول کرن زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ سیس نوایندا۔ اُس دا اگئی اک فرمان، کاتب قلم نہ کوئے وڈیائندا۔ رشا بدلن والا نظام، نوبت اندرو اندر سنائندا۔ اسرائیل کھیل ہووے شکام، یہودی بہودی وچ رکھائندا۔ جلدی جلدی پرت آئے عوام، حکم دُھر دا اک پرگٹائندا۔ مُشکل آگے ہوئے آسان، ماس پندراں ونڈ ونڈائندا۔ کوئی لائے نہ شرع الزام، بری سب نوں آپ کرائندا۔ مُنش بنے نہ کوئے حیوان، انسان انساناں وچ سمجھائندا۔ رہے نہ کوئی غلام، بندی خانہ بند ٹڑائندا۔ حضراتاں دا پیغام، مائی خاک تن وجود پرگٹائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم حکم وچوں بدلایندا۔ حکمی حکم دیوے کریم، اعلیٰ ادنیٰ ویکھ وکھائیا۔ جو شہنشاہ عظیم، اک اکیلا نور رُشائیا۔ جو ویکھنہارا تاریخ توارخ قدیم، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ اُس دا کھیل سدا مہین، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جھگڑا مُکاوے ز مدین، مدعا اکو اک سمجھائیا۔ بھارت چھیتی کرے تسلیم، میل ملاوے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ بھارت کرے پروان، پروانہ دُھر دا دئے سنائیا۔ جس دا پڑدے والا دسے عنوان، نگاہ دُھر دی کھوج کھوجائیا۔ سمت اگلے بدلن والا ودھان، ودھی اپنے ہتھ رکھائیا۔ پھر ملے سچ فرمان، دُھر سندیشہ اک سنائیا۔ سانجھی ہووے جان پہچان، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ دوویں پریم دے بن مہمان، مُجبت وچ سمائیا۔ ایہہ کھیل ہووے وچ جہان، بہتی دیر نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نام وچولا شبدی میلا جگت آسا من نسا مُجبت وچ صحبت وچ لیاقت وچ رفاقت وچ صداقت وچ حماقت وچ اکو رنگ رنگائیا۔

★ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ ٹھاکر سنگھ دے گرہ بیڑ آمین ★

سنگر شبد کہے ایکا حکم چلے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دو جہاناں سری بھگوانا آپ چلایا۔ گرگھ سنت سہیلے سجن جن بھگت ویکھے اپنے لال، پاربرہم پتر میثور برہم پڑا آپ چکایا۔ سچھنڈ دوارا ایکنکارا کایا ماٹی گرہ مندر اندر دکھائے سچی دھرم سال، در دروازہ غریب نوازا اکو اک کھلایا۔ نام ندھان دُھن انادی سنائے سچی دُھنکان، انحد راگ انراگی آپ اُپجایا۔ کلج کوڑی کریا بدل دیوے ودھان، واحد لاشریک پروردگار جلوہ گر دُھر درگاہیا۔ بھيو ابھیدا کھولے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گلنتر پڑا دے چکایا۔ حکم سندیشہ دیوے والی دو جہان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اتر پورب پچھم دکھن ایکا حکم جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی اپنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے کرے کھیل پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری کل ورتایا۔ دیناں بندھپ دین دیا، دیاندھ ٹھاکر سوامی گرگھ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ نرگن سرگن آد جگاد جگا جگنت کرے سدا پرتپالا، پرتپالک خالق نروریر نراکار ہوئے سہانیا۔ وست امولک کایا گوک دیوے اگنی لالا، انملی دات آپ ورتایا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار بدل دیوے چالا، چارگنٹ دہ دشا ساچا نام وچے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک پرگٹایا۔ سنگر شبد کہے دُھر فرمانا دیوے سری بھگونت، ہر کرتا آپ درڑایا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نام دُھر دامنٹ، انتشکرن ویکھے سرب لوکایا۔ صدی چودھویں سب دا توڑے گڑھ ہنکار ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم دے سمجھایا۔ بودھ اگادھا نرگن دھار بن کے انبھوی پنڈت، اگم اتھاہ کرے پڑھانیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ سنت میل ملائے دُھر داکنت، ہر سوامی انترجامی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا رنگ رنگایا۔ سنگر شبد کہے کرے کھیل اگم اتھاہ، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی لیندے پناہ، نمو نمستے سجدیاں وچ سپس جھکایا۔ سبج تریتا دواپر کلج دسدا آیا راہ، حکم حکم وچوں بدلایا۔ ویکھ دکھانے ٹلے پربت جل تھل اسگاہ، سمند ساگر کھوج کھوجایا۔ سو صاحب سنگر دیونہارا اپنا ناں، ناؤں نرکارا اک درڑایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کرے پرکاش ہر گھٹ تھاں، چارے کھانی چارے بانی شبد ناد دُھن شنوایا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے چارگنٹ دہ دشا پکڑے بانہہ، آتم پر ماتم پر ماتم اپنا جوڑ

جڑایا۔ سچ دوارا دُھر دربارا دکھائے اگتا گراں، جس نوں جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھو آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، آد زرنجن زرنجن نور جوت کرے رُشانیا۔ جس دی مہاسدا اکھ، رسنا جہوا پتی دند صفت وچ صفت نہ کوئے صلاحیا۔ سو سچ سوامی دیونہارا نام اگئی وتھ، واستک اکو وست ورتایا۔ جن بھگتاں ساچے سنناں نج نیتز کھول کے اکھ، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو مارگ دس، دہ دشا دا ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ سچ دوار اُپجاوے ایکا ایک سچ، سچ اپنا آپ سمجھایا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ زرنجن نور جوت کرے رُشانیا۔ من واسنا وچ دہ دشا نہ پئے نچ، نوآ ویس نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا رنگ رنگایا۔ سنگر شبد کہے پار برہم پتر میشور غریب نواز، دین دیال دیاندھ اکھوایا۔ جگ چوکڑی زرنجن سرگن بدلدا آیا سماج، ویس اینکا اپنا کھیل کرایا۔ گر اوتار پیغمبراں بخشش وچ بخشیش کردا آیا دات، نام ندھان نوجوان مرد مردان جھولی پایا۔ سرشی دا درشی اندر رچدا آیا کاج، کرنی دا کرتا اپنی کھیل کھلایا۔ نام سندیشہ دیندا آیا بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ کلجگ انتم زرنجن دھار ہو وساد، کھیلے کھیل تھاوں تھانیا۔ جس دی مہاگا سکے نہ کوئی راگ، صفتاں وچ نہ کوئے وڈیایا۔ لیکھا اپنا جانے آد، انت اپنے وچ چھپایا۔ جس نوں پیغمبر کرن آداب، اوتار گر سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گھر بیٹھا کھیل کرایا۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکال وڈ گھر گبھیر، گنوتا نظری آیا۔ جس دا کھیل بے نظیر، جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پایا۔ سب دی بدلنہار تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھایا۔ شرع کٹنہار زنجیر، لاشریک نور خدایا۔ جس نوں نمونمو کرے کبیر، بنا سیس سیس نوایا۔ سو ساچا دھرم کرے تعمیر، جس دھرم دا مول اپنے وچ چھپایا۔ باہروں نظر نہ آئے کسے تصویر، موصوّر دسے نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکال سرب سوامی، آتم پر ماتم کھیل کھلایا۔ جگ چوکڑی انترجامی، لکھ چوراسی دیکھ دکھایا۔ نام سندیشہ دُھر دی بانی، بان انیالا تیر چلایا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج پھول پھولایا۔ امرت رس بخشنہارا ٹھنڈا پانی، نچھر جھرننا بوند سوانتی اک پکایا۔ نرمل نور جوت جوت نورانی، نور ظہور اپنا آپ پرگٹایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بانی

جس دی صفتاں والی کہانی، گر اوتار پیغمبر اکھراں وچ پرگٹائی۔ سو شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکالا شاہ سُلطانی، دو جہانی اپنا تھکم ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا تھکم ورتائی۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکال اک اگم، اگٹری کار کمانیدا۔ نہ مرے نہ پئے جم، تت وجود نہ کوئے رکھائیدا۔ نہ ہرکھ سوگ نہ غم، چنتا وچ کدے نہ آئیدا۔ نہ پون سواس لئے دم، ساہ سواس نہ کوئے وڈیائیدا۔ نرگن دھار نراکار آپے جانے اپنا کم، نہکرمی اپنی کار کمانیدا۔ جس دانور لکھ چوراسی دھار برہم، سو اپنی کل ورتائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھو اپنے ہتھ رکھائیدا۔ سنگر شبد کہے مالک خالق اک محبوب، مُجت وچ سمائی۔ عالیشان جس دا اُچ عروج، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ چار کُٹ سدا موجود، مُفلساں ہوئے سہائی۔ میٹنہارا کوڑ حدود، گھر اکو اک سمجھائی۔ جیہڑا کدے نہ ہووے نیست و نابود، نت نوت و بے ودھائی۔ سو لیکھا جانے لکھ چوراسی کایا (پنج) بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رجو طمعو ستو پڑا دئے چکائی۔ وسنہارا چارے کوٹ، دشا اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا اکو اک پرگٹائی۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکالا دُھر دا ٹھاکر، جگ جگ ٹھوکر نام لگائیدا۔ گھر گسبیر ڈونگھا ساگر، گر اوتار پیغمبر اپنے وچ سمائیدا۔ دے کے نام رتی رتناگر، لوکات کھیل کھلائیدا۔ ست دھرم کر اُجاگر، کوڑ گڑیارا اندھ مٹائیدا۔ ونج کرا اک سوداگر، سودا سنگر ہٹ وکائیدا۔ جودھا سوربیر بن بہادر، بھے بھو آپ وکھائیدا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا بن قادر، قدیم توں اپنا راہ چلائیدا۔ نرگن سرگن بن ساجن، سنت سہیلے گرکھ اپنے رنگ رنگائیدا۔ شاہو بھوپ بھوپت راجن، راو رنگ میل ملائیدا۔ دین دیال غریب نوازن، مہر نظر اک اٹھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد اگئی مارے دُھر آوازن، جس نوں جگت سروں سُنن کوئے نہ پائیدا۔

★ ۱۹ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۳ چھمن سنگھ دھنگالی کیمپ والے دے گرہ سئی کلاں جموں ★

سب دا لہنا دینا گیا نک، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند پڑھ کے نک، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے ابناشی اچت، پاربرہم پتیر میشور ڈھر در گاہیا۔ سچ دوار دا دیوے شکھ، در گاہ ساچی وے ودھایا۔ پریم پریتی اندر چک، چاروں کُنٹ پنڈھ مُکایا۔ زرگن دھار بنا کے سٹ، ست ستوادی لے اٹھایا۔ نرکار ہو کے گیا سٹھ، گھر گجھیر ویس وٹایا۔ پورب لہنا رہیا بچھ، پڑا پشت در پشت پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھلیا ویکھیا اکو تاک، در دربار سوہا پانیا۔ زرگن نور جوت پرکاش، شبد ناد دُھن شنوایا۔ بھبو کھلے پوربلے واک، بھوکت بھاکھیا بن درٹایا۔ زرگن پوری کر کے آس، اصل اپنا رنگ رنگایا۔ سچ دوار دے وشوش، وشا اکو اک جنایا۔ جھکڑا رہے نہ ماٹی ماس، مسلہ اپنا دے سمجھایا۔ ہائے اف کہے کوئی نہ کاش، آکاش پرکاش اک رُشٹایا۔ سب نوں کر کے اپنے داس، داستان دُھر دی اک سنایا۔ ہر گھٹ انتر کر کے واس، واسطہ وشونال رکھایا۔ جھکڑا میٹ کوڑ پر بھاس، بھوساگر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھلیا در دروازہ، در ٹھانڈا نظری آئی۔ جس گرہ وے غریب نوازا، نوازش وچ اپنی گود اٹھایا۔ سب دی رکھنہارا لاجا، وڈ داتا دُھر در گاہیا۔ کلجگ انتم رچ کے کاجا، سنگر ساچا راہ وکھایا۔ زرگن سرگن پا کے ماجھا، مجلس ویکھے دُھر در گاہیا۔ کوڑی کرپا میٹ وودا، وڈیا توں باہر کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سنی اگمی پکار، پورب دھیان لگایا۔ شاہو بھوپ وڈ سکدار، ہر سوامی ہوئے سہایا۔ سرشی درشی دے ادھار، ایشی اکو سوہا پانیا۔ جس دی کھیل سدا جگ چار، جگ چو کڑی ویس وٹایا۔ کلجگ انتم لے اوتار، اوتر اپنا بھبو کھلایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے سنسار، سنساروگ جگت لوکایا۔ حکم سندیشہ دیوے شبدی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حکم ملے دُھر در گاہ، ہر کرتا آپ سنایا۔ چھڈے تھل اسگاہ، بیٹھے اٹھ بدلایا۔ منگی اک پناہ، رہبر سیس نوائیا۔ ویکھ کے سچا تھان، بیٹھے ڈیرہ لایا۔ نظری آیا اکو پتا ماں، استری پُرش نہ ونڈ ونڈایا۔ سدا سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاں، شہنشاہ ہر رگھرایا۔ گر اوتار

پینغمبر کہن واہ وا، بنتی اک سنایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دسے گواہ، شہادت عبادت وچ بھگتایا۔ شبدی سنگر ست ستوادی دے صلاح، صلح گل آپ جنایا۔ پون سندیشہ وچ ہوا، آدم حوا سیس نواپا۔ اکو حکم ہووے رواں، روادار رہن کوئے نہ پاپا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرے کھیل نواں، نو ست و جے ودھایا۔ سچ سندیشہ دُھر دا کہواں، کہہ کہہ جگت سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پینغمبر کہن ساڈے انتر چاؤ گھنیرا، وٹی سچ ودھایا۔ پُرکھ اکال کرے مہرا، محبوبُ محبت وچ سماپا۔ سچھنڈ لوائے ڈیرہ، در اکو اک وڈیاپا۔ جتھے مذہب رہے نہ جھیرا، نام ونڈ نہ کوئے ونڈاپا۔ وکھرا دسے کوئی نہ کھیڑا، گرہ اکو سو بھاپاپا۔ سوامی دسے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ چُکاپا۔ شبدی دھار سنگر شیرا، شہنشاہ نورِ اِلاہیا۔ کلجگ انتم کرے مہرا، امرت میگھ اک برسایا۔ جوتی جامہ ماریا پھیرا، پھرت دیکھے کوڑ لوکاپا۔ حکمے اندر دے کے گیڑا، جھگڑا دے چُکاپا۔ وقت سُنجننا نیڑا، دُور دُراڈا پندھ مُکاپا۔ جن بھگتاں بٹھے بیڑا، اپنے کندھ اُٹھاپا۔ ڈھولا دس کے تیرا میرا، اکو رنگ رنگاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیکھنہارا چار گنٹ چوٹرفی پھیرا، چار چار کھوج کھوجاپا۔

★ ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ کلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ سئی کلاں جموں ★

گر اوتار پینغمبر کہن سرگن دھار تھکی ماندی، مدھ سو دن تیری سیو کمایا۔ جگ چوکڑی لوکات بنی رہی پاندھی، دوس رین چار گنٹ دہ دشا اپنی سیو کمایا۔ بن ویراگن تیرا ڈھولا رہی گاندی، پاربرہم پتیر میثور اکو نام دھیایا۔ کوڑ وکار ہنکار دیکھدی رہی آندھی، جھگھڑ ممتا موہ دین دنی ہلایا۔ لالچ وینہدی رہی گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ سونا چاندی، تیرا چند نور جوت نرگن کھیل کھلایا۔ واسنا وچ دست اموک رہی پیندی کھاندی، کھا کھا خالق تیرا شکر منایا۔ ونج کراؤندی رہی تیرے ناں دی، ہٹ بازار ونجاریاں ونج دکھایا۔ مالک بندی رہی دیناں مذہباں راہ دی، رحمت وچ تیری اوٹ تکاپا۔ منسا بھری رہی آشا والی چا دی، چاؤ گھنیرا اک سمجھاپا۔ اوٹ دسدی رہی پُرکھ اکال اگئی ملاح دی، کھیوٹ کھیٹا اکو دُھر درگاہیا۔ کتھا کہانی سناؤندی رہی بھگت بھگوان صلاح

دی، مشورے وچ مشکل حل کرائیا۔ کھیل ویکھدی رہی تھل اسگاہ دی، ٹلے پر بت پھول پھولایا۔ سچ دست کتوں لہجی نہ تیری ہاں دی، پریتی پریم نہ کوئے جنایا۔ بہڑی کلجگ انتم لکھ چوراسی بدھی ویکھی کاں دی، درشتی وچ سرب گرلایا۔ مان وڈیائی رہی نہ کسے تھاں دی، دھرنی دھرت دھول دے ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دراکو سوبھاپایا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا تھکی، تھکاوٹ وچ گرلایا۔ قول اقرار وعدے ویکھے پچھلی یاد پئی، پاربرہم پر بھ اک دھیان لگایا۔ زرگن دھار جو مالک حتی، حقیقت پڑدا دے اٹھایا۔ کتھا کہانی رہے کوئی نہ شکی، سنسا اندروں باہر کڈھانیا۔ زرگن سرگن بن کے کملاپتی، پتر میثور اپنی دیا کمائیا۔ صفتاں والی جس دی کتھا جگ چوکڑی دسی، اکھراں نال صلاحیا۔ سرگن دھار زرگن نال ہو کے وسی، واسطہ اکو نال جڑایا۔ کھیل کردی رہی ہتھیں، سیوک روپ بنایا۔ جگت دین دنی مذہباں بن کے پکھی، ڈیرے رہی دکھایا۔ کلجگ انت چار گنت دہ دشتا ست دھرم رہیا نہ رتی، رستہ راہ نہ کوئے سمجھایا۔ دین دنی چلی مت متی، متوالا مایا موہ بنایا۔ میں سب کچھ ویکھ کے اکھیں، آخر بھجی واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرے چرن کول ڈھٹھی، ڈھیہہ ڈھیہہ رہی سناپا۔ چار جگ دی آسا گر اوتار پیغمبراں ہو کے کٹھی، اکو وار واسطہ پایا۔ دھر دے ٹھا کر سچ سوامی اکو نام پڑھا اپنی پٹی، پٹنے والا کرے اگوایا۔ لیکھا رہے راگ نہ چھٹی، چھتر دھاری کم کسے نہ آیا۔ نام ڈوری تیری اکو اچھی، تندو تند دے سمجھایا۔ واسطہ چرن کول رہی گھتی، گہر گبھیہریاں سناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے پر بھو ویکھ میری تھکاوٹ، تھکی ماندی دیاں ڈھانیا۔ جگت دنی دی ویکھ بناوٹ، حصیاں وچ ونڈ ونڈایا۔ تیرے نام دی بخشش والی سخاوت، جگ ورتایا۔ سرگن زرگن دس کے اک کہاوت، قہقہہ لگا کے کردی رہی پڑھایا۔ ہساجن بن کے کری بغاوت، بغلگیر دتے لڑایا۔ میں انت تیری امانت، عملاں توں رہت تیری سرناپا۔ ساڈی رہی نہ کوئی ضمانت، جُموار نہ کوئے اکھوایا۔ سب دے اُتے دے قیامت، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کھکے اندر گلی ممانت، مہربان مہر نظر نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دینا اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے پر بھو میں چار گنت دی آئی دوڑی، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ نت نوت ویکھدی رہی تیرا ڈنڈا پوڑی، پوڑیاں وچ تیرا ڈھولا جس گایا۔ تیری بھیڑی گلی دسی سوڑی، بن تیری کرپا پار نہ

کوئے کرائیا۔ صدی چوڑھویں کر کے بہڑی بہڑی، نیتز رو رو دیاں دُہائیا۔ سنت رہیا کوئی نہ گھوری، اندھ گھور وچ لوکائیا۔ اسیں سب نوں ویکھیا دوس رین تئیا چوری، جگت اکھ نہ کوئے ملائیا۔ آتما سہاگن دے نہ کوئی بانکی چھوہری، پیا پریتم میل نہ کوئے ملائیا۔ ساڈے ہتھوں چھٹ گئی ڈوری، ڈاواں ڈول دے لوکائیا۔ مانس روپ ہو گئے ڈھوری، سچ دھرم نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرے آگے دوویں ہتھ رہی جوڑی، جوڑیندے ساجن واسطہ پائیا۔ کسے دی قیمت رہی نہ کوڑی، کوڈی ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ زرگن سرگن دھار سمجھے کوئی نہ دوہری، دوا ایکا بھیو نہ کوئے چکائیا۔ تیرے آگے چلے کوئے نہ زوری، زوراوڑ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی بخش بھوری، بھرم انتر نر نتر رہے نہ رانیا۔

★ ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ دیوا سنگھ دھنگالی کیمپ سئ کلاں جموں ★

گر اوتار پیغمبراں آسا ہو کے اگھی، اگن آتھن ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی انتر ویکھ کے بدھی، دھر سندیشہ رہی سنائیا۔ ساچی دھار کسے نہ سمجھی، سمجھ سوچ نہ کوئے رکھائیا۔ کلجک واسنا کوڑ گڑیا وچ رُجھی، رزق رحیم نہ کوئے منائیا۔ ساچی دے کوئی نہ جھگی، جھگڑا جگت لوکائیا۔ بھاؤ بھادنا ہوئی دوجی، ایکا رنگ نہ کوئے سائیا۔ نیتز روواں اچی کوک بھبھیس، ہوکیاں وچ سنائیا۔ پُرکھ اکال ویکھ اپنی ودی سدی، کشنا شکلا پلھ پینڈا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے میرے انتر ہوئی خیرانی، خیرت وچ دُہائیا۔ ست دھرم دی جوہ دے سے بیگانی، بندہ بندگی وچ نہ کوئے سائیا۔ باہروں نرمل ہوئے جسمانی، انتر میل نہ کوئے دھوائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے رُحانی، کوڑ ڈنکے جگت وجائیا۔ پرکاش ہووے نہ کوئے اسمانی، اسم اعظم نہ کوئے وکھائیا۔ جھگڑا چارگنٹ دیوانی، دعویدار گر اوتار پیغمبر دیوے نہ کوئے گواہیا۔ ساچا راہ نہ دے آسانی، اصل وصل نہ کوئے کرائیا۔ جیوے نہ کوئے پرانی، پر م پُرکھ نہ کوئے ملائیا۔ مُجبت وچ دُنیا ویکھے نہ کوئے فانی، فرماں بردار روپ نہ کوئے دھرائیا۔ چار جگ دی پچھلی

سُنن کہانی، اگے چلے نہ کوئے حق رضایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرہ دینا وسایا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے میں ویکھاں اصل وسیع، وصیت سب دی پھول پھولایا۔ جس دی کلیاں وچ کردے گئے تشریح، تابعداری جگت کمایا۔ مارگ رستہ دسدے گئے لپہ، پنتھ گرنٹھاں وچ صلاحیا۔ سو سب دی پاؤن آیا صحیح، صحیح سلامت ویس وٹایا۔ لیکھا ویکھے بن کاغذ قلم شاہی وہی، واحد اپنی کار کمایا۔ اگے جیون وچ زندگی دیوے نئی، نیا نوکا نام چڑھایا۔ سو گر اوتار پیغمبراں بانی بھوکتاں والی کہی، آسا سب دی پور کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے صاحب سوامی سچ پکار، پنے پنے سپس نواپا۔ تیرا ایکنکار اک سہار، صاحب سرن وڈی سرناپا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کہن کوئے نہ پاپا۔ کرپا کر اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیایا۔ لیکھا کئے جگ چوکڑی چار، چار ورنناں اک پڑھایا۔ نرگن نور دسے اُجیار، اُجالا ہوئے لوکایا۔ ست دھرم داست جیکار، رسنا ڈھولا تیرا گایا۔ ہوں سیوک خدمتگار، خادم ہو کے تیری سیو کمایا۔ توں داتا دانی اک داتار، دیاوان اکھوایا۔ منگتے درویش کھڑے بھکھار، بھکھک جھولی دینی بھرائیا۔ توں سب دا سانجھا پروردگار، پتپر میثور بے پرواہیا۔ الکھ نرنجن تیرا جیکار، جیکاریاں وچ صلاحیا۔ تیرا وڈ وڈا دربار درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ کرے کرائے اپنی کار، قدرت کرتا ویکھ وکھایا۔ سب دی آسا منسا پوری کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری بیٹھے سپس نواپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، بھگت وچھل سدا گردھار، گرور گرہ ایکا دینا وسایا۔

★ ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ گوڑھارام سیخ سر سئی خردکیمپ جموں ★

گر اوتار پیغمبراں آسا کہے میں پھردی بن کھنڈ، جوہاں جنگل ویکھ وکھایا۔ پڑدے لاہ کے تکیا پر م پڑکھ دا برہمنڈ، برہمانڈ دھیان لگایا۔ جگت سنسار واسنا ویکھی کندھ، دویت در در دھیان لگایا۔ کرپا کری صاحب بخشند، مہربان مہر نظر لگایا۔ جن بھگت دوارے ملیا اک انند، انند دھر دا نظری آپا۔ شبد سُنیا اگئی چھند، سوہنگ ڈھولا رہے گایا۔ میں پنا کروٹ توں بدل لئی کنڈ، سنمکھ ہو کے درشن پاپا۔ جنہاں نوں پر م پڑکھ لگایا انگ، انگیکار اک ہو جاپا۔ دو

جہان دا چمکے نرالا چند، سینٹل دھار اک درسایا۔ نیتز نیر ورو لے سروور گنگ، گہناں وچ ڈہایا۔ کرپا کری سورے سربنگ، صاحب سنگر دتی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اکو اک سہایا۔ آسا کہے میرے انتر آئی خوشالی، خزاں بسنت روپ بدلایا۔ چڑھی اک اگئی لالی، جو لال لال رنگ رنگایا۔ جلوہ تکیا جوت اکالی، اکل کل اپنی کھیل کھلایا۔ میں نئی نڈھی بالی، ویکھ سیس جگدیس جھکایا۔ جگا جگنتر تیری دکھری چالی، پاربرہم پرہم بھو کوئے نہ آیا۔ تیرا کھیل ادنی اعلیٰ، زرگن سرگن تیری وے ودھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دامالی، مالک اکو سو بھاپایا۔ گنگ منڈل تارکا جوں دیک وچ تھالی، جلاں تھلاں وچ سما یا۔ تیری شناخت ہتھ نہ آئے بھالی، کھوجی کھوج نہ کوئے کھجایا۔ تیرے درتے کھڑی سواں، منگتی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سب دی لیکھے لا جنم کرم دی گھالی، پورب لہنا دے چکایا۔ وساں اکو سچ سچی دھرم سالی، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ جتھے رہے کوئی نہ خالی، خلق دے خالق دینی سرنا یا۔ میری مسکیناں والی دلالی، ادھیگی وچ رکھایا۔ بھگت بھگوان مل کے وے تالی، تار تار نال ہلایا۔ پھل لگے اگئی ڈالی، پت پتو ننتے دینی مان وڈیایا۔ تیرا بھاگ وڈا ٹوں رحمت وچ شالی، شہنشاہ اکھوایا۔ جگا جگنتر تیری چال نرالی، نرکار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچا اک سہایا۔ آسا کہے میں کی کی دساں کہاوت، کہن کتھن وچ نہ آیا۔ جگت جہان ویکھی بغاوت، بغلگیر نہ کوئے بنا یا۔ مانو مانو پی عداوت، جھگڑا تکیا کوڑ لوکایا۔ ساچی کرے نہ کوئے سخاوت، رحمت نام نہ کوئے ورتایا۔ تیرا کھیل تکیا پرہو اچانک، شاستر سمرت وید پُران سکیا نہ کوئے سمجھایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹن آیوں علامت، اعلیٰ ادنی لیکھے لایا۔ بھگت سہیلے ویکھ امانت، آپ اپنے ہتھ رکھایا۔ تیرا کھیل صحیح سلامت، جیون مرن نہ کوئے رکھایا۔ کلجگ انتم دے اک قیامت، قیامگاہ نہ کوئے وڈیایا۔ گر اوتار پینمبر آگے دیوے نہ کوئے ضمانت، سارے بیٹھے پلو چھڈایا۔ تیرے حکمے اندر چار کٹ دہ دشا سب تے آوے شامت، شمع کوڑ گل کرایا۔ تیرا ناؤں ندھانا سری بھگوانا ہتھ نہ آئے نیامت، انرس رس نہ کوئے چکھایا۔ میں بالی نڈھی چار جگ دی انجانت، تیرا بھو نہ سمجھیا رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا پریم سچ امانت، پورب میلا لئے ملا یا۔

★ ۲۰ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۳ بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ سئی کلاں جموں ★

آشا کہے میں پر بھ دا کراں شکرانہ، شکر کہہ کے خوشی منایا۔ زرگن دھار اتر سری بھگوانا، بھگون اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت پہر کے جامہ،
 انتر جامی وچی ودھایا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، زرگن سرگن پھول پھولایا۔ گر اوتار پیغمبر اں بدل دیوے زمانہ، ضامن اپنا نام بنایا۔ دھندوکار میٹے زمیں
 اسمانا، اصل نور چند کر کر رُشنائیا۔ مانو رہے نہ کوئے بیگانہ، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ دو جہان کرن سلماں، سجدیاں وچ سپس جھکایا۔ سب دی سانجھی کر کلاما،
 کلمہ کائنات پڑھایا۔ پاربرہم اک اما، عمل دیکھے خلق خدایا۔ پچھلا بدل دے نظاما، آگے نوبت اک وجایا۔ اندھیری زین رہے نہ شاما، شمع جوت کرے
 رُشنائیا۔ ست دھرم دا اک نشانہ، ست ستوادی آپ جھلایا۔ اکو دس کے آتم پر ماتم گانا، حقیقت وچوں پڑھایا۔ لیکھا جانے دھر داراما، بنسری نام والی
 سُنایا۔ پیر پیغمبر اں دا دیکھے بھوکھت بیانا، پڑدا پردے اندروں دے اُٹھایا۔ ہر گھٹ ہو کے انتریا، انتر شکرن لیکھا ویکھ وکھایا۔ جن بھگت سہیلا دیکھے جگت
 نہانا، کوچھا کھلا گود اُٹھایا۔ شبدی شبد کھیل مہانا، مہما اکھ کھ وڈیایا۔ گر گھ رہے نہ کوئے غلاما، شرع زنجیر دے کٹایا۔ ایکا ڈنکا وجے دامامہ، دامم اپنی کرے
 شنوایا۔ جھگڑا مکے کوڑ تما، تانس راجس ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتایا۔ آشا کہے تھم ویکھنا اکو ربی، رابطہ
 ضابطہ وچ چھپایا۔ جس دی یاد کر دے گئے نبی، رسول اپنی اکھ کھلایا۔ سو مریض دیکھے جگت طبعی، طبیعت سب دی پھول پھولایا۔ کسے دی رہن نہ دیوے
 گدی، گداگر کرے لوکایا۔ لہنا چکے چو دھویں صدی، صدمہ در در دے وکھایا۔ واسنا کہے میں بالی نڈھی، نئی وڈی اپنا روپ بدلایا۔ پر بھ دا کھیل آد پُشت
 یدھی، بیتھارتھ اپنی کار کما یا۔ جس دی جوت زالی جگی، زرگن نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگت آتما بدھی، بندنا اک سمجھایا۔ گھ چوڑا سی چھڈی، ناتا رہیا نہ
 رانیا۔ پریم پریتی اکو لگی، آگے سکے نہ کوئے تڑایا۔ کلجک جگت اندھیری وگی، جھگڑ چاروں گنت ہلایا۔ حضرت دیکھے پیغمبر تنگے موسے والی نوح ندی،
 ندھان سمجھ کسے نہ آیا۔ نو نو چار پچھوں پر بھ دا کھیل ہندا کدی، قدیم دی ریتی چلی آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ
 وکھایا۔ آشا کہے میں گاواں گیت، ڈھولا دھر در گاہیا۔ پر بھ تنگیا اک اتیت، ترے گن لیکھا رہیا مُکایا۔ میں ہو گئی ٹھنڈی سیت، آگنی تت بُجھایا۔ بھگت

مارگ بدل کے ریت، رستہ اِکو دِتا دکھایا۔ جو صاحبِ سوامی رکھے چیت، چیتن اپنا جوڑ جڑایا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اُوچاں نیچاں میل ملایا۔ وقت
 آخیری رہیا بیت، باطن سمجھ کسے نہ آیا۔ بنا پر بھ توں جھوٹھی دے سے پریت، پریتم میلا ہوئے نہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان، جنہاں کرے آپ بختیش، بخشش وِج رحمت وِج نام ندھانا جھولی پائیا۔

★ ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ انگریز سینگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ سئی کلاں جموں ★

کرشن کہا سُن ار جن گیتا، گیتاں توں باہر جس دی شنوایا۔ اک اٹھ دا اِکو مِتا، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ آد جگاد ٹھانڈا سیتا، گنی اگت نہ کوئے
 تپایا۔ ونڈ کرے نہ اُوچا نیچا، آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگایا۔ سدا کھیل دے اندھیا، جس دی سمجھ کسے نہ آیا۔ پچھے ویکھ کی کھیل ہو یا رام سیتا، سرتی شبد نال
 وڈیایا۔ اگئی دھار نیکن نیکا، نرکار دُھر درگاہیا۔ کرشن نے سہج نال ار جن دے ہتھ ماریا اتے پیٹھا، ٹھوکر دتی لگایا۔ اُس دا بھے وِج نکل گیا چیتا، سرت
 بدھ رہی نہ رانیا۔ کرشن نے کن پھڑ کے ہلونا وقت دکھایا پیا، بیس بیس دہایا۔ نرگن دھار جوت داسیشہ، بن اکھاں دتا چکایا۔ سب توں دکھری سمجھا
 کے ریتا، بھگت بھگوان انگ لگایا۔ سچھنڈ نو اسی بن کے مِتا، متراں اپنے گھر وسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلایا۔ کرشن
 گیتا لگا سناؤن، بن اکھراں اکھراں اُچایا۔ بنا رسنا لگا گاؤن، گیت دُھر درگاہیا۔ خادم ہو گئی اُنجا پون، پون پوناں وِج سائیا۔ حاضر ہو کے کہا راون روُن، نیز
 نیناں نیر وہایا۔ میرا جو بن نہ رہیا وِج دھوُن، باہو بل نہ کوئے وڈیایا۔ اک واسطہ آیا پاؤن، دوئے جوڑ سپس جھکایا۔ میں مارگ لگا چلاؤن، چال نرالی دے
 سمجھایا۔ کرشن کہا میں دوپر لگا مُکاؤن، بھائی بھائیاں نال ٹکرایا۔ ار جن نوں لگا وڈیایا، بدھی سمجھ دے پچھے رکھایا۔ راون لگا پچھتاؤن، ہتھ ہتھاں نال
 ملایا۔ کرشن دا چرن لگا دباؤن، اُنگی انگوٹھے نال چھہایا۔ کرشن روپ لگا بدلاؤن، تت سریر رہیا نہ رانیا۔ اوس دے وِج لگا سماؤن، جو سمے دا مالک اک
 اکھوایا۔ جگیا سوآں نوں لگا پرچاؤن، پرچہ جیون والا لگایا۔ اُجڑیاں نوں لگا وساؤن، گھر اِکو اک درسایا۔ ار جن جو میتھوں لگا لکھاؤن، تھم تھم وچوں

سمجھائی۔ تیتوں رُسے نوں لگا مناؤن، اگے ہو کرے اگوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلایا۔ کرشن کہے ارجن سُن اگئی دُھر دا نراکھر، اکھر رُپ نہ کوئے بنایا۔ اک پاہن پھڑ کے پھڑ، کرشن نے دتا دکھایا۔ ارجن نوں کٹوں پھڑ کے پھیر دکھایا گوہند والا ستھر، سولاں سیج ہنڈھایا۔ جیہڑا وکھرا نرالا میت مُرارا رہے وکھر، ہر گھٹ اوہو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا اک اٹھایا۔ کرشن کہا سُن اگئی آواز، بن رسنا دیاں سنایا۔ جس وچ کھلے کاہن دا راز، بے نشان سو بھاپایا۔ سیس جگدیس سہائے تاج، تخت نواسی وڈ وڈیایا۔ چھتر دھاری کرے کوئی نہ راج، رعیت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ راجا پر جا دوویں دسن مُتاج، خالی بھنڈارا نہ کوئے بھرائیا۔ کلجگ انت چیلے گرو آں نوں لین نواج، چیلے گرو بنا کے اپنی کرن وڈیایا۔ اگوں ارجن کہا ایہہ کی کھیل تماش، سمجھ نال سمجھایا۔ کرشن نے آسا سد لئی کول وید ویاس، حکم دتا سنایا۔ اون کھول کے دسی بات، سُنن اک الائی۔ میں لکھ دتا نال قلم دوات، کلجگ اتم پرگٹ ہووے دُھر درگاہیا۔ جو ساریاں نوں دیندا آیا شاباس، مان وڈیائی وچ لکایا۔ پورے کرے خواب، خواب اپنے وچ پرگٹایا۔ گیتا دا اٹھاراں دھیائے کرشن دا پہلا باب، کرشن دے کاہن دا اکھر نہ کوئے بنایا۔ انت اخیر ایہہ رہ جائے اک کتاب، لاجواب ہووے لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھوڑا تھوڑا جوڑا جوڑا سب نوں دسدا رہیا حساب، جواب ہتھ نہ کسے پھڑایا۔

۱۰۲۳

۱۰۲۳

★ ۲۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ وکیل سنگھ دھنگالی کیمپ سئی کلاں جموں ★

گر اوتار پیغمبراں آسا کہے میتوں آوے ہاسی، ہستی دیکھ دُھر درگاہیا۔ ویس وٹایا پُرکھ ابناشی، رُپ رنگ رکھ سمجھ کسے نہ آئی۔ کلجگ دیکھ رین اندھیری راتی، رُت رُتڑی اپنی اک مہکائی۔ ساچے نام دی کر پر بھاتی، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ امرت رس دے سوانتی، ستیاں لیا اٹھایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے کرانتی، ست سیج کر رُشنائیا۔ سر شٹی چار گنٹ اداسی، در شٹی وجے نہ کوئے ودھایا۔ من کلپنا ہو گئی مدراماسی، مست خُماری نام نہ کوئے چڑھایا۔ چار جگ دی

کتھا کہانی پچھلی باسی، جس دارس چکھ خوشی نہ کوئے منایا۔ پچھلا لیکھ مُکاوے گر اوتار پیغمبراں والی گھاسی، رہبر اِکو اِک نظری آئی۔ کجگ کوڑی منزل جن بھگتاں دکھائے سوکھی گھاٹی، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جگ چوڑی جس دی تندی رہی واٹی، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ سو صاحب سوامی بنیا سگلا ساتھی، دُھر دا جوڑ جڑایا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرے آکھی، آخر اپنی کل ورتایا۔ چار کُنٹ دہ دشا لکھ چوڑاسی کرے راکھی، رکھک ہو کے ویکھ دکھایا۔ ویس وٹایا اکھنا الاکھی، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے میں ویکھیا کھیل اگما، پُرکھ اگمڑا رہیا دکھایا۔ نرگن دھاروں آپے جماء، جوت بن ورن گوت کرے رُشانیا۔ دین مذہب دی چھڈ کے طمع، تعمیل اپنی اِک کرایا۔ سب دا لہنا دینا جو پچھلا جمع، حقیقت حق وچوں ورتایا۔ سنجگ مارگ لا کے نواں، نو نو کھنڈ دے سمجھایا۔ لیکھا کئے جگاں چوہاں، چار ورن مٹے لڑایا۔ اپنے ہتھ رکھیا سماں، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے میں ویکھیا اپنی اکھیں، او جھل روپ نہ کوئے دکھایا۔ جس دی لکھ چوڑاسی سخی، کاہن کنت کنتوہل سو بھاپایا۔ اُس دی بھومکا اِکو وسی، سُنہنجی سو بھاپایا۔ جتھے بھگتاں پیج رکھی، ہوئے آپ سہایا۔ ساچی دھار دسی، نرگن کر پڑھایا۔ آشنا کہے میں خوشیاں نال ہسی، ہنسمکھ اپنی بنت بنایا۔ جیہڑا کٹن لگا دین مذہب دی رسی، رستہ اِکو اِک چلایا۔ رین اندھیری رہے نہ مسی، نوری چند جوت رُشانیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی شکی، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ جس دی نانک پیسی چکی، چاترک ہو کے دھیان لگایا۔ سب دی یاری دے کجی، بندھن اپنے نال بندھایا۔ کوڑی کریا گنی مچی، بن ماچس رہی جلائی۔ اگے کسے دی ست دھرم وچ رہے کوئی نہ پٹی، حصہ جگت نہ کوئے ونڈایا۔ حکم چلے کوئی نہ رتی، رت سب دی دے مکایا۔ کر سکے کوئی نہ گتی، گت مت اپنے ہتھ دکھایا۔ پُرکھ اکال بن کے اِکو کملاپتی، پتپر میثور ہوئے سہایا۔ کایا مندر اندر بن ہر کرپا جگے نہ کوئے موم بتی، بنا دیپک دیپ کرے رُشانیا۔ ایہہ سب کچھ کھیل ویکھنا اکھیں، آخر ہر جو آپ کرایا۔ آسا کہے میں چار کُنٹ نسی، بھجی واہو داہیا۔ سچ کہانی کسے نہ دسی، شاستر سمرت وید پُران کوکن دین دُہایا۔ انتم سب دی دھار کر کے کٹھی، ایکا حکم دتا درڑایا۔ اگے سڑے نہ کوئے بھٹھی، اگنی مذہب نہ کوئے تپایا۔ پچھلی ڈور گئی کٹی، کٹاکش اگلا اپنا نام لگایا۔ سب نوں پڑھا کے اِکو پٹی، دُھر دی وِدی اِک جنایا۔ گر گھ بھرے کوئی

نہ چٹی، فیصلہ اِکو وار سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اِک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے میں آساوند، جگ جگ دھیان لگائیا۔ پر بھ ملے اِک خاوند، مالک دُھر دا بے پرواہیا۔ جس دا کدھنا پئے نہ کدے دسوندھ، حصیاں وچ حصیدار نہ کوئے اکھوائیا۔ جس دے بھگت سہیلے آپنچن چند، جگت جہان کرن رُشنائیا۔ اِک تھم دے ہون پابند، دوسر سپس نہ کوئے جھکائیا۔ کھیل ویکھن وچ ورجھنڈ، برہمنڈ وچے ودھائیا۔ کروٹ وچ بدل کے کنڈ، ستمگھ ہو کے سو بھاپائیا۔ ڈھولے گاؤن مٹی دند، رسنا جہواراگ الائیا۔ تُوں صاحب سدا بخشند، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ آتم بخشے اِک انند، نجاند کرے رسائیا۔ سیتل دھار پاوے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ ایہتے اوتھے دیوے سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ دین دیال صاحب بخشند، ہر کرتا اِک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے میں دیکھ کے ہو گئی دنگ، خیرانی میرے اندر آئیا۔ غریب نمائیاں چاڑھے رنگ، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے گوداوری گنگ، چرن دھوڑ مستک اِکا لائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اِک سنا کے چھند، اگلا پینڈا رہیا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا بخشند، بخشش وچ بخشیش دُھر پریتی اِک ورتائیا۔

★ ۲۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ پورن سنگھ دھنگالی کیمپ سئی کلاں جموں ★

گر اوتار پیغمبراں آشنا کہے پُرکھ اکال پادے صحیح، صحیح سلامت تیری اِک سرنائیا۔ جگ چوکڑی جو آس سب دی رہی، بن اکھاں دھیان لگائیا۔ کتھا کہانی بھوکتاں وچ جو سب نے کہی، دُھر سندریساں وچ سُنائیا۔ انت گت سب دی تیرے ہتھ رہی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں لیکھا منگے کوئے نہ وہی، رائے دھرم نہ کوئے سزائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے جو رام بھرت نال کیکی، دسرتھ سمجھ کوئے نہ آئیا۔ رام سندیشہ بھرت بھراتا اِک دھار چلنی نئی، جس دا لیکھ نہ کوئے بنائیا۔ جس ویلے سرشی ست دھرم توں گئی، کجگ اتم نظری آئیا۔ اِک اِکلا رام دا رام آوے جن بھگتاں لئی، لہنا دینا سب دا پور کرائیا۔ آد جگاد جو ہوسی بھی پئی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ آشنا کہے پر بھو چار جگ تیرے کتے نہ

ویکھے دستخط، بن اکھراں سب نوں کیتی پڑھائی۔ جس کارن نرگن دھار آئیوں وت، وطن بے وطن سارے ویکھ دکھائی۔ سچ سوامی سب دی رکھ پت،
 پتیر میثور تیری وڈیائی۔ میں جگ چوکڑی گاؤں والی تیرا جس، صفتاں وچ وڈیائی۔ انت حقیقت تیرے ہتھ، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سپت سُرکھ راہ تنگن
 تیرا اکھ، لوچن اک کھلایا۔ مہر کر پُکھ سمرتھ، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ پیتے کال گئے نس، جگ رہیا کوئی نہ رانیا۔ انتم سب کچھ تیرے وس، واسطہ تیرے
 اگے پانیا۔ نرگن دھار کریں نہ پکھ، عدل انصاف اک دینا پرگٹائی۔ کوڑی کریا جڑ پٹ، مایا متا موہ کھپائی۔ تیرے پیار دا کھلے ہٹ، نام ونجارا سیو کمائی۔ گر
 اوتار پیغمبراں کر اکھ، حکم اکو اک سنائی۔ دین دنی گئے چھڈ، ناتا مول رہیا نہ رانیا۔ سچھنڈ دوارے کوئی نہ دے اڈ، جوتی جوت وچ سنائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائی۔ آسا کہے ساچی صحیح دا دے ثبوت، ثابت اپنا آپ دے پرگٹائی۔ کایا ماٹی ویکھ کلبوت، جس اندر کلمے
 دتے پڑھائی۔ نرگن دھار ہو موجود، حاضر ہو کے دے وڈیائی۔ تیری منزل اک مقصود، محفل اکو گھر بنائی۔ جھگڑا رہے نہ کوئی دوج، کوڑی ونڈ نہ کوئے
 ونڈائی۔ ساچی اپنی دس دے سوچھ، سدھ بدھ پچھلی دے چکائی۔ تیرا ناؤں سارے کہندے نین موند، نیتز نین اکھ دے کھلایا۔ میں چار جگ دی گرلاواں
 کوئج، ہوکیاں وچ سنائی۔ پُکھ اکال دین دیال میرے ہنچھو نیتز اکھیاں وچوں پونجھ، بن دھار چھمبر جل لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، تیری اکو اوٹ رکھائی۔ آسا کہے میں ویکھ ویکھ رہی تک، بنا کوٹ کھوج کھوجائی۔ کی کھیل کرے سمرتھ، صاحب بے پرواہیا۔ نرگن دھار جوتی
 جاتا ہو کے آیا نس، نسبت سمجھ کوئے نہ پانیا۔ انت اخیر سب دی کر کے بس، صفہ سب دی دتی اٹھائی۔ اکو بول جیکارا حق، حکم دھر دا اک سنائی۔ چرن
 کول سرنائی سارے گئے ڈھٹھ، گر اوتار پیغمبراں بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، امرت ندھان اکو دے اپنا رس، رستے بھلیاں مارگ سچ دکھائی۔

★ ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ بیبی مٹھی دیوی دے گرہ مکھووالی جھوں ★

گر اوتار پیغمبراں آسا کہے میں بھگت سہیلے ویکھے تردے، تارنہار داتار اپنی دیا کمائیا۔ ساچی منزل درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار چڑھدے، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا اکو پڑھدے، آتم پر ماتم وچ ملائیا۔ جیوت روپ کدے نہ مردے، مر جیوت روپ بدلایا۔ سٹکھ لین اگئی گھر دے، جس گھر وسے شہنشاہیا۔ بھانا صبر صبوری جردے، دکھ درد نہ لاگے رانیا۔ ایشان کرن ساچے سرے دے، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ اک دکھائیا۔ آشا کہے میں بھگتاں دیکھیا میلا ہر نرنکار، نرگن اپنا میل ملایا۔ جس دی کھوج رہی جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کھجگ پھول پھولایا۔ جس دی وار تا گاؤندے گئے گر اوتار، پیغمبر ڈھولیاں وچ سنایا۔ سو صاحب سوامی دیکھنہار، جوتی جاتا پڑدا اک اٹھایا۔ کرے کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سیس نوائیا۔ شبد گرو کر تیار، سنگر ساچی سیو کمائیا۔ بھگت سہیلے میت اٹھال، لوکات آلس نندرا دے مکائیا۔ پورب جنم دی لیکھے لا کے گھال، سر اپنا ہتھ اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارا دکھا پئی دھرم سال، در دروازہ اک گھلایا۔ جتھے گرگھ وسن لال، دوجا وٹن کوئے نہ پائیا۔ نیڑ آنہ سکے کال، مہاکال نہ کوئے ڈرائیا۔ ترے گن کوڑا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پریم پریتی وچوں مانک موتی اچھال، رتن اگتا باہر کڈھائیا۔ جنم کرم دا پورا کر سوال، فقرہ اپنا نام سنایا۔ ساچی گود لئے سوال، سویا پھیر نہ کوئے جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دے وسایا۔ آشا کہے میں بھگت سہیلے دیکھیا بھگتاں سنگ، سگلا سنگ بنایا۔ آتم دا دیوے اند، من منسا میٹ مٹایا۔ سچ ست دا چاڑھ کے چند، سچکھنڈ کرے رُشنائیا۔ جگ جنم دی وچھڑی اپنے نال گنڈھ، ڈور پریم پریت دکھائیا۔ جھگڑا مکا جگت گنگ، تیرتھ تھناں پنڈھ رہے نہ رانیا۔ کرے مہر سورا سر بنگ، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ساچی منزل جاون لنگھ، در ملے بے پرواہیا۔ سچ سہنجی اک پلنگ، جس دا پاوا چول نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک وسایا۔ آسا کہے بھگتاں اندر چاؤ گھنیرا، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ پر بھ ٹھا کر پایا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ جس چکایا چوراسی گیرا، آون جاون رہیا نہ رانیا۔ پار کرایا پھر کے بیڑا، شہو دریا نہ کوئے رُٹھایا۔ جنم مرن چکایا جھیرا، جھگڑا اور نہ کوئے دسایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھیڑا، گرہ مندر دتی وڈیائیا۔ اپنا رنگ

رنگا کے گروگر چیرا، چیلرا آتم پر ماتم میل ملایا۔ مڑ کے بہڑ نہ ہووے پھیرا، فیصلہ اک حق سنایا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے مہرا، مہر نظر اک اٹھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دے وڈیایا۔ آشا کہے میں بھگت سہیلے ویکھے نئے، ڈھر دی گود سو بھاپایا۔ اوہناں نوں گر اوتار پیغمبر
 کوئی نہ بچھے، باہوں پھڑ نہ کوئے ہلایا۔ جس دی دھار وچوں اٹھے، انت اوسے وچ سمایا۔ دین دیلا ہو کے تھھے، پُرکھ اکالا وڈ وڈیایا۔ سب دے پینڈے
 پچھلے اگلے کئے، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوایا۔ جھگڑا رہیا نہ کایا بٹے، پنج تت اگنی خاک بنایا۔ گرکھ گر سکھ سدا سدا سد سچھے، آتم پر ماتم مل کے وجے
 ودھایا۔ بن ہر اگے کوئے نہ بچھے، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرناپا۔ آسا کہے بھگتاں ملی اگنی
 دھیر، دھیرج آپ دھرایا۔ ناتا چھڈ جگت سریر، شرپکے والی چھڈن لوکایا۔ ملن اک اگنی پیر، جو پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ جس دا امرت ٹھانڈا سیر، بوند
 سوانتی گھ چوایا۔ جس دوارے بے کبیر، قبرال توں باہر وجے ودھایا۔ سو بھگتاں منزل ملے اخیر، آخر اکو گھر وسایا۔ جتھے نہ کوئی شاہ نہ حقیر، امیر غریب
 ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی جگت مریدا تدبیر، طریقہ اکو اک سنایا۔ گو بند دالال اگتا چیر، بستر سوہنا اک سہایا۔ کلج دی انتم میٹ لکیر، کوڑی کرپا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ ایہہ کھیل گھر گبھیر، ہر کرتا آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرناپا۔ آسا کہے گر سکھ ہر بھگت دے سندیشہ، اچی
 کوک کوک سنایا۔ میرا بچھے کوئی رہیا نہ لیکھا، کوڑی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میٹوں انتم اک دا آیا چیتا، جو چیتن سب نوں رہیا کرایا۔ دو جہاناں بنیا نیتا، نرگن
 نرور آپ ہو جانا۔ بھگتاں دا بن بولیوں لے کے ٹھیکا، رائے دھرم دا کھہڑا دتا چکانیا۔ سچ سہا کے اکو دیسا، سچھنڈ وجے نام ودھایا۔ ناتا جڑ گیا پتا پوت
 پت بیٹا، نرگن نرگن جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر آسا کہے جگ چوکڑی ویکھی بڑی،
 سنجگ تریتا دواپر کلج دھیان لگایا۔ لہنا دینا تلیا گور مڑھی، مسان پون روپ سمایا۔ گر اوتار پیغمبر اکھیل دکھایا ہری، ہر کرتے اپنے ہتھ رکھی وڈیایا۔
 بن بھگتاں کسے نہ ناتا تھاشری، شرع وچ جگت لوکایا۔ کچھ لہنا دینا لیکھا چمکوڑ گڑھی، گر گو بند گیا سنایا۔ جس دی دھار ست ستواد کھڑی، سچ دوارے نظری
 آیا۔ سو بھگت سہیلے وسائے اپنی گھری، جس گھر گرہ دا مالک اکو نظری آیا۔ جتھے ڈکھ نہ لاگے ذری، اگنی اگت نہ کوئے لگایا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے

بری، پاربرہم پر بھ اپنے وِج ملائیا۔ ساچے نام دی پاوے اگئی کڑی، نرگن جوڑی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جنہاں نے توں میرا میں تیرا تک اِکو پڑھی، تنہاں دا لیکھا لوکمتا رہن نہ پائیا۔

★ ۲۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ مایا دیوی دے گرہ گھووالی جموں ★

جن بھگت کہے میرا بسرام، ہر کنت سچی سرنائیا۔ جتھے جھکدے تئاں والے رام، سرگن نرگن سیس نوایا۔ پیغمبر کرن سلام، بن سیس سجدہ اِک خدایا۔ پورا ہووے کام، اچھت پور اکھوائیا۔ بردا رہنا پئے نہ کوئے غلام، شرع زنجیر نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اِک وڈیایا۔ جن بھگت کہے سب توں اوکھا پر بھ وِچھوڑا، وِچھڑ کدے نہ جائیا۔ آد جگ دا جوڑا، چو کڑی وِجے ودھائیا۔ دوہاں دا سانجھا پوڑا، منزل اِک اکھوائیا۔ راہ رہے کوئی نہ سوڑا، بھیرٹی گلی نہ ونڈ ونڈائیا۔ آتم پر ماتم ساک ہووے دوہرا، نرگن توں سرگن توں نرگن وِج سمائیا۔ لیکھا صاف رکھے کورا، دُرمت میل نہ لاگے رانیا۔ نام ندھانا دے کے بھورا، کایا بھورے وِچوں باہر کڈھائیا۔ ساچی دھار دا لاکے ہوڑا، ہوکا دے کے آپ اٹھائیا۔ آتما پر ماتم ساچا اِکو جوڑا، جڑیا وِچھڑ کدے نہ جائیا۔ ماٹی چمّ چمّ درِشٹی مانس ڈھورا، پنکھی پنچھی رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کدے نہ ہووے الگ، وکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ کرپا کرے سورا سر بگ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نرگن نور کر رُشنائیا۔ بن کعبیوں کرا کے حج، جُجرہ اِکو دے سہائیا۔ نام نگارہ جائے وِج، نوبت کرے شنوائیا۔ سچ دوارے بہے سچ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں کوڑی پار کرے حد، گھر اپنا اِک دکھائیا۔ جتھے دِپک جوت رہیا جگ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن رہیا سچ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں سچ پریم پیار پیاوے مد، مدھر دُھن راگ سنائیا۔ رہن دیوے نہ کوئی بیڑا بگ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ سرب کلا ہو سمر تھ، مہما اکھ کھتہ جنائیا۔ توں

میرا میں تیرا آدانت داسا نجا جس، مدھ لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا نیز کھول کے اکھ، پرتکھ اپنا رنگ چڑھانیا۔

★ ۲۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ سردار سنگھ دے گرہ سیر جموں ★

گر اوتار پیغمبر آسا کہے ویکھی جگت لوکانی، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پھول پھولانیا۔ چار گنت دہ دشا مایا ممتا موہ وکار دی پی ڈھائی، جگت ڈھاگن نار ہر کنت نہ کوئے پرنا نیا۔ مانو مانگھ دھرنی دھرت دھول دھول آئی ہار، ہر دے ہر نہ کوئے دسائیا۔ چار گنت دہ دشا ہو یا و بھچار، کوڑی کر یا سر شٹی در شٹی اندر ہکانیا۔ ساچا ملے نہ میت مرار، پار برہم پتر میثور درس کوئے نہ پانیا۔ کایا مندر اندر سچ نور نہ ہووے اجیار، امرت رس بوند سوانتی نجھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا ورتانیا۔ گر اوتار پیغمبر آسا کہے ویکھی دین دنی، دعویدار نظر کوئے نہ آتیا۔ ۱۰۳۔ بھرے بھلے رکھی منی، منو آمن بندھن نہ کوئے رکھانیا۔ ساچا دے نہ کوئے گنی، جو پر بھ دا پڑدا دے اٹھانیا۔ ماٹی سب دی خالی دے کٹی، جگرہ حق نہ کوئے وڈیانیا۔ نام ندھان سری بھگوان سنائے کوئی نہ ڈھنی، انحد نادی ناد نہ کوئے وجانیا۔ امرت رس نجھر دھار کسے نہ ملے بنا بلیں، جھرنان گئی اک جھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکمے اندر حکم ورتانیا۔ آسا کہے میں ویکھاں کلجگ انت اخیر، بن اکھاں اکھ سنائیا۔ ساچا دے نہ کوئے دستگیر، بغلگیر کوڑ لوکانیا۔ پڑکھ اکالا دین دیالا کھیل کرے بے نظیر، جگ نیز نظر کوئے نہ پانیا۔ گو بند سورا شاہ سلطاناں ہتھ پھڑائے اک شمشیر، شمع کوڑی گل کرائیا۔ نیز نین وھاوے مقامے حق کبیر، دروہی تیرا نام ڈھانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سب دی بدل گئی جگیر، ظاہر ظہور درس کوئے نہ پانیا۔ تیرے بھگت جگ چو کڑی لکھ چوراسی وچ خمیر، رنگ اپنا دین وکھانیا۔ چار جگ دی مٹدی دے کبیر، فقیر پلو نہ کوئے پھرائیا۔ تیرے ہتھ دو جہاناں تقدیر، تدبیر تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیری سرنا نیا۔ آسا کہے میں ویکھ ویکھ ہوئی خوش، ڈھر دا

راگ سنائیا۔ صدی چوڑو دھویں سارے ہوئے چُپ، بیس پیسا اپنا بل دھرائیا۔ ساچا دسے کوئی نہ سُت، اپرا دھی بیٹھے مکھ بھوائیا۔ بھاگ لگے کسے نہ گکھ، جننی بنے نہ کوئے جنیندی مائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ہر گھٹ اندر بیٹھا لگ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے بنا کے اپنے سُت، پتا پوت گود اٹھائیا۔ بن ہتھاں باہواں دھار آتم پر ماتم لئے چک، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا کمائیا۔ جنم کرم دا آون جاون لکھ چوڑا سی میٹ کے ڈکھ، دردیاں درد دئے گوائیا۔ اُجل کر کے دو جہاناں لکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دوارا اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے میں دیکھاں بھگتاں دھار، جو بھگون وچ سمائیا۔ جس داشاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کر نہ سکی وستھار، راگ ناد نہ ڈھولا گائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا کردے گئے اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی لکھ چوڑا سی گھٹ نواسی دیکھنہار، پاربرہم پتر میثور اپنا کھیل کھلایا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دو جہاناں پاوے سار، مہاسار تھی اپنی کل ورتائیا۔ سنت سہیلے سچن گرکھ بھال، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ ناتا توڑ کوڑی کرپا جگت جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سچ دوارا دھرم دا اک وکھال، ناتا کوڑا دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بچھنہارا مُریداں حال، مُرشد اکو اک اکھوائیا۔ آشا کہے میں دیکھی کھیل بہہ رنگی، رنگت جگت نہ کوئے دکھائیا۔ ویس وٹا سورا سرنگی، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ کھجگ کوڑی کرپا واسنا کڈھے گندی، گن گندھرب سیس نوائیا۔ گرکھ سوانی نیتز نین اکھ رہے کوئے نہ اندھی، نچ لوچن کرے رُشنائیا۔ کھجگ کوڑی کرپا دیکھے مایا ممتا موہ وکار بھیکھ پکھنڈی، جوٹھ جھوٹھ پڑدا دئے اٹھائیا۔ ست شبد دی ساپی دھار گو بند اکو چنڈی، چنڈکا اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی دیکھ دکھائیا۔ آسا کہے میں تیا کھیل اکال، اکل کل دھاری آپ کھلایا۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے گھال، پورب لہنا رہیا چُکائیا۔ نام ندھان دے کے سچا دھن مال، خالی جھولی رہیا بھرائیا۔ سنت سہیلے اٹھا کے بال، بالی بدھ دئے وڈیائیا۔ کھجگ اندر سچجگ ست دھرم دی بدل کے چال، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ سنگر شبد بنا دلال، ونجارے جگت رہیا مٹائیا۔ ٹھانڈے در جواب سوال، حکمے اندر حکم بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھو آپ کھلایا۔ آسا کہے میں دیکھیا کھیل پُرکھ اگم دا، اگمڑی کار آپ کمائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی نہ مرے نہ کدے

جدا، جیون مرن نہ کوئے رکھائیآ۔ جس نوں سہارا نہیں کسے دم دا، پون پوناں نہ کوئے وڈیائیآ۔ جھگڑا نہیں ہر کھ سوگ غم دا، چنتا چکھا نہ کوئے جلائیآ۔ پوش پہنیا نہیں کدے کایا مائی چم دا، تٹاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ ونجارا بنیا نہیں کسے نام دا، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیآ۔ سدا مالک بنیا رہیا دُھر پیغام دا، گر اوتار پیغمبراں کرے پڑھائیآ۔ کلجگ انتم لیکھا ویکھے دو جہان دا، برہنڈ کھنڈ پُری لوہ گنگن لگنتر پھول پھولائیآ۔ جن بھگتاں نام رس دیوے اپنے جام دا، سینتل دھارا اک وہائیآ۔ بندھن تئے جگت شرع غلام دا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیآ۔ ایہہ کھیل اگئی امام دا، جس نوں حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کلماں وچ صلاحیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ایہتے اوتھے دو جہاناں لیکھا جانے اپنے انتظام دا، اندر باہر گت ظاہر اپنا حکم ورتائیآ۔

★ ۲۱ مگھڑ شہنشاہی سمت ۳ کچھی دیوی دے گرہ پنڈ سپر ضلع جموں ★

گر اوتار پیغمبراں آسا کہے میری دُھر دی نسا، خواہش اکو دیاں سمجھائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش پر بھ دا بنے نسا، ذات پات دین مذہب اوچ نیچ رہن کوئے نہ پائیآ۔ آتم پر ماتم ساچا روپ بنے سوہنگ نسا، کاگ نظر کوئے نہ آئیآ۔ من وکار ہوئے ہنگتا رہے کوئے نہ سنسا، سچ دھرم وجے اک ودھائیآ۔ دین دنی پار برہم پتر میشور بنائے اگئی بنتا، گر اوتار پیغمبر جھگڑا رہے کوئے نہ رانیآ۔ کوڑی کرپا گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم روپ دے سمجھائیآ۔ ساچے اشٹ ہووے اکو ننتا، جو سبجگ تریتا دوا پرنت نوت نرگن سرگن اپنا ویس وٹائیآ۔ بھو کھلائے بودھ اگادھ جن بھگت سہیلے ساچے سنسا، کایا مندر اندر پڑدا دے کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ دے درسائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے سرشٹ سہائی ہووے ایک، دُتیا بھاؤ نہ کوئے جنائیآ۔ پار برہم پتر میشور پروردگار سانجھا یار سب دی ہووے ٹیک، ٹکے رام نام مستک خاک رامیآ۔ مانو مانگھ مانس بُدھی ہوئے بیک، دُرمت میل اندروں دے کڈھائیآ۔ ترے گن مایا بیچت لا سکے کوئی نہ سیک، اگنی اگ نہ کوئے تپائیآ۔ نچ نیتز لوچن نین سچ سوامی

اپنا لینا پیکیھ، ٹھا کر مل کے وجے ودھائیا۔ سچھنڈ دوارا اینکارا اپنا دکھائے دیس، جس گرہ بیٹھا نرگن نور جوت کرے رُشائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر وشن برہما شو دیوت سُر کرن اک آدیس، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ سو صاحب سنگر دُھر سناوے اک سندیش، سندھیا پرہاتی اکو روپ نظری آئیا۔ جو آد جگاد سدا رہے ہمیش، جنم مرن گیڑ نہ کوئے رکھائیا۔ نت نوت جن بھگتاں کرے ہیت، آتم پر ماتم ناتا جوڑے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ آسا کہے چار ورن ہوون اک، جھگڑا دُئی رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بھوکھت گئے کھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دے گواہیا۔ اوہ کھیل نرالا صدی چو دھویں سب نوں پے دس، دہ دشا ہوئے رُشائیا۔ پُرکھ اکال اک اگلا ہووے مت، متر پیارا میت دُھر درگاہیا۔ جس دی ہار بدلی رہے وچ جت، جگ چو کڑی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ آسا کہے میں دیکھاں کھیل نرالا، اکل کل دھاری آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے گر گوپالا، گہر گسبیر پے پرواہیا۔ سچ دوار دکھائے سچی دھرم سالا، جتھے دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایکو جوتی نور نرگن دھار ہووے جوالا، شو شکتی شوئے اکو رنگ سمائیا۔ سنگر شبد نرگن سرگن بنے دلالا، ونج وپاری وڈ وڈیائیا۔ لیکھا دیکھے ماضی حال، لکھ چو راسی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن دُھر درگاہیا۔ آسا کہے مہربان ہووے محبوب، مُجبت وچ وڈیائیا۔ منزل اک دکھائے عروج، عرش فرش پڑدا دے اٹھائیا۔ چو دواں طبقاں رہے نہ کوئے حدو، حضرت نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے نیست و نابود، حکم دُھر دادے ورتائیا۔ ہر گھٹ اندر جو دسے سدا موجود، وصل یار دیوے نور خدائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے ہزارا درود، تیس بتیس نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگ رتڑے دُھر درگاہیا۔ آسا کہے میں دیکھاں کھیل اگے رام، جو رمتار متا دُھر درگاہیا۔ جس نوں جھکدے صبح شام، گر اوتار سیس نوائیا۔ جس دا پیغمبر سُنڈے پیغام، کلماں وچ رہے گائیا۔ دو جہاناں مہربان، جلوہ گر نور رُشائیا۔ کلجگ انتم بدل دیوے نظام، کوڑی کریا میٹے تھاوں تھانیا۔ ست دھرم دا دے گیان، اندر اگیان دے چُکائیا۔ پُرکھ اکال سچ سرنائی بخشے اک دھیان، نچ نیتز لوچن نین اٹھ کھلایا۔ بھگت وچھل سری بھگوان، ساچے سنتاں

لئے جگایا۔ منزل دکھائے آگم مہان، جتھے بن سوریہ چند ہووے رُشانیا۔ شبدی ناد و بے ڈھنکان، انادی ناد وجانیا۔ تخت نواسی نوجوان، شاہو بھوپ سو بھا پائیا۔ جس دا ہم سدا فرمان، جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر اں کرے شنوایا۔ اوہ کھیلے کھیل مہان، خالق خلق بے پرواہیا۔ نرگن دھار ہو پردھان، سچ سندیشہ اک سنایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم لکھ چوراسی دو جہان، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ دین مذہب انت پچھتان، پشچتاپ وچ لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سدا نگاہبان، نر ویر نر اکار نر نکار نراچھت اچھا سب دی پور کرایا۔

★ ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۳ صوبیدار تیج بھان دے گرہ بخشی نگر ضلع جموں ★

۱۰۳۴

گر اوتار پیغمبر اں آسا کہے میری پوری ہووے آسا، جگ چوکڑی پندھ مکائی۔ پرکھ اکال دین دیال سب نوں بخشے اک بھروسا، بھرم کوڑ رہے نہ رایا۔ دھر دانام چپائے جنائے جہوا جگت سواسا، ساہ ساہ سمائی۔ نرگن نور جوت کرے پرکاشا، پرکاشت ہو کے دیکھے تھاؤں تھانیا۔ اپنے بھيو دا کھولے آپ خلاصہ، خالص اپنا ویس وٹائی۔ جن بھگتاں دیوے اک دلاسا، مہر نظر نین اٹھائی۔ پڑدالا ہوے پر تھمی آکاشا، ایکا نور کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل ویکھ دکھائی۔ آسا کہے میں تگاں عجب نظارہ، جو نظریہ دئے بدلایا۔ لیکھا جان سرب سنسارا، لکھ چوراسی اندروں پھول پھولائی۔ شبدی شبد دئے اشارہ، نام نام نال شنوایا۔ محل اٹل کر اُجیارا، اندھ اندھیارا دئے مٹایا۔ نرگن دھار ہو کے ظاہر، ظاہر ظہور ہو کے درس دکھائی۔ کوڑی کریا پار کرے کنارہ، تٹ اکو وچے ودھائی۔ جتھے بیٹھ گرو اوتارا، پیغمبر سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ہم آپ سنایا۔ آسا کہے میں ویکھاں بھگوان والی بھگوتی، بھگوت کہہ نہ کچھ جنایا۔ جگت دھار مٹے بنوٹی، بناوٹ اپنی اک درسایا۔ نسبت رہے نہ کوئے اونٹی، ٹانک دھر دا ہم اک ورتایا۔ آشا کہے میں تگاں کھیل نرالا، نر اکار رہیا دکھائی۔ سب توں دکھری بدل کے چالا، چارگٹ کرے رُشانیا۔ پورب پورا

۱۰۳۴

حل کرے سوال، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ بھگت سُھیلا اکو ہو دلالا، دامنگیر اپنا پھیرا پائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگالا، احوالا شبد گرو درٹائیا۔ جس دی بدلے نہ کوئی چالا، چالاکی چلتر نہ کوئے وکھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دسے سکھالا، او جھڑ راہ آگے نہ کوئے وکھائیا۔ پرم پُرکھ بن کرپالا، کرپاندھ آپ سہائیا۔ سب دی آشنا منسا پور کر سوالا، سا جن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کسے ہتھ نہ آوے بھالا، کھوجت کھوج ویکھے جگت لوکائیا۔

★ ۲۲ گھر شہنشاہی سمت ۳ رام چند دے گرہ بخشی نگر جموں شہر ★

۱۰۳۵ گر اوتار پیغمبراں آسا کہے جگ چوکڑی دے اشارے، شبدی سینت نال سمجھائیا۔ دُور نیڑے و سے کنارے، نیا بھوری وچ بھوائیا۔ پر بھ دے نام دے بول جیکارے، وکھرے وکھرے راہ چلائیا۔ نرگن سرگن کھیل کر سنسارے تن وجود کرمی پڑھائیا۔ بھيو کھول کے سچ دوارے، پڑدا دین دُنی اٹھائیا۔ ۱۰۳۵ دین مذہب دے لا اکھاڑے، ورنال برنال کرے لڑائیا۔ جگت نشان نشانیاں والے چاڑھے، چارگنٹ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ آسا کہے جگ چوکڑی مدارا رہیا سندیشہ، دُھر فرمان دھرم دی دھار جنائیا۔ حکم مناؤندا رہیا لیکھا، ایکنکار بے پرواہیا۔ اپنی بخشدا رہیا ٹیکا، چرن کول سرنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ چکدا رہیا ٹھیکا، ٹھیکے دار دتے اُپجائیا۔ آپ بن اگئی نیتا، فرمان اپنا آپ اُپجائیا۔ میٹوں پچھلا آیا چیتا، کی کرنی کھیل کھلائیا۔ دس کے سچھنڈ دیسا، برہمنڈ کھنڈ کار کمائیا۔ نکا نکا پا کے حصہ، ہستی اپنی اک سمجھائیا۔ ماؤ ماؤ دے کے بچھا، پچھلا اگلا حکم سرب رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم سدا ورتائیا۔ آسا کہے میں کوکاں بول، انبولت راگ سنائیا۔ کرے کھیل پر بھو انھول، اُبھل وڈ وڈیائیا۔ سب دے تولنہارا تول، ترازو تکر نام اٹھائیا۔ گھٹ نواسی ہر گھٹ پھول، وست گولک وچوں باہر کڈھائیا۔ جگ چوکڑی مادرا رہیا رول، اپنا بھيو نہ کسے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی اندر مول، کرنی کرتا اپنی کار کمائیا۔ انتم سب دے پورے کرے قول، جو پچھے سندیشیاں وچ سنائیا۔ سچھنڈ دوارے بہہ اڈول، حکمے اندر حکم

ورتائیا۔ نرگن دھار ہو کے دیکھے اُپر دھول، دھرنی دھرت پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جس دا لیکھا سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھا رول، بُدھی وچ وند نہ کوئے وندائیا۔
سو صاحب سوامی انترجامی سب دے ویا کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگن رنگ رنگائیا۔

★ ۲۲ گھڑ شہنشاہی ۳ شو سنگھ دے گرہ بخشی نگر جموں ★

آسا کہے میں جگ چوکڑی رہی دسدی، دہ دشا کر پڑھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دی، جو جگ جگ ویس وٹائیا۔ جس دی دھار اگئی سچ دی، ست نال سمائیا۔ نورانی کرن اوسے دی اگھ دی، جو اکھراں توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس دے حکمے اندر لکھ چوراسی و سدی، وشن برہما شو سیو کمائیا۔ میں بھکھی پیاسی اوسے دے جس دی، جگ جگ صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ بھجھی پھراں حقیقت حق لئی، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ پندھ مُکاؤندی رہی انج لئی، جو ویلا وقت دے وڈائیا۔ جس کارن سچ دوارے سد لئی، سندیشہ اک سنائیا۔ میں بچ گئی اوسے دے جج لئی، جو بن مکے کعبیوں اپنا گرہ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ آسا کہے میں جگ جگ دسیا، شبدی ڈھولا راگ سنائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت پُرکھ اکال آوے نسیا، نرگن نرؤیر نرکار نرکار اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں امرت رس نچھر دیوے رسیا، بوند سوانتی اک اکانتی آپ ٹپکائیا۔ جس دا کھیڑا دو جہان ویا، برہمنڈ کھنڈ گلشن آپ مہکائیا۔ جس دا نام ندھان سرگن دھار سب نے رٹیا، حکمے اندر کری پڑھائیا۔ اوہ کھیل کرے پُرکھ سمرتھیا، صاحب سوامی دُھر درگاہیا۔ لکھ چوراسی لہنا دیوے ہتھو ہتھیا، پورب سب دا کھوج کھوجائیا۔ گرگھاں چرن دھوڑی بخشے متھیا، مستک ٹلے نام رمائیا۔ سدا سہیلا کرے رکھیا، دو جہان ہوئے سہائیا۔ آتم دی کوئی کرے نہ ہتیا، تن وجود سدا ہووے جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ آسا کہے میں گاؤندی رہی گیت، گہر گور دتی وڈائیا۔ جگ چوکڑی چلاؤندی رہی ریت، حکمے اندر سیو کمائیا۔ جگت دوارے دکھاؤندی رہی مندر مسیت، مٹھاں نال سہائیا۔ لیکھا وینہدی رہی ہست کیٹ، اُوچاں نیچاں اک جنائیا۔ پر بھ و ساؤندی رہی سب دے چیت، چیتن سرتی سرب کرائیا۔ دسدی رہی حدیث، کلکیاں وچ اپنا آپ الائیا۔

آپ بنی رہی ناچیز، خادم ہو کے سیس جھکائیا۔ پر بھ ملن دی کردی رہی ریجھ، بن اکھاں اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں اندر دیندی رہی تمیز، طمع کوڑی باہر کڈھائیا۔ سنت بھگت بناؤندی رہی عزیز، گرگھ گرسکھ نال رلائیآ۔ ست دھرم دا بیجی رہی یج، تن مائی خاک سیو کمائیآ۔ پُرکھ اکال دی کردی رہی تصدیق، شہادت گر اوتار پیغمبر تئاں وچ بھگتائیآ۔ نرگن ہو کے رکھدی رہی اڈیک، آسا ترشنا نال ملاییا۔ جس دی حق اک توفیق، مالک خالق دُھر درگاہیا۔ واحد لاشریک، شرکت وچ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دئے رنگائیآ۔ آسا کہے میں گاؤندی رہی سوہلا، سوہنا راگ الایآ۔ گر اوتار پیغمبر بندا رہیا وچولا، آتم پر ماتم راہ سمجھائیآ۔ پُرکھ ابناشی سب دے کولوں بدلاؤندا رہیا ڈھولا، اپنا حکم ورتائیآ۔ دیناں مذہباں پواؤندا رہیا رولا، جگت ونڈ ونڈائیآ۔ سب نوں دسدا رہیا مولا، ہر گھٹ رمیا نظری آئیآ۔ کھیل کھیلدا رہیا اُپر دھولا، نرگن سرگن پھیرا پائیآ۔ شبدی دھار کردا رہیا کولا، بھوکھتاں وچ سمجھائیآ۔ اتم سب دا بھار کرے ہولا، ہوئی ہوئی اپنی کار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدا آپ چکائیآ۔ آسا کہے میں سیوا کردی رہی جگ چار، چوکڑی پندھ چکائیآ۔ سندیشیاں وچ کردی رہی خبردار، بے خبراں خبر سنائیآ۔ بانی وچ بیان کردی رہی نال اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ کلج انت کنت بھگونت اک لئے اوتار، اینکار بے پرواہیا۔ دو جہاناں بنے سکدار، دُھر فرمانا اک سنائیآ۔ سب دا لہنا دینا پورب قرضہ دئے اتار، باقی رہن کچھ نہ پائیآ۔ مالک خالق بن پروردگار، پر م پُرکھ اپنا رنگ رنگائیآ۔ میں او سے دی خدمتگار، جگ جگ سیو کمائیآ۔ سد بنی رہاں بھکھار، منگتی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس ویلے نام دی بھچھیا دیوے ڈار، رحمت آپ کمائیآ۔ میں نرگن توں سرگن ہو کے آواں وچ سنسار، اچی کوک کوک سنائیآ۔ صفتاں کراں سرجنہار، گیت گاواں چائیں چائیا۔ اکو در دی بن پنہار، سیس سیس جگدیس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت اپنے ہتھ رکھے ووار، سرگن حکم نال سمجھائیآ۔

★ ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ چیف انجینئر آر۔ ایل۔ شرما کرن نگر جموں شہر ★

گر اوتار پیغمبروں آسا کہے چار گنٹ دہ دشا ودھیا کوڑ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سج دھرم نہ کوئے کمائی۔ چتر گھڑ جگت اگیان کیتے موڑھ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار ہلکائی۔ پاربرہم پتر میثور ابناشی کرتے چرن لائے کوئی نہ دھوڑ، مستک ٹکا خاک نہ کوئے رمائی۔ گھٹ سوامی انتر جامی سب نوں دسے دُور، کایا مندر اندر درس کوئے نہ پائی۔ آتم پر ماتم پر کاش کرے کوئے نہ نور، نرگن جوت دیا باقی کملا پاتی نہ کوئے جگائی۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پر تکھ ملے نہ کسے حضور، ماؤ مانکھ مانس انگ نہ کوئے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھج کوڑی کریا ویکھ دکھائی۔ آسا کہے چار گنٹ دہ دشا دسے اندھیرا، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دے کوئی نہ گیزا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑدا اوہلا نہ کوئے چکائی۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک پیا جھیرا، بدھ بیک کایا ہیت من نیک نہ کوئے کرائی۔ کلپنا اندر سب دا اُجڑدا جائے کھیڑا، صاحب سلطان نوجوان مہربان دُھر فرمانا سنن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کمائی۔ آسا کہے کرے کھیل پروردگار، پاربرہم پتر میثور دُھر درگاہیا۔ جس دی آسا رکھدے گئے گرو اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکائی۔ سو صاحب سوامی سب نوں ویکھنہار، جگ چو کڑی سنجگ تریتا دوپر لیکھا لہنا جانے تھاؤں تھانیا۔ نرگن نرویر نرکار نرکار کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمائی۔ جس نوں بدھی وان سمجھے نہ کوئے وچ سنسار، و دیا وچ ودت نہ کوئے کرائی۔ ملا شیخ مسانک پنڈت سارے گئے ہار، جیو جنت انتشکرن پڑدا نہ کوئے اٹھائی۔ سرشی درشی اندر ودھیا وکار، دُرمت میل نہ کوئے دھوائی۔ شاہو بھوپ پشچاتاپ کرن سکدار، نو نو چار رہیا گرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صدی سدوی کھوج کھوجائی۔ آسا کہے میرے انتر آئی خیرانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر ویکھ دکھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشی درشی اتتم ہوئی بے ایمانی، پاربرہم پتر میثور دھیان نہ کوئے لگائی۔ منوآ شرع اندر کرے شیطانی، شریعت اصلیت پڑدا نہ کوئے اٹھائی۔ جلوہ ملے نہ کسے جوت نورانی، شبد ناد دُھن آتمک راگ نہ کوئے الائی۔ گر اوتار پیغمبر جو دے کے گئے بھوکھت بانی، وید ویاسا لیکھ لکھیا قلم شاہیا۔ سو لہنا دینا جانے شاہ سلطانی،

سری بھگوان ہر رگھرائیا۔ کلجگ انت کنت بھگونت کرے کھیل مہانی، دو جہاناں اپنا تھم ورتائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُرست دھرم دی جھلا نشانی، لوکات نرگن سرگن دھار دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ گر اوتار پینغمبراں آسا کہے میں ویکھاں کھیل حقیقی، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ پروردگار سانجھا یار ویس وٹائے لاشریکی، شرکت کوڑی دئے مٹائیا۔ جس دے وچ اک توفیقی، تاعباداری سب نوں دئے سکھائیا۔ نرگن دھار سدا باریکی، جگ نیز نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دی آسانسا پوری کرے اُمیدی، گر اوتار پینغمبر بیٹھے درتے سیس جھکائیا۔ اگلی کھیل کرے عجیبی، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی دئے ترتیبی، سیاست وراثت لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی اپنی کار کمائیا۔ آسا کہے میں دیکھ ویکھ چار گنٹ تھکی، تھکاوٹ میرے انتر آئیا۔ صدی چوڈھویں رسنا جہوار ہی کسے نہ پئی، منسا کاگ وانگ گُرائیا۔ راؤ رنک ہوئے شکی، شاہ سلطان نہ کوئے وڈیائیا۔ سادھ سنت نرگن نور نہ دیکھن اٹھی، جوتی جوت نہ کوئے سمائیا۔ اکھراں والی باہروں پڑدے پٹی، نر اکھ پڑدانہ کوئے چُکائیا۔ پاربرہم پتپر میثور سچ سوامی کسے ملیا نہ کملاپتی، دُھر دامالک خالق پرتپالک سر اپنا ہتھ نہ کوئے لُکائیا۔ جگت ونجارے مایا ممتا موہ وکار ہنکار چلاؤندے ہٹی، نام ندھان وست امولک کایا گوک نہ کوئے لُکائیا۔ دُھر پریم ملے کسے نہ رتی، رتن امولک ہیرا لال کایا مندر دئے نہ کوئے لُکائیا۔ سنیا سی ویراگی تیاگی بیراگی رہیا کوئی نہ جتی، ست سنتو کھ دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ آسا کہے میں ٹلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سمنند ساگر ویکھے اٹھی، نرگن ہو کے بھجھی واہو داہیا۔ پر بھ ساچے کاہن دی ملے کوئے نہ سخی، جو نام بنسری سُن کے دُھن اپنے اندر اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سرشی درشی پھول پھولائیا۔ آسا کہے میں چار گنٹ تھکی کھوج، بن ویراگن بھجھی واہو داہیا۔ صدی ییسویں پر بھ دے ویکھے چونج، چوجی پریتم نظر کسے نہ آئیا۔ سب دے اندر لگا ہوئے ہنگلتا روگ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار ہلکائیا۔ من واسنا جگت کلپنا سارے بھوگدے بھوگ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ جلاں تھلاں پھردے ویکھے کوٹی کوٹ، دوس رین بھججن واہو داہیا۔ ساچی منزل چڑھیا کوئی نہ چوٹ، چوٹی چڑھ کے پر بھ دا درس کوئے نہ پائیا۔ ملیا میل نہ نرمل جوت، شبد ناد نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر

سندیشہ اک سنایا۔ آسا کہے میں دساں کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ٹھنڈا رہیا کوئے نہ امرت پانی، گنگا گوداوری جمناسرتی دئے ڈھانیا۔ رس مانے نہ کوئے ڈھر دی بانی، گیتا گیان دھیائے اٹھاراں اٹھ دس رہیا سمجھانیا۔ گھر سوامی ملے کسے نہ ہانی، بن کھوجے کوئی لوکانیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے روحانی، جسمانی ڈھولے سارے رہے گانیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت لیکھا جانے دو جہانی، زرگن سرگن اپنا ویس وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نریشا اینکار اک اکلّا اکو اک جنانیا۔ آسا کہے میرے انترست دھرم دی آئی دلیل، منسا اپنی دیاں جنانیا۔ ساچا دسے نہ کوئے وکیل، جو رستہ حق دئے دکھانیا۔ میری پرہ دے آگے اک اپیل، بن سپس جگدیس جھکانیا۔ میرے ٹھاکر وڈ آمین، اللہ تیری وڈیانیا۔ ساچی سکھیا دے تعلیم، چارگنٹ اک پڑھانیا۔ تیری منزل دسے عظیم، اعلیٰ رتبہ نور خدانیا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی سدا رہیں قدیم، قدرت دامالک اک اکھوانیا۔ پچھے چار جگ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیناں مذہباں والی کیتی تقسیم، آگے جھگڑا دے مکانیا۔ تیرے اُتے اک یقین، بھروسہ سب نوں دے سمجھانیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے تیتوں کرن تسلیم، تسبیح مالا منکے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرے نام سدا رنگین، رنگت اپنی دے دکھانیا۔ آتم ہوئے تیرے ادھین، ۱۰۴۔

ت وجود دا جھگڑا دے چکانیا۔ گر اوتار تیرے مسکین، حکمے وچ خوشی بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنانیا۔ آسا کہے میری بنیتی اک ارداس، آرزو دیاں جنانیا۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھ، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر ناس، ناستک رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر گھٹ اندر ساچا نور کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوانیا۔ مٹے زین اندھیری رات، نوری چند اک چکانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دی سانجھی ہووے گاتھ، اللہ واگرؤ رام کرشن توں ہی نظری آئی۔ تیرا نور تیری ذات، ذات تیری صفات، جس دی کدے نہ ہووے وفات، فاتحہ پڑھن کوئے نہ آئی۔ کلجگ انت سیری بھگونت کر انقلاب، سجدہ سپس جھکے آداب، منزل حق ملے محبوب محراب، واجب اپنی کار کمانیا۔ شبد اگمی مار آواز، ہر گھٹ انتر کھول اپنا راز، بنا ڈھول مردنگ توں وجے ساز، تال تلواڑا اکو دینا جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش تیرا اکو دسے سماج، دوجا ونڈ ونڈن والا نظر کوئے نہ آئی۔ آشا کہے پرہ کھیل کر اگلی، پچھلا لیکھا دے مکانیا۔

منسا جگ رہے نہ پگلی، بغلگیر آپ اکھوایا۔ نور تیرا سر شئی سگلی، در شئی دھار دے بدلائیآ۔ کسے نوں لبھنا پئے نہ جنگلیں، کایا مندر اندر بجر کپائی پڑدا دینا اٹھائیآ۔ روپ نظر آئے اصلی، اصل وصل یار اکو اپنا دینا کرائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا مایا ممتا موہ رہے نہ نقلی، جوٹھ جھوٹھ لیکھا دینا مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ کلجگ دوہاں دی کر ادلا بدلی، اکو توں ہی نظری آئیآ۔

سنگر شبد سدا کرے مہربانی، مہربان دیا کمائندا۔ ساچے نام دی دے نشانی، نج آتم آپ ٹکائندا۔ پد بخش کے اک نربانی، منزل دھر دی سچ چڑھائندا۔ جتھے جگے جوت نورانی، سورج چند نہ کوئے وڈیائندا۔ بیٹھا رہے شاہ سلطانی، پرکھ ابناشی سو بھاپائندا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر صفتاں وچ اُچر دے بانی، سولہیا وچ راگ الائندا۔ سولہنا دینا چکائے دو جہانی، آون جاون لکھ چوراسی گیار کٹائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربانی وچ اپنی منزل دے آسانی، او جھڑ راہ نہ کوئے جنائندا۔ مہربان سدا سد داتا، دیاوان اکھوایا۔ آتم انتر بن گیتا، پڑدا کوڑ دے چکائیآ۔ ست دھرم دا جوڑ کے ناتا، میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ پوری کرے جو اندر دئی آسا، سچ نال سمجھائیآ۔ دو توں اک دا ہوئے بھرواسا، بھرم رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان مہر مُجبت وچ ساچا نور کرے پرکاشا، پرکاش وچ ابناش اکو نظری آئیآ۔

★ ۲۲ گھر شہنشاہی سمت ۳ رام کور دے گرہ پنڈ چھب ضلع جموں ★

گر اوتار پیغمبراں آشا کہے کی ورتے تیرا بھانا، بھو سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ تخت نواسی دے کوئی نہ راجا رانا، رنک رعیت نہ کوئے وڈیائیآ۔ منو آ من کرے گھسنا، دہ دشا حال دُہائیآ۔ تیرا نور نہ کسے پہچانا، بھلی سرب لوکائیآ۔ پڑدا لاه نوجوانا، گھنگٹ کوڑ دے مٹائیآ۔ شبدی ناد سنا ترانہ، نام اک شنوائیا۔ ست دھرم جھلا نشانہ، چار کُنٹ وڈیائیآ۔ اپنا لیکھے لا آنا، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتائیآ۔ آسا کہے میں

ویکھی دین ذنی ٹھگ چور، کوڑ گڑیاری جگت لوکائی۔ تیری رہی کسے نہ لوڑ، ساڈا سنگ نہ کوئے بنائی۔ اسیں اتر دے نہ سکئے موڑ، تھم وچ تیرے سیس
 نوائیا۔ ایس ویلے پر بھو تیری اکو لوڑ، لوڑیندے ساجن نظری آئی۔ ممتا موہ وکارا ہوڑ، ہوکا اپنا نام سنائی۔ کسے توں پوری ہووے نہ تھوڑ، تھڑے تھڑے تھڑ کے
 سارے دین ڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا تھم اک ورتائی۔ آسا کہے سرشٹ سبائی ہوئی ابلہ، ڈھاگن دے ڈھائی۔ اپنا نور وکھا اول،
 جوت کر رُشنائیا۔ توں کاہن ڈھر دا سگلا، ساول بے پرواہیا۔ تیرے نام دا چار جگ و جاؤندے آئے طبلہ، ڈھن تیرے وچ سائی۔ آگے کھیل ویکھ پاتی کملا،
 پتپر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائی۔ آسا کہے کلجگ کوڑی سرشٹی دتی پھوک، اگنی تت تپائی۔ کتھے ستا پر بھو
 گھوک، نیتر لوچن نین نہ اٹھ کھائی۔ جھگڑا پیا پنج بھوت، تن سر پر لڑائی۔ بھاگ لگانہ کسے کلبوت، کایا قبر رہی گر لائی۔ انت سوامی ہو موجود، تیرا راہ تکائی۔
 بن تیری کرپا رہے نہ کوئے محفوظ، سر ہتھ نہ کوئے لکائی۔ اوہ ویکھ جھگڑا ہندا جنوب، جانب سمجھ کوئے نہ آئی۔ جدھر سورہ ہوئے غروب، اودھر حال
 ڈھائی۔ ایس دا ہور اک ثبوت، صبر نال سمجھائی۔ سب دی پوری ہوئی مشرط، شرط شرع وچوں بدلائی۔ آہ چٹھی ویکھ خطوت، مطالعہ کر دے سمجھائی۔
 جھگڑا ویکھ چڑھدی کوٹ، شرکن رووے مارے دھانیا۔ شمالن بھجن والا دوت، اٹھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا اوہلا دے
 چکائی۔ آشا کہے کھلدا جاندا پڑا، اوہلا رہے نہ رائی۔ تھم ملدا جاندا دشا چڑھدا، چڑھدی کلا تیری بے پرواہیا۔ لہندی دھار ویکھیا ڈردا، ڈرپوک پوپ رہیا
 گر لائی۔ شمالن شمع بن تیل پتی جائے سڑدا، مردا سکے نہ کوئے اٹھائی۔ جنوب جنم جائے ہڑدا، شوہ دریا رہیا رڑھائی۔ تھم سندیشہ شبدی دھار اکو گھلدا، گھائل
 کرے لوکائی۔ کوئی تھم سندیشہ گھلدا، راتی اکو وچوں لنگھائی۔ جھیرا ہووے جل دا، اگنی تھل تپائی۔ کوئی بھیمو نہ پائے پل دا، پلاں دے اوہلے سب نوں رہیا
 لڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا بھانا کدے نہ ملدا، ٹال مٹول وچ رکھے جگت لوکائی۔

★ ۲۲ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۳ پرکاش چند دے گرہ جموں ★

آشا کہے میں چارے کوٹاں ویکھی دشا، بن اکھاں اٹھ اٹھایا۔ اتر پورب پچھم دکھن رو کے کہے گر اوتار پینمبر دے گئے بچھا، اگلی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ کاغذاں اُتے صفتاں والا رہ گیا قصہ، قسمت سکے نہ کوئے بدلایا۔ میں ہس کے کہا آگے پر بھ دے کول حصہ، سب دی جھولی دے بھرائیا۔ کول دکھایا اگلی چٹھا، جس دا لیکھ نہ کوئے سنایا۔ شبدی سنگر آپے لکھا، بن اکھراں اکھراں بنایا۔ نہ وڈا نہ نکا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنایا۔ چار جگ کسے نہ دسا، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ انتم ہو کے دھر دا پتا، پتہر میثور پھیرا پانیا۔ سارے دھیان دھرو چیتا، چیتن دے کرایا۔ نو کھنڈ پر تھی جس دا اکو قطع، قیمت سب دی دے آپ مُکایا۔ جگت رس ہونا بھکا، پھوکٹ ہوئے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھایا۔ آشا کہے چار گنت دہائی، ہو ہو حال سنایا۔ پر بھ کسے نہ ملے گوسائیں، بن ناتیوں ہوئی جڈایا۔ تیری کھیل ہوئی بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمایا۔ کسے دی ماں بنائی گائیں، گوپال ویس وٹایا۔ کسے نوں شکر سوگند چکائی، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ وچلا بھو نہ کسے گھلانی، گنڈھ سب دی ہوئی پرایا۔ تیرا لیکھا دُھر درگاہی، دو جہان نہ کوئے سنایا۔ ۱۰۴۳

کسے نے سمجھیا نہیں اکٹرا اکائی، دہائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سارے کردے گئے بڑائی، بیڑیاں وچ چڑھایا۔ چوٹی چڑھ سمجھ کسے نہ آئی، چیتن جڑ کری لڑایا۔ میں نیچی ٹپی گدی تھاؤں تھائیں، تھانتر منتر سنے سچ گوسایا۔ چار گنت دہ دشا بھلے راہی، مارگ حق نہ کوئے دکھایا۔ تیری پچھلی اک ادائی، عادت جگ دی چلی آئی۔ ماٹو بنا کے قصائی، قسم اپنے نال رکھایا۔ کس نوں دیں بُریائی، کون ملے وڈایا۔ جے آتما تیری جانی، کون جنیندی مایا۔ تیرا لیکھا اگم اتھائی، شاستر سمرت کہن کوئے نہ آئی۔ اگلی پچھلی وارتا پھیر نہ کدے دہرائی، دُھر دی ریتی کار کما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے عرض سنایا۔ آشا کہے میں چار گنت دیکھیا ہو چلنی، یکطرف دھیان لگایا۔ او جھڑ راہ پھری بھتی، بیٹھی پنڈھ مُکایا۔ تیری سر شٹی ہوئی اٹھی، نیتز اکھ نہ کوئے گھلایا۔ تیرا نام سُن دے کئی، ہر دے ہر نہ کوئے ٹکایا۔ جگت مایا دسدے دھنی، دست امولک ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ کھجگ آکھا سارے رہے مٹی، منسا من دے نال رلا یا۔ وچچار نال بنھ کے کئی، ساتھی جگت اکھوائیا۔ ایہہ سر شٹی در شٹی تیری تیرے تھم اندر جنی، ڈور وڈنکا آپ وجایا۔ کسے دا وزن رہنا

نہیں ٹٹی، ہیکٹر وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل ہونا دھرنی، دھرت دا دوت دے ڈھائیا۔ تیری چال اک برنی، بار بار ویس وٹائیا۔ اشٹ اتھاہ ہونی پرنی، پاربرہم تیرا پڑدا نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دینا چکائیا۔ آشنا کہے میں چار گنت دا ویکھیا ہوکا، ہائے ہائے گرائیا۔ پتن ملے کسے نہ نوکا، نیا نام نہ کسے جنائیا۔ وقت چکھیا تیرے بھوکا، بھے وچ نہ کوئے لوکائیا۔ پیار رہیا اپنے گوں کا، تیرا پریم نہ کوئے نبھائیا۔ جھگڑا ویکھ پتا ماوں کا، پوت رہے گرائیا۔ ہنس رپ بنیا کاوں کا، دوس رین کاگ وانگ گرائیا۔ تیرا کھیل اپنے داؤکا، دعویدار نہ کوئے سمجھائیا۔ بھوکھول اپنے بھاؤکا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ آسا کہے چار گنت ویکھی کملی کوچھی، کامل نظر کوئے نہ آئیا۔ مانس ہو کے منسا رکھی روزی، رازق رحیم تیری اوٹ نہ کوئے نکائیا۔ انتر انتر نہ کسے سوڈھی، سدھاسر ایشان نہ کوئے کرائیا۔ کسے کم نہیں آونی چوٹی بودی، بدھ بیک نہ کوئے بنائیا۔ کلجگ متا کیتا روگی، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ ورننا برناں نہ آئی سو جھی، مذہباں مزہ نہ کوئے چکھائیا۔ تیری سرشٹی دھرم رائے جوگی، تیری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آشنا کہے میں رکھ کے ہتھ اتے ٹھوڈی، تیتوں رہی سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری چوراسی دی کھیتی نوں دیندے رہے گوڈی، گوڈیاں بھار ہو کے اپنا زور لگائیا۔ انت ویکھ نہ بھل تے نہ ڈوڈی، پھلاں دی آس نہ کوئے رکھائیا۔ کدھر گئے تیرے جوگی، جگیشراں سار کوئے نہ پائیا۔ دھرم دوار دا رہیا کوئی نہ موڈھی، گر اوتار پیغمبر پچھائیا گئے چھڈائیا۔ میں سر توں ہوئی روڈی، اچی کوک کوک سنائیا۔ پرکھ اکال دین دیال بن تیرے تیری دسے کسے نہ جوتی، جوتاں والے جوت جوت سمائیا۔ کی ویکھاں کی تکاں کی دساں میں برہمنڈ کھنڈ ویکھے کوٹن کوٹی، کٹیا صاف نظر کوئے نہ آئیا۔ تانس ترشنا جنہاں سنتاں دی روٹی، اوہ راہ جگت وچ دکھائیا۔ جے ویکھاں تیری کرپا وچ تیرا بھگت تیرا گوٹی، گوتم دی آہ دے ڈھائیا۔ جے سمجھاں تے رويداس چمارا موچی، جو مجلس تیرے نال رکھائیا۔ چار گنت دہ دشا ویکھی پھوکی، اندر دست نہ کوئے نکائیا۔ پرکھ اکال دین دیال میتھوں کتھا کہانی سنیں نہ بہتی، کی دساں ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ٹدھ بن آوے کسے نہ سو جھی، سبھاؤ دین والا رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے رہے گوڈی بن گھرپا، مالا منکیاں والی بھوائیا۔ سندیشہ دیندے رہے اکو دھر

دا، دھرم دی دُھری اُتے چلایا۔ تال و جاؤندا رہیا اپنی سُر دا، سُر تى شبد نال جڑایا۔ کھیل کردا رہیا چور دا، کھیل ٹھگاں والی رچایا۔ رُوپ دھردا رہیا ہور دے ہور دا، شکل شکل نالوں بدلایا۔ منتر دسدا رہیا فُرنے پھور دا، پُھرتی وِچ سمجھ کسے نہ پانیا۔ جگو جگ رہیا تورا، ثرت اپنا حکم منایا۔ کم کر اؤندا رہیا جہا لوڑ دا، کسے دی چلی نہ کوئی چترایا۔ سیوک ہمیشہ مالک دی کھیتی گوڈا، اوہنوں گوڈا کہے لوکایا۔ ایہہ کھیل پر بھو دا آد جگاد جگ چوکڑی روز دا، روزے رکھ کے بھگھے مار کے پھر وی سیوا لگایا۔ ایہہ حکم اگئی پر یتیم چوج دا، جو اپنا حکم ورتایا۔ ہور بچھو گر اوتار پینمبر گوڈی توں باہر لکھ چوراسی دے کنارے وی کھوجدا، صاف سُتھرے بدنوں تائیں کرایا۔ جے ہور بچھو کچھ ساتھ دیوے نال موت دا، موت نالوں چھڈا کے پر بھ دے گھر پُچایا۔ اگے ویکھ اشارہ جوت دا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آد جگاد جگ چوکڑی اپنی سوچ آپے سوچدا، سمجھ والا کدے نہ کول بہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ آپے سودھدا، سُدھ بُدھ دی چلے نہ کونے چترایا۔

★ ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ ہری سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

آشا کہے چار گنت دی ویکھی آرتی، دیک تھال پھول پھولایا۔ جھگڑا ویکھیا ہندی فارسی، فیصلہ حق نہ کونے منایا۔ دھکا لگے بھارتی، بھاردواج دے گواہیا۔ گر اوتار پینمبر جو لیکھا لکھیا عبارت، اکھراں وِچ منایا۔ اوس دا بنے نہ کونے سفارشی، اگے ہو نہ کونے چھڈایا۔ جھگڑا رہے نہ کسے آڑھتی، دھرت سب دا بند وکھایا۔ کھیل ہووے اکو اگے یار دی، یارانے کوڑے توڑ تڑایا۔ کچھ حالت وگڑے بہار دی، بہیل ہو گرایا۔ شان روھے نہ کسے سرکار دی، مان سب دا رہیا مٹایا۔ بازی سمجھے نہ کونے جت ہار دی، ہر کا بھيو کونے نہ پانیا۔ ایہہ کھیل قدرت دے قادر کرنی دے کرتے دی آپ دی، اپنی ونڈ ونڈایا۔ بیڑی ویکھے سرشی والے پاپ دی، پتن اُتے اپنا چرن لکایا۔ مسل مشہور ہونی اکو باپ دی، جگ چوکڑی جس دی اکو آس رکھایا۔ اک لہر اٹھنی تاپ دی، اگنی تے سب دا دے جلائی۔ پھر یاد رکھنی سوہنگ جاپ دی، چار گنت پئے ڈھایا۔ آشا کہے میں آشا وِچ آکھدی، آخر دیاں منایا۔ میں وی ٹہنی

اوس شاخ دی، جیہڑی شاخ جوت وچوں شبد رُوپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کچھ کھیل دکھا دے و ساکھ دی، وادھا اپنے نال رکھایا۔

★ ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۳ چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

گر اوتار پیغمبراں آسا کہے پر بھو چار کُنٹ پیندیاں ہاگاں، دُھر دے حاکم تیری اک وڈیایا۔ آکے کھیل ویکھ پر بھو سچ دے آقا، حکمران اپنی دیا کما۔ سچ دوار دا کھول تاکا، پڑدا کچھا بھور رہن نہ پانیا۔ آتم پر ماتم باہمی جڑے ناتا، وچھوڑا وچ نہ کوئے کما۔ توں آد پر کھ جوتی جاتا، جاگرت جوت کر رُشٹایا۔ تیرا شبدی سُنٹ گیا تا، اگیان اندھیر مٹایا۔ مہربان محبوب داتا، دیاوان جھولی دے بھرایا۔ گر اوتار پیغمبراں من آکھا، آخر اپنی کار کما۔ ہر گھٹ اندر تیرا واسا، لکھ چوراسی رہیا سما۔ دین دُنی ویکھ کھیل تماشا، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ تیرے اُتے رہیا نہ کسے بھرواسا، ویشیاں وچ کوڑ لوکایا۔ سب دا پورب ویکھ کھاتہ، لہنا دینا پھول پھولایا۔ دو جہان تیرا احاطہ، دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کلج میٹ اندھیری راتا، سنجگ ساچا چند چکایا۔ سب دا بن پتا ماتا، پاربرہم برہم تیری اوٹ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر تیریاں شاخاں، پت ٹہنی جگت مہکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ آشا کہے میں چار کُنٹ دہ دشا ویکھی دُکھدی، دھواں دھار لوکایا۔ ساچی گھڑی ملے نہ کسے سکھ دی، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ دھار جانے نہ کوئی پتا پت دی، برہم پاربرہم نہ کوئے سما۔ سرشٹی کھیل اُلٹے رُخ دی، مانو بُدھی رہی بھلا۔ آگے دھار رہے نہ لگ دی، پڑدا دے چکایا۔ کھیل ہووے آگے پر کھ دی، پتیر میثور تیری اک سرنا۔ امرت دھار دے سچ دی، سنجم اپنا اک درڑایا۔ بھلواری مولے ساچی رُت دی، خزاں رُوپ نہ کوئے دکھایا۔ میرے انتر آہ اٹھدی، کوک کوک سٹایا۔ جیہڑی آتم تیتھوں رُٹھدی، لکھ چوراسی وچ سما۔ تیری منزل محبوب کدے نہ مکدی، دُنیا بھجے واہو داہیا۔ تیری کھیل سدا چپ دی، اپنا راگ نہ کسے درڑایا۔ میں پیاسی تیری بھکھ دی، ترشنا وچ ہلاکایا۔ فرنیاں وچ بچھدی، نیوں کے سیس بھکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلایا۔ آشا کہے چاروں کُنٹ ہاہاکار، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ اٹھ ویکھ اگٹرے یار، وڈ داتے بے پرواہیا۔ کیوں سٹا پیر پسا، بن آلس نندرا ڈیرہ لایا۔ تیرا تڑپھ رہیا سنسار، جگت بھٹک نہ کوئے مٹایا۔ سب نوں آؤندی دے ہار، صدی چوڈھویں پنڈھ مکایا۔ نرگن دھار سنے نہ کوئے گفتار، گُفت شنید تیرا درس کوئے نہ پایا۔ مجلس وچ کرے نہ کوئے پیار، مُجّت محبوب نہ کوئے کمایا۔ غفلت وچ روندے زارو زار، عصمت سب دی رہی گرا لایا۔ ساچا دے نہ کوئے خدمتگار، خادم روپ نہ کوئے وٹایا۔ چاروں کُنٹ دشا ہوئی دُشوار، منزل چڑھن کوئے نہ آیا۔ کلجگ انتم سطح کر ہموار، ہمساجن ویکھ دکھایا۔ مایا ممتا کوڑی کریا شبدی حکم کر گرفتار، دُھر سندیشہ اک سٹایا۔ وشن برہما شو ہوئے خبردار، دیوت سُر سرب لین انگڑایا۔ تیرا عجب نرالا ووبار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دی دھار دینی سمجھایا۔ آشا کہے چار کُنٹ کی ہووے صلاح، صاحب سَنگر تیری بے پرواہیا۔ خدی وچ بھلا سرب خُدا، خادم نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے نام دی گائے کوئی نہ صدا، صدق صبوری نہ کوئے رکھایا۔ نیتز رووے آدم حوا، زارو زار نیئاں نیر وہایا۔ کلجگ ممتا پئی وبا، تن وجود سریر رہی مٹایا۔ جس دی سمجھے نہ کوئی وجہ، وضاحت وچ نہ کوئے درڑایا۔ تیری مٹے نہ کوئی رضا، رازق رحیم نہ کوئے سرنایا۔ اٹھ پیغمبراں دے خُدا، خدی سب دی دے مٹایا۔ جگ چوکڑی تیری ادا، حکم حکم وچوں سمجھایا۔ واحد کلمہ دے پڑھا، شرکت انتر رہے نہ رایا۔ چار کُنٹ دے سزا، حکم اپنا اک سٹایا۔ مایا ممتا کر رفع، رفاقت اپنے نال بنایا۔ تیرے آگے اک دُعا، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ ساچا مارگ کر رواں، رہبر بن نور خُدا لایا۔ تیرا ڈھولا ساچا گواں، گا گا شکر منایا۔ دھرم دوارے اکو بہواں، جتھے جگت ونڈ نہ کوئے پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبراں آشا کہے میں آشا ترشنا بھکھی، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے مٹایا۔ میں چار جگ دی سوئی اٹھی، اپنی لئی انگڑایا۔ میں کھول کے دیکھی مٹھی، پنچ پنچیاں نال دکھایا۔ میری لیکھے لگی اے نہ بتی، سنجگ تریتا دواپر کلجگ سیو کمایا۔ میرے بھاگ نہ لگا مینڈھی گتی، کنت سہاگ نہ انگ لگایا۔ میں نیتز روواں کوگ اچی، بہڑی بہڑی دیاں دُہایا۔ دو جہاناں رہواں نہ دُکھی، پڑدا دیاں اٹھایا۔ پُرکھ اکال تیری دھار دیکھنی سچی، سچ سچ دینا درسایا۔ تیری منزل سب توں اچی، آگم اتھاہ تیری وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبراں پینڈا رہیا کئی، مکمل تیری

سیو کمائی۔ سب دی آتم کر سکھی، سُکھ ساگر وچ سمایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیآ۔ آشا کہے چار گنت ویکھی تھکی ماندی، بہڑی بہڑی تیرا نام ڈہائیآ۔ تیرا ڈھولا گیت اکو گاندی، لکھ لکھ شکر منائیآ۔ جگ چوکڑی میں سُنہیہڑا دیندی رہی آوندی جاندی، جگ جگ پھیرا پائیآ۔ سفر وچ بنی رہی پاندھی، بھجی واہو داہیا۔ سچ سرور رہی نہاندی، چرن دھوڑ خاک رمانیآ۔ شاستر سمرت وید پُراناں وچ رہی آنہدی، آکھ آکھ سٹائیآ۔ انت کسے دا لہنا دینا کئے نہ نال سونا چاندی، چند چاندنی نہ کوئے رُشائیآ۔ بھيو کھلیا نہ کسے دا بانگیں، رازق رحیم روزیاں وچ نہ درس دکھائیآ۔ منزل ملی نہ کسے ٹھانڈی، سرور نہا نہا تھکی جگت لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا میلا لینا ملائیآ۔ آسا کہے چار گنت ویکھیا اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کوئے چکائیآ۔ تیرا دسیا کوئی نہ پت، ست سرُپ نہ کوئے سمایآ۔ پر بھوکتھے رہوں لگ، اپنا پڑدا دے اٹھائیآ۔ میتوں ویکھ کے آوند اڈکھ، تیرے تیتوں رہے بھلائیآ۔ نرگن دھار ہو کے پریم پریتی اندر چک، چارے کُنٹاں کھوج کھوجائیآ۔ سچ دوار دا دے سُکھ، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلیاں جا کے بچھ، پُشت پناہ اپنا ہتھ لگائیآ۔

★ ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ لال چند دے گرہ جموں ★

گر اوتار پیغمبراں آشا کہے پر بھ تیرا کھیل ویکھ ہوواں راضی، رضا تیری وچ سپس نوائیآ۔ کلج کوڑی کریا پاسا پلٹ دے بازی، بازی گر سوانگی تیری سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ منو آعاقی رہے کوئے نہ غازی، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا حکم دینا ورتائیآ۔ تیرا وقت سُنہنجی گھڑی آگئی، جس داراہ چار جگ گر اوتار پیغمبر رہے دھیان لگائیآ۔ جگت بندھن پاوے کوئی نہ ملا شیخ پنڈا قاضی، گر نتھی گرہ کرے نہ کوئے لڑائیآ۔ تیرے نام دی آوے اک آوازی، ازاں بانگ دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ تیرا ناؤں تیرا پریم ہووے راگی، جگت تال دا جھگڑا دینا مکائیآ۔ سب دی آتما جائے سادھی، سدھ سادھک تیری ہون سرنائیآ۔ جگ چوکڑی پچھلی بدل دے وادی، واحد اپنا نام سمجھائیآ۔ بہتیاں نالوں تھوڑی چنگی آبادی، جیہڑے تیرے وچ سمایآ۔ شبد گھوڑا پھیرا سواتازی، تخت نواسی تیری اک

سرنائیا۔ میں سچ دوارے آئی بھاگی، اپنا پندہ مکائیا۔ تُوہ بن دسے کوئی نہ واگی، واگاں ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرا تھم ورتے اُپر دھرتے پہلی ماگھی، شبدی شبد دھار شنوائیا۔ کرپا کر جلد شتابی، شرع دا جھگڑا دے چکائیا۔ سجدہ ویکھ ویکھ اک آدابی، نمو کر وڈیائیا۔ تیرا کھیل جگ چوکڑی آدی، دُھر دی دھار بندھائیا۔ پڑدا لاه برہم برہمادی، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سنائیا۔ آشنا کہے میرے مالک دُھر آمین، ساچا عمل دے سمجھائیا۔ سرشی ویکھ جگت نمکین، نیتز نیناں نیر وھائیا۔ تیری پچھلی ویکھ جگت تقسیم، سارے دین دُھائیا۔ اگے ریتی بدل قدیم، فُدرت دے قادر دے وڈیائیا۔ کلج اندر سنجگ کر ترمیم، ترتیب اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگت سہیلے ہون مسکین، سیس جگدیس جھکائیا۔ مُجبت وچ دسن کمترین، پیار وچ وڈیائیا۔ اک بھروسہ دے یقین، یاد اکو اک سنائیا۔ اعلیٰ ادنیٰ سانجھی ہووے تعلیم، طلبیاں کر پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ نر مدین، مُدعا اکو دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا در وکھا عظیم، گرہ مندر اک سہائیا۔

★ ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۳ کیسری دیوی دے گرہ ستواری جموں ★

آشنا کہے کرپا کر پُرکھ سوامی، پاربرہم پتپر میثور تیری اک سرنائیا۔ ہر گھٹ ویکھ انترجامی، لکھ چوڑا سی جیو جنت سیو کمائیا۔ کلج مایا ممتا بھلی تیری بانی، نام ندھان سری بھگوان ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہوئی خیرانی، نو کھنڈ ست دیپ رہیا گر لائیا۔ نچھر جھرنا امرت رس ملے کسے نہ ٹھنڈا پانی، اگنی تت کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہو یا ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ آشنا کہے پر بھ دُھر دے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ سرشی درشی اندر ہوئی بے حال، بہیل ہو کے رہی گر لائیا۔ سچ دوارا دکھا اپنی دُھر دی دھرم سال، کایا کعبہ پڑدا اک اٹھائیا۔ آتم پر ماتم مل کے وجے تیرا تال، انحد نادى ناد دے سنائیا۔ دیا باقی کملا پاتی ایکو بال، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا دیندے آئے احوال، سنجگ ترتیا دواپر صفتاں وچ صلاحیا۔ تُوں خالق پر تپالک والی دو جہان، مہربان تیری اک سرنائیا۔ صدی چوڑھویں مار دھیان، برہمنڈ

کھنڈ کھوج کھوجا گیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ پر دھان، سَت دھرم نہ کوئے رکھایا۔ بھرے بھلے جیو شیطان، شرع وچ لڑایا۔ تیرا درس کرے نہ کوئی آن، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملا گیا۔ گر اوتار پیغمبر بھوکتاں وچ دے کے گئے بیان، سندیثے وچ تیرا حکم سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ابناشی کرتے تیری اوٹ رکھایا۔ ابناشی کرتے تیری ایکا اوٹ، اینکار تیری بے پرواہیا۔ کلج جیو آلیوں ڈگے بوٹ، نرگن سرگن لے اٹھایا۔ سچ پرکاش دے نرمل جوت، اندھ اگیان دے مٹایا۔ بدھی توں پرے دس سوچ، بودھ اگادھ بھو کھلایا۔ سچ دوار دی بخش مَوچ، مجلس اپنے نال لگایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم کھوجے تیری کھوج، دوجا راہ نہ کوئے تکانیا۔ جھگڑا رہے نہ لوک پر لوک، سلوک سوہلا اکو نام پڑھایا۔ تیری سرن سرنائی وچ سکے کوئی نہ روک، برہمنڈ کھنڈ بیٹھن سیس نوا گیا۔ تیرا ٹھانڈا دربار جتھے نرمل جگے جوت، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر تیرے وجے ودھایا۔ آشنا کہے دین دنی دی ویکھ حالت، ماضی حال دھیان لگایا۔ متا موہ ودھی جہالت، کوڑ کُٹب ہوئے گڑمائیا۔ سچ دوا ریوں ہوئی ممانت، منو آمن رہیا اٹکایا۔ توں صاحب سدا سد صحیح سلامت، سَت پڑکھ تیری اک سرنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی بغاوت، دوتی لیکھا دینا مُکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگایا۔ ساچا رنگ دُھر کرتار، قُدرت سرشٹی تیری نظری آ گیا۔ تیرا لہنا دینا سدا جگ چار، اوتار گر تیری سیو کمایا۔ تیرے نام دا بول جیکار، کلمہ تیرا ڈھولا سنایا۔ آد پڑکھ اپر پیر سوامی لکھ چوراسی تیری دھار، نرکار کھیل کرایا۔ کلج انتم پاسار، صاحب سوامی ہو سہایا۔ بھگت سہیلے جگت اٹھال، سرتی شبد نال ملا گیا۔ گرگھ بنا اپنے لال، لالن اپنی گود اٹکایا۔ گر سکھاں لکھ چوراسی وچوں کر بحال، آون جاون رہے نہ رایا۔ سچکھنڈ دوار بخش سچی دھرم سال، جتھے ہندو مسلم سکھ عیسائی کرے نہ کوئے لڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ دوارا اکو نظری آ گیا۔ سچکھنڈ دوارا تیرا ایک، اینکار تیری وڈیایا۔ جتھے ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ جن بھگتاں ملے ٹیک، سنتاں ہوئیں سہایا۔ اپنی دھار آپے پیکھ، نج نیتر لوچن نین ملا گیا۔ پپا پریتم ہو کے کریں ہیبت، پاربرہم اپنی گود اٹھایا۔ جگ وچھڑیاں جگ جن بھگتاں لے جا اپنے دیش، بے وطن اپنے وطن پُچایا۔ جتھے سدا رہیں ہمیش، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کرن آدیس، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ دو جہاناں

اک نریش، نر نرائن نظری آئی۔ تیرا شبدی سُت ڈلارا دس دسمیش، گو بند گُر گُر اکو ناؤں دھرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن جس نے تیری کرنے بھیٹ، بھیٹا تیرا ناؤں رکھائیا۔ دھرم دوار دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا اکو نام چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل آد جگاد جگ چو کڑی سدا ہمیش، سنجگ تریتا دواپر کلجگ تیری سیو کمائیا۔

★ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے میں کھول کے دیکھاں پڑدا، پار برہم پتر میثور دتی مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے بھیو گھلاواں اگئی گھر دا، گرہ مندر اندر اوہلا رہے نہ رائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی جتھے جوت اگئی دھردا، نرویر نرکار نرکار کرے رُشنائیا۔ سچ دوار اینکار اکل کل دھاری آپے کھڑدا، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ توں میرا میں تیرا اگم اتھای ڈھولا پڑھدا، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ نرگن سرگن سرگن کھیل کردا، کرنی دا کرتا وڈ وڈیائیا۔ نہ چپوت نہ کدے مردا، سد ایکا رنگ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سمجھائی۔ سچ دوارا دتے ایک، اینکار وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی دھر دی ٹیک، پُرکھ ابناشی اک سمجھائی۔ گر اوتار پیغمبراں دیوے سچ سندیش، سدا ہوکا نام درڑائی۔ نرکار کردا آیا ویس، اولڑی کھیل کھلائیا۔ انتم بہہ کے سچکھنڈ دیس، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ شبد سندیشہ دے کے وشن برہما شو ہمیش، مہکھاسر اگھ کھلائیا۔ دھر دا داتا اک نریش، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جو آد جگاد سب دا جانے لیکھ، انڈھڑی کار کمائیا۔ جس دا سندیشہ دے کے گیا دس دسمیس، دہ دشا کر پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنیہرا اک سنائی۔ سچ سنیہرا دیوے ایکا میت، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ ریت، راتی رتی تھت وار بھیو نہ کوئے کھلائیا۔ جو دھر دا کلمہ دتے حدیث، حضرتاں کرے پڑھائی۔ جس نوں جھکدے سب دے سیس، جگدیس داتا دھر درگاہیا۔ اوہ لیکھا جانے ہست کیٹ، گھ چوڑا سی کھوج کھوجائی۔ جس دا لہنا بیس بیس، پار برہم پر بھ اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک اُپجائی۔

دُھر فرمانا دیوے آپ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ست ستوادی ایکا جاپ، بن رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ سنگر شبد کھول کے تاک، ترلوکی سلوک اک سنائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر رہے جھاک، بن نیز لوچن نین اکھ گھلایا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ زرگن جوت ہووے پرکاش، پاربرہم نور رُشائیا۔
 جس دا سنجگ تریتا دواپر کلجک دیندے آئے دھرواس، دھیرج دھرم اک سمجھایا۔ سو کھیل کرے ویکھے جگت تماش، پڑدا اوہلا زرگن سرگن آپ اٹھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر زریشا اک اگلا آپ سنائیا۔ سچ سندیشہ دیوے سچھنڈ نواسی، دُھر فرمانا اک درٹایا۔
 برہنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دیکھنہارا منڈل راسی، زرگن سرگن زرگن پڑدا آپ چُکایا۔ ساچی وار لیکھے لاوے اگمی راتی، رت اپنے نال مہکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ ساچی کرنی کرے ہو زرموہ، مُجبت کوڑ نہ کوئے رکھایا۔ نو نو چار بچھوں
 ستے اٹھ دُلا رے پوہ، سُدی ودی گوہنڈ ہتھ پھڑایا۔ چار کُنٹ دہ دشا کرنی لو، لوچن بھگتاں اک گھلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہے رو، نیز نیناں نیر دہایا۔
 آتم پر ماتم سکے کوئی نہ چھوہ، جگدیشر مل کے جگت ملے نہ کوئے وڈیایا۔ بن ہر دوجا نظر نہ آوے کو، کاگ کوک کوک سنائیا۔ بن پر بھ کرپا شبد سنائے کوئی
 نہ سوہنگ سو، سُرقتی شبدی سُر ت نہ کوئے سمایا۔ دُرمت میل سکے کوئے نہ دھو، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ امرت رس اگتا اکو چو، چار کُنٹ وڈیایا۔ پنج وکار
 رہے نہ گروہ، کایا گور گھور دے مٹایا۔ آتم پر ماتم نہیں دو، دو آ ایکے وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پوہ کہے
 میرے زرنکار، سو پُرکھ زرنجن سیس نوایا۔ میرے وچ دُکھ نہیں کوئی بھکار، ہر پُرکھ زرنجن تیری اک سرنایا۔ میں در درویش کھڑا بھکار، ایکنکار تیری
 اوٹ تکایا۔ توں دیونہار داتار، آد زرنجن بے پرواہیا۔ میں روواں دھاہاں مار، ابناشی کرتے سُن دُہایا۔ میٹوں ملے نہ کوئے سہار، سری بھگوان تیری سرنایا۔
 چار کُنٹ بھجیاں وارو وار، پاربرہم تیری اوٹ رکھایا۔ برہم دسے نہ کوئے اُجیار، لوچن نین نہ کوئے تکایا۔ سرشٹی درشٹی دھواں دھار، کوڑی کریا گھر گھر
 ڈیرہ لایا۔ میں روواں اُچی کوک پُکار، پُنے پُنے سیس جھکایا۔ پُرکھ اکالے پروردگار، سانجھے یار تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک دکھایا۔ پوہ کہے میں روواں اُچی ماراں دھاہ، دو جہاناں اک سنائیا۔ پر بھ میرے بے پرواہ، تیری بے پرواہی سب نوں

رہی ستائیا۔ چار گنت دسے نہ کوئے ملاح، غفلت وچ لوکائیا۔ ساچا مارگ سارے گئے بھلا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ جیہڑے کلمے آئیوں چپا، رٹے نام والے سمجھائیا۔ کسے نظر نہ آئیں خُدا، خُدی تلبّری ڈیرہ لائیا۔ اک واری نین اٹھا، بن اکھاں اکھ گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دروہی تیرا نام دُہائیا۔ پوہ کہے میں رو کے دساں حالت، ہر جو اک درڑائیا۔ سرشٹی کوڑ دسے جہالت، ظاہر ظہور نہ کوئے رُشائیا۔ دھرم رہیا نہ کوئے عدالت، حکم حق نہ کوئے کمائیا۔ ساچا نام لٹی گئی نیامت، خالی کوڑ لوکائیا۔ منو آمن کر بغاوت، گھر گھر کرے لڑائیا۔ دسے کوئے نہ صحیح سلامت، جو منزل چڑھ کے تیرا درشن پائیا۔ سب نوں ممتا کیتی ممانت، پنج وکار ہلکائیا۔ اپنی سانجھ اک امانت، آتم تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ پوہ کہے میں رو رو دساں، دہ دشا شنوائیا۔ پر بھو ویکھ اپنیاں اکھاں، بن اکھاں اکھ گھلائیا۔ جیو جہان رہیا کوئی نہ سچا، ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ سب دا کایا ماٹی بھانڈا کچا، کنجن گڑھ نہ کوئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑے کوئی نہ پکا، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ انتم کیہڑی کوئے نٹھاں، بھجیاں واہو داہیا۔ سر تیرے قدماں سٹاں، مستک دھوڑ رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن پتے میرے نادان، نو نوو چار دیاں وڈیائیا۔ دُھر دا حکم اک فرمان، سچ سندیشہ اک درڑائیا۔ چار گنت پھرے دو جہان، خالی دشا نہ کوئے دکھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر دے کے آئے بیان، بیانہ میرا نام دھرائیا۔ شبدی کراں انت پہچان، لکھ چوڑا سی پھول پھولائیا۔ میرا کرتب اک مہان، زرگن نور جوت رُشائیا۔ پنج تت نہیں انسان، تت وجود نہ کوئے دکھائیا۔ آتم پر ماتم بن کے کاہن، لکھ چوڑا سی گوپی ویکھ دکھائیا۔ سنیان بن کے دُھر دارام، رمتا رمتا پڑدا لاہیا۔ جس نوں محمد کرے سلام، عیسیٰ موسیٰ سپس جُھکائیا۔ سچ سندیشہ دے کلام، کلمہ کائنات سنائیا۔ حق حقیقت دا امام، اکو نوری نظری آئیا۔ انت آخری دئے جام، مہربان محبوب بے پرواہیا۔ کجک کوڑی کریا میٹ جگت نشان، نشانہ اکو دئے جُھلایا۔ دو جہاناں کر انتظام، حکمے اندر حکم بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا ابھیدا دئے گھلائیا۔ سُن پوہ لاڈلے پتے، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بناواں سکے، دُتیا بھاؤ جگت مٹائیا۔ نام ڈوری بٹھاں رستے، رشتہ اکو اک پرگٹایا۔ سب دے انتر ہو کے وسے، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ تیر انیالا دُھر دا کسے، گمھی اپنی آپ پرگٹایا۔ صفتاں باہر سنا کے جسے، وید پُراناں باہر پڑھائیا۔ گر اوتار

پینمبراں پورے کر کے پٹے، پٹے والا نال ملائیا۔ جس نے کھیل کرنا نرگن دھار ہو کے نٹھے، قدماں نال نہ پندھ مکائیا۔ دین دُنی دے میٹ کے رٹے، رٹا اکو گھر جنائیا۔ ویکھنے کھیل دیگرے بعد یکے، یک حکم اک سنائیا۔ سب دے انتر جانے پھٹے، ثابت رہن کوئے نہ پائیا۔ کوئی جان نہ سکے چونکہ چنآنچے البتے، اعلیٰ ادنیٰ حکم منائیا۔ گر اوتار پینمبر ایسے کارن سدے، شبدی شبد جنائیا۔ سچ دوارے آئے بھجے، اپنا پندھ مکائیا۔ بن کعبیوں کر کے حجے، سجدہ سیس جھکائیا۔ ڈنڈاوت وچ ڈگے، نمو نمو سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ پوہ سُن شبد اگم حقیقی، ہر کرتا آپ درٹائیا۔ کھیل کرے لاشریکی، واحد اکو نور رُشنائیا۔ جس دے کول اگم توفیقی، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ لکھ چوراسی بدل کے نیقی، پڑدا اندروں دے گھلایا۔ ست دھرم دی دس کے ریتی، رہبر ہو کے دے سمجھائیا۔ کتھا کہانی چار جگ دی پچھے بیقی، باطن سب دا پھول پھولایا۔ اگے نرگن دھار ہو نزدیکی، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ سُن پوہ اوہ ویکھ چار جگ دے آئے لاڑے، گر اوتار پینمبر سو بھاپائیا۔ در بار کھڑے اک اکھاڑے، آخر نور سمائیا۔ جنہاں کھیل کیتے جگ چارے، سنجک تریتا دواپر کلجک مات ہنڈھائیا۔ گو بند بول کے انت جیکارے، ڈنکا فح اک سنائیا۔ اپنے وار کے چار ڈلارے، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ اچی کوک وچ سنسارے، شبدی راگ الائیا۔ کل کلکی لئے اوتارے، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارے، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ اوہ لہنے دینے سب دے پورے کرے قول اقرارے، اک اکلا دُھر درگاہیا۔ جس دی مہما اندر جگت شبد اچارے، رسنا نال صلاحیا۔ اوہ صاحب سچی سرکارے، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دا دوت جائے نہ کدی کسے دربارے، دوجے اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ہر دا ویکھ وکھائیا۔ پوہ ویکھ گر اوتار پینمبر جھکے، سیس جگدیس نوایا۔ آلس وچ مول نہ سٹے، نندرا نین نہ کوئے ٹکائیا۔ اکو سہاون ساچی رتے، رتڑی پر بھ دے نال مہکائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچتے، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ شبدی دھار اندر پچھے، سندیشہ اکو اک سنائیا۔ کیوں لوک مات ہو گئے غصے، ناتا جگت نالوں تڑائیا۔ جیہڑا گانا بدھا گئے، گہر گسپھر دیو وکھائیا۔ کیوں ناتے مات تھے، مٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ دین مذہب رہے نہ سچے، سنجم سمجھ کسے نہ آئیا۔ من واسنا ہو کے بھکھے، کلجک جیو بھجن واہو داہیا۔ مات گر بھ لٹک کے پٹھے، اگنی اگت تپائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انت اخیر رہیا سنایا۔ انت اخیر کہے پر بھ اپکا، ایکا وار جنایا۔ گر اوتار پیغمبر سناو سچ سندیشہ، سندھیا نظر کوئے نہ آیا۔ کی کرنی کی شبدی دھار پیشہ، کی پیشتر آئے سمجھایا۔ اچی کوک کہا شبدی دھار سنگر دسمیشا، گر سنگر تیری سرنایا۔ اپنا ویکھ اگمی لیکھا، جس دی لکھت نہ کسے پڑھایا۔ صدی یسویں سب دا پورا ہویا ٹھیکا، اگے رہے نہ کوئے چترایا۔ جس ویلے سُت دُلا رے کیتے بھٹیا، مات پتا رہیا نہ مایا۔ اکو بن کے تیرا بیٹا، ماچھو واڑے سچ سہایا۔ تُوں کھیل اگمی کھیدا، ہر کرتا ہو کے دتی دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرایا۔ گو بند کہے میں شبدی سُت، دُلا تیرا نظری آیا۔ کلجک ویکھ اپنی رُت، دہ دشا پھول پھولایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کیوں سچ دوارے بیٹھاں لگ، درگاہ ساچی بھيو چھپایا۔ غریب نما نیاں جا کے پچھ، جو تیرا دھیان رکھایا۔ بن تیری کرپا ہر بھگتی بوٹا جائے سک، ہریا سنج نہ کوئے کرایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار جیہڑی میٹوں ستر اُتے پئے سنائی تک، سو ڈھولا بن وچولا دے درڑایا۔ میں تیرے دوارے گیا تچ، تُوں بھيو کھولنا گجھ، رمز اشارہ اک سنایا۔ میں ویکھاں تیرا گھ، گھر سوامی دینا سکھ، تیرے درتے وجے ودھایا۔ اوہ ویلا گیا ڈھک، گر اوتار پیغمبر اں پینڈا گیا تک، میں آؤنا کسے نہیں گکھ، گجری مات ۱۰۵۵ نہ پھیر بنایا۔ اگے رہ نہ سکاں چُپ، کلجک ویکھ اندھیرا گھپ، اچی کوک کوک سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ گو بند کہے میرے پر بھو صاحب سچے سلطان، سَت دیاں سنایا۔ میں جو دھا سوربیر نوجوان، مرد مردانہ اک اکھوایا۔ گو پیاں دا کاہن، نام بنسری تیرا راگ الا یا۔ میں آدی تیرا جگادی تیرا برہادی تیرا دیواں پیغام، سندیشہ اک سنایا۔ بن کے چرن کول غلام، رکھاں اک ایمان، صدق صبوری تیرے نال ہنڈھایا۔ تیرا جھلدا ویکھاں نشان، کھیل ہووے دو جہان، زرگن سرگن سرگن تیرا نور نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ساچا ور، انتسکرن ویکھاں خلق خدایا۔ گو بند کہے پر بھ تیرا سُت دُلا ر، دُولا اکو نظری آیا۔ تیرا میرا سچ پوہارا، جگت دھار نہ کوئے وڈیایا۔ دوہاں دا سانجھا اک کنارہ، پتن وند نہ کوئے دکھایا۔ اٹھ ویکھ اپنا سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر اں چلے کوئی نہ چارا، چارے بانی چارے کھانی رہی، گر لایا۔ کوڑی کرپا بنیا اکھاڑا، پنچ تت منو آناچ نچایا۔ ساچا رہیا نہ کوئے دوارا، مندر مسجد شودوالے مٹھ سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا لہنا دینا اتتم دوارا،

سارے آئے سنائیا۔ کل کلکی اک اوتارا، نہہکنک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کچھ پڑدا دے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے ساچے دُلھے، دُھر فرمان دیاں سنائیا۔ پُرکھ اکال کدی نہ بھولے، اُبھل بے پرواہیا۔ سب دا لہنا دینا اصل چُکاواں نال اصوُلے، اصلیت اک سمجھائیا۔ دُھر دا تھم ملے معقولے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پرگٹ ہو کے کنت کنتوہلے، لگھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ جو محمد کہا رسوُلے، رسم اُس دی ویکھ دکھائیا۔ ایکا دھار قاتل مفتوُلے، مقبرے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھيو آپ گھلایا۔ گوہند بچھ لین دے کولوں گُرو اوتار، پیغمبر اں انت سنائیا۔ کون مٹر تہاڈا یار، لوکماں دیو سمجھائیا۔ جو منزل چڑھے دُشوار، پینڈا حق مُکائیا۔ مل کے نرل دھار، جوتی جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر و اتم دسو باقی، آخر اک جنائیا۔ کی مان ویکھیا بندہ خاکی، خالص کھوج کھوجائیا۔ کس دی کھلی تاکی، پڑدا رہیا اٹھائیا۔ کس دے بنے ساتھی، پر بھ نوں دیو جنائیا۔ کس نے مٹی تہاڈی آکھی، آخر مل کے وٹی ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو سب نے کری گُستاخی، غُصے وچ دُہائیا۔ سُرُتی شبد کسے نہ واچی، واچک کر دے رسنا والی پڑھائیا۔ رُوح بُت ہو یا نہ پاکی، پتت پُنیت نہ کوئے بنائیا۔ تھوڑے گرگھ جیہڑے گوہند پرگٹائے اُپر وسا کھی، اک ست پیچ چھ نال وڈیائیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال مالک اک ابناشی، پتپر میثور دُھر درگاہیا۔ سب دی پوری کرے آسی، ترشنا کوڑ گوائیا۔ منزل اپنی چاڈھ کے گھاٹی، جوتی جوت جوت ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک سمجھائیا۔ سمجھو کھیل اکو دُھر دا، ہر کرتا آپ سنائیا۔ یاد رکھے وچھوڑا اند پُر دا، پُریاں لو آں سمجھ کسے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل نہیں طاقت زور دا، دڑہ دڑہ وچوں پرگٹایا۔ جو بھگت سہیلے ساچے لوڑدا، گرگھ گر سکھ گر گر گود ڈکائیا۔ اوہ جھگڑا جانے اندھ گھور دا، کھجک ویکھے کوڑ لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سر شئی وچ ویس دھریا اگے چور دا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ دکھائیا۔ آو ویکھو کھیل اگتا، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و کریو کوئی نہ طمع، شبد سندیشہ اک سنائیا۔ سب دا سماپت ہونا سماں، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ تہانوں مُڑ کے جے کوئی نہ اماں، امری والا گرو نہ کوئے اکھوائیا۔ پر بھ دا کھیل ہونا اک نواں، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دے گواہیا۔ جھگڑا مُکا کے ماٹی چما، چم در شئی دتی بدلایا۔ شبدی دھار کر کے رواں، رحمت اکو اک کمائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتا ئیا۔ دُھر دا تھم سُنو فرمانا، فَرِنیاں بند کرا ئیا۔ جس دا مَنڈے رہے بھانا، سِیس جگدیس جُھکائیا۔ تخت نواسی اکو رانا، ہر کرتا دُھر درگا ہیا۔ نُور خدائی بن جروانا، جلوہ گر کرے رُشنا ئیا۔ جس نوں جُھکدے دو جہاناں، سب دے پینڈے پندھ مُکائیا۔ جس دا پچھلے سمت کھادھا کھانا، جن بھگتاں مل کے وٹی ودھائیا۔ اگے اُس دا نام دھیانا، رام کرشن نہ کوئے اکھوائیا۔ اکو کلمہ دُھر دا گانا، اکو حق پڑھائیا۔ اکو مندر سچ مکانا، جتھے وسے دُھر درگا ہیا۔ سب دا بدل جانا زمانہ، زبان سب دی بند کرا ئیا۔ چمکے نُور سری بھگوانا، نُور نُور رُشنا ئیا۔ دو جہاناں ہووے دانا، داتا دانی آپ ہو جائیا۔ لکھ چوڑاسی بن کے کاہنا، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن دھار بدل ودھانا، تھم اپنا اک سنا ئیا۔ نرگن دھار بدلے ودھان، ترمیم سب دی دئے کرا ئیا۔ پیغمبر و انت کرو سلام، سجدہ سِیس نوایا۔ اوتاراں منظور ہووے پرنام، مستک دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ گرو آں دے حقیقی جام، امرت نام پیایا۔ سانجھا اک مکان، مقامے حق سہائیا۔ دُھر دا اک استھان، تھر گھر دئے دکھائیا۔ شبدی سُن ت بلوان، سبھے دئے اُٹھائیا۔ اُٹھ نوجوان، گوبند روپ پرگٹائیا۔ لوکات ہو پردھان، پنچم وجے ودھائیا۔ کوڑی کریا میٹ نشان، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج سچ دے گیان، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ممتا موہ توڑ ابھمان، ہوئے ہنگتا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سنا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تھر گھر اُٹھے سنگر شبد، وڈا وڈ وڈیایا۔ جس دانہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ آد جگاد سب توں کراؤندا رہیا ادب، انصاف وچ وڈیایا۔ چلے کدی کسے نہ قدم، منزل دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ تت سریر نہ دسے بدن، بدلی سب دی دئے کرا ئیا۔ سچ دوارے کر کے عدل، عادت پچھلی دئے بدلایا۔ ڈھولا اکو گاؤنا نرگن دھار نرگن نظم، نام ندھان شنوائیا۔ باقی سب نوں کر کے بھسم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ آتم پر ماتم آد جگادی قسم، قسم سکے نہ کوئے بدلایا۔ جن بھگتو چھٹی پوہ نوں کر کے رسم، رستہ سب نوں دینا جنائیا۔ بنا پر بھ دے چرناں باہر کوئی نہ وسن، وسدے گھر دینے اُجڑائیا۔ شاہ سلطان اُٹھ اُٹھ نٹھن، بھجن واہو داہیا۔ سچ سرنائی اک دی لگن، جو مالک دُھر درگا ہیا۔ کرے کھیل سورا سرنگن، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جگت پردھاناں پھرنا نگن، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ سب دی ڈوری لگا کٹن، کھنڈا کھڑگ نام اُٹھائیا۔ تتاں والیاں گرو آں نالوں شبد گرو لگا وٹن، وٹا سمجھ کسے نہ آئیا۔ گوبند انتم کھول کے

گلے دا بٹن، پُرکھ اکال اگے الفی دتی ٹکائیا۔ میں جد وساں تے وساں تیرے پتن، دُو جے در کدے نہ جائیا۔ جے آواں تے گرکھاں سدا رکھن، لوکماں
دُو جاکھیل نہ کوئے کرائیا۔ رسنا دا سواد کدے آواں نہ چکھن، بن پریم پریتی وست کوئے نہ بھائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں آواں ٹپن، اگے ہو نہ
کوئے اٹکائیا۔ شبد نرالا انیلا تیر آواں کسن، چلہ کمان دے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میل لے ملائیا۔ پوہ کہے پر بھو میں تیرے در
تے ڈگا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ نمانا ہو کے بن قیمتوں وکا، جگت قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ کرپا ندھان سوامی ٹھا کر دُھر دے کوڑی کر یا بدل دے سک، ساقط
رہن کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑا سی بن کے پتا، پتیر میثور کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ تیرا سب دے نال سانجھا حصہ، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اگے میں دیناں
مذہباں والا سُنا نہیں کوئی قصہ، کہانی گا نہ کوئے جنائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک سب دی پوری کر دے اچھا، نرا چھت اپنی دیا کمائیا۔
چھبسی پوہ نوں باقی پا کے بھچھا، پورا لیکھا دے مکائیا۔ اگلا کھیل ہووے انڈھا، شاستر سمرت سمجھ کوئے نہ آئیا۔ دین دیاں اپنا اوہ دکھائیاں اگئی چٹھا، جس
وچوں گر اوتار پیغمبراں مہم سدا سنائیا۔ جیہڑا قلم شاہی نال کدے نہیں لکھا، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
ساچا ور، سچ بنیتی در تیرے اک سنائیا۔ پوہ کہے میں کراں منّت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پر بھ ویکھ اپنی سمت، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ساچی رہی کسے نہ
ہتّ، اپنا بل نہ کوئے دھرائیا۔ دُنیا دار ہوئے حرام نمک، حق حلال نہ کوئے جنائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے کنک، خالی بُت دین دُہائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر
من کرے علت، ناری پُرکھ سرب دُہائیا۔ بن شبدی گو بند دیوے کوئی نہ خلعت، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ ورن برن ہوئی ذلت، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انت اپنی دیا کمائیا۔ پوہ کہے میں رو رو گیا تھک، تھکاوٹ وچ دُہائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے اک، چار جگ دھیان لگائیا۔
لکھ لکھ آئے دس، بھوکتاں وچ سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی ہووے پرگٹ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، اکو نام ورتائیا۔ جھگڑا مُکا دے تیر تھ
تت، اٹھسٹھ نہ کوئے وڈیائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُستی مارے دو ہتھڑا تے پٹ، پٹنے والا پلو گیا جھڈائیا۔ اندروں کھلے کسے نہ اکھ، پر تکھ درس کوئے نہ پائیا۔
ترے گن گنی رہے مچ، متوت جلائی۔ منو آ من رہیا نچ، گھنگٹ گھور نہ کوئے اٹھائیا۔ ساچا ملے کسے نہ رس، رستہ پار نہ کوئے لنگھائیا۔ اتنم سب دی ہو گئی

بُس، کندھے بھار نہ کوئے کُنایا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، تیرا نام دُہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سُنایا۔ پُرکھ اکال کہے ساچا تھم
 دِرڑاوانگا۔ کھیل اگئی اک کراوانگا۔ اسمان زمیں ویکھ وکھاوانگا۔ جیسہڑی دھار کسے نہ جئی، اوہ اپنی کل پرگٹاوانگا۔ لیکھا جانا مائی چئی، چاروں کُنٹ پھول
 پھولاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ کھلاوانگا۔ ساچا بھو پر بھو کھلاوانگا۔ دین دِیال دیاکماوانگا۔ سچھنڈ دوار اک سہاوانگا۔ ایکنکارا
 ویس وٹاوانگا۔ جوت اُجیرا آپ چکاووانگا۔ گر اوتار پیغمبر ساتھ رلاوانگا۔ زرگن سرگن ویکھ وکھاوانگا۔ دیس پردیس پھیرا پاونگا۔ نر نریش تھم چلاوانگا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ سچ کرنی کار کماوانگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاوانگا۔ وشن برہما شو اٹھاوانگا۔ دیوت سُر نال ملاوانگا۔ گن
 گندھرب پھول پھولاوانگا۔ لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ انڈج جیرج اُتبیج سبتج اکو تھم سناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ
 رکھاوانگا۔ ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھانگا۔ دین دِیال دیاکماوانگا۔ کوڑی کریا میٹ مٹانگا۔ مورکھ موڑھی بھو کھلانگا۔ ناد توری اک اُچانگا۔ جوت نوری اک
 رُشنانگا۔ حاضر حضورِی درس دکھانگا۔ جن بھگتاں مجبوری آپ کٹانگا۔ سب دی پھوڑھی ولیٹ دکھانگا۔ گرکھاں دے کے چرن دھوڑی، ٹکا مستک نام
 رمانگا۔ رنگت چاٹھ کے اکو گوڑھی، گر مندر اک دکھانگا۔ جتھے آسانسا ہووے پوری، ترشنا جگت نہ کوئے جنانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکنکار اک اکلا آپ پرگٹانگا۔ سچ دوار اک پرگٹاوانگا۔ زرگن ہو کے کھیل کھلاوانگا۔ سرگن اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جگ چو کڑی
 پندھ مُکاوانگا۔ سبجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ راؤ رنگ آپ اٹھاوانگا۔ دوار بنک اک سہاوانگا۔ نام ڈنک اک وجاوانگا۔ جیو جنت شک پور کراوانگا۔ گرگھ بنس
 آپ بناوانگا۔ کلجگ کوڑا کنس میٹ مٹاوانگا۔ زرگن دھار جوت انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھاوانگا۔ ٹول میرا میں تیرا سوہنگ شبد جنامنت، آتم پر ماتم جوڑ
 جڑاوانگا۔ بھگت سہیلے بنا کے سنت، ست دھرم دا راہ چلاوانگا۔ ابناشی کرتا اکو کنت، گھر سوامی جوڑ جڑاوانگا۔ گرگھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک
 پرگٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے پوہ تینوں سمجھاوانگا۔ ساچے پوہ سُن لے اگئی بات، باطن دیاں جنانیا۔ ویکھ اپنی
 رات، رُتری نال ملایا۔ پُرکھ اکلا ویکھے اپنی جات، اذاتی دئے کھپانیا۔ زرگن دھار کھول کے تاک، پڑدا رہیا اٹھانیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر کے واک،

واقف کار اپنے لئے بنایا۔ سب دا سانجھا کر کے ساک، ناتا اکو گھر جڑایا۔ شبد سندیشہ دُھر دا آکھ، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ پر م پڑکھ دی جو دے کے آئے دات، جگ چوکڑی لوکمت ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ سُن حکم پوہ مہینہ، دوس دوس جنایا۔ کرے کھیل نواں نوینا، نورنگ آپ چڑھایا۔ پرگٹ ہو کے دانا بینا، بینا دانا بھيو گھلایا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کر کے سینہ، اگنی تت بُجھایا۔ جھگڑا پئے اُتے زمینا، ضامن سمجھ کسے نہ آئی۔ شبد اشارہ دئے چینا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ سب نوں ہونا پئے نمکینا، غمی خوشی نہ کوئے بدلایا۔ جھگڑا دسے نر مدینا، آتم پر ماتم پڑدانہ کوئے لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہنار اک سرناہیا۔ پوہ مہینے سوئے جاگ، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ دُھر سندیشہ سُن راگ، ہر کرتا آپ جنایا۔ کوڑی کرپا جگت تیاگ، ممتا موہ مٹایا۔ تیرے انتر اُتےجے اک ویراگ، ویری اندروں دئے بھجایا۔ ایکنارا بخشے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جس نے سناؤنی سچی گاتھ، سوہنگ سو کرے پڑھایا۔ جگت جہان چلائے راتھ، مہاسار تھی ویس وٹایا۔ ہانڈی رہے کوئی نہ کاٹھ، تت وجود نہ کوئے وڈیایا۔ بنا پڑکھ اکال دے نام توں دو جا رہے کوئی نہ پاٹھ، پوجا اکو سرب لوکاہیا۔ ہر چرن کول سرنائی سچا تاٹ، کنارہ دُھر درگاہیا۔ منزل سب دی مکے واٹ، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوایا۔ سنجگ ساچی ملے دات، ہر کرتا آپ ورتایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو کرے جماعت، اکو سکھیا سکھ سمجھایا۔ آتم پر ماتم ہووے وشو اش، وشیاں دا ڈیرہ ڈھایا۔ گھر سوامی ملے ابناش، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ سرتی شبد مل کے گوپی کاہن پاؤن راس، سوہنا ناچ نچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک جنایا۔ ساچا مارگ دُھر دا لینا سکھ، سکھیا اک درڑایا۔ پڑکھ اکالا پئے دس، دہ دشا نورِ الاہیا۔ سوامی سنگر ہووے پت، پتیر میشور بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم دتے ساچا ہت، برہم پاربرہم سماہیا۔ من گھگوری کرے نہ چت، چنچل نظر کوئے نہ آئی۔ مانس جنم جن بھگت لین جت، جنہاں ملی اک سرناہیا۔ پڑکھ اکالا کروٹ وچ بدل کے پٹھ، سنگمکھ ہو کے درس دکھایا۔ منزل چڑھنی پئے نہ سواگٹھ، دسم دواری توں آگے اپنی یاری لئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پوہ تیری آسا ویکھ دکھایا۔ پوہ کہے میں آساوند، ہر کرتے دیاں سنایا۔ تیرے شبد حکم دا ہو پابند، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ صفتاں گاواں بنا دند، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ سد ماناں تیرا اند، خوشیاں وچ سماہیا۔ تیرے نور دا ویکھ کے چند، چند سورہ کم کسے نہ آئی۔ تیرا کھیل وچ

برہمنڈ، ورجنڈ تیری وڈیائی۔ کلج کوڑی کریا کر دے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھرگ نام چکائی۔ مایا متا موہ وکار دے ڈنڈ، ڈنڈوت اپنی دے سمجھائی۔ پر بھوتوں
 کیہڑا کھنڈے کٹاراں نال کرنا جنگ، مت اُلٹی کر کوڑ لوکائی۔ اک دُجے نوں آپے دیون ڈنڈ، توں کھیل ویکھیں بے پرواہیا۔ اوہ رہ جاون تیرے جیہڑے
 گاون توں میرا میں تیرا ڈھولا چھنڈ، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائی۔ پُرکھ
 اکال کہے کی کتھا کہانی مچھو دُھر دی، سب نوں دیاں سنائی۔ کچھ کھیل ویکھو انند پُر دی، پُریاں توں باہر جنائی۔ جس ویلے گوہنڈ دھار پر بھ دے نال جُڑ دی،
 جوڑی بنے دُھر در گاہیا۔ اپنی کرنی کرنوں کدے نہ مڑ دی، کرتب اپنا دئے وکھائی۔ جن بھگتو آگے لوڑ رہنی نہیں کسے گر دی، پُرکھ اکال سب نے لینا منائی۔
 وڈیائی رہے نہ دیوت سُر دی، سب دا لیکھا دئے چکائی۔ کلج کایا کوڑ جاندی کھری، گھرا کھوج دئے مٹائی۔ سنگر شبد شرینی ونڈے کدے نہ گڑ دی، رس
 مٹھا اپنا نام چکھائی۔ ویکھو کھیل کلج سنج کوڑ دھرم دے پُڑ دی، پر بھ چچی مات چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دئے وکھائی۔
 گوہنڈ شبد کہے میں کی کچھ سندا، بن کٹاں رہیا جنائی۔ کچھ کھیل ویکھنا ہن دا، مہینہ ایہو نظری آئی۔ پُرکھ اکالا دین دایالا لکھ چوراسی پُندا، چھان بین کرے
 لوکائی۔ کھیل ہونا دیک گل دا، جگت نور نہ کوئے چکائی۔ کلج کپٹ ویکھنا رُدا، ہنگتا ہنگ لڑائی۔ جن بھگتو سنگر کدے کسے قیمت نہیں مل دا، ہٹاں وچ
 نہ کدے وکائی۔ سواد مانے کدے نہ بلھ دا، امر آتم رس چکھائی۔ جو پر بھ پریتی چرن گھولی گھدا، گھولی گھول گھمائی۔ اوہ پیارا بنے مالک صلح گل دا، گل
 مالک اکو نظری آئی۔ جس دا کھیل سدا اُل دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنی کھیل وکھائی۔ پوہ کہے پر بھ تیرا نور اگتا ربی، ربیول عیا
 دے جنائی۔ محمد دی ویکھ چو دھویں صدی، صدقے واری گھولی گھول گھمائی۔ کیوں چھڈ دے جاندے گر اوتار پیغمبر گدی، گداگر تیرے درتے نظری آئی۔
 کی دھار تیری اگمی جوت جگی، جاگرت جوت کرے رُشائی۔ جگت واسنا پھرے بھجی، چار کُٹ دُہائی۔ تیرا آؤنا کدی کدی، جن بھگتاں ہوئیں سہائی۔ تیری
 سمجھے کوئے نہ سدی ودی، تھت وار نہ ونڈ ونڈائی۔ کچھ لیکھا لکھ کے گیا گوہنڈ گوداوری ندی، ندیاں دے وچھڑے لئے ملائی۔ جنہاں دے اندر پڑھاوے
 پٹی، پٹے والا جوڑ جُڑائی۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورلے کھٹنی کھٹی، باقی کھکا جگت لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ رہیا رنگائی۔ ساچا

رنگ رنگ دے پر بھٹھا کر، پوہ پر نام کر سنائیا۔ ساچے بھگتاں کر اُجاگر، اُجرت مول نہ لاگے رائیا۔ تیرے نام دے بن سو داگر، ہٹ اِکو اک دکھائیا۔ توں کریم کرتا قدرت دا قادر، قدیم دا مالک اک اکھوائیا۔ ہوں بردا تیرا عاجز، نیوں نیوں سپیس جھکائیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹ دے سازش، ممتا موہ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیا۔ ساچا کھیل دکھا دے اِکو، اک تیری وڈیائیا۔ پُرکھ اکال توں آویں کتھوں، ایہو دینا سمجھائیا۔ ہوں واری چرن کول وٹھو، قربان ہو کے بھیٹ چڑھائیا۔ کی حکم سندیشہ بن اکھراں لکھو، لیکھ دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو دینا گھلائیا۔ پوہ سُن اپنے آون دا دستاں طریقہ، طرح طرح سمجھائیا۔ لیکھا جانا جیو جی کا، لکھ چوڑا سی وچ سمائیا۔ میرا روپ نیکن نیکا، جگ نیز نظر کوئے نہ پائیا۔ جو کر دے سچ پریتاں، پریتم ہو کے رہے منائیا۔ اوہناں دی آسا منسا ویکھ اڈیکا، نرگن ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ میریاں لکھیاں نہ کسے تاریخاں، پڑا سکیا نہ کوئے پھولائیا۔ سب دیاں بدلدا رہیا تواریخاں، حکم وچ شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا ویکھ دکھائیا۔ اپنا بھو گھلاواں وساں کیہڑے تھاں، تھنتر اِک درڑائیا۔ جتھے گاوے کوئی نہ میراناں، رسنا جھوا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نہ کوئی گرو نہ گراں، کھیڑا جگت نہ کوئے وساِیا۔ نہ کوئی چن سوریا رشنا، منڈل منڈپ نہ کوئے دسائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی ماں، نہ کوئی پنج تت سہائیا۔ جس ویلے چاہاں نرگن دھار ہو کے بھگتاں اندر جاواں آ، بھومکا دُھر دی نظری آئیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نرگن دھار ہو کے پکڑاں بانہہ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جگ چو کڑی کراں نیاں، نوبت حق اپنا نام سنائیا۔ بھگت دوارا پر بھ دا گراں، دوجا کھیڑا نہ کوئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن واہ واہ، واہ واہ گرو تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ درسائیا۔ ساچا کھیل دستاں اپار، اپر پھر ہو کے آپ درڑائیا۔ ہونا اِک وبار، بوہاری ہو کے لوکمت سمجھائیا۔ نرگن نور جوت کر چنتکار، عیسیٰ موسیٰ محمد لئے اٹھائیا۔ تینی اوتاراں کر کے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ ناک گوہند بول جیکار، ڈنکا اِکو اک وجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ نرگن ہو کے پاواں سار، سرگن ویکھاں چائیں چائیا۔ ہووے کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری نال رلائی۔ نرگن دیا باقی کملاپاتی جوتی جاتا ہو اُجیار، نرگن نور ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ وہی کھاتہ کھول سب دا ویکھے وارو وار، رائے دھرم پتر گپت سمجھ کوئے نہ آئیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھن سپیس نوائیا۔ جتھے شاستر سمرت

وید پُران انجیل قرآن نہیں کوئی اُجیار، کھانی بانی ڈھولے گیت راگ ناد نہ کوئے سُنائیَا۔ اِک اِکلا اِکِنکار کرے کھیل اپنی دھار، نِت نوت وِیس وِٹائیَا۔ جِگ چو کڑی ہو اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کار کمائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرِگن اپنا وِیس وِٹائیَا۔ نرِگن وِیس وِٹائے اولّا، اوٹڑی کار کمائیَا۔ پُرکھ ابناشی اِک اِکلا، اکل کل دھاری پھیرا پائیَا۔ ویکھنہارا جلاں تھلاں، مہیئل آپے کھوج کھوجائیَا۔ وسنہارا نچل دھام اٹلا، لوکما ت بھجے واہو داہیا۔ کھجگ کوڑی کریا دُئی دوتی میٹے سلا، سلل اپنا رنگ رنگائیَا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جوتی دھار پھڑا کے پلا، شبدی اپنی گنڈھ پوائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا اِکو تھم بول کے ہلا، حالت سب دی دے بدلایَا۔ جیہڑے کھندے اِلاہی نور اللہ، عالم وِچ علم نال سُنائیَا۔ اوہناں شبد سندریش گھلا، سمت سمتی دے ہلائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو اپنے وِچ چھپائیَا۔ پوہ کہے میری آسا منسا پور، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ توں آد جگاد وِسیں دور، نیرن نیرا ہو کے پندھ مُکائیَا۔ چار کُنٹ بنیا رہیا مفرور، پھڑیاں ہتھ کسے نہ آئیَا۔ کوٹن کوٹ تیرے مزدور، چاکر ہو کے سیو کمائیَا۔ توں من دا پا کے فتور، فتویٰ سب دے اُپر لگائیَا۔ بُدھی دا دس قصور، وِدیادان دتے زلائیَا۔ مت نوں کر مجبور، بھرم وِچ بھلائیَا۔ اتم کرپا کر اُتے مور کھ موڑھ، پتت پُنیت تیری سرنائیا۔ ساچی بخش چرن دھوڑ، دُرمت میل دے دھوایَا۔ بن تیل باقی تیرے دیک اُتے نور، ناد دُهن شبد کر شنوائیا۔ کی رنگ ویکھیا موسے اُتے کوہ طور، بھو ابھیدا دینا گھلائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا ویکھ وکھائیَا۔ پوہ کہے میں تیرا گولا، چاکر سیو کمائیَا۔ بھگتاں اندروں چک دے اوہلا، پڑا رہے نہ رائیا۔ بنا زبان توں دس دے اپنا بولا، انبولت راگ سُنائیَا۔ رنگ چاڑھ دے کایا ماٹی چولا، چوجی پریتم تیری وِڈیائیَا۔ تیتوں پینمبر کھندے مولا، مولا ہر گھٹ نظری آئیَا۔ کھجگ کوڑی کریا رہے نہ رولا، رونق اپنی دے دکھائیَا۔ سب دا پور اقرار کر دے قولا، کول نین تیری سرنائیا۔ دھرنی دا بھار کر دے ہولا، دھول دے دُہائیَا۔ سچ سوامی سُنیے سولہا، اِکو راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیَا۔ پوہ تھوڑی رکھ آس، آسا دیاں بندھائیَا۔ سب دی بھجاواں پیاس، تر کھا رہے نہ رائیا۔ کر کے کھیل تماش، خلق خدائی آپ اُٹھائیَا۔ ویکھ کے منڈل راس، گوپی کاہن جگائیَا۔ کر کے نور پرکاش، جوتی جوت ڈگگائیَا۔ منزل میٹ کے واٹ، پینڈا پندھ گوائیا۔ چھڈ کے بستر کھاٹ، نرِگن ہو کے ویکھاں تھاوں تھانیا۔

دُرم ت میل دیواں کاٹ، امرت رس چکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، ورن برن نہ کوئے لڑائیا۔ کلجگ کوڑی مٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چکائیا۔ چھبھی پوہ نوں دے کے دات، پڑدا اندروں دیاں کھلایا۔ ایہہ پیغمبراں دا واک، اوتاراں نال ملایا۔ اوتاراں دا ساک، گرو گرو سمانیا۔ سب دی سانجھی جماعت، اکھراک پڑھائیا۔ پر بھونے دسنی اوہ لغات، جس دا چار جگ نہ بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنایا۔ پوہ کہے پر بھ تیری کیہڑی لغات، بن اکھراں لئی بنايا۔ پُرکھ اکال کہے جس وچوں اوتار پیغمبراں دیواں سوغات، گروآں نام پڑھائیا۔ اوہدی نہ کوئی پٹی نہ جماعت، نہ کوئی لیکھ لکھن والی شاہیا۔ نہ کسے ہور نوں دسی جاچ، ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جس ویلے چاہاں ورتاں آپ، اپنی کار کمائیا۔ ایہہ اگم کھیل تماش، اگم توں اگے ہور رکھایا۔ جس گھر دا کسے نہیں تکیا پرکاش، گر اوتار پیغمبر پر بھ دے اُتے اگھ نہ کوئے اُٹھایا۔ ایہہ مضمون ہونا خاص، جو گوہند خالص خالص گیا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ پوہ، ساچا دسنا اوہ مضمون، جس دا لیکھ نہ کوئے بنايا۔ جس نال جگ چوکڑی بدل دے قانون، قاعدہ قواعد وچ رکھایا۔ سارے بندے ممنون، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ اتم کر کے مرحوم، محرم ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ بچے ننھے معصوم، جگ جگ سیو لگایا۔ حکم دے کے نہ معلوم، بن اکھراں کراں پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دسایا۔ پوہ، میرا اکھراگم انوکھا، دُھر دھام سمجھ کسے نہ آيا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، دھواں دھار نہ کوئے بنايا۔ جگ جگ اک نوں دیواں موقع، جس دے اندر دیاں لگایا۔ باقی جگت جہان پھوکا، پڑھ کے ویا جھٹ لنگھایا۔ پر بھ کا بھيو پاؤنا نہیں سوکھا، لبھیاں ہتھ کسے نہ آيا۔ اوتھے اکھراں والا نہیں کوئی پوتھا، پُستک ہتھ نہ کوئے لگایا۔ اکو نور جوت جوتا، جوتی اپنے وچ سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کلمہ آپ چھپایا۔ پوہ، اوہ کلمہ کیہڑا، جو الف یے دی بنت بنايا۔ جو جگ جگ پاوے جھیرا، جھگڑا جگت لڑایا۔ وسدا اُجاڑے کھیرا، اُجڑے دے وسایا۔ دُبا تارے بیڑا، تردیاں دے دُبانیا۔ سورج چند دے ہندیاں کرے اندھیرا، بن سورج چند رُشانیا۔ گر اوتار پیغمبر بھوائے وچ گیرا، جگ چوکڑی سیو لگایا۔ حکم سنائے مندر وڑ کے نیڑا، اندر دے جنايا۔ کون گوہند کون چیرا، چیرا گر کون اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدا رہیا اُٹھایا۔ پوہ، اوہ اکھرا کوئی نہ پڑھدا، پڑھیاں سمجھ کوئے نہ پانیا۔

جیہڑا تن وجودِ پا کے پھیر مردا، ناتا جگت وچ رکھائیا۔ اگنی وچ سڑدا، گور وچ دبا ئیا۔ اوہ منگتا پر بھ دے گھر دا، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ جس ویلے کرپا اپنی کردا، کرن کرن جوت رُشائیا۔ اُس دے اندر آ جائے پھر دا پھر دا، پھرت پھرت اپنا پھیرا پائیا۔ بھو کھلاوے پچھلا چر دا، پڑا آپ اٹھائیا۔ گھر وکھا کے زرویر زردا، زراکار کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ پوہ کہے پر بھ پڑھی کی کلام، کس مکتب کریں پڑھائیا۔ مذہب کی اسلام، اسم کی سمجھائیا۔ بخشش کی پیغام، حکم دُھر درگاہیا۔ پروردگار کہے اوہ جانے اک امام، عملاں توں رہت نور خُدا ئیا۔ جیہڑا سب دا بدل دیوے نظام، انتظام اپنے ہتھ رکھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا مہان، مہما اکھ بے پرواہیا۔ سب نوں سانجھا دینا اک گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ چھبھی پوہ دوس مہان، مہربان محبوبِ محبت وچ سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے خبراں خبر سٹائیا۔ پر بھو کھیڑی بے خبراں خبر، خبرداری وچ جنا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے بیٹھے صبر، صدق تیرے وچ لکائیا۔ سب دی کوک کے کہے قبر، کعبے دے مالک نورِ الہیا۔ تیرا حکم اک جبر، جمیعٹل زماں کرے رُشائیا۔ اسیں ویکھدے اُپر امبر، بن اکھاں اٹھ اٹھائیا۔ کی رچنا زرنگن جگت سو مبر، پڑدا دینا چکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹیں اڈمبر، تیرا نام ڈہائیا۔ سرب کلا سچ سوامی ۱۰۶۵

بھر تمبر، بھر پور رہیا سب ٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دینا درسا ئیا۔ ساچا بھو کھول دے دُھر دے پروردگار، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ محمد ویکھے نال چار یار، چار یاری کم کسے نہ آئیا۔ غفلت وچ نندرا وچ سٹا سنسار، نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلا ئیا۔ صدی چوڑھویں جائے ہار، ہائے اُف تیرا نام ڈہائیا۔ تیرا کلمہ کائنات کرے گرفتار، مُرید مُرشد تیری بے پرواہیا۔ ہوں صدقے واری بلہار، قدم بوسی لے کے قدم سرنا ئیا۔ زلفے ذکیر ظاہرے کتیلے کُشا کشمش ویکھ کوڑی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، در تیرے منگ منگائیا۔ خدیول میزاں، مزینے نزاں، ززولے وِزاں، محمدے دُعا، احمدے خُدا، تیری رباں ذاتے نزاں، نزیل گھرار نظری آئیا۔ وانقتے رضی کلاستے زکوئے غنہ بنا ئیا۔ بے مثالے جہاں چارے زرو آ سجدے زرد، بستیتے طبق نظری آئیا۔ دُکھطہ درند، زکتے زرنند، کوسے گو بند، تیغے نشند، سلطانے دہند، زینے زکور زیر زائیا۔ آشا امام، خواہشاں تمام، محمدے رضا، حمدے ثنائے، صاحب سلطان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تیبول

طبق، نزی زرے سبق، وزو کھرے ضبط، چبوترے نوانی، شخص اسمانی، اسیشزر رُہا رنگینے رنگایا۔ رنگتے رنگو، رازق رحیم، رحمت اک الایہا۔ باشندے بشکوگ
شاوندے ہنسوک، گوبندے مترو اورنگے جنوب، جانے جشن جگہ جگہ جگت جگیا سو تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وست شرعو، المستے نرو، خدائے ہو، حق حق حقیقت ویکھ وکھایا۔

★ ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

آتم پر ماتم ڈھر داناتا، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھایا۔ تت سریر جگت سا تھا، پنچم پنچ وجے ودھایا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرا تھا، ہر کرتا ڈھر درگا ہیا۔
توں میرا میں تیرا سانجھی ہووے گا تھا، اگم اتھا پڑھایا۔ من ممتا مٹے اندھیری راتا، کوڑی کرپا کوڑ چکایا۔ سنگر شبد ست سچ ساچا، سنجم اکو اک رکھایا۔
بھاگ لگے کایا ماٹی کچن گڑھ کچا، پتر میثور ویکھ وکھایا۔ بھگت سہیلا بنے راکھا، ایہتے اوتھے دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک
اٹھایا۔ آتم پر ماتم آد جگادی میلا، ملنی ہر جگدیس کرایا۔ جن بھگتاں رنگ چاڑھے سدا نویلا، نرگن نور کرے رُشانیا۔ وقت سہنجنا کرے سہیلا، وجے نام
ودھایا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیلا، ڈوگھی بھوری کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر آپ سہایا۔ ساچا گھر
سوبھاؤنت، ہر کرتا اک درڑائیندا۔ جتھے میلا ہووے نارکت، پریم پریتی اکو اک سمجھائیندا۔ کایا چولی چڑھے رنگ بسنت، دُرمت میل سرب دھوائیندا۔
گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھو چکائیندا۔ میل ملا کے ساچی سنگت، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ لوڑ رہے نہ کسے پاندھا پنڈت، برہم و دیا آپ
پڑھائیندا۔ پندھ مکا کے بہشت جت، سچکھنڈ دوار اک سہائیندا۔ سو گرگھ ویکھے سنت، ہر ساجن پڑدا لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد جگادی انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھایا۔

★ ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پوہ کہے سُن کھج پر بھ دے چھوٹے پو، پتہ تیتوں دیاں جنایا۔ پُرکھ اکال سب دا بٹھ کے کو، مکمل اپنا تھم ورتا یا۔ کسے دی پت کوئے نہ رکھو، سر ہتھ نہ کوئے لکنا یا۔ اوہ ویکھ دھاہاں مار کے روپیا یسو، مسیح رہیا گر لانا یا۔ محمد کھیڑا کس بدھ وسو، چو داں طبق دین دہا یا۔ موسیٰ کھیڑی دھار نٹھو، اپنا راہ تکا یا۔ سب دا لہنا دینا پھٹو، پھانک پچھلے بند کرا یا۔ جگت کوڑی دھار کو، کٹک اپنا نام چڑھایا۔ گر اوتار پیغمبر صدی چو دھویں پت بنے منکھٹو، کھٹی کھٹ نہ کوئے دکھایا۔ اتم اپنے کھاتے سٹو، سٹ ضرب نہ کوئے لگایا۔ دھر دا مارگ ایکا دسو، دہ دشا کر رُشنا یا۔ جن بھگتاں اندر وسو، اپنا نور کر رُشنا یا۔ جس نے تار نے پنچھی پشو، پریت دیو بنا یا۔ شبدی دھار ہو کے ہسو، ہستی اپنی اک دکھایا۔ چار گنت پینی غشو، گشت لا کے ویکھے کوڑ لوکا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرا یا۔ پوہ کہے کھج تیرا ہونا انت اندھیرا، آندھی اندراں اندروں پر گٹا یا۔ پُرکھ اکال دا گرنا گیرا، کولہو چھی چک بھوایا۔ سیارہ نہ کوئی کھیڑا، کھڑکی گنڈے سب دے دے بھنا یا۔ چار گنت چوگر دی جھیرا، ہاہاکار دہا یا۔ سب نوں کٹے بیرا بیرا، برتی شبد نہ کوئے لگایا۔ صاحب دے نہ نیرن نیرا، نرت سرت نہ کوئے وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سنا یا۔ پوہ کہے سُن کھج پر بھ دے نچے لوتھے، لوارس دیاں دکھایا۔ سرشی درشی اندر ہو کے، دھیرج دھرواس نہ کوئے دکھایا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے گاؤں کے، ڈھولے نام شبد کر شنوایا۔ سو مالک آیا بھوؤں کے، زرگن اپنا ویس وٹا یا۔ ڈنک وجائے اپنے ناؤں کے، ناؤں زرنکارا اک پر گٹا یا۔ جوت وجود گئے سوں کے، ناتا جگت نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگا یا۔ پوہ کہے کھج اوہ ویکھ تمبی ٹوپی، تہمت نال ملا یا۔ اوہ ویکھ بنسری گوپی، کاہن دے پچھے دہا یا۔ اوہ ویکھ پُستک پوتھی، پورا پورا اپنا آپ کٹا یا۔ اوہ ویکھ رَویداس چمارا موچی، جو مجلس پر بھ دے نال رکھایا۔ اوہ ویکھ جنہاں نے کھو جن کھوجی، جن بھگت سہیلے نظری آ یا۔ جنہاں دا مالک اکو چوجی، ہر کرتا دھر درگا ہیا۔ جنم جنم دارہے کوئی نہ روگی، دُکھ درد دے گوا یا۔ اپنے ملن دی دے کے سو جھی، سٹیاں لیا اٹھایا۔ جھگڑا رکھیا نہ جتجو بودی، مؤنڈ مُنڈائے نہ بھو جنا یا۔ سب دی آتم اندروں سودھی، باہروں کرے نہ کوئے پڑھایا۔ کھیل دکھائے اک دو کی،

دوہری دھار جنائیا۔ دھار پر گٹا کے سوہنگ سو دی، صورت پر بھ دی نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ پوہ کہے کلج پر بھ دے نئے چھوٹے لال، لال دیاں جنائیا۔ سب دے سرتے کو کے کال، کل اپنی رہیا ورتائیا۔ بھچا پھرے چار گٹ روال، رستہ ہتھ کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر گھال کے گھال، سیوا سیوک روپ کمائیا۔ سندیشہ دے کے بے مثال، مسل مسلیاں والی بنائیا۔ کرپا کرے دین دیال، دیندھ وڈی وڈیائیا۔ کلج انت بدل کے چال، نرالی اپنی رہیا پر گٹائیا۔ سنت سہیلے سجن بھال، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ صدی دا ساچا بن دلال، دلاور اکو حکم سنائیا۔ مہر وچ کراں بھال، مُجبت وچ پار لنگھائیا۔ لیکھا رہے نہ کسے گوال، گوکل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جھگڑا کرے نہ کوئے پاتال، آکاش اکھر نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر کھیل کھلائیا۔ پوہ کہے کلج پر بھ دے بر خوردار، دُھر دا لیکھا دیاں سنائیا۔ اٹھ ویکھ اگما یار، جس دا یارانہ ہتھ کسے نہ آئیا۔ کدی بند نہ ہووے وچ چار دیوار، مندر مسجد دین گواہیا۔ سب توں وسے باہر، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ نرگن جوت کر اجیار، اُجل نور رہیا چکائیا۔ اپنے ہتھ سب کچھ لے بنے مَظیار، دُھر سندیشہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ پوہ کہے میسوں پوہ نہ سکے کال، جیون مرن وچ نہ آئیا۔ جد ملاں ملاں وچ دین دیال، دُوجے گھر نہ ڈیرہ لائیا۔ سدا کراں اپنا سوال، نرگن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں نڈھا تیرا بال، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ دکھا سچی دھرم سال، در دوارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھجو دے گھلائیا۔ پوہ کہے میں دیواں پناہ پُشتے، پچاپا دیاں مٹائیا۔ کلج ویکھ کُشتے کُشتے، کوڑی کریا دے ڈہائیا۔ ایہہ کھیل اگے اُس دے، جس دی اُستت کر کے سارے ڈھولے گائیا۔ جس دے پریمی پیارے جن بھگت کدے نہ رُسدے، راہ چلن سچ رضائیا۔ لکھ چوڑا سی وچ مول نہ کُسدے، ممتا موہ مٹائیا۔ جھگڑے رہن نہ اوہلے لگ دے، حکم اکو اک ورتائیا۔ کھیل ہونے اگئی سٹ دے، ڈارے گو بند بے ودھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر جُھکدے، نیوں نیوں سپس نوایا۔ اوتھے پینڈے مکدے، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوائیا۔ اگے ڈھولے گاؤنے سب نے اکو ٹک دے، توں میرا میں تیرا تیرا میرا بھجو رہیا نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک دکھائیا۔ پوہ کہے کلج گُرمی، تیتوں لوک کہے لوکائیا۔ تیری سب نوں ساڑے گرمی، پوہ وچ ٹھنڈ نہ کوئے ورتائیا۔ جھگڑا دے ورنی

برنی، برہم و دیا نہ کوئے پڑھائیا۔ ساچی منزل کسے نہ چڑھنی، درگاہ سچ نہ کوئے سہائیا۔ بن پُرکھ اکال کرپا کسے نہ کرنی، کرتب اپنا نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ چلائی۔ پوہ کہے کلجگ پر بھ دا ویکھ چلتے، چلت کرے لوکائیا۔ سرگن بنے کوئی نہ مٹر، مٹر پیارا دئے وڈیائیا۔ اپنی دھاروں آپے نکل، زرگن نور کرے رُشائیا۔ تن وجود کر کے ستھل، سرتی شبد ملایا۔ تانبا لوہا رہے مول نہ پتل، پتھر میثور مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک سہائیا۔ پوہ کہے کلجگ بالے چھوٹے، چھٹی تیری کس منایا۔ کیوں سنسار ساگر وچ کھائیں غوطے، جل پانی ڈیرہ لایا۔ تیری سوچ کپڑا سوچے، سمجھ سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کول جن بھگت کیہڑے ہستے، بہنتیاں وچوں تھوڑے پر بھ دے رنگ سائیا۔ کلجگ کوڑے جال توڑ موہ دے، مُجبت اکو اک درسائیا۔ کر پرکاش اپنی لو دے، لوچن دوجیاں دے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو تیرے در جائے ہو کے، حکم نال حکمت پچھلی دئے بدلایا۔

★ ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۳ منی سُشیل کمار نال منڈی احمد گڑھ ضلع لدھیانہ ★

سچ سہاونا سماں ہو یا احمد گڑھ، ہر ہر دے انتر و جی ودھائیا۔ منی سُشیل پریم مُجبت دھار لے کے آیا چڑھ، دلپوں چلیا واہو داہیا۔ کوڑی کرپا سب دے اندروں لئے پھڑ، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ ساچے پیار وچ مارگ دسے ناری نر، نر نرائن بھو کھلایا۔ ست دھرم دی کرنی لو کر، کوڑی کرپا کسے نہ آئی۔ سرتی شبد لو پھڑ، شبد سرت وچ سائیا۔ جیوت جیو جگت واسنا وچوں جاو مر، مر جیوت روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک درڑایا۔ احمد گڑھ آکے دیکھی منڈی، منڈل سوہنا نظری آئی۔ منی جی سدھی کرن آگئے سب دی ڈنڈی، ہر دے اندر کرے صفائیا۔ دئی دویتی ڈھاہوے ٹیڈھی ڈنڈی، ورن برن رستہ رہبر ہو کے اک دکھائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے پابندی، جو آتم پر ماتم جان کے خوشی منایا۔ توں میرا میں تیرا چار ورن اٹھاراں برن گاؤن ساچا چھندی، ڈھولا اکو اک دھر درگاہیا۔ سچ دوارے ملے اک انندی، نج آتم وجے ودھائیا۔ سب توں دیکھی پریمیاں والی سبھا چنگی،

۱۰۷. اک دُوبے نوں مل کے خوشی منایا۔ جن بھگتاں نچ نیترا اھ رہے کسے نہ اندھی، لوئن اپنا نین گھلایا۔ من واسنا متا موہ وکار ہنکار و بچار کوڑی کریا کڈھنی دُرگندھی، نام سگندھی اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا کایا مائی پنج تت وجود گھر گرہ پڑا آپ اٹھایا۔ احمد گڑھ وقت سہانا، سوہنا سماں وکھایا۔ پریم پریتی رنگ رنگنا، رنگت اکو اک رنگایا۔ سب نے مل کے اکو دھام سہانا، دھرنی دھرت دھول و بے ودھایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیوے مان وڈیائی سری بھگوانا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جیو و جنتو جاگرت جوت وچ ویکھو مُنی، نیاں دا اک نشانہ، نشانے کوڑے رہیا بدلایا۔ کایا مندر اندر چڑھ کے ویکھو منزل مہانا، جتھے ملے بے پرواہیا۔ دُھن آتمک انحد شبد سُنو گانا، تریا توں پرے پڑا دے اٹھایا۔ وقت سہنجنا سوہنا سماں پریمیاں پیار وچ مل کے گانا، گا خوشی منایا۔ ایہہ اُدگھاٹن ایہہ واٹن کھولے کپاٹن بھیت دسے باطن، ظاہر بیٹھا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ مُنی جی آئے دُوروں چل، اپنا پنڈھ مُکایا۔ کسے دے اندر رہن نہ دیندے ول چھل، کپٹ وکار رہے مُکایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اندر رہے نہ کوڑ دل، دلدر دین چکایا۔ دھام وکھاوَن اک اٹل، نہچل جس نوں کہہ کے گایا۔ جتھے دیک جوتی اکو دیا رہیا بل، نرگن نور جوت رُشٹایا۔ سو میٹنہارا سب دے ذئی دویتی سل، نام ندھان تیر انیالا اک چلایا۔ سب دے ساہمنے سچ سگھاسن پُرکھ ابناشن نرگن دھار سرگن اُجیار ہو کے بیٹھا مل، پیکھ کے ویکھ کے دیکھ کے سندیش وچ نریش نر اکو اک نظری آئی۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

بنیتی کرے براہمن سگھ تارا، بن سیس سیس جھکایا۔ پُرکھ اکال تیرا اشارہ، شبدي دھار رہیا اٹھایا۔ تیرا حکم اگم اپارا، سُن کے وٹی ودھایا۔ میں ویکھیا وچ سنسارا، تیری قُدرت دھیان لگایا۔ چاروں گنٹ دُھندوکارا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ بخشنی اک سرنایا۔ تیرا سُن اگئی راگ، انتر وٹی ودھایا۔ سچ دوارے کھلی جاگ، نین اھ نہ کوئے بدلایا۔ بنیتی کراں آج، در تیرے سیس نوایا۔ سوہنا تیرا کاج، جو

بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ تارا کہے میں دساں نال ترتیب، طرح طرح سمجھائیا۔ چھن وچ تھم ملیا
 عجیب، بن ہلکاریاں دتا پُچائیا۔ مسائنگھ جو سنگھ غریب، چھٹی پوہ گھٹے وچ لٹائیا۔ اوس داستاراں پوہ نوں وڈا رہنا نہیں عزیز، ناتا پتر جائے تڑائیا۔ ایہہ کھیل
 تیری کوئی نہ سمجھے بد نصیب، نسبت کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دینا وکھائیا۔ کی لیکھا تیرا بھگوان، بھگوان دے
 جنائیا۔ کیوں وچھوڑا کریں جہان، دین دُنی دُہائیا۔ میں سُن کے اگم فرمان، بھجیا واہو داہیا۔ چھڈ برہمنڈ اسمان، دھرنی دھول ویکھ وکھائیا۔ چرنی ڈگا آن، بنتی
 اک جنائیا۔ کر کرپا مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگتاں دا بھگتاں نال نشان، پتا پوت و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ اپنا ہتھ رکھ میرے بھگونت، بھگوان دیاں درڑائیا۔ جن بھگت کھیل نہیں چوڑا سی جنت، جیو ایش تیری سرنائیا۔ توں آتما دا کنت، پر ماتا بے پرواہیا۔
 تت بنائیں بنت، گھاٹت عجب گھڑائیا۔ تیرا کھیل سدا انتت، کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا دے درڑائیا۔ تارا سنگھ
 کہے میں آیا چل، چلت تیرا ویکھ وکھائیا۔ امرت برکھے جل، بھگت و بے ودھائیا۔ پتر ہووے سل، مات پت جڈائیا۔ لہنا اچ کہ کل، کال نگارہ رہیا ڈرائیا۔
 جو تیری دھار جائے رل، سو تیرے وچ سمائیا۔ انوکھا وکھرا سب توں پھل، پریم ٹہنی نال لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ تارہ سنگھ کہے میں آیا اُپر دھول، شبدی دھار پھیرا پائیا۔ مسائنگھ سمجھنا نہیں مخول، مسخرہ روپ نہ کوئے بدلایا۔ میرا تیرے نال
 اک قول، ہسدیاں دتا جنائیا۔ بھاویں میں پنڈت پاندھا باہمن نہیں رول، پھر وی ویلے سر کدی تیرے کم آئیا۔ اچ تھم و جا کے کہواں ڈھول، مردنگ اک
 سنائیا۔ اپنا پڑدا رہیا کھول، بھل رہے نہ رائیا۔ نو جنم ماردا رہیا رول، رولا پا کے جگت دُہائیا۔ انت چھک اگئی پائل، امرت رس بن رسنا رس لائیا۔ ہن آ کے
 تیرے کول، سچ دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس دا بھو کوئے نہ پائیا۔ سُن شبد اگئی بات، باطن دیاں جنائیا۔
 تھوڑے سے وچ میٹوں دسی بات، چھن وچ تھم منائیا۔ بختیش کراں اچ دی رات، مہر نظر اٹھائیا۔ اگے ہو نہ کوئے جواب، سوال کہن کوئے نہ پائیا۔

چتر گیت توں باہر کتاب، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ بھگتاں دا حساب، پُرکھ اکال گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا کراں سد سد آداب، سپس سپس سپس جھکایا۔

بھڑی زین کہے میری عرضوئی، عرض آرزو اک جنایا۔ پروردگار تیرا نام دروہی، دروہی طوبی نور خدایا۔ تیرا بھید ابھو نہ جانے کوئی، پڑا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ پچھلا لیکھا کیر نال لوئی، لوئن لوچن اکھ گھلایا۔ اُس دی سرت اٹھائی سوئی، سٹی آپ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دینا جنایا۔ بھڑی زین کہے میری ارداس، بیتی اک سٹایا۔ سُن صاحب پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے دیاں دھایا۔ ایہہ پچھلا کھیل تماش، پورب پڑا دینا اٹھایا۔ وقت سہیلا نال روداس، براہمن لیکھا دھردر گاہیا۔ نرگن دھار جوت جوتی شاخ، شناخت تیرے ہتھ وڈیایا۔ سب دی پوری کریں آس، پڑا اوہلا آپ چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگایا۔ بھڑی زین کہے سُن اگئی بات سو، ہر کرتے دیاں درڑایا۔ نیتز ہنچھواں نال رو، نیناں چھبر دیاں وکھایا۔ اک ٹھگاں والا گروہ، پنچ ست وند وندایا۔ اوہناں وچوں دو، سنگی ساتھی سوہا پایا۔ رُڑی سی باراں پوہ، ودی سدی نہ وند وندایا۔ جس دا بھو نہ جانے کو، کتھنی کتھ نہ کوئے سٹایا۔ امرت ویلا ہندی لو، نور جگت نال چکایا۔ براہمن دی گھڑی لئی کھوہ، منہ دے بھار سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید دینا جنایا۔ بھڑی زین کہے میں منگاں منگ، آسا ترشنا تیری جھولی پایا۔ کھیل دس گنگوتری گنگ، گنگا مینا نال ملایا۔ سُن حیران ہوواں دنگ، دنگا فساد ویکھ وکھایا۔ جو براہمن کول ڈھنگ، طریقہ سمجھ کوئے نہ آیا۔ کٹھے سٹا دے کر کٹھ، کروٹ نہ کوئے بدلایا۔ ایہدی چالی ویہہ دی گھل گئی گنڈھ، ویہہ سو ویہہ بکرمی دے گواہیا۔ اودھروں گاؤندا آگیا اک چھند، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ بے رُپئے مل جان پنچ، میری ترشنا بھکھ مٹایا۔ میں بھوجن چھکاں نال انند، خوشیاں وچ تیرا دھیان لگایا۔ صفتاں گاداں نال دند، بتیسرا راک الا یا۔ مینوں مول نہ لگے ٹھنڈ، سیتل دھار نہ کوئے ٹھرایا۔ آگے دینا پئے نہ کوئی ڈنڈ، سزا وچ نہ کوئے بھگتایا۔ اودھروں چمکیا پچھلی رات دا چند، نور نور وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھانیا۔ بھنڑی رین کہے پر بھ میری ایہو اچھا، نراجھت پور کرانیا۔ سچ دوارویوں منگاں بھچھا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا پیار اکو دسا، دہ دشا نظری آتیا۔ براہمن کولوں ونڈایا حصہ، پنچ چک کے جھولی پانیا۔ جس دی ذات کینی نام سی نکا، نکو کہہ کے جگت بلانیا۔ اودھروں براہمن نوں آگئی چھکا، چھکن نال اکھ گھلایا۔ گنڈھ کھلی ویکھ کے پے گیا پھکا، غمی اندرے اندر ستانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا مکانیا۔ بھنڑی رین کہے جس رپیئے چکے پنچ، پنچہ منہ دے وچ پانیا۔ اودھے اندر آیارنج، دکھ غم والا ستانیا۔ ہردا ہویا تنگ، متا موہ مٹانیا۔ چنگا بھکھارہ لوواں اک ڈنگ، دوجے دی گنڈھ کاہنوں چرانیا۔ موڑ کے دیواں ونڈ، اپنا سپس نوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرانیا۔ بھنڑی رین کہے نکو آیا مڑ، اپنا کھ بھوانیا۔ انتر دھیان گیا جڑ، گنگا ماتا نین اٹھانیا۔ میرا بیڑا نہ جائے رڑھ، وہندے وہن نہ کوئے وہانیا۔ میں پریم پریتی اندر آیا تر، ترت اپنا پنڈھ مکانیا۔ کیوں فرنا گیا پھر، براہمن گنڈھ چرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا دکھانیا۔ بھنڑی رین کہے نکو انتر آئی وچار، وچر کے دتا سنانیا۔ سُن میرے نرنکار، تیری بے پرواہیا۔ تیری وپہندی ویکھ کے گنگا دھار، میرے نیناں چھہر لانیا۔ کیوں ہویا مورکھ گوار، من مت بدلانیا۔ میتوں بخشیں بخشنہار، تیری اوٹ تکانیا۔ توں صاحب سچی سرکار، شہنشاہ اکھوانیا۔ حکم آیا دھر دی دھار، اندرے اندر آواز لگانیا۔ تیرا لیکھا اوسے دے نال، جس دی گنڈھ دتی گھلایا۔ اوہ براہمن نہیں کنگال، ٹھگی پر بھ دے نال کمانیا۔ جا کے اوس نوں دس اپنا حال، لیکھا اوسے دی جھولی پانیا۔ اوہ آگے کرے خیال، پڑا دئے گھلایا۔ اُس جا کے چھوٹے لال، سپس دتا نوانیا۔ کھول کے گنڈھ رومال، پنچے آگے ٹکانیا۔ میری کر سنبھال، بھل کے اپنا آپ گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ بھنڑی رین کہے براہمن پیا ہس، تالی ہتھیاں والی لانیا۔ بچو اک چوری کر کے گیاں تھک، مڑ کے بھجیا واہو داہیا۔ پنا براہمنناں توں پوجا دا مال کوئی نہ سکے چھک، بھے سب دے اندر رکھانیا۔ گنگا ماتا اتے ساڈا حق، بیج خرید اپنا ونج دکھانیا۔ آہ ویکھ ایہدے شنگن نتھ، بلاکاں نال سو بھ پانیا۔ میں کر کے اپنے وس، پڑیاں وچ چھپانیا۔ رويداس کولوں لنگھنا پنچ، اکھ نال اکھ نہ کوئے رلانیا۔ تیتوں دساں سچ، بھيو ابھید گھلایا۔ جس ویلے کھیل ہووے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پر بھ اپنا ویس وٹانیا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، وست امولک اک ورتانیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ بھنڑی رین کہے پنڈت دیوے اک صلاح، پریم نال سمجھائیا۔ اس جیون دا نہیں وساہ، زندگی سمجھ کسے نہ آئی۔ میں سب کچھ لواں چڑا، چوری کر کے پر بھ دی سیو کمائی۔ دوس رین جہاں ناں، توں ہی توں ہی راگ الائی۔ انت ویکھاں انوکھا تھاں، جس تھنتر وجے ودھائیا۔ سو نہہ کھا کے کہاں گاں، مات گو ضامن وچ لکائی۔ اوکھی ویلے پکڑاں بانہہ، براہمن ہو کے سیو کمائی۔ جس ویلے تیرا وچھوڑا ہووے نالوں پتا ماں، تھے خلق خدائیا۔ اوس ویلے سندیشہ دیواں آ، فرمانا اک سنائی۔ توں نکا نیکے توں وڈے ہون دا چا، چاؤ سمجھ کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک پرگٹائی۔ براہمن کہے سُن ننھے ننھے بچے، تینوں دیاں درڑائیا۔ میرے بہتیاں وچوں تھوڑے بچن ہندے سچے، جس ویلے گنگا میا میرے اندروں کرے صفائی۔ میٹوں رویداس نے کچھ بول انوکھے دتے، سمجھ سمجھ وچ بدلایا۔ سب دے ناتے ٹٹنے بھانڈے کچے، ت وجود رہن نہ پائی۔ جگ چوکڑی جانے نئے، کجگ اپنا پنڈھ مکائی۔ کجگ رین اندھیری ہونی مستے، مسیا وچ مسائنگھ تیرا پتا سمجھائیا۔ جس دے سر ہتھ رکھے پُرکھ سمرتھے، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جنم جنم دا لہنا دینا کٹے، کرم کانڈ دا پنڈھ مکائی۔ انت ویلے میٹوں سدے، تھم سندیشہ اک جنائی۔ ایہہ لیکھا کدے کدے، جگ چوکڑی ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارے کھیل وکھائی۔ بھنڑی رین کہے میرے انت آئی خیرانی، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ کدھروں ملی ایہہ نشانی، جگ جنم دا لیکھا رہیا مکائی۔ دو جہاناں بن کے بانی، بان انیلا تیر چلایا۔ سر شئی در شئی دس کے فانی، اشئی اپنا نور کرے رُشائیا۔ لیکھا مُکا کے جگت جہانی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سندیشہ دے کے دُھر فرمائی، فرماں بردار لیا اٹھائی۔ پچھلی یاد رکھی کہانی، اُبھل اُبھل وچ کدے نہ جائیا۔ امرت دی چھہبر مُجّت دا پانی، امرت رس چکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دروازہ اک گھلایا۔ بھنڑی رین کہے میں ویکھاں چارے کوٹ، بن اکھاں اگھ اٹھائی۔ جس دا ناتا ٹٹنا سی کلبوت، پنج تت جگت جدایا۔ اُس دا تارا سنگھ دے ثبوت، شہادت اکو اک بھگتایا۔ بھگتاں سچ دوارے ہو موجود، بنیتی دتی سنائی۔ جگت واسنا میٹ حدو، گھر تیرے وجے ودھائیا۔ بھگت سہیلا رکھ محفوظ، مہر نظر اک لکائی۔ تیرے در نہ دے دُوج، دُتیا بھاؤ نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا منسا ویکھ وکھائی۔ بھنڑی رین کہے میں ویکھاں چک کے اگھ، اکھراں توں پرے

کراں پڑھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، دو جہاناں وِجی ودھائیا۔ نام بول جیکار اگھ، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاپیا۔ تیرا اشارہ دُھر دا سچ، بھگت سہیلا رہیا
 درڑائیا۔ جس داناتا ٹٹنا کایا مائی کچ، پون سواس ساہ مُکائیا۔ کرپا کر کے لوں لوں اندر رچ، رچنا تیری نظری آئیا۔ جنیندی ماں بنیں تیچ، یاچک اپنی گود
 رکھائیا۔ تیرا حکم لین وِج، واک اندروں دے سمجھائیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ سکے بچ، بچن سب دا اپنے وِج رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچے گھر دینی وڈیائیا۔ بھنڑی رین کہے تُوں آد جگادی دردوند، دیناں انا تھاں دیا کمائیا۔ پتیر میثور دُھر دا خاوند، پاربرہم تیری سرنائیا۔ گلے اندر سرب
 پابند، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تیری کرپا دے سکے کوئی نہ ڈنڈ، ڈنڈاوت اپنی اک سمجھائیا۔ تیرا کھیل برہمنڈ کھنڈ، سور یہ چند تیری رُشنائیا۔ دین دِیال بن
 بخشند، بخشش رحمت آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے دجے ودھائیا۔ بھنڑی رین کہے میری بنیتی اخیر، اخیر
 دے مالک دیاں جنائیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ تُوں بدلنہار تقدیر، تدبیر اپنی دتی درڑائیا۔ بھگت سہیلا کہے کبیر، لوئی دے لونیاں تُوں
 باہر رُشنائیا۔ رُوداس تک کے تیری تصویر، تسبیح مالا تُوں پرے دتا جنائیا۔ پنڈت دی بدل کے ضمیر، ضامن ہو کے دتا سمجھائیا۔ جس دا وقت پہنچیا اخیر،
 آخر ہو سہائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، فقیراں فقرہ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری سرنائیا۔ بھنڑی
 رین کہے میٹوں رُوداس کرے اشارہ، بن اکھاں اگھ ملایا۔ ویکھ پر بھو دا اک دوارا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جس دا سمجھے نہ کوئے کنارہ، کونا کونا ویکھے جگت
 لوکائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سکدارا، والی دو جہان بے پرواہیا۔ جس دے گلے اندر پھر دے گر اوتارا، پیغمبر سجدیاں وِج سیس نوایا۔ کلماں وِج گاؤندے وارا،
 راگاں ناداں وِج جنائیا۔ سو سوامی انترجامی ویکھنہار سرب سنسارا، سر شٹی در شٹی اندر پھول پھولائیا۔ بھگتاں دیاکما کے بھگت دوارا، ہر بھگتی وِج لگائیا۔ رُوداس
 دی چرن دھوڑ چھارا، ٹکے پچھلے رہیا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در اک دکھائیا۔ بھنڑی رین کہے پر بھ ایکا دردی، دردوند تیری
 سرنائیا۔ سچ دوارے قبول کر عرضی، آرزو اکو اک رکھائیا۔ دوسر چلے نہ کوئی مرضی، مزہ اپنا دینا چکھائیا۔ تُوں صاحب سلطان بھگتاں دا عرضی، دُجی اوٹ
 نہ کوئے جنائیا۔ ایہہ کھیل تیرے گھر دی، جگ چوکڑی چلی آئیا۔ جیہڑی آتما پر ماتا تیتوں ور دی، اوہدی ایہتے اوتھے نہ ہوئے جدائیا۔ کتھا کہانی یاد رکھ پر

دی، پچھلی بیٹی دیاں سنائیا۔ چھٹی پوہ سی ڈاڈھی سردی، مسائنگھ خاک وچ لیٹ کے تیرا شکر منائیا۔ اوس دی کلا کر چڑھدی، ڈبڈے بیڑے پار لنگھائیا۔ سیس تیرے چرناں دھردی، بھنڑی زین نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ ایہہ کھیل زائن زدی، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ تارا سنگھ آگیا جلدی، پینڈا پچھلا پندھ مکائیا۔ کھیل ورتن نہیں دینی کلج کل دی، کل دھاری تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچا سوہا پائیا۔ بھنڑی زین کہے پُرکھ اکال تیری کرپا، کرپن دیویں مان وڈیائیا۔ بخشیش وچ بخشش گرگھ سرپا، سروپا تیری بھیٹ چڑھائیا۔ آد جگادی کھیل اگمی پر دا، پیا پریتم دے وڈیائیا۔ ایہہ لیکھا پچھلا چر دا، روداس براہمن مل کے دین گواہیا۔ آگے جھیرا ہور چھڑدا، جس دا پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔

۱۰۷ گراوتار پیغمبر کہن پر بھو کیہڑی جگایے اکھ، اکھ اگوچر دے سمجھائیا۔ تیری دھار وچ نہیں وکھ، جوت سروپ جوت وچ سمائیا۔ دیکھن والی نہیں کوئی اکھ، بن تیری کرپا نین نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرے انتر رہے وس، زرنتر بھو نہ کوئے جنائیا۔ کیہڑا کرینے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ کلج کھیڑا ہندا دے سے بھٹھ، بھٹھیالا اگن رہیا تپائیا۔ سڑدے دسدے تات اٹھ، نو دوار در دہائیا۔ دسویں ہووے نہ کسے اکھ، آتما پر ماتما جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ من واسنا سارے رہے نٹھ، سادھ سنت جگت گر لائیا۔ رسنا والا نام رہے رٹ، منکیاں انگلاں نال بھوائیا۔ حقیقی منزل کوئے نہ سکیا ٹپ، پٹے پڑھ پڑھ وقت لنگھائیا۔ سب دا لیکھا دے ٹھپ، ٹھپا اپنا نام پر گٹائیا۔ دین مذہب دی رہے کوئی نہ وٹ، وٹنا مل کے سارے لے پر نائیا۔ دوتی رہے کوئی نہ پھٹ، پٹی اپنا نام بندھائیا۔ سویا رہے نہ کوئی اتے کھٹ، کھٹیا سب دی دے ہلایا۔ موسیٰ دی گھڑی کرے ٹک ٹک، آواز عیسیٰ رہی سنائیا۔ محمد اٹھے جھٹ، چو داں طبق کوڑ دہائیا۔ گردیو کرن اکھ، بھجن واہو داہیا۔ کون گیشن لگا لٹھ، چار کٹ بھوائیا۔ لیکھا مگن لگا اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی نیر نیناں رو رو نیر دہائیا۔ جھگڑا مگن لگا مندر مسجد شودوالا مٹھ، دھرم دوارا اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ باراں پوہ کہے پر بھو یاد آیا سمت پندراں، پچھلا لہنا نظری آئیا۔

نو گڑگھ ویکھے نو دوارے اندراں، جوڑی جوڑے نال بنایا۔ اگلا کھیل ہونا سرشٹی درشٹی وانگ بندراں، بدھی بدھ نال لڑایا۔ گھر گھر وچنا ہنکاری چندرا، کنجی نام نہ کوئے لگایا۔ جن بھگتاں اک دوار لنگھنا، جتھے پر بھ نوں مل کے وجے ودھایا۔ سب نوں لائے اپنے انگنا، انگیکار اک ہو جایا۔ دوجا در پئے نہ منگنا، وست امولک کایا گولک جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ بھنڑی رین کہے میری خوشیاں وچ نکلے ہاسی، ہستی ویکھاں بے پرواہیا۔ کچھ جھگڑا پینا وچ کاشی، کشمیر کشمش وانگ ہلایا۔ اچی کوک پکارے منڈی والے راجے دی ماسی، جو صابن گاچی گو بند بھیٹ چڑھایا۔ نیتز رو کے کہے رام چند دی داسی، جو ایدھیا وچ ریتے نال کرے کڑمایا۔ کچھ لہنا دینا کرشن سدا مے نال باقی، تت خاکی کھوج کھوجایا۔ پورب دا اکو آد جگادی ساتھی، جگ چوکڑی سگلا سنگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑا رہیا چکایا۔ بھنڑی رین کہے میں چک کے ویکھیا گھنگٹ، نیتز نین اگھ مٹکایا۔ ہلدی ویکھی نبی امت، بن عملاں دئے ڈھایا۔ کسے کم نہ آئی کیتی سڈت، پر بھ دیوے سرب سزایا۔ پھلوڑی ہوئی نہ کوئی پر بھلت، بہار خزاں روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنا یا۔ بھنڑی رین کہے میں کدے نہ سوئی جاگی، آلس نندرا وچ نہ آیا۔ میں ویکھاں اوہ ویراگی، جو برہوں وچ کٹھے مارن دھانیا۔ جنہاں دی دھار جگاد آدی، جگ چوکڑی چلی آیا۔ اوہ پر بھ دے سدا سماجی، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جھگڑا نہیں کوئی پنڈت قاضی، سور گاں نہ کوئے چترایا۔ اکو رضا وچ راضی، رحمت وچ سیس نوایا۔ کچھ محمد دا لیکھا ماضی، پچھلا پھول پھولایا۔ کھج دی کوڑی کریا غازی، غضب اپنا رہی وکھایا۔ کچھ ہس کے کہا گو بند ڈلاریاں دی دادی، برج وچ بہہ کے دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال تیری کھیل ڈاڈھی، سب نوں دین سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ بھنڑی رین کہے پر بھوتی اتار کی کچھ سدے، دُر ڈراڈے رہے جنا یا۔ کیہڑی کرنیوں پچھے نسدے، آگے ہو نہ بل رکھایا۔ کی ایہہ پیاسے نہیں تیرے رس دے، پریم پریتی وچ سما یا۔ کی ایہہ بھگھے اپنے جس دے، سرشٹی وچ صفتی نام کرن وڈیا یا۔ پُرکھ اکال کہا ایسے کر کے میری اوٹ رکھدے، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ چرن کولاں بیٹھاں وسدے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ شبدی راگ میرا رڈے، رسنا نال جگت پڑھایا۔ ایہہ ونجارے اوس ہٹ دے، جتھے سو دا ڈھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک پر گٹایا۔

بھڑی رین کہے کیوں بیٹھے وشن شو برہما، سزادک سیس نوائیا۔ کی دسین انھاں دھرما، بھیا ابھید گھلایا۔ کیوں ڈگے اُپر چرناں، نیتز نیناں نیر وہایا۔ پُرکھ اکال کہے جھگڑا میٹ نہ سکیا کوئی ورنناں برناں، برہم پڑدا نہ کوئے اُٹھایا۔ حکمے اندر سب نوں پھڑنا، شبد ڈوری نال بندھایا۔ نرگن دھار ہو کے سب دے اندر وڑنا، بچیا رہن کوئے نہ پایا۔ دُھر دا حکم کدے نہ لٹنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جگت سادھوآں نوں چھل دے نال چھلنا، اچھل اچھل اپنی کار کماپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اکواک ورتایا۔ بھڑی رین کہے کی حکم تیرا کرتا، کرنی دے کرتے دے سمجھایا۔ کی کھیل تیرا سنسار، مہاسار تھی کی کی رچن رچایا۔ اُچی کوک کہاں پکار، تیرا نام دُھایا۔ بنا گوہند تیرا ستھر ویکھیا نہ کسے یار، یارڑا سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ ٹوں دُکھیاں دا دُکھیار، دیناں انا تھاں دیا کماپا۔ کل کلکی تیرا اک اوتار، کلا اور رہے نہ رایا۔ تیتوں جنمے نہ کوئی مائی وچ سنسار، نرگن نور جوت تیرا رُشٹایا۔ معصوماں کر پیار، مزلوماں کر خوار، حکمے اندر حکم سزایا۔ غفلت وچوں کر بے دار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ بھڑی رین کہے میں آگئی بھجھی نٹھی، اپنا پندھ نکایا۔ ہر سنگت ویکھی اکٹھی، دھرم دوارا سو بھاپایا۔ مسائنگھ بھرے نہ چٹی، دُکھ سوت رہے نہ رایا۔ روداس دے چرناں سویں سر سٹی، نیتز اکھ نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہار بے پرواہیا۔ بھڑی رین کہے روداس سونا کول سنگھاسن، کھبھی دشنا سو بھاپایا۔ جل کول رکھنا اک گلاس، امرت امر روپ وکھایا۔ بھڑی ہوئے بسنتی راتن، ہر بھگت دوارے وچے ودھایا۔ سنگت ساچی ہووے سا تھن، سوہنا سنگ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ بھڑی رین کہے میں ویکھاں اچ دی رتی، رُتڑی رُت سہایا۔ اگلی کھیل دساں سُجی، سچ نال وڈیایا۔ پچھلے سال جو کٹی بتی، پینڈا لیا چُکایا۔ اُس دی اودھ اچے نہیں کی، باقی نظری آیا۔ آتما سنگھ کول کرنی خوشی، لنگر سنگت والا ورتایا۔ آسار تشنا میٹنی گھکھی، مہربان اپنا رنگ چڑھایا۔ بخش کے آونی نشان والی جُتی، روداس ونڈ ونڈایا۔ لال رنگ دی اک گچھی، سوتر تاگے نال سہایا۔ پریتم سنگھ نے جانا چکی، ہتھ چار ویراں بدلایا۔ رات دیک جگاونا پنج گھی، گھرت دیپ وچ سہایا۔ ڈھولا گاؤنا پر بھ دا ٹکی، سچ تیری سرناپا۔ سب نے روٹی کھانی رُکھی، گھیو نال نہ کوئے پچڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے رنگایا۔ بھڑی رین کہے اگی پوہ دی رکھاں آس، آسن پر بھ دا ویکھ وکھایا۔

روداس دا جل گلاس، نو دن بیٹھے راہ تکانیا۔ کھیل عجیب تماش، پڑا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنانیا۔ اگی پوہ کہے میری پاوے ضرور اگی، اگی پچھلی نال رانیا۔ کس بدھ اگی چلے سکھی، ست دھرم دے درانیا۔ جس دی دھار ہونی تکیھی، انیالا تیر چلانیا۔ ساچی بدھی جانی لکھی، جس نوں سُن کے ڈرے لوکانیا۔ نال سمجھاؤنی گوہند دی چٹھی، جیسہڑی بن پتیریاں رکھی چھپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے دیوے مان وڈیانیا۔ بھنڑی رین کہے جن بھگتو سونا وچ اندھیرا، جگت اندھیرا دے دکھانیا۔ پُرکھ اکال نو کھنڈ پر تھی پاؤنا پھیرا، نو نو سکنت اک اک کھنڈ ونڈ ونڈانیا۔ برہمنڈاں دینا گیڑا، بن قداماں قدم ٹکانیا۔ رُو سس دکھاؤنا سنجھ سویرا، پڑا اوہلا آپ چُکانیا۔ دین دُنی دا تکتنا جھیرا، چارے کُنٹاں کھوج کھوجانیا۔ جن بھگتاں وسدا ویکھنا کھیڑا، کایا مندر پھول پھولانیا۔ پر بھ دا سمجھے نہ کوئی رین بسیرا، آون جاون پنڈھ نہ کوئے مُکانیا۔ نر گن دھار کرے مہرا، مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھنڑی رین تیرے وچ ویکھے کیہڑا کیہڑا، جیسہڑا پر بھ دی اوٹ تکانیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال اخبار روپڑاں نال ★

جگت سنسار دُنیا کائنات بھوش انوکھا، آد پُرکھ ابناشی کرتا ایکا اینکار ویکھ دکھانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ در شئی اندر دھوکھا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار پڑا سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش نرمل دے نہ کوئی جوتا، کوڑی کریا اندھ اگیان پرے نہ کوئے کرانیا۔ ساچا مارگ راج راجان شاہ سلطان نر گن سرگن کسے نہ سوچا، من مت بدھی پڑا سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا بھوکھتاں وچ کھ کے گئے پوتھا، سو کرنی دا کرتا قدرت دا مالک پاربرہم پتر میثور اپنا محکم اک ورتانیا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلج چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق ویکھے تھاوں تھانیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ اکال دین دیاں اک ڈھنیا اگلا دے موقع، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی اپنی کل ورتائیا۔ سرشٹی دا دکھرا نرالا بھوش، بھاکھیا وچ سکے نہ کوئے جنائیا۔ بنا پار برہم پتر میشور دوسر کسے نہ سکے دس، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ وید ویاس حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند جو گئے لکھ، سو سوامی سمرتھ دھر دا تھم دے ورتائیا۔ آتم پر ماتم دین دنی ساچا رہے کوئی نہ ہت، متر پیرا سجن میت سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ شاہ سلطاناں جیو جہاناں ناڑ بہتر ابلے رت، رتورت ویکھے کوڑ لوکائیا۔ سمت سمتی کھیل ہونا انڈٹھ، نرگن نرور نرکار پروردگار سانجھ یار اپنا تھم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر سندیشہ اک سنائیا۔ سرشٹی دا بھوش سمجھے کوئی نہ بھاؤ، بھاونا وچ کسے نہ آئیا۔ اک دوجے نوں سارے لاؤندے داؤ، دھرم نیتی بیٹھی لکھ بھوائیا۔ جگت ویدیا گراوے وانگ کاؤں، ہنس روپ نہ کوئے بدلایا۔ پیار رہیا نہ پتر ماؤں، پت پوت گود نہ کوئے سہایا۔ جھگڑا دے تھائیں تھاوں، لہندی دشا پے ڈھایا۔ راشٹریت بھلنے راہوں، جگت سیاست کم کسے نہ آئیا۔ کرے کھیل اگم اتھاہو، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو ایٹھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن کرے سچ نیاؤں، دھر فرمانا اکو تھم سنائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت بھوش بھاوی ہتھ پھڑائیا۔ کائنات بھوش چار گنت ہاباکار، حق ہو نعرہ نظر کوئے نہ آئیا۔ کرے کھیل پروردگار، یا مبین بے پرواہیا۔ جو کلماں وچ کر کے گیا خبردار، دھر سندیشہ پیغام اک سنائیا۔ سو جلوہ نور کر اجیار، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ویکھے تھاوں تھانیا۔ صدی چودھویں محمد کر کے گیا پکار، چوداں طبق دین ڈھایا۔ لیکھا لکھ نہ سکے کوئی وچ سنسار، کاتب قلم نہ کوئے وڈایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار گنت دہ دشا نوست اپنی کھیل ورتائیا۔ بھوش کہے میں ویکھاں چار گنت بنا اکھ، نرگن نرگن دھیان لگایا۔ شاہ سلطاناں وچن والی سٹ، شبد اگمی تھم بے پرواہیا۔ کوڑی کرپا کھج کھیڑا ہون لگا بھٹھ، دھرنی دھرت دھول دھول دے ڈھایا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، پتر میشور تیری بے پرواہیا۔ بن تیری کرپا چار ورن اٹھاراں برن چار گنت دہ دشا کوئی نہ سکے رکھ، رکھک نظر کوئے نہ آئیا۔ ست دھرم رہیا کوئی نہ رس، رستہ بھلی کوڑ لوکائیا۔ ست دوار ست دھرم دا کھول اکو ہٹ، جس گھر دے ونجارے گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگایا۔ انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر

حقیقت ویکھ حق، ست سچ اِکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی حق مقام دُھر دی کھیل آپ ورتائیا۔

اس دا ارتھ بڑا نکا، نکیوں وڈے دے بنائیا۔ پاربرہم پتہر میشرور دین دُنی دا بدلن والا سکد، سکے وچ سکم نشانہ رہیا دکھائیا۔ جیہڑا کھیل کسے نہیں دسا، بنا اکھاں اکھ دے گھلائیا۔ سب نوں یاد آؤنا پچھا، اگلا بھانا جگت دکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کچھ نکلن والا سٹا، صاحب سوامی انترجامی پڑدا سب دا دے گھلائیا۔ جگت پردھاناں پین والا پتھر اٹا، سر سکے نہ کوئے بچائیا۔ سب دا حساب سچ دوارے اُتے ہو یا کاغذ کورے چٹا، اگلا لیکھا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑدا اولہا آپ چُکائیا۔ جو سمجھے سچ دا ارتھ، ارتھ آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ نچ نیتہر کر کے کرے اوہ درس، جس دا درس کیتیاں جگت ترشنا رہے نہ رانیا۔ اگلی پچھلی مٹے حرص، ہوس کوڑی دے بُجھائیا۔ جو زرگن دھار زرویر ہو کے آیا پرت، پتہر میشرور بے پرواہیا۔ سوگر اوتاراں پیر پیغمبراں چار جگ دی پوری کرے شرط، شرع وچوں شرع دے بدلایا۔ اگے رہے کوئی نہ فرق، فیصلہ حق سنائیا۔ مقروضوں دیوے پچھلا قرض، اگے اِکو مارگ دے جنائیا۔ جس دے اندر سچ پریتی ہو گئی درج، درگاہ دُھر دی ویکھ دکھائیا۔ پڑھن لکھن والی نہیں فرد، بدھی سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ پر بھ دا کھیل سدا اسپرج، جگ چوکڑی اپنی کار کما ئیا۔ کلج انتم ویکھے اندھیرا گرد، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ مُجبت وچ سمجھنا پیار والا ارتھ، ارتھ وچ ارتھات، مول اتھوا استھتی اِکو نظری آئیا۔

انتر آواز کہے ٹھیک، حکم بے پرواہیا۔ کلج ویکھ اندھیرا تاریک، نچ لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جو سچ دوارے دے وسنیک، آتم پر ماتم میل ملایا۔ جتھے تھے نہ کدے پریت، پریتم اِکو مل کے دے ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ گاؤے گیت، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ ترے گن مایا کر اتیت، پنچ وکارا لیکھا دے مکائیا۔ کایا ماٹی تن وجود کر کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات دین مذہب کھہڑا دے چھڈائیا۔ رپورٹر کرن

اوس دی تصدیق، جس دی شہادت آتما پر ماتمانال بھگتائیا۔ دووینس اک دُوبے دی رکھن اڈیک، راہ تگن دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ٹھیک دا ٹھا کر ٹھا کر داساگر سنسار سرشٹی نظری آئیا۔

ٹھیک کہے پوتر رسنا زبان، جہوانال وڈیائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن، حدیثاں وچ درڑائیا۔ سو مالک محبوب نوجوان، مُجت اکو اک کمائیا۔ دیونہارا دُھر فرمان، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ بُدھی توں پرے اک گیان، جس نوں انجھو کہہ کے سارے رہے گائیا۔ شبد سرتی دی دُھنکان، انراگی راگ سنائیا۔ جو منزل چڑھ کے دیکھے سو صاحب کرے پہچان، بے پہچان اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ سیٹھی صاحب داسوہنا جہا بیان، اکھراں وچوں اکھر پتھراں توں پرے پریم دی دھار وچ کھود کھدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیکھنہار سرب انسان، گھٹ گھٹ انتر نرنتر پڑدیاں وچوں پڑدا آپ چُکائیا۔

۱۰۸۲

دھن کہو اک مالک، جو واحد نظری آئیا۔ جس دی سرشٹی ساری اوہ خالق، مخلوق دا مالک بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی بدلے عبادت، نام بندگی دے سمجھائیا۔ جس دی صفتاں وچ گر اوتار پیر پیغمبر کھدے آئے عبارت، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دے گواہیا۔ اُس دا کایا مندر اندر نرگن دھار ہووے تُعارف، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ باہروں منگے نہ کوئے سفارش، صفحیاں والی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ ساچے در محل اٹل اُچ منار گرہ مندر مقامے حق حقیقی کرائے زیارت، در دروازہ غریب نوازا اک کھلایا۔ در آیاں کوئی رہن نہ دیوے انتر نرنتر جگت ترشنا آتش، سنانن اکو دھار بندھائیا۔

۱۰۸۲

دوویں کہن اسیں اکٹھے ہو گئے ہتھ، سیس جگدیس جھکائیا۔ پُرکھ ابناشی سدا سمرتھ، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جس دی مہما آد جگاد اکھ، کتھنی کھ نہ سکے رائیا۔ سنجگ تریتا دواپر چلاؤندا آیا رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں مارگ دس، رہبر ہو کے کرے پڑھائیا۔ نرگن سرگن کرا کے جس، صفتاں وچ ڈھولے رہیا سنائیا۔ نج نیتز کھول کے اکھ، پرتکھ نور جوت کرے رُشنائیا۔ شبد اگنی مار کے سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ سچ دوار دا کھول کے

ہٹ، وست امولک نام ورتائیا۔ جس کارن ایہہ ہو رہیا اکٹھ، پورب دا لہنا سارا دئے سمجھائیا۔ کسے دا نہیں کوئی وس، محم چلے ڈھر درگاہیا۔ انتر آتم سب نوں ملے رس، رستہ اکو اک وکھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سانجھا ہووے جس، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جوں بھاوے توں سدا لئے رکھ، ہر کرتا کرنی دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا اوہ دو ہتھ، جیسہڑے ہتھ جڑیاں جوڑی پر بھ اپنے نال ملایا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۳ آتما سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر ★

پچھلا لہنا پورا کر، آگے لیکھا اپنے وچ رکھائیا۔ مرن توں پہلوں دیوے ور، پچھوں لوڑ رہے نہ رانیا۔ امرت نہا کے ساچے سر، جنم جنم دی میل دھوائیا۔ جو قول اقرار گیا کر، دھتے دھناڈھ دئے وڈیائیا۔ سو چل کے آوے در، دور ڈراڈا پھیرا پائیا۔ جیسہڑا اکھر کسے نہیں لیا پڑھ، اوہ گرگھ دئے پڑھائیا۔ جیوندیاں اندر جائے وڑ، گھر اپنا اک سہائیا۔ اگلا لیکھا چکے ڈر، چوراسی پنڈھ کٹائیا۔ وکھاوے اگما گڑھ، جس دی بنت نہ کوئے سمجھائیا۔ پھڑا کے اپنا لڑ، لڑی لڑی نال جڑائیا۔ جگ چوکڑی جو بھانا رہیا جر، لیکھا ذرا ذرا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہن لے لے پچھلا مول، انمل آپ ورتائیا۔ بخش کے چرن دھول، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ جتھے وسے ہر کنتول، کرتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر برساون پھول، بن پھولوں ورکھا لائیا۔ جتھے بدلے نہ کوئے اصول، اصل اصل وچ ملایا۔ ایہہ آد دا پچھلا رول، انت رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پچھلے جنم دا لال رنگ دا کچھی ڈورا، دھتا اٹھے پھر تند بندھائیا۔ پانی دا بھر کٹورا، اگلی منگ منگائیا۔ رو کے کہا میری پیریں نہیں جوڑا، بھکھیاں بھکھ کٹائیا۔ پڑکھ اکال کہا میٹوں اے تیری لوڑا، کلج انت دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے آواں بن کے بانکا چھوہرا، شوہر سب دا آپ اکھوائیا۔ آتم پر ماتم دا گا کے دوہرا، ڈہرا اپنا ویس وٹائیا۔ دُنیا وچ پھراں واگ چورا، بھگتاں نال بھگون ہو کے کراں کڑمائیا۔ وقت لمے توں لما تھوڑے توں تھوڑا، سماں کال سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پریتم سنگھ اوس ویلے گھتری سی اک روڑا، جس گھروں ان لیا کے روٹی سکی بنائیا۔ اچ اوس دا لیکھے لاؤنا اوہ مہرا، جس موہر دی سمجھ نہ کسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکلنک نرائن نر، نر اپنی کار کمائیا۔ پنج کھی دیکھ لاؤاگ، اگنی لگے جگت لوکائیا۔ جن بھگتاں

درسِ ملے اُپر شاہِ رگ، رگھپت لیکھا آپ مُکائیا۔ سنت سہیلے بنائے دُھر دے نگ، نغمہ اپنا نام جنائیا۔ بُدھی رہے کوڑ نہ گگت، کلمہ اِکو دئے سنائیا۔ من ممتا دینی تچ، لیکھا کوڑ چُکائیا۔ سچ دوارے بہنا سچ، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ جس کارن آیا اِج، عزل توں لئے بچائیا۔ ایہہ اوس دی دسے ید، جو دُھر دا مالک نُور خدائیا۔ جس نوں پچھے بخشئی پگ، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ جگت جہان وچوں کڈھ، ایگا گھر وسائیا۔ دُکھ لگے کسے نہ ہڈ، ناڑی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل کھلایا۔ دِپک کہے میری جگدی جوتی، جوتاں والی سیس نوائیا۔ بھگت سہیلا مانک موتی، گرگھ گر دئے وڈیائیا۔ جس دے گھر دی سُکی روٹی، دھنے دا لہنا رہی مُکائیا۔ واسنا کوڑ رہے نہ کھوٹی، کھوٹیوں کھرے بنائیا۔ منزل چاڑھے اوسے چوٹی، جتھے پال سنگھ وسے وڈا بھائیا۔ جنم دا رہے کوئے نہ روگی، سوگی چنت نہ کوئے جنائیا۔ ایہہ کھیل پر بھ دا چوچی، چوچی پر یتم ہو کے آپ دکھائیا۔ راہ تکدے گئے ویدی سوڈھی، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جو سب نوں دیندا روزی، رازق رازق رحیم نُور خدائیا۔ اوہ بن کے مالک موبجی، مجلس اپنی اک بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ دِپک کہے میں ویکھاں دِپاں والا، دِپ جِس نوں سیس جُھکائیا۔ جس دا کھیل جگت نرالا، نر ویر نر اکار نر نکار آپ بنائیا۔ سچ دوار سہا سچّی دھرم سالا، جن بھگت گرہ وجے ودھائیا۔ لیکھا ویکھے مائس جنم حالا، پورب ماضی پڑدا پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ دِپک کہے پر بھ دُھر دے نُور، نُوری دے جنائیا۔ کس بدھ ہوئیوں مجبور، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ کی نام کریں مشہور، مشورے گر اوتار پیغمبر دین صلاحیا۔ کی کارن ہوئے ضرور، ضروری اپنا پھیرا پائیا۔ ابناشی کرتا کہے میں دھنے دا مزدور، مزدوری کر کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل پر گٹائیا۔ دِپک کہے کی کہندا دھٹا جٹ، دھنیاں دے دھنی دے درڑائیا۔ کس کارن ہویا اکھ، پڑدا دے اُٹھائیا۔ کی کھولن لگا ہٹ، وست کی ورتائیا۔ کی لیکھا جانے گھٹ، گرہ بھیتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو دینا سمجھائیا۔ دِپک کہے میں ویکھاں چار چُپھیر، چوہ طرفی دھیان لگائیا۔ کی کرے پر بھو مہر، مہر نظر اُٹھائیا۔ کی کوآں رہیا گیڑ، ہٹ ہل چلا ئیا۔ کی بنھے رستا بیڑ، اپنی گنڈھ پوائیا۔ کی بستر رکھیں تیر، اوڈھن سیس چُھبائیا۔ کس وسیں نگر کھیڑ، مندر سو بھاپائیا۔ کی پرت کے آگیا پھیر، اپنا ویس وٹائیا۔ گیڑ کے اُٹا گیڑ، گیڑا گیڑے وچ رکھائیا۔ دُر اڈا سماں

کر کے نیڑ، نیرن نیرا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو رہیا گھلائیآ۔ دیکھ کہے میتوں دے دھنے دی دادی، دعویٰ نال جنائیآ۔ جس نے بٹھی لال تڑاگی، روڑا پریتم سنگھ دے پھڑائیآ۔ اک تند توڑ کے وچوں جس بنھیا نال پراندی، سیس اپنے نال چھہائیآ۔ خوشیاں اندروں گیت گاندی، پھرے چائیں چاننیا۔ کٹورا ہتھ اوہ اٹھاندی، جس نوں سانھ کے رکھیا اچی تھانیا۔ اوہدے وچوں اوہدے بھل دا درشن پاندی، جو تھوڑا اچا نظری آئیآ۔ اُس وچ کدی پائی نہیں سی ردھی ہانڈی، صاف کر کے گھر وچ سدا لکائیآ۔ نہ کچھ پیندی نہ کچھ کھاندی، بن کھادھیاں پیتیاں دھو کے کرے صفائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ دھنے دے لک دا لال تگ، سوہنی بنت بنائیآ۔ خوشیاں والی کھیل جگ، دادی و بے ودھائیآ۔ مالویوں آندی سد، پچھا سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ ڈنگوری سہارے آئی بھج، لتوں ڈڈی نہ کوئے چترائیآ۔ خوشیاں اندر ہڈ، ٹپن چائیں چاننیا۔ پُرکھ اکال ویکھ کے ہووے گدگد، اپنی خوشی بنائیآ۔ جس دا حکم نہ ہو یا زد، آسا سب دی ویکھ دکھائیآ۔ ایہہ تاگا جس وچ کدے نہ پوے ڈب، دوجا رنگ نہ کوئے بدلایآ۔ جس کارن دھنے نوں ملن آیا رب، رُپ رنگ اور نہ کسے دکھائیآ۔ جگ اکھاں نال نہ پیالھ، ٹھا کر پتھر نہ کوئے وڈیائیآ۔ پریم دی دھاروں ہو پرگٹ، گھٹ اپنا ۱۰۸۵

آپ جنائیآ۔ دھنے تیتوں مورکھ کہن جٹ، جٹ مورکھ جگت کہہ کے گائیآ۔ آہ لیکھا اک وچ، پڑھکے دے سمجھائیآ۔ دھنے کہا کی ایہہ سچ، جو میتوں رہیا پھڑائیآ۔ میرے لوں لوں اندر گیا رچ، مستی اندر مستی دتی بدلایآ۔ قول اقرار کر پک، کچی طرح سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیآ۔ بڈھی دادی کہے سُن دھنوں، دھنیا تیتوں دیاں جنائیآ۔ پتھراں وچوں ٹھا کر کدے نہ منوں، ایویں متھے رہیا گھسائیآ۔ سُن میرے لاڈلے چنوں، تیتوں دیاں سمجھائیآ۔ جنان چر اوہدا پریم نہ بنھے پلوی، من دی گنڈھ گھٹائیآ۔ اوناں چر سُنیہڑا کدے نہ گھلوی، نہ سُنٹیاں لئے جگائیآ۔ سُن میرے لاڈلے بلوی، بچیا تیتوں دیاں جنائیآ۔ اوہ بھاگ لگاوے کایا کھلوی، خلق وچ نہ کوئے رُشنائیآ۔ سد آتم پر ماتم رلو، رل مل جھٹ لنگھائیآ۔ سرشٹ سبائی آپے چھلوی، اچھل چھل اپنی کار کمائیآ۔ نڈھیا اوہ کٹورا بھر کے رکھیں جلو، نو دن پچھوں تیتوں ملے تیرا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ دھننا کہے کیہڑا کٹورا اماں، امڑی دے جنائیآ۔ آون پھڑ دکھایا چھننا، سوا سیر ونڈ ونڈائیآ۔ آگون کر کے دو چار گلاں، گل وکڑی لئی پائیآ۔ دھنے تیرا مالک آوے کلا، اپنا ویس

وٹایا۔ تیتوں پتھراں کیتا جھلا، جھلیا جھک نہ کسے دکھایا۔ پنڈت پے گئے ڈوگھی ڈلا، مستک تلک للاٹ نہ کوئے رُشایا۔ آہ لے لے مُٹھ چنا، تیری جھولی دیاں پائی۔ سُننا نال کٹاں، تیتوں دیاں سُنایا۔ تیرا ٹکر کھاوے چٹا کھٹا، ادھی وچوں ادھی کٹ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ دھٹا کہے اماں میتوں ٹھا کر دتا پتھر، براہمن دتا جنایا۔ اُس دے اُپر اوم اکھر، نوچ کے دتا بنایا۔ ہتھ پھیر کے اُپر سخر، چوٹی دتی درڑایا۔ بھوا کے ایدھر اودھر، چاروں کُٹ دکھایا۔ میں دیکھاں بتر بتر، اکھاں نال اکھاں آپ ملایا۔ میتوں کتھوں ملے متر، پیارا دُھر درگاہیا۔ میں بُکھا ننگا پیریں نہیں چھتر، بن کھنڈ پنڈھ نہ کوئے مُکایا۔ دادی کہا نہ کر فکر، فقرہ دتا سُنایا۔ تیرے وچوں آوے نکل، تیرا بے پرواہیا۔ جیسہرا کدے نہ ہووے بھنٹر، بھٹیاں گلے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سُنایا۔ دادی کہے دھنیاں کیہڑا تیرا ٹھا کر، جو پنڈت دتا پھڑایا۔ دھٹے جھٹ نہا کے نال پانی گاگر، سبھے دتا دکھایا۔ لال تاگے نال بنھ کے دتا آدر، سوہنی گنڈھ دکھایا۔ اُتے پا کے چٹی چادر، اگوں گھنگٹ لیا بنایا۔ آہ دیکھ امی ساجن، سروں پھڑ کے دتا ہلایا۔ دادی کہے ایہہ بچھلا جھوٹھ رواجن، بچو تیتوں دیاں درڑایا۔ صاحب کوئی پنڈت نہیں مہاجن، کھتری براہمن روپ نہ کوئے وٹایا۔ جو ساری سرشٹی دی بناوے ساجن، پتھر پاہن آپ ترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ دادی کہے دھنیاں ٹھا کر دے سر تے کوئی ہتھ نہ سکے پھیر، بغل وچ نہ کوئے لکایا۔ جلاں دے وہناں وچ نہیں لگے ڈھیر، کھڈاں وچ (نہ) دین دھایا۔ ایہہ لہنا نہ سکن نیڑ، لیکھا لیکھ نہ کوئے بنایا۔ جے تیرا ٹھا کر سوامی کرے مہر، مہربان ہوئے سہایا۔ اوہنوں آوندیاں نہ لگے دیر، دو جہاناں پنڈھ مُکایا۔ توں اٹھ اک ویر، رو کے دے دھایا۔ توں میرا میں تیرا چیر، چری وچھنے لے ملایا۔ آشا دا اوہدے آگے لا دے ڈھیر، کھان پین ایہو دے سمجھایا۔ جناں چر نہ آویں میرے نیڑ، اکھاں پُٹ کے جگت نہ درشن پائیا۔ جے کریں ہیر پھیر، بھگت بھگوان دی ریتی نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے بنایا۔ دھٹا کہے اماں کی کراں ارداس، میتوں دے جنایا۔ پوری ہووے آس، ترشادے بُجھایا۔ اُس بھر کے پانی دا گلاس، دھٹے دتا پھڑایا۔ بچو اُس کٹورے ول جھاک، جس نوں میں صاف کر کے اپنے گھر رکھایا۔ اکھاں توں بچھے اپنا کھول تاک، پڑدا رہے نہ رایا۔ دھنیاں بول دے توں میرا باپ، جنن والی نہیں

کوئی مائیا۔ ویکھ کس طرح پرگٹ ہووے آپ، اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ پتھراں دی مکے واٹ، پنڈتاں دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ سکھ لے نئی جہی جاج، جاجک ہو کے سیو کمائیا۔ اوہ دن سی اگلی پوہ دی رات، سمتاں والی بکرمی بنت نہ کوئے بنائیا۔ دھئے کیتا یاد، بن اکھاں نیر وہائیا۔ میرا کھیڑا کر آباد، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ دھئے کہا اماں گاواں کی، میٹوں دے سمجھائیا۔ پچھلی چھڈاں لپہ، رستہ لواں بدلایا۔ کس بدھ کہواں اوس نوں جی، کس بدھ صفت صلاحیا۔ کی میں اوہدا پتر بناں کہ دھی، دھرم دی دھار دے سمجھائیا۔ دادی مکھ چوں کہہ کے سی، اشارے نال سنایا۔ اوہدے چرناں اکوئی، سیس جگدیس بھیٹ چڑھائیا۔ بلہاری اوسے توں تھی، آپا وار دکھائیا۔ تھوڑا جہا انگلی نوں لا کے گھی، پنجاں انگلاں نال چھھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سنایا۔ دھتا کہے میں کی گاواں گیت، میٹوں دے درڑایا۔ کس بدھ کراں پریت، پریتم لواں منایا۔ اتوں رات رہی بیت، سٹی جگت لوکائیا۔ ہینہ پوہ ٹھنڈا سیت، دواے دا ایکے نال جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ دھئے دی رو کے نکلی چیک، دھاہاں مار سنایا۔ میں کردا اوس دی اڈیک، جیہڑا لبھیاں ہتھ نہ آئیا۔ دادی نے ہتھ وچ لوہے دی پھر کے سیخ، ٹھوکر نال دتا ہلایا۔ وے دھنو میٹوں اتوں آئی کوئی حدیث، میرے اندر دتا سنایا۔ میٹوں برہوں دی پئی چیس، دکھڑے نال گر لایا۔ پچو جے توں میرا میں تیرا گائیں گیت، تیتھوں دکھرا نہیں تیرا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ دھتا کہے میں کی کہواں کیراں، کرت دی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ پر بھو توں دس کی میں تیرا جاں توں میرا، میرا تیرا میٹوں سمجھ کچھ نہ آئیا۔ کیوں پایا میرے اندر جھیرا، جھگڑا دے گوائیا۔ بچیاں نال نہ کرپا کر بکھیڑا، پچھلی عادت لے بدلایا۔ کیوں دکھ دیوں ہتھیرا، برہوں وچ ستایا۔ میٹھوں ہن ہندا نہیں جیرا، جھلی نہ جائے جدائیا۔ میں چھڈ جانا کایا کھیڑا، بن تیرے رین نہ کوئے وہائیا۔ پچھے دکھ ویکھیا ہتھیرا، پتھر پتھر تن نہ کوئے بدلایا۔ ہن زندگی دا ڈبن لگا بیڑا، بن تیرے پار نہ کوئے کرائیا۔ درشن دیدے ہو کے نیرا، وڈے اچے کیوں آکر وچ اپنا آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لے ملایا۔ دھتا کہے دس کیہڑا ٹھا کر چنگا، کس نوں سیس نوایا۔ جیہڑا پتھر رڑھے وچ گنگا، پٹھا سدھا ہو کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جیہڑا لبھے وچوں چھناں، کندھا رگڑ رگڑ کے اپنا پاسا لئے گھسائیا۔ جیہڑا دسے سُرستی سنگا، ترینی وہنی وچ ڈبایا۔ جیہڑا آیا گوداوری

ونڈا، مٹی گارے وچ دئے ڈہانیا۔ بھيو دس سورے سرنگا، تیری اکو آس نکانیا۔ امی کہے سُن لاڈلے چندا، بڈھی دادی آپ سمجھانیا۔ اوہ وسے سدا تیرے انگا، گھر وچ بیٹھا سو بھاپانیا۔ ویکھیں کتے بول نہ کڈھیں مندا، رسنا نال گر لائیا۔ پر بھوکدے نہ ہووے گندہ، جو مات گربھ اندر وڈ کے سب دا ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ دھٹا کہے میرے یار، اپنی یاری دے سمجھانیا۔ ایویں کہندے تیرا بھگتاں نال پیار، پیارا بن کے دے دکھانیا۔ اندروں آئی اک آواز، سچ نال سنانیا۔ تیرے یار دا دساں راز، پڑدا اک اٹھانیا۔ کتوں پھڑ کے بلون کے کھولی جاگ، ستے دتا اٹھانیا۔ اک ویریں جھاک، جھاک اپنی اک جنانیا۔ پڑدا کھول کے تاک، جوت کری رُشنانیا۔ دھنیا جس ویلے مہینہ آیا وساکھ، تھت ایہو وٹی ودھانیا۔ تیرا جنگل وچ کچھ مال جانا گواج، لبھیاں نظر کوائے نہ آئیا۔ تُوں بہنا اُتے خاک، مٹی اُتے آسن وچھانیا۔ من دے پتھر نوں کرنا صاف، ایہہ وٹا براہمن نے دتا نکانیا۔ پھیر کریں ارداس، بینتی اک سنانیا۔ کول سکا رکھیں گھاس، تنکے پنج ست تڑانیا۔ جیہڑا پانی دا گلاس، دادی تیری تیرے ہتھ پھڑانیا۔ جھننے وچ پا کے لیائیں آپ، ویلا وقت آپ سہانیا۔ میں بن کے آواں تیرا باپ، درشن دیواں چائیں چاننیا۔ کچھ ہور جاواں آکھ، سچ نال سنانیا۔ سکا ٹکڑا میرا ہونا کھانج، کٹورا چھاچھ سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک سنانیا۔ دھننے دا آیا اوہ وقت، رُت اپنا روپ وٹانیا۔ بن لگا بھگت، پر بھ دا دھیان لگانیا۔ پوری ہون لگی شرط، شہنشاہ اپنا کرم کمانیا۔ آئے اُتے فرش، زرگن ویس وٹانیا۔ کریا آپ ترس، رحمت دتی کمانیا۔ ست سرپ کر درس، دھننے لیا اٹھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ نکانیا۔ دھننے کہا واہ تیرا میرا بنیا جوڑا، جوڑی لئی بنانیا۔ میرے مال دا لاک موڑا، پھیر مٹاں میرا اک گوسانیا۔ پُرکھ اکال کہے دھنیا وقت تھوڑا، چھیتی چھیتی کم دے سمجھانیا۔ دھننے کہا میری پیریں ٹٹا جوڑا، کوئی ہور لیا کے دے بدلانیا۔ پُرکھ اکال کہا اوئے پر بھ نوں لٹن والیا چورا، گھر آئے نوں سنھ لئیں لگانیا۔ تیرا بل ہونا دوہرا، تیتوں دیاں سمجھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھانیا۔ پُرکھ اکال کہے او دھنیا لک کی بدھا دھاگا، مینوں دے دکھانیا۔ دھٹا کہے پہلوں میری دُرمت میل دھو داغا، دغیاں توں لے بچانیا۔ پیار کر سانجھا، اپنا جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ چڑھانیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھننے دھن ونت، تیتوں دیاں

سُنائی۔ تیرا مالک سدا بے انت، بے پرواہی وِج سمائی۔ جس ویلے آوے کلج انت، انتشکرن ویکھے جگت لوکائی۔ جیہڑا تیتوں تے تیری دادی نوں دسیا منت، ایہہ ساریاں بھگتاں نوں دے پڑھائی۔ کسے نوں لوڑ رہے نہ کسے پنڈت، پتھراں دی پوجا نہ کوئے دکھائی۔ اوہ میرے پکے ہونے سنت، جنہاں دی سطح دینی بدلایا۔ بن کے سہاگ کنت، اپنے انگ لگایا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے چنت، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے سنگ رکھائی۔ دھٹا کہے کی ایہہ سچ، سچ دے سمجھائی۔ بھاگ لگاویں کایا مائی کچ، کنجن گڑھ تڑائی۔ پُرکھ اکال کہے بھگتاں دے لوں لوں اندر جاواں رچ، رچنا اپنی دیاں دکھائی۔ مارگ دُھر دا اکو دس، دہ دشا پار کرائیا۔ سانجھا ڈھولا کر کے جس، صفتاں وِج وڈیائی۔ تیرا پورا کراں حق، ہن دا لیکھا دیاں چکائی۔ جس وِج رہے کوئی نہ شک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ دھٹا کہے پہلوں میرے پیراں نوں ڈھک، ننگا پھریا واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کہے پچو ہن ایہہ کھسڑا چھڈ، اگلا دھیان لگایا۔ اک ویراں ہونا پئے اڈ، ماس ناڑی ہڈ جھڈائی۔ پھیر تیتوں گھلاں وِج جگ، جگ جیون داتا ہو کے دیاں وڈیائی۔ پرگٹ ہو کے تہاڈی وِج جد، لہنا دینا جھولی پائی۔ بھگت دوارا جانا سچ، مورکھ گواراں جٹاں مل کے وے ودھائی۔ اوتھے آواں بھج، بھجن بندگی ایہو یاد کرائیا۔ توں میرا میں تیرا کہہ کے جس ویلے چاہو لینا سد، حاضر حضور ہو کے نظری آئی۔ جے تیس مینٹوں جاؤ چھڈ، میں پھر وی مڑ کے لوں ملایا۔ دو جہاناں وچوں لوں لہ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں پتھراں وِج رہن والا نہیں رب، گرکھاں دے اندر وڑ کے ڈیرہ لایا۔ پرگٹ ہوواں جھب، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ اوہ سارے لئے سد، جنہاں دا لیکھا تیرا پچھلا نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لہنا جھولی پائی۔ دھٹا کہے کی پھر میں ہوواں دھٹا، میری ماں دھٹا کہہ کے بلایا۔ پُرکھ اکال کہہ تیرا پچھلا صاف کرنا پتا، نام دانام نہ کوئے صلاحیا۔ تن وجود بدلنا تئاں، من بدھی نال چترائی۔ میرا کھیل ہونا لوں، لوں راہ چلایا۔ تیرا لہنا دینا رکھنا جمع، بن تیرے ہتھ نہ کسے پھڑائی۔ پنا پانی دے گلاس توں ہور نہیں کرنا طمع، سُکی روٹی کھا کے جھٹ لنگھائی۔ ایہہ اوہ پچھلی ویکھ لے شمع، جیہڑی تیری شہادت دے گوہیا۔ ویلے نال سہایا سماں، سمے دا مالک بُھل کدے نہ جائی۔ اوہ بُڈھڑی دادی اماں، پکھو والوں چلکے آئی۔ تیرا تن کٹورا اوہو چھنہ، جل گلاس والا اپنے ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سچ گھر دے وڈیاںیا۔ دھنیا تیراناں ہونا آتم، سنگھ دے وڈیاںیا۔ میرا شبد ہونا پر ماتم، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ بھيو گھلانا باطن، پڑدا آپ
 اٹھایا۔ دُھر دا بنا ساکن، سگلا سنگ رکھایا۔ تیتوں بھولا پھیر وی سارے آکھن، کملیاں وانگ گلاں کر کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ پھیر توں لبھنا او سے پاتن، جس
 پتن تے آیا پرت کوئے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا لیکھے لانیا۔ گلاس کہے میرے وچوں امرت پی
 لے گھٹ، گھٹ گھٹ گلے لگایا۔ جگت جہان کوڑا ناتا گیا چھٹ، چھٹیا موہ لوکایا۔ اوس دا بنیا پت، جو بھگتاں گود ٹکایا۔ بدل کے اپنا رخ، کروٹ لئی
 اٹھایا۔ پر بھ چرن دا ساچا سکھ، آتم پر ماتم کے وجے ودھایا۔ صاحب سوامی سدا خوش، خوشیاں وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 دیونہار سرناںیا۔ سرن ملے نہیں کوئی گھاٹا، توٹ رہے نہ رانیا۔ جنم ملے ملے پڑکھ سمرا تھا، ایہو وڈی وڈیاںیا۔ نام ملے ملے آتم گاتھا، ایہو سچ پڑھایا۔ مالک ملے
 ملے دُھر دا داتا، جو بھکھیاں دے رجاںیا۔ صاحب ملے دیناں ناتھا، اتا تھاں ہووے سہایا۔ سنگر ملے جو آتم ہووے جاتا، جوتی جاتا دُھر درگا ہیا۔ گرو ملے جو
 بنے پتا ماتا، مات پت ہو کے اپنی گود اٹھایا۔ پڑکھ اکال ملے جو پچھلا پورا کرے واکا، واقف کار اپنا لئے بناںیا۔ دین دیال ملے تے ملے دُھر دا ساتھا، ادھ
 وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ جے آگے جان دی ہن چھیتی ہووے آسا، اوہ دن دینا سمجھایا۔ تیری مرضی نال اوسے دن کر دیوے بند خلاصا، نویں دھار دے
 چلاںیا۔ پھیر کہنا ایہہ دُھر دا اوہ باپا، جو بچیاں انگلی لانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ وکھایا۔ رنگ کہے میدوں چاڑھو کر کے رنگ،
 رنگ اگلا دیاں وکھایا۔ بھگتو آگے جاؤ نشنگ، ڈرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جگ جگ بھگتاں دی ایہو منگ، پر بھ مل کے وجے ودھایا۔ باقی سرشٹی دے
 ننگ، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکایا۔ سب دی ننگی ہوئی کنڈ، پشت پناہ نہ کوئے وکھایا۔ جگت واسنا کوڑی کریا گند، ترشنا من نہ کوئے ترپتایا۔ جنہاں نوں
 پر بھ دا مل گیا سنگ، تن وجود ملے وڈیاںیا۔ آتم نوں دیوے انند، ساتک ست ست سماںیا۔ گرگھو بنیو اوہ چند، جس چند نوں چند ویکھ کے خوشی بناںیا۔ آؤ
 پچھلی ٹی لو گنڈھ، گنڈھی پھیر نہ کوئے تڑاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دے وڈیاںیا۔ جن بھگتو پر بھ ملن دی اکو جگت جگ
 چلی آںیا۔ جس دا سپس جھکے نال پھرتی، فرنیاں توں باہر اپنا رنگ رنگایا۔ سدا جڑی رہے سرتی، جو ہر دے ہر ہر گایا۔ مُجّت بنی رہے دُھر دی، دُھر دی

دھار نال پر نائیا۔ ایہہ کھیل سچے سنگر دی، وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بھانے وچ رکھائیا۔ دیپ کہے کیوں میرے پیچ لکھ، بھگتو دیو سمجھائیا۔ بھگت کہن بس کر چپ، ایہتھے چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ اوئے دیپا سانوں باہروں بھاویں اندھیرا ہووے گھپ، اندروں پر بھ وچھڑ نہ جائیا۔ دیپک کہے میں تھانوں لوواں بچھ، میتوں دیو سمجھائیا۔ تھانوں وچھوڑے دا کی دکھ، یاد وچ آہ نہ کدے لگائیا۔ جے اندر اٹھے ہگ، ہوکا دے کے دیو سنائیا۔ بھگت کہن دیپکا اسیں پڑھدے اکونک، توں میرا میں تیرا فرق رہیا نہ رائیا۔ بن کے اوہدے سوت، گودی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گرہ اک سہائیا۔ دیپک کہے میرے وچ ویکھو بتی گھرت، اپنا رنگ دکھائیا۔ جگ چوکڑی دیکھے پھرت، پھر پھر پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر نام دی کردے کرت، مالا منکیاں والی پھرائیا۔ لاوندے رہے سرت نرت، دوس رین ڈھولا گائیا۔ جن بھگت کہن اسیں پر بھ دی کوئی کڈھنی نہیں کرس، چھوٹا حصہ نہ ونڈ ونڈائیا۔ اسیں اوس دے پیارے بن گئے نرس، نکلیاں توں وڈے دئے بنائیا۔ در آیاں کدی نہ دیوے جھڑک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سچ دواویوں کدے نہ جائیے تھڑک، در بہہ کے خوشی منائیا۔ جس نے لوک پر لوک دو جہان چھڈے رٹک، مدھانا اپنا نام رکھائیا۔ اُس دا دروازہ بند کدے نہ ہووے کھڑک، کھلی تاکی سب نوں ویکھ دکھائیا۔ دیپک کہے او بھگتو اوس نے کوئی پہنی تلوار کرچ، اپنا روپ بدلایا۔ کی وڑے کسے مندر مسجد شو دوالے مٹھ چرچ، چرچا کی جنائیا۔ کی پلے اوہدے خرچ، کی اپنی کار کمائیا۔ جن بھگت کہن اوہ مالک فرش عرش، جس نوں سارے سیس نوایا۔ مہربان ساڈے اُتے کر کے ترس، ترس دیاں نوں لیا ملائیا۔ سانوں رہی نہ کوئی حرص، ہوس دتی گوائیا۔ ایہو کھیل اسچرچ، جو پچھلے لہنے رہیا مکائیا۔ پتہ نہیں کتھے سانجھ کے رکھی فرد، کتھوں پڑدے لئے پھولائیا۔ پریتم سنگھ اوہ روڑا، جس کدی نہیں سی لیا دھرت، سو دا سچ دے ہٹ وکائیا۔ لال رنگ اوسے دی جڑت، جو گرگھاں جوڑ جڑائیا۔ جوڑا بنیا نہیں انگھڑت، بھگت بھگوان گنڈھ رکھائیا۔ جل گلاس آیا پرت، وٹا چھنیاں دئے گواہیا۔ ایہہ مہینہ سردی والا سرد، ساریاں رہیا ٹھرائیا۔ گرگھاں ونڈے درد، بھگتاں ہوئے سہائیا۔ پچھلی یاد رکھی عرض، ہن بیتی نہ کوئے کرائیا۔ اپنا پورا کرن آیا فرض، دُھر دا مالک پھیرا پائیا۔ انت ویلے دکھ والی لگنی نہیں کوئی مرض، سچ لئے اٹھائیا۔ رنگ ہون نہیں دینا زرد، لال گللا دئے بنائیا۔ پچھلا لہنے دا قرض، مقروض ہو کے آپ چکائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جودھا سورپیر مردانہ مرد، جن بھگتاں مَدّت دا مَدعا دے سمجھائیا۔

★ ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

لاشینے شوا زجوسی زی اُل کِمیتے اِزا، زنیول زہندن چکستے اِزا، تینیزم وزے نوئی زموتے ز نند ناچستے وِبا، لئکے کئی منوسیتتی عقلے خُرے نویتیول طوا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر صاحب بے پرواہیا۔ چاشیدے زکیم، تانس موزے پیغمبر حسین ہستیتے نوڑ آیتے اتی آلزتے نبی رسولے مسیح مُسلسل زیانے زو زوہے زیں زاری زین اِک اکھوائیا۔ قبل الائے وزینل زمائے نورے محمد محمدے خدائے بخود بقلم کلمہ نہ کوئے ارضائیا۔ نکزواے تے مسیح دواتے اتاںل تنزگرے نزیل نوز مسیح سولم سوزشے زیوکت زوہنا ززید ذنج ذبیہ زیبے شان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی وِچ سمائیا۔ چوزنگے چود نہر زوڑے نود پوشیدہ گود شہیدے سرمد ابوب کرے دود، حسن حسینے جگد، علی از میسے مدد، محمد تعارفے تشدد، تبلیغے تشریح زینیکے کلینیں، قایم مقام بے پرواہیا۔ حضرتے تحس مُفرتے مُسلس نکیدے کزونو کوضع قبل قدیم قدم قدرت قادر کافرے کُفت کُشیں کُشتے کشوزوات عالمی ازینت، آزا از طرف کلمہ لکھ نہ کوئے سنائیا۔ جو از طرفے نازہت نہ حکمے نہ وصیت، نہ اصلے اصل، کزینے وصل، وصلے شخصیت، شخصیتے طبیعت، طبیعتے نویت، نوعیتے ادا، ادائے خدا، خدائے رضا، رضائے نما، نمائی نمازے، نمازے اجاز، اجازے آواز، آوازے خطاب ختابے محراب، محرابے آداب، آدابے نواب، نوابے لاجواب، پُن صواب وند نہ کوئے وندائیا۔ متعلقے مزاج، حضرتے عطاعت، غریزینے بات، مزوہے وفات، آرزوے الات، نشرے کلمہ، کاتبے قلم دوات واحدے اللہ، واحدے ہو، واحدے آپ، واحدے باپ، وعدہ معاف نظر کوئے نہ آئیا۔ تقاضائے تقدیر، ماشائے حقیر، گماسائے زیر، تماشائے اخیر، ملاحظائے پیر، آوازائے کبیر کریم بے پرواہ بے پرواہی وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، ہر جوئے نود لا تلیمے تابد تہرینکو زارے زمر زاہے موڈ شہنشاہ اِک اکھوائیا۔

★ ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۳ مُنی سُشیل کمار نال امر ترس ★

ست جنوری ساڈھے نو دا وقت رہیا دس، وہ دشا کایا مندر اندر کرے شنوائیا۔ امر ترس یو امرت آتم پیو ورس، نچھر جھرننا بخشے دھر در گاہیا۔ من کلپنا کوڑی کریا ہووے وس، ممتا موہ وکار ہنکار نہ کوئے ہلکایا۔ سچ پیار کرو ہس ہس، ہستی ویکھو اگم اتھاپیا۔ وشو دا میت ایکنکارا اک اگلا ہر ہر دے رہیا وس، واسطہ آتما پر ماتما نال جڑائیا۔ مُنی سُشیل شریعت والیاں دا کر اگھ، ست دھرم دارا رہیا پر گٹائیا۔ باہروں ناتا کوڑی کریا جانا چھڈ، ساچا راہ اکو اک اپنائیا۔ ماؤ دھرم سرب سرشی سرشٹ ویکھو جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت ہوئے رُشائیا۔ سوئی سرتی نام ہلونے مارو سٹ، نچ نیتز لوچن نین اگھ اندروں لینی گھلایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مایا ممتا رجو طمعو ستو کوئی نہ جالے وچ اگ، اگنی اگ لینی بُجھائیا۔ منزل محبوب حقیقی لاشریکی درشن ویکھو اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ ست دھرم دی بندھنا والی اپنی کھولے حد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے اندر رہیا وڑ، نرگن داتا نرویر نراکار نرکار سچ سکھدائیا۔ امر ترس یو پیو امرت جام، بن رسنا رس رکھائیا۔ ہر ہر دے ویکھو رام، رمیا ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ دھر اگنی ویکھو کاہن، جو نام بنسری رہیا سنائی۔ او سے دا سچ پیغام، سنت فقیر رہے درڑائیا۔ جنہاں دے انتر ہووے الہام، دید شنید اگھ گھلایا۔ سُشیل نے منزل دسی آسان، مُنی مُنیشتر رہیا اٹھائیا۔ دوس رین نہ کوئے آرام، بستر سچ نہ کوئے سہائیا۔ ماؤ دی ایتا دا پھڑ کے سچ نشان، بھجے واہو داہیا۔ چورستی اٹاری پہنچیا آن، چار گنٹ دا پنڈھ مکائیا۔ ایس دا انتر ویکھو گیان، نمترن وچ منتر اگلا دئے سمجھائیا۔ بُدھی توں پرے کرو دھیان، جس دے نال ماؤ دی ہووے کلپان، کلمہ اکو اک سنائی۔ مندر اندر کایا کعبے وچ کرو اس دی پہچان، جو بے پہچان نال مل کے اپنا رنگ رہیا دکھائیا۔ دوہاں دا میللا وچ جہان، سرشی درشی اندروں دینی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا کایا اندر گھر گھر گرہ بھیت پرڈا دئے اٹھائیا۔ امر ترس نو اسیو ویکھو انتر آتما نو اس استھان، جس دی بھومکا جگ نیتز سمجھ کسے نہ پائیا۔ سنت سنگر منزل چڑھے نہ کوئے مہان، نو دوار پنڈھ نہ کوئے چکائیا۔ نیاں دا مُجبت والا پیغام، پار برہم دا برہم نشان، آتم پر ماتم مل کے وجے سچ ودھائیا۔ اگلا کرو دھیان، جتھے جھلے دھرم نشان، نو کھنڈ ست دیپ دیپک اکو نور کرے رُشائیا۔ دس یاراں جنوری دوس جگت سرشی دا درشی دا ایشی دا ملنا اک پیغام، جس

نوں پیر پیغمبر گر اوتار چار جگ سنجگ تریتا دواپر کلجک شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان وچ گئے سمجھایا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، کرے کھیل
 والی دو جہان، نرگن سرگن اپنی کل آپ ورتایا۔ منی جی حقیقت وچ اوس محبوب نال ملے آن، جو انتر نر متر برہم پار برہم پتر میثور اپنا رنگ رنگایا۔ پنچ
 منٹ دا وقت تھوڑا، سب نوں ساچے سنتاں دی سدا لوڑا، پنا سنت سنکر گر سکھ دا دوجا بنے کوئی نہ جوڑا، پنا بھگت بھگوان جگت نشان نہ کوئے جھلایا۔
 جیٹھو وال پنہہ کوئی نہیں دُور نیڑا، نیڑیوں نیڑا، جنہاں دے اندر پنچ وکار دا نہیں جھیرا، اوہ بھجن واہو داہیا۔ اوہ منیاں ریشیاں دا کھیرا، جتھے دھرم دا وڈا
 ہونا ویڑا، کرماں دا روگ گوانیا۔ جس کارن دیوں ماریا پھیرا، مانو دے اندروں کڈھنا اندھیرا، جھگڑا چکاؤنا تیرا میرا، میں توں وچ فرق رہے نہ رانیا۔ گھر
 دیاں کماں توں کدی کوئی نہیں ہو یا وہلا، پر اکٹھے ہو جاؤ گرو چیلہ، سجن سہیلا سب دا اکو نظری آئی۔ ایہہ وشو دھرم دا کوئی جگ والا نہیں میلا، وشیش سکھیا
 وشو کلیان چار گنت دہ دشا مانو دھرم مانو ایکتا، آتم برہم پار برہم برہم نیتا اک پیتا، انتر باہر بھیت گت شنید سچ رفیق، فریق لاشریک حق توفیق منی دی اڈیک
 سارے بیٹھے دھیان لگایا۔ امر تریو امرت پپو اوہ، جو سچ در نواسی رہیا پیا۔ ویکھو مایا متنا نالوں ہو کے نر موہ، مُجبت تہاڈے نال رکھایا۔ جو ست نال
 گئے چھوہ، انت ست وچ سمایا۔ سر شئی دُنیا کائنات جگت کلپنا وچ رہی رو، من ممتا دے دہانیا۔ غفلت وچ گوڑھی نیند جگت جگیا سو رہے سوں، سوئی سرتی بن
 سنت سنکر نہ کوئے اٹھایا۔ اندر وڑ کے ویکھو جنہاں دے اندر اپنی ہوئی لو، دوجیاں دی دُرمت میل دین دھو، پتت پنپت دین کرایا۔ اوہناں دا بھیو بدھی
 نال نہ جانے کو، انجھو وچ اپنی کار کما یا۔ کڈا سوہنا بن گیا ڈھو، سارے مل کے بیٹھے ڈیرہ لایا۔ رسنا پروچن کہنا جو، جوتی جوت نال ملایا۔ جین دھرم
 دھرم والیو پنچ منٹ توں شاید زیادہ وقت گیا ہو، ایسے کر کے دھرم دا نیتا دھرم دی ریت جس پر گٹاؤنی کایا مندر کعبے مسیت، گرو دوار شو دوالا مٹھ بنا کے کایا
 تت اٹھ اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دی دھار وچ
 سنسار، رشی منی آپ اُبھار، سنت سندیش نر نریش جیون جگتی جگت دی مکتی، مورت صورت ناد تورت، اکو سُشیل نال وڈیایا۔

★ ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سچھنڈ نواسی کہے ہر کرتار، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی آپ درڑائیندا۔ نرگن جوت بن ورن گوت گر اوتار پیر پیغمبر ہووو خبردار، آد پُرکھ اپر پیر سوامی سچ سندیشہ اک سنائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک جو سندیشہ دے کے آئے وچ سنسار، چارگنٹ دہ دشاچارے کھانی چارے بانی راگ سنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھو مار دھیان، ترے گن مایا پنچ تت کا یا مائی تن وجود ہڈ ماس ناڑی کھوج کھوجایا۔ ست دھرم ست ستواد برہم برہما جگت نیتر نین نظر نہ آئے کسے دھرم نشان، جیو جہانا جگت نظر کوئے نہ آئی۔ حکم دیوے دھر فرمان، جودھا سور پیر بلی بلوان، پار برہم پتر میثور اپنا حکم سنائیا۔ صدی چوڈھویں بنے نہ کوئے نادان، لیکھا ویکھے انجیل قرآن، شاستر سمرت وید پُران پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ سچھنڈ نواسی بولے بول، اگم اتھاہ جنائیا۔ نانک نرگن سرگن ویکھنہارا تول، اتول اٹل وڈی وڈیایا۔ سچ بھنڈارا جس دے کول، جگ چوڈھویں سدا ورتایا۔ نام ندھان وجا کے ڈھول، سوئی سرتی مات اٹھایا۔ سچ دوارا ایکا کھول، ہر کرتا آپ ورتایا۔ دست امولک دیوے چوہل انتر نرتر جاوے مول، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی ساچی کرنی کار کمایا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ نرگن سرگن سرگن ہو اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جگ چوڈھویں اپنی کار کمایا۔ شبد سندیشہ نر زیشا دیندا رہیا وارو وار، کلمہ کائنات سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردا رہیا خبردار، بے خبراں خبر آپ پرگٹایا۔ آلس نندرا جگت واسنا من ترشنا وچوں کڈھ کے باہر، دھر دارام امرت جام آپ پلائیایا۔ لیکھا جانے جیو جہان، لگھ چوڑاسی ویکھے مار دھیان، انڈج جیرج اُتیبج سیتج کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک دکھایا۔ سچھنڈ نواسی دیوے حکم اتھاہ، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا تگوراہ، جو رہبر ہو کے آئے جنائیا۔ صفتاں والے میرے نام درڑا، جیو جنت جگت کری پڑھایا۔ دین مذہب ونڈ ونڈا، اوج پنچ گنڈھ رکھایا۔ دھر سندیشہ دیوے آپ اللہ، فرمانا اپنے وچوں جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تہاڈا گواہ، شہادت اکو اک بھگتایا۔ سارے مل کے دسو حق صلاح، حقیقت وچ جنائیا۔ کیوں سرشٹی درشٹی وچوں بھلی میرا ناں، صدی چوڈھویں

وَجَّهَ حَقَّ نَهْ كَوْنَهٗ وَدَهَانِيَا۔ كِيُونِ اَتمِ پَرِمَاتَمِ نَالُونِ دَسَهٗ جَدَا، نَرِگَنِ نُوْرُ نُوْرُ نَهْ كَوْنَهٗ چَكَايَا۔ جَوْتِي جَوْتِ سَرُوْپِ هَرِ، اَپِ اِيْنِي كَرِپَا كَرِ، دُھَرِ سَنَدِيْشَهٗ اِكِ سَنَانِيَا۔
 گُرِ اُوْتَارِ پَيْنَمْبَرِ كَهْلُو اَكْھ، هَرِ كَرِتا اَپِ دِرْژَانِيَا۔ لِيكْھَا مَنگَهٗ پُرْ كَھ سَمْرَتْھ، اَدِجْگَادِي دُھَرِ دَرِگَاھِيَا۔ سَبِ نَهْ بُوْلِنَا بِنِ رَسْنَا جِھُوَا سِيْج، سِيْجِ سِيْجِ سَمجْھَايَا۔ ذِرَاتِ كَهٗ
 وِيكْھُو كَايَا مَانِي كِيْج، مَانُو مَانُو كَهْوَجِ كَهْوَجَانِيَا۔ نَارِي نَارِي سَبِ دِي اُبَلِ رَت، اِگْنِي تَتِ نَهْ كَوْنَهٗ بُجْھَايَا۔ كَسَهٗ دَهٗ كُوْلِ رَهِي نَهٗ تْھَاڈِي مَت، جُو گُرْمَتِ آئَهٗ
 سَمجْھَايَا۔ سَھَانِكِ هُو كَهٗ نَانِكِ هُو كَهٗ رَكْھَهٗ كَوْنَهٗ نَهٗ پَت، پَتِرِ مِيْشُوْرِ مِلِنِ كَوْنَهٗ نَهٗ آيَا۔ دِھِرِجِ رَهِيَا كَوْنَهٗ نَهٗ يَت، سَتِ سَنَتُو كَھ نَهٗ كَوْنَهٗ وَكْھَايَا۔ رَسْنَا جِھُوَا پَتِي
 دَنَدِ سَارَهٗ رَهِي رِٹ، هَرِ دَهٗ هَرِ نَهٗ كَوْنَهٗ وَسَانِيَا۔ جَھَلْگُرِ اِيْپَا تِيْرِ تْھ تِٹ، گَنگَا گُوْدَاوَرِي جَمْنَا سُرِ سَتِي دَهٗ دُھَانِيَا۔ نِيْتِرِ رُووَهٗ مَنَدِرِ مَسْجِدِ شُوْدُوَا لَامْھ، گُرُوْدُوَا رَا گُرِ
 گُرِ گُوْدِ نَهٗ كَوْنَهٗ سَھَانِيَا۔ جُو بْھُو كَهْتَا وَجِ لَكْھَتَا وَجِ اِشْتَا وَجِ سَرِشِي آئَهٗ دَس، نَامِ سَنَدِيْشَهٗ اِكِ سَنَانِيَا۔ اُوْسِ دَا وِيْلَا وَتِ وِيكْھُو حَقِيْقِي حَق، پُرْڈَا اُوْھَلَا اَپِ
 اُٹْھَايَا۔ چَارِ كُنْٹِ دَهٗ دِشَانُو كَهْنْڈِ پَرِ تْھِي سَتِ دِيْپِ مَايَا مَتَا مَوَهٗ وَكَارِ اِگْنِي رَهِي تِپ، سَا تَنِكِ سَتِ نَهٗ كَوْنَهٗ كَرَايَا۔ نَجِ اَتمِ پَرِمَاتَمِ كَرَهٗ كَوْنِي نَهٗ جِپ، جِيُوْنِ جُگَتِ
 نَهٗ كَوْنَهٗ بَدَلَانِيَا۔ جَوْتِي جَوْتِ سَرُوْپِ هَرِ، اَپِ اِيْنِي كَرِپَا كَرِ، سِيْجِ سَنَدِيْشَهٗ اِكِ اُپْجَانِيَا۔ گُرِ اُوْتَارِ پَيْنَمْبَرِ تَتُو اِكُو رَاھ، هَرِ كَرِتا اَپِ سَنَانِيَا۔ دَرِگَاھِ سَاچِي حَقِ مَقَامِ سَجْھَنْڈِ
 دُوَا رَا اِگْمَا تْھَا، چَھَپَرِ چَھَن نَهٗ كَوْنَهٗ سَھَانِيَا۔ جَتْھَهٗ سُوْرِيَهٗ چَنَدِ نَهٗ كَوْنَهٗ رُشْنَا، نَرِگَنِ نُوْرُ جَوْتِ دُگْمَاگِيَا۔ سُو سُوَامِي سَبِ نُوْنِ رَهِيَا جِگَا، سُوِيَا رَهِنِ كَوْنَهٗ نَهٗ پَانِيَا۔ كَايَا
 مَنَدِرِ سَاچِي اَنَدِرِ دِيُوَهٗ اِيْنَانَا، نَاوُنِ نَرِنَكَارَا اِكِ دِرْژَانِيَا۔ جَوْتِي جَوْتِ سَرُوْپِ هَرِ، اَپِ اِيْنِي كَرِپَا كَرِ، دُھَرِ دَا بْھِيُو اَپِ گُھَلَانِيَا۔ گُرِ اُوْتَارِ پَيْنَمْبَرِ مَارُو لُو كَمَاتِ
 جَھَاكِي، هَرِ كَرِتا اَپِ سَنَانِيَا۔ بَنَدِ كُوَاژَا كَهْلُو تَاكِي، پُرْڈَا پُرْڈَهٗ وَچُوْنِ گُھَلَانِيَا۔ مَانُو تَتِ وِيكْھُو خَاكِي، نَجْمِ پَھُوْلِ پَھُوْلَانِيَا۔ مَتَا مَوَهٗ وَجِ حِيَاتِي، جِيُوْنِ جُگَتِ نَهٗ كَوْنَهٗ
 دِرْژَانِيَا۔ كُوْنِ مَنَهٗ تْھَاڈِي آكْھِي، مِيْتُوْنِ دِيُو سَمجْھَايَا۔ شَبْدِ سُنِيْهَرُطَهٗ وَالِي پَاتِي، جُو لَكْھِي بِنِ قَلَمِ شَاھِيَا۔ سَارَهٗ مَارِ كَهٗ آوْنَا وَالِي، بَھَجْنَا وَاھُو دَاھِيَا۔ صَدِي يِيْسُوِيْسِ
 مَنَزَلِ اُو كْھِي گَھَاڻِي، بِنِ سَنگَرِ پُوْرَهٗ چِڑْھَنِ كَوْنَهٗ نَهٗ پَانِيَا۔ اِيْھُو تْھَمِ اِنِجِ دِي رَاتِي، رُتْرِي نَالِ مَھَكَايَا۔ پُرْ كَھ اِگْمَا دُھَرِ دَا سَاتْھِي، سَگْلَا سَنگِ بَنَانِيَا۔ سِيْجِ دَھَرِ مِ دِي
 وَكِيْھِنِي هَانِي، كُوْنِ هِٹِ چَلَانِيَا۔ جَوْتِي جَوْتِ سَرُوْپِ هَرِ، اَپِ اِيْنِي كَرِپَا كَرِ، دُھَرِ دَا تْھَمِ اِكِ اُپْجَانِيَا۔ تِيْمِي اُوْتَارِ تَتُو مِيْتِ، بِنِ اِگْھَا اِگْھُ گُھَلَانِيَا۔ كُوْنِ گَاوَهٗ دُھَرِ دَا
 گِيْتِ، مَايَا مَتَا مَوَهٗ مِثَانِيَا۔ هُووَهٗ تْھَا نَدَا سِيْتِ، اِگْنِي تَتِ بُجْھَايَا۔ كَلْجِ وَجِ سَاچِي دَسَهٗ رِيْتِ، اَتمِ پَرِمَاتَمِ جُوڑِ جُڑَانِيَا۔ جَتْھَهٗ جَھَلْگُرِ اَرَهِي نَهٗ مَنَدِرِ مَسِيْتِ، كَايَا كَعْبَهٗ

اِکو نظری آئی۔ ایہہ کھیل دسو اندیٹھ، اندھڑا آپ بچھائی۔ جو پچھے گیا بیت، پڑدا دیو چکائی۔ کون کلمہ حق حدیث، حضراتا دینا سنائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ گر اوتار پیغمبر بیٹھے سچھنڈ، جوتی جوت جوت سمائی۔ پر بھو ویکھئے کھیل تیرا وچ برہمنڈ، ورجنڈ تیری وڈیائی۔ جو
 تیرے نام دیاں ونڈاں آئے ونڈ، کلیاں وچ صفت صلاحیا۔ گا کے نئی دند، رسنا جہواراگ الائی۔ تیری کرپا تیرا ملدا اک اند، جو اند ساگر دتا سنائی۔ پنچھی
 گری اڈے بنا کھنجر، نرگن سرگن تیری جدی رہے ودھائی۔ انھاں ساریاں نے پیجے امب تے کھانے امب، لکر کائنا نظر کوئے نہ آئی۔ نرگن دھاروں
 پئے جم، نرگن آدی پتا مائی۔ جس نے دتا پون سوامی دم، آتم جوت کری رشنائی۔ سو میٹے ترشاتم، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائی۔ ایٹھے سون دا کسے نوں
 نہیں غم، بن اکھاں اٹھ ہلائی۔ سب نے جھوٹا سمجھیا تن، اندر ملیا بے پرواہیا۔ جتھے ہوں نہیں نہ ہم، توں میرا میں تیرا اِکو نظری آئی۔ پریم پیار داناتا
 لین بنھ، جگت واسنا نہ کوئے تڑائی۔ انھاں دے اندر شبد سُنیدا بنا کن، دُھن آتمک راگ الاہیا۔ ایہہ اوس پر بھو دے چن، جو بھگتاں دا پتا مائی۔ سارے
 انتر کھنڈے دھن دھن، دھن تیری وڈیائی۔ سچ پریتی اندر گئے من، نسا مایا موہ پرے ہٹائی۔ دُھر سنگر دے بن گئے جن، در ٹھانڈے ملے وڈیائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر لیکھا دے جنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ویکھنے بھگت دُلا رے، دُولھے دُھر دے نظری آئی۔ جیسہڑے سدا رہے
 کوارے، تڈھ بن کرے نہ کوئے گڑمائی۔ جگت چھڈ کے استھل چُبارے، تیرے چرن سیس نوائیا۔ کوڑی کریا کھن کدی نہ چکڑ گارے، دُرمت میل
 تیری کرپا نال دھوائیا۔ جو مل کے آئے تیرے واڑے، گھر اِکو ویکھ وکھائی۔ صاحب سوامی پھڑ کے منزل اوسے چاڑھے، جتھے چڑھیا اتر کدے نہ جائیا۔ کسے
 دے کڈھنے پین نہ ہاڑھے، سدھے پر بھ نوں مل کے پر بھ دے وچ سمائی۔ جتھے نہ کوئے پُرکھ نہ کوئی نارے، تت وجود ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر جس دے دیندے گئے اشارے، بھوکتاں وچ جنائی۔ کاتب بن کے لکھدے گئے لکھارے، دُھر فرمان اک سنائی۔ ایہہ کھیلے اوسے دے دوارے، جو
 دھرنی دھرت دھول اپنی کار کمائی۔ جس نے سیوا کرن لئی گرو اوتار پیغمبر بھیجے اپنے دُلا رے، شبد سندیشے سچ سنائی۔ سو لیکھا جانے اپنی دھارے، کرنی دا
 کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ وکھائی۔ باہر کھلوتی رووے نندرا، بن مکھ توں دے دُہائی۔ جس کاہن نے کاہن

نال کھیل کھیلیا بن بندرا، بند بندو روپ وکھایا۔ جس نوں جھکدے سُرپت راجا اندرا، شکر نیوں نیوں لاگے پائیا۔ سو ویکھنہارا ہر گھٹ تن مائی خاکی پنڈرا، بیچ
تت پڑدا پھول پھولایا۔ جنہاں دے اندر وڈ کے مندر چڑھ کے صاحب سنگر کھول دتا جنڈرا، زندگی جیون دتا بدلایا۔ انھاں دے انتر نرتر نام وجے سنگرا
کنگرا، مردنگا ہو ہو راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ گھلایا۔ اوہ ویکھو نندرا رووے نین، رو کے دے ڈھایا۔ میں سب
نووں آئی کہن، کہہ کہہ رہی جنایا۔ گرکھو میں ہو گئی کملی شڈین، اپنا آپ بھلایا۔ جس ویلے ویکھیا ماہی اکو ڈھر داساک سجن سین، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔
میں مڑ کے کدے نہ آواں بھل کے بھگتاں دے کول بھگتی والی رین، رین ہو کے تہاڈے چرناں دی دھوڑ مستک لایا۔ میں ویکھنے جگت وکار دے
وہندے وہن، کوڑی کریا رہی رڑھایا۔ جیہڑے تگدے بھائی بھین، انھاں دے اندر وڈ کے غفلت دیواں پائیا۔ جنہاں دے کول سنگر نام ر سین، رسیے
ڈھر دے نظری آئی۔ پنا گھونسلیاں توں پنچھی اوس آلنے رہن، جس نوں اللہ اللہ کہہ کے کہے خدایا۔ جتھے کھلاکھ تے نقطہ نہیں غین، غماں دا ڈیرہ
ڈھایا۔ جو لیکھا لکھیا وچ رمان، رام وششٹ دے گواہیا۔ بالیک نہیں طرفین، ڈھر سندیشہ اک جنایا۔ وید ویاسا شبدی دھار وہایا وہن، بھوکتاں وچ ڈھولا گیا
۱۰۹۸ گایا۔ کچھ لہنا نائی سین، سدھنے نال گڑمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک سنایا۔ ڈھر دا حکم سنو اکو تازہ، ہر تاجر آپ درڑایا۔
کھیلے کھیل غریب نوازا، گہر گبھیر بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر جس نوازا، نوازش وچ سارے سیس جھکایا۔ سو شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، ہنگ برہم پڑدا رہیا
اٹھایا۔ کلجگ انتم رچ کے کاجا، زرگن سرگن سرگن زرگن ویکھ وکھایا۔ جس نے جگت جہان رچیا آدا، نت نوت رہیا چلایا۔ کھیل کھیل سدا برہمادا، برہمانڈ
پڑدا آپ اٹھایا۔ سو شبدی حکم سنائے اگئی آوازا، رمز گرگھاں نال رکھایا۔ جس نوں ملیاں پڑھنی نہ پئے نمازا، سجدیاں وچ نہ سیس جھکایا۔ کہے میرے
کول آجا، اچ نہیں کل نہیں، کلا اپنی دیاں سمجھایا۔ بھگت ادھارنا جس دا سدا رواج، جگ جگ ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو
ابھیدا دے گھلایا۔ انند ساگر کہا سنو پروگرام، ساگر انند وچوں پرگٹایا۔ ایہہ پر بھو پر م پڑکھ دا اپنا کام، کرنی دا کرتا رہیا کرایا۔ شبدی حکم سندیشہ دیندا
رہیا پیغام، کلیاں وچ پڑھایا۔ دین دنی ویکھدا رہیا تمام، طمع وچ جگت لوکایا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی عوام، عمل چھڈیاں بھلیا شہنشاہیا۔ جیون وچ انسان نہ

رہیا انسان، اصل نال اصل مول دا مول دیاں گوائیا۔ ایسے کارن ڈھر دا کرتا سرشتی دا مالک خلق دا خالق کھیل کرے سری بھگوان، اپنی کار کمائیا۔ جس نے چار گنت دہ دشا کوڑی کریا بدل دینا ودھان، تھم اکو اک سٹائیا۔ پر بھ ملن دی دسنی سچ پہچان، پڑدیاں اندروں پڑدا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ ساچا کھیل کرے بھگونت، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس دے بھگت سہیلے سنت، سبج ویکھ وکھائیا۔ سب دا سانجھا اکو کرنا منت، آتم برہم پڑھائیا۔ سچ سوامی بنا کنت، نرگن نرویر نراکار اپنا رنگ چڑھائیا۔ کلج کوڑی کریا کرنا انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیو جنت، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ ہوئے گڑھ رہے نہ ہنگت، ہنگ برہم دئے جنائیا۔ بودھ اگادھا اکو پنڈت، نت نوت کرے پڑھائیا۔ چار ورن بناوے ساچی سنگت، کھتری براہمن شودر ویش ایکا گنڈھ پوائیا۔ لیکھا مکا کے جیرج انڈج، اُتبیج سبتج ڈیرہ ڈھائیا۔ نام ندھان چاڑھ کے رنگت، رنگ اکو اک وکھائیا۔ سب نے اکو پڑھ اکال دین دیال دوارے ہونا منگت، دوجا در لبھن کوئے نہ جائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں بہشت جت، سورگاں توں پرے نرگن ہرے جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جو منزل اوس چڑھے، ست پڑھ نرنجن درشن کرے، نہ جیوت نہ کدے مرے، آون جاون رہن نہ پائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبراں مارگ دتے بڑے، رستے چلدیاں پاندھی مسافر رستے وچ اڑے، کوٹن کوٹ نیتزین کھڑے، سچ محل نظر کوئے نہ آئیا۔ جو جن پرانی آتم پر ماتم ورے، توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا پڑھے، سو مڑ کے جاوے اپنے گھرے، جس وچ وسے نہ ہرے، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی پیتے دوس مہینے ماس برکھ ورھے، ورھے گنڈھ سب نوں یاد کرائیا۔ جیہڑے بھانڈے ٹھٹھیا بن کے گھڑے، ماٹی تت پوچ پچائیا۔ ایہنوں کہندے سارے جڑے، چیتن اس دے وچ چھپائیا۔ ہن ویکھنے کل تے پرسوں کون کھوٹے تے کون کھرے، خریدار اکو مالک نظری آئیا۔ جس دا کھیل پرے توں پرے، پاربرہم برہم اپنی کار کمائیا۔ جس نوں بند نہ کرے کوئی وچ شرع، حد وچ نہ کوئے رکھائیا۔ شستر نال کدے نہ لڑے، تیر تلوار نہ کوئے اٹھائیا۔ جدھر اپنی مہر نگاہ کرے، نظر نظر نال بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی آوندی جاندی رت، پر بھ رتڑی کی مہکائیا۔ تیرا لیکھا ابناشی اچت، پتر میثور سمجھ کچھ نہ آئیا۔ سب دا پینڈا رہیا تک، صدی چودھویں دئے گواہیا۔ جگت نشانیوں رہیا

اُک، انیلا تیر نہ کوئے چلائیآ۔ اپنی نسا کارن سب جگت رہیا جھک، آتما پر ماتا میلن والا نظر کوئے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو توں ساڈے کولوں پوائی پھٹ، دین مذہب ونڈ ونڈائیآ۔ جگ جگ سانوں بنا کے اپنے سٹ، لوکات نام کلے دتے سکھائیآ۔ انت پھیر تن وجود وچوں گودی لیندا چک، جوت جوت وچ سائیآ۔ ہن سارے رہے بچھ، اکو منگ منگائیآ۔ نہ پڑدا نہ اولہ لگ، بھید دے کھلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دے جنائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ جناؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر جوتی دھار وچوں اٹھاؤندا اے۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوار، اپنا پڑدا لاہندا اے۔ وشن برہما شو ساتھی کرو وچار، بن وچریاں آپ سناؤندا اے۔ چاروں کٹتو باہاکار، ساتک ست نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ کیوں بھلیا چو گوار، من واسنا وچ ہلاکؤندا اے۔ تہاڈے اُتے رہیا نہ کوئے اعتبار، میرا ایشٹ نہ کوئے مناؤندا اے۔ پڑھ پڑھ تھکے تھکاوٹ وچ گئے ہار، ہر کانور نظر کسے نہ آؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر کرن اگوں نمسکار، سجدیاں وچ سپس سرب جھکاؤندا اے۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال دین دیال کھج اتم تیری وار، دوجا وارث نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ تیرا تھم سچی سرکار، نہ کوئی میٹ میٹ مٹاؤندا اے۔ جا کے دیکھ اپنا سنسار، سرشی اندر تیرا نور توں ہی نظری آؤندا اے۔ زرگن زرگن لے اوتار، سرگن سرگن میل ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگاؤندا اے۔ پُرکھ اکال کہے میں کھیل کھلاواؤنگا۔ جگ چوکڑی وچھڑے میل ملاواؤنگا۔ جن بھگت سہیلے چوٹی چاڑھ کے سخرے، سک اپنی اک درساواؤنگا۔ توں میرا میں تیرا دس کے فقرے، فکر کوڑ گڑیاں مٹاواؤنگا۔ جیسہڑا کایا مندر اندر پر بھو پریتم نکلے، سو نور ظہور چکاواؤنگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ہر دے بھيو کھلاواؤنگا۔ پُرکھ اکال دا دھر فرمانا پار، اپر میر سوامی رہیا جنائیآ۔ نندرا وچوں سارے ہو جاؤ خبردار، سویا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جو کل دا وہار، وہاری ہو کے آپ سنائیآ۔ نو سو پُرانوے چوکڑی دا جس لہنا دینا قرض دینا اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن دیکھ وکھائیآ۔ نال سدے تینی اوتار، اوتر اپنا تھم جنائیآ۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دیکھن اگم دربار، دھر درباری آپ وکھائیآ۔ نانک گوہند کرے پیار، زرگن داتا زوریر دیا کمائیآ۔ جس دی دشا سمجھے نہ کوئی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سپس نوائیآ۔ دیوت سُر منی منیشتر گن گندھرب کرن نمسکار، نمو نمو ڈنڈاوت وچ اپنا آپ بھیٹ چڑھائیآ۔ تس دامارگ جگت نہیں وہار، تیوہار اپنا بھگتاں نال بنائیآ۔ کرنی

دا کرتا قدرت دا قادر دُھر دا یار، چار یاری ویکھ وکھائیا۔ پنجم مینا ٹھانڈا سپتاست ستوادی شاہ اسوار، شہنشاہ نور الاهیہ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ ہر کرتا کھیل کھلاویگا۔ جو وسے رنگ نویل، نرگن نور جوت رُشاویگا۔ میل ملا گرو گر چیل، چیللا گر جوڑ جڑاویگا۔ آدانت بن کے سجن سہیل، ساچا سنگ بناویگا۔ دیپ جگا کے بنا باقی تیل، نور نورانہ ڈمگاویگا۔ رائے دھرم دی کٹ کے جیل، پھاسی گلوں آپ کٹاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ بناویگا۔ ساچا کھیل پر بھو رچاؤنا اے۔ دُھر سندیشہ پر بھو سناؤنا اے۔ چار ورن اٹھاراں برن ایگا گنڈھ پواؤنا اے۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی نام تند نال جڑاؤنا اے۔ ست دھرم دی سچ سوگند، قسم دا اسم اک وکھاؤنا اے۔ پر بھ پریتی اندر سارے ہوو پابند، اسم اعظم اک جناؤنا اے۔ آتم ہووے نہ کوئی رنڈ، کنت سہاگی ہر ہنڈھاؤنا اے۔ سا سنجھی سب دی پاؤنی گنڈھ، دُئی دویت دا ڈیرہ ڈھاؤنا اے۔ من وکار کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکاؤنا اے۔ من واسنا دُئی داری دا جنگ، جگت کوڑ نال لڑاؤنا اے۔ ساچے سنتاں انتر آتم پا کے ٹھنڈ، میگھ اگنی اک برسواؤنا اے۔ بن لاریوں چڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اکو ویکھ وکھاؤنا اے۔ گرکھاں دی آتم سچ سہائے پلنگ، جتھے آتم پر ماتم نار کنت جوڑ جڑاؤنا اے۔ سنجگ ساچے تیرا اُتجے اک اند، اند اند وچوں وکھاؤنا اے۔ جو گر اوتار منگاں گئے منگ، کیتا قول پر بھ نے توڑ نبھاؤنا اے۔ نرگن دھار ہو کے سنگ، گر اوتار پیغمبر اپنے نال رکھاؤنا اے۔ کل دی راتی سب نے خوشیاں نال گاؤنا چھند، توں میرا میں تیرا ڈھولا اک جناؤنا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ آپ نبھاؤنا اے۔ کل دی رات کہے میں رین بھنی، پر بھ دتی وڈیائیا۔ میری اودھ لنگھ گئی کئی، چار جگ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں ویکھے لوک تنی، ترے گن رنگ رنگائیا۔ میری پیمائش کسے نہ منی، نام ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے رنگائیا۔ بھنڑی رین کہے میں کل نوں آؤنا جگ، جاگرت جوت کراں رُشائیا۔ گرکھ سڑے نہ کوئی وچ ترے گن اگ، اگنی تت بھجائیا۔ ساچے سنتاں بھکتاں ساچے صوفیاں درشن کرنا پنا مکے اندر کعبے والے حج، جتھے جُجرہ محبوب آپ سہائیا۔ سو سوامی انترجامی شاہ پاتشاہ سلطانی نرگن نراکار نرویر لوک مات آوے بھج، دو جہاناں اپنا پندھ مکائیا۔ سب دے اندر کایا مندر بہے سچ، سجن ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ سب نے جگت وکار دی

لنگھنی حد، کوڑ وکارا اندروں دینا کڈھ، نیند جموں توں پرے دینی چھڈ، پنچھی گری اڈ کے جاندھر دے کول نشانہ آؤنا گڈ، پھیر آپے پُرکھ اکلا دین دایلا
گرگھاں دے صاف سُتھرے کر دے ہڈ، ناڑی ناڑی آپے ویکھ وکھائی۔ سچ بچھو آد جگاد جگ چوکڑی نندرا کدی نہ آئی بھگتاں دی ید، یدی دا کہنا بھی دے
وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ور داتا اک اکھوائیا۔ نندرا کہے میں سنیا اک سلوک، سوہلا ڈھر درگاہیا۔ اندرے
اندر ہوئی ڈرپوک، بلہین اکھوائیا۔ جے آواں تے میٹوں بھگت بھگوان ملن دا شوق، دوجی آس نہ کوئے ودھائی۔ جے بھگت جاگن تے بھگت بھگوان کول
جان پہنچ، جے کتے بھوکن دن چڑھدیاں نوں سار کوئے نہ پائی۔ پر بھ دی وکھری نرالی سب توں راؤنس، رُسیاں لئے منائی۔ جے نانک نرگن سرگن وٹا رکھیا
نہیں کوئی پنسیرا اؤنس، اوسیاں پا کے لہجن والے سارے لین انگڑائی۔ نندرا کہے میں کوئی کھان والی نہیں روٹ، رسن سواد نہ کوئے لگائی۔ میرا کوئی بنک
دوار نہیں کوٹ، قلیاں وچ بہہ کے جھٹ لنگھائی۔ جنہاں دے اندر پر بھ دی چھوٹ، انھاں دے مندر وڑ کے اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سدھکے وچ رکھائی۔ نندرا کہے میں منگ آخیری منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سون نوں منگدی نہیں بسترا منجا، لیف تلالی نہ کوئے
سہائی۔ کیوں میٹوں ڈر لگدا جتھے سدھ است رنگ دا ڈنڈا، ایہہ وی جموں والے بنا کے لیائی۔ ایہنوں وڈھیا توی دے پار کنڈھا، چھب وچ سمجھائی۔ ایسے
کارن اوتھے ہو یا جنگا، دوہاں دی پئی لڑائی۔ جے میٹوں کوئی ہتھ پھرن والا ہووے بندہ، بندگیاں وچوں بندگی دیاں جنائی۔ ایہہ کھیل سورا سرنگا، ہر کرتا
آپ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو رہیا گھلایا۔ نندرا کہے میں ایہوں جانا دوڑ، تن دی بجائے پنج دن وڑن کوئے نہ پائی۔ تئیں
میری جاندی دے سنیوں پوڑ، بھجاں واہو داہیا۔ میٹوں دس پیا شاید کوئی براہمن گوڑ، جس نوں جے کوئے نہ مائی۔ خیران ہو گئی ایہدا بچن مٹھا کہ کوڑ،
سُدھ رہی نہ رائیا۔ گھنڈ چک کے ویکھیا اور دا اور، جگ نیتز نظر کوئے نہ آئی۔ جس دے سرتے بنا سیس توں گر اوتار پیغمبر جھلاؤندے چوڑ، چرناں وچ
سیس نوائیا۔ اوہ ویکھنہارا کر کے غور، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ جس دے جگ جگ تئاں والے بدلے آؤندے طور، طرح طرح کھیل کرائیا۔ بھگتاں
اودے ہتھ پھرائی ڈور، جو ٹی گنڈھ وکھائی۔ اوہناں نوں جائے بہر، جو انتر آتم دھیان کرائیا۔ بہری ڈہائی میرا اوتھے چلے کوئی نہ زور، جتھے سادھاں

سنتاں مل کے اکو رنگ دینا دکھائیا۔ اوہناں دا مالک میٹوں نظری آؤنا اکو شوہر، کنت کنتوہلا نورِ الہیہا۔ سب دا مانس جنم جانا سور، سوہرے پیئے اکو گھر بہہ کے خوشی منائیا۔ نندرا کہے جن بھگتو گرکھو سنت سہیلیو میٹوں کوئی نمانی نوں لوو موڑ، مڑ مڑ پچھے راہ تکائیا۔ اگے دے اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ کلجک واسنا ٹھگ چور، چار کٹ ہلاکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کمائیا۔ نندرا کہے میں مڑ کی ویکھاں پچھا، پچھے میری ڈھائیا۔ گرکھاں دی اندر ایہو اچھا، پر بھ ملے ڈھر در گاہیا۔ جو ساچی دیوے سکھا، سکھیا شبد نام پڑھائیا۔ جیہڑا دھرم دا لیکھا لکھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں اگے وڑدی رہی جگت دواریاں پتھر اٹا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کسے نوں سمجھن نہ دتا اپنا روپ نکا، نیتراں دے پچھے وڑ کے اپنا ڈیرہ لائیا۔ میٹھوں اک ویراں کبیر نے پچھیا میرا قصہ، کچھ میٹوں دے جنائیا۔ میں کہا میرا ترے گن نال سانجھا حصہ، وشن برہما شو مل کے گنڈھ پوائیا۔ انھاں دا دھوڑ دا میرے مستک لگا ٹکا، آہ میں بندی سہاگ رہی دکھائیا۔ آہ ویکھ میٹوں سچ دواریوں ملیا چٹھا، جس دا لیکھ لکھے نہ کوئے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا بھو دے گھلائی۔ نندرا کہے میں بھج کے جاواں کتھے، رستہ نظر کوئے نہ آئی۔ بھگت دوارے اندر بھگت سہاؤنے ڈٹھے، بن اکھاں اٹھ گھلائی۔ ۱۱۰۳

جنہاں دے انتر پریم رس مٹھے، جہواناں صفت صلاحیا۔ انھاں دے کاغذ کورے چٹے، چتر گپت نہ لیکھ بنائیا۔ رائے دھرم دا سیس جھکے، نیترا اٹھ نہ کوئے گھلائی۔ انھاں دے پیٹے مے، مکمل ملیا بے پرواہیا۔ میٹوں ایسے گل دا دکھے، کیوں اند ساگر نے دھکا دتا لگائیا۔ میری اوہو جننی میٹوں اوہو رکھے لکھے، جو جگت جنیندی اکھوائیا۔ ڈہتھڑا مار کے پٹے، بہڑی بہڑی گر لائیا۔ میں ویکھنے سی اوس سمیلن دے نکدے سٹے، سٹے بازی کوڑی رہن نہ پائیا۔ جن بھگتو جے آگیا دیو نندرا کہے میں تہاڈے اندر نہیں وڑدی پھروں پچھے پچھے، اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھ ویکھ دکھائیا۔ جن بھگت کہن جاہ نندرا سوں، سوں کے جھٹ لنگھائیا۔ مڑ کے پھیر نہ آویں بھوں، تیتوں رہے سنائیا۔ کملیئے کو جھپئے سانوں پر بھ ملن دا گوں، دوجی آس نہ کوئے ودھائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی اکو ناؤں، پر ماتا آتما دا مالک نظری آئی۔ اوس دے دوارے کسے دا لگنا نہیں داؤ، پیچا اپنا نام رکھائیا۔ سب نے کرنا واہو واہو، واہو تیری بے پرواہیا۔ کلجک انت سری بھگونت جس نے کرنا حق نیاؤں، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، اپنا پڑدا آپ چُکایا۔ جن بھگت کہن ایہہ سچ اکھ، دھر کرتا آپ کرایا۔ سنگر نانک ہلدی مریج مصالے آٹے والا کھول کے ہٹ، سودا تکرڑی نال
 تُلایا۔ آگے اشارہ اک دس، مودی خانے وچ جنایا۔ جس نے میٹوں کیتا وس، اوہ میرا مالک بے پرواہیا۔ جس ویلے کرپا کرے اپنی وت، بے وطنیاں ویکھ
 وکھایا۔ نام بھنڈارا دیوے وتھ، انملڑی آپ ورتایا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، شبدي کنڈا اک اٹھایا۔ جس دے کایا مندر اندر اپنے پریم دا چھابا
 دیوے گھت، گھاؤ اکو دئے لگایا۔ دھیرج سنو کھ دیوے ست، سچ وچ سمایا۔ توں میرا میں تیرا خوشیاں وچ گاوے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوتھے سب
 دی ہووے بس، بستیاں والا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ جنایا۔ ساچی کھیل کرے اکال، پریم پُرکھ وڈیایا۔
 جگ چوکڑی بدلدا آیا چال، نت نوت ویس وٹایا۔ گر اوتار پیغمبراں دسدا رہیا حال، احوال وچ وڈیایا۔ سکھنڈ دوارا سمجھاؤندا رہیا دھرم سال، تھر گھر چرن
 کول لکایا۔ جوتی جلوہ دیندا رہیا جمال، نورے چشم نور رُشانیا۔ سو کھیل کرے کمال، اپنا پڑد مات اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا
 داتا دھر درگاہیا۔ کل دی رین کہے میں خوشی مناؤنی مات، متا سنتاں بھگتاں نال ملایا۔ سارے بن جاؤ اک جماعت، طالب علم بنو نورِ الہیا۔ پہلی پٹی پہلا
 ویکھو باب، پہلا اکھر نراکھر دھار وکھایا۔ جے میٹھوں سکھنا حساب، انکڑا اکو دیاں پرگٹایا۔ جس نوں سارے کرن آداب، اوہ ایکے دا صفر اِدے سرشٹ
 سبایا۔ دو آسرگن لا نہ سکے تاب، تیا ترے گن لیکھا دئے مکایا۔ چوکا چارے جگ کرے بے تاب، پنچم پنج نہ کوئے صلاحیا۔ چھیویں در نظر آئے نہ کوئے
 نواب، ستویں ست نہ کوئے سمایا۔ اٹھ تیاں دا اٹھوتری والا جاپ، رسنا جہوا سارے ہلایا۔ نو در کر سکے کوئی نہ پاک، پوتر پوت نہ کوئے اکھوایا۔ دسویں
 دا ڈھولا سارے رہے آکھ، منزل چڑھ کے آسن کوئے نہ لایا۔ ایہہ گر اوتار پیغمبراں دا بھوکھت واک، جو پچی پوہ دی رُڑی کل نوں آیا۔ چھٹی پوہ نوں
 ویکھنے سجن ساک، جو سنت سہیلے صوفی آؤنے چائیں چائیا۔ تاکی کھولن پڑدے وچوں تاک، بن تیل باقی دیپک ہووے رُشانیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد من
 کے گئے باپ، اماں دا امام جلوہ گر نورِ الہیا۔ جس دی گر اوتار شناخت کردے رہے ساکھیاں، ست سروپ سمجھایا۔ سو کلجگ انت ویکھنہارا واقعیات،
 واقف کار سرب اکھوایا۔ اوس نے پھولنی پڑھنی کیہری لغات، الف یے نہ کوئے سمجھایا۔ سب دی سُننہار ارداس، بیٹی وچ وڈیایا۔ بھڑی کہے میری

سُہنجی ہونی رات، رُترئی رُت مہکائی۔ سچ خُدا توں مگنی اوہ کتاب، جیہڑی کُتجانے وِچ نہ کسے ٹکائی۔ سُننی اوہ رباب، جس دا تند ستار نہ کوئے ہلایا۔
 واچنی اوہ آواز، جس نوں جہوا کوئے نہ گائی۔ جس دا آد جُگاد جُگ چو کڑی آتما نال سماج، مذہباں وِچ نہ ونڈ ونڈائی۔ اوہ صاحب سوامی سَنگر لکھ چوڑاسی
 مہاراج، انڈج جیرج اُتج سیتج چارے کھانی چارے بانی پراپنتی مدھم بیکھری صفتاں وِچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا
 ساچا گھر، گھر گھر اندر ساچے مندر آد انت مدھ مدھ سُو دن ویکھ وکھائی۔ نندر کہے میں جاواں بھاگ، بھاگاں والیو تہانوں سپس نوایا۔ تہاڈے انتر ویکھیا
 اک ویراگ، جو سارے مل کے پر بھ نوں رہے دھیائی۔ تہاڈے اندر بدھی رہی نہیں کاگ، ہنس بیٹھے سوبھا پائی۔ دپیک جوت جگے چراغ، تیل باقی دا
 کھسرا دتا چھڈائی۔ دُهن آتمک سُنو راگ، سرون ملے نہ کوئے وڈیائی۔ ساچے بیڑے چڑھو جہاز، جس دا کھیوٹ کھیٹا ملاح اک اکھوایا۔ دُجا سمجھے کوئی نہ
 راز، نر نتر بھو نہ کوئے سمجھائی۔ تہاڈی کھلی رہے سدا جاگ، میں بھجاں واہو داہیا۔ نال لے کے جاواں تہاڈا واد وواد، وکھ اپنی جھولی پائی۔ جن بھگتو ویکھو
 کتے کوڑے نہ بنو سادھ، سادھنا سچ لینی کمائی۔ ایجھے نہ کوئی سوال نہ جواب، جواب طلبی وِچ ڈہائی۔ دُور دُراڈی بھجی جاندی ٹھیدے کھاندی تہانوں کراں
 آداب، نیوں نیوں سپس جھکائی۔ آگے ست دھرم دا چلاؤ رواج، پریم پریتی مانو مانو نال ودھائی۔ کھان پین پہنن دا وڈا سمجھو نہ کوئے سواد، رس آتما پر ماتما
 لینا چھکائی۔ پھیر سب دے وڈے ہون بھاگ، اپنا بھاگ حصہ جیون دا سَنگر دی جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گھاں اندر سدا
 وجاوے اپنے پریم داناد، جس دی آواز جگت سرون کن سُنن کوئے نہ پائی۔

۱۱۰۵

۱۱۰۵

★ ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹووال ★

سچ سوچنا دُھر سندیش، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائیندا۔ جو سے بچکھنڈ دوارے ساچے دیس، مقامے حق سوبھا پائیندا۔ آد جگادی اک نریش، نر نرکارا
 آپ اکھوائیندا۔ جس دا سدا اگتا کھیل، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی گھٹ نواسی ہو پرویش، پار برہم برہم پڑدا آپ اٹھائیندا۔ سَنجگ

تریتا دواپر کلج گُر اوتار پیر پیغمبر جو بھوکتاں وچ لکھ کے گئے لیکھ، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک پھول پھولائیندا۔ کلج انت سری بھکونت دُھر دا کنت کوڑی کر یا بدلن والا ریکھ، رکھی رکھیشتر مُنی مُنیشتر جوڑ جڑائیندا۔ دُھر درگاہی سچ ملاجی بن کے کھیوٹ کھیٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ جنائیندا۔ سُنو سندیشہ دُھر دی دھار، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ کلج انتم ویکھ وچار، لکھ چوڑا سی بھو چُکائیا۔ زِرگن سرگن سرگن زِرگن پاوے سار، تتوت اک سمجھائیا۔ کھیلے کھیل امّ اپار، الکھ اگوچر وڈی وڈیائیا۔ حکمے اندر سدّ گرو اوتار، پیغمبراں نال ملایا۔ نیتز کھول ویکھو اپنا سنسار، صدی یسویں بھو چُکائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند کروگفتار، انبولت راگ الایا۔ چاروں کُنٹ اندھ اندھیار، ساچا نور نہ کوئے چُکائیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ گئی ہار، دُھر دا نام نہ کوئے وڈیائیا۔ ایشاں وچ ایشٹ سرشٹی مئے نہ کوئے پیار، بھرے بھلی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوچنا اک سمجھائیا۔ سچ سوچنا دیوے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال زمیں اسمان کھولو اکھ، گُر اوتار پیر پیغمبر پڑدا لو اٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ست دھرم دے کوئی نہ سچ، ست ستواد برہم برہما بھو نہ کوئے چُکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ناڈ بہتر اُبلے رت، انتر آتم میگھ نہ کوئے برسائیا۔ سچجگ تریتا دواپر کلج جو مارگ آئے دس، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی ڈھولا سوہلا راگ الایا۔ نج نیتز لوچن نین کھولے کوئی نہ اکھ، پرتکھ ملے نہ کسے گوسائیا۔ مننت کوڑی سکے کوئی نہ چھڈ، خالی ہڈ نہ کوئے کرائیا۔ آتم پر ماتم نالوں ہوئی اڈ، محل اٹل کایا تن وجود محبوب نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ سچ سوچنا سُنو گُر اوتار، پیغمبراں آپ درڑائیا۔ سچھنڈ نو اسی اینکار، اکل کل آپ اکھوائیا۔ زِرگن سرگن سرگن زِرگن ناتا رہیا نہ کوئے سنسار، پریتی پریم نہ کوئے کمائیا۔ چاروں کُنٹ ہاباکار، اتر پورب پچھم دکھن دئے ڈھائیا۔ تیرتھ تٹ روون زارو زار، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نیتز نین اکھ شرمائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوار، ہاباکار پی لڑائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش پریتم ملے نہ سانجھ یار، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ مورکھ گلدھ پاوان انتر زرنتر کوئے نہ سار، منتر مول نہ کوئے درڑائیا۔ دیناں مذہباں وچ خار، ذات پات دوس رین کوڑا ڈکا جگت وجائیا۔ اٹھو ویکھو بن نیتز لوچن کی کھیل ورتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ دُھر فرمانا

سُن تیی اوتار، شبدی شبد دُھن شنوایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہون خبردار، بے خبر کون رہیا جگایا۔ نانک نرگن گوبند اکھ اگھاڑ، تگن چائیں چانیا۔ وشن برہما شو
سُنن نال پیار، انتر انتر آس رکھایا۔ کی تھم دیوے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں سر جھکدے رہے وارو وار، نمستے سجدہ ڈنڈاوت وچ وڈیایا۔
جس دے نام کلمے گاؤندے آئے وار، وارتا ناتا جوڑ کے قلم شاہیا۔ سو کھیل کرے کرنی دا کرتا قدرت دا قادر کر نہیا، پاربرہم پتپر میثور اپنا تھم ورتایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر زیشا اک اگلا اکو اک سنایا۔ سچ سوچنا دُھر دا پتر، پاتراک وڈیایا۔ جس دانام بنا کسے
انک اکھر، قلم شاہی نہ صفت صلاحیا۔ سب دی چوٹی بیٹھا چڑھ کے سخر، نرگن داتا دُھر درگاہیا۔ سو پاربرہم پتپر میثور برہم دھاروں آپے نکل، آتم پر ماتم
پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک اُچایا۔ سچ سندیا دیوے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر و لوک مات دیکھو اپنا
پُرانا گھر، وید پُران دین گواہیا۔ ساچا دسے کوئی نہ سر، امرت رس نہ کوئے بھرایا۔ چارگنٹ سب نوں آوے ڈر، بھے بھو نہ کوئے مکایا۔ رسنا نال سارے
رہے پڑھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ کتھا کہانی دسدے چیتن جڑ، چیتن روپ نہ کوئے سمایا۔ کلیاں اوتوں رہے لڑ، جھگڑا پیا نام خدایا۔ جیوت کوئی سکے
نہ مر، مر جیوت روپ وٹایا۔ بھرے بھلانا نری نر، نر نرائن نہ کوئے ملایا۔ مایا ممتا گنی رہے سڑ، ہوئے گڑھ نہ کوئے ٹڑایا۔ ساچی منزل کوئی نہ سکے چڑھ،
جگت دوارا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سنایا۔ دُھر دا تھم سُنو فرمانا، ہر کرتا آپ جنایا۔ کرے کھیل سری بھگوانا،
جگ جگ ویس وٹایا۔ کلجگ انتم ہو پردھانا، جوتی جوت نور رُشایا۔ شبدی سنگر و بلوانا، گر گر اکو دئے سمجھایا۔ جس دا تھم دو جہاناں، نہ کوئی میٹے میٹ
مٹایا۔ آتم پر ماتم داد سے اک نشانہ، دوجا راہ نہ کوئے چلایا۔ سندیاں وچوں دیوے اک پروانہ، پر م پُرکھ اُچایا۔ لکھ چوڑا سی ساچا کاہنا، جو انتر آتم شبدی
نام سنایا۔ سو سوامی دُھر دارا، جس رام دسر تھ گھر پنچ تت ناتا دتا جڑایا۔ سو شہنشاہ سلطانا، ستیاں لئے اٹھایا۔ ایکا دیوے سچ نام پیمانہ، امرت رس جام
پیا یا۔ جس دے گھر نہیں کوئی بیگانہ، ویری شتر و میت بنایا۔ اُس نے مارگ دسنا آسانا، سچا راہ چلایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسے اک مکانا، دوجا گھر
نہ کوئے دکھایا۔ جوتی پھرے بانا، بانی سب دا اک اکھوایا۔ جس دے پچھے روداس نے گنڈھیا پانہا، ٹٹیاں گنڈھ دکھایا۔ جس پچھے جلاہے تنیا تانا، کبیر قبراں

گیا تجاڻیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک پرگٹاڻیا۔ دیوے سوچنا سچ سوامی، سوامیاں دے سناڻیا۔ جس مردانے پیایا امرت پانی، گڑھ ہنکاریا توڑ تڑاڻیا۔ اوہ منزل دیوے اک مہانی، محبوب نور خداڻیا۔ جلوہ بخش جوت نورانی، اندھ اندھیر دے چکاڻیا۔ شبد انیالا تیر لگاوے کانی، کائنات آپ اٹھاڻیا۔ بھگتاں اُتے کرے مہربانی، مہر محبت وچ سماڻیا۔ چار جگ دا کوڑا جھگڑا میٹے دیوانی، صدی چوڑھویں پھول پھولاڻیا۔ سچ دوارے رہے نہ کوئے حرامی، ہر جن ساچے آپ پرگٹاڻیا۔ جن بھگتو تہاڈی کرے نہ کوئے بدنامی، بدلہ سب دا رہیا چکاڻیا۔ جو آیا سوکھٹ کے جاوے نیک نامی، نکیا وڈیاں ملے وڈیاڻیا۔ سب دانا تا جڑنا باہمی، مہر پیارا میل ملاڻیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے غلامی، شرع زنجیر دے کٹاڻیا۔ منزل وکھاوے حق انامی، جتھے جلوہ نور رشناڻیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بول کے گئے بانی، دُھر دا نام درڑاڻیا۔ اُس توں اگلی دیوے ہور نشانی، جو پچھلے نشانے دے چکاڻیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ درڑاڻیا۔ سوچنا دیوے اینکار، اک اگلا بے پرواڻیا۔ جس دا آتما نال پیار، تن وجود نہ کوئے وڈیاڻیا۔ لکھ چوڑاسی او سے دی دھار، چارے کھانی ونڈ ونڈاڻیا۔ چارے بانی بول جیکار، چار جگ صفتی ڈھولے گاڻیا۔ آد انت او سے دے اختیار، جو سب دا پتا ماڻیا۔ گر اوتار پیغمبر اں بھوکھت وچار، واچک ہو کے کھوج کھوجاڻیا۔ لہنا دینا دیوے سرب سنسار، پورب سب دا جھولی پانیا۔ جو سنت سہیلے سجن میت آون پنہ مار، بن پاندھی پنہ مکاڻیا۔ اوہناں رنگ وکھاوے اک اپار، اپر مپر سوامی پڑدا لاہیا۔ اندر اُپجا کے امرت دھار، بالے دا لیکھا دے چکاڻیا۔ پنچے دا پنجاں نال آدھار، پنچم پیتا پنچت کرے رشناڻیا۔ پنچھی دی پنچھیاں والی نہیں اڈار، بن کھنجاں سنگر پریتی اندر سد اڈے چائیں چانیا۔ اند ساگر دا آتما وچوں پر ماتما والا اچھال، اچھل اچھل رہیا وکھاڻیا۔ جو بتر ابولے نال زبان، بہتراں دے چہتر دے کراڻیا۔ جو نظارہ نہیں ویکھیا بن اکھاں دے وکھال، پڑدا نشیں پڑدا آپ اٹھاڻیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ اکو گھر بہاڻیا۔ اکو شبد وچولا سب دا رہے دلال، جگت ونجاریاں اکو ہٹ وکھاڻیا۔ سب دے انتر اگڑا لال، نمترن وچ سب نوں دے سمجھاڻیا۔ بے کوئی آگے توں آگے دا کرے سوال، اُس توں آگے دے سمجھاڻیا۔ جتھے بے کوئی نہ تال، آواز سُنن کوئے نہ پانیا۔ ایہہ کھیل ویکھنا حال، ماضی دے گواہیا۔ سماں چلدا نال نال، جگ چوڑی کھیل کھلاڻیا۔ چار جگ ویکھ احوال، گر اوتار پیغمبر نال رلاڻیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ہر کرتا اپنی کھیل دکھانیا۔ سوچنا دیوے صوفی سنت فقیر، فقرہ اک درڑانیا۔ بن اگھال تگے پریم کبیر، قدرت دھر در گاہیا۔ لیکھا جانے بے نظیر، نظریہ آپ بدلائیا۔ سچ پریم دی اکو تدبیر، آتم پر ماتم جوڑ بڑانیا۔ آتما شرع دا پائے نہ کوئے زنجیر، بندھن وچ کدے نہ آتیا۔ اکو امرت انتر نر نتر بوند سوانتی سپر، جھرناسچ جھرانیا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی خمیر، خُماری اکو نام سمجھانیا۔ وشو دا دھرم کرنا تعمیر، جڑ لوکات اٹکانیا۔ سب دی بدل دینی تقدیر، تکبر والا رہن کوئے نہ پانیا۔ فقیری دسٹی سچ فقیر، فقرہ اک سنانیا۔ نویں جگ دی ہونی تعمیر، دھرم دوار وجے ودھانیا۔ کچھ کھیل ویکھنا کشمیر، پشت پناہ ہتھ اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوچنا اک سنانیا۔ سچ سوچنا سنو بھگت، ہر بھگون آپ جنانیا۔ مارگ دسنا اک جگت، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ کلج کوڑی کرپا چکے وقت، موہ وکار دینا مٹانیا۔ پر بھو دی بھگتی تہاڈے اندر اوہ شکت، جو شخصیت دے دکھانیا۔ تہاڈا مالک والی عرش، پریتم دھر در گاہیا۔ جن بھگتو جس کارن تہانوں پرگٹ کیتا اُپر فرش، دھرنی دھرت دھول دھول سہانیا۔ رحمت وچ کر کے ترس، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگانیا۔ سب نے قول اقرار وچ کھانی اکو شرط، شرع دا جھگڑا دینا مکانیا۔ چھٹی پوہ نہیں ایہہ ست دھرم دا برس، جس نوں گاوے چار گنت لوکانیا۔ بترے کہا ایہہ وڈی چوڑی سڑک، گھلا رستہ نظری آتیا۔ ساری سرشتی درشتی وچوں چلے ندھڑک، آگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ منشو منشاں وچ نہ سمجھو فرق، پیچ ت باہر دی ونڈ ونڈانیا۔ جنہاں نے سمجھ کے اپنے آپ دی ویکھی فرد، فیصلہ اگلا گئے مکانیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی ونڈنا درد، دکھیاں میل ملانیا۔ کوڑ قصائی شرع دی ہتھوں سٹنی کرد، قداما اُتے جھک کے اپنا سیس نوانیا۔ متا دا پینڈا جائے مک، سوئی سرتی جاوے اٹھ، گھر گھر وچ وجے ودھانیا۔ سارے اوس پر بھو دے بن جاؤ پت، جو پتا پُرکھ اکال اھوانیا۔ جو چار جگ بدلا آیا رت، رتڑی اپنے رنگ مہکانیا۔ سچ سوچنا جس دے وچ سب کچھ، تن مندر اک سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سوچنا دیوے دھر دا کنت، ہر کنتوہل وڈی وڈیانیا۔ جس دی رت مولنی بسنت، خزاں دا جھگڑا دے مکانیا۔ پریم پریتی اندر ویکھن سنت، ست ستوادی جوڑ بڑانیا۔ جس دی مہما سدا اگنت، کاتب لکھ نہ کوئے جنانیا۔ سو سب دا سانجھا کرے منت، منتو اپنا اک درسانیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک جنانیا۔ چنتا سوگ رہے نہ کوئے چنت، انتشکرن کرے صفایا۔ بودھ اگادھا بن کے

پنڈت، بدھی توں پرے دئے جنایا۔ ایہہ خوشیاں والا سمت، سوچنا نو کھنڈ پر تھی دئے سنایا۔ نرگن جوت دا پرکاش ہونا وچ اوس چک، جس چک وچ شمس گیا سمجھایا۔ جس نوں جھکدے چوڑاں طبق، چوڑاں لوک سیس نوایا۔ اُس دا سانجھا ہونا سبق، الف یے توں پرے پڑھایا۔ نرگن دھار آوے پرت، پتہر میثور دُھر درگاہیا۔ دین دُنی دا سانجھا کرے درد، دردی ہو کے ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبراں قبول کرے عرض، عرشی پریم وڈ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک اُپجایا۔ سوچنا سُننی سب نے نال کن، دُھر فرمانا اک درسایا۔ سنگر شبد بٹھنا من، ممتا موہ وکار گویا۔ پرکاش کراونا اپنے تن، دُرمت میل دھوایا۔ بھگت سہیلے بنا جن، ملے وڈیائی جنیندی مایا۔ تیس سارے آتم برہم، پاربرہم نور رُشنایا۔ ترے گن مایا پنج تت بیڑا دتا بٹھ، رجو طعمو ستو گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن وچ سچکھنڈ، درگاہ ساچی لے انگڑایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیری ونڈ، جگ چوڑی سیو کمایا۔ پیر پیغمبر بندگی وچ کیتے بند، کلمہ نغمہ نام سنایا۔ گُفت شنید تیرا ماندے رہے اند، سکھ ساگر بے پرواہیا۔ تیری جوت دا چمکدا ویکھیا چند، سورج چند نہ کوئے رُشنایا۔ سیوا کیتی وچ ور بھنڈ، برہمنڈ بھجے واہو داہیا۔ تیرا نور ظہور لا کے انگ، انگیکار آپ اکھوایا۔ توں صاحب سورا سربنگ، شہنشاہ وڈ وڈایا۔ دین مذہب دی تیرے حکمے اندر کھڑی دیوار کیتی کندھ، پیر پیغمبر سیس نوایا۔ آگے ست دھرم دا مارگ اک اربھ، حکم وچوں بدلایا۔ سب دا لیکھے لاؤنا مارگ پندھ، جگ جگ بنے پاندھی راہیا۔ دین دیاں صاحب بخشد، تیری اک سرنایا۔ سچکھنڈ دوارے منگیئے منگ، درگاہ ساچی جھولی ڈاہیا۔ سرشٹ سبائی چاڑھ اپنا رنگ، بن روپ رنگ نور رُشنایا۔ گھٹ گھٹ انتر تیرا وجے مردنگ، دُھن آتمک راگ الاپا۔ ساڈی سب دی ایہو اُمنگ، جھگڑا میٹ خلق خدایا۔ دینا مذہباں سب نوں کیتا تنگ، تنگدستی وچ دُہایا۔ تیرا آتم تیتھوں رہے کوئے نہ رنڈ، کنت سہاگ لینا ملایا۔ تیرا نور جیرج انڈ، اُتبیج سیتج تیری رُشنایا۔ تیرا کھیل وچ برہمنڈ، برہمانڈ تیری وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنایا۔ سچ سندیشہ دے پُرکھ ابناش، ابناش تیرا راہ نکایا۔ ساچے منڈل پاراس، بن گوپی کاہن ناچ نچایا۔ لیکھے لا پون سواس، ساہ ساہ وجے ودھایا۔ کلج کوڑی کریا کر ناس، ناستک رہن کوئے نہ پایا۔ نرگن نور ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے داس، سجدیاں وچ

سپس نواپا۔ اکو بھروسہ دے وشواس، وشیاں چوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ دُھر فرمانا دے دے ٹھاکر، ٹھوکر نام لگائیا۔ کلج بھوری ڈوگھے ساگر، نیا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ سرور ملے نہ کسے گاگر، امرت جل نہ کوئے بھرائیا۔ کرپا کر کریم قادر، قُدرت دے کرتے تیری آس رکھائیا۔ تُوں جو دھا سوربیر بہادر، بلی بلوان وڈ وڈیائیا۔ تیرے محکم دا اکو آرڈر، سپس سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جلوہ نوری دے باطن، ظاہر ہوئے رُشنائیا۔ سب دی پوری کر آسن، منسا موہ چُکائیا۔ صاحب سلطان پُرکھ ابناشن، تُوں مالک دُھر درگاہیا۔ سارے تیرے دوارے کٹھے ہوون پاتن، تٹ اکو اک سہائیا۔ لیکھے لگے سہنجنی راتن، رُترئی رُت مہکائیا۔ جھگڑا کرم رہے نہ پاپن، پتت پُنت بنائیا۔ پُرکھ اکال بن کے پاپن، بھگت سہیلے گود لکائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے سے نوں جھاکن، بن اکھاں اگھ گھلایا۔ کون ویلا ساڈا پورا ہووے واکن، جو بھوکھتاں وچ آئے سنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھا یار نرگن نور جوت کرے پرکاشن، پرکاش ویکھے جگت لوکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ سب دا ہووے پاٹھن، پوجا دوجا تیجا چوتھا پنجم وچ سماپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ اک دکھائیا۔ سوچنا سُنو پار برہم، برہم آپ جنائیا۔ آد جگ دا ساچا دھرم، دھرم دیا وڈیائیا۔ پر م پُرکھ دا اکو پرن، پرماتم آتم جوڑ جڑائیا۔ جن بھگتو کدی ونڈ نہ ویکھو کایا مائی چرم، چم درشتی توں پرے ہر کرتا ملے ساچے گھرے، جس گرہ اکو نور نور رُشنائیا۔ ویکھو کتے دین مذہب دا لیکھا جگت دھڑے، ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو پر بھ دا پلو پھڑے، نج نیتز نین اٹھائیا۔ اوہ منزل حقیقی چڑھے، جتھے لاشرکی سوبھا پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو سوہلا پڑھے، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ سچ سوامی دُھر دا ورے، جو کدے مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوچنا اک سمجھائیا۔ سچ سوچنا پر بھ دی سچی، سچ دے وڈیائیا۔ جن بھگت پریتی رہے نہ کئی، کنجن گڑھ وڈیائیا۔ جس لکھ چوڑا سی میدنی رچی، رچنا ویکھے بے پرواہیا۔ مالک بن کے دُھر دا کملا پاتی، پتپر میشور پڑدا دے اٹھائیا۔ کلج اندر سچ نام رہیا نہ رتی، رتن امولک ہتھ کسے نہ آئیا۔ سارے پڑھدے اکھراں والی پٹی، نراکھر نظر کسے نہ آئیا۔ انتم سب نوں بھرنی پینی چٹی، جو چٹیک مایا نال ودھائیا۔ بنا پر بھو نام توں جھوٹھی دے کھٹی، منکھٹو کوڑ لوکائیا۔ ست دھرم دی ساچی ہٹی، ہر سنگر آپ پرگٹائیا۔ شبد سندیشے وچ دسی، بھیرٹی گلی نہ کوئے بھوایا۔ جتھے نہ کوئی تکرئی وٹی، دھرت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ درشن کیتیاں

منزل ملے اوہ اچھی، جتھے اچھی طرح ملے سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سُنایا۔ سوچنا کہے میں دیواں سندیشہ جگ، جگت رہی جنایا۔ ساچا درشن کرو بن مکے کعبے اگئی جج، جس جُجرے سے دُھر درگاہیا۔ پریم پریتی ساچی نیتی اندر سارے آوو بھج، بھجن بندگی وچ دھیان رکھایا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار و بھچار جانا تچ، دُراچار رہن کوئے نہ پانیا۔ سچ مارگ دا سب نے سکھنا بچ، طریقہ نیکن نیکا آپ سُنایا۔ چھٹی پوہ سب نوں رہیا سد، سدا نام والا پُچایا۔ صوفی سنت فقیر مونی منی مینسٹر تپسٹر رہے کوئی نہ اڈ، ہڈیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سارے مل کے دھرم نشانہ دیو گڈ، جس دا گارڈین اک اکھوایا۔ جو سدا سے اُتے شاہ رگ، ساچے مندر سو بھا پانیا۔ پریم پریتی جاو بچھ، بدھی گنڈھ نہ کوئے گھلایا۔ بدھی رہے کوئے نہ گگ، ہنس سر بنس لو بنایا۔ کلج اگنی چار گنٹ رہی دگ، پنا سنت بھگت بھگونت امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جگت وکارا لو دت، اکتھے ہوو سارے سب، سبھتا اکو لوو بنایا۔ حقیقی منزل اکو پد، جتھے پار برہم دی ید، برہم مل کے وجے ودھایا۔ اللہ واکرؤ رام کرشن اوم گاڈ سب دا سانجھا رب، رے عالمین یا مبین اکو نظری آیا۔ ایہہ سوہنا بننا سب، پریم پیار دی پینی مدھ، مستی نام خمار چڑھایا۔ دھرم جیکارا بولنا گج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ سوچنا کہے میں خبردار کرنے مُرشد مُرید، مدتاں دے وچھڑے لینے جگایا۔ سب دی سانجھی کرنی عید، عید الفطر دینا سمجھایا۔ نیتز کھولنے پرکاش کرنا وچ دید، دیدہ دانستہ کر سُنایا۔ جس دی کسے توں پوری نہ ہووے اُمید، اوہ آمد وچ خوشامد وچ منسا پور پور وڈایا۔ صفتاں والی تمہید، ایہہ کھیل ہونا عجیب، گر اوتار پیغمبر آونے نال ترتیب، لیکھا دسن تھاوں تھانیا۔ پُرکھ اکالا پروردگار سانجھا اک رقیب، قریب قریب سب نوں میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سُنایا۔ سوچنا کہے میں اٹھانے چو داں لوک، گلیا رہن کوئے نہ پانیا۔ اٹھو ویکھو پر بھ دی موج، مجلس پریمیاں نال لگایا۔ جس دی باہروں کردے کھوج، اوہ اندروں ملے دُھر درگاہیا۔ بھاویں درشن کرو روز، نج آتم دھیان لگایا۔ جس نوں کدے نہ لگے روگ، دُکھاں وچ نہ کوئے بھوایا۔ نہ چننا نہ سوگ، ہرکھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ موئڈ مُنڈائے نہ دھارے جوگ، بن کھنڈ نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ نہ بستر اوڈھن لئے سودھ، نہ ٹونہڑی ہتھ لگایا۔ جد ویکھوتے بدھی نوں دیوے بودھ، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ جس دا آد دا اک سلوک، صفتاں وچ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سچ سوچنا اک سناہیا۔ سوچنا سناہے نو کھنڈ ست دیپ، ست ستواد جنایا۔ بچھلا لیکھا پچھے گیا بیت، آگے آگن وچ وڈیایا۔ پرم پڑکھ دی سانجھی کرو پریت، پر بھ دے نام نہ کوئے لڑایا۔ جس نوں ملیاں تن من ہووے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے جلاہیا۔ سو جگ چوکڑی بدن والا پریت، ریتوان اک اکھوایا۔ جس دا جھگڑا نہیں مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوار حصہ نہ کوئے پایا۔ جیہڑا اوس دوار یوں منگے بھیکھ، بن بھکاری جھولی ڈاہیا۔ تس نوں دیوے نام اگنی چیز، جس دی قیمت نہ کوئے لگایا۔ سوچنا وچ اک حدیث، حکم دھر درگاہیا۔ ہر کا کھیل بیس اکیس، سرگن نرگن اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی جگ چوکڑی چار کٹ دہ دشاگر اوتار پیغمبر کردے گئے اڈیک، بھوکھتاں لکھتاں وچ لیکھا لیکھ سمجھایا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سو پڑکھ نرنجن نرگن دھارا، نرویر نرکار نرنکار وڈ وڈیایا۔ ہر پڑکھ نرنجن کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کماہیا۔ اینکارا ہو اُجیارا، آد نرنجن نرگن نور جوت کرے رُشایا۔ ابناشی کرتا شاہو بھوپ وڈ سکدارا، سری بھگوانا مرد مردانہ نوجوانا اک اکھوایا۔ پاربرہم پتپر میثور روپ رنگ رکھ توں وسے باہرا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتایا۔ سچھنڈ واسی گھٹ نواسی جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا کھیلے کھیل وچ سنسارا، ترے گن اتینا ٹھانڈا سیتا، پنچم اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد اپنی دھار پرگٹایا۔ سو پڑکھ نرنجن وڈ الاہ، واحد اکو اک اکھوایا۔ جس دی جگ چوکڑی صفت صلاح، مہما بودھ اگادھ وڈیایا۔ نرگن نور جوت کرے رُشا، ظہور اپنا آپ پرگٹایا۔ بن تت وجود توں آد جگادی اک خد، مہربان محبوب اپنی کل دکھایا۔ سچ سندیشہ دھر پیغام دیوے اک صداء نرنیشا ایکا راگ الاہیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہانیندا۔ سچ دوارا دھر دا گھر، گرہ مندر اک دکھایا۔ جتھے وسے نرائن نر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ نہ جنم نہ جائے مر، مر جیوت روپ نہ کوئے دکھایا۔ سچ

دوار نرگن دھار ایکنکار آپے کھڑ، ست ستوادی اپنی کل پرگٹایا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ چوٹی جڑ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈایا۔ ہر وڈا واحد لاشریک، پروردگار نور الایہا۔ جس وچ حق اک توفیق، تحفہ سب نوں دے پچایا۔ آسانسا پوری کرے امید، آمد وچ اپنا بھيو دے گھلایا۔ دھر دے نغے نال کرے تاکید، کلمہ کائنات سمجھایا۔ حضرت دے کے اک حدیث، حاضر حضور کرے پڑھایا۔ دُور دُرڈا دسے نزدیک، نیرن نیرا پندھ چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نور نورانہ نور الایہا۔ سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا میتا، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ پروردگار ٹھانڈا سیتا، اگنی تت تت بُجھایا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھا، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ اپنا بھانا دکھائے میٹھا، جگ چوکڑی ویس وٹایا۔ لکھ چوراسی پرکھے نیتا، کھانی بانی پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ ساچی کار کرے کرتار، ہر کرتا وڈا وڈایا۔ درگاہ ساچی ہو کے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ چوڈاں طبق ہو بے دار، چوڈاں لوک اٹھ رُشٹایا۔ گر اوتار پیغمبر نوری دھار کرو وچار، تن وجود نظر کوئے نہ آیا۔ چارگنٹ دہ دشا پاووسار، نوکھنڈ پر تھی ست دیپ دھیان لگایا۔ اتر پچھم پورب دکھن ہاہاکار، سانک ست نہ کوئے کرایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا، گیان انجیل قرآن کھانی بانی رسنا جہوا بتی دند سارے رہے وچار، ہر نہ کوئے وسایا۔ کُفت شنید سنے نہ کوئے کُفتار، کُفت گو وچ جگت لوکایا۔ حق منزل دسے دُشوار، قدم قدم نہ کوئے لکایا۔ ملے محبوب نہ دھر دایار، امرت جام نہ کوئے پیایا۔ نچ نیتز نور نہ کوئے اُجیار، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ ساچی سخیاں ہوئے نہ منگلاچار، گیت گو بند نہ کوئے الایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش چارگنٹ کرن و بچار، ست دھرم نہ کوئے وڈایا۔ تیرا کھیل پروردگار، پاربرہم پتپر میثور تیرا بھيو کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر لوو تک، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ حقیقت نظر نہ آئے حق، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ پڑھ پڑھ رسنا جہوا گئی تھک، سنسا من نہ کوئے مٹایا۔ ست دھرم دا نظر نہ آوے ہٹ، کوڑی کریا جگت ونج دکھایا۔ جھگڑا پیا تیر تھ تھ، اٹھسٹھ پندھ نہ کوئے مکایا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ، گرودوار سچ پریم دی ابلے کوئی نہ رت، رتی رت نہ کوئے دکھایا۔ سب نوں بھلی برہم مت، پاربرہم میل ملن کوئے نہ جایا۔ سب دا ٹٹا

دھیرج بیت، ست سنتو کھ نہ کوئے رکھائیا۔ جگت جگیا سوآں من دیاں سنتاں اندروں بدلی نہ انترو والی اکھ، زرنتر درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے نیتز کھولو تینی اوتار، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ ساچا اشٹ رہیا نہ کوئے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ گرہ سوامی ملے کسے نہ آن، ٹھاکر ٹھوکر نہ کوئے لگائیا۔ کوڑی کرپا ہوئی پردھان، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ ثابت رہیا نہ کوئے ایمان، صدق صبوری نہ کوئے نبھائیا۔ تیس بتیں پڑھ کے حدیث قرآن، کایا کعبہ حق محبوب ملے نہ ماہیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئی آنجان، بدھی بیک نہ کوئے کرائیا۔ من ممتا گھر شرع وڑی شیطان، جگت شریعت وچ لڑائیا۔ سُنجا دے پنج تت مکان، دیا باتی نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سُنائیا۔ ساچا حکم دیوے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی پاوے سار، نت نوت ویکھ دکھائیا۔ کلجگ لہنا دینا جانے دھر دی دھار، پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ صدی چوڑھویں پاوے سار، پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کوئے چترائیا۔ جتھے الف یے دا نہیں کوئی تکرار، جھگڑا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دھر دا کلمہ دیوے آپ اپار، رمز رمز وچوں شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ دھر فرمانا سُنو اگتا آج، وجے حق ودھائیا۔ پروردگار سانجھیا دھر دا ڈھولا سُنوے سد، نام ندھانا اک الائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ویکھو جگ، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ ترے گن مایا لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ ست دھرم دی سمجھ کوئی نہ حد، دینا مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو نشانہ آئے گڈ، نشانیاں اُکی خلق خدائیا۔ آتم پر ماتم نالوں سمجھ کے اڈ، جھگڑا تن وجود رکھائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ بھج، ملے محبوب نہ دھر دا ماہیا۔ جام پیالہ حقیقی ملے کوئی نہ مد، آب حیات رس نہ کوئے چکھائیا۔ اپنے نالوں آپا کر الگ، دھر دا جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک اُپجائیا۔ دھر دا حکم سُنو وار تھت چھبھی پوہ، ودی سُدی نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں پر م پُرکھ کہندے سو، سو صاحب سوامی دھر درگاہیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، زرن گن نور نور رُشائیا۔ کدے اک نہ ہووے دو، دو آیکے وچ ملائیا۔ سب دے اندر کرے لو، لوچن لوئن اک کھلائیا۔ مایا ممتا کڈھ گروہ، غربت کوڑی دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کرے پر بھ آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس

دا آد جگادی اِکو جاپ، کلمہ نبی رسولِ درڑا ئیا۔ بھاگ لگا کے مائی خاک، پیچ تت کرے رُشنا ئیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، ہر کرتا ڈھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا ڈھر درگا ہیا۔ ڈھر دا تھم اِک ورتنت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹا ئیا۔ پُرکھ ابناشی اِکو بھگونت، پروردگار نورِ خدائیا۔ جس دا سندیشہ دیندے سنت، صوفی انا الحق دا نعرہ لائیا۔ دو جہاناں بن کے کنت، آتم پر ماتم سچ ہنڈھائیا۔ سو بناوے ساچی بنت، گھرن بھنہنہار بے پروا ہیا۔ ہر کھ سوگ رہن نہ دیوے چنت، غمی غمخوار باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و تلو اپنی بن دید، جگت ویکھ وکھائیا۔ جو کر کے آئے تاکید، حکماں وچ سٹائیا۔ سچ مقام دی دس کے آئے عید، نمازاں وچ رُشنا ئیا۔ ڈھر دی کر تبلیغ، کلمہ سچ سٹائیا۔ دس کے اِک رفیق، فرقے کوڑ مٹائیا۔ سو سب نوں بھلی نصیحت، اصلیت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بے کوئی سمجھ سچ خُدا ساڈی ولدیت، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دُنی مذہب مانو نہیں تیری ملکیت، مالک اِکو اِک اِکھوائیا۔ جس دی سدا نو نوعیت، نرگن نور نور رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اِک درڑا ئیا۔ ڈھر فرمانا سُنو اگئی، اگمڑا آپ جنائیا۔ نو جنوری دھار بدلنی نویں، نو نو چار و بے ودھائیا۔ پون سواس اِکو نام ہووے دی، دامنگیر اِک بنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا مائی چئی، چم در شئی یعنی اُٹائیا۔ ڈھر سندیشہ سُننا اوس کئی، جو انتر نر نتر دے پُچائیا۔ جنہاں رب رضائے مٹی، رحمت وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا تھم اِک پرگٹائیا۔ ڈھر دا تھم اِک فرمانا، فُرئیاں وچ وڈائیا۔ دیونہارا برہم گیانا، نام سندیشہ اِک سمجھائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولائیا۔ درگاہ ساچی اِک اِکانا، منزل ملے اِک الاہیا۔ جس دا نور اوسے پہچانا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نوں سجدیاں وچ سارے کرن سلاما، سیس جگدیس جھکائیا۔ اوہ شاہو بھوپ وڈا اما، جس دی صفت حضرت محبوب بنا کے اِکو گائیا۔ حضرت کہا سُنو کلمہ حقیقی، حق حق سٹائیا۔ جس دے وچ اِک توفیقی، مالک ڈھر درگا ہیا۔ اُس دی قبول کرو عزیز، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جس دی تعلیم سدا تمزیبی، تہذیبی کرے اِک پڑھائیا۔ اوس دی گلشن جگت باغیچی، کائنات مہکائیا۔ بے مارو دھیان دیکھو صدی چودھویں بیٹی، جس دا انت اگلا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی بھو گھلا ئیا۔ درگاہ ساچی سناوے شبد اِک انوکھا، بن رسنا جہوا بی دند الا ئیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، جھگڑا

کوڑ نہ کوئے لوکائیا۔ لوکمت دیوے اپنا موقع، مکمل اپنا حکم سنائیا۔ انھاں دا قبول کرے روع، جو رجوہ رُچی اُس دے نال لگائیا۔ پریم پریتی دا دے کے
 معجزہ، معجز اپنے لئے بنائیا۔ جس دی بھال کردے کھوجا، ویکھن تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ سچ کہے
 خداوند کریم، اللہ الہی آپ درڑائندا۔ طلبیاں دسواک تعلیم، جس دا نقطہ نہ کوئے بدلائندا۔ ملے گھر اک عظیم، عالیشان آپ وڈائندا۔ جس دی کرے نہ
 کوئے تقسیم، دوجا حصہ نہ کوئے پائندا۔ خدا دا مارگ آد توں سدا قدیم، قدرت دا قادر آپ چلائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا فرمانا
 آپ پرگٹائندا۔ سچ فرمانا دیوے دُھر دا اک سندیشہ، دھرم دی دھار پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر و درگاہ ساچی کر لو ایکا، اک آواز اٹھائیا۔ تئیں میرا نور اگئی
 بیٹا، جس نوں جنمے کوئی نہ مائیا۔ اوتار پیغمبر گرو میرا جگ چوکڑی بھیکھا، نرگن سرگن وجے ودھائیا۔ بچھلا سارے کر لو چیتا، جو پیشینگوئی آئے سنائیا۔
 صدی چودھویں پروردگار دُھر دربار سچکھنڈ دوارے بہہ کے سب دی بدل دینی ریکھا، رکھیاں نیاں اندر وڑ کے آپ سمجھائیا۔ جس دی نہ کوئی داہری مچھ
 کیسا، نہ کوئی موند موندائیا۔ جو آد انت سدا رہے ہمیشہ، سدا سدا اپنے وچ سمائیا۔ جگ بدلنا اوس دا ویسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی
 ساچی کار درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیوے جواب، ہر کرتا آپ سنائیا۔ پورب دے ویکھو نواب، خالق خلق پڑدا رہیا اٹھائیا۔ جس نوں سجدیاں وچ کرو آداب،
 نمستیاں ڈنڈاوت وچ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اُس دی منزل ویکھو محراب، پڑدا اک چکائیا۔ اوس دی بنا اکھراں توں کتاب، بنا صفحیاں توں انک بدلائیا۔ جس
 دا سمجھے نہ کوئے حساب، انکڑے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو کھیل ہونا پنجاب، پنج وجے ودھائیا۔ سب دے نیناں کھولے جاگ، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ سب
 دا سانجھا کرنا سماج، سمگری اپنا نام ٹکائیا۔ توں میرا میں تیرا سب دے اندروں اکونکے آواز، ہو ہو نعرہ لائیا۔ لیکھے لاوے اوہ نماز، پنچم وقت پنچم کر رُشائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا میلا میل ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا دین دُنی، جگت دھیان لگائیا۔ سچ آواز کسے نہ سنی، انتر پڑدا نہ
 کوئے اٹھائیا۔ ویدا دے بن کے گئی، وحدت وچ کرن پڑھائیا۔ بنا سچ نام کلمے توں بندا کوئے نہ دُھر دا مُنی، مُنیشر اکو نظری آئیا۔ جس دے اندر امرت
 آتم دیوے اوہ چلی، جو چار ورن دا جھگڑا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کلمہ اک سنائیا۔ دُھر دا کلمہ اک محدود، واحد آپ

پر گٹایا۔ خالق پر تپالک ویکھو والی عرش عروج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی صفت کرے ہزارا درود، مہما بودھ اگادھ وڈیایا۔ جدھر تگلو اودھر موجود، ہر گھٹ و سیا بیٹھا ڈیرہ لایا۔ کدے ہووے نہ نیست و نابود، جڑ سکے نہ کوئے اُکھڑایا۔ جے کوئی رمز اشارہ لوے بوجھ، صوفی ہو کے صحبت وچ ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک درڑایا۔ ساچا حکم اک سندیشہ، ڈھر دا اک سنایا۔ ویکھو خدا نوں مٹونہ کوئی ویکھی ویکھا، اندر وڑ کے اپنا من لینا سمجھایا۔ مذہب دا کوئی نہ چکیو ٹھیکا، ٹھیکیداری کم کسے نہ آئی۔ سادھ سنت صوفی فقیر منی کرن آئے ایکا، اکو گھر دینا دکھایا۔ اپنے من دی کلپنا ایستھے کر دیو سارے بھیتا، ہنکار رہن کوئے نہ پائی۔ او پیشوا بدل لو اپنا پیشہ، پیشینگوئی ڈھر دی رہیا سنایا۔ اکو حکم ملا شیخا، مساکاں کرے شنوایا۔ پنڈت پاندھیاں دیوے نیوتا، نیتز پیناں اگھ گھلایا۔ شبد سندیشہ دے دھاری کیسا، قسمت سب دی دے بدلایا۔ جو پریم پریتی دس کے گیا دس دسمیشا، دہ دشا ڈنک دینا وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا سب دی سیو کمایا۔ سنو حکم اگم اتھاہ، بے پرواہ آپ جنائیدا۔ مٹو اک رب رضا، جو رحمت وچ سمانیدا۔ سب دا مالک اک خدا، خدی تکبر میٹ مٹائیدا۔ کیوں اُس توں ہوئے جدا، جڑ وند نہ کوئے وندائیدا۔ سب نوں دے سہدھاراہ، پھڑ باہوں منزل حق آپ چڑھائیدا۔ اُس دا ڈھولا گاؤناناں، ناؤں نر نکارا اک جنائیدا۔ سو کرے سدا نیاں، عدالت اکو اک جنائیدا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں مفلساں پھڑے بانہہ، پھڑ باہوں آپ اٹھائیدا۔ جنہاں نوں پر بھ ملن دا چا، انتر آتم بنے ملاح، نیا نوکا اک دکھائیدا۔ جس کارن منی سنت فقیر صوفی آچارے اکتھے ہوئے آ، عالم علم اک سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک سمجھائیدا۔ چھٹی پوہ کہے میں آیا جگ، نو جنوری وڈی وڈیایا۔ سب نے جھگڑا دین مذہب دا دینا تچ، اندر دویش رہے نہ رانیا۔ منزل اکو ویکھنی بھج، جتھے بھجن بندگی نور خدایا۔ سب نے حصہ لینا آگے ودھ، وعدہ پچھلا یاد کرایا۔ تئیں سارے پر م پڑکھ دی ید، جو سب دا پتا مایا۔ کلجگ گنی ویکھو اگ، بن کھٹاں رہی جلائی۔ بن مکے کعبیوں کعبے حقیقی دا کرو ج، جتھے ملے آپ خدایا۔ اک آواز نال راز کھول کے نوست، بانگ ازاں اکو اک سنایا۔ بن بھگتاں سب دے خالی دسن ہڈ، تن وجود کم کسے نہ آئی۔ انتم ماٹی خاک دینا دب، گنی اگ وچ جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک اُپجایا۔ سنو حکم ڈھر دا سندر، سچ پیغمبر اکو اک جنایا۔ سب نے رچنا حق

سوّمبر، جس دی وجے چار گنت ودھائیا۔ کوڑی کریا سب نے میٹنا اڈمبر، جھگڑا موہ رہے نہ رائیا۔ ہر سوامی سرب بھر تمبر، گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ ذرا منزل چڑھ کے دیکھو اندر، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بجر کپاٹی توڑو چندر، نج لوئن ہوئے رُشائیا۔ پھیر کسے دوارے کی جانا منگن، گھر بیٹھیاں ملے ماہیا۔ ایہو دُھر دا ساچا مندر، مسجد ایسے نام الایا۔ کرو پرکاش اندھیرے کندر، کایا کُٹیا پھول پھولایا۔ من واسنا بٹھ لو بندر، بندگی اکو لو اپنایا۔ بودھ اگادھے بن جاو پنڈت، سکھیا سچ سمجھایا۔ تہاڈے دوار دا دوارا بہشت جت، سورگاں توں پرے نرگن ہرے، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جو سب دی آتم ورے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھ کے ہوئے خیران، خیرانی سب دے انتر آیا۔ کی کھیل ہووے جہان، جہالت وچ لوکایا۔ ثابت رہیا نہ کوئے ایمان، عمل بھلیا دُھر درگاہیا۔ سمت سمتی بدلایا نظام، نوبت حق نہ کوئے وجایا۔ جدھر دیکھو تگھو ہوئے حرام، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ من دی کلپنا سب نوں کیتا غلام، غربت اندروں نہ کوئے کڈھایا۔ جگت اندھیرا ہویا شام، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار ایلنکار ایکا پڑدا رہیا اٹھایا۔ اوتار پیغمبر کہن گر، تیری بے پرواہیا۔ تیرا حکم سدا دُھر، لوکات وجے ودھایا۔ اسیں جا کے آئے مُڑ، تیرے تیرے وچ سمایا۔ صدی چودھویں تیری لوڑ، مہربان اپنا پڑدا لے اٹھایا۔ سچ پریتی نبھا توڑ، ٹٹی گنڈھ پوانیا۔ جیسہڑے تیرا کلمہ گئے چھوڑ، تیرے نام توں کری جدایا۔ اوہناں دے کایا مندر اندر وڑ کے موڑ، ڈنڈا شبد ہتھ اٹھایا۔ سب نوں سانجھے مارگ تور، تریا توں اگلا رستہ دے جنایا۔ جتھے نہ کوئی تور مور، مورٹ اکال نظری آیا۔ دوجا پاوے کوئی نہ شور، رسنا جہوانہ ڈھولا گایا۔ ساچے تند نال بٹھ دے ڈور، بندھن اپنا آپ رکھایا۔ تیرا منتر فرنا پھرے پھور، سُر ت نرت وجے ودھایا۔ کر پرکاش اندھیر گھور، اندھ اندھیر دے گوانیا۔ جگت دُنی ہوئی ٹھگ چور، مایا ممتا وچ ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک بدلایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر دیکھو اگما کھیل، ہر کرتا آپ کرائیا۔ دُھر دے حکم نال اندرے اندر سب دا کراں میل، دویش دُئی رہن کوئے نہ پانیا۔ کر پرکاش بن باقی تیل، نرگن نور ڈگمگایا۔ ورن برن بنا کے سجن سہیل، ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی جوڑ جڑایا۔ ساچے نام دے کنڈے تولوں تول، اٹل اک اکھوایا۔ جیسہڑی دُنیا سرشی کائنات سٹی انھول، سب دانیتز نین دیاں گھلایا۔ جگت دی نیا رہی ڈول، پتن پار نہ

کوئے کرائیا۔ جو پیغمبروں کیسے قول، اوتاراں بول نبھائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھا رول، حساب وچ نہ انک بنائیا۔ اوہ دوارا دینا کھول، جس نوں خلق نیوں نیوں سپس نوائیا۔ پر بھ نے کسے نال نہیں مارنا رول، رولے وچ مولا دے دکھائیا۔ صوفی سنت بیٹھے رہن اڈول، سائتک ست ست سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ خدا کریں کی، کرتے دے درٹائیا۔ کس بدھ جگت سمجھائیں جی، جیو جنت بھیو مٹائیا۔ جو پچھے چار جگ دی لہ، کوں رستہ دیں بدلایا۔ جو لوکات یج آئے بی، پت ڈالی بھل نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو دے کھلایا۔ پروردگار کہے سنیو میرے میت، مترو دیاں جنائیا۔ جگ چو کڑی بدلاں ریت، دھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ جدوں بدلایا میں اپنا نام کلمہ رسنا نال دس کے گیت، رام توں شام توں اللہ اللہ توں ستنام واکرؤ اپنے وچ سمائیا۔ سب نوں کر کے بھے بھیت، آپ اپنا پڑا دیاں اٹھایا۔ ساچے نمایاں دے وس کے اندر چیت، چت ٹھگوری باہر کڈھائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ سب دی کراں آپ تصدیق، شہادت اور نہ کوئے بھگتائیا۔ مارگ دس اک باریک، منزل دھر دی دیاں چٹھائیا۔ جس نوں سمجھدے دُور اوہ سدا اندر نزدیک، ہمساجن بیٹھا نظری آئیا۔ اکھاں دے پچھے ویکھو قریب، قدرت دا قادر نور رُشنائیا۔ سارے اکٹھے اوس دے بن جاؤ عزیز، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ ست دھرم دی پریت، ہر پریتم دے پرگٹائیا۔ دُجا رہے نہ کوئے نیچ، جے وچوں من لوو بدلایا۔ اچ دی یاد رکھیو تاریخ، جس کارن سنت مہاتما اکٹھے ہو کے بیٹھے ڈنک وجائیا۔ اندھیرا رہن نہیں دینا تاریک، ایکا نور ہوئے رُشنائیا۔ سچ پریم وچ برہوں وچھوڑے وچ پریم پُرکھ دی یاد وچ اوس خدا دی آد وچ سب دے اندروں نکلے سوہنگ چیک، چیک چھاڑا کوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ اپنے اندر تگونیکن نیک، جو نکیوں وڈے دے بنائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے تاکید، حکماں وچ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دھر دا گل دستہ، بھل اگئی نظری آئیا۔ جتھے امرت میگھ دھر دا جھرنا جھردا، آب حیات نور الاہیا۔ جو بنا غنچیوں آد جگاد کھلدا، بنا پت ڈالی رہیا مہکائیا۔ جے راز سمجھو اپنے جانی دلبر دل دا، دلیل دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ایہہ کھیل ماتر چھن دا، پڑیاں وچوں پڑا دے اٹھایا۔ نظارہ تک لو اپنے تل دا، جو ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ بنا کایا کعبے توں ہور کتے نہیں ملدا، بن کھنڈ ہتھ کسے نہ آئیا۔

جس نے پڑدا لاپہا اپنی سل دا، سلل ہو کے وچ سماںیا۔ ایہہ کھیل کوئی نہیں رات دن دا، اٹھے پہر و بے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدی صدیوی کھوج کھوجانیا۔ سدی کہے میٹوں ہویا صدمہ، دکھاں نال گر لائیا۔ قدم بوسی کراں محمد قدماں، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جس نے سب دا چکاؤنا بدلہ، بدلی کرے خلق خدانیا۔ حق دوارے اکو عدلا، انصاف دے گواہیا۔ ویکھنہارا سب دیاں مزلاں، منزل پھول پھولائیا۔ جو ترانیاں وچ گاؤندے غزلاں، گھر گسبیر صفت صلاحیا۔ اوہناں دے مڑ نہ آوے عزلا، ازرائیل جبرائیل میکائیل اسرئیل کرے صفائیا۔ اوتھے نہ کوئی مقتول نہ کوئے قاتل نہ کوئی کرے قتل، قتل گاہ نہ کوئے دکھائیا۔ جتھے رحمت ہو جائے فضلاء، خیر بندگی دیوے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیغمبراں دین دنی رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و اپنا ویکھو سنسار، دین مذہب ندھان لگائیا۔ کون حقیقی کرے پیار، ساچی کرت کمائیا۔ کون ہویا خدمتگار، خادم ہو کے سپس جھکائیا۔ کون دھوڑی منگے چھار، مستک خاک رمائیا۔ کون درس لوچے یار، پڑدا اکھ اٹھائیا۔ کون ملے میل پروردگار، پاربرہم برہم وچ سماںیا۔ اپنا لیکھا دسو وارو وار، کتھنی کتھ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انت اخیر ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چھبسی پوہ دی آئی رت، رتڑی مات مہکائیا۔ سارے تیری دھاروں اٹھ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ دہ دشا ویکھئے چار کُنٹ، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ ست دھرم دا دسے کوئی نہ ست، اپرادھی بیٹھے مکھ بھوائیا۔ اجل کرے کوئی نہ مکھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ دُنیا دسے کوئی نہ سکھ، شاہ سلطان رہے گر لائیا۔ جے کرپا کریں ساچے سنتاں لوں بچھ، انتروڑ کے آپ اٹھائیا۔ کچھ بھيو دسو مجھ، سہج نال سنائیا۔ کس دھندے جانا رُجھ، کپھری کرنی کرت کمائیا۔ بھيو کھولنا گجھ، پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے چار جگ دے پے، صدی صدی ویکھ دکھائیا۔ دیناں مذہباں پے گئے رتے، جھگڑا کرے جھگڑے وچ لوکائیا۔ تیری منزل کوئی نہ دسے، اپنیاں انگلیاں رہے لگائیا۔ مایا ممتا وچ پھسے، جگت سنیا سی سمجھ کسے نہ آئیا۔ کوئی نہ ویکھے سب نوں اک اکھے، دوئے نین دین دھائیا۔ جگت سادھو آں قیمت پالئی اپنی ٹکے، مایا اتوں گھر گھر پھیریاں پائیا۔ جے کوئی مُنی ورگے ہون پھٹے، تنگی پیریں بھججن واہو داہیا۔ ضیالحق وانگ آون تھے، عتیقل رحمان وانگ کرن دھائیا۔ پھیر سمجھو سادھو سچے، جنھاں دے درد پریم دی نظری آئیا۔ بن

پریتوں سارے یاری دے کچے، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ ایہتھے سب نے قول اقرار کرنے پکے، وعدہ اپنا اپنے نال رکھائیا۔ بھائیں کوئی مدینے بھائیں کوئی سر جھکاوے مکے، مالک اکو نظری آئیا۔ بھائیں کوئی مندر جاوے تیر تھ اٹھسٹھے، گنگا گوداوری جمنائستی نہا نہا خوشی منائیا۔ بھائیں کوئی گردوار سر مستک روئے گھٹے، متھا خاک چھہائیا۔ جہاں چہ اندروں من دویت دے مٹن نہ رئے، رام نظر کسے نہ آئیا۔ ایس ویلے ویکھے تھوڑے سادھو سنت فقیر نیچے، جو بچن دُھر دا پور کرائیا۔ جہناں دے اندر نہیں مننتے، ممتا موہ بیٹھے گوائیا۔ ویکھو بودھی بیٹھے بن کے بھائی سکے، آچارینے مل کے وجے ودھائیا۔ جہناں دے لوں لوں اندر ہر پر بھوپیارا رچے، رچنا اپنی رہیا سمجھائیا۔ اوہ خوشیاں دے وچ ہسے، ہس ہس ڈھولا رہے گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ اُچھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ جگت رہے نہ کوئی تکرار، جھگڑا دے نہ کوئے لوکائیا۔ ساڈا پورا ہویا اقرار، قول پچھلا دینا نبھائیا۔ انتم تیری آئی وار، وارتا اپنی دے سمجھائیا۔ نرگن بن جاسانجھ یار، عرشاں دے مالک فرشاں اُتے وجے ودھائیا۔ سارے تیرے ہون خد متگار، خادم غلام ہو کے نفران وانگ سیس جھکائیا۔ عبادت وچ صداقت وچ تیرا کرن دیدار، نیامت وچ اپنی رحمت جھولی پائیا۔ ایہہ انج دا ووبار، مریدا جگت سنسار، مُنی سُشیل دا اوہ لکھیا جانا اشتہار، جو اشتہاری مُلزم سارے پھڑ لیا ئیا۔ کرپا کرنی آپ کرتار، بچپن ملکاں سندیشہ دینا انج دی رات پہلی وار، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن صاحب سنگر واہ واہ، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ جے سب دا سانجھا کریں راہ، رہبر ہو کے آپ سنائیا۔ تیری چلن سرب رضا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ واحد اکو ہوویں خُدا، پتیر میثور نورِ الاہیا۔ دُھر دی عبادت اکو دے سکھا، ساکھیاں کر پڑھائیا۔ جیسہڑا کلمہ کسے نہیں لکھا، اوہ عالماں علم دینا جنائیا۔ جس دا چھپیا نہیں کوئی چٹھا، حرفاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچ دوار رکھیا سدا انڈھا، آپ اپنے وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم دینا ورتائیا۔ دُھر دا حکم دس اک قانون، قاعدہ باقاعدہ دے چلا ئیا۔ سارے تیرے ہون ممنون، سیس جگدیس نوائیا۔ جھگڑا مُکا کوڑ مزلوم، مُلزم رہن کوئے نہ پائیا۔ ساری سرشٹی تیرے درتے آوے بن ہجوم، جُجرہ اکو دینا پرگٹائیا۔ تیرا کھیل نہ معلوم، بن تیری کرپا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دینا اٹھائیا۔ پروردگار کہے میری انوکھی سکھیا، سخر چوٹی

چڑھ کے دیاں جنائیا۔ جگت جہان جانو مستھیا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر کوئی نہ ٹکیا، پنج تت وجود ہوئی جدائیا۔ جنھاں شاستر سمترت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی مُجبتِ پیار وِچ لکھیا، حرفِ بحرِ جوڑ جڑائیا۔ تنھا بے نظیرِ شاہِ حقیرِ اِکو روپ ویکھیا، تکیا دُھر در گاہیا۔ سو صاحبِ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پترِ میثور کھیل کرے اپنے ویسیا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہرِ نظرِ اک اٹھائیا۔ جو چھبھی پوہ دی کرن آئے صدارت، صدے جگت مٹائیا۔ اوہناں دے انتر اوس دی اک سفارش، جو شفا کر کے دئے دکھائیا۔ جس دی مُجبتِ والی عبارت، تعلیمِ دُھر در گاہیا۔ سب نے اکتھیاں ہو کے دینِ دُنی دی جھگڑیاں والی بدل دینی عادت، ساچا راہ سچ نال چلایا۔ ایہہ پاربرہم پترِ میثور حق خُدا نے دتی اجازت، ایسے کر کے اکتھے ہو کے سچ سگنٹھن رہے بنائیا۔ جن بھگتو اندروں کڈھ دیو کوڑی آتش، سازش من رہے نہ رائیا۔ ساچے نام دی لالو ماچس، جو سب دی کرے صفائیا۔ پر بھ دا نور بن جاؤ خالص، خواہ مخواہ نہ جنم گوائیا۔ ویکھو نفرت وِچ کوئی سوں نہ جائیو بن کے آلس، نندرا باہر کڈھائیا۔ انتر من رہے نہ تانس، ترشنا کوڑ مٹائیا۔ مورکھ نگدھ نہ رہنا انجانت، بُدھ بیک کرائیا۔ سدا جینا صحیح سلامت، امانت پر بھ دی بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھ اپنی کائنات، زرویر دھیان لگایا۔ اپنا پڑدا کھول تاک، تقویٰ سب دا دے بنائیا۔ بن تیرے کرے نہ کوئے اتفاق، نفاق سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ تیری رحمت ہووے دات، بخشش نام جھولی پائیا۔ پھیر سب دی لیکھے لگ جائے اچ دی رات، رین سہنجنی وِجے ودھائیا۔ اگے ست دھرم دی اُتے پر بھات، ست سچ دی وِجے ودھائیا۔ سُکھ نال دُکھ وِچوں ہووو اِکانت، جھگڑا موہ مٹائیا۔ اندروں کڈھ دیو بھلیکھا بھرانت، بھرم رہے نہ رائیا۔ ایہہ سنتاں کولوں سمجھن والی بات، جیہڑی جگت وِدیا وِچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ویکھو کوئی نہ بنیو گُستاخ، عُصّہ گلہ نہ کوئے جنائیا۔ تہاڈے انتر زرترا اُتے اوہ ویراگ، جو ویری اندروں دئے کڈھائیا۔ پریم دی جوتی دا جگا کے جانا چراغ، پُغلی نندیا اندروں دینی سُٹائیا۔ اک دے ہتھ پھراؤنی اپنی واگ، گھر گھر در در اپنا سپس نہ کوئے جھکائیا۔ جتھے نہیں سوال تے نہیں جواب، حکم وِچ حکم دئے بدلایا۔ سو سب دی کرپا کوڑ کرے برباد، ست سچ حق اُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قُدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کر سلام جھک، نمستے سپس نوایا۔

سب دا پینڈا رہیا نک، مکمل دیئے جنایا۔ جے مالک خالق پرتپالک صاحب سوامی انترجامی اپنے نام دی دسٹیں اِکو تک، دُھر دی سکھیا اِک جنایا۔ گڑھ ہنکار دا بوٹا اندروں دیویں پُٹ، انتر رہن کوئے نہ پانیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی بُت، تن وجود ہوئے رُشانیا۔ پڑدا رہے نہ اوہلا لگ، لقمہ کوڑ نہ کوئے کھانیا۔ سچ محلے وچوں اُٹھ، آپ اپنی لے انگڑانیا۔ دیناں ناتھا آپے ٹٹھ، مہر نظر لُکایا۔ تیرا کھیل ابناشی اچت، چار کُنٹ رُشانیا۔ دین دُنی بھری نال دُکھ، گھر گھر رہی کُرا لایا۔ کیہڑی گلوں سب دے مالک گیوں رُس، پلو اپنا آپ چُھڈانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت دے سہانیا۔ ویلا وقت ویکھ آکے نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ دین دُنی دے ودھ گئے جھیرے، جھگڑا مذہب کرے لڑانیا۔ تیرے چڑھے کوئی نہ بیڑے، نیا نوکا پار نہ کوئے کرایا۔ کوٹ سٹگرُو بنے ہتھیرے، سَت سَت رہے سنانیا۔ انگنتاں وچوں کوٹاں وچوں تھوڑے تیرے چیرے، جو تیرے نال مل کے تیری ریت رہے چلایا۔ سو رپر بن کے جودھے وڈ دلیرے، اپنی طاقت رہے دکھانیا۔ سارے نکل جاؤ وچوں دین مذہب دے گھیرے، گھرنا اندروں دیو کڈھانیا۔ دھرنی دھرت دے کھلے ویہڑے، چار کُنٹ مانس مانکھ مانو نظری آنیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چانیا۔ پروردگار کہے کی دسی گل، بن اکھاں دھیان لگانیا۔ کی دُنی اندر وڑیا چھل، دھوکھے وچ دُہانیا۔ زبانوں بدلن گھڑی گھڑی پل پل، وشواس رہن کوئے نہ پانیا۔ سب دا اندر گیا ہل، ہلکے ہو کے بھجَن واہو داہیا۔ کوڑی کریا سب نوں چنگا لگے پھل، کھج پھلیجھوت رہیا کرایا۔ سب دا زربل ہویا بل، بلدھاری اپنی بہیا نہ کوئے اُٹھانیا۔ سنت سماجی حق امدادی سیاست وچ جاوے کوئی نہ رل، وراثت ہر کا نام جنایا۔ جو ایٹھے آئے چل، وہندی دھار لنگھ کے جل، دُونگھی پار کر کے ڈل، اپنا پندھ مُکانیا۔ سب دا میٹنا دویت دا سل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگ اِک بنایا۔ پروردگار کہے سارے بن جاؤ سنگی ساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ اِک اِکلا جگت محلا سب دی کرے راکھی، رکھک ہو کے ویکھ دکھانیا۔ سب دا لہنا دینا دیواں باقی، تن خاکی پھول پھولانیا۔ ساچی منزل چڑھ جاؤ گھاٹی، جس دا پندھ جگت سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ ساچے سنتو تہاڈے کول اوہ اگمی راشی، جو ونڈیاں نک کدے نہ جانیا۔ جگت جہان دی شرع زنجیر دی کٹ دیو پھاسی، فیصلہ اپنے نال کرایا۔ ایہہ سنیہہرا دُھر دی پاتی، پتر کا اِک پرگٹانیا۔ جیون وچوں جیون حیاتی وچوں حیاتی کھول کے جانی تاکی، لیکھے لگ جائے چھبسی پوہ دی راتی، رتن

امولک ہیرے نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھایا۔ پڑدا اوہلا دیواں کھول، اندروں گنڈھ گھلایا۔ ست دھرم دا جیکارا سارے دیو بول، بولی سب دے نال ملایا۔ من واسنا نال کرنا گھول، اندرے اندر لینا ڈھاہیا۔ آپے نظر آ جائے نُور اوہ سوبل، جو سویم سب دے وچ سمایا۔ ایہہ سنت ساگم کوئی نہیں مخول، شاہ سلطاناں دے سر دے جھکایا۔ ویکھو کی کھیل ہونا اُتے دھول، دھرنی دھرت دھول نیتز نیناں نیر وہایا۔ سب دا نکل جانا پول، جھوٹا پوپ رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ناتا رہیا جڑایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ساچی کر دے جوڑی، آتم پر ماتم میل ملایا۔ اللہ ہو تیری کھیل دوہری، ایکا دو آ دو آ ایکا ایکا وچ ملایا۔ جن بھگتاں نال کریں کدی نہ چوری، صوفیاں سنتاں اندر بل کے اپنا رنگ رنگایا۔ تیری بل جائے بنا ڈنڈے توں چڑھن والی پوڑی، منزل اکو وار مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا پڑدا دینا اُٹھایا۔ اگلا پڑدا سُنو بھيو، دُھر دا مالک آپ سمجھایا۔ جس نوں منڈے دیوی دیو، دیوت سُر مُن جن سیس جھکایا۔ جو آد جگاد داتا الکھ ابھیو، اگوچر کہن کوئے نہ پانیا۔ سچ دوار سے سدا نہکیو، نہچل دھام ڈیرہ لایا۔ گانہ سکے رسنا جہو، کتھنی کتھ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا چڑھایا۔ ساچا رنگ چڑھاوے ایک، ایکا ایک دے وڈیایا۔ سارے اک دی رکھو ٹیک، جو نلے مستک نام سب دے متھے آپ لگایا۔ آتم پر ماتم بل کے رہے کوئی نہ بھیت، نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ کچھ کھیل ہونا ایس مہینے جیٹھ، جو بھجیا آوے واہو داہیا۔ راج راجاناں پیڑ پینی وچ پیٹ، پٹی بنھن والا نظر کوئے نہ آیا۔ لہندی دشا لینا ویکھ، بن اکھاں اگھ گھلایا۔ جھگڑا ہونا اوس دیش، جس دا عیسیٰ موسیٰ حضرت محمد لیکھا گئے جنایا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ ملا شیخ، بدھی وچ رمز نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدا آپ اُٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُنیا سچ حال، حالت ویکھے جگت لوکایا۔ چاروں گنٹ کو کے کال، کلا اپنی رہیا پر گٹایا۔ دھرم دوار دھرم نہ رہیا کوئی دھرم سال، سچ ست نظر کوئے نہ آیا۔ جدھر ویکھو بن ہر نامے سارے ہوئے کنگال، کفنی اوڈھن کم کسے نہ آیا۔ اگے توں اک پر بھو نوں بناؤ دلال، جو سب دی آسا منسا پورا کرے سوال، سوالی مُڑ کوئے نہ جایا۔ جنم کرم دا لیکھا نام عبادت لیکھے لاوے گھال، قیمت کرتا آپ چُکایا۔ اوہ سجن میت مُرا سا نچھا یارا اپنے اندروں لینا بھال، بھالیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ ویکھو

کھیل اِنج کمال، سنت ساجن بیٹھے اک دُوبے نال، جنہاں بدلنی جگت اولڑی چال، جگت جنجال دینا تڑائیا۔ پریم دا دِپک دینا بال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھنا دِپک بدلا، تن خاکی دھیان لگائیا۔ کس بدھ سنت سماج چلدا، کوڑا چلت مٹے لوکائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی کویں ملدا، مل مل وجے ودھائیا۔ جھگڑا مکے کایا بھوری بل دا، دُونگھی بھوری نہ کوئے پھرائیا۔ جس دا روپ اگمی نیل دا، بسن بنواری اک اکھوائیا۔ اوہدا کھیل نہیں ہن ڈھل دا، اکو ڈنکا رہیا سناٹیا۔ آگے لہنا دینا لیکھا کس کن دا، کون دیوے چائیں چائیا۔ جنہاں نور جاتا اکو چنھ دا، چشم دید کرن رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک سناٹیا۔ چھبھی پوہ کہے میں ہو وڈبھاگا، بھاگاں والیاں دیاں جنائیا۔ لوکات جگن لگا اوہ چراغا، جس دا نور بُجھ کدے نہ جائیا۔ سب دا دُھپن لگا دُرمت والا داغا، دغیباز رہن کوئے نہ پائیا۔ جس کارن کھیل ہو یا دیس ماجھا، گر اوتار پیر پیغمبر ایٹھے نشانہ گتے سناٹیا۔ جنہاں پڑھیا کا کھا گا گھا، گھائل ہوئے وچ لوکائیا۔ ویکھو کوئی ویکھن نہ آئیو جگت تماشا، ایہہ سنتاں دا سچ دوار، دھرم دا پرچار، جیو دا اُدھار، کوئی ٹھہر نہ سکے گوار، ہنکاری نظر کوئے نہ آئی۔ سارے بولو ساڈا اک دے نال پیار، جو سب دا پتا مائیا۔ ساچے سنتاں اُتے کرو اعتبار، جو کلمہ دُھر دا دین سمجھائیا۔ جگت وچ نہیں ہونا خوار، میل اندروں دینی کڈھائیا۔ پُرکھ اکال دا اک دیدار، سچ خدا سیس نوایا۔ اسیں اوس دے برخوردار، جنھ ساڈی بنت بنائیا۔ جو سبناں دا سانجھا یار، ہندو مُسلم سکھ عیسائی میل ملائیا۔ مُجبت دا غمخوار، غمی اندروں دے کڈھائیا۔ سب دا میت اکو جس دا سچ سچا دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ نیوں نیوں سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنی کار کرائیا۔ ویکھو کھیل خالق خلق، مخلوق اک جنائیا۔ نور نورانہ ویکھو فلک، پلک پچھے کرے رُشنائیا۔ جس دا تاب جھلے نہ کوئی جھلک، موسیٰ کوہ طور ڈگمگائیا۔ جو والی اُپر عرش، سو ویکھنہارا فرش، سب اُتے رحمت کرے ترس، امرت میگھ دیوے برس، نچ آتم دے کے درس، جگت واسنا میٹ کے حرص، پورب لیکھا چکا کے قرض، آون جاون میٹ کے مرض، سچ دوارے کر کے درج، فرض اپنا پور کرائیا۔ کلج ویکھو اندھیرا گرد، سب دی پٹھی ہونی نزد، جو دھا سور پیر بہادر دے کوئی نہ مرد، مدد وچ شاہ سلطان بیٹھے پٹھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں درگاہ ساچی منظور ہووے عرض، جگت نام کلمے دی بن جاوے کرد، تعلیم عظیم اکو اک سمجھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، منز لے مقصود، جو حد وچ کدے نہ ہو یا محدود، بندھن سارے دے تڑا گیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، دُنیا والیو سُن لو ساڈی اک صلاح، مشورے نال جنایا۔ اگے سارے من لو اک ملاح، جو گر اوتار پیغمبر لوکمت پرگٹایا۔ جس دانام کلمہ خوشیاں نال گئے سنا، لکھ لکھ لیکھ وڈیا گیا۔ اوہ داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سما گیا۔ جوں بھاوے توں لے چلا، رازق رزق رحیم اک اکھو گیا۔ جس نے کوڑی کریا جگت میٹنی ویا، شفا سب دے اندر لگایا۔ ساچے نام دی دے غذا، ترشنا کوڑ بھکھ مٹایا۔ دُھر دے خادم لے بنا، نمرتا نمو نمو جنایا۔ عبادت سانجھی سانجھا سب دا اک خُدا، خود غرض رہن کوئے نہ پانیا۔ سارے کہو اسیں پچھلی چھڈی ادا، اگے توں عادت لیسی بدلایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی بن گئے بھرا بھرا، ونڈ نظر کوئے نہ آ گیا۔ ساڈا باہمی ناتا جڑیا آ، عالم وچ دُہایا۔ چلنا اک دی رضا، جو اپنے پریم دار سادے چکھایا۔ اوہناں نوں دوزخ کدے نہ لے سزا، نرکاں وچ نہ کوئے پھرایا۔ گداگر ہو کے منگن نہ کوئے گدا، رنگ رنگ وچ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایس ویلے اٹھن صوفی سنت فقیر، مُنی مون لین کھلایا۔ سرشٹی دی بدل دین تقدیر، تدبیر دُھر دی نال رلا گیا۔ جھگڑا رہے نہ امیر غریب، اوچ نیچ نہ کوئے دکھایا۔ جو مذہباں دی دتی ترتیب، پر بھہ نوں ملنا چائیں چانیا۔ کلج اتنم سارے ہو گئے فریق، فرقیوں وچ لڑایا۔ اگے سانجھی کرو پریت، پریتم اکو ویکھ دکھایا۔ سب نے اپنی گنڈھ مُجّت وچ جانی تیچ، جس نوں دویت والا کھول نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ ہر رنگے رنگ اولٹا، مالک دُھر درگاہ۔ جو سدا اک اکلٹا، نوری نور خُدا۔ بھگتاں سنتاں پھڑاوے پلٹا، صوفیاں لے جگا۔ آتم پر ماتم رٹا، کدے نہ ہووے جدا۔ اندر تتو سچ دوارے کھلٹا، جلوہ گر ہو رُشنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں صدقے واری گھولی، تیرے چرناں گھول گھمایا۔ پروردگار پُرکھ اکال اپنے نام دی سانجھی کردے بولی، آتم پر ماتم دے جنایا۔ جھگڑا کوئی رہے نہ رولی، رونق اکو گھر پرگٹایا۔ جس دی جگت کہاوت سنت صوفی فقیر مُنی کرن آئے بہنی، چھبسی پوہ رت سہایا۔ اچ سب نے کرنی راؤنی، پانی پریم والا پانیا۔ پچھلی پک گئی ساؤنی، اگلی ہاڑھی لیسی جنایا۔ پھیر چار گنٹ چڑھنی تونی، تو ا پرات دے دُہایا۔ دُئی دویتی کندھ ڈھاہنی، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ سچ جماعت اک دکھاؤنی، جملہ اکھر اک سمجھایا۔

بھلی دُنیا نیتراں وِچ رواؤنی، آنسو ہنجھواں نال وڈیایا۔ گرگھو تہاڈی اکھ نہ کدے شرمائنی، سانجھے ہو کے گلوکڑی لینی پائیا۔ جگت سیاست چار دن دی پراہنی، انھاں سنتاں مہنتاں فقیراں دُنیا دے کایا مندر گھر وچوں باہر دینی کڈھایا۔ اکو تک اکو گھ جو مل کے دکھ اپا دے سکھ توں میرا میں تیرا سب نے مل کے گاؤنی، گا گا خوشی منایا۔ اگوں توں ست دھرم دی مجلس جگت لگاؤنی، دوجا جلسہ کوءے نہ بھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت دھار اک وکھایا۔ جگت دھار کہے میٹوں آؤندا ہوکا، دروہی تیرا نام خدایا۔ میری دُبن لگی نیا نوکا، سنت ساجن نواں راہ چلایا۔ سب نوں اکٹھے ہون دا ملن لگا موقع، دویت نظر لے بدلایا۔ پریمیاں اندر پریم من چاؤکا، خوشیاں وِچ ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ہر گھٹ کہے پر بھ کی پڑھئے تھان تھانتر، انتر دے جنایا۔ کی ساچا تیرا منتر، جو منتو سب دا حل کرایا۔ کس بدھ بناویں بنتر، چار گنت وجے ودھایا۔ سرشی دی درشی ہوئے ستتر، من کلپنا میٹ مٹایا۔ پریم پڑکھ کہے میں سب دے وِچ وساں زرترا، گھٹ گھٹ آپ سمایا۔ میرا کھیل گگن گگنتر، زمیں اسماناں پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پڑکھ اپناشی کرتا قدرت دا قادر قدیم دا مالک خالق پرتپالک اکو نظری آیا۔ اکو تیری نظر اکو تیرا نور، نور نورانے تیری وڈیایا۔ اکو تیرا نام اکو تیرا شبد اکو تیرا ناد اکو تیرا تور، تریا توں آگے تیرا راگ نہ کوءے الاہیا۔ اکو تیرا بیڑا اکو تیرا پور، اکو ونجھ مہانا منزل نہ نیڑے نہ دور، دور دراڈے اپنی دیا کماہیا۔ جگت کوڑی کریا میٹ دے فتور، فتویٰ سب دے اُتے لایا۔ جو کردے رہے قصور، اوہناں دے سزایا۔ جو سوئی چڑھ گئے وانگ منصور، مسد اوہناں دا حل کرایا۔ دُنیا دی دشا ویکھ کے ضیا الحق نے کہا میں ہو گیا مجبور، مجبوری میرے اندر آیا۔ منی کہا میں دکھ نال ہو گیا چکنا چور، کیوں بھلی جگت لوکایا۔ کیوں نہیں لیندے نام صراہی دا سرور، جو اندروں سرتی لے بدلایا۔ ملے مالک اوہ غفور، جو غفلت وچوں باہر کڈھایا۔ جس دا سنت بھگت تارنا دستور، دست دست بدست میل ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا سندیشہ سند نال لکھایا۔ چھبھی پوہ کہے میری رین ہووے وڈ وڈبھاگ، بھاگاں بھری سب نوں سپس نوایا۔ اندروں دھو لو اپنا داغ، دُرمت میل اندروں کرو صفایا۔ ساچے پریم دا اندروں جگاؤ چراغ، تیل بتی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سانجھا کرو سماج، کوڑا بندھن دیو تڑایا۔ جس کارن سمیلن ہو یا آج، عاجز ہو

کے پر بھ آگے جھولی دیو ڈاہیا۔ ست دھرم دی سا جنا دے ساز، سازش کرن والا رہن کوئے نہ پائیا۔ جنہاں تیرے حجرے گزاری نماز، اوہناں اپنے نور ملایا۔ اگلا بھو کھول آغاز، پردہ نشین پڑا آپ اٹھایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے دماغ، بدھی وچ نہ کوئے وڈیایا۔ اوہ منزل دس آپ، جتھے رُوح بُت دوویں ہون پاک، پتت پُنت نظری آئی۔ تیرا ملن دا ہووے اتفاق، پچھلا لہنا ہووے بے باق، آگے کھاتہ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب نوں سچ درڑاوانگا۔ جو اک دُوبے دے نال رہے، تنہاں اپنا میل ملاوانگا۔ جو سانجھا بن کے اکتھا بہے، باہوں پھڑ کے گلے لگاوانگا۔ جو اندروں کڈھے ہوئے، ممتا موہ چکاوانگا۔ جو سچ سرنائی ڈھئے، نیز لوچن نین اٹھ کھلاوانگا۔ جو توں میرا میں تیرا نام کہے، کاغذ قلم دا حساب مکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھاوانگا۔ ساچا کھیل کراں اگتا، ہر کرتا آپ درڑاویا۔ دین مذہب دا توڑ کے بنا، بندگی اکو اک سمجھایا۔ مکتا رہے کوئی نہ کتا، کامل مرشد بھو کھلایا۔ نیت رہن رہے نہ اٹھا، اندھ اگیان کرے صفایا۔ کر پرکاش کایا تتا، نور ڈگمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ پرگٹایا۔ ساچی دھار دا مالک ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ جس نوں کہندے پروردگار، پالنہارا دُھر درگاہیا۔ وڈا اما بن سکدار، دُھر فرمانا آپ جنایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر خوار، خواری میٹے تھاؤں تھانیا۔ مُجبت وچ بن کے یار، یارانہ اگلا دئے نبھایا۔ سانجھا دتے سرب پیار، سرب دھرم ملے وڈیایا۔ سارے اکتھے کر لو اک اقرار، اقرار نامہ پریم پریتی وچ لکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچے وچے ودھایا۔ درگھر وچے ودھائی سچ، سچ ملے وڈیایا۔ پریم پریتی اندر جاوے رنج، لوں لوں خوشی بنایا۔ خوشیاں وچ خوشی پئے ہس، ہستیاں وچ ہستی نظری آئی۔ اک دُوبے دے بنا ڈئی توں ہو جاوے وس، واسطہ اکو نال پائیا۔ انتر کھولو اپنی اٹھ، جس اٹھ وچوں پرکھ ملے گوسایا۔ سمیلن دا ست دھرم دا اکتھ، اکتھیاں دا (کتھا) دینا بندھانیا۔ سنت بھگت صوفی فقیر مُنی رکھیشتر جگیشتر تپیشتر کدے پٹھ دے نہ جاوے ڈھٹھ، ڈھٹھیاں لئے اٹھایا۔ جوڑ جڑیا نٹھ نٹھ، پیدل چل کے بیٹھا پنڈھ مکانیا۔ سب نے سچ پریم دا لاہا جانا کھٹ، ایہو کھٹی دھرم دی نظری آئی۔ اندر ویر دی دین مذہب رہے کوئی نہ حد، بٹھ کوڑا دینا مٹایا۔ وڈیائی اوس نوں ملے جگ، جو جیوندیاں جیون مرن وچ بدلایا۔ مرن دے پچھوں کی ہویا جے سڑ جائے وچ اگت، ہڈ ماس ناڑی کم

کسے نہ آئی۔ بنا دید کیتیاں جے مٹی بیٹھاں جاؤ دب، ملے میل نہ رب گوسایا۔ ایہہ جھگڑے من کلپنا سریر دی حد، ونڈ وچ لڑایا۔ جے اندروں کایا مندروں ڈو گھگی کندروں اپنے آپ نوں اپنے باپ نوں اپنے جاپ نوں لو لہہ، لوبھ موہ ہنکار رہن کوئے نہ پائیا۔ جس کارن تہانوں لیا سد، فقیر بیٹھے سچ، دوہاں دانا تا گیا بچھ، سارے کہو اچی گج، پلو سکے نہ کوئے بھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگت وچوں رنگت دے چکایا۔ اوہ رنگت کیہڑا چاڑھے رنگ، رنگے نور الاہیا۔ جس دے لبھن خاطر نچدے پھرن ملنگ، متہرے موڈھیاں اُتے لکایا۔ دین مذہب اسلام دا کردے دسن جنگ، فتویاں وچ لڑایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن جسدے ملن داد سے ڈھنگ، طریقہ نیکن نیکا اک درسایا۔ اوہ سب دے نال رہیا ہنڈھ، اندر بیٹھا بن نج نیز نظر کسے نہ آئی۔ جس دا تار اتے چند، اوہ سب دا خوشی کرے بند بند، بندگی وچ مچھندگی اک جنایا۔ نیز نیہین رہن نہ دیوے اندھ، دئی دوتی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ اوہ سے وچ برہمنڈ، دیکھنہارا سدا نو کھنڈ، نرگن سرگن سرگن اپنا کھیل کھلایا۔ ساچے سنتو دھرم فقیر و تہاڈا پریم والا جنگ، جگت شستر ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ کوڑی کرپا کر دیو کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکایا۔ کوئی حیران نہ ہووے دنگ، دنگا فساد ہونا وچ لوکایا۔ بنا ساچے سنتاں توں صاحب سنگرتوں دھر دے مرشد توں کوئی میٹ نہ سکے گند، گندگی کوڑ نہ کوئے ہٹایا۔ سارے اکٹھے ہو جاؤ اکو ڈوری بچھو تند، جس تند نوں سکے نہ کوئے تڑایا۔ پھیر منی وانگ لو اوہ انند، جس انند وچوں انند نکل کے انند وچ سمایا۔ توں میرا میں تیرا آتما پرما آتما دا سانجھا چھند، سوہنگ روپ سمجھایا۔ مہاراج سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ دھر درگاہیا۔ شیر سنگھ طاقت وچ بلند، بھے بھو سب نوں رہیا جنایا۔ وشنوں پریم پریتی دا ہو پابند، پالنا وچ پالک ہو کے سیو کمایا۔ بھگوان اوہ جیہڑا کدے نہ ہووے بھنگ، گھڑن بھنن نہ روپ بنایا۔ جے وچ کوئی نہ ہووے تنگ، تنگ دستی رہن کوئے نہ پائیا۔ اگلے جگ دی اگلی ونڈ، ابناشی کرتے آپ سنایا۔ صوفی سنت فقیر منی جن چمکن ستارے اوہ چند، جس چند دی سیتلتا وچ ست ست سچ نظری آئی۔ سانجھا کر لو سارے انگ، انگ نال ملایا۔ دس جنوری ستائی پوہ سمیلن دا اک نواں شروع ہونا ڈھنگ، جو انتر انتر سب نوں لئے جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت، نرگن

سرگن ست ستواد برہم برہماد، آتم پر ماتم ناتا لئے گنڈھ، ٹٹی گنڈھنہار گوپال دین دیال ٹھاکر سوامی اینکارا پروردگار سانجھا یارا درگاہ ساچی حق مقام ویکھنہارا
 ڈھر نظام، انت اخیرى کرے سچ انتظام، بندوبست وچ دست دست صوفی سنت فقیراں نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ست داراہ اگم اتھاہ، گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک شرکت وچوں تفرقہ بنا تفریق لیکھا باہر دیوے کڈھایا۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال سرب دھرم سمیلن ★

ست دھرم کہے سارے بنو فرید، نسا من بدلایا۔ تہاڈی خوشیاں والی عید، جگت جہان ملے وڈیایا۔ انتر زرنتر کرو دید، جو مالک ڈھر درگاہیا۔ کایا کعبہ
 ویکھو حق مسیت، مندر اکو نظری آیا۔ ویکھو کتے بھگتاں والی چھڈ نہ جانیو ریت، پچھلی پچھے والی بھلایا۔ اس بارش نال باہروں تن ہووے سیت، انتر انتر
 زرنتر آتم جھرنادے جھرایا۔ سچ دھرم دا کھیل سدا انڈیٹھ، اوکھی گھڑی سب دے اُتے آیا۔ جے ٹائم توں پہلوں دے کے جاؤ پیٹھ، دھرم سمیلن کہن
 کوئے نہ پانیا۔ سارا وقت تن وجے دا ٹھیک، ایہہ ٹھاکر دی بے پرواہیا۔ جو سب دی پرکھن والا نیت، سنت سماگم وچ اپنی کل ورتانیا۔ جنہاں نوں اک دے
 نال پریت، ہر دے وچ وشواش رہے رکھانیا۔ اوہ اپنی بدل دیونیت، نیتوان رنگ چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے گھلایا۔
 مینہ بر سے ہویا کی، انج دی قیمت کہن کوئے نہ پانیا۔ اٹھ کے گئے تے لیا کی، آیا گیا کم کسے نہ آیا۔ جھگڑا ہویا جگت پتر دھی، مایا ممتا وچی ودھانیا۔ جن
 بھگت بن کے سنت بن کے صوفی فقیر بن کے پچھلی چھڈ گئے لپہ، ڈکھ وچ شکھ شکھ وچ ڈکھ اک رنگ نہ لئے بنانیا۔ جس دا انج سب نے اکٹھیاں ہو کے
 بیجنابی، اُس دا پھل اُتے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ اس بارش دا کوئی نہ چلے چارا، چاروں گنٹ اک ڈھانیا۔
 ایہہ سنتاں دا اکھاڑا، غیر نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں دا پر م پرکھ حق خدا اکو لاڑا، مالک دو جہان اکھوانیا۔ جو سب دے کایا مندر اندر شبد سروپی پھیر دا آپے
 تاراں، تریا توں پرے اپنا راگ سنایا۔ ایہہ کوئی تہاڈا مندر نہیں اٹاں گارا، جو مینہ نال گھر کے مٹی وچ سماںیا۔ ایہہ سب توں اتم دہاڑا، اندر خوشیاں نال

اپنی چھبر لائیا۔ تئیں بیٹھے اوس دوارا، جس دوارے سنت صوفی فقیر اپنا رنگ رنگائیا۔ اگلا تکیو ہور نظارہ، بوند ا باندی رہن کوئے نہ پائیا۔ سارے بن جاؤ میت مرار، سجن سب دا اک گوسائیا۔ جس دا روپ نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، نعرہ حق حق سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے مینہ ہو جائے بند، بندگی وچ دھیان لگائیا۔ جس کارن مار کے آئے پندھ، بھجے واہو داہیا۔ اُس دا لینا اند، شکھ آتم وچ لکائیا۔ توڑ کے دویت دے پھند، ناتا باہمی لینا جڑائیا۔ تہاڈا آتم روپ سنگ، سو پُرکھ زرنجن دیکھ وکھائیا۔ جس دے دوارے نہیں بھکھ ننگ، بھکھیاں دے رجائیا۔ اوتھے بیٹھیاں کوئی نہ ہوئیو تگ، تگ دستی اندروں دینی کڈھائیا۔ ایہہ سنت سجن سنگ، دُرمت میل اندروں لینی دھوائیا۔ او گرگھو تہاڈے اندر اوہ پرمانند، جس نوں جگت دی ممتا پوہ سکے نہ رائیا۔ سارے مل کے دُھر دی پاؤ گنڈھ، جو لومکات گر اوتار پیغمبر گئے پوائیا۔ سنت ساگم کوئی کر نہ سکے بھنگ، بھنگنا وچ نہ آئیا۔ ایہہ نام دا مردنگ، ڈنکا دُھر دا کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ برکھا کہے میں سب دی داس، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جنہاں دا پر م پُرکھ اُتے وشواش، اوہ وشا سمجھ کے گھر نوں جائیا۔ سب دی اکٹھی سانجھی منڈل والی راس، آتم پر ماتم مل کے گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ ایہہ سمجھن والی بات، جو صوفیاں دتی سنائیا۔ ایہہ حکم بودھ اگادھ، جو بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ ایہہ جگت بھکھاری نہ سمجھو سادھ، آتم ادھاری نظری آئیا۔ جے آئے تے اپنی کھول کے جائیو جاگ، نج نیز لوچن نین گھلائیا۔ تہاڈی اوس دے ہتھ واگ، جیہڑا زرنجن سرگن سرگن زرنجن آد جگاد جگ چو کڑی اپنا نور کرے رُشنائیا۔ اوس دا نور دیکھو مہتاب، جو خالق خلقت وچ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم سنائیا۔ دُھر دا حکم آیا چھیتی، جس دا دھیان لگائیا۔ جو سنت محرم بن کے بنیا اوس دا بھیتی، پڑے وچوں پڑدا پرے ہٹائیا۔ اوس دی یاد رکھیو نیکی، جو تہانوں ست دارستہ رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک ورتائیا۔ گھڑیاں نوں دیکھو کتے ہوتے نہیں گئے منٹ دس، جے تئیں اپنے من نوں کر لو وِس، اوتھے گھڑی گھڑیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پھیر کوئی نہ جاوے نس، پلو اپنا آپ جھڈائیا۔ سب نوں اک مارگ دینا دس، جو وشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ کھول کے جانا اُکھ، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ ایہہ دھرم دوار دا ہٹ، جگت و نچارے بن کے سودا لینا چائیں چائیا۔

ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی آتما دا کرنا اکٹھ، تن دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچے سنتاں اے تہاڈے اُتے ہور مارنی سٹ، سوئی سرتی دینی اٹھائیا۔
تسیں اے تک سنیا اکھراں وچ پڑھیا شبد اناد انحد، بن سنگر پورے دُھن آتمک راگ نہ کوئے پرگٹائیا۔ ایہہ سماں سہاونا ملیا اچ، جو عزل توں دے بچائیا۔
دیکھو کتے مینہ توں ڈردے نہ جائو بھج، بھجن والیو بھجن بندگی کم کسے نہ آئی۔ ایہہ سبھا رہی سچ، اچی بولن زور نال گج، مذہباں دا جھیرا دینا مکائیا۔ جگت
وکار نوں تھلے دینا دت، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سب دے اندر اکو نور اکو رب، جو عالمین اکھوائیا۔ واحد کلمہ کائنات دا ایہہ بن لگانا سبب، سارے مل
کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ بے سُنناتے سُنو نہ، جو بن ڈنکے ڈور وچے چائیں چائیا۔ اگے کھیل ہونا جگ، جگ جیون داتا آپ کرائیا۔ کچھ اگلے سال لگن والی
اگ، جگت پردھان سکے نہ کوئے بچائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو ابھیدا رہیا گھلایا۔ مینہ کہے میری بوندا باندی،
سیوا سچ کمائیا۔ فرید کہے اوہ جھکھڑ جھانگی، میرا من نہ سکے بدلایا۔ جو اُپدیش دسیا جگت دوارے گاندھی، تند تند جڑائیا۔ ہن سارے مذہباں والے اکٹھے مل
کے بن جاؤ آندھی گوانڈھی، ہمسائے ہو کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ہور سُنو بنا پرکھ اکال دین دیاں سب دی پت جاندی، دوجا ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ تہاڈی کایا
پریم والی ساچی ہانڈی، سچ دھرم دی بھٹھی اکو لینی چڑھائیا۔ دیکھو کوئی لالچ نہ کریو سونا چاندی، من تریپت کر کے ترشنا اپنی لینی بھجائیا۔ جوتی جوت سرور
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آیاں سجنناں پریمی متراں ساچے سنتاں صوفی فقیراں شاہ حقیراں انتر آتم ایکا دیوے شبد کلمہ نام، مُجبت والی ودھائیا۔
اتوں ہور آئی کلام، کلمہ دُھر درگاہیا۔ سندیشہ دے امام، نور نورانہ نور الاہیا۔ سُنو سرب عوام، عمل اک درڑائیا۔ جو پیر پیغمبر حضرت گر اوتار دے کے
گئے پیغام، اکھراں وچ لکھائیا۔ اوس نوں پڑھ کے سُن کے ایس ویلے دُنیا دا بدل گیا نظام، انتظام کرن والا نظر کوئے نہ آئی۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ
گرودوار ہوئے بدنام، دھرم دا نیتا سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ من واسنا وچ جگت کامنا وچ سارے ہوئے غلام، غُربت اندروں نہ کوئے کڈھائیا۔ ایسے کارن
سنت سجن صوفی فقیر اکٹھے ہوئے آن، مجلس محبوب والی لگائیا۔ سب نے کرنی پروان، پروانے بن کے اینہاں شمع اُتے جل کے اپنا آپ دینا تجائیا۔ تہاڈے
کول ست دھرم دا نشان، صدق صبوری دا ایمان، آمد وچ گھر گھر وچے ودھائیا۔ اکٹھے جاؤ تمام، طمع دا جھکڑا دینا مکائیا۔ کسے دے انگوٹھے لاؤن والا رکھیا

نہیں ایشام، شہادت دی لوڑ نہ کوئے بنایا۔ سارے سانجھا پیار مُجّت دا اِکو سمجھو اسلام، جس دا اسمِ اعظمِ عظیمِ مِلّتان، محوانِ مُجّت دا محبوب رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچِ سندیشے وِچ سنت ساجن مُنی صوئی فقیرِ جنہاں دا سندیشہ بے نظیر، نظر توں پرے کھول کے درے، وڑ کے کایا مندر گھرے، توڑ کے بجر کپائی کڑے، بنا کے ست دھرم دے دھڑے، دھڑا کھج کوڑی کر یا دین مٹایا۔ - - - - - پورن
 میلا ہویا پورن سنت، سوہنی بنت بنایا۔ جوں نار سہاگن ملی کنت، دوہاں مل کے وٹی ودھایا۔ پیارِ مُجّت دی بنی بنت، سانجھا رنگ چڑھایا۔ مُجّت وِچ سنت کرپال سنگھ اُٹھ کے گیا انت، انتسکرن ویکھ دکھایا۔ ساچی سکھیا لے کے جانا جگت جنت، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ سب دے اندر اک بھگونت، بھگون اپنی کل ورتایا۔ جس دی مہاسدا اگنت، جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی رہی گایا۔ اوس دا کدے نہ ہویا انت، سنتاں دے ہردے وس کے پڑا اندروں دے چُکایا۔ ایہہ بودھ اگادھا پنڈت، جو بُدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ جنہاں نے تہاڈا لیکھا مُکاؤنا جیرج انڈن، اُتہج سیتج چار کھانی وِچ مڑ کے پھیر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت جتاں دا ہاردک پیار ہردیاں وِچوں پھردیاں تردیاں اپنے وِچ رکھایا۔ بھگت بھگوان دا شروع ہووے یُدھ، یُدھشتر دے کے گیا گواہیا۔ سارے نرمل کر لو بُدھ، کوڑی کر یا باہر کدھایا۔ ہردا ہو جائے سُدھ، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ اک نوں لو بُجھ، جو مالک دُھر درگاہیا۔ اوسے دی مُجّت وِچ جاوو رُجھ، پریم پریتی اک بنایا۔ ساچی منزل چڑھو کد، جتھے سکے نہ کوئے اٹکایا۔ ساچے نام دا لاہا لو لٹ، امرت جام پیو تھاوں تھانیا۔ اک دُوبے نوں جپھی پاؤ گھٹ، ناتا باہمی لینا جڑایا۔ ویکھو کتے تہا تھوں پلّو نہ جاوے چھٹ، پکی گنڈھ نہ کوئے کھلایا۔ ہمت کر کے سارے پو اُٹھ، سوئی سرتی آپ اُٹھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھا یار پتپر میثور بے پرواہ جائے تھ، مہر نظر اپنی اک اُٹھایا۔ سب دے انتر آتم دیوے اگما سکھ، شانتی شانتی شانتی چاروں کُنٹ سو بھاپایا۔ مرن دا ہووے کسے نہ دُکھ، جو جیوندیاں جی جگ جیون داتے بھیٹ کرائیا۔ سارے تاء دیو مُچھ، ساڈا آپا نہیں کُچھ، سب کُچھ اوسے دی جھولی پانیا۔ سچ خُدا دے سارے پُت، پتا پُرکھ اکال منایا۔ جس دے نال سہنجنی ہووے رُت، گل گلشن چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک پرگٹایا۔ بھگت بھگوان ویکھو پھرے

کوئی نہ کھنڈا، کھڑگ ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ پریم پیار دا وہار کرے وچ برہمنڈاں، زمیں اسماناں رنگ رنگایا۔ جھگڑا چکاوے جیرج انڈا، اُتھج سیتج پڑدا لاہیا۔ سچھنڈ دھرم دوار وکھاوے اِکو کھنڈھا، جس داتھ کنارہ ونڈ نہ کوئے وکھایا۔ جس نوں کہندے چونکہ چنچہ البتہ، عالم گیر علم وچ لا علم دی دین صفایا۔ اوہ سب دا مالک سکا، ویری میت نہ ونڈ ونڈایا۔ ماؤ او سے دا بچہ، جو مہربان محبوب مُجت وچ گود اٹھایا۔ ویکھو کتے اِنج دا بچن نہ سمجھو کچا، سارے سنت فقیر اِکٹھے ہو کے سچ سندیش سنایا۔ ایہہ کوئی جگت سنتاں والا نہیں لیکھا پتہ، پٹنے والا اِکو کرے اِگوایا۔ دین مذہب دا سب دُئی دویت دا میٹو رٹا، اگے رٹن کرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اپنی قیمت نہ کوئی پوایو مایا ممتا وچ ٹکا، ہنکار وکار دینا تجانیا۔ ویکھو کتے زبان نال بتی دند نال من واسنا نال کوئی نہ کہو اچھا، بیک بُدھی نال سب نے ہاں وچ ہاں لینئی ملائی۔ جس نے وشو دا پیار دا کرنا اِکٹھا، وچھڑیاں لینا ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگنی دا تپن نہ دیوے بھٹھا، امرت میگھ اِک برسایا۔ بھگت بھگوان دا سانجھا ہووے رتھ، ارجن کرشن دے وڈیایا۔ ایہو پریم پیار دی وتھ، جگت لبھیاں نظر نہ آئی۔ سدا اوس دا گاؤ جس، جو صفتاں نال صلاحیا۔ ذرا نیتز کھول کے ویکھو اندروں اٹھ، جو سنت کرپال سنگھ سب نوں رہیا سمجھایا۔ نچھر جھرنے دا امرت ویکھو چٹ، جو چپیک کوڑا دے مُکایا۔ گرہ مندر ویکھو اپنا ہٹ، جس وچ سوڈا بے پرواہیا۔ دویت بھاون کڈھو وٹ، جھگڑا اور رہے نہ رانیا۔ جن بھگتو جے مارو (تے مارو) نام شبد دی سٹ، دوجی چوٹ نہ کوئے لگایا۔ جے بھجوتے پندھ مُکاؤنٹھ، جتھے سنت ساجن نظری آئی۔ جے خوشی بناؤتے خوشیاں وچ پیو ہس، ہستی تلو بے پرواہیا۔ کلج رین اندھیری میٹو مس، ساچا چند نور کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ بھگت بھگوان متر ویکھو درونا چارج، جو گرو کورو پانڈو نظری آئی۔ جتھے سب دا لیکھا ہووے خارج، قلم شاہی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوس دھام دا اِکو اِک انچارج، جو حکمے وچ حکم بدلایا۔ جس دی کوئی (رکھیا) والی نہیں گارد، ڈیفینس وچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ سدا پرگٹ ہووے وچ بھارت، آد دی ریتی چلی آئی۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد لکھ کے گئے عبارت، الف یے وچ گئے درڑایا۔ اوس نوں کسے دی لوڑ نہیں سفارش، اِک اِکلا سب کچھ لئے کرائیا۔ اِک دُوبے دا کر لو سارے تُعارف، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ گرکھو ایہہ سنتاں دی وزارت، جس نوں توڑ کے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دئے سمجھائیآ۔ ایہہ دھرم دا پریم دا ایدھ ہتھ پھڑے نہ کوئے تلوار، شستر استر نہ کوئے دکھائیآ۔ جے سارے سانجھا کر لو پیار، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے وڈیائیآ۔ تہاڈی منزل نہ رہے دُشوار، دُوقی دُشمن سپس نوئیآ۔ اُچی کوک بولو پکار، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیآ۔ وچوں بکلو دُونگھی غار، کایا بھوری پار کرائیآ۔ سچ شبد سنو دُھنکار، انحد نادی ناد سنائیآ۔ امرت پیو دُھنڈا ٹھار، بوند سوانتی اک ٹپکائیآ۔ نرمل جوت کرو اُجیار، اندھ اندھیر رہے نہ رائیآ۔ دوپر دا لیکھا جس نے سنایا نال وار، وارتا نال جڑائیآ۔ سارے ہو جاؤ خبردار، بے خبراں خبر سنائیآ۔ جس دے ہتھ سرب سنسار، اوہ رتھوہی دُھر درگاہیآ۔ واگاں موڈ کے آوے سنتاں دے دربار، در دروازہ اک سہائیآ۔ جس دے نال محمد سنگ یار چار، چار کُنٹ دی اکھ دئے کھلایآ۔ غفلت وچوں ہووو بے دار، ناپینار ہن کوئے نہ پائیآ۔ اُچ محل تگنو منار، محبوب تگنو نورِ اِلاہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائیآ۔ جن بھگتو تہاڈے اندر اک رتھوہی، جو دوس رین کایا رتھ چلائیآ۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہی، شہادت وچ گر اوتار پیغمبر دئے بھگتائیآ۔ اوہ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن ہو کے بھجے واہو داہی، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ اپنا پندھ مُکائیآ۔ اوہ کدے رہن نہ دیوے کوڑی شہنشاہی، شہنشاہ ہو کے ساچا دھرم دئے پرگٹائیآ۔ تئیس آد توں اک اکو تہاڈی اکائی، ایکا روپ نظری آئیآ۔ صفرے والی ودھے نہ کوئے دہائی، دہائی دا سینکڑا سینکڑے دا اوکڑ اکو لینا بنائیآ۔ جیہڑی سکھیا اٹھاراں دھیائے گیتا رہی سمجھائی، ار جن داناتا بدھاتے نال جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا میلا میل ملائیآ۔ کرشن کہے ار جن سُن اگمی بات، تئیتوں دیاں سمجھائیآ۔ کلجگ انتم مار جھات، بن اکھاں اکھ اٹھائیآ۔ جس ویلے ست دھرم نے پاؤنی وفات، مُردا ہوئے لوکائیآ۔ بھائی بھائی وچ نہیں رہنا اتفاق، گھر گھر وچ ایہو ہوئے لڑائیآ۔ کوئی سنت فقیر وِرا جاوے جاگ، جس دے اندر رحمت آپ کمائیآ۔ بھجے پھرن پتلے خاک، دہ دشا پئے دُہائیآ۔ بنا پار برہم پتپر میثور سانجھا کرے نہ کوئے اتفاق، انتر آتم میل نہ کوئے ملائیآ۔ دُنیا رووے اندریاں دے گھاٹ، منزل کُے نہ کسے واٹ، سیجا سوہے کوئی نہ کھاٹ، جگت نوآ ہووے ناٹ، سوانگی دا سوانگ سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ ایہہ کھیل ہونا تماش، دین مذہب کرن پسچا تاپ، حقیقی کلمہ بھلے جاپ، نو نو چار ودھے پاپ، ونڈ پے جائے بُت خاک اللہ واہرُو رام نام رادھے کرشن دی آپس وچ پئے لڑائیآ۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سہم اک سنایا۔ ارجن کہے دیناں ناتھ کی جھٹرا پئے نام بھگوان، کچھ میٹوں دے جنایا۔ بھگوان کہے نہ ہو خیران، بن اگھاں دیاں دکھایا۔ جاناں چر کجگ وچ ساری سرشٹی دی درشٹی اک بھگوانت نوں نہ سمجھے اپنا کاہن، اوناں چر جیو جنت سکھ کوئے نہ پانیا۔ اوہ سب دے اندر وسیارام، جو دیوے حق پیغام، جس دا پیغمبر نور نشان، نشانیاں دے نشانے دے بدلایا۔ اوسے نوں کہنا مہندی امام، اوسے نوں کہنا نہکنک بلوان، اوسے نوں کہنا کلکی اوتار نوجوان، جس نوں جنمے کوئی نہ مایا۔ اوس دا کھیل ہونا مہان، جس نے دین دُنی دا بدل دینا ودھان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اوسے نوں سیس نوانیا۔ اوس نے سب دا سانجھا کرنا اک میدان، مدت دے وچھڑے لینے ملایا۔ سارے سنت بھگت انج اوسے اکال پُرکھ دا کر دیو اعلان، جو علامت کوڑ دی دے گوانیا۔ ایہہ دین آئے فرمان، مئی جی پیدل چل کے پنڈھ مکایا۔ سنت کرپال سنگھ جی بڑے جودھے بلوان، جنہاں نے سوربیرتا وچ اپنا قدم لیا اٹھایا۔ کی ایدھر آچار یہ شاستری جی ویکھن کھیل مہان، دواپر دا لیکھا رہے سمجھایا۔ اگے کوئی نہ بنیو نادان، نیرہن نہ کوئے اکھوانیا۔ سارے سوربیر ہو کے جودھے ہو کے آو وچ میدان، دھرم دی چنڈی اپنے ہتھ اٹھایا۔ ساڈا ساریاں دا ساچا اک اسلام، کادیاں دا ہنئے سندیشہ دے کے گیا پیغام، پرگنا بٹالا اک درڑایا۔ ویکھیو کتے گر اوتار پیغمبراں نوں کر نہ دیو بدنم، منمت داراہ چلایا۔ ایہہ سنت سجن جگت دی میٹن اندھیری شام، شمع دیپ کرن رُشانیا۔ آو مل کے سارے پیو حقیقی جام، جس دارس نشہ اتر کدے نہ جایا۔ ایس یدھ وچ سنت کوئی کرن نہیں آئے قتل عام، قاتل مقتول روپ نہ کوئے وٹایا۔ سارے سکھ نال آتما پر ماتما دا سانجھا کرو گیان، جس نوں سوہنگ کہہ کے آد جگاد جگ چو کڑی رہے گانیا۔ کسے در ہو یو نہ کدے غلام، ایکا پر م پُرکھ پتا پتر میثور نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر در گاہیا۔ یدھسٹر کہے دس کرشن بھگوانت، تریلوکی ناتھ تیری سرنایا۔ کی اگلا ہووے منت، پڑدا دے چکانیا۔ کرشن کہے سُن پر بھو دے سنت، تیتوں دیاں سمجھایا۔ ہن دواپر ہو یا انت، کجگ اگے اگھ گھلایا۔ صدی چو دھویں کوڑا و جنا ڈنک، پیسویں نال ملایا۔ بودھ اگادھا رہے کوئی نہ پنڈت، بدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ گڑھ ہووے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھو نہ کوئے گھلایا۔ بن اکھراں توں میری ایہہ سند، جیہڑی ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا گھلایا۔ یدھسٹر کہے

کرشن لکھ دے تحریر، اکھراں نال بنت بنائیا۔ کی کھیل ہووے بے نظیر، میٹوں دے سمجھائیا۔ کرشن کہا ایہہ بنا مُصوّر توں کھچن والی تصویر، جس دا نقش سکے نہ کوئے بنائیا۔ جس دی مریدا اوسے نے کلج کرنا تعمیر، طمع وچ جگت دینا بدلایا۔ من پاتشاہ تے خواہش بنا وزیر، پنجاں تئاں اُتے حکومت دینی چلایا۔ ہنگتا دی پرگٹ کر شمشیر، گھر گھر جھگڑا دینا پائیا۔ حضرت موسیٰ دُھر دے کلمے دی دسنی تدبیر، طریقہ نبیاں والا جنایا۔ سارے من لو اکو پیر، پیغمبراں دا پیغمبر نظری آئی۔ کی کھیل ہونا آخر نانک گوہند دے کے گئے گواہیا۔ جے یُدھشٹرا چٹے اُتے کالی پا دیاں لکیر، اوس نوں سکے نہ کوئے مٹایا۔ سدا رمرزاں والے ہندے فقیر، فقرے پڑھے کم کسے نہ آئی۔ ایہہ دھرم دا یدھ کوئی نہ ہوئیو دِگیر، حوصلے اپنے لو ودھایا۔ ہتھ وچ کوڑی رہے نہ کوئے زنجیر، شرع دے سنگل دینے تڑایا۔ اک روپ ہو جاو شہنشاہ پاتشاہ مُفلس تے فقیر، امیری غریبی کسے نال نہ جائے پرنائی۔ سانڈھوواں والی رکھیو نہ کوئے تقدیر، ناتا اکو نال گنڈھایا۔ جے اوہ مل جائے پھیر منزل ملے آخر، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ کایا دے اندر من دے نفر سارے دسن حقیر، حکمت چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا پڑدا رہیا اٹھایا۔ ارجن کہے کلج وچ کون بنے رتھوہی، جن بھگتاں رتھ چلایا۔ ترلوکی ناتھ کہے جو کاہناں دا کاہن بے پرواہی، جس دا روپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئی۔ سدا سبجگ تریتا دوپر جس نے بدل دتی شاہی، اوہ انتم کلج دیکھ دکھایا۔ نہ اوہدا پتا نہ کوئی مائی، جننی گود نہ کوئے اٹھایا۔ اوہ کھیلے کھیل دُھر درگاہی، جلوہ گر نور رُشنائیا۔ اک اگلا بن کے پاندھی راہی، لوک پرلوک طبقات سبق اک سمجھایا۔ ایہو جہا پچھے کوئی نہیں ہو یا رتھوہی، جو کایا مندر اندر وڑ کے پنجاں تئاں دارتھ دئے چلایا۔ ترے گن مایا اگے بھجے آپے واہو داہی، نیر نین اگھ شرمایا۔ جیسہڑی منزل کسے ہتھ نہ آئی، اوہ پر بھو کرپا کر کے بھگتاں دئے دکھایا۔ پھر سارے کہن حق خدا تیرا نام دُہائی، تیرا ڈھولا اکو گایا۔ دیکھیو کتے ہو نہ جائے جدائی، جدا دا خدا مالک نظری آئی۔ تہاڈے اندر پریتی ہووے اگے نالوں دُون سوائی، جس دا انکڑا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سنت سہیلے سارے کہندے اسیں بھائی بھائی، جے اندروں ہوئے دا بوٹا پُٹ دیو باہر کڈھ دیو پینکڑائی، رحمت آپے دئے کمایا۔ کیونکہ سب دا اکو سانجھا ماہی، جو مُجبت محبوب اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سمیلن ساچی سبھتا دئے وڈیایا۔ رتھ کہے میٹوں کون چلاؤندا، واگاں گھوڑیاں ہتھ رکھایا۔ چار گنٹ دے وچ بھواؤندا،

گیارا نظر کسے نہ آیا۔ استر شستراں توں بچاؤندا، تیر پوہ نہ سکے رآیا۔ بھگتاں دی پریتی دے ڈھولے گاؤندا، مکٹ بین کول نین بن بندرا نواسی مٹھرا دا
 ساتھی سو بھاپایا۔ جس دی کلا کسے نہ جاتی، دریودھن ورگے بن گئے گھاتی، اوہناں سمجھی نہیں بناس والی پاتی، پترکا دا پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ ایہو کھیل پُرکھ
 ابناشی، جیہڑی جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آیا۔ ارجن اوس ویلے جیہڑا منوں سچے سنگر دی آکھی، سو خوشیاں وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ باقی سب نوں دسے رین
 اندھیری راتی، نرگن نور نہ کوئے رُشٹایا۔ ساریاں لہجنا کتھے پیالہ دیون والا ساتی، جو نام صراہی دے اٹھایا۔ جن بھگت کہن جے کرپا کرے اپنا میل کرے
 اتھائی، اتھائی اپنے نال ملائی۔ دین مذہب ذات پات اوج نیچ راؤ رنگ شاہ سلطان راج راجن کھتری براہمن شودر ویش، چارے کھانی انڈج جیرج اتھج سیتج
 چارے بانی پراپسنتی مدھم بکھری، چارے وید اوسے دا بھید، انجیل قرآن اوسے دا نشان، جس دا نشانہ سارے مکن تھاؤں تھانیا۔ اک سندیشہ سُنو سِری
 بھگوان، جو سب نوں رہیا سٹایا۔ دیکھو کتے اندروں رہو نہ کوئی بے ایمان، من شیطان اپنا داؤ نہ سکے لگایا۔ ساچے سنتاں دا کرو چرن دھیان، جتھے ملے نام
 ندھان، منزل حقیقی پہنچو آن، جتھے لاشریک سو بھاپایا۔ نہ اوتھے چلہ نہ تیر تے نہ کمان، نہ کوئی جودھا سورپیر بلوان، نہ کوئی کھڑگ کھنڈا چمکے وچ میدان،
 آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو ساچا نام، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں سنتاں دے چرناں دے تھلے جھکدے زمیں اسمان، اوتھے پینڈے مکدے جگت جہان،
 جہالت رہن کوئے نہ پانیا۔ سارے اپنا اک بناؤ سانجھا ودھان، جس دی ترمیم آگے نہ کوئے کرائیا۔ اپنے نسچے نال ساچی بدھی نال انجھوتا نال اُس نوں کرو
 پروان، من دی وچار آگے نہ کوئے رکھایا۔ پھیر سفل ہووے تے سفلتا وچ بنو بلوان، بل اپنا لینا پرگٹایا۔ جے رتھ توں اتر کے ارجن اپنا نہیں کیتا دان،
 دان دا مالک اپنا کھیل آپ کھلایا۔ سارے اٹھے ہوئے آن، اکر تا وچ متر تا وچ ساچا ساتھی بیٹھے بنایا۔ ویشیش ویدیا سریشٹ بدھی من کلپنا دوش بھادنا راج
 اوہ سانجھا ہووے گھمسان، جودھے سورپیر اندرے اندر لڑدے نظری آیا۔ جنہاں نوں اک اُتے وشو اش، جس دا نور سرب پرکاش، آد جگاد سدا ابناش، جنم
 مرن وچ نہ آیا۔ اوس پر بھو دی ایکتا واسطے جنہاں نوں منظور ایہہ ودھان، اوہ ہتھ کھڑے کرو نوجوان، پرستاو پاس کر کے ریشیاں نیاں دے آگے دیو
 لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاستری جی تہاڈے رتھ دا دیکھ رستہ، بھگوان بھگت ملن دا مارگ سستا، ٹکیاں والی

بھیٹ نہ کوئے چڑھائیا۔ اندر وچار پیدا کر لو پر بھو دے ساچے جس دا، نیتز لوچن دیدار کر لو اوس دوار نیتز اکھ دا، جس وچ پر تکھ ملے بے پرواہیا۔ جیسہڑا خوشیاں وچ ہندا، پریمیاں کولوں کدے نہیں نندا، جد ویکھو کایا مندر اندر وسدا، آتم دی سیجا رہیا ہنڈھائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ منارا کدے نہ ڈھٹھدا، چھپر چھن نہ کوئے بدلایا۔ اوتھے اکو دیک جگدا، جگگ جوت کرے رُشائیا۔ اوتھے کی کروگا شاستری جی بھامبر اگ دا، جتھے امرت دی برکھا رہیا لایا۔ تئیں نظارہ ویکھو اچ دا، گھنگھور گھٹا چاروں کُنٹ چھائیا۔ ایٹھے سنت فقیر مُنی مالک محبوب جنہاں دے ہر دے اندر وسدا، بیٹھے سو بھاپایا۔ نظارہ لے لو اوس رس دا، جس رستے وچ جانیاں آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ گر گھو ڈکھ وندو ٹہنی نالوں سکے ککھ دا، درد ویکھو وچھوڑا تلو آتما دا پر ماتما نالوں رہنا وکھ دا، دکھری وند نہ کوئے وندایا۔ آگے ہن وقت بناو سچ دا، بھانڈا اُچھٹ جائے کایا ماٹی کچ دا، منو آدہ دشانہ پھرے نچدا، ست دارستہ لینا اپنایا۔ ایہہ سمیلن ست دھرم یگ دا، جو پینڈا مُکاوے اُپر شاہ رگ دا، جتھے امرت سوما وگدا، سکھن ٹیڈھی بنک راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ ویکھو کتے ایٹھوں جا کے گھر روپ نہ بن جانیو گت دا، ہنساں دے ہنس نظری آئی۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں الپگ دا، سورا سر بگ سب نوں دے وڈیایا۔ تساں فیصلہ کرنا اساں جھگڑا چھڈنا مذہباں والی حد دا، حدود وچ رہ کے اپنا آپ بند نہ کوئے کرایا۔ اوس انامی دھام دے مالک ند دا، جو ناد کایا مندر اندر رہیا سناپا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کجگ نرگن سرگن نرکار ساکار پریم پیار پریتی مُجبت وچ اپنے آپ نوں آتما دے روپ وچ پر ماتما ہو کے لہدا، اپنا آپ اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس دے ہتھ وڈی وڈیایا۔ رتھ کہے میں بڑا بھج بھج ٹھٹھا ٹھٹھا دوڑ، ادھر ادھر چکر لایا۔ رستہ مارگ رہیا نہ کوئی سوڑ، کیوں میرا تھو ہی رتھاں دا مالک نظری آئی۔ جدھر دیکھاں ادھر جائے بہر، بنا رتھ توں اپنا رتھ وکھرا لے چلایا۔ اوہ کوئی کور وکشیتر والا نہیں جوہر، پانی والا تالاب نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ دھر دا کاہن نوجوان نرگن داتا پُرکھ بدھاتا تہاڈے کایا مندر اندر جاوے بہر، جتھے پنچ تت دا جھگڑا سکے نہ کوئے مُکایا۔ ذرا تک کے ویکھو نال غور، کون تہاڈے مندر پاوے شور، اندھیرا گھور کون کرایا۔ جے بھگتو تئیں سمجھو اسیں ہور تے پر ماتما ہور، ایہہ بات پُرکھ اکال کدے نہ بھائیا۔ سنت سچن میت مُرارے سب نوں دیون آئے سوغات، لیکھے لا لو اچ دی رات، آگے خوشیاں والی ہوئے پر بھات، پر بھاتی دی

سوغاتی تہاڈی جھولی پائیا۔ ساریاں دی سانجھی اک بات، طلبے بن کے ہتھ پھرو قلم دوات، سانجھے نام دی پٹی لکھو ساکھیات، اساں دُئی دَویت کرنا ناس، اِکو نوُر ویکھنا پرکاش، جو ایٹھے اوٹھے دو جہان دیوے ساتھ، آتما دا رتھواہی پر بھو رگھناتھ، جس نوں بھگت راجا رام گیا سمجھائیا۔ ہُن اگے رہن نہیں دینا کوئی اختلاف، سنت ساجن پچھلیاں کیتیاں دی پر بھ نوں مل کے سب دی خطا کرن معاف، بھل اگے نہ کوئے کرائیا۔ سارے پر بھ دے پیارے بن کے دس دیو اسیں وی سارے سادھ، سادھاں دی سادھنا نال متا آپ لیا بنائیا۔ اک نوں لو ارادھ، جس نوں رادھے سوامی کہہ کے رادھے کرشن کہہ سارے رہے منائیا۔ اوہ آتما پر ماتما جس دا سدا جڑیا رہے نات، آتمانا لوں ہوئے (نہ کدے جدائیا)۔ جے اندر وڑ جاؤ مندر چڑھ جاؤ نرکھر اکھر پڑھ جاؤ پھیر تہاڈی سمجھ وچ آئے کہ ساڈی کدے نہ ہوئے وفات، آتما مرن جمن وچ نہ آئی۔ تہاڈا خدا پاک، تسیں وی ہو جاؤ پاک، من لو اِکو باپ، جس وچ مزہ سچ چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سب دا رتھ، جو لتاں پیراں نال رہیا نٹھ، نیز اشاریاں نال اپنی کروٹ لئے وٹ، راساں من دے ہتھ پھڑائیا۔ ہُن سنتاں مہاتما کیتا اِکھ، مُنی سُشیل کمار کہا اپنے بھاشن وچ اوہ سنت دا سرُپ اِکو جٹ، جو سدھا سادھ نظری آئی۔ سب دے اگے جائے ڈٹ، سور پیر آپ اِکھوائیا۔ سنت مہاتما نوں اندر وڑ کے دیوے دس، سچ نال سمجھائیا۔ انھاں ساریاں نوں کر لو وِس، واسطہ اِکو نال جڑائیا۔ پھیر کہینے شاستری جی سری بھگوان ضرور بھگتاں دا چلائے رتھ، رتھواہی ہو کے بھگتاں دا بیڑا پار کرائیا۔ بھگتو تسیں وی جاؤ اگے ڈٹ، آکڑ نال پر بھ نوں دیو سنا ئیا۔ جے اسیں تیرے تے توں ساڈا کیوں ساتھوں رہیا نٹھ، نیز اِکھ نین شرمائیا۔ اسیں تینوں گایے بن کے بھٹ، توں کروٹ نہ سکیں وٹ، برہو دالا کے پھٹ، وچھوڑے وچ تڑپھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رتھ دا مالک اِک بنائیا۔ رتھ کہے میرا مالک کون، کون رہیا چلا ئیا۔ جس دا لیکھا پانی پون پون، پار برہم بے پروا ہیا۔ جو دُشٹ سنگھاری بنیا رام روں، نرگن سرگن کھیل کھلا ئیا۔ جس دی مچھ داہڑی تن وچ نہ کوئی دھوون، دھرم دوارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جگ جگ اُجڑیاں آئے وساؤن، وچھڑیاں میل ملا ئیا۔ سوئیاں سرتیاں آئے جگاؤن، نام ہلوانے نال اُٹھائیا۔ سچ دوارے آئے بہاؤن، مندر اِکو اِک دکھائیا۔ کوڑی کرپا آئے ڈھاہن، ہنکاری بُرج رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچا نام آوے جپاؤن، سندیشہ اِک سنا ئیا۔ روندیاں آئے ہساؤن، جس طرح مُنی سُشیل کمار جی ہس ہس

کے سب دی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رتھ دیکھے تھاؤں تھانیا۔ سری بھگوان کہے میں کلجک دیکھاں رتھ کیہڑا کیہڑا، چاروں کُنٹ (چاروں) اور دھیان لگائیا۔ جدھر تھان اُدھر مندر مسجد شو دوالے مٹھ دے سے جھیرا، جھگڑا رب دے نال رکھائیا۔ وہ دشا ہووے میرا میرا، تیرا راک نہ کوئے الایا۔ مایا متا پایا گھیرا، گھرنا وچ لوکائیا۔ چار کُنٹ وہ دشا تکیا منزل منزل پایا پھیرا، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ بہتیاں وچوں تھوڑیاں سنتاں نے نیاں نے ریشیاں نے صوفیاں کیتا جیرا، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ دھرتی دا کھلا کرنا دیہڑا، وچوں حد بنے دینے باہر کڈھائیا۔ پھیر آپے رحمت دا مالک کرے مہرا، مہر دی برکھا دے لگائیا۔ اوہ سب دا مالک اک جو بھے دین والا رُپ سنگھ شیرا، شرع دا لیکھا دے مُکائیا۔ جس دے ہتھ حقیقی نیہڑا، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ مالوے والیو ذرا کھیل دیکھو کیراں، کرت کرم دے وچھڑے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رتھ دا رتھواہی داتا دُھر درگاہی نورِ الٰہی مُجبتاں وچ مجُوب، وسنہارا عرشِ عروج، عالیشان بے پرواہیا۔ رتھ کہے میں جانا کتھے، رستہ نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجک جیو پیراں ہیٹھاں دے، مایا متا موہ بھار اُٹکائیا۔ بڑے بڑے موٹے دُجیاں دی رت پی پی بھٹھے، اپنے آپ نوں بلوان رہے بنائیا۔ لڑدے پھر دے اُپروں پتھر اُٹے، مندر مسجد شو دوالے مٹھ انھاں پچھے ہوئے لڑائیا۔ دیکھو پریم پُرکھ سنت ساجن سارے مل کے ہن دین دُنی دے کڈھ دین سٹے، سٹیبازی رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دے لیکھے ہونے چٹے، کوڑی کرپا ہوئے صفائیا۔ مارگ لگنا سدھے، آگے ہونہ کوئے اُٹکائیا۔ خوشیاں وچ دو ہتھاں دے تالیاں نال پاؤ گدھے، گیدی نظر کوئے نہ آئیا۔ سنت کرپال سنگھ نے جنہاں دے انتر تیر نال ودھے، مُنی نشانہ پریم والا لگائیا۔ پر بھ ملن دی دسی بدھے، بدھنا دا لیکھا دتا گوائیا۔ اوہ بھاگاں والے کڈے، وڈے سور پیر بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے دکھائیا۔ شاستری جی آپ نے بھگت بھگوان دا کیتا بیان، پوتر رسنا نال صلاحیا۔ ایہہ جٹ دا ودھان، واحد نظری آئیا۔ جس دے نیاں ملے کلیان، کائنات کلیاں دی کلام وچوں پڑدا دے اُٹھائیا۔ دکھاوے اوہ نشان، جس نوں بے نشان کہہ کے سارے رہے سنائیا۔ سنت مہاتما مُنی اک پریم دالے کے آئے طوفان، کوڑی کرپا نوں دین رُٹھائیا۔ سور پیر بہادر بنو نوجوان، نام دا کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ تہاڈے اندر رہ نہ سکے کوئی شیطان، شیطان تے رحمان اک تھان کُن کدے نہ پائیا۔ تسیں ہن تلواراں میں سب دا سانجھا اک میان، میاں بیوی ونڈ نہ

کوئے ونڈائیا۔ دھرم سیاست سیاست دھرم دا رُوپ دھرم نشان، دھرم دی دھار دھرمیاں وچوں نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیآ۔ رتھ کہے میرا بھاؤندا ویکھو پھیا، چکر دھرت والا لگائیآ۔ کرشن کہے ارجن صدی ویہویں ویکھ کلج ڈولدی دے نیا، نوکا پار نہ کوئے کرائیا۔ سارے لبحن سچا سنیا، بھجن تھاوں تھانیا۔ بن سنت سنگر کوئی نہ پھڑے بہیا، انگ نال انگ نہ کوئے جڑائیآ۔ جدھر تنگن دھرم رائے کڈھی بیٹھا وئیآ، چتر گپت سب دا لیکھا رہیا سنائیآ۔ ارجن کہے بھگون کیہڑی گل کہیا، کہہ کے دتی سنائیآ۔ اوس ویلے کی توں وی لگ جائینگا گو سنیا، اپنی بنسری نام چھپائیآ۔ کرشن کہہ ارجن میٹوں اوہ سخیان و سرگنیا، جیہڑیاں وشیاں وچ ہلکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا سنائیآ۔ رتھ کہے میں کھادھے کئی چکر، چکرورتی دتے کھپائیآ۔ میرا لیکھا لکھیا نہیں کسے سطر، اک لکھ ستاراں ہزار سلوک سو بھانہ کوئے سنائیآ۔ میں رہیا خالی پھلڑ، پھوکڑ رُوپ بنائیآ۔ جو دھیاں نال جو دھیاں دی کرائی ٹکر، گھمسان والی لڑائیآ۔ کرشن دوارے گیا اڑے، اپنا پندھ مُکائیآ۔ جو کوئی میتھوں بھل ہوئی کاہن میرے سر اُتے مار تھپڑ، ہتھیلی پریم والی لگائیآ۔ میرے اُتے ہووے تیری مہر دا اثر، اُسر رُوپ رہن نہ پائیآ۔ سوہنا جیون ہووے بسر، زندگی وچ وڈیائیآ۔ کرشن کہہ او رتھا تیرے وچ اچے تھوڑی کسر، کسر اعشاریئے نال ملائیآ۔ جس ویلے کلج صدی چوڑھویں دُنیا دا خدانوں بھل کے ہون لگا حشر، ہستی جگت مستی وچ بھلائیآ۔ پھیر اوہ آپے لوے پکڑ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جس نے ترازو وچ نانک بن کے تولنا تکر، سرگن جوڑ جڑائیآ۔ گو بند دھار بنے رکھک، رکھشا کرے چائیں چانیا۔ جس ویلے آیا اوس دا وقت، اپنا نور کرے رُشائیآ۔ ساچا سندیشہ دیوے جگت، جاگو جاگو جاگو سویا رہن کوئے نہ پائیآ۔ اک دے کول اک دی شکت، اک شکت دے سارے بھگت، بھگتاں وچ ہوئے ویکت، ویکتی گت برہمت پاربرہم دی دھار پرگٹائیآ۔ ارجن کہہ بھگوان میرے نال لا شرط، کی پھیر وی آویں پرت، پھیرا پاویں اُتے دھرت، بھگتاں منظور کریں عرض، کرشن کہہ ارجن ایہہ اُس کاہن دا فرض، جو کاہناں دا کاہن نظری آئیآ۔ اوہ سب دی ونڈے درد، چھری چلن نہ دیوے کرد، کسے دا ہون نہ دیوے حرج، ڈکھیاں دی میٹے مرض، مریضاں دا ڈاکٹر اکو نظری آئیآ۔ ارجن کہہ پھیر کی ہووے فرق، کرشن کہہ اوہ دین مذہب دیوے ترک، سب دے کایا مندر اندر وڑ کے لوے پرکھ، پارکھو اکو نظری آئیآ۔ ساچے سنتاں بھگتاں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پروردگار

سانجھ یار ہو کے دیوے درس، درسی اپنا درس کرائیا۔ کھیلے کھیل عرش فرش، زمیں اسماناں اپنی کار کمائیا۔ سب دی میٹنہارا حرص، ہوس کوڑی دے مٹائیا۔ پورب دا لیکھا کسے دارہن نہ دیوے قرض، مقروض ہو کے سب دی جھولی دے بھرائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اسپرچ، اوہ پر ماتما نہ ناری تے نہ مرد، نہ میاں تے نہ بیوی سدا آد جگاد بے انت، مہما اکھ کھ نہ کوئے جنائیا۔ جس دے نور اُجالے ساچے سنت، جنہاں دا نشانہ اک بھگونت، دوجا راہ نہ کوئے سمجھائیا۔ ار جن کہا بھگون اوہ کیہڑا ہووے سمت، سماں دے مٹائیا۔ بھگون کہا ار جن جس ویلے گروآں دے چیلے ہون حرام نمک، سنگر دا بچن نہ کوئے کمائیا۔ سر شئی دی بدھی ہووے احمق، بھائیں کسے دی دھوتی ہووے بھائیں ہووے تہمت، بھائیں ہووے بودی بھائیں منگ کے کھاوے روزی، بھائیں داہری کھلی چھڈ کے کہے میں پر بھ بڑا موبجی، پر بھ جنہاں چہ اندروں نہ دیوے سو جھی، بدھی کم کسے نہ آئی۔ ار جن دُنیا ہونی ہوئے دی روگی، ترشنا ہونی بھوگی، کوئی وِلا دے سے جوگی، جو منہ اُتے پٹی بنھ کے پئیداری دا لیکھا دے مٹائیا۔ کسے نے بنھنی تیر لنگوٹی، کسے نے چڑھنا اُپر چوٹی، کسے نے ہتھ وچ پھڑنی سوٹی، کسے نے دسنا دکھاواں نرمل جوتی، کسے نہ کہنا میں مالک سارے لوک پر لوکی، کسے نے پڑھ سناونی پوتھی، کرشن کہا ار جن جس نے اک ست دی وچار سوچی، سو سنت ملے بھگونت جس دا سنجم اکو نظری آئی۔ کئی ہوئے جوگی، کئی ہوئے سنجوگی، کئی ہوئے وجوگی، کئی ہوئے بھوگی، کنیاں چلاوے خانے مودی، کئی اکھواوے بیدی سوڈھی، جنہاں چہ اندروں کول دی کھلے نہ ڈوڈی، امرت بوند سوات نہ پہنچی سو جگت واسنا دا شوقی، اوہ شوقینی کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پھپھ کہے میں پھر دا پھر دا گیا گھس، میری کھل دتی لہائیا۔ کرشن کی توں میدتوں بھگوان رہیا دس، پڑدا دے اٹھائیا۔ ترلوکی ناتھ کر کے اپنی پٹھ، پچھا لیا بدلایا۔ ہتھ دی دکھا کے گٹھ، سوا دتی ودھائیا۔ بے اک بچن رکھیں چت، چت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ اوئے رتھا بنا بھگون توں پکا سمجھیں کوئی نہ مت، ار جن ورگے پلو گئے چھڈائیا۔ بے کرنا سکھنا تے سکھو اک دا ہت، جو ہنکاری آپ اکھوائیا۔ جیہڑا پرگٹ ہووے نت نوت، جگ جگ ویس وٹائیا۔ راتی سٹیاں دے جاگدیاں، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ اپنے نام دی مارے کھچ، باہروں ڈنک نہ کوئے وجائیا۔ رتھ کہندا بھگون اپنے پیار دی دے اک چٹ، چٹھی میرے ہتھ پھڑائیا۔ کرشن کہا ویکھیں کتے بھل کے نہ دیویں سٹ، مٹی خاک وچ رلائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا گھلایا۔ پہیا کہے میں رہیا بھوندا، اپنا پنڈھ مُکایا۔ توں ہی توں ہی رہیا گاؤندا، اِکو راگ سُنایا۔ چرن دھوڑی رہیا نہاؤندا، دُرمت میل دھوایا۔ جس ویلے ویلا وقت آیا میرے گوں دا، میں کہہ کے دتا سُنایا۔ اے کرشن کی بھلیکھا پاپس اپنے ناؤں دا، نام صفت والا بدلایا۔ کی جھگڑا کئے تن وجود گراؤں دا، تن ماٹی والا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اِک سُنایا۔ او رتھ، بھگوان دُھر دا سدا عدلی، عدل انصاف اِک کرایا۔ جگ چوڑی پوری کرے مزلی، منزل سب دی ویکھ وکھایا۔ دین دُنی دی کرے بدلی، بدلہ اپنے ہتھ جنایا۔ جس ویلے کلجگ مایا ممتا موہ وڈھ گئی، کوڑی کریا ہوئے ہلکایا۔ پھیر اوہ پر م پُرکھ پر ماتما نرگن رُپ آوے جگ لئی، جس وچ جاگرت جوت بن ورن گوت سنت فقیر کرن رُشَنایا۔ ابناشی کرتا جد آوے تے بُجھاؤن اگ لئی، اگلا مارگ اِک پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اِک سمجھایا۔ پہیا کہے میرا اپنا آپ ہو یا چور، ساڑ کے چورما دتا بنایا۔ یڈھ دی اگ نے کیتا منور، مُنگھاں نے مُنگھتا دتی مٹایا۔ دریودھن دے ہنکار مچایا فٹور، فتویٰ کرشن نے دتا لایا۔ ایہہ یڈھ ہو یا ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھایا۔ رتھ کہے پر بھو میرا کی قصور، بھگت بھگوان نوں چک میں بھجیا واہو داہیا۔ کرشن کہا رتھا جنہاں دا میں ساتھی اُنھاں دا ڈوب دتا پور، اپنا بھیو نہ کسے گھلایا۔ بھانے اندر تحم اندر سب نوں ہونا پئے مجبور، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ سماں بدلنا پر بھ دا ایہہ دستور، سدا سد اپنی کار کما یا۔ اوئے رتھا، اگے ہور اِجے اوس پر ماتما داناں ہوئے مشہور، اونوں اللہ کہہ کے سارے ملاح لین بنایا۔ نانک نرگن سرگن ہونا نور، ستنام دے درڑایا۔ گو بند ست دھرم وچ بھر پور، فتح ڈنکا دے سُنایا۔ پھیر کلجگ وچ ودھنا کوڑ، مورکھ موڑھ بنے لوکایا۔ اُس ویلے حقیقت دے مالک نوں اپنی سرشی دی درشی نوں اِشی بن کے ویکھنا پئے ضرور، پورب لہنا دے چکایا۔ ساچے سنتو بھگتو گرگھو پریسو پیاریو تہاڈے اندر اِکو اُس دا نور، جس نور نال ایس تن وچ ہووے رُشَنایا۔ اِج دا پیار مُجت وچ سارے کرو منظور، منظوری وچ وے ودھایا۔ سنت مہاتما رشی مُنی صوفی آچاریئے جو اِکٹھے ہوئے پینڈا مار کے آئے دُور، دُور دُراڈا پنڈھ مُکایا۔ ایہہ اوسے دی دھوڑ، جو دھوڑی ٹکے سب نوں دے لگایا۔

ویکھیو کوئی بنے رہو نہ مور کھ موڑھ، اندھ اگیان اندروں دینا کڈھائیا۔ پھیر ساریاں دے بختے جان قصور، پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی پروردگار سانجھا یار ولی اللہ
الہی نور یا مبین کہہ کے سب دا شکر منائیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دین دُنی دا ناتا ہووے اک، ایکا مل کے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے گئے بھوکھ، پیشینگوئی وچ منائیا۔ سب دا سانجھا یار ہر کرتار پئے
دس، دہ دشا کرے رُشائیا۔ میل ملائے ہندو مسلم سکھ عیسائی من دی واسنا جت، کلپنا کوڑ دے مٹائیا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں سب دا لہنا دینا لئے نچھ، بچیا
کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا آپ رہیا منائیا۔ سانجھا ناتا ہووے جگ، جگ جیون داتا آپ کرائیا۔ اوچ نیچ سارے
سد، شاہ سلطان نال ملایا۔ تن دیاں ونڈاں والا رہے نہ کوئے اڈ، وجود دا جھگڑا دے گوائیا۔ دین مذہب دی توڑ کے حد، گھر اکو رنگ دکھائیا۔ جس گھر آتم
پر ماتم دوویں رہے وس، مندر ساچا سو بھا پائیا۔ اوتھے ویکھن والی وی اکو اکھ، دو نیناں راہ نہ کوئے تکائیا۔ پریم پیار دا ہووے جس، سو ہلا اکو ڈھر درگا ہیا۔
جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دا ساچا راہ چلائی۔ ست دھرم دی ساچی شادی، نام شادیا نے وچ کرائیا۔ پریم پیار دا سب دے اندر
بیٹھا راگی، انراگی اپنا تال وجائیا۔ جنہاں دی اندروں سرتی جاگی، مایا ممتا موہ گئے مٹائیا۔ اوہ بنیا پریم ویراگی، ویری کوڑے باہر کڈھائیا۔ دُرمت میل دھو
کے داغی، پتت پُنت اکھوائیا۔ آتما آتما جے اک دوجے دا بنے سماجی، پھیر جھگڑا ت رہے نہ رایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سارے کرنے آنڈھی
گوانڈھی، ہمسائے کر کے دینے وسائیا۔ سب دے کایا مندر اندر نام ندھان واڑ کے ڈھاڈی، ڈھولک پریم دینی کھڑکائیا۔ رسم رواج اندر ویکھو انھاں نال کوئی
نہیں جانجی، بندھو سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ دروپتی کہا میری کرشن بنا پت جاندی، پنچے پانڈو ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ جنہاں دی انتر آتما اکو اوٹ تکاندی، دوجا
راہ نہ کوئے دکھائیا۔ سو مُجبت وچ سچ پریتی وچ ہووے باندی، بندنا کر کے سیس نوائیا۔ رت سہنجی ہووے ٹھانڈی، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ توں میرا
میں تیرا جگت و ہار وچ جے پتی ہووے گاندی، پتی وی اوہو راگ الایا۔ ایہو کھیل دھراں دی، جو آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دا سانجھا راہ چلائی۔ اکتھے ہو جاؤ کھتری براہمن شوڈر ویش، ذات پات دا جھگڑا رہے نہ رایا۔ عیسائی مُسلم متوکلے والی ہدایت، جو حضراتاں کری پڑھائی۔ جے مُرشد مُرید اُتے کرے عنایت، رحمت اک کمائی۔ دھرم دی کرے آزمائش، پرچہ نام رکھائی۔ سانجھی بناوے رہائش، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ جگت وند نہ کوئے وندائی۔ پھیر کرپا کرے نہایت، مہربان اپنا رنگ رنگائی۔ جن بھگتو آگے سچ دی اُتے پیدائش، مورکھ موڑھ جنم نہ کوئے پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک پرگٹائی۔ ویکھو اکتھے ہو کے نیچ اُتے، ذات پات بھو بھاؤ دینا مٹائی۔ ساچے پریم دی سمجھو سوچ، جو سنجم دے پرگٹائی۔ دھرم دکھاؤ چارے کوٹ، اُتر پورب پچھم دکھن ڈنک وجائی۔ سب نے اپنے اندروں کڈھنا جھوٹھ، متا موہ دینا گوائی۔ ست دے سچ دے بن جاؤ سپوت، پتا پُرکھ اکال اکو لینا مٹائی۔ اپنے آپ نوں لو بوجھ، جو بُجھا دیک دے جگائی۔ کوئی بھو نہ رہے گوجھ، پڑدا بجر کپاٹ اٹھائی۔ سنگر کول اکو شبد جو دو جہاناں دوت، دُتیا بھاؤ دے گوائی۔ تہاڈی اکو منزل اکو مقصود، اکو محفل سو بھا پائی۔ بے شک تہاڈا دکھ وکھ تن وجود، اندر اکو نور رُشنائی۔ سارے اوسے دی بخشش دا سمجھو کلبوت، جو پنج تت دے وڈیائی۔ سماج وچ راج وچ رواج وچ جن بھگتو تہاڈا دینا اوس ثبوت، جس نوں ثابت کر کے دے دکھائی۔ سب دی توڑ کے حد حدود، بنا گرنٹھ بنا پنتھ بنا ویدی بنا منتر بنا پُران بنا انجیل کر تعمیل، تعمیر نوں رہیا بنائی۔ جس دی کھیل کوٹن کوٹ اگت سہنس، سنا سب دا دے مکائی۔ کھتری براہمن شوڈر ویش وشو بن جاؤ اک سربنس، گنبہ کائنات اک اکھوائی۔ گرگھ گرگھ ہو جاؤ ساچے ہنس، بدھی کاگ دینی گوائی۔ اک سمجھ لو انک، کایا ویکھو دوارا بنک، جتھے بیٹھا نرلیپ اٹنک، وجائے سچ نام دا ڈنک، کرے کھیل بار انک، انک کل دھاری اپنی کار کمائی۔ جس نوں لہجہ پھرن اننت، کھوجدے پھرن سادھ سنت، رسنا جہوا گاؤندے پھردے منت، سو سوامی صاحب بے انت، بے پرواہ اک اکھوائی۔ سب نے دھرم پُجاری بن کے بدھی دے بننا پنڈت، من دی کرے نہ کوئے پڑھائی۔ گڑھ توڑ دیو ہوئے ہنگت، بن جاؤ ساچی سنگت، جس سنگت وچ اکھ نال اکھ نہ کوئے رلائی۔ اک دی کرو منت، جو سب نوں دیوے ہمت، تہاڈی وسیع ہو جائے سمت، سیما وچ تہانوں بند نہ کوئے کرایا۔ ویکھو کسے دے کدے نہ بنیو بندک، من دی کلپنا وچ کوئی نہ کریو چنت، چنتا غم نیڑ کوئے نہ آئی۔ وکار وچ شرع وچ شریعت وچ اصلیت وچ نوعیت وچ ولدیت وچ اقلیت

وِچ کدے نہ کریو عِلّت، عالما وِچ فاضلاں وِچ ودواناں وِچ وِگیاناں وِچ گیاناں وِچ دھیاناں وِچ مہرباناں وِچ شاہ سلطاناں وِچ نمرتا وِچ اپنا جھٹ لنگھایا۔
 منٹھ منٹھ مانو سمجھو نہ کوئی بیگانہ، سب دے اندر اِکو وسے بھگوانا، جو سب دا مالک اکھوایا۔ تہاڈے ہتھ پھڑاواں دھرم دا نشانہ، جو جھوٹے وِچ جہاناں، جس
 نوں دین مذہب کرن سلما، اگے سماں ہونا ہور روانہ، مستی وِچ بھگت ہوئے دیوانہ، دیوانی دا لالچ رہن نہ کوئے پانیا۔ سُنو سچ دا سچ فرمانا، تہاڈا بھگتاں والا
 ودھانا، وحدت وِچ عبادت وِچ صداقت وِچ رفاقت وِچ لیاقت وِچ مزاہمت کوڑی دینی کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دینا
 اِک جنایا۔ ست دھرم دا اپنا لو رستہ، رہبر اِکو اک منایا۔ پچھلیاں ریتاں دا بٹھ دیو بستہ، سارے مل کے اگے ودھو چائیں چانیا۔ پر بھو دا پیار بڑا بے سستا،
 پیسے ٹکے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جیہڑا تہاڈے اندر سدا وسدا، او سے نوں اندر لینا ملایا۔ پھیر نظارہ لو اُس اگھ دا، جو اکھراں توں پرے کرے پڑھایا۔ جس
 گھر محبوب تہاڈا وسدا، پاربر ہم پتہر میثور نور نورانہ نور کرے رُشنائیا۔ اوتھے جھگڑا نہیں کوئی رہنا الگ دا، وکھرا گڑھ نہ کوئے سہانیا۔ اِکو دیکھ جوتی جگدا،
 سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ سو مالک تہاڈے نال سدا چھدا، جگت نین ویکھن کوئے نہ پانیا۔ اوہدا نور نورانہ جوتی جوت جگدا، جاگرت جوت سب دے کرے
 رُشنائیا۔ اُس دے کول سچ جُبت پریم دارنگن رنگدا، لاری اِکو اِک اکھوایا۔ اوہ اِشان کرائے آتم سروور جمن سستی گوداوری اگئی گنگ دا، جتھے تیر تھ تھتاں
 دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پھیر سکھ لو اوس اند دا، جو نجاند نچ آتم وچوں پرگٹایا۔ جن بھگتو تہاڈا باہروں جوڑا دو تن دا، جگت گرہستی جوڑ جڑایا۔ جو پریم
 پریتی اندر ہنڈھدا، دھرم دا مارگ اِک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ست دھرم کہے پر بھو سُن لے میری گل،
 نیوں کے سپس نوایا۔ تُوں جگ جگ کریں ول چھل، اچھل اچھل تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل جل تھل، ہر گھٹ رہیا سماںیا۔ تیرا سندیشہ گھڑی پل، دو
 جہاناں حکم الاںیا۔ تُوں ساری دُنیا اندر فتور پوا دتا کولوں من، منسا دتی ودھایا۔ دُولیش دوت دئی فرقہ پرستی سنا کے وِچ کن، کائنات دا رُخ دتا بدلایا۔
 اگھاں والیاں نوں کر کے نیتر اٹھ، اپنا نور نہ کسے دکھایا۔ اگر تُوں ہیں ہنگ برہم، پاربر ہم ہو کے کیوں نہ برہم دا پڑدا لاہیا۔ میٹ دے ترشنا تم، تت اپنا
 دے سمجھایا۔ پون سواسی لیکھے لا دم، دامن پلو اپنے دے پھڑایا۔ چار ورنناں بیڑا بٹھ، چار گنٹ ایکا راہ چلائی۔ سچ پدارتھ نام دا دے دھن، جس نوں

ٹھگ چور یار لٹ کدے نہ جانیا۔ سب دا وجود ہڈ ماس ناڑی کھل، خلق دے مالک کیوں پلک دے پچھے بہہ کے اپنا آپ چھپایا۔ سچ مُجبت وِچ سب دا سینہ سل، تیر نرالا اک چلایا۔ ویکھ کوڑی کر یا کجگ کل، کل کاتی ہوئی لوکایا۔ سچ سنگھاسن اپنا مل، بے دردا دردیاں نال درد وندایا۔ مذہباں دی ویکھ ڈو نگھی ڈل، مُنہ دے بھار ڈگے بن تیری کرپا باہر نہ کوئے کڈھایا۔ سرشی دی درشی بن گئی جنگل جوہ اُجاڑ ویرانی جھل، تیری جھلک نظر کسے نہ آئی۔ جے ساچے سنتاں نال مل کے ساریاں دا سانجھا سوال ہو جائے حل، پھیر نمبریاں دے نمبر دین دی لوڑ رہے نہ رانی۔ تیرے پریم دا دیک جائے بل، آکاش پرکاش زمیں اسمان گگن گگنتر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء تیری ہووے رُشانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دا رستہ لینا اپنایا۔ ست دھرم کہے پر بھ کس بدھ دیویں سہیوگ، جگتی دے درڑایا۔ پُرکھ اکال کہے میں ساچے سنتاں دس کے اپنا جوگ، جو گیشراں لواں اٹھایا۔ جو میرے پریم دا آتم پر ماتم بھوگدے بھوگ، رس رسیئے دُھر درگاہیا۔ اوہ سندیشہ دیون لوک، لوکمت شنوایا۔ سب دا سانجھا اک سلوک، سوہلا دُھر درگاہیا۔ ساچے مندر جاو پنہج، جتھے منزل رہے نہ رانی۔ دین دیا لے خونت، خصم اکو اک وڈیایا۔ ست دھرم چلاوے راؤنس، چار ورنناں گنڈھ پوایا۔ گلوں شرع دا لاه کے توک، تلبہر کوڑا دے مُکایا۔ نسا موہ کڈھ کے کھوٹ، کھوٹے کھرے آپ بنایا۔ دُھر دے نام دی لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ دکھایا۔ جن بھگتو ویکھو سکتے پھسیو نہ ورن گوت، سچ دی گوت گوتم بدھ گیا سمجھایا۔ جن تخت تاج چھڈ کے پراپت کیتی اک نرمل جوت، جیسہڑی جوت سب دے وِچ سمائی۔ اُس نال مل کے سدا مانو اپنی مَوِج، مجلس پریمیاں نال بنایا۔ نہ پر ماتم نہ آتما دوویں ہوون کدے نہ فوت، تن وجود ناتا کوڑ خدایا۔ مچھ داہڑی کیس جنجوبودی دھوتی ٹکا تہمت سنت ویکھ نہ کریو ادوت، عداوت وِچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنایا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرا کیہو جہا چلے رواج، رواداری کہن کوئے نہ پائی۔ ابناشی کرتا کہے سب نوں اک دے کراں محتاج، لوڑ وند اک اکھوایا۔ پہلوں سچ دا پرگٹ کر کے راج، راجے رانیاں تختوں لاہیا۔ محبوب دا مُجبت والا تاج، مہر نظر اک ٹکایا۔ نام دا سچ تیار کر جہاز، لوکمت دیاں ٹکایا۔ توں میرا میں تیرا مار کے اک آواز، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ پھیر کھول کے اپنا آغاز، راز پوشیدہ دیاں جنایا۔ جنہاں دی لیکھے لگے نماز، نوازش وِچ اپنا رنگ رنگایا۔ جنہاں دا پورا ہو یا پوجا پاٹھ،

پٹھ اُنھاں دی ہتھ لکائی۔ جنہاں دا لیکھے لگے جوگ ابھیاں، ابھیاں میل ملائیا۔ جنہاں دے انتر سچ ویراگ، ویری دشمن لواں اپنائیا۔ جنہاں سب کچھ دتا تیاگ، ننگی پیریں بھجا واہو داہیا۔ اوہ سب دا سجن ساک، کرتا اک اکھوائیا۔ جس دی نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ سب دی سانجھی کر جماعت، نام اکھراک سنائیا۔ دھرم دی دے سوغات، کایا جھولی آپ بھرائیا۔ باہمی جوڑ کے نات، سگلا سنگ وکھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو ہو جائے سماج، سمجھ وچوں سمجھ لئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ وچ رنگائیا۔ ست دھرم کہے اے پر بھوکیوں تن وجود ناتا جڑدا، بھو دینا گھلائیا۔ کی کھیل سچے سنگر دا، ست ست نال ملائیا۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ لیکھا دھر دا، دھر مستک ویکھ وکھائیا۔ جو پریم وچ پیار وچ تن وجود وچ جڑدا، جوڑی جگت والی بنائیا۔ اوہدے اندر راگ اُتجے اوس سُر دا، جو سرتی ناد شبد نال وجے ودھائیا۔ اوتھے گھاٹا نہیں کوئی تھڑ دا، بھکھا نگانہ کوئے وکھائیا۔ ایہو کھیل دیوت سُر دا، مانس گرگھ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم وچ نیم اپنا دئے بنائیا۔ سچ دھرم دا کپھرا نیم، نمرتا وچ جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے دُشت دمن نے کیتا اُپر ہم، ہمت اک جنائیا۔ اوہ گوہند وچ پریم، جو شبدی روپ دئے سمجھائیا۔ جے کوئی اُس دا کرے دھین، دھیان وچ رکھائیا۔ مائی ہو کے رین، نمرتا وچ سمائیا۔ درس دکھائے مکٹ بین، کول نین ہوئے رُشنائیا۔ سب دا سوامی نر نرائن، نراکار اک اکھوائیا۔ جس دے کول نام پارس بناؤن والی رسائن، لوہا کچن دئے بدلایا۔ اوہا نقطہ نہیں کوئی عین، عین اپنی کل ورتائیا۔ الف یے نہیں طرفین، دو طرفی کار نہ کوئے کمائیا۔ جو بالمیک لکھیا وچ رمان، رام راما جوڑ جڑائیا۔ جو کرشن ارجن وکھایا نین، وراٹ اپنا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست دھرم کہے میرے نرنکار، تیری بے پرواہیا۔ تیرے در سنک سنڈن سنا تن ویکھے سنت کمار، چارے بیٹھے سیس نوائیا۔ براہ بن در بھکھار، یکے پُرش دھیان لگائیا۔ ہاو گریو کرے نمسکار، نر نرائن تیری سرنائیا۔ کپل مَن ہو اُجیار، دتا ترے جھولی ڈاہیا۔ رکھو دیو پاوے سار، پر تھو آسا اک جنائیا۔ متس دے تیری دھار، جلدھارا سو بھاپائیا۔ کچھپ نور تیرا اُجیار، دھنتر تیری دئے گواہیا۔ باؤن تیرا کھیل اپار، ہری گز لئے ترائیا۔ نر سنگھ ہو اُجیار، بھگت سہیلا گود اٹھائیا۔ ہنس ہو بولے جیکار، مانک موتی سو بھاپائیا۔ تیرا کھیل اپر اپار، شاستر سمرت وید پُران ڈھولا گائیا۔ پرس رام بنا کے دھار،

براہمن برہم اک جنایا۔ رام رام لے اوتار، تریتا جگ اپنی کل ورتایا۔ جنک سپتری کر پیار، سیتا ست دی لئی اُپجایا۔ وید ویاسا کر کے خبردار، کوار کنیا بھاگ لگایا۔ سب دا ویتا بن لکھار، پُران اٹھاراں گیا درڑایا۔ کاہنا کرشنا پاوے سار، مہاسار تھی ویس وٹایا۔ بھگتاں دے آدھار، بدر سُداما پار کرایا۔ دروپتی لُج رکھے وِچ سبھا داتار، مہر اپنی نگاہ اٹھایا۔ بُدھی بودھ دے آدھار، گوتم بڑھ دے نال پرگٹایا۔ موسیٰ کوہ طور کر اُجیار، نُور نُور نور چمکایا۔ عیسیٰ اسم دے اگم اپار، سُت اکلوتا جگت سُنایا۔ محمد حمد وِچ کر اُجیار، کلمہ نبیاں اک پڑھایا۔ گُفت سُنید کر گُفتار، جُست جو اُکو دے سمجھایا۔ نانک نرگن سرگن ہو تیار، ترے گن اتیتا پھیرا پانیا۔ ایکا جوت نُور اُجیار، گوہند ڈنکا ڈنک سُنایا۔ بھگت اٹھاراں ہو مہربان، محبوب اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی تیرا بھو کوئے نہ آئی۔ ست دھرم کہے کی دیویں دات، پر بھ ساچے دے جنایا۔ کی ہن وی کوئی ہووے بھگت پر ہلاد، بچہ دھروہ وانگ پرگٹایا۔ کی جنک والا ہووے سماج، امریک درباشا کھیل کھلایا۔ کی بدر سُداما ہووے ساتھ، ہری ہر پڑدا دینا اٹھایا۔ کی ہری چند ورگا کرے کوئی ساچا راج، تاج چھڈ کے گھر نیچاں سیو کمایا۔ کی بے دیو ورگا کرے کوئی پاٹھ، جو پاتر پاتر ونھ وکھایا۔ کی نامدیو ورگا ہووے کوئی ساک، جو بہتر وار درشن کر کے خوشی منایا۔ کی سین نائی ورگا ہووے کوئی داس، آپ داس بن کے راجے درتے جائیا۔ کی رَویداس ہووے تیرے پاس، جو پانہا گنڈھ کے جھٹ لنگھایا۔ کی کبیر اپنی بھینٹ تیرے اگے کرے لاش، تن وجود کرے صفایا۔ کی پاپن گنکا دھووے داغ، دُرمت میل مٹایا۔ کی بدھک پیار کرے سماج، جو تیر نشانہ چرن لگایا۔ کی پوتنا کریں گھات، جو موہن منمنے کاہن پانیا۔ کی پار اتاریں اجامل بدمعاش، ناؤں نرائن اک درڑایا۔ کی صوفیاں پوری کریں خواہش، جو انا الحق نعرہ گئے لگایا۔ جنہاں تن اتوں تڑایا ماس، مستی تیری وِچ سُنایا۔ سو سارے تیرے داس، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ ست دھرم کہے پر بھ اک میری ارداس، بینتی دیاں سُنایا۔ پہلوں کلجگ کوڑی کریا کر ناس، کھنڈا کھڑگ نام اٹھایا۔ پھیر ساچے بھگتاں کر پرکاش، ساچے سنت لے اٹھایا۔ سارے اکتھے ہو کے تیرے نام دی پاؤں راس، گوپی کاہن آتم پر ماتم بنایا۔ سب دا اک ہووے وشواس، وشا دوجانہ کوئے جنایا۔ تینوں تیرے کرن تلاش، کایا مندر کھوج کھوجایا۔ تیرا نُور ہووے پرکاش، اندھ اندھیر مٹایا۔ وجے اگمی ناد، سوئی سُرت جگایا۔ نظر آئے برہما،

برہمانڈ پڑا دے گھلایا۔ اگے سا جنا ساچی سا ج، سجن بن کے ہو سہایا۔ جے ست دھرم دا شروع کرنا رواج، راجا پر جا اکو جوڑ جڑایا۔ تیری بھلو اڑی تے تیرا باغ، باغیچے دے مالک باغبان ہو کے سب دی سیو کمایا۔ ساچی جوتی دا جگا چراغ، چراگاہاں وچ ہوئے رُشایا۔ تیری سرشٹی تیری درشٹی تیری دُنیا رکھیاں نیاں دا بنا سماج، سمے وچوں سماں دے بدلایا۔ سب دا رُوح بُت ہووے پاک، پاکیزہ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ سب دی واگ، رتھوا ہی بن کے جدھر چاہیں اُدھر لئیں بھوایا۔ بھگوان کہے اوہ ست دھرم، کی میں رتھوا ہی، رتھ چوڑا سی لکھ چلایا۔ ست کہے پر بھ توں بے پروا ہی، تیرا بھو کوئے نہ پائی۔ تیتوں سارے متدے ساچا ماہی، مالک اک اھوایا۔ کدے ملیں تے کدے کریں جدائی، ملنا وچھڑنا اپنی ریت بنایا۔ کدے بودھ گیانی کدے بنیں شودائی، امیری غریبی دوویں راہ چلایا۔ کدے راجا شہنشاہ تے کدے بنیں نائی، دُہائی اپنے نام کرایا۔ کدے جٹ بن کے کریں واہی، دھتے رنگ چڑھایا۔ کدے گوبند بن کے بوٹا پٹیں کاہی، کدے سینا بناں وچ گھمایا۔ کدے رُکنٹی کھوہ کے بل دکھائی، ایہہ وی اچرج کھیل بنایا۔ کدے مُنہ دے بھار ڈگت کے دس دُہائی، کدے صلیب پھاسی گل دے وچ لٹکایا۔ کدے نبی بن کے کریں لڑائی، چار یاراں جوڑ جڑایا۔ کدے پھریں واہو داہی، بھجیں دو جہاناں چائیں چانیا۔ کلجک اتم کھیل جس نوں سمجھے کوئے ناہیں، بدھی وچ نہ کوئے لیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کھلایا۔ ست دھرم کہے میدوں ویلا یاد آیا ارجن، عرض دیاں سنایا۔ جس ویلے چوتھا جگ شروع ہونا سی وید اتھربن، اتھرو نیناں وچوں وہایا۔ گھاؤ ہو یا ار بن کھربن، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ اک اکشوہنی دا لیکھا اٹھائی لکھ انگنتی دا وزن، تولا تول نہ کوئے بنایا۔ بھائی بھایاں نالوں کر کے دکھ، دوویں دھراں دتے لڑایا۔ نہ شستر پھڑیا ہتھ، راساں نال سب نوں لیا گھنمایا۔ جس ویلے ارجن رتھ توں اتر کے چرناں گیا ڈھٹھ، نیوں کے لاگا پائی۔ کرشن اپنا ہتھ رکھ کے اُتے پٹ، دوہرا تال دتا وجایا۔ کیتا کھیل اپنا نو آنت، سوانگ سمجھ کسے نہ آئی۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے گھلایا۔ سُن ارجن، ارجن کہے نہیں، بینتی اک جنایا۔ کچھ لیکھا دس اپنے حساب کھاتے وچوں وہی، جتھے قلم دوات لکھے کوئے نہ شاہیا۔ بھگوان کہا ارجن اوہدی رسم چلنی نوں، نواں راہ پرگٹایا۔ تیرے پیار دی پا کے صحیح، سچ دیاں جنایا۔ اودوں کسے نے

پنڈتاں نوں کھواؤنی نہیں تسمی، کھیراں دا پیر نہ کوئے منایا۔ کچھ یاد آ گیا جیہڑی کتھا بھرت نوں دسی کیکی، اندر وڑ سمجھایا۔ بچپو میں رام دی ماں متری، گلہ دا جیبا اکو نظری آئی۔ میں دسرتھ نال گل پگی اک کر لئی، جسوں موڑ نہ سکے رانیا۔ آہ ویکھ لے میری بہی، جو پہپا رتھ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائی۔ ارجن کہے پر بھو میں سن لئی تیری اندروں گیتا، اٹھ دس وجے ودھائی۔ کچھ حکم دیوے سیتا، رام دے ڈھائی۔ اکھاں چک کے ارجن تک لے نال نیجھاں، کلج ویکھ وکھائی۔ اُس ویلے پر بھ نالوں ٹنیاں سب دیاں مات پریتاں، پریتم سچ نہ کوئے ملائی۔ جھگڑا پینا مندر مسیتاں، شودوالے مٹھ گرو دوار گر جے ونڈ ونڈائی۔ سب دیاں اندروں بدلنیاں نیتاں، ست سچ نہ کوئے کمائی۔ گر اوتار پینمبراں وارو واری سب نوں مل جانیاں تواریخاں، بھوکتاں وچ سمجھائی۔ انت دی کریو اک اڈیکا، جو بن اپنے اُپر نہ کوئے رکھائی۔ کسے دوارے منگن نہ جاوے بھیکھا، بھیشم پتاما گیا سنائی۔ کرپا چارج تن مار کے لیکاں، درونا چارج نال مل کے کری صلاحیا۔ درباشا جنگل وچ کھیل کر کے انڈیٹھا، جھگڑا کرشن نال جنایا۔ بھگون کہا اوس ویلے ارجن بھگتی بھاؤ توں سب دا خالی ہونا کھیسا، خالص نظر کوئے نہ آئی۔ ارجن کہے ایہہ کون وقت، بھگون کہے اوہ بیس یسا، ویہویں صدی ویکھ وکھائی۔ سب نوں بھلنا راگ چھتیا، چھتر دھاری دھرم وچ دھرم نہ کوئے بنایا۔ ناما کہے اوہ کھیل میرے بیٹھلو بیٹھا، جو میری چھتر چھن پھہائی۔ اوس نے سب دا بدل دینا طریقہ، حکم ڈھر دا اک سنائی۔ وصیت کرے بن وسیقہ، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس ویلے دھرم دواریاں وچ سیاست نے ماریاں چیکاں، سارے روون مارن دھاہیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال کرے سچ پریتا، پریتم ہو کے ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو گھلایا۔ ارجن کہے جے مندر مسیت گرو دوار مٹھ پے گیا جھگڑا، کی کرو لوکائی۔ ہے بھگون ترلوکی ناتھ دس بھو اگلا، اگے دے جنایا۔ جس طرح منی ششیل نے کہا دوجے نمبر دیاں نوں جگ کہے پغلا، اوہ پغلے تیرا نام دھیائی۔ تے جیہڑے باہروں بنے رہن بغلا، میرے وانگ چٹے بستر پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنی کار کمائی۔ بھگت کہے اے میرے بھگوان، ارجن آسا پور کرائیا۔ کچھ بخش کے دان، کلج جیواں جھولی پائی۔ کرشن نے اندر اُپر پرے توں پرے کر دھیان، پاربرہم دا لیکھا برہم دتا سنائی۔ اُس ویلے سارے ہون حیران، حیرانی ہر گھٹ اندر آئی۔ مذہبی دوارے بن جان جگت دی دکان، ملا

شیخ مسانک پنڈت پاندھے گرنٹھی پنٹھی اپنا ہٹ چلائی۔ پھیر کرپا کرے آپ مہربان، مہر نظر اٹھائی۔ ست دھرم کر پروان، ساچا راہ اک بنائی۔ بھگت دوارا پرگٹ کر کے وچ جہان، جگ دے وچھڑیاں لئے ملائی۔ جتھے نہ کوئی ہندو سکھ عیسائی نہ کوئی مسلمان، پارسی بودھی جینی دسن بھائی بھائی۔ ست دھرم دا اوتھے نیاں نے کر دینا فرمان، فرماں بردار ہو کے سارے پر بھ دی سیو کمائی۔ ایہہ بن جائے اوہ ودھان، جس دی ترمیم وچ قلم سکے نہ کوئے اٹھائی۔ تقسیم رہے نہ کوئے شیطان، زیر زبر ساری دین گوائی۔ واحد اک سمجھ رمز بدھی وچ آوے انسان، انسان انسانیت سب دے اندر کائی۔ ایہہ کرشن دا بیان، ارجن دا دھیان، دوجا دسن والا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا کھیل کھلایا۔ ارجن کہے کیوں میرا چلاؤندار ہوں رتھ، میری سیو کمائی۔ کرشن گھاہ دے اُتے بہہ کے جھٹ، سچ نال سنایا۔ رکھ کے پٹھ ہتھ، اندروں اٹھ دتی کھلایا۔ ارجن بھگت بھگوان نہیں وکھ، دوہاں دا اگو گھر سو بھاپائی۔ میں ہن مارگ رہیا دس، کلج وچ بھگتاں دے اندر وڑ کے انھاں دارتھ چلائی۔ تسیں میرا گاؤندے جس، پھیر میں بھگتاں دا ڈھولا گائی۔ زرگن نور جوت کر پرتھ، پرشناں دا لیکھا دینا مکائی۔ اگو نام ندھانا نوجوانا کر پرگٹ، جگت دے پرگنے دینے مکائی۔ سچ دا کھول کے ہٹ، دھرم دی دات اک ورتائی۔ جو آوے سو لاہا جاوے کھٹ، منکھٹو رہن کوئے نہ پائی۔ کیوں منی نے کہا پر بھو سدا سادہ جٹ، ساڈے اندر وڑ کے روزی رزق رحیم ہو کے دیوے چائیں چانیا۔ کچھ لیکھا رام نے جانیا جیہڑا بیٹا دسرتھ، پنچوٹی وچ کچھن دتا سنایا۔ اک سکی ٹہنی کٹ، کٹاکش دتا لگایا۔ سیتا بول پئی جھٹ، سوامی ایہہ کی کھیل ورتائی۔ رام کہا سیتا آہ ویکھ میرا ہتھ، درد نال بھریا نظری آئی۔ کلج وچ میرا پیار میریاں جانا چھڈ، مندر وچ سیتا رام کہہ کے مایا ممتا وچ ہون ہلکائی۔ پر میں رام، ہر گھٹ و سیا رام، سب توں نیارا رام ہو کے دینا دس، ظلم اپرادھ و بچار دُراچار بھر شچاچار و کار ہنکار موہے کدے نہ بھائی۔ اوس ویلے پر بھ دی کھیل ورتے وچ سنسار، کلمہ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ پھر رام دے نام نال کٹ دینی کوڑی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ست دھرم دینا لگایا۔ جیہڑے میرے ہون پیارے سگریو دے بھتیجے انگد ورگے ڈلارے، اوہ نیاں دا روپ وٹائی۔ دھرتی نوں دین ہلارے، گگرمیاں نوں دین بچھاڑے، بھاگ لاؤن وچ اُجاڑے، اُجڑیاں دین وسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے مکائی۔ سیتا کہے میرے رگھپت، رگھونسی رگھناتھ

میتوں دے جنائیا۔ رام کہا سیتا کسے وچ دسدا نہیں ست، ستیا نظر کوئے نہ آئیآ۔ سب نوں بھلنی برہم مت، برہم ویتا برہم نہ کوئے جنائیا۔ جگت وکار نے اندر پاؤنی نتھ، سکے نہ کوئے بچائیآ۔ ودواناں نے کتھا کرنی رسناں کتھ، اُچی کوک کوک سنائیآ۔ تھوڑے سے بعد اوہ وی جان چھڈ، روٹیاں کارن پیٹ وجائیآ۔ جدھر مایا ملے اُدھر سادھو وی جان نٹھ، چیلیاں دے بچھے متاں کر کر کے اپنا جوڑ جڑائیآ۔ سیتا کہے مہاراج کی ایہہ سماں آوے وت، بے وطن ہوئے لوکائیآ۔ رام جی ہتھ اُتے ہتھ مار کے پئے ہس، جس سیتا تیتوں تے میتوں بناں وچ دتا بھوئیآ۔ اوہ رام سدا سمرتھ، جو تتاں والے گر اوتار پینمبر مات پرگٹائیآ۔ اوس ویلے کسے دا چلنا نہیں کوئی وس، سے دا چکر سب تے دینا لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھائیآ۔ کچھن سب کچھ رہیا سندا، پھر کروٹ لئے بدلایآ۔ اے پر بھو کون ایس نوں چھان دا پُن دا، جو دھرم ادھرم ویکھ دکھائیآ۔ میں تے جگت ویکھدا کھیل نرگن سرگن دا، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ رام کہا بھنیا لکشمین ایہہ کوئی سو دا نہیں مل دا، قیمت والا ونج نہ کوئے کرائیآ۔ ایہہ کھیل اوس مالک کُل دا، جو کُل عالم وچ بلم بن کے کھیل کھلایآ۔ جس داست دھرم نشانہ جھلدا، وشن برہما شو دیوت سُر جس دے نشان تھلے سیو کمائیآ۔ اوہدا کھیل اک برہمے والے نا بھی کول بھل دا، جس دے وچ جھرنا رہیا جھرائیآ۔ اوہدا بوٹا کدے نہ ہلدا، رام کہے کچھن جو بھگت لئے اُچائیآ۔ جے کوئی سکھ لے لئے اوس دی چرن دھول دا، دُکھ دا لیکھا دے مُکائیآ۔ سکھ مان لئے اوس کنت کنتوہل دا، جو سیتا سب دی سیتا سرتی رہیا پرنائیآ۔ اوس دا کھیل سدا اصول دا، نیم وچ قاعدے وچ مریدا وچ مریدا پُرشوتم ہو کے اپنی کار کمائیآ۔ اوہ کسے توں پیسے ٹکے نہیں وصولدا، سیتا کہے رام کی کردا، رام کہے بھگتاں آگے پریم دی جھولی ڈاہیا۔ پر بھو کوئی مالک نہیں چنگلی والے محصول دا، چنگلی خانے سارے دئے مٹائیآ۔ ایہہ کوئی لیکھا نہیں کسے مضمون دا، دُھر دے رام دی رام دُہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا سنائیآ۔ سیتا کہے پر بھو کیوں پھریئے وچ بناس، بھگھے رہ کے جھٹ لنگھائیآ۔ رام کہا آ جا میرے پاس، کچھ تیتوں دیاں دکھائیآ۔ تھوڑی جہی میٹ آنکھ، سر سیس اُتے ڈکائیآ۔ پہلوں دتا اوہ پرکاش، جس پرکاش وچ پرکاش سو بھا پائیآ۔ پھیر ہور کیتا وکاس، دوپر ڈگمگائیآ۔ کرشن ہو کے بھگتاں دا رتھ چلاوے آپ، راساں اپنے ہتھ اٹھائیآ۔ سیتا دے اندر تھوڑا آیا پچھتاپ، ایہہ کی کار کمائیآ۔ رام نے پھیر کہا کچھ ہور آگے جھاک، تیتوں دیاں دکھائیآ۔ سیتا دا کھول کے تاک، پڑدا دتا

اُٹھایا۔ کلج دی چودھویں صدی وچ دے نہ کوئے انصاف، دروہی دروہی خلق خُداِیَا۔ نہ کوئی مائی تے نہ کوئی باپ، پتا پوت کرے لڑایَا۔ بھین بھائی تے بھائی بھین ولّ لین جھاک، ایہو جہا سین دتا دکھایَا۔ استری کوئی نظر نہ آوے سینا جیہڑی تیرے وانگ پھرے وچ بناس، پتی برتا نظر کوئے نہ آئیَا۔ ساری دُنیا اُترے اندریاں دے گھاٹ، کوئی وِلا سادھو وچ کے اپنا جھٹ لنگھایَا۔ بتھیرے مالا مکے پھیر کے بے سینا رام دا کرن پاٹھ، سینا سرتی میرے نال نہ کوئے پرنائیَا۔ سینا کہے مہاراج کی ایہہ تہاڈا سچ ہووے واک، بھگوان کہا سچ دی کتھنائیَا۔ سینا کسے دا نہیں رہنا اتقاق، مُجّت وچ نظر کوئے نہ آئیَا۔ دھرم دا رہنا نہیں کوئی راج، راجے شترُ رُپ وٹائیَا۔ کچھن آگوں کہے کی پھیر ہووے مہاراج، پڑدا دینا کھلایَا۔ رام ہوئی جی دسیا وچ آواز، سچ نال سمجھایَا۔ اوس ویلے کرپا کرے آپ، جیہڑا جگت اکھاں نال نظر کسے نہ آئیَا۔ سرشی دایمٹ دیوے پاپ، پت پُنیت بنایَا۔ اوہ سچیاں سنتاں دا بنا کے ساتھ، چاروں کُنٹ کرے شنوایَا۔ اوہ تھالاں وچ دیوے پا کے جگت آرتی دی پاوے کوئی نہ راس، گھرت نال نہ کوئے وڈیائیَا۔ اندر وڈ کے کھولے تاک، پڑدا دے چُکائیَا۔ جتھے سدا ڈمگاہٹ، اٹھے پھر ہووے رُشنائیَا۔ منزل میٹ کے واٹ، پاندھیاں پندھ دُور کرائیا۔ سینا اک پانی دا دے گلاس، سری رام جی منگ منگایَا۔ کچھن کر کے جھٹ تلاش، جل ٹھنڈا لے کے آئیَا۔ رام دوہاں نوں کہا اکٹھے ہو کے ہتھ جوڑ کے نمسکار کر کے پورا کرو وِشواس، واسطہ رام نال جُڑائیَا۔ تہانوں دُکھ کوئی نہ رہے بناس، میں سدا تہاڈے پاس، میتھوں پرے نہیں کوئی خاص، ہُن میں تئاں والا باہروں تے اندروں پُرکھ ابناش، ابناشی دا رُپ وٹائیَا۔ کچھن میں نہیں ہونا باش، ایہہ تن ماتا پتا دا دھرتی توں لیا تے دھرتی اُتے دینا جلائیَا۔ میرا اوس تھال نواس، دُوجا نظر کوئے نہ آئیَا۔ پھیر مُڑ کے آ جاواں آپ، بن کے رتھ رتھوایَا۔ ارجن دا ہووے ساتھ، بنا جوڑی توں رام رہن کدے نہ پائیَا۔ ایہہ کھیل کراں ساکھیات، دواپر ویکھ دکھایَا۔ کلج انتم زرگن نُوں جوت کراں پرکاش، وید ویاس رہیا سمجھایَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا رہیا اُٹھایَا۔ ارجن کہے پر بھوٹوں میرے دیکھے تیر کمان، چلے زور نال چڑھائیَا۔ بھگوان کہے واہ میرے بلوان، ایہہ تیرے وچ وڈیائیَا۔ اوئے ارجن جے استری ناری وِدھو رنڈی ہو جائے وچ جہان، اوس نوں اُنکلاں والی تنگے لوکائیَا۔ ارجن ہو گیا حیران، حیرانی اندر ڈیرہ لائیَا۔ جاں ویکھیا ساڈھے تن کروڑ رچیا نظری آیا کاہن، پنا کاہن توں ارجن دا تن وجود کم کسے

نہ آیا۔ نیوں کہ نمسکار کیتی میں بال نادان، بچہ نڈھا تیرا اکھو آیا۔ کرشن کہا ایہہ تیری میری پہچان، دوویں مل کے سانجھا جھٹ لنگھایا۔ نہ میں رتھو ہی نہ رتھوان، میں مالک گل جہان تہاڈا رستہ کیتا آسان، سیوادار ہو کے تہاڈی سیو کمایا۔ ایہہ رستہ دسنا نمرتا وچ غریبی وچ حلیمی وچ رہو وچ جہان، وڈیائی کم کسے نہ آیا۔ جے اکھ نال تلتنا تے تلو سیری بھگوان، جے من نال نسناتے پُجو دھرم استھان، جے تن کوٹھے وچ وسنا متا شرع نہ رہے بے ایمان، پھیر ارجن توں میرا میں تیرا ساچا سجن، خوشی پیار دا دیواں دھوڑی مجا، نام نیتز گیان پاواں کجلا، نج نین چکسو شو نیتز اکو دیاں گھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ ارجن کہے کی کلجک ورتے کل، کل دے مالک دے سمجھایا۔ کرشن کہا ایہہ میرا دل چھل، دھر دی بان چلی آیا۔ جس ویلے ویلا وقت آوے اوے ویلے کراں گل، پہلوں اپنا آپ آوٹ نہ کوئے کرایا۔ ارجن کرماں دا سب نوں دینا پھل، نہکرمی ہو کے ویکھ دکھایا۔ بھگتاں دا میٹنا دویت والا سل، دُئی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جاتا ہو کے اندر جاواں رل، رل مل اپنا جھٹ لنگھایا۔ جیسہرا لہنا دینا پورب لیکھا راجے بل، اوہ سمگرمی کلجک وچ گرگھیاں کولوں ورتایا۔ نام سندیشہ دھرم دوارے دا گھل، گھائل قائل کراں سرشٹ سبایا۔ جے کوئی سچ دے مارگ جائے چل، چلدیاں چلدیاں راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ سینتا پھڑ کے گلاس جل، بھگوان دے چرناں اُتے دتا اٹکایا۔ بھگوان نے آگوں ہتھاں نال لیا ٹھلا، ہتھ ہتھ اُتے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان پڑدا آپ چکایا۔ جل کہے کیوں میٹوں پر بھو چکیا، بھو دینا گھلایا۔ نمرتا وچ پچھیا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ بھگوان کہا کلجک انت سرشٹی دا بوٹا دے سکیا، بن رام دے پانی ہر نہ کوئے کرایا۔ اوس ویلے بڑیاں صفتاں نال راگاں نال سازاں نال سب نے پڑھنیاں گرنٹھاں والیاں ٹکیا، اُچی بول بول سنایا۔ جس ویلے پر بھ نے اوہناں نوں پچھیا، اپنا آپ سکے نہ کوئے بچایا۔ جل کہے اے پر بھو کی کوئی تیرے نالوں وی رُٹھیاں، رام نے تھوڑا دتا ہلایا۔ گلاس دے وچ رکھ کے گوٹھیا، پھیر باقی چارے انگلاں دتیاں چھہایا۔ او پانی اوہ ویکھ چار وید دا گیتا میرے نالوں رُسیاں، راون دے دہایا۔ جل کہے پر بھو میٹوں کیوں نہیں آوند اُغصیا، گستاخی اندروں دے مکایا۔ رام کہے ایہہ دھر دا ور جس دے کارن میں لوکمت وچ اٹھیا، رام دا روپ وٹایا۔ جل ایہہ سب دا بوٹا جانا پٹیا، بنا رام توں رام دی پئے دہایا۔ سینتا ویکھ کلجک سب دا دے کایا خالی ٹھوٹھیا، امرت جل نظر کسے نہ آیا۔ ساریاں نے مایا متا

نال ہوئے ہنگتا نال ویشیاں وچ رنگ ماننا نال جھوٹیا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکانیا۔ اوس ویلے رام دارام نور نورانہ اپنی دھار وچوں آپے آوے بھٹیا، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ اوہ میل لوئے جیہڑے کرم کر کے ٹٹیا، ٹٹیاں گنڈھ پوایا۔ اونے چر نوں اک گڈریا اُتھوں سیتا پھل دالے کے آگیا گچھیا، پنج پنج نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا گھلایا۔ سیتا پھل کہے میں ہويا پھلی بھوت، پنج بھوت ملے وڈیایا۔ میرا تانا پیٹا اکو سوت، سوتر دھاری دیا کمائیا۔ میں کر کے آیا کوچ، کوچا گلی پھیرا پائیا۔ ویکھ میٹوں ایہہ پُرانا دکھ، دکھ درد نہ کوئے مٹائیا۔ دھن بھاگ جے میٹوں کسے لیندا چک، رام دی بھیٹ چڑھائیا۔ میں تک کے ایس دا کھ، اپنا جنم لیا بدلایا۔ ایسے کارن گرو گوہند نوں پرگٹاؤنے پئے پنج سوت، جنہاں نوں پنج پیارے کہہ کے سارے گائیا۔ سیتا کہے پر بھو دس ہور کچھ، بھيو ابھید گھلایا۔ رام کہا میں اوس ویلے تت وجود نہیں رکھنا، سر پر نہیں رکھنا، اپنیاں سنتاں بھگتاں دے کایا مندر اندر وچ لگنا اوس گٹھ، جتھوں جگت اکھاں والا ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اندرے اندر لوواں پچھ، شبد شبدی دھار ملائیا۔ سچ دی دے کے سچ، ست دے نال کراں کڑمائیا۔ بن کے ابناشی اچت، چیتن سرتی دیاں کرائیا۔ سیتا جگ چو کڑی رام دی منزل گئی کدی نہیں مک، پاندھی دا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ سیتا کہے پر بھو کی پھیر آوگے۔ اپنی دیا کمائوگے۔ ست دا ڈنک و جاوگے۔ برہم مت دا سبق پڑھاوگے۔ نج نیز اٹھ دا پڑدا لاہوگے۔ اجڑی دُنیا پھیر وساوگے۔ جنگل بیلیاں وچ پھر کے جھٹ لنگھاوگے۔ کی سیتا اپنی نال لیاوگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، کی اگلی راس رچاوگے۔ رام کہے میں آوانگا۔ نرگن سرگن کھیل کھلاوانگا۔ کاہنا کرشنا رُپ وٹاوانگا۔ سیس تاج اک ٹکاوانگا۔ مکند منوہر ککھی نرائن آپ اکھواوانگا۔ بھگت سہیلا بن کے سوبھا پاوانگا۔ غریب نمانے گود اٹھاوانگا۔ ہنکاریاں گڑھ تڑاوانگا۔ کنیا دی لاج رکھاوانگا۔ جمناتے سوبھا پاوانگا۔ گوپیال دی راس رچاوانگا۔ نج نیز لوچن نین اٹھ کھلاوانگا۔ مکٹ بین سوبھا پاوانگا۔ تخت تاج سرب اٹھاوانگا۔ دھرم جیکار اک جناوانگا۔ بھگتاں دار تھواہی بن کے رتھ چلاوانگا۔ گیتا دا گیان اٹھ دس، اٹھاراں ونڈ ونڈاوانگا۔ امرت دے کے رس، نچھر جھرننا اک جھراوانگا۔ انتم سب کچھ کر کے بھٹھ، شاہ سلطاناں خاک ملاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کماوانگا۔ رام کہے میں جگ جگ ویس وٹاؤندا ہاں۔

جنگ چوڑی کھیل کھلاؤندا ہاں۔ بودھ روپ آپ دھراؤندا ہاں۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کل ورتاؤندا ہاں۔ نانک گوہند ڈنک سناؤندا ہاں۔ پھر اپنا آپ جناؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھار اک سناؤندا ہاں۔ سیتا، میں تینی اوتار عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند کھیل کھلا کے جاواں چھپ، جگت نیتز نظر کسے نہ آئی۔ سرشٹی وچ ہو جائے اندھیر گھپ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ کے کوئی ہوئے دا مٹا سکے نہ دکھ، کیوں وشواش گھاتی ہوئے لوکائی۔ دھرم دوارے رہے نہ کوئی سچ، ٹھگ چور یار دھیاں بھیناں لین تکائی۔ جگت سادھاں سنتاں دے بھیکھاں والے پھرنے وگ، اوہناں دا واگی نظر کوئے نہ آئی۔ جدھر ویکھو چار کُنٹ لگی اگ، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائی۔ سیتا کہے مہاراج، کی پاپ دی وی کوئی حد، ایہہ وی بھيو گھلایا۔ رام کہا سُن لے میرا ند، جو شبد والا سُنایا۔ جِناں چر ایہہ کھیل نہ ہووے وچ جگ، اوہناں چر رام نوں آؤن دا کل وچ کوئی موقع دیوے نہ رآیا۔ پھیر سارے دکھاں وچ لین سد، او دُھر دے رام، او دُھر دے کاہن، او دُھر دے امام، او دُھر دے بھگوان، دُھر دا دے دان، تیرا دھرم جھلے نشان، نشانے سارے دے مٹایا۔ تُوں داتا مہربان، کیوں وچ واڑیا سب دے شیطان، شرع کیتی بے ایمان، ثابت رہیا نہ کسے دا ایمان، ایہہ سارے تیرے انسان، کیوں انسانیت دتی گوائیا۔ سیتا اوس ویلے پھیر میٹوں اپنے بھگتاں دی ضرور کرنی پئے پچان، جوتی جاتا ہو کے پھراں وچ جہان، کایا دے مندر ویکھاں چھڈ دیواں جگت مکان، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار کدے نہ جائیا۔ میرا جدوں بنیا سُنہنجا بھگتاں دے نال ودھان، کرشن تے ارجن میری دے کے جان گواہیا۔ کاغذ قلم نال لیکھا کھننا مہان، کاتب چلے نہ کوئے چتر آئی۔ ایہہ اگنی فرمان، جیہڑا اچ تک نہیں آیا کسے دے وچ دھیان، اکھراں وچ بند نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رتھ دا رتھوا ہی اپنی کھیل کھلایا۔ ارجن کہے کی بھگوان تیرا کھیل، پڑدا دے چُکائی۔ کس بدھ لویں میل، آپا جوڑ بڑائی۔ بھگوان کہا میرا پرکاش بن باقی بن تیل، گھر گھر کراں رُشنائیا۔ میٹوں بھگتاں نوں ملن دا سدا وِہل، ہور کم کم کسے نہ آئی۔ جیہڑا میٹوں بھلے رام کہے اوہ میں دھک دیواں دھرم رائے دی جیل، چتر گپت لیکھا سنا کے چوراسی وچ سٹائی۔ جے منے سیتا ہن تک سب توں نویل، دکھڑے گھر ڈیرہ لائی۔ جتھے پُہنچن وچ سارے ہو جان فیل، جے میں اپنی کرپا کراں مات لوک وچ نرگن لواں منائی۔ ایسے کر کے میٹوں عیسیٰ

موسیٰ محمد سارے کہندے باپ، پتا پڑھ اکال کہہ کے گوہند گیا گایا۔ جے کوئی میرا مضمون میرا قانون لئے واچ، وچار دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میرا سب توں
 وکھرا باب، جتھے چار جگ دا حساب، بنا اکھراں توں کتاب، رکھی حق محراب، جتھے نواب شہنشاہ اکو نظری آئی۔ اوس دے آگے سارے ہو جان لا جواب،
 جس ویلے جواب طلی وچ گراوتار پیغمبراں بچھ پچھانیا۔ سینتا کچھ ہور دسدا کوئی نانک دا کھیل ہونا وچ بغداد، بغلگیر ہندو مسلم لئے کرا گیا۔ گوہند دی پڑھ
 اکال نے کرنی امداد، ماچھوواڑے سچ سہانیا۔ پھیر صدی چودھویں اپنیاں بھگتاں دی کھولنی جاگ، صوفیاں سنتاں لئے اٹھانیا۔ اندر دے کے ویراگ، ویری
 دی ویریاں نال سلح دینی کرا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ ار جن کہے میری آرزو اک خواہش، بنتی دیاں سنانیا۔ کی
 پر بھوتیتوں بھگت کرن تلاش، بن کھنڈ کھوجن جانی۔ کرشن نے کہا ار جن میں جدوں ملاں تے بھگتاں نوں ملاں آپ، لہیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ اکو دستاں
 جاپ، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گایا۔ جتھے نہ کوئے پُن نہ کوئی پاپ، اوتھے بھگت بھگوان رہ کے اپنا جھٹ لنگھانیا۔ ایہہ جنہاں نوں پورا دیواں
 وشواس، وشیاں وچوں باہر کڈھانیا۔ اوہ سدا وسن میرے پاس، ایٹھے اوتھے ہووے نہ کدے جدانیا۔ کیوں رام سرب گنا گنتاس، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔
 ۱۱۶۔ جگ جگ جن بھگتاں دی پوری کرے آس، صوفی سنت فقیراں اپنے راہ چلایا۔ ار جن کہے پر بھو میں حیران کیتھوں سکھی جاچ، دروناچارچ کول پڑھن
 کدے نہ جانی۔ کرپا چارج تیرے ہتھ وچ کدی نہیں پھڑائی راس، گوپیاں نال کھیل کے اپنا جھٹ لنگھانیا۔ ساریاں نالوں کر کے بائیکاٹ، کیوں ار جن دی
 سیو کمانیا۔ بھگوان ہس کے کہا ار جن آہ ویکھ میرا مستک ماتھ، ار جن نیتز نین اٹھانیا۔ جاں ویکھیا اوہدے وچ دوہاں دی اک جات، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔
 کرشن کہے اوہ تک ار جن کلج دی اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ اوس ویلے بھگت بھگوان دا جناں چر نہ بنیا سماج، اوہناں چر سرشی دی درشی
 سکھ وچ نہ کوئے سامیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا لیکھ کرا گیا۔ سینتا زور نال کبی، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ جاں ویکھیا کسے دی دھوتی
 کسے دی تمبی، کوئی تہمت والا نظری آئی۔ سب دے اُتے مذہباں دی پابندی، شرع وچ ڈر کے پر بھ نوں گئے بھلایا۔ کوئی کہے میری رام کرشن عیسیٰ
 موسیٰ محمد نال پی گنڈھی، کوئی نانک گوہند اوٹ تکانیا۔ کوئی کہے ساڈی رسم رواج چنگی، مچھ داہری کیساں نال سہانیا۔ سینتا کہے، ہائے رام میتوں سب دی

آتما اوس رام نالوں وچھڑی دے رنڈی، کنت سہاگ نظر کوئے نہ آئی۔ بھوویں کوئی تیر تھ نہاوے گوداوری جمناسرتی گنگی، جہاں چر میرے پریم دی چڑھے نہ اندر رگی، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ بھوویں نہا دھوگھ سوار جگت ویراگن مینڈھی سپس واہوے کنگھی، بندی تلک سندھور لگایا۔ اوہ وی بھاگاں مندی، جہاں نوں ملیا نہ رام بے پرواہیا۔ بھوویں کوئی روز سیوا کماے پنڈی، ا شنبھج جوت جوالا سنگھ سوار شستر دھاری کرج کٹار کرے نگی، لال بھوشن سو بھا پائی۔ جہاں چر پر بھو دے نام دی اندروں نہ آئے سنگدھی، اوناں چر پابندی نہ کوئے کٹایا۔ سیتا کہے پر بھو میں کی دستاں میتوں کلجک دے وچ بڑے بڑے بڑے جگت سادھ دسدے پکھنڈی، جو پکھنڈ وچ لوکاں دیاں دھیاں بھیناں لے کے نٹھ جائیا۔ کچھن کہا او سیتا میں بڑا سوربیر جنگی، جگت دا مالک اک اکھوایا۔ جس ویلے میرے رام دے پیاریاں دل اٹھ کیتی نگی، میں سر دھڑاڈ (دیاں) کرایا۔ پر بھو دے پیاریاں نوں سدا پون آوے ٹھنڈی، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ تیس سب نے ویکھیا منی سُشیل کمار کس طرح پھر داسی پیریں نگی، اس توں وڈی ہور سیتا کیٹری نظری آئی۔ ایہہ کسے داریوں منگ نہیں ملدی منگی، اپنی کمائی اپنی سرتی آپ پرنائی۔ آپے دھی آپے جوائی، سوہرا پیڈیا آپے آپ اکھوایا۔ ایسے خوشی جس دی سدا وجدی رہے (شہنائی)، ڈھول ڈھکیاں وچ جگت دی ہووے گڑمانیا۔ بھگتاں وچ بھگوان پریم دی دھار چلائی، شادیاں والیوں کن لائی، اک دوجے نالوں کدی نہیں کرنی جدائی، نار کنت سانجھا مل کے جھٹ لنگھایا۔ سیوا وچ رہے نہ کوئے اونتائی، پتی برت ہو کے ساچا مارگ دینا دکھایا۔ پتی نے کدی نہیں بنا قصائی، بنا سوچے سمجھے اپنی ناری نوں دئے ستایا۔ دوہاں دا سانجھا پیار تے اکو واگ رکھائی، دھرم دی دھار جنم دی گنڈھ ناتا جوڑ جڑایا۔ سب سنگت پریمی پیاریاں گرگھاں دے اندر رہے ٹھنڈ، کیوں رشی منی سنت مہاتما فقیر فقیر مل کے سوہنا کاج رچایا۔ دھرم سمیلن جے سدا دھرم دے رہنا پابند، اکٹھے ہو کے اپنا راہ اپنایا۔ جدھر جاؤ چار کُٹ دہ دشا اچی کوک بولو توں میرا میں تیرا چھند، سنساروگ رہے نہ رایا۔ آتما پرما سدا چت اند، اند دا اند اند وچ سمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آتم پرما تم پرما تم آتم دوہاں دا سچ نشان، ست دھرم دا اکو اک وکھایا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۳ سرب دھرم سمیلن ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سب نوں اکٹھے ہون دا ملیا اتفاق، ست دھرم دا جوڑ جڑائیا۔ آئی سنگت پہلوں اپنے اندر دا کھولو راز، پڑدا دُئی والا ہٹائیا۔ پھیر مٹے گلج اندھیری رات، ساچا چند ہووے رُشنائیا۔ آتما پر ماتما دی ویکھو راس، جو زرگن زرگن نال وکھائیا۔ ایہہ کوئی جلسیاں جلوساں والا نہیں ادا کیتا وہار، وشو دھرم دا ڈنکا دتا وجائیا۔ اس نوں جھکنے پر تھمی آکاش، برہمنڈ کھنڈ خوشیاں وچ تالی رہے وجائیا۔ سنت سنگر اکو دینا ساتھ، پلا سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ دھرم دی بنے جماعت، طلبے گرگھ نظری آئیا۔ واحد دا واحد کلمے نال سرشی وچ دُنیا وچ کائنات وچ کر دیو انقلاب، نعرہ حق حق لگائیا۔ تہاڈے نور دا چمکے آفتاب، جو چھپن وچ کدے نہ آئیا۔ اک مالک نوں تسیں سارے کرن والے آداب، جو ہر گھٹ اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم سمیلن دا دھرم سندیشہ اک سنائیا۔ آون والیو سارے بن جاو سچ دے منگھ، مانوتا لو اپنائیا۔ دویت دا کڈھ کے جانا دکھ، دُئی رہن کوئے نہ پائیا۔ اک انتر آتما دا اُچاؤنا سکھ، اندریاں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ امرت دا جام لینا گھٹ، جو سنت سہیلے رہے ورتائیا۔ اوس منزل جانا بچ، جس نوں حقیقی کہہ کے شاستر سمتر وید پُران رہے سنائیا۔ جس منزل تے پیندا جائے مگ، دین مذہب رہے نہ کوئے لڑائیا۔ اوتھے کوئی بولن والی نہیں زبان، سُنن والا نہیں کان، ویکھن والا نہیں کوئی اکھ دا نشان، اکو نور الاہیا۔ کی ہویا جے ونڈ پئی کایا بنک آکے، مچھ داہری کیس منڈا کے، دھوتی ٹکا مستک لا کے، تہمت نال لک سہا کے ریتی جگت وکھائیا۔ جے ویکھو اپنے اندروں گھ نقاب لاہ کے، درشن دیوے اکو آکے، جس نے گر اوتار پینمبر گھلے سمجھا کے، نام شبد کلمہ لوکماں وچ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سندیشہ اک پرگٹائیا۔ آون والیو اچ دا یاد رکھنا دہاڑا، جس دی سنجگ دے گواہیا۔ ایہہ نیاں دا اکھاڑا، پر م پُرکھ ریشیاں دا لاڑا، سب دے پرکاش کرے اندر بہتر ناڑا، دُهن راگ دا وجدار ہے تاڑا، اٹھے پہر دوس رین گھڑی پل ایکا نام دی شبد ہوئے شنوائیا۔ سچ پر ماتما نوں لبھن نہ جانیو کتے وچ اُجاڑاں، اُس دے اگے پریم پریتی دا کڈھو ہاڑا، توں میرا میں تیرا دا لائیو نعرہ، آپے آوے بھجا واہو داہیا۔ کیوں اُس دا آتما نال پیارا، پر ماتما دا کھیل نیارا سچ دا جیکارا، شبد دا اشارہ، نور دا اُجیارا، سب دا کنت کنتوہل ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، گھڑی گھڑی ویکھ وکھائیآ۔ گھڑی کہے میٹوں حضرت عیسیٰ نے کہا توں میرا گھڑیال، گھنڈہ دو جہان کھڑکائیآ۔ جس ویلے دُنیا دے اُتے آوے زوال، چار کُنٹ پئے دُہائیآ۔ کائنات دا بُرا ہووے حال، حالت سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ اوس ویلے اک توں دو توں تن تیاں دا بدل جاوے کال، وشن برہما شو جس نوں کہندے بھگتاں دا بھگوان، اکو نور کرے رُشائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیآ۔ گھڑی کہے میرا وقت کدے نہ گددا، مگن وچ کدے نہ آئیآ۔ جس دا حضرت محمد بیڑا چکدا، چوڈاں طبق چوڈاں صدیاں داراہ وکھائیآ۔ اوہ اوچاں نیچاں والی دو جہان نرگن دھار نرگن جوت نرگن نور ہو کے ساڈے اندر ہو کے پچھدا، پوشیدہ ہو کے کھو جے تھاوں تھائیآ۔ جے سارے پیار کر لو اک پر م پرکھ ابناشی اچت دا، جیتن سرتی سب دی دے کرائیآ۔ اوتھے جھگڑا نہیں کایا بُت دا، سچ دوار پروردگار سانجھیا یار نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ بے پرواہ حق خدا ظاہر ظہور اکو اک ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائیآ۔ گھڑی کہے میٹھوں نانک نے کدی نہیں بچھیا ٹائم، میرا وقت نہ کوئے جنائیآ۔ جد کہا او گھڑیئے پر ماتما سب داساک سجن سین، ونڈاں وچ کدے نہ آئیآ۔ کیوں اوہ نراں دا نر نرائن، نراکار نرنکار نور الاہیآ۔ اوسے دی مہما صفت کرے رامائن، گیتا دا گیان اوسے دی صفت صلاحیآ۔ انجیل قرآن دسیا نہیں طرفین، تیس بتیسا ڈھولا گائیآ۔ نرگن سرگن اوسے دا دین، جو اتر پورب پچھم دکھن اپنی کھیل کرائیآ۔ ساری سرشٹی درشٹی نار مرد مرد و زن، آتما پر ماتما دا ناتا اک دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں رہیا اکو اک سنائیآ۔ آون والیو تھادے اندر آوے اوہ خوشی، پھیر خوشامد کرن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ تھادی صاحب سنگر نال لگ جاوے رچی، جو رشاں نیاں دے اندر اپنا نرگن نور دھر کے بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ اوس دی جڑ کدے نہ جاوے پٹی، دو جہاناں توں پرے اُس دی سمجھ کسے نہ آئیآ۔ ہن لگیا نہیں رہنا کسے گٹھی، اچی ڈنک دینا وجائیآ۔ دُنیا مول رہے نہ سٹی، ستیاں دینا اٹھائیآ۔ اٹھو ویکھو سنتاں نے دُرمت میل لاہن دی نام دی اپنی کایا دے وچوں کڈھ لئی گچھی، سب دی اندروں کرن صفائیآ۔ سچ دھرم دی سہاؤنی آگے رتی، رتری پریم نال مہکائیآ۔ کیوں روداس غریب چمیارے نے گنڈھ کے ٹی جتی، اپنا جھٹ لیا لنگھائیآ۔ ایس ویلے اوہدے نالوں وی دُنیا دکھی، پر بھ توں وچھڑ کے سارے دین دُہائیآ۔ تھادہ دھرم سمیلن نہیں ایہہ دھرم دی دھار اچی، دھرم دا دوارا سب دا اکو

نظری آئی۔ تاساں گھر جا کے وسنا چانال سکھی، سکھ وچ اپنا جھٹ لنگھائی۔ ویکھو کتے بھل نہ جانیو پیار وچ پتیں، سنتاں دا بچن مڑ کے ہتھ کدے نہ آئی۔ ایہہ جیہڑی مویج پیار والی لٹی، اس نوں اپنے اندر لوٹکائی۔ تہاڈے اندر آپے پوہ جاوے بھٹی، دوس رین کرے رشنائی۔ جیہڑی سجن سہیلی ایہتھے آ کے پرہونال گئی کٹھی، پریم وچ اپنا آپ جلائی۔ اوہ سمجھو آتما سدا سچی، سوان کتے وانگ جگت دے شیش محل وچ وڈ کے ٹھوکر کدے نہ کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آون والیو ساچے سنتاں ولوں سب نوں دے ودھائی۔ آئے مترو ویکھو ساچا متر، جو متر دھر درگاہیا۔ تہاڈے کایا مندر اندروں آوے نکل، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ بے بچن سن کے ہو جاؤ ستھل، اپنا من ٹکائی۔ پھیر بھجنا نہ پئے ادھر ادھر، ملے مان اگو گھر وڈیائی۔ اوہ نرمل داتا پُرکھ بدھاتا سچ دواویوں آوے نکل، نرکار ساکار اپنا رنگ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا اک کھلایا۔ آون والے بڑے چنگے، گرگھ نظری آئی۔ بترے کہا سرتی جمنا دھار گنگے، سنت ساجن سوہنا تٹ بنائی۔ اکھاں والیو اکھاں کھول کے جانیو کتے بن نہ جانیو اندھے، اگیان دا ڈیرہ سنت دین ڈھاہیا۔ سدا ٹھیاں دی پاوندے گنڈھے، گنڈھیاں توڑ چڑھائی۔ جتھے توں میرا میں تیرا اگو چھندے، سوہنگ ڈھولا وجے، دوجی اور نہ کوئے شنوائیا۔ سنتاں نال مل کے مندے ہو جان چنگے، دُرمت میل رہے گوائیا۔ جگت سکھ تہاڈے گھراں وچ رہ جان ٹنگے، ٹنگن والیاں ملے وڈیائی۔ بندگی وچ پریم وچ مُجبت وچ بن جاؤ اوس پر بھو دے بندے، جو بندیخانے وچوں دے بھڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ آون والے نرناری، بڈھے نڈھے بچے خوشی منائی۔ ہر جن سنگت بنی پیاری، مل سنتاں خوشی منائی۔ ویکھو پنا نام توں بنا سنگر توں کسے دی سرتی نہ رہے کواری، کواری کتیا نوں سارے لوکیں طعنے نال ستایا۔ بے اپنی آتما لو شنگاری، سنگر چرن جاؤ بلہاری، اوہ مہر کرے اک واری، دُهن ناد دیوے دُهنکاری، نرمل جوت کرے اُجیاری، پھیر اوتھے نہ کوئی چنگی نہ کوئی ماڑی، گرگھو تہاڈی آتما اوس پر بھو دی لاڑی، جیہڑا لاڑا کدے نہ کرے جدائی۔ ایہہ نہ سمجھو سمیلن اچ دی دہاڑی، اچ توں تہاڈا مارگ دتا بنایا۔ اس سمیلن نوں یاد رکھے دُنیا ساری، کیوں سنت مُنی مہاتما صوفی فقیر سارے اکٹھے بیٹھے آئی۔ ایہہ کوئی تجارت نہیں تے تسیں نہیں کوئی وپاری، جگت والے انکڑے نہ کوئے گنائیا۔ بے لے کے جاؤ ساچے نام دی خُماری، جیہڑی خود غرضی اندروں

دے کڈھائیا۔ اک دُوبے اُتے کرو اعتباری، بے اعتبارا رہن کوئے نہ پائیا۔ کادیاں والے نے اُچی بول کہا لکاری، لایق بن کے اوس خُدا دے نچے دیو
 وکھائیا۔ جو سب دا پران آدھاری، پرانپت کہہ کے اُس نوں سیس جھکائیا۔ ایہہ تھوڑیاں منٹاں دی واری، تہاڈا آیاں داسِت داسِت بنے ستکاری، رِشیاں
 نیاں مہاتما مہاپرِشیاں صوفی فقیراں دی سدا چال جگت نیاری، نیاں کار اکو نظری آئیا۔ ایہہ منج ویکھو سبھا ویکھو سٹیج ویکھو جس دے اُتے مہکی اوہ بھلو اڑی،
 جس دا گلدستہ بنیا نال اوس پھول، جو پھول کانٹیاں وچ کدے نہ آئیا۔ سب دا سانجھا پیار مُجّت دا ہووے اک رستہ، رستے وچ سارے بھجّو چائیں چائیا۔ جے
 کتے اشارہ ویکھ لو اوس اکھ دا، جتھے پر تکھ ملے گوسانیا۔ پھیر تہاڈا من وکاراں ولوں آپے ہندا، دہ دِشاناہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ گرگھو بڑا سوہنا سہاونا سماں تے ویلا
 ایہہ اکھ دا، اکٹھے کر کے گل وکڑی لینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی سب توں وکھرا سدا کھیل کرے مُنی دے بچن
 سدھے جیسے جٹ دا، جٹا جوٹاں وچ اپنا حصّہ لوے پائیا۔ اودھروں گھڑی نے آواز دے دتا ٹک ٹک دا، ٹک ٹک توں ڈری بھجّو واہو داہیا۔ اک ہور آواز
 آوے پھٹ پھٹ دا، جو منٹ وچ پورا چکر لئے لگائیا۔ کیونکہ ایہہ اکھاڑا سچ دا، دھرم دوارا سچ دا، مُجّت دا پیارا سچ دا، ایس کر کے دُور ٹائم نہ کوئے لگائیا۔
 مُنی دا بچن برہم مت اشارہ اگّی اکھ دا، جتھے پریتم پیارا وسدا، اُس دی کیتی نہ کوئے اُٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آئے
 گرگھیاں گرگر سنکر سنکر گرگر چیل اکو رنگ وکھائیا۔

جے سچ سناواں سمیلن دا سٹا، سٹیداری اگے رہے نہ رانیا۔ پھیر نہ کہو ایہہ جٹ اینویں پھٹا، سب نوں رہیا ڈرائیا۔ پر بھ نے داؤ لاؤنا سب نوں پھڑ
 کے گٹا، نکال کڈھ کے لینے ڈھاہیا۔ کوٹاں وچوں ورلے دے مستک لاؤنا ٹکا، جوت نور کر رُشائیا۔ پچھلے جگ دا ویکھ کے چٹھا، بھيو ابھید گھلایا۔ دھرم دوار
 دا بن کے پتا، پتر میثور دیا کمائیا۔ جنہاں پیالہ پین دی رکھی اچھا، کایا کاسہ اگے ڈاہیا۔ پہلوں جام دیوے نکا، جس نوں پی کے دُرمت میل دھوائیا۔ پھیر
 پیاون واسطے کدے نہ چھڈے پچھا، ہوئی ہوئی ہور ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک چڑھائیا۔ سمیلن ہن اگے نہ ہووے
 سٹ، بیٹھن وچ کدے نہ آئیا۔ جس نے کھڑکاؤنی اٹ دے نال اٹ، پتھر پتھراں نال لڑائیا۔ سب نے گھر گھر لینا پٹ، چاروں کُنٹ ڈھائیا۔ پر بھ دا

کھیل سدا انڈٹھ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ گئے لکھ، سو پورا دینا کرائیا۔ دھرم وچ کرم وچ کوئی ورا پورا رہے سکھ، باقی ڈولے سرب لوکائیا۔ سب دے اندر وڑگئی وس، وشیاں وچ پھسائیا۔ گر کھو سچ سمجھو آتما نوں کوئی نہ سکے بھٹ، بھٹے جان والے کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے خوشی بنائیا۔ سمیلن دا سٹا وڈا لمبا، بیج اگلا دتا بجائیا۔ پانی دینا نال اوس بنا، جس دا کنیکشن دوجا نہ سکے جڑائیا۔ جھگڑا مکاؤنا ٹکا بودی تمبا، سپس دھڑ نہ کوئے وڈائیا۔ جٹ دے کول وٹاں بنے کھوترن والا نام دا ہتھ وچ آگیا رمبا، اچے ٹیڈے سارے کرے صفائیا۔ بھائیں پھرنا پئے پیریں ننگا، در بھگتاں جا جائتیاں سیو کمائیا۔ جیہڑے رند منگدے اک بوند، انھاں دے اندر وہا دیوے گنگا، گھر گمبھیر گوسائیا۔ جن بھگت نیتز ہین رہے کوئی نہ اندھا، لوچن اکو اک کھلایا۔ گر کھیاں وچ دے کوئی نہ گندہ، گندگی کوڑی دینی مٹائیا۔ بھگت بھگوان اکو روپ تے اکو چندا، جس دا چند اندھیر وچ نہ رت بدلایا۔ گر کھو تھساں کیہڑی گھوٹ کے پینی بھنگا، نشیاں راہ تکائیا۔ اکو جام دیوے ان مونہوں منگا، جس دارس اتر کدے نہ جائیا۔ اوہ پیتا نہیں جاندا نال کدے دندان، بلاں نال کھچ نہ اندر لنگھائیا۔ زبان والی نہیں کوئی ونڈا، جگت گلاس نہ کوئے دکھائیا۔ جس ویلے دیوے مہر وچ محبوب بنا بندگیوں بنا دئے بندہ، بندھن سارے دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اکو اک دکھائیا۔ جام کہے میں پھسیا وچ صراہی، رستہ نظر کوئے نہ آئیا۔ صراہی کہے صراہی نہیں اوہ دھر درگاہی، جس دا پاسا نہ کوئے بدلایا۔ اُس نے موری کوئی گھمیاں تھھیاراں والی نہیں رکھائی، جیہڑا کوئی آوے پلٹ کے پاوے پی کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پہلوں پریم پریتی دے لیکھے کرے سانویں، پچھلے کرم دے دھوے ناویں، پھیر آگے کرے دعوے، دائر اکو گھر کرائیا۔ جتھے وکیل کوئی نہ جاوے، حج کتاب نہ کوئے پھولاوے، چوبدار واج نہ کوئے سناوے، نفر غلام نظر کوئے نہ آئیا۔ اوتھے رسنا ڈھولا کوئی نہ گاوے، اکھاں نال نہ کوئی تکاوے، بانہواں بل نہ کوئے دکھاوے، چارپائی اُتے سوں کے جھٹ نہ کوئی لنگھاوے، اکھراں والا کاغذ نہ آگے ڈاہوے، پانی نال کدے نہ نہاوے، بستر اوڈھ نہ جھٹ لنگھاوے، سوہرے پیکے کدے نہ جاوے، استری بیج نہ کوئے ہنڈھاوے، پتا پوت نہ گود ٹکاوے، چارے کوٹ نہ بھرے ہاوے، پریتی اکو نام لاوے، اوہ بھر کے جام لیاوے، بن پیالیوں اندر ٹکاوے، ٹکا قیمت لین کوئے نہ پائیا۔ کی سورن ابے نہیں پیتی، بلاں نال نہ

کدے لگائیا۔ بھگت بھگوان دی سمجھی نہیں ریتی، اے تک ویکھو ویکھی چل کے آئیآ۔ کی اے گنڈھ نہیں پیچی، ڈھلی رکھ کے جھٹ لنگھائیا۔ بدلی نہیں
 نیتی، منسا من ہلاکئیآ۔ جنہاں دی سچی لگ گئی پریتی، اوہناں نوں جام دی لوڑ رہی نہ رائیآ۔ شمس تبریز دے نال ایہہ بیٹی، جس نے کھل دتی لہائیآ۔ انا الحق نے
 منہ وچ پا کے چچی، نعرہ اکو دتا سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیآ۔ مے پیالہ کدے نہ گدا، خالی نہ کوئے کرائیا۔ میخانہ
 کسے نہ دسد، جتھے مجلس ہر اُپجائیآ۔ جتھے بھنڈارا نہیں وکھ دا، امرت اک ورتائیآ۔ بے گھر مل جائے مالک پت دا، پڑدا دئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیآ۔ صراہی کہے میں کیوں ہوواں اُلٹی، اُلٹا راہ چلائیآ۔ میں سیوکن اُس کُل دی، جو کُل بھگت بھگوان اُپجائیآ۔ میری قیمت
 نہیں کسے مل دی، مٹا شیخ نہ کوئے ورتائیآ۔ میں پیاسی نہیں پیار دے بل دی، ہونٹاں نال مل کے خوشی نہ کوئے منائیآ۔ میں ونجانر صلح کُل دی، جو کُل
 مالک اکھوائیا۔ بن اُس دی کرپا صراہی میخانیاں وچ رُلدی، اگے ہو ہتھ نہ کوئے لگائیآ۔ جس نوں چھار مل گئی چرن دھول دی، سچ نُماری دئے چڑھائیآ۔ سدا
 کھیل پر بھو دی اصول دی، اصل وچوں اصلیت دئے پرگٹائیآ۔ ایہہ صوفیاں دی آواز جنہاں نوں رحمت منگنی اے منظور دی، منظور دی دل دھیان لگائیآ۔
 جتھے رحمت حق مشکور دی، مشکل اگلی دئے مٹائیآ۔ اوہ صراہی پیالیاں نوں سدا گھوردی، گھر کی نال ڈرائیا۔ اوہ پیالے پین والیاں دی منزل اگے ہور دُور دی،
 کیوں سریر وچ تھوڑا رس لے کے اپنی خوشی بنائیآ۔ جنہاں مستی دے دے اپنے نام سرور دی، جگ ستیاں لئے اٹھائیآ۔ دُنیا دکھاوے کوڑ دی، کوڑ کُٹم
 وچوں بچائیآ۔ منسا میٹے مورکھ موڑھ دی، پتر سگھڑ سجان جنائیآ۔ ساچی بخشے دات اپنے نور دی، نور نورانہ نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچے گھر ویکھ وکھائیآ۔ پیالہ کہے پین والیاں کیہڑا لہیا ساقی، ساکھیاں نظر نہ آئیآ۔ جس بنایا بُت خاکی، تن وجود وڈیائیآ۔ اوہ مسخرہ نہیں نہ کرے ہاسی،
 جیہڑا ہستیاں وچوں ہستی دئے بدلائیآ۔ تیرے جگت اکھراں دی پاتی، الف یے دے اندر بند کرائیا۔ جس پیالے پیتیاں بدل جائے حیاتی، زندگی وچوں
 زندگی نظری آئیآ۔ اوہ مجلس سدا اخلاقی، سری بھگوان اک وکھائیآ۔ جتھے بھگت بھگوان اک دُوبے دے داس داسی، سیوا وچ دوویں سیو کمائیآ۔ سچکھنڈ گھر
 دے واسی، سچ دوارے وے ودھائیآ۔ پہلوں پین دی سکھنی جاچی، یاچک اپنا آپ بنائیآ۔ پھیر بخشش کرے ساقی، صراہی دئے اُلٹائیآ۔ بھگتاں کولوں کدے

نہیں راکھی ڈھاکی، جے ڈھکی ہندی بن پیتیاں ایہتے چل کوئے نہ آئیآ۔ اوہ صراہی پر بھ نے بھگتاں اندر رکھی، جس ویلے سوئدے بھار وکھی، اوہناں دی راتیں سٹیاں سٹیاں کھل جاندی اکھی، ایہتے میرا درشن پائیآ۔ میں کراں پرکاش بن موم بٹی، درس دکھاواں بن کے کملاپتی، نام دا بھورا جام دیواں اوہ رتی، جس رتی اتوں کوٹن کوٹ صراحیاں اپنی قیمت دین مٹائیآ۔ پر بھو کوئی چراؤندا نہیں پھردا گاں وچھی، کوئی روپ نہیں جل ہوڑا مجھی، کوئی تن وجود نہیں بدھا نال رسی، جس نے سار پاؤنی چار لکھ تے آسی، اُس نے صراہی سانجھ کے اوتھے رکھی، جتھے جھلے کوئی نہ پکھی، جس ویلے بھگت بھگوان دی ہو جائے پئی، آپے اوہناں دے اندر دے اٹائیآ۔ ویکھو لالچ وچ پر بھو دی کوئی نہ بھریو چٹی، محبت وچ پیار وچ گرگھ سخی جائے پھٹی، بن پیتیاں آوے نٹھی، جے پیالہ نہ ہندا جام نہ ہندا ساقی نہ ہندا اوہ کس طرح جاندی اُلٹی، گھٹ گھٹ اپنی دھار وہائیآ۔ بنا پیتیاں توں ایہہ سنگت نہیں ہوئی اکھی، نکلے نکلے پتے جنہاں جگت دی واسنا چھڈی، ایہہ گل نہیں کوئی وڈی، چھوٹیاں بالیاں اپنے ماتا پتا نوں سکھیا دسی، جے چاء چھڈو تے چاہ تہاڈی چاہاں نالوں چنگی دے بنائیآ۔ ویکھ گرگھ سخیاں پھردیاں اُچی اڈی، انھاں دے اندر سری بھگوان کھیلے کبڈی، جٹ لیندا نہیں کسے توں وڈھی، کسے دے گھروں کھاندا نہیں مجھی وڈی، اندر وڈ کے صاف کردا سب دی ناڑی ہڈی، پھیر چڑھا کے نام اپنے دی گڈی، گائیڈ ہو کے واحد ہو کے اپنا راہ دکھائیآ۔ جنہاں نوں بھرم اوہناں جوگی انھاں گرگھیاں نہیں چھڈی، بیٹھوں پی گئے بدو بدی، لوکی سٹے اینہاں دی رات ابے نہیں ہوئی ادھی، پر ایہہ لوکات وچ آؤندے کدی کدی، چوڑاسی وچ گیڑ نہ کوئے رکھائیآ۔ ایہہ کوئی اوہ شوواں والی نہیں گڈی، جس نوں بنیے سویرے لا کے، دھوپ دھکھا کے، تکرڑی اٹھا کے، ساریاں دی چوٹی مٹن کے، پیسے ٹکے انگلاں اُتے گن کے، اپنے خزانے وچ لین ٹکائیآ۔ جنہاں نے درشن کیتے اک چن دے، اوہ کدی پیمانے نہیں مندے، ایہہ کوئی کھیل رات دے نہیں اندھیرے دے نہیں جدوں کراں تے دن دے، سب دے سامنے آکھ سٹائیآ۔ جس دی گاتھا گر اوتار پیغمبر چوہ جگاں وچ رہے گندے، گن گن جھٹ لنگھائیآ۔ اُس دے اشارے چھن دے، صراہی اٹلیاں چر لگے، پیالہ پھڑیاں چر لگے، بل نال چھہایاں چر لگے، گھٹ گھٹ لنگھایاں چر لگے، چراں دا وچھٹا اکو وار دے پئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ اک رنگائیآ۔ صراہی کہے میٹوں بڑا کیتا گرو آں اُلٹی سدھی، گاٹیوں پھڑ بھوئیآ۔ اک دن میں محمد دے

ہتھوں ڈگی، اوہدے پٹاں اُتے وج کے اُچھالہ لیا چائیں چائیا۔ میں بن گئی اوتھے ضدی، اپنی کتھا کہانی دتی سنا۔ میں چھوٹی بالی نگی، میرا روپ نظر کسے نہ آئی۔ جگ نیز کسے نہ دسی، لہجہ کے سکے نہ کوئے چرائیا۔ محمد کہا او صراحیئے پروردگار دی کھیل اندھٹی، اندھٹھی کار کما۔ میتوں ایں جا پدا جس ویلے سری بھگوان نے آتما پر ماتما بناؤنی سخی، اوس ویلے تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ کیوں تیری امرت دھار آگے ملدی رہی تھوڑی تھوڑی جنہاں نوں دیندا رہیا چھٹی، چھٹی رسائن تیرا رنگ رنگایا۔ آگے اُس دی کلا ہو گئی سدھی، سدھا اپنا پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں نوں توں میرا میں تیرا اپنے ملن دی دس کے بدھی، بدلہ دتا چُکایا۔ اوہ دھار پچھے رہ گئی جیہڑی ساقی توں پیالہ پین گجھی، مڑ مڑ کے منگ منگایا۔ ہن دست امولک اوہ دتی، جتھے دُوبے پیالے دی آس نہ کوئے رکھایا۔ صراہی کہے میں صراہی تے میری مت کدے نہ ہووے پچھے گچی، گچی دھونوں پھڑ کے گرگھ دیاں منایا۔ میں اوہناں دے دوارے بن قیمتوں وکی، اپنی قیمت نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جام اک پلایا۔ صراہی کہے میں ڈردی میرا کیہڑا کھولے ڈٹا، کاگ باہر کڈھایا۔ کیوں جٹ ہٹا کٹا، جھیل جھیل جوبن ونا نظری آئی۔ جس دیاں لال گھریاں اگھاں، بھے رہیا دکھایا۔ میں بھجڑیاں پٹی کہنوں جا کے دساں، کتھے دیاں دُہایا۔ صراہی کہے میتوں یاد آئی میں بھگتاں دی پریتی اندر وساں، دُوجا تھاں نہ کوئے وڈایا۔ نالے روواں نالے ہساں، اگھاں مل مل جھٹ لنگھایا۔ اوہناں پیالیاں کولوں بچاں، جس پیالے وچ پی پی پر بھہ داراہ تکایا۔ گل کہنوں مول نہ جھکاں، سچ سچ دیاں سنا۔ جنہاں پر بھو دا درشن پالیا اگھاں، اوہناں نوں جام پیالہ صراہی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تے جے کوئی کہے میں وی ایہو جی پی کے تے ایہو جہا بن کے دساں، ایہہ وتھ ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھایا۔ کی تہانوں پیتی ایہہ لگدی نہیں چنگی، کہ نشہ سمجھ نہ آئی۔ جے گوہند وانگوں کھنڈے دی دھار ہندی نگی، چاروں کٹ دُہایا۔ بھجے پھر دے نہ راہ لہدا نہ ڈنڈی، ٹھیدے کھانڈیاں ڈنڈاوت کر کے سپس نوائیا۔ پر بھو دوارے پین والیاں دی کدی نہ لگی منڈی، اپنی دینال بھگتاں سدا پیانیا۔ بھاویں کوٹن کوٹ حسیناں پٹی واہون کنگھی، ٹھوڈی رکھن نگی، بنا بھگتاں ہر جو اگھ نہ کتے نکایا۔ جے کوئی مست پیالہ پی کے بن جائے بکھنڈی، آکھے میں اوس رنگن وچ گئی رنگی، رنگ جگت والا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلایا۔ جے پیاون دا ہندا

نہ چاؤ، صراہی نہ بند کھلایا۔ پھیر کاہنوں پھڑدا باہوں، سُنّیاں کیوں جگایا۔ پر م پُرکھ دا سدا سچا نیاؤں، عدالت اِکو اِک وکھایا۔ فیصلہ کرے دعویدار دا پنا
 گواہوں، شہادت جگت نہ کوئے بھگتایا۔ قلم شاہی دا کی وساہو، جس ویلے چاہوتے او سے ویلے بدلاؤ، اِک جج دا فیصلہ دوجا نچ دے بدلایا۔ جے دعویہ دائر
 حقیقی اِک کراؤ، وسیقے اوس کولوں لکھاؤ، جتھے قلم شاہی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پھیر اپنی حالت جناؤ، پڑدا کوئی رکھو ناہوں، بھيو ابھیدا دینا کھلایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ پر بھ دے اگے کیہرا زور، جوں بھاوے توں چلایا۔ تے جے اوہ صراہی دیوے پھوڑ، پھیر پین والے
 مستانے پیاس وچ مر مر اپنا آپ گوانیا۔ جے مستان نوں نام دی مستی نال لوے جوڑ، وچھڑیاں میل ملایا۔ جنم کرم دا میٹ کے کوہڑ، دُھر دارنگ رنگایا۔
 ذراتکو نال غور، گہر گمبھیر اِک سُنایا۔ بنا پیتیاں "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے" دا پاوے کوئی نہ شور، جنہاں نہیں پیتی اوہ ساہمنے بہہ کے
 ملن کوئی نہ آئی۔ جس پرکاش کیتا اندھیرے گھور، تہاڈی اندرون کھچی ڈور، دیناں مذہباں وچوں ہوڑ، آتما پرما تمانا لئی جوڑ، جگت جگت وچوں باہر کڈھایا۔
 منتر دسیا پھور، فرنا پچھلا بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جام اِک وکھایا۔ جس دتا جام حقیقت، پیالہ حق اٹھایا۔ اندرون کڈھ
 شریکت، لاشریک دیا کمایا۔ سچ دھار دی دس اصلیت، اصل وصل دتا وکھایا۔ جنہاں نوں پر بھ دے ملن دی نہیں سی قابلیت، اوہناں دے اندر وڑ کے
 پڑدا دتا اٹھایا۔ ذرا پچھو بھگتاں توں تہاڈی کن بدلانی طبیعت، بنا پیتیاں توں نشہ کویں چڑھ کے آئی۔ ایہناں دے وچ بڑی اچی زہنیت، جیہڑی زیر زبر دا
 لیکھا گئی مکایا۔ پریم پیار مُجّت دی دے کے انسانیت، نیتی دتی اٹھایا۔ سچ دوارے دی بن کے رعیت، پاتشاہ اِکو رہے منایا۔ جے نہ پیتی ہندی انھاں دی گر
 اوتار پینمبر ہندی ولدیت، ایہہ وی ہندو مسلم سکھ عیسائی بن کے آپس وچ کردے لڑایا۔ ایہہ کھیل نوس نو عیت، نواں راہ دسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ کیشن سنگھ کی تیتوں نہیں چڑھی خُماری، ذرا اٹھ کے دے سمجھایا۔ کسے ہوور پیالے دی ہے واری، گھ توں دے سُنایا۔
 جنہاں دی کچی اندرون یاری، اوہ رو کے دین دہانیا۔ جیہڑے سانہ نہ سکن اپنی ناری، اوہ نار بن کے کس طرح کنت دی سیو کمایا۔ تیرے من دی
 خواری، اِک ویراں مُچھ توں ہتھ پھیر تے نالے اُتوں داہڑی، اچ دی رات جے تیرے اندر خُماری نہ واڑی، پھیر بھاویں آویں نہ اُتے ستاراں ہاڑی، پلا لینا

جھڈا ئیا۔ ساچیاں بھگتاں دی آتما رہن نہیں دتی کواری، راتی سُنّیاں گھر جا کے پیار کرے وارو واری، گل وکڑی اپنے نال پائیا۔ صراہی میں لکا کے رکھی نہیں کسے وِچ بکھاری، اوس تالے نوں کھولن والی کُنّجی نظر کوئے نہ آئیا۔ لوہار ترکھان دی عقل اوتھے کرے کوئی نہ کاری، کاریگری باڈھی بنت نہ کوئے بنا ئیا۔ پر بھو ہے بڑا کنجوس ایویں اپنا نام دھن نہیں جاندا اُجاڑی، ٹھگّاں چوراں دی جھولی کدے نہ پائیا۔ ویکھو کئے لہدے اُتے پہاڑی، رُلدے پھرن اُجاڑی، دھونیاں نال تن رہے ساڑی، جل وِچ اپنا آپ ٹھاری، در در گھر گھر منگدے پھرن واڑی، اُنھاں دی قسمت ماڑی، پیالہ دین والا ہتھ کسے نہ آئیا۔ جنہاں دا پورب جنم کر کے آگئی واری، اُنھاں دے اندر صاف کرے نال بہاری، گرگھ بنائے اپنی پیاری، پریم پیار مُجّت وِچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جام پیالہ اک پلا ئیا۔ جام پیالہ پین نوں سارے لبریز، بلاں اُتے زبان پھرائیا۔ سارے کھندے اندرے اندر سانوں وی مل جائے جوتی دا تیج، اسیں وی آکڑ کے بہہ کے اپنی خوشی بنا ئیا۔ ہتھے کھندے بے پورن دے تھان سانوں دیندا بھیج، سانوں وی بھجن بندگی دی لوڑ رہندی نہ رائیا۔ پتہ نہیں پورن دی پورن کس طرح ماندا تیج، پورن پورن وِچ سما ئیا۔ بے پورن نہ ہندا پورن کھورے صراہی پیالے نوں لٹ کے سارے آوندے وِچ، قیمت گھیا والی پائیا۔ پر ایہو دکھ جیہڑا اندر وڈ کے مارے تیج، پیچھے وِچ آیا نکل کوئے نہ جائیا۔ بجر کپاٹی وِچ کر کے چھیک، صراہی اندروں دے اُلٹا ئیا۔ جس دا ہولی ہولی سارے سریر وِچ چڑھ جائے رتج، ناڑی ناڑی وِچ سما ئیا۔ پر بھو دا پیمانہ کوئی نا پین والی نہیں لہاراں والی گنج، اک دو تن چار پنج نمبر نہ کوئے لگائیا۔ اوہ صراہی کوئی دال والی نہیں دیگ، جہدی مرضی کڑچھا بھر کے بھجے واہو داہیا۔ جہاں چر اک دی نہ ہووے ٹیک، بُدھی نہ ہووے بیک، کوڑا نہ رہے بھیکھ، وسے نہ اوس دیس، جتھے مالک اک نریش، نراں دا نرائن نظری آئیا۔ بھادیں کوئی بکل مارے بھورے دی بھادیں کوئی اُتے تانے کھیس، ویروا کرے نہ کوئی شبد گرو دس دسمیش، جو آد جگاد رہے ہمیش، ہمساجن ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ بے پیالے نوں پین واسطے ہوئے پیش، پیشتر پین توں پینا دے سکھائیا۔ سدا مُجّت وِچ رہو ہمیش، پریتی پریتیم نال ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کی پین والا ہور وی کوئی ساقی، اشارہ اُنگی نال کرائیا۔ ایہہ ساری انھاں گل آکھی، جیہڑے پلورے جھڈا ئیا۔ آپو اپنی صاف کر کے دکھاو باٹی، پھر سبھے دیاں اُلٹا ئیا۔ بے باٹی نہیں اکو منو آکھی، پیالہ پین

دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تہاڈا کوئی بھلن والا نہیں ساقی، کہ سورن دا پیالہ دُوبے دے مُنہ نوں لائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ تہاڈے انتر آتما دا واسی، پرکاش نور الایہا۔ جن بھگتو پین دی لوڑ رہے نہ باقی، اک دو تہاں سالاں وچ سارے دے رجانیا۔ جے بہتے رجا دتے تہاں اپنی بھل جانی مائی تے تائی تے چاچی، ناری کنت تے کنت ناری اک دُوبے نوں تچ کے گل وکڑی میرے نال پانیا۔ تھوڑے سے نوں درشن کر کے ترنے پانی، جو در آیا جوت جگا کے گھر نوں جانیا۔ اس دا لیکھا لکھا دیوانگا ایسے وساھی، وساہ کے سب نوں لینا ڈھانیا۔ اک پنڈت رونا وچ کاشی، دو کشمیر وچ گر لائیا۔ سرشٹ سبائی ورو لنی کوڑی کر یا چھا چھی، مکھن ہر جن باہر کڈھانیا۔ پر بھ دی مہر جن بھگتو دُوبے ہو کر کسے نہیں چھاپی، گر اوتار پیغمبراں ہتھ نہ کدے پھڑانیا۔ سدا سچھنڈ دوارے رہے ڈھانپنی، ڈھانچیا وچ بند نہ کدے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ خُماری دے چڑھانیا۔ خُماری چڑھ گئی تہاں ہا کر ماری ہوں، ہو کیاں وچ انگڑانیا۔ کیہڑا میرے سامنے اڑے گرو، گردے والا میں اکو نظری آئی۔ جن بھگتو تہاڈی پدوی اٹل وانگ دھرو، دُھر دی بنت دتی بنائیا۔ تہاڈی منزل اُتھوں ہندی شروع، جتھوں جگت ابھیا سی اپنی منزل مُکانیا۔ اینوے نہ کرو ڈروں ڈروں، ڈرپوک رہن کوئے نہ پانیا۔ میں تہاڈے کایا دے میخانے اندر وڑوں، اندر وڑ کے پڑدا لایہا۔ منزل اوس حقیقی چڑھوں، جتھے تخت نواسی سو بھاپانیا۔ ویکھ کے سڑ کے ایویں نہ کرنا کڑوں نکڑوں، ایہہ وست بنا پورن دے ہتھ کسے نہ آئی۔ اک شبد سندیشہ سب نوں اکو وار گھلّوں، گھائل کر کے پھڑ سارے دینے کرائیا۔ اکو رات وچ تہاڈی ذات بن کے تہاڈے وچ رلوں، پھیر رو لا پاؤن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تہانوں بنا کے اپنے بچے بو، لاڈلے گود اٹھانیا۔ تہانوں کھڑکاؤنا نہ پئے ٹلو، ورقیاں والی کرنی نہ پئے پڑھانیا۔ مہر نگاہ نال اوس ٹکانے گھلّوں، جتھے گھر دا مالک سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر ویکھ وکھانیا۔ مستو کی منگو بن دیوانے، دعویہ دیوانی دائر کرائیا۔ کیوں لال اکھاں کڈھو آنے، غصیاں وچ ڈرائیا۔ پر بھو دے سدا اکو جھے پیمانے، پیمانیش وچ بدلی نہ کوئے وکھانیا۔ بھگتیاں نوں کدے نہ سمجھے بیگانے، آپ اپنے گلے لگانیا۔ بھوویں کئے اکتھے ہو کے دیو طعنے، بنا ویلے توں اپنا کھیل نہ کوئے وکھانیا۔ بھو دے پھڑ کے ہننے دے آو ٹھانے، ٹھا کر ٹھوکر وچ کدے نہ آئی۔ بھوویں تہاں کڈے بڑے سیانے، عقل مند اکھوانیا۔ جس ویلے پر بھو تگے تہاں نکی بال آنجانے، ننھے نظری آئی۔

اے جہتے بھٹھیاں توں بھنا کے چبڈے دانے، ریتی پیو دادے والی چلی آئی۔ کئی اگھاں توں کانے، ٹیڈھی اگھ تکائی۔ پتہ نہیں ایہہ پورن کہ وشنوں بھگوانے، لارے لپیا وچ جھٹ لنگھائی۔ ویہہ دا چووی بھیرے نظماں وچ گائے ترانے، پر ترانے گاؤندیاں گھر دی کمی نہ اے لڑائی۔ چلو جے ہور کچھ نہیں غصہ سارا پاؤ پر بھ دے خانے، آپ کھاپی کے جھٹ لنگھائی۔ دو چار بول کے گانے، پلا لو چھڈائی۔ ایہہ گل ضرور دسی اجیت سنگھ ورگے سیانے، جو صلاح کار پچھلا نظری آئی۔ ہن بھوایں کڈے بناو بہانے، اصل گل سب نوں سمجھ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائی۔ کیہری قلم نال لکھیا مقدمہ، کس دے آگے رکھائی۔ اوہ گرگھو تہاڈے مقدّمے دا ضرور میتوں صدمہ، تہاڈی تحریر بے نظیر جس دی نثر نہ کوئے وکھائی۔ نالے جھنکا اُتے قدام، سیس جگدیس نو آئی۔ گاؤنیاں بے منظور نظماں، جس دی نغمہ کرے نہ کوئے شنوائی۔ بدھی دالے کے نغمہ خوشی اک بنائی۔ خوشی وچ لا کے فتویٰ، مقدمہ دائر دتا کر آئی۔ ایہدا ارتھ دسو کی اتھوا، ارتھات دیو جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو گھلائی۔ کس دی کچھری تے کیہرا شیشن، رجسٹر کرن والا کیہرا نظری آئی۔ اوتھے پرواہ نہیں کسے شکر برہا وشن، قلم شاہی لین چلائی۔ گر اوتار پیغمبر نمانے دسن، بیٹھے سیس جھکائی۔ ۱۱۷۳

جنہاں ساریاں نوں اکو وار دینی پینشن، پچھلا لیکھا دینا مُکائی۔ اوہناں سلام کرنا ہو کے اٹینشن، سلوٹ بنا کلبوت دینا لگائی۔ سورن جی انھاں توں کوئی لین تے نہیں لگا کمیشن، حصہ ونڈ ونڈائی۔ کچھ یاد کر ایہہ کھیل رام دا کجھ ارجن نوں دسیا کرشن، کشکش وچ لوکائی۔ ارجن جیسہڑے بھگت بھگوان اوتوں وکن، آپا اوسے دی جھولی پائی۔ انھاں نوں پر بھ ملدا (پر تھم)، پر تھی اُتے پھیرا پائی۔ سرشی دتے متھن، متھیا کوڑ لوکائی۔ گرگھاں کولوں جاچ سکھن، جو سکھیا وچ اپنا آپ گئے مٹائی۔ پر بھ دے مقدّمے نوں کیہرا آوے لکھن، کیہدی جرت اشام اُتے مہر دیوے لگائی۔ کیہرا آوے جتن، گر اوتار پیغمبر شہادت سکے نہ کوئے بھگتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائی۔ ایہہ مقدمہ نہیں کوئی کہ چھاڑی وچوں چرا لے کچالو، ٹکے دے سیر جگت وکائی۔ بھگتو پر بھو سدا سدا دیا لو، دیا لتا وچ سمائی۔ آد جگاد کرپالو، کرپاندھ اکھوائی۔ سب نوں پرورش کر کے پالو، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ تہاڈے دکھ دی گھالنا گھاو، دکھ سکھ اکو رنگ وکھائی۔ اے تے سمیلن وچ پر بھ دا لحم ہون لگا چالو، پچھے دے کلج دا لیکھا مُکائی۔ پھیر جام پیالے پی کے وڈے موٹے بن جاو

گالہو، آکڑ آکڑ کے چلیو واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے سرتے دیوے نام سالو، سالم اپنا رنگ چڑھائیا۔ صراہی وچوں جام پی
 پی کئی تھکے، چھٹی جگت لوکائیا۔ جس ویلے محمد مدینوں گیا نئے، ہوئی دُہائی دُہائیا۔ اوہ پیمانے ول تگے، اپنی اکھ اٹھائیا۔ اودھروں حکم آیا حقے، حقیقت وچ
 سائیا۔ محمد ایہہ پیالہ بھگت دا بھگوان بھگوان دا بھگت پھیر چھکے، شکایت والیاں دا شکوہ دئے گوائیا۔ جس کارن ایہہ جام لکا کے رکھے، اس دی سمجھ نہ کوئے
 سمجھائیا۔ ایہہ اوس ویلے پیانے جس ویلے ساری دُنیا ہووے کئے بکے، خیرانی وچ دُہائیا۔ پر بھو وی اوہ ویلا خوشیاں والا تگے، ہوئی ہوئی پندھ مُکائیا۔ ابے
 کچھ ہور ہون والے نال اکٹھے، انھاں نوں رہیا ملائیا۔ جس ویلے پورے ہو گئے بچے، اکو وار رس دئے چکھائیا۔ باقی رہنے بھانڈے کچے، نام دی بھٹھی نہ
 کوئے تپائیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر دے کے گئے پتے، پتہ میثور بے پرواہیا۔ اوہ نرگن دھار آوے وتے، بے وطنان دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دُھر داسنگ اک نبھائیا۔ کی پی کے ہووو مخمور، اپنی سُدھ بھلائی۔ ہن سمجھیں برکت پُرے توں پینڈا دُور، گھر دا دھندا دو دن نہ جھڈائیا۔
 جے اندر چڑھ جائے سرور، کی دھیاں پُت دیویں تچائیا۔ چرن بن کے مزدور، سیوا سچ کمائیا۔ کی اٹھے پہر رہیں گا حضور، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پر بھ دا ایہہ
 دستور، آہستہ آہستہ سب نوں لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ چلائی۔ کی نام خُماری نال ہو جائیں موٹا، پی پیالہ خوشی منائیا۔
 توں ابے انھاں نوں نہیں چھڈا جیہڑے تیرے کولوں ہتھ نال گڑاؤندے ٹوکا، غصے ہو کے پھیر ڈرائیا۔ جے جام پین دا لینا موقع، مکمل پر بھ دی سیوا
 کمائیا۔ جے ابے لُج نال بدھاتے کھوہ وچ لکھیا بوکا، بھاؤنی دے گیڑ لینے گڑائیا۔ جے سچ محبت دا اندر ہوکا، ہر دم دھیان رکھائیا۔ پھر سنگر ساچا پہنچا، جام اکو
 دئے پلائی۔ اوئے جام پی کے پھیر کتے ہانڈی وچ نہ پھیریں کھاؤنچا، استریاں والی سیوا کمائیا۔ چھڈنا پو گھر دا چلھا چو نکا، چو نہ کتا دا جوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سارے کھندے پنی پنی، پی پی خوشی منائیا۔ جے پی کے پھیر گھر دیاں دی پھرنی وینی، پتی کم کسے
 نہ آئی۔ بدل جاوے جینی، زندگی دئے اٹائیا۔ مت رکھنی نہ پئے پنی، ہنکار گڑھ تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جام کہے
 پر بھو میتوں چھیتی دے پیا، پیاسے پیاس مٹائیا۔ صراہی کہے پیالیا اوہدے گھر دے روون مار کے دھاہ، کیوں پلو گیا جھڈائیا۔ ساڈا پیار چھڈ کے اوس دی سیوا

رہیا کما، جو کمائی کردیاں نوں گھروں اٹھا کے اپنے نال ملائیا۔ پھیر پنج ست اکٹھے ہو کے جاوَن آ، سورَن دی دین صفائیا۔ اَجے تے ایس نے نوں کرایا ویاہ، کیوں پلُو دتا چھڈائیا۔ پر ایہتھے لڑن نوں دوہاں نوں نہیں تھاں، اوہ کدھرے تے ایہہ کدھرے اکھ نال اکھ نہ کوئے ملائیا۔ جے چاہیں تے ہُنے دیاں پیاء، مستانہ کر کے دیاں دکھائیا۔ دوجیاں مستان نوں اینویں نہ نال پھسا، اوہناں اَجے نہیں چھڈنے بھین بھائیا۔ کھورے آہ وی تن دن اوہ اپنے بچے آئے رواء، ادھی سرتی ایہتھے ادھی بچھے ول تکائیا۔ ہتے پلُو گئے چھڈا، بھجے واہو داہیا۔ ایسے کر کے جام رکھیا لکا، اپنے وچ چھپائیا۔ اوس ویلے دیواں پیاء، جس ویلے چار کُٹ ڈورُو ڈنکا وجے بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ پھیر سارے کہن بھجو اوئے نٹھو اوئے اوہو پتا تے اوہو ماں، ایہہ نار کم کسے نہ آئیا۔ گرگھو جے پہلوں پیواواں تے میری وی پت دیو گوا، کیوں تہاڈا اندر اَجے گھر دی جھل نہ سکے جدائیا۔ تے جے شوق ہووے دیکھو ساڈے ورگا بن گیا خُدا، بندہ خُدی وچ اکھوائیا۔ نہیں، آتما پر ماتما کدے نہ ہندے جُدا، جو جڑ گئے اوہ جگت ولوں مڑ گئے، اوس دی منزل تڑ گئے، جو بن منزل سو بھاپائیا۔ جیہہڑے پیالے سانہہ کے رکھے اندر دے اوہ کسے ہتھ نہیں آئے دیوت سُر دے، رسنا نال نہ کوئے چھہائیا۔ ایہو کھیل سچے سنگر دے، پوڑی پوڑی منزل منزل ڈنڈے ڈنڈے اپنے گھر پُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتائیا۔ مقدمہ کوں ہووے خارج، فیصلہ نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں بھگت نے بھگوان اُتے لایا چارج، ڈسپارچ نہ کوئے کرائیا۔ جیہہڑا سب دا مالک جارج، اوسے نوں ملزم دتا بنائیا۔ جے پر بھو ملزم ہو گیا کیہڑا سوارو کارج، کاغذاتاں دی کرے کوَن صفائیا۔ گرگھو ہُن ایس دے اُتے لاو و گارد، ہتھ بٹھ کے ہتھکڑی لوو لگائیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں نارد، ول چھل وچ جھٹ لنگھائیا۔ جس بناؤنے کنچن پارس، پاتشاہ بے پرواہیا۔ اندرے اندر کرے تُعارف، طرفداری نہ کوئے رکھائیا۔ جیہہڑا سبناں دا وارث، غلام سبناں دا نظری آئیا۔ پر بھو دی ہُن کیہڑا کرُو سفارش، چھڈاؤن والا دوجا نہ کوئے بنائیا۔ کس توں لوے کوئی اجازت، منظور حکم نہ کوئے کرائیا۔ جس دی کیتی عبادت، اوسے نوں بندھنا وچ پھسائیا۔ جن بھگت پر بھو دے نال کدے نہیں کردے بغاوت، دُھر دی ریتی چلی آئیا۔ اگے رہے نہ کوئی عداوت، عدل انصاف اک کمائیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں بناوٹ، بوٹی نہ روپ پر گٹائیا۔ کوئی گج ہاتھی چلاؤن والا نہیں مہاوت، بن جنگلاں وچ پھرائیا۔ جدوں کرے پریم مُجبت دی سخاوت، سخا سخا نظری آئیا۔ جے

پر بھو دے اُتے لگ گئی علامت، کرے نہ کوئے صفائیا۔ اوئے اٹھ کے میری دیو ضمانت، مجرم نوں لو جھڈائیا۔ تہاڈا بدھاسب دے اُتے لیا دیوے قیامت، پھیر ٹساں وی رونا مار کے دھانیا۔ لیئی کول کسے نوں ملن دی نہیں اجازت، جیل اندر لگ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتائیا۔ اگلی دسو کیہڑی پینی تاریخ، اپنے نچ نوں پچھ کے دینا سناٹیا۔ میں اوسے دن دی رکھاں اڈیک، عدالت وچ بھگتاں چائیں چائیا۔ نوں بدل دینی تاریخ، دھر دا کھیل پرگٹائیا۔ ہن میٹوں تکیو وچوں سیخ، سیکھاں دے وچ اپنا آپ بند لینا کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں دا فتویٰ ضرور دے بھگٹائیا۔ تہاڈے فتوے دی کراں قدر، قدر دان اکھوائیا۔ حکم دا مچا کے غدر، کھیل دیاں دکھائیا۔ اک وار بھگتاں دی ضرور پوری کراں سدھر، جے پوری نہ کراں بھگوان دی دھار نہ کوئے پرگٹائیا۔ ایہو میرا عدل، جگ جگ سیو کمائیا۔ زرگن جوت کدی نہ ہووے قتل، گوڑھی نیند نہ کوئے سوائیا۔ بھوویں کوئی کنا کرے یتن، یتھار تھ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی آپ جناٹیا۔ جے تاریخ اُتے ہویا نہ جائے حاضر، حاضری نہ کوئے لگائیا۔ پھیر کی کرے ناظر، نادر حکم سناٹیا۔ کڈھ کے اشٹام ورگے کاغذ، مہراں دے لگائیا۔ جس نے کیتی بھگتاں نال سازش، اوہنوں لہو تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو چکائیا۔ سورن سنگھ پھیر عدالت وچوں کڈھائیں اک اشتہار، اشتہاری دس بنائیا۔ ایہہ پروانہ لے کے پھریں وچ سنسار، بھجیس واہو داہیا۔ چلو پورن دے پورن نوں کریئے گرفتار، پھڑ کے جھٹ لیاٹیا۔ کسے دی بدھی نہ کرے وچار، سمجھ سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا آپ چکائیا۔ اشتہار نال نہ گیا آ، لہیاں ہتھ نہ آئیا۔ پھیر گرفتاری ورنٹ دینے کڈھا، مہر اشٹام اُتے لگائیا۔ ہن لہ لے کیہڑا بناؤنا گواہ، جیسہڑا عدالت وچ جا کے مکر کدے نہ جائیا۔ اوہنوں لالچ رہے نہ را، ممتا نہ موہ دکھائیا۔ آپے تریکاں بھگتدا پھرے خدا، خود مالک جو اکھوائیا۔ تسیں ذرا مقدمہ کر کے ویکھو رواں، حج اپنے نوں لوو سمجھائیا۔ پھیر کرنا کھیل نواں، نوں داواں نوں رنگ بدلایا۔ ایہہ چھیتی کر لو بھروسہ نہیں دماں، پتہ نہیں انج کل رہن کوئے نہ پائیا۔ جے پیسے کول نہیں ہر سنگت توں اکٹھے کر لو جمع، خرچن وچ تھڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فتوے وچ اپنا آپ رکھائیا۔ دعوا دائر ہوئے اوہنوں کیہڑا پھیر کرے بے دخل، بے دخلی سب دی دے کرایا۔ ولپا

چھلیا سارے پر بھ نوں آکھن، پنا بھگتاں توں بھروسہ نہ کوئے رکھائیا۔ دُھر دا کھیل پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا کار کماپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے ویکھ دکھائیا۔ وکیل نوں کہنا کوئی ویکھیں دفعہ چنگی، تاجیرات ہند پھول پھولائیا۔ کیوں پر بھ بنیا ڈھنگی، پیچے وچ کدے نہ آئیا۔ نالے بنیا رہیا جنگی، چنگی کرے لڑائیا۔ ایہنوں جیل وچ دے کے خوب دینی تنگی، ایہو منسا من وچ رکھائیا۔ جیسہڑی صراہی اے نہیں ونڈی، پھیر آپے دے پیاپیا۔ صراہی کہے جے پہلوں ای بھل گئے تیری ڈنڈی، او جھڑ راہ نٹھے واہو داہیا۔ تینوں سمجھ پکھنڈی، جھوٹا اقراراں والا بنائیا۔ کڈھ کے کاغذاں والی سندھی، پڑھ کے دتا سنائیا۔ تیرے اُتے لا کے پابندی، حکم سنگت وچ سنائیا۔ صراہی کہے مینوں ایہناں نوں نہ ونڈیں، جیسہڑے تیرے متر نہ نظری آئیا۔ میں چنگی انھاں نالوں رنڈی، اکلے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ میں کٹ لوگی تنگی، اپنا کھ چھپائیا۔ جیسہڑے تیرے ہو گئے سگی، انھاں نال مل کے تیری خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو چکائیا۔ جس اُتے دعوہ ہو جائے دائر، دائرے وچ بند کرائیا۔ اوہ متر نہیں کوئی غیر، پنا دشمنان توں دعوہ اُتے نہ کسے کرائیا۔ سویرے پچھ لینا جا کے کسے کولوں (شہر)، جو شرع دا واقف کار نظری آئیا۔ اوہنوں کہو جیسہڑی پورن نوں آگئی لہر، اوہ لہر کیوں نہ ساڈے وچ سمائیا۔ ساڈا اس گلوں ویر، حقیقی جام ساڈے نہ بل پھہائیا۔ ایسے کر کے اوہ گرکھو ہر سنگت وچوں کڈھ کے بٹھایا نکھیر، فتویٰ دین والا سنگت وچ بہہ سکے نہ رائیا۔ اندر وڑ کے چھیڑ دتی چھیڑ، سبھے لیا اٹھائیا۔ ایسے کر کے ناں رکھایا سنگھ شیر، بھے وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے رنگ رنگائیا۔ بڑی خوشی جے فتویٰ لگا جگ، گرکھ دتا لگائیا۔ ایسے کارن سرشٹی نوں لگنی اگت، چار کٹ دھائیا۔ اے وی باقی جانیو بچ، بچن اکو اک سنائیا۔ بھری سبھا وچ بولنا سچ، ست نال سنائیا۔ ہن تہاڈے مُقدّمے وچ گیا پھس، اکتھے ہو کے دیو گواہیا۔ کھوں کہنا ایہہ ایویں بنیا رت، سانوں ممتا وچ پھسائیا۔ لاؤندا رہیا سچ، لاریاں وچ وقت لنگھائیا۔ میں خوشی ہوواں گد گد، اپنی خوشی بنائیا۔ نالے سمجھ آوے بھگت بھگوان دی کیہڑی حد، سپما کیہڑی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل کرائیا۔ ایہہ جگت اکھراں دی چلاکی، اگے پچھے جوڑ کے ڈھولے دتے گائیا۔ اکھراں والا بدن خاکی، انت خاک وچ سمائیا۔ جو صاحب سنگر بھاکھی، سو بھاکھیا وچ لوکائیا۔ گرکھ ورا مئے آکھی، آخر چوٹی چڑھ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کما ئیا۔ جن بھگتو ٹھہرایا قصوروار، اُچی کوک دتا سنا ئیا۔ سَنگَر بچن توں گیا ہار، لکھ کے دتا دکھائیا۔ جے بُدھی پالنے سار، پھیر پر بھ دی کی چٹرائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے گرو اوتار، پیغمبر دھیان لگائیا۔ اوہدا سب توں دکھرا و ہار، و ہاری آپ ہو جائیا۔ سدا کھیل کرے کرتار، قدرت دا مالک دُھر درگا ہیا۔ اوہ کوئی نوں نہیں بناؤندا یار، جگ وچھڑے میل ملا ئیا۔ سویرے لیکھ دے دیو وچ اخبار، خبر کرو تھائیں تھائیا۔ ساڈا ایہو جہا پیار، پیار دی شہادت دیو بھگتائیا۔ ایہہ بُدھی دا وستھار، جس نوں وکاس کہے لوکائیا۔ اس دے نالوں چنگا جرنیلا جٹ گوار، خوشی وچ پر بھ دے ڈھولے گائیا۔ سب نوں کہے ونگار، اکو داتا بے پرواہیا۔ جس دی منزل سدا دُشوار، بن کرپا چڑھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، آد جگادی نوجوان مرد مردانہ مہربان، محبوبِ محبت دا مالک خلق دا خالق اک اکھوائیا۔ اپنا مقدمہ کر لے وڈرا، ڈرافٹ آگے نہ کوئے بنائیا۔ سارے گواہ لے ہئا، جگت شہادت نہ کوئے بھگتائیا۔ وکیل توں پلو لے جھڈا، اپنی گنڈھ کٹائیا۔ جج نوں دے سنا، اُچی کوک سنا ئیا۔ میرا جھگڑا رہیا نہ را، راضی ناویں وچ جن بھگت دین صفائیا۔ اسیں آپے لئیے مکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کما ئیا۔ جج کہے اپنے کر کے دے دستخط، حلفیہ بیان نال رلا ئیا۔ مڑ کے پھیر نہ کراں وت، دوبارہ درج کرائیا۔ میرا میٹوں مل گیا حق، دُکھ رہیا نہ رائیا۔ بول کے دساں سچ، سچ نال سنا ئیا۔ میں ماٹی بھانڈا کچ، بھجن گئیاں دیر لگے نہ رائیا۔ پتہ نہیں ایس مقدّمے دی کنی لمبی حد، اونے چر میرا پت پوترا خبرے رہن کوئے نہ پائیا۔ کیونکہ ملزم کسے نہیں پینا لہ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ بھاویں پھرو وچ جگ، چارے کئٹاں پھول پھولائیا۔ اوہ سب توں وسے اڈ، اڈرا گھر بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داسنگ دکھائیا۔ جج کہے میٹوں منظور، منظوری دتی پائیا۔ جا کے صلح کرو ضرور، ضروری گل سمجھائیا۔ پھیر اک دُوبے توں نہیں رہنا دُور، نیرن نیرا ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ جے توں اوس تے لایا فتویٰ اوہ تیرا جنم دا بخش دیوے قصور، کسر آگے رہے نہ رائیا۔ نام خُماری نال کرے مخمور، خُدی دے مٹائیا۔ اوس دے کول بھنڈارا بھرپور، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جج کہے کس طرح کرو راضی ناواں، کر کے دیو دکھائیا۔ اک دُوبے دیاں پکڑو باہواں، گل دکڑی گل وچ پائیا۔ مدّعی کہے میں اپنی بھل بخشاواں،

منکا من بھوایا۔ ملزم دا ملزم ہو کے واسطہ آگے پاواں، دروہی تیرا نام خدایا۔ تیری رحمت وچ ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت دینا بھجھایا۔ تیری صفتاں دا ڈھولا
 گاواں، سدا سدا تیری یاد اپنے وچ سمایا۔ پھر آپے چکے جویں پتر گود اٹھاؤندیاں ماواں، سر اپنا ہتھ لکایا۔ آپے خارج ہو جاوے دعوہ، دعوے دار دا لیکھا
 دے مکایا۔ پھیر بھگتاں وچ لا کے ناواں، گرگھ اوسے رنگ رنگایا۔ ہر سنگت وچ بٹھا کے نال چاواں، سوہنی بنت بنایا۔ ایس دوارے تے آ کے کوئی نہ
 رہے نتھاواں، نتھاویاں مان رکھایا۔ بھگت بھگوان دا پلو ہو جاوے ساناواں، اونتہ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل
 دکھایا۔ راضی ناواں لکھو پنا قلم دوات، کاغذ نظر کوئے نہ آیا۔ بھگت بھگوان سجن ساک، دھر دا سنگ رکھایا۔ ہر سنگت ساری رہی آکھ، اندرے اندر
 سنایا۔ پر بھو، پچے سدا ہندے گستاخ، پتا پوت گود وچ اٹھایا۔ کیوں توں آتما دا باپ، پر ماتما اک اکھوایا۔ تینتوں بھل کے وی پھر وی تیرا کرنا چا، جگ
 جیون داتے تیری اک سرنایا۔ روج بت کر دے صاف، پتت پتت بنایا۔ بھل کیتی ہو جائے معاف، پر جگت دا جھگڑا نہ کوئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا حکم ورتایا۔ مقدمے دے کاغذ داخل دی تھاں دیو پاڑ، قطرہ قطرہ وند وندایا۔ اک ویراں پھیر بننتی کرنی پئے ستاراں ہاڑ،
 کیوں ستاراں ہاڑ دا لیکھا دتا لکھایا۔ اگنی تپے نہ تن ناڑ، سا تک ست ست ورتایا۔ سورن سنگھا تیرا ستاں دناں نوں سر پر چھٹنا سی وچ سنسار، ایسے کر کے
 بنت بنایا۔ تیری روندی پھرنی سی نار، پر بھ دا وگر کچھ نہ جانیا۔ جے بچو تیرے نال نہ ہندا پیار، پڑدے وچ چھپایا۔ توں تے دعوہ کیتا دار، میں تیرے
 جنم جنم دے دعوے خارج دتے کرایا۔ ایہو جہا کتے نہیں لبھنا یار، جو بنا صراجوں جام پیایا۔ جے آکھیں تے ساری رات میں اندر ستا رہاں تیرے نال،
 جے ہتھ ماریں بسترے اتے نظر کوئے نہ آیا۔ جیہڑی گھالی پچھلے جنم دی گھال، اُس دا لیکھا رہیا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس
 کارن کیشن سنگھ لیا اٹھال، اوہ وی دیاں سمجھایا۔ کیشن سنگھ لالو پچھلا ترکھان، نانک دا پیارا نظری آیا۔ اک دن پھر داسی وچ بیابان، کٹری لبھے تھاؤں تھانیا۔
 توں اوس ویلے بچے سیں نو سال دی عمر نادان، گھر نیچاں نظری آیا۔ تیرا جنم سی مسلمان، اللہ کہہ کے ڈھولا گایا۔ لالو نوں کہا میرے مہربان، کیوں
 پھرے چائیں چانیا۔ لالو کہے میرے گھر آؤنا گن ندھان، نانک دھر در گاہیا۔ پچے کہا میتوں دے دکھال، اپنا سنگ بنایا۔ لالو کہا چل میرے نال، اگلا پندھ

مُکائیا۔ اون ہور کیتا سوال، میٹوں دے سمجھائیا۔ جو نانک دا رکھوال، اوہ کتھے ڈیرہ لائیا۔ میں سُنیا اللہ میاں سب دا بھگوان، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جس دی محمد سنائی قرآن، حدیثاں وچ صلاحیا۔ اوہ کتھے ملے مہربان، پڑدا دے چُکائیا۔ اگئی آواز آئی، شبد دی ناد آئی، سُن دُھر فرمان سنائیا۔ سُن بالے نڈھے آنجان، تیتوں دیاں سمجھائیا۔ کھجک انت صدی چوڑھویں پُرکھ اکال دین دِیال کھیل کرے مہان، اولڑی چال چلائیا۔ جوتی جامہ پہنے نوجوان، ناری پُرش نہ رُپ دھرائیا۔ آپے میل ملائے آن، اپنا جوڑ جڑائیا۔ لالو کھا جاہ بچو جے اوہ تیرا تے تیری آپے کرُو پچان، نانک دُوروں سب کچھ ویکھ وکھائیا۔ سوئی وقت پہنچیا آن، پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ تیتوں سب وچوں باہر کڈھ کے بٹھایا بنایا دکھرا نشان، نشانہ تیرے اُتے کُکائیا۔ لالو کولوں کرائی پچان، پچھلا مول مُکائیا۔ اگلا سُن دُھر فرمان، دھرم دوارے اک سنائیا۔ تیرے مایاں دے گھر آؤن نہیں دتی مُکان، مرن توں لیا بچائیا۔ اگے پھیر نہ سمجھیں انسان، فتوے والا قدم نہ کوئے اٹھائیا۔ ایہہ بدھی دا گمان، سنگر ساچے کدے نہ بھائیا۔ اوہ بھگتاں نوں دیوے سدا آرام، امرت آتم رس چکھائیا۔ بیتی کر پروان، کاغذ پچھلے دے دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بدھی نال جنم دی سدھی دیوے کرائیا۔

★ ۳۰ پوہ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سجّ صاحب لوڈنڈا، لوئن وچ دیدار۔ ہر گھٹ اندر وسنڈا، پرُم پُرکھ کرتار۔ نرگن جوت جگنڈا، دیا باقی کر اُجیار۔ ناد دُھن لُجندڑا، شبد سچّی دُھنکار۔ امرت رس چوندڑا، بوند سوانتی ٹھار۔ لوچن اکھ کھلندڑا، نج نیت دیدار۔ بجر کپاٹ تڑنڈا، اندھ اندھیر نوار۔ تر بیتی کھیل کھلندڑا، سکھمن بھو نیار۔ جگت دوارا پندھ مگنڈا، نو نو دے آدھار۔ ساچا رنگ رگنڈا، اترے نہ وچ سنسار۔ آتم بیج سُنھنڈا، ویکھ سخی سچّی سرکار۔ ساچا جوڑ جڑنڈا، جگ جگ میلنہار۔ کھجک ویکھ وکھنڈا، ویکھے وگسے پاوے سار۔ دین دِیال بن بخشندڑا، بخشش رحمت کرے اپار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں سچ دیوے اک پیار۔

★ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۳ جین مندر بٹالا ★

گرگھ سجن جانا جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ خوشیاں والا دن مہینہ ماگھ، مجن دھوڑ اِشان اک وڈیائیا۔ دُرمت میل دھونا داغ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ من انتر اُپجاؤنا اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ دِپک جوت جگاؤنا چراغ، نچ آتم ہوئے رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا بناؤنا سچا ساک، ناتا اور نہ کوئے رکھائیا۔ بھاگ لاؤنا کایا پنج تت مائی خاک، وجود محبوب مل کے خوشی بنائیا۔ ساچا میلا سچ دوار ساچے سنت سادھ، جو سادھنا وچ ساچا راہ دکھائیا۔ بدھی توں پرے گیان دین بودھ اگادھ، انھو پڑدا آپ اُٹھائیا۔ ہنس بن جاؤ سارے رہو کوئی نہ کاگ، وکار نظر کوئے نہ آئیا۔ ممتا موہ نہ رہے وواد، دکھ امرت روپ وٹائیا۔ رسنا دا چھڈ جاؤ سواد، امرت رس لے کے اپنی خوشی اُپجائیا۔ دُهن آتمک سُنو الہی ناد، جس دی راگ صفت رہے گائیا۔ کھیل ویکھو وچ برہما، برہمانڈ وجے ودھائیا۔ ساچی منزل حقیقی چڑھو بھانج، جتھے لاشریک ملے نور الہیاء۔ اوس نوں سجدہ کرو آداب، جو کائنات نوں کلمہ اک سمجھائیا۔ حقیقی دئے محراب، مُجت خانہ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ بٹالا نواسی انج دا دوس سمجھو چنگا، چنگی ملی وڈیائیا۔ من کلپنا سارے چھڈ دیو دنگا، کوڑی کریا نہ کوئے لڑائیا۔ پریم پائیو ایکا سندا، جو صاحب سوامی دُھر دا نظری آئیا۔ جس تن وجود خاکی بنایا بندہ، بندگی اکو اک درڑائیا۔ ہوئے ہنگتا وچ رہو کوئی نہ گندہ، دُرمت میل اندروں کرو صفائیا۔ تسیں اوس پر بھو دا اگئی اوہ چندا، جو نور جوت رُشنائیا۔ منزل چڑھو حقیقی ڈنڈا، ڈنڈوت اکو کر کے سیس نوایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی پاؤ پریم پیار دیاں گنڈھاں، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ سب دامالک خالق پرتپالک والی دو جہان سورا سربگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ جلوہ گر نور الہیاء۔ جو آتم پر ماتم نجانند نچ سوامی گھر محبوب دیوے اک انندا، جس نوں رسنا رس سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد آپ سُنائے بن کے دھرم دا پنڈا، جگت و دیا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم بھيو گھلایا۔ ہرجن ساچے ویکھ مہینہ ماگھ آیا، سچ سندیشہ جگت سَنائیا۔ کوڑی کریا تیاگو ممتا موہ مایا، ہنگتا گڑھ رہن نہ پائیا۔ ایکا سمجھو دائی دایا، جس نے مانس جنم دوائیا۔ سچکھنڈ مقامے حق لاشریک جس نے ڈیرہ لایا، سچ توفیق ہر رفیق اکو اک درسائیا۔ بے عیب پروردگار ساچی کرنی کھیل کھلایا، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ زرگن سرگن

سرگن نرگن اپنا رنگ رنگایا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ آتم پر ماتم جوڑ جڑایا، جاگرت جوت ڈمگائی۔ جس دے پریم پیار مُجّت وچ مُنی سُشیل کمار بھجے چاروں کُنٹ واہو داہیا، واہ وا کر کے ڈھولا رہیا گائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک دکھائی۔ بٹالے والیو کرو سچ پیار، پریمی آپ جنائی۔ منزل رہے نہ کوئے دُشوار، جو اندروں جھگڑا دئے مُکائی۔ ساچی منزل اک دوار، گھر اکو وجے ودھائی۔ ویکھو مرزا صاحب دے پیارے چل کے آئے حال، بیٹھے سو بھاپائی۔ جتھے جواب نہ کوئے سوال، اکو رنگ اکو مردنگ اپنا ناد سنائی۔ ترے گن مایا کوڑی کریا توڑو جگت جنجال، جگ جیون داتا سب نوں دئے وڈیائی۔ ساچی درگاہ مقامے حق لینی بھال، جتھے اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ کایا اندر اپنے مندر اپنے آپ دی کرو پہچان نچ آتم لو وڈیائی، پر ماتم اکو نور رُشائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک دکھائی۔ سچ دربار سچا دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ جس گھر وسے ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری وڈ وڈیائی۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ہر گھٹ اندر نرگن نور جوت کرے اجیارا، دیا باقی کملاپاتی اکو اک ڈمگائی۔ خالق خلق مخلوق دیوے کلمہ واحد جس دا دُھن ڈھول ڈھمکا سمجھے نہ کوئے ڈپھارا، باہر لے ساز نہ کوئے کھڑکائی۔ اندر وڑ کے مندر چٹھ کے تگواہ نظارہ، جو صوفی سنت فقیر جلوہ تک کے خوشی منائی۔ ویکھو من کلپنا وچ پھریو نہ جگت آوارہ، مالک دینا بھلائی۔ صاحب سنگر پر م پُرکھ پر ماتم آتم دا سدا پیارا، تن وجود جھگڑا رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، سچھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی اکو گھر سُہائی۔ ہر جن ساچے سارے بن جاؤ بھگت، بھاؤنی اک پرگٹائی۔ لیکھا ویکھو وچ جگت، جیون جگت بدلایا۔ پریم پیار دا سُہنجنا ہووے وقت، سوہنی رُت سُہائی۔ جو مالک وسے اُتے عرش، سو فرش ہوئے سہائی۔ سب دے اُتے کرے ترس، ویری میت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نرمانتا حلیمی غریبی وچ سجدے وچ بندنا وچ ڈنڈاوت وچ اُس دے چرن کرو عرض، آرزو اپنی اک سنائی۔ پر بھو اسیں تیرے تے سانوں تیری غرض، تھہ بن رہن کوئے نہ پائی۔ اوہ بے پرواہ نور اللہ آپے ونڈے سب دی درد، دیناں انا تھاں دکھیاں لئے اٹھائی۔ ظلم دی شرع دی کدی چلن نہ دیوے کرد، قتل گاہ نہ کوئے بنائی۔ جو دھا سور پیر مردانہ بن کے مرد، مدد سب دی کرے تھاؤں تھانیا۔ پُرکھ اکال حق خُدا ایک نہیں کوئی گنتی وچ ہتے عدد، حصیاں والا نظر کوئے نہ آئی۔ جگ جگ لوکمت دین دُنی میٹے تشدد، جھگڑا کوڑ چکائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے اُپر مخلوق، خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ سب دا سانجھا کرے سلوگ، شرکت اندروں دے کڈھائیا۔ محل اٹل دکھائے عرش عروج، علی جاہ بے پرواہیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر نیاں حق محبوب، امام اماما نورِ الہیا۔ نہ کوئی ماٹی خاک تن وجود، جلوہ جوت ڈگمگائیا۔ حقیقی دتے منزل مقصود، گرہ ساچے و بے ودھائیا۔ جس دی صفت ہزارا درود، اسمِ اعظم اک سمجھائیا۔ جدھر تگوا اودھر موجود، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ جے کوئی اوس دا حکم اشارہ رمز لئے بوجھ، نام ندھان شنوائیا۔ پھیر بھیو رہے نہ گوجھ، پڑدا اندروں دے اٹھائیا۔ کول نابھ جو ہویا مودھ، سدھا کر کے نجھر جھرنادے جھرائیا۔ من کلپنا نہ کوکے وانگ کونج، اکو ہو ہو نعرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھے نرمل دودھ دا دودھ، دوجا رلا نہ کوئے دکھائیا۔ بٹالے والیو تہانوں کدے لگ نہ جاوے وٹا، دویت اندروں دینی کڈھائیا۔ جس کارن منی سُشیل آیا تھھا، بن کے پاندھی راہیا۔ میل ملیا نال سدھے سادے جٹاں، جنہاں نوں گوار کہے لوکائیا۔ جن جھگڑا رہن نہیں دینا پتھر اٹاں، پر م پُرکھ دا ایشٹ دینا منائیا۔ سب دے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سرتی نوں شبد دی مارنی سٹا، نام ہلوانے نال اٹھائیا۔ کسے نوں مد پین نہیں دینی رسنا جلاں نال گٹ گٹا، امرت دا جام دینا چکھائیا۔ ۱۱۸۳

آب حیات من کلپنا دا میٹے رٹا، رٹن اکو نام کرائیا۔ بنا پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار دے باقی چھاننا گھٹا، لال ہتھ کسے نہ آئیا۔ آگے واسطے نیستی توں پرے لالچ چھڈ دیو پیسا ٹکا، ٹکلیاں والی ٹکسال کم کسے نہ آئیا۔ سارے اکٹھے ہو کے سنتاں صوفی فقیراں دی مجلس وچ کر لو ایہہ متا، مطلب والا سکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جے بناتے بنیو اندروں سچا، باہروں لارا دین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہانوں سب نوں پتہ ایہہ ماٹی بھانڈا کچا، انت لوکمت نظر نہ آئیا۔ جے کوئی اوس پر بھو دا بن جائے بچہ، اوسے نوں بھگت کر کے ساری سرشتی رہی گائیا۔ ویکھو کتے من دی واسنا وچ نہ کہو اچھا، ہر دے وچوں ہر دی آواز لیستی اٹھائیا۔ جو لوں لوں اندر ساڈھے تن کروڑ رچا، اندریاں دے گھاٹ توں پرے اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میلا رہیا ملایا۔ بٹالے والیو ذرا دیو حال اپنے دل دا، کی اندر آواز رکھائیا۔ کس طریقے ڈھنگ بدھی نال پر م پُرکھ ملدا، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ کس طریقے نال پڑدا ہٹاوے بجر کپاٹی سِل دا، سالم اپنا رنگ رنگائیا۔ کس بدھ لیکھا جناوے اگئی تل دا، ترکئی توں اگلا پڑدا دے اٹھائیا۔ کس بدھ کول نا بھی پھل

کھلدا، پنکھڑیاں پنکھڑیاں پنکھڑیاں اکو روپ نظری آئی۔ کس بدھ لہنا دینا کئے سکھن ٹیڈھی بل دا، ایڑا پنگل بھیو رہن نہ پائی۔ کس طرح نظارہ تئے اوس گہر گمبھیر نل دا، جونیلے والا اک اکھوایا۔ جس دے حکم اندر برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر زمیں اسمان روس سورج چند ہلدا، چار کنت دہ دشا ججے واہو داہیا۔ جگ چوکڑی نیت نوت زرگن سرگن دھار ہو کے جو پھردا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائی۔ لہنا دینا مکاوے جو وچھڑیا چر دا، چری وچھنے جوڑ جڑائی۔ چوڑاں طبق چوڑاں لوک سچ سلوک جس دا نام سندیشہ سو سنگر اکو گھلدا، گھائل کرے جگت لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک وکھائی۔ بٹالے والیو چاڑھیو انوکھا رنگ، نین نیتراں درشن پائی۔ بیٹھے ہو نہ جانیو تنگ، پچھلے گھر دے دھندیاں ول دھیان رکھائی۔ لے کے جانا آتما دا اند، جیہڑا باہروں ہتھ کتے نہ آئی۔ گھر جمنا گنگا سُرستی گوداوری دیوے سنگ، تن توں چار مل کے وجے ودھائی۔ ایس جیون دا زندگی دا میٹنا پنڈھ، اگے جھگڑا رہے نہ رائی۔ سچ محبت دی دے کے جانا گنڈھ، جیہڑی آتم پر ماتم مل کے اپنا پریم بنائی۔ تئیں اوس پرہو دے چند، جس دا نور نور جوت جوت رُشنائیا۔ ہنگتا دی ڈھاہ کے کندھ، ہنگ برہم دا پڑدا لینا چکائی۔ تہاڈا تن سریر ماتا پتا دی راہیں پیا جم، آتما نوں پر ماتا تہاڈے وچ لکائی۔ ایس ویلے ساری سرشٹی دی درشٹی دا بل گیا تھم، پنا ساچے سنتاں سہارا نظر کوائے نہ آئی۔ راج راجان شاہ سلطان سیاست وراشت والیاں پیا غم، غمیاں غم نہ کوائے مٹائی۔ ویکھیو کتے جھگڑا رکھیو نہ کایا مائی چم، ہر ہر دے اندر وسے اکو نور الاہیا۔ جس دی یاد کرنی پون وسنا دم دم، جو دامنگیر اک اکھوایا۔ اُس دے ہتھ سارا انتظام، گر اوتار پینمبر اوسے دی سیوا وچ اپنی سیوا لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ بٹالے والیو ویکھ لو اپنی گھڑی والے منٹ، اک پنچ نال مل کے کی سنائی۔ سب دا نشانہ اکو ہنٹ، ہیٹ ٹوپی پگڑی والا اکو روپ نظری آئی۔ بھاویں پہنے کوئی پجامہ کوئی پینٹ، دھوتی تہمت والی ونڈ نہ کوائے ونڈائی۔ سب دا مالک خالق پر تپالک اکو اینڈ، جس دا اینڈیکس بنا کے سکے نہ کوائے سمجھائی۔ اوس دی یاد وچ پیار وچ سارے کھڑے کر دیو پینڈ، سنسار ولوں پینڈز اپ ہو کے نعرہ دینا لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک حکم سندیشہ ڈھر درگاہ سرشٹ سبائی کرے سینڈ، رسیور تہاڈے اندر دتا لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دی نیتی اک سمجھائی۔ ڈھر دی

ییتی اک اپار، اپر پمر آپ جنائیندا۔ دُنیا والیو ہونا خبردار، بے خبراں خبر سنائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوئے ہاہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ مایا ممتا موہ وودھیا وکار، کام کرودھ لوبھ موہ ہلاکائیندا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار سیاست بنی اکھاڑ، دھرم دوارا پار نہ کوئے جنائیندا۔ کادیاں والے اکٹھے ہوئے یار، جنہاں دا یار یارانہ اکو سچ خدائے نال بھائیندا۔ دو طرفی چلے نہ کوئے دھار، صوفی اکٹھے منزل اُتے بیٹھن اکو وار، دوجا رنگ نہ کوئے بدلاییندا۔ ساچیاں سنتاں دا ہر ہر دے اندر اشتہار، کندھاں اُتے پوسٹر کوئے نہ لائیندا۔ جنہاں دی ریتی پچھے چلی آئی جگ چار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سارے اوسے دے ڈھولے گائیندا۔ جو سب دا سانجھا یار، آد جگاد سدا مَظیار، مختار نامے گر اوتار پیغمبراں دیناں مذہباں دے آپ پھڑائیندا۔ سو انت کنت بھگوانت صدی چو دویں سب نوں دیکھنہار، اندھ اپنی کھیل کھلائیندا۔ بٹلا پرگنا ایہہ پروردگار دی دھار، جس دا بھو نہ کسے آئیندا۔ کادیاں قدرت دی بہار، جتھے اُلفت دے نگار، جس نوں دیکھے اکو شاہ سوار، شہنشاہ دو جہاناں اک اکھوائیندا۔ سارے رل مل کے اوس دے نال کرو پیار، جو مُجبت دا سردار، صاحب سلطان محبوب اک اکھوائیندا۔ ایہہ نیاں دا دربار، اکٹھے کیتے مُجبت وچ آن، سارے پوجو اک بھگوان، جس دا جھلے دھرم دا اک نشان، کلمہ سناوے بنا کان، الاہی بانگ سچ صدا، جس دی اک دُعا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اُس نوں کہندے آد انادی اوم، اوسے دے یگ تے اوسے دے ہوم، اوسے دے مذہب اوسے دی قوم، اوسے دے وجود اوسے دے روم، کسے نے ودھالے کسے نے کٹالے، کسے نے منالے، آتما داروپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا پڑدا آپ اٹھایا۔ کی تسیں وی پڑدا آئے لائین، سارے دیو سنایا۔ اپنے من نوں آئے بدلاؤن، کلپنا وچوں باہر کڈھایا۔ سچ نوں ہر دے آئے وساؤن، دھرم دی جڑ لگایا۔ کی امرت کھ آئے چواؤن، نچ نیتز درشن پائی۔ کی ساچی منزل چڑھکے خوشی آئے بناؤن، اپنا پنڈھ مُکائی۔ سچ دسنا سانجھے پیار وچ سچ مُجبت وچ سانجھیوال کون کون، ہتھ اُپر دینے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے سنتاں ساچے نیاں سنسار وچ بھیجے اُجڑے وساؤن، غریب بنائیاں انا تھاں سنگ سگلا ساتھ بنایا۔ سنت سنگر کدے نہ ہندا ودا، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائی۔ پریم پریتی دا مارگ دسے سدھا، سدھ آسن اک دکھایا۔ آتم پر ماتم ملن دی بدھا، جگتی جگت وچ سمجھایا۔ پریم پریتی دس کے اکا، ایککار نال جڑایا۔

نرمانتا وچ نگا، بیسکی وچ وڈا وڈا نظری آئی۔ جس دا لیکھ تریتے جگ وچ لکھا، بالی داست انگد سوہا پائی۔ ایہہ پورب دا لہنا بچھا، جگ چوڑی بھو گھلایا۔
 ست دھار دی اچھا، نراچھت سیو کمائی۔ کوئی جگت کہانی نہیں قصہ، قسمت قسمت رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ اک چکائی۔
 سنت سنگر کدے نہ جاوے دُور، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ سداوسے ہادر ہدُور، ہر ہر دے ڈیرہ لایا۔ جوتی دے کے اگما نور، اندھ اندھیر دے مٹایا۔
 منزل مارنی آگے کوئی نہیں مجبور، مجبوری وچوں پریم نظری آئی۔ کوئی ناتا سجن نہیں کوڑ، کوڑی کریا دینی تھائی۔ سنتاں دی سانجھی اکو دھوڑ، دھوڑی مستک
 خاک رمائی۔ کوئی رہے نہ من مورکھ موڑھ، چتر سجان بدھی بیک لینی کرائی۔ ست دھرم داست آگے ہووے مشہور، مشورہ پر بھ دے نال رلایا۔ ہر
 اک دے اندر نام دی مستی پریم دا چڑھے سرور، سرتی شبد نال ملائی۔ ہنگتا گڑھ ہوئے توڑنا غرور، غربت اندروں دینی کڈھائی۔ سچ دوارے دے چاکر بنا
 مزدور، غلام ہو کے سیو کمائی۔ ویکھو پر بھ دواریوں کوئی نہ ہوئی مفرور، کایا جوہ وچ لگ کے جھٹ نہ کوئے لنگھائی۔ آگے سدا دا میلا بنیا رہے ضرور، منی
 وچھوڑا دے کے پٹھ نہ کدے بھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ رنگائی۔ سچ سمیلن ہويا جیٹووال، دھرنی دھرت دھول وٹی
 ودھائی۔ جس وچ اکٹھے بیٹھے شاہ کنگال، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ہر بھگت دوار دھرم دی سچی دھرم سال، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار، ہندو مسلم
 سکھ عیسائی جس دا ایکاروپ نظری آئی۔ جتھے سوہن ورن چار، کھتری براہمن شودر ویش اکو رنگ رنگائی۔ جتھے ست دھرم دا پرچار، دوجی اور نہ کوئے
 پڑھائی۔ جتھے ایک میلا جوت نرنکار، نراکار ساکار مل کے وجے ودھائی۔ جتھے اکو جہا آہار، کھان پین فرق رہے نہ رلایا۔ جتھے اکو جہا سدھار، آتما پرما آتما اکو
 گھر بہ کے ڈھولا گائی۔ منی سشیل چل کے آیا پریم دی اندر دھار، جگت پنڈھ نہ کوئے بنائی۔ تس دا لیکھا بہہ وڈا وستھار، جس نوں لکھے نہ کوئے قلم شاہیا۔
 پرگٹ ہونا وچ سنسار، مہاسار تھی اک اکھوئی۔ جس نوں تینی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند بھوکھتاں وچ کر کے گئے اظہار، پیشینگوئی وچ سنائی۔
 ایہہ کھیل کرے نرنکار، جو قدرت دا قادر اک اکھوئی۔ جس نوں کہندے اماں دا امام نہکلنک کلکی اوتار، کلا دھار اپنی کل ورتائی۔ نام ڈنکا شبد دامہ ایہتھے
 اوتھے وجے دو جہان، جہالت کوڑی کریا سنسار وچوں باہر کڈھائی۔ سب دا سانجھا باہمی ہووے پیار، صدق بھروسہ ہووے ایتماد، تسلی وچ اپنا روپ پرگٹائی۔

پریم پُرکھ پر ماتم آتم پار برہم برہم دا ساچا یار، یارانہ دُھر دا توڑ نبھائیا۔ اچ دا وہار، کھیل کرتار، جو قدرت دا مالک، خلق دا خالق، سرب دا پرتپالک، پریم پیار
مُجّت وِچ ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔

★ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ★

ماگھی دا نفع کھٹو مُفت، قیمت نہ کوئے لگائیا۔ مُجّت وِچ ہو جاؤ چُست، تہی تہی پریم ودھائیا۔ غفلت وِچ نہ ہونا سست، سستی دینی کڈھائیا۔ من کلپنا
رہے نہ خشک، خوشحالی نظری آئی۔ سچ دوار دا ایہہ اُرس، عروج ویکھ وکھائیا۔ جس دھام نوں لبھدے مہاپُرش، پوشیدہ راہ تکائیا۔ دین مذہب دی لاؤندے
بُرد، مُقابل وِچ وڈیائیا۔ اوہ سب نوں کر کے گھر د بُرد، بدھی توں پرے کرے لڑائیا۔ ڈھاہ ہنکاری بُرج، ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ ست دھرم دی لے کے گُرج،
گرجیاں توں اُپر آوازاں رہیا سنائیا۔ جن بھگتاں ہر دے گھرچ، کوڑی کریا کرے صفائیا۔ سچ سندیشہ دیوے ترت، تریا توں پرے اک جنائیا۔ جن بھگت کھلی
رکھے سرت، سستی آپ اٹھائیا۔ لیکھا جانے عرش قُرس، کایا گرہ پھول پھولائیا۔ سنگر شبد اکو بہتا لوڑ نہیں کوئی گُرس، کوڑیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نام
ندھانا سب نوں کرے بُرش، بُرچھا گردی رہن نہ پائیا۔ گرکھاں چاڑھے لال رنگ سُرکھ، سُرکھی ہندی کوڑی دے مٹائیا۔ پریم پیار مُجّت امرت رس نال
دیوے بُرک، بُرکے والیاں کرے صفائیا۔ کچھ ہلونا دیوے تُرک، تُرکستان ویکھ وکھائیا۔ سب دا لہنا دینا کر کے گُرک، خالی دوارے دے وکھائیا۔ سب نوں
پینی کلج کریا دی گُھرک، مرہم پیٹی نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل پرگٹائیا۔ ماگھی دا مُفت دیوے سوڈا، کرتا قیمت نہ
کوئے رکھائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹ کے عہدہ، عہدیدار اکو دے وکھائیا۔ جو سب دا چکے بوجھا، اپنے کندھ ٹکائیا۔ لیکھا مُکاوے نماز روزہ، روزی سب دی
اپنے ہتھ وکھائیا۔ لیکھا جانے ابھیاں جوگا، جوگیشراں پھول پھولائیا۔ جوتی جامہ بدل کے چوغا، چُغلی نندیا والے سارے دے کھپائیا۔ دھرتی اُتے رکھ کے
گوڈا، گڈ مارنگ سب نوں دے سمجھائیا۔ کسے دا اُچا رہن نہ دیوے بودا، بودی والا بدی نہ کوئے کمائیا۔ سب دا لیکھ مُکاوے ہرکھ چنت رہے نہ سوگا، غنی

غنخوار ویکھ وکھائیا۔ بھرم نہ بھلیو لوگا، گرو گرنٹھ دے گواہیا۔ جو سب نوں دیوے چوگا، رازق رزق رحیم اکھوائیا۔ سور پیر بانکا جودھا، مہابلی وڈ وڈیائیا۔ اُس
 داس کسے نہ بھوگا، بھوگی بنی لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے سچ سنجوگا، ویوگ نظر کوئے نہ آئیا۔ ماگھی سو دا ملے انمل،
 انملڑی دات ورتائیا۔ بھگت بھگوان دی اک گل، گل عالم ویکھ وکھائیا۔ سب دا دیا کرے گل، گلشن اپنا اک مہکائیا۔ جو سر شئی گئی بھل، او سے دا ڈنک
 وجائیا۔ ہر جن ساچے تول جائے تل، کرتا قیمت آپ مکائیا۔ گرگھ گلشن دے اوہ گل، جنہاں دی مہک مجت وچ ٹکائیا۔ لوکات نہ جاون رُل، دھرتی خاک
 نہ کوئے سٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سدا
 صلح گل، ساچا ناتا اک رکھائیا۔

★ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

چاویزے چوپلیم زاو چازینے کشو کزنسے وکیوم چسپسزت اینزل زویزل زذرا شیمیشی چوشا بیا کیانے چو نیہ ہرپ تانے کتیرے سنیتے جمونے زئی موسیٰ
 موزل عیسیٰ داخلے زلل محمد جاگیرے سلم ندستے نانک ہستے گو بند گو بندے گود زار زرؤاے زیارت، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا گھر دے
 وڈیائیا۔ پیغمبر کہن پر بھ رہیا نہ کوئی عقیدہ، عقل بدھ سمجھ نہ رانیا۔ تیرا کھیل ہو یا پچیدہ، پڑھیاں سمجھ کوئے نہ آئیا۔ سر شٹ سبائی ہوئی سنجیدہ، دھیرج
 دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ ساچا نور نہ چمکے عید، رنگ پریم نہ کوئے رنگائیا۔ نرمل رہیا نہ کسے دا دیدہ، چشمے گل جگت لوکائیا۔ تیری صفتاں والی تمہید، سارے
 رہے گائیا۔ ٹھانڈے در بنے نہ کوئے عزیزا، خد متگار نہ روپ وٹائیا۔ تیرے نیم دی بھلی تمیزا، تمنا کوڑ وچ پھسائیا۔ محمد کہے میرا انتم والا اپنا باہواں توں
 قمیضا، کفن توں پہلوں دتا پہنائیا۔ نہ گلشن رہیا نہ باغیچہ، باغبان خالی ہتھ چلیا واہو داہیا۔ اکو سچ خدا میری تیرے اُتے امید، آمد وچ دھیان لگائیا۔ میں
 مقبرے سٹاتے میرا راز پوشیدہ، سمجھ سکے نہ کوئے لوکائیا۔ او سے ویلے قول اقرار کیتا، نُسف ہو کے اپنی گنڈھ پوائیا۔ بن قلم شاہی لکھ کے دتی وصیتا، وسیع

تھم اک سناٹا۔ محمد یاد رکھیں نصیحتا، دُھر سندیشہ اک سناٹا۔ جس ویلے دین دُنی دی بدلی طبیعتا، طیب نظر کوئے نہ آتیا۔ سچ رہے نہ کوئے اصلیتا، اصل وصل نہ کوئے کرائیا۔ تہاڈی رہے نہ کوئے اہمیتا، کوڑی کریا جگت گرلاٹیا۔ جھگڑا پئے سکدار رعیتا، خادم سیو نہ کوئے کماٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلاٹیا۔ محمد کہے میرا الفی توں باہر کفن، کچھیاں بغلاں ننگیاں نظری آتیا۔ جس ویلے میری لاش کرن لگے دفن، ماٹی خاک وچ رکھائیا۔ میتوں خوشیاں دا آیا اک سُنن، منسا نور والی پرگٹائیا۔ جاں میں دھیان ماریا اتر پورب دکھن پچھم، چاروں کُنٹ نین اٹھائیا۔ کوئی میتوں آگیا دس، سُننہڑا اک سناٹا۔ محمد اوکھ اپنا وطن، بے وطن دے لوکاٹیا۔ بھوویں کنا کر لے یتن، لوکماں رہن نہ پائیا۔ سچ دوارا اکو پتن، سب نوں دیواں دکھائیا۔ جتھے گرو اتار پیغمبر اٹھے وسن، ڈھولا اکو نام گائیا۔ چرن دھوڑی رس چکھن، چینگ اور نہ کوئے لگائیا۔ خوشیاں اندر قہقہہ لگا کے ہسن، تالی طلب والی وجائیا۔ پریم پریتی اندر نس، بھجن واہو داہیا۔ اک سُننہڑا آیا دس، سچ نال سناٹا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماٹیا۔ کفنی کہے میرا ویکھو روپ نرالا، نر اکار دتا بنائیا۔ میں دھرتی دی گودی سوایا محمد بالا، خاک بالشتاں نال من منائیا۔ کھ نقاب دا دے رومالا، رومن دی شہادت دتی پائیا۔ اوس ویلے اشارے وچ دسیا راہ سکھالا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ پر بھ دا کھیل سدا نرالا، جگ چوکڑی آپ کرائیا۔ نیت نوت بدلدار ہے چالا، چلاکی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا دکھائیا۔ کفنی کہے مُرشد ہو گیا مُردا، مُریداں دتی دُہائیا۔ بہڑی نہ پھر دا نہ تُردا، چُپ چاپ ڈیرہ لائیا۔ ساڈا بیڑا جاندا رُڑھدا، اُمت ہووے کون سہائیا۔ اوسے ویلے پر ماتما محمد اندر آ کے جُڑدا، جوڑی اک دکھائیا۔ کچھ ور منگ لے لوڑ دا، لوڑندڑی آس پور کرائیا۔ محمد سماں ویکھ لے صدی چودھویں اندھ گھور دا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ کھیل ویکھ ٹھگ چور دا، ست دھرم نہ کوئے وڈیائیا۔ اوسے ویلے محمد دوویں ہتھ جوڑدا، بھجاں باہر دی سر اُپر لیاٹیا۔ کاهنوں میتوں کھمے اندر تورد، تن وجود خالی رہیا کرائیا۔ تیرا کھیل اپنے زور دا، نیوں کے سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سناٹا۔ محمد کہے میری تکیو کوئی نہ لاش، تن ماٹی ویکھ دکھائیا۔ میرے محبوب دی کریو تلاش، جو تلاباں وچ نہ کدے نہائیا۔ سب دی پوری کرے آس، آشا وچ وڈیائیا۔ اوہدا روپ نورانہ خاص، دے کے گیا دُہائیا۔ اوہ سب دے سے پاس، وچھوڑا

رہے نہ رائیا۔ اُس دا کھیل اُپر آکاش، پاتالاں وچ سمایا۔ میں بن کے آیا داس، سیوک رُوپ وٹائیا۔ ساچے کلمے دی پونجی دتی راس، اللہ رحمت آپ کمایا۔
 انت میرا ٹن لگا ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ اک سندیشہ جاواں آکھ، آخر اک سٹائیا۔ نبی رسول پیغمبراں جس اُتے رکھیا وشواس، وشو رُوپ درسا یا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ کفنی کہے میرا اکو جہا پچھا آگا، سوہنی بنت بنا یا۔ جیسہڑی محمد نوں چنگی لگی جگہ، اندر بہہ کے
 اپنا دھیان لگایا۔ اوس ویلے پروردگار نظر آیا اسوار گھوڑے بگا، جس نوں دلدل دُھر دا سارے رہے گایا۔ ایہو کفنی پُرکھ اکال دے گل جھگا، دوجی نظر
 کوئے نہ آیا۔ اپنے سمت دا بنا کے ڈگا، لوک پرلوک دتا سٹائیا۔ اوئے محمد ا آخری میرا سدا، سد کے دیاں سٹائیا۔ اٹھ میرے شیر بگا، شہنشاہِ لایا۔ محمد ہو
 کے الٹی توں ننگا، نیوں کے واسطہ پائیا۔ میرے خُدا ایہہ سانجھ لے اپنا دھندا، دھرنی دھرت دھول نہ کوئے چترائیا۔ میں خادم تیرا بندہ، بندگی وچ سیس
 نوایا۔ اکو بخش دے اپنا ڈنڈا، ڈنڈاوت کر کے سیس نوایا۔ ابناشی کرتے بنا باہواں توں ننگا کر کے کندھا، ہتھ نال دتا ہلایا۔ دس کھڑا کھیل چنگا، جوتیتوں
 رہیا بھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کفنی کہے ویکھو چُپ کر گیا مُرشد، کلمہ نبی نہ کوئے سٹائیا۔ آواز دی رہی کوئی نہ
 فرصت، فرماں بردار سیو نہ کوئے کما یا۔ اکھراں والی اُلفت، قرآن دے گواہیا۔ کی کھیل ہونا کلج، انت انت جنایا۔ تن دی اودھ گئی پگ، اگے اور نہ
 کوئے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل وکھائیا۔ کفنی کہے میں ویکھیا محمد والا وجود، تن خاکی نظری آیا۔ بنا دماں توں خالی دے
 کلبوت، نعرہ حق نہ کوئے سٹائیا۔ اوس ویلے محمد دانتاں رنگاں دا پیریں سی جوت، جیسہڑا جوڑا قاصر دتا بنا یا۔ اوہ ساڈھے پندراں انگلاں دے ثبوت، حصہ
 جگت والا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل وکھائیا۔ جس ویلے محمد دی لاش رکھی وچ قبر، چاروں گنٹ دھایا۔ پروردگار کہا تھوڑا
 کرو صبر، شبدی شبد جنایا۔ زرگن دھار آگیا شیر بڑ، بھبک اک سٹائیا۔ محمد اکیوں وچھوڑا کیتا نال اپنے بڑ، ہوئی مات جدایا۔ کی تیرا ہووے قدر، قدرت دا
 قادر پُچھ پُچھایا۔ محمد کہا میرا تیرے گھر پے گیا نمبر، نمبر سکے نہ کوئے مٹایا۔ میرا لیکھا دسدا اُتے امبر، میری آبرو لینی بچایا۔ سچ دوار دا ویکھاں مندر،
 جتھے سے نورِ لایا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ آگیا قلندر، جو کلا نال ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو کھلایا۔ کفنی کہے جس ویلے اندر

دِتا رکھ، سوہنا رنگ رنگایا۔ پروردگار کہا ہس، ہستی اپنی آپ پرگٹایا۔ حضرت محمد اَبے ویلا کچھ دس، مٹی پانہ بند کرایا۔ تیری ہک اُتے دوویں ہتھ، مُریداں دتے لکایا۔ سبناں کولوں چلیوں نٹھ، اپنا پلو بچھڈایا۔ محمد آسا بولی جھٹ، تیرا نام دُہایا۔ دُہتھڑ ماری اُتے پٹ، بہڑی بہڑی کر سٹایا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ سچ اکٹھ، جتھے تیئی اوتار موسیٰ عیسیٰ ڈیرہ لایا۔ محمد ویکھ کے جھٹ، سچ سُبھاؤ سیس نواپا۔ میں ایتھوں جانا نٹھ، اپنا پنڈھ مُکایا۔ تیرے اگے واسطہ گھت، بننی دینی سٹایا۔ میری اُمت تیرے وس، واسطہ تیرے نال رکھایا۔ جس ویلے کل ہووے اندھیری مس، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ موہ وکار دُنیا جائے پھس، فیصلہ سچ نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک رنگ دینا رنگایا۔ ایک رنگ نویزتے زیرے جموں زلہار، نیتر نیر وہا کے روپے فرشتے، فرش عرش زمونے جندے زارو زار بنیتی گوشے عرض ہر ڈال ستا تیری رضا رجنے دُعا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چکایا۔ کفنی کہے جس ویلے محمد تے پاؤن لگے مٹی، کچے پکلیاں وچ اٹھایا۔ میں دُہتھڑ مار کے پٹی، کوک دِتا سٹایا۔ میٹوں دھار نظر آئی چٹی، کفنی کفن دئے گواہیا۔ اودھروں ملی اگئی چٹھی، جس دا حرف نہ کوئے سمجھایا۔ ایہہ کھیل ویکھ انڈٹھی، میں کیتی حال دُہایا۔ میٹوں خبر کسے خبرے کیوں دتی، سبھے آن سٹایا۔ اٹھ کفنیئے ذرا دھیان مار محمد دی گچی، کی لیکھا نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کفنی کہے میرا دید کی تکتے تکتے گردن، گردو غبار نظر کوئے نہ آیا۔ جتھے کھڑا سورپیر مردانہ مردن، مدد دی لوڑ رہے نہ رایا۔ لیکھا کھسے کڈھ کے اگئی فردن، حرف حروف آپ بنایا۔ دردند ہو کے ونڈے دردن، دردی دُھر درگاہیا۔ محمد اوس ویلے کیتی عرضن، خواہش پرکاش وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا دئے گھلایا۔ کفنی کہے ہائے ایہہ کی ہویا، دروہی نام دُہایا۔ جے کوئی کہے مُرشد مویا، میری اٹھ شرم نال شرمایا۔ جے کوئی کہے غفلت وچ سویا، نندر کم کسے نہ آیا۔ جے کوئی کہے نواں نروآ، زبان کلام نہ کوئے سٹایا۔ جے کوئی کہے لے کے گیا ڈھوآ، درگاہ سچ ساچی چائیں چانیا۔ جے کوئی کہے تن وجود کھویا، خالی بُت بُخانہ نظری آیا۔ بہڑی تیرا نام دروہیا، دروہی وچ سٹایا۔ ایہہ بھیا جانے نہ کویا، کوک کوک الایا۔ جے آکھاں ایہہ نواں نروہیا، اٹھ چلے نہ دُھر داماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ ورتایا۔ کفنی کہے سٹا چوڈاں لوک دامالک، ملکیت نظر کوئے

نہ آئی۔ جسے دسیا واحد خالق، خلق مخلوق سنائی۔ اُمت بن کے ثالث، ثالثی رہیا کمائی۔ نرگن نور نور جان کے خالص، خواہش رہیا پرگنائی۔ سچ دوارے دا بن کے طالب، طلب اپنی نال ودھائی۔ پر بھ دا کھیل غالباً غالب، گہر گہچہر آپ کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ چولی کہے جس ویلے محمد رکھیا وچ کُندرا، ماٹی پھول پھولائی۔ اُس دے ہتھ وچ اک تانبے داسی مُندرا، جیسہڑا گُردیو سَنگھ لُدھیانیوں لے کے آئی۔ اس دے وچ بڑیاں گنچھلاں، بھيو ابھید نہ کسے سمجھائی۔ محمد بدلدار ہندا سی چارے اُنکلاں، وارو وار چُھہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو کھلائی۔ کفنی کہے جس ویلے محمد مقبرے وچ ہویا تیار، آسن دتا لگائی۔ اودھروں اک جوڑی آگئی لے کے پھولاں دا ہار، مدن بھیت دینا کرائی۔ ایہہ کھیل اگم اپار، صدی چوڑاں سمجھ کسے نہ آئی۔ نیڑے آکے کر دیدار، سجدہ سپس جُھکائی۔ نمو نمو نمسکار، نیوں نیوں لاگاں پائی۔ تیری لاش دا ہویا دیدار، تلاش کراں نور خدائی۔ قبر توں لے کے چھار، مستک اُتے لگائی۔ حکم آیا دُھر دربار، پُرکھ اکال دتا جنائی۔ تیرا لیکھا مکے تیجی وار، اک جنم ہور دینا بھگتائی۔ سستھرا ہو کے منگنا ہر گوہند دوار، ڈنڈا ڈنڈے اُتے لگائی۔ جس ویلے آوے پُرکھ اکال، نرگن داتا دُھر درگاہیا۔ تیری منسا دا پورا کرے سوال، پورب میلانے ملایا۔ سو وقت پہنچیا آن، لیکھا سب دا لیکھے لایا۔ دینے وچ پر بھو بلوان، دیندیاں بھل کدے نہ جائی۔ بھاویں پریکی پریتم کہو بھاویں کہو شیطان، اپنی شرع نہ کسے سمجھائی۔ گر اوتار پیغمبراں دا لے کے امتحان، نتیجہ رزلٹ سب دا ویکھ دکھائی۔ بنا بھگتاں دے کسے کول نہیں رہنا گیان، جگت ودیا نہ کوئے پترائی۔ نام کھنڈا کڈھے وچوں پریم دھار میان، مہربان دیا کمائی۔ کجھ لیکھا لکھ دینا چوہان، نوجوان آپ سنائی۔ جس نے سر شٹی دی کرنی کلیان، کرنی دا کرتا اک اکھوائی۔ اوس دا جاری ہون لگا فرمان، شاہ سلطاناں رہیا اٹھائی۔ حکم میٹے نہ کوئی ہو کے وچ درمیان، درے دربار آپ جنائی۔ کسے نوں لین نہیں دینا آرام، سوئے سارے دے اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائی۔ کفنی کہے میٹوں سینتا نہیں کسے درزی، سہج سُبھاؤ جوڑ جڑائی۔ میں کھیل دستاں کجھ محمد دے تن والے گھر دی، گھریلو پڑدا آپ اٹھائی۔ جتھے جوت الہی نور دھار ہو کے وڈی، وڈی نکل کے پلوگئی جُھڈائی۔ میری نگاہ پی اوس ویلے سمت چڑھدی، لہندے توں چڑھدے ویکھ دکھائی۔ اک آواز سنی گڑ گڑ دی، گڑ گڑا ہٹ رہی ڈرائی۔ اک لہر ویکھی اگے ہڑ دی، جو دین مذہب

سارے رہی رُٹھائیا۔ اک دھار ویکھی جو توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدی، پڑدا نظر کوئے نہ آئی۔ میں نیوں کے سپس چرناں اُتے دھردی، اکھ نہ کوئے گھلایا۔ آواز آئی کچھ کھیل کجگ کل دی، کلے والیا تیتوں سنایا۔ کسے نوں خبر نہیں کوئی پل دی، گھڑی گھریاں نہ کوئے وجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ لاش کہے میتھوں جھٹیا مکہ کعبہ، مقدس اندروں پلو گیا جھٹایا۔ لیکھا ویکھ حقیقت حقا، حقداری دتی گوائیا۔ ساجن رہیا نہ کوئی سکا، چار یاری نہ گنڈھ پوائیا۔ اودھروں پیا اگمی دھکا، ٹھوکر دتی لگایا۔ محمد ذرا کھول اپنیاں اکھاں، آخر دیاں جنایا۔ ساجن میت نہیں کوئی سخا، سخاوت کرے نہ کوئے لوکایا۔ ایہہ کھیل اگم البتہ، بھسوا بھسوا چھپایا۔ تھوڑا جیہا دیواں پتہ، پتہ میثور آکھ سنایا۔ ست دھرم دی ہونی ہتا، ڈنکا کوڑ کڑیا۔ شنوایا۔ جگت واسنا پھرنا نسا، دہ دشا اٹھ اٹھ دھایا۔ اُس ویلے میری ایہو نشانی کفنی بغلاں خالی کجھاں، بازو نظر کوئے نہ آئی۔ دین دنی ویکھ کے ہساں، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ محمد کہا کی ایسے طرح ہووے ابھھا، اچھی طرح درڑایا۔ پروردگار کہا سُن بچہ، بچیا دیاں سمجھایا۔ میرا تھم کدے نہ کچا، کچا تند نہ ڈور دکھایا۔ جو بولاں سو سچا، سچ میری سرنا یا۔ سب دا کھسرا جھڈاواں مدینہ مکہ، مقبرے والیا تیتوں دیاں دکھایا۔ چوڈاں صدیاں تیرا پورا کراں پٹا، پٹنے والا جوڑ جڑایا۔ آہ لے مولی دا اک اٹا، تیری بھیٹ کرائیا۔ نبیاں دی قیمت پے جانی ٹکا، ہٹو ہٹ وکایا۔ رسولاں توں اُمت دا من ہو جانا کھٹا، دید عید رُشنا یا۔ صدی چوڈھویں سب نوں گنا وٹا، وٹے وچ آوے دُھر درگا ہیا۔ بچو تیتوں چکنا نہیں پھر کسے اُتے پھٹا، بنا پھاٹک توں (بند) دینا کرائیا۔ اوہدے یار نے مار کے پہلا پٹا، مٹی لاش اُتے سُٹایا۔ پُرکھ اکال کہا تیری پٹھ اُتے لا کے جاواں ٹھپا، جسدا اکھر سمجھ کسے نہ آئی۔ محمد ہو کے ہکا بگا، کروٹ بدل کے چھاتی دتی دکھایا۔ جے توں پر م پُرکھ میرا ابا سکا، مالک سچ اکھوایا۔ میتوں کچھ آیاں اے، دے کے جانف، گھاٹا کوئے نہ پایا۔ پروردگار مار کے جچھا، لاش نوں اپنے گلے لگایا۔ محمد یاد رکھ جدوں میرے نام نوں لگا پٹا، پورن ہو کے پورن آس کرائیا۔ میں دستاں اپنا پتہ، دھام نرالا اک سمجھایا۔ جیہڑا دورا اگے کدے نہیں وسا، اوہ دورا دینا وسا یا۔ جیہڑی مُجبت وچ اگے کدے نہیں پھسا، اوہ مُجبت دینی پرگٹایا۔ اوہ میتوں ویکھے کوئی نہ نال اکھاں، اکھاں توں پچھے بہہ کے کار کما یا۔ میں سڑاں کدے نہ نال کھٹاں، نہ گور ڈیرہ لایا۔ جد آواں تے اپنا کھیل رٹاں، رٹے پچھلے دیاں مُکایا۔ تیرا وی ضرور پورا کراواں پٹا، چوڈاں

صدیاں وجے ودھائیا۔ اگے بچن دساں سچا، توں سُننا دھیان لگائیا۔ حضرت محمد کہہ کے اچھا، بن بولیاں بول سنائیا۔ پر بھو پھیر کی ہووے تیرا جُسا، بھید دینا گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگایا۔ پروردگار کہے سُن محمد پیارا، پیار نال جنایا۔ میرا کھیل ہووے نیارا، زرگن نور کراں رُشنائیا۔ تیری چھاتی دا بن لکھارا، لیکھا اُلگی نال بنایا۔ جد آواں نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے" میرا ہووے جیکارا، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ چوداں صدیاں دا تیرا ادھارا، پھیر ادھار دا قرضہ دیاں چکایا۔ کدی جھوٹھا نہ لاواں لارا، سچ سندیشہ اک سنایا۔ محمد پھیر تیتوں آوانا نہ پئے دوبارہ، دوآبے آکے تیری اُمت ویکھ وکھایا۔ توں زو لے چلن سمینے امن اعظمینے چمن زونہائے سنن سب دا لیکھا دے مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھایا۔ کفنی کہے میں تریاں نال کراں نہ کوئے کفایت، کفایت شعاری نہ کوئے رکھایا۔ میتوں دھر دی اک ہدایت، حکم بے پرواہیا۔ تن وجود دی کر پیمائش، اندر باہر ناپ نپایا۔ میں بڑی سیانی سچھی لائق، جس گل پے جاواں اُس نوں سدا لئی دیواں سوائیا۔ کفنی کہے بھاویں پر بھو نوں مردیاں دا پے جاوے قحط، پر میں بھنڈارا بھری نظری آئی۔ پتہ نہیں پھیر کسے نوں وقت ملے شاید، جنم جنم وچوں بدلایا۔ میرا دھر دے نال عہد، اقرار نامہ اک لکھایا۔ جس ویلے پر بھو تیرا حکم ہووے رانج، راج راجان شاہ سلطان اک سنایا۔ ست دھرم دا چلے رواج، دھرم دوارا اک وکھایا۔ جن بھگتاں سوارے پیج، مہر نظر اٹھایا۔ پرگٹ ہووے واحد، نور اک الاہیا۔ ساچے حکم دا قانون چلے قواعد، باقاعدہ حکم سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جنتے زموجا بہشتے انوزا رحمتے ولوزا واحد دی واحد وحدت نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ چڑھایا۔ لاش کہے میتوں چھیتی دبو، مٹی خاک چھبھایا۔ پروردگار گوسائیں لہجو، جو بنا لباباں توں پیاس بُجھایا۔ کریم کرنی دا کرتا ابو، جو آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ صاحب سوامی ساچا سدو، صدقے واری گھول گھمایا۔ لاش کہے جس لاش نے رام کرشن دے پجاری کیتے اڈ اڈو، اڈرا حکم سنایا۔ جس دی سمجھ کوئی نہ وجہو، وضاحت کر نہ کوئے جنایا۔ اوس دوارے بھجو، جو بھجن بندگی رہیا سکھایا۔ سب کچھ کوڑا تجو، تچ لشکر رہن کوئے نہ پائیا۔ میری دہائی اجو، عزل توں مُرشد پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ مُجبت ایکا منگو، پروردگار اگے جھولی ڈاہیا۔ کایا تن وجود رنگو، رنگن

اکو دئے چڑھائیا۔ مالک دے در کدے نہ سنگو، اُوچی کوکو کوک سنائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ اندر لنگھو، سُرتی سُرت وچ بدلایا۔ ٹٹی اوس دے نال گنڈھو، جو گنڈھنہار اکھوائیا۔ لاش کہے جے مل جاوے پریم شرنیاں ونڈو، نیازاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کفنی دئے وڈیایا۔ کفنی کہے میٹوں کہندے تیری تھوڑی قیمت، کوڈی کوڈی ہٹ وکایا۔ میٹوں سوانی پائے نہ کوئے تربیت، فیشن جگت وچ ہلکایا۔ کفنی کہے میٹوں موقع ملیا غنیمت، بنا غم توں دیاں سنایا۔ میٹوں مل گئی اوہ عظمت، جو آد پرکھ دے کے خوشی منایا۔ میں کوئی بھٹکدی نہیں جل منت، ساتک ست ست سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑا رہیا چکایا۔ کفنی کہے میرا مل چھوٹاتے کم وڈا، سچ دیاں سنایا۔ میں اپنے وچ لپیٹیا بڈھا نڈھا، نوجوان ویکھ وکھایا۔ پاتشاہاں دے سہاواں اُتے ٹھپا، اپنا سنگ رکھایا۔ چار جگ جو اُچیا اوسے نوں اپنے اندر سُٹاں، بچیا نظر کوئے نہ آیا۔ پریم پریتی نال پھڑ کے گھٹاں، سر توں پیراں تائیں جوڑ جڑایا۔ خالی ہتھاں دیاں میٹیاں ویکھاں مٹھاں، انوٹھے انگلاں رہے دبا یا۔ اک اگڑے کولوں پچھاں، کی تیری بے پرواہیا۔ کفنی کہے پر بھو جے میں تیرے نال رساں، پھر گر اوتار پیغمبراں کفن کون پہنایا۔ سری بھگوان کہے ذرا نہ کریں غصہ، سچ نال سنایا۔ جس کارن محمد کٹائیاں مچھاں، اوہ مسخرے والی اپنی اکھ اٹھایا۔ ایہہ لہنا دینا کچھ دیپ کُشا، کچھ براہ دھیان لگایا۔ جو پر بھو دوار یوں رسا، جگت ملے نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھایا۔ قبر کہے میرے اندر وڈیا، نبیاں نبی رسول۔ جس دُھر دا کلمہ پڑھیا، اُمت کری قبول۔ سچ دوارے ایکا کھریا، مستک ٹکا لائے دھول۔ ایہہ کھیل نرائن زریا، جو حکم دیوے معقول۔ اک قول اقرار کریا، نرگن دھار سچ اصول۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھایا۔ کفنی کہے میں گئی لٹھ، اپنی سیو کمایا۔ بھگتاں دے چرناں جاواں ڈھٹھ، نیوں کے سپس نوانیا۔ جسنے چار جگ دے گر اوتار پیغمبراں کریا اکٹھ، سانجھا حکم منایا۔ اُس دوارے سب کچھ گئی چھڈ، اپنا آپ مٹایا۔ جتھے بھگت بھگوان نہ ہوں اڈ، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ میں تن سر پر ڈھکاں ہڈ، آتما ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میں تڑپھدی رہی بھٹکدی رہی کس ویلے پریتم ہووے پرگٹ، ہر کرتا دیا کمایا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، وست امولک اک ورتایا۔ میں وی لاہا لوں کھٹ، صدی چو دھویں خوشی بنایا۔ نرگن سرگن دھار آوے پلٹ، پلٹا دیوے جگت لوکایا۔ سو

ویکھیا صاحب پُرکھ سمرتھ، مالک اک اکھوائیا۔ میں رگڑ کے آگے نک، سیس دتا جھکائیا۔ تیری حقیقت مل گئی حق، کلمہ حق سنائیا۔ آگے رہے کوئی نہ شک، شکایت کرن کوئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل اکھنا اکھ، اکھ آگوچر تیری وڈیائیا۔ جوں بھاویں توں لینا رکھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پہلی ماگھ سب نوں امرت دے رس، رستہ اکو دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، محمد دا لہنا کندن سنگھ سکھدیو کئے والا اُس ویلے دے ساتھی سچ، سچ دا مالک سچ نال ملایا۔

★ ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ منی سُشیل کمار جین سنت منڈلی دینا نگر ★

سنت سبجَن آئے دینا نگر، نگر دیناں دا نظری آئیا۔ پر بھو پریتی انتر سارے ہو جاؤ مگن، آتم پر ماتم دھیان لگائیا۔ گھر پر کاش دیک جگن، نج نور ہوئے رُشنائیا۔ کوڑی کرپا سارے چھڈن، جو چل آئے سرنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا مائی بدن، ہندو مسلم سکھ عیسائی جینی بودھی نہ کوئے لڑائیا۔ ابناشی کرتا اینکار اکو لبھن، جو ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں سچا سبجَن، سگلا سنگ بنائیا۔ گڑھ ہنکاری سب دے بھانڈے بھجَن، متا میں ہوں گوائیا۔ نج گھر سوامی انتر جامی تخت نواسی پُرکھ ابناشی لینا اک انندن، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ نام دھوڑی دھر دا ٹکا مستک لاؤنا چندن، سچ بھوئی بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اینکار رکھنا انگن، انگیکار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر پڑدا آپ اٹھائیا۔ دینا نگر دے جن بھگت واسی، واسطہ پر بھ دے نال رکھائیا۔ ایک ملنا پُرکھ ابناشی، جو جنم مرن وچ نہ آئیا۔ مانس جنم جس دی پونجی جس دی راسی، رستہ اکو اک دکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی مہما کردے پنڈت کاشی، سو کایا اندر مندر بیٹھا سو بھاپائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اوچ نیچ راؤ رنک اکو گھر دے بنو جماعتی، بن ہر نامے دوجا اکھر کم کسے نہ آئیا۔ سفل سمجھو اچ دی راتی، اٹھے پھر رہے پر بھاتی، امرت لے بوند سوانتی، کول نا بھی آپ چوائیا۔ جنہاں نوں منی سُشیل ورگا لبھا ساتھی، تن وجود دا بلیا سوربیر ہاٹھی، سنجم تپ وچ اپنا پرن نبھائیا۔ پر بھ دی بندگی سدا سمجھو ساچی، سچ سچ وچ ملایا۔ کایا

مائی کوڑی کاجی، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ صاحب سنگر دین دایلا اکو لہجو دُھر دا ساقی، جو ساچا جام دے پلایا۔ جیون وچوں بدل جائے حیاتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا میل ملائیا۔ سچ در دے ساچے بھگت، ہر بھگتی وچ وڈیائیا۔ اٹھو نوجوانو وچ جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تہاڈے اندر اُس پر بھو دی شکت، جو ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ سانجھے سماج دا آگیا وقت، کوڑی ریتی دیو تجائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک اکو جو واسی اُپر عرش، فرش اپنی دھار چلائیا۔ رحمت وچ کرے سب تے ترس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ بن ہر نامے سارے رہے بھٹک، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ ساچی منزل چڑھنوں رہے اٹک، پوڑی ڈنڈا ہتھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ دینا نگر دے سچ پری، ہر جن ساچے نظری آئیا۔ پر ارتھنا وچ دُھر دے نیہی، نیامت پر بھ دا نام جھولی پائیا۔ مُجبت وچ ساک سینہی، سجن بن کے دینا وکھائیا۔ اپنا نور اپنے ویکھو نچ نیہی، گیان نیتراک گھلائیا۔ جتھے دین مذہب دی نہیں کوئی شرینی، شرع وند نہ کوئے وندائیا۔ سچ نواس سچ بھومکا جتھے آتم سہنجی سچ بہنی، جس دا پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر جو دس کے گئے دُھر دی کہنی، شاستر سمرت وید پُران دین گواہپا۔ وست امولک دھرم دواویوں اکو لیہنی، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ تہاڈے سنگ سدا امرت دھار ترینی، گنگا جمنائستی اپنی لہر لہر وچوں پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ہلونا اک لگائیا۔ سارے اندر مارو جھاک، تن وجود پھول پھولائیا۔ بجر کپائی پڑدا لتھے تاکی، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ پر بھو پیارا کھو جو ساتھی، جو سگلا سنگ نبھائیا۔ جس دی جوت ہر گھٹ نور پرکاشی، گرہ گرہ کرے رُشنائیا۔ من کلپنا میٹے اداسی، چنتا روگ رہے نہ رائیا۔ منزل چڑھاوے اوکھی گھاٹی، اگم اتھاہ دے وڈیائیا۔ بھيو گھلاوے ایکا راتی، ایکنکار اپنی دیا کمائیا۔ جھگڑا کئے پر تھمی آکاشی، گنگن لگننتر لیکھا دے مکائیا۔ جو صاحب سلطان نوجوان، مرد مردان پاربرہم پتپر میثور سچھنڈ دا نواسی، ست دوارے رہ کے خوشی منائیا۔ سب دی پوری کرے آسانسا لیکھے لائے پون سواسی، ساہ ساہ کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مکاوے اوچ نیچ ذاتی، دین مذہب وند نہ کوئے وندائیا۔ اک پر بھو دی سارے متوں آکھی، جو آخر چوٹی چڑھ کے بیٹھا دُھر گوسانئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا اک در، در دروازہ دُھر گھلائیا۔ سچ دھرم دا اک دروازہ، دوجا راہ نظر نہ آئیا۔ جس گھر وسے غریب نوازا، دیناں انا تھاں ہوئے سہائیا۔ شاہو بھوپ

وڈ راجن راجا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ رکھے لاجا، سبجگ تریتا دواپر کھجک اپنا ویس وٹائیا۔ وست امولک نام اگتا دیوے داتا، داتار ہو کے آپ ورتائیا۔ بن گوپی کاہن رچاوے راسا، سرتی شبد جوڑ جڑائیا۔ لیکھا جانے بن سیتا رام جنگل جوہ پر بھاسا، بنباسا اپنی کل ورتائیا۔ سو پار برہم پتر میثور انتر نرنتر نرگن دھار سگلا ساتھ، ساچا سنگ بنائیا۔ جس دے پریم اندر پریم پریتی وچ مارو ٹھاٹھاں، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ جس دانور جوت سنگھ سوار جوالا والی لاٹاں، نور نور نور رُشنائیا۔ اُس مندر نہیں کوئی گھاٹا، جس مندر اندر ایکا دیپک ڈمگائیا۔ سارے کوڑی کریا دین مذہب دیاں آگے لنگھ جاؤ واٹاں، روڑا جگت نہ کوئے اٹکائیا۔ اکو پُرکھ پر ماتم ساچا، سچ سمگری سب نوں دے ورتائیا۔ مانس جنم رہے کوئی نہ گھاٹا، انمٹی دولت جھولی پائیا۔ گرگھ وِرا سنت سہیلا جن بھگت لکھ چوراسی کوٹاں وچوں جاگا، باقی سٹی دے سے کوڑ لوکائیا۔ جیہڑے اک دامن آکھا، سو درشن کرن ساکھیا تا، ستمکھ ہو کے مل کے وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار پار برہم پتر میثور کرے کھیل سدا بہہ بھانتا، انہو اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیناں نگر والیو ست دھرم دالے کے جانا ور، نر بھے ہو چکاؤنا ڈر، آتم پر ماتم پھراؤنا لڑ، پھریا لڑ آگے چھٹ کدے نہ جائیا۔

★ ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ کیشن سنگھ دے گرہ اڑ پندھی ضلع گرداسپور ★

جن بھگتاں آتم وکھائے قسم، قسم ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال میرا خصم، سنجی سچ نہ کوئے وکھائیا۔ جس دی کدے نہ ہووے بھسم، مڑھی گور نہ کوئے دبا ئیا۔ اکو سچ اُس دی رسم، جو رواج دے بدلایا۔ جلوہ نور دیوے چشم، جوتی جوت ڈمگائیا۔ ساچا نام سنائے نظم، ڈھولا بے پروا ہیا۔ جگت ودھان دیوے بدل، بدلہ دے چکائیا۔ انصاف کرے عدل، دُھر دا حکم سنائیا۔ چوراسی کرے وزن، تولے تھاوں تھانیا۔ چاچا رہے کوئی نہ کزن، نرگن نر ویر اکو نظری آئیا۔ ساچی رچنا آیا رچن، رچ رچ ویکھے تھاوں تھانیا۔ ساچے نام دا دیوے بچن، بچے گرگھ آپ پڑھائیا۔ لیایا اُس پتن، جس راوی کنڈھے ار جن اپنا آپ تجائیا۔ دھرم بنا کے وطن، بے وطن پڑدا لایا۔ پت آوے رکھن، سر اپنا ہتھ اٹکائیا۔ لکھ چوراسی وِراول کھن، بھگت سہیلے باہر کڈھائیا۔ سچ دوارا

وکھا کے ہٹن، ونجارے رہیا بنایا۔ کوڑی کریا جڑ آیا پٹن، پٹنے دامالک پھیرا پایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے بدن، تن وجود نہ کوئے لڑایا۔ صاحب سوامی بن کے
 سجن، ڈھر دا سنگ رکھایا۔ سچ نگارے سچ دوارے وجن، وجہ سمجھ کسے نہ آیا۔ سنت سہیلے ڈھر دے دگن، جوت نور جوت رُشانیا۔ نام ندھانا پا کے
 ہتھیں کنگن، سگن ساچا آپ منایا۔ کوڑی کریا کر کے دمن، دامنگیر آپ اکھوایا۔ بھگت بھلوڑی سوہنا چمن، گلدستے پھول مہکایا۔ سچ دوارا دس کے امن،
 امانت گرکھ ویکھ دکھایا۔ لیکھا جانے برہما کول، کول نین ڈھر درگاہیا۔ جس نوں نانک کہا الہی اول، عالمین شہنشاہیا۔ جس نوں کاہنا کہندے سول، مکٹ بین
 حکم ورتایا۔ سو لیکھا جانے دھرنی دھول، دھول پڑدا لاہیا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ پنڈت پاندھا رول، حساب کتاب نہ کوئے رکھایا۔ اُس دا لیکھا جانے
 کون، گہر گبھیرو ڈوڈیایا۔ جس دے حکم اندر پانی پون، سرشی درشی پھول پھولایا۔ سو امرت میگھ برسے سون، گھٹا گھنگھور اک پرگٹایا۔ ساچے دھرم دا
 کر کے ہون، بھوتی سمگری پریم پریتی وچ رکھایا۔ زندگی دادے کے جون، جولا جوت نین شرمایا۔ لیکھا چکا کے باون بون، بل پڑدا آپ اٹھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ تن ماگھ کہے جن بھگتاں کھانی پئے سوگند، سگندھی اکو نظری آیا۔ ہونا پئے پابند، بندھن کوڑ
 تڑایا۔ پاوئی پئے گنڈھ، ناتا اکو نال رکھایا۔ جس نوں راتی لگی ٹھنڈ، اُس دا نو دن دا ڈکھ دتا گواہیا۔ سچ پریت دا گاونا پئے چھند، ڈھولا بے پرواہیا۔ پر
 پُرکھ دا لینا پئے اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ بھگت سہیلا بنا پئے چند، چند چاندنی نور رُشانیا۔ پُرکھ اکال وسے سنگ، سکلا سنگ بنایا۔ کسے دا کاغذ کورا نہ
 ہووے برنگ، مہر اپنا نام لگایا۔ لکھ چوراسی پاوے ڈنڈ، ڈنڈاوت سمجھ کسے نہ آیا۔ سب دی سرتی ہوئی رنڈ، کنت کنتوہل نہ کوئے ہنڈھایا۔ لیکھا چکے نہ
 جیرج اند، اُتبیج سبتج لہنا نہ کوئے مکایا۔ وشاکھا کھاتھکے گند، گہر گبھیرو نہ ملے گوسانیا۔ کچھ لیکھا مگن والا سی نرائن سنگھ کنگ، او سے دے کارن اُس دا جنم
 دتا بدلایا۔ راتی ستیاں سب توں کس اگمی تنگ، گلی کوچے محلے ویکھ دکھایا۔ نام بھنڈارا اکو ونڈ، جن بھگتاں دتی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ تن ماگھ کہے سب نے کھانی سونہ، سوہرا پینیا نظر کوئے نہ آیا۔ اکو جپنا ناؤں، نر نرکارا ڈھولا گایا۔ ایکا مٹنا پتا ماؤں، دوجی گود
 نہ کوئے سہایا۔ ایکا چلنا راہو، رہبر اک اکھوایا۔ جن بھگتو اکو تہاڈا گاؤں، جتھے گہر گبھیرو ڈیرہ لایا۔ گر اوتار پیغمبر کردے واہو واہو، واہو تیری وڈیایا۔

سچ عدالت کرے نیاؤں، نیاں کارِ اک اکھوائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے میلے پھڑ کے باہوں، پلّو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ ہنس بُدھی رہے کوئے نہ کاؤں، وشٹا کوڑ نہ کوئے پھولائیا۔ سر رکھے دے کر ٹھنڈی چھاؤں، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ سچ پریتی اک کماؤ، کملیاں کوجھیاں پار لنگھائیا۔ کچھ لیکھا دتے پار لنگھ کے دریاؤں، راوی دی بھاوی کی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کھلایا۔ تن ماگھ کہے میٹوں وچا اگمی دبا، حکم نال ڈرائیا۔ توں وی پڑھ لا ڈھر دا سبتا، سنتھیا اک سنائیا۔ ڈھائی مچی جوداں طبقات، تبھک تبھک گرا لائیا۔ کسے نوں پتہ نہیں اب کا، آگے کی کی کھیل کرائیا۔ ایہہ کھیل انوکھے رب دا، جس نوں ربے عالمین کہہ کے گائیا۔ لہجیاں نہیں لہجدا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ایہہ میلا ہویا سبب دا، کر کرپا میل ملایا۔ کھیل بنایا اپنی ید دا، یدپ اپنی کار کمائیا۔ کچھ لہنا دینا انج دا، وید ویسا گیا لکھائیا۔ اوہ مسلہ اوہ صفحہ بن اکھراں والا کڈھدا، جس دا نقش نگار نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل وکھائیا۔ تن ماگھ کہے میٹوں پچھوں وجے دھکا، ہائے ہائے سنائیا۔ بہڑی کوئی نہیں دسداسکا، سبج پلّو گئے جھڈائیا۔ اُجڑدا دسداسکا، مدینہ دئے گواہیا۔ کھیل ہونا بورا سکا، سگیاں والے روون مارن دھاہیا۔ سب نوں لنگھاؤنا وچوں سوئی نکا، نکا وڈا پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم سب نوں دیوے پھکا، گرگھ ساچے ویکھ وکھائیا۔ جس کارن جن بھگتاں نال لائیاں اکھاں، اکھ اکھ نال ملایا۔ اُتے بٹھا کے کھٹاں، کھٹاں دی کٹی ویکھ وکھائیا۔ اوہناں دی پت رکھاں، جس پتن تے ملاح بیڑا اکو اک کائیا۔ اپنی کرنی کرن توں کدے نہ ہٹاں، ہٹاکٹا ہو کے ساچی سیو کمائیا۔ ایسے کر کے آیا وچ جٹاں، جٹا جوٹ دتے تجائیا۔ سب دے گلوں لاہ کے شرع دا پٹا، پٹنے والے دا میلا لیا ملایا۔ کسے دے کرم دا کاغذ رہے نہ پھٹا، صاف حساب دتا کرائیا۔ چاروں گنٹ پینا رٹا، رٹن کر نہ کوئے سمجھائیا۔ کوڑی کریا لگے وٹا، واٹ مکے نہ جگت لوکائیا۔ جنہاں نوں جگت جہان کردا ٹھٹھا، ٹھا کر اوہناں دا ہوئے سہائیا۔ گرگھ اوس صاحب دا پٹھا، جس دا پاٹھ کر کے سارے شکر منائیا۔ سو صاحب پھرے ٹھا، بھجے واہو داہیا۔ جس کارن بھگتاں دا کیتا اکٹھا، بدو بدی میل ملایا۔ ایہہ ہنونت دا رام دے چرناں وچ پہلا پٹا، جو زمیں اُتے دتا لگائیا۔ رام مکھوں کہہ کے اپٹھا، اچھی طرح سمجھائیا۔ اوہ پُرکھ اکال ویکھ سچا، نرگن داتا نور الاہیا۔ جس دا میں وی اک بچّے، تن وجود سو بھا پائیا۔ اُس دی آد جگادی ستا، ست ست وچ سمائیا۔ کلجگ کھیل ویکھ رتا، راتیں نٹتیاں دیاں وکھائیا۔ رام سنائی اک

کتھا، ہنونت دتا جنائیا۔ رکھ کے تیر کمان بھتھا، ہتھ متھے اُتے ڈکائیا۔ ہنونت ویکھ بھگتاں دا جتھا، اکھ وچوں اکھ اُٹھائیا۔ ہنونت ویکھ کے ہتھا، کچھاں مار کے خوشی بنائیا۔ پر بھو کی کھیل پُرکھ سمرتھا، کی اچرج رچن رچائیا۔ زرگن جوت ویکھیا پھرے نٹھا، بجھے واہو داہیا۔ رام کہا اپنا نیتز ویکھ پٹا، پلک اُنکلاں نال چکائیا۔ ہنونت تکیا دھرتی دا اوہ اک حصہ، جتھے رشی بالیک بہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ایہو دن تے ایہو تھتا، نچھتر ایہو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ تن ماگھ کہا میں ڈردا رہیا بول، بولی بول سنائیا۔ ہوں واری صدقے گھول، گھولی گھول گھمائیا۔ سنیانا نام پجن انمول، انملڈا دتا جنائیا۔ ہبھ کچھ وست میرے کول، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ ڈنکا شبد وجا ڈھول، ڈورؤ اک اُٹھائیا۔ سچ دورا دیواں کھول، دروازہ بند نہ کوئے کرائیا۔ کھ چوراسی وچوں پھول، وست امولک اک ڈکائیا۔ بھاگ لگا کے دھرنی دھول، دھرم دوار سو بھاپائیا۔ جن بھگت رہے نہ کوئی انھول، ستیاں لوواں اُٹھائیا۔ ماگھ کہے میرے دل نوں پیندا ہول، کی ہولی ہولی کار کمائیا۔ میتوں یاد آگیا کی سیتا نال رام نے کیتا قول، اقرار اپنا آپ بنائیا۔ جس ویلے ست دھرم دا پیا رول، رولے وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ تن ماگھ کہے میں کی ویکھیا سیتا سٹی، بناس ڈیرہ لائیا۔ اوہدی آہ نکلی اچی، ہوکا دے سنائیا۔ اپنی ہک تے مار کے کئی، دتی کوک ڈھائیا۔ اُبھڑواہی اُٹھی، نیناں نیر وہائیا۔ ہو کے پٹھ بھار پٹھی، نیتز نین اکھ گھلائیآ۔ اے پر بھو میں کلجک ویکھیا تیرے نالوں سب دی دھار ٹٹی، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ گانا رہیا کوئے نہ گئیں، مولی تند نہ کوئے وڈائیا۔ سچ دوار یوں سب نوں ملی چھٹی، مکتب پڑھن کوئے نہ آئیآ۔ تیری آتما تیتھوں رسی، رسی سکے نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو دینا گھلائیآ۔ تن ماگھ کہے سیتا نوں پھیر آگئی نیند، اکھاں وچ سمائیآ۔ کی تگے کوڑ گڑیا چڑھی پینگھ، ہلارا اکو اک وکھائیا۔ اونے چر نوں اک گدھا گیا پینگ، اپنی آواز لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل وکھائیا۔ تن ماگھ کہے سیتا نوں تیجی وار پھیر آگیا آلس، کھ لپیٹ اپنی اکھ چھپائیآ۔ کی تکیا سُنسنے دا روپ اوہ خالص، خالص نور الاہیا۔ جاں سمجھیا سب دا اوہ ثالث، ثالثی رہیا کمائیا۔ سیتا دی لاہ کے آلس، ہولی جی سنائیا۔ اوہ ویکھ کلجک جیو ہوئے راکش، رکشا کرن والا نظر کوئے نہ آئیآ۔ سیتا تگے چاروں گنٹ سازش، شرع وچ لڑائیآ۔ بنا باناں توں لگی آتش، اگنی اگت نہ کوئے بُجھائیآ۔ حیران ہو کے کہا اے میرے مالک، رام دے رام

تیری دُہانیا۔ پُرکھ اکال جھٹ بن کے نِکا جہا بالک، اُنگی اشارے نال دکھانیا۔ اوہ ویکھ پئی میری عدالت، جتھے بہہ کے تھم ورتانیا۔ لکھ چوڑاسی بن پرتپالک، سیوک ہو کے سیو کمانیا۔ سچ دھرم دا بن سچالک، جگ جگ دیکھاں چائیں چانیا۔ اپنیاں بھگتاں دا سدا نِکا لاہواں کالکھ، کلوکھ پاپ گوانیا۔ کوڑی رہے نہ کوئے جہالت، ممتا موہ مٹانیا۔ بنا پیسیاں دے ضمانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو گھلانیا۔ تن ماگھ کہے سینا دیکھیا عجب نظارہ، انتر دھیان لگانیا۔ پھر رام نوں کر نمسکارا، سچے چرن دا انگوٹھا پھڑ کے دتا ہلانیا۔ نیتزیر وہا کے دھارا، چھہبر اک دکھانیا۔ اٹھ رام میرے پیارا، کوک دتی دُہانیا۔ رام اٹھ دیکھیا کیوں کریں گریہ زارا، اپنا آپ گوانیا۔ سینا کہا میں دیکھیا کھیل اپارا، اپر مپر سوامی دیاں جنانیا۔ سٹی نوں ہو یا اشارہ، تن وار دکھانیا۔ کلجک دا دسیا کنارہ، چارے کٹ کوڑ گڑیار نظری آئی۔ سب نوں وسریا کرتارا، اکرت گھن دے لوانیا۔ اے پر بھو میتھوں تیرا وچھوڑا نہ جائے سہارا، جنگل وچ منگل تیرے نال نظری آئی۔ کی پھیر وی آویں دوبارہ، دکھیاں دا درد گوانیا۔ رام کہا سینا، اوہ رام میرا نیارا، جو ہر گھٹ دسیا لکھ چوڑاسی وچ سماںیا۔ میں کہندا اُس نے اپنا آپ دھارنا اوتارا، جو دو چار دا لیکھا دے مکانیا۔ بھگتاں دا بنے سہارا، ساچا سنگ بنانیا۔ جیہڑا چار جگ گرا اوتاراں پیغمبراں دے کے جانا لارا، اوہناں دا لہنا اوہو مکانیا۔ رام کہا پھیر کر اشارہ، پچھا دتا دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ تن ماگھ کہے میتھوں دے پُران سکند، دھیائے تیرواں نظری آئی۔ جس وچ سوہنگ لکھ کے چھند، بے آگے دتی لگانیا۔ درمیان وچ کھڑی کر کے کندھ، اوہلا دتا دکھانیا۔ وشنوں پُران کہا جس ویلے آوے سورا سربنگ، صاحب دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں پائے ٹھنڈ، ٹھنڈک اک ورتانیا۔ دُشٹاں دیوے ڈنڈ، ڈنڈا نام ہتھ اٹھانیا۔ اوہناں لوے گنڈھ، جنہاں اپنا جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ تن ماگھ کہے پر بھ لاؤندا جائے پابندی، اپنا تھم ورتانیا۔ جن بھگتاں نال کرا جائے سندھی، لکھت بھوکھت ویکھ دکھانیا۔ کوڑی کریا میٹدا جائے گندی، مایا ممتا موہ مٹانیا۔ تن ماگھ کہے میتھوں اکو گل لگی چنگی، چنگی طرح دیاں درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھانیا۔ تن ماگھ اوہ چنگی کیہڑی بات، پڑدا دے اٹھانیا۔ کھول کے دس راز، بھو رہے نہ رانیا۔ تن ماگھ کہے جس ویلے محمد نے پہلی وار ونڈی نیاز، مُریداں دتی دکھانیا۔ اوس نوں آئی اک آواز، تھم دُھر درگاہیا۔ محمد کھول جاگ، آلس نندرا

گواہیا۔ سب دا کرتیاگ، اکو دھیان رکھایا۔ دو جہان میرا باغ، لکھ چوڑاسی گلشن اک مہکایا۔ توں میرا زکا جہا چراغ، دیا دتا ٹکایا۔ سُننا تھم آج، تیتوں دیاں
سناہیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ جس دا آد جگادی راج، رعیت سب نوں رہیا بنایا۔ محمد اتک جس دے سپس اتے تاج، تخت تاج دے اُلٹایا۔ اُس نے بدل دینا
رواج، رحمت وچ اپنا تھم سناہیا۔ تہانوں ہونا پئے محتاج، منگنا پئے چائیں چانیا۔ محمد کہا اے خدا کی دتی آواز، میٹوں دے سمجھایا۔ پروردگار کہا پہلوں کر
آداب، سجدہ سپس نوایا۔ آہ ویکھ میرا حساب، لیکھا وکھو وکھ بنایا۔ پُٹھی سدھی کر کتاب، چاروں گنت پڑھایا۔ محمد ہو گیا لاجواب، نیوں کے سپس نوایا۔
پُرکھ اکال مخاطب ہو کے دتا خطاب، تھم تھم اک سناہیا۔ اوہ ویکھ نانک دی رباب، جو توں ہی توں ہی گایا۔ محمد نیازاں دا کی سواد، جہاں چر سب دا مالک
نظر نہ آہیا۔ ایہہ اشارہ دتا وچ بغداد، بغلیاں والے پھرن بھججن داہو داہیا۔ کرے نہ کوئی امداد، امدادی نظر کوئے نہ آہیا۔ جدھر ویکھے اُدھر برباد، بربادی
چاروں گنت چھایا۔ پروردگار اپنا و جا کے اک ناد، محمد پڑدا ہور چکایا۔ جاں ویکھیا صدی چوڑھویں نہ کوئی سنت نہ کوئی سادھ، صوفی سُننے وچ درس کوئے نہ
پایا۔ محمد کول چرن کر آداب، سپس دتا بھکایا۔ صاحب تیرے ہتھ داگ، جوں بھاوے یعنی بھوایا۔ اوہ وی دن سی تن ماگھ، جس دی تھت نہ کسے لکھایا۔
سری بھگوان کہا محمد اوہ ویکھ ہنس وچ کاگ، گرگھ نظری آہیا۔ اوہناں دا دھونا داغ، دُرمت میل کر صفایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
نظر اٹھایا۔ تن ماگھ کہے محمد کی رہیا دیکھ، دیکھیا وچ لوکایا۔ پر بھ دا نرالا بھیس، بھیکھا دھاری رڑھایا۔ وس کے اپنے دیس، دشا رہیا بدلایا۔ جو رہے سدا
ہمیش، نرگن نور الاہیا۔ سچ در دا بن نریش، نر نرائن اکھوایا۔ گر اوتار پیغمبراں لے کے بھیٹ، ساتک ست نہ اپنا آپ کرایا۔ سب نوں کرنا پئے اوس دا
ویٹ، انتظاری وچ دہایا۔ جس دا دھرم دا ہونا گیٹ، جس وچ گیت آوٹ کرے کوڑ لوکایا۔ روپ ہونا ایکا ایک، ایکنکار نور رُشناہیا۔ سانوں سب نوں اُس
دے آگے ہونا پینا پیش، پیشوا بن کے سپس نوایا۔ جھگڑا رہے نہ ملا شیخ، شیخی سب دی دے گواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو گھر وسایا۔
تن ماگھ کہے میرا نہیں کوئی چارا، چاروں گنت دہایا۔ ایہہ کھیل ہر نرکارا، نرگن آپ کرایا۔ کلج دا انت کنارہ، جگت نیا ڈکا ڈولے کھایا۔ ساچا دسے نہ
کوئے گرو دوارا، مندر مسجد شودوالے مٹھ دین دہایا۔ ہر کنت ملے نہ میت مرارا، آتم بیج نہ کوئے سہایا۔ چاروں گنت دھواں دھارا، اندھ اندھیرا نظری

آئی۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے لارا، جگ چوکڑی تھم سنائی۔ کلجگ اتم نرگن دھار لئے اوتارا، نہکلنک ویکھ دکھائی۔ جن بھگتاں لئے سہارا، سگلا سنگ بنایا۔ پورب لہنا چکائے اُدھارا، مہر نظر اک اُٹھایا۔ آوے اوس تٹ کنارہ، جس دا پتن نشٹ نہ کوئے کرائیا۔ اوہ بھگتاں دا دوارا، جتھے بھگوان بہہ کے خوشی منایا۔ سچ دا اکھاڑا، گرگھ مل کے وجے ودھایا۔ بھاگ لگے جنگل وچ اُجاڑا، اُجڑی بستی دے وسایا۔ زمیں اسماناں میٹ کے پاڑا، پڑدا اندروں دے کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر اں دا تخت نواسی اِکو لاڑا، لکھ چوڑاسی لاڑی آپ پرناپا۔ نرگن جوت آوے دوبارہ، دوہرا کھیل کھلایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے وچ سنسارا، پڑدا سکے نہ کوئے چکایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر وسایا۔ تن ماگھ کہے سرشٹی دی تن دن مئیاد، حکم حکم وچ منایا۔ جس وچ اُجڑ کے پھیر ہوئے آباد، ہتے تھوڑے سمجھ کسے نہ آئی۔ ست دھرم دا کرے راج، رعیت اک دکھایا۔ ایہہ انڈھڑا کاج، جگ نیتز نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگتو کھول کے جاگ، جگ جیون داتا ہوئے سہایا۔ ایہہ دھرنی دا بھاگ، حصہ ونڈ جھولی پائی۔ فرید نو دن ایٹھے جگا کے گیا چراغ، چراگاہاں وچ اپنا ڈیرہ لایا۔ انت جھونپڑی نوں لا کے آگ، خاک گیا بنایا۔ دے کے اُچی بانگ، نعرہ اک سنایا۔ جس ویلے ورتے سوانگ، سوانگی ہو کے پھیرا پائی۔ ۱۲۰۴

میں وی تیری رکھنی تانگھ، آسا آساناں ملائی۔ رو کے نکلی چانگ، بہڑی بہڑی دھائی۔ جھٹ نرگن سرگن نظر آیا ہتھ وچ پھڑ کے ڈانگ، اپنا روپ بدلایا۔ پھیر جھٹ اپنی دو ہتھاں اُتے چک کے ٹانگ، درس دتا دکھایا۔ بن شو دایاں وانگ، گھٹے اُتے آسن لایا۔ کتاں وچ انگلاں پا کے دتی بانگ، ہتھ سینے اُتے اُٹکایا۔ اونے چر نوں نکل کے آگیا ناگ، کالا اپنی فن پھیلایا۔ اوہدے گل وچ سی اک داغ، جو لال چمکے نور رُشنائیا۔ اُدھروں بھجا آگیا باگھ، اپنی بھبک لگایا۔ پر بھو نوں پھیر آگیا ویراگ، فرید دے اگے ہو کے اپنے اتھرو دتے وہایا۔ فریدہ کچھ منگ لے امداد، دین والا تیرے درتے آئی۔ فرید کہا پر بھو جے کرپا کرنی تے کدے بناویں بھگتاں دا سماج، ایہو میری منسا دے دھائی۔ میں تیرے پچھے روٹی کھادھی کاٹھ، پُٹھا اپنا آپ لٹکایا۔ میرے نیتز ٹھونگ گئے کاگ، نین نہ کوئے چکایا۔ میں چاہندا تیرے بھگتاں دا بیڑا بھرے جہاز، پتن اِکو سو بھاپایا۔ اونے چر نوں اڈ کے آگیا اک باز، اپنے پنکھ ہلایا۔ اُدھروں ننگا آگیا سادھ، نعرہ الگھ الگھ سنایا۔ مستانہ ہو کے کہے جے توں رب کوڑ دا میٹیں راج، کوڑی راجا پر جا رہن کوئے نہ پائی۔ پر بھو اوسے ویلے اوہدے کول

ہوئی ہوئی گیا بھاج، سادھو نوں پھڑ کے دتا ہلایا۔ بچو میں تیتوں دساں اک جاج، سہج نال سمجھایا۔ پھیر وی تیرا تن بناؤنا مائی کاج، تیاں نال وڈیایا۔ توں
 اُس ویلے پھیر میری کریں یاد، آسا اک رکھایا۔ ایہو دھرتی پھیر کراں آباد، ایہہ میری بے پرواہیا۔ ہن تیسں اک دو پھیر باغیچہ ہووے باغ، گرگھ سوہنے
 نظری آئی۔ اونے چر نوں اک کبابی بھن کے اک لے آیا کباب، سیکھاں اُتے لکایا۔ نالے کردا آوے حساب، لیکھا اُنکلاں اُتے بنایا۔ نیڑے آ کے ماری
 آواز، سوڈا جگت ہٹ وکایا۔ ایس دا ویکھو سواد، رس رسنا نال چکھایا۔ ایہہ دست تھانوں دتی نہیں تھادے مائی باپ، جیسہڑی تھانوں دتی کھوایا۔ فرید کہا
 اے خُداوند پاک، ایہہ کون ایہتھے آئی۔ کی کوئی پتلا مائی خاک، جو سانوں رہیا ڈرایا۔ سری بھگوان کہا ایہہ کھیل ہو یا نال اتفاق، اتفاقا کار کمائی۔ جس ویلے
 کلج ہووے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ ایہہ کوڑیاں سادھاں سنتاں دی جاج، جو کباب بھن کے بھجے واہو داہیا۔ انھاں دا ممتا دا پاٹھ، لوبھ
 دی پڑھایا۔ فرید کہا پر بھو تیری کیہڑی کتاب، میٹوں دے دکھایا۔ سری بھگوان کہا اوہ جگت توں دکھری لغات، جس دا اکھڑ اکھڑ نہ کوئے پرگٹایا۔ جس
 ویلے میں تے میرے بھگتاں دی سانجھی ہوئی جات، اوس ویلے ورقہ دیاں اُلٹایا۔ توں میرا میں تیرا ایہہ سب توں نگی تے سب توں وڈی میری بات، چار
 جگ نہ کسے سمجھایا۔ فرید اسب نے پاؤنی وفات، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگایا۔ تن ماگھ کہے میں
 ویکھیا کھیل عجیب، نرالا نظری آئی۔ جو جگ چوکڑی دے ترتیب، سلسلے وار چلایا۔ اوہ صاحب بن غریب، جن بھگتاں ڈیرہ لایا۔ ایہہ وی لیکھا کھیا محمد نے
 وچ قرآن مجید، مجبوری نال سنائی۔ اُس دی کرو سارے امید، جو عمل امن دا مالک اک اکھوایا۔ جیسہڑی باہواں توں بنا قیض، الفی ناؤں دھرایا۔ اُس نے
 بھگتاں نوں دینی تمیز، مرن توں پہلوں اپنا پر بھ لینا منایا۔ بے شک ایہہ دھار بڑی باریک، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جنہاں دے اندر دے توفیق، سر
 اپنا ہتھ دے لکایا۔ اوہ مورکھ گدھ سمجھن ٹھیک، ٹھا کر اکو نظری آئی۔ جنہاں دی آپ کر کے جائے تصدیق، دوجی شہادت دی لوڑ رہے نہ رانی۔ جن
 بھگتاں بھگتی والی پریت، بھگوان وچ سمائی۔ گرگھو دھن بھاگ تساں میٹوں اتھے داخل کیتا بنا فیس، جرمانہ شرع نہ کوئے لگایا۔ میں تھانوں دین آیا اسپس،
 شکر کر کے خوشی منایا۔ یاد کریو بن تھادے دُنیا وچ آونی نہیں پیس، پیس پیس مرے لوکایا۔ تیسں میرا خزانہ تے میں تھادھا کھیس، خالی بھنڈارے دیاں

بھرائیا۔ تہاڈی کوئی نہ کرے ریس، رستے دیاں بدلایا۔ ذرا تھوڑی جہی وٹ لو چھیس، چشمے پریم دے دیاں بہائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، کوڑ کھمب دیاں کھپایا۔ سب دی صاف کر کے نیت، نیتوان اک ہو جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر دکھایا۔ تن ماگھ کہے سارے کرن گوہندا گوہندا، گوہندا تیری سرناٹیا۔ نہا دھو کے صاف کردے پنڈا، شکر دی پنڈی آگے سیس نوٹیا۔ ہری اوم تت ست بولدے وانگ پنڈا، کوک کوک سنایا۔ صاف ستھریاں کر کے ٹنڈاں، ہتھ سیس اتے ٹکایا۔ سکھالیاں کر کے جنڈاں، جگت مایا موہ وچ ہلکایا۔ جتاں چر گرگھو پر بھ دی بنے کوئی نہ پنڈا، پنڈرا بن والا ہوئے نہ کوئے سہایا۔ ویکھو روند اُسرپت اندا، نیتز نیتاں چھبر لایا۔ وشن برہما شو کہندا، کوک کوک سنایا۔ بن پر بھو میٹے نہ کوئی چندا، چنتا ڈکھ نہ کوئے گویا۔ جو گر اوتار پیغمبراں بھنڈارا دیندا، اوہ بھگتاں آپ ورتایا۔ جن بھگتو تن ماگھ کہے میں تہانوں دین آیا نیندا، پہلی پھگن نہیں پھگن دی دوجی نال ملایا۔ جو جگ چوکڑی رہیا وینہدا، بن اکھاں اٹھایا۔ ہن تہاڈا مکاون لگا پینڈا، ڈکھیاں درد رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے گھر وسایا۔ تن ماگھ کہے اک دکھائی پُستک، پر بھ دتی وڈیایا۔ جس دے وچ بھگتاں دی اُست، جس اُست وچوں گوہندا نے اکال اُست دتی لکھایا۔ اوتھے سب دا سانجھا اکو مُرشد، پیراں دا پیر نظری آئی۔ جس دی سارے کردے اُفت، مہما وچ وڈیایا۔ اوس نوں دُنیا نال ملن دی کدے نہیں ملدی فرصت، بھگتاں وچوں ویہلا ہو کے رہن کدے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا بھو گھلایا۔ تن ماگھ کہے بھگتو میرے اتے ہو نہ جانیو عَصے، بینتی دیاں سنایا۔ کیوں میرے وہار کارن پر بھ آیا بنا سدے پچھے، اپنا پھیرا پانیا۔ گھر دے کم کاج بدلے کوئی نہ رُسے، تہاڈا حرج نہ کوئے کرایا۔ جیہڑے بھل ٹانہیاں نالوں ٹٹے، اوہ اپنی جھولی پانیا۔ آو میرے لاڈلے پتے، بچھو گودی وچ اٹھایا۔ تئیں ایٹھے اوتھے سدا سچے، دُرمت میل کراں صفایا۔ تہاڈے جنم جنم دے پینڈے کئے، کرم دا گیت چُکایا۔ مات گر بھ نہ ہونا اُلٹے رُکھے، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ تئیں اوس دی سیجے تے، جتھوں سٹیاں نہ کوئے اٹھایا۔ ہن رہن نہیں دینا لکے، پڑدے سرب چُکایا۔ شام نوں چار وجے جان لگیاں پیریں پاؤنے کسے نہیں جتے، نگلی پیریں پنڈھ مُکایا۔ پھیر سارے اکتھے رکھو اکو گٹھے، ایہہ وی چمیار گیا لکھایا۔ نو جوڑے وچوں کر دیوٹھے، ہتھیاں دی سیو کمایا۔ جس دے بلھے شاہ نے پریم نظارے لٹے، اوہ اپنی کار کمایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ وجے رات نوں سب نے چٹے تند بنھنے نال گئے، گانا سگن والا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ تن ماگھ کہے کی راتیں تے سارے اپنے کا یا مندر، آسن خوب سجایا۔ سچ دسنا جس نوں حکم ملیا شبد وچ اچ کس دے گھر ہونا لنگر، اٹھ کے دینا سمجھایا۔ بھاگ لگائے اوس اندر، جس گھر کرے رُشانیا۔ پیارا سنگھ تیرا نو چھٹانک گڑ آوے ونڈن، اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن دھار لے انکڑایا۔ تن ماگھ کہے پر بھو ہن دے دے چھٹی، اپنی دیا کمایا۔ کتے سنگت نہ ہووے بھکھی، دھیان روٹی ول رکھایا۔ میں دیکھاں اوہناں مکھیں، جو تیرا ڈھولا گایا۔ سدا رہن سکھی، میری آسامنگ منگایا۔ اندر وڈ کے پچھیں، ستیاں آپ جگایا۔ جن بھگتو تہاڈی آتما رہے نہ رُسی، رستے جانیاں کچھ ہور لیکھا دینا بنایا۔ ڈھائی گز دی اک منج دی نال رکھنی رسی، دیدار سنگھ لے کے آیا۔ رات دے نو وجے اک ویراں چانا پینا اُتے دُھسی، دیکھو ٹھنڈ توں ڈردیاں کسے پلا نہ لینا جھڈایا۔ اوتھے سب نے اپنیاں بند کرنیاں دوویں مٹھی، پھیر کٹاں اُتے لکایا۔ باہروں زور نال لینا گھٹی، اندر پر بھ دا دھیان لگایا۔ تہاڈا سنگر پیریں پاناں نہ جاوے جتی، نگی پیریں تہاڈی سیو کمایا۔ گرگھ سوانی کوئی نہ ہووے دُکھی، دُکھیاں درد ونڈایا۔ جیہڑا تھک گیا اوس گرگھ نوں ہتھاں اُتے جاوے چکی، اپنی خوشی بنایا۔ پھیر گر سکھو گر کھو ساچے سنتو ساچے بھگتو تساں ضرور وڈے چھوٹے پر بھ دی پٹھ اُتے مارنی اک اک مکی، زور نال لگایا۔ پھیر میں کہواں اچ میٹوں ہوئی خوشی، گو بند دا لیکھ چکایا۔ کھیل کرنا ویلے اسی، دھوڑی ٹکے مستک سب نے لینے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس کارن آیا اوہ کر کے دے دکھایا۔ تن ماگھ کہے جن بھگتو نال پانی دا رکھیو گلاس، تیج بھان ہتھ پھڑایا۔ اندروں پورا رکھیو وشواس، بھرم رہے نہ رایا۔ ویلا ہونا رات، روشن چند چکایا۔ گرگھ لیکھا لکھنا قلم دوات، شہادت دینی بھگتایا۔ جس ویلے وجے سچ آواز، پریم نال سنایا۔ پھیر جیکارا لاؤنا سب نے توں ہی ساڈا باپ، توں ہی پتا مایا۔ توں ہی رسول پاک، توں ہی نور خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پانی دا گلاس ٹھنڈا ہووے سیت، ٹھریا نظری آیا۔ بھگتو پھیر مٹاں تہاڈی میرے نال پریت، میرے سر وچ دینا اٹھایا۔ ایہہ دکھری چلاؤنی ریت، اگے توں بھگتاں نوں بھگتی کرن وچ دُکھ وچ مارنی نہ پے چیک، ہاباکار نہ کوئے سنایا۔ توں میرا میں تیرا گا کے گیت، اپنا پینڈا لین مٹایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ تن ماگھ کہے میں وی آواں اوس ویلے چُپ، اپنا آپ چُھپایا۔ کھیل ویکھاں لگ، نیترا اگھ اٹھایا۔ کی کردے پر بھ دے سوت، در ساچے وجے ودھایا۔ کرنی دا کرتا ہووے خوش، اپنی بنت بنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دھاروں آپے اٹھ، اپنی کرنی کار کمایا۔

ایہہ دورا نہیں بھگتاں دا دائرہ، دارومدار اپنے اُتے رکھایا۔ پر بھو پریم پریتی دی کرن آیا سیرا، سیرگاہ گرگھ نظری آئی۔ جیہڑا گوہند نوں ایشان کراؤندا سی مہرا، اوہ جوگندر سنگھ ٹاٹیوں پکڑ منگایا۔ جس نے سب دی ویکھنی لہرا، لہر اپنی اک اٹھایا۔ جس نے مان دتا بابو پُر اک شہرا، اوہ گلیاں دے کھٹاں دے ترائیا۔ جس نے بھگوان نال کیتا قہرا، اوہ بدھک گلے لگایا۔ جس نے بھگتاں دا دینا پھرہ، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ اوہ پر بھو گبھیر گہرا، گور اک وڈیایا۔ سو ہون لگا ظاہرا، پڑدا آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتو ایس نوں سمجھنا نہیں کوئی خرچ، حساب وچ نہ کوئے لگایا۔ میں تہاڈا درشن کر کے جاواں پرچ، کھان پین دی لوڑ رہے نہ رایا۔ گرگھ سنگھ رات نوں بیٹھنا اُتے فرش، تھلے چٹائی نہ کوئے رکھایا۔ سُر جیت سنگھ نے رکھنا رات نوں ورت، چھوٹا بچہ نال ملایا۔ جس کارن آیا پرت، پتر میثور پھیرا پانیا۔ جے تہاڈا میرا رہ گیا فرق، فرقے کون گویا۔ جیہڑی گوہند دی شرط، شرطیہ پور کرائیا۔ پر بھو بن مردانہ مرد، مدد وچ ہوئے سہایا۔ بھوایں ہن تے میلا سنگھ تسان نہیں کیتی عرض، پچھلا لیکھا پہاڑی والا بھل کدے نہ جائیا۔ تہاڈے نالوں میتوں بہتی غرض، جو غریب نمانا بن کے لیکھا گھر گھر رہیا مکایا۔ سب دی سدھی کر کے نزد، پاسا دینا بدلایا۔ نام پریم دی دے کے ضرب، انکڑے دینے ودھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھایا۔ جن بھگتو کتے چنتا نہ کر لو دتا بھاڑا، راجا رانا رہن کوئے نہ پانیا۔ چار جگ دا پچھلا میرا ایہہ وہارا، جس دا لیکھا رہیا مکایا۔ غریب ہو کے منگاں تہاڈا واڑا، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ بے شک میں دُھر دا لاڑا، تہاڈے آگے چلے نہ کوئے پترائیا۔ جے میرے ساتھ نہ ہندا میرا روداس چمارا، تہاڈی لکھت نہ کوئے بنایا۔ میں کوئی پھر دا نہیں آوارہ، بنا کارج توں

قدم نہ کوئے اٹھایا۔ گرگھو راوی اُتے اک ویراں پھر جانا پُو دوبارا، جیہڑا نہ چل سکے اُس نوں کندھیاں اُتے اُکھایا۔ ویکھو دُکھ نہ مٹو چکڑ گارا، غریباں دا ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ اوتھے عرض کرن دی کیہڑی لوڑ، جو گل وکڑی رہیا پائیا۔ بچھو وچھریاں نوں رہیا جوڑ، دُبدیاں پار لنگھایا۔ جے تسیں نہ نبھا سکو تے میں نبھاواں توڑ، سد اپنے نال لگایا۔ تہاڈا پریم میں کھاواں بھور بھور، اپنا صدق بنایا۔ تسیں کچھ ہور نہیں تے میں نہیں کوئی ہور، ہر کاروپ نظری آئی۔ بے شک میں سرشی دا چور، شاہ سلطان پھڑ سکے کوئے نہ رانیا۔ پر تہاڈی اپنے ہتھ وچ رکھ کے ڈور، ہلارا اپنا نام لگایا۔ جے انج تھم نال دیو موڑ، پھر وی مڑ نہ واپس جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ پر بھو اگے کیوں بینتیاں کرن ارداسے، گل وچ پُو پائیا۔ جنہاں اپنے بھیٹ کر دتے سواسے، سوار تھ جگت نہ کوئے رکھایا۔ اوہناں دی سدا پوری کر کے آسے، آہستہ آہستہ دیکھ وکھایا۔ اے تے گرگھو تہاڈے ہتھاں وچ پھیر پھراؤنے گنڈاسے، جیہڑے اپنے بدن اُتے لگوائیا۔ اپنے کپڑے رکھنے پاٹے، تہانوں چٹے دینے پہنایا۔ اپنیاں پیراں بیٹھاں وچھا کے کانٹے، تہانوں ہتھاں اُتے ترائیا۔ تہاں سونا اُپر کھاٹے، آپ فرش اُتے ڈیرہ لائیا۔ تہاں چھلکا وچ باٹے، آپ ہتھاں اُتے کھایا۔ کیوں تسیں میرے نکلے چہے کا کے، پالنا پوسنا میرے ذمے وچ آئی۔ کسے نوں کچھڑتے کسے نوں چُکاں ڈھا کے، کسے نوں کندھیاں اُتے اُکھایا۔ کسے نوں اُنکل لا کے چلاں ساتھے، کسے نوں گود وچ بہایا۔ کسے دے اندر کر کے واسے، کسے دے مستک نور کراں رُشنائیا۔ پھیر کہواں سارے آو میرے پاسے، لڑی لڑی نال جڑائیا ایہو چہے گرگھو ہونے تھوڑے بہتے نہیں خاصے، خالص اپنے رنگ رنگایا۔ گرگھو سب دے وچھڑ جان دے ماپے، پتا پُرکھ اکال و سر کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر وسایا۔ گرگھو سب نوں گھر دی گھرنا، گھر گھر رہی ستائیا۔ ایویں سنگر نال کاہنوں پھرنا، اپنا کم گوائیا۔ ایس دا اگلے سال کرنا زرنہ، زرویر ہو کے دینا جنایا۔ امرت میگھ برساون کرنا، بوند سوانتی اک چوایا۔ جگت پھرنا وانگ ہرنا، سنگدھی ہتھ کسے نہ آئی۔ کوٹاں وچوں جن بھگت ورلے ملنا، جس دا میلا آپ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوئی پتھر پاہن سل نہ، ست سروپ زرگن جوت نظری آئی۔

★ ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بابو پُر باہر ضلع گرداسپُر ★

دیکھو آیا بھگتاں دا قیدی، ہتھکڑی ہتھ لگایا۔ جیہڑی کیتی کھیل بابر نانک نال ویدی، وید شاستر دیوے نہ کوئے گواہیا۔ ابناشی کرتا سب دا بن کے بھیدی، بھو اپنا رہیا کھلایا۔ جیہڑی کھیل اٹھائی پوہ کھیدی، ہر سنگت وچ سٹائی۔ اوہدا بھگتاں کیتا نال تیجی، بہتی دیر نہ کوئے لگایا۔ جس دا اور نہ کوئے لیکھی، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھایا۔ جن بھگتو تہاڈا بدھا ہن نہ ہووے پردیسی، سدا تہاڈے وچ ملزم دی رہی نہ کوئی شیخی، شناخت اپنی سب نوں رہیا کرایا۔ ایہہ یاد رکھو پریم والی نیکی، اپنا آپ دتا مٹایا۔ تہانوں لاڑی موت نہ ویاہوے دھرم رائے دی بیٹی، پر بھ دا بیٹا ہر شبد لئے پرناٹیا۔ اچ سب نے رات نوں گھر گھر بسترے نوں کڈھنے جیہڑے بند کیتے وچ پیٹی، سوہنے گرکھاں بھٹ وچھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار بھگتایا۔ گرکھو دیکھو آیا بدھا، ڈوری بھگتاں ہتھ پھرائیا۔ کسے نوں دتا نہیں کوئی سدا، سدا کے اپنی کھیل کھلایا۔ کسے تے بھار نہیں کوئی دتا، بوجھ اپنے سر اٹھایا۔ پھیر نہ کہو کیوں دھوکھا دینا رہتا، دھوکھے والا جھکڑا دتا گواہیا۔ کچھ قول اقرار ہر گوہند نال سکھنی چبا، چنگی طرح درڑایا۔ جس نوں صاحب سنگر لبھا، بھائی گرداس دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کھلایا۔ اٹھائی پوہ کہے ملزم دا چلے نہ کوئے زور، ہتھیں بدھا نظری آئی۔ جدھر مرضی لو تور، اپنا حکم سٹایا۔ بھوایں اندھیرے رکھو گھور، ڈونگھی ڈل سٹایا۔ بھوایں چاڑھو اُپر گھوڑ، آسن سچ سجایا۔ بھوایں بھو نال بوہڑ، راتی دیو سزایا۔ ایہہ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دا چور، بنا بھگتاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جے تہاڈا کارج جاوے سور، اپنی اچھا پوری لینی کرایا۔ ذرا دیکھو نال تک کے غور، ایہہ اوہو شہنشاہ جس نوں سچے پاتشاہ کہہ کے سیس نوائیا۔ کی لہجو اوہو براہمن گوڑ، جس نوں جنم کوئی نہ مایا۔ جس دے چڑھے کوئی نہ پوڑ، محل اٹل نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھایا۔ جن بھگتو جس دے اُتے مقدمہ ہو یا دعویٰ، دعویٰ اکھو اپنا۔ اوہدیاں بدھیاں دیکھو بانہواں، بھگت دا لیکھ نہ کدے بدلایا۔ اُس نوں اوسے ویلے چک کے گودی وانگ ماواں، جنم کرم دا لیکھا دتا بدلایا۔ اپنا پورا کرن واسطے ناواں، بھگت داریوں باہر آ کے تہاڈے در تے منگ منگایا۔ اپنا کیس بھگتا کے جاواں، جس دی اکو دسمیس دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کماہیا۔

گرگھو ویکھو گئی ہتھکڑی، رسی گھٹ کے دتی بندھایا۔ کتے کہہ نہ دیو ایس نوں اپنی سزا بڑی، رات نوں مکیاں نال کٹ کے اپنا غصّہ لینا مٹایا۔ ہتھیں بدھا کرے کوئی نہ اڑی، چپ چاپ ہو کے اپنی خوشی بنایا۔ تھلے وچھاؤنی نہیں کوئی دری، سنگھاسن نظر کوئے نہ آیا۔ جیہڑا خدا جگ چوکڑی بن دا رہیا شرعی، شرع وچ دنیا دتی لڑایا۔ اُس دی تاساں پاؤنی صحیح، صحیح سچ دینی جنایا۔ اک نال رات نوں رکھیو کہی، موڈھے اُتے لکایا۔ کچھ ہو رنال لے جانیو دہی، کٹورا ہتھ اٹھایا۔ اک لکھن والی نال لے جانیو وہی، جس دا کھاتہ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار بھگتایا۔ جن بھگت کہن ایس نوں لبھدے رہے ایہہ بنیا رہیا نوری، ہتھ کسے نہ آیا۔ اچ ایس دی سزا کرو پوری، اگے بھل کدے نہ جانیا۔ سارے غصّے وچ وٹو گھوری، اکھاں لال کڈھ ڈرایا۔ کیوں نہ سانوں رنگن چاڑھی گوڑھی، جگ جگ تیری سیو کمایا۔ بنے رہے مورکھ موڑھی، بدھی بیک نہ کوئے بنایا۔ کیوں نہیں دتی چرن دھوڑی، اپنا آپ جنایا۔ اچ ویکھیں رات نوں تیری کس طرح ٹھاردے جوڑی، اسیں وی جٹا جوٹ پچھلے نظری آیا۔ تیری لاه دینی غروری، مان رہے نہ کوئے وڈیایا۔ منا کے چھڈانگے اگے بھگتاں دی کر مشہوری، جن بھگتاں دا ڈھولا گایا۔ اپنی منزل نہ رکھ دوری، نیڑ نیڑا درس دکھایا۔ بتھیری گوپیاں توں کھادھی چوری، کرشن بن کے اپنی راس رچایا۔ بھوگ لاؤندا رہوں کھیر پوڑی، بھلیاں نال مٹھیاں۔ جن بھگت کہن اچ ایہنوں بٹھو جس اندر ہووے توڑی، کھان پین نوں ہتھ کچھ نہ آیا۔ پھر آپے جھڈائے ساڈی کریا کوڑی، گگرمیاں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ رہیا رنگایا۔ رسی کہے ویکھونی میں بدھا سخی سلطان، جو سوربیر اکھوایا۔ جو کہندا سپتا دارام، سرتی ست پرناں۔ جو بن دا رہیا گھنٹیا کاہن، مکند منوہر لکھمی نرائن اپنا ویس وٹایا۔ جو موسیٰ عیسیٰ محمد سناؤندا رہیا گان، کلمہ اک اُچایا۔ جو نانک گوہند دیندا رہیا فرمان، سچ سندیشہ نام درڑایا۔ آپ لگیا رہیا سری بھگوان، پڑدے وچ اپنا آپ چھپایا۔ کلجگ انت بن لگا پردھان، بھو ابھید گھلایا۔ بھگت اٹھائے آن، سرتی سرت گھلایا۔ جو دھے سوربیراں کیتا دھیان، اپنی اکھ پلٹایا۔ جاناں چر سانجھانہ کرے گیان، آتم پر ماتم راگ الاہیا۔ اوناں چر ایہنوں پرگٹ ہون نہ دیو وچ میدان، اک اکلا اپنا ڈھولا نہ کوئے سناٹا۔ سارے گھیرے وچ لے لو درمیان، در دروازہ نظر کوئے نہ آیا۔ پچھلیاں بھگتاں کہا سُنو لا کر کان، کسیرا ڈنک وجایا۔ گرگھو پر بھو بڑا شیطان، شرع وچ سب نوں

رہیا بھوایا۔ جگ چو کڑی آوے وچ جہان، نت نوت ویس وٹایا۔ جے میرا بچن جاؤ مان، سب نوں دیاں سناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ کسیر کہا بھگتو اوہ بڑا ضدی، ترس نہ کدے کمایا۔ میتھوں سکھ لو بدھی، سبھے دیاں سمجھایا۔ کتے بنے نہ رہو گیدی، سر گوڈیاں وچ لگایا۔ پر بھ نوں پلو سدھے دیدیں، اکھ اکھ نال رلاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھایا۔ جن بھگتو ہور سُنو طریقہ، تھانوں دیاں جنایا۔ جس دا کھیل نیکن نیکا، جگ نیتز نظر کوئے نہ پاپیا۔ اُس دا بن جانیو آپ وسیقہ، لکھنہار آپ ہو جاپیا۔ جیسہڑا پچھے ویلا بیتا، پیتی کہانی دینی سناپیا۔ تیریاں رکھدے رہے اڈیکاں، نچ نیتز اکھ گھلایا۔ پچھے چار جگ دکھ دیندا رہوں وانگ شریکاں، اگنی جل وچ ڈبایا۔ ہُن بن جاسدھا میتا، متر اک اکھوایا۔ نہیں تے بھگتتا پو اپنا کیتا، گرکھاں اپنی ہتھکڑی لئی لگایا۔ اگے لگ گیاں گو بند نال لے کے وچ انگلیٹھا، ہُن لگن دی لوڑ رہے نہ راپیا۔ توں مالک ہر گھٹ جی کا، جیون جگت تیری وڈیایا۔ تیرا جھگڑا نہیں کوئی ساڈھے تن ہتھ سین کا، رویداس چمارا دئے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر مددی نہیں کوئی بھتیجا، تیرا ساک سجن نظر کوئے نہ آپیا۔ جیسہڑے میریاں کردے ریبھان، اچ اوہناں ہتھکڑی لئی لگایا۔ کی پکا کھاویں سپدھا، کہ رُکھی کھا کے جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو گھلایا۔ جن بھگت کہن تھوڑا ایہنوں اندر کھچو، اگے لو لنگھایا۔ جہناں چر اپنا بھیت نہ دتے وچوں، ہتھکڑی نہ کوئے گھلایا۔ سوہنا سچا لیکھ لکھو، لکھت والی گواہیا۔ گرکھو نالے مریدا سکھو، بھلیاں سب نوں ملے سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا گھر دئے وڈیایا۔ جن بھگت کہن ایہنوں اندر لو واز، سردل پار کراپیا۔ پھریا وچوں اجاڑ، آوارہ پھر دا نظری آپیا۔ رات نوں مکیاں مارو جھاڑ جھاڑ، زور نال لگایا۔ جس نے گر اوتار پیغمبر اں دا لیکھا مکایا ستاراں ہاڑھ، پچیا رہن کوئے نہ پاپیا۔ اچ ایس دی کٹو ناڑ ناڑ، اپنی خوشی بناپیا۔ نال ویکھو ایہدا یار، روداس بھکھا نظری آپیا۔ ایہہ سدا بھکھیاں نال کرے پیار، ایہدی عادت دینی بدلایا۔ اپنا کارج لوو سوار، بھے وچ دیو ڈرائیا۔ پر بھو اگے خالی بانجھ رہے کوئی نہ نار، دکھی لکھی بھاگ لگایا۔ جہناں چر دے کے نہ جائیں اپنا اعتبار، ہتھکڑی نہ کوئے گھلایا۔ کتھے تیرا سبکھنڈ دوار، دُور دُراڈا نظری آپیا۔ ایہہ بھگتاں دا گھربار، ہر جن بیٹھے سو بھاپایا۔ کدی تیتوں کہندے ساں سچی سرکار، اچ ملزم ہو کے اپنا آپ بندھایا۔ ایہہ دس کی وبار، کیوں ایہہ رچن رچاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

اپنا پڑدا لاہیا۔ جن بھگت کہن پر بھو ویکھ لا بدھی رسی ڈوری، دوہری موڑ مڑائیا۔ کی بھگتاں نال پھیر کرینگا چوری، لگ لگ اپنا کھ بھوایا۔ اچ من کے جا تسیں میرے تے میں تہاڈا جوڑی، جوڑی دھر دی اک بنایا۔ بھوایں کسے دی بھگتی بہتی تے بھوایں تھوڑی، سب نوں اکو رنگ رنگایا۔ دُنیا نے سرشتی نے خوشیاں وچ ونڈی لوہڑی، اسیں لوہڑا پاؤن والا بٹھ کے لیا بہایا۔ ساچی دس دے اپنی پوڑھی، منزل دے دکھایا۔ اسیں نہاؤنا نہیں کسے تالاب جوہڑیں، تیر تھ تھ نہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرایا۔ رسی کہے بٹھو چھیتی گھٹ، ہتھ ہتھ نال جکڑایا۔ کتے چوری جائے نہ چھٹ، اپنا آپ بچایا۔ جس نے دیناں مذہباں دی جڑ دتی پٹ، کلمہ دتا بدلایا۔ بھگت بنا کے ست، ستیاں رہیا اٹھایا۔ مولے اکو رت، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ اک ہور گل لوو پچھ، سچ نال سناپا۔ کی پھیر وی رکھینگا اندھیرا گھپ، بھگتاں نالوں جڈایا۔ کی ونڈیگا دکھ، دردیاں ہو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے سو بھاپایا۔ رسی کہے میٹوں جاؤ گھٹی، زور نال بندھایا۔ جنی گھٹوگے آوناں تہاڈے اُتے جائے تھئی، مہر نظر اٹھایا۔ پریم دا لاہا جاؤ لٹی، نیتز نیناں اٹھ ڈرائیا۔ اپنی آتما کرو سچی، نرمل نور رُشناپا۔ کوئی سوانی رہے نہ گھتھی، سچ رہیا سناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل پرگٹایا۔ جن بھگت کہن ایہنوں لے جاؤ ہور آگے، پچھا نہ کوئے سمجھایا۔ جہاں چر بھینو نہ کھولے جگے، جاگرت جوت کر رُشناپا۔ آوناں چر ایہدے ہتھ رہن بدھے، گنڈھ نہ کوئے گھلایا۔ اسیں وی دھرم نشانے گڈے، جن بھگت رہے سناپا۔ اسیں بند رہنا نہیں وچ ڈبے، ساڈا پڑدا دینا چکایا۔ جیہڑے چوڑاسی وچوں کڈھے، اپنے نال ملایا۔ کناں چر ہو گیا تیری چرنی لگے، تیری آس تکایا۔ آگے جد درشن دیویں تے چڑھ کے گھوڑے بگے، شاہ سوارا نظری آپا۔ تیرا بھگت تیرا درشن کر کے رہے، ترشنا ترکھا دینی بُجھایا۔ نال تیرا جیکارا گے، ناد دُھن شبد شنوایا۔ گرگھ سوہنگ ڈھولا جے، اکو ملے سرناپا۔ اچ توں قول اقرار کر جا پکے، نہیں تے بندھن نہ کوئے تڑایا۔ جگ جگ سُنڈے رہے تیرے صفتاں والے پٹے، ٹاپو آں وچ اپنا پھیرا پائیا۔ حساب دسدا رہوں مائیں وچ بٹے، جمع ضرب جوڑ جڑایا۔ اپنی قیمت رکھاؤندا رہوں دھیلے ٹکے، ہٹاں وچ وکایا۔ گر اوتار پیغمبر کراؤندے رہے تیتوں ٹھٹھے، جگ جگ تیرا نام بدلایا۔ ہن سارے ہوئے اکتھے، گھر اکو سو بھاپایا۔ پچھلے رہن نہ دینے پئیداری دے پٹے، پٹنے والا نال ملایا۔ جگت کوڑ رہن نہ

رٹے، رٹا دینا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پندھ مُکائیا۔ رسی کہے اک ہور دیو لپیٹ، اُنکلاں اُنکلاں نال جڑائیا۔ منا کے چھڈو بھگتاں دی سہایتا کرنی وِچ ماتا پیٹ، گربھ ہونا سہائیا۔ تیری پوجا دارہے کوئے نہ ریٹ، قیمت جگت نہ کوئے لگائیا۔ او پر بھو جنہاں بھگتاں نے اپنا آپ تیتوں کیتا بھیٹ، ہور تیری کی سیو کمائیا۔ جے رُخ نہ بدلیا ایس پہلی چیت، پھیر تیتوں چیتن کہہ کے کوئے نہ گائیا۔ ایسے طرح بٹھ کے منڈی وِچ آواں گے وِچ، پلا اپنا آپ چھڈائیا۔ سری بھگوان کہے بھگتو جس کارن تہانوں دتا بھج، بھجن بندگی توں باہر کڈھائیا۔ ضرور دیواں جوتی داتج، تپسوی دُھر دے دیاں بنائیا۔ دھرم پُجاری بنا کے نیک، نکلیاں وڈیاں رنگ رنگائیا۔ تیس ساچی رکھو ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی آپ چھہائیا۔ ہن اگلے اندر دیو بھج، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ اِنج نہیں منگدا کوئی سوہنی تیج، بُھنجے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ اپنے کھان لئی بنا لو دیگ، میٹوں رس نہ کوئے چکھائیا۔ اک وبار ویلے کول لیا کے رکھنی تیج، میان وچوں باہر کڈھائیا۔ پھیر اگلا دسوں لیکھ، کی کھیل کرے بے پرواہیا۔ آو چلیے اگلے دیس، پچھلا پندھ مُکائیا۔ جن بھگتو تلاشی لے لو پھول کے ویکھ لو جیب، تہاڈی دستو نہ کوئے چڑائیا۔ پچھے چار جگ ضرور کردا رہیا فریب، چھن وِچ درشن دے کے پھیر اپنا آپ چھپائیا۔ جس ویلے تیج بہادر نے سدے انگریز، ایسے طرح ہتھ بٹھ کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگتو میری خوب لو تلاشی، ناڑی ناڑی پھول پھولائیا۔ تہاڈی پونجی چھی نہیں کوئی راسی، صرف آ کے رستہ رہیا دکھائیا۔ میرا کھیل پر تھی آکاشی، گگن لگنترن ہوئے رُشنائیا۔ چار جگ دے شاستر کہن ابناشی، جنم مرن نہ کھیل کھلائیا۔ پر ماتا آتما پر ماتا دی ذاتی، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ کچھ یاد آگئی گو بند والی باقی، جو پُری اند دتی سنائیا۔ جس ویلے اند پُر نوں چھڈناتے گو بند پُرکھ اکال دی بنیا داسی، ایسے طرح ہتھ جوڑ کے سپس دتا نوائیا۔ اک بنیتی دُھر دی آکھی، بنا اکھراں دتی سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ گو بند اوس ویلے اپنے ہتھ بدھے نال رسی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پر بھو تیرے حکم نال ایہہ بستی بسی، تیرے حکم نال اُجاڑا دتا پائیا۔ اگلا مارگ سوہنا دسیں، میں ساچی سیو کمائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں اکھیں، آخر اوٹ تکائیا۔ پھر لیٹ کے بھار وکھی، دوویں ہتھ کن اُتے لکائیا۔ ہتھوں دی بنا کے پٹی، گو بند نین لے چھپائیا۔ پھیر مُچھاں نوں چاڑھ کے وٹی، بل اپنا لیا پر گٹائیا۔ پُرکھ اکال تیری پڑھ کے اکو پٹی، دوجی

ودیا دتی بھلایا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند بن جا وڈا ہٹھی، تیتوں دیاں سنایا۔ اجے تے کلج دی ہور تپنی بھٹھی، اوس ویلے امرت پیاون والا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتایا۔ قیدی کہے بھائی کیہڑا قیدخانہ، بھگتو دیو جنایا۔ جے اس توں آگے اودھر نوں ہوواں روانہ، پچھلا پندھ مکایا۔ مینوں ہتھکڑی تے نسیں بنھنا گانا، ایہو بے پرواہیا۔ نسیں میرے تے میں ویکھو بیگانہ، ہمیشہ بیگیاں نوں ملے سزایا۔ آگے دیو کوئی نہ طعنہ، مہنارہن کوئے نہ پانیا۔ اپنی کھیل کھیلے سری بھگوانا، جس دی سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن دھار بن نما، نمائیاں پار کرایا۔ رستی کہے آگے ہور جگہ، پچھلے اندر بند کرایا۔ کتے پھیر وی نہ نکل جاوے دے کے دغا، دھوکھیاں وچ پھسایا۔ رستی کہے اس نوں بٹھو میرے نال اتوں رگاں، رگھپت اکھوا کے سپتا نوں گیا ستایا۔ بڑی مشکل نال بھگت دواویوں لبھا، ہور ہتھ کتوں نہ آیا۔ گرنھتاں وچوں سُنیا بڑا کتا، کعبے والیاں دے سزایا۔ انج پچھاؤ ایہنوں اپنی سزا دا مزہ، مذاق پھیر کرن نہ پانیا۔ جِناں چر جن بھگت نہ چلاوے اپنی رضا، اپنے رنگ رنگایا۔ اوناں چر رہن دیو بدھا، پہریدار لو اٹھایا۔ ویکھانگے کڈا وڈا، بل ساڈے نالوں ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھایا۔ جن بھگت کہن چنگا آ گیا گھیرے، گھیرا لو پانیا۔ انج ایہنوں رکھو اندھیرے، دپک نہ کوئے رُشَنایا۔ جِناں چر نہ چاڑھے اپنے بیڑے، ڈبیاں نہ پار کرایا۔ اوناں چر نکل نہ جائے وچوں ایس کھیڑے، خبرداری گھر گھر دیو کرایا۔ کیوں آ گیا چھڑیاں دے ویڑے، ترس کرن والا نظر کوئے نہ آیا۔ انج ایہنوں کُٹ کُٹ کے کر دیو ڈھیرے، اپنا بل ودھایا۔ جِناں چر ساڈے بٹھ کے نہ جائے بیڑے، سانجھ جگت وچ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمایا۔ رستی کہے ایہہ دوویں ہتھ لے جاؤ اتے گچی، گردن دیو جھکایا۔ ایہنوں پچھو کس طرح پالنی سکھی، سانوں دے سمجھایا۔ جس دی دھار نکھی، اتے پیر نہ کوئے ٹکایا۔ توں لارا دیندا ساں ویہہ اگی کیوں بیٹھا کھ بھوایا۔ انج کھان نوں نہیں دینی تینوں ٹکی، بھکھا رہ کے جھٹ لنگھایا۔ جے سانوں غصہ آ گیا بھگت کہن تیرے منہ اتے دے دیئے چھگی، سزا ہور ہور بھگتایا۔ اپنی وار ویکھ لا تھتی، پچھلی نظری آیا۔ جیہڑی گو بند نوں دتی چٹھی، ماچھو واڑے سمجھایا۔ جو تیری ہا ہے اتے لگی ٹپی، سسے ہوڑے نال وڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنایا۔ جن بھگت کہن ایہنوں پٹھا پا دیو لمان،

تھم اک سنایا۔ پر بھو پھیر نہ بنیں نکما، نکر مناں لینا ترایا۔ ساڈی کوڑی میٹ دے طمع، لالچ دینا گویا۔ اچ سب نوں دے کے جا جنم نوں، نوں رنگ چڑھایا۔ ہرکھ رہے نہ غماں، چنتا سوگ مٹایا۔ تیرے پریم دا دیکھئے سماں، بھادیں سماپت ہوئے لوکایا۔ جن بھگتو آگے کدے نہ کہو کی بھروسہ دماں، جس نوں چاہے اوسے نوں لئے بچایا۔ سب دا لیکھا میرے کول جمع، وشن برہما شو ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ مہربان ہو کے بیڑا بٹھاں، بنھنہار آپ ہو جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار بھگتایا۔ جن بھگت کہن غصے وچ سٹو بھار وکھی، زور نال دباہیا۔ پھیر دیکھو اپنی اکھی، کس بدھ ملے سزایا۔ جو پریم دی ساچی سخی، سو سوہنگ ڈھولا گایا۔ من کے اکو پتی، پتپر میثور دھیان لگایا۔ محبت پیار کوڑ وچ نہ پھسی، پھاسی گلوں لئی کٹایا۔ ایسے کر کے بدھی رستی، رستے بھل کے گرگھ او جھڑ راہ کوئے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جن بھگت کہن ایہدا رگڑونک، زور نال دباہیا۔ جناں چر ساڈا نہ دیوے حق، حقیقت دے سمجھایا۔ اچے تک سانوں شک، پتہ نہیں پڑھ اکال کہ دھوکھے وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھو آپ کھلایا۔ جن بھگت کہن ایہدی ہلونو گردن، گردو غبار دے گویا۔ سرتی سرتی اٹھا کے کرے مردن، مرد مردانہ دیا کمایا۔ کی ہویا جے کرشن چچی پہاڑ اٹھایا گووردھن، برہمنڈ کھنڈ بنا انگلیاں توں رہیا لکایا۔ کی ہویا جے گیتا گیان سنایا ارجن، اٹھاراں دھیائے پڑھایا۔ جن بھگتو تھادا سدا لئی سچ دوارے دانیندا آیا ورجن، نام مہمانی اک کھوایا۔ جیسرے آئے دوارے پچھے مول نہ پرتن، چوڑاسی وچ نہ کوئے پھرایا۔ تھادے کایا بھانڈے ہن آپ صاف کرے برتن، اندر وڑ کے میل دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تھانڈے دے وڈیایا۔ رستی کہے میٹوں گھٹ کے دیو گنڈھ، اپنا زور لگایا۔ پھر بھگتاں پئے ٹھنڈ، گنی تت گویا۔ جتھے اچ دا کھانا ڈنگ، سو گرہ دے وسایا۔ تعمیل اندر ہو پابند، تھم تھم وچ بنایا۔ گرگھو تھادے نال نہ کوئی جھگڑاتے نہ کوئی جنگ، ہتھیں بدھا سیو کمایا۔ سب نے اٹھ وچے چٹے تاگے دا بنھنا تند، تندوے دی پکار گج دا ادھار لیکھا بچھلا پور کرایا۔ ہر بھگت سدا بخشند، جنہاں دا مالک سورا سربنگ، اک انیک نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر مستک ویکھ وکھایا۔ جن بھگتو ایہہ تھادے ہتھ اصول، نیم تھادے نال رکھایا۔ جے چھڈنا کرو قبول، ہتھکڑی دیو کھلایا۔ جے کسے دا لہنا نہیں ہویا وصول،

اوہ وی دیو سمجھائیا۔ پتہ نہیں تئیں بھلے کہ پر بھ نے کیتی بھول، بھلیاں پر بھو دے سزائیا۔ سب نوں بخش کے پریم پیار دی دھول، ٹکے دے لگائیا۔ تئیں اصل تے تئیں مول، سو دتے گلز گل مالک نظری آئیا۔ ڈھر درگاہی دا اکو رول، جس دا نمبر نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھائیا۔ رسی کہے میٹوں دے دیو رستہ، باہر دینی کڈھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا دوارا رہے وسدا، بستی سوہنی نظری آئیا۔ پر بھو مالک رہے ہسدا، ہستی ہستی وچوں پر گٹائیا۔ تہاڈا لیکھا سانجھے جس دا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پیار لو اوس اکھ دا، جیہڑی اکھ نہ کدے شرمائیا۔ تہاڈا پریتم تہاڈے اندروں کدے نہ نسدا، گھر مندر ڈیرہ لائیا۔ منزل جگت والی ٹپدا، کوڑی کرپا پنڈھ چکائیا۔ ہر بھگتاں وچ پھدا، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ دھن سو ویلا ہو یا اچ دا، تہاڈا لہنا دتا مکائیا۔ میں اڈیکدا ساں کد دا، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے لیکھا گیا گر اوتار پیغمبراں دی حد دا، حاضر ہو کے دتا سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے سدا لہدا، ست داماں سدا ست وچ ملایا۔

★ ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپور ★

نو چھٹانک گڑ دی پورب دے شرنی، شرنی سب دی سانجھی بنائیا۔ جس ویلے سیتا دی راون نے پکڑی وینی، بانہہ ہتھ نال پھڑائیا۔ اوہ ہو کے اکھوں نیویں، نیر دتا وہائیا۔ میں رام دی پریتویں، میرے رام ڈھائیا۔ راون بنا نہ لوے بیوی، خاوند روپ بدلایا۔ تیری زندگی نال جیوی، جیون تیری بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے گھر دے وڈیائیا۔ شرنی کہے میرا وزن نو چھٹانک، سچ سچ سنائیا۔ میٹوں کوئی نہ سکے بانٹ، حصے ونڈ نہ کوئے کرائیا۔ میرا روپ دے ٹانک، جست دا انک نہ کوئے گنائیا۔ جس ویلے سیتا دی نکلی چانگ، اچی کوک سنائیا۔ اوس ویلے دے مرگے نے دتی بانگ، ڈھر داراگ جنائیا۔ تیرے ملن دی اک تانگھ، دوجی اوٹ نہ کوئے وکھائیا۔ پریم پریتی والی مانگ، مانگت ہو کے جھولی ڈھاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا لاہیا۔ نو چھٹانک کہے میری پچھلی ایہہ اچھیا، نرا چھت دیاں جنائیا۔ جیہڑی سیتا نے راون نوں پائی بھچھیا، میرا وزن وچ رکھائیا۔

ایہہ پورب دا حصیا، لہنا رہیا مُکائیا۔ جس نے موہ وکار نہ جتیا، ہنکار وچ لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ نو چھٹانک کہے میں اوہو گڑ، جو سینا راون جھولی پائیا۔ بھچھیا لے گیا نہ مر، ستونتی کندھ اٹھائیا۔ ویکھ اندھیرا گھور، اندھ اندھیرا چھائیا۔ شاستر ویتا بنیا چور، ٹھگی رام نال کمائیا۔ تکیا نال غور، کھوجی ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جس دے سرتے جھلدے چور، سو بھیکھادھاری بھیکھ وٹائیا۔ دھوکھا کر کے گیا دوڑ، بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھ سٹائیا۔ نو چھٹانک گڑ کہے میرے اندر مٹھارس، رسیا اک اھوائیا۔ لیکھا پچھلا دیواں دس، دہ دشا سٹائیا۔ جس ویلے جٹاپو نے راون ویکھیا اگھ، غصے وچ لڑائیا۔ راون نے بھچھیا دتی رکھ، جو سینا جھولی پائیا۔ جٹاؤ اُس وچوں بھورا لیا چکھ، چکھدیاں چکھسٹو کھلیا نین ہووے رُشائیا۔ پھر کہا جیون دا ہویا بس، اگے لوڑ رہی نہ رائیا۔ اوس دوارے جاواں وس، جتھے رام دے رام نام دی دُہائیا۔ چھیتی جاواں نٹھ، جگت پنندھ مُکائیا۔ ایسے چر نوں راون سر وچ ماری سٹ، ہنکل اک لگائیا۔ مُودا ہو گیا لگا پھٹ، گھاؤ نظری آئیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جگ جگ آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گڑ کہے میںوں جس ویلے جٹاؤ کھادھا، جٹا جوٹ اٹھے گر لائیا۔ اوس ویلے اوس نے کہا جس ویلے پرگٹ ہووے پُرکھ اکال دادا، گر گر شبدی بوجھ بُجھائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹے واد ووادا، متا موہ وکار گوائیا۔ لیکھا مُکائے سینا رام کرشنا رادھا، رادھے شام اکو اک سمجھائیا۔ نام پرگٹا کے بودھ اگادھا، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ ایکاشد سٹائے انادا، اگمی راگ الائیا۔ شاہو بھوپ بن کے راجا، لکھ چوراسی رعیت ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں رچے کاجا، ساچا سنگ اُپجائیا۔ راتی سٹیاں مارے آوازاں، جاگدیاں اگھ ٹھلائی۔ دھرم دی دھار کرے وادھا، واحد اک اھوائیا۔ لیکھا جانے مادھو مادھا، مدھ سوڈن پڑدا لاہیا۔ ست ستار وجائے ربابا، ربی اپنا حکم سٹائیا۔ مجلس محبوب وکھائے کعبہ، مُقدس نور رُشائیا۔ امرت دیوے حیات آبا، ابا بن کے ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگاوے دُھر محرابا، محبوب وڈ وڈیائیا۔ بھگت دوارے آوے بھاجا، اپنا پنندھ مُکائیا۔ لیکھا جانے ستن سادھا، صدق صبوری پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی ویکھ وکھائیا۔ گڑ کہے میںوں جٹاؤ دے کے گیا لارا، رسنا نال چکھ کے اپنی خوشی بنائیا۔ توں سچا پریتم پیارا، اکو اک لینا منائیا۔ جس نوں ساریاں کہنا چوویواں اوتارا، نرگن نور کر رُشائیا۔ جن بھگتاں نال لگائے اکھاڑا، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔

پریتی چاڑھے رنگ گاڑھا، پھر اتر کدے نہ جایا۔ سانجھا ہووے یارا، رحمت وچ سماییا۔ دُھر دا بول جیکارا، نعرہ اک سنائییا۔ دین مذہب دا توڑ کے دائرہ،
دعوے اپنے نال کرائیا۔ غریب نماںیاں بخشنہارا، بخشش رحمت جھولی پائییا۔ رس مٹھا کر بنے ورتارا، ورتمان کھوج کھوجائییا۔ ساچی سخیاں بن بھکھارا، کنت
کنٹول سچ ہنڈھائییا۔ اک سہائے بھگت دوارا، دُتیا بھاؤ رہے نہ رائییا۔ جاگرت جوت کر اُجیارا، نُور اُجالا ڈمگائییا۔ کرے کھیل اگم اپارا، اکھ اگوچر پڑدا لاپیا۔
آسا منسا پوری کر بخشے چرن دوارا، دوارکا واسی جتھے سیس نوائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدرا، تھم اکو اک چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا
جانے دُھر درگاہیا۔ گڑ کہے میری نو چھٹانک شرنی، شرنی والے دتی ورتائییا۔ ایہہ لیکھا ہویا جن بھگت گھر بنی، جس دی بھکھ نہ کوئے مٹائییا۔ جیسہڑا دھوڑ
منگے رینی، خاکی خاک وچ چُھہائییا۔ پر بھ دا درشن لوڑے نینس، ستمکھ ہو کے درشن پائییا۔ اوس دی مُجّت والی کہنی، کہہ کے گیا جنائییا۔ جس ویلے پر بھ نے
چھڈ دتی گنگا گوداوری جمناسرتی تر بنی، تیاں لوکاں پندھ مکائییا۔ جامہ دھار نر نرائی، نرگن نُور کرے رُشنائیا۔ ساچی سکھیا دیوے بنی، تھم اک ورتائییا۔ چار
ورن ناتا جوڑے بھائی بھینی، پتا پڑکھ اکال دیا کمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دکھائییا۔ بنی کہے میرے گھر وڈا ہویا بھنڈارا، نو
چھٹانک گڑ گیا آئییا۔ میں شکر کیتا وار ہزارا، پر بھ دے آگے سیس نوائیا۔ ساڈھے سینتیاں سالوں وچ چکھ کے اک وار لیا نظارہ، ایہہ خوشی خوشی وچوں
پرگٹائییا۔ بھکھیاں رہ کے کیتا گزارا، پیٹ بھر نہ کوئے رجا ئیا۔ گڑ کھا کے کیتی نمسکارا، پر بھ نوں سیس جھکائییا۔ پڑکھ اکال کہے تیرا میرا اک ادھارا، تیرا
پرساد پرساد روپ بدلاییا۔ جس ویلے نرگن جوت بن ورن گوت آواں دوبارہ، روپ انوپ وٹائییا۔ تیرا لیکھا جاناں وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری نال رلائییا۔
قرضہ رہن نہ دیواں ادھارا، لیکھا سب دی جھولی پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ گڑ کہے جس ویلے بنی میٹوں تیا،
چکھ کے خوشی منائییا۔ میٹوں سچ دوارے رکھیا، جتھے رچھیا کرے گوسائییا۔ میرے انتر آگئی ستیا، ست وچ مل کے وٹی ودھائییا۔ میٹوں دُکھ بھل گیا میں
کس طرح کڑا ہے دے وچ تیا، اگنی اگت بھجائییا۔ گڑ کہے میٹوں اُس ویلے بنی نے کہا توں سوہنگ پڑھ ٹپیا، جس اکھرنے میرا ستھر دتا سہائییا۔ جس ویلے گڑ
کہے میں جپیا، اٹھ گھل گئی پڑدا رہیا نہ رائییا۔ میٹوں نظری آیا اکو پیٹیا، پپا پورن پر میشور پورن وچ سمائییا۔ میں کوک کوک کے بکبا، بکتا ہو کے دتا گائییا۔ میرا

و شواش ہو گیا پکيا، پکا ليا کرائيا۔ ميں کھڑ کھڑا کے ہسيا، تالی دتی وجائيا۔ کرپا کيتی پُر کھ سمرتھيا، میرا اگلا پڑدا لاهيا۔ جس ویلے ہووے کلج اندھیری مسيا، ساچا چند نہ کوئے چکائيا۔ اُس ویلے دین دیاں آوے نسیا، نرگن داتا دُھر درگاھیا۔ جھگڑا مکائے پتھر وٹیا، اشٹ درشٹ اک سمجھائيا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کر یا میٹے رٹیا، رٹن اکو نام سمجھائيا۔ گڑ کہے میٹوں یاد آئی، آشا وچ پرگٹائيا۔ اکو تیرا نام دُھائی، جس دوہری چال چلائيا۔ میل وچھوڑا کرے جدائی، وچ اپنی بے پرواہیا۔ سچ بینتی سُن گوسائیں، گھر گمبھیر دیا کمائيا۔ جس ویلے آویں بن کے دُھر دا ماہی، نرگن نور کر رُشنائيا۔ پھر وی میلا لئیں ملائی، اپنا جوڑ بھڑائيا۔ اینے چر نوں اوتھے آگیا اک گھائی، گھسیرا مہا ہتھ وچ اٹھائيا۔ اودھروں چل کے آگیا اک نائی، کچھی گل وچ لٹکائيا۔ اودھروں آگیا اک بھرائی، ڈھول رہیا کھڑکائيا۔ اودھروں آگیا سوہرے نال اک جوئی، کنیا بھیٹ جس کرائيا۔ اودھروں اک جٹ آگیا کردا واہی، سانگھا کندھے اُتے رکھائيا۔ اودھروں آگیا اک شودائی، اُچی کوک کوک جنائيا۔ اودھروں آگیا اک بھائی، جو بھائی نال کرے لڑائيا۔ اودھروں بھلا آگیا راہی، نین پن اکھوائيا۔ اودھروں ہنیرا گیا چھائی، سورج اپنا آپ مٹائيا۔ اودھروں چند کری رُشنائی، سیتل دھار وہائيا۔ اودھروں بنی اٹھ گھلائی، پر بھ داراہ تکائيا۔ بے گڑ کھان نوں آجائے میرا ماہی، اُس دا مٹھامنہ دیاں کرائيا۔ پھیر کھواں میں پریتی تیرے نال لائی، یاری توں وی توڑ نبھائيا۔ اونے چر نوں اوتھے آگئی اک دائی، جو بالکاں نوں جنم رہی دوایا۔ اونے چر نوں آگئی بڈھڑی مائی، بردھ اوستھا ڈنگوری ہتھ اٹھائيا۔ اونے چر نوں آگئی کسے کھتری بیٹے دی جھائی، جو امی کہہ سنائيا۔ اونے چر نوں آگئی اک ویراگن جو پر بھ دے پیار وچ شودائی، نیتز نیناں نیر وہائيا۔ جاں کوکے تے ماہی ماہی، بہڑی بہڑی کر سنائيا۔ نیڑے آ کے اپنے سینے دُہتھڑا اک لگائی، زور نال پٹاں اُتے چھبائيا۔ اونے چر نوں پھر دا آگیا اک گدائی، گداگر پنڈھ مکائيا۔ اونے چر نوں آگیا اک قصائی، چھریاں بغلاں وچ لٹکائيا۔ اونے چر نوں آگیا اک رہنمائی، جو رحمت رہیا کرائيا۔ اونے چر نوں اک آگیا جس دتی وست پرانی، ٹھگی چوری کر کے جھٹ لنگھائيا۔ اونے چر نوں بنی کہے میٹوں پر بھ دی یاد رہی ستائی، ستیا وچوں دتی سوائيا۔ اونے چر نوں اک حکیم لے کے آیا دوایا، شیشیاں نو ہتھ رکھائيا۔ اُچی کوک کے روٹی پائی، سب نوں رہیا سنائيا۔ اونے چر نوں آگئی گورجاں مائی، دُدھ کٹورا ہتھ لٹکائيا۔ اونے چر نوں شدون پون پکھا رہی جھلائی، اپنی سیو کمائيا۔ اونے

چر نوں روں آسانیز نیناں نیر وہائی، ہنجهواں ہار بنائیا۔ اونے چر نوں اک راکھے نے نیڑے آ کے اپنی گھمانی ایں بھوائی، گھنم گھنما کے دتی دکھائیا۔ اونے چر نوں مسافر آیا جس دے گل وچ پھسی گراہی، پانی ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا میلا رہیا ملائیا۔ گڑ کھے میٹوں بنی کہا چنگا، بڑا مٹھا نظری آئیا۔ اوتھے بھجی آگئی گنگا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جمن دا پنڈا ننگا، تن اوڈھن نہ سیس ٹکائیا۔ سُرستی چھڈ کے کنڈھا، اپنا پنڈھ چکائیا۔ سچ دامن انداء، سکھ سکھ وچوں اُچائیا۔ اونے چر نوں پر بھو روپ دھر کے آگیا بندہ، بندگی اک سنائیا۔ دیکھو ایتھے رہے کوئی نہ گندہ، گندگی والے باہر کڈھائیا۔ اودھروں کر کے ننگا کھنڈا، سب نوں رہیا ڈرائیا۔ گنگا گوداوری سُرستی جمن کہے ساڈیاں تھک گئیاں ٹنگاں، بھجیاں واہو داہیا۔ سچ گئیاں جنگھاں، تیرا نام ڈھائیا۔ محکم ہو یا کچھ منگ لو منگاں، اپنی جھولی ڈاہیا۔ اوہ کہن ساڈے کھ وچ نہیں کوئی دندا، گل کہن کوئے نہ پائیا۔ اونے چر نوں بول پیا اُتوں چندا، سچ نال سنائیا۔ نی کملیو تہاڈا کتھے آ پانی ٹھنڈا، ایس نوں دیو پائیا۔ ایہہ نہیں کوئی خاکی بندہ، جس دی بندگی کردے اوہو نظری آئیا۔ اونے چر نوں گنگا اپنے سیس وچ واہن لگی کنگھا، پٹی ہتھ نال سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائیا۔ وے چند ایہہ بندہ کہ بندگی والا، سچ دے سمجھائیا۔ چند کہے ایہہ سب دا رکھوالا، ڈھر دا مالک اک اکھوائیا۔ سچھنڈ دوار جس دی سچی دھرم سالا، در اکو سو بھاپائیا۔ سب دا دیکھے حالا، حالت کھوج کھوجائیا۔ جگ چو کڑی بدلے چالا، چال زراں اک سمجھائیا۔ پہلوں اپنی پٹی واہ لا، ہار شنگار لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو گھلائی۔ گنگا کہے نی جمن میٹوں واہ دے کنگھی، سُرستی میری پٹی دے سہائیا۔ نی سخیو میٹوں دیوانگی، میں تن لا کے خوشی بنائیا۔ میری ہڈی پسلی رہے کوئی نہ ننگی، پڑا اوڈھن اک ٹکائیا۔ نی اوہ آگیا جس دے کول شستر جنگی، جنگجو اکھوائیا۔ پے گیا ٹیڈھی ڈنڈی، او جھڑ راہ ڈھائیا۔ بھگتاں دی میٹنی تنگی، ڈکھیاں ڈکھ ہٹائیا۔ اونے چر نوں آگئی ہوا ٹھنڈی، سیٹل دھار وہائیا۔ جمن کہے نی بھینوں کتے دُنیا کر نہ جاوے رنڈی، بنا کنت ہوئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ گنگا کہے میرا چھیتی گند دیو سیس، سوہنا روپ بنائیا۔ نی میں موہ لوں جگدیس، مُجّت وچ پھسائیا۔ جس نوں کہندے بیس بیس، سرگن زیرو لئے اُچائیا۔ بیس دا بن اکیس، ویہہ اکی گرداس دی اک پڑھائیا۔ میں ساچی کراں پریت، پریت لوں منائیا۔ وچھوڑے وچ جگ

گئے بیت، یادِ وِج تڑپھانیا۔ میں پُچھدی رہی میٹوں اپنا دس دے گیت، کس بدھ ڈھولا گانیا۔ کروٹ لے کے روندرا رہیا میری نکدی رہی چیک، اُچی کوک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر دس کے گئے ٹھیک، نت نت سندیش سنایا۔ نی سخیو کلجگ انتم رکھیو اک اڈیک، ویلا وقت اکو نظری آئی۔ جس نے بدل دینی توارنخ، تاریخ اپنی آپ بنایا۔ اوس ویلے منگیو بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل ورتانیا۔ گنگا کہے نی جنما سُرستی، میٹوں چوڑا دیو چڑھانیا۔ بندی پٹی نال میٹوں آوے مستی، سُرخی ہلاں نال چُھہانیا۔ چاواں نال پھراں نسدی، پیر پنخیاں نال چھنکایا۔ پھر ویکھو میری کجل دھار اکھ دی، چٹا کالا رنگ بدلایا۔ میرے دنداں رنگن ویکھو گوڑھے سک دی، جو اپنی کل ورتانیا۔ میری جوانی ویکھو اگئی رت دی، جو لال گُلالا رنگ چڑھانیا۔ میں سچ تھانوں دسدی، بھل کوئے نہ پانیا۔ سدا اوسے دا نام چیدی، اوسے دی آس رکھانیا۔ چاروں گنٹ لہدی، بھجاں واہو داہیا۔ میٹوں قسم اوسے رب دی، جو کر کے بیٹھا جدانیا۔ بنا چرناں توں میں چرن اوہدے دبدی، خالی ہتھیں سیو کمایا۔ میری مُجبت اندرے اندر ودھدی، اے درشن پایا نہیں دھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کھلایا۔ جنما کہے نی گنگی جگ چوکڑی دیندا آیا لارے، اچھل اچھل اکھوانیا۔ میتے جگ چارے، چاروں گنٹ ڈہانیا۔ جس گر اوتار پیغمبر رکھے کوارے، حکمے وِج پھرانیا۔ پتہ نہیں اوس نے کدوں چڑھنا آپ کھارے، کوڑیاں چپنیاں بھن وکھانیا۔ سُرستی کہے نی بھینو اوہ سرگن توں زرگن ہو کے پھیر آوے ڈبارے، دوہرا ویس وٹانیا۔ شاید ترس کر کے میٹوں لے جائے اوس چُبارے، جس دا دروازہ نہ کوئے گھلایا۔ گنگا کہے جس ویلے میں گر اوتار پیغمبر ویکھے لاڑے، دُنیا وِج تت وجود ہنڈھانیا۔ اوس ویلے میٹوں کوئی اندروں دیندا رہیا اشارے، ہوئی ہوئی سمجھانیا۔ توں سدا رہنا کوارے، کواری کنیا روپ وٹانیا۔ انت بھگونت آپے دیوے سچ نظارے، نظر تیرے اُتے ٹکانیا۔ جنما کہے نی توں ونڈیں گری بادام چُھہارے، سوہنی خوشی بنانیا۔ بنی کہا او کو جھیو کملیو پر بھو جدوں آئے تے آئے بھگتاں دے واڑے، تہاڈی سُرخی بندی کم کسے نہ آئی۔ اندر وڑ کے سینہ پاڑے، نام انیالا تیر چلایا۔ کھیل کرے ہاڑے سردی وِج جاڑے، اوہدی بے پرواہیا۔ گنگا کہے او بنی ویکھ میں وی نار ٹیاریے، جو بن ونٹی سو بھا پانیا۔ جس نے دوویں نین شنگارے، برہما شکر ورگے دتے ہلانیا۔ اوہ میری سچی سرکارے، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جس ویلے میں منگ منگی دوارے، اپنی جھولی

ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھایا۔ سُستی کہے نی گنگا جے پر بھو آئے اچانک، کی کی بھیٹ چڑھایا۔ جمنہ کہے کی اوہ سماں ہووے بھیانک، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ گنگا کہے میں او سے دی امانت، اپنا آپ آگے لکایا۔ بنی کہے تھادی کیہڑا دیوے ضمانت، میٹوں دیو سمجھایا۔ جیسہڑی وست پر بھ دے کول نیامت، پہلوں بھگتاں جھولی پانیا۔ اوہناں نوں کر کے صحیح سلامت، اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جمنہ کہے گنگا نی پہلوں اپنے کیس دھو، دھوتی ساڑھی پھیر لگایا۔ ساڈے نالوں ہو زرموہ، موہ مُجّت پیا وچ رکھایا۔ اوس بن اور نہ کو، اکو اوٹ تکایا۔ جے تیرے نال جاوے چھوہ، شہنشاہ اپنی دیا کمایا۔ پھر تیرے جوگا جائے ہو، ہوکا اکو نام سنایا۔ سچ پرکاش دی کرے لو، بن لوئیاں ڈگمگایا۔ پھر اک رہے نہ دو، دو آیکے وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھایا۔ جمنہ سُستی کہے گنگیے رکھیے آس، آسا اک ودھایا۔ جے اوہ بھگتاں دا داس، بھگتاں خوشی بنایا۔ دیوے نور پرکاش، جوت ڈگمگایا۔ کدی ساڈی بُجھاوے پیاس، ترشنا دُور کرائیا۔ جمنہ تک کے اُتے آکاش، ہتھ جوڑ کے واسطہ پانیا۔ تیری کتھے کریئے تلاش، سانوں دے سمجھایا۔ آواز آئی جتھے میرے بھگت نے میرے سر وچ پاؤنا جل گلاس، گل وکڑی گل وچ پانیا۔ اوہ دشا لینی بھاکھ، پڑدا دتا اٹھایا۔ جس ویلے گرگھاں دھوڑی مستک لاؤنی راکھ، ٹکے جگت دکھایا۔ اوس ویلے میں اُپر ہونا نہیں آکاش، دھرتی اُتے سو بھاپانیا۔ جے تہانوں ہو یا وشواس، پھیر بھگتاں نال رلا یا۔ دھرم بنا کے ساتھ، سگلا جوڑ جڑایا۔ گرگھ میری چڑھنے برات، سنگی سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو گھلایا۔ گنگا کہے میری مینڈھی کھلی کھلی دے گت، ست شنکار نہ کوئے بنایا۔ خالی نظری آئے بُت، بُتخانے پئی دہانیا۔ میں سب نوں رہی بچھ، بھجیاں واہو داہیا۔ میٹوں دسو پچھ، سندیشہ اک سنایا۔ میرا ماہی گیارُس، رُسیاں کویں منایا۔ ایہہ وڈا ڈاڈھا ڈکھ، درد نہ کوئے چُکایا۔ جن بھگت کہانہ رو کر چُپ، چُپ چُپیتا بھو گھلایا۔ اوہ سب دے اندر بیٹھا چُپ، اپنا پڑدا پانیا۔ ذرا پیار دی اکھ پُٹ، نیتز نین گھلایا۔ تیری دھاروں پئے پُٹ، گھر ساچے وچے ودھایا۔ تیری میل جائے دھپ، جو کھجک جیواں دتی چڑھایا۔ تیرے سر وچ ہر سنگت پائے دہی دا پُٹ، ساچا سگن بنایا۔ پنج ٹک لا کے جگہ لین پُٹ، کہی دے نال وحی نظری آیا۔ جس وچ پُرانا لیکھ لگا کے لئیں چک، ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ تیری گندھی جائے نہ

ٹٹ، ٹٹیاں رہیا جڑا گیا۔ سُستی کہے نی گنگا آگے رکھیں ایسے دی اوٹ، لکھ لکھ شکر منایا۔ سُستی مخول نال کہندی جمنائج دے رواج دا ایہنوں وی پوا دے کوٹ، کلجک ویس بنایا۔ سرتے چھہا دے ٹوپ، پٹے دے بنایا۔ جن بھگت کہن کلمیئے تک لے اکو جوت، جو جوت جوت رُشنا گیا۔ عقل بدھی دی نہیں سوچ، سمجھ توں پرے پڑھایا۔ ایہہ گرگھ شوقین بہت، صاف ستھرے سوہنے نظری آیا۔ ایہہ کوئی کپڑے نہیں دھوندے روز، اندروں میل دتی دھوایا۔ ایہہ کوئی سرتے پاؤندے نہیں سگی چاؤنک، شنگار پٹی نہ کوئے چھہایا۔ ایہہ کوئی ہنڈھاؤندے نہیں مرن والا کھونت، جو سیج سنجی دے کرایا۔ ایہہ جانے نہیں کدے اونت، اوترے نہ جگ اکھوایا۔ ایہناں دی اوتھے پہنچ، جتھے پہنچ کے ملے بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگا گیا۔ گنگا گوداوری جمنائج سُستی چارے اکٹھیاں ہوئیاں تھاں انڈھے، جگہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ انج پر بھو نال پجن کریئے مٹھے، ہوئی ہوئی سنایا۔ بستر پایئے چٹے، سوہنا روپ دکھایا۔ بھوشن دے پونچے کسے جان اتوں گئے، تنی کھچ کھچ بندھایا۔ نالے ویکھئے پورب دے چٹھے، کی لیکھا دتا دکھایا۔ کیوں ساڈے تٹاں اُتے سانوں پیندے پتھر وٹے، ٹھگ چور کرن لڑا گیا۔ براہمنوں پالنے حصے، پنڈت بغلیاں وچ لکایا۔ ساڈے بن گئے قلعے، صاحب نظر کوئے نہ آیا۔ جیسہڑا سب دی ڈوری کھچے، اندرے اندر ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ چکایا۔ گنگا کہے کی ہویا وقت ویلا، گھڑی گھڑی دیو جنایا۔ ہن صاحب سنگر سب نالوں ہو جائے وہلا، اپنی کار کما گیا۔ نو چھٹانک گڑ دا لے آو ڈھیلا، شرنی والا سگن بنایا۔ بھگتاں والا میلا، ملنی آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سخیو سب دا سجن سہیلا، اکھیونین جوت البیلا، مُجت پیار وچ سدا وہلا، کم کاج نظر کوئے نہ آیا۔

گنگا کہے دُرگا دی چنڈی، چنڈالاں دے کھپایا۔ سدھی کر کے ڈنڈی، مارگ اک لگایا۔ جس دا مالک سورا سرنگی، اکو اک اکھوایا۔ جس نے چلنا پیرس ننگی، اپنی سیو بنایا۔ پر بھ دی دھار سدا سچ، سچ سچ کھیل کھلایا۔ جگ چوکڑی بھاگ لگاوے کایا کچ، کنجن گڑھ سہانیدا۔ بھگتاں لوں لوں اندر

جائے رچ، رچنا اپنی آپ دکھائیں۔ بھو کھلا کے برہم مت، تتوت پڑدا اٹھائیں۔ سب دی جانے مت گت، لکھ پوراسی کھوج کھوجائیں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیں۔ ویکھو کھیل گنگا گوداوری جمناسرتی، نیز اٹھ گھلایا۔ پرہ دی اکو ہستی، جو ہر گھٹ رہیا سائیا۔ نام خُماری دے کے مستی، مست مستانے دے بنایا۔ مالک بن کے عرشی، فرش دے ڈیایا۔ غریباں بن کے دردی، دکھیاں دکھ گویا۔ ست دا بن کے درزی، وچھڑے جوڑ جڑایا۔ سب دی منظور کر کے عرضی، لیکھا لیکھے وچوں بنایا۔ بن کے دھر دا عرضی، اپنا پھیرا پائیا۔ اگے چلے نہ کسے دی مرضی، شاہ سلطان سیس جھکایا۔ گرورہے کوئے نہ فرضی، پُرکھ اکال اکو نظری آئی۔ کلج میٹے اندھیر گردی، ساچا چند دے چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل ویکھو اچھل اچھل دی، جو چھل دھاری دے سمجھایا۔ چھل دھاری مارے جھکا، ہونہا اک لگایا۔ سیس رہے کسے نہ پکا، اوڈھن اُپر نہ کوئے دکھایا۔ سب دے اندر پے جائے کھکا، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ کا، سچ سوامی آپ ورتایا۔ کلج کوڑا رتھ اگن کا، چاروں کُنٹ ڈھایا۔ جن بھگتاں ویلا ملن کا، جوت نور چکایا۔ لہنا پورا ہونا سگن کا، ترشنا دے بھجھایا۔ ناتا تے کوڑ بدن کا، آتم پر ماتم وجے ودھایا۔ برتھا کھیل جگت یتن کا، بن پرہ ہوئے نہ کوئے سہایا۔ لیکھا چکنا وطن کا، بے وطنیاں وطن پچھایا۔ ایہہ گھاٹ او سے پتن کا، جس دی پترے دے نہ سکن صفایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھایا۔ چارے کہن ساڈا ہویا پک، پکی طرح سنایا۔ ناتا جڑیا سچ، سچ وچ سائیا۔ کیشن سنگھ لا دے پنج ٹک، کہی ہتھ وچ اٹھایا۔ آسا سنگھ دہی تے جھٹ، کٹورا موڈھا دینا کرایا۔ گرکھاں مٹھاں میٹھیاں جھٹ، کٹاں اوتوں دہایا۔ پھیر وارو واری مارنیاں ٹھپ ٹھپ، اپنا بل پرگٹایا۔ تیج بھان جل گلاس دینا اٹ، سیوا سچ کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھایا۔ تیج بھان پانی پاوے سیس، خوشی نال اٹھایا۔ ایہہ کھیل خوشی جگدیش، اپنا رنگ چڑھایا۔ دھرم دی اک پریت، پریت رہیا دکھایا۔ گرکھاں کر کے سیت، اگنی تت گویا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ سارے مارو نال سکی، پہلے گرکھ آپ لگایا۔ پھر نشانیاں کوئی نہ جاوے اکی، سارے وارو واری لین بھگٹایا۔ جو مارن سو ہون سکھی، مہر نظر اٹھایا۔ جس نے پیریں پائی نہیں جتی، چرن دھوڑ دین دی خاطر اپنی سیوا کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ چھیتی

چھیتی مارونال زور، اپنی خوشی بنائیا۔ جس دے ہتھ تہاڈی ڈور، کھیل رہیا دکھائیا۔ سب دی سانجھی کرے لوڑ، ناتا اک جڑائیا۔ بھانڈا دیکھو ٹھکور، ٹھٹھیار بن کے اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل بھگتائیا۔ اچ مارو خوب، غصے وچ چوٹ لگائیا۔ پھیر بنیا رہے محبوب، مُجّت وچ سرنائیا۔ جدھر تگو ادھر موجود، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ پانی دے بدلے دیوے دودھ، امرت رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر بنائیا۔ جنی زور دی مارو گے سٹ، اپنا بل ودھائیا۔ اونی چھیتی ہووے گا پرگٹ، پڑدا جگت اٹھائیا۔ سب دی لیکھے لاوے رت، رتن امولک کھوج کھوجائیا۔ جنہاں سوہنگ نام لیا چپ، مانک موتی گل لٹکائیا۔ ایہتھے اوتھے رکھے پت، پتپر میثور ہو سہائیا۔ سانجھانا تا جوڑے پک، آگے ہو نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک گھر بہائیا۔ مار مار کے سب نوں ہووے خوشی، خوشی لیننی بنائیا۔ انتر ہووے رچی، پریم وچ سمائیا۔ کایا ہووے سچی، دُرمت میل دھوائیا۔ گرگھ آتم رہے کوئے نہ رٹھی، رسی لیننی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی سرنائیا۔ گمیاں مارو چھیتی چھیتی، اپنی سیو کمائیا۔ اپنے اندر دے ہو جاو بھیتی، پڑدار ہے نہ رائیا۔ لوکمت بنے پردیسی، دیس اپنا لینا وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کھلایا۔ کھیل کھیلن نوں آیا جگ، جگ جیون داتا بے پرواہیا۔ جس کارن لئے سد، ہوکا نام سنائیا۔ اوسے دا لہنا اچ، پچھلا مول چکائیا۔ بھگتاں بنا کے ید، یدپ اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی اک دکھائیا۔ درگاہ ساچی دا دیکھو نظارہ، ہر جن آپ دکھائیدا۔ دھرم دا اک دوارا، دھرنی دھرت دھول سہائیدا۔ سب نے بولنا سچ جیکارا، توں ہی ساڈا باپ توں ہی پتائیا۔ توں ہی پاک رسول (پروردگارا)، توں ہی نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیدا۔ ہر گھٹ ڈیرہ لاون آیا، اپنی دیا کمائیا۔ اُجڑے گھر وساؤن آیا، مہر نظر ٹکائیا۔ امرت میگھ برساون آیا، ترشنا ترکھا بھجھائیا۔ بھجھے دیپ جگاؤن آیا، نرگن نور جوت کرے رُشائیا۔ ساچا مندر سہاون آیا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ امرت میگھ برساون آیا، بوند سوانتی گھ چوائیا۔ توں میرا میں تیرا نام جپاؤن آیا، جگ جیون داتا وڈ وڈیائیا۔ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھایا، ساچا راہ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پیر پیغمبر کہن توں آیا ٹھاکر، اپنا پھیرا پائیا۔ کلج دیکھے ڈونگھا ساگر، بھوری پھول پھولائیا۔ غریب نمائیاں دیوے آدر، دین دیاں ہوئے

سہانیا۔ جو لہنا دینا بقایا تیغ بہادر، سب دی جھولی پانیا۔ گرو گوہند سورا اک بہادر، سور پیر اک اکھوانیا۔ جس دامالک اکو قادر، کرنی دا کرتا اک اکھوانیا۔ نرمل نور کرے اجاگر، جوتی جوت ڈگمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھانیا۔ کھیل کھیلن نوں آیا خلق، خالق پھیرا پانیا۔ لیکھا جانے اُپر فلک، عرشی پریتم ڈھردر گاہیا۔ کی لہنا دینا بناواں بھگت، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ نرگن دھار نورانی جھلک، جھلے سب نوں دئے بنانیا۔ جن بھگتاں مستک لا کے تلک، تلکن بازی توں لئے بچانیا۔ جس وہی دے اُتے جلد، ہنیاں دا لیکھ مکانیا۔ منو آکرے کوئی نہ علت، عالماں توں پرے کرے پڑھانیا۔ جن بھگتو تہاڈی اکو سمت، اکو راہ دکھانیا۔ محبت وچ کروہنت، حوصلہ حق وڈیانیا۔ تہاڈے وچوں کوئی نہ بنیو کسے دانندک، نندیا کم کسے نہ آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل ملائیا۔ ساچا میل میلن آیا، اپنی دیا کمائندا۔ مارگ اکو اک سمجھایا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ صاحب سنگر پھیرا پانیا، نرگن کار کمائندا۔ ویلا وقت یاد کرایا، پورب پڑدا لاہندا۔ جس کنارے ڈیرہ لایا، ایہہ کنارہ بچھلا سو بھاپائندا۔ بالمیک ایہتھے دیپ جگایا، نو دن نور چکائندا۔ اتم آسا اک رکھایا، نیز نیناں نیر وہائندا۔ جس ویلے کلج اندھیرا چھایا، ساچا چند نہ کوئے چکائندا۔ پرگٹ ہووے بے پرواہیا، پاربرہم پر بھ اپنا ویس وٹائندا۔ بھگت سہیلا بن کے آیا، گر چیل رنگ چڑھائندا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پورا دئے کرایا، آسا وچ نراسا رہن کوئے نہ پائندا۔ واہ واہ اچرج کھیل رچایا، اپنی رچنا آپ رچائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دی ساچی کار کمائندا۔ رات کہے میں رین بھنٹی، بھنڑی نظری آنیا۔ میں کھیل ویکھی وڈی کٹی، کٹی دیاں سمجھانیا۔ لہنا مکنا دینیں تئیں، ترے گن ڈیرہ ڈھانیا۔ جیہڑی نیہہ پر بھونے چنی، انت پوری دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھانیا۔ رین کہے میں خوشیاں والی رات، لوکات وٹی ودھانیا۔ اکٹھی ہوئی بھگتاں برات، گرگھ سوہنے سو بھاپانیا۔ ست دھرم دی اک جماعت، چار ورن جوڑ جڑانیا۔ پر بھو دی کر تلاش، نرگن نور ویکھ دکھانیا۔ جھگڑا رہے نہ پر تھی آکاش، گگن لگنتر وجے ودھانیا۔ جنہاں دا اندر بنیا وشو اش، وشیاں وچوں باہر کڈھانیا۔ مالک اک پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا ڈھردر گاہیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، در دیوے مان وڈیانیا۔ رُوح بُت

کر کے پاک، دُرمت میل دھوایا۔ بچھلا اوگن کر کے معاف، اگے ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر
سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں رکھے سچا ساک، سنگی بہرنگی اننگی دات آپے جھولی پایا۔

★ ۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

سکھنڈ دوارے کھیل اپار، ہر اپر میر آپ کرایا۔ بجھے پھرن گرو اوتار، پیغمبر واہو داہیا۔ اکٹھے ہو کے ایک وار، سنگت اک بنایا۔ کچھ دس ار جن یار،
بچھلا بھو کھلایا۔ کی لہنا وچ سنسار، باقی نظری آئی۔ جس دا ہویا نہیں اظہار، قلم شاہی نہ رنگ چڑھایا۔ کُفت شنید گُفتار، خُفیا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک پڑدا رہیا چکایا۔ گر اوتار پیغمبر اکٹھے ہو کے رہے ہس، بن ہتھاں تالی لگایا۔ ار جن کچھ سانوں دس، دہ وِشا دھیان لگایا۔
ار جن سبج نال پُٹ کے اکھ، آخر رہیا سناپا۔ گر اوتار پیغمبر و جس دانام دس کے وکھ وکھ، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ ہر گھٹ اندر رہیا وس، تہاڈی کلام دے
گواہیا۔ میرا اوس دے نال پک، قول اقرار اپنا اک جنایا۔ جس ویلے سرشٹی ست دھرم توں جائے نٹھ، ساچا کرم نہ کوئے کمایا۔ سب دا کھیڑا ہوئے
بھٹھ، بھٹھیالا گنی تت تپایا۔ ہر کا نام لئے کوئی نہ رٹ، منکا من کا نہ کوئے بھوایا۔ جگت پیالے پین گٹ گٹ، رس جام نہ کوئے چھکایا۔ کھتری براہمن
شودر ویش ہون بے بس، ساچا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اُس ویلے ہووے اک پرگٹ، جو سب دا پتا مانیا۔ دھرم دوارا کھولے ہٹ، وست اموک اک ورتایا۔
بھاگ لگائے راوی تٹ، کنارہ اک سہایا۔ جتھے بالمیک اپنے سچے چرن دی ڈولھ کے گیا رٹ، بونداں پنچ ست چوایا۔ پھیر ویکھ کے اُپر گگن دی چھت،
واسطہ دتا پایا۔ ہے میرے پر میشور پت، سوامی تیری اک سرناپا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، ڈوری تیرے ہتھ پھڑایا۔ کلجگ مندر رہیا ڈھٹھ، کوڑی کریا
نیہہ رہی اکھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک تکایا۔ اوتار پیغمبر ویکھن نال غور، نانک نال وڈیایا۔ ار جن تیرا لیکھا وچ لاہور،
جتھے ملی سزایا۔ ار جن نے ننگے کر کے مور، اپنا پنڈا دتا دکھایا۔ اجے ہوئی نہیں بھور، بھوری وچ لوکایا۔ میرے پرکھ اکال دا اکو جوہر، جوہری اک

اکھوایا۔ اُس ویلے اِک مست رهندا سی کلانور، کلا اندرلی اِک دکھایا۔ سونداسی وِچ روڑ، جگت مکان نہ ڈیرہ لایا۔ اوتھے اِجے وی اِک جوہڑ، تالاب چھوٹا سو بھاپایا۔ اوہدے تیخ ست پوڑ، پوڑی پوڑی دے دُہایا۔ اوس نے کہا جیہڑا ارجن نوں رہیا بہڑ، تئی توی ہوئے سہایا۔ اوہ ہونا براہمن گوڑ، جس نوں جنمے کوئی نہ مایا۔ جس دے سیس جھلدا چوڑ، چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ اِک دکھیا رهندا سی وِچ کتھلور، نیز رو رو حال سنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کچھ ارجن دے صلاح، مشورہ سچ بنا یا۔ تیرا کپڑا اُس ویلے دا گواہ، جو صحیح دے کرایا۔ ارجن کہا واہ واہ، ایہہ کی پُچھ پُچھایا۔ میرا صاحب کدے نہ ہووے جُدا، جگ چوڑی سنگ نبھایا۔ بھگت اُدھارنے جس دی ادا، عدل انصاف کمایا۔ جس ویلے میں کری انتر دُعا، سیس جگدیش جھکایا۔ اُس نے میٹوں سبجے لیا اٹھا، اگنی تت پوہ نہ سکے رایا۔ گودی چک کے میٹوں ایہہ کنارہ دتا دکھا، جس دا بھونہ کسے سمجھایا۔ اِگی برس سپت رکھی ایٹھے گئے بتا، دُنیا وِچوں لگ کے جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویلا دے سہایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اِج جاییے کیہڑے کنڈھے، کون گھاٹ وڈیایا۔ دین دُنی دے دے وِٹھے، سانجھا در نہ کوئے سہایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھے چنگے، گر دوارا سو بھاپایا۔ اوتھے وِس والے مندے، من واسنا نہ پرے ہٹایا۔ جاں ویکھے کنارے ت گنگے، نیز لوچن نین گھلایا۔ اوتھے وی پھر دے پنڈے، جو ٹھگی چوری یاری رہے کمایا۔ چاروں گنٹ ہندے دنگے، دغے فریب وِچ دُہایا۔ سب دے حال ہوئے مندے، مند واسنا نہ کوئے کڈھایا۔ ارجن کہا سُنو حکم سورے سربنگے، ست سچ دیاں سنا یا۔ جتھے ملنا اِج اندے، سٹکھ سٹکھ وِچوں پرگٹایا۔ اوتھے پر بھو دے بھگت تے بندگی والے ہونے بندے، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جیہڑے لیکھ میرے بھوکھت اوس دوارے ٹنگے، آپے لئے کڈھایا۔ پنجاں سکھاں نے تیخ ہتھ وِچ رکھنے ساڈھے تن ہتھ دے ڈنڈے، موٹا پتلا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، سدا سہیلا ہووے سنگے، ساچا سنگ بنا یا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پورا ضلع گرداسپور ★

گر ارجن کہے گر اوتارو ایہتھے فرید نے بدھا اک دن سنگل، تن اپنے نال بندھایا۔ بڑا گھنا ہندا سی جنگل، دھونی پریم تپایا۔ خوشیاں وچ گا کے بنایا منگل، سوہنا راگ سنایا۔ ایہتھے رہندا سی اک ہور بھنگڑ، پوستی سوہا پانیا۔ اُتے لین نوں رکھدا سی اک تنگڑ، گھرے چار چار انگلاں ونڈ ونڈایا۔ اُس دا اک ساتھی چاردا سی ڈنگر، مجھاں گائیاں وچ رلایا۔ اک شوواں دا ہندا سی مندر، مورتی پاربتی والی سہانیا۔ اُس دے پچھے رہندا سی اک بندر، جیہڑا روز دا پرشاد کھا کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ اک بڈھا جہا پنڈت جس دا نام چندر، چند نشان متھے اُتے سہانیا۔ اک پتل دا لگا ہندا سی چندر، جس دی کُنجی پیچاں تیاں نال وڈیایا۔ لاگے دھواں ہندا سی ایندھن، لکڑی وچ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو گھلایا۔ گر ارجن کہے سُنو سرب اوتاری، اوتر دیاں جنایا۔ اگّی فٹ دی ہندی سی اک اٹاری، سوہنی بنت بنایا۔ اُس وچ وسے کنیا کواری، عمر اگّی سال وکھایا۔ اُس دے تن دے اندر بیماری، سدا پر بھ دی یاد ستایا۔ میری اوس نال لگے یاری، جو یارنا توڑ نبھایا۔ جگت سیج نہ جائے شنگاری، تت کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ میٹوں بخشے اک خُماری، امرت جام پیایا۔ سویرے اٹھ کے دئے بہاری، صاف ستھرا تھاں کرایا۔ محنت کرے جگت دہاڑی، اپنا بھار ونڈایا۔ اک دن سوہنی بن کے لاڑی، ہار شنگار خوب سجایا۔ اکھیں میٹ دھیان دھر راہ تنے جوت نرنکاری، نراکار وکھ وکھایا۔ میں صدقے تیتھوں واری، گھولی گھول گھمایا۔ جے مل جاویں اک واری، گل وکڑی لوواں پانیا۔ بھاویں دُشمن بن جاوے سر شٹی ساری، تیری نہ ہووے جدانیا۔ ہوکا لے کے آہ ماری، بہڑی بہڑی کر سنایا۔ میں اپنے سیس پٹی سواری، مینڈھی سہاگ بنایا۔ بنا کنت توں کم کسے نہ آوے ناری، جگت دُہانگ کہے لوکانیا۔ پر بھو تیرے ملن دی کری تیار، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ میری آشا دی سکداری، سدھراں وچ دُہانیا۔ اونے چر نوں آگیا اک مداری، ڈورو رہیا کھڑکانیا۔ اک لکڑہارے دے ہتھ کھاڑی، بھجیا واہو داہیا۔ اک بڈھے دی رتی داہڑی، آہو ستر سال پرگٹایا۔ اک بڈھی لنگڑی ماڑی، نیر نیناں نیر وہانیا۔ اک جو بن ونٹی سرتے چک کے کھاری، پھولن برکھا لایا۔ اک روند آگیا پہاڑی، مہیوں تھیوں کہہ کے گانیا۔ اک بھڑپونجے نے ہتھ اٹھائی اک چنگیاڑی، چاروں کنت بھوانیا۔ اک پردیسن آگئی ذات دی چھیاری،

ٹٹی جُتی گنڈھ پوائیا۔ اودھروں اندر نے چھبر لا دتی بھاری، میگھ رہیا برسایا۔ ایہہ کھیل عجب نیاری، نر اکار کرایا۔ گر ار جن کہے اوتار پیغمبر و اوس ویلے سب دی آہ پکاری، کوک کوک سنایا۔ جے پر بھو ایس کنیا نال سب نوں درشن دیویں اک واری، سارے در تیرے سیس جھکایا۔ پھر آتار ہے نہ کسے دی کواری، گواری روپ نہ کوئے دکھایا۔ پُرکھ اکال کہا پچھو تہانوں جنم دیواں پھیر دباری، دوہری کھیل کھلایا۔ نر گن جوت آواں کر اُجیاری، نور نورانہ ڈگمگایا۔ تہاں پھیر ساریاں اک دے ہونا پجاری، مندر راں دا مالک سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، سو لہنا رہیا مکایا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپر ★

اوتار پیغمبر و اوتھے رہندا سی اک فقر، چرن جوڑا نہ کدے چھہایا۔ رین و سیرا کرے وچ چھپر، کئی ککھ وڈیایا۔ بنائی سی نال پتر، ایکا دو آ جوڑ جڑایا۔ اُس دے حصے سی بہتر، چھوٹے چھوٹے ونڈ و نڈایا۔ سنگھڑ سیانا بن کے پتر، چتر بھج داراہ تکایا۔ اک کٹی اپنی کتر، ادھ وچکار دتی لٹکایا۔ نیترو کے اتھر، سبھے دتا وگایا۔ مُجبت داپا کے ستھر، آسن ڈیرہ لایا۔ کھوں لگا کتھن، تیری بے پرواہیا۔ جے آویں میرے پتن، اپنا پھیرا پایا۔ پھر پورا ہووے یتن، بیتھارتھ مل کے وبتے ودھایا۔ اوسے تھان دو مینڈک لگے وسن، جل کٹدے ڈیرہ لایا۔ جس ویلے کٹھا لگا ڈھٹھن، دوہاں دتی دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ار جن کہے فقیر کئی وچ پڑھے کلام، اللہ اللہ ڈھولا گایا۔ اوتھے آیا مسجد دا امام، کالی کفنی تن چھہایا۔ ست چھہارے نو بادام، دانہ پستا پنج جوڑ جڑایا۔ نال تھوڑا جہا پکوان، نیلی ٹاکی گنڈھ رکھایا۔ اک کردا آئے دھیان، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرایا۔ ار جن کہے اوتھے بوٹا اک سرور، نیزے نو لمبا نظری آیا۔ کئی توں ست قدم سی دور، سوہنا ستھرا روپ بدلیا۔ ڈھائی گز اتے پرے کھجور، اپنا پودا رہیا سہایا۔ اوتھے تن کم کرن مزدور، مٹی گھٹے والی اڈایا۔ اُدھروں ہوانے پایا فٹور، اپنا زور جنایا۔ ٹھنڈی پون کرے چور چور، دُکھ درد دے ستایا۔

اونے چر نوں آکاش چوں چمکیا نور، نور وچ رُشنا ئیا۔ سب نے بیتی کیتی کڈا سوہنا راوی دے کنڈے بنیا پور، پورن آسا اک کرائیا۔ جے کوئی پار کنارے لے جائے دُور، بنا پتن بندھ مُکائیا۔ فقر نے کہا اوہ اکو مالک جو منسا پوری کرے ضرور، ضرورت سب دی دیکھ وکھائیا۔ اُتوں آئی اگئی تُو، تُو تارت دتا سنا ئیا۔ تہاڈا سب داسا نچا کٹھا کر کے پور، پُری انند دا لیکھنا ل ملا ئیا۔ حاضر ہو کے حضور، سب نوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرد اسپر ★

ارجن کہے سارے ویکھو نال قیاسا، پیغمبر دھیان لگائیا۔ جتھے بھرنگو دا سی واسا، نو سال چھپ کے جھٹ لنگھائیا۔ کنڈلیاں دا کھاتہ، بہتا ایٹھے دتا لکھائیا۔ اپنی نشانی رکھدا سی گڈ کے اک چھاپا، جنگل وچ دُوروں نظری آئیا۔ اک دن اُس نوں چڑھیا زور دا تاپا، بدن اگت وانگ تپائیا۔ دُوجا کول نہیں سی سا تھا، سنگی سنگ نہ کوئے وکھائیا۔ نیتز رو کے یاد کیتا تُوں ہی پتا تُوں ہی ماتا، دُوجا دے نہ کوئے سہائیا۔ کرپا کری پُرکھ ابناشا، سچ سندیشہ اک سنا ئیا۔ تیری پوری کراں آشا، منسا منسا وچ ملا ئیا۔ کلجگ انتم تک بنیا رہواں راکھا، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جس ویلے دین دُنی دا ویکھن آواں تماشا، نرگن ویس وٹائیا۔ اُس ویلے تیرا پورا کراں گھاٹا، چنتا غم چُکائیا۔ بھرنگو نیوں کے ٹیکیا ماتھا، ڈنڈاوت وچ سیس نوئیا۔ پُرکھ اکال کہا اک یاد رکھیں پاٹھا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پھر دُور دیاں نیڑے ہون وٹاں، اگلا بندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبرو ایہہ اگئی باتاں، لکھن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نوں لکھیا جوتی دا جاتا، جاگرت جوت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورا کرے بھر واسا، بھرمدار ہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سنت سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

اوتار پینمبر و اوتھے رہندا سی گردیو، جو شکر نوں گرو منایا۔ پاہن دی کردا سی سیو، پتھراں سندھور چھہایا۔ ٹھاکر ٹھاکر کہندا سی جہو، رسنا نال
 صلاحیا۔ کچھ اپنا دس بھيو، کی تیری بے پرواہیا۔ بھوگ چڑھاؤندا سی روز میو، ہری سوگی ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ
 رنگایا۔ اک دن گردیو سی سٹا، اکھاں میٹ دھیان لگایا۔ اوہدا مکھ چٹ گیا کتا، زبان بلاں اُتے پھرایا۔ اُس نوں جھٹ آگیا غصہ، ڈنڈا دتا لگایا۔ جاں پھر
 نکلیا تے نوری دسیا جسا، تیج جوت رُشٹایا۔ پھیر ویکھیا وڈیاں وڈیاں داہری مچھاں، وال لمیاں نال سہایا۔ پھیر ویکھیا ہو گیا کچھا مچھا، لتاں باہواں نظر کوائے نہ
 آیا۔ پھیر ویکھیا گھونا مونا کچا، داہری مچھ کٹایا۔ پھیر ویکھیا پیریں ہے نہیں جتا، ننگی پیریں سو بھا پانیا۔ پھیر ویکھیا اُس دا لوں لوں پھٹڑ ہویا دکھا، گھاؤ گھاؤ
 اُتے چھہایا۔ پھیر ویکھیا نکا نکا کٹا، ٹکڑے ٹکڑے سو بھا پانیا۔ پھیر ویکھیا کالا رنگ ہویا بٹاں، ساچی چمک نہ کوائے چکایا۔ پھیر ویکھیا ادھ وچکاروں ٹٹا، آتم
 پر ماتم وند وندایا۔ پھیر ویکھیا تے اپنی دھاروں بھٹا، سوہنا روپ دکھایا۔ پھیر ویکھیا تے وڈا لمان اچا، جس دا انت نہ کوائے جنایا۔ پھیر ویکھیا بن گیا پریم
 پریتی دا کچھا، گنجھل سکے نہ کوائے کھلایا۔ پھیر ویکھیا سب دے اندر لکا، جگ نیتز ویکھن کوائے نہ پانیا۔ پھیر ویکھیا چار کھا، برہے رہیا پڑھایا۔ پھیر ویکھیا
 چار بھجاں نہ لنگ نہ ٹچا، بھجن بندگی باہر ڈیرہ لایا۔ پھیر ویکھیا اُتے اوڑھ کے دھسا، بیٹھا سو بھا پانیا۔ پھیر ویکھیا بھکتاں گودی رہیا چکا، اپنی جھولی رہیا
 بھرا یا۔ پھیر ویکھیا اتوں گرگھ مارن مکا، ایہہ ارجن گر اوتار پینمبراں دتا دکھایا۔ پھیر ویکھیا غریباں اُپر ٹٹھا، رحمت سچ کما یا۔ پھیر ویکھیا چٹا تاگا بٹھے گٹا،
 اپنی کار کما یا۔ پھیر ویکھیا پریم پیار دیاں دیوے لٹاں، انملڑی دات ورتایا۔ پھیر ویکھیا سب نوں کہے آو میرے پتا، پوت سپوتے اپنے نال ملا یا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ رہیا چڑھایا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بھاگ سنگھ دے گرہ باؤ پُر ضلع گردا سپر ★

ارجن کہا اوتھے رهندا سی اک ڈھاڈی، ڈھولک ڈھڈ دی سدا وجایا۔ اوہدی پریت پر بھو نال ڈاڈھی، ڈاڈھے اگے سپس جھکایا۔ نال رکھے بڈھی دادی، مُجّت وِچ مُجّت آپ بنایا۔ اوتھے روز آوندے جاندے پاندھی، پھرن چائیں چانیا۔ اک آگیا دیور بھابی، جھگڑا کر رہے سنایا۔ اک آگیا بڈھا نڈھا باڈھی، ہتھ پچھے رکھایا۔ اک آگیا وچاؤندا نادی، دُھن اُچی ساری سنایا۔ اک پیدا آگیا بازی، نو آنت وکھایا۔ اک بغل قرآن لے کے آگیا قاضی، فتویٰ شرع والا سنایا۔ اک سوربیر آگیا غازی، بھے نال ڈرائیا۔ اک گھوڑا آگیا تازی، واگ راس نہ کوئے رکھایا۔ اک فقیر آگیا نمازی، سجدیاں وِچ سپس جھکایا۔ سارے کہن جے بن جاییے اک جماعتی، مل کے وجے ودھایا۔ سندیشے وِچ ملی پاتی، حکم دتا سنایا۔ سب دی پوری ہووے آسی، منسا پور کرایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، جگ چوکڑی رہیا کرایا۔ جس ویلے نرگن جوت ہووے پرکاشی، نرگن نور رُشنا یا۔ پروردگار اوہ دیکھے آکے پتن گھائی، تٹ کنارے سوبھا پائی۔ لہنا دینا سب دا چکائے باقی، پچھلا جھولی پائی۔ اگے کھول کے اکو تاکی، تقویٰ اک درسا یا۔ رحمت وِچ بن کے ساتی، جام پیالہ دے پیا یا۔ ۱۲۳۲

سب دی لیکھے لائے حیاتی، حضراتاں دا حضرت ہوئے سہا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دست امولک دیوے راسی، رستے وِچ ہور وی نال ملایا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ دیدار سنگھ دے گرہ باؤ پُر ضلع گردا سپر ★

مندر کول بوٹا سی اک ضامن، پھلی بھوت سوبھا پائی۔ اُس دی سیوا کرے بردھ براہمن، پانی سنج ہرا کرایا۔ اوہ سدا سدا کہے پر بھو پتت پاون، پتت پُنیت بنایا۔ جس دا پھڑے دامن، دامنگیر آپ ہو جانا۔ اک دن اوتھے کُنچر آیا نہاؤن، گج سوبھا پائی۔ اندھیرا رین شامن، سندھیا وقت چکایا۔ آرتی اکو دی سارے گاؤن، تُوں ہی تُوں ہی راگ الا یا۔ پنکھا چور ہلاؤن، ساچی سیو کما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ وکھایا۔ ارجن کہے

اوتھے لگی اک اٹ، پتھر اُتے ٹکایا۔ جس دے نال بدھی چٹ، چٹھی اکھراں نال سہایا۔ اوہ لمی سوا گٹھ، انچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہدی اکو جہی پٹھ، صاف ستھری سو بھاپایا۔ نیز رو کے رہی پٹ، کوک کوک سنایا۔ میرا لہنا دینا دے نبٹھ، بچھلا مول چکایا۔ میٹوں نامدیو ایٹھے گیا سٹ، سہج نال ٹکایا۔ میں ویکھاں بٹ بٹ، کدھروں آوے میرا ماہیا۔ ویراگن ہو کے رہی پٹ، پٹنے والے رہی سنایا۔ میں ہاری توں گیا جٹ، تیری بے پرواہیا۔ میں لوڑاں درشن ہووے نت، نت دی خواری دے گوانیا۔ اکو اُچے تیرا ہت، پریم پریتی سیو کمانیا۔ سدا سہیلے و سین چت، ٹھگوری اور رہے نہ رانیا۔ ایہو میری آسا ایہو میری اچھ، چراں وچھنی دیاں ڈھانیا۔ ایٹھے وسدا سی اک رچھ، کالا رنگ سو بھاپایا۔ اک زہر والا بچھ، بسیر ڈنگ چلایا۔ جس دی اترے کدے نہ وس، وس انگ انگ تڑپھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میل لے ملایا۔ ارجن کہے ایٹھے رہندا سی اک پنچھی، کھنہ چھوٹے نظری آیا۔ اُس دے اندر آوے ہنسی، خوشیاں نال سنایا۔ جیہڑی کرشن وجائی ہنسی، اوہ ہنسی ایسے بن وچوں گئی، بندرابن سو بھاپایا۔ جیہڑی موہن دے پیار وچ پھنسی، مُجبت وچ مٹکایا۔ جس چوکی اُتے اِشان کردا سی ہنکاری کنسی، اوہ کنس دی لکڑی ایٹھوں تٹڑیاں نال تُل کے گنیا۔ جیہڑی مریدا چلی سورہ ہنسی، چندر ہنسی ایسے تھان توں دھوڑ لے کے مستک لگے لایا۔ ایہہ دوارا وشنوں و نسی، وشنوں پوربلا پھیرا پانیا۔ جتھے ہن کوئی جانور نہیں پنکھی، نشانہ سمجھ کسے نہ آیا۔ اک دن گرو ارجن دا ایٹھے آیا سی اک گر نٹھی، جس نوں گپت تھم سنایا۔ اون پڑی سی آ کے پنگتی، سُننہرا شبد الاہیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آوے پنڈتی، کھوجیاں کھوج نہ کوئے کھوجایا۔ جو شکھ وکھائے سورگ بہشتی، بہشتاں توں پرے پڑدا لاہیا۔ اوہ سب آتما دا گرہستی، پر ماتا بے پرواہیا۔ مالک دُھر دا عرشی، فرش ویکھ وکھایا۔ ایہہ کھیل اگے گھر دی، جو گھرانے رہیا بنایا۔ غریباں بنے دردی، دردیاں ہوئے سہایا۔ ایہہ کھیل کلج کل دی، کلکاتی ہون قصایا۔ کچھ آسا اوس جل دی، جو وہنا وچ اپنا آپ مٹایا۔ کچھ مُجبت اوس تھل دی، جو سکا سکا اپنا آپ کٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دے لیکھے ویکھ وکھایا۔ ارجن کہے اوتھے رہندا سی اک سوْم، شاہوکار نظری آیا۔ اُس دے گھر منگن آ گیا ڈوم، مرا سی پھیرا پانیا۔ چاروں گنٹ گوم، ہوکا دتا سنایا۔ میں غریب معصوم، میری جھولی دے بھرایا۔ شاہ نے کہا کملیا میرے پیر دا جوتا چوم، جس پچھے پچھی بھجے واہو داہیا۔ اونے چر نوں

ڈاکوآں دا اک آگیا ہجوم، رولا اُچی اُچی پائیا۔ ڈھول نال مچائی دھوم، دھول دتی سہائیا۔ اونے چر نوں براہمن آگیا لاؤن والا نجوم، پتری کڈھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائیا۔ پتری کہے میری دیکھو پتری، پترکا کی جنائیا۔ ایہہ دسے اکو مالک شودر براہمن ویش کھتری، جو شرع توں باہر سمائیا۔ جس دی عمر کدے نہ ہووے ستری بہتری، بردھ بال نہ رپ وٹائیا۔ بند ہووے نہ گرہ ٹھتری، حصہ سکے نہ کوئے دکھائیا۔ پڑھیا جائے نہ جگت اکھری، اکھراں وچ نہ کدے سمائیا۔ اُس دی دھار سدا دکھری، اڈرا راہ چلائیا۔ اونے چر نوں اک آگئی بکری، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اونے چر نوں مسافر سرتے چک کے آگیا پڑی، پھٹا ساڈھے تن ہتھ دکھائیا۔ اونے چر نوں اک لے کے آگیا تلمڑی، چھابے دوویں رہیا ہلایا۔ اونے چر نوں آرن دل آ گیا تلمڑی، اندھیرا چاروں کنت چھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دیکھ دکھائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ورشا سنگھ دے گرہ بابو پڑ ضلع گرداسپور ★

اک دن اوتھے ویاہی لاڑی دی بھاجی آگئی لڈو، پریم نال بنائیا۔ سارے جل دے بھڑکن لگ پئے ڈڈو، اپنی خوشی دکھائیا۔ اک وڈا مینڈک جس دا ناں رکھیا جگ، چھوٹے وڈے اوسے نوں سیس نوایا۔ سانوں سچ دس کس ویلے پر بھ نشانہ گڈو، ایٹھے آ کے دیا کمائیا۔ اُس ہس کے کہا جس ویلے کلج کوڑ نگارہ وجو، چاروں کنت دہائیا۔ بھگت پُبارے رہے کوئی نہ چھجو، چشمع نیر نہ کوئے دہائیا۔ سارے رپ ہوون بدو، بدکاری وچ لوکائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال اپنے بھگت سدو، سدا نام کر شنوائیا۔ کلج کوڑی کرپا جڑ وڈھو، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ کچھ لیکھا لکھیا راجے رگھو، سندیشہ سوہنا جہا سنائیا۔ پُرکھ اکال کلج انت سب نوں دبو، ددبا اپنا اک جمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا پچھلا کڈھو، وہی کھاتہ پھول پھولائیا۔ ارجن کہے گر اتار پیغمبر و نہیں خواب، ست سچ سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا آوے آپ، اپنا پھیرا پائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ دی ریتی دے بدلایا۔ چاروں کنت کبے پاپ، دُشت

دین دُہائیا۔ ایہہ دیکھے کھیل تماش، نرگن نور جوت رُشنایا۔ سب دی پوری کرے آس، آسا نسا وچ سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے کر تلاش، پنج تت خاکی مائی دیکھے لاش، لاش وچ اپنا پرکاش دے کرایا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بیہی ہر نامو دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

گر ار جن کہے گر اوتارو میرے پر بھ دا سدا نواں چھرتے نواں ڈھارا، پُرانی کُٹیا رہن کوئے نہ پانیا۔ سچ پریتی اٹاں گارا، پانی پریم والا ملایا۔ نردھن بنیا سیو ادارا، ساچی سیو کمایا۔ من وچ چاؤ سدا اپارا، اکو آس رکھایا۔ مندر مسجد شودالا مٹھ نہیں گرو دوارا، محل اٹل نہ کوئے بنایا۔ نیوں نیوں ساچے در کرے نمسکارا، بینتی وچ حال دُہایا۔ کرپا کرے آپ نرنگارا، نرگن داتا دیکھ رکھایا۔ سوہنا لگا دوارا، جس دوارے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر وسایا۔ اپنا گھر کہے توں سب دا بابو، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ اگے بنیا نہ رہیں ڈاکو، ڈاکا گھر گھر آپ لگایا۔ جس کارن گو بند تجایا تماکو، اوہ تخم تاثیر دینی بدلایا۔ ار جن اک دن اپنی جیب وچوں کڈھ کے چاکو، پنییاں انگلاں اُتے گھسایا۔ کچھ بچن کہا گو بند دادو، دوہرے گیا سنا یا۔ جس ویلے پُرکھ اکال بھگتاں دا ہر دا سادھو، سادھ رہن کوئے نہ پانیا۔ گو بند کہا میرے پر بھ دا اگم جادو، جو سُنیاں جاگدیاں اکو رنگ رنگایا۔ جو اُس دی سرنی لاگو، سیس جگدیس نوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رکھایا۔ ڈھارا کہے میری نویں پُرانی نہیں چھت، مٹی گارا لگھ نہ کوئے وڈیایا۔ میں سمجھاں میرا مالک کملاپت، جو جگ جگ سب دا ویس وٹایا۔ کدے بیٹھاں دیوے سٹ، دھرتی اُتے لکایا۔ کدی اپنے خانے وچ دیوے گھت، جتھے دیکھن کوئے نہ جائیا۔ ڈھارا کہے میں خوشی منائی جے میرے وچ وسن والیاں دی اندروں گھل گئی اگھ، پر بھ نوں مل کے خوشی بنایا۔ سدا سکھی رہن وس، واسطہ اکو نال جڑایا۔ جنم دا لاہا لین کھٹ، کھٹی تک کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ چٹھایا۔ ڈھارا کہے ہو جاؤ ڈھیہہ ڈھیری، اپنا آپ مٹایا۔ جن بھگتو چراں پچھوں مارے پھیری، جگ چو کڑی ہتھ کسے نہ آیا۔ سدا اپنے نال رکھے اپنی بیڑی، پنا ونجھ مہانے رہیا

چلائی۔ چڑھ گئی جیسہڑی جیسہڑی، پار کنارے دئے لگائی۔ جس ول مہر دی نگاہ پھیری، پھیرا اگلا بچھلا دئے مکائی۔ ارجن کہا راوی دے کندھے ہندی سی اک بیری، بیراں نال سو بھاپائی۔ اوتھے چردی اک وچھیری، ڈھائی سال اپنی عمر گنئی۔ نیڑے خاک دی اک ڈھیری، جہنوں سواہ کہہ کے گائی۔ اک سادھو آگیا کپڑے پہن کے گیری، کُنڈل کٹاں وچ لٹکائی۔ اُس دے نال تینی سال دی چیری، جو بن ونٹی سو بھاپائی۔ انھاں آ کے سرتی لائی بتھیری، من نکلن مول نہ پائی۔ بھرم ہو یا اوگیا ہوئی کیہڑی، کون رہیا تڑپھائی۔ اونے چر نوں کوئی ونجارا آگیا ریڑھ کے ریڑھی، سو دا تھوڑا اُتے لٹکائی۔ اون اگھ کر کے ٹیڈھی، چوری ویکھ وکھائی۔ جاں تکی سوانی دی مینڈھی، زلف کھلی نظری آئی۔ پھیر ویکھیا ہتھھاں لگی مینہدی، لال رنگ چڑھائی۔ جاں اندر تیا توں ہی توں ہی پر بھو کہندی، دوجی منسا نہ کوئے ودھائی۔ پھیر پچھے ہو کے ہندی، اپنا سیس جھکائی۔ ایہہ اوہو جیسہڑی چرناں اُتے ڈھندی، ہن ہر ناموناں آئی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائی۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ میلہ سنگھ بی بی ننتو دے گرہ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

راوی کہے میں اکے نوں راواں، جو رمیا ہر گھٹ نظری آئی۔ اوسے دے گن گاواں، بن ویراگن راگ الائی۔ لمیاں کراں بھجاں باہواں، اپنیاں آپ ودھائی۔ کتے مالک آجائے جس نوں جگت کہے نتھاواں، در اپنا اک سہائی۔ میں کوماں گراواں وانگ کاواں، کونیل آواز نہ کوئے بنائی۔ اوسے توں بل بل جاواں، جو سب دا سجن ماہیا۔ نیوں نیوں لاگاں پاواں، چرن کول سرنائیا۔ ساچے تیر تھ نہاواں، دُرمت میل دھوئی۔ بھار کراں ساواں، تکر اکو ہتھ اٹھائی۔ ماناں ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ راوی کہے جس نال اے تک کسے نہیں لیاں لاواں، چار جگ پو پھڑا کے سب توں گیا جھڈائی۔ کنیاں کنیا تے کنیاں ماواں، سمجھ کسے نہ آئی۔ کدے گوپیاں نال پھرے کرے چاواں، چاو گھنیرا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائی۔ راوی کہے نی میں رو رو تھکی، سخیو دیاں سنائی۔ ہو گئی بکی بکی، حیرانی وچ پچھتائی۔ ارجن کر کے گیا پکی، دھر فرمانا اک سنائی۔ ایہتھے

آوے دُھر دا پتی، پتیر میثور بے پرواہیا۔ میریاں تھک گئیاں اکھیں، آخر اوٹ ٹکائیا۔ چاروں کُنٹ پھراں نسی، بھجیاں واہو داہیا۔ جاں دیکھیا راوی کہے اوہ بھگتاں نے بدھاناں رسی، رستہ میرا رہے دکھائیا۔ جنہاں نے پتیا کیتی پچھے ہزار اسی، اوہ سارے لئے ملائیا۔ کوئی حصہ نہیں کوئی پتی، جھوٹھی گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ جیسہڑی آتما پر ماتا توں ہو گئی ستی، ست او سے دارس چکھائیا۔ کوئی تیر تھ نہاؤن واسطے کرنی نہیں گتی، بھے بھو نہ کوئے مٹائیا۔ ایہہ پچھلی کھیل جن بھگتو تہاڈے واسطے سانجھ کے رکھی، اپنے وچ چھپائیا۔ ہن سنو کئیں تے دیکھو اکھیں، سب دا لہنا جھولی پائیا۔ راوی کہے جن بھگتو آگے کدے نہ پھیرو اپنے من دی آسا جو نراسا وچ رکھی، واسطے اکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت کر اکٹھی، اپنا پڑدا رہیا چکائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ راوی کُنڈھے ★

کال کہے میں آیا بھجا، اپنا زور لگائیا۔ میرا پیر دکھدا سجا، دکھ نال ترپھائیا۔ میٹوں ار جن دا ملیا سدا، حکم دتا سنائیا۔ شاہ دا آیا بدھا، شہنشاہ سیس نوائیا۔ جگت دا دیکھیا مزہ، لکھ چوراسی کھائیا۔ چار جگ اہے نہ رجا، ترشنا ترپت نہ کوئے مٹائیا۔ سب دے نال کردا رہیا دغا، فریباں وچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدھکے وچ بھوائیا۔ کال کہے میں آیا اگوانڈھی، واٹا لئی مکائیا۔ لکھ چوراسی جس دی باندی، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ چرن دھوڑ جس دے سرشی نہاندی، دُرمت میل دھوائیا۔ اکو ڈھولا گاندی، دُھر دا راگ سنائیا۔ اُس بنا سب دی پت جاندى، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل ورتائیا۔ کال کہے میٹوں کہندے برا، برا کہہ کے گائیا۔ میٹوں کہندے نکرا، گرو نہ کوئے جنائیا۔ میں پر بھ دے حکمے اندر ترا، ترت سیو کمائیا۔ جے میں نہ ہندا تے گوہند نوں پھر کون ماردا چھرا، سیوادار بھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دکھائیا۔ کال کہے جس نے لایا گھاؤ، گوہند سیس ٹکائیا۔ اُس دا ہویا نہیں اہے نیاؤں، چوراسی وچوں باہر بھوائیا۔ سد رووے ماؤں ماؤں، کہہ کے حال

سناٹا۔ کوئی نہ پکڑے باہوں، ڈکھ نہ کوئے مٹائیا۔ کال کہے میں اوس نوں کہا جیہڑا شوہ دریا پار تراؤ، ثرت اپنی دیا کمائیا۔ اُس دے لاگ پاؤں، پانہی سیو کمائیا۔ اوہ او جھڑ پے کے راہوں، چلیا واہو داہیا۔ ہُن اپنا لا داؤ، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ آشنا کہے مغل، کال تیری وڈیائیا۔ میتوں اشارہ کر اُنکل، کیہڑا دُھر دا ماہیا۔ میری اندروں کھلے کنجھل، پڑا رہے نہ رائیا۔ میں ویکھاں سوہنا سُندر، بانکا نورِ لاہیا۔ جو وسے ڈونگھی کُنر، اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس نوں باہروں سارے ڈھونڈن، لہہ لہہ تھکی لوکائیا۔ سو امرت رس دیوے بوندن، جام اک چکھائیا۔ جس نوں مندے مدھ سوڈن، سوتر دھار ہو جائیا۔ اوہ پھرے جنگل بیلے وچ بو جھن، دجھ کاہی مل کے خوشی بنائیا۔ اوسے نوں گر اوتار پیغمبر پوجن، نیوں نیوں سپس نوایا۔ کجک میٹے دُتیا دُجن، بھاؤ اکو اک وکھائیا۔ نین مُنداری بن کے موڈن، مُندرا دھاری سو بھاپائیا۔ جس نوں وشن برہما شکر کوکن، کوک کوک سناٹیا۔ جس دے کارن تن بھٹھیلے پھوکن، تتی ریت سپس وہائیا۔ سو صاحب سوامی موجودن، مفلساں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو چکائیا۔ کال کہے چھڑے والے رکھ یاد، شرع رہی سمجھائیا۔ کھڑگ والے سُن آواز، جس تیغ بہادر سپس ٹکائیا۔ تن دھڑ دتا کاٹ، حکم شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو گھلائی۔ تیغ بہادر کہے جس نے میرے اُتے اٹھائی تیغ، تیغ دی دھار دتی چلائی۔ میں اوس نوں اوتھے دتا بھیج، جتھے پر بھ دی ملے سرنائیا۔ جس نے میرا کپڑ دتا وچ، دو دوشالے ہٹ وکائیا۔ اوہنوں بنا کے نیک، نکا وڈا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ تیغ بہادر کہے جو میرا جلا، جلاوطن نہ کوئے کرائیا۔ اوہ ایہتھے ہندا سی آباد، راوی کنڈھے ڈیرہ لائیا۔ اوہدی قوم سی رنگڑ جاٹ، بھنگڑ وچ شوڈائیا۔ اک ہور سی اُس دا ساتھی سادھ، جو دھونی سدا تپائیا۔ اُس نوں اک دن چڑھیا تاپ، اگنی اگ لگائیا۔ اوہ چھڈ کے سجن ساک، اک دی اوٹ رکھائیا۔ توں ہی مائی باپ، تیری اک سرنائیا۔ سر میرے رکھ ہاتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ حکم آیا توں میرا میں تیرا کر جاپ، اپنی رسنا گائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آیا آپ، تیرا لہنا دئے چکائیا۔ تیتوں منزل دے کے ساچ، ساچے گھر ٹکائیا۔ کر کے دُھر دا داس، سیوک لئے بنائیا۔ جو تیغ بہادر گیا آکھ، اوسے دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکائیا۔ ار جن کہے جس نے میرے برخلاف لکھی عرضی، کاغذ شاہی قلم بنائیا۔ اوہ وی

اگوئیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دکھائیایا۔ دھرنی کہے اک گوہند دی سی داسی، دساں ناؤنہاں دی کار کمائیایا۔ اُس دی ایہتھے سی اک ماسی، جس نوں ملن چار ویراں آئیایا۔ کدی مل کے کرپا کرے ہاسی، کیتھے راوی کنڈھے ڈیرہ لائیایا۔ ایہہ کڈی اوکھی گھاٹی، وہناں وچ وہائیایا۔ اُس نے کڈھ کے اندروں چائی، دُدھ دہی والی دتی دکھائیایا۔ نی آہ ویکھ میری کچی ماٹی، سوہنا رنگ بدلایایا۔ کی کھیل ویکھیا راتیں، راتیں سُتیاں سویرے اُٹھ کے دینا سمجھائیایا۔ اُس نے کہا جس ویلے ہوئی پرہاتی، امرت ویلا آئیایا۔ میں سُنی اک آوازی، سوہنا راگ سنائیایا۔ کلجگ انتم سب دا لیکھا چُکاوے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنی دیا کمائیایا۔ جو سچھنڈ دا نواسی، نرکار نور رُشنائیا۔ سب نے مٹی اُس دی آکھی، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیایا۔ جے کوئی تیتھوں ہوئی گُستاخی، بُھل لیسی بخشنائیایا۔ اوہ دیونہار معافی، کوٹ جنم دے پاپاں دے مٹائیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی بھو گھلایایا۔ ار جن کہا جس ویلے حکم دتا مینوں شاہی، شہنشاہ سنائیایا۔ اوہ قلم ایہتھوں دا بوٹا سی کاہی، دوات ایسے مٹی نال بنائیایا۔ ایہتھوں دی رہن والی سی چندو دی دانی، جس دا اگا بچھانہ کوئے بتائیایا۔ اودوں ایہتھے وگدی سی دُو گھئی کھاٹی، نو گز دُور وہن وہائیایا۔ ایہتھے ہندی سی ٹھنڈی چھائیں، باغ باغیچہ سوہنا پائیایا۔ سدا ساہ لیندے سی راہی، اپنی خوشی بنائیایا۔ اک دن گھاہ کھوتدے سی گھاہی، رمبا ہتھ وچ اُٹھائیایا۔ اوہناں دے ہتھ وچ آگئی ٹکسال بناؤن والی ڈائی، مہر اکبر والی نظری آئیایا۔ انھاں کوک کے دتی دُہائی، سب نوں دتا سنائیایا۔ کوئی وڈا خزانہ ایہتھے بھائی، لہجو چائیں چائیا۔ ایہہ خبر کسے کلانور سنائی، حکومت کن پچائیایا۔ اوہ سارے بھجے واہو داہی، اہل کار اکتھے ہو کے آئیایا۔ وسدی بستی دتی دُہائی، گھرا کھوج مٹائیایا۔ نو نو ہتھ پُٹ کے دُو گھئی کیتی کھدائی، کھودیاں ہتھ کچھ نہ آئیایا۔ اونے چر نوں اک ایہتھے آگیا چرواہی، جو بھیدیاں بکریاں چار کے جھٹ لنگھائیایا۔ اوہ مسّت کہے تئیں کیوں ہوئے شو دائی، شو دایاں والی کار کمائیایا۔ کیوں میری اتھوں اُجاڑ دتی بھر جائی، جو پنجاں ستاں بالاں دی ماں اکھوائیا۔ اُدھروں روند آگیا نائی، نیر نیناں وچوں وہائیایا۔ کیتھے سٹی میری رضائی تلائی، پونجی ہتھ کوئے نہ آئیایا۔ اونے چر نوں آگیا اک قصائی، چُھریاں بغلاں وچ رکھائیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل بنائیایا۔ تیغ بہادر کہے اک ہور دیواں صلاح، سچ نال سنائیایا۔ جیہہڑا میرا بنیا گواہ، اُس دا ماما ایہتھوں دا قصائیایا۔ جس نے سور دی قسم کھا، دتی اک صفائیایا۔ میں ہس کے کہا واہ واہ، کلمے والیو اپنی جڑ لئی پٹائیایا۔ میرا مالک پاتشاہ، شہنشاہ دا

شاہ آپ ہو جائیاء۔ جس نوں تئیں مٹو خدا، اوہ تہاڈی خدی دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائیا۔ ارجن کہے اک ویکھو کھیل نیاری، نیاں وچ سمجھائیا۔ جیسہڑی میرے درتے پھرے بہاری، اُس دے نو تیلے ایٹھوں دی کاہی نظری آئیا۔ ایس نوں وپنن گیا سی وپنن والا تیجی واری، گٹھ سر اُتے لکھائیا۔ اوہ سدا اپنی لمی رکھداسی ڈھائی انگلاں داہڑی، آگے وال نہ کوئے ودھائیا۔ سدا بھنگ پینداسی گاڑھی، پوستی کہن لوک شودائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائیا۔ اپنا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ راہ وچ بیٹھے دیوے تار، تڑت ہوئے سہائیا۔ لہنا دینا سرب وچار، پورب جھولی پائیا۔ جس دا بھو نہ پائن گر اوتار، پیغمبر سیس نوایا۔ اوہ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی کلا آپ پرگٹائیا۔ سب دا قرضہ دے اُتار، باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچی سرکار، عدالت وچ عدل اپنے ہتھ رکھائیا۔

فرید کہے کیوں جاندا خاموش، لگ لگ پندھ مکائیا۔ کچھ یاد کر لا جس ویلے میرے کولوں پیراں بیٹھاں آ کے مریا خرگوش، بچہ ڈھائی دن دا نظری آئیا۔ میرے اُتے تھم دا لگا دوش، دوشی دتا بنائیا۔ میں اُس ویلے اپنے پیر دا ڈھائی انگلاں کٹ کے پوش، تیری بھیٹ کرائیا۔ بنا تیری کرپا رہے نہ کوئی نردوش، ساچی سیو نہ کوئے کمائیا۔ پر بھوتوں جھٹ کن پھڑ کے ہلونا میٹوں آئی ہوش، ہوس دتی گوائیا۔ کڈھ کے اگتا کوش، بھو دتا گھلائی۔ کر کے مدہوش، مدھر دُھن دتی سنائیا۔ میرے اندر آئی سوچ، سمجھ لئی بدلایا۔ جس نوں یاد کراں روز، روزے بانگاں وچ شُدائیا۔ کی ایہہ اوسے دا چونج، جو اپنی کھیل دکھائیا۔ فرید کہے اُس دن میٹوں لگا اک روگ، دُکھ اندرے اندر بنائیا۔ جہاں چر پر بھو نہ دیوے مَوچ، اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچی سچ نہ سویں خوننت، اپنے انگ لگائیا۔ ایس جیون نالوں چنگی موت، کویں جھلاں جدائیا۔ میں چار لکیر دا بنایا اک چوٹک، چاروں گنٹ دھیان رکھائیا۔ اونے چر نوں نیڑیوں کُتا پیا بھونک، آواز دتی لگائیا۔ میں ہس کے کہا سب کچھ اوسے نوں دتا سونپ، اوسے دی جھولی پائیا۔ جس دی جگ چو کڑی راؤنس، رستے رستیاں وچوں بدلایا۔

مُجبتِ وِجِ کدے نہ کرے ادوت، جھگڑا نہ کوئے رکھایا۔ اوہ مل جائے تے اِکو بہت، بھجن بندگی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اسیں آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ نہ کوئے اٹھایا۔ سچ نہ لگے چوٹ، سوئی سُرَت جگایا۔ ملے نہ ساچی گوت، ورن برن نہ ڈیرہ ڈھایا۔ فرید کہے بن تیری کرپا ہووے نہ کوئے زردوش، دوشیاں ملے سزایا۔ فرید کہے کیوں جاویں چھپ چھپ، چھپین والیا دے سمجھایا۔ ہُن کیہڑا اندھیرا گھپ، پونے تن دا وقت رہیا دکھایا۔ اینویں بھجاں جاویں ٹپ ٹپ، نیویں اکھاں دھیان لگایا۔ انھاں کولوں بچھ، جیسہڑے تیرا راہ تکایا۔ بالو ریت وِج تڑپھدے کڑکدی جیٹھ دی ڈھپ، باغ باغیچہ سو بھا کوئے نہ پانیا۔ میٹ کے ترشنا بھکھ، تیری اوٹ تکایا۔ ذرا نیڑے آ کے ڈھک، اگے قدم اٹھایا۔ کی تینوں نہیں دکھیاں دا دکھ، ایہہ وی دینا سمجھایا۔ لاریاں وِج کریں نہ پُت پُت، پتا بن کے اپنی گود لینا کٹایا۔ فرید کہے او صوفیا توں وی لاگوں اٹھ، اپنی لے انگڑایا۔ بُل مار بہہ نہ گٹھ، سر گوڈیاں وِج دباپا۔ ساڈی دھار نہیں گئی ٹٹ، کس کارن بنے پاندھی راہیا۔ کچھ راہ پھڑ جیہڑی رکھی وِج مُٹھ، انگلیاں وِج دباپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھایا۔ فرید کہے پر بھو چھڈ دے اپنی وادی، وعدہ کر نہ دینا بھلایا۔ بے شک تیری کھیل زرا لی ڈاڈھی، ڈاڈھا ہو کے جگت ستایا۔ اسیں ہُن نہیں سُننی تیری ڈھڈاں والی راگی، ڈھولک والی شنوایا۔ ساڈی اندروں سُرَتی جاگی، ستے لئے اٹھایا۔ فرید کہے ایہہ سارے وڈے بھاگی، بھاگاں والے نظری آئی۔ جنہاں دی بھگتاں وِج آبادی، دُوجے گھر نہ کوئے وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کماپا۔ فرید کہے تن قدم اُتے ویکھ میرا جھنڈا، جھنڈی سب نوں رہیا ہلایا۔ سِکِنل دیوے نال ڈنڈا، ڈنڈاوت رہیا بدلایا۔ جس کارن فرید کہے میں آیا راوی کنڈھا، اپنا پھیرا پانیا۔ ایہہ قول اقرار پر بھو سندا، جس دی سند نہ کسے دکھایا۔ چرن چُمن سُرستی جمنا گوداوری گنگا، نیویں لاگن پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ فرید کہے میرے ایہتھے پُرانے ڈبے، تُوئے بھٹے دتے سُٹایا۔ دُونگھی کھائی وِج دے، پھیر باہر نہ کوئے کڈھایا۔ تن کالے تے تن بگے، تن رنگ برنگ جناپا۔ کچھ پالے چیتھڑ لاپے جھگے، اوہ وی دتے سُٹایا۔ اُدھروں آگتے چار گدھے، اپنا پھیرا پانیا۔ مگر گھمیا پیریں دے، بھجیا چائیں چانپا۔ ایہتھے آ کے کھلو گئے سے، اگے قدم نہ کوئے اٹھایا۔ کہن فرید اتیوں کیتھوں خُدا لہے، سانوں دے سمجھایا۔ فرید کہا صبر کروا جے، تہاڈا لیکھا دیاں سمجھایا۔ جس ویلے اِکو جوت جگے، دُوجا نظر

کوئے نہ آئی۔ کھیل کرے سورا سرگے، اپنا ویس وٹائی۔ تہاڈا لیکھا میٹے سبے، سبناں مانس روپ وٹائی۔ سچ پریم دے دیوے مزے، مزہ اک چکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھائی۔ فرید کہے پر بھو تھوڑی دُور آگے اک چھپڑی، کنڈھی دا کنڈھا نظری آئی۔ اوتھے میری وچھنی تپڑی، آسن لینا جمائی۔ ایہہ میں لیاندی سی کولوں کھتری، ٹکے نو جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر وسائی۔ تپڑی کہے میں ہن نہیں رہیا تپڑ، تپدی دتا ٹھرائی۔ سچ سوامی گیا اڑ، اپنا پنڈھ مکائی۔ ورولا رہیا کوئی نہ جھکھڑ، آندھی سکے نہ کوئے اڈائی۔ جس دا اکو سوہنا اکھر، بھگتاں کرے پڑھائی۔ کوڑ ہٹا کے پھر، سچ کرے صفائی۔ نیز وروں کے اٹھر، امرت میگھ برسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمائی۔ تپڑی کہے میری لمبائی ساڈھے تن ہتھ، فرید موڈھیاں اُتے لکائی۔ دے بہوے تے رات نوں دیوے ٹھپ، اپنے گوڈے کول رکھائی۔ پھیر میرے اُتے رکھ کے ہتھ، تلیاں نال دبائی۔ اک دن میں ہو کے بے بس، بولی دتی لگائی۔ میٹھوں دُور ہو کے وس، کیوں ایویں رہیا ستائی۔ فرید کہا کلمیئے توں وی رام جپ، جو سب دا اک گوسانیا۔ پھیر اُتوں میرے کڈھ کے وٹ، سچ نال ہتھ دتا پھرائی۔ میرے اُتلے روم کٹ، صاف ستھری دتا کرائی۔ میرے اندر خواہش ہوئی جھٹ، آسالی بدلایا۔ برہوں دا وچا پھٹ، اگنی تت گویا۔ میں رو کے کہا فرید ا میٹوں کجھ دس، ست سچ سمجھائی۔ تپڑی کہے جس ویلے اُس میٹوں ویکھیا اپنی نال اکھ، اکھ نال ملایا۔ میں ککھوں ہو گئی لکھ، میری قیمت کوئے نہ پائی۔ میں باہوں پھڑ لیا جھٹ، فرید دا ہتھ اپنے سینے اُتے لکائی۔ اُس نے کہا توں سوہنگ ڈھولا رٹ، ایہہ بھگتاں دی بانی دُھر دی چلی آئی۔ جس ویلے آوے صاحب سلطانا بن کے جٹ، سدھا سادہ بھیکھ بنایا۔ سب دا لہنا دیوے ٹھپ، آگے چلے نہ کوئے چترائی۔ تپڑی کہا کی ایہہ پک، ایسے طرح کھیل کھلایا۔ فرید کہا جو کہا سو سچ، ست سچ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائی۔ تپڑی کہے میرا تانا پیٹا، دوہری دھار نظری آئی۔ فرید ہن اوتاراں پیغمبراں گروآں کول ٹھیکا، دُنیا حصیاں وچ وٹائی۔ پھیر کپڑا بنے نیتا، جو ٹھم سچ پرگٹائی۔ فرید کہے میٹوں آگیا چیتا، چیتا وئی دیاں سنائی۔ جس گوہند نے اُتے آ کے بال چاڑھنے بھیدا، سولاں ستھر سچ ہنڈھائی۔ اُس نے پُرکھ اکال دا پھیر بنا بیٹا، جوتی دھار شبد روپ بدلایا۔ اوہ سب دارکھے چیتا، بھل وچ بھل نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جامہ دھرے ویسا، ویکھے تھاؤں تھانیا۔ تپڑی

کہا کی میرا وی ہووے وچ حصہ، پڑدا دینا اٹھایا۔ فرید کہا اوہ سب دا سانجھا پتا، لیکھا سب دا دے مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ فرید کہے پر بھو میں بوٹا لایا اک کھجور، اپنی ہتھیں سیو کمایا۔ ایتھوں ٹٹھے قدم تیراں دُور، نشانی اُچی جگہ نظری آئی۔ اُس نال میں قول کیتا ضرور، اقرار اک بنایا۔ نگاہ مار کے ویکھیا دُور، دُور ڈراڈا تیرا نور سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھایا۔ کھجور دا بوٹا کہے میرے پھل نوں کھندے کھجی، کھا کھا خوشی بنایا۔ پر بھو کس بدھ آویں کی کریں اچ بچی، بھو دینا گھلایا۔ تیرا نور الہی ربی، عالمین تیری وڈیایا۔ کس بدھ لہنا چکاوں سبی، سبناں ہو سہایا۔ پُرکھ اکال کہے جس ویلے دُنیا پاپاں نال جائے دبی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ قایم رہے کوئی نہ گدی، گداگر ہووے لوکایا۔ زرگن دھار آوے بھجی، بھجے واہو داہیا۔ ہووے ویہویں صدی، سدا دے سنایا۔ ویکھو پُرکھ اکال آوے کدی کدی، قدیم دے وچھڑے جوڑ جڑایا۔ جھگڑا رہے نہ سدی ودی، وادھا اپنے نال پوایا۔ لیکھے لاوے مچھی ڈڈی، ڈنڈوت اکو اک سکھایا۔ جس بالمیک دی پھٹڑ کیتی اڈی، نکھی دھار دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھایا۔ فرید کہے اوہ ویکھ مندر والا باغیچہ، گھنا نظری آئی۔ جس وچ خالی دے پیپا، پیپا بھگت دے گواہیا۔ جھگڑا پیپا ستاں دیپاں، دیپ جوت نہ کوئے رُشٹایا۔ جگت رس ہو یا پھیکا، امرت جام نہ کوئے پلایا۔ کچھ لیکھا دسیا رام نے سینا، سینا تائیں سنایا۔ کچھ اشارہ کرشن نے ارجن نوں کیتا تیرھواں دھیائے وچ گیتا، گیان نال جنایا۔ جو مالک اک انڈیٹھا، لیکھا سب دا پھول پھولایا۔ دُھر درگاہی پیتا، پتہر میثور آپ ہو جائیا۔ جس دے چھتر جھلے سپسا، زرگن نور جوت رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا آپ چکایا۔ فرید کہے پچھلی ساری ویکھ لافر، دسن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کوڑی کریا میٹ دے درد، دکھیاں دکھ گواہیا۔ تیری مہر سدا اسپرج، اچرج لیل دینی دکھایا۔ جو دھے سور پیر مردانے مرد، مدد تیری منگ منگایا۔ اکو وار کراں عرض، بیتی دتی سنایا۔ صاحب تیرا کچھ نہ ہووے حرج، حرجا نے سب دے پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلنک زرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھو ابھیدا آپ جنایا۔

فرید کہے پر بھ آگے جا اٹھ، پچھلے ساتھی راہ تکائیا۔ جن بھگتاں ریتے دی بھرنی اک اک مُٹھ، گھٹ کے لینی دبائیا۔ آگے جانا چُپ، رسنا بول نہ کوئے سنائیا۔ اُس توں لینا پچھ، جو نیتز نیناں نیر وہائیا۔ وچھوڑے وچ گیا سُنک، ہڈ ماس ناڑی لیا جلائیآ۔ مُجبت وچ میٹ ڈکھ، ڈکھیاں درد مٹائیا۔ بن تیری کرپا ملے کوئی نہ سُکھ، سا تک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ ریت کہے میری مُٹھی لینی بھر، خالی رہن کوئے نہ پائیا۔ پچھلا پورا ہووے ور، جو رام پیتا گیا سمجھائیا۔ اُس دا لنگھنا در، جو دروازہ رہیا گھلائیآ۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا رہیا پڑھ، سوہنا راگ الائیا۔ --- ایہہ راوی دا پار کنارہ، پچھلا وہن سوہنا پائیا۔ اگلا لیکھا بنیا پھیر دوبارہ، پچھلا نشان مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ ایہہ ریت دی مُٹھی پُرانی، پُران سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس ویلے گر ار جن کھن لگا سی بانی، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ اُس ویلے جھلک ہوئی نورانی، نور جوت رُشنائیا۔ کھیل ویکھیا اسمانی، وٹی سچ ودھائیا۔ وہن ویکھیا پانی، امرت دھار پرگٹائیا۔ سُنیا ڈھر فرمائی، سری بھگوان دتا سنائیا۔ ار جن تیتوں دینی پئے قربانی، کرم کانڈ نہ کوئے دکھائیا۔ اک ریت دی مُٹھی تیری نشانی، جو نشانہ تیتوں لئے بنائیا۔ سنگر سب دا جان جانی، بھيو ابھید آپ گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا لاہیا۔ حکمے اندر کھولیا بھیت، پُرکھ اکال گر ار جن دتا سمجھائیا۔ پہلوں مُٹھی بھر کے ریت، اپنے اُتے لینی سٹائیا۔ پھر سوہنی بنا کے سچ، آسن لینا جمائیا۔ پھر قلم چلے تیز، بھجے واہو داہیا۔ کول ننگی وکھا کے تیغ، پڑدا دتا چکائیا۔ جس ویلے تیغ بہادر دتا بھج، کٹار او سے دے حصے آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل ورتائیا۔ ریت کہے میں پریم وچ رتی، گر کھو تھلے دیو لکائیا۔ میرا سانجھا حصہ تے سانجھی پتی، گر ار جن دتی بنائیا۔ جے میں سپس دے وچ نہ پیندی تتی، تیاں نوں نہ دیندی جلائیآ۔ میٹوں پھر کسے نہیں سی کہنا سچی، میں سچی پر بھ دے بھانے وچ سمائیا۔ ریت کہے اُس ویلے سارے میٹ گئے اٹھی، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ میں بنی رہی پئی، ار جن دے سپس اُتے پئے کے پیراں تائیں اپنی دھار بنائیا۔ ایہہ نظارہ میرے بنا ہو رکسے ویکھیا نہیں اٹھی، آخر تک ار جن دا درشن پائیا۔ انت ویلے مار کے جفی، نال چنبرہ کے دتی دہائیا۔ سوہنی ست سروپ نال پھبی، زخماں اُتے اپنا آپ دتا لکائیا۔ میٹوں نظارہ آیا نور ربی، ست جوت ہوئی رُشنائیا۔ میں پھر آگے ہو کے بھجی، پلو گل وچ پائیا۔ کچھ میٹوں بھیت دسیں، دہ دشا اٹھ اٹھائیا۔ گرو

ارجن کہا اوریتے جس ویلے پر بھ نوں بھگتاں نے بدھانال رسی، ہتھکڑی ہتھاں نوں لگایا۔ اوس ویلے اوسنے ساری تارنی ڈڈی مچھی، جو راوی کنڈھے ڈیرہ لایا۔ جیسہڑی کہانی رام نے کیتی پنچیمی، اُس دا بدلہ دینا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر وسایا۔ ریت کہے ایہتھے ساری وسدی بستی، بنا دھڑ توں نظری آئی۔ جتھے آوے پریتم عرشی، فرش سو بھاپایا۔ ساریاں دی خوشیاں والی برسی، ساچا سگن منایا۔ جنہاں دا مالک اکو ندھیرتی، نر نرائن وڈی وڈیایا۔ اوہ سب دی میٹن آیا سردی، دردیاں درد گوانیا۔ پھیر نگاہ رکھائے دشا چڑھدی، اپنی اکھ اٹھایا۔ دُنیا دی بازی لگے سیس دھڑ دی، دھڑیاں وچ دُہایا۔ گرگھ آسا رہے نہ سڑدی، اگنی اگ بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈا اک وکھایا۔ ایہتھے ہار شنگار کیتا سی سُندری، سوہنا روپ بنایا۔ زبانوں ہو کے گنگلی، اکھ اشارے نال سمجھایا۔ میں کتھے لبھاں جنگلیں، جوہاں کھوج کھوجایا۔ جے عرضوئی میری من لئی، منسا پور کرائیا۔ میں جیواں تے جیواں اوسے چن لئی، جو دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ کچھ دست لے کے آوے میرے کن لئی، سبھے دے پھڑایا۔ میں آس نہیں رکھدی کوئی دھن لئی، دھرم دا راہ اک تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ وکھایا۔ سُندری کہے میں جو بن ونئی، وطن اپنا آئی تجایا۔ اکو در دی بن کے منگتی، جھولی رہی وکھایا۔ پچھے چار جگ رہی سنگدی، نیز اکھ شرما یا۔ جس ویلے بھگتاں دھار ویکھی چولی رنگدی، مل کے رنگے ماہیا۔ میرے اندر خوشی آئی انند دی، انند وچ سنا یا۔ پچھلی پچھے ہنڈھ گئی، ہندی رہی جدایا۔ ہن پرگٹ ہو یا پریم پریتی گنڈھ لئی، گنڈھ اپنے نال رکھایا۔ میں ویس نہیں کیتا بھیکھ پکھنڈ لئی، کنت اکو اک منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے رنگ رنگایا۔ سُندری کہے او انگ ہری انگ لری انگ سُندری ینمہ بالا، گو بند گیا لکھایا۔ او انگ سوہنگ پُرکھ اکالا، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ نور جوالی شبد رکھوالا، چاروں گنٹ سہایا۔ سچ مُجبت دُھر دی مالا، من کا منکا دے بھوایا۔ ساچا مارگ اک سکھالا، سبھے دیواں جنایا۔ گر ارجن پر بھ تیرا دے کے گیا احوالا، نام سندیشے وچ سنا یا۔ کرشن دس کے گیا گوالا، کاہن کاہنا راہ نکایا۔ رام نے رام دسیا مہربانا، مہر نظر اٹھایا۔ ا ^{شنبھ} اشارہ کیتا جوت جوالا، دُرگا سنگھ سوار سرنایا۔ کرے کھیل پر بھ نرالا، نر اکار پھیرا پائیا۔ جتھے مندر مسجد شودوالا مٹھ نہیں کوئی گرو دوارا، پنڈ گراں نگر کھیڑا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل ورتایا۔ راوی کہے میں

روواں کہ ہنساں، سخیو میتوں دیو سمجھائی۔ میریاں بدل گئیاں اکھاں، اکھیاں والیو اکھ رہی نہ رانی۔ کیہری کوٹے نٹھاں، بھجھاں واہو داہیا۔ دوہتھڑ مار کے اُپر پٹاں، بہڑی بہڑی سٹائی۔ سر اوس دے چرناں سٹاں، جو سٹیاں رہیا اٹھائی۔ جو لنگھ کے آیا ونگیاں ٹیڈھیاں وٹاں، پندھ مذہباں والا مُکائی۔ اپنی کتھا کہانی اوس نوں دساں، اُسنت دیاں سٹائی۔ جے توں صاحب سنگر سچا، سچ دے سرنایا۔ جن بھگت تیرا بچہ، گرگھاں لے ترانیا۔ راوی کہے جن بھگتو میرا کنارہ کچا، ڈھاہ ڈھاہ اپنا رُخ لئے بدلایا۔ میرے پر بھ دا سُن لو پیہ، جو پتن آیاں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک چڑھایا۔ راوی کہے نہ ہسنا نہ رونا، نیناں نیر نہ کوئے وہایا۔ نہ جاگنا نہ سونا، غفلت وچ نہ وقت گوایا۔ اکو پر بھ دا درشن پاؤنا، دوجی آس نہ کوئے تکایا۔ جس نے مُردیاں پھیر جو اونا، جیون جوت کرے رُشٹایا۔ در اوسے سیس نو اونا، جتھے ملے سچی سرنایا۔ اگلا کھیل کی ورتاؤنا، محکم دیوے ڈھر درگاہیا۔ راوی تیرا آر پار کنڈھانتر نیناں نیر سرب وھاؤنا، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ کج کوئی دو چار دن دا پراہنا، پار برہم پر بھ لیکھا دئے مُکائی۔ گڑھ ہنکاری بُرج ڈھاہنا، ڈھاہ ڈھاہ خاک کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک رنگایا۔

فقیر کہے فاقہ کشی دی فقیری، فکر دتا گوایا۔ شرع دی زنجیری، شرع نال بندھایا۔ جگت دی دلگیری، جگت وچ سمایا۔ مُرشداں دی پیری، پیراں دی وڈیائی۔ سارے کوکن وقت آیا آخیری، آخر اک سٹائی۔ راوی کہے سب دی بدل جاوے تقدیری، تدبیر اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ راوی کہے وے روداس، ویرا تیتوں دیاں سٹائی۔ میں وی اوس دی اک شاخ، بھجھاں واہو داہیا۔ ملن دی رکھی آس، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ ارجن دس کے گیا خاص، صفتاں وچ صلاحیا۔ نرگن نور کرے پرکاش، جوتی جاتا پھیرا پانیا۔ تیرے چل کے آوے گھاٹ، گھاٹا پور کرائیا۔ راوی کہے آہ میری اوس ویلے دی آخیری واٹ، جس کنڈھے اُتے بہہ کے سٹھرے ڈنڈے گئے وجانیا۔ جلدھار ماردا ٹھاٹھ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ اک دن ڈھائی منٹ نانک نے مردانے کولوں وجائی سی رباب، آسن ایسے جگہ لائی۔ اوسے ویلے آیا ڈھر جواب، شبد دتا سٹائی۔ جس ویلے دین دنی دا بدلنا راج،

کھج کر یا کوڑ مٹائیا۔ بھگتاں دا چلاؤنا جہاز، گرگھاں سنگ بنائیا۔ نواں وکھا سماج، سرشٹی دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ راوی کہے میری نمستے، نمسکار سرنائیا۔ پر بھو تیرے بھگت رہن وسدے، جنہاں میٹوں درشن دتا کرائیا۔ ایہہ مالک بنے حق دے، سچ وچ سمائیا۔ پیٹڈا کردیاں کدے نہ تھکدے، بھججن واہو داہیا۔ اچ فیصلے کر دے پچھلے کرماں دے فک دے، لیکھا اور نہ کوئے جنائیا۔ ایہہ متوالے ہون تیری پریم پیار دی رت دے، رتن امولک لئے بنائیا۔ میں ٹھیک دیکھیا ایہہ اوہو سوہنگ ڈھولا جیدے، جو ارجن میرے وچ وڑ کے گیا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ بھنڈارے دے ست دے، ست ست ست اک ورتائیا۔

۱۲۵. راوی کہے میرے وچ آوندیاں ویکھو کانگاں، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ جن بھگتو سنگر دے سرتے پنچے رکھ دیو ڈانگاں، ہوئی ہوئی ٹھکرائیا۔ جگ پیتے تیریاں رکھدیاں تانگھاں، اگھاں راہ تکائیا۔ مسجد منارے دتیاں بانگاں، ممبراں اُتے ڈہائیا۔ توں کیہڑے راہے جاندا، اپنا رستہ دینا سمجھائیا۔ کیہڑا ڈھولا گاندا، راگ کی الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ پُرکھ اکال کہے کیوں وچن سر وچ سوٹے، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ اک دن سیتا اپنے لال کیتے پنچے پوٹے، پنچ پنجاں نال چھہائیا۔ پھیر چڑھ کے اُتے کوٹھے، رام داراہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل بنائیا۔ سیتا کہے رام ڈہائی، رام رام سنائیا۔ رام کہے میرا لشکر شاہی، ہونی انت جدائیا۔ بھرت شترگن تیری لڑائی، پریم وچ پرگٹائیا۔ جس نے راج گدی دتی تجائی، بناں دا راہ تکائیا۔ اُس نے کرنی ہور لڑائی، راون گڑھ تڑائیا۔ تہانوں ملے نہ کوئے سزائی، رام دے سیس اُتے ڈنڈے دیو چھہائیا۔ رون نیناں نیر وہائی، رو کے رہے گر لائیا۔ توں رام وڈا بھائی، رگھپت اکھوائیا۔ کس بدھ دیدیئے سزائی، سزا جگت والی بھگتائیا۔ رام نے کہا ایہہ بھگتاں دی وڈیائی، جو حکم من کے سیس نوائیا۔ جس ویلے پاربرہم پتر میثور کھج کوڑی بدلے شاہی، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ اوس ویلے ایہہ لیکھا دے چکائی، میرا کیتا قول پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا رہیا مکائی، چار جگ دا بھل کوئے نہ جائیا۔

★ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت ضلع گرداسپور ★

راوی کہے میں سر تے لئی چٹی چنی، گھنمر خوشیاں نال پائیا۔ چار جگ دی پچھلی آسا سب دی پٹی، منسا ترپت کرائیا۔ ناتا کوڑا ویکھیا دین دُنی، دیاوان دے وڈیائیا۔ مالک خالق پرتپالک اکو گنی، گہر گمبھیر اکھوئیا۔ جس دی شبد آواز سنی، سرو تے ہو کے دھیان لگائیا۔ انت میل دُھلی، پتت پُنیت وکھائیا۔ میری خوشی آگئی اُتے بلیں، مسکراہٹ وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ راوی کہے میرے سوہنے جٹے بستر، بھوشن نظری آئیا۔ نینیں تگے اگے شستر، استراں نال وڈیائیا۔ لیکھا یاد آیا دسر تھ، رام راما گیا جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا عیش و عشرت، جگت وکار وچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ وکھائیا۔ راوی کہے میرا سوہنا روپ نرالا، پریم لہر ٹکرائیا۔ پر بھ ملیا پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دیا کمائیا۔ میرا تٹا کوڑ جنجالا، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ وقت ویکھیا حالا، بے حالاں لئے اُٹھائیا۔ کوڑی کرپا کٹا رہے نہ کالا، امرت میگھ اک برسائیا۔ سب دا پورا کر سوالا، آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دی بدل کے چالا، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ سنت سہیلا ویکھ کے بالا، گرگھ اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ راوی کہے میں ویکھی سچ پریت، پریتم اکو اک کمائیا۔ دُھر دا سانجھا میت، ہر گھٹ سو بھا پائیا۔ کلجگ اندر سنجگ ریت، ریتوان اپنی آپ وکھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، سوہنگ شبد کرے شنوائیا۔ نرگن ہو کے وسے چیت، من چنچل ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ نام بھنڈارا کر بخشیش، رحمت آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے سو بھا پائیا۔ راوی کہے میں ویکھیا عجب رواج، سوہنی بنت بنائیا۔ سب دے پورے کر کے کاج، لیکھا مول چکائیا۔ سپس جگدیش رکھ کے تاج، تاجاں والیاں دے کھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بیڑا ڈبے جہاز، شوہ دریا رُٹھائیا۔ جن بھگتاں کرے آباد، اُجڑے کھڑے آپ وسائیا۔ سنت سہیلے ویکھے سادھ، جنہاں سادھنا اک سمجھائیا۔ جگت ترشنا میٹ کے آگ، اگنی اگت گوائیا۔ ہنس بنائے کاگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ دیکھ جوت جگا چراغ، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ ساچا دیوے اگم سواد، بن رسنا

رس چکھایا۔ راوی کہے میری اوس نوں آداب، سر چرناں اُتے ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دُرمت میل سب دی دھوے داغ، دغیداری دا پینڈا دے مُکایا۔

★ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت ضلع گرداسپُر ★

کَلج کہے آو دوپر تریتا سَتجگ، سَت وایو تہانوں دیاں دکھایا۔ ہُن میری وی اودھ رہی پگ، ویلا انت سَنایا۔ چار کُنٹ اندھیرا گھپ، میری سیوا بے پرواہیا۔ ناتا جڑیا رہن نہیں دتا پتا پت، سَجن میت کرن لڑایا۔ ساچا نام گیا چھپ، اُگھن آتھن نظر کوائے نہ آئی۔ میں پر بھو دا لاڈلا سَت، جگ ساچی سیو کمایا۔ تہاڈے سامنے اک بچن لواں پُچھ، پر بھ اگے سیس نوایا۔ صاحب سَتگر، تے جگ میرے نال کردے دُکھ، ویری رُپ بنایا۔ پُرکھ اکال کہے، کیوں، دس میرے پت، پچیا بھو کھلایا۔ پر بھو ایہہ کہندے اگے گر اوتار پیغمبر بن دا رہیا منکھ، ت وجود ہنڈھایا۔ ہُن نرگن دھاروں آیا اٹھ، نرگن نور کرے رُشایا۔ جن بھگتاں رہیا سٹھ، مہر نظر ٹکایا۔ پڑدا اوہلا رہیا نہ لگ، مکھ نقاب نہ کوائے ٹکایا۔ کچھ لہنا راوی دی گٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دے وڈیایا۔ کَلج کہے تے جگ بڑے حاوی، ہمت والے نظری آئی۔ ہُن میرے پر بھ دی ویکھو بھادی، بھانا کی ورتایا۔ چرن پُجھاؤنا کنڈھے راوی، راون دوئی دے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر سَت دھرم دی کر کے گئے لاوی، حصہ اپنا آپ اٹھایا۔ بھوکھتاں نال وارتا تھوڑی گاوی، گا گا گئے جنایا۔ جس ویلے سر شئی ہوئی نتھاویں، گرُو گریو نہ کوائے سہایا۔ بل رہے نہ بھجباں باہویں، ساچا میل نہ کوائے ملایا۔ کوڑی کریا تپے آوی، اگنی اگت جلائی۔ کَلج کہے گر اوتار پیغمبر اں سب نے آکھیا پر بھ اوس ویلے آویں، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ دیناں مذہباں تکرُی کریں ساویں، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو چُکایا۔ کَلج کہے ویکھو ساچ کنارہ، تٹ اک دکھایا۔ جتھے پر تھو بن کے سیوادارا، سیوا اپنی گیا کمایا۔ دھنتر پھریا وچ اُجاڑا، جڑی بوٹی کھوج کھوجایا۔ نر سنگھ ایٹھے کر کے گیا اشارہ، پر ہلاڈ پڑدا لاہیا۔ دھرو نوں دکھایا دھرم دوارا، بن اکھاں اٹھ کھلایا۔

کبیر دتا سچ اشارہ، گنگا دھار ڈہانیا۔ سدھنے رو کے زارو زارا، اُنگی اپنی دتی اُٹھانیا۔ ایہہ کھیل اگم اپارا، جیدو وڈیانیا۔ دیوت سُر کسرن نمسکارا، مَن جن سیس جھکانیا۔ برہما چار دن کر کے گیا گزارا، ایسے کنڈھے آسن لائیا۔ شکر پاربتی دا دھرم لگا اکھاڑا، نو دن پُٹھی پیریں ناچ نچانیا۔ کچھی لال رنگ چاڑھ کے گاڑھا، وشنو چرناں سیو کمائیا۔ پروردگار لما کر کے داڑھا، زرگن پھیرا گیا پانیا۔ اندر دا سُننے والا اکھاڑا، اچھراں ناچ نچانیا۔ بل دا سردی والا جاڑا، اگنی تت گوانیا۔ آوی چاڑھن والا گھمیارا، پرہلا دے سے دا جس دی ایٹھے جنمی مانیا۔ گوہند دا تکھا کھاڑا، مُٹھ ایسے لکڑی نال چُھانیا۔ کلج کہے ویکھو میرے یارا، دواپر تریتا سنجگ دیاں سنانیا۔ پُرکھ اکال کرے کھیل نیارا، نیاں کار اپنا پھیرا پانیا۔ جس کارن چلیا پھیر دوبارہ، دُبدھا دے مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دا بن سہارا، سہانک اکو اک اکھوانیا۔

★ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ راوی کنارے ضلع گرداسپور ★

فرید دے کول آگئی اک گھگی، گھوں گھوں کر کے رہی سنانیا۔ نیتز چھبر رو پئی بھبھیں، اٹھیاں جل وہانیا۔ میری نگی جہی بدھی، سکاں نہ کچھ سمجھانیا۔ میٹوں پر بھ ملیا نہیں چوہ جگلیں، جگ چو کڑی دھیان لگائیا۔ میں چل کے لتوں ہو گئی دُڈی، بلہین اکھوانیا۔ لک توں ہو گئی کبی، سدھا انگ نہ کوئے کرائیا۔ میٹوں رمز دسی کسے نہیں کجھی، صفتاں سُن سُن جھٹ لنگھانیا۔ میری پار دریا توں جھگی، بڑی اوکھی ایٹھے چل کے آئیا۔ ویکھیں کوئی کھیل نہ دسیں دوجی، اکو نال لینا ملانیا۔ جس دے پریم اندر رُجھی، اٹھے پہر گانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دکھانیا۔ گھگی کہے دے فریدا فقر، فاتے والیا دینا سمجھانیا۔ تیرے درتے گئی اپڑ، اپنا پنڈھ مُکانیا۔ تیرا وچھیا ویکھیا تیرے دھرتی اُتے سو بھانیا۔ جل پیتا تھوڑا وچوں چھپڑ، اپنی ترکھا بھجھانیا۔ میری سدھی لگا دے ٹکر، پر بھ دے نال ملانیا۔ فرید کہا میرا وی کھٹاں والا چھپر، محل اٹل نہ کوئے سہانیا۔ اچے کلج جھلنا اندھیری جھکھڑ، چاروں کُنٹ ڈہانیا۔ بھیناں بھانیاں نہیں بنھنا رکھڑ، جگت وبار دینا تجانیا۔ سرشی اُتے کوڑا چلنا چکر، چار کُنٹ بھوانیا۔ دین دُنی نے کرنا مکر، فریاں وچ فریب کمائیا۔ کسے

شرینی نہیں وڈنی شکر، مٹھارس نہ کوئے چکھایا۔ پریم داکھے کوئی نہ پتر، پاتی گھر نہ کوئے پچایا۔ اوس ویلے زرگن دھاروں آوے اتر، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ بھگت سہیلے لبھ کے پتر، پتا پوت جوڑ جڑایا۔ آوے راوی دے کنڈھے اوسے مکر، جس دا نقطہ نہ کوئے جنایا۔ کیتا کول نہ جاوے مکر، جگ چوکڑی ہوئے سہایا۔ پھر دوویں مل کے کریئے شکر، سیس جگدیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ گھگی کہے میں لنگری لوہی، بلہین اکھوایا۔ اونے چر نوں گوالن آگئی رستہ بھولی، مٹکا دودھ سیس رکھایا۔ اونے چر نوں وپچن والا آگیا مولی، نمک اپنے ہتھ ٹکایا۔ اونے چر نوں شکر آگیا موڈھے اُتے رکھ ترسولی، الھ الھ نعرہ لایا۔ اونے چر نوں ہوانے اڈا دتی دھولی، گھٹا مٹی چھار دتی بنایا۔ اونے چر نوں ملزم آگیا جس نوں چاڑھنا سی سولی، سزا جگت والی بھگتایا۔ اونے چر نوں گج آگیا جو مستی وچ رہیا جھولی، اپنا سُنڈ ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسایا۔ گھگی کہے میں ڈڈی لنگی بلہین، جو بن رہیا نہ رایا۔ میں پچھلے ویکھے جگ تین، جگ جگ جہاں وچ بھوایا۔ میٹوں رام نے دتا یقین، کرشن بھروسہ گیا بنایا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد کیتی تلقین، کلیاں وچ شنوایا۔ صوفیاں کہا عالمین، اللہ ہو اکبر نعرہ لایا۔ میں جو ویکھیا سو کر دا گیا تقسیم، سانجھا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میری آسا پرانی قدیم، پچھلی دیاں درٹایا۔ میں جد بناں تے بناں مدین، زر روپ نہ کوئے وکھایا۔ اکو آس پر بھ دے رہاں ادھین، سد سد سیو کمایا۔ مُجبت وچ لین، دوجا کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ فریدا توں دس توں پکا کہ حکیم نیم، خطرہ جان نہ کوئے وکھایا۔ فرید کہا اوہ مالک رحم رحیم، رحمت وچ وڈیایا۔ نیز اندھ نہ ہوئے نابین، ہر گھٹ اندر ویکھ وکھایا۔ تیرا پریم پرے جل میں، ریتی بھگت والی نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ وکھایا۔ گھگی کہے میرا نہ گھر نہ گھونسلا، آلنا نظر کوئے نہ آیا۔ اکو پر بھو ملن دا حوصلہ، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ جنم مرن دا نہیں کوئی توکھلا، بھے وچ نہ کوئے ڈرایا۔ فرید کہا ہن آگوں زبان روک لا، کچھ کہن کہن نہ پانیا۔ اک وار تھوڑا سوچ لا، سمجھ سمجھ وچوں پر گٹایا۔ اپنے آپ دا وزن جوکھ لا، کی بھگتی سیو کمایا۔ گھگی کہے میرا تن وجود کھوکھلا، نامہین نہ کوئے وڈیایا۔ جو کچھ لہے اوہو کھان نوں بوچ لاں، چنچیس چگ چگ اپنا جھٹ لنگھایا۔ ایہو آسا پر بھو جنم مرن دا روگ لا، کیوں چوراسی وچ بھوایا۔ سچ پریتی دس راہ، رہر اک اکھوایا۔ فرید کہا اوہ اکو اک خدا، زرگن نور ڈگمگایا۔ کلجک اتم

جاوے آ، عالم دیکھے خلق خُدا ئیآ۔ تیتوں وچھڑی نوں لئے ملا، میل ملاواں اپنے نال رکھائیآ۔ میں وی آواں او سے تھوں، دوہاں مل کے وجے ودھائیآ۔ پچھلا دسے نہ کوئے نشان، ہر گھٹ جانی پھول پھولائیآ۔ ساڈا دوہاں دا اک گواہ، جس دی گواہی نہ کوئے بدلائیآ۔ فرید کہا گھگئے دوویں مل کے کرئے دُعا، واسطہ اِکو اگے پائیآ۔ جیہڑا چلائے اپنی رضا، رازق رحیم اکھوائیآ۔ اوہ ملے محبوب خُدا، خود مالک دُھر درگاہیآ۔ دوہاں نے اِکٹھا سپس دتا جھکا، پر بھ تیری سرن سرنائیآ۔ ساڈا آپے لیکھا دین مکا، سب کچھ تیری جھولی پائیآ۔ ایسے کارن گیا آ، ملاحاں دا ملاح پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں رہیا ترا، تارنہار اک اکھوائیآ۔

★ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اُجاگر سنگھ دے گرہ راج پُر چیسے ضلع گرداسپُر ★

۱۲۵۵

راوی کہے تریتے دی گل، سچی دیاں سنائیآ۔ ایہتھے وڈا ہندا سی جھل، بوٹے کنڈیاں والے سمجھائیآ۔ اک ویراگیاں دا دل، نو تیراں گنت گنائیآ۔ سدھ آسن بیٹھے مل، مائی پوچ پُچائیآ۔ پوتر لے کے جل، کنبھ وچ رکھائیآ۔ پاہن پا کے گل، ٹھا کر چم کے خوشی بنائیآ۔ ریت دا دیکھ کے تھل، خاک سپس وچ سٹائیآ۔ پریتی وچ رل، دھیان پر بھ دے ول اُکائیآ۔ مرگ وچھا کے کھل، بہہ کے سو بھ پائیآ۔ کول ڈونگھی وہن ڈل، ست ہتھ ناپ منائیآ۔ اگے مٹی والی ٹھل، وہندا وہن دے اُکائیآ۔ اُپر سنیا سی بیٹھا سنگھاسن مل، اِکو شکر راگ الا ئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار چلائیآ۔ راوی کہے بہنہاری ہندے سی درخت، ٹھنیاں پتیاں نال لہرائیآ۔ اک دن تن دا سی وقت، دوس اپنا جو بن رہیا دکھائیآ۔ رام دا آگیا بھگت، مستانی برتی وچ شودائیآ۔ رکھ کے بہہ گیا ورت، ان دانہ نہ گھ جھہائیآ۔ پر بھ نال لا کے شرط، سواسیاں وچ سنائیآ۔ جہاں چر نہ دیویں درس، اپنا آپ پر گٹائیآ۔ میری بھجے مول نہ حرص، ہوس نہ کوئے گوائیآ۔ مہربان کیتا ترس، ترے گن اتیتے دتا سنائیآ۔ جس ویلے نرگن دھار آواں اُتے فرش، جوتی جامہ ویس وٹائیآ۔ اک دن سُننے وچ ایہہ کھیل دیکھیا بھرت، کیکئی بیٹا اکھ گھائیآ۔ سر شئی ہندی دسی غرق، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ جھگڑا پیا نار مرد، گھر گھر ہوئے لڑائیآ۔ دکھیاں کوئی نہ

۱۲۵۵

ونڈے درد، دیناں انا تھاں نہ کوئے سہائیا۔ بھرت نے رو کے کیتی عرض، رام تیرا نام دُہائیا۔ شبد اگئی آئی گرج، بول کے دتا سُنائیا۔ ایہہ کھیل ہونا
 اسپرج، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ جس ویلے آیا جو دھا سوربیر مردانہ مرد، پاربرہم پتیر میثور اپنا ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں سدھی کرے نزد، دین دُنی دا
 پاسا دئے اُٹائیا۔ شرع قصائی رہے نہ کرد، قاتل مقتول کرے صفائیا۔ پچھلی پھول کے ویکھے فرد، فیصلہ حقوق سُنائیا۔ سدھا چل کے آوے ندھڑک، اپنا
 پندھ مُکائیا۔ راہ کھہڑا کوئی نہیں ہونی سڑک، پگڈنڈی بھجے واہو داہیا۔ نور نورانی ہووے منک، جو بن جوانی ویس وٹائیا۔ راہ وچ نہ جاوے اٹک، اٹکاں
 پچھلیاں دئے کڈھائیا۔ نال ہر سنگت ہووے کٹک، دل لشکر شاہی نظری آئیا۔ جس دا حکم ہووے سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بھرت ویکھیا اُپر عرش،
 اکھاں اٹھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دئے وڈیائیا۔ بھرت دے اندر آئی خوشی، بیٹھا دھیان لگائیا۔ اودھروں آگیا اک
 جوشی، جوتش نال سمجھائیا۔ اُس دے نال سی اوہدی دوہتی، بالی نڈھی سوہا پائیا۔ اوہدے اندر جگے جوتی، نور نور رُشنائیا۔ اوس ہتھ وچ پھڑکے سوٹی، اشارہ
 اگے دتا کرائیا۔ جس ویلے ست دی رہی کوئی نہ روزی، نام بھنڈارا نہ کوئے ورتائیا۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ جوگی، جوگیشر ست نہ کوئے سمائیا۔ وویک دا رہیا
 کوئی نہ بودھی، من ممتا ہوئے ہلکائیا۔ سرشتی انتر ہووے روگی، ہوئے روگ نہ کوئے چکائیا۔ واسنا کسے جاوے نہ سودھی، سُدھ روپ نہ کوئے پرگٹائیا۔
 جھگڑا پئے جائے جنجُو بودی، مچھ داہڑی نال دُہائیا۔ اُس ویلے کھیل ہونی اک چھٹی پوہ دی، بالی نڈھی دتا سُنائیا۔ پرکاش ہونا سچ لو دی، لو آں پُریاں کرے
 رُشنائیا۔ کھیل چلنی اک نر موہ دی، جو مہر مُجّت وچ سمائیا۔ دھار ویکھنی اک گروہ دی، جو بھگتاں نال وڈیائیا۔ ایہہ واٹ لمی ہونی ساڈھے تن کوہ دی، اوگرے
 توں میاں دتا مٹائیا۔ آواز آئی ہو ہو دی، ہوکا دتا سُنائیا۔ اگے دھار اُدھے کوہ دی، جتھے جوگ جُگیشر سوہا پائیا۔ اوتھے کھیل ہونی لٹ کھوہ دی، خالی ہتھ
 دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بندھن پائیا۔ راوی کہے میں اک ویراں روئی، چار جگ دھیان لگائیا۔ اک ویراں کیتی دروہی، بہڑی
 بہڑی کر سُنائیا۔ اک ویراں سر توں لاہی لوئی، نپڑد ہو کے دتا دکھائیا۔ اک وار کری عرضوئی، پر بھ اگے واسطہ پائیا۔ اک وار ہوئی نر موہی، مُجّت دتی
 تڑائیا۔ اک وار ار جن دے چرناں نال چھوہی، مڑ کے نظر کتے نہ آئیا۔ میٹوں سندیشہ دیوے کوئی، حکم نال سمجھائیا۔ پردیسن نوں ملے کتے نہ ڈھوئی،

بھجیاں راہ نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمائیا۔ بھرت کہے میں سُننے وچ تک ہو یا حیران، حیرانی اندر نظری آئی۔ جتھے بیابان، جنگل جوہ دکھائیا۔ اوتھے ویکھیا کی نشان، جو نشانہ سو بھاپائیا۔ پر م پُرکھ بھگوان، نرگن جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ بھومکا سہائے استھان، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہو کے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نرگن سرگن کرا پچان، پڑدا دئی رہیا چکائیا۔ ایہہ سبھے گل آن کے دسی رام، نیوں کے لاگا پائیا۔ رام کہا ایہہ پر بھو داکام، جگ جگ کھیل کھلائیا۔ جس ویلے کلج انت سرشٹی دا وگڑے انتظام، نظام نظر کوئے نہ آئی۔ منکھتا مذہباں دی ہوئے غلام، ذاتاں پاتاں پئے لڑائیا۔ اوس ویلے آوے اک امام، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جس دی کرے نہ کوئے پچان، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ تُوں میرا میں تیرا گاوے گان، ساچا ڈھولا اک سُنائیا۔ سارے وچھڑے میلے آن، راوی کنڈھے وچے ودھائیا۔ رام کہے بھرت سُن لا کے کان، سو جھی سچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لیکھا سب دا آیا چکان، چار جگ دے پردیسی، جو نرگن دھار رہے ویکھی، اوہناں لیکھا پور کرائیا۔

★ ۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۳ اجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ میاں ضلع گرداسپور ★

دھرنی کہے ایہہ کشپ مُن دی آسا، مون وچ بہہ کے دھیان لگائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج بدلدا ویکھنا پاسا، پاسا دین دنی کھوج کھوجائیا۔ نور تکنا نرور پُرکھ ابناشا، اکال اکل کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ دھرم دوارا ویکھنا ساچا، جتھے کھتری براہمن شودر ویش کرے نہ کوئے لڑائیا۔ جیو پنڈ ویکھنا کاچا، پنچ تت کایا مندر اندر ایکا نرگن نور جوت ہوئے رُشنائیا۔ پونی پون ویکھنا سواسا، جو دوس رین پر بھ دا نام دھیائیا۔ سچ دوارے ویکھنی راسا، بن گوپی کاہن آتم پر ماتم وچے ودھائیا۔ ست گوسیا ویکھنا بھائا، جو دُھن انادی آتمک راگ سُنائیا۔ دُھر دا ویکھنا پوجا پاٹھا، جو نرگن نرگن میللا لئے ملائیا۔ سچ دوار دا کھلا ویکھنا تاکا، جتھے گر اوتار پیغمبر مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بھگت بھگوان سوہن ساکھیاتا، جوتی جاتا مل کے وچے ودھائیا۔ سچ دوارے جائے نہ کوئے نر اسسا، نر اچھت سب

دی آسا پور کرائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دیکھے پر بھاسا، ٹلے پر بت چوٹی کھوج کھوجایا۔ چار ورنیاں اٹھاراں برناں جگ چوکڑی پھولے کھاتہ، پُرکھ ابناشی پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ ساچارنگ رنگایا۔ کشپ من کہے میری آشنانت اخیر، آخر دیاں درٹایا۔ میں پیدل لنگھیا گیا پندھ کشمیر، کچھ مجھ دوویں دین گواہیا۔ جھگڑا دیکھیا شاہ حقیر، اوج نیچ دین دہایا۔ سب دی بدلی دیکھی ضمیر، سچ سچ نہ کوئے ورتایا۔ ست دھرم دی سمجھ نہ کوئے لکیر، مذہب دین نال لڑایا۔ کچھ اشارہ دتا واسطے کیر، بن حکمے حکم بنایا۔ جس ویلے سنجگ کلج وچ ہووے تعمیر، ست ستوادی راہ چلایا۔ کرے کھیل پر بھ گہر گمبھیر، نرگن اپنی دیا کماپا۔ لیکھا جانے بے نظیر، نظر سب دی دے بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر ہون دیکیر، درگاہ ساچی سیس نوایا۔ شرع کٹے نہ کوئے زنجیر، کڑی کڑی نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دیکھ دکھایا۔ دھرتی کہے میرا دھام نرالا، جگ جگ ونڈ ونڈایا۔ کشپ رکھی وچھا کے دوشالہ، مرگ چھالا سو بھاپایا۔ راتی ستیاں لگا پالا، کروٹ کروٹ وچوں بدلایا۔ کرے بنیتی آگے ہر گوپالا، دین ہو کے سیس نوایا۔ توں سمرتھ صاحب آد جگاد سدا رکھوالا، رکھیا کریں تھاول تھانیا۔ ہوں بالک تیرا لالا، ننھا بچہ نظری آیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی شاہو بھوپ بھوپ سلطانا، راج راجانا آپ جنایا۔ کلج انتم دیکھ مار دھیانا، بیس پیسا راہ تکایا۔ پرگٹ ہووے جو دھا سوربیر بلی نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوایا۔ نرگن دھار نرور نرنکار جوتی پہنے جامہ، کرشنا راماسارے سیس نوایا۔ پیر پیغمبر کرن سلماں، سجدیاں وچ سر نہ کوئے اٹھایا۔ سو صاحب سنگر دے آگئی اک کلاما، کائنات کرے پڑھایا۔ نام ڈنک وجائے دامہ، دماں والے سارے لئے جگایا۔ ست دھرم دالے کے سچ نشانہ، بھجے چائیں چاننیا۔ ضرور پہنچے ایس استھانا، جتھے بہہ کے اپنی کار کماپا۔ محمد یاد کرایا وچ قرآنا، تیس بتیس صفت صلاحیا۔ جو مرشد مریداں کرے دیوانہ، محرم ہو کے دیکھ دکھایا۔ اوہ بھگتاں سمجھ نہ کدے بیگانہ، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ لہنا دینا چکاوے دو جہاناں، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پھول پھولایا۔ سو بنیتی منظور کرے پروانا، پروانگی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل دو جہاناں، دوہری اپنی دھار دکھایا۔

★ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سردول سنگھ وزیر پُر جٹاں ملاح دے نال راوی کنارے ضلع گرداسپُر ★

بیڑی کہے میری نمسکار، گر گوبند تیری اک سرنایا۔ دھر ملاح بے عیب پروردگار، شہنشاہ تیری سرنایا۔ بھوجل ساگر گرگھ ڈبے نہ منجھدھار، چپو نام مہانا اک لگایا۔ گر ارجن لکھ کے گیا اپنی دھار، راوی کنڈھا ویکھ وکھانیا۔ جس ویلے آوے کل کلکی اوتار، زرگن داتا دھر درگاہیا۔ بیڑی پچھے بیڑا پروار دا جائے تار، وڈا چھوٹا جنم مرن وچ کوئے نہ آئیآ۔ سچھنڈ بیجے سچ سچے دربار، جتھے پُرکھ اکال سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے گھر وسایا۔ راوی کہے میرا جل ٹھنڈا، ونجھاں ناپ نپائیآ۔ پُرکھ اکال سچ پریمیاں دھر دربارے دیوے گنڈھاں، ٹٹیاں گنڈھ وکھانیا۔ جس پریم نوں لہدی جمنا سُرستی گنگا، نت نوت دھیان لگایا۔ اُس توں اتم سریشٹ ہويا ایہہ کنڈھا، جس پتن تے ملیا بے پرواہیا۔ باہروں بندہ اندروں بخشندا، بخشش وچ رحمت آپ کمائیآ۔ سچ پریم دا دیوے اک اندا، اند دھر دا اک درسائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دیوے مان وڈیائیآ۔ پار اتارے جگت ملاح، بھگتاں نال وڈیائیآ۔ پُرکھ ابناشی بے پرواہ، لہنا دینا سب دا دے چکائیآ۔ ڈونگر پار کرائے جل تھل اسگاہ، ٹلے پریت چوٹی راہ وچ نہ کوئے اٹکائیآ۔ سچ دوارے دیوے اگئی تھان، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے آسن لائیآ۔ دھرم دوار دا دھرم نیاں، لہنا دینا پچھلا جھولی پا، پورب ویکھ وکھانیا۔ دادو دے دیہرے ایہہ صوفی جس نے بخشائے گناہ، گوبند آگے سپس نوائیا۔ چرن کول منگ پناہ، سر قداماں اُتے لکائیآ۔ گوبند پٹھ اُتے ہتھ دتا لکا، تھاپی پُشت پناہ لگائیآ۔ جس ویلے مالک خالق پرتالک آوے بے پرواہ، اک نہیں تیرا بیڑا سب دا پار کرائیا۔ چھوٹے وڈے نڈھے بچے استری پُرش ساک سجن ادھ وچ رہے کوئی نہ، دھرم رائے دی دے نہ کوئے سزایا۔ چھیاسیاں پچھے چھ گناں تیرا کُتب دے ترا، چھ شاستر چھ گھر چھ گر چھ اُپدیش نال ملایا۔ کیوں، جگت مایا توں کیتی نانہ، گرکھاں دی پریم نال پکڑی بانہہ، بیڑی کاٹھ اُتے دتا تھان، ایسے کارن جنم جنم دے بخشے گئے گناہ، رُوح بُت دوویں پاک کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں نوں کر کے جائے ہاں، ہر گھاٹ ہر مندر درگاہ ساچی سچھنڈ دوار دے پُچائیآ۔

راوی کہے لہندیوں آیا چڑھدے، لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ ویکھ وکھائیا۔ کچھ بھيو دس اپنے گھر دے، کی چوری چوری کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر
تیتھوں رہے ڈردے، سر سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ جھگڑے پائے تن وجود جڑ دے، چیتن رنگ نہ کوئے رنگایا۔ برہوں وچھوڑے وچ سارے رہے مردے،
ہوکیاں وچ تڑپھایا۔ انک پرکار تیرا نام کلمہ رہے پڑھدے، صفتاں وچ صلاحیا۔ سیس جگدیس بھانا رہے جردے، دکھ سکھ وچ بدلایا۔ کوڑ وکار رہے
ٹھلدے، اپنا بل پرگٹایا۔ جگت جوانیوں رہے ڈھلدے، بڑھیا سرتے چھایا۔ اتم رہے سارے مردے، ہندی رہی کیوں جدایا۔ راوی کہے میری عرضے،
آرزو دتی سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھایا۔ راوی میرا نہ لہندا نہ چڑھدا، دکھن پہاڑ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ چار کٹ دہ
دشا ہر گھٹ اندر بہندا، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ دھر سندیشہ سدا سدا جگ کہندا، کہہ کہہ آکھ سنایا۔ تیرے نالوں تکھا میرا پریم جل و ہندا، جو گرگھاں دا کوڑا
کرکٹ دے رڑھایا۔ جتھے و ہن گہن کوئی نہیں پیندا، راہ اکو جہا درسایا۔ ویکھ ہلارا میری کانگ نیں دا، گھنمن گھیر دھیان لگایا۔ جتھے جھگڑا نہیں میں تیں
دا، توں میں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو کھلایا۔ راوی کہے میں نہیں مندی، تیری بے پرواہیا۔ میں گلاں سن
دی کل دی، کی کی گرگھ رہے سنایا۔ کوئی کہے میں ویکھی نہیں دھار جل دی، پچھے مڑ کے پچھا آیا بھوایا۔ راوی کہے پر بھوکسے نوں خبر کیہڑی گھڑی پل
دی، بدھی کی چترایا۔ میں اکو آکھا تیرا مندی، نیوں کے سیس نوایا۔ کچھ حالت دس ارجن چن دی، جو میرے وچ آیا بھیٹ کرایا۔ پڑکھ اکال کہا ایہہ
گل سننی نہیں کسے کن دی، انبولت بول جنایا۔ جیہڑی دھار گر اوتار پیغمبر گھلدی، کھکے وچ بھوایا۔ ایہہ کھیل او سے اچھل اچھل دی، جس نوں ولیا چھلپا
کہہ کے سارے گائیا۔ راوی کہے کیوں فوج چڑھائی دل دی، بھگتاں نال ملایا۔ پڑکھ اکال کہا کھلیے توں انھاں دے نال پھلدی، اکل کسے نہ آئی۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنایا۔ راوی کہے لہندا چڑھدا تیرا کوئی نہیں پتن، میٹوں دے سمجھایا۔ پڑکھ اکال کہا ہاں جتھے بھگت
سہیلے سن، اوہ تٹ کنارے سو بھاپایا۔ راوی کھڑ کے لگی ہسن، دو ٹے دند وکھایا۔ پڑکھ اکال کہا میں انھاں دی پیج آیا رکھن، جو چار جگ دھیان لگایا۔
راوی کہے میں سنیا کاہن جمنا اتے کھاندا رہیا کھن، گوپیاں کھیل رچایا۔ ہن توں سواد کی آئیوں چکھن، میٹوں دے درڑایا۔ پڑکھ اکال کہے میں بھگتاں

دے پڑدے آیا ڈھکن، کھان پین دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑی جڑ آیا پٹن، پٹنے والا نال ملایا۔ راوی کہے میٹوں یاد آگئی گر ارجن نے وچلے دو کھولے سی بٹن، سینہ میٹوں دتا دکھائیا۔ میں خوشیاں وچ لگی پٹن، واہوا تیری بے پرواہیا۔ ادھر ادھر لگی نسن، بھجی چائیں چائیا۔ جاں ریت پیندی ویکھی میٹوں پے گئی غشن، میں کیتی حال دھایا۔ جاں تک کے ویکھیا ول پچھم، اپنی اکھ اٹھایا۔ سندیٹے وچ سنیا اک بچن، کسے اکٹڑے دتا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کماہیا۔ راوی کہے پر بھوٹوں بڑا ڈاڈھا، ڈاڈھیا کی تیری وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہے میں کراں کھیل ناڑی ماس ہاڈا، نرگن نور اک چکائیا۔ کچھ بچن کر یادا، پچھلی یاد دکھایا۔ جس ویلے بالمیک بن کے آیا سی سادہ، تیر لنگوٹی اک چھہایا۔ اپنے بدن تے لا کے پنج داغا، نشان لے بنایا۔ پھر سنائی اک آواز، کوک کوک الایا۔ جے کتے ہیں تے پر بھو آجا، جنگل وچ آسا پور کرایا۔ سری بھگوان کہا میں رام نہیں رام داراجا، رام راجے دا ڈھولا گائیا۔ بالمیک کہا تیرا کہو جہا سماجا، میٹوں دے دکھایا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ اسو گھوڑا تازہ، جس دی ہڈ ماس ناڑی نظر کوئے نہ آئی۔ ایہہ تکھا بڑا چلاکا، دو جہاناں پھر کے اپنا پہلا قدم لکایا۔ اک ہور ویکھ تماشا، میٹوں دیاں دکھایا۔ کلجگ انت اخیر ست دھرم ہوئے وناشا، ابناشی نظر کسے نہ آئی۔ پتا پتر کرے گھاتا، گھر گھر پئے لڑایا۔ چاروں کٹ ہوئے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ چیلارو نہ منے آکھا، گرو چیلیاں آگے جھولیاں ڈاہیا۔ نیتز رووے ذات پاتا، پتن نظر کوئے نہ آئی۔ بالمیک کہا پر بھو ایہہ بڑیاں لمیاں باتاں، تریٹے پچھوں دوپر دوپر پچھوں کلجگ کلجگ دا انت سماں بہتا نظری آئی۔ پُرکھ اکال کہا ذراتک اپر آکاشا، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جاں ویکھیا تے اونوں کلجگ دا نظر آ گیا تماشا، سب کچھ دتا دکھایا۔ بالمیک ٹیک کے ماتھا، سیس دتا جھکایا۔ پر بھوٹوں اپنا جانیں آپے ساکہ، تیری کہانی کتھن کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل کھیل پر بھ ساچا، سچ دا مالک اک ہو جائیا۔ راوی کہے پر بھو چڑھدے نوں ہور تر، اگلا پنڈھ مکایا۔ آگوں ملن آئے اوتار گر، آسا اک رکھایا۔ جیہڑا لکھیا اند پر، اوہ بھلیکھا دے کڈھایا۔ جیہڑی گرکھاں توں رہ گئی تھر، اوہ وی پوری کر دکھایا۔ ہور ویکھ پر بھو آگئے دیوت سر، پھولن برکھا لایا۔ وشن برہما شو آئے مڑ، اپنا کھ بھوایا۔ سارے کہن اسیں سمجھدے پُرکھ اکال سدا سے سچھنڈ دی گڑ، جس نوں ویکھن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل دکھایا۔

گر اوتار پیغمبر کہن باپو آگئے راوی دے کنڈھے، در تیرے سپس نواہیا۔ دس کپڑی وست سانوں ونڈیں، پچھلیاں ونڈاں دے مکائیا۔ اسیں چھڈے مذہباں والے ڈنڈے، ڈنڈاوت اکو دے سمجھائیا۔ سارے آئے پیریں ننگے، خوشیاں پندھ مکائیا۔ ٹھنڈے پانی وچوں لنگھے، جوڑا چرن نہ کوئے پچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ دیوت سر کہن ہن تے کھول دے سرتی، ستیاں لے جگائیا۔ درس کرا اپنی مورتی، مورت اکال تیری وڈیائیا۔ آواز سنا اپنے تورا دی، تروت کر شنوائیا۔ کی آگیا حضور دی، سانوں دے سمجھائیا۔ اسیں خوشی ویکھن آئے ایسے بیڑے پور دی، جو پری انند دی دین گواہیا۔ جھلک تگن آئے کوہ طور دی، جو موسیٰ کرے رُشنائیا۔ سارے کہن پر بھو ہن لنگھن نہیں دینا دور دی، آگے ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مزدوری دے جا پچھلے مزدور دی، جگ چوکڑی تیری سیو کمائیا۔ آگے سزانہ دیویں کسے قصور دی، ایہو منگ مکائیا۔ اکو لوڑ چرن دھوڑ دی، ٹکے اکو نام دکھائیا۔ بدھی پوتر ہووے موڑھ دی، مور کھاں ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وشن کہے آوئے شو برہما، براہمن دیاں جنائیا۔ کیوں جھکڑا پیا کایا چٹا، تتاں والی ونڈ ونڈائیا۔ کیوں بنیا رہوں تگما، بلہین ہو جائیا۔ برہما کہے میرے ہتھ نہیں رہیا سماں، جگ جگ ہر کرتا اپنی کار کمائیا۔ پر بھ نوں لاچ نیت اپنا نام چلاؤندا رہیا نوں، بدلی وچ اپنی بدلی آپ کرائیا۔ میں نیتروواں چھم چھماں، نیناں نیر دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ پکڑ سب دا بازو، اپنے نال ملائیا۔ تیرے ہتھ تکر ترازو، اگلا تول دینا سمجھائیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ جاگو، بن کرپا اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ ست دارہے کوئے نہ سادھو، سادھنا سچ نہ کوئے کمائیا۔ جگ چوکڑی تیرے بنے رہے آگو، آگیا وچ سپس نواہیا۔ ہن سب دی بیٹی آيو، عمر رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و اس دا لیکھا دستاگا اچ دی رات، چھیتی نال سمجھائیا۔ ہن تھوڑے سے واسطے تسیں اپنی کر لو گل بات، مشورے اک دوجے نال ملائیا۔ میرا لیکھا حساب نال قلم دوات، پئی گنڈھ رکھائیا۔ سارے کرو ارداس، نیوں کے سپس جھکائیا۔ چڑھو اُپر اوس آکاش، جس دھاروں چل کے ایہتھے آئیا۔ سچکھنڈ کرو نواس، آسن اک جمائیا۔ نو دوجے آؤنا پھیر میرے پاس، بھجنا چائیں چائیا۔ اپنی پونجی نال لیاؤنی راس، سمگری دینی دکھائیا۔ پھر میں ویکھا نگا کہ تھانوں کس ویلے دیواں شاباس، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سارے کہن

پر بھو اسیں چپدے آواں گے سارے سوہنگ جاپ، پھر کس طرح اٹھ لیں بدلایا۔ توں ساڈا اسیں تیرے تے اسیں بھگتاں نال بناؤنا ساک، ناتا تیرے گھر جڑایا۔ ساڈا پچھلا بھوکھت واک، شہادت دے گواہیا۔ سب دی پوری کرنی آس، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ ہن پرگٹ ہوئیوں آپ، اپنا پھیرا پانیا۔ رل مل سارے کہیے تینوں باپ، پتہر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا دیکھیا اگوگھاٹ، جتھے پن پاتن نظر کوئے نہ آنیا۔

★ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت ضلع گرداس پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن آکے تیجے، پوجنیک سیس نوایا۔ جیہڑا رمز اشارے سب دے بچھے، بچھے دیکھ رہیا جگایا۔ اپنے حساب کتاب نال لیائے گچھے، جو اپنے وچ چھپایا۔ صدی چودھویں کچھ نہ سچھے، پڑدا اوہلا نہ کوئے اٹھایا۔ لیکھے رہن مول نہ لکے، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کیوں چلائی ریتی پتے تھے، مچھاں لیاں کٹایا۔ کیوں دین مذہب دے لائے بوٹے، وکھ وکھ راہ چلائی۔ کیوں پھر دے رہے اپنی کوٹے، چاروں کٹ نہ ڈنک وجایا۔ بھاؤ رکھائے دوجے، ہندو مسلم سکھ عیسائی دتے بنایا۔ کھوائے مرغی چوزے، چھری گل چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن لے کے آئے حساب، اپنا پنڈھ مکایا۔ دھرم گرنٹھ دی کھولن سرب کتاب، ورقہ ورقہ اٹھایا۔ اچی کوک سناؤن آواز، دین دنی شنوایا۔ سارے کھولو جاگ، نندرا دور کرایا۔ ساچا سکھو تیاگ، تیغا دھاری دے ڈھایا۔ کی لیکھا مکنا آج، بھانڈا بھرم بھنایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک اسیں چلاؤندے گئے جہاز، بیڑا پتن اپنا اپنا دکھایا۔ رچاؤندے گئے کاج، اللہ واکرؤ نام ست رام کرشن جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے لیکھا چک، چکی پیڑ پرانیا۔ پر بھ ساتھوں رہیا پچھ، حکمی حکم سنایا۔ سانوں لگا دکھ، دین دنی ڈھایا۔ ساچا ملے کسے نہ سکھ، ساتنک ست نہ کوئے کرایا۔ اجل کرے کوئے نہ کھ، دُرمت میل دھوایا۔ شاہ سلطاناں ورتی بھکھ، ترسنا ترپت نہ کوئے دکھایا۔ اسیں سارے بیٹھے لگ، سر ہتھ نہ کوئے

رکھائیا۔ ہن نیڑے جاؤ ڈھک، جواب طلہی وچ سیس نوایا۔ سارے کہن کی ساڈا پینڈا گیا مک، منزل رہی نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کھولینے اپنا بستہ، وسیا نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند سب دے پچھے ہندا، اپنی لے انگڑایا۔ دسو کیہڑا حق رکھدا، جو سب نوں رہیا ملایا۔ کیہڑا نام چیدا، جو جیون داتا نظری آیا۔ کیہڑا مارگ دسیا ست دا، صلح کل منایا۔ کیوں بیڑا بھریا پپ دا، کلج کوڑ ڈھایا۔ کیوں نہ پڑدا کھلا پ دا، اپنا نور چکایا۔ کیوں نہ اشارہ ہویا اکھ دا، نج نیتر نین لوچن شرمایا۔ محمد کہے میں بچن دساں سچ دا، سچ نال سمجھایا۔ میں چوہ یاراں دسیا جس ویلے جھگڑا پیا نوہ سس دا، سوہرے پیکے رس نہ کوئے بنایا۔ پھیر کھیل ہونا پڑکھ سمرتھ دا، جو اپنی کار کمایا۔ اوس نے ساتھوں لیکھا منگنا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا بانی ہتھ دا، جو ہتھاں نال لکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا مقرر ہو گیا رینٹ، کرائیدار اکھوایا۔ محمد کہے کیہڑے وسیئے ٹینٹ، مسجد سوہا کوئے نہ پانیا۔ موسیٰ عیسیٰ کہے کی کرینے جدھر ویکھئے گھڑی کلاک ہیٹ پینٹ، گر جا گریا نہ کوئے گھلایا۔ رام کرشن کہن سب نے لایا سینٹ، گلشن رہے مہکایا۔ نانک گوہند کہے دھرم پُجاری بن گئے اجینٹ، اپنا روپ بدلایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ بن گئے کینٹ، دھرم دوارا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو گھلایا۔ عیسیٰ کہے میں لے کے آیا کلاک، جو ویلا وقت سمجھایا۔ موسیٰ کہے میں سب دی سُن کے آیا ٹاک، کی پوپ رہے سنایا۔ اوتار پیغمبر کہن اسیں پھول کے آئے ڈاک، لیکھا کھوج کھو جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دے حصے ویکھے بلاک، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بھجے آئے ڈائریکٹ، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ دین دُنی وچوں کردے آئے سلیکٹ، گرگھ ہر جن سچن ویکھ وکھایا۔ دین مذہب دے بھندے آئے بریکٹ، بندھن بندھ نہ کوئے رکھایا۔ سچھنڈ دواریوں چلے نو وچے گریکٹ، بیس منٹ رستے وچ لگایا۔ تھوڑا دھرم رائے کول پیا ڈیفیکٹ، اُس نوں دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتایا۔ موسیٰ کہے عیسیٰ ویکھ لائن ڈون، ڈیوائیڈ نہ کوئے کرایا۔ پروردگار کچھ لیکھا دیوے گون، گو گاڈ دیا کمایا۔ جیہڑی وست پائی وچ ٹفن، لاک تاک نال کرایا۔ اوہ جواب منگے رٹن، قلم شاہی جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتایا۔

موسیٰ کہے دیکھو اک اگما گیٹ، گائیڈ نظر کوئے نہ آیا۔ کوئی ہو نہ جانیو لیٹ، اپنا وقت گوا آیا۔ بچھے کریو نہ کوئی ویٹ، انتظار نہ کوئے رکھ آیا۔ بچھلی یاد کر لو ڈیٹ، حکم حکم اک سنایا۔ تہاڈی قیمت مقرر ہو گئی ریٹ، دین دنی رہی چکایا۔ ہن اکھر لکھنے نہیں نال سلیٹ، پتھراں اُتے گھسایا۔ بچھلی بھل جاؤ پریٹ، پٹنے والا کرے اگوا آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کھلایا۔ موسیٰ کہے میں دیکھیا اگم گاڈ، نور نورانا نظری آیا۔ جس دے ہتھ وچ شبدی راڈ، اشارے نال سمجھایا۔ نانک کہا اوس دا لیکھا آد، انت وچ وڈی آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آئے پہنچے در، در دوار سہایا۔ نمسکار کر، سپس جگدیس جھکایا۔ مہربان ہر، سچ تیری سرنا آیا۔ تیرا اکھر لیا پڑھ، جو حکم وچ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھایا۔ موسیٰ کہے عیسیٰ ہو جا اک سائیڈ، طرف طرف بدلایا۔ شاہ سوارا بن رائیڈ، اپنا بل دھرایا۔ دین دنی مارگ کر وائیڈ، نیرو رہن کوئے نہ پایا۔ پڑدا اوہلا چکا بیہائیڈ، ستمکھ ہو کے سوہا پایا۔ تیری کھیل کوئی نہ جانے کائینڈ، اکھراں وچ نہ صفت صلاحیا۔ سب نوں مانئس کردے مائینڈ، محبت تیری بے پرواہیا۔ تیرا اکو ہو جائے سائینڈ، بن قلم شاہی شاہ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھایا۔ موسیٰ کہے عیسیٰ ویکھ نائیٹ، بلیک کالی نظری آیا۔ گوہند کہے زرگن دھار تک وائیٹ، ست سفیدی سوہا پایا۔ نانک کہے کوائیٹ، جو گوہند دتا سنایا۔ محمد سر ہلا کے کہے رائیٹ، ایہو پر بھ دی بے پرواہیا۔ سارے کہن دیکھو کس بدھ سب دے نال کرے فائیٹ، فٹ اپنا آپ کرایا۔ پوسٹری وچ لکھ سکے نہ کوئے پوائنٹ، ہنٹ دے نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا آپ اٹھایا۔ عیسیٰ کہے میری مارنگ گڈ، ایونگ نوں نظر کوئے نہ آیا۔ موسیٰ کہے سرشٹ سبائی دے وڈ، فار اگنی تت جلا آیا۔ جس دا لیکھا شرع دا شڈ، بھيو ابھید کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر سرب بھو آیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دوروں آئے بھجے، اپنا پنڈھ مکایا۔ دیکھئے سچے کھبے، کون گرہ ہووے رُشایا۔ نانک کہا جتھے بھگت سہیلے سچے، ساجن مل کے خوشی بنایا۔ اوتھے پُجو پیریں ننگے، اپنا پنڈھ مکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہہ تھاں نہیں چنگے، صاف سُتھرے نہ کوئے بنایا۔ گوہند کہے خبردار جتھے وسے سورا سربنگے، پوتر اوہو نظری آیا۔ تہانوں مندر مسجد شو دوالے مٹھ وٹڈے، حصے گردواریاں والے پایا۔ جتھے ملا شیخ مسانک پنڈت گرنتھی بیٹھے

گندے، اٹھے پہر گُرم کمائیا۔ پریم پریتی ہوئے رنڈے، رنڈی ویسوا جگت ہنڈھائیا۔ ایہہ بھگت سہیلے سب دے نالوں چنگے، جو پر بھ نوں مل کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کی قول اقرار کیتا راوی کنڈھے، اوہ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم اک سنائیا۔ سُنو تھم اگئی دھار، دھرم دوار جنائیا۔ ساچے بھگتاں دا کرو دیدار، دعوہ پچھلا دینا مُکائیا۔ دین مذہب دی حد پار، آر پار کنارہ اکو نظری آئیا۔ سب نے سانجھا مٹنیا، پروردگار اکو نظری آئیا۔ نیتز نین ہوون شرمسار، اگے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سرشٹی بن نہیں دینی غدار، ہنکار وکار دینا مٹائیا۔ سب دا پورا کر اقرار، قول اپنا دینا نبھائیا۔ اگے کریو نہ کوئے تکرار، جھگڑا اور رہے نہ رایا۔ سب دا اک ہونا سکدار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے منزل کرنی ہموار، اکو رنگ رنگائیا۔ بھگتاں نال مل کے کرو دیدار، نور نورانہ درشن پائیا۔ کرے کھیل پتی سرکار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبراں بھگتاں نال سانجھا کرے بوہار، دکھرا نظر کوئے نہ آئیا۔

عیسیٰ کہے پر بھو اک ہور نگی جہی فائل، فیصلے والی دکھائیا۔ جس دے وچ لیکھا فیملی رائل، جارجاں والی ونڈ ونڈائیا۔ نال ماچس تے نال آئل، سانجھا جوڑ جڑائیا۔ تیرے تھم اندر سب نوں کر کے مبادل، چاروں کُنٹ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ عیسیٰ کہے پر بھو میں دسیارام کرشن، سچ نال سنائیا۔ موسیٰ کہے میں انھاں دا بدلہ مشن، تھم دُھر دا اک سنائیا۔ میرا کیس گیا نہیں کسے وچ سیشن، ہائی کورٹ سپریم کورٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سنگر تیری اک سرنائیا۔ عیسیٰ کہے گر اوتار پیغمبر و جس ویلے جن بھگت چڑھے وچ بوٹ، اپنا چرن ٹکائیا۔ اُس ویلے صاحب نے ہتھ ماریا اُتے جیب دی کوٹ، انگلاں تن پنج چھہائیا۔ محمد کہے میٹوں لگی چوٹ، سٹا لیا اٹھائیا۔ نانک کہے میں وی تئی اوٹ، اکو آس رکھائیا۔ گوہند کہے میں ویکھے پر لوک لوک، پر تکھ اٹھ کھائیا۔ جن بھگتاں جس ویلے گایا سچ سلوک، سوہنگ راگ الاٹیا۔ ایہہ سب توں دکھری مَوَج، ملاحاں دا ملاح اپنی کھیل کرائیا۔ محمد ہس کے کہندا گوہند بھگت کہ بھگتاں دی فوج، موسیٰ کہندا فوجدار اکو نال نظری آئیا۔ اُس دی

کسے نال نہیں ادوت، کھنڈا کھڑگ نہ ہتھ اٹھایا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھیا بھگتاں دے چرن چٹے موت، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ محمد کہے بھراوا اوہ کرے کی جنہاں دا مالک اک خونت، خصم ڈاڈھا نظری آیا۔ نانک کہے اوتھے چڑی نہ سکے چونک، گر اوتار پیغمبر و ساڈی چلے نہ کوئے چتر آیا۔ موسیٰ کہے یار کڈی وکھری چلائی رؤنس، اکو راہ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو گھلایا۔ موسیٰ کہے عیسیٰ میں کھیل ویکھیا اُتے واٹر، لہر وچوں لہر ویکھ وکھایا۔ عیسیٰ کہے موسیٰ میں سمجھیا بیڑی نہیں کوئی بھگتاں دا کواٹر، فیملی بن کے بیٹھے سو بھاپایا۔ اوس ویلے تن بیسیاں نے اپنے ہتھ لایا سویٹر، تے پچھلے جنم دیاں عیسیٰ دی چھار نظری آیا۔ محمد کہے تساں ہور نہیں سُنیا کی دتا اڈر، اپنا تھم سُنایا۔ نانک کہندا میں جانیا گر اوتار پیغمبر پر بھ نے کہا دیناں مذہباں دا مصنوعی باڈر، انت رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم اک سُنایا۔ عیسیٰ کہے او موسیٰ جس ویلے گھ کیتا سی ویسٹ، بن سائیز آئیز ویکھ وکھایا۔ اوس ویلے سانوں سب نوں کر لیا اریسٹ، تھم وچ بندھایا۔ ہن لین لگا ٹیسٹ، چار جگ دی پڑھائی بکس ورقے رہیا گھلایا۔ اسیں سمجھدے رہے مات لوک اسیں پر بھو دے گیسٹ، کھاپی اپنی خوشی بنایا۔ زرگن دھار جوتی دے ایلکٹ، نور نال چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا تھم اک سُنایا۔ گر اوتار پیغمبر و اپنا اپنا دسو اڈریس، مقام دیو جنایا۔ آگوں ہس کے کہا کرائیس، قسم نال سُنایا۔ رام کرشن کی ایٹھے کھاندے جے کچھ رانیس، بریڈ ہتھ وچ پھڑ کے دتی ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار چلایا۔ موسیٰ کہے عیسیٰ ہوز، ہیز ہو نظر کوئے نہ آیا۔ موسیٰ کہے اسیں سارے اوس پر بھو دے شوڑ، جو چرناں وچ ٹکایا۔ نہ یسو نہ جوڑ، جذبہ رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم ورتایا۔ عیسیٰ کہے موسیٰ کی کچھ کیتا ایٹ، پیار نال سمجھایا۔ موسیٰ کہے پر بھ دھوڑی ملی فیٹ، فٹ اپنا آپ کرایا۔ جس دا وزن نہ کوئی لیٹ، اونس پاؤنڈ نہ کوئے وکھایا۔ محمد کہے مترو میں اکو ویکھی سٹریٹ، سدھاراہ وکھایا۔ اُس دے وچ نہیں کوئی کنکریٹ، کانٹا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ عیسیٰ کہے میری سچی آس، آشا ملی وڈیایا۔ سارے کرو و شواس، وِشا اکو لو اپنایا۔ مالک پُرکھ ابناش، حق سچ خدایا۔ جو بھگتاں دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ اک ہووے جماعت، اکو نام پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گو بند کہے

پر بھ دا کھیل ویکھو ڈیپ، بنا پیمانے ناپ نپایا۔ نانک کہے میں سدھا دستاں ستّ دیپ، بھاشا پنجابی وچ سنایا۔ سانوں سب نوں کرنی پئے اک پریت، اکو دھیان لگایا۔ "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے" گاؤنا پئے گیت، پچھلی چھٹے پڑھایا۔ جھگڑا میٹنا پئے مندر مسیت، گرو دوار مٹھ شو دوالے نہ کوئے لڑایا۔ بھگت دوارا ویکھنا پئے ٹھیک، جتھے بھگوان ڈیرہ لایا۔ سارے مل کے اُس دے بن جائے عزیز، سیس محبت وچ جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ سبائی بخشے اک تمیز، تمنا اکو اک جنایا۔

موسا کہے او عیسیٰ ویکھ اپنی پاکٹ، ہتھ جیب وچ لکایا۔ عیسیٰ کہے میرے گل ہے نہیں جاگٹ، پتہ نہیں کون گیا اٹھایا۔ محمد کہے اوہ بدھی دے چور جیہڑے بناؤندے راکٹ، اگنی اگت تپایا۔ اوہناں دا جوڑ رہیا نہ نال ساگٹ، جو میل لے ملا یا۔ نانک کہے کجھ کھیل ویکھو اوشن اٹلانک، لائیٹ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پروا ہیا۔ عیسیٰ کہے موسیٰ ویکھ اپنا شرٹ، شارٹ حرفاں وچ جنایا۔ محمد کہے اٹا گیٹن لگا ہٹ، پر بھ اپنی کار کما یا۔ جس نے سب دی کایا دینی پلٹ، مارگ اک دکھایا۔ سمجھا دینے پسو پنکھی برڈ، مہر نظر اٹھایا۔ ایہہ حکم چلنا سرشٹ سبائی ورلڈ، واحد گاڈ اکو اک سنایا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر چلڈرن چائیلڈ، نکلے بالے نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ رہیا رنگایا۔ عیسیٰ کہے میں ویسٹ ول ہندا ویکھیا فیس، اپنا رخ بدلایا۔ عیسیٰ کہے میں یورو شلم تٹی پلیس، پولٹیکل دھیان لگایا۔ نالے پر بھ دی دوڑ ویکھی ریس، بھجیا واہو داہیا۔ اُس نے خاکہ کر ٹریس، لینڈ مارک دتا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھایا۔ عیسیٰ کہے او محمد ویکھ سٹک، سٹیزن دا مالک رہیا اٹھایا۔ موسیٰ کہے اس دا اشارہ ول گرک، گریکاں رہیا اٹھایا۔ کسے نوں کوئی نہ کہے سٹ، سٹینڈ آپ سب نوں دے کرائیا۔ صدی چوڈھویں سب دے اُتے کرن لگی رٹ، اپنی صلاح بنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا ابھیدا رہیا کھلایا۔

★ ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ اوگرا ہر سنگت ضلع گرداسپر ★

پر بھ تیرا کھیل تیری قدرت، قادر اکو نظری آئی۔ دو جہاناں ڈاڈھا مُرشد، مُرید مرحوم نہ کوئے رکھائی۔ دھرم دوار دی دے کے اُفت، بخشش رحمت آپ کمائی۔ دو جہاناں لے کے فُرصت، فرماں برداراں ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈے کھیل کھلایا۔ گھر ٹھانڈا تیرا سیت، ست سچ نظری آئی۔ دُھر درگاہی اک پریت، پریت پریم بنایا۔ سنجگ ساچی دس ریت، رہبر رستہ اک وکھائی۔ رنگ چڑھے ہست کپٹ، اُوچ پنچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا نک جائے مسیت، گھر اکو دینا وکھائی۔ جتھے سانجھا ہووے گیت، اکو نام دھیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا دینا مکایا۔ پچھلا لیکھا جائے نک، مکمل حکم جنایا۔ کرنی جاوے چھٹ، چھٹے کوڑ لوکایا۔ ہوئے اک مُٹھ، آپا جوڑ جڑایا۔ صاحب جانا تھ، تیری بے پرواہیا۔ کل ویکھ اندھیرا گھپ، کوڑ کڑیارا رہیا کر لایا۔ ست سوامی دے سکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا منگ منگایا۔ در تیرا منگن جوگی، جوگیشتر دھیان لگایا۔ در تیرا منگن بھوگی، راتی ستیاں اکھ کھلایا۔ در تیرا منگن سنجوگی، ساچا ناتا لینا جڑایا۔ در تیرا منگن وجوگی، وچھڑ حال ڈھایا۔ در تیرا منگن روگی، دُکھ درداں ڈیرہ ڈھاہیا۔ در تیرا منگن لوک پرلوکی، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگایا۔ در تیرا منگن شاستر سمرت وید پُران سلوکی، نیوں نیوں لاگن پائی۔ در تیرا منگن پُستک پوتھی، اکھراں وچ سرنایا۔ در تیرا منگن دھرم دوار دے کھوچی، سادھ سنت نین تکایا۔ در تیرا منگن جو سپس اٹھاؤندے بو جھی، کندھے بھار لگایا۔ در تیرا منگن جنہاں نوں آئی سو جھی، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرایا۔ در تیرا منگن جنہاں بستر دوشال کوئی نہیں اوڈھی، اوڈھن سپس نہ کوئے لگایا۔ در تیرا منگن جنہاں گردن کیتی روڈی، موئڈ منڈائے ویکھ وکھائی۔ در تیرا منگن جنہاں دی قیمت نہیں کوڈی، ہٹو ہٹ پھرایا۔ در تیرا منگن جو پریم وچ موبھی، مجلس تیرے نال رکھائی۔ در تیرا منگن ویدی سوڈھی، نچ نیتز راہ تکایا۔ در تیرا منگن گلشن والی ڈوڈی، سگندھی مہک وچ مہکائی۔ در تیرا منگن ناتھ ترلوکی، نیوں نیوں لاگن پائی۔ در تیرا منگن جنہاں دی آہو گئی بہتی، جگ چوکڑی سیو کمائی۔ در تیرا منگن جیہڑے سچ پاؤندے آہوتی، گھرت نال سہایا۔ در تیرا منگن جیہڑے تن چھہاؤندے بھوتی، بھسم خاک رمایا۔ در تیرا منگن جیہڑے دھاری سوئی، سوتر دھاری سپس

نوائیا۔ در تیرا منگن برہما وشن شو دوتی، بھجن واہو داہیا۔ در تیرا منگن دہ دشا چار کوٹی، اتر پورب پچھم دکھن راہ تکایا۔ در تیرا منگن جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ
 ٹلے پر بت بوٹی، وڈے چھوٹے سیس نوائیا۔ در تیرا منگن جنہاں دے ہتھ وچ خالی ٹھوٹھی، کاسہ تیرے آگے ڈاہیا۔ در تیرا منگن جنہاں دی آتما جنم جنم
 دی روٹھی، لکھ چوراسی گیڑے پانیا۔ در تیرا منگن جنہاں دی دھار تیرے نالوں ٹٹی، نیر رو رو دین ڈہانیا۔ در تیرا منگن جنہاں دی چوگ جگت نکھٹی،
 وست نظر کوئے نہ آئی۔ در تیرا منگن جنہاں لبھے نہ کھان نوں روٹی، بھگھے ننگے تیری اوٹ تکایا۔ در تیرا منگن جیہڑے چڑھ گئے منزل چوٹی، سچ
 دوارے بہہ کے خوشی بنانیا۔ در تیرا منگن کوٹن کوٹی، کایا کٹیا کھوج کھوجانیا۔ در تیرا منگن جنہاں بدھی والی سوچ سوچی، من مت نال وڈیانیا۔ در تیرا
 منگن روداس چمارے ورگے موچی، پاہنا گنڈھ جھٹ لنگھانیا۔ در تیرا منگن گیانوان وڈ بودھی، بدھی توں پرے دیکھ دکھانیا۔ در تیرا منگن لوبھ موہ وکار
 ہنکار کرودھی، جنہاں اگنی تت جلائیا۔ در تیرا منگن جنہاں نوں آگئی تیری سو جھی، آپ آپا گئے مٹانیا۔ پر بھو بن تیری کرپا منزل ملے کسے نہ سوکھی، درشن
 کرن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، جن بھگتاں مت رہن
 نہ دیوے ہو چھی، ہوشیاری وچ یاری اپنے نال رکھانیا۔

★ ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ مہندر سنگھ گڑھی لاگری والا ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

آتما کہے میں کدے نہ مردا، مرن جنم پر بھ دی کھیل نظری آئی۔ تن وجود و سیرا میرے گھر دا، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپانیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی
 بھانا زردا، حکمے اندر سیس نوائیا۔ جو صاحب سلطان حکم کردا، دھر سندیشہ اک سنایا۔ اوس توں سدا رہندا ڈردا، سر آگے نہ کوئے اٹھانیا۔ نت نوت یاد اوسے
 دی کردا، جس میری بنت بنانیا۔ سر شٹی توں پا کے پڑدا، اولے اپنا ڈیرہ لایا۔ منزل حقیقی چڑھدا، سچ دوارے مل کے وجے ودھانیا۔ ویکھاں کھیل نر ہر دا،
 نر نرائن آپ دکھانیا۔ کچھ لیکھا میرا کل دا، کل کاتی وچ سمجھانیا۔ رس ویکھیا پر بھ ساگر جل دا، جل تھل مہینل کھوج کھوجانیا۔ پر بھ دا حکم پر بھ دی کرپا

نال ٹلدا، دوجا میٹ نہ کوئے مٹائیا۔ مہندر سنگھ دا دیک جوت رہے بلدا، صاحب سنگھ سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی اندر رلدا، رلا رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سچ سکھ صاحب ست اوٹ، اوڑک اک دھیان لگائیا۔ سچ پریت لگاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے لئے اٹھائیا۔ نرگن دھار دس کے گوت، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ کر پرکاش اگئی جوت، اندھ اندھیارا دئے گوائیا۔ من منسا توں پرے دتے سوچ، سمجھ اپنے نال ملائیا۔ دھرم دوار دی دے کے موع، دیناں انا تھان ویکھ وکھائیا۔ باہر کھوجنی نہ پئے کھوج، گرہ مندر جوڑ جڑائیا۔ جگت کرنا پئے نہ جوگ، سچ جوگیشتر دئے بنائیا۔ اندروں کٹ ہوئے روگ، ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ سنوگ، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ سچ سکھ صاحب گر دس، درس ملے وڈیائیا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، ترشنا کوڑ بھجائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، دکھیاں درد وندائیا۔ لیکھا جان عرش فرش، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ بھگت پریتی رکھ کے غرض، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ سچ بینتی سُن کے عرض، عاجزاں پڑدا لاہیا۔ نمانیاں ونڈے درد، دکھیاں گود اٹھائیا۔ سدا کھیل کرے اسچرج، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ جودھا سور پیر مردانہ مرد، مدتاں دے وچھڑے لئے ملائیا۔ جنم کرم دی ویکھ کے فرد، فیصلہ دتے تھاؤں تھانیا۔ وچھوڑے وچ جو رہے تڑپ، نرگن ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی جنم کرم دی پوری سب دی کرے شرط، شریعت وچ اصلیت بھل کدے نہ جائیا۔

★ ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

راوی کہے دس دن رہی روندی، نیناں نیر وہایا۔ سر دے وال رہی کھوہندی، پٹی سیس پٹایا۔ اگا پچھا رہی ٹوندی، بن ہتھاں ہتھ ہلایا۔ یاد آوندی رہی ارجن والی سونہہ دی، جو قسم کھا کے گیا سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمایا۔ راوی کہے میں روندی بھبھیس، نیناں نیر وہایا۔ چکڑ گارے وچ کھبھی، بلبین دہایا۔ پر بھو جاں تیتوں دیکھیا بدھاناں سبی، صبح امرت ویلا دھیان لگایا۔ میں سمجھیا میری اودھ گئی، پینڈا لیا مکایا۔ میتوں کسے نے اندر رمز ماری کھبھی، سبھے دتا سٹایا۔ مکلیئے پوت کر بدھی، بدھ دے دہایا۔ جس نے سین بن کے سیو کمائی رگیں، اپنا پھیرا پایا۔ اوہ سرگن زرگن روپ دھرے وار دوجی، دو جہاناں دیکھ وکھایا۔ لیکھا باقی روداس جھگی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل وکھایا۔ راوی کہے میرے دیکھ ڈگدے نیز ہنجھو، چھبہر اکو نظری آیا۔ تیتوں نیا دیناں بندھو، بندھن دے تڑایا۔ توں گہر گبھیر ساگر سندھو، صاحب سلطان اکھوایا۔ تیری کرنی کیہڑا نندو، نندک دین دہایا۔ میری من واسنا میٹ دے چندو، چنتا غم دور کرایا۔ راوی کہے میری پوجا پہلے کردے ہندو، پانی دیوتیاں چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو گھلایا۔ راوی کہے میں رو رو تھکی، تھکاوٹ وچ دہایا۔ کرپا کر پڑھ سمر تھی، صاحب تیری سرنایا۔ چاروں گنٹ پھراں نسی، بھجاں واہو داہیا۔ کوک سٹاواں سٹی، گل وچ پٹو پایا۔ برہوں ویراگن ہو کے نیچی، مکھ گھنگٹ لیا اٹھایا۔ سچ کہانی کسے نہ دسی، دہ دشا دیکھ وکھایا۔ جس ویلے تیتوں بدھا دیکھیا ناں رسی، رستہ بھلی کوڑ لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ چڑھایا۔ راوی کہے تیتوں رواون دی کی وادی، پچھلا وعدہ پور کرایا۔ دیکھی جگت تیری آبادی، عبادت وچ نہ کوئے لوکایا۔ میں تیری ویراگن سدھی سادی، کوڑا رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ میں بھال کراں تیرے راہ دی، دیکھاں تھاوں تھانیا۔ میتوں یاد آئی ارجن والی صلاح دی، جو ست گیا سٹایا۔ مکلیئے اک اوٹ رکھیں اوس ملاح دی، جو بیڑے ڈبدے پار لنگھایا۔ میرے اندروں آہ نکلی اچی دہاہ دی، دھول دتی ہلایا۔ کس بدھ کھیل دیکھاں بے پرواہ دی، جو پاربرہم اکھوایا۔ شبد اگئی آواز آئی واہ واہ دی، ڈھولا سنیا چائیں چانیا۔ ایہہ کھیل انوکھے شاہ دی، جو شہنشاہ وڈ وڈیایا۔ ایہہ دھار نہیں وہن دریا دی، جل پانی نہ روپ دھرایا۔ کھیل نہیں تھل اسگاہ دی،

مہینل ونڈ ونڈا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم سنا ئیا۔ راوی کہے میں رو رو ہاری، ہائے ہائے سنا ئیا۔ تیری ویکھی انوکھی یاری، دردیا درد نہ کوئے ونڈا ئیا۔ چاروں گنٹ دے سے خواری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرا ئیا۔ مایا ممتا موہ بیماری، گھر گھر نظری آ ئیا۔ دھرم داد سے نہ کوئے کھلاڑی، چو پٹ سار کوڑ لوکا ئیا۔ گر ارجن نے میرے وچ پنچ وار دھو کے ہلائی داہڑی، تیرے چرناں دتی ٹکا ئیا۔ اوسے ویلے روداس چمار آیا اگاڑی، رمبی آر ہتھ اٹھا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دے چکا ئیا۔ راوی کہے میرے روندے نین، نینن نین بے حالیا۔ میں دیکھے وگدے وہن، پُرکھ اکال اکالیا۔ کوئی نہ سجن سین، جھوٹھا جگت متوالیا۔ مُکاوے پورب لہن، دیونہار اک منا لیا۔ ست نہ آوے چین، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل دکھا لیا۔ راوی کہے میں دیکھی روداس دی آر رمبی، نکھی دھار جنا ئیا۔ میں ڈردی ڈردی کبی، نیترا اٹھ شرما ئیا۔ میں اپنے پیر دی اڈی دبی، بھار دھرت اُتے ٹکا ئیا۔ نظری آئی جوت ربی، نور نورانہ نور کرے رُشنا ئیا۔ ایہہ کھیل ہندا کدے کدی، قدیم دی عادت پر بھ دی چلی آ ئیا۔ جس ویلے ہووے پر بھ دی اپنی صدی، صدے سارے دے مٹا ئیا۔ راوی کہے میں کھلو گئی ہتھ بدھی، بندنا سیس جھکا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھا ئیا۔ راوی کہے میں رو رو آکھاں، آخر دیاں سنا ئیا۔ مینٹوں یاد بچھلا سا کہ، ساکھی بے پروا ہیا۔ اوس نوں ٹیکاں ماتھا، جو مستھیا دے لوکا ئیا۔ سندیشہ دیوے ساچا، سچ سچ درڑا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم ورتا ئیا۔ راوی کہے دس دن گئے لنگھ، بہڑی بہڑی کر سنا ئیا۔ میرا سُنجا ہو یا پلنگ، لیف تلالی نہ کوئے وڈیا ئیا۔ کسنبھڑا ہو گیا رنگ، لال لال نہ کوئے چکا ئیا۔ آساں ڈھیہہ گئی کندھ، محل نہ کوئے سہا ئیا۔ بھلیا رس انند، سچ نہ کوئے سما ئیا۔ گلیا نوری چند، نور نہ کوئے رُشنا ئیا۔ میں دوویں ہتھ بندھ، بندنا سیس جھکا ئیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، تیری اوٹ تکا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے نال رکھا ئیا۔ سری بھگوان کہے سُن راوی رمتی، رمتا رمتا دیاں جنا ئیا۔ میرا لیکھا سمت سمتی، سے وچ وڈیا ئیا۔ کھیل اتھاہ اگم دی، اگڑی کار کما ئیا۔ دھار چھڈی ماٹی چم دی، ناتا ت وجود تڑا ئیا۔ کھیل کمی ہرکھ سوگ غم دی، چنتا دتی چکا ئیا۔ چھہر ویکھی تیری چھم چھم دی، نیناں نیر وہا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ راوی نڈھی پتی اٹھ کے جھاک، تیری اٹھ گھلا ئیا۔ اگی ماگھ دی ویکھ رات، بچھلا راہ تکا ئیا۔ روداس دی ملے جات،

پر بھات وجے ودھائیا۔ سچ ملے سوغات، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ شکر ویکھے کیلاش، بھجوا واہو داہیا۔ برہما ہووے ساتھ، سپیس جگدیس نوایا۔ وشنوں سنائے آکھ، تیری بے پرواہیا۔ ایہہ دھرم مہینہ ماگھ، مجن دھوڑ کرائیا۔ تیرے نخن دا اوتھے ملے جواب، جتھے گرگھ سوہا پائیا۔ نانک لے کے آئے رباب، مردانہ ویس نہ کوئے وٹایا۔ کچھ لیکھا دسنا بغداد، بغلی کالی لینی سوائیا۔ نال لے کے جانا نقاب، رنگ گوڑھا دینا چڑھائیا۔ ساڈھے تئاں صفحیاں والی ہووے کتاب، پنچ ست انچ لمبائی چوڑائیا۔ چولا چٹا ہووے بنا داغ، بے داغ ویکھ دکھائیا۔ اک تئاں مکھاں والا ہووے چراغ، مٹی کچی نال سہائیا۔ سوا سیر ددھ نوں لگی ہووے جاگ، کٹورا درشن ہتھ پھڑائیا۔ نال مریا ہویا ہووے کاگ، پال سنگھ ڈاکٹر انگلاں وچ پھسائیا۔ نو گاؤندے ہون راگ، سوہنگ ڈھولا سچ سبھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ لکڑی ہووے کاٹھ، ونگی ٹیڈھی سوہا پائیا۔ مہندر سنگھ سر توں ننگا جس دا پنڈ باٹھ، دھر دی سیو کمائیا۔ ساڈھے اٹھ دا وقت ہووے رات، راتی رتی وجے ودھائیا۔ تن گرگھ جنہاں دی راگڑھیا ہووے ذات، پانی کٹورے نال رلائی۔ پھیر راوی کراں تیرے نال بات، تیرے نیناں کراں صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ دکھائیا۔ راوی کہے کی کہا نال ہوئی، سچ دے سمجھائیا۔ میں کتاں ہوئی بولی، سمجھ کچھ نہ آئی۔ پُرکھ اکال کہے میرا گرگھ دھر دا ڈھولی، ڈگا نام دے لگائیا۔ توں پڑدا اپنا کھولیس، جھروکھا بند نہ کوئے کرائیا۔ نال لے کے آویں موئی، جیہڑا مولا تند محمد دتا بٹھائیا۔ شور نال پاویں روئی، اچی کوک کوک سنائیا۔ نال نگی ہووے کوئی، کول پھل وچ لکائیا۔ روداس دا اوہ تھان جتھے پُرانی اک بولی، نشانہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ راوی کہے میں سنیا اگم نادا، وٹی سچ ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ تھم میرا سادہ، سادگی وچ سمجھائیا۔ آگے کھیل ورتنا ڈاڈھا، ڈورو ڈنک وجائیا۔ جن بھگتاں اک نال آدھا کھانا پرشادا، پرشاد سنگت دا دینا ورتائیا۔ ایہہ نواں کھیل وچ دیس ماجھا، پردیس پڑدالاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے تھم اپنے رواج، دوجا تھم نہ کوئے منائیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بھلائی پُر ڈوگراں ہر سنگت ★

گُر ارجن کہے خوشی ہوئی آج، دو جہان و بٹی ودھائیا۔ کرپا کرے پُرکھ اکال صاحب سرتاج، ہر جگدیشر وڈ وڈیائیا۔ جس دا ایٹھے اوٹھے دو جہاناں راج، آد جگاد جگ چو کڑی اپنا حکم ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر ساجن ساز، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گُر دیونہارا دات، داتا دانی شاہ سلطانی شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا سدا بن قلم دوات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ارجن کہے میں اکو دیکھیا شاہ نواب، نوبت حق نام وجائیا۔ گُر اوتار پیغمبر سارے سجدہ کرو آداب، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اکو کلمہ پڑھو واحد، دوجی الکھ نہ کوئے جگائیا۔ جو دو جہاناں مصاحب، مقامے حق سو بھاپائیا۔ اتم سب دی کر نہار آزمائش، دیکھنہارا تھاواں تھانیا۔ گھٹ نو اسی جانہار رہائش، رہبر ہو کے پڑدا رہیا اٹھائیا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے پیدائش، مرن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ارجن کہے میٹوں یاد آیا چیتا، چرن کول ملی سرنائیا۔ پُرکھ اکال اکو نیتا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جس نے لوکات سب نوں دتا ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے سیو سمجھائیا۔ بھیجے اگیتا پچھیتا، آون جاون اپنا حکم ورتائیا۔ جس کارن میرے سر وچ پئی ریتا، تئی توی دتا لکائیا۔ اس دانانک کول لیکھا، دوجا سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جو وسے سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ جس دا آد جگادی ایکا، ایکا ایکنکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم حکمت وچوں بدلایا۔ ارجن کہے سُن کے سارے ہوو لاجواب، جواب دیون کوئے نہ پائیا۔ جس دے لیندے رہے خواب، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ جو وسے حق محراب، محبوب نور الاہیا۔ کچھ اوس نے حکم دتا نرگن دھار بغداد، سرگن نانک آپ سمجھائیا۔ ایکا اک لینا آرادھ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ارجن کہے میں چکاواں پڑدا اوہلا، بھو رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال کہا نانک گا ایکا سوہلا، تیرا میرا اکو رُپ نظری آئیا۔ پریم رس دا ہووے ڈھولا، اگئی ناد شنوائیا۔ نانک کہا کون بنے وچولا، پڑدا دئے اٹھائیا۔ سرشئی درشئی ویکھیا رولا، چاروں گنٹ دُہائیا۔ اگے تیتوں کھندے مولا، اللہ اکھر دتا پڑھائیا۔ ویکھ اپنی دھرنی دھولا، دھول دھیان کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ پُرکھ اکال

کہا نانک میرے نام دالے سواد، نام ست ست درڑا ئیا۔ تیرے تن دی اک رباب، بن ستاراں دیاں ہلایا۔ جس دے وچوں توں ہی توں ہی نکلے راگ، دوجی تُوں نہ کوئے الا ئیا۔ تت وجود سورے کاج، نسا من نہ کوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ نانک کہا رباب کیہڑا تند، صاحب سوامی دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال بولیا بنا دند، رس نال رسنا دتا سمجھایا۔ ست ست دا اک اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ توں میرا میں تیرا جتھے دوہاں دا سانجھا ہووے چھند، اوتھے دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اپنی دھار اپنے لاواں انگ، انگیکار اک اکھو ئیا۔ میں صاحب سورا سربنگ، شہنشاہ دُھر درگا ہیا۔ نانک نرگن منگی منگ، پر بھ اگے جھولی ڈا ہیا۔ کس بدھ تیرے پریم دا بجھے تند، تندی تند جڑا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ پُرکھ اکال کہا نانک دساں بات، باطن بھو جنایا۔ ویکھیں لکھیں نال نہ قلم دوات، کاغذ شاہی نہ جوڑ جڑا ئیا۔ جس ویلے کلج آوے اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ ساچی رہے نہ کوئے جماعت، پریتی پریم نہ کوئے کما ئیا۔ گر اوتار پیغمبراں بھلے گاتھ، سوہلا سچ نہ کوئے سنا ئیا۔ گر چیلار رہے کوئی نہ داس، چیلار گرو کرے پڑھایا۔ پتا پت دا ہووے گھات، چاروں گنٹ ہوئے دُہا ئیا۔ اوس ویلے ویکھاں کھیل تماش، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن نانک پتے ننھے، سچ دیاں سمجھایا۔ جے توں اکو میری منے، متا اور رہے نہ رانیا۔ کراں پرکاش ساچے تنے، لو سُن اکو نظری آ ئیا۔ آپ پھراں تیرے سنے، گھر گھر وچ میل ملا ئیا۔ نرگن دیک ایکا بلے، جوتی جوت جوت رُشنا ئیا۔ جس کارن تیتوں گھلے، دُھر فرمانا اک درڑا ئیا۔ ساچا بچن بنھنا پلے، پلُو اپنی گنڈھ رکھایا۔ جس ویلے کلج اتم ہوئے ہلے، حالت وگڑے جگت لوکایا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال آوٹا اکلے، دُوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگتاں دے اندر سنگھاسن ملے، دوارا اکو اک وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ پُرکھ اکال کہا نانک نرگن دساں اگمی بانی، بان نرالاتیر چلا ئیا۔ ایہہ شب دی اکھ کہانی، کتھنی کھ نہ سکے رانیا۔ لیکھا سمجھے نہ کوئے دو جہانی، نرگن سرگن بھو کوئے نہ پائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم دیوے اک نشانی، نشانہ اپنا تیر چلا ئیا۔ جس ویلے سر شئی دی در شئی ہوئی ابھمائی، مایا متا موہ وکار ہلکایا۔ اوس ویلے جن بھگتاں اُتے کراں مہربانی، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ ساچی کرنی کار کماوا نگ۔ مہربان ہو کے مہر نظر

ٹکاوانگا۔ سرشٹ سبائی کر کے ہیر پھیر، دین دُنی آپ بھلاوانگا۔ ساچے سنتاں لہنا دینا دیاں نیڑ، جھکڑا اور نہ کوئے جناوانگا۔ شبد ہلُونے سوئی سرتی چھیڑ، تند ستار آپ وجاوانگا۔ اوس ویلے میرے نام دی اکو ہووے ڈیڑھ، دوہرا سوئیا کوت چھتی راگاں وچ نہ کوئے الاوانگا۔ سب توں وسماں نیرن نیر، دُور دُراڈا پندھ مُکاوانگا۔ اک ارجن وکھاواں اپنی کھیڈ، راوی کنڈاٹ سہاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کراں گا۔ سنت سہیلے گرگھ ورانگا۔ لکھ چوراسی وچوں پھڑانگا۔ کایا مندر ساچے چڑھانگا۔ جوتی نور اکو دھرانگا۔ سچ دوارے اگئی کھڑانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپے کراں گا۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ بھگت سہیلے آپ اٹھاوانگا۔ گر چیلے میل ملاوانگا۔ تریا پد دا بھيو کھلاوانگا۔ نام سرنگا اک وجاوانگا۔ نانک زنگن جوڑ جڑاوانگا۔ سچ دوارے آپے بہڑ، پڑدا اوہلا آپ اٹھاوانگا۔ ساچے سنتاں ویکھاں کر کے غور، گہر گسپہر ہو کے اپنا پھیرا پاداوانگا۔ اوہناں دامائس جنم جائے سور، جنہاں نوں اپنے رنگ رنگاوانگا۔ نانک ارجن دا لیکھا وچ لاہور، لہر اپنی اک درساوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاوانگا۔ نانک بھگتاں دی رباب ہووے ربی، باڈھی بنت نہ کوئے بناؤیا۔ جس دی سر پنا ہتھ توں جاوے وٹی، انگلاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ۱۲۷۷

چُنا پئے نہ بھار موڈھیاں اُتے وانگ ڈگی، سرنگا گز نہ ہتھ اٹھانیا۔ پنا کپڑے توں ہووے کدے نہ ننگی، جگت نیتز نظر کوئے نہ پانیا۔ سنگر نانک کہا پر بھو تیری کھیل بہہ رنگی، تیرا بھيو کوئے نہ آئیا۔ توں آد جگاد سدا کرنی دا کرتا ڈھنگی، طریقہ اور نہ کسے سمجھانیا۔ مہربان اوہ کپڑے دوارے ٹنگی، کھی کوں لٹکانیا۔ پُرکھ اکال کہا نانک نظر نہ آئے وچ برہمنڈی، کھنڈیں کھوج نہ کوئے کھجانیا۔ جس دی لکھت لکھی کسے نہیں سندی، تقریر تحریر نہ کوئے بناؤیا۔ کھوجیاں ہتھ نہ آئے وچ ورجنڈی، چاروں گنٹ گراؤیا۔ اوہ اوس تھاں اُتے ٹنگی جتھے اکو جوت زرنجن لنگھی، واسنا رہے کوئے نہ مندی، دین مذہب دی نہیں پابندی، نار دُہاگن کدے نہ رنڈی، ارجن دھار اوہ راوی دی کنڈھی، جتھے پون سدا ٹھنڈی، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ کوڑی رہے نہ کوئے پابندی، نیتز اکھ نہ ہووے اندھی، پُرکھ اکال ساچا سنگی، ساچا سنگ بناؤیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنانیا۔ نانک کہا پر بھو اوس سُرنگی دی کی آواز، سچ دے سنانیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ سدا میرا کھولے راز، آگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ اوہدی سُر وچ سُر دا سُر جواب، سوال دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سدا دوس رین وجدی

رہے رباب، رحمت آپ کمائی۔ پُرکھ اکال کہا نانک اک ویر کر آداب، سیس جگدیس جھکائی۔ سیس جھکدیاں لیکھا دِسیا وِچ بغداد، بغلی کالی نانک ہتھ نظری آئی۔ جس دے وِچ اوہ حساب، جس نوں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سمجھ سکے نہ رائی۔ ویکھیا اوس محراب، جتھے محبوب ڈیرہ لائی۔ جلوہ نور واحد، واحد کلمہ رہیا سنائی۔ نانک نرگن کر آداب، ادب نال اپنا آپ جھکائی۔ مخاطب ہو کے دتا خطاب، خود اپنا حکم سنائی۔ نانک ویکھ اوہ رباب، جس داسب توں وکھرا ساز، ساجنہارا آپے رہیا ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائی۔ نانک کہا پر م پُرکھ کیوں وکھائی کالی بغلی، مہربان دینا سمجھائی۔ پُرکھ اکال کہا صدی چودھویں اُمت ویکھی پگی، کلمہ حق نہ کوئے سنائی۔ سب نے پھرنا وِچ جنگلیں، جہالت وِچ ڈھائی۔ گوہند دی چوداں کڑیاں والی سنگلی، فقیراں دے تنوں دینی لہائی۔ سچ خُدا دے نال رہے کسے دی نہ منگی، ناتاٹے لوکائی۔ دہ دشا لگے اگنی، اگنی تہ نہ کوئے بُجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائی۔ نانک کہا میں ویکھیا جھاک، بن اکھاں اٹھ اٹھائی۔ پُرکھ اکال کھولیا تاک، پڑدا دتا ہٹائی۔ صدی چودھویں فقیراں دی بغلی وِچ خاک، خالص وست نظر کوئے نہ آئی۔ جدھر تکاں اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ اتم مکدی دسے واٹ، پاندھی رہے گر لائی۔ راوی کنڈھے ارجن دی ذات، اُچی کوک کوک سنائی۔ گر اوتار پیغمبر و جس نے سب دا کرنا پورا بھوکھت واک، واقعہ ویکھے تھائیں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کھلایا۔ بغلی کہے میرا رہیا نہ کوئے بغلگیر، سنگی ساتھ نہ کوئے نبھائی۔ دست چھٹ گیا دستگیر، بے دست ہوئی لوکائی۔ نظری آئے نہ بے نظیر، نیترا اٹھ نہ کوئے کھلایا۔ ایس وِچ منہ پا کے روکے کہا کبیر، تیرا نام ڈھائی۔ کسے کم نہ آوے ایہہ ماٹی خاکی سریر، جہاں چہ تیرا نور نور نہ کوئے چکائی۔ اوس ویلے کبیر نوں ایس دے وچوں نظری آئی اوس دی تصویر، جس نوں لا تصویر کر کے سارے رہے گائی۔ اُس دی بدل گئی ضمیر، ذرہ ذرہ وچوں اکو نور کرے رُشائی۔ لیکھا گیا دِسیا شاہ حقیر، شہنشاہ اکو حکم ورتائی۔ پھیر کہا کس بدھ بدلے تقدیر، تدبیر دے درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائی۔ بغلی کہے مینوں نانک رکھیا تِن دِن اپنے ہتھ، ہوکا بغداد وِچ سنائی۔ صوفی فقیر و کوئی وست ہے تے ایہدے وِچ دیو گھت، خالی دیو بھرائی۔ نانک ایختے پھیر نہیں آؤناوت، بے وطنو تھانوں وطن نہ کوئے وکھائی۔ ذرا تلو اوس اٹھ، جیسہڑی اٹھ دے نال محمد محبوب دا درشن

پائیا۔ میٹوں خالی دسدے ہٹ، ونجارے رہے گر لائیا۔ خالی دسن تٹ، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل
آپ دکھائیا۔ بغلی کہے نانک کیوں میٹوں پھڑیا، چارے کتیاں جوڑ جڑائیا۔ وے میں کملی کو جھی اڑیا، اندروں باہروں کالی نظری آئیا۔ میرے وچ کسے نہیں
کچھ دھریا، بھگھی تہائی دیاں دہائیا۔ میرا نکرمی دامستک سڑیا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ اوس ویلے نانک خوشی وچ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھیا، سوہنگ دتا گائیا۔
پُرکھ اکال سب دامالک ہو کے ایس دے وچ وڑیا، نانک نوں سدھا نظری آئیا۔ پھیر دکھا کے اپنا گھریا، گرہ مندر دتا سہائیا۔ بٹھ کے اپنے لڑیا، لڑ پلو دتا
پھڑائیا۔ قول اقرار اک کریا، وعدے نال سمجھائیا۔ نانک جس ویلے چار کٹ دہ دشا ست دھرم ہریا، تہاڈا بھے نہ کوئے رکھائیا۔ اوس ویلے آوے نرائن
نریا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ نانک کہا چار کٹ دی ویکھی حدود، بن اکھاں اٹھائیا۔ بغلگیر
ہویا موجود، بغلی وچ سو بھاپائیا۔ اوس نے سنایا ہزارا درود، دھر دا ڈھولا اک الاہیا۔ جس دے نال سر شئی ہو جائے نیست و نابود، جڑ نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر
کہا نانک ویکھ اپنے اندر کلبوت، کایا دا کعبہ، کعبے دا دوآبہ، دوآبے دا محرابا، محرابے دا محبوب بیٹھا سو بھاپائیا۔ جتھے نہ کوئی پُٹ نہ کوئی صوابا، نہ کوئی سوال نہ
کوئی جوابا، جواب طلی وچ سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرائیا۔ بغلی کہے نانک میری اک عرض، آرزو دیاں
جنائیا۔ کچھ میرا دس فرض، سیوا کی کمائیا۔ تیرا پر بھو بڑا بے غرض، بے انت آپ اکھوائیا۔ تہانوں اپنے نام دی سنا کے نگی جہی طرز، ترازو آں وچ توی
لوکائیا۔ سر شئی دا کھیل کھلا کے نار مرد، لکھ چوڑا سی جوڑے جوڑیاں نال جڑائیا۔ اپنا بھيو دکھرا رکھ کے اچرج، ستمکھ ہو کے نظر کدے نہ آئیا۔ سچ دس کس
ویلے ونڈے درد، دکھیاں دکھ مٹائیا۔ نانک کہا جس ویلے زرگن دا زرگن آوے پرت، تیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کرے پرکاش اُتے دھرت، دھول دے سہائیا۔
اوس ویلے اپنیاں بھگتاں اُتے کرے ترس، رحمت سچ کمائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوس اگلی دے بُجھائیا۔ میل ملا کے اُتے فرش، عرشاں دے
اُتے دے ٹکائیا۔ بغلی کہا نانک اوہ کس طرح دا ہووے مرد، رُوپ رنگ کی نظری آئیا۔ نانک کہا جس نوں چھری کٹے کوئی نہ کرد، قتل گاہ وچ قاتل مقنول
رُوپ نہ کوئے وٹائیا۔ اوہ سب دی لے کے آوے فرد، پچھلے لیکھے ویکھ دکھائیا۔ بغلی تیری ضرور منظور کرے عرض، خواہش اپنی جھولی پائیا۔ بغلی کہے

نانک میٹوں پھڑدے سدا منگتے، بھکھاری در در الکھ جگانیا۔ نانک کہا او کلمیئے نہیں تیرے وچ اوہ رنگ رنگتے، جنہاں دارنگ نہ کوئے بدلانیا۔ او تیرا لہنا نال پر بھو دی سنگتے، جنہاں دی بھچھیا نہ کوئے بدلانیا۔ کوٹن کوٹ گرو اوتار پیغمبر جہدے، جم کے مر کے پھیر او سے وچ سمایا۔ کوئی دن و نچارے ہندے دم دے، ساہ ساہ نال ڈھولے گانیا۔ ایہہ کھیل اوس پر بھو دے کم دے، جو کامنا سب دی ویکھ وکھانیا۔ تیرا لیکھا اوس ویلے جس ویلے بھگتاں دے لیکھے مُکاؤنے غم دے، پہلوں ہتھ نہ کسے پھڑانیا۔ تیتوں سارے کلیاں دے اُتے رہے ٹنگدے، میں بھگتاں دے اندر دینی لکانیا۔ جتھے پرکاش نہیں سورج چند دے، تاریاں دی لوڑ نظر نہ آتیا۔ جے ویکھیں تے ویکھیں کھیل اوس پاربرہم دے، جو برہم نوں رہیا پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھانیا۔ بغلی کہے سنگر نانک میں کالی، کلج کالا ٹکا دتا لگانیا۔ جس گھر جاواں کتے بھو نکلن تے بچے کڈھن گالی، تے سارے غصے نال خیر میرے وچ پانیا۔ میں گھر گھر دی بناں سواں، پھراں تھاؤں تھانیا۔ نانک کہا میرے پر بھ دی چال نرالی، جگ جگ ویس وٹانیا۔ پھل ویکھے پت ڈالی، لکھ چوڑاسی پھول پھولانیا۔ تیتوں دساں اک بات سکھالی، سبھے دیاں سمجھانیا۔ جس ویلے پر بھ بھگتاں دے اندر اپنے نور دی چاڑھنی لالی، نام دارنگ رنگانیا۔ اوس ویلے توں وی در تے بنیں سواں، اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ کفنی کہے جن بھگتو میں آگئی بھجی، بھجن بندگی دا پنڈھ مُکانیا۔ گرگھیاں دی ویکھی سنگت سچی، سجرارہ تکانیا۔ پہلوں درشن کر کے رتی، بنا اٹھ توں اٹھانیا۔ پھیر بھو جن کھا کے رتی، جیسہڑا چار جگ نہ کوئے کھوانیا۔ مُجت وچ بھجی، نیوں نیوں سیس نوانیا۔ ایہہ ویکھو انت تے آئی چوڑھویں صدی، سدا دے کے رہی سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر کسے دی رہنی نہیں کوئی گدی، گداگر ہووے لوکانیا۔ نام دی دیوے کوئی نہ وڈھی، وڈھی کھان والے سارے دینے مُکانیا۔ میں پھراں اچی اڈی، بھجاں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ بغلی کہے میرے وچ کوئی نہیں دانا آٹا، خالی اندروں باہروں نظری آتیا۔ جن بھگتو تھانیا پر بھو توں پورا کرواں گھاٹا، گھاٹے وچوں حصہ میرے وچ دینا لکانیا۔ بغداد دی وچھڑی کڈی رہی واٹاں، نانک نرگن نرویر نال دتا ملانیا۔ وینہدی رہی ایہہ راتاں، نیناں اٹھ گھلانا۔ جو ارجن دساں باتاں، بن اکھراں لیکھ لکھانیا۔ سو سچ سچ آکھاں، تھانوں دیاں سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ

لُکائیآ۔ بغلی کہے میں کدی نہیں آئی جگ، پر بھو ہتھ نہ کدے اُٹھائیآ۔ سدا رہی اڈ، وکھرا کھیل کھلایآ۔ جن بھگتو کپڑیاں دی بغلی دیو چھڈ، جگت واسنانہ کوئے ودھائیآ۔ اپنے انتر آتما دی جھولی دیو اڈ، پر ماتما آپے دست دے لُکائیآ۔ جے تئیں نہیں لہجہ سکے تے اون تہانوں لیا لہجہ، وچھڑیاں میل ملائیآ۔ ہن منگن دی ختم ہو جائے حد، انمنگی دولت جھولی پائیآ۔ تئیں اوس پر بھو دی ید، جس نوں گر اوتار پیغمبر سیس نوایآ۔ اگے رہن نہ دیوے وچ اندھیری کھڈ، پھڑ کے باہوں پار کرائیآ۔ جس کارن لئے سد، سو سدیشہ رہی سنائیآ۔ سب دے پڑدے لوے کج، بغلگیر آپ ہو جائیآ۔ جے منگن دی نہیں جاچ، بغلی کہے میتھوں سکھو اچ، چارے کنیاں اگے ڈاہیا۔ ویکھو بھلکھے وچ کوئی کریو نہ اچ پچ، بھرم دا بھانڈا لینا بھنایآ۔ تہانوں جدوں ملے اُپر شاہ رگ، نو دوارے دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایہو جہا ویلا کدے نہیں کسے دے آیا ہتھ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سارے دین دُہائیآ۔ تہاڈی بُجھاوے آپ اگنی اگ، امرت میگھ برسائیآ۔ تئیں اوہ مانک موتی ہیرے نگ، جو نانک زرگن سرگن گیا سمجھائیآ۔ ساری سرشی توں پڑدا لیا کج، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ نقاب کہے میں پایا پڑدا، پردا نشیں نظر کسے نہ آئیآ۔ جگت جہان ویکھیا سڑدا، سرشی رہی گر لائیآ۔ میں حیران ہو گئی جس ویلے بھگتاں دے اندر وڑدا، اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ کھیل اگنی کردا، وڈ داتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، ساچی کرنی کار کمائیآ۔ نقاب کہے میرا سمجھے کوئی نہ نُقطہ، موسیٰ عیسیٰ محمد اکھ نہ کوئے گھلایآ۔ جتھے سب دی منزل دا پینڈا گدا، اوتھے میری ہوئے چڑھائیآ۔ میرا لہنا اوس اُس دا، جس دی اُستت کر کے سارے رہے گائیآ۔ ہن پڑدا اوہلا نہیں رہنا لگ دا، حکم دُھر دا دینا سنائیآ۔ جو پر بھو نالوں رُسد، رُسیاں نہ کوئے منائیآ۔ نقاب کہے بے نقاباں نوں آپے پُچھدا، جنہاں لوک لجا دتی گوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، ساچے گھر آپ وسائیآ۔ نقاب کہا میں آئی محمد دی اُتے اکھ، پڑدا نور والا چمکائیآ۔ پُٹھا دتا پلٹ، دھرنی اُتے سوائیآ۔ خدا دا نور ہو یا پر تکھ، جلوہ اک رُشنائیآ۔ سدیشہ دتا حق، حقیقت وچوں پڑھائیآ۔ محمد اصدی چو دھویں ول تک، تکبر رہے نہ رائیآ۔ پچھلا حکم ہونا فک، فیصلہ اک سنائیآ۔ مال گزاری رہے کوئی نہ تک، چو داں طبقات ڈیرہ ڈھاپیا۔ متھے اُتے مار کے سٹ، ٹھوکر دتی لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، اپنا حکم اک سمجھائیآ۔ نقاب کہے میں کدے نہ آؤندی کسے دے گھ، بُرقے جگت والے لُکائیآ۔ میری سارے سکھنا گئے سنگھ،

پر بھ آگے واسطہ پائیا۔ جس عیسیٰ نے اپنا آپ مٹیاں خدا دا سٹ، مریا مرحوم محرم اک جنائیا۔ اوس نوں لگا ڈکھ، درد درد وچ رکھائیا۔ جس ویلے پھاسی دے پھٹے توں لیا چک، صلیب دی ترتیب نہ کسے سمجھائیا۔ زرگن دھاروں آپے اٹھ، زرویر ویس وٹائیا۔ شیر وانگوں بک، بھبک اک لگائیا۔ اوس ویلے عیسیٰ کہا توں میرا میں تیرا ایہو پڑھیں تمک، اپنا پڑدا نقاب والا پائیا۔ بنا سجریاں توں سیس گیا جھک، جھکیاں پھیر نہ کوئے اٹھائیا۔ اوس ویلے اوس کہا جس ویلے بدل کے آویں اپنا رخ، رخصت سانوں دینی کرائیا۔ پروردگار سا تجھے یار توں نہ مانس تے نہ مانکھ، دیہی سنہپی تیرا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چوتھی دھار رہیا بچھ، پڑھ کے دینا سنائیا۔ ساڈھے تن صفحے دی کڈھ لو کاپی، جس دی کاپی نہ کوئے کرائیا۔ گرو گرنٹھ لکھن لگیاں ارجن نے چھڈ دتے سی پاپی، پر بھ دے آگے واسطہ پائیا۔ میں بھگتاں دا ساتھی، گرگھاں دا جوڑ جڑائیا۔ صاحب سنگر من کے آکھی، دھر سندیشہ اک الایا۔ ارجن ایہہ میری رہن دے باقی، باقی نویس اک اکھوائیا۔ جس ویلے آپ آواں اتقاق، اتقیا پھیرا پائیا۔ سب دا بناں ساتھی، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں مالک پرتپالک خالق سب دی معاف کراں گستاخی، جو چرن کول سیس نوایا۔ مہر نگاہ نال بدل دیواں حیاتی، حیا شرم رہے کوئے نہ رایا۔ میرا کھیل نہیں کوئی نباتاتی، مہربان مہر نظر رکھائیا۔ گر ارجن بن کے داس داسی، سیس جگدیس دتا جھکائیا۔ اوسے ویلے زرگن جوت پرکاشی، دو جہاناں ہوئی رشنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ارجن نوں کوئی نہ دسیا پاپی، سب دے اندر بیٹھا بے پرواہیا۔ جدھر ویکھے وڈ پرتاپی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ چیونٹی ہاتھی دی کرے راکھی، وشن برہما شو سب نوں انگلی لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ ارجن کہے میں چھڈے ساڈھے تن صفحے، لیکن ساڈھے تن صفحے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کیوں، ساڈھے تن ہتھ وچ ملدے پر بھو دے نام دے گئے، جو منت دے ورتائیا۔ جگت بھگتے چنیاں دے مار دے پھلے، گرگھ امرت جام پی پی خوشی بنائیا۔ ارجن تکیا پر بھو دوارے پاپی اپرا دھی بھگت سنت سارے بھائی سکے، جو چل کے آون سرنائیا۔ جنہاں دے سر اُتے ہتھ رکھے، پشت پناہ آپ رکھائیا۔ اوہ اوس دوارے وسے، جس گھر اکو جوت نور رشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساڈھے تن صفحے کہن ساڈی کسے نہ کیتی ونڈ، ونڈن والا نظر کوئے نہ آئی۔ ارجن دے آگے اساں پائی ڈنڈ، رو رو دتا سنائیا۔ کیوں کروٹ بدلی کڈ، گھ لیا

بھوایا۔ ارجن کہا تہاڈے اُتے اوہ آؤنا چھند، جس دا بند نہ کوئے بنایا۔ پاپیاں نے اوس دوارے جانا لنگھ، جتھے وشن برہما شو سپس نوایا۔ درشن کیتیاں درسی دے پے جائے ٹھنڈ، آدرشی اکو ویکھ وکھایا۔ ساڈھے تن ہتھ سب نوں پے جائے گنڈھ، ساڈھے تن ہتھ دی نشانی دے بنایا۔ ساڈھے تن ہتھ دا نشانہ دیوے ٹنگ، جس نوں برہمنڈ کھنڈ سپس نوایا۔ ساڈھے تن صفیو تہاڈے لیکھے دے بچھوں سرشی وچ ہو جائے جنگ، جھگڑا نہ کوئے مُکایا۔ بھگتاں نوں چڑھے رنگ، آتم و بے ودھایا۔ پر بھو سوں جائے اندر آتما دی تیج پلنگ، سوہنا آسن لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کتاب کہے میرے صفحے ساڈھے تن، تن لوک دھیان لگایا۔ میں وقت لنگھائے گن گن، دے راتیں نیند کدے نہ آیا۔ جگت دیکھے پیماناشاں توں بنا من من، سنجگ تریتا دواپر کلجک بھجے واہو داہیا۔ پر بھ دا کھیل ہونا کیہڑے چھن، شکر سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ صفحے کہن اسماں دیکھیا پر بھ دا اولہا، اولے بہہ کے کھیل کھلایا۔ جس نے بھگت پیار دا چٹا پاؤنا چولا، بھگون اپنا رنگ وکھایا۔ پورب ادھارتے پچھلا لہنا سورن نانک نال ہندا سی تولا، سودا تگڑی وچ لکایا۔ اک دن تولدیاں تولدیاں نانک دا پھڑ لیا ڈولا، بس بس دی آواز سنایا۔ نانک ہلارا ماریا تے چھابا بھریا ہو گیا ہولا، وست ہور وچ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ نانک کہا میری تگڑی نوں بٹھ دے بودی، چٹا رنگ رکھایا۔ ہن میں ویدی تے پھیر ہوواں سوڈھی، میری بے پرواہیا۔ ہن میں بھیکھی تے جوگی، پھیر شہنشاہ اکھوایا۔ سمجھے نہ کوئے لوک پر لوکی، بھیکھے نہ آیا۔ تولے کہا کی مینٹوں وی دیویں سو جھی، میری اکھ کھلایا۔ نانک کہا میرے ہتھ لا گوڈیں، سر گوڈیاں وچ رکھایا۔ تیتوں اوس باغ دی بناوا ڈوڈی، جتھے بھگت بھگون مہکایا۔ دھرم دا کر سنجوگی، میلا لوواں ملایا۔ پریم دا بن کے موحی، مجلس دیاں وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ تولے کہا کچھ میرا دس پتہ نشانی، کس بدھ میلا لئیں ملایا۔ نانک کہا ایہہ اوس دی مہربانی، جو مالک میرا ماہیا۔ اونے چر نوں اُس دی بھین آگئی انجانی، عمر نو سال وکھایا۔ ہتھ وچ دوات تے کانے والی کانی، نانک اگے دتی لکایا۔ بابا مینٹوں کھ کے دس اپنی کہانی، بھل کدے نہ جانیا۔ نانک کہا آ میری رانی، دیواں مان وڈیایا۔ آہ لے میرے چرناں دا ٹھنڈا پانی، امرت دیاں چکھایا۔ میرا پر م پُرکھ سلطانی، شہنشاہ دھر در گاہیا۔ جس ویلے جلوہ نور کرے

نورانی، زرگن پھیرا پائیا۔ بھگتاں دے گھر کھاوے مہمانی، در در ڈیرہ لائیا۔ کھج دی کوڑ ویکھے طغیانی، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ ساچے نام دی ہووے ہانی، چار ورن لڑائیا۔ اوس ویلے کلا ورتے دو جہانی، جیو جگت سمجھ کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کھیل کرے آسانی، احسان سر نہ کوئے چڑھائیا۔ تولے دی چھوٹی بھین دوہاں دی جوانی، پریم اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ ننھی کہا لکھ دے نال قلم دوات، بابا اکھر سوہنا پائیا۔ میرے بھائی نوں نہیں جانج، کس بدھ سنگر توں منگ منگائیا۔ ایہہ تکلڑی دی بودی نہیں جانی ساتھ، پیسا دھیلا کم کسے نہ آئیا۔ کجھ سانوں بھین بھراواں نوں دے سوغات، وست امولک جھولی پائیا۔ نانک مہر نگاہ نال لیا جھاک، مُجّت اُکھ اُٹھائیا۔ بچّیو تہاڈا پچھلا لیکھا کیتا صاف، جنم دا گناہ رہیا نہ رائیا۔ اگے سُنوئی جہی بات، تہانوں دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے آوے کھج اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ اوس ویلے حکم دیواں آپ، اپنے حکم نال پرگٹائیا۔ ہُن تئیں بھین بھرا پھیر دوہاں دا دکھرا دکھرا ہووے باپ، مائی اک نہ کوئے جائیا۔ دوہاں نوں دس کے اپنا جاپ، تُوں میرا میں تیرا دیاں سمجھائیا۔ شبدی حکم اندر آکھ، سندیشہ سچ سنائیا۔ سمت شہنشاہی تن دی اگی ماگھ دی ہونی رات، نانک انک دتا بنائیا۔ او تولیا ہُن تُوں اَن پڑھ پھیر تیتوں پڑھا کے جگت دے بچھوں اپنی جماعت، پٹی دینی سمجھائیا۔ تیری چٹی بودی دا چٹا چولا ہووے ساتھ، چٹی دھار دے سمجھائیا۔ تیری نگی بھین جیسہری مر جانی ایسے وساکھ، پھیر جنم وچ نہ آئیا۔ اوہدا بدھک نال نات، کرشن دے گواہیا۔ پھیر بھگتاں دی ملے جماعت، پُرکھ ابناشی ہوئے سہائیا۔ ایہو قلم تے ایہو دوات، پھیر اوسے دے ہتھ پھڑائیا۔ اوس بچی نوں بچیاں وانگ پر بھ دے حکم دے لکھن دی ہووے جانج، قلم شاہی رنگ چڑھائیا۔ چٹا چولا کہے بدھک دی بیٹی ناں جوگندر تے سورن دی پچھلی بھین تے ناتا بھرات، ہُن تک سمجھ کسے نہ آئیا۔ اگلی کھیل پُرکھ ابناش، پاربرہم پر بھ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنے سب دے رہیا مکائیا۔

وشن برہما شو تے پر بھ دے نکے چہ دیوے، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ جگدے جگدے جگدے لوکات ہو گئے آ کے نیویں، نیویں نیویں سیس
 جھکائیا۔ وشنوں کہے او برہے ہن امرت رس کتھوں پیویں، شکر لے ہلایا۔ شکر کہا میں دیکھیا اوہدے بھگت ہو گئے کھپوے، مستی وچ سرنائیا۔ جیسہڑا ایس
 دے چرناں تھیوے، مستک دھوڑ رمائیا۔ اوہ آد جگاد جیوے، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ وشن برہما شو
 کہن ساڈا پرکاش ہو یا مدھم، مدد اکو منگ منگائیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر چمڈے قدم، نیویں نیویں سیس نوائیا۔ اُس دا روپ رنگ رکھ سبھے کوئی نہ بدن،
 جوتی جاتا دھردر گاہیا۔ جو بھگتاں آیا سدن، حکمے حکم سنائیا۔ خیران ہو کے وشنوں کہندا او برہے او شکر دیکھ اگ لگی لگن، سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر اپنے حکم لگے تجن، پلورے چھڈائیا۔ ساچی دھوڑی ملے کسے نہ محن، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ تہی دا لگی وگن، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دکھائیا۔ برہما کہے شکر دیکھ میں کڈا چالاک، چالاکي سمجھ کسے نہ آئیا۔ وشنوں نوں نال لے کے پر بھ دی کرپا
 نال سر شٹی دی رچنا رچ دتی بیخ ت مائی خاک، خاک دے اندر دیوے دتے لکائیا۔ ایہہ تئاں بتئیاں دی ہر اندر لاٹ، اک من اک آتما اک پر ماتماتئاں دی
 سمجھ نہ کسے سمجھائیا۔ جے کوئی گر اوتار پیغمبر آیتے بن کے پر بھو دا چاک، چاکر ہو کے سیس نوا نوا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تھوڑا جہا پر بھو کھولدا رہیا
 تاک، گھنٹ وچوں پڑدا آپ اٹھائیا۔ رمز نال دسدا رہیا بات، اشاریاں وچ سمجھائیا۔ صفتاں لکھا کے اُتے کاغذات، جگت دتی وڈیائیا۔ انت سارے پا کے
 گئے وفات، نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں، ساریاں نوں بند کیتا بیخ ت کا یا حوالات، کنجی چندا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بنا نانک توں کسے نوں ہتھ نہ آئی رباب، جو
 بھگتاں دے اندر دتی لکائیا۔ کایا کپڑ دے سارے بنے رہے بزاز، رام کرشن اللہ واگر و ستنام دے ٹکڑے دتے کرائیا۔ ہن وہی کھاتے دا ہون لگا حساب،
 اکٹرا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ وشن برہما شو کہن اسیں جگدے رہے جوت، جوت جوت رُشائیا۔
 جوت توں بن گئی ورن گوت، تئاں ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر سکلیا نہ کوئی سوچ، سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ پر بھ نے دے کے نام سلوک، سورے دتے بنائیا۔
 تھوڑا تھوڑا نال دے کے روک، ہٹ نکے نکے گھلائییا۔ جے کوئی گھر منگن آیا تھوک، پٹھ تے تھپکی لا کے مات لوک دتا بھجائیا۔ توں چل تے میں پچھے

گھلدا آں جوت، پہلے مات گربھ وچ ڈیرہ لائیا۔ باہر آویں تے پھیر دساں مَوَج، اندر سڑن دی میٹوں لوڑ نہ رائیا۔ اکھاں میٹ کے دھیان دھر کے میری کریو کھوج، پلُو گل وچ پائیا۔ سادھنا والا سادھو جوگ، جگتی دیاں درڑائیا۔ جے دھیان دھروگے تے پھیر درس دیاں روز، بنا کار کمائی توں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پر سر پر دا ضرور بھگتاؤنگا روگ، چھٹکارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس ویلے میرا دیکھنا چاہوگے چوج، چوجی پریتم ہو دے دیاں دکھائیا۔ جے کہو اسیں مالک لوک پر لوک، پھیر سنا کے اک سلوک، تہانوں پچیاں وانگ ورجائیا۔ جے آکڑو اوسے ویلے کھچ لوں جوت، خالی بھانڈے دیاں کرائیا۔ ایسے کر کے گر اتار پیغمبر ڈردے رہے بہت، اللہ اللہ واکرؤ واکرؤ رام رام کہہ کے سیس نوائیا۔ کتے ساڈے اُتے لگ نہ جائے کوئی دوش، بھل نہ لئے بھلائییا۔ جتنے گر اتار پیغمبر ہوئے رات نوں بلاں اُتے ہتھ رکھ کے رہندے رہے خاموش، آسن ایہو رہے لگائیا۔ نہ کسے دا بنک دوار نہ رہیا کوٹ، کوئی کوٹ گئے پھیریاں پائیا۔ اک دُوبے نوں سارے گئے ٹوک، نام دا ٹکڑا دے کے سارے دتے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ دیوے کہن ساڈی بھجن والی لو، سدا رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھکتو تسیں سُنو اوس دی سو، جو سوہنگ رُپ سمائیا۔ جو تہاڈے جوگا گیا ہو، تھم نال ملائییا۔ جے تسیں ہو جاوو نر موہ، پھر وی نہ کدے بھلائییا۔ جس دا بوٹا لیا ہو، نیچ اُپر پھل لگائیا۔ جتنے نہ اک تے نہ دو، دوہاں دا ایکا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ تن کھیا کہے گر گھو کر نہ لُو غصہ، میں سچ دیاں سنائییا۔ دیکھو وشن برہما شو دا اکو گچھا، تے مل کے ساری سر شئی رہے چلائییا۔ مرن جس دا انھاں نوں نہیں کوئی دکھا، کوئی اُپائے کوئی سنگھارے اپنی اپنی سیو کمائیا۔ جے تسیں چاہو ساچا سکھا، مسکھمن دا کھہڑا لُو پچھڈائییا۔ اکو پر بھ دا نام لُو سکا، جگت لازما مایا متنا نال رلائییا۔ پیچھے بھویں کسے دا تیر نہیں لگاتے تہاڈا سبجے لگ گیا نکا، اپنا گیرا لُو گرائیا۔ وشن برہما شو کہن او تہاڈا ویلا اوہ ڈھکا، جس دُھکاؤ دا گر اتار پیغمبر راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھائییا۔ دیکھ کہن کی سارے بنوگے ترے کھی، گھوں دیو جنائییا۔ پہلا واک اسیں جنم نہیں لینا پھیر لکھیں، مات گربھ کدے نہ آئیا۔ (دُجا واک) چوڑاسی وچ نہیں ہونا دکھی، اندج جیرج اُتبھج سیتج وند نہ کوئے وندائییا۔ تیجا بچن پر بھ دی گود وچ رہنا سکھی، جس گھر اکو وجے ودھائییا۔ ایہہ منگ منی سنگھ نے اُنگی نال لکھ کے تے منگی سی بڑکھیں، مستوانا دے گواہیا۔ آپ لیٹ

کے پٹھ پٹھی، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کہا، اے پر بھو اپنیاں بھگتاں نوں کدے نہ واڑیں وچ ترکٹی، ترکٹی توں آگے سدھا اپنا راہ دکھائیا۔ جیہڑی لوماتا دے گربھ توں باہر آ کے چھٹی، اوہو پھیر لینا بندھائیا۔ تیرے کول کیہڑی تڑٹی، خالی بھنڈارے دینے بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دیوے کہن ساڈی سمجھیو نہ کوئے دیوالی، دیوالا سب دا کڈھ دکھائیا۔ اسان دیکھنا کھیل حالی، ماضی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ جن بھگتو اپنی کر لو بحالی، بہر جنم نہ آئیا۔ وشن برہما شو چل کے آگے مارن تالی، اپنا تال وجائیا۔ آگے کسے دی رہن نہیں دینی کوئی دلالی، نکلیاں والا ہٹ نہ کوئے دکھائیا۔ شرع دی رہے نہ کوئے غلامی، غلام نفر گرگھ نہ کوئے اکھوائیا۔ جن بھگتو تہاڈی منظور ہوئی سلامی، جس نوں سلام اسلام علیکم عیسیٰ موسیٰ محمد سارے رہے سنائیا۔ تہاڈی کٹن آیا بدنای، بدیاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تہاڈا مالک اک انامی، جو انعام وچ اپنا پیغام رہیا سنائیا۔ دے کے دھرم نشانی، نشانہ رہیا جھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیک دیا سب دا ڈگمگائیا۔

باؤن آہ پچھلا لے لا کٹورا، کٹیا دے لگن والے جس نے دتے جھلایا۔ بل دا پکوان سی تھوڑا، جس وچ دہی نظر نہ آئیا۔ جس طرح دودھ دہی دا روپ اک تے دکھرا جوڑا، بھگت بھگوان اپنی کھیل رکھائیا۔ تن جگ وچ اٹکدا رہیا روڑا، گر اوتار پیغمبر اپنی اپنی کتھا گئے سنائیا۔ سسے اُتے تڑپھدا رہیا ہوڑا، نرگن سرگن محکم سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دہی کہے باؤن کچھ ہس کے گیا دس، مسخرہ روپ وٹائیا۔ جس ویلے ساریاں جگاں دی ہو گئی بس، دانی رہن کوئے نہ پائیا۔ چکرورتی ہونے بھٹھ، سیس تاج نہ کوئے لکائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئے اکٹھ، سادھ سنت نہ کوئے وڈیائیا۔ بھنڈارے والا رہیا کوئی نہ ہٹ، سچ دست نہ کوئے وکائیا۔ من نے سادھواں دے بھانڈے اندروں لینے چٹ، سوان وانگ صاف دینے کرائیا۔ سب نے کھانا کٹ وچھ، بدھی بیک نہ کوئے بنائیا۔ او پر بھو تیری دھار برہم دودھ وانگوں جائے پھٹ، کھٹا مٹھا سواد بنائیا۔ تیرا نام کسے نہیں لینا رٹ، رٹیاں وچ لوکائیا۔ بل نے کہا ایہہ کون مارے سٹ، اندرے اندر ہلایا۔ باؤن کہا ایہہ کھیل پڑکھ سمرتھ، جس دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ انت اوہو ہووے پرگٹ، جو

پرگنے رہیا پرگٹایا۔ سب دا لیکھا ویکھے سچ، جگ چو کڑی پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ باؤن کہا بل تیرے دوارے نہیں دی بھٹی، میں بھٹکل ویکھی لوکایا۔ کجگ انت پریت ویکھی ٹٹی، ٹٹیاں نہ کوئے جڑایا۔ گانا بدھانہ کسے گٹیں، سگن سچ نہ کوئے منایا۔ انتر لو رہے نہ رچی، رچنا کوڑ ہووے لوکایا۔ آتار ہے کوئی نہ سچی، کیوں سچی آتما من دے اوہلے بہہ کے اگھ شرمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ باؤن کہا انتر وچار، وچرن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ کواری کنیا گھر بھنڈار، سوا سیر دہی نظری آہیا۔ جس دا کجگ انت ہونا وہار، بھنڈارا دینا بھرائیا۔ جس ویلے جیو تن چھڈے وچ سنسار، انت سارے دہی نال اُس دا ایشان دین کرایا۔ اوہ دہی دُرمت میل نہ سکے اتار، پاپاں پار نہ کوئے کرایا۔ باؤن کہا ایہہ کرپا کرے آپ نرنکار، نرویر اپنا پھیرا پانیا۔ سوا سیر نال اکے وار سارے بھگت دے نہال، مرن توں پچھوں مڑ کے نہاؤن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ مریاں نوں پھیر لئے جوال، آتما پر ماتما وچ ملایا۔ نالے گرو نالے شبد نالے دلال نالے اکال، پرتپالک ہو کے سیو کماہیا۔ بنا اکھاں توں سب نوں لئے بھال، جگ جنم کے وچھڑے اپنے جوڑ جڑایا۔ بعلی پھڑ کے بنے نہ کدے کنگال، بغلیاں سب دیاں دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگایا۔ دہی کہے باؤن میٹوں یاد آئی بولی، انبولت دتی سنایا۔ سبجگ دی وچھڑی کجگ وچ اوہو کنیا بھگتاں دی بنی وچولی، گرد رشن درشن گر کا پانیا۔ پر بھو دی کھیل بڑی آہستہ تے بڑی ہوئی، تن جگ اگھ نہ کوئے اٹھایا۔ دہی کہے میرا حساب ویکھ لو تے گر گھو ایویں چھیتی نہ پاؤ روئی، ویلے نال سب کجھ دے کرایا۔ ایہنوں تہاڈے نالوں تولی، تولے تولے اپنی کھیل وکھایا۔ تہاڈے نالوں بہتی رووے دھولی، دھرنی کوک کوک سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ وکھایا۔ دہی کہے میٹوں کیوں کہا سیر سوا، سوا یا دتا بنایا۔ بھگتو آگے جگ چلنا نواں، نویں ریت وکھایا۔ سب دا بدل دینا سماں، سمجھ دینی سمجھایا۔ میں سچ سچ کہواں، سنیہہرا اک سنایا۔ میٹوں خوشی سبجگ دی منگ منگی تے کجگ انت بھگتاں وچ بہواں، ایہہ پر بھ دی بے پرواہیا۔ میں تن جگ کیتا نہیں کوئی طمع، سوا دا سیر سوا سیر پھیر تہاڈے آگے آہیا۔ تہاڈا اج توں چلیا غما، آون جاون دتا کٹایا۔ بے شک وشن برہما شو دی بوجھ جائے شمع، تہاڈا دیا گل نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈا بھنڈارا تن جگ سانہہ کے رکھیا بھگتو تہانوں دینا

ورتائیا۔ ویکھ لو پر بھ نے کیتا نہیں کوئی لالچ، اُنکلی مکھ نہ کوئے بھہائیا۔ تہاڈا حصہ پورا تے پورا ویکھو خالص، رلا اور نہ کوئے رلائیآ۔ پچھلے جنم دی پتی کلجک
انتم ثالث، ثالثی بالکاں وچ رکھائیا۔ مقروض کدے نہ کرے آلس، قرضہ تہاڈا رہیا چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں پار کرائے
بنا سفارش، بھگتاں توں وڈا سفارش کرن والا نظر کوئے نہ آئیآ۔

بالمیک دی مرگئی گاں، ویراگی ہو کے دھیان لگائیا۔ اوس نے مری اُتے کیتی چھاں، پلا دتا پائیا۔ اونے چر نوں آگئی اُس دی ماں، ویکھ کے دے
دھائیا۔ اودھروں اڈدا آگیا کاں، ٹھونگا سر وچ لکائیا۔ لا کے اپنا داء، بھجیاں واہو داہیا۔ اُس نے کیتا ہا ہا، ہو کر دتی سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ بالمیک دی ماں آئی نیڑے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ گاں دوالے دے کے تن گیڑے، نیناں نیر وہائیا۔ بالمیک نال کرے جھیرے، تیری
بھگتی کم کسے نہ آئیآ۔ نج جیٹوں روڑھ دتے ساڈے بیڑے، گو ماتا دتی سوائیا۔ اونے چر نوں کاں دے کے آگیا گیڑے، ٹھونگا ماتا سر وچ لکائیا۔ اوہ کر کے
وڈے جیرے، دُکھ اپنے اندر دہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائیا۔ مائی کہے وے بالمیکو، مکی زور نال لگائیا۔ تیتوں سیجاں نال
سیجوں، اکھاں لال کڈھ ڈرائیا۔ توں بڑا بنیا میسو، چپ وٹ کے اکھ شرمائیا۔ اونے چر نوں اوتھے آگیا جگدیشو، براہمن بن کے پھیرا پائیا۔ بٹوارے کی
تہاڈی ریتو، چل گاں دیئے دفنائیا۔ آگوں ماں دی نکلی چیکو، رو رو دتا سنائیا۔ ایہتوں موئی نوں کیہرا گھسیٹو، اپنا زور ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، اپنا بھیو کھلایا۔ براہمن کہے بالمیک لئیے کھچ، اپنا بل ودھائیا۔ دوویں وڑ گئے چوہ ٹنگاں دے وچ، گھر دو دو بندھائیا۔ اونے چر نوں بالمیک نوں آگئی
چھک، زور نال لگائیا۔ اونے چر نوں اک پھر دا آگیا رچھ، کالا رنگ رنگائیا۔ بالمیک دی ماتا اندر آئی اچھ، منسا اک ودھائیا۔ جے براہمن کچھ میٹوں دیوے
کھ، نال قلم شاہیا۔ میرا دُکھرا دے نچھ، مہر نظر اٹھائیا۔ اندروں کاغذ لے آئی سوا گٹھ، نو اُنکل چوڑا سوبھا پائیا۔ رکھ کے بالمیک دی پٹھ، سچ نال سنائیا۔
پنڈتا ساڈے نال کر ہت، ساڈی گاں دے جوئیا۔ میرے اندر پیندی کھچ، کوئی ہلونا رہیا لگائیا۔ جس دی سیوا کردی ساں نت، انج ہو چلی جدائیا۔ دو ہتھ مار

کے پئی پٹ، کوک کوک سنایا۔ بالمیک نے پھر کے اک اٹ، ہتھ اُتے رکھایا۔ جاں ویکھیا اوہدے تھلیوں نکلی اک چٹ، جس دے اُتے کھیا لیکھ توں
میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اس نوں گو دے اُتے سٹ، سٹا بازی لے لگایا۔ پھیر براہمن ول لاٹک، ٹک ٹکی اک بندھایا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھایا۔ اونے چر نوں کاں آیا چکر لا، اپنا پھیرا پائی۔ تیجا ٹھونگا دتا لا، پُنج زور نال کھجھایا۔ روکے کہا بالمیک دی ماں، پچیا
میٹوں لے بچایا۔ براہمن کہا نانہہ، ہتھ نہ کوئے چھہایا۔ بالمیک نیویں لئی پا، ماں ول نہ مول تکایا۔ اوس دوہتھڑ دتی لا، زور نال کٹایا۔ نالے میری گاں
جوا، نالے میرا دکھ ونڈایا۔ دوہاں دی براہمن پھر لئی بانہہ، سہج نال سمجھایا۔ مستک نال متھے لوگا، ماں پتر جوڑ دتا جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، اپنی کھیل کھلایا۔ براہمن نے دوہاں دے جوڑے سر، سر اُپر ہتھ رکھایا۔ ساجھا دسیا پر، پریتم بے پرواہیا۔ جو وسیا گھر تھر، درگاہ ساچی ڈیرہ لایا۔
نرویر سدا نر، نر اکار نور رُشنائیا۔ جس لیکھا پچھلا چر، چری وچھنے رہیا دکھایا۔ اٹا گیرا رہیا گڑ، پڑا اوہلا آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ساچی کرنی کار کمائی۔ براہمن کہا ماں پت متھے اُتے رکھو ہتھ، ہتھیلی نال دبائی۔ اوسے ویلے دونوں دی اندروں کھلی اکھ، نور جوت جوت رُشنائیا۔ پچن دتا
سچ، حکم اک سنایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ تریتا دواپر جانانس، کلجک ویلا انتم آئی۔ جس کاں نے ماتا تیتوں ماری سٹ، تن وار اپنی پُنج
لگایا۔ اس داتن جنم دا آگے لیکھا دیواں گھت، ناتا لوکمت جڑایا۔ اس نے راجا بننا سمرٹھ، اپنا بل دھرائیا۔ پُرکھ اکال نرگن سوربیر سٹ ڈلارا کرنا پرگٹ،
جو دھا گو بند اک اھوئی۔ دوہاں دا مقابلہ ویکھنا ڈٹ، وچ اپنا پڑا پائی۔ ست ظلم دا سانجھا کر کے ہٹ، اکے دھرتی دینا کٹایا۔ اللہ واگرو پا کے وٹ، دوویں
دینے لڑایا۔ ایہہ کھیل ہونا اکھ، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ براہمن کہا ایہہ ہونا شاہ
اورنگا، اور کی اور کھیل کھلایا۔ گو بند دے ہتھ پھر اوتنا مردنگا، پر بھ دی بے پرواہیا۔ دوہاں دا ہونا جنگا، سوربیر اھوئی۔ ایس کاں داتتاں پُنجیاں والا ڈنگا،
تتاں جہاں ویکھ دکھایا۔ ایہہ پر بھ دی ساچی ونڈا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس بھگت دی ماں نال کیتا دنگا، دکھ وچ دکھ پُچایا۔ اس توں ہور سورماں کیہڑا
چنگا، جیسہڑا چنگیاں نال کرے لڑایا۔ اس نوں کلجک دی چوٹی اُتے ٹنگاں، بودیاں والیاں دیاں بودیاں ہتھ پھڑایا۔ گو بند دے ہتھ پھڑا کے ڈنڈا، ویکھاں

خوب لڑا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو گھلایا۔ کا بن گیا اور نگزیب، زیبو زینت سو بھا پانیا۔ گو بند بھر کے دُھر دی جیب، نام خزانہ لے کے آئیا۔ دوہاں نوں حکمے نال دتا بھج، حکم وچ وڈیا۔ پر ماتما دوہاں دا سا جھاتے اندروں وکھری سیج، سکھ دُکھ وچ بھگتایا۔ انت گو بند نے لکھیا لیکھ، اورنگے دتا سمجھایا۔ ہُن چھڈنا پئے دیس، کوڑی جگت شاہیا۔ حکم اک نریش، تیتوں دیواں سنا۔ تیری آتما ہووے پیش، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم سنا۔ گو بند کہا نزونہ نہ رنگے ----

----- زرے زور، ہمدے ثنا توفیتے خُدا دیوے عذاب، جلاوٹے بے وطنے خاتائے خط، کاگوں کے کاگ کاگوں کے کاگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان بیٹھ سچی محراب۔ سنی آواز اورنگے، بن کناں اندری آئیا۔ کون وجائے مردنگے، کون رہیا سمجھایا۔ جاں نکیا قرآن شریف بتی ٹنگے، ساہمنے سو بھا پانیا۔ اوہ وی نہیں لگدے چنگے، جس ویلے جم رہے ڈرائیا۔ جاں ویکھیا گو بند دسیا کٹھے، جو بھو جل پار کرائیا۔ اوس ویلے کہا اے بندگی والے بندے، بندنا سیس نوایا۔ میں کاگ نے کیتے کم گندے، پھر کیوں کاگ کاگاں وچ ملا۔ گو بند کہا اپنے سینے رکھ ٹھنڈے، حوصلہ اک ودھایا۔ سچ دس کئے مارے پنڈے، کئے ہندو مسلم دتے بنایا۔ کیتھے محمد جیہڑا ٹٹی تیری گنڈھے، ناتا اپنے نال جڑایا۔ ذرا اکھیں میٹ دھیان دھر تیتوں نظری آون اوہ بندے، جو بالمیک تیرا ویکھے اندھیرا تاریک، لاشریک نال مل کے اپنا رنگ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کما۔ گو بند کہا اورنگے سولے سلد عید نامے مدھ قدیمے ید سد اکو اک سنا۔ ہُن ضرور بننا پئے گگ، زلنا پئے جگ، پھر وی تیرا وچولا پُرکھ اکال لیاواں سد، تیرے مقبرے اتے تیرا پورا کرا دیاں حج، جُجرہ تیرا اک سہایا۔ بن چشمید توں میرا درشن کر لے رنج، آگے ضرور چھٹکارا کراواں جگ، بالمیک نوں لیاواں سد، جس دی ماں دے پچھے تیتوں ملی سزایا۔ پال سنگھ ایہوں انگلاں وچ ٹنگ، ایہوں گو بند چاڑھے رنگ، آگے بخشے سنگ، جتھے بھکھ رہے نہ ننگ، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ پچھلا قول اقرار کیتا نہیں ہون دتا بھنگ، ویکھو ماریا پنا جنگ، نشانے اوسے نال لڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہنے سب دے پور کرائیا۔ نو نو دا نو جیکارا، ڈھولا بے پرواہیا۔ نو دوار توں پار کنارہ، صاحب سنگر آپ کرائیا۔ نو جنم دا پورب ادھارا، پچھلا

جھولی پائی۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ دا انت سہارا، پُرکھ اکال نظری آئی۔ جن بھگت بہائے اُس دوارا، جس دا دروازہ بند نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ نو نو نو، تیاں میل نہ کوئے ملائی۔ جو آیا سو دِنے جا گیا تے رات نوں ضرور گیا سوں، گر اوتار پیغمبر کھراٹیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائی۔ پر بھ نوں یاد کردے رہے کیوں اوہناں دے اندر اپنے ملن دا رکھیا گوں، اسے لالچ وچ دوس رین دھیا ئیا۔ اپنی لوڑ نوں کھندے رہے ساڈا پتا ساڈا ماؤں، جے ایہہ نہ کھندے تے سر ہتھ کون ٹکائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دکھائی۔ نو نو نو سارے لکھ کے گئے اٹک، نو تک ہندسا کو نظری آئی۔ اس توں آگے کیوں اک تے صفر دا بن گیا بنک، ایہہ گل نہ کسے سمجھائی۔ قلم شاہی نال لکھ کے بھار ٹنک، وزناں وچ ٹکائی۔ رام کرشن اللہ واہرُو و جا کے ڈنک، ڈورُو سارے گئے کھڑکائی۔ پورا کسے نہیں میٹیا شتک، جے شتکا مٹ جاندا پھر پر بھ داناں کیوں گئے بدلایا۔ کسے کئی تے کھادھا باجرہ کسے کھادھی کنک، چپاتی روٹی دال نال ملائی۔ بنا پر بھو توں کوئی آن کے بیٹھانہ کدے اٹنک، آسا ترشنا توں باہر ڈیرہ لائی۔ اچ دی رات ایہہ وی واسطہ پا کے سیتا دے نال مل کے منگی سی جنک، او رام دے رام بنا تیرے بھگتاں دا بھار نہ کوئے اٹھائی۔ جنک نے کن پھر کے متھا رگڑ کے کہا انیک تیرے ہونے سنت، بنا کنت سو بھا کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھائی۔ گر اوتار پیغمبر ہو جاؤ حاضر، حضور یو حضور رہیا سنا ئیا۔ چار جگ دے بنے رہے تاجر، وپاری سوہنے نظری آئی۔ پر بھ داناں چھوٹے چھوٹے حصیاں وچ وپچیا بنا کے موٹی گاجر، قیمت ٹکیاں والی پائی۔ کیوں نہیں دکھایا وچ کایا گاجر، ایہو جی ٹیڈھی بنک تسیں نہ پار کرائیا۔ کیوں بنے بہادر، سوربیر اکھو ئیا۔ جس ویلے میں اپنے بھگت نوں جگ جگ سدھا دیندا رہیا آرڈر، اوہ دین دنی نوں چھڈ کے سدھا میرے وچ سما ئیا۔ میرے بھگت جنہاں نوں میں درشن دتا اوہ چار جگ اُجاگر، تہاڈا سیوک نظر کوئے نہ آئی۔ گر اوتار پیغمبر کہن توں گھر گمبھیر وڈا ساگر، اسیں تیری بوند تیرے وچوں نکل کے تیرے وچ سما ئیا۔ پُرکھ اکال کہے بچھو شاباس ہن سوں جاؤ آگے تان کے چٹی چادر، تہاڈی لوکماں لوڑ رہے نہ رائی۔ یاد کرو جس ویلے نانک نے شاہی بخش سی بابر، واسطہ میرے آگے پائی۔ میں سمجھ کے سُنست قابل، گو بند اک پر گٹائی۔ کر کے انصاف عدل بن کے عادل، لہنا دتا چُکائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دکھائی۔ ساڈھے تن

ہتھ کہے میں ٹیڈھی ڈنڈی، ڈنڈوت کرن والیاں پار نہ کوئے کرائیا۔ جے پر بھو میں نہ ہندی تیرے دوارے تے سادھاں دی لگ جاندی منڈی، سارے بہندے دھونیاں تائیا۔ میں اپنے وچ پھسا لیندی پکھنڈی، آگے راہ نہ کوئے دکھائیا۔ جے کوئی کہے ایٹھوں چنگی ایٹھوں گندی، آگوں کڈھ کے دندی ہیں ہیں کر کے سارے دیواں ڈرائیا۔ سچ پکھیں میٹوں اک بھے آوے گوہند کولوں چنڈی، جیہڑی چنڈالاں کرے صفائیا۔ ایہہ منگ نیناں دیوی اُتے اوس نے سی منگی، کلغی توڑا لا کے انگل کن وچ لکائیا۔ پر بھو تیرا سُت ڈلارا اکو شبد بڑا جنگی، جنگ جو بہادر دو جہان اکھوائیا۔ تیرے بھگتاں نوں آگے میں آون نہیں دیندا تنگی، ڈکھ سکھ وچ بدلایا۔ میری کٹار رہی تنگی، جس دا بیان نہ کوئے دکھائیا۔ وعدہ کر قول کر اقرار کر عہد کر میں سدا بناں تیرا سنگی، ڈھر داسنگ نبھایا۔ جن بھگتاں توڑاں خانہ بندی، بندگی اک سنایا۔ گوہند کہا پر بھو میٹوں آس جا پدا جویں کلجگ سنتاں دے اندر ہونی خانہ جنگی، دوس رین کرن لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا دکھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دی ونگی ٹیڈھی کہے سوٹی، سوہنا حکم سنایا۔ جن بھگتو میں روندی ٹیڈھی بنک کیوں تہاڈے اندر پر بھو چڑھ گیا اپنی چوٹی، چوٹ اپنا نام لگایا۔ سب دی دُرمت میل جائے دھوتی، پتت پُنیت کرائیا۔ کسے دی مت رہے نہ ہو چھی، دیوے مان وڈیایا۔ خبردار کسے پڑھی پوتھی، بے خبراں رہیا اٹھایا۔ جیہڑی کتھا کہانی چار جگ گرا اوتار پیغمبر کسے نہیں سوچی، بنا سوچیاں تہانوں دتی سمجھایا۔ سچ دوار دی دے کے سو جھی، سُتیاں لیا اٹھایا۔ گرگھ سوانی کدے نہ ہووے کملی کو جھی، نار سُہاگن سچکھنڈ دوارے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساڈھے تن ہتھ سب دا لیکھا رہیا مکائیا۔ سوٹی کہے ویکھو میرے ول، ولولے سب نوں رہی دکھایا۔ سرشٹ سبائی نال کر کے چھل، اچھل چھل رہیا کمائیا۔ جن بھگتاں دوارا انتر مل، ملیں صاف کرائیا۔ تہاڈی خاطر آیا چل، نہچل پھیرا پائیا۔ انتر گیارل، نور نور وچ سماپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ رہیا رنگایا۔ گرگھ داسر رہے کدے نہ ننگا، غریباں اُتے پڑدا پائیا۔ جیہڑی شکر دی دھار گنگا، سب دے انتر دتی وہائیا۔ اکو گھاٹ پتن اکو کنڈھا، سب دا دتا بنایا۔ جس دا امرت جل ٹھنڈا، آگن جیٹھ نہ کوئے تپایا۔ پریم پریتی چاڈھے رنگا، کسنبھڑا روپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ننگا سرتے کھلڑے کیس، سوہنا ویس وٹایا۔ ایہہ

پریم کیتا دس دسمیش، پُری اند وٹی ودھائی۔ اک گھڑے وچ کر کے چھیک، موری وچوں اُنگل لنگھائی۔ پرکاش پا کے اپنا تیج، جوت دتی چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ چڑھائی۔ گوبند گھڑے وچ کڈھی موری، ساڈھے تن ہتھ اُچی دتی رکھائی۔ رات سب توں کر کے چوری، پنجاں غریباں لیا اٹھائی۔ آو تہانوں وست دیواں تھوڑی تھوڑی، چھوٹیاں نوں وڈیاں نال ملائی۔ جس ویلے میری اکال نال بنی جوڑی، جوڑا جڑ کے پھیرا پائی۔ ساچے نام دی لا کے پوڑی، ہرجن ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیائی۔ موری وچ وہائی جل دھار، پانی پانی وچوں بدلائی۔ ہس کے کہا نال پیار، پر بھو تیری بے پرواہیا۔ جے ایسے طرہ اتوں ملیں آن، وہن تھلے ول وہائی۔ پھیر بھگتاں دی منزل ہوئے آسان، جنہاں دے اندر وڑ کے اپنا بھو گھلایا۔ جے تیتوں لبھن جان وچ جنگل بیابان، ٹلے پر بت پھول پھولایا۔ اوتھے ملے نہ تیرا نشان، بن تیری کرپا تیرا گھر نہ کوئے دکھائی۔ ابناشی کرتے کیتا پروان، سندیشہ گوبند دتا درڑائی۔ جس ویلے آواں بن کے والی دو جہان، بھگت سہیلے سبھے لواں ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ دکھائی۔ ناما کہے بھری کٹوری دُدھ، ٹھا کر بھوگ لگائی۔ اگلی آوے سدھ، پڑدا دے چکائی۔ تیتوں لواں بچھ، اپنا بھو گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دکھائی۔ ٹھا کر کہا سُن نامے، سچ سندیش سنائی۔ کراں کھیل اپنے بدل کے جامے، بہتر رُپ دھرائیا۔ کرشن نے محل بنائے سدھامے، میں تیری چھپر چھن چھہائی۔ چھڈاں پینے کھانے، مُفت بھجائ واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ نامے کہا توں باڈھی بڑا سوہنا ترکھان، پر بھو نظری آئی۔ سچھنڈ دا بھگوان، پہلا کٹورا تیتوں سچھنڈ بھیت چڑھائی۔ پھیر آویں وچ جہان، نرگن سرگن رُپ دھرائیا۔ ایہہ بھگتاں دا دان، میں تیری جھولی پائی۔ تیجا ہور سُن فرمان، تیتوں دیاں سنائی۔ جس ویلے پھیر جاویں اُتے آسان، آہ تیجا کٹورا نال لے کے جائیں چائیں چائیا۔ اگوں ہس کے کہا مہربان، نامے ایہہ کی کھیل بنائی۔ نامے کہا توں بھگتاں دا مہمان، بھگت چاہندے تیتوں اوتھے ایہتھے ایتھے اوتھے سدا دینے رجائی۔ پر ایہو دُکھ ساڈے کول کوئی دین والا نہیں دان، سارے تیرے منگتے نظری آئی۔ جے توں کرپا کریں سری بھگوان، مہر نظر

اُٹھایا۔ جس ویلے آویں وچ جہان، اپنا پھیرا پائیا۔ پھر بھگتاں لئی سب توں وکھرا لے کے آویں دان، جیہڑا تیاں لوکاں وچ ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔

محمد نبی بناک رسول، رسول اللہ رہیا جنائی۔ کس نوں کرنا قبول، کعبہ کہ کعبے دا مالک لینا منائی۔ کیہڑا مننا دستور، دست ملاؤنا کہ درشن کرنا نورِ الہیہ۔ اِکو شکرے وچ ہونا مشکور، کس مشکل وچ دھیان لگایا۔ ذرا نگاہ مار ویکھ دُور، دُراڈی اٹھ کھلایا۔ سولی چڑھدا ویکھ منصور، تبریز کھل لہایا۔ محمد کہا میٹوں منظور، منظوری وچ سپس جھکایا۔ میں تیرا بردا مزدور، چاکر نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ محمد کیہڑی کریں عبادت، اول دے جنائی۔ محمد کہا جیہڑی پاویں عادت، اوہو راہ وکھایا۔ جیہڑا بناویں طالب، اوہو کراں پڑھایا۔ توں صاحب اِکو مالک، تیری بے پرواہیا۔ میں ننھا تیرا بالک، نور وچ رُشنائیا۔ میٹوں آس دسدا صدی چودھویں سب دے متھے گنی کالکھ، ٹکا صاف نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا دئے کھلایا۔ محمد آہ لے بٹھ لا مولی تند، تیتوں دیاں سمجھایا۔ اوناں چہ تیرا چمکدا رہے چند، لوکماں ہوئے رُشنائیا۔ جس ویلے امام بن کے آواں تے ساریاں دا لیکھا ہو جائے بند، پچھلی بندگی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سب دی بدل دیواں کنڈ، گھ گھ نالوں بھوائیا۔ اِک سناواں چھند، دُھر دا راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا لاہیا۔ محمد کہا اوہ کیہڑا ویلا ہووے جگت، سچ دینا درسائیا۔ پروردگار کہا جس ویلے سب دی کھچاں شکت، طاقت رہن کوئے نہ پائی۔ نور الہی ہو کے آواں فرش، عرش ویکھ وکھایا۔ صوفیاں اُتے کراں ترس، بھگتاں نال ملایا۔ محمد تیری میری کپی ہو گئی شرط، تیرے والا گانا پھیر بھگتاں دیواں بندھایا۔ اللہ اپنیاں بندیاں وچ کدے نہ پاوے فرق، فرقیداری دیاں گوائیا۔ ہن مغرب تے پھیر شرق، مشرق مُصطفا سارے ویکھ وکھایا۔ سب دی مان وڈیائی ہونی غرق، غروب آفتاب کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، اللہ دا مولی تند، محمد سدا بخشد، بخشش وچ رکشش، رحمت اپنے نال رکھایا۔ آبرہے ویکھ اپنی کولی، کول بھل رہے مَر جھایا۔ سب دی سگن لگی بولی، جوہڑ تالاب

رہے گر لائیا۔ چارے کھانی پاوے روئی، رو رو نیر وہائیا۔ دھیرج ملے نہ کوئے دھولی، دھرنی دے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدا رہیا چُکائیا۔ کوئی کہے جس ویلے محمد نے پہلے پڑھی کلام، کلمہ اندرے اندر سُن کے خوشی منائیا۔ حق دا جانیا پیغام، آواز اک الایا۔ تکیا ول اسمان، اکھان اکھ اٹھائیا۔ بدلدا ویکھیا نظام، دو جہان دُہائیا۔ جھگڑا پیا اسلام، اصل وصل نہ کوئے کرائیا۔ بردے ہوئے حیران، غلام بھجّجّن واہو داہیا۔ خدا کہا محمد اپنی کایا کوئی وچ میری کر پچان، جس وچ اپنے پریم دا بھل انمل دتا کُکائیا۔ محمد کر کے سلام، سجدے وچ سیس دتا نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر نال ترانیا۔ کوئی کہے میرا سب توں چھوٹا رقبہ، عرض طول سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں وساواں کایا دے اندر اک قصبہ، سب کُچھ اوسے وچ کُکائیا۔ میرے وچ وڈا گن تے وڈا وِصفا، قابلیت وچ وڈی نظری آئی۔ بھگتو سنتو گر کھو گر سکھو پر بھ نوں اپنے نام ورتاؤن دا بڑا صرفہ، گر اوتار پیغمبراں نوں نکی جی کوئی دا جام پیا ئیا۔ اگے پا کے اپنے نام دا پرچہ، پراچین دے وچھڑیاں توں سوال رہیا کڈھائیا۔ کسے نوں سبجگ کسے نوں تریتا کسے نوں دوا پر کسے نوں کلجگ کسے نوں چوواں صدیاں دا دتا خرچہ، اگوں خالی سارے دتے کرائیا۔ سچکھنڈ وچ سارے بہہ کے کردے چرچا، چرچاں وچ نظر کوئے نہ آئی۔ کھورے کیہو جیہڑا چڑھنا اگے برسا، ساڈی برسی بھلے جگت لوکائیا۔ اوہ ویکھو بھگتاں دے اُتے کیہڑی کردا ورشا، کون میگھ ورسائیا۔ گوبند کہا خبردار ایہہ اوہ جیہڑے وچھڑے سرسا، گر اوتار پیغمبر اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ میرے کول سب دیاں فرداں، جگ جنم دے وچھڑے لواں اٹھائیا۔ میرے کول وچھوڑے دیاں درداں، برہوں والے لواں جگائیا۔ جنہاں دیاں جنم جنم دیاں عرضاں، اوہناں ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ کوئی کہے میں ویکھاں کائنات، دین دُنی پھول پھولائیا۔ بنا میرے کسے نوں پر بھ کرے نہ کُچھ عنایت، وست جھولی نہ کوئے کُکائیا۔ چار جگ میں سب دی کردی رہی حمایت، ہمساجن ہو کے سیو کمائیا۔ جن بھگتو ہُن پتہ نہیں شاید، پر بھ اپنی ریتی دتی بدلایا۔ اِنج توں میں چھوٹی پیالی ہو گئی غائب، جِناں چاہے تھانوں امرت رس دے پیا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ چڑھائیا۔

جنگ پھردیاں پھردیاں آگیا اوہ ٹکانا، جس دے نلکے سارے رہے لگائیا۔ لہدیاں لہدیاں مل گیا اوہ گھرانہ، جتھے گھراں دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چڑھدیاں چڑھدیاں مل گیا اوہ بانا، جو دو جہان اپنے ہیٹھ دباؤیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو روادس دی اوہ بولی، جو چڑیاں رنگ رنگائیا۔ جتھے پریم دی ہووے بہنی، نیم دا بھيو گھلاؤیا۔ سب دی لیکھے لگ جائے آؤنی، دُرمت میل دھوئیا۔ کایا اندر ہو جائے راؤنی، امرت جل کرے سنجائیا۔ منسا پوری ہووے بھاؤنی، بھاونا اپنے رنگ رنگائیا۔ جس نے اُجڑی بستی سب دی وساؤنی، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ کلج رین نہ رہے ڈراؤنی، سنجگ ساچا چند چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ روادس بولی پر بھ دا تالاب، تار نہار اک اکھوائیا۔ بھگت سہیلے بھل اوہ گلاب، جیسہرا گل آپ کھلاؤیا۔ جتھے نانک دی وجے رباب، بن تال سُرنائیا۔ کھیل پتھی جناب، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ ار جن دی کتاب، کُتجانیاں باہر ٹکائیا۔ دُدھ دی جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دیوے وڈیائیا۔ بولی کہے میرے پانی دا نہیں کوئی ناپ، پیمانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے اندرے کوٹ اُترن پاپ، پاپاں کراں صفائیا۔ میں سدا سُندی اِکو دا جاپ، جو سوہنگ ڈھولا گائیا۔ انت سب نوں جاواں آکھ، سندیشہ اک الاہیا۔ چار جنگ دے پورے ہونے بھوکھت واک، جو بھاکھیا گُر اوتار پیغمبر گئے سنائیا۔ جن بھگت ہوئے نہ کوئے اُداس، غمی وچ غم نہ کوئے بنائیا۔ پر بھ دا کھیل تماش، حکمے اندر حکم چلاؤیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہون نہ دیوے نراس، نراسا آسا وچ سماؤیا۔

ڈیڑھ روٹی دا کھانا کھادھا، کھا کھا خوشی منائیا۔ ایہہ بھگت بھگوان دا وادھا، اک دا ادھا ادھے دا اک دوہاں دا ڈیڑھ سو بھاپائیا۔ گوہند پتاتے پُرکھ اکال دادا، دوہاں دا رزق مک کدے نہ جائیا۔ سدا پریم پیار وچ ہووے سادہ، بدھی سادی دے بنائیا۔ دُرمت میل دھووے داغا، دلدریاں دلدر گوائیا۔ ایہہ کھانا منگیا سی باؤن کولوں بل راجا، بھگتی وچ بھگت ہو کے دھیان لگائیا۔ حکم ہو یا جس ویلے اپنا بھگت پرگٹاواں دُھر دا صاحب زادہ، ونس بنس اِکو اک بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ ایہہ روٹی نہیں ڈیڑھ بھلکا، پھل پھول رہیا مہکائیا۔ پار اُتارا ہووے اوس گل کا،

جس کُل وِچ گُرمکھ نظری آئیآ۔ لکھ چوڑاسی کدے نہ زلدا، جوئی وِچ نہ کوئے بھوآئیآ۔ کسے سواد نہیں ماننا بل دا، رسنا رس نہ کوئے وڈیائیآ۔ سو بھگت جو پر بھ دے حکم اندر تُلدا، نام ترازو اُتے اپنا آپ لُکائیآ۔ ایہہ بھانڈا بھجنا سب دی کایا چلھ دا، ٹھیکر نظر کوئے نہ آئیآ۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں بھگتاں دا دوارا کھلدا، بھگون ہووے آپ سہائیآ۔ جس داراہ صلح کُل دا، مارگ اکو اک پر گٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیآ۔

ہر سنگت تیرا پرشاد، پرشادیاں دا لہندا دے چُکائیآ۔ تہاڈا پر بھو آد، تھیں جگ تے سنگر وُجگاد، بنا جگ توں جگت نہ کوئے وڈیائیآ۔ تھیں پر بھو دے پتر تھیں داماد، تے پتر دھی اکو رنگ و کھائیآ۔ تھیں اوس دے سنت تھیں اوس دے سادھ، بنا تہاڈے ناد نہ کتے وجائیآ۔ تھیں سٹے تے تھیں پئے جاگ، جگاؤن والا تہانوں رہیا اٹھائیآ۔ اچ توں تھیں نہیں رہے کاگ، کاگوں ہنس بنائیآ۔ سر شئی وِچ تہاڈا جگے چراغ، تیل باقی پر بھو آپے وِچ لُکائیآ۔ توں میرا میں تیرا ایہو پکا رہے ساک، دوجا ناتا نہ کوئے بنائیآ۔ تھیں بھگت تے پر بھو تہاڈا چاک، چاکر ہو کے سیو کمائیآ۔ تھیں آتما تے اوہ تہاڈی تہاں والی خاک، اٹھے پہر پڑا رہیا پائیآ۔ جے اک من لو بات، باطن ہووے رُشنائیآ۔ سارے سمجھو اک نوں باپ، دوجی جنم والی نہ کوئے مائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھائیآ۔ پرشاد کہے میں سب نوں کیتا اٹھھا، پریتی اندر میل ملائیآ۔ کیوں تینکے آگے لگا ٹھٹھا، پر بھو نوں سارے کردے ٹھٹھا، ٹھٹھے دا ٹھا کر نظر کسے نہ آئیآ۔ جے کوئی ویکھے لما اچا جاں کوئی تئے گٹھا، نکلیاں توں نکا ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ جس گر اوتار پیغمبراں توں سر شئی وِچ پوایا رٹا، رٹن وِچ اپنا نام سمجھائیآ۔ تے جے آد توں انت تک اکو دس دیندا اپنے نام دا ٹپا، پھیر پٹی ہندی دی لوڑ رہندی نہ رائیآ۔ سچھنڈ بہہ کے گر اوتار پیغمبراں اُتے لوکماں رکھدا رہیا چھپتا، حکم وِچ ڈرائیآ۔ پچی اکھر بنا کے پچی پر کرتی وند وندا کے سب توں اخیر چھبیاں بنایا پپا، پپے وِچ پورن دتا سہائیآ۔ جس نے پھچھا بن سب دا مارنا پھکا، ببا بکرے کھان والا رہن کوئے نہ پائیآ۔ بھبھا ہو کے بھینکر دیوے دھکا، مٹا مچھلیاں جلاں وِچ ترائیآ۔ جس نے گر اوتار پیغمبر یئے دا بنا کے یکا، رارا

ریل اُتے چڑھائیا۔ آؤندے گئے کوٹن وار لکھاں، للا لیکھ دئے سمجھائیا۔ واوا وطن والا بے وطن ہو کے کوئی نہ بنیا پکا، جو آیا سو گیا پندھ مُکائیا۔ ژاڑا کہے ہُن
 ژاڑ میٹے پر بھ بن کے سدھا جٹا، جٹا جوٹ دھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دی اکھیں پا کے گھٹا، اپنا کھیل کھلائیا۔ سوال وچ اپنا سمجھایا نہیں کسے بٹا،
 اعشاریئے کسر سارے دتے اڈائیا۔ اپنے ناں نوں لگن دیوے کدے نہ وٹا، وٹاندرے وچ گر اوتار پیغمبر سارے دئے بدلایا۔ سب دا لیکھا کر کے پورا
 پٹیداری دا پٹا، صدی چوڑھویں پندھ مُکائیا۔ پرشاد کہے گر گھو ضرور تہانوں پالا لگدا ہوؤ گا ٹھکا، سارے لیفاں تلایاں ول ویکھ دکھائیا۔ ایہہ وی وعدہ سی پچھلا
 پورا پکا، جس کارن پورا کرائیا۔ جے تہانوں سردی تے میں پنڈا کر لوں ننگا، ننگا ہو کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان
 وڈیائیا۔ پرشاد کہے میٹوں دیو ورت، ورتمان ویکھ دکھائیا۔ جے پر بھو آئیوں پرت، پتر میثور ہو سہائیا۔ لیکھا چکا اُتے دھرت، دھرتی دھول دھول تیری اوٹ
 نکائیا۔ ساریاں دی پوری کر کے شرط، شریعت توں باہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رحمت وچ کرے ترس، سدا سدا سدا سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۲ ماگ شہنشاہی سمت ۳ پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ★

گو بند کہے پر بھ تیری ویکھی رسم، رسیا ہو کے کھوج کھوجائیا۔ سچ سوگند کھادھی قسم، اقرار تیرا چیتے آئیا۔ ماٹی خاک ویکھ بھسم، جو بھانڈا بھرم بھو
 بھنائیا۔ نگاہ مار اگے نورے چشم، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے چرن و سن، سپس جگدیس اک جھکائیا۔ حکمے اندر جگ چو کڑی نسن، بھججن واہو
 داہیا۔ دھر سندیشہ مات دسن، کلمہ نام صفت صلاحیا۔ انتم سب دی پیج آوے رکھن، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 کرنی کار کمائیا۔ گو بند کہے میں ویکھیا تیرا رواج، جگ چو کڑی بھو کھلائیا۔ سرشی درشی تٹی سماج، ایشی وند وندائیا۔ پیغمبر تیرے محتاج، اوتار جھولیاں ڈاہیا۔
 نرگن تیرا کاج، سرگن جوڑ جڑائیا۔ دو جہاناں سپس دے کسے نہ تاج، حکمران حکم نہ کوئے منائیا۔ کلج انت سب دا بیڑا ڈبدا دے جہاز، پار کنارہ نہ کوئے

دکھائیا۔ اک بنتی کراں آج، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ بھو کھول بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ ساچا دسے کوئی نہ سادھ، سادھنا سدھ نہ کوئے
 دکھائیا۔ رسنا جہوا سارے تیتوں رہے آرادھ، ہر دے اندر درس کوئے نہ پائیا۔ دین دُنیا ہوئی بے علاج، نام دارو لکھ نہ کوئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ گو بند کہے ویکھ اپنی ریتی، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ انتم تیری صدی بنتی، گر اوتار پیغمبر
 سپس نوائیا۔ میرا لیکھے لاخون کڈھیا چچی، چاروں کُنٹ اگھ گھلائیا۔ گر گھ بھگت سہیلے دھرم دی اک باغیچی، باغبان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ دُور دُراڈے وس
 نزدیکی، نیرن نیرا نظری آئیا۔ شرع توڑ جگت شریکی، لاشریک اپنی اگھ گھلائیا۔ تیرے وچ اک توفیتی، رحمت سب دے اُتے کمائیا۔ پچھلی بدل سرب
 توار لیکھی، تاریخ اک درڑائیا۔ در درویش منگن بھیکھی، خالی جھولیاں اگے ڈاھیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ گو بند کہے
 میں تیرا تکیا بوہار، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ ساچا دسے نہ کوئے متر پیار، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ سچ سندیشہ دے اگئی دھار، دُھر دا تھم اک پرگٹائیا۔
 ۱۳۰ . بھوکتاں والا لیکھا کے وچ سنسار، سنسے سب دے دُور کرائیا۔ تیری اک سنے گفتار، دُوجا راگ نہ کوئے الا ئیا۔ در دکھا سچا دربار، زرگن نور جوت کر رُشنائیا۔
 ہوں مانگت در بھگھار، جگدیس سپس نوائیا۔ تیرا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، بھو ابھید نہ کوئے گھلائیا۔ نانک زرگن تیرے پریم دی وجائے اک ستار، رباب ربی
 ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ گو بند کہے تیرا ویکھیا گھاٹ پتن، کنارہ سو بھاپائیا۔ جگ چوکڑی سارے کردے
 گئے یتن، یتھارتھ تیری سیو کمائیا۔ دُنیا ویکھدے گئے بے وطن، تیرا وطن نظر کسے نہ آئیا۔ دھن بھاگ جے کلجگ انتم آئیوں تیج رکھن، زرگن ہو کے پھیرا
 پائیا۔ سچ دوار دا دتا بھجن، بندگی اکو اک درسائیا۔ لکھ چوڑا سی تول کے وزن، بھگت سہیلے لئے اٹھائیا۔ جنہاں دے نیڑ نہ آوے اجل، بھے بھو نہ کوئے
 رکھائیا۔ اوہناں دی پوری کردے مزل، پینڈا اگلا دے چکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچی گاؤندے غزل، غرض سب دی ویکھ دکھائیا۔ من وکار کوڑی کریا
 کردے قتل، نام کھنڈا اک چکائیا۔ کجھ لیکھا ویکھاں دکھن، ندیڑ، ادھیڑ چھیڑ جگت والی چھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دینا
 رنگائیا۔ گو بند کہے میں ویکھاں تیرا رنگ، رنگ رنگیلا سوہنا بھائیا۔ سچ سہنجنا تیرا پلنگ، پاربرہم نظری آئیا۔ نام ندھان تیرا مردنگ، دو جہان کرے شنوائیا۔

جنگ چوکڑی گئے لنگھ، گر اوتار پیغمبر تیرا راہ تکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پاوے ڈنڈ، ڈنڈاوت وچ تیتوں سپس نوایا۔ کرپا کر سورے سربنگ، شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ نیز نیر وھاوے جمن سُرستی گوداوری گنگ، گہر گبھیر تیری اوٹ تکائیا۔ ساچا دے اک اند، جو پُری اند وچوں اند میرے وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ گوہند کہے پر بھو میرا جنگ تیرا جدال، مسیح و سبوح محمد ربیع وچ دھیان لگائیا۔ جماد اُلسانی تیرا خیال، خیر خواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ رمضان سمجھے نہ کوئے نشان، نشانے سارے گئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند کہے جدال دا کھیل کر جدید، یدی اپنا حکم چلائییا۔ پڑدا لاه شنید، سُفت راگ سنائیا۔ تیرا حکم ہووے شدید، شہادت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میرے کول آد جُگاد جُگ چوکڑی دی رکھی اوہ رسید، جس وچ حکمنامے سب نوں دتے سنائیا۔ کلیاں وچ کیتی تمہید، تاکید اپنا نام درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ عید بقر عید، بکر بکر باقاعدہ ویکھ وکھائیا۔ کالی کفنی بنا بانہواں توں محمد دی ویکھ قمیض، جس دا اگا پچھا روپ نہ کوئے سمجھائیا۔ ساچی رہی نہ کوئی تمیز، طبع وچ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا وکھائیا۔ گوہند کہے میں تگاں کیہڑی اٹھ، آخر اکو نظری آئییا۔ سب نوں دساں سچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و پُرکھ اکال آد جُگادی ایشٹ پک، تئاں والا ایشٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ اگے سارے مل کے اکو گاؤ جس، اکو نام صفت صلاحیا۔ اک دوارے جاؤ وس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ چرن کول جاؤ ڈھٹھ، دھوڑی ٹکے مستک لائیا۔ محمد کہا میرا لیکھا پورا ہونا وچ سال اٹھ، اٹھسٹھ دئے ڈھائیا۔ میری بدھی ویکھو گٹھ، گٹھڑی اپنے کول ٹکائیا۔ میں چو داں طبقات باہر جانا نٹھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میری اُمت دا اتم لیکھا ہونا وچ دن سٹھ، سٹھاں توں اگے نہ کوئے ٹپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گوہند کہے پر بھو میں ویکھی تیری کتاب، تئاں سطر اں والی نظری آئییا۔ جس دا سمجھے نہ کوئے حساب، علم وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ حصیاں والا نہیں باب، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ اوس دے وچ اکو سجدہ اکو آداب، نمستے اکو اک درسائیا۔ سچ خُدا دس کے واحد، پُرکھ اکال پڑدا لاہیا۔ جس دا دو جہاناں راج، رعیت وشن برہما شو سرب اکھوائیا۔ اتم سب دا کرے کاج، کرنی دا کرتا اک ہو آئییا۔ سب نوں دیوے دات، انملی جھولی پائیا۔ کلجک میٹے اندھیری رات، سبجگ ساچا چند چکائیا۔ دُھر دے بھگتاں دیوے ساتھ، سچا سنگی اکو نظری

آئی۔ گوہند کہے پر بھوسب نوں دے دے اپنا وشواش، وشیاں دا جھگڑا دے چکائی۔ توں داتا سرب گنتاس، گہر گبھیر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا بنا اک سماج، سے دی سمگری سب دی جھولی پائی۔

★ ۲۲ ماگ شہنشاہی سمت ۳ گیانی گرگھ سنگھ دے ٹیو نیل لئی نیہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ★

راوی کہے کھیل انڈھا، یاد پُرانی نظری آئی۔ جتھے ملیا امرت رس مٹھا، بوند سوانت سوہا پائی۔ شبدی حکم سنیا چٹھا، ڈھر فرمانا حکم سنایا۔ کلجک اتم پایا حصہ، ساچی ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ سنایا۔ راوی کہے ایتھے ہندی سی اک جھڑی، جنڈا کی سوہا پائی۔ پتیاں والی گلزار کھڑی، پھل نظر کوئے نہ آئی۔ کی دیکھیا امرت جھرنارہیا جھری، اپنا رس دکھائی۔ جاں تکیا دُور ڈراڈی اک سلی، جو پوجس پاہن سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائی۔ ساچا کھیل سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنایا۔ امرت رس ٹھنڈا پان، امیوں آپ وہائی۔ پورب شبد دا گیان، اگئی آواز الایا۔ سچ در کر پروان، لیکھا پورب دے چکائی۔ بولی نہیں بلیاں دا ودھان، واس بولی وچ رکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا سچ بنا کے جائے نشان، جو نشانہ چوسٹھ ہزار برس نہ کوئے اٹھائی۔

★ ۲۲ ماگ شہنشاہی سمت ۳ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میں آگئی پیر دے، ہوئی ہوئی قدم ٹکائی۔ بھگت سہیلے ساچے لہے، ملی مان سچی وڈیائی۔ جو پریم پریتی اندر بدھے، حکم حکمی جوڑ جڑائی۔ سچ دوارے بہہ کے سچے، ساجن ملیا ڈھر درگاہیا۔ جیہدے نام نگارے دے، دو جہان کرے شنوایا۔ نرگن دھار وکھری اڈے، نیتز جگ نظر نہ آئی۔ جس

نے دھرم نشانے گڈے، چار کُنٹ رہیا لہرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنے ہتھ وکھایا۔ دھرنی کہے میں آئی چھیتی چھیتی، چھتر دھاری دتے تجایا۔ جن بھگت ویکھے پر بھ دے بھیتی، در گھر بیٹھے سو بھاپایا۔ میٹوں یاد پر ہلاد والی نیکی، سچ سندیشے وچ درڑایا۔ جس دے بچھے مالک بنیا پردیسی، زرگن سرگن پھیرا پایا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشی، سچھنڈ نواسی ایکا ایک دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور میں دھرنی اوسے دی بیٹی، دھول دھرم دی دھار بندھایا۔ دھرتی کہے میں آگئی آگے، پچھلا پندھ مُکایا۔ جتھے دیک جوت اپکا جگے، اندھ اندھیرا رہیا نہ رایا۔ سچ پریم دے لدے مزے، مذاق ویکھیا جگت لوکایا۔ سنت سہیلے گر چیلے دُھر دے سدے، تنھاں صدقے واری گھول گھمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل وکھایا۔ دھرنی کہے میں آ کے گئی جھک، نمستے سیس نوایا۔ قدم گیا رُک، پندھ لیا مُکایا۔ جاں ویکھیا گرگھ گاؤندے اکو تک، سوہنگ ڈھولا دُھر در گاہیا۔ میری جنم جنم دی مٹی بھکھ، ترشنا اور رہی نہ رایا۔ آگنی وچ ملیا سکھ، تتوت نہ کوئے تپایا۔ میں سُبھاوک رہی پُچھ، سیس جگدیس جُھکایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال میرے اُتے تیرے کئے سچے پُت، لکھ چوراسی وچوں نظری آیا۔ جنہاں دے اندر تیری دھار پئے بھٹ، زرگن نور کرے رُشایا۔ جنہاں دے گانا بنھیں گٹ، تندو تند جوڑ جڑایا۔ جنہاں دا آون جاون لکھ چوراسی جنم مرن جائے چھٹ، مڑھی گور نہ کوئے دبا یا۔ مات گر بھ ہوون نہ اُٹے رُخ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا چُکایا۔ دھرتی کہے میں آ کے جُھکایا سیس، اپنا آپ مٹایا۔ چرن چھوہ کے اک جگدیس، جاگرت جوت ویکھ وکھایا۔ کلمہ سُنیا حق حدیث، جو حضرتاں کرے پڑھایا۔ صدی ویکھ کے بیس، اپنا گھنٹ لیا چُکایا۔ جاں سُنیا تے اکو سُنیا گیت، تُوں میرا میں تیرا راگ بے پرواہیا۔ میرا دھیان بدل گیا کھسڑا چھٹ گیا مندر مسیت، مٹھاں والے مٹھ دتے تجایا۔ ویکھ کے انوکھی ریت، پریت میرے اندر آیا۔ جس دی تیمی اوتار حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد گرو دس کرن تصدیق شہادت وچ عبادت وچ سارے اپنا آپ بھگتایا۔ جاں ویکھیا جن بھگتیاں اندر باہر نزدیک، دُور دُراڈا نظر کوئے نہ آیا۔ سرشی ولوں بدل کے پٹھ، کروٹ اپنی اپنے وچ چُھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لٹے ملا یا۔ دھرتی کہے میں آ کے کیتا درس، ترشنا ترپت کرایا۔ پر بھو ہور کئے برس، جدوں پاپیاں کریں صفایا۔ سارے تیرے دوارے رہے ترس، ترپنا

سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ میری آسا رہی بھٹک، میں بھجی واہو داہیا۔ جدھر ویکھاں کوڑ گڑیاں دا چڑھیا کٹک، گر پیر نہ کوئے سہائیا۔ ادھ وچکار سارے رہے لٹک، پھاسی گلوں نہ کوئے تڑائیا۔ دھرم دی دھار بنے نہ کوئے رکھک، رچھیا کرے نہ تھاواں تھانیا۔ دھرنی کہے میں سمجھیا اوہ ویلا آ گیا وقت، جس دی تھت نہ کوئے سمجھائیا۔ کیوں میل تکیا بھگوان بھگت، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ پرکاش ویکھیا نہ عرش، عرش دا فرش سو بھاپائیا۔ سب دی پوری کرن آ گیا شرط، شرع دا مالک شریعت دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دینا دکھائیا۔ دھرتی کہے میں آ کے منگاں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سرنگ، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی منگدیاں منگدیاں میرے گھس گئے دند، دندی پیہ کے دیاں ڈہائیا۔ میٹوں اشارہ کر گیا جگری دا چند، ہلونا دے کے گیا اٹھائیا۔ جس ویلے آوے صاحب بخشند، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ توں رو کے پاویں ڈنڈ، نیتز نیناں نیر دہائیا۔ سنیں اکو سوہنگ چھند، جو سوہلا رہیا سنائیا۔ گوہند کہا دھرنی ویکھ میں تیرے اُتے کیتا جنگ، کھنڈا کھڑگ دتا کھڑکائیا۔ چھڈ کے پری انند، ماچھو واڑے ڈیرہ لائیا۔ میرا خوشی بند بند، بندگی وچ سمائیا۔ آگے تھم دا ہوواں پابند، نیوں نیوں سپیس بُجھکائیا۔ سدا دا رکھاں سنگ، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس ویلے صدی چو دھویں گئی ہنڈھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں پاوے تھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ دھرنی کہے موہے ہو یا چاؤ گھنیرا، میرے امتر وٹی ودھائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملیا میرا، میرا میرا نظری آئیا۔ جس دا بھگتاں دے اندر ڈیرہ، باہروں نظر کتے نہ آئیا۔ میں ویکھیا لکھ چوڑاسی کھیڑا، بن کھنڈ پھیرا پائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت اُچے پیڑا، چوٹیاں پتے پھول پھولائیا۔ جدھر تگاں مایا ممتا دا کوڑا گیرا، ساچا دھرم نہ کوئے درسائیا۔ بنا پُرکھ اکال دین دیاں کرے نہ کوئے حق نیڑا، عدل سچ نہ کوئے کمائیا۔ ہن ہندا نہیں میتھوں ہور وڈا جیرا، جیرج انڈج اُتیبج سیج چارے کھانی چاروں گنٹ دے دہائیا۔ میں خبر سنی آ گیا اکو پُرکھ اکال شیرا، بھبک اگمی شبد لگائیا۔ جس نے شرع دا کٹیا جیڑا، جیوڑیاں والے اپنے چرناں ہیٹھ دہائیا۔ آگے ست دانہ بیڑا، ونجھ مہانا اکو نام رکھائیا۔ غریباں کارن ماریا پھیرا، گرگھاں گود بٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ دھرتی کہے میں آ گئی دھرم دوارے، جتھے دوارکا واسی سپیس نوائیا۔ جھکدے ویکھے گر اوتارے، پیغمبر

سجدیاں وچ نیوں نیوں لاگن پانیا۔ وشن برہما شو بنے بھکھارے، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ چارے جگ جس دے ونجارے، سبجک تریتا دوپر کلجک جگ جگ کار کما یا۔ جس دے شبد آگم اشارے، زرگن سرگن بھيو گھلایا۔ زرگن نور جوت اجیارے، سورج چند نہ کوئے چکایا۔ ساچا گرہ مندر اک وکھالے، بھگت سہیلابے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما یا۔ دھرتی کہے میں پنج گئی اوس دروازے، جس دادر بند نہ کوئے کرا یا۔ جتھے بھکھاری راجے مہاراجے، شاہ پاتشاہ جگت سیس نوا یا۔ جو سب دے سوارے کاہے، کرنی دا کرتا اک اکھوایا۔ جس نے سب توں وکھرا کھیل کرنا وچ ماجھے، مجلس گر اوتار پیغمبراں دینی مٹا یا۔ جن بھگتاں سوئی سرتی جاگے، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ اکو آتما پر ماتا آرادھے، دوجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ چار جگ نالوں وکھرے کرنے وادھے، وعدہ پچھلا پور کرا یا۔ جن بھگتاں نوں نکلے نکلے سنن نہیں دینے اندر واہے، سدھا اپنا درس وکھایا۔ منشاں دے ونڈے ہوئے رہن نہیں دینے علاقے، اکو نام دینا سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر نکلے نکلے اپنے کاہے، اپنی گود لینے بہایا۔ ساچے نام دے کسے نوں کٹنے پین نہ فاتے، بھکھیاں دینا رجا یا۔ دین مذہب دی رہے کوئی نہ ذاتے، ذات اکو دینی درسا یا۔ جو گاوے سو پر بھ دی گاتھے، تیاں والا گرو نہ کوئے منا یا۔ دھرتی کہے پر بھ میرے وی چیتھر پائے، لیر لیر نظری آ یا۔ کلجک جیواں کھیہ پائی میرے وچ جھاٹے، اماں کہہ کے میتوں دھکے لایا۔ سب نوں بھل گیا جو گو بند امرت پیایا اک باٹے، چار ورنان جوڑ جڑا یا۔ ایسے کارن صدی یسویں سب نوں پے گئے گھاٹے، سادھ سنت اپنا پلو نہ کوئے بچا یا۔ سارے بیٹھے ادھ واٹے، جگت کنارہ پار نہ کوئے لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دھرتی کہے پر بھو میں آگئی دوڑی، کھل ساہ نال بھرا یا۔ تیری منزل کڈی لمی چوڑی، جو جنان وچ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میں ہتھیرے دیکھے راگ پڑھدے گوڑی، سُرراں نال سنا یا۔ جدھر تیاں سب دے اندر واسنا کوڑی، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ ایٹھے آکے دیکھیا توں بھگتاں اندر لائی اپنی پوڑی، پوڑی پڑھن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ میں کوماں کراں بہڑی بہڑی، زور نال سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھانڈا بھرم دینا بھنا یا۔ دھرتی کہے میں بھج بھج گئی تھک، تن زور رہیا نہ رانیا۔ لہہ لہہ گئی اک، کھوجیاں ہتھ کتوں نہ آ یا۔ جھولی کسے نہ پایا حق، حقیقت سچ نہ کوئے سمجھایا۔ تیرا حکم سنا یک، جو اکو وار دتا درڑا یا۔ جن بھگتو کسے رہے کوئی نہ

شک، سنسا اندروں دینا مٹائیا۔ سب داماں اکو ہووے پت، پتپر میثور بے پرواہیا۔ جو سب دی قائم رکھے سہاگ نتھ، رنڈیا رنڈنہ کوئے دکھائیا۔ جس نے سوہنگ ڈھولا لیا جپ، جپجی داناک لیکھا پور کرائیا۔ اس توں وڈا ہور نہیں کوئی تپ، تپیشتر روون مارن دکھائیا۔ آد جگاد گر اوتار پیغمبر اناں جو ہویا پک، کپی طرح سمجھائیا۔ دھرتی کہے میں بولاں سچ، سچ دیاں سنائیا۔ میرے اُتے گر اوتار پیغمبر پھر دے رہے ماٹی بھانڈے کچ، کنچن گڑھ بنائیا۔ انتم سب کچھ ایہتھے گئے چھڈ، تن وجود ساتھ نہ کوئے لے جائیا۔ میں کچھ پیغمبر اناں دے لے کے آئی ہڈ، مقبریاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اے پر بھو کی کھیل کرایا جگ، جگ جیون داتے دے سمجھائیا۔ اوہ کتھے رہندے جیہڑے ساڑے وچ اگ، میرے اُتے خاک نظر کتے نہ آئیا۔ ایہہ ہن پچھلی وادی چھڈ، اگے اکو مارگ لائیا۔ جے توں سب داسا نچا رب، اکو سکھیا دینی سنائیا۔ میں مٹاں پھیر تب، جس ویلے تابعیا وچ ہووے لوکائیا۔ دھرتی کہے میں چاہندی پر بھو کوئی دن مقرر کر جس ویلے اپنے بھکتاں نوں ہتھیں پگ، سیس دستار اک ٹکائیا۔ اوس ویلے پیغمبر اناں نوں بھل جائے ج، عرشاں توں آون بھج، قداماں وچ جاون سچ، کوئی رہے نہ لوک لچ، اچی کوک گاؤن گج، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کھیڑا دینا وسائیا۔ ۱۳۰۶

دھرتی کہے میں دساں نال زور، مان تیرے اُتے رکھائیا۔ پر بھو تیرے ہتھ سب دی ڈور، جگ چوکڑی تیرے نال بندھائیا۔ ہن اور نہ بن کوئی ہور، اور دا اور روپ وٹائیا۔ بچھے جگ چوکڑی بنا رہوں چور، چوری چوری اپنی کھیل کھلائیا۔ کلجگ انتم قول اقرار کر کے گیوں بہرہ کرنی دے کرتے پھیرا پائیا۔ ہن مٹا دے پچھلی اوڑ، امرت میگھ اک برسائیا۔ دھرتی کہے میں چاہندی بنا تیرے دوجے سر جھلے کسے نہ چور، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ اپنے حکم نال سب نوں ہوڑ، دھر فرمانا اک سنائیا۔ میں سنیا خبرے کس طرح میرے اُتے پھرے براہمن گوڑ، کی پاندھا روپ بنائیا۔ کیہڑے چڑھے گھوڑ، واگاں ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ دھرتی کہے میں آیا کچھ آرام، تھکاوٹ دور کرائیا۔ پر بھو توں کہو جہا امام، جو محمد گیا سمجھائیا۔ میں توں سچ نال دس اپنا پیغام، کلمہ اک درڑائیا۔ مہربان مہربان میں ویکھ سب دی غلام، ہتھیں بدھی سیس نوئیا۔ میرے اُتے پھر دے تمام، طمع دے مارے نظری آئیا۔ تیرا بدلدا ویکھیا انتظام، بن تڈھ نظام قائم نہ کوئے کرائیا۔ میری عزت ہندی بدنام، بدی کلجگ جیو کمائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ

ہندا حرام، تیرتھ تٹاں دھیاں بھیناں سرب تکائیا۔ چاروں گنٹ پھرے شیطان، شرع وچ لڑائیا۔ میرے سر کر احسان، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرتی کہے میرے دیکھ ہتھ جڑدے، واسطہ رہی پائیا۔ پر بھو جیسہڑے گر اوتار آ کے گئے اوہ پھیر کدے نہ مُردے، میں بیٹھی راہ تکائیا۔ کچھ قول یاد کراں انند پُر دے، گوہند گیا سمجھائیا۔ جس ویلے کلجک سنجگ دوویں پُر جڑدے، اوس ویلے گیڑا دیوے دھردر گاہیا۔ کھیل کرے اپنی لوڑ دے، لوڑیندا سجن وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھائیا۔ دھرتی کہے پر بھو میرا دھو دے دھتا، جگت دھوبی نظر کوئے نہ آئیا۔ جے اکو بن جائے سب دا ابا، پھر دھرتی ماں دی ونڈ ونڈ مینڈھی نہ کوئے پٹائیا۔ میں واسطہ پاواں ہائے میریا رتا، دروہی آکھ سٹائیا۔ دو جہان تیرے حکم بدھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اکو شبد دامار دتا، حکم اک جنائیا۔ کائونوں پھردا وچ گتھا، فیصلہ اکو اک کرائیا۔ جن بھگتاں دے اپنا سدا، سندیشہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اک ورتائیا۔ دھرتی کہے میرا دھو دے داغ، میل رہے نہ رائیا۔ میرے اُتے تیرا جگے اک چراغ، دوجا دیا نظر کوئے نہ آئیا۔ جے تون کلا جاویں جاگ، آلس نندرا سب دی دئیں مٹائیا۔ کیوں تیرے ہتھ چوراسی دی واگ، وشن برہما شو تیرے حکمے سیو کمائیا۔ میں منگتی بنی آج، در بھگھارن پھیری پائیا۔ پر بھو بھگتاں دا بنا دے سماج، سمگری اک ورتائیا۔ سنجگ دا چلا رواج، کلجک کوڑا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیری سرنی سرنگت سارے جان لاگ، چرن ملے وڈیائیا۔ میٹوں اجڑی نوں کر آباد، امرت سنج ہرا کرائیا۔ تیری بھلو اڑی تیرا مہکے باغ، گلشن تیرا سو بھا پائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں تیرا ہووے اکو راج، رعیت تیرا رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو سرن سرنائی تیری جائے لاگ، اوہناں دی لاگت قیمت دے چکائیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ گلزار سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ★

اوتار پیغمبر گر کہن اسیں کونجاں بھری ڈار، جگ چوکڑی ولک ولک گر لائیا۔ وسیرا چھڈ کے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، بالو ٹلیاں ڈیرہ لائیا۔ تیرا کھیل اگم پاپا، پاربرہم بھيو کونے نہ آئیا۔ پاپھے پچرے چھڈے وچ سنسار، پسچا تاپ وچ سنائیا۔ کرپا کر پروردگار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تیری ساچی سچ نہ لہی یادگار، یاد وچ یاد آئے سمجھائیا۔ سرگن ہو کے کٹ کے آئے وگار، وگاری ہو کے پھیرا پائیا۔ بھروسیاں وچ دے کے آئے اعتبار، یقیناں وچ ایتاد دوائیا۔ تیرا صاحب سچ دربار، در دروازہ دے کھلائیا۔ اکتھے ہو کے رویئے ایکا وار، ایکنکار تیری سرنائیا۔ تیری خبر سنی وارو وار، تیری وار تا ورتا جگت دتی بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی کلپنا اوہ کونج، جس دی بولی چار جگ نہ کسے سمجھائیا۔ انتم ساڈے نیتز اٹھرو دے پونجھ، ہنچھو ہر ہر اپنی جھولی پائیا۔ سانوں اکتھیاں نوں تیری آجائے اکو سو جھ، سمجھ اکو نال سمجھائیا۔ تیرے دوارے چھڈ جائیے دونج، دتیا بھاؤ نہ کونے دکھائیا۔ تیرا ویکھ کے اُچ عرونج، محل اٹل سو بھاپائیا۔ مذہب دی رہے نہ کونے حدود، حد بے حد دینی دکھائیا۔ کلکیاں وچ بند نہ رکھیں محدود، مدعا اکو اک درسائیا۔ سچکھنڈ دوارے نہ تیرا تے نہ ساڈا تئاں والا وجود، کیوں وضواں دے جھگڑے وچ خلق دتی لڑائیا۔ جدھر دیکھیے اودھر موجود، چاروں کُنٹ سو بھاپائیا۔ کرپا کر کے ساڈے بھوکھتاں دا دے دے آپ ثبوت، صفحہ کوڑی دے چکائیا۔ تیرا حکم اک منظوب، مُشکل سب دی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا سُن وِ رلاپ، دوس زین رہے گر لائیا۔ تیرا جگ جگ کیتا جاپ، سمرن سمر سمر سمر تیرا نام دھیائیا۔ تیرے حوالے کیتا اپنا آپ، تن مائی تیری جھولی پائیا۔ تیتوں مندے رہے اگم باپ، پتا پُرکھ اکال سہائیا۔ تیرا سندیشہ دیندے رہے ساچ، سچ سچ سمجھائیا۔ دو جہاناں جناوندے آئے تیرا راج، شہنشاہ اکو بے پرواہیا۔ کلجگ انتم اسیں سارے ہوئے محتاج، تیرے اگے جھولیاں ڈاہیا۔ سرشی وٹوں اسیں دینیے جواب، ساڈی چلے نہ کونے پترائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان آپے ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں زور زور دی کوکے، کوک کوک سنائیا۔ بھيو دسدے رہے سچے سنگر دے، گر گر پڑدا لاپیا۔ تیرے کھیل اگمے دُھر دے، دُھر دی بانی اگم اکھ کہانی سندیشیاں وچ

سُنائیآ۔ تیرے تھم کدے نہ مُردے، بھانے وچ بھادی سِیس نوآئیآ۔ کلجگ اتم بیڑے دیکھے رُڑھدے، نیا نام نہ کوئے چڑھائیآ۔ لیکھے پورے کردے اند پُر دے، پُریاں توں باہر دینا سمجھائیآ۔ جیسہڑے ساڈے اندر چار جگُ فُرنے رہے پھُردے، فُرنیاں دا لیکھا دے مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، سچ اپنا رنگ دکھائیآ۔ اوتار پیغمبر کہن گر پُرکھ اکال چک لا گودی، گود تیری اکو اک سہائیآ۔ جھگڑا مُکا دے جنجوبو بودی، تلک ترسول نہ کوئے وڈیائیآ۔ تیرا غنچ بھل اکو ڈوڈی، مہک اکو دے بھرائیآ۔ کیوں نانک نے دھار بدلی سوڈھی، سوڈھی دا بیدی بیدی دا بیدی ابھیدی داتا اکو نظری آئیآ۔ آگے رہے کوئی نہ جوگی، جگت جوگیسٹراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو بھگتاں دے سو جھی، سُنجی دے لوکائیآ۔ تیرے نام دی ملے اکو روزی، رازق رزق رحیم دینی پُچائیآ۔ تیرا کھیل سدا سچ دوارے چوٹی، چوراں یاراں ٹھگال جھگڑا دینا گوائیآ۔ برہوں دا رہے کوئی نہ روگی، رحمت اپنی نال ملائیآ۔ دھرم دوارے دا بن کے دھوبی، دُرمت میل صاف کرائیآ۔ جنہاں دی قیمت نہیں کوئی کوڈی، ہیرے لال لینے اُچائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، ساچے گھر دینی وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی کوئج والی پُکار، پُنه پُنه سِیس نوآئیآ۔ جے پر بھ آئیوں سرگن توں نرگن ہو کے اپنی دھار، نرُویر پھیرا پائیآ۔ اک بنا سچّی سرکار، شہنشاہ اکو اک اکھوائیآ۔ اکو قدم جھکے سنسار، دُجا در نہ کوئے وڈیائیآ۔ اکو نام ہووے جیکار، ستکار اکو اک اکھوائیآ۔ تیرے در کھڑے گرُ اوتار، پیغمبر سِیس نوآئیآ۔ کر کُریا آپ کرتار، قُدرت قادر تیری جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا دو جہاناں نظری آئے اک دربار، در بدر پھرن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سکھوندر سنگھ دے گرہ جلالا باد ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قُراں کھانی بانی اچے تک سارے گنے نہیں کسے نے حرف، اکٹھا جوڑ نہ کوئے جُڑائیآ۔ آد دی رچنا دے انکڑیاں وچ حساب لائے نہیں کسے نے برس، جگ چوکڑی بھيونہ کوئے گھلایآ۔ نرگن دھار سرگن کر سکلیا نہ کوئے پرکھ، بھيو اگم نہ کوئے

گھلایا۔ جگ چوکڑی کسے دا مٹیا نہیں ہرکھ، گر اوتار پیغمبر چنتا دین مذہب دی دتی لگایا۔ کسے کولوں آد انت دا پورا نہیں ہویا خرچ، جو آیا سو پر بھ دے کولوں منگ منگ جھٹ لنگھایا۔ کسے دا سچکھنڈ وچ پر بھ دے انتر نام ہویا نہیں درج، درجہ بدرجہ سلسلے وار سارے دتے لگایا۔ حرجانیاں وچ پورا کر سکیا کوئے نہ حرج، ساچے کنڈے تول ترازو تکر نہ کوئے تلیا۔ صبر صبوری صدق وچ کسے دی پوری ہوئی نہ غرض، ہوس وچ حواس سب دے دتے اڈایا۔ جتنے اکھر جتنے شبد جتنے نام جتنے کلمے اکو پر بھ دے نام نوں ہندی رہی ضرب، اصل دا اصل ہتھ کسے نہ آیا۔ ممتا وچ پورا ہویا کسے نہ درب، ساتک ست نہ کوئے دکھایا۔ محمد نے روکے کہا وچ عرب، ہوکا حق حق سنا۔ پروردگار اک قدم دا دکھایا اک کرب، کرب دا پچھلا نشانہ کربلا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں جان نہ سکے تیرے حرؤف، شکل عقل وچ کوئے نہ آیا۔ تیری صفت وچ ہوئے رہے محروف، کلیمیاں وچ ڈھولے گایا۔ عیسیٰ کہا مخروب محلل وزاہ وسیع بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے گھر سو بھاپایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی جانے تیرا لیکھا، لکھن والی قلم نہ کوئے وڈیا۔ جگ جگ توں اپنا رکھیں بھلیکھا، پڑدیاں وچ پڑدا اک چھپایا۔ سانوں علم دا دے کے ٹھیکا، لاعلم ہو کے اپنا بھو چھپایا۔ مذہباں دا بنا کے نیتا، حکمے وچ بھوایا۔ چھڈا کے اپنا دیسا، دھرنی دھرت دھول دھول دکھایا۔ آگوں بول پیادس دسمیشا، گو بند گو بند بچن الا۔ سب دا یاد کر کے چیتا، چیتا ونی اک جنایا۔ تیرا اکو شبد اکو گرو اکو بیٹا، اکو جمن والی مایا۔ باقی تیرے حکم دا شبدی دھار بھلیکھا، جوتیاں وچ وڑ کے تیری کرے وڈیا۔ اکو دس ٹیکا، ٹیک وچ سکے دھرم دے دے بدلایا۔ ایہو گر اوتار پیغمبر اں وچ رکھیا توں بھلیکھا، جس بھلیکھے دا مول سمجھ کسے نہ آیا۔ موئڈ منڈائے شرع چلائے وال ودھائے دھاری کیسا، قسم سب دی اپنے اندر چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دینا گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری اکھراں وچ حرفاں وچ کیتی اُلفت، مہما وچ وڈیا۔ جاں تکیے توں اکو سب دا مرشد، مریداں وچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگ چوکڑی تیتوں ملے کوئی نہ فرصت، وہلا ہو کے اپنی کار کما۔ کوٹاں وچوں کوئی ورا تیرا گرکھ، جس نوں سکھیا دے کے گر سکھ لئیں بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کرے تیری گنتی، اگنت تیری وڈیا۔ کی ناپ

کریئے ننتی، پیمائش نہ کوئے کرائیا۔ کی ویکھیے دشا سمیتی، چاروں کُنٹ اکھ کھلایا۔ کی بنیے ہمتی، حوصلہ سچ ودھایا۔ گو بند کہا نہیں کرو عرضوی سس جگدیس ننتی، نیوں نیوں لاگو پایا۔ اس دی کھیل ان بن دی، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا حکم اپنے وچ رکھایا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ بلونت سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن کی کریئے تیری صفت، صلاحی صلاح نہ کوئے صلاحیا۔ تیرے نام وچ ہو کے گرفت، پابندی مذہباں والی نظری آئی۔ ساڈے کول کوئی حصہ نہیں نصف، ادھو ادھ نہ ونڈ ونڈایا۔ سانوں توں دتا بیچت خاکی جسم، سرشٹ وچ دکھایا۔ اُس دے اندر اپنی نور جوت دارکھ کے اسم، اپنا بھو چھپایا۔ باہروں سریر دی بنا کے قسم، ناں گرو اوتار پیغمبر دتا دھرایا۔ جیہڑے جگت اکھاں دسن، جگت نوں جگت بھلکھے وچ رکھایا۔ جسموں توں بنا کے مشن، مشنری اپنی نہ کسے سمجھایا۔ گرنٹھاں وچ لکھا کے سرشٹی بنائی برہما شکر تے وشن، اپنا پلو لیا چھڈایا۔ تھوڑی جہی تھکی دے کے کرشن، تریلوکی دی جھلک جنایا۔ آپے مرن تے آپے جمن اپنا جھگڑا نجھٹھن، لڑدی ویکھن لوکایا۔ دھڑیاں وچ آ کے پٹن، جھگڑیاں وچ ڈھایا۔ جے سارے گرو اوتار پیغمبر آد توں انت تک اکو سکھیا سکھن، پھیر سکھ بناؤن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ وکھڑے وکھڑے چرن پریتی اوسے وکن، اپنی قیمت پایا۔ جے دھرم دے وچ دھرم دوارے نکلن، جتھے اللہ واکرؤ اوم رام کرشن نظر کوئے نہ آئی۔ جے اِکے دی صفت اِکے دی لکھن، ایککار اِک صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا جنایا۔ گرو اوتار پیغمبر جے پڑھدے اِکو پیٹی، کیوں پٹنے والا دیندا ڈھایا۔ مذہباں دی چلدی کوئی نہ ہئی، ہر دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب دی ساچھی ہندی کھٹی، وکھرا گھر نہ کوئے سہایا۔ محمد کہے جے میٹوں تند نہ بٹھدوں وچوں موئی دی ائی، چٹالال رنگ بدلایا۔ پھیر داہڑی کون کردارٹی، راحت وچ رہت کون سمجھایا۔ جے توں بن جاندوں سب دا سانجھا کملاپاتی، پتیر میثور بے پرواہیا۔ اِکو دینوں ساچھی متی، حکم اِک منایا۔

ساڈے اندر نہ رکھدوں اپنی موہتی، جو مومن گئی سمجھائی۔ پھیر تیری صفتاں والی کہانی رہندی ٹھہری، ایہہ گر اوتار پیغمبر تیرے دکھڑے دکھڑے ٹھہے نظری آئی۔ آگے ساڈے نال کر لاپگی، نخن سچ سنائی۔ ساچا نام اکو دسیں، دہ دشا کر پڑھائی۔ پریم پیار اندر وسیں، واسطہ اپنے نال رکھائی۔ وچھوڑا دے کدے نہ نسیں، کروٹ اپنی پٹھ بدلایا۔ تیرے پیارے تیرے دلارے تیرے مرید دُھر دے مُرشد درشن پاون اکھیں، اکھ وچ اکھ لینی ملایا۔ کاہناں دے کاہن سری بھگوان جن بھگت سہیلے بناؤنے اپنی سخی، سخاوت وچ سچ پریتی جھولی پائی۔ دُھر دے رام لکھ چوراسی سینا سرتی دا بننا پتی، پتہر میثور دیا کمائی۔ تیری تار نراکار سنسار وچوں جائے نہ کئی، کٹاکش اپنا دینا لگایا۔ تیری سکھیا ساکھیاں نظر آئے اکو پٹی، جس دا حرف نہ کوئے بدلایا۔ پچھلی چار جگ دی اپنی کیتی حد آپے ٹپیں، پندھ پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو دینا گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کیہڑا سروپ کارن، سوکھم دے سمجھائی۔ جڑ چیتن سارے وچارن، کھوجت کھوج کھوجائی۔ کس بدھ آئیوں تیج سوارن پڑدا دے اٹھایا۔ تیرا روپ نراکارن، زوریر تیری سرنائیا۔ تیرے نظری آئن آثارن، اصل اپنا دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی استھول تیری استھتی، است ہست وست دے سمجھائی۔ کی سوکھم تیری متی، متر پیارے پڑدا لاہیا۔ کی کارن پٹی لکھی، پڑدا اوہلا دے چکائی۔ تئاں توں باہر کیہڑی تیری دھار لکھی، ایہہ دے سمجھائی۔ کیہڑی تیری دو اک دی سکھی، ساکھیاں دے دکھائی۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر وسے دا ہوڑا ہا ہے دی پٹی، کارن کرتے دا نظری آئی۔ سوکھم اس دے وچ وچی، پھرے چائیں چائیا۔ جڑ دی جڑ تئاں داتت مٹی دا مٹی، استھول دا اصول اک سمجھائی۔ جنہاں سدھی پُرکھ اکال توں سکھنا سکھی، اوہ تئاں توں لیکھا گئے مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبراں جو دیندا رہیا چٹھی، جس دی عبارت سدا اندھٹی، پڑھن وچ سنن وچ سناؤن وچ پچاؤن وچ پرچے دا خرچہ نہ کوئے رکھائی۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا پورا کر دے پٹا، لیکھا اگلا تیری جھولی پائیا۔ تیرے نام نوں لگے کوئی نہ وٹا، پاربرہم پتہر میثور تیری بے پرواہیا۔ سب دا سانجھا کر دے اکو ہٹا، در دوارا اینکار اکو سوہا پائیا۔ کسے دی قیمت رہے نہ کوئی ٹکا، ٹکئی اکو نال لگائیا۔ کلج کوڑی کریا چار کُنٹ دہ دشا اڈے گھٹا، امرت میگھ امر نہ کوئے برسائیا۔ سب دا چیتھ پُرانا پھٹا، الفی تن نہ کوئے ہنڈھائیا۔ دین دُنی وچ دھرم دا ہو گیا بٹا، انک ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سرشی درشی وچ رہیا کوئی نہ سچا، سچ سنجم نیم سمجھ کوئے نہ پائیا۔ امرت دھار ملے کوئی نہ رسا، رسنا جگت وواد وچ ہلکائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار چڑھیا نشہ، ہوئے ہنگتا کرے لڑائیا۔ جو مارگ گُر اوتار پیغمبر اں دسا، چار جگ سکھیا ساکھیا سمجھائیا۔ کلج جیوانت کنت بھگونت اُس دے کولوں نسا، دُور دُراڈا بھجیا واہو داہیا۔ چاروں کُنٹ رین اندھیری مساء، نرمل جوت بن ورن گوت کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وڈ ٹھا کر تیری بے پرواہیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن ساڈا پورا ہو یا ٹھیکا، ٹھا کر تیرے اگے عرضوئیا۔ اسیں سارے اکٹھے ہو گئے کر کے ایکا، اینکار تیری سرنائیا۔ سب نے متھا بن سیس جگدیس ٹیکا، چرن کول کول سرنائیا۔ شبدی شبد اگم اتھاہ بے پرواہ تیرا بیٹا، سٹ انادی برہم برہمادی اکو اک نظری آئیا۔ سچ سنگھان صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی لکھ چوڑاسی ویکھیا لیٹا، در در گھر گھر مندر اندر پھول پھولائیا۔ بھوکھت لکھت اشٹ گردیو سوامی کر لا چیتا، چیتن دھار اپنا پڑدا لاہیا۔ پروردگار سانجھے یار پرکھ سب دا نظری آئے اکو نیتا، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ سب دامیٹ بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان سری بھگوان تیری اک سرنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پر بھو دُھر دے جگدیس، جگت مالک خالق پرتپالک تیری اوٹ نکائیا۔ تیرا اکو کلمہ اکو حدیث، نام پیغام رام اک سنائیا۔ صدی چودھویں رہی بیت، باطن سب دا پڑدا دے اٹھائیا۔ سنجگ ساچی ست دھرم دی چلا اپنی ریت، ریتوان ہو کے آپے ویکھ وکھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اکو دس گیت، گہر گبھیر بے نظیر اپنی اکھ کھلایا۔ جھگڑا چک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ اکو سوہا پائیا۔ جتھے امرت دھار نچھر رس ملے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست

کیٹ، اوج پُنج راؤ رنک ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ سوامی صاحب سلطان اکو نظری آئے میت، متر پیارا ایکنکارا سو بھاپایا۔ تیرے چھتر جھلے سپیس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگننتر تیری سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی آسانسا ہوئی پوری، پورن برہم سب نوں دے درٹایا۔ تیرا جلوہ جوت اکو نظر آوے دُھر دا نوری، نور نورانہ نور کر رُشانیا۔ چار جگ دی ساڈی لیکھے لا مزدوری، جو چاکر بردے ہو کے سیو کمایا۔ توں صاحب سلطان سری بھگوان سرب کلا بھر پوری، بے انت تیری سرنا یا۔ تیری سرشٹی درشٹی اندر ہوئی مورکھ موڑھی، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ کلجک مایا ممتا موہ وکار ہنکار جیو جنت سادھ سنت من دے بنائے حضور، حضور من نوں کہہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے گر نختی پنختی رہیا نہ کوئے دستوری، بے دست ہوئی لوکایا۔ جدھر تکیئے واسناد سے کوڑی، کوڑ کُٹمب مل کے وٹی ودھایا۔ ساچا ٹکا مستک لائے کوئے نہ دھوڑی، دھوڑی خاک نہ کوئے رمانیا۔ سچ پریتی نام رنگن چاڑھے کوئی نہ گوڑھی، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن مہربان دُھر دے مالک، در تیرے آس رکھایا۔ دین دُنی کائنات ویکھ اپنی خلق خالق، مخلوق پڑدا آپ اٹھایا۔ ساچا دے نہ کوئے ثالث، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان تیرا در نہ کوئے دکھایا۔ صدی چو دھویں سب تے پئی آلس، مایا ممتا نندرا اکھ نہ کوئے گھلایا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت تیرے تھوڑے خالص، جس سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ پروردگار سانجھے یار حق مقام لا اک عدالت، عدل انصاف اپنا اک کمایا۔ من منوآں میٹ سرب بغاوت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی عرضوی، آرزو تیرے آگے رکھایا۔ تن وجود اندر محبوب تیری سرتی سوئی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیا۔ سچ دوار ایکنکار ملے کسے نہ ڈھوئی، ڈھولک چھینے سارے رہے کھڑکایا۔ پیغمبر کہن او تیرے نام دی اک دروہی، یامین یا محبوب نیوں سپیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدا دے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بندگی ڈنڈاوت سجدیاں وچ سلام، نمستے کہہ کے سپیس جھکایا۔ سچ سندیشہ نر نریشا ایکا دے پیغام، پیغمبراں توں پرے اپنی دس پڑھایا۔ دین مذہب دارہے نہ کوئے غلام، غلامی سب دی شرع زنجیر دے کٹایا۔

نظری آک امام، عملاں توں رہت کر اپنی خلق خُداِیَا۔ مایا ممتا کرے نہ کوئے حرام، بے پہچان پہچان اپنی دے سمجھائیَا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم چار کُنٹ دہ دشا ڈھولا گان، اِکو تیرا راک الایَا۔ کایا مندر ساچا کعبہ دس اِک مقام، دیا باقی کملا پاتی اِکو کر رُشانیَا۔ ناد شبد دُهن اِگئی دے دُهنکان، امرت آتم جام پیائیَا۔ انت اخیر شاہ حقیر ہو مہربان، نظرے کرم آپ اُٹھائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پون پانی سب تیری سیو کمان، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیَا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں کر کے آئے صلاح، مشورہ اِکو وار بنائیَا۔ توں داتا بے پرواہ، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیَا۔ سب دا سانجھا بن اِک ملانج، کھیوٹ کھیٹا ہو کے جگت نیا لے چلائیَا۔ چار جگ دے بھوکت حقیقی تیرے گواہ، لاشریک تیری توفیق نال دیئے بھگتائیَا۔ ست دھرم دا مارگ اِک لگا، دوجی لگ ماتر رہن کوئے نہ پائیَا۔ توں کلماں دا مالک واحد اِک خُدا، خُدی سب دی میٹ مٹائیَا۔ مایا ممتا رہے نہ کوئی وبا، طیب طبع سب دی دے بدلایَا۔ پوتر کر پنج تت اجزا، دُرمت میل دھوئیَا۔ صدی چودھویں سب دے سر تے کوئے قضا، قیامت اپنا راہ تکائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چُکائیَا۔ گر اوتار پیغمبر کہن توں صاحب نر زریشا، والی دو جہان اکھوائیا۔ تیتوں جھکدے وشن برہما شو گنیشا، سُرپت سیس جگدیس نوئیَا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہے سدا ہمیشہ، ہمساجن سب دا نظری آئیَا۔ سد و سیس سچھنڈ دیسا، لکھ چوراسی کایا مندر اندر اپنا نور جوت کریں رُشانیَا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا شبدی دھار بیٹا، سُنٹ دُلا ساچا سو بھاپائیَا۔ اتم سب دا پورا کر دے ٹھیکا، لہنا دینا دے چُکائیَا۔ نیوں نیوں سجدیاں وچ تیتوں کرن سرب آدیسا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیَا۔ جوتی دھار ایکنکار نراکار زوریر تیرا ویسا، بھیکھ اولٹا سب نوں دے سمجھائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی اپنا مارگ اِک لگائیَا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلج کوڑی کریا بُجھا اگ، اگنی تت رہن نہ پائیَا۔ سمرتھ سوامی انترجامی کر پرکاش سر شٹی جگ، جاگرت جوت ڈگمگائیَا۔ بن مکے کعبیوں کرا دے سب نوں حج، حاجت اور نہ کوئے جنائیَا۔ کایا مندر اندر دکھا دے تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری جمن سُرستی جتھے نیوں نیوں لاگے پائیَا۔ نام بھنڈارا دھرم دوارا کھول دے ہٹ، بنجارے گرگھ گر گرسنت لے بنائیَا۔ جھگڑا رہے نہ اٹھسٹھ، تیرتھ تٹ نہ کوئے وڈیائیَا۔ مہر نگاہ نال دُرمت میل سب دی کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیَا۔ توں صاحب سوامی سرب کلا سمرتھ، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیَا۔ چار کُنٹ دہ دشا مانو منس مانکھ تیرا

گاون جس، تُوں میرا میں تیرا دُجراگ نہ کوئے الایا۔ نچ نیتز گیان کھول اٹھ، پرتکھ درس دے گوسایا۔ سرن سرنائی تیری سارے جاون ڈھٹھ، ڈھٹھیاں اپنی گود اٹھایا۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اندر سو بھاپایا۔ کلجگ انت سری بھگونت سچ نام دا دے رس، رستہ وابستہ ہو کے اپنا اک چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا جیکارا اک اٹھ، اکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ درگاہ ساچی سچ مقام حقیقت والی وجے اک ودھایا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ تہا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ مارگ لا اک، اینکار تیری سرنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنے دھرم دا سکھ، ذات پات جھگڑا رہے نہ رانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اکو تیرا ایشٹ آوے دس، دُجراو پ نہ کوئے بدلایا۔ آتم پر ماتم کر ساچا ہت، نر ویر نراکار اپنی کھیل آپ کھلایا۔ ہر گھٹ انتروس چت، سرگن اپنا پڑدا لاہیا۔ وست امولک کایا گولک پا بھکھ، اگم اتھاہ بے پرواہ آپ ورتایا۔ جگت وکار شبدی دھار اندر جت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت نام اگم دے مٹھ، رس اکو اک چوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا ایک ور، درگاہ ساچی سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری سکھیا ہووے سچ، سچ سمگری جھولی پانیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دینا سہانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اچے ست، ست سنتو کھ دھیرج یت دینا سمجھایا۔ تیرے ملن دی نچ نیتز کھلے اٹھ، اکھراں توں پرے کر پڑھانیا۔ تُوں صاحب سوامی پر م پڑکھ سمرتھ، سمرتھیا تیرے وچ نظری آیا۔ ہوں سیوک بال آنجان جگ چوکڑی تیری مہما آئے دس، کہانی اکھ کھ سنا یا۔ کلجگ انت سبجگ سچ دوارا کھول ہٹ، وست اکو اک ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا اکو ہو جائے نام، کلمہ اکو نظری آیا۔ شبد سندیشہ دُھر پیغام، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں دے سنا یا۔ صدی چودھویں سب دا بدل گیا انتظام، نظام قایم نہ کوئے کرانیا۔ ساچے در گر اوتار پیغمبر کرے نہ کوئے قیام، قیامت سب دے سرتے آیا۔ من کلپنا

دینِ دُنی بھری وِچ حرام، بے ایمان شیطان شرع من کرے لڑایا۔ ساچی منزل کرے نہ کوئے آسان، مہربان محبوب مہر نظر نہ کوئے اُٹھایا۔ ہوں سیوک
 بردے تیرے غلام، چاکر خاکی خاک نظری آیا۔ سب دا اکو سجدہ اکو سلام، نمستے ڈنڈاوت کہہ کے سیس جھکایا۔ پاربرہم پتیر میثور نہکرمی اپنا کریں کام،
 کرنی دے کرتے بے پرواہ اگم اتھاہ دُھر دا ساچارنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچار، سچکھنڈ نواسی گھٹ پرکاشی ابناشی تیری
 اوٹ تکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری اک ہووے گفتار، گُفت شنید کر شنوایا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے برخوردار، برخلافی رہن کوئے نہ پانیا۔ ساچی سکھیا
 دے وِچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے سیس نوایا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرا جلوہ نور ہووے اُجیار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اکو وجے حق ودھایا۔
 تُوں صاحب سلطان نوجوان مرد مردان، دو جہان کوڑی کریا جگت علامت عداوت وِچ عدل دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکُنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار جگ داست دھرم تیری امانت، کلجگ اتم تیری جھولی پانیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ سنتو کھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال دا ساچا نام آد، آد اپنے وچوں پرگٹایا۔ نرگن نرگن بنائے سماج، وشن برہما شو نال ملایا۔ جگ چوکڑی کرے راج، رعیت لکھ چوڑاسی ونڈ
 ونڈایا۔ ست سچ دا ساجن ساز، ست ستوادی ویکھ وکھایا۔ پر ماتم آتم مار آواز، تھم سندیشہ اک سنایا۔ نر ویر نراکار رچ کے کاج، کرنی کرتا خوشی منایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا نام اک سمجھایا۔ ساچا نام اکو آد انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھایا۔ جس دی دھار سیری بھگونت، بھگون
 اپنی کار کماپا۔ جو چلے جگا جگت، جگ چوکڑی ویکھ وکھایا۔ لکھ چوڑاسی آتم دا بنے کنت، مالک اک اکھوایا۔ جس دیاں صفتاں کردے گئے گر اوتار پیغمبر
 سنت، صلاحی صلاح صلاحیا۔ تِس دا لیکھا سدا انت، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک اُچایا۔ ساچا نام آدی
 میرا سنگ، انت میرے وِچ سماپا۔ دو جہاناں چاڑھے رنگ، روپ سکے نہ کوئے بدلایا۔ نرگن سرگن پاوے ٹھنڈ، ساتک ست ورتایا۔ آتم پر ماتم جوڑے

گنڈھ، میل ملاوا سہج سُبھائیا۔ نرگن نرگن سانجھا کر کے چھند، سوہنگ ڈھولا وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں وکھرا دیوے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر و اگلا کھیل سورا سرنگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سب دا پچھلا پورا کر کے پنڈھ، پاندھی اپنے چرن بہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا نام کر آپ پابند، پابندی اپنی وچ رکھائیا۔

★ ۲۴ ماگ شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کہے میرا آد جگادی ایکا نام، نام ندھان میری وڈیائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر وشن برہما شوگان، بن زبان راگ الائیا۔ چلدار ہے وچ دو جہان، جگ چوکڑی نہ کوئے بدلائیا۔ سُنیا جاوے نہ کسے کان، سرون سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جھلا وندار ہے اگم نشان، نشانہ اک پرگٹائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں جس ویلے سب دا بدلے ودھان، پورب لیکھا سرب مکائیا۔ اوس ویلے لوکماں پرگٹ کراں ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ ساچی وست پا کے دان، بھگت سہیلے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ سمائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا نام اگتا عدلی، عادل اک اکھوائیا۔ جس دی کرے کوئے نہ بدلی، ترمیم کر نہ کوئے دکھائیا۔ اوہ پنڈھ مارے نہ مزلو مزلی، منزل منزل نہ کوئے دکھائیا۔ اُس داراگ سمجھ نہ کوئے غزلی، رسنا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ اُس دی چال نرالی رنگلی، رنگت بے پرواہیا۔ اوہدی مجلس اگم منگلی، منگلا چار اگو گھر کرائیا۔ چار جگ کسے ہتھ نہ آیا وچوں جنگلیں، بن کھنڈ ڈھونڈ ڈھونڈ (تھکی) جگت لوکائیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبر اں ہتھ پھڑائی اپنی صفت نام دی بغلی، چار کُنٹ الکھ جگائیا۔ اُس دی کھیل سمجھ کوئے نہ اگلی، پڑا اسکے نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا آد جگادی نام اگو نواں، نوین نظری آئیا۔ بن رسنا جہوا سدا اوہنوں گواں، بن آواز کرے شنوائیا۔ بنا بند کراواں دماں، ساہ ساہ نہ کوئے وڈیائیا۔ جس نوں ہرکھ سوگ نہیں کوئی طمع، لاچ وچ خالص کدے نہ آئیا۔ جس دے تھم نال جگ چوکڑی بدلدا سماں، ساپت پچھلا لیکھ کرائیا۔ دُھر فرمانا ہندا رواں، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ جس دی کر نہ سکے کوئی

تفریق جمع، حصّہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سمجھ سکے کوئی نہ شمع، نیز نظر کوئے نہ پایا۔ بھيو پائے کوئی نہ چوڑا لہما، لمحہ وچ دھیان نہ کوئے لگایا۔ جگ جگ ہووے نہ کدے کما، بدلی وچ نہ کوئے بدلایا۔ روپ دھارے کدے نہ پما، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ اپنا ہنر کرتب دتے کسے نہ فنا، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ حد حدود نہ جنائے بنا، بناوٹ نظر کوئے نہ آیا۔ لیکھا جنائے نہ اُتے کسے صفحہ پٹا، کاغذ قلم شاہی جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہے میرا نام سدا ندھانا، گہر گمبھیر نظری آیا۔ جس دی صفتاں دا سارے گاؤندے ترانہ، تریا تک راگ الاٹیا۔ اگے ہو جائے اوہ بیگانہ، دیکھیاں نظر کسے نہ آیا۔ گر اوتار پیغمبر اوسے دی مہما دا گاؤندے گانا، گا گا شکر منایا۔ جس دی دھاروں سارے ہندے روانہ، بن کے پاندھی راہیا۔ اوس دا دیکھیا نہ کسے میدانا، در ملن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنے رنگ رنگایا۔ پُرکھ اکال کہے میرا نام سدا اندر شٹ، در شٹی وچ کدے نہ آیا۔ ہتھ آیا نہ کسے وچ سر شٹ، سر شٹی روپ نہ کوئے دکھایا۔ میرا میری دھار دا اپنا اشٹ، اشٹ اشٹ آپ اکھوایا۔ جتھے نہ کوئی سنگی ساتھی نہ کوئی زرناری گرہست، گہر گمبھیر کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک سنایا۔ پُرکھ اکال کہے ساچے نام نوں جانے کون، کون کرے وڈیایا۔ جس دے حکمے اندر سارے گاؤن، ڈھولے راگ ناد کلمے کر شنوایا۔ جس نوں سجدیاں اندر سیس سارے جھکاؤن، نیوں نیوں جھولیاں ڈاہیا۔ حکمے اندر بھجے پانی پون پون، بسنتر سیو کماٹیا۔ جو سب نوں حکم آوے سناؤن، سچ سندیشہ ڈھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک زراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے نام دا پرچہ کلجگ انتم آیا چھپاؤن، جس دی چھاپ مہر اپنا آپ لگایا۔

★ ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دیکھو کھیل براہمن گوڑے، گوہند گوہند گوہند وڈ وڈیایا۔ جس دے حکمے اندر کسے کچھ نہ اوڑے، بدھی والی چلے نہ کوئے پتڑایا۔ کلجگ سنت بنا کیرے کوڑے، مکڑی وانگ دتے اڈایا۔ لتاں باہواں مار کے پھرن دوڑے، بھجن واہو داہیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ پوڑے، ٹٹھے ڈگٹ ڈگٹ اپنا آپ بھنایا۔

کارج کم کوئے نہ سورے، سوہرے پیئے ہوئی جدائیا۔ من کلپنا کہے کرے کھیل کون کھورے، خبرے خبر نہ کوئے سمجھائیا۔ کسے کم نہ آون کیتے دورے، در در ہوئے ہلکائیا۔ بن ہر کرپا کارج کوئے نہ سورے، سدھ پر سدھ نہ کوئے دکھائیا۔ بن سرتی ہوئے ڈورے، ڈنک حق نہ کوئے وجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک دکھائیا۔ براہمن گوڑا دیوے حق ثبوت، ہر وڈا وڈا وڈائیا۔ دیکھے سب دے کایا کلبوت، تتوت کھوج کھوجائیا۔ جگت سادھ ہوئے اودھوت، اودھ اپنی رہے مکائیا۔ کوئی صاف کرے نہ اپنا گلی کوچا تے دوس رین کردے کوچ، بن بن پاندھی چلن راہیا۔ ساچا مارگ پر سدھ نہ ہوئے سوت، سوتر دھاری دین دہائیا۔ جگت واسنا کوڑ کلپنا بھوت، پنج بھوتک سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بن ہر کرپا سارے دسن اوت، اتر پورب پچھم دکھن راہ نہ کوئے دکھائیا۔ سب دی لو اندروں گئی چھوٹ، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا بدل دیوے روٹ، رستہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ براہمن گوڑ دیکھے برہم دی دھار، پار برہم دیا کمائیا۔ لیکھا جانے جیو جگت سنسار، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ چاروں گنٹ دیکھے وگسے دیکھنہار، ہر ہر دا پھول پھولائیا۔ سادھ سنت کرن و بھچار، کرم گکرم وچ لوکائیا۔ دھرم دا بولے نہ کوئے جیکار، نعرہ حق نہ کوئے سنائیا۔ حقیقت دا بنے نہ کوئے خدمتگار، خادم روپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا سب دے اپر پائیا۔ براہمن گوڑ کھیلے کھیل اپاری، اپر پر وڈا وڈائیا۔ کسے دی رہن نہ دیوے سرداری، سیس تاج نہ کوئے رکھائیا۔ جگت کرے خواری، کنڈا خار والا چبھائیا۔ جس دی شبد اک اڈاری، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دیکھ دکھائیا۔ براہمن گوڑ کہے میرا کوئی نہ سمجھے مولے، اصل وصل کرن کوئے نہ آئیا۔ مایا ممتا سارے بھولے، اٹھل مل نہ درشن پائیا۔ ساچی چرن ملے نہ دھولے، مستک خاک نہ کوئے رمائیا۔ پریم پیار ملے نہ جھولے، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سرشٹ سبائی بھرے بھولے، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورتے دھولے، جو دومت میل رہے دھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ براہمن گوڑ کہے میں دیکھنی سب دی پنڈی، ٹھاکر پان پھول پھولائیا۔ کایا مندر اندر کسے دی وجن نہیں دینی پنڈی، سرنگی راگ تال نہ کوئے سنائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے عالم علما بے روئی اندرونی ہندی، ہند سا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی سارے گئے

ہندی، صفت صفت نہ کوئے وڈیاںیا۔ سرشتی سبائی او سے دی نُقطے والی نگی جہی ہندی، جس ہندی وچوں ہندرابن رہن والے کاہن دتے اُپجایا۔ جس دی ڈنڈی سدا ونگی، رستہ صاف نہ کوئے کرایا۔ جس داراہ تکدے رکھی بھرگو سرنگی، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتایا۔ براہمن گوڑ کہے کوئی نہ سمجھے ہست کیٹ، پر بھ دا بھيو کوئے نہ آيا۔ ورن برن رہے پیٹ، سرن ملے نہ کوئے سرنايا۔ مانس جنم لئے کوئی نہ جیت، کلپنا تن نہ کوئے مٹایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گائے کوئی نہ چیت، چیتن سرتی نہ کوئے بنايا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا مہربان محبوب کلجک وچ سنجگ بدلے ریت، ریتوان ہوئے سہایا۔ جھگڑا مٹا کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھایا۔ جتھے ملے حق اصلیت، اصل وصل اک دکھایا۔ خراب ہووے نہ کدے طبیعت، طبع سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دی سچ پرگٹائے اصلیت، اصل دا اصل دئے دکھایا۔

★ پہلی پھلگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جن بھگتو تھادا پھل پر بھو دا گن، پھلگن گنوت آپ درڑایا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے چن، نرگن نرور کھوج کھوجایا۔ ساچے نام دی دے کے دُھن، آتم انتر بھيو گھلایا۔ چار جگ توں اتم بنا کے من، ممتا موہ رہیا مٹایا۔ میل ملا کے مالک کل، کلوٹتا ہوئے سہایا۔ کلجک کوڑی کریا دیا کر کے گل، چراغ چشم نہ کوئے چکایا۔ کرے کھیل آپ اٹھل، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ ہر جن ساچے کنڈے گئے تل، مہربان اپنی دیا کمايا۔ جن بھگتو اگلا جاپ رہن نہیں دینا بل، ہر ہردے وچ سمايا۔ سچ دوارا جاوے گھل، پڑدا انتر آپ چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پھلگن کہے میں دیکھاں گنوتتا، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ جس دی مہما سدا بے انتا، بے انت رہیا اھوایا۔ جس نوں جھکدے گر اوتار پیغمبر سنتا، بھگت بھگوان راہ تکایا۔ اوہ جگ جگ بناوے اپنی بنتا، بھيو ابھید نہ کسے سمجھایا۔ لکھ چوراسی بن کے دُھر دا کنتا، کنت کنتوہل دیکھ دکھایا۔ کلجک موئی دیکھے رت بسنتا، کوڑ وکار جگت مہکایا۔ کھوج

کھوجائے براہمن پنڈتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں بھگت نرالے، نراکار دے دکھائیا۔ جنہاں ملیا دین دیا لے، دیاندھ ہوئے سہائیا۔ وِس سچ سچ پئی دھرم سالے، دوارا اکو سو بھاپائیا۔ نیڑ نہ آوے کال مہاکالے، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ جیون جگت تئے جنجالے، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ صاحب سوامی وسے نالے، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ ہرجن باہر کوئی نہ بھالے، کھوجن بن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک چڑھائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں بھل بھلوٹھی، ہر کرتا آپ دکھائیا۔ جگ چو کڑی آوے میری واری، وارتا سب دی دیاں ڈہرائیا۔ میری کھیل اگم اپاری، اپرپر بھو کوئے نہ پائیا۔ بجھے پھر دے وشن برہما شو سکداری، قدم قدم نال اٹھائیا۔ نیتز تلن گرو اوتاری، پیغمبر اکھ گھلائیا۔ کی کھیل کرے نرنکاری، نرگن اپنا تھم ورتائیا۔ جس نوں سارے کھندے گئے جواری، داؤ آگے نہ کوئے لگائیا۔ کلجگ انت او سے دی آئی واری، جس دی وارتا رہے سناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا بھو آپ گھلائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں اکو وارث، وراثت جس دی نظری آئی۔ جس دی لکھی اکھراں والی عبارت، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ پرگٹ ہو یا بھارت، بھاؤ بھو دے جنائیا۔ جس دی سب نے کرنی زیارت، عزیز ہو کے سیو کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر دے گئے سفارش، صفتاں وچ وڈیائیا۔ اوہ کرن آیا اک عدالت، عدلی داتا ڈھر درگاہیا۔ کلجگ میٹے کوڑ جہالت، مایا متا موہ مٹائیا۔ جن بھگتاں رکھے صحیح سلامت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اپنا کھیل کرے اچانک، چنچل بدھی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دا تھم ہووے بھیانک، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سناٹیا۔ پھلگن کہے میں سندیشہ دیواں مُفت، جگت مُقتیاں آپ جنائیا۔ پر بھ دا تھم سمجھے نہ کوئے دُست، دُستی کرنی وچ لوکائیا۔ سارے خبردار ہوو وچست، پڑدا اوہلا دیو اٹھائیا۔ کچھ جھگڑا پینا دھرتی خُشک، خوشحالی سب دی دے مٹائیا۔ کال دی پٹھ ٹھکورے پُشت، سینت نال سمجھائیا۔ نگارہ وجاوے عرش فُرس، جگت گرہ ویکھ دکھائیا۔ میلا رہے نہ کوڑی گُرس، درجن ارجن گیا سمجھائیا۔ منارا رہے کوئی نہ اُرس، عرش فرش پئے ڈھائیا۔ ثابت رہے کوئی نہ پُرش، جگت دے مہا پُرشاں دی کر صفائیا۔ من کلپنا وچ جیہڑے رہے بھڑک، بندرخانے وچ ڈکائیا۔ جو ہوئی ہوئی رہے سُرک، سُرتی تھوڑی تھوڑی ہلایا۔ اوہناں مایا متا پا دے کھڑک، خارش سکے نہ کوئے مٹائیا۔ محمد کہے پر بھو ایہہ ور دے دے

پہلوں ٹرک، میری اک عرضویا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنایا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں پت ڈالی، ٹہنی کھوج کھوجا گیا۔ وقت دہنجا دوبرتگاں حالی، حالت کوڑ لوکایا۔ جس گگن وچ دیک منڈل دسیا تھالی، روس ڈمگایا۔ اُس توں وکھری کھیل نرالی، نرکار آپ کرایا۔ پرگٹ ہو کے جوت اکالی، اکل کل ورتایا۔ جس نے لکھ چوراسی اندر نرگن جوت بالی، بالم ہو کے پھول پھولایا۔ کلجگ انتم کرن آیا دلالی، دلبر اپنا ویس وٹایا۔ اگے کسے دی رہے نہ کوئی قوالی، کوتا جگت نہ کوئے چترایا۔ سورپیر جودھارن بھومی بنھے نہ کوئے رومالی، چھاتی ٹھوک نہ کوئے دکھایا۔ جگت سادھو بنا سادھنا سب اک دوجے نوں کڈھن گالی، گل وکڑی پاملن کوئے نہ آئی۔ پنجاں وکاراں دی سب دی گردن رکھ دینی پنجاں، پنجاں دا پنچہ اُتے لایا۔ جٹ کرساں پُرانا ہالی، ساچی سکھیا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمایا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں کھیل انڈٹھا، انڈٹھری کار کمایا۔ جس دا نکلن والا سٹا، سٹیبازی جگت لوکایا۔ کلجگ انتم رس پھکا، کوڑی کرپا جاگ لگایا۔ بنا بھگتاں توں کسے دا کرم ہونا نہیں چٹا، جنم جنم نہ کوئے بدلایا۔ پوری ہووے کوئی نہ اچھا، وستو ست نہ کوئے ورتایا۔ دھر درگا ہوں ملے کوئی نہ بھچھا، خالی بھانڈے نہ کوئے بھرائیا۔ جیسہڑا لیکھ پر بھونے لکھا، انتم اوہو دے بھگتایا۔ گرگھ بنا کے ساچا سکھا، سکھیا اکو اک سنایا۔ لہناک جائے من رکھا، رکھی منی نہ کوئے درسایا۔ ایہہ پچھلی کہانی تے پچھلا قصہ، اگے سب دی کرے صفایا۔ پر بھ دا داؤ پہلوں اٹھائے تے پھیر تھلیوں کھچ دے گٹا، منہ دے بھار سٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دکھایا۔ پھلگن کہے میں کچھ تکدا کھیل انوکھا، وکھرا دیاں جنایا۔ پر بھ نے اک آخری کرنا دھوکھا، پڑدا پڑدیاں وچ پانیا۔ جن بھگتاں دینا موقع، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ پھلگن کہے نو دن دی کھیل وکھری، میٹوں نظری آئی۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پتری، واچن وچ کدے نہ آئی۔ ہتھ نہ آئے پتنیں، بھجن واہو داہیا۔ چپ چپیتے جگت جگیا سوآں دھار کرنی سکھنی، اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ پھلگن کہے میں دشاں کی بات، باطن حال سنایا۔ ابناشی کرتے کھیل شروع کرنا پنچ چیت دی رات، راتو رات اپنی دھار چلایا۔ پنچ ست دی ہووے نال جماعت، دوجے سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ مزل کرے امرت ویلے پر بھات، اپنا پنڈھ مکایا۔ بے خبراں کھولے جاگ،

سُتیاں آپ اُٹھائیا۔ لہنا چُکا قلم دوات، پورب گنڈھ پوایا۔ ایہہ کھیل ہووے اتفاق، اتفاقا کار کماایا۔ کسے نوں پتہ نہیں کس دے گھر کٹیا کرے رات، سویرے اُٹھ کدھر نوں جائیا۔ جیہڑا نال رکھے ساتھ، پڑدا اوہناں کولوں چُھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھایا۔ پنچ چیت دی رات کہندی، کہہ کہہ خوشی منایا۔ گرگھ سنگھ ہتھاں نوں لاؤنی ہندی، تلی وچ پوٹے پنچ پنچ چُھپایا۔ کا کے سُرچیت نے نال رکھنی اک بہنگی، سوہنی بنت بنایا۔ پہلوں چلنا دشا لہندی، اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھایا۔ پنچ چیت کہے میں کی رکھاں اڈپکاں، کون دھیان لگایا۔ کس ویلے کراں پریتاں، پریتم لواں منایا۔ پُرکھ اکال کہا پنیاں پچھلیاں ویکھ توارنجاں، پترے ورقیاں وچوں اُلٹایا۔ جس دیاں گر اتار پیغمبر کرن تصدیکاں، شہادت اک بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ پنچ چیت کہے سوا پنچ سیر نال رکھیو گھرت، دھرم دی گنڈھ بٹھایا۔ جس نال مریدا چلائے پرت، اگلا راہ وکھایا۔ سب دی میٹے حرس، ہوَس دے گواپا۔ جن بھگتاں دی جو سانجھ کے رکھی کرس، پچھلی جھولی پاپا۔ اٹا رہے کوئی نہ برکھ، جنم جونی دے کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ چڑھایا۔ پنچ چیت کہے میٹوں تھت دسدی اگی، دواے ایکے وچ وڈیایا۔ تن ست دی ساچی سکھی، ست ست نال وڈیایا۔ روز گوہند دی لکھایا کرنی پچھلی چٹھی، بنا گرکھاں توں دوجا سنن کوئے نہ پاپا۔ دھرنی دھرت دھول رہی پٹی، نیز رو دے دہایا۔ میری خاک اڈدی مٹی، ماٹی بھانڈے نہ کوئے پوچ پوچایا۔ کہو جی تقدیر لکھی، میرا لیکھ دے بدلایا۔ میں چاہندی میں ویکھاں تیری نویں سال دی مٹی، متر پیارے دھیان لگایا۔ میں نوا کے اپنی گگی، میٹوں سپس دتا جھکایا۔ جیہڑی گوہند کٹار کھچی، ہتھ مگھ اُتے ٹکایا۔ ہن کیہڑے دوارے لکی، میٹوں دے وکھایا۔ پُرکھ اکال کہا دھرنی اک ویراں مگھ چوں کہہ دے میرے اُتے کوئی رہیا نہیں منی رکھی، سنت سُرت نہ کوئے کھلایا۔ بن تیرے پر بھو ہوئی جچی، یاچک نظر کوئے نہ آیا۔ زمرانتا وچ ہوئی، سپس جگدیس جھکایا۔ پھیر تیری تقدیر جائے لکھی، قسمت دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھایا۔ پنچ چیت کہے کھیل کھیلے چپ چپیتا، چوٹ بازی جگت لوکایا۔ چوٹھے جگ دی چوٹھے سمت وچ ریتا، اگلی دے بدلایا۔ ایہہ کھیل پر بھو جگدیشا، جگت دا مالک آپ کرایا۔ گرگھ نے نوٹکے رکھنے وچ کھپسا، دسواں پر بھ دی جھولی پاپا۔ ساچے حکم دا

صاف کرنا شیشہ، دھبہ ابا نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھائیا۔ اپنا کھیل کھیلے کرتا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس نوں سمجھ نہ کوئے سنسار، سنساری بھنڈاری بھو کوئے نہ آئیا۔ جس داراہ تنگن جگ چار، چارے وید دھیان لگائیا۔ جس نوں کھو جدے گر اوتار، پیغمبر اکھ اٹھائیا۔ اوہ کھیل کرے زرنکار، زراکار اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ چیت کہے میرے وچ کھیل ہونا چُپ چُپتے، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ایہہ وعدے گوہند پچھلے کیتے، لیکھا پر بھ دے نال بنائیا۔ جس ویلے بھٹھا لایا سی اتوں پٹھے، دھرتی اُتے دبائیا۔ جس ویلے ورن لگا سی وچ انگیٹھے، چُپ کر کے اپنا ڈیرہ لائیا۔ اک گایا ساچا گیتے، ڈھولا ڈھردر گایا۔ اوسے ویلے سری بھگوان آ کے کھڑیا پیچھے، پچھے ہتھ دتا لگائیا۔ گوہند سر توں لاه دے کلفی تے صاف دے سسے، سوہنا نظری آئیا۔ اگے تیرا لیکھ نال جگدیسے، جگت داما لک جوڑ جڑائیا۔ گوہند توں اگے تے میں تیرے پیچھے، پچھا چھڈ کدے نہ جائیا۔ گوہند کہا پہلوں لنگھ میری دہلیزے، اندر وڑ کے دے دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ تیری سچی رنجھے، میٹوں سوہنی بھائیا۔ جس ویلے تیری کایا دا کپڑ پہناں قمیضے، اپنی کھیل دکھائیا۔ تیرے گر سکھ ملاواں نال میے، باہوں پھڑ اٹھائیا۔ پھیر تیرے نال تیرا ہو پتے، پتا پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ اوس ویلے گوہند نے باہروں میٹ لئے دیدے، اندر اکو وچ سمائیا۔ جاں تکیا اوہ سب دے اندر اپنا نام نیج نیجے، کرسانا اکو نظری آئیا۔ پھیر ویکھیا لکھ چوراسی وچوں بھگتاں دی بھلواری وچ پر بھو دے باغیچے، گر اوتار پیغمبر مالی نظر کوئے نہ آئیا۔ اوسے ویلے اپنے متھے اُتے لائی اک لیکے، لائن دتی بنائیا۔ پر بھو سچ دس ساڈے وچوں کون اک دوجے نوں اڈیکے، کون راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند بنا تیرے میرے باقی سب دے پینے شریکے، شرکت سکے نہ کوئے مٹائیا۔ اوس ویلے پر بھ نے جوت شبد دی دھار وچ اوہ اکھر اُلکے، جس نوں لکھے کوئے نہ قلم شاہیا۔ گوہند کہا پر بھو اوہ کیہڑا ہووے طریقے، طریقہ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو چُکائیا۔ چیت کے میں بڑا آتر، آد داراہ تکائیا۔ میری رت بڑی چاتر، چاترک سارے ویکھ دکھائیا۔ میری سارے کردے خاطر، خوشیاں وچ سیو کمائیا۔ میں اک سندیشہ دیواں پاتر، شبدی شبد سنائیا۔ جس ویلے آوے پنج چیت دی راتر، رتڑی اک مہکائیا۔ سوافٹ دا پر بھ نے پاؤنا گاتر، تن ننگے بدن چُھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھائیا۔ چیت کہے میں اپنے کول رکھنا کچھ انعام، سوہنی

گنڈھ بندھائیا۔ نو جھہارے نو بادام، نو دانے کشمش جوڑ جڑائیا۔ جیہڑا محمد نوں پہلا دتا حق پیغام، اُس دا لیکھا دینا سمجھائیا۔ جس وچ بدل جانا نظام، اوہ وی پڑدا لاہیا۔ جیہڑی محمد دے چار طرف گھنمدی رہی کلام، اندر وڑن دا حکم نہ کوئے سنائیا۔ کہندی رہی تیرا آوے امام، جلوہ گر نور خدائیا۔ اوس نوں محمد پٹھیاں ہتھاں دا کردا رہیا سلام، سر پچھے نوں نوایا۔ کیوں اگے نوں جھکیاں دسدا نہیں سی اُتے اسمان، اسمان اُتے رحمان اپنا حکم منائیا۔ جس دے بردے غلام، سیوک چاکر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ پنچ چیت کہے پنچ تون اگی دی ہووے تھت، دوہاں جوڑ جڑائیا۔ کھیل ہونا انھاں دے وچ، پڑدیاں وچ رکھائیا۔ دھار اگئی جائے لکھ، لکھت وچ وڈیائیا۔ پنچ ست دی رہے و تھ، ودھ گھٹ نہ کوئے بنائیا۔ نال نیلا کپڑا رکھنا چاروں طرف سوا گٹھ، انچاں ناپ نہ کوئے بنائیا۔ اوس نوں پر بھ نے بٹھنا اُتے پٹھ، پنڈے ننگے سو بھاپائیا۔ اُتے لاؤنی گو بند والی چٹ، توں ہی پتا توں ہی مائیا۔ اک نال رکھنی اٹ، جو بھگت دوارے دی سیو کمائیا۔ اک کول رکھنی سٹک، پچھلا لیکھا لیکھ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار بھگتائیا۔ چیت کہے میں چاترک پیاسا، تر کھاؤنت دھیان لگائیا۔ رکھ کے اک بھر داسا، بیٹھا راہ تکائیا۔ کون ویلا آئے پُرکھ ابناشا، اپنا پھیرا پائیا۔ اگلا کھولے خلاصہ، پڑدا دئے چکائیا۔ بھگتاں ہووے داسا، ساچی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھائیا۔ چیت کہے اک نال رکھنی چوکی، انچ ستاراں ستاراں ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑی خبر کتے نہیں پہنچی، اوہ حکمے دینی جنائیا۔ سر شئی بہتی دے اونتی، ساچا خوننت نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ چیت کہے میں کی دتاں بول، انبولت رہیا جنائیا۔ جن بھگتو سارے اپنے دوارے رکھیو کھول، ہر دے اندر دھیان لگائیا۔ پتہ نہیں آجائے کہدے کول، ستیاں آن جگائیا۔ کیہڑا دس کے جاوے بول، اپنا حکم الاہیا۔ ایہنوں کوئی نہ سمجھیو رول، دھوکھا جگت نہ کوئے دکھائیا۔ ایہہ حکم گو بند داسا بھ کے رکھیا کول، اکھراں وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ گھلائیا۔ چیت کہے نال رکھنا اک پیمانہ، پیمانش کرے لوکائیا۔ جس ویلے ہونا بھگت دوار یوں روانہ، پٹھے پیریں چل کے پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دا نال رکھنا کانا، کانا ت دئے اٹھائیا۔ کالی الفی وچ نکلے دیوانہ، مست المست روپ وٹائیا۔ شبدی سب نوں دیوے پروانہ، پرے توں پرے آپ جنائیا۔ کچھ لیکھا لکھے چوہانا، چوہا اکھراں

وچ سمجھائیا۔ جو مٹر سوئی ہووے بیگانہ، ساچا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ سر شئی دی در شئی پر بھو کرے کمانا، حکمے اندر جگت گرہستی رہیا بھوائیا۔ جس دا جھلنا اک نشانہ، نشانے نچھاور دیو کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دا یدھ کرے مہانا، بیتھارتھ اپنا تھم ورتائیا۔ چیت کہے گرگھ اکو وار لینی نال شاہی، دوجی دوات نہ کوئے اٹھائیا۔ اکو حکم نال ہونی تباہی، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ چوری چوری پھرے بن کے راہی، رہبر دُھر درگاہیا۔ سب دی شہادت دے بھگتائی، حکمے اندر آپ بلائیا۔ جس دی دروہی اوسے دی دُہائی، ویکھنہارا اوہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سویرے اٹھ وے اس توں اگلا لیکھا دے لکھائی، اک توں دو نظری آئیا۔

پھلگن کہے تن دن میری پا دے جھولی، جھولی تیرے اگے ڈاہیا۔ جو تیرے پریم دی گولی، گولک اُس دی دے بھرائیا۔ جس ویلے اس سمت دی پہلی آوے ہولی، ہولی جی اپنا قدم اٹھائیا۔ کچھ لیکھا چکاؤنا دھولی، دھول راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ پھلگن کہے تن دن ویکھیں اپنے یار، مٹر پیارے کھوج کھوجائیا۔ سب دا بچھلا دے وہار، پورب وند وندائیا۔ میرا نہیں کچھ اختیار، تیرے حکمے منگ منگائیا۔ پھڑ باہوں دینے تار، اپنی گود دکائیا۔ پندراں اگی دے وچکار، ایہہ لیکھا دینا بھگتائیا۔ تیری لکھت دا لکھار، لیکھک اک اُچجائیا۔ سرتے بٹھ کے آویں دستار، نواں جنم دوایا۔ کیوں، نو چیت نوں اُس دا وقت پہنچیا آن، اگے لیکھا رہیا نہ رانیا۔ جناں چر کرپا کرے نہ آپ بھگوان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اوناں چر جیون دا ملے نہ کسے دان، اگلا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی سدا سدا مہربان، مہربان تیری وڈیائیا۔ پھلگن کہے میری جھولی پا دے دان، داتے تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔

★ ۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گوہند کہا سُن پر بھو میریا وڈیا سیٹھا، گمراہ تیری وڈیا نیا۔ دو پھلگن نوں اُپروں آہیٹھاں، اپنی دیا کمائیا۔ کچھ قول اقرار کر چیتا، پچھلی یاد کرائیا۔ جے تیرا اک میں بیٹا، سپوت لیا بنائیا۔ تُوں میتوں بنایا کھیوٹ کھیٹا، سیوا سچ سچ سمجھائیا۔ دھرم دی دھار بنا کے نیتا، نچ دا حکم دتا سنائیا۔ میرے ہتھ پھڑایا گرگھاں دا لیکھا، سجن ساچے جوڑ جڑائیا۔ میں پن نہیں دینا کوئی بھلیکھا، بھرم اندروں چرم دینا کڈھائیا۔ میرا وسن والا گرگھاں دے اندر ہونا دیسا، دوجا دھام نہ کوئے رکھائیا۔ شبدي دھار اگما ویسا، تت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں تیرا آدی سُن اک پللیٹھا، جس نوں مڑ کے جنمے کوئے نہ مائیا۔ میری سدا الھڑ جوانی نوں زیشا، بردھ بال روپ نہ کوئے دکھائیا۔ دو جہان تیری مہر اندر دیکھا، پڑدا اور رہیا نہ رائیا۔ تینوں نہیں پتہ کیوں بچے چڑھائے بھٹھا، اپنا آپ مٹائیا۔ تیرا کھیل ویکھدا رہیا اگیتا پچھیتا، جگ چوڑی اٹھ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے منگ منگائیا۔ گوہند کہے پر بھ پہلی پھلگن تیری رات، تیرے حصے آئیا۔ انج دو والی پر بھات، میں ایسے کر کے پہلوں منگ منگائیا۔ جس وچ لیکھا پچھلا کر اوٹا یاد، یادداشت اگلی لینی بنائیا۔ میرا کوئی تئاں والا نہیں سماج، سمگری جگت نہ کوئے دکھائیا۔ میں تینوں رہیا ارادھ، تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا حکم بودھ اگادھ، سمجھ کسے نہ آئیا۔ نہ تُوں سٹا نہ میں سٹا دوہاں دی کھلی رہی جاگ، نیترا اٹھ بند نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ اکال تینوں دساں مار آواز، سندیشے وچ جنائیا۔ جے تُوں میرے سرتے دھریا تاج، حکومت دو جہان بنائیا۔ کھیل دکھایا آد، انت دتا درڑائیا۔ بن کے کنت سہاگ، سچ دتی سہائیا۔ میری بیتی دادے اک جواب، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند کہے میں سندا رہیا تیری دھار، سُن سُن خوشی منائیا۔ میرے صاحب سچی سرکار، تیرے ہتھ وڈیا نیا۔ بے شک تُوں سچھنڈ دا مٹھیار، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ لوکات تیرے نال میرا اکھاڑ، بنا تئاں تیرا سنگ نہ کوئے منائیا۔ یاد رکھ ستاراں ہاڑھ، پچھلا دیاں جنائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبراں دا قرضہ دتا اتار، باقی رہی نہ رائیا۔ تُوں شبدي بول کہا لکار، حکم اک سنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا تئے کدے نہ پیار، اوہلا رہن کدے نہ پائیا۔ سدا ہوواں سانجھیا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جے بھجائ تے بناں غدار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ گوہند کہے

پرہو میں راتی کھڑ کھڑ ہسیا، خوشی دتی جنایا۔ جس ویلے توں تھم اپنا دُھر دا دسیا، جن بھگتاں دتا سمجھایا۔ اوسے ویلے میں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء نسیا، دو
 جہان ویکھ وکھایا۔ جدھر جاواں ہووے اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ میٹوں کچھ نہ لگا اچھیا، نیز میٹ ویکھ وکھایا۔ اک آواز آئی گوہند ویکھ اپنے
 پچیاں، جو تیرا راہ تکایا۔ جنہاں نوں گر اوتار پیغمبراں نیاں سچیا، سچ دینا درڑایا۔ جنہاں دے لوں لوں اندر رچیا، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ ساڈا اندروں اندر
 چیا، گنی پریم تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ گوہند کہے میٹوں آگئی خیرانی، خیرت وچ سمجھایا۔ تیرا کھیل شاہ
 سلطانی، شریعت والے کیوں شرع رہیا بدلایا۔ تیرا پچھلا بھگڑا چار جگ دا دیوانی، دعویدار رہے گر لایا۔ میری جو بن والی جوانی، بل اپنا رہی وکھایا۔ میں
 بھگتاں نال گرکھاں نال تیری چلن نہیں دینی بے ایمانی، چھل کپٹ نہ کوئے کمایا۔ تیتھوں دُور تے میری جگت ایہہ نشانی، نشانہ تیتوں دینا وکھایا۔ ہر سنگت
 نہیں بیگانی، جنہاں توں لگ کے جھٹ لنگھایا۔ جے توں نہ کریں تے میں کراں گا مہربانی، ایہہ میرے وچ وڈیایا۔ میرے کول منزل رُوحانی، رحمت دیاں
 کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا ویکھ وکھایا۔ گوہند کہے کی لکھایا لیکھ، میٹوں دے سمجھایا۔ کی ہو یا تیرا جوتی جامہ ویس، بنا میرے
 شبد دے تیری آواز نہ کوئے سنایا۔ توں اُتے تے میں ہیٹھ، دوویں مل کے رنگ رنگایا۔ میں دھوکھا ہون نہیں دینا وچ مہینے چیت، چا ترکاں دا ساتھی ہو
 کے دینا سمجھایا۔ میں وی رہن والا ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئی۔ بھگتاں دی تھاں گرکھاں دی تھاں میں تیرے آگے آپ ہوواں پیش، ایسے کر کے اچ دی
 پیشی پہلے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ گوہند کہے اوہ پر بھ لگن چھپن والے چور، بنیتی دیاں سنایا۔ توں
 میرے وچ ودھایا زور، اپنی طاقت نال ملایا۔ میٹوں بھجیا وچ اندھیرے گھور، کلج انتم تھم سنایا۔ اپنے نال بٹھ کے ڈور، ناتا لیا جڑایا۔ میں سُن کے تیرا
 وچھوڑے والا شور، اپنا بل وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر کر بے پرواہیا۔ گوہند کہے میری پچھلی ویکھ لے عرضی،
 در درخواست دیاں وکھایا۔ بنا میرے تیری لوکمت وچ چلے نہ کوئی مرضی، اکلا اپنا تھم نہ کوئے بنایا۔ جس طرح توں میرا عرضی، میں عرض گرکھاں نال
 رکھایا۔ پُرکھ اکال توں میرا دردی، میں درد غریب نمائیاں جھولی پائی۔ جیہڑی دھار تیرا میرا ڈھولا پڑھدی، اوہناں دی ہون نہ دیواں جڈایا۔ گرکھ آسا

رہے نہ سڑدی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سندیش اک سنائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گوہند چُپ، چُپ چُپیتا دیاں جنائیآ۔ میٹوں پھر لین دے چُپ، لُک لُک وقت لنگھائیآ۔ توں میرا لاڈلا پُت، نیوں کے سیس دے نوائیآ۔ میں بدلاں اپنا رُخ، رستہ اک پرگٹائیآ۔ میٹوں بڑا دیواں سُکھ، سُکھ وچ سمائیآ۔ گوہند آگوں پیا اُٹھ، اپنا بل پرگٹائیآ۔ توں میرے اُتے رہیا تھُھ، میں بھگتاں دیا کمائیآ۔ جے میٹوں لویں بچھ، پر بھ میٹوں دیاں جنائیآ۔ میرا نہیں گرکھاں دا سب کُچھ، سب کُچھ ایہناں دی جھولی پائیآ۔ ایہناں دے وچھوڑے دا میٹوں وڈا دُکھ، تیرا سُکھ کم کسے نہ آئیآ۔ اُجل کراں کُھ، دُرمت میل دھوئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا دکھائیآ۔ گوہند، کر لین دے اک وہار، چوری یاری میری ریتی چلی آئیآ۔ میٹوں پھیر کسے نہیں کہنا چوویاں اوتار، کل کلکی پھیرا پائیآ۔ نبیاں دا سردار، امام دُھر درگاہیا۔ جوت دی دھار، جوت وچ رُشنائیآ۔ دیکھاں جا جا گھر بار، اپنی سمجھ نہ کسے سمجھائیآ۔ بھگتاں لوں اُٹھال، ہلونا اک دوائیآ۔ کدے شاہ کدے کنگال، دوویں رُپ دکھائیآ۔ لبھیاں کوئی نہ سکے بھال، کھوجیاں کھوج نہ کوئے کھجائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا سنائیآ۔ گوہند کہا پر بھو ویکھ اپنی عبارت، جیہڑی بن اکھراں دتی لکھائیآ۔ میں بھگتاں نال ہون نہیں دینی شرارت، پڑدا رہن کوئے نہ پائیآ۔ ایہہ کرشن نہیں جیہڑا پھیر بناوے مہابھارت، جیب وچوں خرچ نہ کوئے کرائیآ۔ ہُن کوئی اوتار پیغمبر نہیں جیہڑا میں کسے مذہب دی لوں آڑھت، دُکان جگت وچ چلایآ۔ ہُن لگنا نہیں کسے وچ گارت، پڑدیاں وچ نہ کوئے چھپائیآ۔ میری سب توں وکھری ہونی زیارت، ظاہر ظہور کراں رُشنائیآ۔ پُرکھ اکال اپنا لیکھا ویکھ جتھے اکی بھگتاں دی وزارت، نو سال لکھ کے جھٹ لنگھائیآ۔ جے میں نہ بنیا اُج ایہناں دا وارث، ورثا قائم نہ کوئے کرائیآ۔ میں کہہ کے آیا گوہند دا خالص ہووے خالص، بنا بھگتاں توں خالص نظر کوئے نہ آئیآ۔ میٹوں نہ کوئی نندرا نہ کوئی آلس، غفلت وچ جھٹ نہ کوئے لنگھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا رنگ رنگائیآ۔ گوہند کہے اوئے آگے آ جا اکی چیت، تیٹوں دیاں سمجھائیآ۔ کی تیٹوں نہیں میرا بہیت، میں کاہن رُپ وٹائیآ۔ ذرا تک لے نیت نیت، نیت اٹھ کھلایآ۔ جس ویلے رن بھومی ویکھی کھیت، شتر و متر کھوج کھوجائیآ۔ اوس دا اوہناں نال ہیبت، جو جُگ جُگ ساچا سنگ نبھائیآ۔ اوہناں دا بدلن آیا لیکھ، لیکھا کوڑ مٹائیآ۔ ایسے کارن ہویا پیش، سنمکھ ہو کے رہیا سنائیآ۔ پر بھو کیوں بنے ملا شیخ، مسدہ جھوٹھانہ

کوئے بنایا۔ جے توں اپنا نام رکھایا درویش، منگن والا منگتا لگ کے جھٹ نہ کدے لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا کھیل اک وکھایا۔ گوہند ایہہ کھیل بڑی سوہنی، میٹوں نظری آئی۔ گوہند کہا ایہہ گل کدے نہ ہونی، جنان چر چلیں نہ میری رضایا۔ ایہہ کوئی جگت والا نہیں نچھتر روہنی، جس دا بھینو نہ کوئے گھلایا۔ میں شبد کھنڈے نال سرشٹی ساری کوہنی، برہمنڈاں ویکھ وکھایا۔ توں تے پر بھو اک نئی جی جوت جگاؤنی، چھوٹیاں گھراں وچ کریں رُشایا۔ میں ہاہاکار جگت مچاؤنی، جس نوں سنے سرب لوکایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہر سنگت پہلوں میرے دوارے دی پراہنی، پھیر تیرے گھر دینی پُچایا۔ پنج چیت نوں جیسہڑی توں کھیل کھلاؤنی، اوہ میٹوں مول نہ بھایا۔ جے دھرم دا پیار تے سچ دی کرنی بہنی، ڈھر دا کرم بنایا۔ کیوں لگن چھپن دی پائی اڑاؤنی، میٹوں دے سمجھایا۔ میں چاہندا پنج چیت نوں اکیاں دی دھار اپنے نال رکھاؤنی، اک دا لیکھا دیاں مکایا۔ پچھلی کیتی سرب گواؤنی، گواہ وچ پُرکھ اکال تیری شہادت دیاں رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر داتے دے وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند سُن لاڈلے پُتا، پتر ہو کے دیاں جنایا۔ آہ لے میری جُبت دا گچھا، چار جگ دا لیکھا تیری جھولی پائی۔ میرے اُتے کر نہ غصّہ، سچ دیاں سنایا۔ میں آگے وی پچھے رہیا لکا، لگ لگ کے اپنا کھیل وکھایا۔ گوہند تاء دے کے مچھا، بن مچھاں وٹ چڑھایا۔ پھڑ کے باہوں گٹا، ہلونا رہیا لگایا۔ پر بھو جے تیرا لڑ میٹھوں نہیں چھٹاتے میں بھگتاں نالوں پلّو نہ کدے بھڈایا۔ میرا پریم کدے نہ ٹٹا، ٹنڈیاں رہیا جڑایا۔ میٹوں ایہو وڈا دکھا، جیسہڑا توں لگن دا شبد دتا لکھایا۔ جے توں پتا نہ ہوویں میں تیتوں ٹنگ دیواں پُٹھا، اُلٹا دیاں لٹکایا۔ پھر غصّے وچ بچھاں، کی بھگتاں توں کھ چھپایا۔ جے توں پر بھو ڈھر دا سچا، کیوں لگ لگ جھٹ لنگھایا۔ میں ہن نہ آپ تے نہ تیتوں بند ہون نہیں دینا وچ کجا، تے کوزے مشری دا سواد دینا تجایا۔ جے توں میٹوں بُجھاتے میں گرکھاں بھیت کھولیا گجھا، دوس رین ایسے وہار وچ رُجھا، چار گنٹ ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان دیا کمایا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند ایہہ میری پہلی پرکھ، شبدی شبد جنایا۔ گوہند کہا میٹوں ایسے کر کے آیا ہرکھ، پر بھ تیتوں دیاں سنایا۔ جس طرح میں خوش تیرا کر کے درس، ایسے طرح گرکھ میرا درشن کر کے خوشی منایا۔ میں چاہندا دوویں مل کے انحاں دی میٹھے حرص، ترشنا دیئے بُجھایا۔ جس کارن آئے اُتے فرش، دھرتی اُتے ڈیرہ لایا۔ گر اوتار

پینمبراں دی منظور کر کے عرض، نرگن دھار ویس وٹایا۔ اگے ہوئے نہ دوویں لاغرض، محنت نال اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند شتاباس، شہنشاہ ہو کے دیاں وڈیایا۔ میٹوں چار جگ لنگھ گئے کردیاں تلاش، ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ سارے روندے ویکھے جوں شکر نیر وہائے کیلاش، کلا دھاری نظر کوئے نہ آتیا۔ بن تیرے میرا دتا نہ کسے ساتھ، اگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ میں تیری لیکھے لاواں مٹی خاک، راکھ سب نوں دیاں ورتایا۔ توں میرا جن بھگت میری شاخ، دوہاں دا میلہ سچ سُبھایا۔ توں ایہہ دس دے پنچ چیت دی کتھے کٹنی رات، میٹوں دے سمجھایا۔ گوہند کہا پہلوں منظور کر لے جیہڑا لیکھا لکھیا نال قلم دوات، پہلی پھگن لیکھ بنایا۔ پر بھ دا کیتا تے گوہند کیتا (صاف)، رستہ گرکھاں اک جنایا۔ بچن دیدے میٹوں کہویں نہ کدی گستاخ، میں اپنی آسا دتی دکھایا۔ گوہند کہے پر بھو میں چاہندا جدھر جاواں اگے تیرے پریم دی کراں برسات، چھہر اپنی نال لگایا۔ ست دی دیواں دات، دھرم دی دھار بندھایا۔ گرگھ سٹا جائے جاگ، جاگن ویلا دیاں درڑایا۔ چاروں گنٹ روٹی پے جائے وانگ کاگ، سرشی کاگ وانگ گرلایا۔ پُرکھ اکال دین دیال گن نالوں بھگتاں دے اندر دے اوہ ویراگ، جس ویراگ وچ کوڑے ویری اندروں دے کڈھایا۔ جے مالی ہی لگ گیا تے سنجارہ جاؤ باغ، پھل پھل کم کسے نہ آتیا۔ جے مندر ہی ڈھیہہ گیا تے کتھے جگو چراغ، کرے کون رُشانیا۔ تے جے توں وی لگ کے کڈھیں رات، گرگھ کس دا درشن پایا۔ پچھے میں ڈردا رہیا گوہند کہے ہن جے ہیرا پھیری کیتی کھول دیونگا پاج، پڑدا دیاں اٹھایا۔ کیوں، میں جاندا بنا گوہند دے تیرا دو جہاناں دا چلنا نہیں راج، رعیت سنبھالن والا نظر کوئے نہ آتیا۔ میں سدا رکھنی اپنے نال اکیاں دی جماعت، اکیاں توں گھٹ اپنا قدم نہ کوئے اٹھایا۔ میرا شہنشاہاں ورگا ہووے ٹھاٹھ، ٹھو کراں نال سب نوں دیاں اٹھایا۔ چار جگ دے صاف کراں کاغذات، اگے اکو حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھایا۔ گوہند کہا پر بھو تیرا لکھیا لیکھ سکے نہ کوئے مٹا، اکھر اکھر نہ کوئے بدلایا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند جس اُتے مہر دی نگاہ دیاں ٹکا، دیاوان ہو کے دیا کماٹیا۔ اوس دے پیار وچ جگ دیاں اٹھا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں کوئی خدی کرن والا نہیں خُدا، خود مالک ہو کے خادم بن کے سیو کماٹیا۔ میں ویکھنا چاہندا ساں تیری پریم دی کیہو جی ادا، بھگتاں نال نظری آتیا۔ گوہند کہا انھاں پچھے اپنے بچے کر کے فدا، تیری جھولی پایا۔ ہن

کس طرح رہواں جُدا، اڈرا جھٹ لنگھائیا۔ میری تے اِکو اِک دُعا، بِنیتی اِک سُنائیا۔ ساچا میلا لوواں ملا، ملیاں وِچھڑ کوئے نہ جائیا۔ تیرے دوارے دیواں بہا، جتھے سَت دی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند میں ویکھاں پیار تیری سکھی، نگاہ بھگتاں ول اُٹھائیا۔ میرے ساہمنے بچھ کہ گرگھو سدا نال جان نوں تیار رہو گے اِکّی، جے منظور تے ہتھ دیو اُٹھائیا۔ پھیر کوئی نہ رہنا مُنی رکھی، سب دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جگت دی رس دھار ہونی کھی، امرت جام نہ کوئے پیائیا۔ گرگھ نال سوا سیر پکا کے رکھنی کھی، روٹی اِکو نظری آئیا۔ اس دے اُتے دھار رکھنی چٹی، کپڑ بستر سوہنا اُپر پائیا۔ اِک پہلی چیت نوں لکھاؤنی چٹھی، مضمون دُھر دا آپ بنائیا۔ نال تن رنگ دی لینی مٹی، لال کنچن سوہا لینا چڑھائیا۔ ڈھائی اِنچ لکڑ دی لینی گٹی، چاروں طرف اِکو جی نظری آئیا۔ کاغذ اُتے اِک گول بناؤنی پٹی، ہا ہاتھ نہ کوئے وکھائیا۔ اِک کرد رکھنی کھی، چھوٹی جی جو پچھے مالوے دے حصے آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ گو بند کہے کی پر بھ تیتوں منظور، جو بِنیتی دتی سُنائیا۔ جے میں کر بیٹھا قصور، اوہ وی تیری جھولی پائیا۔ میں وِچھوڑے وِچ چور، جھل نہ سکاں جُدا ئیا۔ گرگھ اِکٹھے ہون نیڑے دُور، سوہنا سنگ بنائیا۔ میں بناں حق دا مزدور، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ کیوں، تیرا سنگ رہیا ضرور، سگلا سنگ جنائیا۔ ہن دوویں ساچے بھگتاں نوں کر لینے مشہور، اپنی لوڑ رہی نہ رائیا۔ پانی توں صاف ہو جائے بور، دُرگندھی اندروں باہر کڈھائیا۔ جے میری عرض تیتوں قبول، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند تیرا سچا سچ اصول، اصل دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گو بند کہے میتوں لیکھ وکھا دے بنا قلم شاہی، بنا اکھراں اکھراں وکھائیا۔ اپنی تصدیق کر کے آپے پا دے گواہی، شہادت شاہ ہو کے بھگتائیا۔ سدا چلاں سَت رضائی، رضا تیری نال ملایا۔ جیہڑی پہلی پھگن لکھت لکھائی، لُک لُک کے جھٹ لنگھائیا۔ اوس دے تھان کر رُشنائی، میری آسا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے گو بند میں ضرور تیری تے تیریاں گرگھاں دی کراں وڈیائی، مہر نگاہ اِک ٹکائیا۔ پہلے دن جانا پُر بھلائی، گرگھ دا نشان، آؤنا بنائیا۔ اگلا لیکھا آپے دے سمجھائی، چنتا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گو بند کہا پر بھو توں دسیا لہندے تے میں چڑھدے کرنی چڑھائی، لہندیایں کلاں وِچ کدے نہ آئیا۔ توں دسیا گرگھ دے ہتھ نوں لاؤنی مہندی، پنچے نشاناں نال وڈیائیا۔ میں دسنا جتھے پریمیاں دی مجلس رہی بہندی، چار جگ دے ڈیرے لائیا۔

اوتھے ہُن ویکھو کچی کندھ ڈھندی، کلر والی نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ساچا رنگ رنگائی۔ گوہند کہے واہ میرے یار، تیری بے پرواہیا۔ سچ دا دس پیار، ریتی لئی بنائی۔ ستاراں دن دا وبار، خوشیاں نال لنگھائی۔ ہر سنگت دا سانجھا ہووے گھر بار، کلاسیو نہ کوئے کمائی۔ صرف روٹی ہووے تے دال، دوجی وست نہ کوئے بنائی۔ کھائے کوئی نہ وچ تھال، ہتھال اُتے اُکائی۔ پرشادا ڈھکے نہ کوئے نال رومال، پڑدا اُتے نہ کوئے پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائی۔ گوہند کہے گرگھو میں ویکھو تہاتھوں کناں ڈردا، ساچا سنگی نظری آئی۔ جس ویلے میں شبد سنیا راتیں ہر دا، راتیں سُتیاں نیند نہ آئی۔ جنہاں دے پچھے ڈکھڑے رہیا جھلدا، سولّاں سچ ہنڈھائی۔ وچھوڑا رکھاں کدے نہ پل دا، پلک نہ ہووے جدائی۔ شبدی دھار ہو کے رلدا، رل مل اپنا جھٹ لنگھائی۔ پُرکھ اکال مہربان ہو کے اپنا لیکھ بدلایا کل دا، قلم دی قلم نال کیتی صفائی۔ کیوں، اوہ سب دے ڈکھڑے جھلدا، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائی۔ بھگتاں نال جھگڑا رہے نہ کپٹ چھل دا، ایسے کر کے اچ فیصلہ دتا کرائی۔ تہانوں شک ہندا جے پھگن دو دا پہلے دن نہ منگدا، آسا اک بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ پُرکھ اکال کہے گوہند تُوں ہو گیا میرا بھیتی، ایہہ وی میری بے پرواہیا۔ ۱۳۳۲

پر ہنتا کاہلا پویں نہ کریں چھیتی، خاموش نوں جوش وچ لیا۔ گوہند کہا پر بھو ایہہ تیری کھیتی، میں تے راکھا بن کے سیو کمائی۔ میں کسے ہٹ بازار نہیں وپچی، قیمت تیرے دوارے رکھائی۔ میں مُجبت دی کراں نیکی، نکیاں وڈیاں گود اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھ بخشنی اک سرنائی۔ پُرکھ اکال کہا اندر باہر مار لا جھاتی، باہروں اندر تے اندروں باہر دیاں دکھائی۔ گوہند پُرکھ اکال دی راتی، تیری سلجھ گئی پر بھاتی، پر بھاتی ویلا سب نوں بھائی۔ تیرے ساتھی نام دے جماعتی، شبد دی حق پڑھائی۔ میں انھاں دے اندر دا پاٹھی، بنا رسنا توں جاپ جپائی۔ تُوں سور پیر جو دھا ہاٹھی میں دیاوان دیا کمائی۔ تُوں منزل چڑھیں گھاٹی، میں اُپر نیچے ویکھ دکھائی۔ تیرا کھیل لوکمانی، میں پاتال آکاش تھم ورتائی۔ ذرا ویکھ میری اوہ پاتی، پترکا اک اُلٹائی۔ جس دی سمجھ کسے نہ جاتی، ذاتاں پاتاں وچ ونڈی لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچا اک سہائی۔ گوہند کہے سب نوں دے دے اک دلاسا، صحیح سلامت دیا کمائی۔ بھرم وچوں پرگٹ کر بھرواسا، دھیرج دھیرا۔ پوری ہووے آسا، ترشنا دے بُجھائی۔ جن بھگت تیرا ساچا، گرگھ میرا نظری آئی۔ ۱۳۳۲

دوہاں دا سانجھا ہووے واسا، گھر اکو ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورا کرے گھاٹا، قیمت کوڈیاں والی چُکائیا۔

★ ۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

فریدا تیرا لاہیا اُلھاما، چڑیا خوشی منائیا۔ ملیا دُھر اما، شہنشاہ پاتشاہیا۔ سُنیا پورب پیغام، حکم اکِ الاہیا۔ مکیا ترشنا تاما، ترکھا دتی بُجھائیا۔ میرا بچھلا لہنا کرشنا کاہنا، تریتا رام دی دُہائیا۔ میں سدا بن دا رہیا کاما، گرو گھر دی سیو کمائیا۔ لنگر وچوں چوری رہیا کھاندا، پڑدیاں وچ چھپائیا۔ پوتر پانی وچ رہیا نہاندا، چنگا اپنے نال بچھہائیا۔ خوشیاں نال رہیا گاندا، تیری بے پرواہیا۔ اک دن میٹوں ویکھ لیا اک پانڈا، نیزا اٹھ چُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ چڑیا کہے میں بچھلا سیوادار، دسرتھ دوار دا نظری آئیا۔ کرشن نال کردا رہیا پیار، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔ میں عادت وچ بُریار، میری نیتی نہ کوئے بدلایا۔ جدوں دل چاہے جوٹھا کردا رہیا آہار، اپنا داؤ لگائیا۔ پنڈت ویکھ براہمن آئی وچار، من ہی من سمائیا۔ جے بل ہووے ایہنوں دیواں مار، جو گرو گھر دا چور نظری آئیا۔ غصے وچ من دا کیتا وار، باہو بل نہ کوئے وڈیائیا۔ اونے چر نوں کرشن آگیا رادھانال، اپنی خوشی بنائیا۔ پنڈت روکے دسیا حال، بہڑی دتی سنائیا۔ ایہہ سب نوں جوٹھ رہیا کھوال، مورکھ موڑھا نظری آئیا۔ ایہنوں ایہنوں دیو نکال، سزا اور بھگتائیا۔ مارو ایسی مار، دُکھ دُکھ وچ ستائیا۔ کرشن ہس کے کہا پنڈتا کراں خبردار، تیتوں دیاں سنائیا۔ اس دا جامہ پھیر ہووے سنسار، پنکھی روپ وٹائیا۔ پھیر بھگت دے آدھار، نواں روپ بدلایا۔ پھیر آؤنا پئے وچ سنسار، جنم اجنا ویس وٹائیا۔ تیرا ایسے نال آدھار، تیتوں دیاں درڑائیا۔ جیہڑا تیرے اندر غصہ آیا وٹال، میں ایہہ وی ویکھ وکھائیا۔ جے توں وڈا ہندوں بلوان، اچ مار کے دینا سی وکھائیا۔ میں اندرون سمجھی تیری چال، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جس ویلے کھیل کرے پرہ آپ، اپنی دیا کمائیا۔ سرشی اُتے ودھے پاپ، پتت پُنت بنائیا۔ پوری ہووے کسے نہ آس، نراسا دسے لوکائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، اپنی کل ورتائیا۔ تیرا بھگت وچ

جنم ہووے خاص، براہمن دیاں مان وڈیاںیا۔ ایہدا اپنا ترشنا توں ہووے کھاج، ترپت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگاںیا۔ براہمن کہے تیرے اگے لائی شکایت، پر بھو دتی سناںیا۔ توں وی کریں حمایت، تیری بے پرواہیا۔ کرشن کہا میں کراں نہ کوئی رعایت، دُھر دا حکم جناںیا۔ اس دے وچ نہیں اشاعت، شک نہ کوئے رکھانیا۔ پھیر میں نہ ہوواں شاید، سچ سچ سمجھانیا۔ جس ویلے میرے کاہن دا حکم ہونا رانج، رعیت دو جہان بناںیا۔ تینوں پریم پریتی وچ بنا کے لائق، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ وکھانیا۔ براہمن توں نہ کر غصہ، ترلوکی نندن دتا جناںیا۔ تیرا روپ بناواں پھیر داہڑی مچھا، ناتا دھرم دے نال جڑانیا۔ ایس نوں کھان پین نوں لبھے نہ ٹکڑا، جنم جنم دیاں بدلانیا۔ چیں چیں وچ سب چڑیاں نوں اندر پیندی ہکا، جس دی بولی باہروں سمجھ کسے نہ آںیا۔ سدا ایہہ کہندیاں پر بھو ساڈا دانہ پانی مُکا، اسان تیری آس رکھانیا۔ منگدیاں رہندیاں سُخان، ساہ ساہ دھیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے وکھانیا۔ براہمن کہا اک ویراں سد لو کول، اپنا سیوادر لو بلاںیا۔ کرشن مار کے بول، نیڑے لیا بلاںیا۔ ہس کے کہا اچ کئے چرا لئے چول، مینوں دے وکھانیا۔ اوس نے کہا ڈھائی چھٹانکاں دا تول، کڈھ کے اپنے اندر لیا لکانیا۔ پھیر پورے کر کے اڈول، پڑدا آیا پانیا۔ ایہہ میں سدا مادارول، میرے اندر دی آسا مینوں بھڑکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک سمجھانیا۔ کرشن نوں آیا بڑا ہاسا، ہس کے دتا وکھانیا۔ جاہ چولاں والا لیا کاسہ، جو اندر آیا چھپانیا۔ اوس نے بدل کے اپنا پاسا، گھ لیا بھوانیا۔ منیا سچا آکھا، چلیا واہو داہیا۔ جس ویلے کھولیا تاکا، اگے نظر پکھ نہ آںیا۔ اک چڑیا دا نگا جہا کاکا، باٹے وچ بیٹھا مارے دھاہیا۔ اُس سچ نال پھڑیا ہاتھا، اوہ پھرن نال اپنا آپ گیا تجانیا۔ انت سے اوس کہا میں کڈا رہیا فاقہ، بھکھیاں بھکھ ستانیا۔ مینوں چک کے لے جا جتھے تیرا آقا، مالک دُھر درگاہیا۔ میرا لیکھا رہے نہ باقا، پورب دینا مُکانیا۔ میری انتم ایہو آسا، بھگوں چرناں وچ لکانیا۔ توں وی سُن لا میری اک باتا، تینوں دیاں سمجھانیا۔ توں جو چوری چوری کھادھا، لنگر وچ دھروہ کمانیا۔ ایہو حکم دیوے راجن راجا، میرے والی سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگانیا۔ سیوادر چک کے لے گیا پنکھی، کرشن چرناں نال چھہانیا۔ کاہن وجا کے اپنی ہنسی، مُرلی وچوں آواز، سناںیا۔ نالے خوشی نال کیتی ہنسی، ہس کے دتا وکھانیا۔ جس ویلے مالک آیا

فرشی عرشی، زرگن داتا دُھر در گاہیا۔ کرے پرکاش اُپر دھرتی، دھرن دھرت دھول سہانیا۔ اوس ویلے تہاڈے لیکھ دی کڈھے پرچی، پچھلا پھول پھولا نیا۔
لہنے دا ہووے دردی، دینا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ چڑھانیا۔ چڑیا کہے میرے بھگوان، در تیرے سپس نوایا۔ تیرا
سیوادر بڑا شیطان، چوری چوری کھا کے خوشی منانیا۔ میں بال نڈھا آنجان، بنیتی اک سنانیا۔ ایہدا لیکھا ایسے طرح ہووے جہان، جس طرح میں بھگھے
مردے ایہدے ہتھوں اپنی جان چھڈانیا۔ کرشن کہا ایہہ تیتوں دیواں دان، ایہدا ایہو جنم بدلانیا۔ جس براہمن نوں غصہ چڑھیا وچ آن، اوس دا میل سہج
سُبھانیا۔ اوہ منکھ مانس ایہہ پنکھیر و نادان، دوہاں دا لیکھا ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگانیا۔ ساچا رنگ رنگاواں آپ،
اپنی دیا کمانیا۔ سب دا ویکھ کے پُن پاپ، لہنے دیواں مُکانیا۔ بھگتاں دا بن کے باپ، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، اندروں کراں صفانیا۔ سچ دوار
دا کھول کے تاک، پڑدا آپ اٹھانیا۔ پورا کراں بھوکھت واک، پچھلا لیکھا مول چکانیا۔ جیسہرا سیوادر گستاخ، اوہ چڑیا رُپ وٹانیا۔ جس براہمن نے کرشن دا
پکڑ کے ہاتھ، سندیشہ دتا جنانیا۔ دوہاں وچولا بن کے آپ، اپنا تھم ورتانیا۔ جے اوہ کاہن نہیں ایہہ کاہناں دا کاہن آپ، جس دی کرشن اوٹ رکھانیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگانیا۔ براہمن کہا بھگوان دس بات، کاہنا دے سنانیا۔ کس بدھ ہووے کھیل تماش، پڑدا آپ چکانیا۔
کرشن کہا ایہہ پر بھ دا کھیل تماش، اوسے دی بے پرواہیا۔ ضرور پوری کراں آس، دوہاں دا میل ملانیا۔ آپ وچولا رہے ساتھ، اشارے وچ وڈیانیا۔ اوس
ویلے براہمن ٹیک کے ماتھ، کھوں منگ منگانیا۔ کچھ مینوں دے کھاج، کرشن مہر دیا کمانیا۔ اوس نے کہا جھٹ دیواں آج، تیری جھولی پانیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو اہید گھلانیا۔ براہمن کہا کنی دیویں دات، وست کی ورتانیا۔ کرشن کہا اک پاؤ سوغات، تیری جھولی پانیا۔ ہسدے ہسدیاں
کہہ کے نکی جھی بات، تھم دتا سنانیا۔ ایہہ سانہ کے رکھیں سوغات، کلج انتم پر بھ آپے لئے کڈھانیا۔ جس ویلے ایہو تن چار پھگن دی آئے رات، سمت
شہنشاہی وڈیانیا۔ سیوادر پنکھی نے عرض کرنی ویلے پر بھات، تڑپھ تڑپھ کے حال سنانیا۔ تیرا پنڈتا پورا ہووے خواب، بھگت سہیلے دیاں وڈیانیا۔ تیتوں سد
کے آکھے آپ، ایہدا لیکھا دے مُکانیا۔ پورا کر کے حساب، پاؤ پرشاد لئے منگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ سیوادر

چوری کرن والی چڑی، چڑیا سمجھ کسے نہ آئی۔ جس نے آسا کیتی بڑی، نو مہینے اٹھاراں دن راہ تکائی۔ اِنج ساڈھے پنج اک تک پڑھی، اندرے اندر دتی دہائی۔ یاد کر کرشن والی کڑی، میرا لیکھا دے مُکائی۔ میں پُرانا سیوادار تیری کرپا نال ہوواں بری، چوڑاسی وچوں باہر کڈھائی۔ پُرکھ اکال کہا اٹھ تینی دا وقت ویکھ گھڑی، گھڑیاں دتی دکھائی۔ اینا سماں ہور جریں، تیرا لہنا دیاں مُکائی۔ پھیر چرینیں آکے پڑیں، سیس جگدیس جُھکائی۔ چرن چُھہا کے تیتوں پُچاواں اوس گھری، جتھے گھر دا مالک اِکو نظری آئی۔ راہ وِچ مول نہ ڈریں، وِشن برہما شو دیوت سُر تیرا راہ تکائی۔ اِکو ڈھولا گاویں ہری، توں ہی توں ہی راگ الائی۔ بھگتن آشا اگے کھڑی، تیرا راہ تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائی۔ اوس براہمن دا ناں دلپ کمار، پچھلا دیاں سمجھائی۔ ایسے کر کے دس سالاں توں دلپ سنگھ کر کے ماری نہیں کدے آواز، کمار کہہ کے آپ بلائی۔ اِنج اتر گیا اُدھار، لہنا دتا مُکائی۔ کسے سمجھ نہیں آئی کیوں ایہہ ناؤں لئے پکار، اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے رنگ چڑھائی۔ چڑیا کہے او براہمن کمار دلپ، دیپاں والے نوں دتا ملائی۔ میری سچ دی لگی پریت، پریت دے وڈائی۔ میرا لیکھے لگا امرت ویلے دا گایاگیت، آسا پور کرائی۔ چرن چھوہ نال ہو گیا ٹھنڈا سیت، ملی مان وڈائی۔ جیسہڑی کنیا کھدی سی کول اتیت، ایہہ براہمن دی بیٹی ساڈھے تن سال دی اُنگی نال لگائی۔ ایسے کارن سب دا میلا کیتا ٹھیک، مات پتا سمجھ کسے نہ آئی۔ بھوویں ماڑا کہوتے بھوویں چنگا کہو میت، متر پیارا اپنی سیو کمائی۔ ایہہ پر بھو دی آد جگدی ریت، جگ جگ لہنا جھولی پائی۔ چڑیا کہے میری آسا پنی اگلی کئی اڈیک، گھر بیٹھا چائیں چائیا۔ جتھے رحمت دی بخشیش، نگاہ مہر ورسائی۔ جدھر ویکھاں اِکو چھتر جُھلے سیس، جگدیس سو بھاپائی۔ اِک سندیشہ دیواں میں نمانا ہو کے نیچ، ننھانھا آکھ سنائی۔ جن بھگتو ایہتھے لیکھا مگدا ہست کیٹ، جوئیاں وچوں باہر کڈھائی۔ کناں سماں گیا بیت، گر اوتار سکیا نہ کوئے سمجھائی۔ میں نمانا ناچیز، بیٹھا راہ تکائی۔ جس ویلے سویرے میری چرناں اُتے ڈگ کے نکلی چیک، امرت ویلے دتی دہائی۔ اوہ پہلا ویلا چار نو دا سی ٹھیک، اپنا دیاں سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک لگائی۔ چڑیا کہے جس ویلے میری چرناں نال لگی چھاتی، چھتر دھاری نظری آئی۔ میرے اندر جگی بائی، باطن ہوئی رُشنائی۔ درشن پایا کملاپاتی، پتر میثور بے پرواہیا۔ دھن بھاگ ایس نے میری من لئی آکھی، آخر اپنے وِچ ملائی۔ گر گھو میں سندیشہ

دیواں پاتی، دُھر داراگ جنایا۔ بھاویں مستی وچ سْتے رہو راتی، غفلت وچ لنگھایا۔ اک بچن سویرے اُٹھ کے پرہاتی، ضرور چرناں نال چھوہ کے اپنا جنم لینا بدلائی۔ ایہہ کوئی چڑی دی اپنی نہیں ساکھی، ساکھیاں بھگوانِ دتی سمجھایا۔ میں کوئی بندہ نہیں ساں خاکی، رسنا ڈھولا گایا۔ چرن چھوہ نال درشن کرن نال میری بدل گئی حیاتی، ہر در ملی وڈیائی۔ ایہہ سب دی منسا پوری کردا آسی، اصل اپنا رنگ چڑھایا۔ باہروں ایہدی کرے نہ کوئے شناسی، شناخت وچ کدے نہ آئی۔ کرپا کر کے میری لاه دتی اُداسی، چنتا غم دتا مٹایا۔ چڑیا کہے میٹوں یاد آگیا جس ویلے عیسیٰ نوں دتی پھاسی، صلیب گل دے وچ لٹکایا۔ اوس انت اخیر اک اُچی آواز آکھی، حق خُدا دتی سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید رہیا کھلایا۔ عیسیٰ کہے میرے اعظم اسم، اسماناں توں پرے دھیان لگایا۔ آہ سنبھال اپنا جسم، میٹوں لوڑ رہی نہ رانی۔ دُھر آواز آئی اپنی کھا قسم، گنڈھ اپنے نال پوایا۔ میری اس توں آگے دکھری چلنی رسم، جس نوں رسنا سکے نہ کوئے جنایا۔ سب نوں حال دکھاواں نوں چشم، چشم دید کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دیوے وڈیائی۔ عیسیٰ پھاسی دا کاہدا دُکھ، فیصلہ بے پرواہیا۔ تیرا رُپ تئاں والا منگھ، جسم سو بھاپایا۔ توں میری دھار جانا لگ، اپنا آپ چھپایا۔ جس ویلے میں آپ آیا اُٹھ، نرگن نور جوت رُشنایا۔ مہربان ہو کے جاواں تھہ، دیناں اتا تھاں کھوج کھوجایا۔ میں لہنا دینا پورب سب دا مُکاونا ہبھ کچھ، بچیا نظر کوئے نہ آئی۔ شبدي تھم اندر رہنا نہیں چپ، سندیشہ اک سنایا۔ اوس ویلے کلجگ اندھیرا ہونا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ بھگت بننے پر بھ دے پُت، پتا پوت گود اُٹھایا۔ اوس ویلے چار کھانی دے اُجل کرنے مکھ، انڈج جیرج اُتھج سیتج چرن آئے سرب پار کرایا۔ اونے چر نوں جلاد نے رسا لیا گھٹ پھٹا دتا کھسکایا۔ پُرکھ اکال کہا میری پریت نہ جاوے ٹٹ، تئاں توں باہر جنایا۔ عیسیٰ ویکھ بھگت بھگوان دا جُٹ، جوڑی جوڑی اپنے نال رکھایا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہویا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ اوس ویلے چار جگ دے لہنیاں دا لیکھا جائے مک، ہر کرتا آپ مُکایا۔ چڑیا کہے میں اوتھے گئی بچ، جتھے پوجن والا اکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے چوکڑی جگ، جُگاں دے لیکھے پور کرایا۔

★ ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۳ سُر جیت سنگھ دے جنم دن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پھلگن کہے میں اک اک گیاراں، گیارواں گرو نہ کوئے وڈیاںیا۔ اک نال اک دیاں بہاراں، جوت شبد وجے ودھانیا۔ شبد دھار گوہند بکارا، سور پیر
 اک اکھوانیا۔ جس داسٹ دھرم ڈلارا، پوت سپوتا اک پرگٹانیا۔ جس داسارے دیندے گئے اشارہ، بن آوازاں ناد سنانیا۔ سو سوامی کھیل کرے کرتارا، ہر
 کرتا وڈ وڈیاںیا۔ جس داسے اک (دوارا)، دوجا گھر نہ کوئے دکھانیا۔ دیکھنہار سرب سنسارا، سرشی درشی پھول پھولانیا۔ نرگن روپ چوویاں اوتارا، جوتی
 جوت جوت رُشانیا۔ دیونہار آدانت سہارا، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اکو اک دکھانیا۔ پھلگن کہے میں اک اک
 اکا، انک انک مل کے وجے ودھانیا۔ اک نال اک مل کے بن داسکھا، سکھ سنگر وچ سمانیا۔ اک اک دا بھو لکھا، دوجی پٹی نہ کوئے پڑھانیا۔ اک اک دا
 آدی ہتا، انت اک اک وچ سمانیا۔ اک دا اکو اک پتا، اکو اک جنیندی مانی۔ جس داکوئی نہ ونڈے حصہ، دعویدار نہ کوئے اکھوانیا۔ ساچے بھگتاں کرے
 رچھا، سر سر اپنا ہتھ لگانیا۔ اننگی دولت پاوے بھچھا، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جس دا جنم کرم لیکھ پورب لکھا، تنہاں اپنے لیکھے لایا۔ دھوڑی مستک لا کے لگا،
 ۱۳۴. ٹکیاں دا لہنا دئے چکانیا۔ کرم کاغذ کر کے چٹا، دُرمت میل دھوانیا۔ پندھ مکا کے پتھر اٹاں، اکو نرگن جوت دئے جنانیا۔ شبدی دھار کڈھ کے چٹھا، گوہند
 لہنا دئے دکھانیا۔ جس دا جھو جن والا سٹ ڈلارا لگا، نکا وڈا میل ملانیا۔ پُرکھ اکال بن کے دُھر دا پتا، پتھر میسور ویکھ دکھانیا۔ نیتز نین کسے نہ دسا، نرگن دھار
 کھیل کھلایا۔ محل ام اتھاہ لگا، کایا بنک ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ کھلایا۔ پھلگن کہے میرا یاراں پروشا، پُرکھ
 پُرکھو تم دیا کمانیا۔ سرشٹ سبائی ایکا ایشا، دین دنی دینا درڑانیا۔ جن بھگتاں اندر کھولنی درششا، درشٹیکون دینا درڑانیا۔ آتم پر ماتم رس جنا کے گرہستا، گہر گبھیر
 پڑدا دینا اٹھانیا۔ پاربرہم برہم میل کے رشتہ، دُھر دا جوڑا لینا اُپجایا۔ جیہڑا محمد نوں سنیہڑے دینا رہیا فرشتہ، جبرائیل سیس جھکانیا۔ جو قلم شاہی نال
 چلاؤندا رہیا شکستا، شکم اندر دھیان لگانیا۔ رہبر دسدا رہیا رستہ، راہ دُھر دا اک دکھانیا۔ پُستک بھدا رہیا بستہ، اکھراں جوڑ جڑانیا۔ سو ہر گھٹ اندر وسدا،
 نرگن بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گیت سناوے ساچے جس دا، صفتی راگ لایا۔ دنداں نال کدے نہیں ہندا، انتر خوشی دئے پرگٹانیا۔ نام انیالا تیر کسدا، نیتزاں

توں پچھے دے لگانیا۔ جتھے لہنا اکو اکھ دا، دب نور کرے رُشائیا۔ جھگڑا مک جائے رہنا اکو وکھ دا، محل اکو سوبھا پائیا۔ راگ سُننا نہ پے کسے بھٹ دا، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ جتھے ڈور نہیں کوئی کٹدا، تندی تند نہ کوئے تڑائیا۔ اوہ گرہ پُرکھ سمرتھ دا، جتھے ملے اک وڈیائیا۔ سو سب دی تیج رکھدا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پڑدالاہ الکھنا الکھ دا، بھیو ابھیدا دے گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گیاراں پھگن کہے میرا بھاگ، جن بھگت دیاں جنائیا۔ گوہند دا جگدا ویکھو چراغ، چراگاہاں وچ کرے رُشائیا۔ دھونہارا دُرمت داغ، پاپاں میل گوائیا۔ ہنس بناوے کاگ، نام موتی چوگ چُگانیا۔ سوئی سُرُتی کھولے جاگ، نیتز اکھ اٹھائیا۔ برہالا ویراگ، برہوں اندر دے اُپجائیا۔ ترے گن مایا بچھائے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ لیکھا پورب ویکھنہارا آج، اچ دا بھلک نہ کوئے بنائیا۔ ست سچ دا ہونا کاج، کنچن گڑھ کر رُشائیا۔ دھرم دی دھار چلے رواج، روادار نہ کوئے بنائیا۔ سارے اک دے ہونو محتاج، محبوب اک گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گیاراں پھگن کہے گوہند دا لہنا قرضہ، مقروض خوشی بنائیا۔ دوسر ہوئے کوئے نہ حرجا، حرجانہ رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگتاں وچ بھگتاں دا درجہ، درج اپنے نال کرائیا۔ لیکھا اکو ساچے گھر دا، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جو بھانا دُھر دا جردا، سیس جگدیس جھکائیا۔ سو پلو اکو پھڑدا، ٹٹی گنڈھ وکھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ نرائن نر دا، نر ہر اپناراہ چلائیا۔ جیہڑا ست ڈلارا کدے نہیں مردا، سو اپنے سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پھگن کہے گوہند دا لہنا پورب باقی، بکتا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بناشبہ توں ویکھے کوئے نہ مار جھاک، اکھاں والا اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ پر بھ دا کھیل پر بھ دی راتی، پر بھاتی گوہند نظری آئیا۔ سچ دوار دا ایکا ساتھی، سجن دُھر درگاہیا۔ جس نے رچنارچی ساچی، سچ سچ وچ سمائیا۔ اپنا ناؤں رکھ ابناشی، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انتم دیوے داتی، دیاوان دیا کمائیا۔ لیکھا بنے قلم دواتی، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پاتی، پتن اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ یاراں پھگن کہے کیوں نو توں ہوئے یاراں بدلی جگت کرائیا۔ اس دا وکھرا عجب وہارا، وہاری اپنے وچ چھپائیا۔ ایہہ لیکھا گوہند ویکھیا سرساکنارہ، آر پار دھیان لگانیا۔ پُرکھ اکال کیتا اشارہ، دُھر دے شبد نال درڑائیا۔ کول آکھڑا جھجھارا، ہتھ کمر کسے اُتے لکائیا۔ صاحب کڈا سوہنا اکھاڑا، گھسان سوبھا پائیا۔ میں ننھا بچہ دُلھا تیرا لاڑا، جوہنوتا

نظری آئی۔ میری منّت میرا ہاڑھا، سیس صاحب دیاں جھکائی۔ میٹوں دس اوہ اشارہ، جو بن کتاں توں سُندا چائیں چائیا۔ گو بند کہا اٹھ ویکھ پھیر دوبارہ، لوچن اکھ گھلایا۔ جاں تکیا ملیا نور چنتکارا، چک چک وچوں رُشانیا۔ تھم ناد سُنیا دُھنکارا، اگم آواز سُنائیا۔ ایہہ لیکھا اگلی وارا، جنم دا جنم پھیر بدلایا۔ رُت دی رُت نال بہارا، بسنت نال پھول بھلاں نال بسنت سوبھا پائی۔ کلج دی کالی دھارا، دھرنی دی دھار دُہائی۔ کلکی دا کل اوتارا، نہکرمی کرم کمائی۔ گو بند داشد جیکارا، ڈھولا نام الایا۔ متو دات اکھاڑا، بالے وے ودھائی۔ تتاں دا اک دوارا، در ٹھاندا سوبھا پائی۔ بھگتاں دا گھر بارا، گرہ مندر اک جنائی۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ سچ جیکارا، بے بے کار دو جہان کرائیا۔ اوس اوسے ویلے کر نمسکارا، سیس دتا نوایا۔ ایہہ کھیل اگم اپارا، اکھ اگوچر دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھوان، چوتھے جگ دا چوویاں اوتارا، جس دا روپ رنگ چکر چہن ورن برن نظر کوئے نہ آئی۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بنس سنگھ دے نوٹ پنڈ ماہل ضلع امرتسر ★

جن بھگت کہے میں کدے نہ مردا، مرد مردانہ دے وڈیایا۔ بھوجل پار جگت ساگر تردا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ میں مالک بناں اوس گھر دا، جس گرہ بیٹھا دُھر در گاہیا۔ ساچی منزل حقیقی چڑھدا، اگلا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ پر م پرکھ پر ماتم درشن کردا، بن نیتر اکھ گھلایا۔ جھگڑا چکھے بھے بھو ڈردا، بھیانک نظر کوئے نہ آئی۔ کھیل ویکھ اگمی ہر دا، ہر ہر وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا رنگ اک رنگائی۔ جن بھگت کہے میں ویکھے جگت سنٹاپی روگ، دُکھڑا جگت لوکائی۔ چنتا ہرکھ سوگ، غماں وچ دُہائی۔ ممتا موہ وکار جگت ترشنا لوچ، لوچن نین اکھ شرمایا۔ بدھی من کوڑی کرے سوچ، سچ سمجھ نہ کوئے درڑائی۔ جھوٹھا ویکھاں کایا بنک کوٹ، تن وجود سنگ نہ کوئے نبھائی۔ بن صاحب سنگر ساچے شبد لائے کوئے نہ چوٹ، چوٹی چڑھ پڑدا نہ کوئے اٹھائی۔ سدا طعنے دیون لوک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگت کہے میرا کایا ناتا کوڑ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائی۔

من کلپنا کرے موڑھ، بڈھ بیک نہ کوئے چترائیا۔ سچ دوارویوں وسیا دُور، نیرن نیرا پندھ نہ کوئے دکھائیا۔ متا موہ وکار کیتا چور، گڑھ ہنکار نہ کوئے تڑائیا۔ تن وجود تپے تندور، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ سارے کہندے کرماں دا قصور، نہکرمی اکھ نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در اک سہائیا۔ جن بھگت کہے میں دساں اک سندیش، سندیشہ دُھر سنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا لیا ویکھ، اینکارا نورِ الہیا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی بھیکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ سمجھ سکے نہ کوئی رنگ روپ رکھ، پڑدا انتر نرتر نہ کوئے اٹھائیا۔ دو جہاناں کھیلے کھید، وڈ کھلاڑی نظری آئیا۔ جس نے سنساری بنا کے دتا بھج، لوکات مات وڈیائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نور تت وچ سمائیا۔ ساچا نام دے سندیش، سنیہڑا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا اک دکھائیا۔ بھگت کہے میری آتم ست، ست وچ سمائیا۔ ناتا جھٹیا کایا کچ، کچن گڑھ ویکھ دکھائیا۔ جتھے اکو پُرکھ سمرتھ، نرگن زویر نظری آئیا۔ مہا دتے نام اکھ، انبولت راگ سنائیا۔ وست امولک دے کے وتھ، خالی جھولی دے بھرائیا۔ توں میرا میں تیرا سانجھا دس کے جس، وید پُراناں دا کھہڑا دے جھڈائیا۔ منزل چاڑھ حقیقی حق، محبوب پڑدا اندروں دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ سدا رنگائیا۔ جن بھگت آتما کہے میں اوس پر بھو دی انس، جو آد انت اکھوائیا۔ تٹاں کر کے میرا نام رکھیا سنگھ ہر بنس، جگت جگت وچ وڈیائیا۔ کوٹ جنم لیکھے ویکھنہار سہنس، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس دا سوہنا سچا بھگتاں والا سر بنس، گنبہ اکو اک وڈیائیا۔ پر بھ ٹھا کر ملیا کنت، ہر مالک شہنشاہیا۔ جس دی رت سدا بسنت، خزاں روپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دتا دکھائیا۔ آتما کہے میں ویکھیا سچ گھرانہ، گرہ مندر سو بھاپایا۔ جتھے وسے سری بھگوانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دُھر دے نام دا اک ترانہ، جگت راگ نہ کوئے سنائیا۔ سوہنا دے محل اٹل مکانا، نرگن نور جوت رُشائیا۔ مستی وچ ہو کے مست دیوانہ، چرن کولاں سپس جھکائیا۔ میٹوں بھل گیا آون جانا، اگا پچھا رہیا نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت آتما کہے میں دساں کھیل اگئی، غماں وچوں باہر کڈھائیا۔ میں پر بھ دی دھاروں جئی، انت اوسے وچ سمائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی نویں، جگ چو کڑی چلی آئیا۔ جگت ناتا پون سواس دمی، دامنگیر پلہ نہ کوئے پھڑائیا۔ جس نے سچ رضا حکم والی مٹی، سپس جگدیس جھکائیا۔ اوہ نیرتہن ہووے نہ

انھی، نیز لوچن اکو اک گھلایا۔ درگاہ ساچی جاوے بھٹی، منزل اپنی پندھ مکایا۔ سچ پرکاش دا بن کے چٹی، چند نور جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے وچ سمایا۔ آتما کہے میرا تئاں والا کوڑ وجود، ناتا جگت وچ رکھایا۔ منزل اکو جتھے ملے محبوب، مُجّت وچ سمایا۔ جگت دوارا چھٹی حدود، بندھن نظر کوئے نہ آیا۔ جدھر تگاں ادھر موجود، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جس دا عرش توں اُتے عروج، عالیشان اپنی شان دے وڈایا۔ لوکماں وچوں کر کے کوچ، سچ دوارے سو بھاپایا۔ جتھے اکو ناتا پتا پوت، پُرکھ اکالا دین دیلا سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ اک دکھایا۔ بھگت آتما کہے بن پر بھ دی کرپا لگے کوئی نہ جڑ، بنساولی نہ کوئے وڈایا۔ میں اوس منزل گئی چڑھ، جتھے اکو نور رُشانیا۔ ابناشی کرتے کرپا دتی کر، مہر نظر اٹھایا۔ میرا پورب جنم لیکھا پورا کر کے ور، وارتا آگے دتی جنایا۔ میں کدے نہ جاواں مر، مرجیوت رُپ نہ کوئے وٹایا۔ اوسے دے حکم اندر وساں کایا گھر، تت تت وچ رکھایا۔ اوسے دا اکھر پڑھ، نراکھر ڈھولا گایا۔ اوسے دے لگاں لڑ، جتھوں نہ ہوئے جدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے دکھایا۔ آتما کہے میٹوں ہر بنس سنگھ کہہ کے جگت کہندے، آوازاں رسنا نال لگایا۔ میرا کھیل ویکھدے رہے تن سریر سہندے، دروہی دُور دُہایا۔ سنگی ساتھی اکٹھے ہو کے بہندے، من کلپنا وچ گر لایا۔ وینہدے رہے چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ دکھایا۔ پورب لیکھا کرے وچار، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ جس دی سمجھ پاوے کوئی نہ سار، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تن وجود دا ڈکھ جگت والا سنسار، سنساریاں وچ گر لایا۔ آتم رہت کرے نہ کوئے و بھچار، گُرمی کار نہ کوئے کمایا۔ انتر نرنتر اکو اک دا پیار، انتر پریتم اپنا آپ بنایا۔ جو ایٹھے اوتھے دو جہاناں سانجھیاں، سگلا سنگ نبھایا۔ لیکھا جانے اندر باہر گپت ظاہر، باطن کھوجنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دیوے مان وڈایا۔ آتما کہے میرا ملیا پر بھو نہکرمی، کرم کانڈ دتا گویا۔ جس دی دھار وچوں جرمی، انتم اوسے وچ سمایا۔ میرے انتشکرن دا بن کے مرہمی، محرم ہو کے ویکھ دکھایا۔ انت نو اس دے کے اپنی سرنی، سچ دوارے لیا ٹکایا۔ میٹوں رہیا کوئی نہ بھرمی، بھانڈا بھرم دتا بھنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک دکھایا۔ گھر ویکھیا اک سُنہنجا، سو بھاؤنت سہنایا۔ دیکھ جگے آد نرنجا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ ویکھنہارا درد ڈکھ بھے

بھنجننا، بھوساگر پار کرایا۔ چرن دھوڑ کرا کے ڈھر دا مجنا، ڈرمت میل دھوایا۔ ٹھا کر سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پتیرمیشور بن کے اِکو سجننا، ساجن ہو کے میل ملائیا۔ انتم اوس دوارے وسنا، جتھوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ سچ سندیشہ اِکو دسنا، سب نوں آپ سنائیا۔ بھگت سریر چھڈے تے گرگھاں نے ہسنا، رون والی نیت دینی بدلایا۔ ایہہ لیکھا سمجھا کے گیا جس نے جنم لیا پٹنا، پچے نہیاں ہیٹھ دباہیا۔ دوہاں نوں مل کے پریم دا وٹنا، جگت شہادت دتی بھگتایا۔ گرگھاں نوں اوس نے اپنی گودی وچ رکھنا، جس گودی وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا جس نے نیا بچنا، بچین اوسے دی جھولی پائیا۔ اوس نوں اوس نے اوس تھاں تے رکھنا، جتھوں کدے نہ ہوئے جدایا۔ آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی جنم مرن کٹنا، جو نہیاں وچ نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل الکھنا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ پاربرہم پتیرمیشور پرما تم آتم پرما تم اپنے وچ سمائیا۔

★ ۱۵ پھلگن شہنشاہی سمت ۳ ہر بنس سنگھ دے نوٹ پنڈ ماہل ضلع امرتسر ★

سکھنڈ دا سوہنا اند، انرس آپ اُپجائیا۔ جن بھگتاں ہو بخشنڈ، پر م پُرکھ پر بھ دے دکھائیا۔ نرگن دھار بن کے سنگ، ناتا توڑ نبھائیا۔ سچ سہنجنی سچ اگم پلنگ، آسن ابناشن اِک پرگٹایا۔ جتھے شبد و بے مردنگ، دو جانا نہ کوئے شنوایا۔ لیکھا رہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم وچ سمائیا۔ جھگڑا مک جائے ماٹی چم، چمن اِکو ویکھ دکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ پون سواسی دم، دمن اپنے وچ کرایا۔ ہرکھ رہے نہ سوگ غم، چنتا چکھانہ کوئے جلاہیا۔ نیتز رونا پئے نہ چھم چھم، چھمبر اگھ نہ کوئے دکھائیا۔ کلپنا رہے کوئے نہ من، منسا موہ نہ کوئے ہلاکایا۔ لالچ دے کوئی نہ دھن، وکار ہنکار نہ کوئے پرگٹایا۔ لوڑ رہے نہ سورج چن، دوس رین ویکھ دکھائیا۔ سُننا پئے نہ سروں کن، رسنا جہوانہ کوئے الائیا۔ جدھر تگاں اودھر سری بھگوان، نرگن نور نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر رہیا دکھائیا۔ جن بھگتو سکھنڈ دوارا کڈا سوہنا، چھپر چھن نظر کوئے نہ آئیا۔ ایر غیر اوتھے دے نہ کوئے پراہنا، سنگی ساتھی سنگ نہ

کوئے دکھائیا۔ رسنا جہوا شاستر سمرت وید پُران پئے کوئی نہ گاؤنا، چارے بانی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بستر سیج جگت لیف تلالی نہ پئے سونا، کھٹیا کھاٹ نہ کوئے
 دکھائیا۔ جل پانی پئے نہ نہاؤنا، بستر تن نہ کوئے ہنڈھائیا۔ اشٹ دیو پئے نہ کوئی مناؤنا، گرنتھان والی نہ کوئے پڑھائیا۔ ٹھاکر سوامی پئے نہ کوئے مناؤنا، نیوں
 نیوں نہ لاگے پائیا۔ آلس وچوں پئے نہ کوئے اٹھاؤنا، بندرا اکھ نہ کوئے سمائیا۔ کلے پڑھ کے اپنا آپ نہ پئے پرچاؤنا، جگت و دیا وچ صلاحیا۔ اوتھے اکو پُرکھ
 اکال دین دیاں دا درشن پاؤنا، جس دا نور نور جوت رُشائیا۔ محل اٹل اک سہاؤنا، بن دیا بائی کملا پاتی ڈمگائیا۔ بن اکھاں درشن پاؤنا، ترشنا تر کھا رہے نہ رائیا۔
 سدا سکھ دی نیندے سونا جتھوں ستیاں نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتو سچھنڈ دوارا کڈا سوہنا، پر بھ
 سوہنی بنت بنائیا۔ جتھے تئاں والا سر پر پئے نہ کوئی وساؤنا، زرگن جوت جوت وچ ملائیا۔ در دروازہ پئے نہ کوئے کھلاؤنا، کُنڈی کھڑکی نہ کوئے کھڑکائیا۔ منزل
 پینڈا پندھ پئے نہ کوئے مکاؤنا، بنا پئے نہ پاندھی راہیا۔ شاستر سمرت وید پُران نہ پئے کسے پڑھاؤنا، اکھراں والی نہ کوئے لکھائیا۔ جدھر تلو اکو اک نظری
 آؤنا، زر نکار سچا شہنشاہیا۔ جس نے پورب لہنا سرب چکاؤنا، چک اپنی گود اٹھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں چک چک اپنے گل لاؤنا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا دکھائیا۔ جن بھگتو سچھنڈ دی کھیل خاصی، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو وسے پُرکھ ابناشی، دوجا نظر
 کوئے نہ آئیا۔ کھیل کرے جوتی جاتا سرب دی جاتی، جگ جیون داتا وڈ وڈیائیا۔ نام سندیشہ دے کے ڈھر دی پاتی، پتن اپنا دئے دکھائیا۔ گرگھ لہنا مکدا رہیا
 راتی، راتی پر بھاتی اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت دے کے بوند سوانتی، ساتک ست ست کرائیا۔ جن بھگتاں جنم جنم دی میٹے اداسی، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔
 آون جاون میٹ کے وائی، پندھ چوڑاسی دئے مکائیا۔ منزل چاڑھ کے اپنی گھاٹی، سچ دوارا دئے دکھائیا۔ کر پرکاش اپنی بائی، لوئن لوچن اکھ کھلائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرگن نور جوت آد آدی، جگ جگت جگاد ویکھ
 دکھائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر ★

سچھنڈ دوارا دُھر دی بستی، وساؤنہارا بے پرواہیا۔ جس وچ وسے اکو پُرکھ اکال دی ہستی، دوسر نظر کوئے نہ آئی۔ پریم پیار مُجّت ساچے نام دی بخشے مستی، نُماری دو دھاری نہ روپ وٹائی۔ اوتھے یاد نہ آوے رہنا اُتے دھرتی، دھرنی دی آس نہ کوئے رکھائی۔ اکو مل کے پریتم عرشی، آسانسا وچ کھپائی۔ جن بھگتاں سدا بنیا رہے دردی، دیناں انا تھاں گود اُٹھائی۔ ایہہ کھیل اگئی اوس ہر دی، جو ہر ہر دے اندر ڈیرہ لائی۔ کوٹاں وچوں جن بھگت آتما منزل ایہہ چڑھدی، لکھ چوڑا سی ادھو اٹے بیٹھی لوکائی۔ جو تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا پڑھدی، اکھ دھار نرا کھر وچ در سائی۔ ایہہ کھیل اوس اگے گھر دی، جتھے دیا باقی نظر کوئے نہ آئی۔ اکو جوت پرکاش روپ ہو کے بلدی، نور نورانہ ڈمگائی۔ سو بھابنے نہچل دھام اٹل دی، سنگھاسن آسن اک وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارا اک سہائی۔ جن بھگتو سچھنڈ دوارا سو بھاؤنت، گھر گسپھر آپ بنائیندا۔ جس گرہ وسے دُھر دا سوامی کنت، ہر کرتا ڈیرہ لائیندا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی مندے رہے بھگوت، ابناشی کرتا سو بھا پائیندا۔ جس دی صفت صلاح گر اوتار پیغمبر گاؤندے گئے سنت، راگاں ناداں وچ کر شنوائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سدا بے انت، بے پرواہی وچ سمائی۔ سو لیکھا جانے لکھ چوڑا سی جیو جنت، چارے کھانی چارے بانی چار کنت چارے جگ ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاؤنہارا دُھر دا گھر، جس گرہ مندر اندر نرگن دھار جوت رُشائی۔ جن بھگتو سچھنڈ دوارا سوہنا سو بھنیک، پوتر نظری آئی۔ جتھے وسے اک جس دے وچ حق توفیق، توحفے سب نوں رہیا ورتائی۔ گر اوتار پیغمبر جس دی نکی دھار باریک، جگت نیر ویکھن کوئے نہ پائی۔ سو جگ چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کلج کھیل کرے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے اپنا حکم ورتائی۔ صدی چو دھویں میں ایسے ہر جگدیسے جو کردے گئے اڈیک، بن اکھاں اکھ اُٹھائی۔ تہاں دی صاحب سنگر پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے تصدیق، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ گر لکھ ساچے سنت جتاں آسانسا پوری کرے امید، ترشنا ترکھا دئے بھجائی۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے ڈھولا دُھر دا ساچا گیت، آتم پر ماتم لیکھا رہیا چکائی۔ پاربرہم برہم دس کے اپنی پریت، پریتم ہو کے پُرکھو تم ہو کے پر م پُرکھ پر بھ اپنا رنگ رنگائی۔ سچھنڈ دوارا اینکار وکھا کے اک اتیت، ترے گن لیکھا دئے چکائی۔ گر گھاں آتم

کر کے ٹھانڈا سیت، اگنی تہ دئے بُجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسجد شو دوالے مٹھ مسیت، کایا کعبہ اک درسائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو تھم اکو کلمہ اکو نام اکو حدیث، اکو حضرت ہر حضور صاحب اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا ونہارا سچ گھر، سچھنڈ دوارا ایکنکارا نرگن دھارا اپنا آپ لئے پرگٹائیا۔ سچھنڈ دوارا سچ سہنجا، صاحب سوامی انترجامی سو بھاپائیا۔ کرے پرکاش آد نرنجا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ وسے داتا درد دُکھ بھے بھنجا، آد پُرکھ اپر مپر سوامی اپنا ڈیرہ لائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی ساجن سجن، سنبندھی اکو اک اھوئیا۔ جس دے تھم اندر چار کُنٹ دہ دشا سب نے بھجن، دوس رین چلن واہو داہیا۔ سچ دوارا در درویش ہو کے سب نے منگنا، منگتے ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مہربان ہو جنہاں دا کایا مائی چولا رنگنا، دُرمت میل اندروں باہروں دئے دھوئیا۔ ساچا دے کے اک انند انندا، نچ آتم رس چکھائیا۔ کھتری براہمن شو در ویش چار ورن اٹھاراں برن سانجھی دس کے بندنا، بندگی اکو اک درسائیا۔ لوکات مار جھات گرکھاں کٹ لکھ چوراسی پھندا، پھاسی جم نہ کوئے لٹکائیا۔ دھام اگے نرگن جوت آپے ٹنگنا، محل اٹل اُچ اتھاہ آپ وکھائیا۔ جتھے ناد دُھن شبد پنا آواز توں وجے مردنگنا، بھو ابھیدا اک گھلائی۔ تس دوارے جن بھگت سہیلے گرگھ ساچے سنت انت لنگھنا، ناتا تائیں والا چھڈائیا۔ اگوں ملے صاحب سورا سرنگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکالا دین دیالا دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شبد شبدی چاڑھے رنگنا، (رنگت) اتر کدے نہ جائیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ ہزارا سنگھ دے گرہ امر ترسرا ★

جن بھگت تیرا سچھنڈ دوارا، سچ ساچا اک جنائیا۔ جس گرہ مندر وسے آپ نرنکارا، نرگن نر ویر سو بھاپائیا۔ دیا باقی جگائے اگم اپارا، کملا پاتی کرے رُشنائیا۔ نام سنائے اگئی دھنکارا، انادی ناد شنوائیا۔ پڑدالاہ کے بجر کوٹا، گھر اکو اک وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے پنچ تہ وکارا، اگنی ترشنا اگت بُجھائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے نہ کوئی دیوارا، جوٹھ جھوٹھ دئے چکائیا۔ درس وکھا کے ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے

پڑدا لایا۔ سچکھنڈ جن بھگت گھرانہ، گرہ مندر وجدی رہے ودھایا۔ تخت نواسی نظری آئے سری بھگوانا، شاہو بھوپ سچا شہنشاہیا۔ جلوہ نور جوت مہانا، شاہ سلطان ڈگرگایا۔ تخت نواسی ہو پردھانا، دھر فرمانا اک درڑایا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولایا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا نوجوانا، مرد مردانہ اپنا کھیل کھلایا۔ نت نوت پہرے بانا، زرگن سرگن اپنا رنگ رنگایا۔ زراکھر اکھر کر پردھانا، جگت کھانی بانی راہ چلایا۔ سچ نام جھلا نشانہ، چارکٹ اپنا حکم ورتایا۔ سنت سہیلا رہن نہ دیوے کوئی بیگانہ، ویری متر اپنے گھر وسایا۔ کرپا ندھان ہو مہربانا، مہر نظر اک اٹھایا۔ کھیلے کھیل ہر والی دو جہاناں، دوئے دوئے اپنا حکم ورتایا۔ سچ دکھائے اک مکانا، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ ہر گھٹ انتر ہو کے جانی جانا، جن بھگت سہیلے میل ملایا۔ پریم پریتی اندر دے کے پد زربانا، سچ ٹھکانا اک دکھایا۔ جتھے بچے کوئی نہ راجارانا، شاہ سلطاناں ہتھ کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا در، دھر دا مندر اک سہایا۔ جن بھگتاں سچکھنڈ دوارا ایک، اینکارا آپ جنایا۔ جتھے ملے پر بھو دی ٹیک، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ مایا ممتالائے کوئے نہ سیک، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ کوڑا دے کوئے نہ بھیکھ، پکھنڈی روپ نہ کوئے دکھایا۔ سہنجننا ہووے اک دیس، سچ سوامی ڈیرہ لایا۔ رت موئی رہے بنا چیت، پت ٹھنی آپ مہکایا۔ ترے گن مول نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جنم کرم دا رہے کوئی نہ لیکھ، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکوئے سچ سندیش، ڈھولا دھر درگاہیا۔ نر نرائن لئے پیکھ، لوچن لوچن اکھ گھلایا۔ جو سدا رہے ہمیش، رویا ہر گھٹ تھانیا۔ سو ویکھنہارا پورب پچھلا پردیس، پردیساں دیس اک سمجھایا۔ جس نوں لبھدے گئے کیتی کیت، کوٹن کوٹ پھیریاں گئے پانیا۔ نظر نہ آوے نیت نیت، نج نین نہ کوئے گھلایا۔ سو صاحب سنگر پُرکھ اکالا دین دیاں جن بھگتاں بخشے اکو ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ رنگایا۔ سچکھنڈ دوارا سب توں نرالا، زراکار آپ دکھایا۔ جس گرہ وسے دین دیاں، دیندھ وڈی وڈیایا۔ سوبھاؤنت کرے سچی دھرم سالا، دھرم دوارا اکو اک جنایا۔ جس گرہ دیکھ اگنی اکو بالا، آد جگاد کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا سچ گھر، گھر مندر اک پرگٹایا۔ سچکھنڈ دوارا جگ نیتز نظر نہ آئے اکھ، لوچن ملے نہ کوئے وڈیایا۔ جنہاں اُتے کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، مہر نگاہ نین اٹھایا۔ انحاں انتر آتم دے کے نام وتھ، وست اموک جھولی پانیا۔ سانجھا دس کے جس،

سو بھت اِکو اِک درسا ئیا۔ امرت جھرنا دے کے نَجھرس، رستہ اپنا دے پر گٹا ئیا۔ گرگھ سنت سہیلا جائے نٹھ نٹھ، جگت وِکار نہ کوئے اٹکا ئیا۔ جھکڑا مُکاوے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسُستی نیر نہ کوئے وہا ئیا۔ دُئی دَویتی میٹ کے پھٹ، متا موہ وِکار مٹا ئیا۔ لیکھے لا کے ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک ہیرا لئے بنا ئیا۔ آپے جانہارا سب دی مت گت، پاربرہم پتیر میثور بخشے اِک سرنا ئیا۔ جس دا کھیل آد جگاد جگ چوکڑی سچ، سچ ست وِچ سما ئیا۔ سولوں لوں اندر جائے رچ، رس اپنا دے چکھا ئیا۔ دیاوان دیا کرے پُرکھ سمرتھ، مہربان مہربان مہر نگاہ اٹھا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں سچ دوارے اتم کرے اِک اِکھ، جتھے نہ کوئی شودوالا مندر مسجد مٹھ، گردوارا نظر کوئے نہ آ ئیا۔

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۳ دلپ سنگھ دے گرہ گلو بو آ ضلع امرتسر ★

۱۳۵. سچھنڈ کہے میں تگاں راہ، جگ چوکڑی دھیان لگا ئیا۔ کون ویلا پُرکھ اکال دین دیاں بنے گواہ، کھیوٹ کھیٹا اپنا روپ بدلا ئیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں دیوے ست صلاح، ساچی سکھیا اِک سمجھا ئیا۔ واحد کلمہ دے پڑھا، نام اِکو اِک اُچا ئیا۔ نوری دس کے حق خدا، خدی تلکری میٹ مٹا ئیا۔ ساچا نعرہ دے لگا، ڈھولا ڈھردگا ہیا۔ آتم پر ماتم میلا لئے ملا، جگت وِچھوڑا دُور کرا ئیا۔ مارگ ساچا دے وکھا، اگے ہو نہ کوئے اٹکا ئیا۔ سرے دوارے دے پُچا، جوتی شبدی دھار سما ئیا۔ میٹوں چاؤ گھنیرا چڑھے اگتا چا، خوشیاں وِچ راگ الا ئیا۔ جس ویلے بھگت سہیلا ملے آ، در دوارے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ سچھنڈ کہے میں رکھاں اڈیک، آد جگاد دھیان لگا ئیا۔ کون ویلا کرپا کرے ہر جگدیش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں دس کے اگمی ریت، پنت پُنپت دے بنا ئیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گا کے گیت، گہر گسپھر بے نظیر پڑدا دے اٹھا ئیا۔ سچ سوامی انترجامی ہو کے وسے چیت، چیتن سرتی آپ کرا ئیا۔ لیکھا مُکا کے ہست کیٹ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کایا چولی رنگ چٹھا کے اِک محیٹھ، دُرمت میل اندر باہر دھوایا۔ ساچی دست امولک کر بختیش، رحمت اپنی آپ کما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اِک سہا ئیا۔ ساچا گھر سچھنڈ رنگ

راتا، ہر کرتا آپ اُپجائیا۔ جتھے وسے پُرکھ بدھاتا، پاربرہم پر بھ سو بھاپائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتا، سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی گاتھا، نہ کوئی رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ نہ کوئی نرگن سرگن دسے ناتا، ایکا نور جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی سیجا بستر کھاٹا، در دوار نہ کوئے پرگٹائیا۔ نہ کوئی منزل دسے واٹا، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوائیا۔ نہ کوئی سیوک نہ کوئی داسی نہ کوئی داسا، گر چیللا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹا، جل دھارا وہن نہ کوئے وہائیا۔ نہ کوئی بستر دسے اوڈھن پاٹا، چیتھڑ رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ اِکو نور اگئی جوتی جوت جوت پرکاشا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل تماشا، سَجبگ تریتا دواپر کلجگ اپنا بھو چُکائیا۔ جن بھگتاں سدا اڈکے رکھے آسا، آساوند اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در دوارا اک سہائیا۔ سچکھنڈ کہے میں تگاں بنا اکھ، پر بھ آسا دتی ودھائیا۔ جن بھگت سہیلے ہون پر تکھ، پاربرہم دے وڈیائیا۔ اک جیکارا بولن اکھ، دوجا ناؤں نہ کوئے دھیائیا۔ راہ تگن دُھر دا سچ، سچ ملے وڈیائیا۔ بھاگ لگاؤن کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ ملے وڈیائیا۔ سب دی سانجھی پر ماتم آتم والی ہووے مت، متا اور نہ کوئے پکائیا۔ جگت ترشنا مول نہ اُبلے رت، اگنی اک نہ کوئے جلائییا۔ امرت جھرنا نچھر رس لین چکھ، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ گھر سوامی وجے ودھائی ۱۳۵۱

ت سریر ناتا جاون چھڈ، ماٹی خاک خاک وچ ملاییا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن لگننتر پار کر کے حد، در گھر ساچا ویکھ دکھائیا۔ جتھے بھگت بھگوان ہوون نہ کدے الگ، دکھرا گھر نہ کوئے بنائیا۔ سچ سرنائی جاون ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مالک خالق پر تپالک دیا کمائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھاں بھگت سہیلے، ہر کرتے دتی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کراں میلے، نت نوت دھیان رکھائیا۔ کلجگ انت اچرج کھیل پر بھو کل کھیلے، کلکاتی ویکھ دکھائیا۔ ہر جن وسائے دھام نویلے، گرہ مندر اک اُپجائیا۔ جتھے ہووے پرکاش بن باقی تیلے، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا سچ گھر، گرہ مندر اک وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا انت آخری اک سندیشہ، جگ چوکڑی وچھڑیاں دیاں جنائیا۔ کوڑ کلپنا پر بھ دی کریو بھیتا، من نسا موہ مٹائیا۔ سب دا لہنا مکے لیکھا، چوڑاسی گیرا رہے نہ رائیا۔ جو صاحب سنگر دا نرگن دھار ہو کے بنے بیٹا، پتا

پوت روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پگھنڈ دوار ایکنکار سدا رکھے ہمیشہ، جگ چوکڑی روپ نہ کوئے بدلایا۔

★ ۲۰ پگھن شہنشاہی سمت ۳ لایہ سنگھ دے گرہ چک فتح سنگھ والا ★

ست دھرم کہے میٹوں پر بھ دی ایک اوٹ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس دا پرکاش نرمل جوت، نرگن نرویر نراکار نرنکار کرے رُشانیا۔ دُرمت میل کڈھے انتر کھوٹ، نرنتر اپنا بھو کھلایا۔ من بدھی توں پرے دتے سوچ، چنچل چت نہ کوئے وڈیایا۔ سرتی شبد سمجھاوے کھوج، پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔ سچ دوارے بخش کے موچ، رس اگتا کھ چوایا۔ جھگڑا مُکا کے لوک پرلوک، سچ سلوک اک سناپا۔ لیکھا رہے نہ ہر کھ سوگ، چنتا غم دے گواپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ست دھرم کہے میری اکو آس، ہر کرتا دے وڈیایا۔ جگ جنم دی پوری ہووے آس، ترشنا متا موہ مٹایا۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے پون سواس، ساہ ساہ اپنا نام چپایا۔ آتم پر ماتم مل کے پاوے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچایا۔ نچ گھر مندر اندر سوامی ہو کے رکھے واس، وصل اصل اپنا اک سمجھایا۔ نچ نیتز کر پرکاش، لوئن اپنا دے کھلایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، اگم اتھاہ کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے رنگ آپ رنگایا۔ ست دھرم کہے میری اکو آسا منسا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ ہر جن دیکھاں ساچے سنتا، گرکھ گرگر سیو کمایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنے اکو بنسا، دوتی نظر کوئے نہ آیا۔ من ہنکاری رہے نہ کنسا، دُشت دُراچاری دے کھپایا۔ ملے وڈیائی ساچے سنتا، ست ستوادی دیکھ وکھایا۔ میل ملائے دُھر دا کنتا، پاربرہم پتپر میثور دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی بھو چکایا۔ ست دھرم کہے میں نیوں نیوں رہیا جھک، ہر سرن ملے سرناپا۔ کجگ کوڑی کریا پیٹدا جائے نک، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ ستجگ ساچا پُرکھ اکال دا اٹھے اکو ست، نوجوان مرد مردان اپنی لئے انگڑایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دی سُنہنجنی کرے ککھ، جگت جن جنیدی دیکھے مایا۔

غریب نمانیاں کو جھیاں کملیاں دردیاں ونڈے ڈکھ، دلدریاں دلدر دُور کرائیا۔ جن بھگتاں دی دھاروں پئے اٹھ، کایا مندر اندر لئے انگڑائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ وکار ہنکارا کڈھے کٹ، دھرم دی کٹیا کرے صفائیا۔ وست امولک کایا گوک دیوے ہبھ کچھ، سُنتلا وچ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ لیکھے لاوے جن بھگت مانس منٹھ، مانو اپنا روپ درسائیا۔ سچ دوار اینکار گھر سوامی جائے پیچ، انترجامی سوبھا پائیا۔ بھاؤ دُتیا رہے نہ دُج، ایک انکر ایک گرہ دئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک اُپجائیا۔ ست دھرم کہے میں نت نت رہیا اڈیک، بن اکھاں اکھ گھلائیا۔ کون ویلا پر بھ بدلے ریت، ستجگ ساچا راہ چلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن تصدیق، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ پُرکھ اکلا بنے میت، متر پیارا سوبھا پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو گاوے گیت، ڈھولا ڈھر دا راگ الاہیا۔ جھگڑا نگ جائے شودالا مٹھ مندر مسیت، کایا کعبہ ہوئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیالا نظری آئے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، کیٹاں اپنے گھر وسائیا۔ چرن کول سچ سرنائی بخشے اک پریت، پریت ہو کے میل ملائیا۔ رحمت وچ نام کرے بخشیش، بخشنہار نور الاہیا۔ ساچا کلمہ اک حدیث، ہر حضرت دئے پڑھائیا۔ سنت سہیلے بنا اپنے عزیز، پریم پیار محبت وچ رکھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس تمیز، طمع تمنا کوڑی دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، در دروازہ اک درسائیا۔ ست دھرم کہے میں تکاں ڈھر دارا، بن اکھاں اکھ گھلائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ملے ملاح، بیڑا اپنے کندھ لکائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین صلاح، مشورہ اکو اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال دی سارے لو پناہ، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ جو بخشنہارا لکھ چوراہی گناہ، مہر نظر نال پار کرائیا۔ سب دا اکو رام اللہ واگرو نوری جلوہ گر خدا، خدی کوڑی دئے مٹائیا۔ بھگت ادھارنا پیچ سوارنا جس دی ادا، عدالت اکو اک دکھائیا۔ جتھے دیوے نہ کوئی سزا، بندرخانے نہ کوئے لکائیا۔ مہر وچ محبت وچ مہربان محبوب درس دئے دکھا، بن لوئن لوئن اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، در گھر ٹھانڈے سوبھا پائیا۔ ست دھرم کہے پر بھو آسانسا کر پور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جنم جنم دا میٹ قصور، قسم کھا کے دیاں ڈھائیا۔ در تیرے چاکر بناں مزدور، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ توں صاحب سوامی حاضر حضور، ہر وڈا اک اکھوائیا۔ پندھ مُکا دے نیڑا دور، گھر گھر وچ کر رُشنائیا۔

کایا مندر جلوہ دکھا دے کوہ طور، نورے چشم چشم دید چکایا۔ درس دکھا آ ضرور، ظاہر ظہور پھیرا پایا۔ صدی چودھویں سارے کیتے مجبور، پتو سکے نہ کوئے
 جھڈایا۔ گڑھ ٹٹے نہ کوئے غرور، غربت وچ ویکھی لوکایا۔ توں سرب کلا بھرپور، دین دیال تیری سرناپا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، جوٹھ جھوٹھ پنڈھ مکایا۔
 جن بھگتاں بخش اپنی دھوڑ، دھوڑی ٹکے مستک لین پُجھایا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، نام ندھانا جھولی پایا۔ توں داتا جودھا بیر سور، سور بیر اک اکھوایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی بھگت ادھارنا تیرا دستور،
 ساچے سنتاں گرگھاں گرگھاں سد اپنے وچ سائیا۔

★ ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۳ جاگیر سنگھ دے گرہ رتے وال ★

پھلگن کہے میری تھت آئی اگی، اینکار نرنکار دیاں درڑایا۔ شبد اگئی ویکھ بن اکھراں گوہند والی چٹھی، پاتر پڑدا آپ اٹھایا۔ جس وچ دھار اگئی لکھی،
 وچ کے سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جیسہڑی ہتھ کسے نہیں دتی، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اُس وچ اشارہ اگئی سکھی، جو ساکھیات پر بھ دا درشن پایا۔ جس دی
 دھار نرگن رکھی نئی، وڈیاں وڈ نہ کوئے وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیو ابھیدا دینا کھلایا۔ پھلگن کہے میرے مہربان، محبوب تیری
 سرناپا۔ میں منگاں ایکا دان، اینکار جھولی ڈاہیا۔ ساچا بخش دھرم گیان، اگیان اندھیرا دے مٹایا۔ تیرا ڈنکا وچے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ہووے شنوایا۔ لکھ
 چوراسی ہووے تیری آن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ آتم پر ماتم سارے ڈھولا گان، تیری وجدی رہے ودھایا۔ شرع شریعت رہے نہ کوئے شیطان، شہنشاہ
 اپنا حکم ورتایا۔ نج آتم پر ماتم ہونا نگا ہبان، نج لوئن دینا کھلایا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند تیری اُتجے کلام، دُھن آتمک راگ دینا مٹایا۔ نام خُماری اگئی دینا جام،
 انرس اپنا رس چکھایا۔ ڈھولا گیت سنگیت سناؤنا پناکان، بن آواز راز جنایا۔ ساچا مندر سہاؤنا اک مکان، مقبریاں دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیرا دھرم دا جھلے اک
 نشان، گر اوتار پیغمبر خوشی منایا۔ سرشٹی درشٹی بدل دے نظام، نوبت اپنا نام حق وجایا۔ نسا من رہے نہ کوئے غلام، ترشنا ترکھا دینی گوائیا۔ دو جہاناں

دے تیرا انتظام، بندوبست ویکھ لوکائیا۔ جن بھگتاں آتم بخش سچا بسرام، وشو اپنا بھو گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ پھلگن کہے اگی متی میرا متر، پیا پریم پیارا نظری آئیا۔ جو زرگن دھاروں آوے نتر، جگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ سب دی چوٹی چڑھے سخر، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ ٹما کوڑ میٹے پتل، ماٹی ہائی کھوج کھوجائیا۔ سچ سندیشہ دیوے بن کے دھر دا پتن، پتپر میثور بے پرواہیا۔ کلجک لہنا دینا آوے نجٹھن، سنجگ ساچا راہ دھرم چلائیا۔ جگت واسنا من کلپنا آوے جتن، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ دھر دا لیکھ اگی آوے لکھن، کاتب بن کے قلم چلائیا۔ جن بھگتاں پریم پریتی وچ آوے وکن، قیمت آگے نہ کوئے رکھائیا۔ ساچی سکھیا جس توں گر اوتار پیغمبر جگ چو کڑی سکھن، سو ساکھیات پرگٹ ہو کے اپنا درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ پھلگن کہے میرا اگیواں انج دہاڑا، تیوہار سوہنا نظری آئیا۔ میں تگاں پُرکھ اکال اکو لاڑا، سکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سوہا پائیا۔ جس دا جلوہ جوت جوت نظارہ، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جس دا ناد شبد دُھن دھکارا، اگی راگ سنائیا۔ جس دا وشن برہما شو سیوادارا، ترے پنج دا میلا کرے سچ سُبھائیا۔ جس نوں جھکدے گر اوتارا، پیغمبر نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی اظہارا، رسنا جہوا ڈھولے صفتاں والے صلاحیا۔ جس دا تیرتھ تٹ کنارہ، اٹھسٹھ ویکھن روون مارن دھاہیا۔ جس دا لہنا دینا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پریت سمند ساگر کھوج کھوجائیا۔ جس دا سنجگ تریتا دواپر کلجک چلدا رہے بوہارا، جگ چو کڑی اپنا حکم ورتائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھیا، محبوب محوان بید و جگت وچ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگ رنگیلا اپنا رنگ رنگائیا۔ پھلگن کہے میرا اگیواں آیا دن، دوس رین خوشی منائیا۔ جگ چو کڑی وقت لنگھایا گن گن، نو نو چار پنڈھ مکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے من من، پپائش وچ ونڈ ونڈائیا۔ سچ سروپ دا ملیا کوئی نہ چنھ، چنتا غمی نہ کوئے مٹائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا بھن بھن، بھنڑی رین نہ کوئے سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو ابھیدا اپنا دے گھلائیا۔ پھلگن کہے میں صاحب سوامی تگاں میت، شاہ سلطانا نظری آئیا۔ جس دا ڈھولا اکو گیت، دو جہان رہیا سنائیا۔ جس نے جھکڑا مکاؤنا مندر مسیت، کایا کعبہ دے وکھائیا۔ سنجگ چلاؤنی دھر دی ریت، کلجک کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لکھ چو راسی پرکھے

نیت، نیتیان ہوئے سہانیا۔ جن بھگتاں اکو نام کرے بخشیش، رحمت رحیم آپ کمائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا گاؤنا گیت، گھر گبھی بے نظیر دے سمجھائیا۔ ست ستوادی ساچی چلے ریت، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے درڑائیا۔ پھلگن کہے میرا مہینہ سوہنا رت، رتڑی پر بھ دے نال مہکائیا۔ کیتا کھیل ابناشی اچت، چیتن سرتی لینی کرائیا۔ اک حکم سندیشہ لینا بچھ، عاجز ہو کے سپس جھکائیا۔ کون کوٹ کون دوارے رہیں لگ، کون آسن سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کون تیرا نام کون رام کون شام کون پیغام کون پڑھیں تک، تخم تاثیر کون بدلایا۔ کون امرت نام دھر دا جام آب حیات دیویں گھٹ، حیاتی وچوں زندگی دین بدلایا۔ کس بدھ صاحب سوامی انترجامی سنگر سوامی ٹھانڈے سیتے آون جاون لکھ چورا سی پینڈا جائے مک، جنم جنم نہ کوئے بدلایا۔ سچ دوار اینکار تیری سرن سرنائی ملے سکھ، سکھ آتما پر ماتما وچ سائیا۔ دین دیال ہو کرپال اپنا بنائیں دھر دا ست، ابناشی اچت ہو کے دیکھ وکھائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا کوڑ کڑیا بھانڈا جائے بھٹ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار باہر کڈھائیا۔ تیرے چرن کول اپر دھول سرن سرنائی جائیے جھک، بندنا وچ بندگی مچھندگی وچ تیرا راہ نکائیا۔ پھلگن کہے اک تیری رکھی اوٹ، سچ نگارے لا چوٹ، بھاگ لگے قلعہ کوٹ، بنک رنک دے وڈیائیا۔ تیرا پرکاش ہووے نرمل جوت، جھکڑا رہے نہ ورن گوت، من بدھی دی پرے ہووے سوچ، سمجھ وچ رمز اپنی دے لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا پرکاش لوک پرلوک، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ اکو نظری آئیا۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۳ سادھو سنگھ دے گرہ ۱ سی ۰ سی ۰ سی راجستھان ★

پنجاہ سٹھ سال پچھوں بے مل جائے اک نقطہ، نقطہ نظر دے بدلایا۔ جس نقطے توں پینڈا نگدا، منزل اگلی رہے نہ رانیا۔ گھر مارگ ملے ساچے سکھ دا، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھکڑا کئے موہ وکار کوڑ کڑیا دُکھ دا، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ جام پیوے حقیقی ست ستوادی چپ دا، بن رسنا جہوا انرس دے چکھائیا۔ نام ندھان شبد گیان دیوے اک تک دا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جتھے پر ماتما آتما کولوں بچھدا، کایا مندر ساچے کعبے پھول پھولائیا۔ پڑدا اوہلا

رہے نہ لگ دا، بجر کپاٹی کُنڈا لاہیا۔ جھگڑا مُکا اندھیرے گھپ دا، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ باہروں تئاں والا سریر منکھ دا، انتر نرنتر داتا بے پرواہیا۔ جو آون جاون گِیڑ چُکائے جننی لکھ دا، لکھ چوڑا سی ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُھر دانا تا جوڑ کے پتا پُت دا، پتیر میثور گود اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ نُقطہ کہے جے میٹوں لے کوئی جان، اَنجانت دیاں جنایا۔ ست دھرم دکھا نشان، نشانے پچھلے دیاں چُکایا۔ انتر دے کے اک گیان، اگیان اندھیرا دُور کرایا۔ امرت بخش کے پین کھان، ترشنا بھکھ مٹایا۔ نام دُھن دے دُھنکان، سوئی سرتی سرت جگایا۔ گھر سوامی میل بھگوان، بھاگ پچھلا جھولی پانیا۔ پرکاش ہووے کایا مندر مکان، نرگن نور جوت رُشائیا۔ دُھر دا اُٹھا کر ملے آن، گھر گمبھیر گن ساگر پھیرا پانیا۔ مُجبت وچ محبوب ہووے مہربان، حق حقیقت پڑدا دے اُٹھایا۔ ساچی منزل کرے آسان، مُشکل نظر کوئے نہ آیا۔ سچھنڈ دوار اینکار محل اٹل دکھائے جتھے دے شہنشاہ سلطان، بھوپت بھوپ اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سنا یا۔ پنجاہ سنٹھ سال جس دے گئے بیت، دوس رین اپنا پنڈھ مکایا۔ کایا ہوئی نہ ٹھنڈی سیت، اگنی ت نہ کوئے بُجھایا۔ بن ہر کرپا ترے گن ہووے نہ کوئے امیت، ترے بھون دھنی درس کوئے نہ پانیا۔ من کلپنا کوئی نہ سکے جیت، چنچل چت نہ کوئے چترایا۔ جھگڑا مکے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس ویلے صاحب سنگر کرے بختیش، مہربان مہر نظر اک اُٹھایا۔ سچ دوارے بخش کے پریت، پریت ہو کے جوڑ جڑایا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، گھر اکو دے دکھایا۔ جتھے صاحب سوامی بیٹھا بیٹھلو پیٹھ، نامے دا اُٹھا کر ڈیرہ لایا۔ توں میرا میں تیرا دھرم دوار دا اکو گیت، سوہلا دُھر داراگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھایا۔ ساچا رنگ کہے میری سب توں دکھری رنگت، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جگ چوڑی کوٹن کوٹ بیٹھے رہے منگت، در ٹھانڈے رہے جھولی ڈاہیا۔ کوٹن کوٹ کھوجدے رہے پنڈت، اکھر دکھراہ تکایا۔ صوفی سنت فقیر کردے رہے منت، نیوں نیوں نین اکھ شرمایا۔ جوگی جتی کردے رہے ہمت، سنیا سی ویراگی پنڈھ مکایا۔ ساچی ملی کسے نہ خلعت، اوڈھن سپس نہ کوئے اُکایا۔ کھجگ انت خواری چار کُنٹ دہ دشا دے ذلت، دھرم دی دھار نہ کوئے بندھایا۔ دھرم پُجاری دیکھے بندک، دُشت دُراچار دین دُہایا۔ سچ دوار منظور ہووے کسے نہ منت، جوتی جوت نہ کوئے سما یا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر سچ

نام دی ہوئی قلت، کل وکھ پاپ نہ کوئے گوائیا۔ مایا متتاموہ وکار پھسیا ملکہ، نام دھن خزینہ ہتھ نہ کسے لکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا آپ گھلائیا۔ بھو کہے میں کدے نہ کھلیا، بن پُرکھ اکال نہ کوئے گھلائیا۔ جگ قیمت پائی نہ کوئی ٹلیا، وزناں وچ وزن نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دوارے دھرم دوارا اکو کھلیا، جس دا تولنہارا اکو نظری آئیا۔ جس دارس نام نہ ڈھلیا، دھرنی دھرت دھول دھول نہ کوئے وڈیائیا۔ سو بھاگ لگاوے بھگتاں کُلیا، کُلی کا یا کعبہ ویکھ دکھائیا۔ ہر جن ہر بھگت ہر سنت گرگھ گرگھ صوفی سنت فقیر کدے نہ رُلیا، مائی خاک نہ کوئے ملائیا۔ جو پُرکھ اکال دین دیال دے دوارے آجائے بھلیا، بھگنا وچوں اٹکن دے مٹائیا۔ اُس دا دیا چراغ چشم کدے نہ گُلیا، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ ایتھے اوتھے اوہ دو جہان پھلیا پھلیا، پھلگن رت بھل بھلو اڑی نال سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار اگم اتھاہ بے پرواہ ایکا اینکار دیوے انملیا، انڈھی دولت مابدولت دھر جھولی پائیا۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۳ مہا سنگھ دے گرہ ۲۵ بی ۰ بی ۰ راجستھان ★

سنت دھرم کہے پر بھ میری اک بنیتی، پاربرہم پتپر میثور دیاں جنائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک دھر دا کنتی، ست سوامی انترجامی نظری آئیا۔ تیرا آد جگاد جگ چوکڑی لیکھا اکھر وچ پنگتی، پاربرہم بھو ابھید نہ کوئے گھلائیا۔ تیری و دیا رسنا جہوا بودھ اگادھی بنی پنڈتی، تقریر تحریر وچ بدلایا۔ ساچی سمجھ نہ آئی کسے اک انک دی، انتشکرن وچ شنکا نہ کوئے مٹائیا۔ منزل کمی نہ دو جہان اک بنک دی، کوٹن کوٹ پاندھی چڑھ چڑھ تھکے راہیا۔ جگت رُوحانی ویکھی کھیل سنت دی، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی تیرا راہ نکائیا۔ دو جہان نوجوان سری بھگوان تیری رمز نہ جانی اک منت دی، منتر انتر نر نتر پڑھ پڑھ تھکی لوکائیا۔ سچ سہنجی آد نر نجی سُبھائیان نہ ہوئی اگئی کنت دی، لکھ چوراسی جیو جنت نرگن سرگن سرگن اپنی کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سنت دھرم کہے پر بھ میں اکو تیرا منگتا، درے دربار سیس نوائیا۔ کھلگ کوڑی کرپا گڑھ توڑ دے

ہوئے ہنگتا، پاربرہم پتیرمیشور نرگن اپنا پڑدا دے چکایا۔ جھکڑا رہے نہ کوڑ گڑیا و بچار من دا، من کا منکا دے بھوایا۔ اشٹ تت وجود رہے نہ تن کا، سنگر
شبد ناد و بے شنوایا۔ ساچا مارگ نظری آئے دو جہان تیرے دھرم دا، لگرم دا لیکھا دینا چکایا۔ تیرے حکم نال جگ چوکڑی لوکات جرم دا، جنم دا داتا
اک اھوایا۔ انتم لیکھا مکا دے من بھرم دا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ حصہ رہے نہ ورن برن دا، کھتری براہمن شودر ویش اکو رنگ رنگایا۔ ساچا رستہ مارگ
دس دے اپنے چڑھن دا، بنک دواری ٹیڈھی بنک ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ناد دُھن شبد سلوک دس دے اگما پڑھن دا، جگت
و دیا دا کھہڑا دینا چھڈایا۔ بھے چکا دے آون جاون مرن ڈرن دا، لکھ چوراسی جم کی پھاسی نظر کوئے نہ آیا۔ سچ دوار ایکنکار سرشی درشی اندر بخش اپنی
سرن دا، سرنگت اکو اک نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دکھا دُھر دا در، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ ست دھرم کہے میری ارداس،
پر بھ چرن کول سیس نوایا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی وسنا پاس، دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے نظری آیا۔ سچ دوار ایکنکار بن گوپی کاہن
ویکھاں تیری راس، منڈل منڈپ وجدی رہے ودھایا۔ توں میرا میں تیرا نور نورانہ جوتی جاتے تیرا ہووے جاپ، رسنا جہوا بٹی دند صفت نہ کوئے صلاحیا۔
رُوح بُت ابناشی اچت دوویں کرپاک، پنت پنت اپنے رنگ رنگایا۔ توں دین دیالا سد کرپالا بھگت وچھل تیتوں رہے آکھ، آخر منزل اپنی دے دکھایا۔ ساچا
پڑدا کھول دے تاک، نرگن نرویر نرکار نرکار کر رُشنایا۔ کھج کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند تیرا نور ہووے رُشنایا۔ من کلپنا کوڑی کرپا
رہے نہ نار کم ذات، دُھر سہاگی ہر کنت اپنا شبد دینا ملایا۔ ستجگ سویا تیری گودی وچوں جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ دھرنی دھرت دھول کر وڈ
وڈ بھاگ، بھگوان اپنی دیا کما یا۔ سرشی درشی اشٹی ہو کے پکڑ واگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا دُھر دا گھر، جس گرہ نرگن نور
جوت ہووے رُشنایا۔ ست دھرم کہے پر بھ میرے دُھر دے ٹھا کر، ٹھو کر اپنی دے لگایا۔ کھج گھر گھبھر ویکھ دُونگھا ساگر، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگایا۔
ست دھرم دا بنے نہ کوئے سوڈاگر، کوڑ گڑیا و نچ جگت کرایا۔ بن تیرے تیرے بھگتاں ملے کوئی نہ آدر، سچ آدرش نہ کوئے جنایا۔ توں خالق پرتپالک
کریم قادر، قُدرت تیرا راہ تکایا۔ توں جودھا سورپیر بہادر، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ترے گن مایا تیرے چرن کول منگے سرنایا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کر

اُجاگر، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگایا۔ سَت دھرم کہے پر بھ رنگ اگئی رنگ، رنگت تیری نظری آئی۔ کوڑی کرپا کر بھنگ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ تیرے نام دا وجے اک مردنگ، دو جہاناں کر شنوایا۔ چار کُنٹ دہ دِشا آتم پر ماتم نرگن نرگن ہونا سنگ، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جاتے چاڑھ چند، اندھ اندھیر دے گویا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سانجھا ہووے دوہاں دا چھند، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھایا۔ جنم جنم دی کرم دی آد جگادی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال، سوامی اپنی دیا کمایا۔ نچ گرہ نچ گھر ساچا دے اک اند، اند اند وچوں پر گٹایا۔ سنجگ تریتا دو پر کلجگ انت آخیری رہیا ہنڈھ، صدی چو دھویں رو رو دے ڈھایا۔ گر اوتار پیغمبر حق مقامے درگاہ ساچی منگاں رہے منگ، در درویش ہو کے الکھ جگایا۔ لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دو جہاناں آپے پار لنگھ، گنگن لگنتر پڑدا دے چکایا۔ بن تیری کرپا من واسنا کوڑ کلپنا کوئی نہ میٹے گنڈ، سنگدھ سچ نہ کوئے بھرایا۔ مہربان محبوب مُجبت وچ پائیں ٹھنڈ، اگنی تت دے بُجھایا۔ سَت دھرم کہے میری آسا منسا پوری کر دے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈھایا۔ تُوں صاحب سلطان سورا سرنگ، سمرتھ تیری سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہنگنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار ہونا سنگ، سرگن اپنا میل ملایا۔

۱۳۶.

۱۳۶.

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۳، ۲۵ بی ۰ بی ۰ راجستھان ★

دھرنی کہے پر بھ ویکھ بھگت سہیلے سچے، ہر ساجن ہو کے دیا کمایا۔ جنہاں دے باہروں تن وجود مائی بھانڈے کچے، ہڈ ماس ناڑی مل کے سو بھاپایا۔ اوہ انتر آتم پریم پیار وچ کچے، پار برہم برہم تیرا روپ ویکھ خوشی منایا۔ بن تیری کرپا اوہناں پت کوئی نہ رکھے، دو جہان سری بھگوان دے وڈیایا۔ ساچا نام جیکارا دے اک لکھے، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اکو نام سوامی جیے، جپ جیوت جگ جیون لے بدلایا۔ نچھر دھار امرت دے رے، رستہ وابستہ ہو کے اپنا دے دکھایا۔ جنم کرم دا لیکھ بدل دے مستک وچ متھے، تر بینی نیئی اپنی دھار بندھایا۔ لکھ چوڑاسی آون

جاون مول رہن نہ رٹے، جم کی پھاسی پھند دینا کٹائیا۔ تیری سرن سچا لاہا اِکو کھٹے، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دُھر دا دینا سمجھائیا۔ دھرنی کہے پر بھ ویکھ سجن میت، متر پیارے دیا کمائیا۔ لکھ چوڑاسی پر کھنہارے نیت، جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ کون کرے تیرے نال حق پریت، پریتم ہو کے پڑا دے اٹھائیا۔ ساچا نام کر بختیش، رحمت اپنی دُھر دی جھولی پائیا۔ کایا ماٹی کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جن بھگتاں جھگڑا نک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ پڑا دے چُکائیا۔ گرہ مندر اندر بیٹھا نظری آسیں ترے گن اتیت، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ بھرم رہے نہ ہست کپٹ، اوچ پنچ اِکو رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم سانجھا ڈھولا ہووے گیت، گہر گمبھیر گنی گہند گوہند ملے تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دکھاؤنا دُھر دا گھر، جس گرہ چھتر جھلے تیرے سیس، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب پر بھو سوامی، سنگر تیری سرنائیا۔ آد جگادی انتر جامی، پتر میشور تیری بے پرواہیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھجک تیری سُن سُن تھکی کہانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولے گائیا۔ بن نیتز لوچن نین تیری تگدی رہی چارے کھانی، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ ت گنگا گوداوری جمنا سرتی تیرا ویکھدی رہی پانی، اچھل چھل تیری لہندی دھار وہناں وچ وہائیا۔ میں سیوک درویش تیرے در دی باندی، بندنا وچ سیس نوائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار تیرے آگے واسطہ پاندی، دوئے جوڑ سیس جگدیس جھکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کر یا وگے آندھی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ من کلپنا درشتی سرشتی سارے پھاندی، پھندن سکے نہ کوئے کٹائیا۔ کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی ڈھانڈی، ڈنڈاوت والا نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دی بُدھی کاگ وانگ گرلانندی، ہنس روپ نہ کوئے بدلایا۔ میں جگ چوڑی تھکی ماندی، بلہین دیاں دُہائیا۔ صاحب سلطان سری بھگوان اِکو تیرا سوہلا ڈھولا گاندی، کلمہ تیرا نام الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملایا۔ دھرنی کہے پر بھ جن بھگت سہیلے ویکھ وڈے نلے، آيو وند نہ کوئے ونڈایا۔ جنہاں نوں نچ نرنتر انتر آتم پر ماتم ہو کے دسیں، لوسن اِکو اِک کھلایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے آئے تیرے حصے، جو اِکو اوٹ رہے تکائیا۔ پاربرہم پتر میشور نرگن دھار کر پتے، ہتکاری ہو کے دیا کمائیا۔ اوہناں دے مانس جنم جان جتے، دوجی وار جنم دی لوڑ رہن نہ پائیا۔ جنم کرم دے لیکھے کر

دے چٹے، ڈرمت میل دھوایا۔ چار کُنٹ دہ دشا اِکو نُور تیرا دسے، دُجا اِشٹ نہ کوئے منایا۔ سچ سَنگھاسن تیرے لٹے، جگت کھاٹی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دے دکھایا۔ دھرنی کہے تیرا بھگت سہیلا میت، متر پیارا نظری آئی۔ جس دی چار جگ دی دکھری ریت، سَنجگ تریتا دواپر کلجگ بٹھے سیس نوایا۔ اِکو پرم پُرکھ دا گاؤندے گیت، دُجا کلمہ نام نہ کوئے شنوایا۔ اپنا آپ کر کے ٹھانڈا سیت، اگنی اگ ڈیرہ ڈھایا۔ توں صاحب سہیلا وسیا چیت، چیتن سرتی دتی کرایا۔ ست دھرم دی دس کے ریت، ریتوان اپنی اکھ گھلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو دس پریت، پریتم ہو کے میل ملائی۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، باطن پڑدا دے اٹھایا۔ کلجگ انت آخری دسے قریب، کر بلے والے رہے گر لایا۔ نیز روون امیر غریب، غُربت اندروں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ من کلپنا سب دا بدل دے نصیب، نسبت اپنی دے سمجھایا۔ ساچا کلمہ دُھر دا دس اِک حدیث، گر اوتار پیغمبر حضرتاں دے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سندیشہ نر زیشا نر نر نکارا اِک سَنایا۔ دھرنی کہے میرے دین دیاں تیرا دھرم دا ویکھاں یدھ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگایا۔ جن بھگتاں کارج کر سُدھ، ودی سُدی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نرمل کر اُجل بُدھ، بیک روپ دے سمجھایا۔ کوڑی کرپا دیک جائے بُجھ، نرمل جوت کر رُشَنایا۔ پڑدا اوہلا چُکا بھو کھلے گجھ، گہر گسپھر بے نظیر اپنا رنگ رنگایا۔ ست دھرم دی ساچی سکھیا سب نوں جائے سُبھ، سر شئی در شئی اندروں پڑدا دے اٹھایا۔ کلجگ انت آخری لیکھا رہیا تک، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو ست تیرے نام دی ماؤ اِکو پڑھے تک، آتم پر ماتم راگ انادی دینا جنایا۔ شاہ سلطان نوجوان مرد مردان تیتوں سارے جاون جُھک، نو نو لاگن پانیا۔ ست دھرم دی ساچی مو لے رت، بسنت کنت بھگونت اپنی مہک اِک مہکایا۔ جھگڑا مُکا دے کایا ماٹی تیاں والا بُت، اِشٹ دیو سوامی جُجرہ حق اِکو سو بھا پانیا۔ جن بھگت سہیلے تیرے وچھوڑے دار ہے کوئی نہ دُکھ، بچھرت اپنا میل ملائی۔ پار برہم پتر میثور پروردگار نر گن دھار انڈٹھ، دو جہاناں ہو سہانیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اُتے تھ، اِٹ نام بھنڈارا دے ورتایا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی سب دا پینڈا جائے تک، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ گر گھ گر سکھ ہر جن بھگت وڈے چھوٹے بچے ننھے آپے پُچھ، نر گن نر اکار اپنا پھیرا پانیا۔ تیری پریم پیار مُجبت والی مو لے رت، رُترئی اپنے نال مہکایا۔ تیری منزل

چڑھدیاں ہر جن ادھ وچکار کوئی نہ جاوے رُک، دیوت سُر وشن برہما شو راہ تگن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب سنگر ست پُرکھ نرنجن تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا منظور کر ارداسا، عرض تیرے اگے سنایا۔ جن بھگتاں پورا دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ کایا مندر اندر ویکھاں تیری راسا، بن گونی کاہن گونی دینا بنایا۔ جن بھگتاں لیکھے لا پون سواسا، ساہ ساہ تیرا نام دھیانیا۔ پندھ مکا دے پر تھی اکاشا، گگن گگنتر لیکھا دے چُکایا۔ کھجک مٹے رین اندھیری راتا، نرگن سرگن ساچا چند کر رُشانیا۔ ست دھرم دا تیرا ویکھاں اک تماشا، چار کنت دہ دشا اگھ گھلایا۔ تیرا نور ہووے پرکاشا، پرکاش ہووے سرب لوکایا۔ جن بھگتاں پوریاں کر آساں، آہستہ آہستہ پڑدا دے اٹھایا۔ ساڈھے تن ہتھ کر واسا، بنک دوارا سو بھاپایا۔ شبد اگئی سنا انا، انحد نادی ناد وجایا۔ گیان دے بودھ اگادھا، بدھی توں پرے کر پڑھایا۔ اکو تیرے نام دی جن بھگت سُنن اگئی آوازا، راز اپنا دینا گھلایا۔ پڑھنی پئے نہ کوئی نمازا، سجدیاں وچ سیس نہ کوئے جھکایا۔ توں شاہو بھوپ وڈ سلطان دُھر دا راجا، نواب نوبت اپنی دے وجایا۔ جن بھگتاں رچ کے دُھر دا کاجا، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن میلا لینا ملایا۔ تیرا ناؤں غریب نوازا، سیس جگدیس سوہے تاجا، تخت نواسی شاہو شاباسی اپنا پڑدا دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جو جن تیری سرن سرنائی لاگا، اوہناں دا دُرمت میل دھو داغا، آتم دیپ جگے چراغا، بدھی رہے کوڈ نہ کاگا، سرون سُنن کوئی نہ راگا، دُھن آتمک راگ دینا سنایا۔ دھرنی کہے میری دھرم دی اک پکار، پنے پنے سیس نواپا۔ کرپا کر میرے نرنکار، نر ویر تیری اوٹ تکانیا۔ جن بھگت سہیلے کر خبردار، بے خبراں خبر جنایا۔ تیری منزل چڑھن دُشوار، دوتی دُشٹ راہ نہ کوئے اٹکایا۔ جدھر ویکھن تیرا اجیار، ہر گھٹ اندر بیٹھا سو بھاپایا۔ جن بھگت سہیلے تیرے خدمتگار، خدی تکبر اندروں دینا کڈھایا۔ توں آد جگادی سانجھیا، تخت نواسی سچکھنڈ دوارے سو بھاپایا۔ پریم مُجبت بخش اگم اپار، جس نوں من کلپنا سکے نہ کوئے تڑایا۔ میں پچھلی ویکھاں دھار، کچھ لالو دا بوہار، جس دی مہکی اک گلزار، ننھا بچھ اک اپار، بھنیا دا بھتیجا پچھلا نظری آیا۔ جس دا قرضہ رہیا اُتار، پچھلا رہیا نہ کوئے اُدھار، جنم جنم دی پیج دتی سوار، کھ چورا سی وچوں کر کے باہر، پار برہم برہم میلا کرانے اپنی

سندیشہ نر نریشا نر اکھر دھار اکھراں وچ پرگٹائیا۔ بن تیری کرپا مہربان، محبوبِ مُجّت حق نہ کوئے کمائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر پروردگار سانجھے یار لاشریک میں ویکھ ہوئی حیران، چار کُنٹ دہ دشا حیرانی اِکو نظری آئیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ کوئے نشان، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک شاہ سلطان کرن لڑائیا۔ شرع شریعت من کلپنا ہر گھٹ اندر وڑی شیطان، دوس رین اٹھے پہر ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار و بچار دُراچار ہو یا پردھان، جوٹھ جھوٹھ چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ آتم برہم رہیا نہ کسے دے کول گیان، بُدھی وان بُدھی دی کرن چترائیا۔ انتر انتر منزل چڑھے نہ کوئے مہان، نر نتر تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند صفتاں والے ڈھولے گان، سروناں نال سُن کے جگت جیو وقت لنگھائیا۔ میں در بنانی منگاں اِکو دان، سیس جگدیس تیرے چرن کول اِکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے جن بھگت آپ پچھان، اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ نام ندھانا سنا اگتا دھر فرمان، جس نوں دوجا سُنن کوئے نہ پائیا۔ بھاگ لگا کایا مائی ساڈھے تن ہتھ مکان، گھر وچ گھر میلا لے ملائیا۔ امرت آتم رس دے پین کھان، جگت ترشنا بھکھ دے مٹائیا۔ دیا باقی کملا پاتی اِک جگا مہان، اندھ اندھیر اندروں دے چکائیا۔ آتم سیجا سچ سنگھاسن سچ سوامی کر بسرام، بستر کوڑی صفحہ دے اُٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہو نگاہبان، نو دوارے ممتا کوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سنگر تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے کر دے وڈے بھاگ، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ دیک بھجھیا جگا چراغ، چراگاہاں وچ کر رُشنائیا۔ ہر جن پیارے اندر دھو داغ، دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ ہنس بُدھی بنا کاگ، کاگوں ہنس دے دکھائیا۔ جو سرن سرنائی تیری لگ جائے آج، اچ دا کل لیکھا دے مکائیا۔ من کلپنا کوڑی کرپا اپنے ہتھ پکڑ واگ، سُرت شبد لے اُٹھائیا۔ پریم پیار مُجّت دا دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر میلا ہووے کنت سہاگ، جو ایٹھے اوٹھے دو جہان وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جھگڑا مُکا دے دین مذہب ذات پات جگت سماج، سچ سمگری جوت اِگری اپنی دے دکھائیا۔ ست دوارا ایککارا اِک دکھا اپنا مہاراج، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ترے گن مایا کوڑی ترشنا بھجھے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آسا اِکو اِک دکھائیا۔ دھرنی کہے ساچا بھگت بنا دُھر دا جوگی، جو گیشتر اپنا روپ بنائیا۔ آتم پر ماتم بن موّجی، مجلس اپنی دے دکھائیا۔ کایا مندر اندر بن کے

کھوجی، پڑدا دُئی دے چُکائیآ۔ جس دھار نوں دسدے گئے ویدی سوڈھی، نانک گوہند ڈھولا گائیآ۔ اوہ تھم ورتا لوک پرلوکی، پاربرہم تیری سرنائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا نام گاؤن اک سلوکی، سوہلا اکو اک سمجھائیآ۔ ساچے سنتاں پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پُستک بغل نہ کوئے لُکائیآ۔ اکو پرکاش تیرا ویکھن نرمل جوتی، جوتی جوت کر رُشنائیآ۔ آتما پرما تیرا گوتی، دُوجی ونڈ نہ کوئے دکھائیآ۔ جن بھگتاں اپنی منزل دے سوکھی، او جھڑ راہ نہ کوئے بھوائیآ۔ ہرکھ سوگ چنتا غم وچ رہے کوئی نہ دوکھی، دُکھیاں درد لینا ونڈائیآ۔ تیری یاد وچ داد وچ امداد وچ بیٹھے کوٹن کوئی، کایا کٹیا بیٹھے دھیان لگائیآ۔ بن تیری کرپا کایا منزل چڑھے کوئی نہ چوٹی، آخر چڑھ کے درس کوئے نہ پائیآ۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا دے سارے بن گئے روگی، ہنگ برہم پاربرہم تیرا بھيو کوئے نہ پائیآ۔ جگت وکار سرشٹی کیتی وِجوگی، وِچھڑیاں میل نہ کوئے ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب مُجبت وچ جن بھگتاں بُدھی جا سوڈھی، سُدھ اپنے نال ملائیآ۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی سمرتھ، سماں تیرا ویکھ دکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کتھا کہانی لکھ کے گئے اکھ، جس نوں کتھنی کتھ نہ سکے رائیآ۔ سنجگ تریتا دواپر کلج بھوکھتاں وچ گئے دس، نام سندیشیاں وچ جنائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھار ہوئے پرگٹ، پاربرہم پتپریشور اپنا ویس وٹائیآ۔ جس نوں جگت نیتر ویکھے کوئی نہ اکھ، پر تکھ روپ کون گوسانیا۔ سو دین دیا لا ہو کرپالا ست دھرم دا کھولے اکو ہٹ، جس ہٹ دے ونجارے گر اوتار پیغمبر نظری آئیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا سرشٹی درشٹی اندر دیوے اک وتھ، وست امولک اک ورتائیآ۔ ست دھرم دا ست ستوادی ہو کے چلاوے رتھ، رتھوا ہی بنے دُھر درگاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا جگت منارا جاوے ڈھٹھ، سنجگ ساچی نیہہ دھرائیآ۔ تٹ کنارہ ورو لے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرستی پڑدا رہے نہ رائیآ۔ راگی نادی وِسادی برہمادی ویکھے گاؤن گانی ہارے بھٹ، بھٹناگر اپنی دھار چلائیآ۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی اکھراں وچ سطران وچ گئی رٹ، روٹین وچ جگت دھندے لائیآ۔ سو دین دیا لا اپنے نام دا جیکارا بول اک اکھ، اکھ اگوچر گم اتھاہ پڑدا سب دا دئے اٹھائیآ۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا وس، نام ندھانا دیوے رس، من منو آکرے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا مٹ، شبد گمی لا کے سٹ، سوئی سرت اکال مورت لئے اٹھائیآ۔ لکھ چوراسی آون جاون گیرا دیوے کٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔

دھرنی میری پُنه پُنه نمسکار، جگت جگدیش سیس نوایا۔ صدی سیسوں پاسار، مہاسار تھی اپنا ویس وٹایا۔ گر اوتار پیغمبر کرن پکار، اچی کوک کوک سُنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہاہکار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہوئے خوار، گر دودار گریو سوامی نظر کوئے نہ آئی۔ تیر تھ تھ دُرمت میل نہ سکے کوئے اُتار، پاپی اپرادھی دُشت دُرچاری وکاری ہنکاری کرن لڑایا۔ ساچی لیکھے لگے کسے نہ گھال، گھائل ویکھی جگت لوکایا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے دسن تیرے لال، جو بیٹھے کایا مندر اندر سٹی دھرم سال، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہناں دی آکے سُر ت سنبھال، نیڑ آنہ سکے کال مہاکال، دین دیال تیری سرن سرنایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، نام وست دے سچا دھن مال، دیک دیا جوتی اکو بال، گر گھ بالک اپنے رنگ رنگایا۔ توں آد جگادی اک امام، جھگڑا میٹ کوڑ تمام، شرع دار ہے نہ کوئے نظام، ست دھرم دا کر انتظام، عدل انصاف اکو اک دکھایا۔ دھرنی کہے میں جگ چو کڑی تیرے آگن دا سندی رہی پیغام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نرگن اپنا حکم ورتایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی محبوب، تیری مَجّت وچ گر لایا۔ راہ ویکھاں تیرا عرش اُچ عروج، درگاہ ساچی دھیان لگایا۔ جتھے پیر پیغمبر گئے جھوچ، نچھاؤر اپنا آپ کرایا۔ اوتھے جھگڑا نہیں دوج، کلمہ اور نہ کوئے پڑھایا۔ تیری اکو حد منزل مقصود، مقامے حق سو بھاپایا۔ ساچی رمز دے سوچھ، دُھر اشارے نال درٹایا۔ جگت جگیا سوتیتوں لین بوچھ، پڑا اندروں دے اٹھایا۔ مایا ممتا وچ رہے نہ کوئے بے وقوف، بھانڈا بھرم دے بھنایا۔ پچھلا حکم چار جگ دا کر منسوخ، آگے اکو حکم ورتایا۔ سچ پریم دا دے رسوخ، رخصت کوڑی کریا دے کرایا۔ شکوہ رہے نہ کسے شکوک، شکو اگر تیری سرنایا۔ چار گنٹ دہ دشا اپنے حکم اندر کر محفوظ، نام کھنڈا اک چکایا۔ تیرا شبدی دُھر درگاہی اکو دوت، دو جہان لئے سمجھایا۔ سکھیا دے دے سب نوں کایا پنچ بھوت، پنچ مار پنچ دے وڈیایا۔ جدھر ویکھاں اودھر دسین موجود، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ کوڑ گڑیار کایا و بچار کر نیست و نابود، صدی چودھویں جڑ اکھڑایا۔ توں اک اکلا واحد تیرا اپنا آپ ثبوت، دوسری شہادت نہ کوئے بھگتایا۔ نہ کوئی تت نہ وجود، نہ کوئی کایا کلبوت، نرگن نور تیرا رُشٹایا۔ دھرنی کہے تیرا حکم ورتے چارے کوٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر فرمانا اک سمجھایا۔ دھرنی کہے میرے دھرم دے مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ مارگ دس دے بھگت بھگوان، دوجی ونڈ نہ کوئے

ونڈائیآ۔ سرِ شئی درِ شئی اندر تیرا ڈھولا گان، دُھر دا راگ الائیآ۔ نو نو چار جھلے تیرا نشان، برہمنڈ کھنڈ تیری سرنائیآ۔ تیرا مندر سوہے اک مکان، جگت دوارے لوڑ رہے نہ رائیآ۔ امرت رس دے پین کھان، رسنا جہوانہ ہوئے ہلکائیآ۔ سچ پریتی بخش چرن دھیان، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیآ۔ آتم پر ماتم کر پروان، پرم پُرکھ بے پرواہیآ۔ کلج کوڑی کریا مٹے نشان، سنجگ ساچا راہ دکھائیآ۔ پورب جنم دا لیکھا سب نوں دے آن، آنا فنا پڑدا دے اٹھائیآ۔ مورکھ مگدھاں آئے گیان، جگت وِ دیا دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ تن مایا اندر تیرے شبد اُچے دھنکان، دُھن آتمک راگ سمجھائیآ۔ تیرا نور ہووے مہان، جوتی جوت ڈمگائیآ۔ سچھنڈ تیری بھومکا سوہے استھان، استھل تیرا دوارا نظری آئیآ۔ جتھے گر اوتار پیغمبر وِشن برہما شو سارے سیس نوان، نیوں نیوں لاگن پائیآ۔ توں تخت نواسی شاہ پاتشاہ شہنشاہ نوجوان، سچ دوارے سو بھاپائیآ۔ تیرا اکو حکم اک فرمان، اک درِ شئی اک دھیان، اک اشٹ اک ایمان، اک دھرم اک پروان، سنجگ ریتی چلے بھگت بھگوان، بھاگ دھرنی کہے پر بھ میرا میری جھولی پائیآ۔

★ ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۳ رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی۔ بی۔ ۰ بی۔ ۰ راجستھان ★

تینی پھلگن کہے راہ تلن تینی اوتار، ترے گن اتینا دھیان لگائیآ۔ جگ چوکڑی پیتے وِچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو کمائیآ۔ شاستر سمتر رہے پکار، اچی کوک کوک سنائیآ۔ زیں اسماناں ہاہاکار، دین دُنی وِجی کوڑ ودھائیآ۔ ساچا ملے نہ کوئی متریار، دھرم دی دھار نہ کوئے دکھائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوئے خوار، پاربرہم پتپر میثور تیرا بھو کوئے نہ آئیآ۔ نو نو چار رہیا ہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیآ۔ آشا کہے میں دیکھنا در، درگاہ ساچی دھیان لگائیآ۔ جتھے سچ سوامی انترجامی وِسیا اپنے گھر، گرہ مندر پھول پھولائیآ۔ نور نورانہ شاہ سلطانا بیٹھا وڑ، پتپر میثور ڈیرہ لائیآ۔ نرگن دھار نرویر نرکار نرکار اپنا کھیل رہیا کر، خالق خلق اپنا رنگ رنگائیآ۔ گر اوتار پیغمبر درویش بیٹھے در، سیس جگدیس رہے جھکائیآ۔ وِشن برہما شو سرنی رہے پڑ، نیوں نیوں لاگن پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک درڑائیآ۔ دُھر فرمانا کہے میں اگم اتھاہ،

نرگن سرگن بھو کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی لیکھا بے پرواہ، الکھ اگوچر اپنی کار کما ئیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے دھیا، سیس جگدیس اک جھکائیا۔ رہبر تنگن راہ خُدا، خُدی تلبر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جیہڑا آتم پر ماتم نالوں ہو یا جُدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیا۔ اُس نے شاہ سلطان کیتے جگت گدا، چار کُنٹ دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ من واسنا کوڑی کریا رہے گرلا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا ہوئے ہلاکائیا۔ ساچا مارگ دتے کوئی نہ آ، آمد وچ خوشامد وچ بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک کل اپنی کار کما ئیا۔ کل اپنی کار کماوئیا۔ دین دِیال کھیل کھلاوئیا۔ برہمنڈ کھنڈ پھول پھولاوئیا۔ جیرج انڈ پڑدا لاہوئیا۔ سچ و جا اک مردنگ، سوہلا ڈھولا دو جہان سناوئیا۔ کھ چوڑا سی اندر لنگھ، کایا ماٹی ہائی ویکھ وکھاوئیا۔ جن بھگتاں دے کے اک انند، انند آتم پر ماتم وچوں پرگٹاوئیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی اکو اک سمجھاوئیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دو جہان گاؤنا چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الاوئیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا جوڑ جڑاوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اینکار اک اکلّا آپ پرگٹاوئیا۔ سچ سندیشہ اک سناوانگا۔ دو جہان آپ اٹھاوانگا۔ وشن برہما شو آپ ہلاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر ایکا راگ سناوانگا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ مٹاوانگا۔ سبجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو گھر وساوانگا۔ جن بھگتاں نیز کھول کے ہرن پھرن، نچ لوچن نین نور چکاوانگا۔ ساچے پوڑے دستاں چڑھن، مندر اندر اک سہاوانگا۔ آتم پر ماتم ساچا گیت سہاگی بن رسنا جہوا سارے پڑھن، انادی ناد اک وجاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان ہو کے ایکا تھکم ورتاوانگا۔ ایکا تھکم ہر ورتائیا۔ کھ چوڑا سی ویکھ وکھاوئیا۔ سنت سہیلے آپ جگائیا۔ گر چیلے میل ملائیا۔ سجن سہیلے ویکھ وکھاوئیا۔ کوڑی کریا وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچا منتر اک درڑائیا۔ مایا ممتا موہ وکار مٹائیا۔ سچ پرکاش کر کے اندر لو، اندھ اندھیرا دُور کرائیا۔ امرت نچھر دھارا جھرنا اگئی چو، بوند سوانتی کھ پوائیا۔ کوڑی کریا وکار کڈھ دھروہ، دھرم دوارا اک سہائیا۔ پر بھ ابناشی کرتا آپے ہو، ہوکا اپنا نام اُچھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ اک سمجھائے گا۔ سچ سندیشہ اینکار، اک اکلّا آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر خوار، خُدی نُماری دے مٹائیا۔ سبجگ سچ دھرم کر اُجیار، سچ سنت کرے

رُشناہیا۔ دھرم دوارا دکھا دُھر دربار، درگاہ ساچی بھوگھلایا۔ سیوالا گرو اوتار، پیغمبروں حکم منایا۔ اشٹ دیواک اپار، اپرپر سوامی دے دکھایا۔ رسنا جہوا
 اک جیکار، سرشٹی درشٹی کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی راہ دکھایا۔ ست ستوادی دیوے مت، متا کو نال رکھایا۔
 سب دی جانے مت گت، لکھ چوراسی پھول پھولایا۔ دھرم دی دھار چلا کے رتھ، رتھواہی بنے دُھر درگاہیا۔ بودھ اگادھ دس دے مہما اکھ، بن کتھنی
 کرے پڑھایا۔ نام امولک دے کے وٹھ، واسطہ اک نال جڑایا۔ جھگڑا رہے نہ تہ اٹھ، شرع والی نہ کوئے لڑایا۔ آتم پر ماتم اک اکھ، کٹھن پتیا دا کھہڑا
 دے جھڈایا۔ جوتوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا لین رٹ، رٹا آون جاون رہے نہ رایا۔ جم کی پھاسی پھاس دیوے کٹ، چوراسی گیر نہ کوئے بھوایا۔ لیکھے لا
 کے تن رت، رتن امولک ہیرے لئے پرگٹایا۔ دھرم دی دھار دے کے یت، یتھار تھ اپنا پڑدا لاہیا۔ اپنے ملن دی دے کے اکھ، آخر اپنے گھر وسایا۔
 جتھے میلا پڑکھ سمر تھ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دے چڑھایا۔ ساچارنگ کہے میں چڑھنا گرگھ کایا چولی،
 چولا دینارنگایا۔ جو پر م پڑکھ دی بنے گولی، گولک اُس دی دینی بھرایا۔ ست دھرم دی کھیلے ہولی، اپنی خوشی منایا۔ اوہدے اندر وڑ کے دسنی اگئی بولی،
 شبد سنسپہڑا سچ سنایا۔ من واسنا پاوے نہ روئی، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ مان دوا کے اُپر دھولی، دھرم دوارا اک دکھایا۔ اُلٹی کر کے نابھ کولی، بوند سوانتی
 اک ٹپکایا۔ نور الہی دس کے اولی، عالمین دینا ملایا۔ جس دی صورت سدا سندر سولی، رنگ روپ رکھ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ اوہ لیکھا جانے سواس پونی، پون
 پون دیکھ دکھایا۔ گرگھاس جھیرا مُکا کے اُون گونی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھایا۔ بھل بھلواری مہکا کے اگم چنٹی، غنچ اپنا نام کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچارنگ اک چڑھایا۔ ساچارنگ کہے میں چڑھنا کایا بت وجود، صوفی سنت فقیر دینے رنگایا۔ اگے ملاؤنا اک محبوب، جو محبت وچ سمایا۔ جس
 دا اعلیٰ عرش عروج، مقامے حق ڈیرہ لایا۔ جس دی صفت صلاح کرے ہزارا درود، کلمیاں وچ شنوایا۔ جو حاضر سدا موجود، مفلساں دیکھ دکھایا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ پڑدا کہے میں جانا لٹھ، کایا مندر اندر رہن نہ پانیا۔ پڑکھ اکال ملنا اک سمر تھ، جو داتا دُھر درگاہیا۔
 جس دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گاؤندے گتھ، گر اوتار پیغمبر ڈھولیاں وچ گایا۔ اُس دا حکم سندیشہ چار کُنٹ دہ دشا دو

جہاننا دینا دس، تھم تھم وچوں بد لایا۔ جس نے مارگ لاؤنا سچ، سنجک ساچا راہ چلایا۔ کرنا پرکاش کایا مائی کچ، کنجن گڑھ دینا سہایا۔ بھگتاں لوں لوں اندر جانا رچ، ساڈھے تن کروڑ وچے ودھایا۔ کلجگ کوڑی کریا جانی مچ، اگنی اگ دیوے تپایا۔ صدی چوڑھویں سب دا کھیڑا ہونا بھٹھ، نبی رسول ہووے نہ کوئے سہایا۔ مکہ کعبہ کعبے والیاں جانا چھڈ، سجدہ سپس نہ کوئے جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمایا۔ ساچی کرنی کرے کرتا پڑکھ، ہر وڈا وڈا وڈیاں۔ جس نوں سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ صدی بیسویں سارے لئے پرکھ، پارکھو ہو کے ویکھ دکھایا۔ کوٹاں وچوں گرکھ ورے دیوے درس، داتا دانی بے پرواہیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوس اگلی دے گویا۔ غریب بنانیاں اتے کر کے ترس، رحمت اپنی اک درسایا۔ انت انیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھیاں جھکڑا مکا دے مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ، چاروں گنت اکو رنگ دکھایا۔ کرے پرکاش اپر عرش، جلوہ نور دھرے فرش، دھرنی دھرت دھول آوے پرت، نراکار اپنی کھیل دکھایا۔ گر اوتار پیغمبراں بھوکھتاں دا لیکھا پورا کرے پوربلی شرط، شرع دی شریعت اصلیت وچ اصل وصل اکو ایک اپنا آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کریا سرشی دی درشی وچوں دیوے جھٹک، نام کھنڈا کھڑگ کٹار خیر خواہ ہو کے اک چلایا۔

★ ۲۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۳ ننٹا سنگھ دے گرہ پدم پُر راجستھان ★

گر اوتار پیغمبر سارے ہون خیران، درگاہ ساچی سکھنڈ بیٹھے دھیان لگایا۔ کی کھیل کرے پاربرہم پتپر میثور سری بھگوان، پروردگار اپنی کار کمایا۔ چار گنت دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ شرع ہوئی شیطان، دین مذہب ذات پات ورن گوت کرے لڑایا۔ ساچا مندر سوہے نہ کوئے مکان، کایا کعبہ نور نہ کوئے رُشانیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ کوئے نشان، مایا ممتا موہ ہوئے ہلکایا۔ آتم برہم ملے نہ کوئے گیان، جگت و دیا دے ڈھایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نین شرمان، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دھر دا ور، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے سپس نواں۔ گر

اوتار پیغمبر کہن پڑھ اکال تیرے آگے اک عرضوئی، شاہ سلطان نوجوان مرد مردان دیئے سنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشتی درشتی اندر ملے کوئے نہ ڈھوئی، گھر گمبھیر بے نظیر تیرا پڑا نہ کوئے اٹھایا۔ آتم پر ماتم سرتی اٹھے کوئے نہ سوئی، پاربرہم تیرا برہم میل نہ کوئے ملایا۔ نخبھر دھارا امرت رس بوند سوانت کوئے نہ چوئی، رسنا پڑھ پڑھ سارے کرن پڑھایا۔ سجدیاں وچ کلکیاں وچ تیرے در اک دروہی، بی مہربان مہبان بیدو سیس جگدیس اک جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچھنڈ نواسی پڑھ ابناشی گھٹ نواسی کلجگ انتم ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، سیس جگدیس اک جھکایا۔ صاحب سوامی اپنی سرشتی ویکھ اپنے آگے نین، جگت نیتز دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ساچا متر میت ملے کوئی نہ ساک سجن سین، سنت سہیلا نظر کوئے نہ آیا۔ چار گنت دہ دشا من کلپنا پائے وین، بدھی رووے مارے دھاپیا۔ شاستر سمرت وید پڑان نہ کوئی چکائے لہن دین، آون جاون پتت پاون پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ رسنا جہوا متی دند صفتاں والا رہ گیا گان، دھن آتمک راگ انحد نادی ناد نہ کوئے سنایا۔ سچ دوار ایکنکار درگاہ ساچی کسے نہ ملے بہن، مندر مسجد شدوالے مٹھ گرو دوار رہے گر لایا۔ تیرا آتما تیرے نالوں ہو یا طرفین، تیرا برہم پاربرہم تیرے وچ نہ کوئے سما یا۔ کرپا کر آد جگادی پر م پڑھ نر نرائن، پروردگار ساچھے یار لاشریک تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا رہیا سچ نہ سجدہ، سیس جگدیس نہ کوئے جھکایا۔ من کلپنا کوڑی کر یا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کایا ماٹی اندر پایا پڑا، تن وجود محبوب تیرا درس کوئے نہ پایا۔ جیو جنت سادھ سنت کلجگ گنی مایا وچ سڑا، ست سوامی انترجامی تیرا نوری نور نہ کوئے چکایا۔ چار جگ دے بکتے تیرا نام آگئی کوئی نہ پڑا، اکھراں والی کر کر تھکے پڑھایا۔ ساچی منزل بن ہتھھاں پیراں کوئی نہ چڑھدا، درگاہ ساچی سچ دوارے ملن کوئے نہ پایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پڑھ اکال دین دیال ستجگ تریتا دوار پر کلجگ تیرا کھیل اپنے گھر دا، صدی چو دھویں چار گنت دہ دشا ویکھ دکھایا۔ مانو مانس مانگھ صاف رہیا کوئی نہ ہر دا، ہر دے اندر کایا مندر تیرا دیپک جوتی جوت نہ کوئے جگایا۔ بیس پیسے ہر جگدیسے تیرے حکمے اندر آد جگاد گیرا گڑا، دو جہان نوجوان مرد مردان اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسماں بھوکھت لکھیا چر دا، پوشیدہ راز دے گھلایا۔ کر پرکاش، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی شاہو شتاباسی پڑھ

ابنانشی گھٹ نو اسی نو نو چار اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچی رہی نہ کوئے عدالت، عدل انصاف نہ کوئے کرایا۔ مایا متا موہ لگی علامت، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ کلجک سادھ سنت ویراگی تیاگی رہیا نہ کوئے صحیح سلامت، من بدھی چلی نہ کوئے چترایا۔ تیرے نام دی بن تیری کرپا سارے دین ضمانت، بری خانہ آگے نہ کوئے دکھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ساچا نام نہ ملے نیامت، امرت رس نجھہر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ چار جگ دی پچھلی لیکھے لگی کلامت، کلمہ حق اگلا دے سمجھایا۔ جس دے نال منو آکرے نہ کوئے بغاوت، جھگڑا تن رہے نہ رانیا۔ آپ سنبھال اپنی امانت، جو آتما تن وجود وچ دتی ٹکایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں توں صاحب سلطان اک صحیح سلامت، کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر زرگن سرگن سرگن تیرے حکمے اندر ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، کلجک انتم اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن مہربان محبوب چک دے پڑدا، اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ لوکما ت پیٹا مکیا ساڈے گھر دا، صدی چودھویں انت آخری دے ڈھانیا۔ مالک رہیا نہ کوئی ساچے سردا، تیر تھ تھ کنار گنگا گوداوری جمناسرستی نیز رو رو نیر وہانیا۔ جھگڑا پے گیا گرو دوار مندر مسجد شودوالے مٹھ دا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا روپ نظر کسے نہ آیا۔ دین مذہب گر اوتار پیغمبراں جھگڑا بنایا تن دا، اللہ واکرؤ رام رام نال دتا لڑایا۔ آگے گر اوتار پیغمبر تیرے دوارے وست اکو منگدا، در ٹھانڈے سپس نوایا۔ پُرکھ اکال دین دیال ساچا سماں دے اند دا، کلجک کوڑی کرپا دے مٹایا۔ بھيو گھلا دے تن وجود ہنگ برہم دا، پاربرہم اپنا نور کر رُشنايا۔ جگ چوکڑی گر اوتار تن وجود لے کے مات گربھ جمداء بن تیرے جنم مرن وچ اور کوئے نہ آيا۔ پچھلا سماں تیرے حکم نال گیا لنگھدا، کلجک انتم سارے کوک دینے سنايا۔ ساڈا حکم ہندو مسلم سکھ عیسائی کوئی نہیں مندا، گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا بھے نہ کوئے رکھایا۔ ہن ویلا آگیا انت آخر تیرے ڈن دا، ڈنکا ڈورؤ اپنا نام دے وجایا۔ بھانڈا بھرم بھو بھن دے جننی جن کا، اندھ اندھیر دے گویا۔ جھگڑا مُکا دے راگ سنن کن دا، انبولت انتر زرنتر اپنا نام دے جنایا۔ جیہہڑا من شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھیاں نہیں مندا، سادھ سنت ڈور ہتھ نہ کوئے دکھایا۔ ایہہ جھگڑا مُکا دے خوشی غم دا، اکو رنگ دے رنگایا۔ بن تیری کرپا جگ چوکڑی بیڑا کوئے نہ بٹھدا، بنھنہارا اک اکھوایا۔ گر اوتار پیغمبر سچھنڈ دوار در ٹھانڈے اک روپ ہو کے تیتھوں منگدا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

تیرا پرکاش و کیجئے سنجگ ساچے چند دا، زرگن نور جوت ہووے رُشنائیا۔ چار گنت نعرہ اُتجے دھنّ دھنّ دھنّ دا، دھرم دوارا اِکو دے کھلایا۔ جس دوارے کھتری براہمن شوڈر ویش ہووے منگدا، ذات پات نظر کوئے نہ آئیا۔ پریم مل جائے تیرے اگئی انگ دا، انگیکار اِک اکھوائیا۔ سکھ مل جائے تیری آتما سچ پلنگ دا، سچ سَنگھاسن ڈیرہ لایا۔ ڈھولا سُنیا جائے تیرے اگئی چھند دا، انادی ناد دینا جنایا۔ جھگڑا مکے پنچ وکار جنگ دا، بھے بھو دینا گوائیا۔ پڑدارہے نہ کوئی آتم برہم دا، پاربرہم برہم میلا لینا ملائیا۔ کیوں آتما سدا تیری دھار وچوں جداء، انت تیرے وچ سائیا۔ پنجاں تئاں والا سریر کسے نہیں کمّ دا، انت مڑھی گور رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر اِک سہارا منگے تیرے نام اگمّ دا، اگمڑے بھيو دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا مکاوے کایا مائی چمّ دا، چمّ درِشٹی انتر اِشٹی اِکو نظری آئیا۔

★ ۲۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۳ بی بی تیج کور دے گرہ بنوالی ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ شرع دی توڑ غلامی، تت وجود جھگڑا رہے نہ رانیا۔ ست دھرم دی دے اِک نشانی، چار گنت دہ دشا آپ سمجھایا۔ منشاں اُپر کر مہربانی، مہربان مہر نظر لگایا۔ جلوہ جوت دے نورانی، اندھ اندھیرا دُور کرائیا۔ ساچی منزل اِکو بخش رُوحانی، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ دین مذہب دا جھگڑا نہ رہے جسمانی، جسم وچ اسم اپنا اِک دکھایا۔ تیرا کلمہ اگئی سُنن پیغامی، پیغمبر اِک توں پرے کر پڑھایا۔ تیرے ساچے نام دی کرے نہ کوئے بدنامی، بدلی دا بدلہ دے چکایا۔ زرگن دھار پر بھ نہکامی، نر ویر اپنا حکم ورتایا۔ چار گنت دہ دشا ویکھ ہوئی بے انتظامی، گر اوتار پیغمبر نہ کوئے سہایا۔ کھجک میٹ رین اندھیری شامی، شمع دیپ جوت کر رُشنائیا۔ تیری حقیقت اُتجے اِک کلامی، کائنات پڑدا دے اُٹھایا۔ ساچا مندر سوہے مکانی، بنک دوار وچے ودھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ناتا جڑے باہمی، اتفاق اِکو دینا کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ چارے کھانی، چارے بانی بھيو در سائیا۔ امرت رس دے دُھر دا ٹھنڈا پانی، اگنی تت بُجھایا۔ سرتی شبدی میل کرا دُھر دے بانی، رنگ اِکو گھر رنگایا۔ لیکھا مکا دے پون مسانی، مسلہ اپنا اِک سمجھایا۔ کھجک کوڑی کر یا کوئی نہ کرے بے ایمانی،

بیوہ رُوپ نہ کوئے بنائیا۔ تیر انیالا تیر مار برہوں والی کانی، انیالا آپ چلائیآ۔ سب دا مستک لیکھ لیکھ اپنی پیشانی، پوشیدہ پڑدا دے اٹھائیآ۔ آتما رہے نہ کوئے بیگنی، پر ماتما ہو کے میل ملائیآ۔ تیرا نور چمکے دو جہانی، زرگن سرگن رنگ رنگائیآ۔ تُوں سرب جیاں گھٹ جان جانی، لکھ چوڑاسی دیکھ دکھائیآ۔ پرگٹ ہو جو دھے سُو رپر آپ میدانی، ٹلے پر بت کھوج کھوجائیآ۔ بن تیرے دُو جاد سے کوئی نہ بانی، ساچا راہ نہ کوئے پرگٹائیآ۔ دینی پئے نہ کوئے قُربانی، کربلا رُوپ نہ کوئے وٹائیآ۔ ساچا بخش دے پد زربانی، زرویر دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دینا مُکائیآ۔ کرپا کر صاحب سُلطان، کلجک جیواں سُتیاں دے جگائیآ۔ سچ دھرم جُھلا نشان، کوڑی کریا باہر دے کڈھائیآ۔ دُھر دا منتر دے نام، پیغام نورِ اِلاہیآ۔ درگاہ ملنا کر آسان، احسان اور نہ کوئے رکھائیآ۔ دین دُنی دا جھگڑا مکے تمام، طمع دا ڈیرہ دینا ڈھاہیآ۔ تیری سچ دی ساچی ہووے شان، شہنشاہ تیری وڈیائیآ۔ اِکو مندر سوہے مکان، مقبریاں لوڑ رہے نہ رائیآ۔ گر اوتار پیغمبر سجدے کرن آن، سیس جگدیس جُھکائیآ۔ اِکو کلمہ تیرا گان، تُوں میرا میں تیرا ست پڑھائیآ۔ لیکھا تک جائے آون جان، لکھ چوڑاسی پندھ مُکائیآ۔ مارگ دس بھگت بھگوان، بھو ابھیدا آپ گھلایآ۔ سنت سہیلے کر پہچان، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیآ۔ گرگھ دے سچا دان، دیاوان دیا کمائیآ۔ گر سکھ چرن کول کر پروان، پروانے اپنے رنگ رنگائیآ۔ تُوں صاحب سنگر سدا مہربان، محبوب مُجت وچ سائیآ۔ انت اخیرِی دیکھ آن، جوتی جاتے ویس وٹائیآ۔ جھگڑا تک جائے پتھر پاہن، اِٹاں سیس نہ کوئے نوائیآ۔ نظر آ اک امام، نوبت اپنی حق وجائیآ۔ دین دُنی ہوئی پریشان، پشچم وچ پئے دُہائیآ۔ نیتز رووے شاہ ایران، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ تیرا کھیل اگم مہان، بدھی سمجھ سکے نہ رائیآ۔ گر اوتار پیغمبر چاروں کُنٹ تگن مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھائیآ۔ کون وقت پہنچیا آن، کون ویلا ملے وڈیائیآ۔ سارے تک کے ہوئے حیران، حیرت وچ دُہائیآ۔ چاروں کُنٹ دیکھو کوڑ ہویا پردھان، ست دھرم نہ کوئے اپنایآ۔ میلا ملے نہ کسے بھگوان، بھگتی دھار نہ کوئے جنائیآ۔ کوڑا رس سارے کھان، امرت رس نہ کوئے چکھائیآ۔ کایا مندر دے سنج مسان، دیا باقی کملا پاتی نہ کوئے رُشنائیآ۔ ساڈھے تن ہتھ ہویا بیابان، رُت بسنت نہ کوئے کھلایآ۔ پون سواسی لیکھے نہ لگے پران، پرانی پرانپت مل کے نہ خوشی بنائیآ۔ کوڑا رس پین کھان، مایا متا موہ ودھائیآ۔ کلجک انت سری بھگونت جن بھگتاں اُپر ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں دے دان، وست امولک جھولی

پائیا۔ سچھنڈ دوارا دکھا جتھے وسے ڈھر دا کاہن، جوت سرؤپی ڈیرہ لائیا۔ ساچے بھگتاں میٹ دے آون جان، جانی جان تیری سرنائیا۔ حق بنیتی درے درویش کر پروان، پر م پڑکھ تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے جھکدے آن، زرگن زرگن تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۳ سرجیت سنگھ دے گرہ بنوالی ★

گر اوتار پیغمبر سارے رہے جھک، درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے سپس جھکائیا۔ پڑکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری کرپا نال کوڑ گڑیارا پینڈا جائے تک، اندھ اندھیرا اگلا رہن نہ کوئے پائیا۔ سچ سوامی انترجامی شبد نام جنا اپنی تک، ترت تریا توں پرے کر پڑھائیا۔ من کلپنا میٹ آتم دے سکھ، بدھ بیک سرب کرائیا۔ پڑدا اوہلا رہے کوئی نہ لگ، جلوہ گر زرگن جوت کر رُشنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر آوے سچ سچ، سنجم اکو دینا سمجھائیا۔ مایا ممتا موہ وکار میٹ ڈکھ، دردی ہو کے دردیاں درد وندائیا۔ سنت سہیلے گرگھ گودی چک، چار ورنال وچوں باہر کڈھائیا۔ تیرا بھگت اٹامات گر بھ نہ ہووے رُکھ، دس دس ماس اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ اسیں سارے ہوئے خوش، سچھنڈ بیٹھے خوشی منائیا۔ ڈھر دا ویلا رہیا ڈھک، شہادت گر اوتار پیغمبر رہے بھگتائیا۔ دیناں انا تھاں اُتے تھ، نگاہ مہر نظر اٹھائیا۔ کوڑ وکارا کلج کھ، کایا کپڑ کر صفائیا۔ امرت جام پیا اگما گھٹ، نچھر جھرننا دے جھرائیا۔ شرع زنجیر جاوے ٹٹ، بندھن اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچا مارگ لا ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ نوست بخش ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سچ دوار دکھا اپنا دیس، پردیسیاں پینڈا دے مکائیا۔ توں خالق پرتپالک زر نریش، زر نرائن تیری وڈیائیا۔ بھوکھت ویکھ دس دسمیش، گوبند کہہ کے گیا جنائیا۔ پڑکھ اکالا دین دیا لا اکو کرے ساچا ہیئت، جوتی جاتا سرشٹ سبائی ویکھ وکھائیا۔ تیرا مارگ نیتن نیت، دُور دُراڈا پینڈا رہیا چکائیا۔ کلج کوڑی کر یا بدل دے لیکھ، سنجگ ساچے سچ وچے ودھائیا۔ کایا مندر اندر چڑھ کے کھول اپنا بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ مایا ممتا موہ

وکار میٹ دے رکھیہ، رکھی منی اِکو سیس جگدیس جھکائیآ۔ سہنسر مکھ رو پکارے شیش، دو سہنسر جہوا رہیا ہلایآ۔ توں کرنی دا کرتا قدرت دا قادر رہیں سدا ہمیش، ہمساجن ہو کے ہو سہایآ۔ صدی چودھویں انت اخیر تیری ویکھیے کھیڈ، جگت کھلاری اپنی کار دینی کمائیآ۔ جس کارن سنجگ تریتا دواپر کلجک سانوں دتا بھیج، بھجن بندگی جگت نہ کوئے سمجھائیآ۔ اتم تیرا جوتی جلوہ تکنا چاہندے تیج، اپ تیج وائے پر تھی آکاش آپے ویکھ وکھائیآ۔ سچ دوار ایکنکار گرہ مندر بنا اپنی تیج، سنگھاسن پُرکھ ابناشن ڈیرہ لائیآ۔ گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے تیرے ہوئے پیش، پیشینگوئی پچھلی رہے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا سچ دا کر ہیت، ہتکاری ہو کے نرنکاری ہو کے نرآدھاری ہو کے جوت اُجیاری ہو کے کرپاری اپنے کرم کانڈ وچوں باہر کڈھائیآ۔

★ ۲۵ پھلن شہنشاہی سمت ۳ ملکیت سنگھ گرہ بنوای ★

پُرکھ اکال کہے میں دین دُنی دا مالک، دو جہان برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیآ۔ آد جگاد جگ چوکرٹی سرشٹ سبائی پرتپالک، لکھ چوڑاسی جیو جنت اپنے رنگ رنگائیآ۔ نرگن نرور نرکار نرنکار خلق دا خالق، پروردگار اک اکھوائیآ۔ گر اوتار پیغمبر بھجدا رہیا گئے بالک، دُھر سندیشہ نام جنائیآ۔ سرشٹی درشٹی دی ویکھدا رہیا حالت، اندر باہر کھوج کھوجائیآ۔ سنجگ تریتا دواپر کردا رہیا عدالت، انصاف دُھر دا اک کمائیآ۔ کلجک انت صدی چودھویں سنگر شبد بناواں ثالث، سر سمرتھ اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ چار ورن وچوں لبھاں خالصہ خالص، جو آتم پر ماتم دھیان لگائیآ۔ کوڑی کریا میٹ کے نندرا آلس، ست سچ کراں رُشائیآ۔ کوڑا مستک رہن نہ دیواں کالکھ، کل کلکی ہو کے کلنک دیاں مٹائیآ۔ کسے دی چلن نہ دیواں کوئے سفارش، سنت سہیلے اپنے رنگ رنگائیآ۔ چار جگ دی جو لکھی گئی پچھے عبارت، تس دا لہنا دینا جھولی پائیآ۔ بُدھی پترائی کرے نہ کسے عارف، علما ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ نرگن ہو کے نرگن دھار کراواں تُعارف، بھیو ابھیدا آپ گھلایآ۔ کر پرکاش اندھیری غارت، اندھ اندھیرا دیاں چُکائیآ۔ ساچے کعبے دی حق زیارت، ذرے ذرے وچوں وکھائیآ۔ منوآ کرے نہ کوئے شرارت، شرع دا

ڈیرہ دیواں ڈھاہیا۔ کوڑ گڑیار رہے نہ کوئے سازش، سزاسب نوں دیاں بھگتائیا۔ اگنی تت لاوے کوئی نہ آتش، امرت میگھ اک برسائیا۔ پُترائی چلے کسے نہ نارد، مُنی مون نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا اک سوامی، دین دِیال دیندھ اکھوائیندا۔ لکھ چوڑاسی انترجامی، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھائیندا۔ بودھ اگادھ اگنی میری بانی، شاستر سمرت وید پُران صفت صلاحندا۔ میرا نور ظہور چارے کھانی، چارے بانی راگاں ناداں وچ وڈیائیندا۔ چار جگ میری کھیل مہانی، چار کُنٹ دہ دشا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا سب توں وکھرا انند، رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ میرا سب توں وکھرا چند، گر اوتار پیغمبر سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ میرا سب توں وکھرا چند، سور یہ چند نہ کوئے ڈمگائیا۔ میرا سب توں وکھرا بند، بندگی دو جہان درڑائیا۔ میرا سب توں وکھرا سنگ، ایتھے اوتھے ہوواں سہائیا۔ میرا سب توں وکھرا رنگ، جگت للاری نہ کوئے رنگائیا۔ میرا سب توں وکھرا ڈھنگ، جگ چوڑی کھیل کھلائیا۔ میرا سب توں وکھرا برہمنڈ، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا سب توں وکھرا کھنڈ، جتھے کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکائیا۔ میرا سب توں وکھرا مردنگ، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ میرا سب توں وکھرا پلنگ، باڈھی بنت نہ کوئے بنائیا۔ میرا سب توں وکھرا پرمانند، جو نچ آتم دیاں چکھائیا۔ میرا سب توں وکھرا لیکھا ہنگ برہم، پاربرہم ہو کے پڑدا دیاں اٹھائیا۔ میرا سب توں وکھرا کم، کرنی دا کرتا ہو کے آپ وکھائیا۔ میرا سب توں وکھرا دم، پون اُنجانہ وچ سمائیا۔ میرا سب توں وکھرا چم، تتو تت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ میرا سب توں وکھرا چھپر چھن، جس دی چار دیواری نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں آد جگادی بھگوتتا، بھگوتن ہو کے دیا کمائیا۔ میرا لیکھا سدا سدا بے انتا، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ میرا بودھ اگادھانتا، بُدھی توں پرے پڑھائیا۔ میں لکھ چوڑاسی کنتا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ میں گر اوتار پیغمبراں بنا پنڈتا، دُھر دی سکھیا اک سمجھائیا۔ میں سندیشہ دیواں ساچے سنتاں، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ میں لہنا دینا جاناں لکھ چوڑاسی جیو جنتا، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ میں گڑھ ہنکاری توڑاں ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پڑدا لاہیا۔ میں میل ملاواں چار ورن اک دوارے ساچی سنگتا، سنگم پریم پریتی دیاں بنائیا۔ میں کسے دوارے ہوواں کدے نہ منگتا، دیونہار

بے پرواہیا۔ جس دے حکمے اندر سنجگ تریتا دواپر گیا لنگھدا، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ دین دُنی دا جھگڑا ویکھے بُھکھ ننگ دا، شاہ سلطان ہوئے ہلاکائیا۔ پڑدا ڈھاہے
 نہ کوئے دویتی کندھ دا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھکھاری ہو کے منگدا، در درویش جھولی ڈاہیا۔ میرا کھیل سورے سرنگ دا، کرنی دا کرتا
 ہو کے آپ کرائیا۔ بن بھگتاں دُوجے دوار کدے نہ لنگھدا، سچ دوار نہ کوئے پرگٹائیا۔ دُھر دا سندیشہ دیواں اپنے اگمی چھند دا، سوہنگ ڈھولا اک درڑائیا۔
 گرگھاں پینڈا مُکاواں آون جاون لکھ چوڑاسی پندھ دا، جوئی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کور کڑیارا من وکارا سدا دنددا، جن بھگتاں ڈنڈاوت اپنی اک درسائیا۔

